

Bống Xuyên Sách Về Thập Niên 70 Của Mỹ Nhân Khương Tuệ Tuệ

Bổng Xuyên Sách Về Thập Niên 70 Của Mỹ Nhân Khương Tuệ Tuệ

Lâm A Luật

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Trọng Sinh, Nữ Cường, Gia Đầu, Điền Văn, Khác

Khương Tuệ Tuệ bổng dưng xuyên sách, trở thành người bị đoạt đối tượng mà nghĩ quần trong lòng rồi nhảy sông tự vẫn, mỹ nhân yếu điệu bị người nhà ghét bỏ vì lớn lên quá xinh đẹp, bọn họ nói cô trông quá quyến rũ, không có dáng vẻ của con gái nhà lành, nhìn y hệt như hồ ly tinh.

Khương Tuệ Tuệ: "...” Tôi mà là hồ ly tinh á? Tôi thấy các người mới là đầu vầng mắt hoa không nhìn rõ thì có!

Hệ thống: Đình! Hệ thống chiến đấu miệng quạ đen đã được mở ra, chúc mừng ký chủ tu luyện miệng quạ đen thành công, đạt được khen thưởng là kem trắng da x1!...

Cầm trên tay hệ thống cực phẩm, Khương Tuệ Tuệ cho rằng pháo hôi cũng có mùa xuân, cuộc sống ở những năm 70 cũng rất hạnh phúc.

Cô chẳng những nấu ăn ngon còn biết bói toán, không những vậy còn tính rất chuẩn.

Ai ngờ lúc sau hệ thống lại nói cho cô biết nếu muốn tiếp tục sử dụng hệ thống thì phải tiếp xúc với một người đàn ông.

Khương Tuệ Tuệ: Tìm ai làm đối tượng mới tốt giờ?

Tổng đại lão đem cô đè vào góc tường, nhẹ giọng nghiêng rằng nghiêng lợi nói ở bên tai cô: Em còn muốn tìm ai nữa hả?

Thân thể yếu ớt của Khương Tuệ Tuệ ngã vào trong vòng tay của anh, sau đó khóc rống lên: "Nhẹ một chút, em đau rồi đây này!"

Không phải trong sách viết là nam chính Tổng Thời Thanh chỉ một lòng lo cho sự nghiệp sao, cơ bản là không đặt cô gái nào vào trong

mắt? Nhưng người đàn ông trước mắt này không chỉ quấn lấy cô mà còn muốn ăn cô...vào bụng!

Nguyên văn trong cốt truyện là nam chính đi theo hướng không có CP, còn nữ phụ thì đảm nhận vai pháo hôi, cuối cùng từ truyện tuyến sự nghiệp lại thành truyện ngọt sủng.

Nam chính không có ánh trăng sáng trong lòng và cũng không có bạn gái cũ, chỉ yêu một mình nữ chính.

Một câu tóm tắt: Mỗi lần nữ chính phát huy được sở trường miệng quạ đen thì sẽ nhận được khen thưởng của hệ thống.

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20](#)
- [Chương 21: Chương 21](#)
- [Chương 22: Chương 22](#)
- [Chương 23: Chương 23](#)
- [Chương 24: Chương 24](#)
- [Chương 25: Chương 25](#)
- [Chương 26: Chương 26](#)
- [Chương 27: Chương 27](#)
- [Chương 28: Chương 28](#)
- [Chương 29: Chương 29](#)
- [Chương 30: Chương 30](#)
- [Chương 31: Chương 31](#)
- [Chương 32: Chương 32](#)

- [Chương 33: Chương 33](#)
- [Chương 34: Chương 34](#)
- [Chương 35: Chương 35](#)
- [Chương 36: Chương 36](#)
- [Chương 37: Chương 37](#)
- [Chương 38: Chương 38](#)
- [Chương 39: Chương 39](#)
- [Chương 40: Chương 40](#)
- [Chương 41: Chương 41](#)
- [Chương 42: Chương 42](#)
- [Chương 43: Chương 43](#)
- [Chương 44: Chương 44](#)
- [Chương 45: Chương 45](#)
- [Chương 46: Chương 46](#)
- [Chương 47: Chương 47](#)
- [Chương 48: Chương 48](#)
- [Chương 49: Chương 49](#)
- [Chương 50: Chương 50](#)
- [Chương 51: Chương 51](#)
- [Chương 52: Chương 52](#)
- [Chương 53: Chương 53](#)
- [Chương 54: Chương 54](#)
- [Chương 55: Chương 55](#)
- [Chương 56: Chương 56](#)
- [Chương 57: Chương 57](#)
- [Chương 58: Chương 58](#)
- [Chương 59: Chương 59](#)
- [Chương 60: Chương 60](#)
- [Chương 61: Chương 61](#)
- [Chương 62: Chương 62](#)
- [Chương 63: Chương 63](#)
- [Chương 64: Chương 64](#)
- [Chương 65: Chương 65](#)
- [Chương 66: Chương 66](#)
- [Chương 67: Chương 67](#)
- [Chương 68: Chương 68](#)

- [Chương 69: Chương 69](#)
- [Chương 70: Chương 70](#)
- [Chương 71: Chương 71](#)
- [Chương 72: Chương 72](#)
- [Chương 73: Chương 73](#)
- [Chương 74: Chương 74](#)
- [Chương 75: Chương 75](#)
- [Chương 76: Chương 76](#)
- [Chương 77: Chương 77](#)
- [Chương 78: Chương 78](#)
- [Chương 79: Chương 79](#)
- [Chương 80: Chương 80](#)
- [Chương 81: Chương 81](#)
- [Chương 82: Chương 82](#)
- [Chương 83: Chương 83](#)
- [Chương 84: Chương 84](#)
- [Chương 85: Chương 85](#)
- [Chương 86: Chương 86](#)
- [Chương 87: Chương 87](#)
- [Chương 88: Chương 88](#)
- [Chương 89: Chương 89](#)
- [Chương 90: Chương 90](#)
- [Chương 91: Chương 91](#)
- [Chương 92: Chương 92](#)
- [Chương 93: Chương 93](#)
- [Chương 94: Chương 94](#)
- [Chương 95: Chương 95](#)
- [Chương 96: Chương 96](#)
- [Chương 97: Chương 97](#)
- [Chương 98: Chương 98](#)
- [Chương 99: Chương 99](#)
- [Chương 100: Chương 100](#)
- [Chương 101: Chương 101](#)
- [Chương 102: Chương 102](#)
- [Chương 103: Chương 103](#)
- [Chương 104: Chương 104](#)

- [Chương 105: Chương 105](#)
- [Chương 106: Chương 106](#)
- [Chương 107: Chương 107](#)
- [Chương 108: Chương 108](#)
- [Chương 109: Chương 109](#)
- [Chương 110: Chương 110](#)
- [Chương 111: Chương 111](#)
- [Chương 112: Chương 112](#)
- [Chương 113: Chương 113](#)
- [Chương 114: Chương 114](#)
- [Chương 115: Chương 115](#)
- [Chương 116: Chương 116](#)
- [Chương 117: Chương 117](#)
- [Chương 118: Chương 118](#)
- [Chương 119: Chương 119](#)
- [Chương 120: Chương 120](#)
- [Chương 121: Chương 121](#)
- [Chương 122: Chương 122](#)
- [Chương 123: Chương 123](#)
- [Chương 124: Chương 124](#)
- [Chương 125: Chương 125](#)
- [Chương 126: Chương 126](#)
- [Chương 127: Chương 127](#)
- [Chương 128: Chương 128](#)
- [Chương 129: Chương 129](#)
- [Chương 130: Chương 130](#)
- [Chương 131: Chương 131](#)
- [Chương 132: Chương 132](#)
- [Chương 133: Chương 133](#)
- [Chương 134: Chương 134](#)
- [Chương 135: Chương 135](#)
- [Chương 136: Chương 136](#)
- [Chương 137: Chương 137](#)
- [Chương 138: Chương 138](#)
- [Chương 139: Chương 139](#)
- [Chương 140: Chương 140](#)

- [Chương 141: Chương 141](#)
- [Chương 142: Chương 142](#)
- [Chương 143: Chương 143](#)
- [Chương 144: Chương 144](#)
- [Chương 145: Chương 145](#)
- [Chương 146: Chương 146](#)
- [Chương 147: Chương 147](#)
- [Chương 148: Chương 148](#)
- [Chương 149: Chương 149](#)
- [Chương 150: Chương 150](#)
- [Chương 151: Chương 151](#)
- [Chương 152: Chương 152](#)
- [Chương 153: Chương 153](#)
- [Chương 154: Chương 154](#)
- [Chương 155: Chương 155](#)
- [Chương 156: Chương 156](#)
- [Chương 157: Chương 157](#)
- [Chương 158: Chương 158](#)
- [Chương 159: Chương 159](#)
- [Chương 160: Chương 160](#)
- [Chương 161: Chương 161](#)
- [Chương 162: Chương 162](#)
- [Chương 163: Chương 163](#)
- [Chương 164: Chương 164](#)
- [Chương 165: Chương 165](#)
- [Chương 166: Chương 166](#)
- [Chương 167: Chương 167](#)
- [Chương 168: Chương 168](#)
- [Chương 169: Chương 169](#)
- [Chương 170: Chương 170](#)
- [Chương 171: Chương 171](#)
- [Chương 172: Chương 172](#)
- [Chương 173: Chương 173](#)
- [Chương 174: Chương 174](#)
- [Chương 175: Chương 175](#)
- [Chương 176: Chương 176](#)

- [Chương 177: Chương 177](#)
- [Chương 178: Chương 178](#)
- [Chương 179: Chương 179](#)
- [Chương 180: Chương 180](#)
- [Chương 181: Chương 181](#)
- [Chương 182: Chương 182](#)
- [Chương 183: Chương 183](#)
- [Chương 184: Chương 184](#)
- [Chương 185: Chương 185](#)
- [Chương 186: Chương 186](#)
- [Chương 187: Chương 187](#)
- [Chương 188: Chương 188](#)
- [Chương 189: Chương 189](#)
- [Chương 190: Chương 190](#)
- [Chương 191: Chương 191](#)
- [Chương 192: Chương 192](#)
- [Chương 193: Chương 193](#)
- [Chương 194: Chương 194](#)
- [Chương 195: Chương 195](#)
- [Chương 196: Chương 196](#)
- [Chương 197: Chương 197](#)
- [Chương 198: Chương 198](#)
- [Chương 199: Chương 199](#)
- [Chương 200: Chương 200](#)
- [Chương 201: Chương 201](#)
- [Chương 202: Chương 202](#)
- [Chương 203: Chương 203](#)
- [Chương 204: Chương 204](#)
- [Chương 205: Chương 205](#)
- [Chương 206: Chương 206](#)
- [Chương 207: Chương 207](#)
- [Chương 208: Chương 208](#)
- [Chương 209: Chương 209](#)
- [Chương 210: Chương 210](#)
- [Chương 211: Chương 211](#)
- [Chương 212: Chương 212](#)

- [Chương 213: Chương 213](#)
- [Chương 214: Chương 214](#)
- [Chương 215: Chương 215](#)
- [Chương 216: Chương 216](#)
- [Chương 217: Chương 217](#)
- [Chương 218: Chương 218](#)
- [Chương 219: Chương 219](#)
- [Chương 220: Chương 220](#)
- [Chương 221: Chương 221](#)
- [Chương 222: Chương 222](#)
- [Chương 223: Chương 223](#)
- [Chương 224: Chương 224](#)
- [Chương 225: Chương 225](#)
- [Chương 226: Chương 226](#)
- [Chương 227: Chương 227](#)
- [Chương 228: Chương 228](#)
- [Chương 229: Chương 229](#)
- [Chương 230: Chương 230](#)
- [Chương 231: Chương 231](#)
- [Chương 232: Chương 232](#)
- [Chương 233: Chương 233](#)
- [Chương 234: Chương 234](#)
- [Chương 235: Chương 235](#)
- [Chương 236: Chương 236](#)
- [Chương 237: Chương 237](#)
- [Chương 238: Chương 238](#)
- [Chương 239: Chương 239](#)
- [Chương 240: Chương 240](#)
- [Chương 241: Chương 241](#)
- [Chương 242: Chương 242](#)
- [Chương 243: Chương 243](#)
- [Chương 244: Chương 244](#)
- [Chương 245: Chương 245](#)
- [Chương 246: Chương 246](#)
- [Chương 247: Chương 247](#)
- [Chương 248: Chương 248](#)

- [Chương 249: Chương 249](#)
- [Chương 250: Chương 250](#)
- [Chương 251: Chương 251](#)
- [Chương 252: Chương 252](#)
- [Chương 253: Chương 253](#)
- [Chương 254: Chương 254](#)
- [Chương 255: Chương 255](#)
- [Chương 256: Chương 256](#)
- [Chương 257: Chương 257](#)
- [Chương 258: Chương 258](#)
- [Chương 259: Chương 259](#)
- [Chương 260: Chương 260](#)
- [Chương 261: Chương 261](#)
- [Chương 262: Chương 262](#)
- [Chương 263: Chương 263](#)
- [Chương 264: Chương 264](#)
- [Chương 265: Chương 265](#)
- [Chương 266: Chương 266](#)
- [Chương 267: Chương 267](#)
- [Chương 268: Chương 268](#)
- [Chương 269: Chương 269](#)
- [Chương 270: Chương 270](#)
- [Chương 271: Chương 271](#)
- [Chương 272: Chương 272](#)
- [Chương 273: Chương 273](#)
- [Chương 274: Chương 274](#)
- [Chương 275: Chương 275](#)
- [Chương 276: Chương 276](#)
- [Chương 277: Chương 277](#)
- [Chương 278: Chương 278](#)
- [Chương 279: Chương 279](#)
- [Chương 280: Chương 280](#)
- [Chương 281: Chương 281](#)
- [Chương 282: Chương 282](#)
- [Chương 283: Chương 283](#)
- [Chương 284: Chương 284](#)

- [Chương 285: Chương 285](#)
- [Chương 286: Chương 286](#)
- [Chương 287: Chương 287](#)
- [Chương 288: Chương 288](#)
- [Chương 289: Chương 289](#)
- [Chương 290: Chương 290](#)
- [Chương 291: Chương 291](#)
- [Chương 292: Chương 292](#)
- [Chương 293: Chương 293](#)
- [Chương 294: Chương 294](#)
- [Chương 295: Chương 295](#)
- [Chương 296: Chương 296](#)
- [Chương 297: Chương 297](#)
- [Chương 298: Chương 298](#)
- [Chương 299: Chương 299](#)
- [Chương 300: Chương 300](#)
- [Chương 301: Chương 301](#)
- [Chương 302: Chương 302](#)
- [Chương 303: Chương 303](#)
- [Chương 304: Chương 304](#)
- [Chương 305: Chương 305](#)
- [Chương 306: Chương 306](#)
- [Chương 307: Chương 307](#)
- [Chương 308: Chương 308](#)
- [Chương 309: Chương 309](#)
- [Chương 310: Chương 310](#)
- [Chương 311: Chương 311](#)
- [Chương 312: Chương 312](#)
- [Chương 313: Chương 313](#)
- [Chương 314: Chương 314](#)
- [Chương 315: Chương 315](#)
- [Chương 316: Chương 316](#)
- [Chương 317: Chương 317](#)
- [Chương 318: Chương 318](#)
- [Chương 319: Chương 319](#)
- [Chương 320: Chương 320](#)

- [Chương 321: Chương 321](#)
- [Chương 322: Chương 322](#)
- [Chương 323: Chương 323](#)
- [Chương 324: Chương 324](#)
- [Chương 325: Chương 325](#)
- [Chương 326: Chương 326](#)
- [Chương 327: Chương 327](#)
- [Chương 328: Chương 328](#)
- [Chương 329: Chương 329](#)
- [Chương 330: Chương 330](#)
- [Chương 331: Chương 331](#)
- [Chương 332: Chương 332](#)
- [Chương 333: Chương 333](#)
- [Chương 334: Chương 334](#)
- [Chương 335: Chương 335](#)
- [Chương 336: Chương 336](#)
- [Chương 337: Chương 337](#)
- [Chương 338: Chương 338](#)
- [Chương 339: Chương 339](#)
- [Chương 340: Chương 340](#)
- [Chương 341: Chương 341](#)
- [Chương 342: Chương 342](#)
- [Chương 343: Chương 343](#)
- [Chương 344: Chương 344](#)
- [Chương 345: Chương 345](#)
- [Chương 346: Chương 346](#)
- [Chương 347: Chương 347](#)
- [Chương 348: Chương 348](#)
- [Chương 349: Chương 349](#)
- [Chương 350: Chương 350](#)
- [Chương 351: Chương 351](#)
- [Chương 352: Chương 352](#)
- [Chương 353: Chương 353](#)
- [Chương 354: Chương 354](#)
- [Chương 355: Chương 355](#)
- [Chương 356: Chương 356](#)

- [Chương 357: Chương 357](#)
- [Chương 358: Chương 358](#)
- [Chương 359: Chương 359](#)
- [Chương 360: Chương 360](#)
- [Chương 361: Chương 361](#)
- [Chương 362: Chương 362](#)
- [Chương 363: Chương 363](#)
- [Chương 364: Chương 364](#)
- [Chương 365: Chương 365](#)
- [Chương 366: Chương 366](#)
- [Chương 367: Chương 367](#)
- [Chương 368: Chương 368](#)
- [Chương 369: Chương 369](#)
- [Chương 370: Chương 370](#)
- [Chương 371: Chương 371](#)
- [Chương 372: Chương 372](#)
- [Chương 373: Chương 373](#)
- [Chương 374: Chương 374](#)
- [Chương 375: Chương 375](#)
- [Chương 376: Chương 376](#)
- [Chương 377: Chương 377](#)
- [Chương 378: Chương 378](#)
- [Chương 379: Chương 379](#)
- [Chương 380: Chương 380](#)
- [Chương 381: Chương 381](#)
- [Chương 382: Chương 382](#)
- [Chương 383: Chương 383](#)
- [Chương 384: Chương 384](#)
- [Chương 385: Chương 385](#)
- [Chương 386: Chương 386](#)
- [Chương 387: Chương 387](#)
- [Chương 388: Chương 388](#)
- [Chương 389: Chương 389](#)
- [Chương 390: Chương 390](#)
- [Chương 391: Chương 391](#)
- [Chương 392: Chương 392](#)

- [Chương 393: Chương 393](#)
- [Chương 394: Chương 394](#)
- [Chương 395: Chương 395](#)
- [Chương 396: Chương 396](#)
- [Chương 397: Chương 397](#)
- [Chương 398: Chương 398](#)
- [Chương 399: Chương 399](#)
- [Chương 400: Chương 400](#)
- [Chương 401: Chương 401](#)
- [Chương 402: Chương 402](#)
- [Chương 403: Chương 403](#)
- [Chương 404: Chương 404](#)
- [Chương 405: Chương 405](#)
- [Chương 406: Chương 406](#)
- [Chương 407: Chương 407](#)
- [Chương 408: Chương 408](#)
- [Chương 409: Chương 409](#)
- [Chương 410: Chương 410](#)
- [Chương 411: Chương 411](#)
- [Chương 412: Chương 412](#)
- [Chương 413: Chương 413](#)
- [Chương 414: Chương 414](#)
- [Chương 415: Chương 415](#)
- [Chương 416: Chương 416](#)
- [Chương 417: Chương 417](#)
- [Chương 418: Chương 418](#)
- [Chương 419: Chương 419](#)
- [Chương 420: Chương 420](#)
- [Chương 421: Chương 421](#)
- [Chương 422: Chương 422](#)
- [Chương 423: Chương 423](#)
- [Chương 424: Chương 424](#)
- [Chương 425: Chương 425](#)
- [Chương 426: Chương 426](#)
- [Chương 427: Chương 427](#)
- [Chương 428: Chương 428](#)

- [Chương 429: Chương 429](#)
- [Chương 430: Chương 430](#)
- [Chương 431: Chương 431](#)
- [Chương 432: Chương 432](#)
- [Chương 433: Chương 433](#)
- [Chương 434: Chương 434](#)
- [Chương 435: Chương 435](#)
- [Chương 436: Chương 436](#)
- [Chương 437: Chương 437](#)
- [Chương 438: Chương 438](#)
- [Chương 439: Chương 439](#)
- [Chương 440: Chương 440](#)
- [Chương 441: Chương 441](#)
- [Chương 442: Chương 442](#)
- [Chương 443: Chương 443](#)
- [Chương 444: Chương 444](#)
- [Chương 445: Chương 445](#)
- [Chương 446: Chương 446](#)
- [Chương 447: Chương 447](#)
- [Chương 448: Chương 448](#)
- [Chương 449: Chương 449](#)
- [Chương 450: Chương 450](#)
- [Chương 451: Chương 451](#)
- [Chương 452: Chương 452](#)
- [Chương 453: Chương 453](#)
- [Chương 454: Chương 454](#)
- [Chương 455: Chương 455](#)
- [Chương 456: Chương 456](#)
- [Chương 457: Chương 457](#)
- [Chương 458: Chương 458](#)
- [Chương 459: Chương 459](#)
- [Chương 460: Chương 460](#)
- [Chương 461: Chương 461](#)
- [Chương 462: Chương 462](#)
- [Chương 463: Chương 463](#)
- [Chương 464: Chương 464](#)

- [Chương 465: Chương 465](#)
- [Chương 466: Chương 466](#)
- [Chương 467: Chương 467](#)
- [Chương 468: Chương 468](#)
- [Chương 469: Chương 469](#)
- [Chương 470: Chương 470](#)
- [Chương 471: Chương 471](#)
- [Chương 472: Chương 472](#)
- [Chương 473: Chương 473](#)
- [Chương 474: Chương 474](#)
- [Chương 475: Chương 475](#)
- [Chương 476: Chương 476](#)
- [Chương 477: Chương 477](#)
- [Chương 478: Chương 478](#)
- [Chương 479: Chương 479](#)
- [Chương 480: Chương 480](#)
- [Chương 481: Chương 481](#)
- [Chương 482: Chương 482](#)
- [Chương 483: Chương 483](#)
- [Chương 484: Chương 484](#)
- [Chương 485: Chương 485](#)
- [Chương 486: Chương 486](#)
- [Chương 487: Chương 487](#)
- [Chương 488: Chương 488](#)
- [Chương 489: Chương 489](#)
- [Chương 490: Chương 490](#)
- [Chương 491: Chương 491](#)
- [Chương 492: Chương 492](#)
- [Chương 493: Chương 493](#)
- [Chương 494: Chương 494](#)
- [Chương 495: Chương 495](#)
- [Chương 496: Chương 496](#)
- [Chương 497: Chương 497](#)
- [Chương 498: Chương 498](#)
- [Chương 499: Chương 499](#)
- [Chương 500: Chương 500](#)

- [Chương 501: Chương 501](#)
- [Chương 502: Chương 502](#)
- [Chương 503: Chương 503](#)
- [Chương 504: Chương 504](#)
- [Chương 505: Chương 505](#)
- [Chương 506: Chương 506](#)
- [Chương 507: Chương 507](#)
- [Chương 508: Chương 508](#)
- [Chương 509: Chương 509](#)
- [Chương 510: Chương 510](#)
- [Chương 511: Chương 511](#)
- [Chương 512: Chương 512](#)
- [Chương 513: Chương 513](#)
- [Chương 514: Chương 514](#)
- [Chương 515: Chương 515](#)
- [Chương 516: Chương 516](#)
- [Chương 517: Chương 517](#)
- [Chương 518: Chương 518](#)
- [Chương 519: Chương 519](#)
- [Chương 520: Chương 520](#)
- [Chương 521: Chương 521](#)
- [Chương 522: Chương 522](#)
- [Chương 523: Chương 523](#)
- [Chương 524: Chương 524](#)
- [Chương 525: Chương 525](#)
- [Chương 526: Chương 526](#)
- [Chương 527: Chương 527](#)
- [Chương 528: Chương 528](#)
- [Chương 529: Chương 529](#)
- [Chương 530: Chương 530](#)
- [Chương 531: Chương 531](#)
- [Chương 532: Chương 532](#)
- [Chương 533: Chương 533](#)
- [Chương 534: Chương 534](#)
- [Chương 535: Chương 535](#)
- [Chương 536: Chương 536](#)

- [Chương 537: Chương 537](#)
- [Chương 538: Chương 538](#)
- [Chương 539: Chương 539](#)
- [Chương 540: Chương 540](#)
- [Chương 541: Chương 541](#)
- [Chương 542: Chương 542](#)
- [Chương 543: Chương 543](#)
- [Chương 544: Chương 544](#)
- [Chương 545: Chương 545](#)
- [Chương 546: Chương 546](#)
- [Chương 547: Chương 547](#)
- [Chương 548: Chương 548](#)
- [Chương 549: Chương 549](#)
- [Chương 550: Chương 550](#)
- [Chương 551: Chương 551](#)
- [Chương 552: Chương 552](#)
- [Chương 553: Chương 553](#)
- [Chương 554: Chương 554](#)
- [Chương 555: Chương 555](#)
- [Chương 556: Chương 556](#)
- [Chương 557: Chương 557](#)
- [Chương 558: Chương 558](#)
- [Chương 559: Chương 559](#)
- [Chương 560: Chương 560: Hoàn](#)

Chương 1: Chương 1

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy hôm nay mình gặp ma thật rồi.

Đầu tiên là phát hiện một con cá đen lớn ở trong bể bơi, còn cô bị một người đàn ông xa lạ từ đâu bỗng xuất hiện rồi kéo lên bờ.

Giờ phút này cả người cô đều ướt đẫm, đôi mắt đào hoa sáng ngời như sương mù, cô trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Khương Tuệ Tuệ khẽ cắn đôi môi đỏ như anh đào, hỏi: "Anh là ai, anh muốn làm gì?"

Giọng điệu của cô hơi dữ tợn, nhưng trên mặt lại không có vẻ dữ tợn chút nào.

Bởi vì Khương Tuệ Tuệ có vẻ ngoài xinh đẹp, cho dù cô có tức giận cũng không đáng sợ mà ngược lại còn khiến người khác cảm thấy muốn che chở.

Người đàn ông này có vẻ ngoài cũng rất ưa nhìn.

Tuy rằng làn da không quá trắng nhưng lại trông rất khỏe mạnh, đặc biệt là đôi mắt đen trắng rõ ràng, chỉ cần nhìn chăm chăm một chút liền giống như bị hút vào. Sóng mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt, ánh mắt nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ đặc biệt sắc bén.

Anh mặc trên người một chiếc áo sơ mi trắng, hiện tại đã bị ướt vì thấm nước, lớp vải mỏng áp vào da thịt, thấp thoáng có thể thấy được những thớ cơ bắp cuộn cuộn trên ngực.

Tay áo của anh được xắn lên, lộ ra hai cánh tay rắn chắc, thoát nhìn tràn đầy sức mạnh.

Khương Tuệ Tuệ nhớ lại ban nãy ở dưới nước, chính là cánh tay này chui ra từ phía sau lôi cả người cô rồi dùng sức kéo lên.

Cô càng vùng vẫy thì người đàn ông càng dùng sức, bóp chặt đến mức hai bầu n.g.ự.c mềm mại của cô cũng bị đè ép đến mức gần như thay đổi hình dạng!

Cô duỗi tay muốn cào vào mặt anh, anh liền giữ c.h.ặ.t t.a.y cô lại, hai người kề sát vào nhau, mặt đối mặt và n.g.ự.c kề ngực.

Nghĩ đến đây Khương Tuệ Tuệ càng thêm tức giận.

Cố Diệp Phi

Đã vậy đối phương không trả lời mà chỉ mím môi rồi nhìn cô với vẻ vô cảm.

Khương Tuệ Tuệ tức giận, chạy đến bên cạnh anh rồi đá vào bắp chân của đối phương: “Đồ xấu xa, sao lại im lặng không nói gì, có tin tôi báo cảnh sát bắt anh hay không?”

Cô chắc chắn người này chả tốt lành gì, tự ý xông vào nhà dân không nói, còn sàm sỡ cô, cô phải gọi cảnh sát rồi tố anh ta vào tù cho hả dạ mới được!

Nhưng Khương Tuệ Tuệ vừa vung chân đã bị trượt, đôi giày vẽ một đường parabol rồi đáp xuống bãi cỏ khô ở cách đó không xa. Chân cô trực tiếp chạm vào chân người đàn ông, anh ta thì không sao nhưng cô thì có sao.

Bởi vì đang đi chân trần nên bàn chân của cô nhanh chóng đỏ ửng vì ma sát.

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Cô đúng xui thiệt mà, sao chân của anh có thể cứng như sắt vậy?

Khương Tuệ Tuệ tức điên, định quay đầu đi gọi bảo mẫu báo cảnh sát, ai ngờ vừa quay lại liền hết hồn, biệt thự và bể bơi của cô đâu mất rồi? Làm sao lại thành thế này?

Không có biệt thự, chỉ có mấy căn nhà gỗ rách nát ở phía xa xa, không có bể bơi nhưng bên cạnh lại có con sông trong vắt, nước bên trong chảy ào ào, xung quanh có cây cối, còn có thể nghe thấy tiếng hót của mấy con chim đỗ quyên.

Đây... đây rốt cuộc là chỗ nào?

Gió núi thổi đến một hơi mát rượi, vừa thổi qua đã khiến Khương Tuệ Tuệ rùng mình. Cô nhìn xuống chiếc áo sơ mi bẩn đang mặc trên người, hoàn toàn hóa đá...

Đôi mắt hoa đào khẽ nhếch lên đầy sương mù, đôi môi đỏ mọng mím chặt thành một đường, trong lòng cực kì chua xót, sao bỗng dưng cô lại tới cái nơi khỉ ho cò gáy này vậy trời?

Chương 2: Chương 2

Người đàn ông bị Khương Tuệ Tuệ đá, bị cô mắng là đồ lưu manh, còn nghe cô nói sẽ báo cảnh sát bắt mình. Khuôn mặt vốn đã lạnh của anh nay lại càng thêm lạnh lẽo, anh liếc nhìn thân hình mềm mại hồng hào của Khương Tuệ Tuệ, nhưng không nghĩ sẽ đá lại cô để trả thù.

Sức lực của cô cũng không lớn, cú đá ban nãy chỉ như gãi ngứa cho người khác mà thôi.

Anh tức giận là vì lời nói của cô.

Ban nãy anh đi ngang qua đây và thấy cô định nhảy xuống sông tự vẫn, anh bắt chấp đến cứu cô nhưng đối phương không những không biết ơn mà còn mắng anh là đồ lưu manh, xấu xa.

Lúc ở dưới nước anh cũng không có ý lợi dụng để đụng chạm cô, rõ ràng là do cô không ngừng giãy dụa nên mới thế. Anh cũng hết cách, đành phải ôm chặt lấy cô để kéo người lên bờ.

Nghĩ đến đây trong lòng anh có chút kì lạ, không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa. Không ai muốn bị người khác hiểu lầm là đồ lưu manh cả, anh nhìn Khương Tuệ Tuệ liếc mắt một cái, đôi mắt lạnh như băng khiến cô bị dọa sợ.

Cô nuốt ngụm nước miếng, tiếp tục nói: “Anh kia, anh muốn gì hả? Tôi nói cho anh biết, anh đừng nghĩ đụng vào người tôi lần nữa, cẩn thận tôi lại làm gì anh...”

Ba chữ “không có gì” còn chưa kịp nói ra, người đàn ông liền xoay người đi đến bụi cỏ khô ở bên cạnh, khom lưng nhặt một đôi giày giải phóng của nữ từ bên trong.

Anh quay đầu nhìn sang, lạnh giọng nói: “Tôi không muốn lợi dụng cô, càng không phải là lưu manh, đừng nói linh tinh. Là do cô nhảy xuống sông cho nên tôi mới cứu cô lên.”

Khương Tuệ Tuệ nghe vậy liền sửng sờ, cô nhảy xuống sông á? Tại sao lại như vậy? Không phải cô còn đang trong bể bơi tận hưởng à, sao lại biến thành nhảy sông tự vẫn rồi? Cô muốn giải thích nhưng lại không biết mình đến đây bằng cách nào, lại còn ăn mặc như thế này...

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy dáng vẻ của anh không giống như đang nói dối, hiển nhiên là anh cũng không định đánh cô mà là nhặt giày cho cô.

Sự lo lắng trong lòng cũng giảm đi đôi chút, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy có chút tự hào, từ nhỏ cô đã được mọi người săn đón như vậy, làm sao có người nở lòng đánh cô được chứ?

Cố Diệp Phi

Cô hơi nâng cằm, giơ đôi chân trắng nõn lên chờ đối phương xỏ giày cho mình.

Nhưng ngay sau đó người đàn ông vô cảm ném đôi giày giải phóng của nữ tới trước mặt cô rồi nói: “Tự mang vào đi.”

Giọng nói của anh lạnh như băng, nói xong liền xoay người rời đi.

Khương Tuệ Tuệ sửng sốt một chút, vừa bức vừa hận, thái độ gì vậy, người này đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Nhưng dù tức giận thế nào cô vẫn nhanh chóng mang giày vào.

Giày này rất cứng, lại còn bị ướt, mang vào không thoải mái chút nào, ban nãy cô mang vào còn lung lay suýt ngã.

Ít nhất là so với dép lê bằng bông ở nhà của cô thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Sau khi mang giày xong Khương Tuệ Tuệ bất chấp cảm giác khó chịu ở chân mà nhanh chóng đuổi theo đối phương, muốn hỏi anh nơi này là ở đâu: “Này, chờ đã, từ từ...”

Đúng lúc này cô nghe thấy giọng nói của một người đàn ông từ phía xa truyền đến: “Tổng Thời Thanh, đội trưởng đang đi khắp nơi tìm anh đấy, bảo anh chạy nhanh đến đại đội một chuyến!”

Người đàn ông nhanh chóng đáp lại, giọng nói đầy từ tính: “Tới ngay!”

Bóng dáng của anh nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn.

Khương Tuệ Tuệ thoáng sửng sốt, trước đây cô đã nghe thấy cái tên Tổng Thời Thanh này rồi.

Chương 3: Chương 3

Lần trước đám bạn thân tụ lại buôn chuyện về hình mẫu lý tưởng của mình, cô còn nói mình thích nhất là nam chính Tổng Thời Thanh ở trong truyện. Đây là một quyển tiểu thuyết không có CP, kể về câu chuyện của nam chính Tổng Thời Thanh nỗ lực vượt khó và đi lên đỉnh cao của đời người.

Kỹ năng viết lách của tác giả rất tốt, miêu tả nam chính rất sống động, không giống như nhân vật ở trong sách mà rất giống người thật.

Sau khi nghe cô nói xong mấy chị em còn lại đều phá lên cười cô.

Thích nhân vật ở trong truyện thì cũng thôi đi. Lại còn đi thích một người đàn ông nhà quê ở trong truyện thập niên 70.

Những tiếng cười này vẫn còn vang vọng bên tai cô, nhưng giờ thì cô đã xuyên vào trong cuốn sách đó.

Khương Tuệ Tuệ sợ tái mặt, tự an ủi bản thân rằng có thể đây chỉ là một giấc mơ, nhưng trong lòng cô hiểu rất rõ, mọi thứ ở đây đều chân thật như vậy, làm sao có thể là một giấc mơ?

Mấy lần cô định quay lại nhảy xuống sông, nhưng khi lên bờ vẫn là ở chỗ này.

Khương Tuệ Tuệ bất lực, cô ngồi xõm trên mặt đất, ôm đầu muốn khóc.

Vừa lúc đó có một người phụ nữ chạy đến.

Người nọ ôm lấy cô rồi khóc nức nở: “Bé à, sao con lại nghĩ quẩn như vậy chứ? Nhà họ Lâm từ hôn đó là do Lâm Hồng Bình kia không có phúc phận, chỉ cần có mẹ ở đây, mẹ chắc chắn sẽ kiếm cho con một người còn tốt hơn Lâm Hồng Bình kia gấp trăm lần. Trong đám con cái mẹ thương con nhất, con không thể làm chuyện ngốc nghếch như vậy, không có con sao mẹ có thể sống được đây...”

.....

Đúng vậy, người phụ nữ trước mặt cô tên là Phương Quế Chi, là mẹ ruột của nguyên chủ.

Còn cô xuyên vào thân thể của một pháo hôi cùng tên, ở trong truyện không xuất hiện được mấy lần, chỉ ở giữa truyện mới được tác giả nhắc tới qua vài câu miêu tả.

Từ nhỏ nguyên chủ đã được đính ước với một người cùng thôn tên Lâm Hồng Bình, hắn ta đi lính mấy năm trời cuối cùng cũng trở về, ấy vậy mà việc đầu tiên hắn làm là tìm cô nói chuyện từ hôn.

Từ hôn đã đành, nhưng trong nháy mắt hắn ta đã đính hôn với em họ của nguyên chủ là Khương Thúc Thúc.

Cô ta lớn lên không đẹp bằng nguyên chủ nhưng lại rất có thủ đoạn, đầu tiên là bày mưu để hủy hoại thanh danh của nguyên chủ, tiếp theo liền qua lại với Lâm Hồng Bình, nhẹ nhàng đoạt lấy đối tượng của chị họ, khiến hắn ta trở thành người đàn ông của mình.

Nguyên chủ không chịu được cú sốc này, cho nên mới quyết định nhảy sông, c.h.ế.t là coi như xong hết mọi chuyện.

Khương Tuệ Tuệ cười chua xót, ha ha, nguyên chủ đã qua đời nhưng cô mới là người chịu trận.

Nhưng người phụ nữ đối diện cứ luôn miệng gọi cô là “bé” khiến cô có chút hoang mang.

Cố Diệp Phi

Khi còn nhỏ mẹ của cô cũng hay gọi cô là “bé”. Nhưng sau khi mẹ cô mất, cha cô cũng tái hôn với người khác, từ đó trở đi không còn ai gọi cô là “bé” nữa.

Nhiều năm qua cô luôn một thân một mình, dù có đủ tiền để tiêu xài nhưng người đàn ông mà cô gọi là “cha” lại chưa bao giờ quan tâm đến cô dù chỉ một chút.

Vừa mở miệng, Khương Tuệ Tuệ khàn giọng nói: “Con, con không muốn chết, con định bắt cá mà...”

Cô chỉ vào con cá lóc to màu đen đang giẫy dụa trên mặt đất vì thiếu nước: “Mau nhìn xem con cá lớn chưa này?”

Nhìn con cá kia ước lượng cũng nặng khoảng ba bốn cân đấy! Thanh niên ở trong đại đội thỉnh thoảng cũng đến sông bắt cá về ăn cho đỡ thèm, nhưng chỉ bắt được mấy con cá nhỏ vài lạng, lấy về nấu còn không đủ nhét kẽ răng.

Chương 4: Chương 4

Phương Quế Chi ôm con gái, không quan tâm có tin lời cô vừa nói hay không, nhưng bà sẽ không tiếp tục hỏi cô nữa. Dù sao chỉ cần con gái không xảy ra chuyện gì là tốt rồi, cho dù cô có định tử tự thật thì nhìn dáng vẻ này hẳn là đã nghĩ thông suốt.

Như vậy cũng tốt!

"Ai, là, là mẹ suy nghĩ lung tung, con gái mẹ là tới bắt cá." Phương Quế Chi lau đi nước mắt trên khuôn mặt, "Nhìn xem con gái của mẹ tốt như thế nào, so với hai anh trai của con còn tốt hơn! Vậy mà bắt được một con cá lớn như vậy, đi, chúng ta về nhà đi, hôm nay mẹ sẽ nấu cá kho cho con gái mẹ ăn!"

"Vâng." Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, tùy ý để Phương Quế Chi kéo cô và đi về nhà.

Ngôi nhà của gia đình nhà họ Khương không tốt hơn vài ngôi nhà gỗ mà Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy bên bờ sông trước đó, bởi vì nó trông đặc biệt đồ sộ.

Nhưng dù sao đây cũng là những năm 1970, ngôi nhà đồ sộ như này mới là dáng vẻ của những năm 70. Điều tốt duy nhất là sân của gia đình nhà họ Khương khá rộng, trông giống như một gia đình khá giả chứ không đến nỗi thiếu thốn...

Vừa mới mở cửa sân ra, từ bên trong đã chạy ra một cái củ cải nhỏ.

Củ cải nhỏ tên là 'Nữ Nữ' là con gái của anh trai nguyên chủ, năm nay cô bé đã bốn tuổi, lớn lên không những dễ thương, cô bé cũng

rất hiểu chuyện. Thông thường, khi người lớn trong gia đình nhà họ Khương đi làm, Nữu Nữu chơi một mình ở nhà hoặc ra ngoài chơi với những đứa trẻ cùng tuổi trong thôn.

"Bà, cô nhỏ, mọi người đã về rồi!" Nữu Nữu mừng rỡ nói, nhìn thấy trong tay Phương Quế Chi xách theo một con cá lóc lớn màu đen, ánh mắt càng thêm sáng ngời, "Oa, cá thật là lớn, bà ơi, Nữu Nữu muốn ăn thịt cá, muốn uống canh cá!"

Phương Quế Chi sờ đầu Nữu Nữu nói: "Cô của cháu thích ăn cá kho tộ, hôm nay bà ngoại làm cá kho tộ trước, ngày mai bà ngoại làm canh cá cho Nữu Nữu được không? Hay để bố cháu đi mua một ít đậu phụ mang về để nấu một phần canh nóng nhé?"

Mới nói mấy câu đã làm Nữu Nữu thèm không chịu được.

Cô bé hít hít nước miếng đang chảy, gật đầu như gà mổ thóc.

Cố Diệp Phi

Nữu Nữu quấy lấy muốn Khương Tuệ Tuệ chơi với cô bé, Phương Quế Chi bảo Nữu Nữu chơi ngựa gỗ một lát, cô nhỏ đi bắt cá làm ướm quần áo nên phải thay quần áo sạch.

Khương Tuệ Tuệ đến phòng của nguyên chủ, trong phòng trang trí rất đơn giản, chỉ có một cái giường, một cái bàn trang điểm với một cái ghế và một cái tủ quần áo, tất cả đều không được sơn, càng không cần nói đến có đẹp hay không.

Nhưng theo trí nhớ của nguyên chủ mà nói, như này đã rất tốt rồi, vợ chồng Phương Quế Chi cưng chiều con gái nhỏ của bọn họ, cái gì cũng mua cho cô.

Nếu là con gái nhà người ta ở tuổi này, đừng nói là tủ quần áo mới làm, còn có người mặc cả quần áo vá.

Nhưng đối với Khương Tuệ Tuệ, người đã quen mặc quần áo lụa là, từ mặc lụa sang vải thô thực sự cần một quá trình để thích ứng.

Mặc dù những bộ quần áo này không có mắng vá, nhưng chúng bẩn và thô ráp cực kì.

Nhưng khi Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng đây là những năm 1970, cô cảm thấy nhẹ nhõm, cô đã đi đến thời điểm này, vậy tại sao lại phải chú ý nhiều như vậy? Chỉ cần sống tốt là được.

Mặc dù cô hay cáu kỉnh nhưng cô vẫn rất thức thời.

Chương 5: Chương 5

Sau khi mặc quần áo xong, Khương Tuệ Tuệ nghĩ đến làn da rám nắng của Phương Quế Chi và Nữu Nữu, vội vàng chạy nhanh đi nhìn vào gương, cô chắc cũng sẽ không trở thành một cô gái da đen phải không?

Cũng may người trong gương da dẻ không quá đen, may mắn nhất là nguyên chủ có khuôn mặt giống cô như đúc, đương nhiên làn da tuyệt đối không bằng cô, bởi vì cô đã bỏ ra nhiều tiền như vậy để chăm sóc và dưỡng da, nói không ngoa chứ làn da của cô rất mịn màng.

Nhưng mà, cô phát hiện ra một điều, thân thể của cô, ngoại trừ khuôn mặt, mỗi một tắc trên người đều vô cùng mềm mại, mềm mại đến có thể vắt ra nước, đây tuyệt đối không phải làn da mà thôn nữ có thể nuôi được, cô có thể chắc chắn rằng cơ thể này là của chính mình.

Chỉ có khuôn mặt này là có hơi chút ngả vàng.

Trong lòng cô thầm nghĩ sau này phải chăm sóc thật tốt mới được.

...

Sau khi ra khỏi phòng, Phương Quế Chi đã g.i.ết con cá, con cá quá lớn, ăn hết trong một bữa thì là quá xa hoa, vì vậy Phương Quế Chi đã cắt nó thành nhiều phần, để lại phần đầu và phần đuôi ướp muối để hai ngày sau ăn.

Khương Tuệ Tuệ ngồi xồm ở một bên để xem Phương Quế Chi g.i.ế.c cá, chờ sau khi mổ cá xong thì cô nói: "Mẹ, hôm nay để con nấu ăn."

Lời này vừa nói ra, cả người Phương Quế Chi liền sững sờ.

Bà ấy tổng cộng sinh được hai người con trai và hai người con gái, con cả Khương Vệ Quốc và con thứ ba Khương Vệ Quân là con trai, và bọn họ cũng đã kết hôn lấy vợ, con gái thứ hai Khương Vệ Bình thì đã sớm gả đi xa, chỉ có cô con gái nhỏ như chiếc áo bông tri kỉ, khiến người khác đau lòng.

Bà ấy không sợ bị người ta nói là bất công, có ai mà không bất công đâu? Bà chiều con gái nhỏ nên từ nhỏ không cho con gái làm việc gì, ở nhà bà ấy và hai cô con dâu thay phiên nhau nấu cơm, con gái nhỏ cũng không cần phải làm bất cứ điều gì cả.

Tất nhiên, cô gái nhỏ bị chiều có chút lười biếng, chứ đừng nói đến việc chủ động yêu cầu đi nấu ăn.

Hôm nay có gì lạ sai? Có phải mặt trời đang mọc ở đằng tây không?

Nhưng con gái đã chủ động yêu cầu, Phương Quế Chi cũng không có ý định ngăn cản sự nhiệt tình của con bé, vì vậy bà ấy đứng dậy nghĩ đến việc lãng phí một nửa con cá và nói: "Được, hôm nay mẹ sẽ ăn cá do con gái mẹ nấu!"

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ mím môi và xắn tay áo lên, để lộ ra một cánh tay như củ sen, dường như phát sáng dưới ánh mặt trời.

Rửa sạch miếng thịt ở bụng cá, đặt lên cái thớt, ước lượng con d.a.o đã dùng không biết bao nhiêu năm, cạo hai lần ở trên thớt, ngâm vào nước lạnh rồi bắt đầu thái cá.

Mặc dù con d.a.o đã cũ, nhưng Phương Quế Chi đã mài nó trước đó khi g.i.ế.c cá, mặc dù nó không tốt bằng con d.a.o của Khương Tuệ Tuệ dùng trong nấu ăn ở hiện đại, nhưng để dùng tạm thì vẫn dùng được.

Cô thao tác rất nhanh, chỉ trong tích tắc, cả miếng cá lớn đã được xẻ thành một hàng phi lê cá mỏng, xương cá không bị hao tổn gì được gỡ ra nguyên vẹn.

Phương Quế Chi nhìn thấy xong, sửng sốt một lúc: "Con gái, tại sao kỹ năng sử dụng d.a.o của con lại tốt như vậy?"

Khương Tuệ Tuệ hếch cằm lên, có chút kiêu ngạo.

Làm một người không lo về việc ăn uống, không muốn trở thành phú nhị đại, không lo ăn uống và không có tham vọng, sở thích lớn nhất của Khương Tuệ Tuệ là nấu ăn.

Chương 6: Chương 6

Năm trước, cô đã làm người dẫn chương trình ẩm thực trên nền tảng phát sóng trực tiếp, trực tiếp nấu đủ loại món ăn, cô có số người hâm mộ cũng phải lên đến một triệu.

Nghĩ đến đây, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy hơi u sầu, tự hỏi phải làm gì nếu hơn một triệu người hâm mộ của cô không còn có thể xem buổi phát sóng trực tiếp của cô ấy để ăn tối nữa?

Khương Tuệ Tuệ không làm cá kho tộ hay làm canh cá, mà chọn làm cá hầm cải chua.

Người thời này về cơ bản đã biết muối dưa cải, gia đình nhà họ Khương cũng có dưa chua, tự mình ngâm, so với đời sau phải mua máy móc xử lý thì ngon hơn nhiều. Chỉ là dưa cải ướp hơi lâu một chút, vớt ra khỏi hũ còn phải rửa qua hai lần nước, xào lên thì lúc sau mới có vị chua vừa phải.

Khương Tuệ Tuệ để ráo cá phi lê đã cắt lát tốt, sau đó đổ gia vị duy nhất để ướp chúng, và cắt nhỏ dưa cải bắp do Phương Quế Chi đã rửa sạch. Đặt chảo lên, đổ dầu vào, chờ đến khi dầu nóng, lại cho xương cá mà Phương Quế Chi đã gắp ra khi cắt cá trước đó vào chảo, chiên vàng hai mặt rồi vớt ra.

Phương Quế Chi đứng ở bên cạnh quan sát, nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đổ nửa nồi dầu, trái tim bà ấy đau quặn thắt. Nhưng bà ấy vẫn nín nhịn không nói một lời, đây là lần đầu tiên con gái bà ấy nấu ăn, không thể vì tiếc chút dầu mà để con bé nản lòng được!

Khương Tuệ Tuệ không chú ý đến biểu hiện của Phương Quế Chi và tiếp tục bận rộn làm việc.

Đổ hai muôi nước sạch vào nồi gần xong, đẩy vung đợi nước sôi thì cho phần xương cá đã chiên vào nồi đun với lửa lớn.

Khi nước hầm cá gần như thì cho cá phi lê đã ướp vào. Nhanh chóng vớt cá phi lê ra ngay khi chúng chuyển sang màu trắng, nếu vớt quá muộn, vị trong cá phi lê sẽ bị mất đi, cá phi lê sẽ trở nên rất dính và có hương vị khó ăn.

Sau đó, trong khi Khương Tuệ Tuệ đang nấu canh cá, đổ dưa cải xào với hành, gừng và tỏi vào canh cá trong một bếp khác, nấu trong vài phút, đổ cá phi lê vào trong hai phút, cuối cùng thì món cá kho dưa cải đã hoàn thành.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy ngon, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, Phương Quế Chi sẽ không bao giờ tin rằng nồi cá hầm cải chua trước mặt mình lại là do con gái bà ấy làm!

Cố Diệp Phi

Mùi hương nhanh chóng thu hút sự thèm ăn trong dạ dày của mọi người, Phương Quế Chi nuốt nước bọt một cách khó nhọc.

Khương Tuệ Tuệ thấy vậy, cô nhanh chóng gấp một miếng cá và đưa nó qua: "Nếm thử đi xem thế nào."

Lúc này, Nữu Nữu từ bên ngoài chạy vào và hét lên: "Bà, cô nhỏ, mọi người đang trốn ăn món gì ngon vậy? Sao lại thơm như vậy ạ? Nữu Nữu cũng muốn ăn nữa ạ!"

Phương Quế Chi vỗ vỗ trên m.ô.n.g Nữu Nữu một phen: "Đứa nhỏ này, không lẽ bà sẽ không cho cháu ăn hay sao? Lại đây ăn thử đi,

cô nhỏ của cháu làm cá hầm cải chua, mùi rất thơm, ăn vào nhất định còn ngon hơn!"

Cứ như vậy, miếng cá phi lê đã nguội lạnh một phát chui vào trong bụng Nữu Nữu.

Trẻ con không thể ăn đồ quá nóng, vì vậy Nữu Nữu một bên vừa ăn một bên vừa thổi, đáng vẻ tựa hồ không thể đợi được nữa, sau khi ăn xong một miếng, cô bé nhìn Phương Quế Chi, rồi nhìn Khương Tuệ Tuệ, thè lưỡi nói: "Cô nhỏ, sao cô nấu đồ ăn lại ngon như thế ạ? Cháu còn muốn ăn thêm nữa ạ!"

Chương 7: Chương 7

Lần này Phương Quế Chi không nuông chiều nữa: "Đi đi, đợi lát nữa cha mẹ cháu đi làm về, lúc ăn cơm thì lại ăn."

Nữu Nữu là đứa trẻ cũng dễ nói chuyện, không có khóc mà lè lưỡi, ngoan ngoãn đi ra ngoài tiếp tục cưỡi con ngựa gỗ nhỏ của mình.

Sau khi Nữu Nữu đi ra ngoài, Phương Quế Chi vỗ đùi: "Ai nha, tại sao mẹ lại quên luộc một quả trứng gà cho con nhỉ?"

Phương Quế Chi sẽ nấu một quả trứng gà luộc cho Khương Tuệ Tuệ mỗi ngày và thường bỏ nó vào nồi trong khi nấu cơm, hôm nay bà ấy mê mẩn xem Khương Tuệ Tuệ nấu ăn đến nỗi quên mất chuyện này.

Khương Tuệ Tuệ ngăn Phương Quế Chi lại, yêu cầu quả trứng, đập nó vào một cái bát, thêm một ít nước ấm và đặt bát vào trong khi cơm vẫn còn vài phút mới chín.

Chờ đến lúc cơm chín, nhắc nắp nồi ra, trứng hấp cũng chín, rất mềm, khi chạm vào bát sẽ thấy văng sữa trong bát lắc lư, sau đó rắc thêm ít hành lá lên trên, trông ngon miệng lạ thường.

*

Vợ chồng Khương Vệ Quốc và vợ chồng Khương Vệ Quân vừa mới bước vào sân đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, vợ của Khương Vệ Quân là Lưu Ái Đệ, lẩm bẩm nói: "Trời ơi, hôm nay nhà mình đốt thịt rồng hay sao? Tại sao lại có mùi thơm như vậy?"

Nữ Nữu chờ đã lâu nên sớm đã sốt ruột, vội vàng chạy tung tăng tới, bị Khương Vệ Quốc ôm lấy: "Cha, mẹ, chú ba, dì ba, sao đến bây giờ mọi người mới trở về?! Bà nội nói sẽ đợi mọi người trở về sau đó mới có thể ăn, cô nhỏ hôm nay nấu cá rất ngon, Nữ Nữu đã chờ không được nữa rồi ạ!"

Hai vợ chồng Khương Vệ Quốc bị con gái làm cho buồn cười, Lý Tú Cẩm nhéo mặt cô bé một phen: "Thật là một con mèo tham ăn, không biết là nó giống ai đây..."

Nhưng Lưu Ái Đệ còn cho rằng bản thân cô ấy nghe nhầm: "Cái gì? Nữ Nữu, cháu nói rằng các món ăn hôm nay là do cô nhỏ của cháu nấu sao? Không nhìn nhầm đúng không?"

Nữ Nữu mím môi, môi nhỏ dẩu ra, tài nấu ăn của cô nhỏ bị nghi ngờ khiến cô bé cảm thấy rất khó chịu: "Là do cô nhỏ nấu, cô nhỏ rất lợi hại!"

...

Cổ Diệp Phi

Lưu Ái Đệ từ trước đến nay luôn mâu thuẫn với Khương Tuệ Tuệ, ghét Khương Tuệ Tuệ ham ăn lười biếng và muốn gả cô đi càng sớm càng tốt, nhưng khi nhà họ Lâm phá bỏ hôn ước, cô ta càng cảm thấy khó chịu.

Cô ta cảm thấy nếu như chị em chồng ở nhà thêm một ngày, nhà cô ta sẽ ít đi thêm một phần đồ ăn, nếu như em chồng lấy chồng tốt, sính lễ nhất định không thể thiếu, hiện tại tuy mọi thứ đều nắm chặt trong tay mẹ chồng, nhưng sau này khi chia nhà, không phải nhà bọn họ cũng có một phần hay sao?

Vì vậy lần này nhà họ Lâm hủy bỏ hôn ước, Lưu Ái Đệ là người tức giận nhất, vì chuyện này mà cô ta đã đánh nhau rất to với mẹ của

Lâm Hồng Bình, suýt chút nữa đã đánh nhau nghiêm trọng.

Đương nhiên điều này không có nghĩa là cô ta có quan hệ tốt với Khương Tuệ Tuệ, trong gia đình này, cô ta là người không thích Khương Tuệ Tuệ nhất.

Trên bàn ăn tối, sau khi mọi người ăn ngon lành món cá hầm với bắp cải muối, bọn họ không ngớt lời khen ngợi tay nghề xuất sắc của Khương Tuệ Tuệ, anh cả và chị dâu nói: “Thật không ngờ tay nghề của em lại giỏi như vậy, em gái. Bình thường im lặng thì thôi, đã ra tay là khiến mọi người bất ngờ!”

Chương 8: Chương 8

Lý Tú Cầm là một học sinh trung học cơ sở, vì vậy không có gì đáng ngạc nhiên khi bình thường cô ấy nói ra một hai câu thành ngữ gì đó.

Khương Vệ Quân cũng ăn đến nỗi miệng đầy dầu, hăng liên tục nói: "Thật tuyệt, thật sự rất ngon."

Chỉ có Lưu Ái Đề nhìn chăm chăm vào bát sữa trứng mịn và thơm trước mặt Khương Tuệ Tuệ, đôi mắt cô ấy đỏ hoe, cô ấy thì thầm: "Lớn như vậy rồi thì nấu cơm có gì sai? Còn khoe khoang với cả nhà như vậy? Nấu ăn rất ngon nhưng cũng có hay nấu đâu. Điềm công lao động cũng là thứ ít kiếm được nhất trong nhà. Đồ ăn là tốt nhất, còn có trứng sữa trứng nữa!"

Cố Diệp Phi

Phượng Quế Chi nghe xong, sắc mặt trầm xuống: "Ăn cá không ngâm được miệng con phải không? Không thích thì không phải ăn."

Gà là do bà ấy nuôi, tại sao bà ấy lại không thể cho con gái một quả trứng?

Khương Vệ Quân huých cùi chỏ chọc chọc vào Lưu Ái Đề, ra hiệu cho cô ta ít nói đi, bình thường hăng ta đã nói với cô ta bao nhiêu lần rằng mẹ hăng thích em gái nhất, vì vậy đừng làm khó em ấy, em ấy sẽ không còn ở nhà lâu nữa.

Thật vất vả dừng lại một khoảng thời gian, vì nhà họ Lâm đã từ hôn, cuộc chiến không có thuốc s.ú.n.g này lại bắt đầu, chị dâu em chồng

thường xuyên khẩu chiến.

Không phải là đếm từng ngày đợi em chồng đi lấy chồng, kết quả nhà họ Lâm vừa ra mặt đã phải ngâm nước nóng.

Trong lòng Lưu Ái Độ không vui, nhỏ giọng thì thầm: "Em nói sai hay sao vậy? Tại sao anh không để em nói chuyện?"

Khương Tuệ Tuệ cầm thìa lên, chậm rì rì múc một thìa sữa trứng mềm vào miệng, nó tự động tan chảy trong miệng, mùi vị rất thơm.

Cô đã sớm nhìn ra Lưu Ái Độ rất thích bát sữa trứng của cô, và cô ta đã nhìn chăm chăm vào nó từ khi bước vào cửa. Nhưng nếu Lưu Ái Độ nói chuyện với mình tốt một chút, cô có thể cho Lưu Ái Độ một phần, nhưng bây giờ thì chỉ cần nhìn cô ăn thôi.

Thực ra cô chưa từng có món ngon nào là chưa ăn qua, cứ sao lại thêm ăn bát bánh trứng này? Ngay cả món cá hầm dưa cải hôm nay, cô cũng chỉ ăn một ít tượng trưng mà thôi.

Là một đầu bếp yêu thích nấu nướng, điều cô yêu thích nhất là cách người khác ăn tượng về tay nghề nấu ăn của mình.

Nhưng đối với sự gian xảo của Lưu Ái Độ, Khương Tuệ Tuệ chỉ muốn Lưu Ái Độ nhìn cô ăn từng miếng từng miếng một.

Sau khi ăn mấy miếng, cô nhấp nhấp môi, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Lưu Ái Độ, trong lòng Lưu Ái Độ vô cùng hoảng sợ, còn tưởng rằng trên mặt mình mọc ra cái gì, liền nghe thấy Khương Tuệ Tuệ nói: "Chị dâu, lúc chị ăn cá nên cẩn thận lời nói của mình một chút, kẻo lúc đó lại mắc xương cá vào cổ hòng."

"Không cần cô nhắc tôi, tôi..." Sắc mặt Lưu Ái Độ thay đổi, muốn mở miệng phản bác nhưng lời còn chưa nói xong đã cảm thấy bị mắc ở cổ họng, mặt cô ta biến thành màu gan lợn, cô ta nắm lấy

cánh tay của Khương Vệ Quân ở bên cạnh: "Vệ Quân, em, cổ họng của em bị mắc kẹt bởi xương cá..."

Khương Vệ Quân: "..."

Khương Tuệ Tuệ cũng hơi giật mình ngạc nhiên, từ khi nào mà những gì cô nói lại linh như vậy?

Hóc xương cá mắc trong cổ họng, có bài thuốc dân gian bói uống giấm, nuốt với cơm nắm. Nếu xương nhỏ thì không sao, nhưng nếu xương lớn hơn một chút sẽ khiến thực quản bị cắt.

Chương 9: Chương 9

Vì vậy khi Lưu Ái Đề đang chuẩn bị định nuốt xương cá bằng một ngụm cơm, Khương Tuệ Tuệ đã ngăn lại: "Anh ba, phương pháp này không đáng tin cậy, anh nên tự mình giúp chị dâu lấy xương cá ra đi."

Xương của cá chuối không nhỏ như xương của cá trích, rất có khả năng bị cắt vào thực quản.

Miệng Lưu Ái Đề có hơi ác một chút, nhưng cô ấy cũng là vợ của anh ba, cô nhất định phải nhắc nhở.

Lưu Ái Đề không tin lời Khương Tuệ Tuệ nói, nhưng Khương Vệ Quân đã nghe lời em gái, mang đèn pin đến, yêu cầu Lưu Ái Đề há to miệng và nhìn vào đó để rút xương cá ra cho cô ta.

Ngay lúc này, Khương Tuệ Tuệ nghe thấy một giọng nói: "Hệ thống cực phẩm miệng quạ đen đã được kích hoạt và ký chủ đã được hệ thống khen thưởng một lọ kem làm trắng da vì sự thành công của miệng quạ đen."

Sau đó, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy túi của mình chìm xuống, như thể có thêm thứ gì đó. Khi cô chạm vào nó, thực sự là sờ vào một cái lọ nhỏ với dòng chữ 'kem làm trắng' được viết trên đó, nhưng không có tên thương hiệu.

Khương Tuệ Tuệ vừa ngạc nhiên, vui mừng vừa lo sợ, cô đã đọc rất nhiều tiểu thuyết, vì vậy cô tự nhiên biết 'hệ thống' là gì.

'Hệ thống cực phẩm miệng quạ đen', đúng như tên gọi, có nghĩa là chỉ cần cô nguyên rửa những điều không hay về người khác, điều đó sẽ thành sự thật. Sau khi những người bị cô nguyên rửa không may mắn, cô còn có thể nhận được phần thưởng từ hệ thống không?

Sau khi Khương Tuệ Tuệ xác nhận mối quan hệ nhân quả, cô vui đến mức muốn cười ngay tại chỗ. Xem ra là mặc kệ sách cô có xuyên không hay không, cô vẫn là sự sủng ái của trời, cái hệ thống này làm cô quá hưng phấn!!

Cố Diệp Phi

Đúng lúc này, hệ thống lại một lần nữa phát ra âm thanh của máy móc: "Ký chủ, xin đừng quá vui mừng!"

Khương Tuệ Tuệ: "Hả???"

Hệ thống: "Vì tránh cho ký chủ lạm dụng, hệ thống hạn chế kỹ năng miệng quạ đen để sau khi cấp cao nhất bắt đầu khiêu khích, đòn phản công của ký chủ sẽ có hiệu lực, hơn nữa miệng quạ đen không được làm tổn thương mạng sống của mọi người."

Khương Tuệ Tuệ không có loại dị nghị hay phản đối nào với hạn chế này, dù sao người không phạm ta, ta cũng sẽ không phạm người, nếu ai dám chọc vào cô vậy thì đừng trách cô có miệng quạ đen.

Về phần tính mạng con người, với tư cách là công dân hợp pháp của thế kỷ 21, cô không thể coi mạng người như trò đùa được, cũng chưa từng nghĩ tới việc sử dụng hệ thống để g.i.ết người.

Cô cất kem làm trắng da trở lại túi và giấu nó đi, khóe miệng nở một nụ cười, mơ về một ngày tốt đẹp trong tương lai khi cô sẽ phát tài làm giàu qua hệ thống.

Lưu Ái Đệ nhìn thấy cảnh này, nhưng lại nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ đang chê cười nhạo cô ta.

Ngay khi xương cá bị lấy ra, cô ta đã vươn cổ và hét lên: "Khương Tuệ Tuệ, cô thật quá đáng, cô..."

Cô ta còn chưa nói xong, Khương Tuệ Tuệ đã đẩy bát sữa trứng đến, cô múc một muỗng cho vào trong bát của mọi người: "Mẹ, anh, chị dâu, lại đây ăn một chút sữa trứng đi ạ."

Về phần Nữ Nữ, sau khi món trứng được làm xong thì đã cho cô bé một nửa rồi. Đứa nhỏ mới lớn tầm ba bốn tuổi nên không thể ăn quá nhiều, vì vậy Khương Tuệ Tuệ không cho cô bé ăn nữa.

Khi đến trước mặt Lưu Ái Đệ, Khương Tuệ Tuệ ngược mắt nhìn Lưu Ái Đệ, đôi mắt quỳnh rũ đó nhìn chăm chăm làm Lưu Ái Đệ lo lắng.

Chương 10: Chương 10

Thầm nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ chưa bao giờ đối xử tốt với cô ta, và chắc chắn sẽ không chia sẻ canh trứng với cô ta.

Thật bất ngờ, Khương Tuệ Tuệ đưa cho cô ta hai thìa liên tiếp và nói: "Nào, chị dâu ba, chị bị xương cá mắc cổ rồi, ăn thêm sữa trứng để bình tĩnh lại nhé."

Lưu Ái Đệ không khiếp sợ mới là chuyện lạ, vừa rồi cô ta còn cãi nhau với Khương Tuệ Tuệ, tại sao Khương Tuệ Tuệ lại cho cô ta thêm một thìa?

Cố Diệp Phi

Nhưng đừng bỏ qua vô ích, món trứng sữa này trông rất ngon, và cô ta sắp thèm c.h.ế.t rồi. Sợ Khương Tuệ Tuệ hối hận, cô nhanh chóng cầm bát lên nhấp vài ngụm, ăn món sữa trứng mịn màng và ngon miệng vào bụng.

Không khỏi thở dài, cái này thật là quá ngon!

Không những cô ấy ăn hết, thậm chí còn l.i.ế.m sạch bát.

Với dáng vẻ của quý c.h.ế.t đôi này, Phương Quế Chi trợn trắng mắt và thầm nghĩ rằng đứa con thứ ba đã cưới phải loại vợ gì thế này.

Khương Vệ Quân cũng cảm thấy mất mặt, kéo cánh tay của cô ta, nhưng Lưu Ái Đệ đã ngăn lại: "Đừng ồn ào, món trứng sữa này ngon đến mức em muốn nuốt cả đầu lưỡi rồi!"

Khương Vệ Quân: Tuy tay nghề của em gái rất tốt nhưng cũng không thể mất mặt như vậy được!

Khương Tuệ Tuệ mím đôi môi đỏ mọng và mỉm cười.

Cô dựa vào Lưu Ái Đệ mà được một lọ kem làm trắng da, cho một ít sữa trứng để an ủi cô ta cũng không có gì, tốt nhất là Lưu Ái Đệ có thể mâu thuẫn với cô nhiều hơn, để cô có thể dùng miệng quạ đen với Lưu Ái Đệ một lần nữa.

Trong khi gia đình nhà họ Khương đang dùng bữa, một vị khách bất ngờ không mời mà tới đã đến nhà.

Phong tục ở Nguyệt Phượng Loan là nếu một gia đình chuẩn bị kết hôn, bọn họ phải đến từng nhà để báo tin vui cho họ hàng trước khi cưới.

Khương Thúy Thúy và mẹ cô ta Trương Cúc Hoa đến đây để nói với bọn họ rằng cô ta và Lâm Hồng Bình sẽ tổ chức tiệc cưới vào ngày mười tám tháng sau.

Hai mẹ con bọn họ là tiểu nhân đặc ý, đến đây để điều võ dương oai, vì vậy bọn họ phải chế nhạo Khương Tuệ Tuệ một cách tử tế.

Hai huynh đệ nhà họ Khương bề ngoài chênh lệch không nhiều, nhưng Trương Cúc Hoa mắt không phải mắt, mũi không phải mũi, làm sao có thể so với Phương Quế Chi? Khi Phương Quế Chi còn trẻ, bà ấy là một bông hoa ở trong xã.

Vì vậy các con của Phương Quế Chi được khen đẹp trai đẹp gái từ khi còn nhỏ.

Đặc biệt là Khương Tuệ Tuệ, người đã đẹp từ khi còn nhỏ và tận dụng tất cả những lợi thế của cha mẹ mình.

Về phần Khương Thúy Thúy là di truyền theo mẹ, lớn lên xấu đẹp một lời khó nói hết, nhưng đứng bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, cô ta giống như một con vịt con xấu xí và một con thiên nga trắng, giống như một cô gái xám xịt khi nhóm lửa.

Điều này cũng khiến Khương Thúy Thúy từ nhỏ đã ghen tị với chị họ của mình, bây giờ cuối cùng đã cướp được người đàn ông đáng lẽ là của chị họ, tại sao cô ta lại không khoe khoang ra ngoài được chứ?

Nhưng vừa mới bước vào cửa, Trương Cúc Hoa đã bị mùi thơm của đồ ăn cuốn lấy, bao nhiêu sự thèm ăn trong bụng đều trào ra ngoài.

Người đàn ông của bà ta mặc dù là người ghi điểm của xã, nhưng cũng chỉ kiếm được ngần ấy điểm công việc trong cả năm, làm sao có thể so sánh với người đàn ông của Phương Quế Chi, người kiếm được nhiều tiền hơn nhờ làm việc trong đội vận tải của thành phố?

Chương 11: Chương 11

Một tháng lương có thể lên đến khoảng hai mươi tệ, tương đương với hai ba tháng tiền lương của người đàn ông của bà ta.

"Ăn cái gì vậy?" Trương Cúc Hoa hít hít cái mũi, vươn cổ ra nhìn trên bàn, muốn xem nấu món gì ngon: "Mọi người nấu cái gì mà thơm thế?"

Cố Diệp Phi

Khương Thúy Thúy đương nhiên là cũng ngửi thấy mùi thơm, nhưng cô ta ghi nhớ ngày hôm nay cô ta đến đây để làm gì.

Thấy mẹ làm mất mặt như vậy, cô ta nhanh chóng vội nắm lấy cánh tay mẹ mình, cau mày nói: "Thím cả, hôm nay mẹ con cháu đến đây để nói với mọi người rằng buổi kết hôn của cháu và Hồng Bình đã định vào ngày mười tám tháng sau, đến lúc đó mọi người nhớ tới uống rượu mừng nhé."

Tuy nhiên, nói xong lời này, nên ăn gì thì ăn, một cái nhìn cũng không thèm nhìn hai mẹ con bọn họ.

Ngay cả Khương Tuệ Tuệ, người mà Khương Thúy Thúy cho rằng sẽ đòi c.h.ế.t đòi sống và gào khóc, mắt cô nhìn mũi, mũi cô nhìn trái tim, cầm chiếc đĩa trong đôi tay giống như củ hành, ăn cá từng miếng nhỏ một cách nhẹ nhàng, và đôi môi đỏ mọng của cô ấy trông cực kỳ quyến rũ.

Khương Thúy Thúy giận đến thân mình phát run lên, Trương Cúc Hoa vội vàng chạy đến đỡ con gái: "Chị dâu, nhà chị có phải bị nặng

tai hay không? Thúy Thúy nhà tôi nói rằng ngày lành mà con bé với Hồng Bình quyết định sẽ là vào ngày mười tám tháng sau, mấy người có nghe rõ không vậy?"

Lần này Phương Quế Chi có phản ứng lại, bà ấy nặng nề đặt đôi đũa xuống bàn, lạnh lùng liếc nhìn hai đứa con trai, nói với hai đứa con trai: "Vệ Quốc, Vệ Quân, nhà chúng ta có phải là thu hút muỗi hay không? Mới tháng tư thôi mà tại sao lại có muỗi? Mau chạy đi lấy ngải thảo để đuổi lũ muỗi c.h.ế.t tiết này đi cho mẹ!"

Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân vốn đã rất buồn vì em gái của bọn họ đã bị từ hôn, nhưng vì bọn họ là họ hàng nên không dễ đánh đến cửa, chỉ có thể trút giận lên người nhà họ Lâm, đi gây sự vài lần, không ngờ đến hai mẹ con Khương Thúy Thúy lại đến cửa để điều võ giương oai.

Bọn họ tuân lời, một người chạy nhanh đi lấy que diêm và người kia đi lấy ngải cứu.

Trương Cúc Hoa tức giận đến mức chống tay vào hông và hét lên: "Phương Quế Chi, bà là đang gọi ai là con muỗi? Nói cho tôi biết rõ ràng, Hồng Bình thích con gái tôi, vì vậy đã hủy bỏ cuộc hôn ước với gia đình nhà bà và đính hôn với con gái tôi, mấy người ghen tị đỏ mắt phải không? Ai bảo con gái nhà bà không biết kiềm chế, không rõ ràng với thanh niên trí thức? Tôi sẽ nhìn xem người đàn ông nào trong tương lai sẽ muốn con gái bà, một người không biết kiềm chế giống như hồ ly tinh!"

Sau khi bật lửa đốt ngải thảo, hai mẹ con Khương Thúy Thúy bị hun đến nổi sặc và ho khan, đôi mắt không thể mở ra được.

Phương Quế Chi tức giận hét lên: "Thằng cả, một năm ngải cứu làm sao mà đủ? Con muỗi này mập quá, đốt thêm vài năm nữa thì mới c.h.ế.t được!"

Phương Quế Chi có tổ tiên là người đọc sách, bà ấy cũng là người biết chữ nghĩa, nên về giáo dục con cái so với Trương Cúc Hoa thì tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, Phương Quế Chi muốn vì thể diện của người đàn ông Khương Đắc Thắng của bà ấy mà không muốn làm mọi chuyện trở nên quá xấu xí, nếu không, cho dù bà ấy có giáo dục tốt đến đâu, bà ấy cũng sẽ phải xông lên liều mạng với hai mẹ con Trương Cúc Hoa!

Chương 12: Chương 12

"Tôi khinh, Phương Quế Chi, cô có mắng tôi là con muỗi cũng vô dụng, con gái của cô là người không biết kiềm chế giống như hồ ly tinh, nó không thể kết hôn, nó phải làm một cô gái già trong nhà cô cả đời!" Càng huân ngải thảo nhiều, Trương Cúc Hoa mắng càng hung dữ, hai mắt bị hun đến mức không mở ra được.

Lưu Ái Đệ không thể ngồi yên, lời nói của Trương Cúc Hoa quá khó chịu, cô ta không quan tâm đến việc mắng mỏ Khương Tuệ Tuệ, nhưng Trương Cúc Hoa vẫn không ngừng nguyên rủa Khương Tuệ Tuệ sẽ không thể kết hôn là có ý gì?

Em chồng không gả ra ngoài được, chẳng phải mỗi ngày đều phải ăn cơm ở nhà hay sao?

Cô ta ném đôi đũa xuống đất, xắn tay áo lao tới, dùng nắm đấm "loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng" trên người Trương Cúc Hoa và Khương Thúy Thúy liên tiếp, miệng hùng hùng hổ hổ không có câu nào để nghe: "Tôi đánh mấy người đầy đồ khốn! Mẹ nó sinh ra một con chó cái chuyên đi cướp đàn ông, đồ kỹ nữ, vẫn thấy có lý hả?"

"Hồ ly tinh? Gả không được? Bà nói ai không gả được? A? Ai không gả được? Em chồng tôi lớn lên xinh đẹp như vậy, sao bà dám nói em chồng không gả được? Cút khỏi đây cho tôi! Tôi, Lưu Ái Đệ, hôm nay nói ra đây, ai dám nói em chồng tôi không thể gả ra ngoài tôi sẽ liều mạng với người đó!"

Lưu Ái Độ hơi mập, cô ta làm việc rất nhanh, khi đánh nhau cũng rất chắc chắn, một nắm tay một túi.

Mẹ con Trương Cúc Hoa và Khương Thúy Thúy kết hợp không thể đánh bại Lưu Ái Độ nên buộc phải rút lui và bị đuổi ra khỏi cửa.

"Không gả được là không gả được, đồ hồ ly tinh! Tôi nói sai chỗ nào à!?" Trương Cúc Hoa cũng rất nóng tính, sau khi bị đánh không chịu rời đi, còn chống nạnh lên và mắng mỏ ngoài cửa.

"Nói nữa đi, bà nói nữa đi!" Lưu Ái Độ lại muốn xông lên đánh người một cái.

Nhưng đánh nhau trong nhà sẽ không có ai nhìn thấy, bên ngoài đánh nhau cũng không tốt, miễn cho người trong thôn không chê cười là được.

Khương Tuệ Tuệ ngồi trong góc và xem vở kịch một lúc lâu, sau đó từ từ đứng dậy và đi đến cửa.

Cô ta cong miệng nói với hai mẹ con Trương Cúc Hoa: "Dì hai, có câu nói, ai hôi thì sẽ biết, dì đối với mùi nách của mình không phải biết rõ nhất hay sao?"

Trương Cúc Hoa có mùi cơ thể bị hôi nách, không có gì bí mật, mọi người ở xã Nguyệt Phượng Loan đều biết điều đó.

Nhưng Trương Cúc Hoa ghét nhất là người khác nói về nó, sắc mặt của bà ta trở nên khó coi, bà ta nghiến răng và định mắng cô, nhưng bà ta lại nghe thấy Khương Tuệ Tuệ tiếp tục nói: "Mười tám tháng sau kết hôn phải không? Được, tôi biết rồi, đến lúc đó tôi nhất định sẽ gửi một món quà lớn đến để chúc phúc cho Khương Thúy Thúy và Lâm Hồng Bình."

Cổ Diệp Phi

“Hôm nay đường khó đi, mấy người đi đêm nên chú ý một chút, đừng để ngã xuống mương đập vỡ đầu, tôi không tiền nữa.”

Nói xong, cửa “phanh” một tiếng rồi đóng lại.

Trương Cúc Hoa và Khương Thúy Thúy hai người nhìn nhau, người vừa nói là Khương Tuệ Tuệ? Theo tính cách của Khương Tuệ Tuệ, không phải cô nên một khóc hai nháo ba thắt cổ vào lúc này hay sao? Tại sao người đàn ông của cô bị cướp mà cô vẫn tươi cười như thế này?

Nhưng nghĩ kỹ lại, nụ cười này sao lại có sức lan tỏa đến vậy?

Điều võ dương oai không thành công, Khương Thúy Thúy không thấy đáng về Khương Tuệ Tuệ khóc như cô ta đã tưởng tượng, hai mẹ con chặt vật bỏ đi.

Chương 13: Chương 13

Trong nhà, Khương Tuệ Tuệ nhìn Lưu Ái Đệ, đưa tay ra nắm lấy tay cô ta, trong mắt cô nói với sự quan tâm: "Chị dâu ba, em không ngờ chị lại quan tâm đến em như vậy. Dì hai mắng em vài câu, chị so với em còn tức giận hơn, em rất cảm động."

Cô ta khó chịu nhìn sang chỗ khác, hất tay Khương Tuệ Tuệ ra: "Ai nói tôi quan tâm đến cô, tôi chỉ giận Trương Cúc Hoa và bà ấy nói cô không gả đi được!"

Thật ra, Khương Tuệ Tuệ không biết điều này, nhưng theo ý kiến của cô, bất kể vì lý do gì mà Lưu Ái Đệ đánh nhau với Trương Cúc Hoa, thì đó cũng được coi là giúp cô.

Kẻ thù của kẻ thù thì chính là bạn.

Bị Lưu Ái Đệ hất tay ra, cô cũng không tức giận, cô đi tới bên bàn rồi ngồi xuống, tiếp tục ăn, gắp cho Lưu Ái Đệ một miếng cá không có xương: "Chị dâu ba ăn nhiều một chút."

Lưu Ái Đệ: "..."

Mẹ kiếp, em chồng ngày thường luôn đối nghịch với cô ta, bây giờ đột nhiên đối tốt với cô ta, sao cô ta có chút không được tự nhiên thế nhỉ?

Cố Diệp Phi

Ngay cả Phương Quế Chi cũng nói: "Con dâu thứ ba đã hoàn thành tốt công việc ngày hôm nay, nhưng không thể mềm lòng khi đối xử

với những người như hai mẹ con Trương Cúc Hoa. Mẹ sợ rằng nếu mẹ gây chiến với bọn họ, cha mấy đứa sẽ sống không dễ dàng, nếu không mẹ phải đối phó bọn họ, còn không nhìn con gái mình lớn lên bộ dạng như thế nào, so với con gái mẹ thì nửa ngón chân cái cũng không thể so sánh được. Đi dép rơm cho con gái mẹ còn không xứng, vậy mà còn đến nhà chúng ta điều võ dương oai!"

Lưu Ái Đệ: "...". Mẹ kiếp, mẹ chồng cô ta khen cô em dâu sao?

Khương Vệ Quân cũng gắp mấy lát cá cho vợ mình: "Vợ ơi lại đây, ăn nhiều một chút, mẹ khen em làm tốt!"

Trong lúc mọi người nói chuyện, Khương Tuệ Tuệ đột nhiên cười lên một tiếng.

Mọi người khó hiểu nhìn về phía cô, không biết em gái của bọn họ hôm nay xảy ra chuyện gì, cô dĩ thường không khóc không nháo, lúc Khương Thúy Thúy đến khoe khoang còn có thể bình tĩnh xử lý, bây giờ lại cười một cách vô cớ.

Em gái bọn họ sẽ không trúng tà đúng không?!

Ngay khi mọi người đang suy nghĩ xem có nên mời người đến trừ tà cho Khương Tuệ Tuệ hay không, Khương Tuệ Tuệ đã chạm vào xà phòng trong túi: Chậc chậc, hệ thống thật chu đáo, biết lát nữa cô sẽ đi tắm, đã đặc biệt khen thưởng cho cô một miếng xà phòng tắm mùi hoa hồng.

Sau bữa tối, Lý Tú Cầm đi rửa bát, Lưu Ái Đệ đi đun nước tắm, bọn họ hợp tác làm việc cùng nhau.

Thấy Khương Tuệ Tuệ rót đầy hai thùng nước, Lưu Ái Đệ lại bắt đầu lẩm bẩm: "Đã không gánh nước, không lên núi đốn củi, tắm rửa mà lại cần nhiều nước như vậy, dưỡng ra cái tật xấu!"

Khương Tuệ Tuệ có tâm trạng tốt, nên để lời nói của Lưu Ái Đề lọt vào tai này và ra khỏi tai kia, không chấp nhặt với với cô ấy. Ngân nga một bài hát trong miệng, nhìn một thùng nước đầy, cho dù có cố gắng hết sức thì vẫn nặng quá, cô không nhấc lên được chút nào.

Vì vậy, cô đứng trước cửa, gọi Khương Vệ Quân vừa mới tắm xong một tiếng: "Anh ba, anh xách nước giúp em với, nặng quá em không nhấc lên được."

Khương Vệ Quân vội vàng khoác khăn tắm lên vai, đi được vài bước, hắt ta đi tới, dễ như trở bàn tay nhấc cái thùng nước lên: "Được rồi, anh ba giúp em xách nó."

Khương Vệ Quân cưng chiều cô em gái này nhất, đây cũng là điều mà Lưu A Định thường xuyên nổi giận.

Chương 14: Chương 14

Cô ấy tức giận trợn mắt lên, sao người đàn ông của cô ấy không đến giúp cô ấy khi cô ấy bùng nước tắm?

Khương Vệ Quân liếc nhìn thân hình to lớn của vợ mình, hẳn ta muốn giúp, nhưng vợ lại không cần kia mà!

...

Phương Quế Chi đã xây một chiếc bồn tắm cho Khương Tuệ Tuệ, và Khương Tuệ Tuệ thường tắm trong bồn tắm.

Đổ nước vào xô, đóng chặt cửa ra vào và cửa sổ. Khương Tuệ Tuệ cởi bỏ quần áo trên người, để lộ những đường cong tinh xảo của cô, ngoại trừ khuôn mặt, làn da toàn thân đều trắng nõn, mềm mại như ngọc.

Nhấc đôi chân dài, cô bước vào bồn tắm.

Nhiệt độ nước vừa phải, Khương Tuệ Tuệ ngồi trong bồn tắm, nheo mắt thoải mái.

Cố Diệp Phi

Được sản xuất bởi hệ thống, nhất định không phải đồ vật bình thường, miếng xà phòng hương hoa hồng đó, sau khi tắm xong, cơ thể của Khương Tuệ Tuệ có mùi thơm hoa hồng nhàn nhạt, và làn da của cô mịn màng và sáng bóng.

Sau khi tắm rửa thoải mái và thay một bộ quần áo sạch, Khương Tuệ Tuệ mở cửa. Cơn gió chiều cuối xuân thổi vào người cô thật dễ chịu.

Phương Quế Chi đến giúp Khương Tuệ Tuệ đổ nước trong bồn tắm, và hỏi một cách chân thành: "Bé yêu à, mẹ hỏi con, chuyện gì đã xảy ra với thanh niên trí thức mà con với Trương Cúc Hoa đã nói?"

Trước đây, có tin đồn rằng Khương Tuệ Tuệ có quan hệ tình cảm với thanh niên trí thức tên là Đàm Thiên Vĩ, Phương Quế Chi sau khi nghe được đã bác bỏ nhiều lần nhưng con gái bà ấy lại không nói chính xác cho bà ấy, trong lòng bà ấy cũng không yên tâm, những người truyền tin đó bên ngoài có mắt có mũi, bà ấy không tin thì cũng vô ích thôi.

Lại nói, nguyên chủ trước kia xác thực có tiếp xúc qua vài lần với Đàm Thiên Vĩ, nhưng tuyệt đối không có chút ý định không nên có nào với hắn ta.

Nhiều nhất là đôi khi Đàm Thiên Vĩ cố tình thể hiện mình hiểu biết như thế nào trước mặt cô, trong lòng cô lại cảm thấy có chút ngưỡng mộ hắn ta, cho rằng hắn không hổ danh là một thanh niên trí thức ở thành phố, hiểu biết hơn người nhà quê bọn họ nhiều.

Hơn nữa, Đàm Thiên Vĩ cũng cho cô mượn sách để đọc, và chỉ sau đó bọn họ mới có một số liên hệ.

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, cô ấy sẽ không thích một người kinh tởm như họ Đàm đâu. Cô nói: "Không có gì, chỉ là con đã gặp vài lần, con đọc sách có gì không hiểu, con chỉ hỏi anh ấy vài vấn đề mà thôi."

Nghe Khương Tuệ Tuệ nói xong, Phương Quế Chi cảm thấy nhẹ nhõm yên tâm: "Vậy thì tốt, mẹ yên tâm rồi. Những thanh niên trí thức đó sau này sẽ quay lại thành phố nên không phù hợp với con."

Hơn nữa mẹ không nghĩ thanh niên trí thức Đàm là người đáng tin cậy giao phó để cuộc đời. Con yên tâm, mẹ con sẽ chỉ định bạn đời trong tương lai cho con là một người đáng tin cậy, tốt hơn gấp mười lần và trăm lần so với Lâm Hồng Bình và Đàm Thiên Vĩ."

Nói về điều này, Phương Quế Chi nhân cơ hội nói: "Một số chàng trai trẻ từ nhà máy vận tải của cha con rất tốt, và bọn họ vẫn có hộ khẩu thành thị. Nếu con kết hôn, con có thể lấy sổ hàng hóa khá tốt."

Khương Tuệ Tuệ không vội kết hôn, cô mới mười chín tuổi và cô chưa đến tuổi kết hôn hợp pháp ở các thế hệ sau.

Hơn nữa, cô không muốn tìm một người đàn ông ngu ngốc như vậy để kết hôn trong thời đại ngày nay. Nếu cô thực sự muốn kết hôn, cô phải tìm....

Chương 15: Chương 15

Khương Tuệ Tuệ cup mắt xuống, nghĩ về người đàn ông cô đã gặp bên bờ sông, Tống Thời Thanh.

Nếu cô thực sự muốn kết hôn, cô sẽ phải kết hôn với một người đàn ông như Tống Thời Thanh. Anh có trí tuệ, có sức mạnh và ngoại hình phù hợp với gu thẩm mỹ của cô.

Chỉ là hôm nay cô hiểu lầm anh là côn đồ nên đá anh một cước, anh sẽ không giận cô chứ? Mới vừa xuyên đến đây đã bị lão đại trong tương lai mang thù, không phải là việc đáng để tự hào.

Khương Tuệ Tuệ ủy khuất, ai bảo anh chạm vào cô, ôm cô và thậm chí hôn cô, hừ, một cú đá vẫn còn nhẹ.

"Con gái à?" Thấy Khương Tuệ Tuệ im lặng không nói lời nào, Phương Quế Chi gọi cô.

Khương Tuệ Tuệ lấy lại tinh thần, nắm lấy cánh tay của Quế Chi bằng bàn tay mảnh khảnh của mình và thân mật cọ xát bà ấy vào cánh tay của mình, mùi hương quyến rũ.

Cô bĩu môi: "Mẹ, sao mẹ lại nóng lòng muốn gả con ra ngoài? Con còn muốn ở nhà với mẹ thêm vài năm nữa. Hơn nữa sau này dù có kết hôn, con cũng phải lựa chọn một người mà con thích nhất."

"Được, được, được, được, con gái mẹ còn chưa muốn lấy chồng, sau này cưới đi, đến lúc đó con sẽ đích thân chọn một người ưng ý để gả." Phương Quế Chi lẩm bẩm sủng nịnh nói.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ cắn môi, nhìn Phương Quế Chi và thở dài: "Mẹ, mẹ thật tốt."

Những lời này xuất phát từ trái tim, cô không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ cảm nhận được hơi ấm của tình cảm gia đình, không ngờ bây giờ ở trong sách lại cảm nhận được.

Sau một ngày mệt mỏi và tắm nước nóng, Khương Tuệ Tuệ ngủ một giấc rất ngon.

Cô có một giấc mơ đẹp, trong giấc mơ, cô ngồi trên chiếc giường lớn mềm mại sang trọng, mặc một chiếc váy bông bồng bênh như tiên, duỗi ra đôi chân thon dài trắng nõn, mãi cho đến trước mắt người đàn ông mới chậm rãi dừng lại.

Trước mặt cô, người đàn ông ngồi xổm nửa người, vươn hai tay như nâng niu bảo vật, cẩn thận giữ chân cô, cúi đầu hôn cô thật sâu, hôn lên đầu ngón chân cô, sau đó xoa xoa nhẹ nhàng.

Tiếp theo đó, giúp cô ấy đi đôi giày cao gót nạm kim cương vào.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn lên, và đó là khuôn mặt của Tống Thời Thanh.

Mặc một bộ âu phục được cắt may vừa vặn, với đôi mào kiếm và đôi mắt như sao, ánh mắt nhìn cô dịu dàng như nước.

Cô hỏi: "Tống Thời Thanh, anh có yêu em không?"

Tống Thời Thanh mở miệng.

Tuy nhiên, trước khi cô nghe thấy câu nói 'Anh yêu em', cô đã bị đánh thức bởi một giọng nói kinh thiên động địa.

"Khương Tuệ Tuệ, Khương Tuệ Tuệ! Dậy đi, dậy mau đi làm đi! Đừng có lẩn tới lẩn lui, nhanh dậy đi!!!" Lưu Ái Đệ đã thu dọn đồ đạc xong xuôi, cô ta có thể trực tiếp đi làm, nhưng trong một thời gian ngắn chớp mắt, nhìn kìa, người em chồng tốt của cô ta vẫn đang ngủ nướng và chưa dậy!

Nếu buổi sáng đi làm muộn, không nhận việc nhẹ cũng là chuyện nhỏ, nếu đến muộn một thời gian thì nhất định sẽ bị coi là nghỉ làm nửa ngày.

Em chồng đã kiếm được ít điểm lao động hơn, và nó sẽ càng ít hơn nếu bị trừ một lần nữa!

Vì vậy, Lưu Ái Đệ đã gõ cửa và gõ cửa sổ bên ngoài, gây ra nhiều tiếng ồn rất lớn.

Khương Tuệ Tuệ mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn ngôi nhà gỗ mà bản thân đang ở, và những đồ đạc đơn giản xung quanh cô, nhận ra rằng bản thân cô vẫn chưa xuyên trở lại.

Cô vẫn còn rất buồn ngủ, khi ở nhà cô sẽ ngủ đến trưa mới dậy chuẩn bị phát sóng trực tiếp.

Chương 16: Chương 16

Cô phớt lờ Lưu Ái Đệ, trùm chăn lên đầu và tiếp tục ngủ.

Nhưng đạo cao một thước, ma cao một trượng, giọng của Lưu Ái Đệ không đi hát kịch thì thật là nhân tài không được trọng dụng. Khương Tuệ Tuệ bị làm ồn ào đến nỗi tất cả những buồn ngủ đều bỏ chạy, và cô thực sự không muốn bị giọng nói của Lưu Ái Đệ tra tấn nữa, vì vậy cô phải đứng dậy rời giường.

Mở cửa, Lưu Ái Đệ gõ cửa vào không khí và nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ vừa mới thức dậy, đôi mắt còn ngái ngủ, đầu tóc rối bời không chải. Cảnh tượng này nếu đặt ở người khác, thật sự là không muốn nhìn, nhưng khi Khương Tuệ Tuệ vừa đi ra, thu hút người khác hận không thể không liếc nhìn thêm vài cái.

Đẹp quá, nhìn cứ như chạy ra khỏi tranh vậy.

Trong lòng Lưu Ái Đệ cảm thấy tắc nghẽn, cô ta thật không biết cô em chồng này lớn lên như thế nào, làm sao có thể đẹp như vậy? Là phụ nữ, cô ta còn không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

Không, không, không, cô ta phải kiên định và không bị mê hoặc bởi vẻ đẹp thịnh thế mỹ nhan của em chồng được.

Cố Diệp Phi

Cô ta lẩm bẩm: "Một người con gái đã lớn rồi mà cái gì cũng lười, dậy muộn như vậy, thật là sợ cô rồi!"

Khương Tuệ Tuệ tức giận vì mới ngủ dậy, nếu có người đánh thức cô trước khi cô tỉnh, cô sẽ bùng nổ ngay lập tức. Tình bạn cách mạng nho nhỏ đêm qua đã biến mất thành mây khói, lúc này, một vòng tranh đấu mới giữa các chị em dâu lại bắt đầu.

"Chị dâu ba, miệng của chị thật xấu, cần thận cần phải lưỡii."
Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng.

"Mẹ kiếp, đừng chửi tôi, tôi sẽ không..." Giống như tối hôm qua, Lưu Ái Đệ còn chưa nói xong, cô ta đã cảm thấy đầu lưỡii đau rát, trong miệng tràn ngập mùi m.á.u tươi.

Cô ta "phụt" một tiếng và phun ra m.á.u loãng.

Quay đầu nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ hơi hếch cằm, dáng vẻ rất đắc ý, đồng chí Lưu Ái Đệ bị ủy khuất, chạy đến chỗ Khương Vệ Quân đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài, phàn nàn: "Vệ Quân, em gái anh lại nguyên rửa em!!!"

Khương Vệ Quân cảm thấy đau đầu: "Được rồi, đừng nói nhiều lời nữa!"

Người đàn ông phát điên, Lưu Ái Đệ vừa sợ vừa giận, liếc mắt Khương Tuệ Tuệ và ra ngoài làm việc với người đàn ông của cô ấy.

Về phần Khương Tuệ Tuệ, khi nghe thấy những lời của hệ thống: "Đinh! Chúc mừng người chơi miệng quạ đen thành công, hệ thống sẽ khen thưởng một bàn chải đánh răng."

Sờ vào túi của cô, này, cô không chỉ đơn thuần được thưởng một chiếc bàn chải đánh răng mà còn đưa cho một ống nhỏ kem đánh răng dùng một lần.

Cô rửa bàn chải đánh răng, bóp kem đánh răng và bắt đầu đánh răng.

Xinh đẹp, xinh đẹp lắm, hệ thống này thật là quá chu đáo rồi, giống như một cái hộp bảo vật, cái gì mà cô thiếu thì cũng có thể cho cô.

Tất nhiên, trong việc này cũng không thể thiếu sự cống hiến hết mình của đồng chí Lưu Ai Độ, nếu không phải cô ấy đã đ.â.m trúng hòng s.ú.n.g nhiều lần, có lẽ Khương Tuệ Tuệ còn đang phải lo lắng không biết tìm miếng quạ đen ở đâu.

Trước khi ra ngoài, Quế Chi nhét hai miếng bánh đào vào túi của Khương Tuệ Tuệ, đây là món quà đặc biệt được cho sau khi tất cả các thành viên trong gia đình rời đi.

Bà ấy hạ giọng: "Con gái à, mẹ nhét hai miếng bánh đào này vào túi con, nếu con đói thì lấy ra ăn đi, lần trước mẹ vào thành phố mua hai gói, mẹ đưa cho Nữu Nữu một gói, còn một gói nữa mẹ giấu đi, mẹ để cho con ăn, con đừng để chị dâu thứ ba phát hiện, chị ấy là người khó tính và tính toán chi li, nếu phát hiện ra sẽ lại làm âm ỉ lên mất."

Chương 17: Chương 17

Khương Tuệ Tuệ chạm vào những chiếc bánh đào và lấy một ít vụn bánh trên đầu ngón tay của cô. Cuối cùng, đưa nó vào miệng và nhẹ nhàng mút nó.

Đường vào thời này không có nhiều loại như các đời sau, nhưng là đường chính hiệu, ít phụ gia, ăn ngon lạ thường.

Khóe miệng Khương Tuệ Tuệ nhếch lên, đôi mắt hoa đào của cô híp lại: "Cảm ơn mẹ."

Cảm giác được mùi vị này thực sự làm người ta rất cảm động.

Phương Quế Chi nghe xong, cười nói: "Đứa trẻ này, có ai lại đi cảm ơn mẹ mình hay không? Mẹ và đội trưởng đã nói chuyện với nhau rồi, sẽ cho con một công việc dễ dàng, cha con làm ở đội vận chuyển nên được trả tiền hàng tháng, vì vậy không cần điểm làm việc của con."

Khương Tuệ Tuệ nghĩ, nếu không thiếu điểm làm việc của cô, tại sao không để cô nghỉ việc và nghỉ ngơi ở nhà.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ mà thôi, tất cả mọi người trong nhà đều đã đi làm, cô không thể biện minh cho việc không đi làm của mình. Nếu Phương Quế Chi đã nói tất cả mọi thứ, bà ấy sẽ sắp xếp một công việc nhẹ nhàng hơn cho cô, vì vậy nó sẽ không quá mệt mỏi, phải không?

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, lấy tuýp kem làm trắng da trong túi ra, bóp một ít trên mu bàn tay, sau đó thoa

một ít lên mặt Phương Quế Chi: "Mẹ, mẹ thật tốt."

Phương Quế Chi vội vàng hỏi: "Con à, con bôi cái gì lên mặt mẹ vậy?"

Khương Tuệ Tuệ cười cười, nâng kem dưỡng trắng da trong tay lên: "Nó có tác dụng bảo vệ da, thoa lên sẽ trắng hơn một chút."

Phương Quế Chi gật gật đầu: "Ồ, chính là kem làm trắng da phải không? Mẹ không cần thứ đắt tiền như vậy, con để lại mà dùng nó!"

"Không sao, con vẫn còn cái này, không thành vấn đề." Khương Tuệ Tuệ không để ý đến sự phản đối của Phương Quế Chi, bôi lên khắp mặt bà ấy. Dù sao, cho dù dùng hết, đến lúc đó hệ thống sẽ cấp lại.

Rốt cuộc thì với hệ thống trong tay, cô có thể sở hữu cả thế giới.

Cố Diệp Phi

...

Khi đến cánh đồng, sau khi đội trưởng phân chia công việc, Phương Quế Chi và một nhóm phụ nữ được phân công làm những việc khác, về phần Khương Tuệ Tuệ, đội trưởng gọi cô đi đổ phân.

Công việc trong lữ đoàn được chia thành lao động và hợp tác, đây là thời điểm để gieo hạt cải dầu, có người gieo hạt trên đất, có người nhặt phân, người khác, Khương Tuệ Tuệ thực sự không ngờ rằng Phương Quế Chi đã nói với cô việc 'thoải mái' hóa ra là tưới phân...

Đúng vậy, tưới phân thật ra không mệt, chỉ cần đứng bên cạnh múc phân đổ xuống ruộng gieo hạt.

Nhưng nó rất bốc mùi!

Khương Tuệ Tuệ nhìn phân trong thùng phân từ xa, và thậm chí còn có những con giòi đang ngoe nguẩy bên trong... Cô rùng mình và suýt chút nữa là nôn ra.

Cô nhanh chóng lấy chiếc khăn thấm mồ hôi, quăn quanh đầu đến mũi và bịt kín mũi lại.

Nhưng nó quá hôi thối và Khương Tuệ Tuệ không thể làm được. Cô cảm thấy rằng nếu cô ở lại bên thùng phân lâu hơn nữa, cô có thể sẽ bị nôn đến ngất.

Cô chạy đến bên đội trưởng, hỏi: "Chú đội trưởng, cháu không muốn đi đổ phân, chú có thể đổi công việc khác cho cháu được không? Việc nào cũng được, chỉ là đừng để cháu đổ phân, hôi quá ạ."

Đại đội trưởng liếc nhìn cô một cái, đã sớm biết rằng cô gái nhỏ của gia đình nhà họ Khương rất tiểu thư, nhưng ông ấy không ngờ lại tiểu thư đến như vậy. Dân quê ngoại thành không phải là thanh niên trí thức từ thành thị, tại sao lại tiểu thư hơn cả thanh niên trí thức, lại còn nghĩ đến phân hôi?

Chương 18: Chương 18

"Cháu thật muốn đổi hay sao? Đây là một việc dễ dàng mà mẹ cháu đã nhờ chú an bài cho cháu, chú an bài mà cháu không làm, nếu như mẹ cháu hỏi..." Đại đội trưởng nói.

Nói về điều này, chúng ta phải bắt đầu nói về cha của Khương Tuệ Tuệ, Khương Đắc Thắng, làm việc trong nhà máy vận tải.

Bởi vì tính chất công việc, ông ấy có thể thường xuyên đi công tác ở các thành phố lớn nên cũng thường giúp mọi người xách về một số đồ vật. Lần trước, vợ của đội trưởng đã nhờ Khương Đắc Thắng mang theo rất nhiều đồ, Phương Quế Chi cũng nhân cơ hội này đề cập đến việc này với đội trưởng, và nhờ sắp xếp cho Khương Tuệ Tuệ một số công việc nhẹ nhàng.

Khương Tuệ Tuệ rất ngoan ngoãn làm theo lời đại đội trưởng: "Chú yên tâm đi, nếu mẹ cháu hỏi, cháu sẽ tự mình nói rõ với mẹ."

"Vậy thì được." Đại đội trưởng gật đầu: "Vừa hay không có đủ nhân lực để khai phá vùng đất bên kia. Nếu cháu chắc chắn thì sang bên đấy làm đi."

"Chắc chắn, chắc chắn, chắc chắn trăm phần trăm." Khương Tuệ Tuệ mạnh mẽ gật đầu lia lịa, chỉ cần không phải đổ phân, mặc kệ là làm gì cô cũng làm!

Vì vậy, cô đi theo phía sau đại đội trưởng và đi khai hoang.

Vừa đặt chân xuống đất, Khương Tuệ Tuệ đã nhìn thấy một bóng người cao lớn mặc áo sơ mi trắng cầm cuốc trên tay và anh đang

đập xuống đất từng cái một.

Khương Tuệ Tuệ nhận ra ngay lập tức, người này là Tống Thời Thanh.

Quả nhiên, ngay sau đó, cô nghe thấy đội trưởng gọi phía sau: "Tiểu Tống, tôi tìm được người giúp việc cho cậu."

Tống Thời Thanh ngừng vung cuốc, quay đầu nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ đang đứng bên cạnh đại đội trưởng.

Cố Diệp Phi

Hôm nay Khương Tuệ Tuệ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, mái tóc đen nhánh được thắt thành hai bím, buông xõa trước ngực, bộ n.g.ự.c pháp phòng là một đường cong kiêu hãnh và tinh tế. Đôi mắt hoa đào quyến rũ cũng nhìn chăm chăm vào Tống Thời Thanh, ánh mắt bọn họ chạm nhau, Khương Tuệ Tuệ mỉm cười với anh.

Đôi môi đỏ tươi nhếch lên, đẹp không sao tả được.

Khi Tống Thời Thanh nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, anh không thể không nghĩ về những gì đã xảy ra bên dòng sông nhỏ ngày hôm qua.

Sắc mặt anh vô cùng lạnh lùng, mí mắt nói với đại đội trưởng: "Đại đội trưởng, tôi không cần người giúp, một mình tôi làm được."

Sắc mặt đại đội trưởng trầm xuống: "Đứa trẻ này, sao lại vô lương tâm như vậy? Một mình làm sao được? Điểm công việc, nếu nhiều người làm thay cậu, đó là điểm công việc, cậu làm một mình không có nơi nào để sử dụng năng lượng của mình, cậu thích lãng phí năng lượng của mình phải không? Đừng nói nhiều như vậy, Khương Tuệ Tuệ ở đây để giúp cậu."

Khi người nhà quê nói chuyện, trong miệng không giữ mặt mũi cho ai.

Khương Tuệ Tuệ ngay lập tức hiểu ý nghĩa trong lời nói của đại đội trưởng, không thể kìm được ánh mắt lén lút nhìn vào bộ n.g.ự.c và cánh tay săn chắc của Tống Thời Thanh.

Một người đàn ông ở độ tuổi của Tống Thời Thanh, tràn đầy sức sống và chưa cưới vợ, có thể như đại đội trưởng đã nói, không có nơi nào để sử dụng năng lượng của mình.

Nghĩ đến đây, Khương Tuệ Tuệ mím môi và mỉm cười, khuôn mặt trắng như sứ của cô chút đỏ ửng vì ý tưởng về một số thứ trong đầu.

Như vậy là tốt nhất, sau đó nếu cùng hợp tác làm việc với Tống Thời Thanh, cô có thể lười biếng đúng không?

Chương 19: Chương 19

Cô chạy nhanh đến bên cạnh Tống Thời Thanh, ngẩng đầu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn sáng sủa và quyến rũ không trang điểm của cô lên, ngoan ngoãn nói: "Thanh niên trí thức Tống, anh yên tâm đi, tôi sẽ làm việc chăm chỉ và sẽ không gây phiền phức cho anh đâu."

Đại đội trưởng gật đầu: "Chính là như vậy, tôi giao cho hai người một số nhiệm vụ. Khương Tuệ Tuệ là một cô gái, sức lực của cô ấy rất ít. Một nửa nhỏ này sẽ là phần của Khương Tuệ Tuệ làm, và phần còn lại sẽ thuộc về cậu. Là nam nhân nên chiêu cố phụ nữ, vậy có ý kiến gì không?"

Cố Diệp Phi

Mảnh đất được đội trưởng giao cho Khương Tuệ Tuệ có diện tích khoảng bốn phần mười, và Tống Thời Thanh phải làm sáu phần mười còn lại.

Tống Thời Thanh không nói lời nào, Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng đáp lại: "Không sao, không sao, đại đội trưởng yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ!"

Đại đội trưởng gật đầu, bỏ lại cái cốc, yên tâm rời đi.

Tống Thời Thanh lại liếc mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ một cái, vẻ mặt Khương Tuệ Tuệ đầy khiếp sợ, cô lè lưỡi nói: "Xin chào thanh niên trí thức Tống, tôi là Khương Tuệ Tuệ, tôi..."

"Tôi biết." Không đợi Khương Tuệ Tuệ nói xong, Tống Thời Thanh đã nói.

Tổng Thời Thanh đã được gửi đến Nguyệt Phượng Loan cùng với ông bà của mình vào năm năm trước, mặc dù anh không phải là người gốc của Nguyệt Phượng Loan, nhưng anh cũng đã quen thuộc với Nguyệt Phượng Loan trong năm năm, anh cũng biết Khương Tuệ Tuệ, nhưng anh chưa bao giờ tiếp xúc với cô trước đây thôi.

Thanh niên trí thức cũng có thể chia thành trẻ có học và trẻ không được học, ví dụ như thanh niên trí thức chấp hành quốc sách, lên núi về quê là thanh niên trí thức có giáo dục, thanh niên có học thì khác xa, về phần Tổng Thời Thanh là do gia đình dạy bảo, đãi ngộ khác xa các thanh niên trí thức khác.

Có người còn gọi anh là con của phản quốc, bởi vì ông nội của Tổng Thời Thanh lúc đó không đồng ý với các chiến dịch vận động của đất nước, và nói thêm vài lời, sau khi được một người quan tâm báo cáo, ông Tổng đã bị gán cho cái danh là phản động, Tổng Thời Thanh liên quan đến cũng đã được gửi xuống đây cùng nhau.

Không để ý đến Khương Tuệ Tuệ nữa, Tổng Thời Thanh giả vờ như cô không tồn tại và tiếp tục cày đất bằng cuốc.

Đôi tay lực lưỡng, khỏe khoắn, cầm cuốc, vung cuốc như không biết mệt.

Khương Tuệ Tuệ bắt chước anh, cầm cái cuốc trong tay, nghĩ thầm rằng đó chỉ là cuốc đất thôi mà, có gì khó đâu, trông rất đơn giản.

Nhưng nói thì dễ hơn làm.

Sức lực cô quá nhỏ, yếu đến nỗi nhấc cuốc còn khó chứ đừng nói cuốc đất. Cô thậm chí còn suýt ném mình xuống đất vì dùng lực không đúng cách.

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Có vẻ như người nông dân thực sự không dễ dàng gì, và khai hoang cũng là một môn cần học.

Tổng Thời Thanh nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn cô, thấy cô thiếu chút nữa đã rơi xuống mà không đào được một cái cuốc nào, vì vậy anh không khỏi cười lạnh một tiếng, quay người lại.

Đại đội trưởng còn nói tìm cho anh một người trợ giúp, cứ như vậy là tới giúp hay sao? Nó không thêm phiền đã là tốt rồi.

Khương Tuệ Tuệ nhận được ánh mắt của Tổng Thời Thanh và nhần mũi, biết rằng trong lòng anh nhất định có sự khinh thường đối với cô. Cô khịt mũi, thầm nghĩ mình cũng có cốt khí, Tổng Thời Thanh coi thường cô, cho nên cô phải cố gắng hết sức cho anh thấy!

Chương 20: Chương 20

Sau khi nghĩ về điều đó, cô lại thu hết sức lực của mình, lại vung cuốc để cuốc một cuốc xuống.

Lần này cô đã chuẩn bị tinh thần thật tốt, bộ dạng của cô tốt hơn nhiều so với lần đầu.

Đây chắc chắn là một sự khích lệ đối với Khương Tuệ Tuệ, cô bấu môi với Tống Thời Thanh, người đang quay lưng lại với cô rồi nói: "Đừng coi thường mọi người nữa, tôi không làm giỏi như anh nghĩ, nhưng tôi cũng có thể cuốc đất. Đúng vậy, nhìn tôi cuốc đất này, mau nhìn đi."

Đôi môi đỏ tươi mím lại, trong mê man lộ ra vẻ đáng yêu.

Tuy nhiên, Tống Thời Thanh hoàn toàn phớt lờ không để ý đến cô.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy nó thật nhàm chán không thú vị, vì vậy cô tiếp tục làm việc.

Da của Khương Tuệ Tuệ rất mềm, sau khi cầm cuốc một lúc, nó chuyển sang màu đỏ. Mỗi lần cuốc đất, cô lại nghỉ một lúc. Nhưng cô cũng không dám nghỉ ngơi quá lâu, Tống Thời Khanh làm việc quá nhanh, anh gần như đã cuốc xong mảnh đất được giao mà mảnh đất của cô cũng chưa động đến được bao nhiêu.

Cô hơi sốt ruột, nhưng càng sốt ruột thì càng làm dờ, khi cô vung cuốc thật mạnh thì tất cả các mảnh sắt đều văng ra xa.

Khương Tuệ Tuệ tức giận đến mức suýt ném đi cái cuốc trong tay. Cô cảm thấy rằng mình đã phải chịu thất bại lớn nhất trong hai mươi năm, hiển nhiên là điều đó quá khó khăn đối với cô.

Nhặt tấm tôn lên, cô ngồi trên phiến đá, thở dài nghĩ cách làm thế nào để lắp tấm tôn trở lại.

Trong khi cô đang suy nghĩ về điều đó, Tổng Thời Thanh đã sớm cuốc xong miếng đất được giao. Nhưng anh không có nghỉ ngơi, như thể anh không nhìn thấy dòng vĩ tuyến 38 được đại đội trưởng vẽ ra, anh tiếp tục cuốc phần đất thuộc về Khương Tuệ Tuệ với vẻ mặt không biểu tình gì.

Khương Tuệ Tuệ đang đánh nhau với cái cuốc, sửa cái cuốc với tâm trạng buồn tẻ, cô quyết tâm sẽ sửa được nó, không để ý rằng Tổng Thời Thanh đã làm xong phần việc của mình.

Tuy nhiên, khi Tổng Thời Thanh cuốc xong cả cánh đồng, Khương Tuệ Tuệ cũng không sửa cái cuốc xong. Cô nhìn cái cuốc đơn giản này mà cảm thấy đầu mình thật to.

Một cánh tay mảnh khảnh duỗi ra, đoạt lấy cái cuốc trong tay cô, cầm miếng sắt cùng với một cái chốt gỗ khác, gõ lên tảng đá, siết chặt nút để đảm bảo miếng sắt không dễ dàng bay ra ngoài, như vậy là tốt rồi.

Tổng Thời Thanh không thể hiện ra biểu tình gì mà trả lại cái cuốc và ngồi xuống hai đầu bờ ruộng nghỉ ngơi.

Anh đã để ý đến cô từ lâu, một cái cuốc mà phải sửa lâu như vậy thì cô là người đầu tiên ở Nguyệt Phượng Loan.

Dù mới là tháng tư nhưng anh đã làm việc lâu và ra rất nhiều mồ hôi, nếu chỉ có một mình ở đây, có lẽ anh sẽ cởi áo sơ mi và chỉ mặc chiếc áo bên trong cho mát. Nhưng hôm nay Khương Tuệ Tuệ đã ở đây, vì vậy anh đã kìm lại.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ ngạc nhiên nhìn Tống Thời Thanh, trong mắt cô đầy sự ngưỡng mộ.

Người này đơn giản là quá lợi hại, chỉ cần vài cái vung, cái cốc đã được sửa tốt. Cô là sinh viên đại học thế hệ sau cũng vô dụng, suy nghĩ hồi lâu, cô cũng không hiểu tại sao...

Cô cầm cốc định chạy đi cốc đất thật nhanh, lại phát hiện mảnh đất của mình đã được cốc đất xong.

Ngoài Tống Thời Thanh ra, còn ai có thể giúp cô đây. Cô vốn tưởng rằng Tống Thời Thanh sẽ tức giận vì ngày hôm qua cô đã đập anh một cái, nhưng không ngờ anh lại tốt như vậy.

Chương 21: Chương 21

Vội vàng nói lời cảm ơn: "Cám ơn thanh niên trí thức Tống, anh thật là tốt bụng!"

Cô nhớ tới trong túi mình có hai chiếc bánh hạt đào, vội vàng lấy ra đưa một cái cho Tống Thời Thanh: "Thanh niên trí thức Tống, bánh đào đây, ăn một chút đi."

Ánh mắt Tống Thời Thanh rơi vào đôi tay mềm mại không xương kia, vốn là bàn tay màu trắng, lúc này lòng bàn tay của cô đã ửng đỏ vài chỗ, xem ra cô thật sự đã rất vất vả.

Nếu như cô yếu đuối như vậy, tại sao đại đội trưởng lại cử cô đến đây để chịu vất vả.

Ở xã Nguyệt Phượng Loan, ai mà không biết công việc của Tống Thời Thanh là công việc mệt mỏi và vất vả nhất xã, đào đất xong lại phải trồng cải dầu, phải bận rộn đến tối mịt mới xong, vậy mà cô vẫn dai dột ngu ngốc làm cùng anh.

Quay lại nhìn khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ, cô đang nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt lấp lánh, đôi mắt đầy mong đợi.

Tống Thời Thanh nhanh chóng di dời ánh mắt đi, ho nhẹ một tiếng và nói: "Tôi không muốn ăn."

Khương Tuệ Tuệ đã lớn đến mức này, và đây là lần đầu tiên có người từ chối cô. Cô bấu môi cắn một miếng trong hai miếng bánh đào, anh không muốn ăn thì một mình cô ăn vậy.

Cô cắn từng miếng nhỏ chiếc bánh đào, gió núi mát lạnh, thổi qua khá dễ chịu.

Vừa mới thưởng thức thì có một vị khách bất ngờ không mời mà đến.

Cố Diệp Phi

Khương Thúy Thúy mang theo hai thùng đựng hạt cải dầu đi đến, và cảm thấy hơi không vui khi thấy Khương Tuệ Tuệ ngồi ăn bánh đào mà không làm việc.

Nghĩ đến điều kiện tốt của nhà bác cả và những thứ cô ta không thể ăn, Khương Tuệ Tuệ có thể ăn, cô ta lại càng tức giận hơn.

Cô ta tức giận nói: "Chị Tuệ Tuệ, đây là cách chị làm việc hay sao? Dì và bác của tôi cũng thật là, tại sao lại nuôi ra một cô con gái ham ăn lười biếng như chị chứ? Em cũng cảm thấy xấu hổ thay cho bọn họ."

Trong miệng Khương Tuệ Tuệ đang có bánh đào, vì vậy cô cũng không vội đáp lời, chỉ chậm rãi nuốt xuống bánh đào trong miệng, uống thêm một ngụm nước miếng, sau đó định cùng cô ta nói chuyện.

Nhưng Tống Thời Thanh đã mở miệng nói trước: "Cô ấy đã làm việc, và một nửa trong số đó là do cô ấy làm."

Anh chỉ chỉ vào bốn phần mười công việc mà đại đội trưởng đã phân cho Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ không bị lay động bởi những lời của Khương Thúy Thúy, nhưng Khương Tuệ Tuệ thực sự ngạc nhiên trước những lời của Tống Thời Thanh. Ai là người làm việc, không ai biết rõ hơn cô và Tống Thời Thanh...

Trong lòng cô cảm động, anh thật xứng đáng là người đàn ông mà cô thích, anh rất chính trực.

Cô khịt mũi hừ một tiếng với Khương Thúy Thúy, đắc ý hếch cằm nói: "Cô nghe rõ chưa? Những mảnh đất này đều do tôi làm hết! Cô sáng mắt ra chưa? Mở miệng ra là nói tôi ham ăn lười làm hay sao? Hơn nữa, tôi lười biếng thì có gì sai? Sao cô phải thay cha mẹ tôi mất mặt? Cô là cái thá gì, bọn họ có đồng ý để cô mất mặt thay cho bọn họ không? Hơn nữa, cô lớn lên xấu như vậy, không sinh được đứa con xinh đẹp như tôi!" Khương Tuệ Tuệ nói một cách nghiêm trang.

Nhưng cô lại nghe được phía sau có một tiếng cười nhạo, không cần đoán cũng biết là của Tống Thời Thanh.

Khương Tuệ Tuệ không biết tại sao Tống Thời Thanh lại muốn cười, cô ấy cảm thấy những gì mình đang nói đều là sự thật, Khương Thúy Thúy thực sự không thể có một cô con gái xinh đẹp như cô khi lớn lên thế này!

Chương 22: Chương 22

Khương Thúy Thúy ghét nhất người khác nói rằng cô ta không đẹp, khi cô ta nghe thấy những lời của Khương Tuệ Tuệ, cô ta giận run lên và đặt cây cải dầu xuống đất, trừng mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ.

Cố tình rắc muối vào 'vết thương' của Khương Tuệ Tuệ: "Lớn lên xinh đẹp thì có lợi ích gì? Có thể ăn có thể uống được không? Hay như chị, mặt mũi giống như hồ ly tinh nên có thể dụ dỗ đàn ông? Chị Tuệ Tuệ, khó trách mà anh Hồng Bình không muốn cưới chị, người giống như chị, nhìn qua là thấy giống người không an phận, người đàn ông nào dám cưới chị."

Khương Tuệ Tuệ sau khi nghe điều này nhin không được mà cười thành tiếng.

Bàn tay dịu dàng che đi đôi môi đỏ mọng của cô, đôi mắt đào hoa kia hơi nhướng lên: "Cô nói sai rồi, thật ra dụ dỗ nam nhân hay không cũng không có quan hệ gì với vẻ bề ngoài xinh đẹp, giống như cô vậy, nhìn vẻ ngoài của cô khá là xấu, nhưng phương pháp dụ dỗ đàn ông của cô khá là lợi hại đấy."

Cố Diệp Phi

"Lúc đó cô đoán ra đó là ngày Lâm Hồng Bình quay về nên mới đi vào trong thành mua hạt giống đậu nành đúng không? Dọc theo đường đi, cô cố ý đi qua chỗ nhà ga. Sau khi nhìn thấy Lâm Hồng Bình, cô giả vờ bị bong gân và không thoải mái. Kỹ năng diễn xuất khá tốt. Lâm Hồng Bình, người đã không gặp một người phụ nữ nào trong quân đội trong nhiều năm, thấy như vậy không phải sẽ lập tức

yêu cô hay sao, trở về lại muốn hủy bỏ hôn ước với tôi, muốn kết hôn với cô hay sao? Cho nên, cô cũng không cần khiêm tốn như vậy, khi nói đến việc dụ dỗ đàn ông, tôi chưa chắc đã là đối thủ của cô."

Khi Khương Tuệ Tuệ nói chuyện, giọng nói của cô rất nhẹ nhàng và cô ta không thể nghe thấy sự tức giận hay buồn bã nào cả.

Tống Thời Thanh ở sau lưng nghe được những lời này, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Anh không ngờ rằng Khương Tuệ Tuệ đã biết mọi thứ như vậy.

Trên thực tế, ngày Khương Thúc Thúc vào thành phố, anh cũng đã đến thành phố để mua thuốc ho cho bà của mình. Anh tình cờ nhìn thấy Khương Thúc Thúc và Lâm Hồng Bình ở trên đường, và sự thân thiết giữa hai người không giống như mối quan hệ giữa anh rể và em vợ tương lai, mà giống như bọn họ đang hẹn hò với nhau hơn.

Đặc biệt, Khương Thúc Thúc đã hôn Lâm Hồng Bình một lần.

Sau khi trở về, gia đình nhà họ Lâm đã đến gặp nhà họ Khương để hủy bỏ hôn ước.

Trên thực tế, Tống Thời Thanh ngày hôm qua xuất hiện bên dòng sông nhỏ cũng không phải tình cờ đi ngang qua.

Là người chứng kiến cảnh Khương Thúc Thúc và Lâm Hồng Bình làm hành động xấu hổ sau lưng Khương Tuệ Tuệ, mặc dù anh sẽ không báo cáo về bọn họ và gây rắc rối cho chính bản thân anh, nhưng anh đã đặc biệt chú ý đến Khương Tuệ Tuệ khi anh thấy Khương Tuệ Tuệ mất hồn mất vía khi bị hủy hôn ước, cố ý chú ý hướng cô đi.

Khi cô đi về phía sông, anh cũng đi theo sau.

May mắn thay, anh đã đi theo, nếu không Khương Tuệ Tuệ sẽ không thể đứng ở đây vào lúc này.

Nhìn cô gái trước mặt không nhìn ra bất kỳ buồn vui gì trên khuôn mặt, trong lòng Tống Thời Thanh cảm thấy kỳ quái, bề ngoài thanh tú, nhưng không ngờ bên trong lại khá mạnh mẽ.

Đồng thời, không biết chuyện gì đang xảy ra mà anh lại cảm thấy một nỗi buồn không thể giải thích được trong lòng.

Sắc mặt của Khương Thúy Thúy tái nhợt sau khi nghe những lời của Khương Tuệ Tuệ.

Chương 23: Chương 23

Vào ngày cô ta đến thành phố để đón anh Hồng Bình, cô ta nhớ rằng Khương Tuệ Tuệ vẫn không có vào thành phố. Làm thế nào mà Khương Tuệ Tuệ biết những điều này?

Nhưng cô ta nhanh chóng nhận ra rằng bất kể Khương Tuệ Tuệ thực sự nhìn thấy nó hay đoán nó để lừa dối cô ta, cô ta không thể thừa nhận điều đó.

Không những không thừa nhận mà cô ta còn phải hướng ngọn lửa về phía trên người Khương Tuệ Tuệ.

Khương Thúy Thúy nói: "Chị Tuệ Tuệ, em biết rằng anh Hồng Bình đã hủy bỏ cuộc hôn ước với chị và muốn cưới em, điều này khiến chị rất buồn. Nhưng dù chị có buồn đến đâu, chị cũng không thể hắt nước bẩn lên người em được. Em và anh Hồng Bình là trong sáng, tại sao lại chị lại nói như vậy chứ, ngày đó em đi thành phố mua hạt giống, trên đường thật sự đã gặp phải anh Hồng Bình!"

"Ngược lại chị Tuệ Tuệ, chị và thanh niên trí thức không trong sáng, ai biết hai người đã làm cái gì..."

Lời còn chưa nói xong đã bị Khương Tuệ Tuệ tiếp lời. Đôi mắt của cô tràn đầy sự mỉa mai, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở và cô hỏi lại: "Cô không biết tôi đã làm gì với anh ấy sao? Những chuyện này cô không phải là người lên kế hoạch hay sao?"

Cố Diệp Phi

Thật vậy, như Khương Tuệ Tuệ đã nói, Đàm Thiên Vĩ theo đuổi Khương Tuệ Tuệ theo chỉ dẫn của cô ta. Nếu cô ta muốn giành lấy anh Hồng Bình, trước tiên cô ta phải hủy hoại danh tiếng của Khương Tuệ Tuệ.

Sau khi suy nghĩ về điều đó, cô ta đã đặt ý định vào Đàm Thiên Vĩ.

Gia đình Đàm Thiên Vĩ rất nghèo khó, hàng tháng hẳn phải gửi một nửa số điểm lao động kiếm được cho mẹ và mấy đứa em ở xa, cuộc sống rất eo hẹp. Vì vậy, cô ta đã tiếp cận Đàm Thiên Vĩ và đưa ra một điều kiện để hẳn ta theo đuổi Khương Tuệ Tuệ, như một phần thưởng, cô ta sẽ để cha cô ta tính gấp đôi số điểm làm việc cho hẳn ta mỗi ngày, đồng thời cô ta cũng sẽ tiến cử hẳn ta trong đợt tuyển dụng công nông binh năm nay.

Trong số những thanh niên trí thức ở Nguyệt Phượng Loan, không có nhiều người nổi bật, nếu Đàm Thiên Vĩ có thể nhận được sự ủng hộ của gia đình Khương Thúy Thúy, cộng với sự chăm chỉ của hẳn ta trong khoảng thời gian này, có lẽ hẳn ta có thể thực sự trở nên nổi bật.

Đàm Thiên Vĩ đồng ý mà không chút do dự.

Nhưng Khương Thúy Thúy không ngờ rằng Khương Tuệ Tuệ có quan điểm giai cấp, và dưới sự tấn công dữ dội của Đàm Thiên Vĩ mà cô không hề để ý đến Đàm Thiên Vĩ.

Nhưng không sao cả, cho dù không có chuyện này, chỉ cần cô ta tung ra một số tin tức, một số tin đồn từ dân làng cũng đủ để hủy hoại thanh danh của Khương Tuệ Tuệ

Vào thời điểm đó, ngay cả khi Khương Tuệ Tuệ muốn giải thích, cô sẽ bắt đầu giải thích từ đâu? Rốt cuộc, cô thực sự đã tiếp xúc với Đàm Thiên Vĩ vào thời điểm đó, ngay cả khi dân làng hỏi về Đàm

Thiên Vĩ, hẳn ta chỉ nói một số lời mập mờ và chưa bao giờ thừa nhận rằng mình có bất kỳ mối quan hệ nào với Khương Tuệ Tuệ.

Nhưng càng như vậy, nó càng có vẻ như cố tình.

Mọi thứ diễn ra đúng như kế hoạch của cô ta, sau một thời gian dài cô ta viết thư cho Lâm Hồng Bình, và với nụ hôn ngày hôm đó, Lâm Hồng Bình đã hoàn toàn yêu cô ta.

Chương 24: Chương 24

Sau khi trở về, hắn ta thậm chí còn không đến gặp Khương Tuệ Tuệ để hỏi chuyện gì đang xảy ra, vì vậy hắn ta trực tiếp hủy bỏ hôn ước, và đến nhà bọn họ cầu hôn vào ngày hôm sau.

Nhưng cô ta không thể nghĩ ra được cho dù thế nào đi chăng nữa, làm sao Khương Tuệ Tuệ có thể biết được? Có thể nào là Đàm Thiên Vĩ đã thực sự yêu Khương Tuệ Tuệ và nói cho Khương Tuệ Tuệ biết kế hoạch của cô ta không?

Cố Diệp Phi

Không được, cô ta phải đi hỏi Đàm Thiên Vĩ một chút mới được.

"Chị Tuệ Tuệ, làm sao em biết được mấy chuyện tào lao của chị, chị đừng hắt nước bẩn lên người em!" Nói xong lời này, Khương Thúy Thúy không dám ở lại nữa, cô ta nhanh chóng rời đi.

Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng, trong mắt đầy khinh thường.

Nếu không muốn mọi người không biết, trừ khi không làm gì cả. Khương Thúy Thúy đã làm những điều này, mặc dù không có miêu tả nhiều ở trong sách, nhưng nó được viết rõ ràng, Khương Tuệ Tuệ làm sao có thể không biết?

Cô nhìn theo bóng lưng Khương Thúy Thúy đang đi nhanh đi xa, cao giọng nói: "Cẩn thận, đi nhanh như vậy làm gì? Không có hồ đười theo sau đâu. Cánh đồng phía trước vừa mới đổ phân, cẩn thận đấy không lại ngã!"

Lời vừa dứt, Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy Khương Thúy Thúy đang đi trên sườn ruộng, bị bong gân mắt cá chân từ xa, sau đó cả người lăn từ sườn xuống cánh đồng đầy phân...

Vẫn là khuôn mặt chạm đất đầu tiên!

Phụt!

Khương Tuệ Tuệ không thể kìm được và phá lên cười ra tiếng, rất khoa trương. Gương mặt vốn đã đẹp nay lại càng rạng rỡ, động lòng người khiến khung cảnh xung quanh trở nên nhộn nhạo.

Thấy Khương Thúy Thúy đứng dậy khỏi bãi phân, cô vẫy tay với cô ta: "Tôi đã nói trước đó rằng Khương Thúy Thúy nên cẩn thận hơn khi đi bộ. Hãy nhìn xem, Khương Thúy Thúy, cô đã rơi vào bãi phân. Nó có mùi thơm không?"

Khương Thúy Thúy tức giận gần như muốn ngất đi, Khương Tuệ Tuệ chắc chắn là cố ý.

Mùi thối xộc lên chóp mũi, thật là ghê tởm đến mức buồn nôn.

Khương Thúy Thúy nôn khan vài lần, và phát hiện tất cả những người làm việc xung quanh cô ta đều đang nhìn cô ta, chỉ tay, thậm chí còn có những đứa trẻ đang xem biểu diễn, vừa múa tay vừa vỗ tay: "Có người rơi xuống bãi phân, có người rơi vào bãi phân!"

"Vua phân! Vua phân! Vua phân! Vua phân!"

Khương Thúy Thúy tức giận muốn khóc, chạy tới dạy cho lũ nhóc hả hê đó một bài học.

Bọn nhỏ vội vàng chạy đi, hô to: "Mọi người chạy đi, vua phân đến rồi, đừng để bị vua phân bắt, nếu không mọi người cũng sẽ trở thành vua phân!"

"Tụi bay không được chạy!" Khương Thúy Thúy tức giận, tức giận nhặt mấy cục bùn dưới đất lên định đánh bọn trẻ.

Nhưng trẻ con tuổi này trơn trượt như con chạch, chẳng mấy chốc đã chạy đi xa, sao cô ta đánh lại được?

Khương Thúy Thúy chỉ có thể oán hận ném cục bùn xuống đất, ngửi thấy mùi phân trên người cô ta, nôn ọe vài lần, suýt nữa thì nhổ ra.

Quay người lại, nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đang xem trò vui, cô ta choáng váng muốn chết, điều duy nhất có thể cảm ơn là ngoại trừ Khương Tuệ Tuệ, Tống Thời Thanh và một nhóm trẻ con, không ai khác nhìn thấy cô ta mất mặt như vậy.

Đầu tiên, cô ta chạy đến mép hồ nước bên cạnh và rửa sạch phân trên mặt. Nhưng mùi phân trên người cô ta không dễ rửa sạch như vậy, chớp mũi vẫn còn tràn ngập mùi hôi thối nồng nặc.

Cô ta nghĩ đến việc đi gặp Đàm Thiên Vĩ để hỏi cho rõ ràng, nên cô ta không có thời gian để ý đến những điều này, vì vậy cô ta đã đi đến khu vực mà những thanh niên trí thức đang làm việc.

Chương 25: Chương 25

"Thanh niên trí thức Đàm, đến đây, tôi có việc cần tìm anh." Khương Thúy Thúy gọi.

Đàm Thiên Vĩ đang làm việc nghe thấy vậy liền vội vàng chạy tới, sắc mặt có chút lo lắng khẩn trương, nhìn bốn phía xung quanh, thấy xung quanh không có ai, liền trầm giọng nói: "Không phải tôi đã làm xong việc rồi sao? Bây giờ gia đình nhà họ Lâm đã hủy bỏ hôn ước với Khương Tuệ Tuệ, cô còn đến tìm tôi làm gì?"

Cố Diệp Phi

Sắc mặt của Khương Thúy Thúy càng khó coi hơn: "Anh nghĩ rằng tôi muốn đến tìm anh hay sao? Tôi hỏi anh, anh có nói với Khương Tuệ Tuệ về những điều giữa chúng ta hay không?"

"Chuyện gì? Chuyện cô bảo tôi theo đuổi cô ấy làm hỏng thanh danh của cô ấy sao?" Mặt Đàm Thiên Vĩ tái lại: "Tôi nói ra chuyện này để làm gì? Tôi điên rồi hay sao? Cô không muốn thực hiện những gì đã hứa với tôi nên mới đứng ở đây cãi nhau với tôi phải không? Khương Thúy Thúy, để tôi nói cho cô biết, nếu cô không thể thực hiện những gì mà cô đã hứa với tôi khi đó, đừng trách tôi sẽ nói với mọi người tất cả những điều xấu xa đã làm của cô!"

Nếu không phải do hấn ta nhà nghèo, lại không chờ nổi muốn đi làm công nông binh, thì hấn ta đã không đồng ý làm mấy chuyện này cho Khương Thúy Thúy.

Sau khi chuyện này xảy ra, hai anh trai của Khương Tuệ Tuệ đã đến gặp hấn ta và nói chuyện với hấn ta vài lần, nếu Khương Thúy Thúy

giờ trò với hần, hần ta sẽ không bao giờ để cô ta được yên.

Nhìn thấy Đàm Thiên Vĩ như vậy, Khương Thúy Thúy thầm nghĩ rằng Đàm Thiên Vĩ thực sự không nói với Khương Tuệ Tuệ về điều này. Nhưng làm sao Khương Tuệ Tuệ biết được? Cô biết rất rõ ràng, như thể cô đã nhìn thấy cô ta làm điều này...

Tim cô ta đập thành thịch.

"Anh yên tâm đi, tôi đã nói với cha tôi, từ hôm nay cho đến khi anh vào đại học công nông binh, mấy tháng nữa, cha sẽ nghĩ biện pháp cho anh càng nhiều điểm lao động, nhưng anh cũng phải tích cực làm việc hơn một chút so với bình thường, cho dù là anh có biểu diễn, nếu không, nếu có người phát hiện ra thì không thể nào bào chữa nổi." Khương Thúy Thúy dặn dò nhắc nhở.

"Được rồi, tôi hiểu rồi." Với sự đảm bảo của Khương Thúy Thúy, Đàm Thiên Vĩ cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Khi một người cảm thấy thoải mái, những sợi dây căng thẳng sẽ nói lỏng ra một chút. Đàm Thiên Vĩ khịt mũi, đột nhiên ngửi thấy mùi phân, dường như đến từ Khương Thúy Thúy.

Hần ta cau mày: "Khương Thúy Thúy, sao người cô lại hôi thế này? Có phải cô rơi xuống hố phân hay không?"

Khương Thúy Thúy tức giận đến mức suýt chút nữa là cắn nát hàm răng của mình.

Khương Tuệ Tuệ gần như đã xem xong, vì vậy cô nhìn đi chỗ khác. Lần này hệ thống thưởng cho cô kẹo trái cây được bọc trong giấy gói kẹo nhiều màu sắc.

Bóc lớp vỏ kẹo để lộ viên kẹo tròn như hạt trân châu bên trong, cho một viên vào miệng, vị ngọt ngào thấm đẫm trong miệng, ngọt đến

nao lòng.

Cô quay đầu lại, cầm mấy viên kẹo trong tay đưa cho Tống Thời Thanh: "Thanh niên trí thức Tống, anh có muốn ăn kẹo không? Nó rất ngọt."

Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng vừa rồi khi Tống Thời Thanh nói chuyện thay cho cô, điều đó có nghĩa là mối thù cũ giữa bọn họ đã được giải quyết. Ai biết, Tống Thời Thanh chỉ liếc nhìn cô một cái, lạnh lùng nói "Không cần", sau đó xoay người đi làm việc.

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi và phớt lờ không thèm để ý đến Tống Thời Thanh.

Cô lớn như vậy rồi, chưa bao giờ bị từ chối tàn nhẫn như vậy.

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, Khương Tuệ Tuệ bắt đầu làm việc.

Chương 26: Chương 26

Mặc dù Tống Thời Thanh đã giúp cô nói chuyện trước mặt Khương Thúy Thúy, nhưng cô không thể coi thường sự bảo vệ của anh.

Cho dù là cô lần đầu tiên làm những nhiệm vụ này, chậm lại một chút cũng không là chuyện gì lớn, tóm lại chỉ cần cô làm xong thì đã là một loại tiến bộ.

Mặc dù cô yếu mềm, nhưng cô ấy cũng có cốt khí.

Vì vậy, cô học theo bộ dạng của Tống Thời Thanh, đầu tiên cô dùng cuốc đào một cái hố, sau đó trồng cây cải dầu vào đó, rồi lấp đất vào.

Đến khi đến trưa, trời có hơi nóng.

Khương Tuệ Tuệ chỉ làm việc một lúc, nhưng cảm thấy sức nóng không thể chịu nổi. Cô cởi hai nút áo sơ mi, để lộ chiếc cổ trắng như tuyết và xương quai xanh sâu hun hút, sau khi giải nhiệt một chút, cô tiếp tục làm việc.

Tống Thời Thanh nhìn sang bên này, muốn xem cô làm như thế nào rồi.

Tuy nhiên, lọt vào trong tầm mắt lại là khi Khương Tuệ Tuệ cúi xuống, bộ n.g.ự.c của cô trắng nõn, và khuôn n.g.ự.c tròn trịa khẽ rung lên theo chuyển động của cô, như thể nó muốn phá vỡ sự giam cầm của chiếc áo sơ mi và chui ra từ bên trong.

Tống Thời Thanh nhanh chóng thu hồi ánh mắt và quay mặt sang một bên, không dám nhìn thêm nữa.

Khuôn mặt đẹp trai đó đỏ rực hiếm có, giống như tôm nấu chín, nóng-nóng-nóng-nóng.

Khương Tuệ Tuệ thấy như vậy, cô khiếp sợ và nhanh chóng hỏi: "Thanh niên trí thức Tống, anh bị sao vậy? Tại sao mặt anh lại đỏ như thế? Chẳng lẽ là bị phát sốt sao?"

Nếu Tống Thời Thanh bị sốt, mảnh đất lớn như vậy ai sẽ là người làm? Cô không thể làm nhiều việc như vậy một mình.

Tống Thời Thanh: "..."

Anh đương nhiên biết bản thân mình không có phát sốt, sở dĩ mặt đỏ lên là bởi vì vừa rồi nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy.

Thấy anh im lặng, Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng đặt cái cốc trong tay xuống, đi đến bên cạnh Tống Thời Thanh, cô kiễng chân và đưa tay ra.

Khương Tuệ Tuệ hít một hơi thật sâu: "Trán của anh sao lại nóng như vậy? Anh nhất định đã phát sốt rồi! Cơ thể là tiền vốn của cuộc cách mạng, cơ thể có khỏe mạnh thì anh mới có thể tiếp tục làm việc vào ngày mai. Nếu cơ thể anh ốm yếu, anh không thể làm gì được. Đi xin phép đại đội trưởng trở về nghỉ ngơi đi."

Cố Diệp Phi

Trên mặt cô gái tràn đầy lo lắng, hai tay như ngọc còn đang che trên trán anh, Tống Thời Thanh khó chịu lui về phía sau, cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, cả cơ thể cực kỳ khô nóng.

Anh quay đầu sang một bên: "Tôi không phát sốt, tôi chỉ nóng thôi, tránh xa tôi ra, không đến lúc lại bảo tôi là lưu manh chiếm chỗ tốt của cô."

Giọng nói lạnh nhạt, cứng đầu như đá.

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, nghĩ rằng lòng tốt của cô không được đền đáp, không phải là cô đang quan tâm đến anh hay sao?

Nhưng xem xét kỹ lại, chuyện hôm qua thật sự là do cô hiểu lầm anh, cô phải nhận cơ hội này hóa giải sự thù địch của anh đối với cô.

Cô mím đôi môi mềm mại, có chút ủy khuất: "Không ngờ anh lại thù dai như vậy, ngày hôm qua tất cả chỉ là hiểu lầm, tôi cũng không biết là anh tới cứu tôi, hơn nữa tôi vừa mới xuống sông để bắt một con cá, tại sao lại đến cứu tôi..."

Vì Khương Tuệ Tuệ đã xuyên vào cuốn sách và trở thành chủ nhân của thân thể này, cô sẽ không bao giờ thừa nhận rằng mình đã nhảy xuống sông vào thời điểm đó.

Nhảy xuống sông vì một người đàn ông, một người đàn ông không coi trọng cô? Đó có phải là điều mà Khương Tuệ Tuệ sẽ làm không?

Chương 27: Chương 27

Nghĩ đến đây, trong lòng Tống Thời Thanh lóe lên một tia khó chịu.

Anh không bao giờ ngờ rằng Khương Tuệ Tuệ lại đi đến bờ sông trong sự mơ màng hồ đồ, vừa đi vừa khóc, cuối cùng nhảy xuống sông chỉ để bắt một con cá.

Nhưng nếu Khương Tuệ Tuệ không ở đó để bắt cá, khi cô được anh cứu lên bờ, cô thực sự đang ôm một con cá chuối lớn trong tay.

Sau khi được anh cứu, cô không khóc mà mắng anh là lưu manh, bộ dạng mạnh mẽ hung hãn như vậy, thật sự không giống một người đi nhay sông tự tử.

Tống Thời Thanh chỉ có thể không nói gì.

Khương Tuệ Tuệ tiếp tục: "Hơn nữa, anh thực sự đã chạm vào n.g.ự.c của tôi. Tôi sẽ không cho phép anh chạm vào nó, anh thậm chí còn ôm chặt tôi hơn! Anh có biết anh đã khiến tôi cảm thấy rất đau hay không?"

Những lời của Khương Tuệ Tuệ không phải là giả, cô thực sự bị đau bởi Tống Thời Thanh, cô đã nhìn thấy nó khi cô đang tắm, và có một vết đỏ lớn trên n.g.ự.c cô, đó là dấu vết để lại khi Tống Thời Thanh cứu cô.

Người đàn ông này thật mạnh mẽ, sức lực thật lớn.

Tống Thời Thanh: "..."

Tuy Tống Thời Thanh ngày thường luôn có vẻ mặt nghiêm túc, nhưng khi nghe thấy những lời này, vết ửng hồng trên mặt cuối cùng đã tan biến lại nổi lên, khuôn mặt đỏ bừng vì lời nói của Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ không nhận thấy anh có gì không ổn, đi đến trước mặt Tống Thời Thanh và ngoan ngoãn nói: "Nhưng tôi biết anh có ý tốt, tôi sẽ không giận anh. Bây giờ chúng ta đã nói hết ra mọi chuyện, anh có giận tôi vì đã mắng anh ngày hôm qua không?"

Điều quan trọng nhất là loại bỏ thành kiến của ông chủ tương lai đối với cô!

Cô gái đột ngột tới gần khiến Tống Thời Thanh không biết nên nhìn vào chỗ nào, chỉ có thể ngoảnh mặt đi chỗ khác. Không biết cô xoa cái gì trên người, nhưng một mùi thơm thoang thoảng đọng lại trên mũi của Tống Thời Thanh.

Dễ người muốn phát bệnh.

"Nếu anh không nói gì, tôi sẽ coi như là anh đã đồng ý." Khương Tuệ Tuệ trèo lên cột, lấy một ít kẹo trái cây từ trong túi và bỏ chúng vào trong túi anh: "Anh có thể ăn những viên kẹo này. Nó rất ngon, đó là quà cảm ơn vì đã làm việc giúp cho tôi, cầm lấy đi, anh không ăn cũng có thể cho người khác ăn."

Thời đại ngày nay, kẹo là vật quý, quanh năm suốt tháng người bình thường cũng không được ăn nhiều lần.

Nhưng Tống Thời Thanh lại thờ ơ lùi lại vài bước, kéo dài khoảng cách giữa hai người bọn họ, dùng đôi mắt như chim ưng nhìn cô chằm chằm một lúc, sau đó định trả lại viên kẹo trong túi: "Tôi không cần."

Khương Tuệ Tuệ tức giận đến ngửa răng, Tống Thời Thanh này thực sự là một kẻ khó tính cứng đầu.

Nhưng khó trách, tác giả đã sắp đặt cho anh như vậy, nếu không anh sẽ không gặp được nhiều loại nữ nhân như vậy mà không có chút d.a.o động nào, anh sẽ không thay đổi sắc mặt và chuyên tâm vào sự nghiệp.

Cố Diệp Phi

Nghĩ đến đây, cơn giận của Khương Tuệ Tuệ đã tiêu tan được một chút.

Nhưng cô cũng không lấy kẹo lại mà sắc mặt hơi hơi trầm xuống: "Thanh niên trí thức Tống, kẹo này là vật chứng hóa giải hiểu lầm giữa chúng ta, anh trả lại kẹo chẳng phải chuyện xảy ra ngày hôm qua không phải là hiểu lầm, anh thực sự muốn lợi dụng chiếm chỗ tốt của tôi đúng không?"

Tống Thời Thanh: "...". Nhìn lại viên kẹo trong tay, theo lời Khương Tuệ Tuệ nói, nếu anh không nhận viên kẹo, anh sẽ trở thành một tên lưu manh.

Chương 28: Chương 28

Anh chỉ có thể nhận viên kẹo, nhưng mặc kệ cô và tiếp tục đi làm việc.

Đôi mắt hoa đào của Khương Tuệ Tuệ lộ ra sự xảo quyệt, khuôn mặt cô hiện lên đầy sự đắc ý. Hừ, cho dù Tống Thiển có khó đối phó như thế nào, không phải vẫn ngoan ngoãn nhận kẹo của cô hay sao?

Hát ậm ừ vài câu, Khương Tuệ Tuệ cũng trở về chỗ của mình, cúi đầu, nhặt cái cuốc lên và tiếp tục trồng cây cải dầu.

Một lúc sau, cô phát hiện trên trán Tống Thời Thanh đã lấm tấm mồ hôi mỏng, cô nhin không được mà lẩm miêng nói một tiếng: "Thanh niên trí thức Tống, anh không phải nói là nóng sao? Loại chất liệu này không thoáng khí, hơn nữa nếu anh giống như tôi, cởi bớt mấy cái cúc trên cổ áo, làm như vậy sẽ mát hơn nhiều."

Vừa nói, cô vừa lấy tay giữ góc cổ áo sơ mi của mình và phẩy phẩy.

Chiếc áo sơ mi dài tay cô đang mặc không đủ thoáng khí, nó ôm chặt lấy cô từ trên xuống dưới, khiến cô vô cùng nóng bức. Sau khi nới lỏng hai nút áo theo cách này, cô sẽ dễ thở hơn rất nhiều.

Tống Thời Thanh vừa ngẩng đầu liền đụng phải cành xuân, sắc mặt tối sầm, lại cúi đầu tiếp tục trồng cây cải dầu.

Thấy Tống Thời Thanh khó tính muốn g.i.ết.c người, Khương Tuệ Tuệ bĩu môi phớt lờ anh, chắc là còn giận cô đã đá anh một phát vào hôm qua.

Sau một lúc, Tống Thời Thanh thật sự không thể nhìn được nữa và phá vỡ cục diện bế tắc. Bởi vì cho dù anh không có ý định nhìn Khương Tuệ Tuệ, nhưng khi anh đang làm việc, anh đột nhiên ngẩng đầu lên, và anh có thể nhìn thấy mảnh n.g.ự.c màu trắng của Khương Tuệ Tuệ ở phía đối diện, anh cũng không thể cúi đầu mãi được đúng không?

Anh ho nhẹ một tiếng: "Đồng chí Khương, việc cởi cúc áo của cô là hành vi không tốt, xin cô hãy cài lại cúc áo một lần nữa."

Khương Tuệ Tuệ, người đang trồng cây, dừng động tác của mình lại: "Hà?"

Suýt chút nữa cô đã cho rằng bản thân mình đã nghe nhầm, xác định chính xác lại một lần nữa: "Thanh niên trí thức Tống, anh vừa nói cái gì? Hành vi nào của tôi là không tốt?"

"Xin cô hãy cài cúc áo của mình lại một lần nữa." Tống Thời thanh nghiêm mặt, nghiêm túc như một cán bộ kỳ cựu.

Tuy nhiên, sau khi Khương Tuệ Tuệ nghe rõ, cô càng bối rối hơn và hỏi một cách mờ mờ: "Tại sao? Làm việc rất nóng, và mọi người không phải đều cởi hai nút hay sao? Nếu không cởi nút áo, chẳng phải sẽ giống như anh, nóng đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt sao?"

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ tin rằng khuôn mặt của Tống Thời Thanh đỏ lên là vì nóng, mà cô phát hiện ra rằng cô không phải là người duy nhất cởi hai nút trên cùng. Lúc trước Khương Thúc Thúc đến đây đưa hạt giống cũng mở nút áo, cô cứ nghĩ chuyện như vậy là bình thường.

Hơn nữa, bầu không khí hiện tại tuy không cởi mở như các thế hệ sau, nhưng không đến mức cả hai cúc áo cũng không được cởi đúng

không? Cô nhớ rõ bản thân đã từng nhìn thấy những bức ảnh vào những năm 1970, có người còn mặc áo ngắn tay...

Đây... Đây không phải là thời cổ đại!

Tổng Thời Thanh ngây người sửng sốt, mọi người đều cười hai cú áo sao?

Sau đó anh mới nhớ ra, hình như là vậy, đi làm nóng quá, nói vài cú áo cũng không có gì to tát, mùa hè có người còn mặc quần đùi áo ngắn tay.

Nhưng tại sao khi người khác mặc như vậy, anh không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng khi đến lượt Khương Tuệ Tuệ, anh lại cảm thấy khác thường như vậy? Phản ứng của cơ thể anh cũng rất lạ.

Chương 29: Chương 29

"Thanh niên trí thức Tống, anh vẫn luôn không chịu cởi cúc áo. Chẳng lẽ là vì anh xấu hổ hay sao?" Khương Tuệ Tuệ cảm thấy mình đã phát hiện ra một chuyện, cô thực sự không ngờ rằng Tống Thời Thanh, người sẽ hành động kiên quyết và làm những việc lớn trong tương lai, hóa ra lại là một người cổ hủ bảo thủ.

"Thanh niên trí thức Tống, đây là lỗi của anh rồi, chúng ta đều là người của Tân Hoa Quốc, anh là đại nam nhân sao còn rụt rè như vậy? Nhanh lên, đừng xấu hổ, mau cởi áo ra đi, rất mát mẻ." Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng điều đó thật thú vị, và thậm chí còn muốn trêu chọc anh.

Vừa nói, cô vừa đưa tay ra làm mẫu.

Tống Thời Thanh ghen hòng, quay mặt đi và tiếp tục làm việc.

Trong lúc làm việc, anh tự hỏi tại sao người khác cởi cúc áo của mình thì anh cũng không thèm để ý, mà đến lượt Khương Tuệ Tuệ cởi cúc áo của mình, anh lại khó chịu không được tự nhiên như vậy?

Anh thật sự là quá bất thường.

Khoảng nửa giờ sau, Tống Thời Thanh trồng cây con bên cạnh vỉ tuyến 38, và phát hiện cây con do Khương Tuệ Tuệ trồng không đạt tiêu chuẩn. Khi đào hố không nên đào quá nông khiến cho phần gốc của cây cải dầu bị lộ ra ngoài và phần lớn bị lộ ra bên ngoài, trường hợp này dễ dẫn đến cây con không phát triển được.

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh gọi Khương Tuệ Tuệ đang trồng cây con trong khi ngân nga một bài hát, chỉ vào một trong những cây con và nói: "Đây là cây con do cô trồng?"

Khương Tuệ Tuệ sửng sốt, không hiểu Tống Thời Thanh nói vậy là có ý gì.

Đương nhiên, đây là những cây con do cô ấy trồng, ở đây chỉ có hai người bọn họ, ngoại trừ Tống Thời Thanh, cô không phải là người trồng những cây con này hay sao?

Cô gật gật đầu: "Đúng vậy, tôi đã trồng tất cả cây con từ đây đến đây. Chà, như thế nào, thấy tôi lợi hại không. Tôi đã nói rồi, tôi không hề yếu đuối như anh tưởng tượng."

"Tất cả đều không đạt tiêu chuẩn, trồng lại một lần nữa." Tống Thời Thanh nhìn ánh mắt Khương Tuệ Tuệ đang có chút tự đắc và không chút lưu tình nào mà nói một cách tàn nhẫn.

Khương Tuệ Tuệ sửng người tại chỗ, cảm môi không chắc chắn và hỏi: "Tại sao nó không đạt tiêu chuẩn? Tôi đã học được từ việc quan sát anh. Chúng ta không trồng giống nhau sao?"

Đôi mắt cô ấy đầy bối rối hoang mang.

Tống Thời Thanh chỉ vào một cây con mà anh trồng và một cây con do Khương Tuệ Tuệ trồng để so sánh: "Cô đào hố quá nông, rễ của cây con không cắm hẳn vào trong, sẽ khiến cây con không sống được."

Theo lời giải thích của Tống Thời Thanh, cùng với sự so sánh rõ ràng của hai cây con, cây con do Khương Tuệ Tuệ trồng thực sự 'cao hơn' rất nhiều so với cây do Tống Thời Thanh trồng.

Khương Tuệ Tuệ bây giờ không còn gì để nói, có vẻ như cô thực sự không đạt tiêu chuẩn trồng trọt, và cô ấy phải trồng lại, thật mệt mỏi!

Động lực ban đầu đột nhiên biến mất, lúc này Khương Tuệ Tuệ giống như một quả bóng xì hơi, ngồi trên tảng đá mà thở dài, vẫn ngâm câu khẩu hiệu: "Làm ruộng thì khổ, làm ruộng thì mệt, làm ruộng thì hại người..."

Tổng Thời Thanh liếc nhìn Khương Tuệ Tuệ, thấy vẻ mặt của cô rất bình thường, và cô không biết những gì cô nói vào lúc này là 'phản động' như thế nào.

Lúc này ai cũng cố vũ tinh thần cách mạng "không sợ gian khổ, không sợ chết", dù khó khăn, mệt mỏi đến đâu cũng phải nghiên rằng xông lên làm việc, sao lại có một người như Khương Tuệ Tuệ chỉ yêu cầu cô trồng lại một vài cây con mà giống như muốn g.i.ế.c cô luôn vậy.

Chương 30: Chương 30

Cũng may người cùng cô làm việc không phải người khác, Tống Thời Thanh nhắc nhở nói: "Chú ý lời mà cô nói, nếu lời nói của cô bị người có ý xấu nghe được, cẩn thận bị bắt."

Trái tim của Khương Tuệ Tuệ như lệch một nhịp, sau đó cô mới nhận ra rằng mình đang ở những năm 1970, vì vậy cô không được phép nói những lời tiêu cực như vậy.

Cô thở dài, không dám tiếp tục lan truyền 'những lời nhận xét tiêu cực', chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm: "Còn không thể phàn nàn oán giận... Cũng nghiêm khắc lắm quá đi..."

Thật không dễ dàng để tiếp nhận thời đại này, nhưng bây giờ cô nghĩ liệu mình có thể quay lại thế giới hiện đại thì tốt rồi.

Đúng lúc này, Tống Thời Thanh lại nói: "Tôi đào hố, cô trồng cây giống."

Mặc dù giọng điệu của anh vẫn như trước, lạnh lùng và cứng rắn, nhưng nghe vào trong tai Khương Tuệ Tuệ lại rất êm tai.

Trên thực tế, việc trồng cây con tương đối đơn giản, chỉ cần đặt cây con vào hố đã đào sẵn, sau đó lấp đất lại. Một mội ở khâu đào hố, lúc nào cũng phải dùng cuốc đào đất, hố quá nông thì không được, Khương Tuệ Tuệ không có kinh nghiệm, sức yếu nên có thể không nắm bắt được chiều sâu nên luôn mắc lỗi.

Nếu Tống Thời Thanh đến đào hố và cô chỉ phải chịu trách nhiệm trồng cây con vậy thì quá tốt rồi.

Cô nhìn chăm chăm vào Tống Thời Thanh với đôi mắt lấp lánh, nghĩ về anh, anh rõ ràng là một người tốt, nhưng tính tình thì quá lạnh lùng. Rõ ràng thấy cô không làm được, anh muốn giúp cô, nhưng anh nói như ra mệnh lệnh, nếu là người khác, trong lòng nhất định sẽ không vui.

Tuy nhiên Khương Tuệ Tuệ biết tính khí của Tống Thời Thanh và không quan tâm đến điều đó. Cô vội vàng đứng dậy, cười nói: "Tôi hứa nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

"Nhưng mà tôi có một điều kiện." Tống Thời Thanh lại nói thêm.

Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt: "Điều kiện gì, anh nói đi, miễn là nó không quá đáng, tôi đều có thể làm được."

Cố Diệp Phi

"Bây giờ cô vẫn còn nóng chứ?" Tống Thời Thanh hỏi trước.

Khương Tuệ Tuệ mờ mịt: "À? Không sao, bây giờ trời có gió và mát hơn nhiều."

Tống Thời Thanh nghiêm túc nói: "Vậy thì cô hãy cài cúc áo của mình lại đi."

Khóe miệng của Khương Tuệ Tuệ giật giật, Tống Thời Thanh, anh có phải là một ác quỷ hay không?

Trên thực tế, sở dĩ sau khi người khác cài cúc áo cũng không thành vấn đề, đó là bởi vì phần lớn con người thời đại này đều khô khan, không có bóng dáng gì cả. Nhưng Khương Tuệ Tuệ thì khác, n.g.ự.c của cô phồng lên, và khi cô ấy cúi đầu làm việc, đường viền cổ áo của cô ấy đã đủ kéo dài, vì vậy nếu làm việc ở phía đối diện sẽ có thể thấy rõ hai quả núi đồi nó đủ kia không sót chút gì. Khương Tuệ

Tuệ không chú ý đến vấn đề này, vì vậy cô không hiểu, nhưng Tống Thời Thanh có thể thấy rõ.

Anh là một chính nhân quân tử, và anh sẽ không lợi dụng chiếm chỗ tốt khi những người khác không chuẩn bị sẵn sàng, nhưng điều đó không có nghĩa là những người khác cũng vậy.

Vì vậy, khi hai người cùng làm việc và Tống Thời Thanh dạy Khương Tuệ Tuệ cách tự tay trồng cây cải dầu, anh lại dặn dò nói với cô một câu: "Sau này đừng mặc quần áo như này đi làm việc."

Khương Tuệ Tuệ đang cầm cây con, trồng trong hố, và đôi tay như tuyết vui đất thật tốt. Nghe được lời nói của Tống Thời Thanh, cô nhướn đôi lông mày xinh đẹp, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu: "Hả?"

"Ảnh hưởng không tốt." Tống Thời Thanh nói.

Chương 31: Chương 31

Nhưng Khương Tuệ Tuệ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô chỉ mặc chiếc áo bần này thôi mà, vì vậy tại sao nó lại ảnh hưởng không tốt?

Nhìn xung quanh, nhiều phụ nữ làm việc trên mặt đất đang mặc kiểu quần áo này. Cô cảm thấy Tống Thời Thanh thực sự rất độc đoán, và sự kiểm soát của anh quá rộng đi, nhưng đó chỉ là làm việc với anh, mà anh thậm chí còn phải kiểm soát cô mặc quần áo gì.

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, cảm thấy hơi bất mãn ở trong lòng.

Được thôi, anh không cho cô mặc, vậy cô nhất định càng phải mặc, hơn nữa cô cũng không phải cấp dưới của anh, mới không cần phải ngoan ngoãn nghe lời như vậy!

Tất nhiên, bây giờ cô cần Tống Thời Thanh giúp cô làm việc, vì vậy...

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiết, cô chính là một người biết thức thời!

Nghĩ đến đây, cô đưa tay vặn nút, ậm ừ. Cũng may lúc này trời có gió, cài lại cúc áo cũng không quá nóng.

Để sau lưng Tống Thời Thanh lười biếng, Khương Tuệ Tuệ ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng lại oán trách, Tống Thời Thanh thật là cổ hủ!

Khoảng nửa giờ sau, ngay khi Khương Tuệ Tuệ không thể chịu đựng được nữa, thời gian trôi qua thật chậm, sau khi làm việc lâu như vậy, trước khi đến giờ nghỉ trưa, một tiếng còi vang lên từ phía bên kia của cánh đồng: "Đã đến giờ để nghỉ trưa."

Hừ, nhưng đã đến giờ nghỉ trưa rồi, Khương Tuệ Tuệ thở ra, khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ đã đỏ bừng rồi, tuy rằng Tống Thời Thanh đã làm hết công việc nặng nhọc nhưng cô cũng không hề nghỉ ngơi, sau đó cô cũng khá mệt mỏi khi trồng cây cải dầu quá lâu.

Biết rằng bây giờ cô có thể nghỉ ngơi, cô ước mình có thể bay khỏi đây thật nhanh.

Cô không thể chờ đợi để đặt lại cây cải dầu mà cô đang cầm, và ngồi xổm xuống một cái ao gần đó để rửa sạch bùn đất trên tay.

Quay người lại, cô nói với Tống Thời Thanh: "Tôi đi ăn cơm trước đã." Sau đó bước về phía Phương Quế Chi ở bên kia với những bước nhỏ như một cơn gió.

Mọi người đều tự mang đồ ăn từ nhà đi, có người tranh thủ buổi trưa về nấu cơm.

Nhưng nhà họ Khương ở xa, buổi sáng bọn họ luôn gói đồ ăn trong hộp nhôm, trực tiếp mang ra ruộng ăn, không cần về nhà.

Lần này Phương Quế Chi chiếm được một chỗ ăn uống tuyệt vời - tình cờ dưới gốc cây to có một tảng đá lớn, ngồi trên đó ăn rất thoải mái và mát mẻ, đây cũng là chỗ ngồi ăn tốt nhất ngày thường, Phương Quế Chi làm việc rất nhanh và là người đầu tiên chộp được.

Đặt tất cả thức ăn lên trên, coi như chiếm chỗ.

Phương Quế Chi sợ con gái không tìm thấy mình nên tìm một chỗ dễ thấy để đứng, khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đang đi về phía mình,

bà ấy vội vàng hét lên: "Con gái à, mẹ ở đây, mau lại đây!"

Khương Tuệ Tuệ ban đầu đang tự hỏi mẹ cô ở đâu, nhưng khi cô nghe thấy tiếng gọi, cô quay đầu lại nhìn và thấy mẹ cô đang đứng trên một con dốc nhỏ đợi cô.

Khương Tuệ Tuệ đáp lại một tiếng: "Mẹ ơi, con ở đây."

Cố Diệp Phi

Sườn dốc nhỏ cách cánh đồng làm việc không xa, có một mảnh cỏ xanh mọc trên mặt đất, trông rất tươi, Khương Tuệ Tuệ đột nhiên nghĩ rằng ăn ở đây cũng không tệ... phải không?

Thậm chí nó giống như một chuyến dã ngoại?

"Đói bụng sao? Cùng mẹ đi ăn cơm đi." Phương Quế Chi nắm lấy bàn tay non nớt của con gái, sửng sốt một chút, tự hỏi tại sao làn da của con gái lại mềm mại như vậy? Mặc dù con gái bà ấy ngày thường ít làm việc nhưng cũng không phải không làm gì, bà ấy thực sự không biết làm thế nào mà làn da của cô lại mỏng manh như vậy, không có vết chai nào.

Chương 32: Chương 32

Nhưng bà ấy cũng không nghĩ quá nhiều về nó.

"Chà, con đã đói bụng từ lâu rồi." Khương Tuệ Tuệ xoa bụng, bĩu môi và nói một cách ủy khuất.

Phương Quế Chi mỉm cười: "Mẹ đã chuẩn bị cho con một món ngon." Hai mẹ con đi về phía trước một lúc, sau đó bọn họ đến địa điểm có tảng đá lớn.

Nhưng một người khác đã ngồi trên tảng đá đó từ lâu, hộp cơm của Phương Quế Chi và Khương Tuệ Tuệ bị ném xuống đất, và Trương Cúc Hoa chiếm toàn bộ tảng đá lớn.

Có một miếng băng lớn trên đầu của Trương Cúc Hoa, bà ta đã ngã trên đường về nhà sau cuộc cãi vã lớn của bà ta với Lưu Ái Đề và những người khác vào đêm qua.

Nghĩ đến chuyện tối qua, bà ta càng tức giận, khi tức giận, bà ta cảm thấy phần eo bị bong gân và mắt cá chân càng đau hơn.

Tối hôm qua bà ta và Khương Thúy Thúy đi bộ về nhà, không biết xảy ra chuyện gì, đi cách con mương hôi thối khá xa, lại bị một hòn đá vướng vào, ngã lăn ra xa, lăn được vài vòng thì ngã xuống một con mương hôi thối trong sự bàng hoàng.

Cơ thể bà ta không chỉ dính đầy phân hôi thối mà còn bị vỡ đầu và mặt chảy máu.

Khương Thúy Thúy cũng bị ngã, nhưng may mắn thay, sau khi cô ta ngã xuống, cô ta tình cờ đè lên người bà ta, suýt chút nữa làm gãy phần eo cũ của bà ta.

Khi đó, trạm y tế của xã cũng đã đóng cửa, Khương Thúy Thúy liền đưa bà ta đến nhà một bác sĩ trong làng, sau đó đầu bà ta mới được cầm máu.

Vì bị thương nên hôm nay bà ta không thể đi làm, vì vậy bà ta chỉ ở nhà nấu cơm cho người đàn ông và con gái, rồi đến đây giao đồ ăn cho bọn họ.

Khi Trương Cúc Hoa nhìn thấy mẹ con Phương Quế Chi, bà ta không hề d.a.o động và không cảm thấy có gì sai khi chiếm lấy vị trí mà Phương Quế Chi đã chiếm lấy từ lâu và ném hộp cơm của bọn họ sang một bên.

Bà ta còn vẫy tay về phía Khương Thúy Thúy đang đi từ xa về phía đây: "Thúy Thúy, mau tới đây, mẹ chiếm được chỗ tốt rồi! Ăn xong có thể nằm xuống ngủ một giấc!" Vẻ mặt lợn c.h.ế.t không sợ nước sôi, làm sao mà chịu nổi vẻ mặt của bà ta.

Phương Quế Chi nhìn khuôn mặt như một cái lò nung của Trương Cúc Hoa, chút vui vẻ khi nói đùa với con gái mình vừa rồi, nụ cười trên khuôn mặt bà ấy biến mất.

Bà ấy nhăn mặt, nhưng trước mặt bao nhiêu người trong thôn, bà ấy và Trương Cúc Hoa là chị em dâu, không dễ nổi nóng, chỉ có thể nói: "Cúc Hoa, cục đá này tôi chiếm lấy rồi, cô đã vứt hộp cơm của tôi và chiếm lại viên đá, điều này không thích hợp đúng không?"

Cố Diệp Phi

Trương Cúc Hoa ngoáy tai và nói: "Cô đã chiếm lấy viên đá này sao? Có thể xem tên của cô có được viết trên đó hay không? Cô cảm thấy

thế nào? Cô nói là bản thân chiếm trước thì chính là cô chiếm trước à? Tôi nói là tôi giành được chỗ trước, có vấn đề gì sao?"

Phương Quế Chi tức giận đến mức biến sắc, nói: "Vừa rồi hộp cơm của tôi đặt ở trên tảng đá, cô ném xuống mà còn giả bộ không biết à?"

Hành vi "chiếm chỗ" không phải ai cũng nhận ra, và Phương Quế Chi thực sự không có gì để nói, nhưng các quy tắc ở đây là như thế này, khi mọi người không rảnh, có thể đặt đồ đạc ở nơi đó và sử dụng nó để chiếm một vị trí, đúng vậy, mọi người đều làm điều này, ai để lại đồ vật thì vị trí đó chính là của người đó.

Chương 33: Chương 33

Nếu Trương Cúc Hoa nói điều đó một lần nữa, đó là hành vi của một kẻ bất lương, cố tình tìm kiếm rắc rối.

"Cô để hộp cơm trên tảng đá sao? Tại sao tôi lại không thấy? Lúc tôi mới tới, hộp cơm của cô không có ở trên tảng đá!" Trương Cúc Hoa lộn c.h.ế.t không sợ nước sôi.

Bên cạnh có người đã bắt đầu thay Phương Quế Chi lên tiếng, dù sao thì quần chúng đều sẽ luôn có con mắt sáng suốt, ai chiếm vị trí trước sao bọn họ có thể không biết?

Nhưng bất kể mọi người nói gì, Trương Cúc Hoa chỉ từ chối thừa nhận điều đó và mọi người không thể làm gì được.

Phương Quế Chi tức giận đến mức muốn đẩy Trương Cúc Hoa ra, bà ấy thực sự muốn chiếm lấy viên đá này ngày hôm nay.

Thực ra, ăn trên đá và ăn ở nơi khác chẳng qua là ngồi ở nơi khác phải phơi nắng mà thôi, chẳng có gì to tát cả.

Nhưng Phương Quế Chi chỉ là không thể nuốt trôi cơn tức này, mẹ con Trương Cúc Hoa không có thứ gì tốt, Khương Thúy Thúy cướp đi hôn ước của con gái bà ấy, bây giờ Trương Cúc Hoa thậm chí còn cướp cả nơi ăn uống của bà ấy, muốn gây chuyện đúng không?

"Trương Cúc Hoa! Tôi còn đang suy nghĩ Khương Thúy Thúy là giống ai? Thì ra là con bé giống cô. Mẹ giống con gái, con gái đi cướp người đàn ông của người khác, mẹ đoạt vị trí của người khác. Nhà

của mấy người đều là kẻ cướp, phải không?" Phương Quế Chi nghiêng răng và nói.

Trương Cúc Hoa trừng mắt với đôi mắt hình tam giác: "Phương Quế Chi, đừng có đánh rắm ở đây! Tại sao cô nói con gái tôi cướp người đàn ông của con gái cô? Con gái cô lớn lên có dáng vẻ như hồ ly tinh, người đàn ông nào dám lấy một người như thế? Hồng Bình là một người lính, đó là vấn đề thể diện, làm sao nó có thể thích một hồ ly tinh như con gái của cô? Tất nhiên là nó sẽ lấy con gái tôi!"

"Chó má, con mẹ cô! Cô còn nói con gái tôi giống hồ ly tinh, hôm nay tôi nhất định phải xé rách miệng cô!" Phương Quế Chi nổi trận lôi đình, thậm chí còn chửi thề.

Khương Tuệ Tuệ, người đang xem trận chiến, đã giật mình và không thể không ấn tượng với mẹ mình.

Cố Diệp Phi

Xã hội chính là xã hội, chẳng phải mẹ cô là Phương Quế Chi đã rất tức giận hay sao, khi còn nhỏ bà ấy được giáo dục không tồi, không thể nào nói đến những từ "mẹ mày" và "đồ chó má" như Trương Cúc Hoa được...

Có vẻ như bà ấy ngày thường đã bị đồng chí Lưu Ái Độ ảnh hưởng sâu sắc nên mới có thể nói ra những lời chửi bới này.

Vui mừng đến kinh ngạc, Khương Tuệ Tuệ cũng biết rằng Phương Quế Chi đã rất tức giận khi thấy Trương Cúc Hoa nói điều đó với bản thân mình. Cô nhanh chóng giúp Phương Quế Chi bình tĩnh lại: "Mẹ, mẹ nói như vậy cũng đúng, mẹ đã biết đối phương là ai, tại sao mẹ còn tức giận với một người như vậy?"

Nói xong, cô nói với Trương Cúc Hoa: "Thím hai, không phải hôm qua tôi mới nói với thím sao, nói bậy bạ sẽ bị trừng phạt, xem này,

trên đầu thím không phải là do làm sai nên mới bị trừng phạt hay sao?”

“Khốn kiếp, cô là cái loại tiểu tạp chủng, đừng ở đó mà hù dọa tôi, cái gì mà quả báo, cái gì mà trái với lương tâm? Lão già này đây không sợ cô!” Trương Cúc Hoa bị Khương Tuệ Tuệ nhắc đến việc ngày hôm qua, trong lòng rất tức giận, nhưng tuyệt đối không tin cái gì mà báo ứng với không báo ứng.

Chương 34: Chương 34

Con gái bà ta đã cướp người đàn ông của Khương Tuệ Tuệ thì sao? Ai bảo bản thân Khương Tuệ Tuệ không có bản lĩnh?

Báo ứng đến! Bà ta muốn xem có thể nhận được quả báo gì! Phong kiến mê tín dị đoan, đúng là yêu quái mà!

"Vậy chúng ta đánh cược đi, xem thím có phải chịu quả báo nữa không? Chẳng hạn như đột nhiên có một con rắn chui ra cắn thím chẳng hạn?" Khương Tuệ Tuệ nhún vai, cô mặc kệ Trương Cúc Hoa có tin hay không, tin hay không cũng không quan trọng. Dù có hay không thì sớm muộn gì cô cũng sẽ khiến Trương Cúc Hoa phải tin.

Khương Tuệ Tuệ nói điều ác, Trương Cúc Hoa mặc dù gan rất lớn, nhưng bà ta vẫn nhìn xung quanh, nhưng sau khi không tìm thấy con rắn nào, bà ta khịt mũi lạnh lùng: "Cẩn như cô nói, nếu cô nói nó... A a a... Có một con rắn!!!"

Trương Cúc Hoa còn chưa nói xong, trên m.ô.n.g bà ta truyền đến một trận đau nhói.

Quay đầu nhìn sang, liền thấy phía sau lưng có một con rắn to bằng hai ngón tay, dài chừng mấy chục cm, hàm răng sắc nhọn của nó cắm sâu vào da thịt, nó đang dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bà ta, trông rất đáng sợ.

Trương Cúc Hoa sợ đến mức nhảy cao ba thước, nhanh chóng bỏ chạy, bất kể đó có phải là hòn đá hay không.

Khương Thúy Thúy vừa đi tới đã nhanh chóng đỡ lấy Trương Cúc Hoa: "Mẹ, mẹ không sao chứ?"

"Làm sao mà không có việc gì? Con rắn kia cắn mẹ một ngụm đau c.h.ế.t mất! Thúy Thúy, con nhanh chạy đi gọi cha con đến đây, đánh c.h.ế.t con rắn này cho mẹ!" Trương Cúc Hoa ở một bên ngo ngoài kêu đau, một bên lấy tay che lại chỗ bị rắn cắn trên hông, thậm chí còn nháy nhót lung tung.

Quần bị rắn cắn chọc thủng, lộ ra hai con mắt, lộ ra cái hông, khỏi nói cũng biết là rất xấu hổ.

Khương Thúy Thúy cảm thấy bản thân thật mất mặt, dù sao cô ta cũng sắp kết hôn với Lâm Hồng Bình, và Lâm Hồng Bình là quân nhân duy nhất ở Nguyệt Phượng Loan, đây là một vinh dự lớn.

Mặc dù cô ta chưa kết hôn với Lâm Hồng Bình, nhưng cô ta đã coi mình là một thành viên của gia đình quân nhân, vì vậy ngày thường cô ta đương nhiên phải quan tâm nhiều hơn đến hình ảnh của mình.

Cô ta muốn nhanh chóng kéo mẹ mình đi, nhưng Trương Cúc Hoa không nhúc nhích, con rắn kia trông rất to, nếu bắt được đem bán thì có thể bán được một ít tiền!

Bà ta bị rắn cắn vô cớ, vậy tại sao không bán con rắn đó để lấy tiền?

Hơn nữa rắn cắn người đang định bỏ chạy, lúc này một bóng người cao gầy đi tới. Trước khi con rắn sắp chui vào trong cỏ, anh đưa tay ra tóm lấy bảy tắc của con rắn.

Sau đó, anh cho gọn con rắn vào chiếc túi vải dùng đựng hộp cơm, buộc chặt miệng lại, con rắn bên trong vùng vẫy thế nào cũng không chui ra được.

Người đến là Tống Thời Thanh.

Cố Diệp Phi

Trong 5 năm kể từ khi được gửi đến Nguyệt Phượng Loan, anh đã trưởng thành từ một cậu bé không biết gì về công việc đồng áng và săn b.ắ.n thành một người đàn ông có thể làm mọi việc và có thể một mình vào núi g.i.ế.c lợn rừng.

Bắt một con rắn không độc như thế này không có vấn đề gì cả.

Động tác của anh quá nhanh, nhanh đến mức anh đã bắt được con rắn trước khi bất kỳ ai khác kịp phản ứng. Điều này khiến những người đang định bắt rắn đem bán lấy tiền chỉ biết than thở rằng bản thân đã quá chậm, dù sao con rắn này ngoài chợ cũng có thể bán được mấy đồng tiền!

Chương 35: Chương 35

Sau khi bắt được con rắn, Tống Thời Thanh cũng không nhiều lời, cầm lấy hộp cơm, tìm một góc ngồi xỏm xuống ăn.

Trương Cúc Hoa tức giận đến mức chỉ vào Tống Thời Thanh và mắng: "Đứa nhỏ đen đui, ai bảo cậu lấy con rắn của tôi đi? Con rắn này là của tôi, mau trả lại cho tôi!"

Tống Thời Thanh cầm chiếc đĩa dừng lại, mắt giống như chim ưng nhìn về phía Trương Cúc Hoa cách đó không xa đang nhảy nhót lung tung, nhếch nhếch khóe miệng: "Con rắn này không có ghi tên của bà, cho nên dựa vào cái gì mà nói là của bà? Chỉ cần dựa vào nó cắn bà thôi sao? Nếu không thì tôi sẽ thả con rắn này ra để nó giao lưu với bà, sau đó bà có thể hỏi kỹ, xem nó có phải là của bà hay không?"

Những lời này có thể được coi là đáp lại những gì mà Trương Cúc Hoa đã nói với Phương Quế Chi, bây giờ tất cả đã được trả lại.

Câu cuối còn mang tính chất đe dọa uy hiếp.

Sắc mặt Trương Cúc Hoa tái nhợt, không dám nói thêm nữa. Vừa rồi bà ta bị rắn cắn, Tống Thời Thanh sao dám thả rắn ra ngoài để bà ta giao tiếp với rắn? Bà ta không muốn sống nữa hay sao?

Khương Tuệ Tuệ che miệng khi nghe thấy điều này và không thể nhịn được, liền cười 'phụt' một tiếng.

Đôi mắt đào hoa quyến rũ kia híp lại thành khe hở, đôi môi đỏ tươi khẽ nhếch lên, nhẹ giọng nói: "Thím hai, thím nhanh nói xem, thím

có muốn Thanh niên trí thức Tống thả răn ra không, suy nghĩ kĩ một chút đi ạ?”

Dáng vẻ xem kịch vui này mới khiến người ta tức giận nhất.

Trương Cúc Hoa lườm mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ, người đang xem kịch vui, đứa nhỏ này mồm mép trở nên lợi hại như vậy từ khi nào? Tại sao lại hỏi nếu con răn là của bà ta thì sao? Răn có nói chuyện được không?

Cố Diệp Phi

Để bà ta giao tiếp với con răn à? Chẳng bằng để răn cắn bà ta lần nữa còn hơn!

Trương Cúc Hoa rất tức giận, nhưng bà ta không có đạo lý gì để nói, chỉ có thể lẩm bầm mắng vài câu, rồi “hừ” một tiếng, bà ta dẫu m.ô.n.g nhặt hộp cơm vô tình làm rơi dưới đất và nhặt nó lên rời đi.

Vừa đi vừa thấp giọng hỏi Khương Thúy Thúy: "Thúy Thúy, con cảm thấy chuyện gì đang xảy ra? Càng nghĩ càng cảm thấy tà ác, tối hôm qua cái miệng nhỏ của Khương Tuệ Tuệ nguyên rửa mẹ rơi xuống mương, Vì vậy, mẹ thực sự đã bị ngã. Hôm nay nó nguyên rửa mẹ bị răn cắn, thì ngay lập tức có một con răn bò ra và cắn mẹ. Khương Tuệ Tuệ này như miệng quạ đen, thật là xúi quẩy!"

Khương Thúy Thúy đã không tin điều này, những người thuộc thế hệ của bọn họ trong mấy năm nay đụng phải những cuộc vận động, không tin vào sự mê tín phong kiến, điều này khác với thế hệ trước.

Cô ta nói: "Mẹ, con đã nói với mẹ là đừng tin vào những điều mê tín phong kiến này mà. Có lẽ đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Làm sao cô ấy có thể nguyên rửa được? Nếu có chuyện như vậy, cô ấy tùy tiện nói chuyện thì anh Hồng Bình và con không phải sẽ không

thể kết hôn nữa sao? Nhưng mẹ xem bây giờ anh Hồng Bình yêu con nhiều như thế nào kia...”

Khi Trương Cúc Hoa nghe thấy điều này, bà ta cũng thấy có lý nên không nói gì thêm nữa.

...

Trận chiến kết thúc với thất bại của Trương Cúc Hoa, người chiến thắng là Khương Tuệ Tuệ, nhìn Tống Thời Thanh cách đó không xa với một nụ cười trên môi.

Hai người nhìn nhau, Khương Tuệ Tuệ chớp mắt nhìn anh, đôi mắt sáng như sao, nhướn mày, như thể muốn nói với anh là 'làm tốt lắm'.

Chương 36: Chương 36

Tổng Thời Thanh sửng sốt một lúc, cảm thấy xung quanh ngoại trừ Khương Tuệ Tuệ, mọi thứ xung quanh dường như trở nên ảm đạm, sau đó anh quay mặt đi, giả vờ như không thấy, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Sau khi hai mẹ con Trương Cúc Hoa rời đi, tảng đá lớn trở thành vùng đất không người ở.

Khương Tuệ Tuệ kéo Phương Quế Chi qua, hào phóng ngồi xuống, đặt hai hộp cơm lên và mở nắp ra.

Cô phát hiện trong bữa ăn của mình ngoài đồ ăn thừa của ngày hôm qua còn có một quả trứng rán vàng, tuy hộp cơm nhôm có tác dụng giữ nhiệt rất tầm thường, nhưng thời tiết nóng lên, thức ăn vẫn còn hơi ấm ấm.

"Món trứng này mẹ đã lén chiên cho con sáng nay trong khi chị dâu thứ ba của con không chú ý. Nó rất ngon sau khi thêm chút dầu mè, hãy thử nó nhanh lên." Phương Quế Chi mỉm cười với Khương Tuệ Tuệ trong khi ở một bên cầm hộp cơm của bà ấy.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy trên mũi đau xót, cô mím môi cười, cầm quả trứng chiên lên và cắn một miếng lớn.

Nói thật, kỹ năng nấu ăn của Phương Quế Chi kém xa Khương Tuệ Tuệ tự mình làm, nếu cô chiên quả trứng này, nó chắc chắn sẽ mềm hơn quả trứng của bà ấy, và mặt chiên sẽ có màu vàng, nhưng không quá cháy, khi cháy quá thì mùi vị sẽ không ngon lắm.

Rắc thêm một ít hành lá lên trên, sau khi hành lá được chiên nhẹ trong dầu, mùi thơm của hành lá sẽ được tiết ra và mùi thơm nhẹ sẽ được thêm vào khiến người ta thêm ăn.

Cắn một miếng, vừa thơm, vừa mềm, lòng đỏ trứng chín vừa phải.

Nhưng không biết vì sao trứng rán của Phương Quế Chi lại kỳ lạ đến vậy, trước kia trứng rán như này cô thậm chí còn không thèm nhìn một lần, nhưng khi Khương Tuệ Tuệ ăn lại thấy ngon đến kinh ngạc.

"Mẹ, nó rất ngon." Khương Tuệ Tuệ mơ hồ nói, trong miệng còn đang nhai món trứng rán.

Cố Diệp Phi

Phương Quế Chi đã rất hạnh phúc khi nhìn thấy khoe miệng bóng nhẫy của con gái mình. Bà ấy vươn bàn tay có phần thô ráp, lau vết dầu trên khoe miệng của Khương Tuệ Tuệ: "Đứa nhỏ ngốc, ăn từ từ chậm thôi, sẽ không có ai lấy mất của con đâu."

Khương Tuệ Tuệ ghen một lúc, sau đó gật gật đầu: "Vâng!"

Cô lấy từ trong túi ra một cái hộp thiếc, khẽ nói: "Mẹ, xem con có cái gì tốt đây này."

"Thịt hộp sao?" Phương Quế Chi đã bị sốc khi nhìn thấy dòng chữ 'thịt hộp' được viết trên hộp: "Con gái yêu à, làm sao con có được nó?"

Thịt hộp ở thời đại này không dễ để kiếm được như vậy. Các hợp tác xã tiếp thị và cung ứng thông thường không nhất thiết phải mua, cho dù thỉnh thoảng có được một ít cũng thực sự thiếu hụt, vừa lên kệ là có thể chộp lấy, bình thường là quân đội sẽ được phân phát một ít.

Khương Tuệ Tuệ đã bị Phương Quế Chi hỏi chặn lại.

Hệ thống này cũng thật là, tại sao lại cho cô một thứ mà ở thời đại này không dễ có được? Mà cô lại còn lấy ra khoe khoang...

Sau khi nghĩ một chút về điều đó, cô đã nghĩ ra một lý do hết sức tùy tiện: "À... Một người bạn học của con và anh trai cô ấy là một người lính, đây là thứ mà anh ấy gửi cho, cô ấy đã đưa cho con một hộp, con vẫn tiếc nên chưa muốn ăn..."

May mắn thay, Phương Quế Chi không nghĩ quá nhiều về điều đó và tin lời cô.

Nhưng khi Khương Tuệ Tuệ mở thịt hộp và đặt nó vào bát của bà ấy, bà ấy nhanh chóng trả lại: "Con à, mẹ sẽ không ăn đây, con giữ lại ăn từ từ đi, thịt hộp này rất quý."

Chương 37: Chương 37

Khương Tuệ Tuệ không để ý đến sự phản đối của bà ấy, cô chỉ nhét miếng thịt lớn vào miệng bà ấy: "Mẹ, con ăn một mình không hết, mẹ cũng ăn đi."

Phương Quế Chi không có biện pháp khác, chỉ có thể cắn một miếng.

Mùi thơm lập tức lan tràn trong miệng bà ấy, bà ấy nhếch miệng: "Ăn ngon lắm."

"Đúng vậy, con cũng thử xem." Khương Tuệ Tuệ mím khóe miệng, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, so với việc bản thân cô ăn còn vui hơn.

Mùi thịt nhanh chóng thu hút sự chú ý của dân làng đang ăn xung quanh, khi mọi người nhìn sang, một người phụ nữ với ánh mắt sắc lẹm vội vàng hỏi: "Chị dâu Phương, mọi người đang ăn thịt hộp à?"

Lời này vừa nói xong khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều bàn tán: "Cái gì? Thịt hộp? Cái này không dễ mua đúng không? Chị Phương, làm sao chị mua được hay vậy?"

Có người nói: "Chúng ta không lấy được, nhưng không có nghĩa là chị Phương không lấy được, đối tượng của Khương Tuệ Tuệ, Hồng Bình không phải là bộ đội sao? Nghe nói còn mới thăng chức trung đội trưởng, lấy một ít thịt hộp gửi cho vợ tương lai cũng không phải là chuyện thường hay sao?"

Người nói lời này có chút không nắm bắt được tin tức, cũng không biết Lâm Hồng Bình và Khương Tuệ Tuệ đã hủy bỏ hôn ước.

Những người biết nội tình thì hai mặt nhìn nhau, nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ và Khương Thúy Thúy đang ngồi ở phía xa, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng phải nhà họ Lâm đã từ hôn với con gái nhà anh cả họ Khương rồi hay sao? Tại sao Lâm Hồng Bình còn gửi thiệp hộp cho nhà anh cả họ Khương, con gái nhà Khương, có vẻ như cô ta không nhận được gì?

Kỳ thật, nói thật ra thì Khương Tuệ Tuệ đẹp hơn Khương Thúy Thúy rất nhiều, vì vậy khi hai người bọn họ đứng cùng nhau, trông không giống chị em họ. Nhưng nói đến công việc nhanh thì phải tính đến Khương Thúy Thúy, Khương Tuệ Tuệ trông yếu đuối và quyến rũ nên cô không phù hợp với công việc.

Cố Diệp Phi

Đây cũng là một vấn đề của sự lựa chọn, nó phụ thuộc vào việc thích những người có năng lực hay những người ưa nhìn.

Nhưng Lâm Hồng Bình rõ ràng thích những người có năng lực, vì vậy anh ta đã từ bỏ hôn ước với Khương Tuệ Tuệ và muốn kết hôn với Khương Thúy Thúy.

Nhưng có những lý do khác cho việc này, có vẻ như mẹ của Lâm Hồng Bình nói rằng Khương Tuệ Tuệ không phải là phụ nữ biết giữ phẩm hạnh, cô đã đính hôn với con trai bà ấy mà vẫn tán tỉnh với nam thanh niên trí thức, cho nên nhà họ Lâm bọn họ mới hủy bỏ hôn ước.

Nhưng Phương Quế Chi sau khi nghe những lời này đã cãi nhau với mẹ của Lâm Hồng Bình một trận, và nói rằng con gái bà ấy trong

sạch vô tội, đừng đổ nước bẩn lên người con gái bà ấy, nếu ai còn dám nói lại lời này, bà ấy sẽ không để người đó yên ổn!

Tóm lại là tôi nói tôi thì có lý, bà nói thì bà có lý.

Những người này vừa nghe đã thấy náo nhiệt.

Tất nhiên, cũng có những người chỉ muốn tham gia cuộc vui, và đặc biệt hỏi thanh niên trí thức Đàm rằng liệu Khương Tuệ Tuệ có một chân với hắn ta hay không. Nhưng thanh niên trí thức Đàm khi nói chuyện lại ấp úng, mặc dù những gì hắn ta nói là không liên quan gì đến Khương Tuệ Tuệ, nhưng người khác làm sao mà tin được!

Giải thích là che đậy, và che đậy là sự thật!

Vì vậy, nó đã trở thành một vụ án nan giải không có lời giải thích.

Chương 38: Chương 38

"Lưu Phú Quý, tin tức của cô quá là chậm đi, cô không biết rằng Lâm Hồng Bình đã huỷ bỏ hôn ước với Khương Tuệ Tuệ và thay vào đó là đính hôn với Khương Thúy Thúy hay sao? Cho dù Lâm Hồng Bình thực sự muốn gửi thịt hộp cho vợ tương lai của mình, anh ta cũng phải gửi cho Khương Thúy Thúy chứ, nhưng xem này, Khương Thúy Thúy có thịt hộp không?" Người vừa mới hỏi chuyện đã nói.

Lưu Phú Quý giật mình ngạc nhiên: "Cái gì? Đã từ hôn rồi sao? Lâm Hồng Bình này... đã bị lừa đá vào đầu đúng không, Khương Tuệ Tuệ lớn lên thật xinh đẹp kia mà..." Những lời cuối cùng được thốt ra chậm rãi và như thể là đang nói cho chính mình nghe.

Không thể kìm lòng được, nhìn Khương Tuệ Tuệ cách đó không xa, người ngồi bên cạnh Phương Quế Chi đang nhấm nháp thức ăn. Ngồi ở đó, cô dường như nổi bật giữa đám đông, nhìn qua, người ta có thể nhận ra cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, với nước da trắng mịn và đôi môi đỏ mọng, giá như có thể hôn cô một cái...

Lưu Phú Quý cảm thấy dù bản thân có c.h.ế.t thì cũng đáng giá.

Mọi người đang bàn tán xôn xao, Phương Quế Chi nghe không nổi nữa, vội nói: "Mấy người đừng tham gia cuộc vui, không có gì to tát, hộp thịt hộp này là bạn nữ cùng lớp của con gái tôi tặng, anh trai cô ấy gửi nó về nhà khi anh ấy đi lính. Về phần nhà họ Lâm, tôi không ngại nói thẳng, từ khi nhà chúng tôi đính hôn với nhà họ Lâm, tôi chưa từng lấy một cây kim, một sợi chỉ nào."

Sau đó bà ấy thở dài: "Tôi có thể làm gì đây? Chúng tôi đã lập hôn ước với một gia đình như vậy. Nhưng bây giờ chúng tôi đã từ hôn, nhưng mà bây giờ từ hôn rồi thì mọi người đều hạnh phúc. Bọn họ có thể tìm thấy những cô gái từ bất kỳ gia đình nào mà bọn họ thích, và nó không có bất kì quan hệ nào với gia đình chúng tôi."

Sau khi nghe điều này, dù mọi người có tin hay không, bọn họ cũng không thể tiếp tục thảo luận về vấn đề này.

Cố Diệp Phi

Con gái của người ta bị từ hôn, mặc dù Phương Quế Chi nói ra có vẻ rất vui, nhưng nếu chuyện này xảy ra thì ai sẽ vui đây? Không phải là khi nhổ răng thì vẫn phải nuốt m.á.u vào hay sao?

Còn nói chuyện này trước mặt mọi người, có phải là thiếu đạo đức lắm hay không?

...

Nhưng mặc dù những người khác nói rằng bọn họ không nói về nó, nhưng Trương Cúc Hoa ở bên cạnh lại không vui khi nghe những tin đồn này.

Sắc mặt trở nên nghiêm nghị, bà ta nghiến răng hỏi Khương Thúy Thúy: "Thúy Thúy, nói cho mẹ biết, con có chuyện gì với tên nhóc Lâm Hồng Bình đó vậy? Nó gửi thịt hộp cho Khương Tuệ Tuệ chứ không phải cho con sao? Nếu nó dám đối xử với con như vậy, mẹ sẽ đánh gãy chân của nó! Người thì đã từ hôn rồi, còn dám đưa thịt hộp cho con bé Khương Tuệ Tuệ kia, muốn bắt cá hai tay hay sao?"

Khương Thúy Thúy nghe thấy vậy thì trong lòng càng bức bối khó chịu.

Cô ta nói: "Không thể nào. Lúc anh Hồng Bình xuống tàu vẫn là con đích thân đến đón anh ấy. Sao con lại không biết anh ấy mang gì về? Hơn nữa, anh Hồng Bình đã đồng ý từ hôn với Khương Tuệ Tuệ, làm sao có khả năng đưa thịt hộp cho cô ấy?"

Trương Cúc Hoa hỏi lại: "Còn trước đây thì sao? Là gửi từ trước đây thì sao?"

Khương Thúy Thúy lại lắc đầu: "Trước đây là không thể nào, mẹ của anh Hồng Bình là người như thế nào, mẹ cũng không phải không biết, mỗi lần anh Hồng Bình gửi đồ về đều gửi về cho mẹ anh ấy, mẹ anh ấy có thể cho Khương Tuệ Tuệ một thứ tốt như thịt hộp không?" Sau lời giải thích của Khương Thúy Thúy, cơn giận trong lòng của Trương Cúc Hoa đã lắng xuống một chút.

Chương 39: Chương 39

Nhưng nghĩ lại thì có gì đó không đúng, vừa rồi những người đó nói như thế nào? Con rể tương lai của bà ta, Lâm Hồng Bình đã được thăng chức lên trung đội trưởng, mang theo ít thịt hộp là chuyện nhỏ, vậy tại sao hẳn ta không gửi thịt hộp cho nhà bọn họ?

"Vậy lần này nó mang theo cái gì về? Có thịt hộp hay không?"
Trương Cúc Hoa nhìn hai mẹ con Khương Tuệ Tuệ ăn thịt hộp ngon lành, nước miếng sắp trào ra ngoài, bà ta chỉ muốn được ăn thỏa thích.

Khương Thúy Thúy suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu và nói: "Mang về một ít, nhưng không nhiều, mà nó cũng không giống với hộp thịt hộp mà Khương Tuệ Tuệ đã lấy ra." Đó là lý do tại sao cô ta chắc chắn rằng hộp thịt hộp của Khương Tuệ Tuệ không phải là do Lâm Hồng Bình đưa.

Hai mắt Trương Cúc Hoa liền sáng lên: "Vậy vì sao con không đi hỏi nó một chút đi? Đứa con gái ngốc này, có loại đồ tốt như vậy, con lại không biết xin một ít, con không muốn ném thử một xiu hay sao?"

Khương Thúy Thúy cúi đầu cắn môi: "Mẹ, mẹ cũng biết mẹ anh Hồng Bình rất khó đối phó, những ngày này con đã chủ động yêu cầu bà ấy chấp nhận con, và đề nghị để anh Hồng Bình và Khương Tuệ Tuệ từ hôn, con đã cố gắng hết sức, bây giờ hai gia đình chúng ta không chính thức đính hôn, con đi yêu cầu một cái gì đó là không thích hợp."

Lần này Lâm Hồng Bình lựa chọn từ hôn với Khương Tuệ Tuệ, nếu mẹ hắn ta không quạt gió thổi lửa thì mọi chuyện sẽ không thành công suôn sẻ được như vậy.

Nhưng Trương Cúc Hoa cảm thấy rằng Lâm Hồng Bình đã đồng ý lấy con gái của bà ta, miếng thịt đã đến miệng còn bay, thế thì một miếng thịt hộp cũng không có được hay sao?

Cố Diệp Phi

"Có gì mà không thích hợp? Chúng ta đều là người một nhà, lại không thể nói với nhau hay sao?" Trương Cúc Hoa nói: "Nếu con không muốn đi vậy thì để mẹ đi!"

Dù sao thì bà ta cũng là mẹ vợ trung đội trưởng, thịt hộp này nhất định phải ăn thử!

Khương Thúy Thúy không ngăn cản được mẹ cô ta, vì vậy cô ta chỉ có thể nói: "Được rồi, được rồi, mẹ đừng làm mọi chuyện thêm phiền, con sẽ nói chuyện này với anh Hồng Bình khi có cơ hội."

"Cũng không tệ lắm." Trương Cúc Hoa bây giờ mới hài lòng.

Vì vậy khi ngửi thấy mùi thịt trong không khí, bà ta đã ăn sạch hai chiếc bánh bao.

Về phần hai mẹ con Phương Quế Chi và Khương Tuệ Tuệ, mẹ một miếng con một miếng, cả hai đã ăn được rất nhiều. Cuối cùng, Phương Quế Chi nói muốn để dành một ít cho ngày mai, Khương Tuệ Tuệ liền đẩy nắp lại.

Khẩu vị của Khương Tuệ Tuệ chưa bao giờ tốt, sau khi ăn nửa bát, cô không thể ăn được nữa, và cô không muốn vứt bỏ phần còn lại, thông thường sau khi mang về nhà, nó sẽ được hâm nóng trước khi tiếp tục ăn vào ban đêm.

Sau khi Phương Quế Chi ăn xong, bà ấy đến con sông gần nhất để rửa hộp cơm, Khương Tuệ Tuệ đi đến bên cạnh Tống Thời Thanh với thịt hộp.

Cuộc sống của nhà họ Tống không hề dễ dàng, ông nội Tống và bà nội Tống đều đã lớn tuổi, Tống Thời Thanh là người hiếu thuận, không thể để hai người già đi làm ruộng nên ba người bọn họ đều dựa vào công điểm của anh để sống. Mọi việc trong nhà sẽ do một mình anh phụ trách.

Mặc dù Tống Thời Thanh rảnh rỗi thường lên núi săn bắn, phụ giúp gia đình, nhưng cũng chỉ có thể đủ sống qua ngày, đảm bảo không bị đói, về phần đồ ăn, chỉ đơn giản là dưa chua cùng với bánh bao, một vài ngụm nước để khi ăn không bao giờ bị sặc.

Chương 40: Chương 40

Sự xuất hiện của Khương Tuệ Tuệ đã chặn ánh sáng trước mặt Tống Thời Thanh, và một cái bóng mảnh khảnh phủ lên người anh, cả hai như hòa vào nhau.

Với hương hoa hồng thoang thoảng, Tống Thời Thanh biết ai đã đến mà không cần ngẩng đầu nhìn lên.

Anh dừng lại một chút, sau đó tiếp tục ăn cơm, nhưng Khương Tuệ Tuệ lại hào phóng ngồi xuống bên cạnh anh, đưa hộp đồ hộp trên tay cho anh: "Ăn một chút đi, cái này rất ngon."

Nắp đồ hộp được mở ra, những lát thịt thơm được phơi trong không khí, hương thơm tràn ngập bốn phía, như thể người ta có thể sung sướng lên thiên đường và trở thành thần thánh sau khi cắn một miếng.

Tuy Tống Thời Thanh từng có gia cảnh khá giả, vì ông nội và cha của anh đều là quân nhân, ở nhà không thiếu thịt hộp, nhưng sau 5 năm sống vất vả ở Nguyệt Phượng Loan, anh hiểu rất rõ rằng một hộp thịt hộp rất quan trọng đối với người bình thường, nó quý giá biết bao.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ lại muốn cho anh ăn sao?

Đầu tiên là cho anh kẹo, và bây giờ muốn mời anh ăn thịt.

Anh không biết phải nói gì về Khương Tuệ Tuệ mới tốt.

Tống Thời Thanh không ăn, lắc đầu từ chối: "Không cần, cô có thể giữ nó cho mình."

Đối với người thời đại này thì thịt hộp là thứ rất quý giá, nhưng đối với Khương Tuệ Tuệ mà nói, nó còn lâu mới đủ so với việc để ông chủ tương lai nợ cô ấy một ân huệ.

Thấy Tống Thời Thanh không muốn, cô vội vàng gấp một miếng thịt bỏ vào hộp cơm của Tống Thời Thanh, trong mắt hiện lên nụ cười ranh mãnh: "Này, thịt này đã ở trong hộp cơm của anh rồi, lại còn dính nước bọt của anh, anh không ăn thì cũng không được, vẫn là anh nên ăn đi."

Kể từ khi Tống Thời Thanh được gửi đến đây, những người anh gặp đều cảm thấy anh là một phần tử xấu, cảm thấy anh không được giáo dục tốt nên thường tránh xa anh.

Khương Tuệ Tuệ là người đầu tiên kết giao với anh bất kể địa vị của anh như thế nào, thậm chí còn cho anh thịt hộp.

Tống Thời Thanh ngẩng đầu lên và bắt gặp khuôn mặt tươi cười của Khương Tuệ Tuệ, trong lòng anh rất phức tạp, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn ăn thịt trong hộp cơm.

Vừa ăn vào miệng liền ngây ngẩn choáng váng cả người, thịt quá ngon.

Không phải anh chưa từng ăn thịt hộp, nhưng đây vẫn là món thịt hộp ngon nhất anh từng ăn, khó trách cách xa như vậy mà anh có thể ngửi thấy mùi thịt, ăn xong mà vẫn còn lưu luyến hương vị trên miệng.

Anh liếc nhìn hộp đồ hộp trong tay Khương Tuệ Tuệ, và thấy rằng nó hoàn toàn khác với thịt hộp trước kia mà anh từng ăn.

Trong lòng anh nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

"Cảm ơn." Tống Thời Thanh nói.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ sững sờ trong giây lát, cô không ngờ rằng ông chủ toàn năng uy phong một cõi trong tương lai sẽ nói 'cảm ơn' với mình.

Cô cười cười, xua tay nói: "Không cần không cần, sao anh lại khách sáo như vậy? Vừa rồi không phải anh đã giúp tôi hay sao? Không ngờ anh lại tốt với người tôi như vậy, vừa rồi anh còn nói với thím hai của tôi như thế nữa."

Tống Thời Thanh ăn cơm xong liền đứng dậy: "Tôi chỉ nói sự thật, tôi không giúp cô, bà ấy khẳng khẳng rằng tôi đã bắt con rắn của bà ấy."

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, cảm thấy rằng Tống Thời Thanh thực sự cứng đầu, giống như những viên đá hôi thối trong nhà xí, không biết cách xoay sở!

Người bình thường sẽ không nói thẳng ra, cho dù là thật sự vì chính mình, đối với anh như vậy cũng tốt! Cô thậm chí còn chủ động đến chào anh, nhưng anh vẫn lạnh nhạt, tình bạn cách mạng mà bọn họ đã thiết lập khi cùng làm việc thì sao?

Chương 41: Chương 41

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Thích, không kéo sẽ c.h.ế.t đấy." Khương Tuệ Tuệ cắn môi.

Tống Thời Thanh, người vốn dĩ đã đi được vài bước, anh quay lại: "Cô nói cái gì?"

"À... Hà?" Khương Tuệ Tuệ chớp mắt, trên mặt mang theo một nụ cười: "Tôi nói phải, anh nói đúng, thanh niên trí thức Tống thật sự rất có cá tính, ha ha ha ha..."

.....

Người ta thường nói cắn người miệng mềm, Tống Thời Thanh đã ăn thịt Khương Tuệ Tuệ cho, mặc dù nói chuyện và làm việc vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng khi anh làm việc vào buổi chiều, anh đã làm việc chăm chỉ hơn và bao quát tất cả công việc của Khương Tuệ Tuệ.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ không có mặt mũi nào mà để bản thân không làm gì cả, cô cũng sẽ giúp đỡ gì đó, mặc dù đó đều là những việc không quan trọng gì. Nhưng Tống Thời Thanh dường như không cảm kích, anh chỉ vào hòn đá cách đó không xa và nói: "Hãy đến đó và ngồi đợi đi."

"..." Khương Tuệ Tuệ: "Vậy thì tôi sẽ ra đó ngồi đấy nhé? Anh thực sự không cần tôi giúp đỡ gì sao? Bây giờ tôi đã biết việc rồi, và tôi sẽ không gây thêm rắc rối cho anh nữa."

Đáp lại là một ánh mắt của Tống Thời Thanh.

Khương Tuệ Tuệ lè lưỡi, nghĩ rằng nếu anh khẳng khẳng muốn làm cho cô thì cô nên đi. Rốt cuộc thì trong thời tiết như vậy, ai mà lại không muốn nghỉ ngơi một lúc.

Khương Tuệ Tuệ cởi giày, ngồi trên một hòn đá nhỏ để nghỉ ngơi trong gió, dùng đưa đôi chân mềm mại và mịn màng, lẩm bẩm: “Thật là thoải mái quá đi....”

Không khỏi thở dài cảm thán, Tống Thời Thanh thật sự rất tuyệt vời, anh đã từng nói rằng anh không cần người trợ giúp, đúng là một mình anh có thể hoàn thành công việc, anh không những hoàn thành xong công việc, mà còn có thể làm tốt.

Trong một so sánh như vậy, trước đây cô chỉ đơn giản xem như là 'gây rắc rối'.

Cố Diệp Phi

Rốt cuộc thì thời gian cần thiết để làm lại nhiều hơn thời gian cần thiết để làm tất cả cùng một lúc.

Ngồi ở một bên xem xét, Khương Tuệ Tuệ đã viết ra một số động tác của Tống Thời Thanh khi làm việc, và đôi khi sẽ bắt chước chúng một chút.

Nguyên nhân chính khiến cô làm việc kém là do kỹ năng vận động của cô chưa đến nơi đến chốn, nếu cô học tốt, cô sẽ có thể làm việc tốt hơn nhiều.

Cô có hơi yếu đuối một chút, nhưng cô vẫn rất có động lực và ý trí cầu tiến. Mãi cho đến khi học được, cô mới thực sự bắt đầu nghỉ ngơi.

Khi đến thời gian kết thúc công việc, lúc này Khương Tuệ Tuệ mới đi giày, duỗi eo, giơ ngón tay cái lên với Tổng Thời Thanh và ngoan ngoãn nói: "Thanh niên trí thức Tổng, hôm nay anh đã vất vả rồi, làm việc với anh thật là thú vị về cả thể chất và tinh thần."

Khương Tuệ Tuệ đã nghỉ ngơi đầy đủ, và tâm trạng của cô được cải thiện rất nhiều, khi cô nói chuyện, giọng điệu mềm như bông, lại còn nũng nịu.

Trên thực tế, Tổng Thời Thanh đã quen với điều đó, trước khi Khương Tuệ Tuệ đến, anh đã làm rất nhiều việc như vậy mỗi ngày mà không cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ như thế, anh vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, da mặt của cô gái nhỏ này còn rất dày. Nếu có ai lỡ trộm lười biếng thì cũng nên giấu đi, chứ ai như cô có thể nói trắng trợn ra như vậy?

Thấy Khương Tuệ Tuệ chuẩn bị cầm cốc rời đi, anh lại dặn dò nhắc nhở: "Ngày mai nhớ thay quần áo."

Sau khi bước chân Khương Tuệ Tuệ dừng lại, cô đã có thể xác nhận rằng Tổng Thời Thanh thực sự là ma quỷ, và nhất quyết cứng đầu với việc thay quần áo của cô đúng không?

Chương 42: Chương 42

Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng, ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng thì lẩm bẩm, tôi sẽ không thay đổi!

Tại nơi thu thập các công cụ để kết thúc công việc, Phương Quế Chi đã đợi sẵn.

Lúc này Phương Quế Chi mới biết con gái mình hôm nay không đi tưới phân, mà là đi đào đất gieo hạt cải dầu cả một ngày. Nhìn thấy con gái đang tiến lại gần với một cái cuốc dài và nặng, Phương Quế Chi vội chạy ra đón và giúp con gái mang cái cuốc.

Bà ấy đau lòng nói: "Ai ôi, không phải là mẹ đã bảo đại đội trưởng sắp xếp một công việc dễ dàng cho con hay sao? Tại sao con lại đi đào? Con có mệt không?"

Không hỏi thì cũng không sao, vừa hỏi Khương Tuệ Tuệ lại cảm thấy rất ủy khuất mà gật đầu, duỗi bàn tay mềm mại đỏ bừng vì cầm cuốc: "Mệt quá..."

Vừa nói xong lời này, Khương Thúy Thúy cũng đi tới đưa dụng cụ, còn khịt mũi coi thường cô.

Trước mặt có rất nhiều người đến đưa dụng cụ, cô ta vung vẩy nắm đ.ấ.m làm trò trước mặt mọi người, say sưa nói: "Mệt không? Làm một việc nhỏ như vậy mà có gan nói mệt sao? Có cay đắng không? Hãy nghĩ đến hồng quân hai vạn năm, có mệt mỏi hay không? Cựu chiến binh cách mạng! Khi chúng ta giải quyết công việc đồng áng bận rộn, chúng ta phải thể hiện tinh thần cách mạng không sợ gian khổ và cái chết!"

Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt, sau đó ngập ngừng hỏi: "Vậy thì đồng chí Khương Thúy Thúy, tại sao cô lại không nhanh chóng về nhà? Vẫn còn rất nhiều đất chưa được canh tác, vì vậy cô có thể về nhà sau khi hoàn thành chúng."

Cô cười cười: "Dù sao thì đồng chí Khương Thúy Thúy cũng không sợ khổ và sợ chết, tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của tổ quốc."

Nói xong, Khương Thúy Thúy sững người tại chỗ, không nói thêm được gì nữa.

Ban đầu, cô ta đã nắm bắt cơ hội để coi Khương Tuệ Tuệ là một tấm gương tiêu cực, sau đó dạy cho cô ta một bài học, nhưng Khương Tuệ Tuệ quá mạnh mẽ, lại còn cường tình đoạt lí khiến cô ta không nói nên lời.

Những người mệt mỏi cả ngày không buồn để ý đến Khương Thúy Thúy làm gì.

Sau một ngày làm việc, ai mà lại không cảm thấy mệt mỏi? Nói một câu than mệt mỏi cũng bị bắt, làm sao mà sống cho nổi? Bọn họ nhận ra rằng Khương Thúy Thúy này tương lai sẽ kết hôn với một trung đội trưởng, và cô ta ngày càng coi trọng bản thân mình hơn.

Về phần trung đội trưởng Lâm Hồng Bình, là do cô ta đoạt lấy từ trong tay người chị họ Khương Tuệ Tuệ đấy!

Chẳng phải Lâm Hồng Bình có hôn ước với người chị nhưng lại muốn lấy em họ sao, hắn ta cũng nên bị gán cho cái tội là quan hệ nam nữ hỗn loạn đấy chứ nhỉ?

Haizzz thật đúng là rảnh rồi sinh nông nổi!

May mắn thay, nông cụ đã được thu hồi và Phương Quế Chi đã về nhà với con gái.

Trên đường đi, Phương Quế Chi dặn dò với Khương Tuệ Tuệ: "Con gái à, vừa rồi con cũng thấy, mấy người thím hai của con đang cố ý chống lại chúng ta, chúng ta giành một chỗ để ăn, bọn họ cũng muốn giành lấy nó, con thuận miệng nói một câu mệt mỏi, cô ta cũng muốn chúng ta sống không yên. Sau một ngày làm việc, ai mà không mệt mỏi, có nhiều người nói rằng bọn họ mệt mỏi, mẹ thấy cô ta liền hô khẩu hiệu cách mạng với từng người một."

Cố Diệp Phi

"Tuy mẹ không sợ bọn họ, nhưng chúng ta sợ bọn họ giở trò đồi bại. Sau này con cẩn thận hơn với lời nói của mình, đừng để bọn họ bắt được nhược điểm của mình."

Chương 43: Chương 43

Phương Quế Chi cũng sợ Khương Tuệ Tuệ nói quá thẳng thắn, và nếu Khương Thúy Thúy bắt được cô và khẳng khẳng làm ầm ĩ lên, sẽ rất tệ nếu có chuyện gì xảy ra.

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, biết rằng mẹ cô ấy đang làm điều đó vì lợi ích của bản thân cô: "Vâng, mẹ, con nhớ kĩ rồi."

"Mau quay trở về thôi, chúng ta còn phải nấu cơm, con có hơi đói bụng rồi." Khương Tuệ Tuệ sờ sờ vào dưới bụng của mình.

Cố Diệp Phi

"Món bánh đào mẹ đưa cho con ăn xong chưa? Con đói quá thì lát nữa về, mẹ sẽ mang cho con một miếng nữa để ăn lót bụng." Phương Quế Chi sủng nịnh nói.

Những lời này đánh thức Khương Tuệ Tuệ, cô lấy từ trong túi ra một ít kẹo trái cây, bóc vỏ bọc, nhét một viên vào miệng Phương Quế Chi và nhét một viên khác vào miệng bản thân mình.

Tuy đồ ngọt không làm chắc bụng nhưng chúng có vị ngọt ngào, ăn một viên giống như cả người đều muốn ngọt ngào.

Phương Quế Chi nếm thử vị ngọt của dưa hấu và phản ứng: "Con gái, thứ con cho mẹ là kẹo trái cây sao? Mẹ không cần ăn, con hãy ăn nhiều hơn một chút đi."

Khương Tuệ Tuệ mím đôi môi đỏ mọng: "Không, con muốn chia sẻ món gì đó ngon với mẹ thôi."

Phương Quế Chi cười híp mắt, trong lòng ngọt ngào hơn so với cả việc ăn đường: "Thật là một đứa nhỏ ngoan."

Vừa nói chuyện, Khương Tuệ Tuệ phát hiện ra một bóng người cách đó không xa vẫn đang làm việc trên cánh đồng. Theo ký ức trong đầu cô, người đó là Đàm Thiên Vĩ.

Lúc này mọi người đều đã kết thúc công việc đi về nhà, chỉ còn lại một mình hăn.

Nhóm thanh niên trí thức từ trước đến nay luôn sợ vất vả, có thể hoàn thành một nửa công việc do đại đội trưởng giao đã được coi là tốt rồi, đương nhiên, lúc này Đàm Thiên Vĩ lại trở nên tích cực bất thường như vậy là có lý do.

Lý do này được viết trong cốt truyện của tiểu thuyết gốc, Khương Thúy Thúy đã hứa với Đàm Thiên Vĩ rằng chỉ cần hăn giúp cô ta hủy hoại danh tiếng của Khương Tuệ Tuệ, thì hăn sẽ nhận được nhiều điểm công việc hơn trong tương lai.

Để có được điểm công việc một cách hợp pháp, Đàm Thiên Vĩ sẽ bày trò, theo cách này, ngay cả khi hăn ta bị phát hiện vào thời điểm đó, hăn cũng sẽ có điều gì đó để nói lại.

Trên thực tế, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy thật buồn cười, vì một ít công việc nhỏ như vậy mà hăn ta có thể vô trách nhiệm như thế để hủy hoại danh tiếng của một cô gái ư? Một mạng người không quan trọng bằng một chút việc nhỏ đó đúng không?

"Me, người đó còn chưa kết thúc công việc hàng ngày, làm càng nhiều thì có thể nhận được nhiều điểm lao động hay sao?" Khương Tuệ Tuệ hỏi, chỉ về phía phương hướng của Đàm Thiên Vĩ.

Phương Quế Chi nhìn sang và thấy Đàm Thiên Vĩ trông có vẻ bận rộn, nhưng thực ra hăn ta đang làm một số công việc nhẹ nhàng

nhất: "Nếu làm nhiều thì có thể lấy nó, điểm công việc được phân bổ theo công việc, nhưng đối với những công việc này, cậu ta không thể nhận được nhiều điểm công việc. Nhiều nhất là lấy thêm vài phân tiền mà thôi."

Khương Tuệ Tuệ nhớ kỹ những lời này, trong mắt cô đầy sự mỉa mai trào phúng.

Bọn họ cứ diễn trò cho tốt, đến tháng sau khi vụ lúa mì mùa xuân bội thu, đổi điểm công lấy lúa mì, cô sẽ vạch trần tất cả những chuyện này trước mặt mọi người.

Về đến nhà, Phương Quế Chi lấy ra đầu cá đã ướp ngày hôm qua và rửa sạch.

Khương Tuệ Tuệ nói rằng hôm nay cô sẽ làm món súp đậu phụ đầu cá.

Chương 44: Chương 44

Các bước thực hiện món canh đậu hủ đầu cá thực ra không khác mấy so với món cá ngâm cải dưa hôm qua, chỉ cần bắc chảo lên và đun nóng dầu, sau khi dầu nóng thì cho đầu cá vào chiên vàng đều hai mặt.

Thực tế đến lúc này mùi cá đã tỏa ra, lại cho thêm chút hành lá, gừng, tỏi băm nhỏ vào xào thơm, thêm nước, đun khoảng hai mươi phút.

Nước trong nồi dần dần chuyển từ nước trong thành nước canh cá trắng đục, hương thơm ngào ngạt tỏa ra bốn phía, Nữu Nữu đang chơi bên ngoài lại một lần nữa chạy vào, cố gắng bắt bà nội đút cho mình một miếng thịt cá thơm ngon như hôm qua nữa.

Nhưng hôm nay cô bé vào hơi sớm, cá vẫn chưa được hầm nhừ.

Tiếp theo, cho tất cả đậu hủ đã cắt nhỏ vào đun khoảng năm phút, khi đậu hủ chín là có thể bắc ra khỏi chảo.

Nữu Nữu bị Phương Quế Chi ôm vào lòng, không thể đợi lâu hơn được: "Bà nội, bà nội, Nữu Nữu muốn ăn cá!"

Khương Tuệ Tuệ mở nắp nồi ra, toàn bộ khí nóng và mùi thơm đều bay ra ngoài, và một ít cá nổi trên mặt nước, canh cá màu trắng đục. Với hành lá xắt nhỏ, dùng thìa múc một ít nước canh đổ ra bát, sau đó múc một ít keo bong bóng cá và một miếng đậu phụ và cho vào bát với nhau.

Cố Diệp Phi

Keo bong bóng cá là phần thịt trắng và trong suốt như viên đạn ở đầu cá, có vị mặn, mềm và sảng khoái, đây là phần yêu thích nhất khi ăn đầu cá của Khương Tuệ Tuệ.

Keo bong bóng cá rất giàu dưỡng chất collagen, hơn nữa lại dễ hấp thu, nổi tiếng không kém gì tổ yến và vi cá mập, là một trong "tám bảo vật" và luôn được mệnh danh là "nhân sâm hải sản".

"Mau ăn đi." Khương Tuệ Tuệ cười nói.

Nữ Nữu vội vàng chạy nhanh tới, dùng hai tay đỡ lấy cái bát, ục ục húp một ngụm canh vào bụng, có hơi nóng, nhưng hình như cô bé không biết nóng là gì, bởi vì nó rất ngon, và cô bé thực sự không thể chờ đợi thêm nữa.

Cô bé mơ hồ nói không rõ: "Ăn ngon lắm, ăn ngon lắm, canh cá cô nhỏ nấu ngon quá! Nữ Nữu thích cô nhỏ nhất!"

Tục ngữ nói, muốn chiếm được trái tim của một người, trước tiên phải đi qua dạ dày của người đó, điều này vẫn luôn đúng.

Ví dụ như Nữ Nữu, nếu nói rằng trước đây cô bé có mối quan hệ không đặc biệt quá tốt với cô nhỏ của cô bé, thì bây giờ có thể nghe thấy từ miệng cô bé câu 'Nữ Nữu thích cô nhỏ nhất', điều đó đã đủ chứng minh rằng món ăn có sức hấp dẫn lớn như thế nào.

Phượng Quế Chi vừa tức vừa buồn cười: "Con chính là làm hư con bé, hiện tại ăn nhiều như vậy, lát nữa sẽ không thể nào ăn cơm nổi."

Nữ Nữu vừa nghe vậy thì lo lắng, sợ bà nội sẽ không cho cô bé uống canh cá ngon như thế nữa, sau khi ăn thịt cá ngon như vậy rồi, cô bé dứt khoát hứa hẹn: "Bà ơi, canh cá cô nhỏ nấu ngon quá, sau này Nữ Nữu vẫn có thể ăn thêm được nhiều cơm nữa ạ!"

Bên ngoài vang lên tiếng nuốt nước bọt ở cửa sổ.

Lưu Ái Đệ nằm trên cửa sổ nhìn vào bên trong bếp, Nữ Nữ đang ăn cá và uống canh cá, không kìm được lòng thèm ăn, nước miếng chảy ra liên tục...

“Vợ ơi, em tới đây làm gì vậy?” Khương Vệ Quân đi lấy nước từ sông về, thấy vợ mình đang ôm cửa sổ giống như ăn trộm, liền lớn tiếng hỏi.

Bị người khác quấy rầy, Lưu Ái Đệ rất khó chịu, kéo cánh tay của hắn: “Anh làm gì vậy, đừng ồn ào, em đang xem em gái của anh nấu canh cá, mùi rất thơm!”

Khương Vệ Quân: “...”

Chương 45: Chương 45

Không đến mức phải vịn cửa sổ giống như một tên trộm đúng không?

Hôm nay nhà họ Khương nấu cơm ngô.

Xã Nguyệt Phượng Loan nằm ở vùng đất biên giới không ra nam không ra bắc, trồng cả lúa và lúa mì, nhưng vụ lúa mì năm nay phải đến tháng sau mới thu hoạch được, năm ngoái người đi làm điểm công không nhiều nên có thể tiết kiệm được một số thực phẩm.

Ngô là ngô, nhưng làm cơm ngô không phải ngô nguyên hạt mà là bột ngô làm từ ngô, đầu tiên là hấp bột ngô, khi hấp dùng thìa xới đều, sau đó cho xửng hấp vào đồ một ít gạo vào, khuấy đều lần nữa và đợi hỗn hợp quyện đều thì đem hấp một lúc nữa là xong.

Nhìn có vẻ đơn giản, nhưng quá trình này thực sự hơi có chút phức tạp.

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ là một người sành ăn và biết nhiều món ăn khác nhau, nhưng cô thực sự chưa học cách làm cơm ngô, vì vậy cô chỉ có thể ở bên cạnh xem Phương Quế Chi làm nó.

Sau khi mọi thứ đã xong là có thể ăn cơm. Hôm nay, ngoài món súp đậu phụ đầu cá do Khương Tuệ Tuệ làm, còn có những viên củ cải ngâm của Phương Quế Chi làm.

Phải nói rằng mặc dù kỹ năng nấu ăn của Phương Quế Chi chỉ là trung bình thôi, nhưng kỹ năng làm rau ngâm của bà ấy khá tốt.

Những khối củ cải đã được ướp hơn hai ngày, lúc này là thời điểm thích hợp nhất để ăn, có vị chua thanh thanh, rất sảng khoái, là một món ăn kèm tuyệt vời.

Sau khi Tống Thời Thanh trở về nhà, đầu tiên là anh ra sông lấy một gánh nước rồi quay trở lại.

Nước trong nhà đã gần cạn, ông nội tuổi đã lớn, chân tay đã yếu nên không còn nhanh nhẹn nữa, ba năm trước anh đã bắt đầu đi gánh nước cho cả nhà.

Cố Diệp Phi

Mấy năm nay, vóc người của anh phát triển vượt bậc, anh đã cao hơn ông nội nửa cái đầu.

Đổ nước trong xô vào bể nước, và bữa ăn của bà nội đã được nấu chín.

"Mùi thơm quá, bà nội nấu ăn thơm quá." Tống Thời Thanh ngồi vào trước bàn ăn, ở trước mặt ông bà nội, anh không hề lạnh lùng cứng rắn như thường ngày, lúc này mới giống như một người bình thường có da có thịt.

Ngôi nhà bọn họ ở cũ kỹ và đơn sơ, nhìn từ xa có vẻ đổ nát, như thể chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ đổ ụp xuống. Nhưng bọn họ đã sống trong một ngôi nhà như vậy được năm năm rồi.

Trong năm năm qua, bọn họ đã đi từ những người xa lạ lúc ban đầu đến giờ đã thân quen. Ngay từ đầu vẫn luôn nuôi hy vọng trở lại thành phố, nhưng đến bây giờ đã không dám có chút kỳ vọng xa hoa nào.

Mặc dù bà Tống mặc bộ quần áo cũ nhưng bà ấy vẫn chần chu và gọn gàng, mái tóc hoa râm được chải chuốt tỉ mỉ, bà ấy mỉm cười

đặt bát đĩa vào ngăn nắp.

Ông nội Tổng đặt tờ báo cũ xuống, đi tới, tờ báo này ông ấy đã đọc không biết bao nhiêu lần, tháng trước Tổng Thời Thanh đã lên thành phố mua cho ông ấy, tháng này anh không lên thành phố nên không thể mua tờ báo mới nhất được.

Hai món ăn thêm một canh, bữa cơm rất đơn giản.

Cơm là cơm ngô, thức ăn là mã lan đầu, là rau dại trên núi, củ cải bào sợi chiên, canh là canh cà chua không thịt.

Tổng Thời Thanh hỏi: "Bà nội, không phải đã nói là lấy con thỏ cháu bắt được trên núi đem chiên lên sao? Chẳng lẽ ông nội không biết g.i.ế.c thỏ, bằng không ngày mai trước khi đi làm cháu g.i.ế.c con thỏ đó nhé?"

Chương 46: Chương 46

Bà nội thở dài: "Là bà không có để cho ông nội cháu g.i.ế.c nó, con thỏ này đem đi thành phố bán đi, có thể lấy chút tiền, cháu đã hai mươi mấy tuổi rồi, hai năm nữa là đến lúc tìm vợ. Là bà và ông nội của cháu đã làm liên lụy cháu, ông nội cháu luôn nói rằng đất nước sẽ trả lại sự trong sạch cho ông ấy, nhưng đã năm năm rồi, thật khó để nói chuyện này đã xảy ra như thế nào, cháu phải cưới một người vợ, cha của cháu c.h.ế.t rồi, cháu phải để lại cho nó một hương khói, từ nay về sau con mỗi cháu bắt được đều đem đi bán ở trong thành, sau đó lấy tiền tích cóp, bà nội ở đây còn có một đôi vòng tay bằng vàng, đến lúc đó..."

"Bà nội!" Trước khi bà Tống có thể nói hết câu, Tống Thời Thanh đã ngắt lời bà ấy.

Giọng anh ghen ngào nức nở nhưng lại không hề biểu lộ ra một chút nào: "Bà nội, những chuyện này bà đừng lo lắng. Nếu cháu mà còn không chăm sóc được cho bà và ông nội thì ai thèm cưới cháu chứ? Cháu cũng sẽ không kết hôn!"

Bà Tống nhìn thấy cháu nội như vậy, trong lòng đau xót và khó chịu: "Thằng nhóc ngốc, sao cháu lại không chăm sóc ông bà tốt? Cháu mới lớn bao nhiêu đã phải đảm đương mọi thứ, một mình làm lụng nuôi ông nội, bà nội, bà biết cháu thương chúng ta, cái này... trong món này bà cho mỡ lợn vào, bà cũng không miễn cưỡng..."

Nhưng càng nói, bà ấy càng không thể giải thích rõ ràng, chỉ biết ghen ngào.

Tống Thời Thanh thở dài, đi tới lấy tay áo lau đi nước mắt trên khóe mắt bà nội, hai tay ôm mặt bà nội, nghiêm túc nói: "Bà nội, bà yên tâm đi, trong nhà này mọi thứ đều có cháu lo."

"Đúng rồi." Anh nghĩ đến cảnh Khương Tuệ Tuệ đưa cho anh một nắm kẹo trái cây.

Anh vội vàng lấy kẹo từ trong túi ra nhét vào tay bà nội, tự mình bóc một chiếc đưa cho bà nội, đút vào miệng bà ấy: "Đây là kẹo hoa quả người ta cho cháu, chắc hẳn là rất ngọt. Bà nội, ông nội, mọi người nếm thử xem."

Kẹo tan thành nước ngọt trong miệng, bà nội không khỏi thở dài: "Ngọt thật đấy, có vị như dưa hấu."

Tuy ông nội Tống không nói nhiều nhưng ông ấy cũng đã ăn hết kẹo một cách cẩn thận.

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng anh có chút khổ sở.

Cho đến khi bà nội Tống hỏi: "Kẹo trái cây này của cháu là của ai cho vậy? Có phải là một cô bé không? Cô bé ấy có thích cháu không? Bà nội nói với cháu, nếu cháu cũng thích cô bé ấy thì có thể nói với bà nội, nếu cô bé ấy không chê chúng ta, chúng ta sắp xếp hôn lễ đi, nếu như cháu không thích, chúng ta cũng không thể chậm trễ người khác, cháu có thể trả lại tất cả số kẹo này."

Bà nội Tống nghĩ rất đơn giản, kẹo lúc này rất quý giá, có người thậm chí còn có tiền trên người mà vẫn không thể mua nó nếu không có vé đường. Cô gái này cho một lượng lớn kẹo trái cây như vậy thì có lẽ cô gái ấy có mối quan hệ không bình thường với Tống Thời Thanh.

Khóe miệng Tống Thời Thanh giật giật: "..."

Khương Tuệ Tuệ, cô thích anh hay sao?

Anh nhớ lại sự tàn nhẫn của Khương Tuệ Tuệ khi cô đá anh, và tự nghĩ điều đó là không thể.

Bữa ăn diễn ra tốt đẹp, và Lưu Ái Độ không đến tìm rắc rối giống như trước.

Sau khi ăn xong, hôm nay đến lượt Lưu Ái Độ rửa bát, cô ta ngồi trên ghế đầu ợ ba lần liên tiếp, sau đó mới yên tâm bảo Khương Vệ Quân đổ một bát nước vào bát cô ta đã ăn, cô ấy hớp một ngụm lớn từ cái bát đầy dầu và vỗ vỗ n.g.ự.c mình.

Chương 47: Chương 47

Cảm thán nói: "Ngon quá."

Bởi vì đồ ăn của Khương Tuệ Tuệ làm thực sự rất ngon, cho dù không thích Khương Tuệ Tuệ và cô không làm bất cứ việc nhà nào sau khi ăn xong, cô ta vẫn cố gắng chịu đựng, và hiếm khi cô ta không lên cơn động kinh.

Về phần Khương Tuệ Tuệ, cô trở về phòng sau khi ăn xong.

Đứng trước gương, cô nhớ đến Tống Thời Thanh đã nhiều lần bảo cô ngày mai không được mặc bộ quần áo này đi làm, nhưng nhìn người trong gương, cô không hiểu bản thân mình mặc bộ quần áo này có gì khác thường.

Màu xanh xám buồn tẻ là phong cách nhất quán của thời đại này, phong cách bình dân không hợp thời trang, ngoại trừ xấu xí ra, cô thật sự không nhìn ra được điểm gì không phù hợp.

Đúng lúc này, một viên kẹo trái cây từ trong túi cô rơi ra, Khương Tuệ Tuệ vội vàng cúi người nhặt lên, khi cô cầm lấy viên kẹo lại vươn thẳng eo, đột nhiên chợt hiểu ra.

Có một chút ửng hồng trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của cô.

Thì ra là có chuyện như vậy.

Vừa rồi khi cúi xuống, cô mới phát hiện n.g.ự.c mình sẽ lộ ra một đường sự nghiệp rất sâu, tuy rằng nhìn không ra nhiều chỗ nhưng ở thời đại này quả thực có chút không thích hợp.

Cũng là bởi vì sau khi cô xuyên qua, ngoại trừ da mặt, toàn thân thì các bộ phận khác cũng đều xuyên qua. Nếu là thân thể của nguyên chủ, chỉ sợ là sẽ không như vậy.

Ai da, tất cả là do dáng người của cô quá đẹp, và sau khi mặc áo sơ mi, n.g.ự.c của cô sẽ nhìn có vẻ lớn hơn một chút.

Khương Tuệ Tuệ thở dài, thật là một gánh nặng ngọt ngào, có lẽ Tống Thời Thanh sẽ chảy m.á.u mỗi khi nhìn thấy nó.

Sau khi lục tung tủ quần áo, cô thấy hầu hết những gì nguyên chủ có ban đầu đều là áo sơ mi kiểu này, nếu đúng như vậy thì chỉ có thể tìm thợ may để sửa.

Khương Tuệ Tuệ tình cờ đào ra ba chiếc áo sơ mi, và tìm thấy một số tiền dưới gối, một khối tiền và một ít đồng tiền xu, tất cả đều là gia sản thuộc về nguyên chủ ban đầu.

Cố Diệp Phi

Phương Quế Chi đang tắm rửa, Khương Tuệ Tuệ đi thẳng đến chỗ Lý Tú Cẩm đang gội đầu cho Nữu Nữu và hỏi: "Chị dâu, thợ may nào ở làng chúng ta có tay nghề tương đối tốt vậy ạ?"

Đầu tóc của Nữu Nữu là kiểu tóc đến mang tai, là kiểu tóc của học sinh. Sau khi gội xong, Lý Tú Cẩm dùng khăn khô lau qua, bảo cô bé sang một bên chơi, nhưng cô bé không thể chơi điên cuồng như vậy, tóc vừa mới gội không nên lại bị mồ hôi làm ướt.

"Mọi người trong xã thường đến chỗ thím Lai may quần áo, nhưng nói thật, xét về chỗ nào tốt hơn, chị thấy tay nghề thợ may Tạ tốt hơn. Lần trước chị đã nhờ cô ấy may váy cho Nữu Nữu. Cô ấy đã làm rất tốt, khá xinh đẹp, em ngồi chỗ này chờ một lát, chị đi lấy ra cho em xem." Lý Tú Cẩm cười nói.

Khương Tuệ Tuệ dù sao cũng không vội, vì vậy dứt khoát ngồi đó và chờ đợi.

Phòng ốc của nhà họ Khương đều có diện tích tương đương nhau, đại trạch viện cũng không trang hoàng đặc biệt, nhưng Lý Tú Cầm lại sắp xếp rất có trật tự, trên bàn nhỏ có một cái ô vuông đăng ten, cắm một bông hoa đào nở rộ trong chiếc bình thủy tinh, trông tràn đầy sức sống.

"Chị dâu, chị có một cuộc sống thực sự thú vị và lãng mạn." Khương Tuệ Tuệ nói.

Lý Tú Cầm ngượng ngùng xấu hổ mà cười: "Cái gì mà thú vị với không thú vị? Khi còn nhỏ chị yêu thích nó, và chị vẫn không thay đổi nó khi lớn lên. Nghèo nhưng hạnh phúc."

Chương 48: Chương 48

“Đây, đó là chiếc váy này. Em thấy nó như thế nào? Không tệ lắm phải không? Cái này là do thím Lai làm, chị đã so sánh hai cái, vì vậy chị có thể nói rằng tay nghề của chị Phương Hoa rất tốt.”

Đặt hai chiếc váy lại với nhau, và chiếc váy do chị Phương Hoa làm được trang trí với thiết kế hoa sen viền lá nhìn trong sáng vui tươi, đường nét ngay ngắn gọn gàng, còn chiếc do thím Lai làm thì không bằng chị Phương Hoa cả về kiểu dáng và đường nét.

Ngay cả Khương Tuệ Tuệ, một người ngoài nghề, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể biết cô nên tìm ai để làm việc đó.

Cô cười: “Được rồi, em đã biết nên tìm ai rồi chị dâu, vậy em đến tiệm may nhà họ Tạ trước, nếu mẹ hỏi, chị có thể nói với mẹ hộ em.”

“Được rồi, trời tối rồi, em mang theo cái đèn pin đi theo, đỡ cho không nhìn thấy đường.” Lý Tú Cầm lại giải thích một tiếng.

“Được rồi, em biết rồi.” Khương Tuệ Tuệ nói xong liền rời đi, trước khi đi còn nhớ tới kẹo trái cây trong túi mình, bốc một nắm đặt lên bàn: “Chị dâu, chị dứt cho Nữu Nữu ăn đi.”

.....

Thợ may Tạ sống ở phía nam xã Nguyệt Phượng Loan, từ nhà họ Khương đi bộ đến cần mất khoảng hai mươi phút.

Khi cô đến nhà thợ may Tạ, tình cờ có người đến gây rối.

Hai tay Trương Cúc Hoa chống nạnh, vẻ mặt hằn học, trong miệng hùng hùng hổ hổ chửi rủa: "Tạ Phương Hoa, cô là đứa trẻ đen đui, xã chúng ta ai lại chịu đến chỗ này may quần áo chứ? Tôi đến đây để xem cô nói như thế nào? Làm sao quần áo của tôi có thể biến thành như thế này, làm sao tôi có thể mặc nó ra ngoài đây? Nói cho tôi biết, cô định làm gì với chuyện này!"

Không đợi Tạ Phương Hoa trả lời, bà ta đã đập bàn một cái: "Làm ra như vậy không có khả năng tôi đền tiền cho cô, không những vậy cô phải đền vải lại cho tôi, nếu không tôi sẽ không bao giờ để cô yên, nhất định phải kéo cô đi!"

Tuy là nói vậy, nhưng tay bà ta lại gắt gao nắm chặt bộ quần áo, không nỡ buông tay ra.

Sắc mặt Tạ Phương Hoa trầm xuống, trầm giọng biện hộ: "Nhưng tôi rõ ràng là làm theo yêu cầu của thím, làm sao có thể sai lầm được? Đó là lúc ấy thím nói với tôi, bằng không thì như vậy, thím nói xem quần áo có vấn đề ở chỗ nào, quần áo của thím để lại ở chỗ này đi, tôi sửa lại giúp có được không?"

Thanh âm Tạ Phương Hoa rất ôn nhu, nhưng trong tình huống này, càng ôn nhu lại càng có vẻ dễ bị bắt nạt.

Cố Diệp Phi

Đặc biệt là khi đối mặt với Trương Cúc Hoa, một kẻ hay bắt nạt và thích lợi dụng người khác.

Nghe Tạ Phương Hoa nói xong, thay vì trả lại quần áo, bà ta càng nắm chặt quần áo hơn, mắng: "Đổi? Đổi cái gì? Làm bậy bạ như vậy, còn dám kêu tôi đổi hay sao? Dù sao hôm nay tôi vẫn nói những lời này, hoặc là cô trả lại tiền vải và tiền đặt cọc mà tôi đã đưa cho cô trước đó, hoặc là tôi sẽ đập chỗ này của cô thành từng mảnh!"

Lúc này, Khương Tuệ Tuệ mới hiểu rằng cảnh tượng trước mặt cô rốt cuộc là ra sao, không phải Trương Cúc Hoa thấy Tạ Phương Hoa là người dễ bắt nạt nên cố tình đến đây tìm phiền phức hay sao?

Khi nói về bộ quần áo tồi tàn của Tạ Phương Hoa, bà ta nắm chặt chúng hơn bất cứ thứ gì khác, nói trắng ra là bà ta muốn lấy cả quần áo và tiền bồi thường.

Khương Tuệ Tuệ đặt bàn tay mềm mại lên môi và ho nhẹ: "Khụ, đây không phải là thím hai của tôi sao? Thím đến đây để may quần áo sao?"

Chương 49: Chương 49

Lời vừa dứt, ánh mắt của hai người trong phòng đều đổ dồn về phía cô.

Khương Tuệ Tuệ đi từ bóng tối đến chỗ sáng, và ánh sáng lờ mờ chiếu lên người cô, như thể cô được bao phủ bởi ánh sáng vàng, xuất hiện như một nàng tiên.

Nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, Trương Cúc Hoa căng thẳng theo phản xạ. Vết thương trên đầu và vết thương trên m.ô.n.g bà ta vẫn còn đau!

Không muốn ở lại với Khương Tuệ Tuệ nữa, bà ta tức giận nói với Tạ Phương Hoa: "Mau lên, đừng làm chậm việc của tôi, nếu cô không lấy tiền ra, hãy cẩn thận, tôi sẽ kiện cô lên đại đội trưởng!"

Cố Diệp Phi

"Như thế nào? Quần áo làm không tốt nên muốn trả lại hay sao?" Khương Tuệ Tuệ nghiêng người lại gần đánh giá nhìn váy của Trương Cúc Hoa.

Vải màu đỏ sẫm, làm áo sơ mi tay dài, kiểu dáng tuy bình thường nhưng đường chỉ các loại rất tốt. Có lẽ là nó được chuẩn bị cho lễ đính hôn của Khương Thúc Thúc và Lâm Hồng Bình vào tháng tới, dù sao đó cũng là một ngày trọng đại, vì vậy bà ta phải ăn mặc thật lộng lẫy.

Thấy Khương Tuệ Tuệ nhìn chăm chăm vào chiếc áo, Trương Cúc Hoa nhanh chóng giấu chiếc áo sau lưng, cảnh giác nói: "Cô đang

nhìn gì vậy?"

Khương Tuệ Tuệ thu ánh mắt lại nhìn đi chỗ khác, mím môi cười: "Sao tôi không thể nhìn cái này. Cái váy này không phải của thím, tôi không được nhìn hay sao? Thím hai, có vẻ thím quản hơi rộng rồi phải không?"

"Sao chiếc váy này lại không phải của tôi? Vải là do tôi mua đưa cho Tạ Phương Hoa để làm ra nó. Chiếc áo này là của tôi!" Trương Cúc Hoa trừng mắt lườm Khương Tuệ Tuệ một cái.

Khương Tuệ Tuệ lắc đầu: "Nhưng tôi vừa nghe rất rõ ràng, thím hai, thím nghĩ rằng quần áo của chị Phương Hoa đã được may không tốt, và thím muốn chị Phương Hoa trả lại tiền và vật liệu bổ sung. Theo lý mà nói, nếu chị Phương Hoa trả lại tiền và vải cho thím, chiếc váy này nhất định là của chị Phương Hoa, sao tôi không thể nhìn quần áo của chị Phương Hoa?"

"Chị Phương Hoa, tôi có thể xem không?" Khương Tuệ Tuệ quay đầu đi, chớp mắt với Tạ Phương Hoa, người đang ở bên cạnh cô.

Đôi mắt dài và hẹp sáng ngời, như thể có thể hút người ta vào trong.

Tạ Phương Hoa sững sốt một chút, ngay sau đó gật đầu, cười nói: "Đương nhiên là có thể, cô nói rất đúng, thím Trương nếu muốn tôi hoàn lại tiền, vậy thì thím nhất định phải trả bộ quần áo này lại cho tôi."

Khương Tuệ Tuệ gật đầu với một nụ cười, nâng cằm và nhìn về phía Trương Cúc Hoa, người đang cắn răng hàm của mình một cách tức giận: "Thím hai, thím không nghe thấy sao? Chị Phương Hoa nói rằng tôi có thể nhìn vào nó, hơn nữa tôi đang nhìn món đồ này của chị Phương Hoa. Cái áo này hình như được làm rất tốt, nếu thím không muốn, tôi sẽ mua về mặc cho mẹ."

Vừa nói, cô vừa định mang cái áo sơ mi qua, thế nhưng đã bị Trương Cúc Hoa né tránh.

Trái tim của Trương Cúc Hoa rất đau, bà ta nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ là một ngôi sao chổi, nếu bà ta nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ thì sẽ không có chuyện gì tốt xảy ra!

Vốn dĩ bà ta muốn nhân cơ hội này hù dọa Tạ Phương Hoa, để lợi dụng chiếm chút chỗ tốt, nhưng Khương Tuệ Tuệ đang mắc bệnh dịch này, không biết từ đâu xuất hiện và phá hỏng việc tốt của bà ta!

Thành thật mà nói, kỹ năng may quần áo của Tạ Phương Hoa chắc chắn tốt hơn thím Lai, nhưng vì thân phận của Tạ Phương Hoa là một đứa trẻ thuộc nhóm người phản động, nên hầu hết mọi người ở xã Nguyệt Phượng Loan sẽ không chọn nhờ cô ấy may quần áo, chứ đừng nói là cưới cô ấy.

Chương 50: Chương 50

Không, năm nay Tạ Phương Hoa hai mươi tám, và cô ấy vẫn chưa thể kết hôn.

Phải nói rằng Trương Cúc Hoa thực sự thích chiếc áo sơ mi này, nói rằng Tạ Phương Hoa đã làm không tốt chỉ để dọa cô ấy. Nhưng lúc này Khương Tuệ Tuệ đã phá rồi, muốn lấy lại tiền chỉ có thể trả lại chiếc áo, nhưng Trương Cúc Hoa sẽ không làm điều đó.

Bà ta chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, ôm quần áo hừ một tiếng, quay đầu rời đi.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ đã chặn đường lại.

Khương Tuệ Tuệ mở rộng vòng tay, chặn cửa, đưa tay đếm tiền và cười rạo rở: "Thím hai, hình như thím lại muốn chiếc áo sơ mi này thì phải? Nhưng hình như thím quên mất một điều phải không? Thím chỉ đưa cho người ta một nửa tiền may quần áo, nửa còn lại là thím muốn quýt nợ hay sao?"

Đúng vậy, Trương Cúc Hoa thực sự muốn quýt nợ.

Nhưng bà ta lại không ngờ Khương Tuệ Tuệ lại phiền phức như vậy, cái gì cũng quẩn. Bà ta ngoài cười nhưng trong không cười: "Hôm nay tôi vội đi mà không có đồng nào trong túi, Phương Hoa, lần sau tôi sẽ quay lại đưa tiền cho cô, hôm nay tôi đi trước."

Nói xong, bà ta định đi ra ngoài.

Tạ Phương Hoa biết Trương Cúc Hoa đang định làm gì, nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ giúp đỡ cô ấy rất nhiệt tình, nếu cô ấy còn tiếp tục trốn ở phía sau thì sẽ không khỏi làm người ta thất vọng.

Cô ấy tiến lên một bước nhắc nhở: "Thím Trương, hôm nay rõ ràng là thím có mang theo tiền, trước đây tôi đã nhìn thấy mấy tờ tiền trong túi của thím, đưa tiền cho tôi, tôi có thể cho thím rời khỏi đây."

Trương Cúc Hoa: "..."

Khương Tuệ Tuệ nhếch mép cười hì hì: "Thím hai, đừng giãy giụa, mau đưa tiền đi. Thím không muốn ngày mai người trong xã đều biết, mẹ vợ của trung đoàn trưởng Lâm ngay cả số tiền ít ỏi này cũng phải nợ đúng không? Mặc dù thím hai không biết xấu hổ nên cũng không sao, chỉ là không biết nhà họ Lâm nghĩ như thế nào, có thể nhất thời sẽ không vui mà rút khỏi hôn ước với Thúy Thúy không?"

Sắc mặt Trương Cúc Hoa tái xanh cùng với tức giận, nhưng bà ta chỉ có thể ôm hận bỏ đi, bà ta lấy tiền trong túi ra ném cho Tạ Phương Hoa: "Tìm nó cho tôi!"

Sau khi Tạ Phương Hoa cầm tám đồng tiền, bà ta còn hùng hùng hổ hổ nói: "Đồ ôn dịch, động đến cô là tôi lại gặp chuyện xấu, trước kia cô được sinh ra, tại sao mẹ cô không bóp cổ cô cho đến c.h.ết đi cho rồi?"

Khương Tuệ Tuệ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Trương Cúc Hoa, không tức giận và mỉm cười: "Mẹ tôi làm sao mà làm được, đã quá muộn rồi, thím hai thích nhéo người ta như vậy, quay lại nhéo con gái của thím là được rồi, à đúng rồi, lần này thím hai sẽ quay lại nhất định phải cẩn thận, đừng để bản thân lại rơi vào mương hôi thối, già rồi, thân thể chịu không nổi!"

Trương Cúc Hoa không khỏi giật mình khi nghe thấy sự 'quan tâm' của Khương Tuệ Tuệ, và xoay người lại, liếc mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ một cái: "Cái rắm! Tôi như thế nào không cần cô phải nói!"

Khương Tuệ Tuệ nhăn nhăn cái mũi, thè lưỡi và quay sang nhìn về phía Tạ Phương Hoa.

Tạ Phương Hoa đã rót cho cô một cốc nước, có chút ngưng ngưng xấu hổ nói: "Tuệ Tuệ, hôm nay thật xin lỗi vì đã để cô phải xem trò cười. Nhưng nhờ có cô mà tôi có thể lấy lại được tiền, ai nha, xem tôi mãi nói chuyện này, cô nhanh ngồi xuống đi."

Cố Diệp Phi

Tuy rằng ngoại hình của Tạ Phương Hoa không được ưa nhìn cho lắm, thoát nhìn sẽ không khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, nhưng cô ấy có phong thái như hoa lan, quả thực rất thoải mái khi tiếp xúc.

Chương 51: Chương 51

Khương Tuệ Tuệ nhận lấy chiếc cốc men mà không từ chối, và ngồi trên chiếc ghế gỗ. Sau khi uống một ngụm, nước có vị ngọt, chắc là do Tạ Phương Hoa cho thêm đường vào.

"Cái gì, có thím hai như vậy thì tôi mới là người phải xấu hổ. Đối phó với loại người như bà ta, cô nên cứng rắn hơn một chút. Bà ta chỉ biết ức h.i.ế.p kẻ yếu, sợ kẻ cứng rắn, nếu chị mà lùi bước nhường nhịn, bà ta sẽ cho rằng chị dễ bắt nạt, và có lẽ bà ta sẽ tiếp tục đến bắt nạt chị vào lần tới." Khương Tuệ Tuệ nói: "Nhân tiện, chị Phương Hoa, tôi đến đây để nhờ chị giúp tôi sửa lại những chiếc áo này."

Tạ Phương Hoa đã nhận lấy chiếc áo và nhìn nhìn nó, hỏi: "Cô muốn thay đổi thành hình dáng như thế nào?"

"Đơn giản hơn một ít, miễn là mặc thoải mái. Ngoài ra, hãy thu cổ áo này lại một chút, nếu không khi tôi cúi xuống, sẽ luôn hiện ra những thứ không nên để lộ ra ngoài, khụ, chị cũng biết điều đó và nó sẽ ảnh hưởng đến tôi. Không tốt lắm..." Khương Tuệ Tuệ nói.

Ánh mắt Tạ Phương Hoa rơi vào trên n.g.ự.c Khương Tuệ Tuệ, trong nháy mắt hiểu ra vấn đề: "Được, cái này đơn giản, cô muốn lấy khi nào?"

"Hiện tại chị làm kịp không? Nếu có thể tôi muốn lấy luôn một chiếc hôm nay để ngày mai mặc, số còn lại khi nào chị rảnh thì làm cũng được."

"Nếu làm xong trong hôm nay thì phải cố hết sức, nhưng một cái thì vẫn có thể, cô ngồi đây đợi một lát."

"Bao nhiêu tiền vậy, tôi sẽ trả tiền cho chị trước." Nói xong Khương Tuệ Tuệ chuẩn bị rút tiền ra.

Nhưng Tạ Phương Hoa lại xua xua tay nói: "Không cần tiền, thủ tục cũng không phức tạp, cô đã giúp tôi, xem như tôi đây là cảm ơn cô."

"Không thể thế được, số tiền này chị nên nhận." Khương Tuệ Tuệ biết cuộc sống thường ngày của Tạ Phương Hoa cũng không tốt lắm, làm sao có thể không đưa tiền cho cô ấy được.

Tạ Phương Hoa không còn cách nào khác ngoài việc nhận tiền, nhưng cô ấy cẩn thận hơn khi sửa quần áo cho Khương Tuệ Tuệ, và tạo một số thiết kế trên đường viền cổ áo và cổ tay áo.

Cổ áo ban đầu được thay đổi thành cổ áo búp bê, và cổ tay áo được thay đổi từ cổ tay áo thông thường thành cổ tay áo bông bênh.

Sau khi thay đổi nó xong, Khương Tuệ Tuệ thực sự ngạc nhiên. Đây không phải là một thay đổi nhỏ, đây là một sự thay đổi lớn hoàn toàn. Phong cách cô gái nông thôn trước đây đã được chuyển thành phong cách người phụ nữ quyến rũ, đặc biệt là khi mặc trên người Khương Tuệ Tuệ, trông cô rất ổn, trước đây cô thấy có hơi trần tục với chiếc áo này, nhưng bây giờ cô đã thực sự thể hiện được khí chất của mình.

Cổ Diệp Phi

Nhìn người trong gương, Khương Tuệ Tuệ không khỏi giơ ngón tay cái lên với Tạ Phương Hoa: "Chị Phương Hoa, đúng là tay nghề chị lão làng có khác. Sau này tôi nhất định sẽ thường xuyên đến chỗ chị may quần áo." Quan trọng nhất là khi cúi người sẽ không bị lộ ra phần n.g.ự.c đầy đặn đầy đà của cô.

Tạ Phương Hoa được khen ngợi có chút ngượng ngùng xấu hổ, thực ra có đôi khi người trong xã nhờ cô ấy may quần áo, cô ấy không

dám đổi mới quá nhiều, sợ người khác không tiếp nhận được.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ thì khác, cô ấy ngay lập tức cảm thấy rằng Khương Tuệ Tuệ rất thích hợp khi mặc bộ quần áo như vậy.

May mắn thay, bản thân Khương Tuệ Tuệ rất thích nó.

Sau khi lấy được bộ quần áo mình thích, Khương Tuệ Tuệ đã sẵn sàng vui vẻ về nhà.

Tạ Phương Hoa nhiều lần dặn cô đi đường cẩn thận, sau đó dùng đèn pin soi cho cô rất lâu, cho đến khi cô đến một góc rẽ, sau đó mới tắt đèn pin, đóng cửa lại.

Khương Tuệ Tuệ cầm đèn pin đi về nhà, khi cô đến trời không tối như vậy, nhưng bây giờ tối đến mức cô không thể nhìn thấy ngón tay của mình, nếu cô không mang theo đèn pin, cô sẽ không thể đi về nhà được.

Gió về đêm thổi có hơi lạnh, tiếng gió rít bên tai nghe có vẻ chói tai.

Chương 52: Chương 52

Khương Tuệ Tuệ cái gì cũng to, nhưng lá gan của cô hơi nhỏ, trong khi cô ấy hô vang 'Thịnh vượng, dân chủ, văn minh, hòa hợp, tự do, bình đẳng, công lý, hệ thống pháp luật, chủ nghĩa yêu nước, cống hiến, liêm chính và hữu nghị' và 'Ma quỷ, yêu tinh nhanh rời đi', sau lưng cô đột nhiên xuất hiện một bóng người...

Bóng người kia loạng choạng và lao về phía Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ sợ hãi trốn sang một bên, nhắm mắt lại và sử dụng chiếc áo sơ mi trong tay làm vũ khí, vung nó xung quanh, trong miệng lầm bầm: "Yêu ma quỷ quái mau rời đi, yêu ma quỷ quái mau rời đi, yêu ma quỷ quái mau rời đi..."

Bóng người đi kia giống như biết được phương hướng chính xác của Khương Tuệ Tuệ, đi đến trước mặt cô và nắm chặt lấy cánh tay cô: "Em gái Tuệ Tuệ, đừng sợ, là anh Lưu Phú Quý! Lâm Hồng Bình từ hôn với em, em đi theo anh, anh sẽ không ghét em!"

Khương Tuệ Tuệ lúc đầu tưởng là ma, nhưng bây giờ biết là người nên không sợ nữa, mở mắt ra nhìn xem.

Người này đúng là Lưu Phú Quý.

Cố Diệp Phi

Hôm nay Lưu Phú Quý mới biết tin Lâm Hồng Bình và Khương Tuệ Tuệ từ hôn, cả ngày hôm nay trong lòng hắn ta đều rất vui vẻ.

Với ngoại hình và dáng người của Khương Tuệ Tuệ, hẳn ta không thể tìm thấy một người thứ hai nào khác ở xã Nguyệt Phụng Loan. Lúc đầu, hẳn ta không dám mơ ước về điều đó, dù sao Khương Tuệ Tuệ đã nói rằng cô sẽ cưới Lâm Hồng Bình, làm sao hẳn ta, một người nông dân có thể so sánh bản thân với một người lính như Lâm Hồng Bình?

Nhưng bây giờ thì khác, nhà họ Lâm đã từ hôn, và Khương Tuệ Tuệ trở thành người không ai muốn, như vậy không phải là tiện nghi cho hẳn ta hay sao? Hơn nữa vừa mới uống nửa cân rượu, rượu vào làm lá gan lớn lên, trên đường lại ngẫu nhiên gặp được Khương Tuệ Tuệ, cho nên chuyện này mới xảy ra.

Lúc này, sau khi ôm cánh tay của Khương Tuệ Tuệ, hẳn ta không dám làm gì, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Em gái Tuệ Tuệ, anh thực sự nhớ em, Lâm Hồng Bình không muốn em, anh muốn em, hãy đến với anh, anh hứa sẽ đối xử tốt với em..." Trong lúc nói chuyện, mùi rượu xộc vào mũi hẳn ta.

Nghe vậy, Khương Tuệ Tuệ tức giận run người, cố gắng hết sức rút cánh tay của mình ra khỏi tay Lưu Phú Quý, đôi lông mày xinh đẹp cau lại và chửi rủa: "Đồ khốn nạn! Tôi lớn lên xinh đẹp như vậy, người thích tôi đều có thể xếp hàng nửa cái địa cầu này, từ trước đến nay chỉ có tôi không cần người khác, không có chuyện người khác không cần tôi."

"Anh nhanh buông tôi ra, nếu không..... Nếu không." Cô nhìn xung quanh bốn phía và tiện tay cầm một viên đá trên tay: "Nếu không tôi sẽ lấy đá đánh anh!"

Những lời của cô lọt vào trong tai Lưu Phú Quý không đau không ngứa, ngược lại chúng dễ nghe như tiếng sơn ca trong núi.

Hẳn ta mỉm cười và đến gần Khương Tuệ Tuệ, muốn ôm cô vào lòng.

Vốn dĩ sức lực của phụ nữ không mạnh bằng nam nhân, huống chi ngay từ đầu Khương Tuệ Tuệ đã không mạnh, nhìn thấy bản thân mình sắp bị Lưu Phú Quý ôm vào lòng, cô liền kinh hãi hét lên: "Lưu Phú Quý, anh buông ra cho tôi! Cứu với, có người đang quấy rối!"

Cô vừa nói vừa ném đá vào đầu Lưu Phú Quý.

"Ai u..." Một tiếng, đầu của Lưu Phú Quý bị đập thành một cái hồ máu, sau đó bị một cước mạnh mẽ của nam nhân đá văng xuống đất.

Tống Thời Thanh đứng trước mặt Khương Tuệ Tuệ, dáng người cao lớn chặn phía trước cô, đôi mắt như điều hâu lạnh lùng nhìn chăm chăm Lưu Phú Quý đang nằm trên mặt đất.

"Thanh niên trí thức Tống..." Sau khi Khương Tuệ Tuệ nhìn rõ người trước mặt là ai, sự lo lắng trong lòng cô đã bị áp chế bớt.

Có vẻ như chỉ cần Tống Thời Thanh ở bên cạnh cô thì nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra với cô.

Giọng điệu của cô có chút ủy khuất: "Thanh niên trí thức Tống cứu tôi với, Lưu Phú Quý đang giở trò lưu manh với tôi!"

Chương 53: Chương 53

Tống Thời Thanh quay đầu lại nhìn cô một cái, khuôn mặt to bằng lòng bàn tay đang tràn đầy vẻ ủy khuất, bàn tay mềm mại không xương nắm lấy góc áo của anh. Đôi môi đầy đặn đỏ thắm đang chu lên, nhìn qua rất khiến người ta đau lòng.

Chẳng qua trong tay cầm cục đá, với dáng vẻ lúc trước cầm cục đá tàn nhẫn đánh Lưu Phú Quý làm cho Tống Thời Thanh biết Khương Tuệ Tuệ không hề yếu đuối như những gì mà cô thể hiện ra bên ngoài.

Cô gái nhỏ nhìn qua thì trông có vẻ yếu đuối nhưng thực ra rất hoang dã.

Lưu Phú Quý bị đánh, và nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ trốn sau lưng Tống Thời Thanh, hắn ta tức giận lau vết m.á.u trên đầu.

Không muốn mất mặt trước mặt Khương Tuệ Tuệ, vừa đứng dậy, hắn ta lao về phía Tống Thời Thanh: "Tống Thời Thanh, đồ con cái kẻ phản loạn, mày dám đánh tao, để tao, một nông dân trung lưu nghèo khó, hôm nay dạy cho mày một bài học, đánh c.h.ế.t cũng không tốt cho mày!"

Nhưng mà hắn ta còn chưa đụng đến góc áo của Tống Thời Thanh, liền bị Tống Thời Thanh dùng một chân đá ra xa.

Tống Thời Thanh kéo góc quần áo ra khỏi tay Khương Tuệ Tuệ, Khương Tuệ Tuệ có chút lo lắng: "Tống... Tống Thời Thanh, cẩn thận một chút..."

Cố Diệp Phi

Tổng Thời Thanh quay sang liếc nhìn cô một cái, nhưng cũng không trả lời. Đi đến trước mặt chỗ Lưu Phú Quý, nghe Lưu Phú Quý hét lên 'đồ con kẻ phản loạn', 'đồ căn bã', và 'tao sẽ hung hăng bẻ răng mày ra', anh xách hắt ta lên và đ.ấ.m hắt ta một cái, hắt ta có một chiếc răng cửa bị rơi ra.

Cuối cùng, anh hỏi: “Anh đã tỉnh rượu hay chưa?”

Không cần phải nói, Lưu Phú Quý cảm thấy cơ thể mình sắp rã rời sau khi bị đ.ấ.m vài phát, nhưng hắt ta thực sự rất tỉnh táo.

Hắt ta ngậy người nhìn Tổng Thời Thanh, người lạnh lùng như Diêm vương, và nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ, người đang theo dõi tình hình của bọn họ cách đó không xa, bắt gặp ánh mắt của Khương Tuệ Tuệ, đổi lại là cô trợn tròn mắt xem thường.

Lưu Phú Quý rùng mình run lập cập, nhớ lại những gì bản thân mình đã nói và làm những điều ngu ngốc!

Lúc này tội lưu manh là phải lao động cải tạo, phải bị bắt lại đi xử lí!

Lại nói, Lưu Phú Quý bình thường rất nhất gan, thường có dã tâm nhưng muốn làm gì thì không có gan. Lý do tại sao hắt ta dám làm điều này với Khương Tuệ Tuệ ngày hôm nay là vì hắt ta đã uống nửa cân rượu.

Lúc này đã tỉnh rượu nên tất nhiên là hắt ta sẽ sợ hãi.

Lộc cộc bò dậy khỏi mặt đất, lại quỳ xuống đất và dập đầu với Khương Tuệ Tuệ vài lần: "Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, em gái Tuệ Tuệ, là lỗi của tôi, tôi không nên làm điều này với cô! Sau này tôi sẽ không dám nữa! Xin hãy thứ lỗi vì tôi là người phạm tội lần đầu và đó là do tôi uống rượu. Hãy tha thứ cho tôi và đừng báo cáo tôi với đại đội trưởng, được chứ?"

Nếu như bị báo cáo, hẳn ta nhất định sẽ bị trừng phạt và mang tiếng lưu manh, sau này đừng nói đến việc cưới Khương Tuệ Tuệ, ngay cả cô ngốc ở xã cũng nhất định không muốn gả cho hẳn ta!

Hẳn ta sẽ phải độc thân cho đến hết đời!

Khương Tuệ Tuệ không ngờ rằng Lưu Phú Quý lại thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, vừa rồi hẳn ta mắng Tống Thời Thanh một cách trơ trẽn và muốn đánh anh một cách rất liều lĩnh, bây giờ hẳn ta lại sợ thành ra như vậy.

Nhưng cuối cùng cô cũng không làm hẳn ta khó xử, dù sao Tống Thời Thanh cũng đến kịp thời, huống chi Lưu Phú Quý không chiếm được tiện nghi của cô còn bị cô đánh nên cô cũng không thêm quan tâm hay so đo với hẳn ta.

"Quên đi." Khương Tuệ Tuệ xua xua tay, bĩu môi và nói một cách không vui: "Nếu anh biết bản thân mình đã sai thì hãy quên đi, nhưng hãy nhớ những gì anh đã nói hôm nay, nếu anh dám nói những điều không thể giải thích được với tôi trong tương lai, tôi. . . Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh."

Chương 54: Chương 54

Nói xong lời cuối cùng, cô lại nghiêng rằng nghiêng lợi, đôi mắt sáng ngời và hàm răng trắng bóng rõ ràng không hề hung dữ, nhưng cô lại cố ý mở to mắt, cố gắng làm ra vẻ rằng nếu hấn ta mà dám phạm sai lầm một lần nữa, cô nhất định sẽ không buông tha cho hấn dễ dàng.

Làm sao mà Lưu Phú Quý dám phạm tội một lần nữa? Liên tục đồng ý hứa: "Tôi thề sau này nhất định sẽ không bao giờ làm chuyện hồ đồ nữa!"

Nói xong, hấn ta một tay che cái đầu chảy máu, một tay che cái m.ô.n.g sưng tấy, khập khiễng hướng về phía nhà mình mà đi.

Sau khi đi được vài bước, Khương Tuệ Tuệ lại gọi hấn ta lại.

"Anh, anh chờ một chút."

Lưu Phú Quý sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, chẳng lẽ Khương Tuệ Tuệ đã đổi ý muốn đi tố cáo hấn ta?

Ngay khi hấn ta đang suy nghĩ về điều đó, hấn ta đã nghe thấy Khương Tuệ Tuệ nói: "Hãy cẩn thận khi anh đi bộ, đừng có để lát nữa lại ngã nhào ra đấy."

Lưu Phú Quý cười toe toét sau khi nghe thấy sự 'quan tâm', và chiếc răng bị mất trông thật buồn cười, nhưng không ngờ vừa đi được vài bước, hấn ta lại ngã xuống, cái m.ô.n.g sưng tấy của hấn ta vừa va phải hòn đá hình nón, khiến hấn ta kêu lên một tiếng đau đớn.

Nhưng hẳn ta lại sợ thu hút sự chú ý của người khác nên không dám kêu to, đành phải lấy một tay bịt miệng lại liều mạng chịu đựng, mồ hôi đầm đìa.

Lưu Phú Quý: "..."

Khương Tuệ Tuệ vừa mở miệng lại thành sự thật luôn vậy? Tại sao lại linh nghiệm như vậy?

Về phần Khương Tuệ Tuệ, cô chạm vào tuýp kem đánh răng mới mà hệ thống vừa thưởng cho cô trong túi, khóe miệng nở một nụ cười tươi.

Hừ, ai bảo Lưu Phú Quý say rượu đến trêu ghẹo cô, cô gấp đến mức quên mất bản thân mình có thể miệng quạ đen, nhưng bây giờ nghĩ lại, nhất định phải nhận được chút thưởng từ miệng quạ đen mới được.

Cố Diệp Phi

Nếu không thì hơi thiệt nha.

Tống Thời Thanh thấy khóe miệng cô lộ ra ý cười, không hề có biểu hiện sợ hãi chút nào, vì vậy sắc mặt anh không nhin được mà trầm xuống.

“Có chuyện gì mà không thể để ngày mai làm, lại phải ra ngoài muộn như vậy, nhỡ xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?” Nếu như vừa rồi anh không xuất hiện đánh Lưu Phú Quý, Lưu Phú Quý sẽ không tỉnh nhanh như vậy, sức lực của cô yếu, làm sao cô có thể thực sự chống lại Lưu Phú Quý.

Mặc dù sự việc đã qua, nhưng Tống Thời Thanh phải cho Khương Tuệ Tuệ biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Anh có một khuôn mặt thẳng thắn và rất nghiêm túc.

Khương Tuệ Tuệ nghe vậy, ném bộ quần áo trong tay cho Tống Thời Thanh, bĩu môi: "Anh còn nói! Tôi ra ngoài không phải vì sửa quần áo hay sao? Anh không phải bảo tôi ngày mai không được mặc loại quần áo này đi làm việc hay sao? Tôi không mang quần áo đi sửa bây giờ, vậy ngày mai anh lại nói thì tôi biết làm thế nào được?" Giọng nói nũng nịu, lại còn rất ủy khuất.

Trên quần áo có mùi hoa hồng tươi mát, xộc thẳng vào mũi.

Đặc biệt là những lời của Khương Tuệ Tuệ khiến người ta cảm thấy nhộn nhạo mất tập trung.

Tống Thời Thanh đột nhiên nghĩ đến phong cảnh mùa xuân mà anh đã nhìn thấy khi anh làm việc trên cánh đồng vào ban ngày, và khuôn mặt anh cứng đờ lại, nhưng anh không phản bác lại lời của Khương Tuệ Tuệ, thực sự là anh đã bảo Khương Tuệ Tuệ không nên mặc loại này quần áo vào ngày mai.

Nhưng anh đã quên rằng bây giờ mọi người đều mặc loại quần áo này.

Chiếc áo sơ mi bình thường này đã được thay đổi nhìn có vẻ càng đẹp hơn, không biết nó sẽ trông như thế nào khi mặc trên người Khương Tuệ Tuệ.

Tống Thời Thanh trả lại quần áo, nói: "Tôi đưa cô trở về."

Giọng điệu của anh vẫn cứng nhắc như cũ, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy ấm áp.

Khương Tuệ Tuệ nhận lấy quần áo, hừ một tiếng và nhỏ giọng lầm bầm: "Coi như anh vẫn còn một chút lương tâm."

Chương 55: Chương 55

Nhưng mới bước một bước, cô lại cảm thấy mắt cá chân đau đến thấu tim, khó cử động. Cô cau mày, nhẹ nhàng nói: "Tôi, tôi bị bong gân mắt cá chân, không thể đi được nữa..."

Chắc là lúc trước cô đang lôi kéo với Lưu Phú Quý đã vô tình bị bong gân, vừa rồi còn không nhúc nhích, nên cô không phát hiện ra nó.

Tống Thời Thanh ngồi xổm xuống và thấy mắt cá chân trắng bóng của Khương Tuệ Tuệ thực sự có một chút sưng đỏ, nhưng nó trông không quá nghiêm trọng, không đến mức không thể đi được.

Năm trước, khi anh đi săn trên núi, anh nhìn thấy một con lợn rừng. Trong quá trình chiến đấu với lợn rừng, anh vô tình tẹo chân, cuối cùng anh còn kiên trì đan một sợi dây cỏ kéo lợn rừng xuống núi.

Cố Diệp Phi

Vì vậy, theo quan điểm của Tống Thời Thanh, vết thương này của Khương Tuệ Tuệ không có là gì.

"Không nghiêm trọng đến thế, chỉ cần kiên trì một chút là được." Tống Thời Thanh nói.

Khi Khương Tuệ Tuệ nghe thấy điều này, cô đã tức giận đến mức muốn đ.ấ.m vào n.g.ự.c Tống Thời Thanh bằng nắm đ.ấ.m nhỏ của mình.

Nghe sơ qua thì đây có còn là ngôn ngữ của con người hay không? Ý anh là gì khi nói 'không nghiêm trọng đến thế, cứ kiên trì một chút

là được?' Chân cô sưng tấy, đi lại giống như bị kim châm, làm sao cô có thể kiên trì được đây?

Nếu là trước đây, cô nhất định sẽ gọi bác sĩ gia đình đến để chữa trị cho mình.

"Tôi đã như vậy rồi, làm sao tôi có thể kiên trì được, Tống Thời Thanh, anh có thể thương hương tiếc ngọc hơn một chút được hay không, dù sao tôi cũng không phải nam nhân, tôi không thể kiên trì được, càng không thể đi dù chỉ một bước..." Giọng điệu của Khương Tuệ Tuệ có chút ủy khuất, đôi mắt sáng lấp lánh của cô đã xuất hiện chút hơi nước.

Như thế cô có thể khóc ngay lập tức.

Những lời này của Khương Tuệ Tuệ là thật chứ không hề nói dối, và cũng không cần phải nói dối. Cô bị bong gân mắt cá chân và cảm thấy đau đớn khi đi lại, trước đây cô chưa từng cảm thấy như vậy và bây giờ cô không thể chịu đựng được.

"Tôi mặc kệ, tôi muốn anh cõng tôi trên lưng." Vừa nói, Khương Tuệ Tuệ vừa nhân cơ hội dang hai tay ra, lao về phía Tống Thời Thanh.

Tấn công trước thì sẽ chiếm được lợi thế.

Tuy nhiên, ngay sau đó, một giọng nói giận dữ của một người đàn ông vang lên: "Khương Tuệ Tuệ, tôi thực sự không tin mẹ tôi và Thúy Thúy khi bọn họ nói cô không biết kiềm chế, nhưng không nghĩ đến những gì bọn họ nói lại là sự thật, tôi thật sự quá thất vọng với cô!"

Người nói chuyện là Lâm Hồng Bình.

Hắn ta vừa mới từ nhà của Khương Thúy Thúy trở về, Khương Thúy Thúy hẹn hắn ta gặp mặt và hỏi hắn ta lần này mang về bao nhiêu

thịt hộp, có thể cho nhà bọn họ một ít không.

Tuy rằng lần này hẳn ta thắng chức trung đội trưởng, nhưng số thịt hộp hẳn ta được phân thật sự không nhiều, bình thường hẳn ta đều ăn một ít, mang về càng ít lại càng ít. Lần này hẳn ta quay trở về, mang theo sáu hộp thịt, mẹ hẳn ta giấu hết đi rồi.

Hẳn ta chỉ có thể nói sự thật với Khương Thúy Thúy, nhưng Khương Thúy Thúy đã nhào vào lòng hẳn ta, nói một cách buồn bã rằng mọi người đều nói đùa rằng ngay cả Khương Tuệ Tuệ cũng có thịt hộp, nhưng cô ta lại không có, cô ta không muốn người khác nghĩ rằng mình thấp kém hơn Khương Tuệ Tuệ.

Trên thực tế, thành thật mà nói, Khương Thúy Thúy thực sự không bằng Khương Tuệ Tuệ.

Hơn nữa, nói một cách khó nghe, Khương Thúy Thúy khi lớn lên đến tư cách xách giày cho Khương Tuệ Tuệ cũng không có.

Nhưng Khương Thúy Thúy làm việc gọn gàng nhanh nhẹn, có đạo đức và năng lực, và biết cách yêu thương người khác. Lần trước mẹ hẳn ta bị vẹo lưng vì công việc, Khương Thúy Thúy đã đến nhà hẳn ta để giúp chăm sóc mẹ hẳn ta trong một tháng, và cô ta sẽ được coi là người hiếu thảo trong tương lai.

Chương 56: Chương 56

Nhưng ngay cả như vậy, Lâm Hồng Bình chưa bao giờ nghĩ đến việc từ hôn Khương Tuệ Tuệ và kết hôn với Khương Thúy Thúy.

Mọi người đều ở trong cùng xã, lớn lên cùng nhau, Lâm Hồng Bình luôn thích Khương Tuệ Tuệ, người xinh đẹp từ khi còn nhỏ, đứng trong đám đông có thể nhìn thoáng qua là có thể nhận ra.

Nhưng một tháng trước, mẹ hắn ta viết cho hắn ta một lá thư nói rằng Khương Tuệ Tuệ không biết kìm chế, rằng hắn ta đã dính hôn với cô mà cô còn không trong sạch với thanh niên trí thức khác. Lúc đầu hắn ta không tin tưởng, nhưng sau khi nói quá nhiều, hắn ta không thể không tin.

Ngoài ra, hơn một tháng nay, Khương Thúy Thúy luôn viết thư quan tâm hắn ta, thậm chí còn nhiều lần gửi cho hắn ta đặc sản gia đình, trong thư cũng bày tỏ tình cảm yêu thương với hắn ta.

Lần này sau khi trở về thăm người thân, Khương Thúy Thúy đã đặc biệt đến nhà ga để đón hắn ta.

Cố Diệp Phi

Khương Thúy Thúy bị bong gân chân trên đường đi, hắn ta cũng cô ta đến bệnh viện, sau đó Khương Thúy Thúy vòng tay ôm lấy hắn ta, hôn lên má hắn ta, vừa khóc vừa nói: "Anh Hồng Bình, em xin lỗi, em không cố ý làm thế đâu, em không có ý đó... Nhưng... Nhưng em thực sự không thể kìm lại được..."

"Lúc đầu em không muốn nói ra. Em muốn giữ chuyện em thích anh ở trong lòng, không bao giờ nói ra. Bởi vì em biết người đính hôn với anh là chị Tuệ Tuệ, và anh sẽ trở thành anh rể họ của em trong tương lai. Nhưng em không nói ra điều đó thì sẽ khiến em cảm thấy rất khó chịu... Anh Hồng Bình, em đã tận mắt nhìn thấy chị Tuệ Tuệ và thanh niên trí thức Đàm ở xã chúng ta... Anh Hồng Bình, chị Tuệ Tuệ không phải là một người phụ nữ tốt, chị ấy không xứng với anh..."

Cô ta vừa khóc vừa nói, trong khi nhìn hắn ta với ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Lâm Hồng Bình nhìn thấy vậy thì trong lòng phát ngứa, và khi hắn ta nghĩ rằng có lẽ Khương Tuệ Tuệ đã thân mật với một người đàn ông khác từ lâu, hắn ta càng tức giận hơn, vì vậy hắn ta ôm lấy Khương Thúy Thúy và hôn cô ta.

Hai người hôn cũng đã hôn rồi, ôm cũng đã ôm rồi, chuyện này coi như được giải quyết.

Khi về nhà vào ngày hôm đó, Lâm Hồng Bình nói với mẹ rằng hắn ta sẽ từ hôn với Khương Tuệ Tuệ và kết hôn với Khương Thúy Thúy. Mẹ hắn ta đương nhiên đồng ý ngay lập tức và liền đi đến nhà họ Khương từ hôn.

Trên thực tế, kể từ khi hắn ta quay trở lại, đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ.

Vì chướng ngại trong lòng, hắn ta đã tìm đến thanh niên trí thức tên Đàm Thiên Vĩ để hỏi hắn về mối quan hệ của mình với Khương Tuệ Tuệ, Đàm Thiên Vĩ ấp úng nói rằng hắn không liên quan gì đến Khương Tuệ Tuệ, chỉ là bước lại gần một chút, vì vậy hắn ta nhất định đừng hiểu lầm.

Nhưng hắn càng nói như vậy, Lâm Hồng Bình càng không tin.

Bây giờ nhìn thấy cảnh này một lần nữa, Lâm Hồng Bình càng tin chắc rằng Khương Tuệ Tuệ thực sự không phải là một người phụ nữ tốt, làm thế nào một người phụ nữ tốt có thể ném mình vào lòng một người đàn ông mà không về nhà lúc muộn như vậy?

So với Khương Thúy Thúy, Khương Tuệ Tuệ thực sự kém xa.

Hắn ta không biết tại sao mình lại tức giận như vậy, cơ thể hắn ta run lên vì tức giận, hắn ta nắm chặt tay, hận không thể xông lên và đánh thật mạnh vào người đàn ông bên cạnh Khương Tuệ Tuệ!

.....

Khương Tuệ Tuệ nghe thấy giọng nói và nhìn về phía người đàn ông bước ra từ bóng tối, với khuôn mặt chữ điền, nước da ngăm đen, lông mày rậm và đôi mắt to, Lâm Hồng Bình được khen ngợi về mặt thẩm mỹ của mọi người trong thời đại. 'Soái ca' thập niên 1970.

Dựa vào trí nhớ, Khương Tuệ Tuệ đã sớm biết hắn ta là ai, và không thể không cảm thấy buồn cười.

Lâm Hồng Bình đã nói cái gì? Cô không biết kiểm chế?

Nếu không phải cô bị bong gân mắt cá chân đau như vậy, thật sự không cười nổi, nói không chừng cô sẽ bị chọc cười cho hả giận.

Chương 57: Chương 57

“Lâm Hồng Bình, anh mất trí rồi sao? Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi không biết kiểm chế? Chỉ Khương Thúy Thúy được phép bị bong gân mắt cá chân rồi được anh cõng đi, nhưng tôi bị bong mắt cá chân thì không được phép để người khác cõng, đúng không? Ngoài ra, tôi làm phiền anh phải rõ ràng, cuộc hôn ước của chúng ta không còn được tính nữa, bây giờ Khương Thúy Thúy mới là vị hôn thê của anh, dù tôi có không biết kiểm chế, thì dường như cũng không liên quan gì đến anh, phải không?”

Khương Tuệ Tuệ, trên khuôn mặt của cô, cũng như giọng điệu của cô mang theo sự chán ghét, khóe mắt cô hơi nhướng lên, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Vừa nói ra lời này, Lâm Hồng Bình vừa xấu hổ vừa khó chịu, hẳn ta rất ngạc nhiên khi Khương Tuệ Tuệ biết chuyện Khương Thúy Thúy bị bong gân mắt cá chân vào ngày hôm đó, và hẳn ta sợ Khương Tuệ Tuệ biết rằng hẳn ta đã không nhìn được mà hôn Khương Thúy Thúy.

Nhưng sau khi nghĩ lại, Khương Tuệ Tuệ là người không trong sáng với người khác trước, vậy tại sao hẳn ta phải ngượng ngùng xấu hổ?

Dưới ánh trăng, nước da của Khương Tuệ Tuệ trắng đến mức dường như nó có thể tỏa sáng, đôi môi đỏ tươi của cô căng mọng và ẩm ướt, đặc biệt quyến rũ. Sự khinh bỉ trong đôi mắt dài và hẹp đó khiến Lâm Hồng Bình bị tổn thương.

"Khương Tuệ Tuệ, cô vẫn còn bướng bỉnh vậy sao? Thúy Thúy nói với tôi rằng cô đã thay đổi. Lúc đầu tôi không tin vào điều đó, nhưng bây giờ đã tôi tin tất cả! Làm thế nào mà cô trở nên không biết tự chủ và sa đọa như vậy? Cô vẫn có gan để nói tôi đã từ hôn với cô, nếu cô biết kiềm chế, tôi làm sao lại từ hôn với cô được, cô cùng với nam thanh trí thức đó có hành động không trong sáng còn chưa nói, hiện tại còn ở cùng với con của kẻ phản loạn, cô sớm muộn gì cũng sẽ hủy hoại chính bản thân mình!" Với khuôn mặt chữ điền của hần ta, nhìn qua rất ngay thẳng chính trực, nó thực sự giống như vậy.

Nếu ai đó nhìn thấy nó, hần ta sẽ nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ là người không biết kỉ luật.

Trong khi nói chuyện, một bên Lâm Hồng Bình nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ, hần cảm thấy ngạc nhiên.

Hần ta đã không gặp Khương Tuệ Tuệ mới hơn một năm và hần ta không ngờ rằng cô trông rất ưa nhìn khi lớn lên, toàn thân cô dường như đang phát sáng. Càng như vậy, trong lòng hần càng cảm thấy khó chịu, không hiểu sao bản thân mình lại thua kém thanh niên trí thức họ Đàm và con của kẻ phản loạn trước mặt này.

Khi hần ta ở trong quân đội, hần ta nhớ đến cô mỗi đêm. Thậm chí hần ta còn đi hỏi ý kiến trung đoàn trưởng về việc người nhà đi nhập ngũ, mọi người ai cũng biết hần ta có một người ở quê đã đính hôn từ nhỏ, biết hần rất nhớ cô nên mới định sau khi kết hôn đem người ta vào bộ đội.

Như vậy là có thể.

Cố Diệp Phi

Bằng cách đó, hần ta có thể gặp cô mỗi ngày và không bao giờ phải nghĩ về điều đó nữa.

Ban đầu, hắn ta được cho là sẽ trở lại để kết hôn với Khương Tuệ Tuệ vào Tết Nguyên Đán năm ngoái, nhưng vào thời điểm đó, một trong những đồng đội của hắn ta không thể đi vào năm ngoái vì mẹ hắn bị bệnh và hắn đã về nhà vào dịp Tết Nguyên Đán năm trước. .. Đây là quy tắc của quân đội bọn họ, mỗi hai năm chỉ có thể quay lại một lần.

Lâm Hồng Bình đã từ bỏ cơ hội về nhà đón năm mới để nhường cho đồng đội của mình, nghĩ rằng dù sao cũng chỉ muộn một năm.

Kết quả một năm còn không đến, mấy tháng sau, đoàn trưởng biết hắn ta nóng lòng muốn kết hôn nên đặc biệt cho phép hắn ta về trước, nhanh chóng kết hôn, đến lúc hắn ta cưới xong hắn ta đưa vợ về đây cho mọi người cùng xem có đẹp như trong ảnh không.

Đúng vậy, Lâm Hồng Bình có một bức ảnh của Khương Tuệ Tuệ, mọi người đều đã xem nó, và không ai đã xem nó mà có thể nói rằng là không đẹp.

Chương 58: Chương 58

Nhưng không ngờ đến bây giờ lại kết thúc như thế này.

.....

Khương Tuệ Tuệ luôn ghét bị người khác giáo dục bản thân mình, và càng chán ghét việc giáo dục của Lâm Hồng Bình.

Tại sao cái loại cặn bã đến cơ hội giải thích cũng không cho nguyên chủ, tra nam trộn lẫn với Khương Thúy Thúy, dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân với cô?

Cô có thể ở bên bất cứ ai mà cô muốn, vậy điều đó có liên quan gì đến hắn ta?

Dù sao cô theo ai thì chỉ cần không theo hắn ta là được.

Cô hừ một tiếng, khịt mũi coi thường trước lời nói của hắn ta, vươn tay khiêu khích nắm lấy cánh tay của Tống Thời Thanh trước mặt Lâm Hồng Bình: "Anh tin hay không đối với tôi không quan trọng. Tôi chỉ thích thanh niên trí thức Tống 'con của kẻ phản loạn', không thích loại người như anh cái gì cũng tự mình cho là đúng, anh có thể làm gì được tôi?"

Tống Thời Thanh đang phải giữ thể diện nên không có lập tức rút tay ra.

Đứng ở đó, diễn trò với Khương Tuệ Tuệ với khuôn mặt lạnh lùng.

Lâm Hồng Bình vì bị tức giận mà cả người run lên, nói với Khương Tuệ Tuệ vài câu: "Được rồi, được rồi, cô muốn truy lục bản thân mình thì tôi cũng không muốn quản cô làm gì." Nói một câu sau đó quay người rời đi.

Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm: "Hừ, anh mới là người cam chịu truy lục. Anh là một kẻ xấu xa, làm nhiều chiêu trò đến nỗi uống nước miếng cũng có thể nghẹn chết."

Lúc này, Tống Thời Thanh rút cánh tay của anh lại và hỏi: "Tại sao cô không giải thích rõ ràng với anh ấy?"

"Giải thích cái gì?" Khương Tuệ Tuệ hỏi lại: "Tôi đang nói sự thật, so với anh ta thì tôi càng thích anh hơn."

Nói xong, cô nhỏ giọng lầm bầm: "Mặt anh ta rộng như vậy, có thể dùng làm thớt thái rau, da ngăm ngăm lại giống người châu Phi, sao so được với anh? Tôi có ngốc thì mới đi thích anh ta."

Cố Diệp Phi

Giọng nói tuy nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai Tống Thời Thanh.

Cô gái lớn là người trong mỗi gia đình, và cô thực sự không xấu hổ khi nói về những điều này.

Khương Tuệ Tuệ ngẩng đầu lên để xem biểu hiện của Tống Thời Thanh, nhưng Tống Thời Thanh lại ngoảnh mặt đi, không nói gì mà ngồi xổm xuống trước mặt cô: "Đi lên đi."

Ánh mắt Khương Tuệ Tuệ lộ ra một tia kinh ngạc và vui mừng, nhanh chóng chạy đến ghé vào lưng anh, sợ anh sẽ hối hận đổi ý bất cứ lúc nào.

Cánh tay mảnh khảnh của cô vòng qua cổ anh, như vậy cô mới cảm thấy an toàn, nếu không cô sẽ luôn sợ bản thân mình có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Tống Thời Thanh cúi đầu nhìn cánh tay đang quấn quanh cổ mình, muốn cô rút lại, nhưng cuối cùng thì anh cũng không có ngăn cản.

Khương Tuệ Tuệ đang mặc áo dài tay, không được coi là tiếp xúc thực sự.

Vì sợ cô biết anh chột dạ.

Ngoại trừ Tống Thời Thanh, không ai biết rằng trái tim của Tống Thời Thanh đã lỡ nhịp khi Khương Tuệ Tuệ nói rằng: "So với anh ta cô càng thích anh hơn."

Khương Tuệ Tuệ muốn đến bệnh viện để xem chân, nhưng lúc này phòng khám của xã đã đóng cửa, bác sĩ trong làng đi khám bệnh ở thôn bên cạnh vẫn chưa quay lại, Tống Thời Thanh rẽ vào một góc và đi về phương hướng phía nhà anh.

Đi được một lúc, Khương Tuệ Tuệ nhận thấy có điều gì đó không ổn và hỏi: "Tống Thời Thanh, anh đưa tôi đi đâu vậy? Đây hình như không phải là đường về nhà tôi..."

Nói xong, cô chợt hiểu ra: "Chẳng lẽ là thấy sắc đẹp nên nổi lòng tham, muốn..."

Lời còn chưa nói xong, Tống Thời Thanh nói bằng giọng điệu lạnh lùng: "Đừng nói nhảm, bà nội tôi biết chữa thương, tôi mang cô về nhà tôi để bà nội tôi chữa thương cho cô!"

Giọng điệu gay gắt, rõ ràng là khó chịu với lời nói của Khương Tuệ Tuệ.

Trên thực tế, Khương Tuệ Tuệ tin tưởng vào một trăm phần trăm lời nói của Tống Thời Thanh, một người đàn ông 'thanh tâm quả dục'

và chỉ quan tâm đến sự nghiệp như Tống Thời Thanh sẽ không bao giờ có khả năng sẽ làm gì cô. Những gì nói với anh vừa rồi chỉ là một trò đùa mà thôi.

Chương 59: Chương 59

Thấy Tống Thời Thanh thực sự khó chịu, Khương Tuệ Tuệ vội vàng nói: "Ai nha, anh đừng tức giận, tôi chỉ nói đùa thôi, tôi tin tưởng anh tuyệt đối sẽ không làm gì tôi."

Cô nằm trên vai của Tống Thời Thanh, giọng nói tinh tế và mềm mại, hơi thở nhẹ như bông.

Cô còn không thành thật, có lúc cô cảm thấy lưng của Tống Thời Thanh không thoải mái, phải xoa người để tìm tư thế thoải mái.

Nhưng khi cô vừa động, Tống Thời Thanh có thể cảm nhận rõ ràng sự mềm mại trên lưng anh, áp sát vào cơ thể anh. Trong suốt hành trình hơn mười phút, bình thường anh đi rất nhanh, nhưng bây giờ mỗi bước đi là đều là một loại cực hình.

Ánh trăng chiếu vào hai người, kéo theo một cái bóng dài, dần dần trôi đi càng xa.

.....

May mắn thay, cuối cùng cũng đã về đến nhà.

Trước một ngôi nhà gỗ nhỏ sắp đổ nát, Tống Thời Thanh đứng yên, làm điệu bộ để Khương Tuệ Tuệ đi xuống: "Xuống đi."

Khương Tuệ Tuệ lè lưỡi, cũng không "được một tắc lại muốn thêm một thước" mà để Tống Thời Thanh cõng cô vào nhà, ngoan ngoãn bước xuống đất.

Tổng Thời Thanh mở cửa bước vào. Căn nhà tuy dột nát và nhỏ bé, như thể chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay, nhưng đã được quét dọn rất sạch sẽ.

Thấy Tổng Thời Thanh không có ý định giúp đỡ mình, Khương Tuệ Tuệ vội vàng dựa vào trên người anh, bấu môi úy khuất mà nói: "Tôi không đi được, anh có thể đỡ tôi đi vào được không?"

Ngay lúc này, cửa phòng chính mở ra.

Bà nội Tổng nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, định ra ngoài xem Tổng Thời Thanh đã về chưa, thì nhìn thấy một cô bé cao ráo, rất ưa nhìn đang đứng bên cạnh đứa cháu trai ngu dốt của mình, cô bé đang nắm lấy tay áo của anh, như thể đang làm nũng, hành động như một đứa trẻ.

Bà Tổng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, thẳng nhóc hôi hám này vừa ăn cơm lúc chiều còn nói không lấy vợ, bây giờ lại dẫn con gái nhà người ta về nhà? Đây có phải là định tổ chức đám cưới rồi hay không?

Cô gái nhà nào đây? Bà ấy nhất định phải hỏi.

Cố Diệp Phi

"Thời Thanh, cô gái đứng bên cạnh cháu này là ai, sao không giới thiệu với bà nội một chút."

Mặc dù bà nội Tổng đã ở Nguyệt Phượng Loan được năm năm nhưng bà ấy rất ít ra ngoài và không quen biết nhiều người.

Tổng Thời Thanh còn chưa kịp trả lời, Khương Tuệ Tuệ đã tự giới thiệu trước: "Bà ơi, cháu tên là Khương Tuệ Tuệ, bà có thể gọi cháu là Tuệ Tuệ, cháu cũng đến từ xã Nguyệt Phượng Loan."

Giọng nói của cô thánh thót giống như tiếng hát của chim sơn ca ở trên núi, tuy rằng lớn lên có chút quá mức xinh đẹp nhưng cách nói chuyện và hành động lại rất thoải mái và hào phóng, điều đó cũng làm cho người ta yêu thích.

"Này, được rồi, được rồi, Tuệ Tuệ, vào đi, vào ngồi đi." Khuôn mặt tươi cười của bà Tống giãn ra, như thể đã trẻ ra vài tuổi, vội vàng ra hiệu cho Khương Tuệ Tuệ đi vào nhà ngồi xuống.

Khương Tuệ Tuệ nói rằng cô bị bong gân mắt cá chân, Tống Thời Thanh đã đưa cô đến đây để gặp bà Tống, bà Tống nhanh chóng lấy dầu thuốc trị vết bầm tím ra, bảo Khương Tuệ Tuệ cởi giày ra và xoa bóp cho cô.

Khi xoa rượu thuốc bôi vào vết thương thì cô cảm thấy có hơi nóng rát.

Tay nghề của bà Tống thật sự rất tốt, lúc đầu khi cô cử động còn thấy đau, nhưng sau khi bà Tống xoa xoa vài lần, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy chỗ bị bong gân của bản thân không còn đau nữa.

Nhưng mà không thể lập tức khôi phục ngay được, nghe nói là bị thương gân cốt thì phải trăm ngày mới khỏi được, tuy rằng vết thương nhỏ, nhưng cũng không có khả năng khôi phục nhanh như vậy, phỏng chừng cô sẽ là một mỹ nhân què thêm vài ngày nữa.

Bà nội Tống cũng giải thích: "Xương cốt không bị thương, cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng hai ngày này cháu cũng nên chú ý, không được làm việc nặng, nếu có việc gì không thể làm được vậy thì bảo Thời Thanh giúp cháu."

Chương 60: Chương 60

Đây là mặc định Khương Tuệ Tuệ đang hẹn hò với Tống Thời Thanh.

Khương Tuệ Tuệ nhớ rằng hôm nay Tống Thời Thanh đã giúp cô rất nhiều việc, chính mình có thể lười biếng, vì vậy cô che miệng và cười: "Thanh niên trí thức Tống sẵn sàng giúp đỡ người khác, và anh ấy đã giúp cháu rất nhiều."

Khóe mắt thoáng nhìn thấy kẹo trái cây trên bàn, cô cười hỏi bà nội Tống: "Bà nội, kẹo này bà ăn chưa? Có ngọt lắm không?"

"Ăn rồi, ngọt lắm." Bà Tống cười đáp, sau đó liếc nhìn vẻ mặt Tống Thời Thanh không chút cảm xúc đang nghe hai người tán gẫu về mọi việc, tên tiểu tử này, lúc trước bà ấy hỏi kẹo trái cây này có phải là do con gái nhà người ta đưa cho không vậy mà lại phản bác, bây giờ thì bị bà ấy bắt gắp và hiện nguyên hình rồi nhé.

Nó có thể được coi là một mối quan tâm của bà ấy.

Khương Tuệ Tuệ rất hợp ý với bà nội Tống, cô có cái miệng ngọt ngào và gọi một tiếng 'bà nội' ngọt sốt, trái tim bà nội Tống ngọt như ăn trúng mật vậy.

"Tuệ Tuệ, ngồi ở đây một lát, bà nội đi rót cho cháu cốc nước."

Bà nội Tống vừa nói vừa đứng lên, vừa đi tới cửa, Tống Thời Thanh liền nói: "Bà nội, để cháu đi rót cho."

Bà nội Tống kéo anh ra ngoài cửa: "Sau này hai người gặp nhau, buổi tối đừng ra ngoài, để người ta thấy thì con gái nhà người ta sẽ

có tiếng xấu, nếu thật sự thích đối phương, ông nội và bà sẽ đến nhà Tuệ Tuệ để cầu hôn, ở đây bà nội cũng tiết kiệm được một số tiền, mặc dù nó không nhiều lắm, nhưng..."

Trước khi bà ấy nói xong, Tống Thời Thanh bày ra vẻ mặt bất lực, ra sức giải thích: "Bà nội, bà đã hiểu lầm rồi ạ, mối quan hệ giữa cháu và cô ấy không như bà nghĩ đâu. Cô ấy đi dạo bị bong gân mắt cá chân, lúc đó cháu tình cờ đi ngang qua, thầy thuốc ở thôn chúng ta không có ở đó, nên cháu mới đưa cô ấy về nhà."

Anh nói ra lời này một cách rất nghiêm túc, không giống như lời nói dối.

Hơn nữa bà ấy cũng hiểu rõ cháu trai mình, cũng hiểu Tống Thời Thanh là người như thế nào. Nếu anh ấy thực sự yêu Tuệ Tuệ, anh sẽ không phủ nhận điều đó một lần nữa, anh không phải là một người vô trách nhiệm như thế.

Nói như vậy thì đây thật sự không phải đối tượng của anh sao?

Cố Diệp Phi

Nụ cười trên mặt bà nội Tống giảm hẳn, bà ấy liếc nhìn cô gái nhỏ đang ngồi trong phòng chính, dưới ánh đèn mờ ảo, cô gái nhỏ trông như bước ra từ bức tranh Tết, bề ngoài rất xinh xắn.

Cô gái tốt như vậy mà tại sao không phải là đối tượng của cháu trai mình?

Bà nội Tống cũng không chịu từ bỏ ý định, lại hỏi: "Vậy cháu có thích Tuệ Tuệ hay không?"

Tống Thời Thanh mím chặt môi không nói lời nào.

Bà nội Tống tự giác nói: "Dù sao bà nội cũng rất thích Tuệ Tuệ. Tuệ Tuệ là một cô gái xinh đẹp lại có cái miệng ngọt ngào, nếu thích thì nhanh lên đi, nếu không sẽ bị người ta đoạt trước, đến lúc đó lại hối hận không kịp."

Nói xong lời này, bà ấy chỉ chỉ vào phòng bếp: "Được rồi, bà nội không nói nữa, đây là sự kiện trọng đại cả đời của cháu, chỉ cần trong lòng cháu nghĩ tới là được, đi rót nước đi."

Trong phòng chính, Khương Tuệ Tuệ đi được một đoạn, cô nhìn thấy trên tường treo một bức ảnh cũ, bức ảnh được đóng khung tinh xảo.

Bức ảnh chụp một cặp vợ chồng, người đàn ông mặc quân phục chinh tề, trông vô cùng phong độ, nếu nhìn kỹ có thể thấy lông mày và đôi mắt của ông ấy có vài phần giống với Tống Thời Thanh.

Người phụ nữ mặc một bộ sườn xám thêu kim tuyến, ngồi trên ghế với nụ cười trên môi và khí chất như lan.

Khương Tuệ Tuệ đoán rằng những người trong bức ảnh là bà Tống và ông nội Tống khi bọn họ còn trẻ. Đã lâu lắm rồi, có lẽ là hơn bốn mươi năm trước, vào thời Trung Hoa dân quốc.

Đúng lúc này, bà nội Tống cũng đi tới, nhìn bức ảnh cũ với Khương Tuệ Tuệ, cười nói: "Người trong bức ảnh này là bà và ông nội của Thời Thanh. Bốn mươi sáu năm đã trôi qua, mọi thứ đã sớm là cảnh còn người mất, nếu không phải do bà nói ra, cháu nhất định sẽ không nhận ra người trên ảnh là bà đúng không?"

Chương 61: Chương 61

Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng lắc đầu: "Bà nội, bà đừng nói như vậy, người đẹp thì không thể bị thời gian đánh bại, tuy rằng hiện tại bà nội so với ảnh chụp có lớn tuổi hơn một chút nhưng cháu liếc mắt một cái là nhận ra bà ngay."

Bà nội Tống nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ, mỉm cười và lắc đầu: "Bà già rồi, bà không thể chấp nhận tuổi già của mình cũng không được."

Lúc đó trong nhà xảy ra chuyện, bà nội Tống cũng không giữ lại bất kì thứ gì khác nhưng lại cất bức ảnh này đi thật kĩ để không bị những người dò xét nhà đó đập nát, bây giờ mới có thể bảo vệ hoàn hảo không chút sức mẻ gì.

Trong cuộc trò chuyện, Khương Tuệ Tuệ biết được rằng ông nội Tống luôn không thể ngồi hoặc đứng vì vòng eo đau, vì vậy ông ấy đã đi ngủ sớm.

Lúc này, Tống Thời Thanh rót nước đi tới, đi tới chỗ Khương Tuệ Tuệ, đưa chiếc lọ tráng men cho cô.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ không chú ý khi cô quay người lại, cô không giữ được một trong số chúng, nước từ trong cốc tràn ra ngoài, làm ướt quần áo của cô, và chiếc cốc tráng men cũng rơi xuống đất tạo ra một tiếng vang lớn.

Khương Tuệ Tuệ vội vàng nhặt nó lên, nhưng bà nội Tống đã giữ cô lại: "Không sao đâu, không sao đâu, cứ để Thời Thanh nhặt đi, quần

áo của cháu ướt hết rồi, thay quần áo đi, để bà giúp cháu hong khô."

Nói xong, bà ấy lại trách với Tống Thời Thanh: "Đứa nhỏ này, cháu không biết đợi Tuệ Tuệ tắm chắc rồi mới buông tay hay sao."

Kỳ thực không phải là lỗi của Tống Thời Thanh, lúc anh buông tay thì Khương Tuệ Tuệ đã cầm chắc rồi nhưng sau này lại không cẩn thận làm rơi. Vốn dĩ Khương Tuệ Tuệ còn khá xấu hổ, nhưng khi nghe thấy Tống Thời Thanh phải nhận lỗi cho mình, cô nhịn không được mà cười khúc khích.

Đương nhiên là thời đại này sẽ không có máy sấy, cách "sấy khô" mà bà nội Tống nói là đặt quần áo lên ghế đầu, sau đó đổ một cốc nước sôi vào cốc tráng men, đặt đáy cốc tráng men trên mặt phẳng, làm ướt một phần ướt của quần áo. Bằng cách này, nó trở thành một chiếc bàn ủi đơn giản và quần áo sẽ khô sau khi ủi qua lại vài lần.

Nếu cô muốn cởi quần áo ướt để ủi, vậy thì cô phải mặc quần áo sạch vào.

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ đã cầm một bộ quần áo đã được sửa đẹp rồi, nhưng cô không thể mặc nó nếu không có quần.

Bà nội Tống là người phụ nữ duy nhất trong gia đình, bà ấy không thể đưa bộ quần áo mà bà ấy thường mặc cho Khương Tuệ Tuệ, sau khi cân nhắc rất nhiều, cuối cùng bà ấy cũng mở chiếc hộp và lấy ra một chiếc sườn xám được giấu ở dưới đáy.

Đó là chiếc sườn xám thêu màu đồng đỏ sẫm mà Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy trong bức ảnh vừa rồi, trông rất có họa tiết và thu hút mọi người trong nháy mắt.

Sườn xám là phong cách cấm kỵ của chế độ phong kiến lâu đời vào thời điểm này, nếu bị các tướng lĩnh cách mạng trẻ tuổi phát hiện sẽ bị bắt và đưa đi báo cáo, vì vậy bà nội Tống đã luôn giấu chiếc sườn xám này, nếu không phải do Khương Tuệ Tuệ khi nhìn thấy bức ảnh đó, ánh mắt tràn đầy tán thưởng, không giống như người khác cho rằng đó là tàn tích phong kiến, bà nội Tống cũng không lấy ra làm gì.

Khi Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy chiếc sườn xám này, đôi mắt cô sáng lên và cô phải thốt lên: "Thật là một chiếc sườn xám xinh đẹp ạ."

Bà nội Tống mỉm cười và bà ấy biết bản thân mình đã nhìn đúng người.

Khương Tuệ Tuệ mặc chiếc sườn xám, bước ra một cách duyên dáng, đứng trước mặt bà nội Tống và nhếch mép cười: "Bà ơi, trông có đẹp không ạ?"

Cố Diệp Phi

Sườn xám là trang phục có thể thể hiện rõ nhất sự quyến rũ của phụ nữ Trung Quốc. Khương Tuệ Tuệ, người đang mặc một chiếc sườn xám trong chiếc áo sơ mi màu xanh xám không vừa vặn lắm, trông xinh đẹp đến nghẹt thở, như thể cô chỉ cần nhìn lên là có thể cướp đi linh hồn của người ta.

Chương 62: Chương 62

Bà nội Tổng cũng rất hài lòng khi bộ quần áo của bản thân được mặc đẹp như vậy, bà ấy liên tục gật đầu lia lịa: "Cháu mặc nó trông đẹp thật đấy."

"Là do quần áo của bà nội nhìn rất đẹp mới đúng." Khương Tuệ Tuệ mím môi cười, đưa tay vén tóc ra sau tai, ngồi bên cạnh bà nội Tổng, chống cằm trên đôi tay như ngọc, nhìn bà nội Tổng ủi quần áo cho cô.

"Bà từng có rất nhiều quần áo như thế này, nhưng sau đó chúng đều biến mất." Bà nội Tổng thở dài.

Khương Tuệ Tuệ biết rằng gia đình nhà họ Tổng đã bị đột kích và mọi thứ đã mất. Thời đại này là thời đại lộn xộn, không sang trọng như Trung Hoa Dân Quốc, cũng không phát triển như các thế hệ sau.

Cô chỉ có thể thì thầm nói: "Sau này nhất định sẽ có nhiều hơn đấy ạ."

Sau khi cải cách và mở cửa, mọi người sẽ mặc những bộ quần áo ngày càng nhiều màu sắc hơn, và chiếc sườn xám sẽ lại xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, và mọi người sẽ lại yêu thích nó.

Đúng lúc này, Tổng Thời Thanh bước vào và hỏi: "Bà ơi, quần áo khô chưa? Sắp muộn rồi ạ."

Nếu muộn như vậy mà Khương Tuệ Tuệ vẫn không về, gia đình cô chắc hẳn sẽ rất lo lắng.

Bà nội Tống nhanh chóng đáp lại: "Sắp xong rồi."

Ánh mắt của Tống Thời Thanh rơi vào Khương Tuệ Tuệ đang ngồi bên cạnh bà nội Tống, cô gái có dáng người lả lướt hoàn mỹ, da thịt trắng nõn như ngọc, mái tóc tết dày màu đen dài xõa xuống như rong biển.

Thật là xinh yêu quá đi mất. Đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Tống Thời Thanh không khỏi liếc nhìn thêm vài cái, đương nhiên anh biết chiếc sườn xám này là của bà nội anh, anh không ngờ bà nội lại để Khương Tuệ Tuệ thay bộ váy này.

Nhưng không thể phủ nhận rằng sự xuất hiện của Khương Tuệ Tuệ trong bộ sườn xám này quả thực rất tuyệt vời.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy ánh mắt nhìn chăm chú của Tống Thời Thanh, cô ngẩng đầu lên và mỉm cười ngọt ngào với anh, không có bất kỳ khó chịu nào khi bị người khác nhìn.

Hừm, có gì khó chịu chứ, có thể khiến Tống Thời Thanh kinh ngạc, người được tác giả miêu tả là 'thanh tâm quả dục()' và 'chuyên tâm vào sự nghiệp', điều này không phải chỉ chứng tỏ sức hút của cô hay sao?

Cố Diệp Phi

Cô sẽ không ngượng ngùng xấu hổ vì điều này đâu.

[Chú thích: (

) Thanh tâm quả dục: là căn bản để đạt những thành tựu trong văn học nghệ thuật, võ thuật, kinh doanh, chính trị, đây cũng là con đường của mọi chính đạo. Thanh tâm quả dục trong từng suy nghĩ,

ngôn hành giúp đạt được thân tâm khỏe mạnh, trí huệ sáng suốt mà tự giác ngộ, đây là khởi nguồn của chính đạo.]

Đáng tiếc nhìn không được bao lâu, sau khi quần áo được sấy khô, cô cao quý như một con thiên nga trắng, thay chiếc áo sơ mi xanh xám bụi bặm và chiếc quần 'bà ngoại' lại trở thành một cô gái nông thôn.

Nhưng khi Khương Tuệ Tuệ nói lời tạm biệt với bà nội Tống, bà nội Tống đã đưa cho cô chiếc sườn xám.

Khương Tuệ Tuệ không muốn nhận lấy nó, nhưng bà nội Tống nói: "Bà đã già rồi, vì vậy bà chắc chắn không thể mặc nó nữa. Cháu mặc nó trông rất đẹp, ngay cả khi cháu không thể mặc nó bây giờ, sau này sẽ đến lúc có thể mặc được, cháu giữ lại đi."

Nói xong lại có chút không yên tâm nên dặn dò: "Nhưng cháu phải hứa với bà nội là phải giấu kỹ bộ quần áo này để không ai phát hiện ra, nếu không cháu sẽ bị hại."

Khương Tuệ Tuệ chỉ có thể nhận lấy quần áo, đảm bảo rằng nó sẽ được giấu kỹ và không để ai phát hiện ra.

Trời đã tối và thời gian không còn sớm, bà nội Tống đưa Khương Tuệ Tuệ đến cửa nhà, nói với Tống Thời Thanh đang đi theo ở một bên: "Thời Thanh, đã quá muộn rồi, cháu đưa Tuệ Tuệ về đi, một cô bé như Tuệ Tuệ đi một mình về nhà sẽ không an toàn."

Khương Tuệ Tuệ xua tay và nói: "Bà nội không cần lo lắng đâu ạ, hai nhà chúng ta cách nhau không xa, cháu sẽ quay về nhà trong một thời gian ngắn, vì vậy cháu không cần phải làm phiền đến thanh niên trí thức Tống."

Chương 63: Chương 63

Đây là sự thật, nhà cô cách nhà Tạ Phương Hoa hơi xa, nhưng lại không cách nhà họ Tống xa đến vậy, với tốc độ hiện tại của cô thì đi bộ về nhà chỉ mất khoảng mười phút.

Nhưng về phần những lời này, bọn họ chẳng qua là khách sáo mà thôi, cũng không phải là thật sự không muốn Tống Thời Thanh tiễn đưa bọn họ.

Không ngờ, cô vừa dứt lời, Tống Thời Thanh đã đi tới, bế cô đi ra ngoài. Còn quay đầu lại nói với bà nội Tống một câu: "Bà nội, bà vào nhà ngủ đi, cháu đưa cô ấy về nhà sẽ quay lại ngay."

Khương Tuệ Tuệ kéo một góc ống tay áo ra khỏi tay Tống Thời Thanh, đôi lông mày xinh đẹp của cô hơi nhíu lại, cô có chút không vui: "Nhẹ chút đi, anh làm tôi đau."

Giọng nói mềm mại và nũng nịu, giống như một chiếc lông vũ vuốt ve từ tận đáy lòng.

Tống Thời Thanh rút tay lại, thầm nghĩ mình không dùng chút sức lực nào, tại sao lại làm cô bị đau, người cô giống như thủy tinh vậy, xem ra sau này anh phải đối xử với cô cẩn thận hơn.

Hai người đi dạo một hồi, Tống Thời Thanh bước đi nhanh, Khương Tuệ Tuệ lại bị thương ở chân, dễ dàng bị anh bỏ lại.

Khương Tuệ Tuệ nhìn bóng lưng của Tống Thời Thanh và tức giận giậm chân, không ngờ vết thương bị kéo giãn ra, cô cảm thấy đau

nhói: "Tổng Thời Thanh, anh làm gì mà đi nhanh thế, tôi đuổi theo không kịp luôn này."

Tổng Thời Thanh quay đầu lại, nhìn thấy cô đứng dưới gốc cây, nhìn anh chăm chăm, chỉ có thể quay lại một lần nữa.

Anh cúi đầu nhìn cô một cái, không nói nhiều mà liền ngồi xổm xuống, quay lưng về phía cô.

Khương Tuệ Tuệ sửng sốt trong giây lát, rất nhanh đã ý thức được chuyện gì đang xảy ra, không cần anh bảo liền vui vẻ nằm trên vai anh, vòng tay ôm cổ anh, giọng điệu trở nên vui vẻ: "Hừ, coi như anh vẫn còn chút lương tâm."

Cố Diệp Phi

"Đối tốt với cô nghĩa là có lương tâm sao?" Tổng Thời Thanh mím môi chế nhạo.

Khương Tuệ Tuệ không để bụng: "Tất nhiên rồi, tôi có một lòng vị tha vô cùng to lớn."

Hai người lại ngừng nói chuyện.

Khương Tuệ Tuệ nhớ rằng khi đọc cuốn truyện, tác giả đã mô tả tâm trạng của Tổng Thời Thanh vào lúc này: Sau nhiều năm phân quyền, anh đã không còn ảo tưởng trở về thành phố. Đây là thời điểm đen tối nhất trong cuộc đời anh sau khi cha mẹ anh c.h.ế.t và nhà của anh bị tra xét, không còn chút hy vọng nào hết, và mọi thứ diễn ra hàng ngày là đất đai và công việc đồng áng nhiều vô tận. Đã có lúc anh muốn bỏ cuộc, thừa nhận rằng anh có thể đang sống một cuộc đời tầm thường.

Khương Tuệ Tuệ không thể nói cho anh biết những chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai, nhưng cô vẫn có thể nói vài lời động viên với anh, ít nhất những lời này có thể khiến cuộc sống hiện tại của anh bớt thấy khổ sở hơn.

Bởi vì có hy vọng, chúng ta mới có thể tồn tại.

"Tổng Thời Thanh, mọi chuyện sẽ ổn thôi." Khương Tuệ Tuệ nằm trên vai Tổng Thời Thanh, khi cô nói, hơi thở ấm áp phả vào tai anh, khiến nó tê dại.

Tổng Thời Thanh tự cười giễu một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Khương Tuệ Tuệ cố gắng giãy giụa thoát khỏi lưng anh, đứng trước mặt anh và nhìn anh, đôi mắt đầy chân thành, sáng như sao: "Tổng Thời Thanh, hãy tin tôi, tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, trong tương lai anh sẽ không chỉ có thể trở lại thành phố, anh nhất định sẽ rất, rất thành công, hiện tại những người coi thường anh sau này sẽ theo không kịp."

Hai mặt nhìn nhau, Tổng Thời Thanh hỏi: "Sao cô lại khẳng định như vậy?"

Không ai biết điều gì sẽ xảy ra trong tương lai, vậy thì làm sao Khương Tuệ Tuệ có thể biết được? Cô chỉ nói vậy để an ủi bản thân anh thôi.

Khương Tuệ Tuệ mím môi và nói: "Bởi vì tôi đã mơ về nó."

Sự tự giễu trên khuôn mặt của Tổng Thời Thanh thậm chí còn tồi tệ hơn, nó thực sự là để an ủi anh. Nhưng vẻ mặt của cô gái nhỏ trước mặt thật thú vị, không biết là ngây thơ hay ngốc nghếch mà ngay cả chuyện trong mơ cũng tin tưởng.

Chương 64: Chương 64

"Những giấc mơ luôn bị đảo ngược." Từ lúc tai nạn xảy ra với gia đình bọn họ, tất cả những giấc mơ của anh đã bắt đầu tan vỡ.

Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng, cố gắng đi về phía trước vài bước, nơi này cách nhà cô không xa, cô đi bộ rất nhanh là đến nơi rồi.

"Sẽ không như vậy đâu, giấc mơ của tôi trong tương lai sẽ thành hiện thực." Nói xong, cô quay lại nhìn Tống Thời Thanh: "Tống Thời Thanh, hãy tin tôi, những điều tôi nói nhất định sẽ trở thành sự thật."

Mặc dù trong lòng anh không tin những điều đó, nhưng nhìn Khương Tuệ Tuệ rất chắc chắn như vậy nên Tống Thời Thanh sẽ không nói bất cứ điều gì để phá hỏng cuộc vui.

Anh gật gật đầu, khàn giọng nói: "Được."

Đèn trong nhà họ Khương còn sáng, Phương Quế Chi chắc hẳn là đang đợi cô.

Đi đến cửa, Tống Thời Thanh đứng yên không đi theo, nói với cô: "Vào đi, tôi đi đến đây là được rồi."

Khương Tuệ Tuệ biết trong lòng anh đang nghĩ gì, bỏ qua ý định mời anh vào nhà ngồi uống miếng nước: "Được, vậy tôi vào trước."

Cố Diệp Phi

Nói xong, khoe miệng cô cong lên: "Hôm nay cảm ơn anh."

Giúp cô thoát khỏi 'móng vuốt' của Lưu Phú Quý, mang cô về nhà chữa chân, mặc dù Tống Thời Thanh nhìn có vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng thực ra anh lại khá ấm áp và tốt bụng.

Đúng lúc này, 'kéo kẹt' một tiếng cửa mở ra, Phương Quế Chi đi từ bên trong ra. Nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đứng ở cửa một mình, trái tim bà ấy cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Bà ấy xoa xoa n.g.ự.c nói: "Con gái à, con đã về rồi. Mẹ bị con dọa c.h.ế.t khiếp, con đi đâu vậy? Chị dâu con nói con đến tiệm may Tạ thay quần áo, nhưng khi mẹ đi đến tiệm may Tạ, cô ấy nói rằng con đã về từ sớm rồi, làm mẹ lo lắng c.h.ế.t mất."

Thấy Phương Quế Chi vội vàng như vậy, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy hơi băn khoăn, nắm lấy cánh tay của bà ấy và thừa nhận sai lầm của mình một cách quỵến rũ: "Con chỉ đi lang thang xung quanh, đã để mẹ phải lo lắng cho con, con hứa sau này nhất định sẽ quay về nhà sớm một chút."

Thấy cô hứa, Phương Quế Chi mới chịu nỡ nụ cười: "Nếu con muốn ra ngoài vào buổi tối, sau này hãy rủ mẹ đi cùng con, con là một cô gái lớn, mẹ không yên tâm. Được rồi, nhanh vào nhà đi. Mẹ đã đun nước tắm cho con rồi."

Nói xong, bà ấy nhớ tới giọng nói vừa nãy đã nghe được, có chút nghi hoặc khó hiểu: "Không đúng, con đi một mình sao? Vừa rồi hình như mẹ nghe thấy con nói chuyện với ai đó?"

Khương Tuệ Tuệ quay đầu nhìn lại, khắp nơi tối om như mực. Trời tối như vậy, Tống Thời Thanh sớm đã không biết đi đến đâu rồi.

Cô thè lưỡi, bịa chuyện nói: "Vừa rồi con đang nói chuyện với một con chuột lớn, nhưng bây giờ nó đã biến mất."

“Chuột lớn?” Phương Quế Chi vừa tức giận vừa buồn cười: “Con thật là ngốc, sao đến chuột cũng có thể nói chuyện được vậy?”

Không ngờ đến Phương Quế Chi thực sự tin điều đó, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy thật buồn cười, lấy tay che miệng và cơ thể cô run lên vì cười.

Biểu cảm của Tống Thời Thanh cứng đờ khi trốn trong bóng tối, anh là con chuột lớn ư?

Trở lại trong phòng, Khương Tuệ Tuệ sắp xếp lại những thứ cô nhận được từ hệ thống gần đây.

Thịt hộp đã ăn hết, kẹo hoa quả cũng ăn gần hết, kem tẩy trắng răng còn rất nhiều, bàn chải đánh răng còn dùng được một thời gian nữa, tiếp theo cô cần phải cố gắng hơn nữa mới có thể đạt được phần thưởng từ miệng quạ đen.

Phải cố lên thôi!

Phương Quế Chi giục cô đi tắm, Khương Tuệ Tuệ vội vàng đi lấy quần áo để mặc vào ngày mai, nhưng phát hiện trên giường có một mảnh vải trắng in hoa văn màu vàng gừng, chiều dài có thể làm thành một chiếc váy dài đến bắp chân.

Màu sáng như vậy không phổ biến vào thời điểm này. Đặc biệt là ở một nơi nhỏ như Nguyệt Phượng Loan, mọi người đều mặc đồ xám tối màu, làm sao bọn họ có thể mặc những màu sáng như vậy.

Chương 65: Chương 65

Khương Tuệ Tuệ bác bỏ ý nghĩ cho rằng Phương Quế Chi mua vải cho cô, và sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cô nhận ra rằng đó là phần thưởng từ hệ thống khi cô miện quạ đen với Trương Cúc Hoa.

Lúc đó hệ thống đã nhắc nhở cô nhưng cô lại không tìm thấy mảnh vải trong túi, còn tưởng hệ thống có vấn đề gì đó, không ngờ là do mảnh vải quá lớn không nhét vào được trong túi của cô, vì vậy hệ thống đã gửi nó trực tiếp lên giường của cô luôn.

Hệ thống bảo bối này thật là chu đáo!

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ vui vẻ cầm tấm vải, và đã nghĩ xem nên nhờ Tạ Phương Hoa làm cho cô loại váy nào.

Về phần miện quạ đen của Lâm Hồng Bình, hệ thống dường như vẫn chưa phản hồi, có lẽ Lâm Hồng Bình vẫn chưa uống nước, khi hẳn ta uống nước, cô sẽ có thể nhận được phần thưởng.

Dù sao thì sẽ không ai trong số bọn họ có thể trốn thoát được.

.....

Với kinh nghiệm về âm thanh tàn phá của Lưu Ái Độ ngày hôm qua, Khương Tuệ Tuệ tối hôm đó đã đi ngủ sớm và thức dậy sớm vào ngày hôm sau một cách có ý thức, để không bị đánh từ sớm, miễn cho đến lúc đó mới rời giường thì tâm trạng sẽ không tốt.

Như thường lệ, cô chải mái tóc đen bóng của mình thành hai bím lớn, đánh răng và rửa mặt.

Đồng chí Lưu Ái Độ đã sẵn sàng cho một cảnh khác như ngày hôm nay, nhưng trong nháy mắt, Khương Tuệ Tuệ đã tỉnh dậy, cô ta chuẩn bị cất giọng nhưng chưa kịp phát huy, cô ta bấu môi sau đó xoay m.ô.n.g vào đi đánh răng.

Bọn họ 'đánh răng' tương đương với việc súc miệng, hoàn toàn không sạch bằng bàn chải đánh răng.

Vào thời điểm đó, bàn chải đánh răng vẫn chưa được phổ biến nhiều ở nông thôn, ngoại trừ những thanh niên trí thức được gửi từ thành phố xuống, chỉ có một cô gái địa phương như Khương Tuệ Tuệ sử dụng bàn chải đánh răng để đánh răng ở Nguyệt Phượng Loan.

Lưu Ái Độ bấu môi và nhìn chăm chăm vào bàn chải đánh răng của Khương Tuệ Tuệ một lúc, sau đó kéo Lý Tú Cầm vừa rửa mặt cho Nữu Nữu và hỏi: "Chị dâu, chị nhìn xem, em chồng đang cầm cái gì trong tay vậy?"

Lý Tú Cầm liếc mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ một cái rồi nói: "Cái này gọi là bàn chải đánh răng. Nó dùng để đánh răng. Tôi nghĩ những thanh niên trí thức trong xã chúng ta đều dùng cái này để đánh răng. Bọn họ nói rằng nó có thể làm sạch răng rất tốt."

Bàn chải đánh răng? Những thanh niên trí thức từ thành phố đều sử dụng nó phải không?

Lưu Ái Định bấu môi: "Nhất định là không rẻ đâu nhỉ?"

Lý Tú Cầm cười lắc đầu: "Cái này thì tôi cũng không biết, cũng chưa từng dùng qua, nhưng mẹ rất thích em chồng, nên việc mua bàn chải đánh răng cho em ấy chẳng là gì cả."

Vừa nhắc đến cái này, Lưu Ái Độ đã rất tức giận, em chồng là loại con gái sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài, tại sao mẹ chồng lại tốt

với em chồng như vậy? Đây không phải là nuôi con gái cho người khác hay sao?

Trước khi kết hôn, khi còn ở nhà mẹ đẻ, cha mẹ đối xử với cô ta như trâu bò, một người phải làm việc của mấy người, bọn họ luôn nói nuôi con gái cũng vô ích, dù sao sau này cô cũng sẽ đi lấy chồng.

Tại sao khi đến nhà họ Khương lại không giống như vậy?

Sau khi Lý Tú Cầm thu dọn cho Nữu Nữu xong, cô ấy dẫn cô bé đi, chỉ để lại một mình Lưu Ái Đề nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ đánh răng xong liền đặt bàn chải đánh răng vào nhà bếp rồi đi vội vã bước ra ngoài.

Sau khi Phương Quế Chi gọi Khương Tuệ Tuệ vào phòng khi cô đã tắm rửa sạch sẽ, bà ấy lấy ra hai miếng bánh đào để cô giấu đi như ngày hôm qua, lúc đó bà ấy mới nhận ra rằng bộ quần áo cô đang mặc không giống với quần áo thường ngày.

"Đây là bộ quần áo mà con đã đi sửa hay sao? Ai da, thật may Tạ này giỏi hơn nhiều so với tay nghề của phu nhân Lai."

Chương 66: Chương 66

Phượng Quế Chi nhìn Khương Tuệ Tuệ từ trên xuống dưới một lần: "Nhưng điều quan trọng nhất là con gái mẹ lớn lên rất đẹp nên khi mặc vào mới có thể khiến bộ quần áo này đẹp như vậy."

"Đó không phải là do mẹ sinh ra người con tốt." Không giống như những người khác nghe thấy những lời khen ngợi nói rằng 'làm sao có thể' và 'đẹp' trái với ý muốn của bọn họ, Khương Tuệ Tuệ cho rằng xinh đẹp là xinh đẹp, và cô thấy bản thân mình lớn lên rất xinh đẹp.

Nếu người khác khen cô, cô sẽ chấp nhận.

Hai mẹ con cười nói vài câu rồi quyết định bắt đầu đi làm.

Vừa bước tới cửa, Khương Tuệ Tuệ đã nhớ ra rằng mình đã quên đổ nước vào ấm, vì vậy cô vội vàng đi vào bếp lấy nước. Kết quả vừa đẩy cửa phòng bếp ra, liền nhìn thấy Lưu Ái Đệ bấu môi, trên tay cầm bàn chải đánh răng, cô ta chuẩn bị đánh răng!

Khương Tuệ Tuệ rất chán ghét và tức giận, Lưu Ái Đệ có điên không? Đánh răng bằng bàn chải đánh răng mà cô đã đánh ư?

"Lưu Ái Đệ! Chị đang làm gì vậy! Tại sao chị lại đánh răng bằng bàn chải đánh răng của tôi?"

Sau khi Khương Tuệ Tuệ nói điều này, cô không thể kìm nén được và nôn khan ra vài lần, gần như ném bữa sáng mà cô đã ăn vào buổi sáng.

Tuy rằng cô không dùng bàn chải đánh răng của người khác để đánh răng, nhưng mà khi người khác lấy đi bàn chải đánh răng của cô, cô rất chán ghét và ghê tởm.

Ban đầu Lưu Ái Độ cảm thấy có lỗi và hơi chột dạ, nhưng sau đó cô ta lại nghĩ tại sao mình lại phải thấy có lỗi như vậy, mẹ chồng cô ta không phải đã đưa tiền để mua bàn chải đánh răng này hay sao? Tiền của mẹ chồng không phải là của nhà họ Khương hay sao?

"Tại sao thế? Không phải tôi chỉ dùng bàn chải đánh răng để đánh răng thôi sao? Sao cô lại hành xử như thế này? Tiền mua bàn chải đánh răng chắc chắn là tiền do mẹ cho, tiền này đều là của nhà mình mà, tại sao chỉ một mình cô có bàn chải đánh răng? Tôi lại càng muốn dùng bàn chải đánh răng của cô!" Nói xong, Lưu Ái Độ tỏ ra khiêu khích, một lần nữa dùng bàn chải đánh răng để đánh vài cái.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rằng cô và Lưu Ái Độ nói chuyện không thông với nhau, làm thế nào mà cô ta có thể coi việc cô ta đánh răng bằng bàn chải đánh răng của người khác là điều hiển nhiên?

"Được, chị có thể dùng nó để đánh răng, dù sao tôi cũng không muốn nữa. Nhưng chị phải cẩn thận một chút, đồ không phải của mình, không chừng sẽ gặp phải xui xẻo. Răng của chị sẽ bị gãy và làm chị đau đến chết." Khương Tuệ Tuệ nói xong, cô quay đầu và rời đi.

Phương Quế Chi nghe thấy động tĩnh ở đây, vội vàng chạy tới: "Có chuyện gì vậy? Tại sao lại cãi nhau?"

Khương Tuệ Tuệ ủy khuất mà nói: "Mẹ, chị dâu ba đã lấy bàn chải đánh răng của con để đánh răng, làm con tức muốn c.h.ế.t rồi."

Phương Quế Chi trừng mắt nhìn Lưu Ái Độ một cái: "Một ngày mà cô không gây rắc rối thì cô sẽ cảm thấy khó chịu hay sao? Thậm chí cô còn sử dụng bàn chải đánh răng của người khác? Cô không cảm thấy khó chịu sao?"

Sau đó, bà ấy nói với Khương Tuệ Tuệ: "Được rồi, không sao đâu, đợi lát nữa mẹ sẽ cho con tiền, con đi mua một cái mới mang về nhé."

Khương Tuệ Tuệ đã được dỗ dành, nhưng không cần phải mua một cái mới, bởi vì hệ thống nhắc nhở cô rằng miệng quạ đen đã thành công, và thưởng cho cô bàn chải đánh răng mới, hơn nữa có đến sáu cái bàn chải đánh răng, ngoài ra còn có một cái bàn chải đánh răng của trẻ em!

Chính xác là số lượng khi trừ đi Lưu Ái Đệ.

Về phần Lưu Ái Đệ, sau khi đánh răng xong, răng cô ta đau đến mức không thể nói được, đặc biệt là khi nuốt nước bọt, đau đến mức cô ta chỉ muốn đập đầu vào một bức tường lớn.

.....

Cố Diệp Phi

Khi đến hai đầu bờ ruộng, mọi người vẫn làm công việc như ngày hôm qua, và Khương Tuệ Tuệ vẫn ở cùng nhóm với Tống Thời Thanh như cũ.

Chương 67: Chương 67

Với kinh nghiệm của cả ngày hôm qua, hôm nay Khương Tuệ Tuệ đã tiến bộ hơn một chút, mặc dù công việc mà cô làm chậm, nhưng nó vẫn ra hình ra dáng.

Tống Thời Thanh đi tới, bảo cô ở bên cạnh nghỉ ngơi, hôm nay là trồng đậu nành, sau khi hạt giống đậu nành được mang đến, cô chỉ cần hỗ trợ rắc hạt là được.

Đây có thể coi là một công việc dễ đến mức không thể dễ hơn.

Cố Diệp Phi

Khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ nhảy cẫng lên vì vui mừng sau khi nghe điều này, trong lòng cô thầm nghĩ, anh thực sự xứng đáng là người đàn ông mà cô thích, anh còn biết đau lòng cho người ta.

Cô cười và nói một câu: "Anh thật tốt bụng" với Tống Thời Thanh, sau đó đi khắp khiêng đến tảng đá và ngồi xuống nghỉ ngơi.

Không lâu sau, nhớ tới trong túi mình còn có hai miếng bánh đào, cô lại đi tới trước mặt Tống Thời Thanh, lấy ra một cái đưa cho anh: "Lại đây ăn một miếng bánh đào đi."

Tống Thời Thanh liếc mắt nhìn cô một cái, ngày hôm qua cũng vậy, anh giúp cô làm công việc, cô cũng cho anh ăn.

Anh không muốn cô hiểu lầm rằng anh giúp cô vì chút đồ ăn của cô, vì vậy anh không cầm lấy bánh đào: "Tôi làm việc cho cô không phải vì thức ăn của cô."

Nhưng rốt cuộc là tại sao thì anh lại không nói rõ ràng.

Nguyên nhân là vì sáng nay khi anh ra ngoài làm việc, bà nội bảo anh phải giúp đỡ Khương Tuệ Tuệ nhiều hơn trong khi làm việc, và lý do là anh biết cô bị bong gân mắt cá chân nên cố tình yêu cầu cô nghỉ ngơi nhiều hơn.

"Tôi cho anh đường cũng không phải vì anh đã giúp tôi làm việc."
Khương Tuệ Tuệ bĩu môi.

Vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đúng vậy, tôi cảm thấy món này ăn rất ngon nên muốn chia sẻ với anh. Bánh đào này thực sự rất ngon. Mỗi ngày mẹ tôi chỉ cho tôi hai miếng, anh có muốn ăn hay không?"

Nói xong, cô kiễng mũi chân lên, nhét miếng bánh đào trong tay vào miệng Tống Thời Thanh, cười nói: "Tôi biết anh trước kia nhất định đã được ăn qua đồ ăn ngon hơn, nhưng mà đừng lúc nào cũng lạnh nhạt như vậy khi ai đó chia sẻ đồ tốt với anh. Tại sao anh luôn lạnh lùng khép mình lại, tôi lớn lên xinh đẹp như vậy, lương tâm của anh sẽ không đau nếu anh từ chối khi tôi cho ăn sao?"

Nghe thấy nửa câu nói phía trước, trong lòng Tống Thời Thanh xuất hiện một cảm giác khác lạ, nhưng cảm giác này đã lập tức biến mất khi nửa sau của câu nói được nói ra.

Anh đã gặp qua nhiều người tự luyện nhưng lại không nghĩ cô lại tự luyện đến mức như vậy.

Nhưng thôi kệ, cái bánh đào này mùi vị rất là ngon, đã lâu rồi anh chưa được ăn qua món nào ngon như vậy.

"Thế nào, ăn ngon không?" Khương Tuệ Tuệ đi tới, đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

"Ngon." Tống Thời Thanh gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị thường ngày tựa hồ cũng đi rất nhiều.

Công việc hôm nay thậm chí còn sôi nổi hơn bình thường, bởi vì Lâm Hồng Bình đã đến đón Khương Thúy Thúy.

Mặc quân phục, đội mũ lưỡi trai, trên tay cầm hai hộp thịt hộp, hẳn ta đặc biệt bắt mắt.

Khi công việc vừa hoàn thành là lúc có nhiều người nhất, các cô gái lớn và mấy người vợ khi nhìn thấy cảnh tượng này đều tỏ vẻ hâm mộ ghen tị.

Khương Thúy Thúy vẫn là lợi hại nhất, người đàn ông được cho là sẽ trở thành anh rể của cô ta đã trở thành người đàn ông của cô ta, quan trọng là, người đàn ông này là một trung đội trưởng, hẳn ta có tiền lương hàng tháng và còn có thể ăn thịt hộp, gả đến không phải là đi hưởng phúc hay sao?

Số mệnh thật là tốt quá đi!

Nhưng người nhà quê từ trước đến nay luôn nói nhiều, Lâm Hồng Bình và Khương Thúy Thúy ở bên nhau, làm sao người ta có thể bỏ qua việc buôn chuyện về Khương Tuệ Tuệ được?

"Chắc chắn, nhìn xem Hồng Bình yêu vợ tương lai của anh ta đến mức nào kìa. Anh ta mang theo hai hộp thịt hộp! Anh ta còn đến đón cô ta khi đi làm về. Trước khi kết hôn, đã biết thương cô ta nhiều như vậy, anh ta chắc chắn sẽ yêu thương cô ta nhiều hơn nữa trong tương lai."

Chương 68: Chương 68

"Không biết khi Khương Tuệ Tuệ thấy cảnh tượng như vậy thì sẽ có suy nghĩ như thế nào?"

"Còn suy nghĩ như thế nào nữa? Nhất định sẽ trốn sang một bên và âm thầm khóc lóc rồi!"

"..."

Khương Thúy Thúy cảm thấy sáng khoái khi nghe những điều này, cô ta cầm lấy hai hộp thịt hộp, không vội vàng bỏ vào túi, còn cố ý cầm trên tay để khoe khoang.

Cô ta ngẩng đầu lên và cười ngượng ngùng với Lâm Hồng Bình:
"Anh Hồng Bình, anh thật là tốt bụng quá."

Lâm Hồng Bình cười cười cho có lệ, có chút lơ đãng thất thần. Trên thực tế, kể từ khi Khương Tuệ Tuệ lọt vào tầm mắt của hắn ta, hắn ta đã không nhìn được mà nhìn cô từ xa và lén lút.

Không so sánh thì không sao, nhưng khi so sánh, Khương Thúy Thúy bên cạnh hắn ta chính xác là bị Khương Tuệ Tuệ làm cho trở nên ảm đạm.

Khương Tuệ Tuệ vất vả cầm cuốc đi về phía bọn họ, khi cô nghe thấy ai đó nói về bản thân mình, cô không tức giận ngay lập tức mà nở một nụ cười ngọt ngào muốn c.h.ế.t người và nói: "Các thím đang nói về cái gì mà hăng say quá vậy? Mọi người cũng nói một chút cho cháu biết đi."

Biểu tình của mấy người phụ nữ có chút ngượng ngùng xấu hổ, làm sao lại có người giả ngu hỏi bọn họ khi nghe rõ ràng những gì bọn họ đã nói chứ?

Một người phụ nữ vội vàng xua xua tay: "Không phải, Tuệ Tuệ, mấy người chúng tôi lần này đang nói về chuyện thu hoạch lúa mì, lần này thu hoạch tốt chúng ta cũng mừng, không nhắc tới cháu."

"Ồ, vậy cũng tốt, không phải nói về cháu là tốt. Thím nói cũng đúng, lúa mì năm nay thu hoạch thật tốt, ngày thường mọi người cũng nên tiết kiệm một ít sức lực, đến khi thu hoạch lúa mì sẽ có nhiều sức lực hơn." Khương Tuệ Tuệ đáp lại với một nụ cười.

Sau khi cô đến, giọng nói thảo luận dần dần nhỏ lại.

Nhưng ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía ba người bọn họ, muốn xem Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy cảnh này có thẹn quá thành giận cãi nhau với Khương Thúy Thúy hay không, nếu cãi nhau thì Lâm Hồng Bình sẽ làm gì? Sẽ giúp đối tượng trước kia hay giúp đối tượng hiện tại?

Mọi người thực sự mong đợi nó!

Ở quê quanh năm không có hoạt động giải trí nào, ngoại trừ công việc thì chính là ăn cơm và tạo người, lúc bình thường có thể nói gì, chẳng phải chỉ là mấy thứ ngăn ngủi của nhà đông nhà tây hay sao?

Thật bất ngờ, Khương Tuệ Tuệ thậm chí không liếc mắt nhìn Khương Thúy Thúy và Lâm Hồng Bình lấy một cái, một mình đi về phía trước.

Con đường trên bờ ruộng không dễ đi, Khương Tuệ Tuệ bị thương ở chân nên càng dễ bị ngã. Dưới chân vừa bị trượt suýt chút nữa là té ngã.

Người bên cạnh đưa tay ra đỡ cô, trên đầu cô vang lên một giọng nói lạnh lùng mà quen thuộc: "Cẩn thận một chút."

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ đứng vững vàng thân mình, ngẩng đầu lên cười cười với Tống Thời Thanh.

Cái cuốc trong tay cô đã bị Tống Thời Thanh lấy đi ngay sau đó, anh liếc nhìn Lâm Hồng Bình và Khương Thúy Thúy đang nhìn chăm chăm vào bọn họ cách đó không xa, nói: "Tôi sẽ lấy nó cho cô."

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, cười với anh bằng một nụ cười ngọt ngào, cô không hề liếc mắt nhìn Lâm Hồng Bình một cái từ đầu đến cuối.

Cảnh tượng này khiến Lâm Hồng Bình đau lòng, đặc biệt là khi Khương Tuệ Tuệ mỉm cười với Tống Thời Thanh, nó thật đẹp. Nụ cười này đã từng thuộc về hắn ta! Lâm Hồng Bình nắm chặt nắm tay.

"Anh Hồng Bình, anh Hồng Bình, anh Hồng Bình...?" Khương Thúy Thúy gọi Lâm Hồng Bình nhiều lần trước khi hắn ta hoàn hồn lại.

Lâm Hồng Bình: "Làm sao vậy?"

Khương Thúy Thúy cắn môi, có chút không hài lòng nói: "Anh Hồng Bình, anh nhìn thấy chị Tuệ Tuệ nên khó chịu phải không? Anh còn thích chị ấy phải không? Em cũng biết chị Tuệ Tuệ lớn lên xinh đẹp hơn em. Nhưng chị ấy... chị ấy chỉ cần mỉm cười với một người đàn ông, linh hồn của người đàn ông đó sẽ bị chị ấy cuốn đi, đầu tiên là thanh niên trí thức Đàm, hiện tại xem ra đứa con của kẻ phản loạn cũng bị chị ấy mê hoặc... Làm sao em có được năng lực như chị ấy ..."

Chương 69: Chương 69

Lâm Hồng Bình vội vàng nắm lấy tay Khương Thúy Thúy và đặt nó vào trong lòng: "Thúy Thúy, em đừng nói bậy, anh không thể thích một người phụ nữ dễ dãi thu hút ong bướm được, anh chỉ thích một người phụ nữ đức hạnh và có năng lực như em. Đừng lo lắng, trong lòng anh từ nay về sau chỉ có một mình em thôi."

Nghe vậy, trong lòng Khương Thúy Thúy có chút nhẹ nhõm, trong lòng ngọt như ăn phải đường.

Đôi mắt cô ta nhìn vào bóng lưng của Khương Tuệ Tuệ với đầy vẻ khinh thường, hừ, Khương Tuệ Tuệ, cô lớn lên xinh đẹp thì như thế nào? Bây giờ cô cũng chỉ có thể ở cùng với loại con của kẻ phản loạn không có tương lai, mà tôi đây sẽ cưới anh Hồng Bình và làm vợ quân nhân.

Hồng Bình đã được thăng chức thành trung đội trưởng khi còn rất trẻ, và hẳn ta thậm chí có thể trở thành tư lệnh trong tương lai!

Đến lúc đó, cô ta sẽ là vợ của tư lệnh!

Từ nhỏ cô ta đã hiểu rằng hôn nhân của một người phụ nữ là lần tái sinh thứ hai của cô ta. Cô ta không chọn vào một gia đình giàu có cho lần đầu thai đầu tiên của mình, vì vậy cô ta sẽ kết hôn với chàng trai trẻ triển vọng nhất của xã Nguyệt Phượng Loan!

"Thật đáng ghét, rất nhiều người đang xem." Khương Thúy Thúy ngượng ngùng rút tay về: "Đúng rồi, anh Hồng Bình, anh đi xa như vậy chắc khát nước lắm, lại đây uống chút nước đi."

Nói xong liền đưa ấm nước của bản thân qua cho hần.

Cố Diệp Phi

Lâm Hồng Bình thực sự có chút khát nước, vì vậy hần ta cầm lấy ấm nước, mở nắp và uống một hơi dài ừng ực xuống cổ họng. Nhưng không biết vì sao đột nhiên cổ họng ngứa ngáy, hần ta nhin không được mà ho khan một tiếng, toàn bộ nước trong miệng đều b.ã.n lên mặt Khương Thúy Thúy.

Lâm Hồng Bình đột nhiên bị sặc, cổ họng nhóp nháp và mặt đỏ bừng vì ho.

Khương Thúy Thúy lấy tay áo lau nước trên mặt, nhanh chóng vỗ nhẹ vào lưng Lâm Hồng Bình, một lúc lâu sau cô ta mới dừng lại.

"Anh Hồng Bình, anh không sao chứ?" Khương Thúy Thúy lo lắng sốt ruột hỏi.

Lâm Hồng Bình ho nhiều đến mức cổ họng đau rát, nói không ra lời, chỉ lắc đầu nhìn cô ta.

Nhìn thấy cảnh này, những người xem náo nhiệt xung quanh đều muốn cười nhưng lại không dám cười, sợ đắc tội với Lâm Hồng Bình, dù sao Lâm Hồng Bình hiện tại cũng đã là trung đội trưởng, làm trung đội trưởng, bọn họ cũng phải cho hần ta một chút mặt mũi.

Mặt khác, Khương Tuệ Tuệ, người đã rời đi xa, đã cười vui vẻ sau khi nghe phần thưởng mà hệ thống trao cho cô. Cô không quan tâm đến thể diện hay xấu hổ của Lâm Hồng Bình, nó đáng giá bao nhiêu tiền đối với cô chứ? Tại sao cô phải cho hần ta thể diện?

Khóe mắt cô giật giật, khóe miệng nhếch lên, cười một cách bí hiểm.

Tiếng cười của Khương Tuệ Tuệ khiến những người đang nhin cười lại cười ra tiếng.

Khương Thúy Thúy nghiêng răng nghiêng lợi, giậm chân: "Cười đi, cười đi, có gì buồn cười, mấy người uống nước không bị sặc hay sao? Ăn no thật là không có việc gì làm! Anh Hồng Bình bây giờ là trung đội trưởng, ai dám cười hả, cẩn thận bị bắt cả nhà bây giờ!"

Lời này vừa nói ra, Khương Tuệ Tuệ vốn không có dự định để ý tới hẳn ta liền dừng lại, quay đầu nhìn về phía Khương Thúy Thúy, cười lạnh nói: "Thật là quan chức quyền lực! Tôi muốn hỏi một chút, trung đội trưởng ở đâu mà quyền lực đến mức mà quản cả tiếng cười của người khác vậy."

Nói xong, khoe miệng lại nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng đều, nụ cười tươi trông cực kỳ sáng sủa: "Nhìn xem, tôi lại cười rồi phải không? Anh định bắt tôi hay sao?"

Khương Thúy Thúy chỉ nói như vậy với mọi người, nhưng thực ra là nói với chính Khương Tuệ Tuệ. Lúc này thấy cô không những không sợ, còn dám khiêu chiến với cô ta, lúc này cho dù không muốn diễn tiếp, cô ta cũng phải tiếp tục diễn.

Cô ta trừng mắt với Khương Tuệ Tuệ: "Đợi ở đây, tôi sẽ..."

Chương 70: Chương 70

Nhưng cô ta còn chưa nói xong, Lâm Hồng Bình đã mắng cô ta: "Thúy Thúy, không được nói hươu nói vượn! Làm một quân nhân là bảo vệ quốc gia, mọi người cười cũng được, tôi rất vui khi làm cho mọi người vui vẻ, không có gì sai với điều đó. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình là trung đội trưởng thì sẽ thế nào, vì vậy sau này đừng nói những điều như vậy nữa."

Đây là sự thật, chính Lâm Hồng Bình, một người ngay thẳng, không bao giờ nghĩ mình chỉ là một trung đội trưởng thì sẽ thế nào, hắn ta rất hòa đồng với các đồng đội trong quân đội.

Khi vừa rồi Khương Thúy Thúy nói điều này, hắn ta muốn ngăn cô ta lại, nhưng hắn ta bị nghẹn và cổ họng vẫn khó chịu đến mức không thể nói nên bây giờ hắn ta đã chậm lại, và phản ứng đầu tiên của hắn ta là mắng Khương Thúy Thúy.

Theo ý kiến của hắn ta, Khương Thúy Thúy ở đâu cũng tốt, nhưng điều này không tốt. Cô ta không nên luôn cho rằng hắn ta là trung đội trưởng thì sẽ lợi hại hơn, bởi vì ai cũng là đồng đội như nhau, hắn ta thì không có gì đặc biệt.

Khương Thúy Thúy bị nói, nhưng Lâm Hồng Bình đã nói trước mặt Khương Tuệ Tuệ, trong lòng cô ta nghẹn một cục tức, nhưng tất cả sự thù hận đều đổ dồn lên người Khương Tuệ Tuệ.

Khi đối mặt với Lâm Hồng Bình, cô ta gật gật đầu, như thể cô ta biết mình đã sai: "Được rồi, anh Hồng Bình, em biết, lần này là em sai,

em thấy người khác cười nhạo anh nên em nóng lòng nói sai, sau này em sẽ không làm điều này nữa."

Khương Tuệ Tuệ nghĩ thật buồn cười khi nhìn cô ta như một bông sen trắng, rõ ràng trong đôi mắt cô ta tức giận đến mức sắp bùng cháy, nhưng cô ta vẫn cố tình nói những lời như vậy, thật đúng là lợi hại, không có gì lạ khi cô ta có thể cướp đi người đàn ông của chị họ mình.

Cô khẽ mỉm cười, không nhìn hai người bọn họ nữa, quay người định rời đi, lại phát hiện Tống Thời Thanh còn chưa đi, vẫn ở chỗ cũ chờ cô.

Cô nhẹ nhàng bước nhanh về phía trước, đi cùng với Tống Thời Thanh: "Còn chưa đi nữa sao?"

Tống Thời Thanh liếc xéo cô một cái: "Chờ cô đấy."

Nếu Lâm Hồng Bình và Khương Thúy Thúy dám làm gì cô, anh sẽ bảo vệ cô.

Nhưng nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của cô, xem ra cô hoàn toàn không sợ hai người bọn họ.

Sinh ra tay chân thon thả yếu đuối, không biết cô lấy đâu ra gan lớn như thế.

Nghĩ đến như vậy, Tống Thời Thanh khẽ cười một tiếng.

...

Phương Quế Chi đi trả lại dụng cụ, mà Tống Thời Thanh đã cầm cuốc của Khương Tuệ Tuệ để đi cất dụng cụ, vì vậy cô đã đợi Phương Quế Chi.

Tổng Thời Thanh đặt cái cuốc vào giỏ, quay người chuẩn bị rời đi thì thấy mẹ của Khương Tuệ Tuệ đang nói chuyện với vợ của đại đội trưởng khi thu dọn công cụ.

Cố Diệp Phi

Phương Quế Chi: "Thúy Phân, lần trước tôi nhờ mọi người làm chút chuyện đã xảy ra như thế nào rồi? Có tin tức gì không?"

Ngưu Thúy Phân: "Tôi còn chưa nói ra, nhưng không biết tên tiểu tử đó nghe được tin tức từ đâu, nói tác phong của Tuệ Tuệ nhà chị không tốt, và nếu con bé không rõ ràng với những nam thanh niên trí thức, anh ấy sẽ không sẵn sàng buông tay. Nói cho tôi biết sự thật, giữa Tuệ Tuệ nhà chị và thanh niên trí thức Đàm, rốt cuộc thì..."

Lời còn chưa nói xong, Phương Quế Chi đã ngắt lời giữa chừng.

Tuy Phương Quế Chi không thích mắng chửi người khác, nhưng bây giờ bà ấy nhin không được mà chửi vài câu: "Đừng nghe những kẻ ngồi lê đôi mách đó đánh rắm! Tôi biết rất rõ con gái mình, con bé không thể làm được chuyện như vậy. Hơn nữa, ai nói ra chuyện này, gọi cô ta ra ngoài, tôi đối chất với cô ta, hỏi cô ta có thật sự nhìn thấy con gái tôi làm chuyện đáng xấu hổ hay không, nếu không có bằng chứng mà nói bậy, cho dù tôi có tốt tính đến đâu, tôi cũng phải xé miệng cô ta ra!"

Chương 71: Chương 71

Ngưu Thúy Phân có chút ngượng ngùng xấu hổ: "Ôi, chị đừng tức giận như vậy, tôi tin Tuệ Tuệ nhà chị, không phải là vì nghe được lời đàm tiếu nên anh họ của tôi nhờ tôi hỏi hay sao? Nếu thật sự không có gì, tôi nhất định sẽ nói chuyện với bọn họ."

"Nếu việc này mà thành, hai nhà chúng ta sẽ trở thành thân thích."

Ngưu Thúy Phân cười cười: "Tuệ Tuệ gả sang đó sẽ chỉ hưởng phúc thôi, mẹ chồng thì làm ở trung tâm bách hóa, bố chồng là cán bộ quốc gia, cháu trai tôi thì làm ở khách sạn lớn của nhà nước, cả nhà ăn cơm quốc gia, người khác cầu mà không được."

Theo lý mà nói, với điều kiện của cháu họ, Ngưu Thúy Phân không có khả năng sẽ để mắt đến một nhà có điều kiện như nhà họ Khương.

Nhưng mà lại không chịu được cháu trai của bà ấy đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, điều kiện lấy con dâu duy nhất là phải xinh đẹp. Bà mỗi đã giới thiệu cho anh ta vài đối tượng, nhưng khi gặp nhau, anh ta cho rằng bọn họ lớn lên chưa đủ xinh đẹp.

Lúc này mới có Ngưu Thúy Phân trở thành bà mối của Khương Tuệ Tuệ.

Khi Phương Quế Chi nghe thấy điều này, làm sao bà ấy có thể không vui? Nhà họ Lâm từ hôn thì sao? Chẳng lẽ cô con gái lớn xinh đẹp tuyệt trần của nhà họ không lấy được chồng hay sao?

Nếu con bé có thể kết hôn với cháu trai của Ngưu Thúy Phân, điều đó có thể tốt hơn là kết hôn với Lâm Hồng Bình.

Cố Diệp Phi

Bà ấy cười nói: "Vậy thì nhờ cô tốn thêm chút tâm tư. Lát nữa khi người đàn ông nhà tôi trở về, nếu như mang về được thứ gì tốt, tôi nhất định sẽ đưa cho cô."

"Nhất định rồi, nếu việc này thành công, tôi cũng sẽ không khách khí." Ngưu Thúy Phân đùa giỡn nói, lại hỏi: "Đúng rồi, chỗ chị có ảnh chụp của Tuệ Tuệ hay không? Để tôi mang ảnh chụp qua, biết đâu sau khi cháu tôi nhìn thấy ảnh chụp thì mọi chuyện lại thành."

"Có, có, đợi lát nữa ăn tối xong tôi sẽ mang sang cho cô." Phương Quế Chi đồng ý với một nụ cười.

Hai người bọn họ ngừng nói chuyện.

Tống Thời Thanh nghe vào trong tai những lời này, trong lòng giật mình, trong lòng không hiểu sao có chút khó chịu, lại không biết tại sao lại tức giận.

Những ngón tay mảnh khảnh cuộn tròn thành một quả bóng, thể hiện sự không vui trong lòng anh.

Nhưng nếu những người khác phù hợp với Khương Tuệ Tuệ, điều đó có liên quan gì đến anh? Anh lắc đầu xua đi cảm giác lạ lẫm trong lòng.

Vừa cất xong nông cụ và đi đến, đúng lúc nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đang ôm cánh tay của mẹ cô, hai mẹ con bọn họ đang nói cười vui vẻ, bọn họ không biết đang nói về chuyện gì.

Nghe cuộc trò chuyện trước đó, Tống Thời Thanh luôn cảm thấy rằng bọn họ đang nói về cháu trai của Ngưu Thúy Phân, vì vậy anh

mím chặt môi, khuôn mặt vô cảm ngày càng lạnh lùng và cứng rắn, trông thật đáng sợ.

Khi Khương Tuệ Tuệ quay đầu lại, cô nhìn thấy Tống Thời Thanh đang đi cách bọn họ không xa, cô chào anh: "Thanh niên trí thức Tống!"

Nhưng Tống Thời Thanh quay đầu đi như không nghe thấy cô, đặt con d.a.o bên thắt lưng bước nhanh đi về phía trước.

Anh đã đặt bẫy ở một nơi ẩn nấp trên núi, đêm nào cũng lên núi xem có bắt được con mồi hay không. Lý do tại sao anh gặp được Khương Tuệ Tuệ ngày hôm qua cũng là vì anh vừa mới xuống núi.

Khương Tuệ Tuệ bối rối không hiểu được trước sự thờ ơ đột ngột của Tống Thời Thanh, người đàn ông này bị làm sao vậy? Lúc trước còn không sao, nhưng anh giúp cô đi trả mỗi cái cuốc, tại sao đột nhiên... dường như biến thành một người khác vậy.

"Con và thanh niên trí thức đó rất quen thuộc hay sao?" Phương Quế Chi hỏi.

Trong toàn bộ Nguyệt Phượng Loan, chỉ có một số ít người gọi Tống Thời Thanh là 'thanh niên trí thức', chứ không phải 'con của kẻ phản loạn'. Ở nơi này, loại 'con của kẻ phản loạn' có địa vị cao trong gia đình này là đối tượng bị mọi người bài xích.

Chương 72: Chương 72

Nhưng con người có thiện có ác, không thể phủ nhận toàn bộ, giống như ở Nguyệt Phượng Loan cũng có người nhiệt tình, cho dù chỉ có một ít, bọn họ cũng đã dang tay giúp đỡ khi gia đình nhà họ Tống gặp khó khăn.

Khương Tuệ Tuệ gật đầu: "Ừm, con và anh ấy hiện đang làm cùng một miếng đất. Mẹ đừng nhìn anh ấy thường tỏ ra lạnh lùng và không thích nói chuyện, như thể anh ấy muốn ăn thịt người, nhưng anh ấy thực sự khá nhiệt tình. Anh ấy đã giúp con làm tất cả công việc mà con không thể hoàn thành."

Phượng Quế Chi vừa nghe lời này, ấn tượng đối với Tống Thời Thanh tốt hơn một ít: "Như vậy thì tốt, nhưng chúng ta không thể chiếm chỗ tốt của cậu ấy được, sau này nếu nhà chúng ta có đồ tốt thì gửi cho nhà bọn họ một ít đi."

Cuộc sống của nhà họ Tống không hề dễ dàng, thử nghĩ mà xem, hai vị trưởng lão nhà họ Tống đã già, bà nội Tống chưa bao giờ làm việc đồng áng, ông nội Tống ban đầu có thể làm một số công việc đồng áng. kiếm được điểm lao động, nhưng sau đó có vẻ như sức khỏe của ông ấy không được tốt. Gánh nặng gia đình trong nhà dồn hết lên một mình vai Tống Thời Thanh.

Mặc dù Phượng Quế Chi nói như vậy, nhưng sau khi suy nghĩ lại liền nhắc nhở: "Nhưng con cũng nên chú ý khi tiếp xúc với cậu ấy. Đừng quá gần, kẻo bị những người phụ nữ lắm lời đó đàm tiếu trong cuộc sống, điều này sẽ hủy hoại danh tiếng của con một lần nữa. Mẹ đã rất tức giận khi nghe điều đó."

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ nhìn Phương Quế Chi, nhăn chiếc mũi nhỏ và dựng đứng của cô.

Cô khẽ hừ nhẹ một tiếng nói: "Mặc kệ bọn họ, bọn họ thích nói gì thì nói, lời đồn thì cũng không phải sự thật, người ngay thẳng không sợ mấy lời đó. Nếu không thể gặp được người tốt, mặc kệ chúng ta gặp ai thì bọn họ cũng sẽ nói mà thôi. Hôm nay con nói chuyện với thanh niên trí thức Tống, bọn họ nói rằng con với thanh niên trí thức Tống không trong sạch rõ ràng, ngày mai con không nói chuyện với thanh niên trí thức Tống, bọn họ sẽ nói rằng trong lòng con có quỷ, con chột dạ. Cứ đi con đường của riêng mình và hãy để bọn họ nói."

Khương Tuệ Tuệ khi còn trẻ. Cô xinh đẹp và cô thường bị những bạn nữ ghen tị với cô hãm hại khi cô còn đi học.

Những người không ưa nhìn được như cô cũng sẽ nói về cô, và các bạn nam thích cô rồi tỏ tình đều bị từ chối cũng sẽ nói sau lưng cô, nếu cô quan tâm đến từng người thì thật là mệt mỏi.

Điều quan trọng nhất là sống tốt cuộc sống của chính mình, hãy để bọn họ nói về điều đó. Miễn là bọn họ không nói trước mặt cô và để cô nghe thấy, cô sẽ không quan tâm.

Sau khi Phương Quế Chi nghe xong, bà ấy vốn định nói điều gì đó, nhưng sau khi nghĩ lại, dường như những gì con gái nói là khá hợp lý. Sau đó, bà ấy có cảm giác chợt nhận ra, bà ấy cho rằng con gái mình đã thực sự trưởng thành rồi.

.....

Trở về nhà, đó là thời gian nấu ăn yêu thích của Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ thực sự thích nấu ăn, vì vậy cô không cảm thấy mệt mỏi, khi về đến nhà, cô lấy đuôi cá đã ướp ra, cắt lát và cắt làm đôi, lần này không cần phải chiên cá lên, chỉ cần cho vào nồi hấp vài phút là được.

Sau đó lấy lọ ớt ngâm ra, lấy ra bảy tám quả ớt ngâm, cắt nhỏ để dùng dần.

Những quả ớt ngâm này đều do Phương Quế Chi ngâm bằng loại ớt do chính bà ấy trồng trên mảnh đất của nhà, có thể ăn trực tiếp trong bữa ăn. Nó không cay lắm, có vị chua cay, ăn rất ngon.

Mặc dù mẹ của Khương Tuệ Tuệ đến từ Thượng Hải, bà ấy không bao giờ ăn cay nhưng bà ấy vẫn chấp nhận ăn ớt giống như cha cô.

Dùng d.a.o đập dập đầu tỏi, hớt bọt, sau khi dầu trong chảo nóng thì cho tỏi băm nhuyễn vào nhanh, mùi thơm sẽ tỏa ra nhanh chóng, sau đó cho ớt ngâm chua xắt nhỏ vào xào thơm một chút là được, lúc đầu hơi cay nồng, nhưng không lâu sau đó sẽ được bao phủ bởi mùi thơm của ớt và tỏi băm.

Chương 73: Chương 73

Vớt đuôi cá đã hấp chín ra, rưới ớt đã chiên lên trên, ớt đỏ rực và đuôi cá mềm khiến người ta ăn rất ngon miệng.

Đuôi cá thực chất là phần có hương vị đậm đà nhất trong cả con cá, thịt mềm thơm ngon, ăn một miếng đuôi cá tươi mềm với một miếng ớt ngâm, chặc chặc, ngon tuyệt.

Cá chuối không có nhiều xương cá ở đuôi cá, khi ăn cũng không quá mức phiền toái. Những chiếc đuôi cá đều được thái mỏng, ở giữa mỗi lát được rưới nước sốt tươi sảng đặc, sau đó chấm với một ít ớt ngâm chua là đã có thể thưởng thức một bữa tiệc kích thích vị giác.

Lần này Nữu Nữu không la hét đòi ăn cá nữa, còn nhỏ sẽ không ăn được cay. Vì vậy, lần này Khương Tuệ Tuệ hấp tổng cộng hai món sữa trứng, đặc biệt làm cho Nữu Nữu.

Nữu Nữu nhìn cái đuôi cá với ớt băm nhỏ thơm quá, muốn ăn nhưng lại không dám ăn, có chút đáng thương, Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy, vươn tay gõ gõ mũi của cô bé, cười nói với một câu: “Ngày mai là ngày lễ, cô nhỏ làm bánh trôi nước nhân đậu nếp cho Nữu Nữu được không?”

Khương Tuệ Tuệ có thể làm nhiều hơn, không chỉ cá và sữa trứng, cô có thể làm được nhiều món ăn khác nữa.

Chỉ một câu nói đã kéo Nữu Nữu ra khỏi sự thất vọng. Đôi mắt to sáng ngời của đứa trẻ tràn đầy kinh ngạc, cô bé vội vàng gật đầu, hai bím tóc trên đầu cũng đung đưa.

“Được ạ, cô nhỏ là tốt nhất!”

Khương Tuệ Tuệ ngồi xổm xuống, áp nửa khuôn mặt về phía cô bé:
“Vậy thì Nữu Nữu hôn cô nhỏ đi.”

Nữu Nữu vội vàng trao một nụ hôn ngọt ngào, hình như là do bị tài nấu nướng của Khương Tuệ Tuệ thu phục. Phải biết rằng bình thường Nữu Nữu sẽ không hôn ai cả, thậm chí là cả mẹ của mình là Lý Tú Cẩm.

Món đầu cá xắt hạt tiêu làm lần này cũng được mọi người ưa chuộng, ngoại trừ Lưu Ái Đề.

Không phải Lưu Ái Đề không thích ăn, ngược lại, mỗi ngày cô ta đều đi làm, buổi tối đều rất mong chờ tài nấu nướng của em chồng. Chỉ là từ buổi sáng cô ta đánh răng bằng bàn chải đánh răng của Khương Tuệ Tuệ, răng cô ta lại đau dữ dội.

Cố Diệp Phi

Không, bây giờ nó vẫn còn rất đau.

Khi ăn vào buổi trưa, cô ta đã nói với Khương Vệ Quân về điều đó một cách khó chịu. Khương Vệ Quân yêu cầu cô ta đến trung tâm y tế để bác sĩ xem có vấn đề gì và liệu cô ta có nên kê đơn thuốc hay không.

Nhưng cô ta lại bĩu môi: "Còn biết làm sao đây? Nhất định phải dùng bàn chải đánh răng của em gái anh để đánh à?! Lại còn quý giá như vậy, em còn tưởng là đồ gì tốt, không ngờ cái đồ hư này dùng một chút đã khiến răng em đau, em nghĩ sau này không chải cũng không đau nữa, đi bệnh viện kê đơn thuốc sẽ tốn bao nhiêu tiền đây, không cần phải tốn tiền vô lý như vậy."

Tuy Khương Vệ Quân không đồng ý với việc vợ mình cho rằng mình bị đau răng do dùng bàn chải đánh răng của em gái nhỏ, nhưng thấy vợ mình như vậy, hăn nghĩ chắc cũng không đau lắm nên cũng không nói gì thêm.

Dù sao thì khi cô ta thật sự chịu không nổi cơn đau nữa, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ chủ động đến bệnh viện mà thôi.

Nếu cứ thuyết phục cô ta bây giờ, cô ta chắc chắn sẽ không nghe theo.

Về phần Lưu Ái Đề, cô ta cũng nghĩ rằng cơn đau răng của bản thân mình sẽ không kéo dài, nhưng cô ta không ngờ rằng nó sẽ không hồi phục vào ban đêm, điều này ảnh hưởng trực tiếp đến hoạt động bình thường của cô ta khi ăn uống.

Hôm nay nhà họ Khương ăn bánh bao, Phương Quế Chi đã hấp xong vào buổi sáng trước khi đi làm, buổi tối chỉ cần hâm nóng là được.

Lưu Ái Đề đang cầm bánh bao bột mì không đủ mềm, nhìn chiếc đuôi cá xắt nhỏ với ớt trên bàn, cô ta nuốt nước miếng, chiếc đũa chạm vào đuôi cá mấy lần liền thu lại. Khi bị đau răng, ăn một miếng ớt, nó rất chua và đau đớn.

Cô ta thích ăn một ít, nhưng cô ta không thích ăn mà phải sẵn sàng chịu cực hình như vậy chỉ vì một miếng.

Chương 74: Chương 74

Nhưng... cảm giác không được ăn đồ ăn ngon đang ở ngay trước mắt mình, thật là quá tàn nhẫn!!!!

Khương Tuệ Tuệ nhận thấy rằng có điều gì đó không ổn với Lưu Ái Độ, đoán rằng cô ta có thể không ăn được đồ cay vì bị nguyên rủa khi bị đau răng.

Ngày thường cô cũng không dùng nhiều đến cái hệ thống này, mặc dù đã nhận được không ít thưởng từ hệ thống, nhưng cô cũng không biết quá nhiều quy tắc ở trong đó. Ví dụ khi cô nguyên rủa bệnh đau răng của Lưu Ái Độ, nhưng cô không biết thời hạn là bao lâu.

Vậy đó, Khương Tuệ Tuệ nghĩ thầm.

Ai đã khiến Lưu Ái Độ khó chịu đến mức phải dùng bàn chải đánh răng để đánh răng, đó là lỗi của chính cô ta.

Nghĩ đến đây, Khương Tuệ Tuệ lại cắn một miếng thịt cá, ăn với ớt xắt nhỏ và canh chua nóng với cơm, gạo nếp biến thành màu nước sốt, hương vị càng nồng, cắn một miếng rất ngon.

Lộc cộc, đồng chí Lưu Ái Độ không thể không nuốt một ngụm nước bọt khác, cô ta lại nhìn vào bát sữa trứng trước mặt Nữu Nữu, món sữa trứng mịn màng và thơm phức được rắc thêm một ít hành lá xanh mướt, trông thật hấp dẫn.

Lưu Ái Độ vẫn nhớ rằng khi cô ta ăn sữa trứng vào tối qua, nó tan chảy trong miệng, mịn màng và tươi mát.

Lại nuốt một ngụm nước bọt xuống, đồng chí Lưu Ái Đệ vươn móng vuốt về phía bánh trứng: "Nữ Nữ, cháu còn nhỏ như vậy, nhất định là không được ăn nhiều, thím ba ăn hộ cháu một chút nhé?"

Nữ Nữ mở miệng, cô bé tròn tròn mắt nhìn, thấy cô ta có vẻ như không biết xấu hổ, thím ba muốn ăn canh trứng của cô bé mà lại làm bộ giống như tới giúp cô bé ăn, cô bé kinh ngạc, sợ hãi, vội lắc đầu: "Thím ba, Nữ Nữ có thể tự ăn hết được mà!"

"Vớ vẩn! Một bát canh trứng lớn như vậy, cháu còn nhỏ sẽ ăn hết được sao? Thím ba không tin! Cho thím ba ăn đi!"

Cố Diệp Phi

Nói xong, Lưu Ái Đệ phát huy trình độ da mặt dày không biết xấu hổ định vươn tay ra ngoài để lấy món trứng sữa trước mặt Nữ Nữ.

Nhìn thấy cảnh này, vợ chồng của Lý Tú Cầm và Khương Vệ Quốc không thể kìm lòng được nữa.

Nhưng Lưu Ái Đệ là vợ của em trai Khương Vệ Quốc, Khương Vệ Quốc với tư cách là anh cả, quá xấu hổ để nói bất cứ điều gì về cô ta trước mặt nhiều người.

Về phần Lý Tú Cầm, mẹ chồng vẫn chưa nói, mặc dù không hài lòng nhưng cô ấy vẫn kiên nhẫn chờ mẹ chồng và em chồng mở lời.

Quả nhiên, trước khi bàn tay của Lưu Ái Đệ chạm vào bát sữa trứng, Phương Quế Chi đã dùng đũa gõ vào nó một cách không thương tiếc.

Phương Quế Chi lạnh mặt nói: "Không biết xấu hổ khi giành giật thức ăn của một đứa trẻ ba tuổi hay sao?!"

Bị một cái tát, đồng chí Lưu Ái Đệ lập tức đau đớn rút tay về. Trong một thời gian, cô ta cảm thấy tủi thân ủy khuất, cảm thấy mẹ chồng bất công, thương chị em chồng thì không nói, lại còn thương dâu hơn, đối xử với nhà chị dâu còn tốt hơn cô ta, trước khi kết hôn, cô ta đã có địa vị thấp nhất trong gia đình, và sau khi kết hôn, địa vị của cô ta trong nhà chồng vẫn là rất thấp.

Bởi vì rằng rất đau, cô ta chỉ có thể há to miệng hét lên: "Mẹ, mẹ thiên vị, tại sao con lại không thể ăn trứng?"

Khương Tuệ Tuệ trả lời một câu: "Mẹ không nói chị không được ăn trứng, nếu chị thực sự muốn ăn nó thì chị có thể tự làm nó, tôi đã hấp sữa trứng rồi, nhưng tôi không muốn đưa nó cho chị."

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ lại nhướn mày với Lưu Ái Đệ, mĩa mai khoe khoang một cách quang minh chính đại.

Ai bảo Lưu Ái Đệ luôn đối nghịch chống lại cô làm gì?

Đồng chí Lưu Ái Đệ rằng yếu, không ăn được đồ ngon thì cũng không sao, nhưng bị em chồng không biết bao giờ mới lấy chồng nói thì câm nín, tay cầm bánh bao hấp, cho vào miệng cô ta một cách giận dữ, sau đó cắn một miếng.

Rít rít, đau răng quá đi!

Chương 75: Chương 75

Tống Thời Thanh về nhà và ăn một bữa cơm đơn giản, sau đó anh đeo một chiếc rìu nhỏ bên hông và định lên núi.

Trước khi đi ra ngoài, bà nội Tống đứng ở cửa viện nói: "Buổi tối lên núi cẩn thận một chút, mặc kệ có bắt được mồi hay không, trở về sớm một xíu, bà nội sẽ để cửa cho cháu."

Kể từ khi Tống Thời Thanh bắt đầu đi săn trong núi, bà nội Tống sẽ nói với anh câu này mỗi khi anh ra ngoài vào ban đêm, không có ngoại lệ.

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh nghe mãi không chán, lần nào cũng nghiêm túc đồng ý nói: "Vâng, cháu biết rồi, bà nội không cần lo lắng cho cháu, nếu cháu về muộn, nhất định là đã gặp phải con mồi. Bà nội đi ngủ sớm đi."

Mặc dù bà nội Tống đã đồng ý nhưng trong lòng vẫn lo lắng.

Nhưng lo lắng có ích lợi gì, nếu không phải dựa vào Tống Thời Thanh thỉnh thoảng lên núi săn một ít con mồi đem bán, thỉnh thoảng đổi lại một ít tiền, cuộc sống của gia đình bọn họ sẽ như thế nào đây?

Bà nội Tống thở dài, chính bọn họ là người đã liên lụy đứa trẻ này.

Về phần Tống Thời Thanh, anh thoải mái lên núi, đi thẳng đến nơi anh thường đặt bẫy săn trên núi.

Anh đã đến khu vực này nhiều lần, và anh đã quen thuộc với nó đến mức không thể quen thuộc hơn. Hơn nữa, là một người đàn ông, anh cũng rất dũng cảm, và anh không sợ lên núi vào ban đêm.

Mặc dù lúc này gió núi thổi qua, cành cây đu đưa, bóng cây lốm đốm, mọi thứ xung quanh trông thật u ám âm trầm.

Kể từ lần cuối bắt chuột tre ở đây bằng bẫy sẵn, đã mấy ngày liền không có con vật nào đến đây, anh băn khoăn không biết mùi m.á.u có phải đã báo động con mồi hay không, nên bọn chúng đã đi đường vòng, đang định đặt bẫy sẵn ở một hướng khác.

Vốn dĩ lần này tới đây anh cũng không có ý định bắt con mồi gì, chỉ là kiểm tra theo lệ thường mà thôi. Nhưng lần này, vừa đến nơi, anh đã nghe thấy tiếng thở hổn hển nặng nề.

Là một con mồi rất lớn, có thể là lợn rừng, trâu rừng hoặc là sói.

Nhưng khả năng xuất hiện của sói thấp hơn hai khả năng trước, bởi vì sói luôn thích đến và đi theo đàn, nếu một con sói bị thương và rơi vào bẫy, nhất định sẽ có những con sói khác chờ sẵn xung quanh. Nhưng khi anh đến, anh không thấy bất kỳ con sói nào khác.

Tổng Thời Thanh đang suy nghĩ về điều đó khi đến gần cái bẫy, và quả nhiên, đó là một con trâu rừng khổng lồ đã rơi vào bẫy.

Vì kích thích của mình, nó thậm chí còn không thể nhét vừa cái bẫy mà Tổng Thời Thanh đã đào, để lại một nửa cơ thể vẫn ở bên ngoài. Tổng Thời Thanh lấy ra chiếc rìu được ghim ở thắt lưng của mình và đ.â.m vào bụng con trâu, lúc đầu con trâu còn kêu gừ gừ, nhưng sau đó nó không nhúc nhích gì được nữa.

Tổng Thời Thanh lúc này mới lấy ra sợi dây gai mình mang theo, một đầu buộc vào chân sau của con bò, đầu còn lại buộc vào eo của mình, anh nghiêng răng lấy hết sức kéo ra.

Bởi vì một nửa con thân trâu ở bên ngoài, nên không tốn nhiều sức để kéo lên, dựa vào sức mạnh của cây, Tống Thời Thanh đã thực sự kéo lên một con trâu nặng sáu bảy trăm cân.

Tuy nhiên, anh còn chưa kịp cởi dây trói thì đã thấy con trâu vốn đã 'chết' vùng vẫy đứng dậy, rồi chạy như điên về phía trước.

Tống Thời Thanh bị con trâu dắt cả người ném đi, dây gai còn buột quanh eo, cứ như vậy bị con trâu kéo đi, đi vào núi sâu...

Con trâu rừng vô cùng sợ hãi. Để trốn thoát, nó đi điên cuồng chạy về phía trước mà không quan tâm thứ gì, nó chạy trốn tứ phía.

Cơ thể của Tống Thời Thanh bị trói bằng một sợi dây gai, trong lúc chạy trốn khỏi trâu, cả người anh bị ném xuống đất, trên cây, gai chạy khắp người để lại những vết máu, anh nhăn mặt đau đớn.

Anh nghiến răng nghiến lợi, sau khi con trâu chạy chậm lại một chút, anh liền nhân cơ hội chộp lấy sợi dây gai đang trói anh. Tay kia giữ chặt chiếc rìu, anh dùng hết sức c.h.é.m về phía sợi dây gai.

Chương 76: Chương 76

Sáng hôm sau, Khương Tuệ Tuệ phân phát bàn chải đánh răng mà hệ thống thưởng cho cô, phát cho mỗi người một cái.

Tất nhiên, đồng chí Lưu Ái Độ không nằm trong số đó, bàn chải đánh răng của cha Khương Tuệ Tuệ đã bị Phương Quế Chi cất đi.

Lưu Ái Độ không dám đánh răng bằng bàn chải đánh răng sau khi đánh răng ngày hôm qua, nhưng cô ta rất không vui khi thấy mọi người có một chiếc còn mình thì không.

Lầm bầm trong miệng: "Không phải nói nuôi con gái là nuôi cho nhà người khác hay sao, mua nhiều bàn chải đánh răng như vậy tốn hết bao nhiêu tiền? Tiền trong nhà đều bị cô tiêu hết rồi."

Phương Quế Chi thấy cô con dâu thứ ba lại bắt đầu gây rắc rối, bà ấy quay lại: "Tôi đã nhờ Tuệ Tuệ mua nó và tôi không thể quyết định tiêu tiền của mình như thế nào nữa hay sao? Vệ Quân, con mau xem vợ của con, mẹ vẫn chưa c.h.ế.t mà nó đã muốn tranh giành quyền quản lý trong nhà rồi."

Khương Vệ Quân đã biết về vấn đề của vợ mình từ lâu, cô ta không hề có ý xấu, nhưng cô ta chỉ là không bỏ được cái thói hơi hám nói nhiều, suốt ngày nói một mồm, nói đi nói lại, không nói được lời hoa mỹ nên khiến người khác không vui.

Hắn đưa tay kéo Lưu Ái Độ, nhỏ giọng không vui nói: "Đau răng cũng không thể nói chuyện nhiều."

Nhưng Lưu Ái Độ lại thu tay về, khịt mũi một cái, xoay người rời đi.

Ngược lại, Lý Tú Cẩm mỉm cười và cố gắng làm dịu mọi thứ: "Mẹ, em dâu thứ ba chính là người như vậy, em ấy là người thẳng thắn nghĩ sao nói vậy. Đừng giận cô ấy, và em chồng cũng vậy, em đừng chấp nhặt với em dâu ba. Em và mẹ yêu thương mọi người, trong lòng chị và anh cả đều biết, chị vẫn còn chưa biết cách dùng bàn chải đánh răng này, em có thể dạy cho chị được không?"

Khương Vệ Quân cũng vội vàng nói: "Chị dâu nói đúng, mẹ, em gái, mọi người đừng chấp nhặt với Ái Đệ, cô ấy là một người có miệng xấu nhưng rất tốt bụng."

Cố Diệp Phi

Đây là lý do tại sao Phương Quế Chi, cũng là con dâu, nhưng lại thích Lý Tú Cẩm hơn. Biết làm việc, miệng ngon ngọt, ai lại không thích một cô con dâu như vậy?

Khương Tuệ Tuệ cũng có ấn tượng tốt với người chị dâu mới ở chung vài ngày này, cô đã bỏ đi chút khó chịu với Lưu Ái Đệ ở sau lưng và đi dạy mọi người cách đánh răng bằng bàn chải đánh răng.

"Nữ Nữ, con cũng phải chải nhẹ nhàng từ trên xuống dưới giống như cô nhỏ của con, không được quá mạnh, cũng không được chải theo chiều ngang, sẽ làm hỏng men răng. Chỉ cần chải như vậy trong khoảng hai phút thôi. Nếu thời gian chải quá ngắn thì cũng vô dụng."

Nữ Nữ không hiểu nên ngơ ngác hỏi: "Cô nhỏ, men răng là gì? Ăn được không? Trên răng cháu còn có men răng hay sao? Sao cháu không biết?"

Lý Tú Cẩm ở một bên hướng dẫn Nữ Nữ làm, vừa tức giận vừa buồn cười: "Con càng ngày càng tham, cái gì cũng muốn ăn."

Khương Tuệ Tuệ cũng cảm thấy buồn cười trước thuộc tính mèo tham lam ngây thơ và đáng yêu của Nữu Nữu, cô lắc đầu, ngồi xổm xuống và nhìn Nữu Nữu ngang hàng: "Men là lớp trên răng có thể bảo vệ răng, cháu không thể ăn nó. Nào, Nữu Nữu. Bóp một ít kem đánh răng vào bàn chải đánh răng, cô nhỏ sẽ dạy cháu cách đánh răng."

Lấy Nữu Nữu làm ví dụ, Khương Tuệ Tuệ phụ trách dạy Nữu Nữu, và mấy người lớn đang lắng nghe bên cạnh, vốn dĩ cũng không phải việc gì khó, nói một lần là mọi người cũng biết nên làm như thế nào.

Thấy Khương Vệ Quân đang đánh răng một cách mạnh mẽ, Lưu Ái Đệ vội vàng chạy tới và nói: "Vệ Quân, tại sao anh vẫn đánh răng? Không phải em đã nói với anh rồi sao? Dùng cái bàn chải đánh răng này đánh răng sẽ khiến răng đau, răng em đến bây giờ vẫn còn đau đây này."

Khương Vệ Quân đánh răng xong, hắn lắc đầu nói: "Nếu đúng như lời em nói, chẳng phải những thanh niên trí thức trong trại thanh niên trí thức đó đều bị đau răng hay sao?"

Chương 77: Chương 77

Anh thấy bọn họ còn rất tốt, em bị đau răng không liên quan gì với bàn chải đánh răng. Anh nghĩ em gái anh mua bàn chải đánh răng hoạt động rất tốt, và miệng rất thoải mái sau khi đánh răng. Nếu em cảm thấy thực sự đau, anh sẽ đưa em đến trung tâm y tế để kê đơn thuốc sau khi ăn sáng. Đừng giữ khư khư làm gì, tiết kiệm được chút tiền này thì em có thể xây một ngôi nhà mới với một ít tiền này hay không?"

Trước kia không phải bọn họ không đánh răng, nhưng đánh răng của bọn họ chỉ giới hạn trong việc súc miệng hoặc là dùng khăn lau qua hàm răng, làm sao mà sạch được bằng dùng bàn chải đánh răng!

Còn có tuýp 'kem đánh răng' của em gái, không biết làm bằng gì, mùi rất thơm, đánh răng xong cả khoang miệng đều trở nên rất dễ chịu.

Thấy người đàn ông của mình không nghe lời mình, Lưu Ái Đề hừ một tiếng và tức giận phì phì bỏ đi.

Bên kia, Phương Quế Chi lôi kéo Khương Tuệ Tuệ, nhân lúc xung quanh không có ai, nhỏ giọng hỏi: "Tuệ Tuệ, hôm qua mẹ chỉ cho con một tệ thôi, sao con lại mua nhiều bàn chải đánh răng như vậy? Một tệ không đủ đúng không? Nói cho mẹ biết hết bao nhiêu tiền, mẹ sẽ hoàn lại số tiền đó cho con."

Không tốn đồng nào để có được bàn chải đánh răng, nhưng Phương Quế Chi nhất quyết đưa nó cho cô ngày hôm qua, cô không muốn,

nhưng Phương Quế Chi vẫn nhất quyết bỏ tiền vào túi, vì vậy cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhận nó.

Làm sao cô có thể không biết xấu hổ mà đòi thêm tiền?

Cô vội lắc đầu, nói những lời đã chuẩn bị sẵn: "Mẹ, không tốn bao nhiêu. Bàn chải đánh răng này con mua của đám thanh niên trí thức, lúc bọn họ xuống nông thôn đã chuẩn bị nhiều lắm, không dùng hết nên mới bán cho con với giá rẻ."

Phương Quế Chi tin lời cô, vì vậy bà ấy không hỏi thêm câu nào nữa mà nói với cô: "Nếu con không có đủ tiền tiêu thì hãy nói với mẹ. Đừng nghe những gì chị dâu thứ ba của con nói, cái gì mà sinh con gái là sinh con cho người khác, con là do chính mẹ sinh ra tại sao lại là nuôi con cho người ta? Đó là do cha mẹ con bé đối xử không tốt với nó, và con bé cảm thấy khó chịu khi thấy mẹ đối xử tốt với con."

"Đừng ghét chị dâu thứ ba của con, nhà bọn họ ở xã của chúng ta nổi tiếng gia trưởng trọng nam khinh nữ, con bé đã có một khoảng thời gian khó khăn trước khi kết hôn. Sau khi cưới anh trai thứ ba của con và mẹ đã đối xử với nó như chị dâu cả của con. Mẹ con không phải là mẹ chồng độc ác nên không thể làm mấy chuyện như hành hạ con dâu. Nhưng vấn đề của bản thân con bé rất nghiêm trọng, luôn không được yêu thích, và con bé luôn cho rằng mẹ quá tốt với con."

"Tuy nói số tiền anh cả và anh ba con kiếm được mấy năm nay đều do mẹ giữ, nhưng mẹ không hề động vào số tiền đó. Số tiền mẹ cho con là do cha con kiếm được, và mẹ có thể tiêu số tiền cha con kiếm được một cách tùy thích. Mẹ thích ai thì mẹ cho người đó tiền, mẹ thích con nên mẹ cho con tiền tiêu thôi."

Phương Quế Chi không bao giờ coi con gái mình như người ngoài cuộc, và bà ấy luôn nói những gì mình nghĩ trong đầu.

Nói điều này thứ nhất là để trấn an cô rằng cô không cần quan tâm đến những gì Lưu Ái Đệ nói, thứ hai, đó cũng là lý do mà Lý Tú Cẩm nói, nói thẳng ra, bọn họ đều là người một nhà, bình thường cãi nhau cũng không sao, nhưng phải luôn nhớ rằng bọn họ là một gia đình, không thể thực sự ghét nhau.

Cố Diệp Phi

Bà ấy biết rằng con gái mình là một người nhạy cảm và sẽ hiểu sự thật này.

Có điều gì Khương Tuệ Tuệ mà không hiểu sao? Nói thật, tuy rằng cô không thích Lưu Ái Đệ ngoài miệng, nhưng mà trong thâm tâm Lưu Ái Đệ quả thật đúng là không tồi.

Chương 78: Chương 78

Cô sẽ không để Lưu Ái Đề làm bất cứ điều gì chỉ vì cô ta là chị dâu của mình, nhưng cô cũng không thể thực sự ôm hận. Nếu cần cãi nhau thì cãi, không cãi thì chị dâu em chồng sẽ thương yêu nhau.

"Hiểu rồi ạ, mẹ, trong lòng con hiểu rồi." Khương Tuệ Tuệ gật đầu, đáp lại một cách ngọt ngào: "Chúng ta đi làm bánh nếp đậu đi, Nữu Nữu chắc là không thể đợi được."

Và thế là hai mẹ con vào bếp với một nụ cười và bắt đầu làm bánh nếp nhân đậu.

Để làm bánh đậu nếp, cần phải để bột mì qua đêm, vì vậy Khương Tuệ Tuệ đã nhào bột gạo nếp và bột ngô với nước sôi vào đêm qua, rồi cho vào bếp để nấu. Không được bỏ qua bước làm vỏ bánh, nếu không bánh nếp sẽ không đủ dai, mất hồn.

Vào buổi sáng, Phương Quế Chi làm đậu đỏ đã ngâm qua đêm thành bột đậu, thứ bây giờ hoàn hảo để gói bánh đậu.

Nhào bột vài lần rồi cắt thành từng viên nhỏ, dùng tay nhào từng viên nhỏ thành khối bột dày, sau đó bọc nhân đậu vào bột, gói kín lại là được.

Nhà họ Khương có nhiều miệng ăn, một lúc làm không đủ ăn, Khương Tuệ Tuệ và Phương Quế Chi cùng nhau quăn bốn năm chục cái rồi bỏ cuộc, có điều gói thứ này rất là nhanh, không tốn bao nhiêu thời gian. Chỉ cần cho vào nồi và hấp.

Sau khi hấp, bánh nếp có màu vàng nhạt, khác với bánh hấp bình thường, bánh nếp nhân đậu đỏ mềm và dai hơn.

Phương Quế Chi thêm những miếng củ cải chua và ớt ngâm, mọi người ngồi xuống và bắt đầu ăn sáng.

Nữu Nữu đang ăn bánh đậu đỏ thơm dẻo dẻo, đôi mắt to nheo lại thành hình trăng lưỡi liềm, cô bé đang rất hạnh phúc, có cô nhỏ thật là tốt quá!

Sau khi ăn sáng, hai người đàn ông Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân ở lại làm việc trên hai mảnh đất của chính bọn họ. Hạt cải đầu trên lũy đoàn đã được trồng, đậu tương cũng đã được trồng, chúng ta đừng quên gieo hạt của mình.

Về phần Khương Tuệ Tuệ và hai chị dâu, bọn họ dự định cùng nhau lên núi hái một ít nấm và măng rừng mùa xuân.

Người ta nói người dựa núi ăn núi, nước ăn nước. Xung quanh Nguyệt Phượng Loan có rất nhiều núi, trong núi có rất nhiều bảo vật, bây giờ là tháng năm, trên núi có nhiều loại nấm, có một ít măng đại mùa xuân, nếu may mắn có thể tìm được rất nhiều, có thể ăn chúng trong vài ngày.

Thế là ba chị dâu mỗi người xách một cái sọt tre nhỏ đi lên núi.

Nhưng hôm nay cả xã được nghỉ, ba người bọn họ không phải chỉ có một mình lên núi tìm đồ, sau khi lên núi, dọc đường lại gặp phải người trong thôn. Lúc bọn họ tới cũng không còn sớm, những nơi này đều đã tìm được trước đó, tìm mãi cũng không phát hiện được gì.

Cố Diệp Phi

Lưu Ái Đệ chỉ vào chỗ sâu ở phía bắc và nói: "Chúng ta hãy đến đó. Tôi biết một nơi có rất nhiều nấm, vẫn chưa có ai biết."

Thế là Lưu Ái Đệ đi đầu dẫn đường, Lý Tú Cầm và Khương Tuệ Tuệ theo sau, bọn họ đi một đường dài để tìm nấm, đi cả một quãng đường xa mà không biết gì.

Khương Tuệ Tuệ đi bộ hơi mệt, đặc biệt là đôi giày cao su mà cô đang đi bây giờ, đế giày cứng và mỏng, chân cô bắt đầu đau sau khi đi bộ quá nhiều. Thấy Lưu Ái Đệ vẫn đi về phía trước không biết mệt mỏi, cô phàn nàn: "Tại sao vẫn còn chưa đến?"

Lưu Ái Đệ liếc nhìn cô và thấp giọng lẩm bẩm: "Chỉ có cô là yếu đuối thôi."

Lý Tú Cầm vội vàng đi đến hòa giải: "Quên đi, quên đi. Bớt nói mấy câu đi, em chồng, em đi bộ cũng đã mệt, để chị tìm cho em một cành cây để chống, em sẽ dễ dàng đi lại hơn. Em ba, em cũng đừng ngại em chồng yếu đuối, hôm nay chúng ta đi bộ quá xa, chị cũng có hơi mệt."

May là Phương Quế Chi sắp xếp cho Lý Tú Cầm đi hái nấm với hai người bọn họ, nếu chỉ có Khương Tuệ Tuệ và Lưu Ái Đệ đi, bọn họ có thể sẽ xảy ra đánh nhau.

Nhưng may mắn thay là không mất nhiều thời gian

Chương 79: Chương 79

Tuy ngoài miệng Lưu Ái Độ nói không ra lời hay nhưng cô ta chưa bao giờ nói dối.

Nơi cô ta đưa bọn họ tới thực sự có rất nhiều nấm và măng xuân, không giống như lúc trước bọn họ ở dưới chân núi, đào bới rất lâu mới có thể tìm được một hai cây nấm linh sam, còn có một số là đã bị người ta dẫm đạp.

Nơi này xưa nay chưa từng có người đi đến hái nấm, cũng không có đi xa, chạy lên đây muốn mang chút đồ hoang dã trở về, cũng sẽ không có người chú ý tới bọn họ, hơn nữa bởi vì ở sâu trong núi, bị cỏ cây che lấp nên ánh nắng chiếu đến tương đối ít, có hơi ẩm ướt.

Nấm thích môi trường ẩm ướt nên phát triển tốt.

Một mảnh lớn rồi lại một mảnh lớn.

Khương Tuệ Tuệ ngay lập tức xua tan chút bất mãn với đồng chí Lưu Ái Độ trước đây, để cái sọt xuống và vui vẻ hái nấm.

Có nhiều loại nấm hơn ở đây, chẳng hạn như 'nấm hương' và 'nấm bào ngư', nấm hương trông giống như một chiếc ô và nấm bào ngư trông giống như một chiếc bánh nhỏ màu trắng hấp. Ngoài ra còn có một số loại nấm khác khó nhận biết hơn, nếu Khương Tuệ Tuệ gặp phải loại nấm mà không quen biết, cô sẽ hỏi Lý Tú Cầm có ăn được không, nếu ăn được thì cô sẽ hái về, không ăn được thì không hái.

Lý Tú Cầm thấy em chồng và Lưu Ái Độ đang hái nấm nên đi sang một bên hái măng xuân, măng mùa xuân nấu lên có vị rất ngon,

hương vị không thua kém gì so với nấm thường.

Khương Tuệ Tuệ đã phát sóng trực tiếp hơn một năm, nhưng đây là lần đầu tiên một mình lên núi hái nấm, trong lòng cô khá hiếm lạ, hơn nữa cô cũng không quá mệt mỏi, càng hái càng nhiều, cô càng làm việc chăm chỉ.

"Cô bé hái nấm mang theo một chiếc giỏ tre lớn. Cô ấy đi chân trần qua những cánh rừng và ngọn đồi vào buổi sáng sớm. Cô ấy hái được nhiều nấm nhất, nhiều như..." Cô vừa đi vừa ngân nga hát trên đường.

Cố Diệp Phi

Lúc này, trong bụi rậm trước mặt đột nhiên có động tĩnh.

Khương Tuệ Tuệ sửng người sửng sốt trong giây lát, nhưng trước khi cô kịp phản ứng, cô đã nhìn thấy một con trâu rừng đang điên cuồng lao về phía mình với hai chiếc sừng dài trên đầu.

Khương Tuệ Tuệ sợ đến mức tim đập loạn nhịp, não cô không thể suy nghĩ được nữa, cô lùi lại vài bước trong vô thức. Chiếc giỏ nhỏ mà cô đang cầm rơi xuống đất, một nửa giỏ nấm mà cô hái rơi vãi khắp trên đất.

Đang lúc cô còn chưa biết làm sao, một bóng người từ phía sau con trâu chạy ra.

Người đàn ông cau mày sau khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ trước mặt con trâu, cô nhỏ nhắn như vậy, thật không thể tưởng tượng được nếu con trâu đá cô ngã thì sẽ như thế nào.

Không chút nghĩ ngợi, người đàn ông đeo chiếc rìu dính máu vào thắt lưng, giang rộng hai tay và lao về phía con trâu rừng.

Nắm lấy hai chiếc sừng của con trâu rừng bằng cả hai tay và đánh nhau với nó.

Bộ quần áo anh mặc từ lâu đã rách nát, treo trên người như giẻ rách, để lộ bộ n.g.ự.c cường tráng và cánh tay nổi gân xanh, nghiêng chặt rằng để chống lại tác động của con trâu rừng.

Đối mặt với Khương Tuệ Tuệ đang c.h.ế.t lặng phía sau, anh trầm giọng nói: “Sao còn chưa chạy đi!”

Là Tống Thời Thanh.

Khương Tuệ Tuệ nhặt chiếc giỏ nhỏ chạy về phía sau, quay người chạy khỏi con trâu, sau đó lập tức quay đầu lại và nhìn về phía Tống Thời Thanh với vẻ mặt quan tâm.

Khuôn mặt như trái đào đỏ đã mất đi vẻ hồng hào vốn có và trông có chút tái nhợt. Khẽ nhíu mày, trên mặt cô tràn đầy lo lắng: “Tống Thời Thanh, cẩn thận!”

Khác với bình thường ôn nhu, chữ cuối cùng thậm chí còn bị đứt quãng âm thanh, nhưng lại rất êm tai.

Tống Thời Thanh quay lại liếc nhìn cô một cái, sau đó nhảy lên người con trâu đực, vòng tay ôm cổ con trâu rừng, dùng nhiều lực hơn, thậm chí còn ném con trâu rừng xuống đất.

Với một âm thanh 'đùng', Khương Tuệ Tuệ còn cảm thấy mặt đất dưới chân mình đang rung chuyển.

Chương 80: Chương 80

Kể từ khi Tống Thời Thanh phát hiện ra con trâu rừng này vào đêm qua, anh đã theo dõi nó. Ban đêm quá tối, suýt chút nữa đã đánh mất nó, đến sáng hôm sau, anh đi dọc theo vết m.á.u mới tìm lại được, một đường chiến đấu đến bây giờ.

Vốn dĩ Tống Thời Thanh cả đêm không ngủ, tinh thần có chút uể oải, không dám đảm bảo có thể thật sự g.i.ế.c c.h.ế.t trâu rừng, đem nó mang về hay không. Nhưng khi anh nhìn thấy con trâu lao về phía Khương Tuệ Tuệ, suýt chút nữa giẫm nát cô dưới chân, anh không biết sức lực từ đâu mà ra, chớp lấy sừng trâu và anh hạ gục con trâu rừng xuống đất một cách nhanh chóng.

Tuy nhiên, con trâu đã không thể chịu đựng được nữa sau khi ồn ào cả đêm qua, nó đã bị Tống Thời Thanh đ.â.m vào một dao, nó có thể chịu đựng được đến bây giờ là rất lợi hại rồi.

Sau khi ngã xuống đất, lúc này nó còn chưa c.h.ế.t hẳn, còn đang giãy giụa đứng dậy. Tống Thời Thanh còn chưa kịp lấy lại hơi, anh đã nhanh chóng rút d.a.o rửa c.h.é.m vào cổ con trâu rừng, lần này con trâu rừng thực sự đã không nhúc nhích được nữa.

Tuy nhiên, vào lúc này, từ khóe mắt của Tống Thời Thanh, anh nhìn thấy một bóng người đứng sau gốc cây, trên tay cầm một khẩu s.ú.n.g và b.ắ.n về hướng con trâu rừng.

Khương Tuệ Tuệ không biết về điều đó, cô có chút lo lắng cho Tống Thời Thanh, cô đến để xem anh có bị thương ở đâu không: "Tống Thời Thanh, anh, anh không sao chứ?"

Từ góc độ này... Tống Thời Thanh đã rất sợ hãi và lao tới đỡ lấy Khương Tuệ Tuệ, ôm lấy cô, nhưng cả hai đều ngã xuống đất dưới tác động của quán tính, lăn vài vòng rồi mới dừng lại.

Cùng lúc đó, cách đó không xa vang lên một tiếng súng, 'bang' một tiếng, rất nhiều động vật đang ở trên ngọn cây giật mình bay ra xa.

Tống Thời Thanh ôm chặt lấy Khương Tuệ Tuệ, cố gắng dùng cơ thể của bản thân mình để chặn cành cây và gai. Cơ thể trong n.g.ự.c anh ấm áp và mềm mại như ngọc, anh có thể cảm nhận rõ ràng sự mềm mại trong n.g.ự.c anh, mùi hương hoa hồng từ cơ thể của Khương Tuệ Tuệ tràn vào lỗ mũi anh và biến thành một ngọn lửa nóng bỏng, làm anh bỏng rát.

Khương Tuệ Tuệ không có bất kỳ sự chuẩn bị nào cho một sự cố khác, cuộn tròn trong vòng tay rộng lớn của Tống Thời Thanh, hét lên và bám vào n.g.ự.c người đàn ông, như thể vào lúc này, chỉ cần cô ôm chặt lấy người đàn ông đang ôm mình thì cô sẽ được an toàn.

Cuối cùng cũng dừng lại.

Vào thời điểm cuối cùng khi Tống Thời Thanh chuẩn bị va vào gốc cây, anh đã dùng cơ thể của mình để chặn cho Khương Tuệ Tuệ, với âm thanh va chạm dày đặc, anh phát ra một tiếng lằm bằm như thể bị bóp nghẹt. Nhưng trên người có quá nhiều vết thương, khiến anh có chút tê dại.

Khương Tuệ Tuệ lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, đầu tiên nhìn xung quanh và phát hiện ra rằng cô vẫn ở trong rừng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông đang ôm cô.

Cố Diệp Phi

Bốn mắt nhìn vào nhau.

Khương Tuệ Tuệ vô tình chạm vào cơ thể nóng bỏng của Tống Thời Thanh khi anh giơ tay lên, giống như sợ hãi, cô lùi lại và kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Trong mắt cô hiện lên vẻ hoảng sợ như một con vật nhỏ, xen lẫn trong đó là một chút ủy khuất.

Thật sự là cô đang rất ủy khuất, cô lên núi chỉ là muốn hái nấm và măng rừng, sao đột nhiên gặp phải một con trâu rừng, sau đó lăn mấy vòng trên mặt đất.

Mặc dù Tống Thời Thanh đã cẩn thận bảo vệ Khương Tuệ Tuệ, nhưng cô vẫn bị trầy xước trên cánh tay.

“Đau quá...” Đôi môi Khương Tuệ Tuệ mềm mại khẽ mấp máy, vươn cánh tay đưa vết thương tới trước mắt Tống Thời Thanh, tỏ vẻ đáng thương nói: “Da bị trầy xước...”

Trên cánh tay trắng như ngó sen có hai vết thương, vết thương tưởng như bình thường trên cơ thể người khác nhưng dường như nghiêm trọng gấp hàng chục lần trên cơ thể Khương Tuệ Tuệ, làn da trắng nõn và m.á.u đỏ tươi tạo thành sự tương phản rõ rệt nhất.

Chương 81: Chương 81

Một giọt m.á.u đỏ tươi tràn ra từ miệng vết thương, đỏ như hạt trân châu.

Cổ họng Tống Thời Thanh bắt đầu ngứa ngáy, hai mắt tựa hồ đỏ như máu. Thân thể mềm mại như bùn của cô gái nhỏ dính chặt lấy từng tắc từng sợi trên người anh, nóng đến mức anh sắp tan chảy.

Không biết là do đầu óc bị hỏng hay sao, nhưng khi giọng điệu quyến rũ của Khương Tuệ Tuệ nói rằng tay cô lại chảy máu, Tống Thời Thanh ngẩng đầu lên, nhắm vào cánh tay trắng như củ sen của cô, thè ra chiếc lưỡi mềm mại ướt át, giọt m.á.u đỏ thẫm đã được l.i.i.ếm sạch.

Lộc cộc, hầu kết của anh lăn lộn, không khí nóng bỏng với sự gợi cảm.

Khương Tuệ Tuệ hoàn toàn choáng váng vì cảm giác tê dại trên cánh tay, đôi mắt hoa đào hơi nhướng lên giống như hồ ly, nhưng lúc này cô tràn đầy kinh ngạc. Vừa rồi Tống Thời Thanh l.i.i.ếm tay cô sao?

Cánh tay trắng nõn nóng ẩm, ánh mắt Khương Tuệ Tuệ khẽ mơ hồ, cô cắn môi hỏi: "Tống Thời Thanh, anh đang làm cái gì vậy?"

Tống Thời Thanh l.i.i.ếm vết m.á.u còn sót lại ở khóe miệng, nhìn chằm chằm cô với đôi mắt như chim ưng, nói bằng giọng khàn khàn: "Làm như vậy sẽ không chảy m.á.u nữa."

Khương Tuệ Tuệ vừa e thẹn vừa xấu hổ, đây là lần đầu tiên cô thấy người ta hành động lưu manh mà nói một cách đường hoàng như

vậy.

Đúng lúc này, Lý Tú Cầm và Lưu Ái Đệ nghe thấy tiếng ồn ào đã nhanh chóng chạy đến, dừng nhìn Lưu Ái Đệ là người thường gây rắc rối với Khương Tuệ Tuệ, nhưng một khi chuyện đã xảy ra, cô ta đến còn nhanh hơn cả Lý Tú Cầm.

Cô ta vội vàng hỏi: "Khương Tuệ Tuệ, Khương Tuệ Tuệ, cô không sao chứ?"

Vừa rồi bọn họ nghe thấy tiếng s.ú.n.g nổ, em chồng bình thường nhu nhược yếu ớt như vậy sẽ không có chuyện gì chứ?

Giọng nói của Lưu Ái Đệ đã đánh thức cả Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh cùng một lúc, Khương Tuệ Tuệ cố gắng đứng dậy, nhưng cô không còn sức lực, sau khi đứng dậy một lúc, cô lại ngã xuống đè lên người của Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh kêu lên một tiếng, anh đỡ cơ thể của Khương Tuệ Tuệ: "Nếu tôi không bị b.ắ.n c.h.ế.t thì tôi cũng sẽ bị cơ thể cô đè chết."

Khương Tuệ Tuệ đỏ mặt, cảm thấy xấu hổ trong lòng.

Đồ đàn ông thối tha, không lẽ là cô muốn như vậy hay sao? Không phải là bởi vì cô bị dọa nên quá sợ hãi, chân mềm nhũn, còn chưa hồi phục lại đấy sao?

Trong lòng mắng còn chưa đủ, cô còn vươn tay đ.ấ.m vào n.g.ự.c Tống Thời Thanh một phát.

Tống Thời Thanh nắm lấy cổ tay cô, Khương Tuệ Tuệ không thể không cố gắng rút tay ra khỏi cái chạm nóng bỏng: "Anh muốn làm gì?"

"Giúp cô đứng dậy." Tống Thời Thanh nói, ngay sau đó anh liền kéo Khương Tuệ Tuệ đang ở trên người anh lên.

Khương Tuệ Tuệ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, cô dựa vào một cây lớn và thở hổn hển, cô hỏi: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao tôi cảm thấy như mình nghe thấy tiếng s.ú.n.g vậy?"

Tống Thời Thanh nhìn qua bụi cây, chỗ người đàn ông ngồi xồm bên cạnh con trâu rừng, lạnh giọng đáp: "Có người dùng s.ú.n.g b.ắ.n con trâu rừng, vừa đúng lúc cô đi qua, nếu không phải tôi kịp thời kéo cô xuống thì cô đã bị b.ắ.n rồi."

Nói thì có vẻ đơn giản, nhưng Khương Tuệ Tuệ với tư cách là người liên quan, cô đã sợ hãi khi nghĩ về nó.

Nếu không có Tống Thời Thanh, có lẽ là cô đã c.h.ế.t rồi!

Cô quay đầu nhìn về hướng con trâu rừng, phát hiện người đàn ông ngồi xồm bên cạnh con trâu rừng trông rất quen, hình như là Lâm Hồng Bình?

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Cố Diệp Phi

Đúng lúc này, Lưu Ái Đệ cũng đi tới, nhìn thấy con vật khổng lồ trước mặt Lâm Hồng Bình, cô ta cũng không nghĩ nhiều về điều đó, cho rằng hẳn ta vừa mới b.ắ.n c.h.ế.t con trâu rừng.

Mặc dù cô ta rất buồn vì việc bị từ hôn của em chồng, khiến em chồng không có biện pháp gả ra ngoài sớm, Lâm Hồng Bình thật may mắn khi g.i.ế.c được một con trâu rừng, nhưng đây không phải là lúc để lo lắng về điều đó. Cô ta phải tìm hiểu xem em chồng mình đã xảy ra chuyện gì.

Chương 82: Chương 82

“Lâm Hồng Bình, anh có thấy em chồng tôi đâu không?” Lưu Ái Đề nói bằng giọng điệu lạnh lùng khách khí.

Nói đùa thôi, nhà họ Lâm bây giờ là cái gai trong lòng cô ta, cái gai đ.â.m vào thịt cô ta, cô ta không chống nạnh mắng mỏ với nhà họ Lâm thì thôi, làm sao có thể cho bọn họ sắc mặt tốt được?

Ban đầu Lâm Hồng Bình đang định đánh giá con trâu rừng, mặc dù con trâu rừng đã ngã xuống ngay sau khi hấn ta bắn, nhưng khi nhìn kỹ hơn thì hấn ta phát hiện ra rằng mình đã b.ắ.n trượt, và viên đạn hoàn toàn không trúng vào phần chí mạng của con trâu rừng.

Ngược lại, một vết d.a.o khác có thể là nguyên nhân dẫn đến cái c.h.ế.t của con trâu rừng.

Nghe những lời của Lưu Ái Đề, Lâm Hồng Bình nhớ rằng khi hấn ta bắn, hấn ta dường như nhìn thấy những bóng dáng khác bên cạnh con trâu rừng? Bởi vì khoảng cách quá xa, hấn ta nhìn không rõ, vừa chú ý tới bóng người, hấn ta đã nổ súng, lúc đó còn sợ chính mình có sơ ý b.ắ.n trúng người khác hay không?

Mặc dù hấn ta đang cầm một khẩu s.ú.n.g săn chuyên dùng để săn bắn, nhưng nó có lực sát thương không nhỏ nên khá nguy hiểm. Trước đây có người đi săn b.ắ.n trong núi nhưng lại g.i.ế.c nhầm người, không phải là chưa từng có trường hợp như vậy.

Nhưng khi hấn ta bước tới thì chẳng có ai cả.

Lúc này hẳn ta mới thấy yên tâm, chỉ cần không đụng phải bất kỳ người nào thì tốt, về bóng người lúc trước rất có khả năng bị hoa mắt, hơn nữa nơi này bụi gai mọc nhiều thành cụm, hoa mắt cũng là chuyện bình thường.

Nhưng lời nói của Lưu Ái Độ đã nhắc nhở hẳn ta, không lẽ là lúc trước hẳn ta đã nhìn nhầm, thực sự có một người đứng bên cạnh con trâu rừng, và người đó là Khương Tuệ Tuệ sao?

Cố Diệp Phi

Trái tim của Lâm Hồng Bình đột nhiên co giật, chỉ cần hẳn ta nghĩ rằng bản thân mình có thể đã vô tình đánh trúng Khương Tuệ Tuệ, trái tim hẳn ta đã co rút và nhói đau. Cho dù hẳn ta không còn quan hệ gì với cô nữa, cho dù cô đã trở thành một người ngang ngược và sa đọa trong mắt hẳn ta, hẳn ta cũng không muốn để chuyện như vậy xảy ra.

Hẳn ta sợ đến mức vội vã đi tìm Khương Tuệ Tuệ.

.....

Khương Tuệ Tuệ cách bọn họ không xa, nhưng bị bụi cây chặn lại. Lúc này, cô đi từ trong bụi cây ra: "Chị dâu cả, chị dâu ba, em ở đây."

Lý Tú Cẩm vội vàng chạy tới đỡ cô, cẩn thận nhìn cô mà đánh giá: "Em chồng, em không sao chứ?"

Khương Tuệ Tuệ lắc lắc đầu: "Không có vấn đề gì lớn."

Ý nghĩa thể hiện trong lời nói rất rõ ràng, vấn đề không lớn, điều đó có nghĩa là đã xảy ra chuyện.

Lâm Hồng Bình không biết liệu mình có làm Khương Tuệ Tuệ bị thương hay không, nhìn thấy mái tóc của cô rối tung lên, không hiểu sao trong lòng có chút lo lắng.

Dù sao thì hẳn ta cũng đã từng đính hôn với Khương Tuệ Tuệ, hai người đã cùng nhau lớn lên từ khi còn nhỏ, ngay từ đầu hẳn ta đã thích Khương Tuệ Tuệ và nghĩ rằng mình có thể cưới Khương Tuệ Tuệ về làm vợ.

Trước đây khi Khương Tuệ Tuệ ở cùng với Khương Thúy Thúy, hẳn ta chưa bao giờ rời mắt khỏi Khương Tuệ Tuệ mỗi khi nhìn hai chị em họ bọn họ.

Tuy rằng hiện tại mọi việc không thể giải quyết, hơn nữa hẳn ta cũng có chút ghét bỏ Khương Tuệ Tuệ 'đắm mình truy lạc()', nhưng vô luận như thế nào, hẳn ta cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ làm tổn thương cô như vậy.

[Chú thích: Đắm mình truy lạc: ý chỉ con người chỉ biết sa ngã vào lối sống ăn chơi, tiêu khiển hết sức thấp hèn, xấu xa.]

Câu 'Tuệ Tuệ' này thực sự khiến Lưu Ái Đế chán ghét, cô ta đảo mắt, chế nhạo và cười lạnh: "Ài ôi, Lâm Hồng Bình, anh cho rằng bản thân mình vẫn là đối tượng của Tuệ Tuệ hay sao? Vậy mà còn gọi Tuệ Tuệ ngắn, Tuệ Tuệ dài, anh cảm thấy bản thân xứng đáng để gọi hay sao? Có hay không thì trong lòng anh biết rõ ràng chứ nhỉ? Anh còn là quân nhân, lúc b.ă.n không thấy có người, nếu thật sự làm em chồng tôi bị thương thì tôi sẽ cho cả nhà mấy người không được yên ổn, anh tin không?"

Chương 83: Chương 83

Khương Tuệ Tuệ không thể nhịn cười sau khi nghe điều này.

Chưa kể, miễn là những nỗ lực vu khống của Lưu Ái Đề không được sử dụng cho cô, cô có vẻ khá vui vẻ. Cho nên có chị dâu miệng lưỡi sắc bén cũng tốt, ít nhất là có thể giúp cô vu khống người khác.

Sau khi cười hả hê, Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng và tức giận liếc xéo Lâm Hồng Bình một cái.

Lặp lại lời đồng chí Lưu Ái Đề: "Đúng vậy, chị dâu, chị nói đúng. Anh còn là một người quân nhân. Tôi thực sự không biết làm thế nào mà anh lại trở thành một trung đội trưởng được. Nếu không phải thanh niên trí thức Tổng đã cứu tôi vừa rồi thì e là tôi đã bị b.ã.n c.h.ế.t rồi!"

Nói xong lời này, mọi người chú ý tới Tổng Thời Thanh vừa mới từ sau bụi cây đi ra, trên người là quần áo rách nát, trên làn da trần có vài vết sẹo, lại còn thâm tím tái.

Sự xuất hiện của Tổng Thời Thanh, ánh mắt quan tâm và ngưỡng mộ của Khương Tuệ Tuệ đối với Tổng Thời Thanh đã khiến Lâm Hồng Bình mang một khuôn mặt khó chịu.

Phải biết rằng Tuệ Tuệ trước đây sẽ chỉ có biểu hiện như vậy đối với hắn ta.

Lòng ghen tị khiến Lâm Hồng Bình tức giận, chỉ có thể buông lại một câu khô khốc: "Nếu không có chuyện gì thì không sao, nhưng tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm về lỗi lầm của mình. Sau khi g.i.ế.c con

trâu rừng này, tôi sẽ cho gia đình mọi người một miếng thịt trâu để tạ lỗi."

Thỏa thuận này là một món hời!

Đôi mắt nhỏ của đồng chí Lưu Ái Đệ hiện lên một tia sáng, cô ta đồng ý mà không nói một lời.

Nhưng sau khi nghe những gì Lâm Hồng Bình nói, Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng điều đó thật nực cười. Lâm Hồng Bình vừa nói gì? Sau khi g.i.ế.c trâu rừng, hẳn ta sẽ tặng gia đình mình một miếng thịt trâu coi như là xin lỗi?

Đây không phải là quá không biết xấu hổ hay sao?

Cô đã tận mắt nhìn thấy Tống Thời Thanh g.i.ế.c c.h.ế.t con trâu rừng này! Lâm Hồng Bình có mặt mũi nào mà nói mấy lời như thế? Nhặt của hời thì cũng không thể làm như vậy được?

"Lâm Hồng Bình, anh nói mấy lời này mà không thấy chút xấu hổ nào hay sao? Trong lòng anh không lẽ lại không biết bản thân mình có g.i.ế.c con trâu rừng này hay không? Đừng nói với tôi là anh không biết?" Khóe miệng của Khương Tuệ Tuệ nhếch lên một nụ cười chế nhạo.

Lâm Hồng Bình đã không nhận ra ý nghĩa của những lời nói đó.

Tống Thời Thanh đi đến trước mặt con trâu rừng, chỉ vào con trâu c.h.ế.t trên mặt đất, gằn giọng từng câu từng chữ mà nói: "Con trâu rừng này là tôi đã g.i.ế.c nó."

Lý Tú Cẩm và Lưu Ái Đệ, những người không chứng kiến sự thật đều có chút bối rối.

Lý Tú Cẩm nói: "Em chồng, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Không phải Lâm Hồng Bình đã b.ắ.n c.h.ế.t con trâu rừng này sao?"

Lưu Ái Đệ cũng hỏi: "Đúng rồi, nói rõ cho tôi biết, chuyện gì đang xảy ra đi."

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp to bằng một bàn tay của cô đầy nghiêm túc, không hề giả tạo: "Đương nhiên là Lâm Hồng Bình không g.i.ế.c con trâu rừng này. Trước khi anh ta có thể b.ắ.n nó, con trâu rừng này đã bị thanh niên trí thức Tổng g.i.ế.c c.h.ế.t rồi."

Cố Diệp Phi

"Có chuyện như vậy sao?" Lưu Ái Đệ nghe xong lời này, cười lạnh một tiếng, càng thêm khinh thường Lâm Hồng Bình: "Trời ạ, có chuyện như vậy, Lâm Hồng Bình, sao anh lại như vậy không biết xấu hổ như thế chứ?"

Lâm Hồng Bình đỏ mặt, vừa rồi hẳn ta đang kiểm tra con trâu rừng. Khi xem xét vết thương của con trâu rừng, quả thực phát hiện ra rằng có vài vết d.a.o trên người con trâu rừng. Mà phát s.ú.n.g hẳn ta b.ắ.n chỉ trúng vào chân con trâu rừng nên không thể nào g.i.ế.c được nó. Nhưng đúng là sau khi b.ắ.n xong, con trâu mới ngã xuống nên hẳn ta không nghĩ ngợi gì nhiều.

Nếu chuyện này xảy ra với người khác, hẳn ta có thể sẽ rời khỏi ngay lập tức, nói rằng đây là một sự hiểu lầm. Nhưng hẳn ta nhìn Tống Thời Thanh với khuôn mặt lạnh lùng, và cả Khương Tuệ Tuệ, bất cứ ai có con mắt sáng suốt đều có thể thấy cô nghiêng về phía Tống Thời Thanh.

Chương 84: Chương 84

Trong lòng hắn ta như nghẹt thở, mặc dù biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng bây giờ hắn ta cũng sẽ không dễ dàng thừa nhận con trâu rừng này không phải do hắn ta giết, huống chi là dễ dàng nhường con trâu rừng này cho Tống Thời Thanh.

Hắn ta muốn cạnh tranh với Tống Thời Thanh.

"Tôi đã b.ắ.n con trâu xong thì nó liền ngã xuống đất. Ai biết được là ai đã g.i.ết nó. Khương Tuệ Tuệ có thể nói là Tống Thời Thanh đã giết, nếu tôi nói tôi đã g.i.ết con trâu rừng này thì sao?" Hắn ta cắn chặt không buông.

Khương Tuệ Tuệ sắp bị người đàn ông này làm cho buồn cười: "Lâm Hồng Bình, đây có phải là điều mà quân đội của anh đã dạy cho anh hay không? Thật là hay nha."

Đúng lúc này, Tống Thời Thanh nói: "Con trâu rừng này đã bị rơi vào bẫy sập của tôi tối qua. Tôi đ.âm vào bụng nó, nhưng nó không c.h.ết ngay lập tức, tôi đã theo dõi từ tối qua đến hôm nay, sau đó tôi lấy con d.a.o này để đ.âm nó."

Anh cầm chiếc rìu nhuộm m.áu đỏ tươi trong tay.

Chỉ vào hai vết thương trên người con trâu rừng, anh phân tích từng vết: "Trâu rừng bị đứt cổ nên mới chết. Nhưng khi anh b.ắ.n thì trượt, chỉ trúng vào chân con trâu rừng. Hay là như vậy, anh cho rằng vết thương trên cổ con trâu rừng không đủ để g.i.ết nó, và điều làm cho nó c.h.ết thực sự là do vết thương ở trên chân nó à?"

Khương Tuệ Tuệ nhìn Tống Thời Thanh, người đang phân tích cẩn thận nghiêm túc, nói rõ ràng và chỉ ra những chỗ không hợp lí, không nói mấy điều thừa thãi.

Đây chính là điểm hấp dẫn của Tống Thời Thanh, sau khi cải cách và mở cửa trong tương lai, anh sẽ cống hiến hết mình cho làn sóng kinh doanh và nổi lên từ hàng ngàn doanh nhân, dựa vào những đặc điểm đặc biệt này trong anh.

Cho đến khi cuối cùng trở thành một thế hệ tài phiệt, đứng ở đỉnh cao chói lọi nhất.

Mặc dù Tống Thời Thanh lúc này vẫn chỉ là "con của kẻ phản loạn" đang đứng ở thôn tân thủ, và mặc dù quần áo anh đang mặc đã rách nát, nhưng theo cách nhìn của Khương Tuệ Tuệ, anh là người hấp dẫn cô nhất, là một tồn tại c.h.ế.t người.

Lúc này, Khương Tuệ Tuệ không thể nhịn được mà muốn vỗ tay và rắc hoa.

Lâm Hồng Bình đã không nói nên lời khi bị hỏi, bởi vì những gì Tống Thời Thanh nói là sự thật, và hẳn ta không có cách nào để bác bỏ nó, nếu hẳn ta tiếp tục nói thêm gì nữa, chỉ sợ thân phận của một người quân nhân này sẽ xấu hổ vì hẳn ta.

Ngay khi bầu không khí đặc biệt yên tĩnh và Lâm Hồng Bình không thể tìm thấy lời nào để đáp lại, chỉ có thể kết thúc bằng cách rời đi trong tuyệt vọng, cha mẹ của Lâm Hồng Bình đã đến.

Lần này khi lên núi, cha mẹ của Lâm Hồng Bình đi cùng, hai ông bà già đi hái nấm, Lâm Hồng Bình đi tìm con mồi để săn.

Cả hai đều rất tin vào tài thiện xạ của con trai mình nên khi nghe tiếng s.ú.n.g đầu tiên, bọn họ cảm thấy chắc chắn con mình đã b.ắ.n trúng con mồi nên vội vã đi tìm theo tiếng súng.

Mẹ của Lâm Hồng Bình, Triệu Anh Lai, tuy đã già nhưng chạy khá nhanh, khi nhìn thấy con trâu rừng lớn nằm trên mặt đất, bà ta vui mừng đến mức ném cả chiếc giỏ tre đựng nắm trên tay đi.

Ôi chúa ơi! Bán con trâu to như vậy thì được biết bao nhiêu là tiền!

Trong lúc nhất thời, bà ta vui sướng đến mức khóe miệng kéo dài ra sau tai, vui vẻ nói: "Hồng Bình, con thật là giỏi, con thật không hổ danh là con ngoan của mẹ, hơn nữa, chỉ với một phát b.ắ.n là có thể g.i.ế.c c.h.ế.t một con trâu rừng lớn như vậy, cha nó, nhanh lên, lại đây nhìn xem, thịt này chắc đấy, ông đừng ngăn người nữa, mau xuống núi kêu người giúp mang con trâu này về nhà đi!"

Cố Diệp Phi

Cha của Lâm Hồng Bình, Lâm Vĩnh Căn là người khá trung thực, kém xa vợ. Kể từ khi Triệu Anh Lai kết hôn với Lâm Vĩnh Căn, bà ta đã gánh vác làm chủ cả gia đình. Sau ngần ấy năm, Triệu Anh Lai bảo Lâm Vĩnh Căn đi về phía đông thì ông ấy sẽ không bao giờ đi về phía tây.

Chương 85: Chương 85

Lần này Triệu Anh Lai la hét muốn từ hôn, ngay cả khi Lâm Vĩnh Căn không hoàn toàn đồng ý với điều đó, ông ấy cảm thấy rằng những điều không rõ ràng giữa Khương Tuệ Tuệ và Đàm Thiên Vĩ không phải dựa trên lời nói của người khác, ít nhất phải có bằng chứng, nhưng khi Triệu Anh Lai lên tiếng, ông ấy sẽ không dám lên tiếng bất cứ một lời nào.

“Được, được, tôi đi ngay đây.” Lâm Vĩnh Căn gật đầu, dự định xuống núi kêu thêm người lên đây phụ giúp.

Tuy nhiên, bọn họ lại nghe thấy giọng nói nghiêm nghị của Tống Thời Thanh nói: "Tôi đã g.i.ế.c con trâu rừng này."

Lâm Vĩnh Căn sững sờ tại chỗ, nụ cười trên khuôn mặt của Triệu Anh Lai biến mất không trông thấy.

Triệu Anh Lai tức giận mà nói: "Cái quái gì vậy? Cậu không phải là con của kẻ phản loạn ở làng của chúng ta hay sao? Tại sao cậu lại nói rằng bản thân đã g.i.ế.c c.h.ế.t con trâu rừng này? Tôi nghe rõ ràng rằng con trâu rừng này là con trai tôi, Hồng Bình đã dùng s.ú.n.g b.ắ.n chết!"

Lưu Ái Đệ cười ha ha vài tiếng: "Tại sao vậy nhỉ? Làm phiền thím ngày thường không nên chỉ dùng lỗ tai mà nên dùng cả mắt để xem. Khó trách thím suốt ngày làm loạn nói cô em chồng tôi và thanh niên trí thức Đàm không trong sạch, nói dối không chớp mắt, còn làm loạn muốn từ hôn! Lần này tôi xem như đã hiểu, những gì thím nghe được là sự thật à? Vậy thì nếu tôi nói rằng nửa đêm tôi nghe

được thím đi gian dúi với người đàn ông khác thì thím có nhận hay không?"

Sau khi nói điều này, Khương Tuệ Tuệ đã bí mật giơ ngón tay cái lên cho Lưu Ái Đề, thật là quá lợi hại.

Cách duy nhất để đối phó với những người vô lý như Triệu Anh Lai là dựa vào người như đồng chí Lưu Ái Đề.

Nghe vậy, Triệu Anh Lai tức giận đỏ bừng mặt, nghiêng răng nghiêng lợi: "Lưu Ái Đề, con mẹ mày, cô đang nói cái gì vậy hả?! Ai nửa đêm ra ngoài gian dúi với đàn ông? Có tin là tôi xé nát cái miệng rộng của cô ra hay không!?"

"Sao? Nói đến đúng chỗ đau của thím hay sao? Mỗi thím được nói xấu em chồng tôi nhưng tôi không được nói thím à? Em chồng tôi là một cô gái trong sạch không lẽ danh tiếng không quan trọng bằng danh tiếng của một người như thím hay sao? Khi thím mở miệng nói xấu về em chồng tôi, tại sao thím không nghĩ rằng mình sẽ có ngày hôm nay?"

Cố Diệp Phi

Xét về hình thể, Lưu Ái Đề lớn hơn Triệu Anh Lai gấp hai lần, làm sao cô ấy có thể sợ Triệu Anh Lai chứ?

Ngay cả khi Lâm Hồng Bình có mặt, chẳng phải sẽ có Tổng Thời Thanh ở bên bọn họ hay sao?

Cô ta đứng thẳng lưng, xắn tay áo đi tới, bộ dạng như muốn đánh nhau, đáng vẻ ta đây không sợ: "Tôi vừa mới nói hôm nay có chuyện gì sao? Triệu Anh Lai nửa đêm ra ngoài gian dúi với người đàn ông khác vào tối hôm qua, tôi đều đã nhìn thấy, mọi người nghe này, Triệu Anh Lai nửa đêm đi gian dúi với người khác!"

Lâm Hồng Bình rất tức giận khi mẹ của hắn ta bị nói như vậy, nhưng là một người đàn ông, hắn ta thực sự không thể đối đầu với Lưu Ái

Đệ, một người đàn bà đánh đá, vì vậy hẳn ta chỉ có thể nghiền chặt răng.

Tỏ vẻ tức giận nói: "Lưu Ái Đệ! Tôi thấy cô là chị dâu của Khương Tuệ Tuệ, nên tôi sẽ không thềm chấp nhận với cô, nhưng mẹ tôi là một người lớn tuổi. Là một người hậu bối, làm sao cô có thể mở to mắt và nói bậy bạ, đổ nước bẩn lên người mẹ tôi như vậy? Người không biết thì sẽ thật sự tin vào lời này, mẹ tôi sau này làm sao có thể làm người nữa?!"

Lâm Hồng Bình tức giận đến đỏ mặt tía tai, ôm chặt s.ú.n.g trong tay hẳn ta, nhìn khá là đáng sợ, nhìn thấy hẳn ta như vậy, Lưu Ái Đệ thực sự bị dọa, vì vậy cô ta không dám tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa nữa.

Chính Khương Tuệ Tuệ đã đứng ra bảo vệ Lưu Ái Đệ: "Lâm Hồng Bình, tôi không liên quan gì đến anh, nên anh không cần phải nhìn mặt tôi, anh sợ mẹ anh bị hắt nước bẩn thì sau này sẽ không thể làm người nữa, vậy còn tôi thì sao? Tôi có thể làm người nữa được hay không?"

Chương 86: Chương 86

Nói xong, cô lại cười chế giễu: "Quên đi, tôi nói với anh những chuyện này làm gì, dù sao thì anh vẫn sẽ tin những gì mẹ anh và Khương Thúy Thúy nói, thật đúng là lãng phí thời gian."

Lâm Hồng Bình sững sờ nhìn Khương Tuệ Tuệ, đôi mắt tò mò đầy vẻ nghiên cứu.

Khương Tuệ Tuệ nói lời này là có ý gì? Ý của cô là giữa cô và Đàm Thiên Vĩ không có gì sao? Mẹ hắt ta và Khương Thúy Thúy đang vu khống cô hay sao? Làm sao lại có khả năng như vậy? Tại sao mẹ hắt ta lại phải nói dối hắt ta?

Lâm Hồng Bình: "Ý của cô là gì?"

Nhìn thấy linh hồn của con trai mình sắp bị Khương Tuệ Tuệ cướp đi, Triệu Anh Lai kéo Lâm Hồng Bình lại, bày ra vẻ tức giận: "Ai u, đứa con trai ngu ngốc của tôi, nghe cô ta nói lung tung ở đó làm gì, cô ta có dám thừa nhận những điều cô ta đã làm hay không? Bây giờ điều quan trọng nhất đối với chúng ta là con trâu rừng này! Con trâu rừng này nặng hàng trăm cân, đáng giá rất nhiều tiền! Hồng Bình, con hãy nói cho mẹ biết, con có b.ã.n c.h.ế.t con trâu rừng này hay không? Trâu của nhà chúng ta không thể bị người khác cướp đi!"

Cho dù Triệu Anh Lai không có ngắt lời, Khương Tuệ Tuệ cũng không buồn giải thích bất cứ điều gì với Lâm Hồng Bình.

Tại sao phải giải thích nhiều như vậy? Có còn cảnh Lâm Hồng Bình phát hiện ra bản thân mình đã bị hiểu lầm, sau đó hối hận về sai

lầm của hẳn ta và lại theo đuổi chính mình hay sao? Chỉ để lại một câu và để Lâm Hồng Bình tự đoán.

Không phải Khương Thúy Thuý đang tự cho rằng mình có thể kê cao gối mà ngủ sao? Bà ta chắc chắn sẽ kiểm việc để mà cho cô ta làm.

Lâm Hồng Bình vẫn đang đợi Khương Tuệ Tuệ giải thích, nhưng Khương Tuệ Tuệ không có gì để nói. Triệu Anh Lai liên tục hỏi, nhưng Lâm Hồng Bình chỉ có thể nói: "Mẹ, con không g.i.ế.c con trâu rừng này."

Triệu Anh Lai giống như một quả bóng xì hơi, bà ta không còn gì để nói.

Cố Diệp Phi

Nhưng sau khi đi rồi, bà ta không kìm lòng được mà chạy lại nhổ nước miếng vào mặt Khương Tuệ Tuệ: "Hừ, cái con tiểu hồ ly bị dịch hạch đeo bám này, ông trời nhất định sẽ che chở cho mày!"

Lưu Ái Đệ tức giận: "Bà già c.h.ế.t tiệt, bà đang gọi ai là hồ ly tinh vậy?"

Khương Tuệ Tuệ nhìn Triệu Anh Lai từ trên xuống dưới, nói thẳng: "Điều bà nói là, ông trời nhất định sẽ sáng mắt ra để trừng phạt những người hay nói điêu, hắt nước bắn lên người khác!"

Sau khi gia đình Lâm Hồng Bình rời đi, Lưu Ái Đệ vui vẻ nhìn con trâu rừng lớn trên mặt đất, cười nói: "Thật là kỳ lạ, phải nói rằng tôi không g.i.ế.c con trâu rừng này, nhưng khi tôi biết con trâu này không phải do Lâm Hồng Bình giết, làm sao tôi có thể vui mừng như vậy được nhỉ?"

Nói xong, cô ta lại liếc mắt nhìn Tống Thời Thanh một cái, thấy thân hình anh cao lớn vạm vỡ, liền nói đùa: "Ngày thường nhìn không ra được, người trẻ tuổi như cậu vậy mà vẫn có chút tài năng. Nhưng

cậu chắc chắn không thể tự mình dắt trâu xuống núi, phải không? Thế này thì sao, tôi sẽ gọi Vệ Quân và bác cả nhà tôi lên giúp cậu.”

Trước khi Tống Thời Thanh có thể trả lời, cô ta đã vội vàng đi xuống núi gọi người.

Về việc tại sao đồng chí Lưu Ái Đệ lại nhiệt tình như vậy, một là vì hôm nay cô ta thấy rất vui khi mừng Triệu Anh Lai. Ai bảo con trai Triệu Anh Lai đã từ hôn với em chồng của cô ta làm gì? Cô ta và người nhà họ Lâm sẽ không bao giờ có thể hòa thuận với nhau.

Thứ hai là nghĩ nếu nhà bọn họ giúp mang trâu rừng xuống cho Tống Thời Thanh, như vậy vô luận như thế nào, Tống Thời Thanh nhất định phải cho bọn họ mấy miếng thịt trâu rừng chứ đúng không?

Sau khi Lưu Ái Đệ xuống núi, Lý Tú Cầm nói rằng cô ấy sẽ đi lấy giỏ tre lại đây.

Chương 87: Chương 87

Trước khi nghe thấy tiếng súng, bọn họ đã đến tìm Khương Tuệ Tuệ mà không màng đến việc mang giỏ tre trên lưng, bây giờ Khương Tuệ Tuệ đã ổn, tại sao bọn họ không đi lấy giỏ tre về? Trong giỏ tre có một nửa nắm bào ngư, nắm linh sam và nửa còn lại là măng rừng!

Lý Tú Cẩm rời đi không bao lâu, Khương Tuệ Tuệ đã nghe thấy một giọng nói từ hệ thống: "Chúc mừng ký chủ, miệng quạ đen đã thành công và phần thưởng lần này là một ống thuốc mỡ."

Thuốc mỡ ư?

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ biết rằng đây là khen thưởng do miệng quạ đen thành công của Triệu Anh Lai đưa cho cô, nhưng cô có chút khó hiểu tại sao lại được thưởng thuốc mỡ. Nhưng cô nhanh chóng nhận ra tại sao hệ thống lại thưởng cho cô thuốc mỡ rồi.

Nếu như trước đó cô không nhìn rõ vết thương của Tống Thời Tình là do quá bối rối, thì bây giờ cô có thể nhìn thấy rõ ràng rành rành.

Quần áo bị cành cây xé rách, trên da trần có vài vết máu. Trong khi đó, vết thương trên cánh tay to bằng móng tay của cô chẳng là gì cả.

Chắc là đau lắm, Khương Tuệ Tuệ nghĩ thầm trong lòng.

Cô lấy thuốc mỡ đi đến bên cạnh Tống Thời Thanh, sau khi nhìn kỹ, cô phát hiện ra rằng nó nghiêm trọng hơn cô tưởng tượng. Vết thương trên cánh tay bị thứ gì đó cắt ra, da thịt bị xé toạc, m.á.u chảy ra đã khô lại.

Khương Tuệ Tuệ cắn môi và vươn tay nắm lấy bàn tay đang rút lại của Tống Thời Thanh: "Đừng cử động, anh đang bị thương."

Tống Thời Thanh thờ ơ nhìn vết thương, động vật trên núi rất cảnh giác và không dễ bắt. Mỗi lần lên núi bắt thứ gì, anh nhất định sẽ bị thương, mấy năm nay anh cũng đã hình thành thói quen.

Dù sao thì một thời gian sau khi đóng vảy sẽ ổn thôi, không có gì to tát cả.

Anh thậm chí cũng không nhú mày lấy một cái: "Không sao đâu, lát nữa sẽ khỏi thôi."

"Anh không bôi thuốc sẽ để lại sẹo, đừng cử động, để tôi bôi thuốc cho anh." Tuệ Tuệ cau mày và bôi thuốc cho Tống Thời Thanh, ai nói đàn ông có sẹo thì không quan trọng? Thật đáng tiếc khi một cơ thể xinh đẹp như vậy lại có vết sẹo...

Vì không có tấm bông nên Khương Tuệ Tuệ chỉ có thể bóp thuốc mỡ lên tay trước, sau đó dùng đầu ngón tay chậm rãi xoa lên miệng vết thương. Động tác của cô rất nhẹ nhàng, giống như sợ làm đau Tống Thời Thanh, sau khi lau vết thương xong, cô lại gần thổi vài hơi.

Cả người Tống Thời Thanh cứng ngắc đứng ở xa xa, cúi đầu nhìn cô gái trước mặt đang nghiêm túc bôi thuốc, đôi môi anh đào căng mọng hơi mím, cánh tay như bị lông vũ vuốt ve, tê dại, phải nói là rất ngứa.

Lộc cộc.

Anh nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ đến cảnh hai người lẫn lộn với nhau lúc trước, toàn thân liền nóng bừng.

Nghĩ tới những gì bà nội đã nói với anh: "Cô ấy thích cháu sao? Bà nội nói cho cháu biết, nếu cháu cũng thích cô ấy, cháu có thể nói với bà nội, nếu cô ấy không ghét chúng ta, chúng ta nhanh đi cầu hôn đi."

Trước đây, anh cảm thấy những gì bà nội nói là điều không thể, nhưng bây giờ trong lòng anh lại cảm thấy khác. Trong những ngày qua tiếp xúc với Khương Tuệ Tuệ, cô không tức giận vì cô tin tưởng vào anh và khi anh ôm cô vừa rồi.

Anh tự nghĩ, Khương Tuệ Tuệ có thực sự thích anh không?

Cô có sẵn sàng kết hôn với anh hay không?

Khi Khương Tuệ Tuệ đang điều trị vết thương thứ ba, Tống Thời Thanh không thể nhịn được mà hỏi: "Khương Tuệ Tuệ, cô ..."

Trước khi anh có thể hỏi, Lý Tú Cầm đã trở lại với một cái sọt trên lưng. Nhìn thấy em chồng đang bôi thuốc cho một người đàn ông là Tống Thời Thanh, cô ấy vội vàng gọi cô và nói: "Em chồng, giỏ tre của em đâu rồi? Làm mất rồi hả?"

Khương Tuệ Tuệ liếc nhìn thoáng qua Lý Tú Cầm một cái, trả lời: "Em không biết đã để nó ở đâu rồi, chị dâu, đợi một chút, em đi tìm ngay đây."

Nói xong, cô quay đầu lại hỏi Tống Thời Thanh: "Vừa rồi anh muốn hỏi tôi cái gì?"

Sau khi bị ngắt lời, Tống Thời Thanh đột nhiên không thể hỏi lại.

Chương 88: Chương 88

Anh vốn là một người rất tự cao kiêu ngạo, nếu không thì anh đã không tự trải qua năm năm, cho dù cuộc sống có gian khổ đến đâu, anh cũng sẽ không bao giờ đi gặp người bác cả đi đầu trong việc lục soát nhà của ông bà mình để giữ lấy chức vụ.

Anh lắc đầu: "Không có gì."

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ cũng không nghĩ nhiều về điều đó, đặt thuốc vào tay anh và nói: "Tôi đã lau tất cả những nơi trên lưng mà anh không thể chạm tới, anh nhìn xem còn chỗ nào chưa bôi thuốc thì tự mình bôi thuốc đi. Trước tiên là anh nên bôi thuốc này đi, hiệu quả rất là tốt đó. Mỗi ngày chỉ cần xoa ba lần là được."

Hệ thống cho thì hiệu quả nhất định là rất phi thường rồi, nhưng Khương Tuệ Tuệ không biết nó tốt như thế nào, ba lần một ngày là điều cô tùy tiện nói, dù sao thông thường thì dường như là ba lần một ngày.

Sau khi giải thích điều này, cô vội vã đi tìm chiếc giỏ tre của cô.

Cô cũng đã hái được nửa giỏ toàn là nấm, thế nên đừng để mất chúng!

Tống Thời Thanh cầm thuốc mỡ mà cô đưa trong tay, ánh mắt anh rơi vào lưng cô. Nhìn cô bước từng bước thật cẩn thận về phía trước, trong lòng anh dâng biết lên bao cảm xúc lẫn lộn.

Không thể không thừa nhận rằng mặc dù Khương Tuệ Tuệ hơi yếu đuối một chút, nhưng cô thực sự khá dễ mến và làm cho người ta thấy thích.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt Lý Tú Cẩm, nhưng trong lòng cô ấy lại dâng lên một khả năng.

Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng tìm thấy chiếc giỏ tre mà cô đã đánh rơi trên mặt đất, một số nấm rơi ra đã bị cô dẫm nát trong lúc hoảng sợ, nhìn thấy vậy cô liền đau lòng, cô đã ôm xác nấm và nói một cách tiếc thương: "Bọn mày thật là thật đáng thương, lẽ ra bọn mày có thể hy sinh trở thành thức ăn và làm thành những món ăn ngon, nhưng bây giờ..."

"Chao ôi..." Sau khi thở dài, cô giả vờ khóc rất thảm thiết.

Sau khi nhìn thấy Lý Tú Cẩm đến, cô lập tức trở lại bình thường. Lý Tú Cẩm nói với cô: "Anh cả và anh thứ ba của em đang đến đây, chúng ta hãy nhanh chóng đến và cùng nhau xuống núi đi. Thanh niên trí thức Tổng đã g.i.ế.c một con trâu rừng lớn như vậy, cậu ấy chắc chắn sẽ bán nó nếu không ăn hết. Đến lúc đó chúng ta cũng sẽ mua một ít."

"Được ạ." Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, trong lòng đã nghĩ xem đến lúc đó nên nấu món gì rồi.

Khi hai anh em Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân được Lưu Ái Đề gọi đến, bọn họ không tin lời mô tả phóng đại của đồng chí Lưu Ái Đề, có ai có thể tay không g.i.ế.c được một con trâu rừng chứ? E rằng là đã trộm một con trâu con ấy.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy nó, tất cả đều mở to mắt. Quả thật là một chàng trai tốt, một con trâu rừng lớn đến như vậy kia mà!

Hai người lần lượt giơ ngón tay cái với Tổng Thời Thanh, vỗ vỗ bả vai anh: "Thật là giỏi, cậu thật sự đã làm được!"

Sau khi tùy tiện tán gẫu vài câu, ba người cùng nhau nhấc con trâu lên, một trong ba người nhấc đầu trâu lên, một người khác nhấc thân con trâu, người kia nhấc đuôi trâu lên. Bọn họ đều là những nông dân đã quen với công việc nặng nhọc, không có kỹ năng gì khác, nhưng bọn họ vẫn còn sức lực, nghiêng rằng nghiêng lợi đứng dậy và đi xuống núi.

Về phần Lưu Ái Đề thì xuống núi gọi người, cô ta cũng không lên nữa, mà ở lại nhà tiếp tục làm việc.

Lý Tú Cầm và Khương Tuệ Tuệ đi phía sau những người đàn ông, cô ấy nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ, khi chạm vào làn da mịn màng như sữa của cô, cô ấy hơi ngạc nhiên, nhưng cô ấy không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào, chỉ thì thầm: "Em gái nhỏ, chị dâu muốn hỏi em, em với thanh niên trí thức Tống rất thân quen hay sao?"

"Vẫn không hẳn là thân quen lắm, có chuyện gì vậy ạ?" Khương Tuệ Tuệ liếc nhìn thoáng qua Lý Tú Cầm, chờ đợi những lời tiếp theo.

Chương 89: Chương 89

Nhưng có thể đoán được, nhất định cô ấy sẽ nói rằng Tống Thời Thanh là con của kẻ phản loạn, vì vậy cô ấy đã bảo cô đừng lại gần anh quá. Nhưng hầu hết mọi người ngày nay đều có loại tâm lý này, và Khương Tuệ Tuệ sẽ không thấy không vui vì Lý Tú Cầm đã nói với cô như vậy, cùng lắm thì cô sẽ chỉ đồng ý với cô ấy một cách qua loa.

Thật bất ngờ, Lý Tú Cầm thực sự không nói gì về điều này.

“Không có gì, chị dâu chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi.”

Lý Tú Cầm cười nói: “Chỉ là lần trước mẹ đã nói với chị, bà ấy đã nhờ người ta tìm cho em một người bạn đời mà thôi, gia cảnh hình như rất tốt, hơn nữa còn đang làm kế toán trong một khách sạn nhà nước. Hôm qua còn cầm một bức ảnh của em mang đến nhà thím Ngưu. Người ta ước tính rằng điều này có thể thành công. Mẹ nói rằng bà ấy muốn nói với em khi sự việc được giải quyết thỏa đáng, nhưng chị muốn nói với em trước một chút, để trong lòng em có sự chuẩn bị. Đừng chê chị dâu nói nhiều nhé.”

“Phụt...” Khương Tuệ Tuệ nghe xong thì có hơi không biết phải nói sao, không phải lúc trước cô đã nói với mẹ là cô không muốn kết hôn trong thời gian này rồi sao? Tại sao mẹ cô lại lén lút tìm đối tượng cho cô ở sau lưng cô?

Nhưng nghĩ lại lại thấy buồn cười, nghĩ trước đây cô luôn được đàn ông săn đuổi ráo riết mà giờ bị giảm sút đến mức mẹ cô phải nhờ người tìm bạn đời cho cô.

Nhưng cô hoàn toàn không có ý định đi xem mắt, cô đã nghĩ đến việc hỏi Phương Quế Chi xem đã có chuyện gì.

Mẹ cô không bao giờ đề cập đến nó với cô.

Về phần Lý Tú Cầm, nếu Khương Tuệ Tuệ nói với cô ấy rằng cô còn quá trẻ và không muốn kết hôn, cô ấy có thể sẽ phải "thuyết phục" cô trong một khoảng thời gian rất lâu, vì vậy cô không định nói quá nghiêm túc với cô ấy. Rốt cuộc thì năm nay Lý Tú Cầm mới hơn hai mươi hai tuổi một chút, Nữu Nữu đã hơn ba tuổi, kết hôn với Khương Vệ Quốc khi cô ấy mới mười tám tuổi.

Năm nay Khương Tuệ Tuệ sẽ tròn mười chín, và nếu cô cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ trở thành cái mà bọn họ gọi là 'cô gái già'.

Dù sao thì cũng chỉ cần thu phục được Phương Quế Chi ổn định, cô nửa đùa nửa thật nói: "Thật không vậy? Tìm đối tượng cho em sao? Tại sao mẹ không nói với em? Đẹp trai không? Em có tầm mắt rất cao, nếu mà lớn lên không đẹp trai thì em sẽ không thích."

Nói xong, cô cố ý giả như vô tình liếc nhìn Tống Thời Thanh đang đi phía trước, để khiến cô thích, bất kể nói thế nào, người đó nhất định phải có khuôn mặt giống Tống Thời Thanh.

Cố Diệp Phi

Lý Tú Cầm chỉ nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ đang nói đùa, liền nói: "Em vẫn còn trẻ, em vẫn còn nhìn mọi thứ một cách quá phiến diện. Để kết hôn, điều quan trọng là tìm một người tốt với em."

"Vậy anh cả đối xử tốt với chị như thế nào?" Khương Tuệ Tuệ quay đi và đưa chủ đề này quay về Lý Tú Cầm và anh trai Khương Vệ Quốc của cô.

Lý Tú Cầm đỏ mặt: "Anh cả của em là người trung thực và tốt với tất cả mọi người."

“VẬY anh ấy tốt với chị à?” Thấy Lý Tú Cầm đỏ mặt, Khương Tuệ Tuệ nghiêng người và tiếp tục trêu chọc cô ấy.

Nhưng cô không chú ý rằng sau khi nghe cuộc trò chuyện của bọn họ, Tống Thời Thanh đi ở phía trước có một sắc mặt u ám và có chút ghen trong cổ họng. Niềm vui khi bắt được một con trâu rừng tan thành mây khói và biến mất không thấy tung tích.

Khương Vệ Quốc ở phía trước nghe thấy những lời của Khương Tuệ Tuệ, bất đắc dĩ lắc đầu bất lực: "Em gái nhỏ, một cô gái như em hỏi những điều này làm gì? Em không thấy xấu hổ hả?"

Khương Tuệ Tuệ cười một tiếng, tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông bạc kêu: "Đây là chuyện thường xảy ra thôi, xem anh khẩn trương như thế nào này!"

Chương 90: Chương 90

Lý Tú Cầm nhìn Khương Tuệ Tuệ, rồi nhìn Tống Thời Thanh ở trước mặt cô ấy, từ góc độ của cô ấy, cô ấy chỉ có thể nhìn thấy góc nghiêng khuôn mặt của Tống Thời Thanh.

Đôi môi mỏng của anh mím lại, khuôn mặt như d.a.o khắc của anh lạnh như băng.

Cô ấy đoán rằng Tống Thời Thanh chắc hẳn đã nghe thấy những gì cô ấy nói với Khương Tuệ Tuệ. Nghe được thì tốt, miễn cho anh lại có những ý nghĩ không nên có.

Lý Tú Cầm là một người có trí tuệ và cảm xúc cao, vốn dĩ cô ấy muốn nói thẳng rằng Tống Thời Thanh là đứa trẻ của kẻ phản loạn, khiến cho Khương Tuệ Tuệ tránh xa anh, nhưng cô ấy sợ rằng mình sẽ làm em chồng không vui, vì vậy cô ấy đã nói về việc hôn nhân.

Cô ấy là người từng trải, em chồng đối với Tống Thời Thanh như thế nào thì khó mà biết, nhưng nhất định là cô có chút ý tứ gì đó, nếu không, chẳng lẽ một cô gái lớn lại chạy tới bôi thuốc cho một người nam nhân hay sao? Lại còn đến gần như vậy.

Hơn nữa, khi Tống Thiển nhìn em chồng, cô ấy có thể nhìn rõ ánh mắt đó, nếu nói bọn họ thật sự không có chuyện gì, thì dù thế nào thì cô ấy cũng sẽ không tin.

Những năm gần đây, ai cũng không muốn có chút dính dáng gì đến con của kẻ phản loạn, mấy năm nay rắc rối rất nhiều, mấy năm gần đây mặc dù đã đỡ hơn, nhưng ai biết một ngày nào đó sẽ lại xảy ra?

Đến lúc đó, nếu em chồng thật sự có quan hệ với Tổng Thời Thanh, nhà bọn họ sẽ không bị liên lụy chứ?

Đặc biệt là Vệ Quốc nhà cô ấy đã tốt nghiệp sơ trung, không dễ tìm thấy những người tốt nghiệp cao trung ở Nguyệt Phượng Loan, khi xã tuyển chọn cán bộ lữ đoàn, Vệ Quốc nhà cô ấy có xác suất được chọn rất cao, nhưng nếu Khương Tuệ Tuệ và Tổng Thời Thanh ở bên nhau thì rất khó mà nói.

Vì vậy, bất kể là vì gia đình này hay vì người đàn ông của cô ấy, cô ấy cũng sẽ không ủng hộ mối quan hệ của Khương Tuệ Tuệ với Tổng Thời Thanh.

Cô ấy cũng không nghĩ rằng có gì sai trái với những gì bản thân mình đã làm, Phương Quế Chi nói với cô ấy rằng cháu trai của Ngưu Thúy Phân có gia cảnh tốt và anh ta có một công việc nghiêm túc, em chồng gả qua đó nhất định sẽ được hưởng phúc.

Dù thế nào thì cũng tốt hơn đi theo con của kẻ phản loạn.

Bởi vì nhà họ Tống cách chân núi không xa nên bọn họ khiêng con trâu rừng đến nhà Tống Thời Thanh trước.

Thấy Tống Thời Thanh cả đêm không về, bà nội Tống rất lo lắng. Bây giờ có thể coi như nhìn thấy cháu trai còn sống trở về, lại mang về một con trâu rừng lớn như vậy, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống, mừng rỡ vội vàng gọi Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân đến uống miếng nước và nghỉ ngơi.

Khương Vệ Quốc xua tay nói: "Không cần đâu, bà nội Tống, ở nhà chúng tôi còn có việc cần làm, không ngồi ở đây được, cháu trai của bà thật là giỏi, đánh c.h.ế.t một con trâu rừng lớn như vậy, đến lúc mọi người g.i.ế.c trâu chúng tôi nhất định sẽ đến mua mấy miếng thịt."

Cổ Diệp Phi

Xã Nguyệt Phượng Loan thực sự có trang trại lợn của riêng mình, nhưng quản lý cấp trên đã đặt ra các mục tiêu. Chỉ sau khi các mục tiêu trên được hoàn thành, phần còn lại có thể được giữ lại. Chúng sẽ bị g.i.ế.c trong Tết Nguyên đán và toàn bộ xã sẽ được chia phần.

Nhất định là không đủ chia, mỗi nhà chỉ được hai lạng thịt, thực sự là không đủ ăn.

Trong gia đình tuy có nuôi gà nhưng mỗi hộ chỉ được nuôi nhiều nhất hai con gà, nếu nuôi nhiều quá sẽ bị c.h.ặ.t đ.ầ.u nói là tư bản.

Thật ra là hợp tác xã cung ứng và tiếp thị có bán thịt, nhưng vé thịt không dễ lấy, không có vé thì có tiền cũng không mua được.

Nên nếu trong xã có người săn được những con to như lợn rừng, trâu rừng thì ai cũng mừng, chưa kể thịt bán ra rẻ hơn hợp tác xã cung ứng và tiếp thị nhiều, còn không mất vé, mỗi nhà đều có thể mua một ít để mang về nhà.

Chương 91: Chương 91

Bất kể thế nào thì khoảng thời gian này vẫn là thời gian sôi nổi y hệt như năm mới vậy.

Sau khi nghe điều này, bà nội Tống mỉm cười đáp lại: "Lúc đó tôi sẽ nhờ Thời Thanh gửi một ít thịt ngon đến cho gia đình mọi người. Lần này cảm ơn mọi người rất nhiều."

Nếu không phải là nhờ bọn họ, một mình Tống Thời Thanh làm sao có khả năng mang con trâu lớn như vậy xuống núi, bà ấy và ông nội Tống tuổi cũng đã lớn nên nhất định không thể giúp được gì nhiều.

.....

Sau khi tiễn hai anh em Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân đi, Tống Thời Thanh đi tắm trước, thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi trở lại giường, nằm xuống và ngủ thiếp đi.

Sau một ngày một đêm mệt mỏi, quả thật là anh buồn ngủ vô cùng, vừa chạm gối là ngủ ngay.

Anh có một giấc mơ về Khương Tuệ Tuệ.

Trong giấc mơ, anh từng bước đến gần Khương Tuệ Tuệ, rồi kéo cô vào trong lòng. Cô nâng khuôn mặt to bằng lòng bàn tay lên, trên mặt có chút ủy khuất, dịu dàng nũng nịu nói: "Nhẹ một chút, anh làm em đau..."

Anh áp sát cô vào người mình, cảm nhận được sự run rẩy từ trên người cô, cơ thể anh như muốn bốc cháy, như muốn đốt cháy cả

người anh, nóng như thiêu đốt. Nhưng khi anh chạm vào làn da của Khương Tuệ Tuệ, anh cảm thấy vô cùng thoải mái, làn da của cô mềm mại đến mức dường như có thể vắt ra nước, mềm mại, ngọt ngào và lạnh như băng.

Chỉ khi ôm cô, anh mới có thể cảm thấy dễ chịu hơn và giảm bớt sức nóng trên người, Khương Tuệ Tuệ trở thành liều thuốc giải của anh.

Anh khao khát cô, muốn nuốt chửng cô, để cô hòa vào m.á.u thịt của mình.

Anh cúi xuống và nghe thấy chính mình gọi cô bằng một giọng cực kỳ khàn: "Tuệ Tuệ..."

...

Sau khi tỉnh dậy khỏi giấc mơ, Tống Thời Thanh ngồi dậy từ trên giường, sau khi ý thức được mình vừa mơ thấy cái gì, sắc mặt tái nhợt, hung hăng tự tát mình một cái thật mạnh.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình có thể vô liêm sỉ như vậy, bắt nạt một cô gái Khương Tuệ Tuệ trong giấc mơ đến như thế.

Nhớ lại cảnh Khương Tuệ Tuệ đá anh thật mạnh và gọi anh là lưu manh ngày hôm đó, anh cảm thấy Khương Tuệ Tuệ lúc đó thật vô lý, nhưng những gì anh đang làm bây giờ thì có gì khác so với một tên lưu manh?

Đây cũng là lần đầu tiên anh có một giấc mơ như vậy khi lớn lên, anh không bao giờ nghĩ rằng nhân vật chính sẽ là Khương Tuệ Tuệ.

Xua đi những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, anh liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh giường, hiện tại đã hơn ba giờ chiều. Giết một con trâu cũng cần chút công sức, bây giờ đến lúc phải làm rồi.

Anh bước ra khỏi cửa, vào bếp lấy một xô nước lạnh, rồi đi ra ngoài, cầm xô và dội hết nước lên người mình.

Mãi cho đến lúc này, những khô nóng trong người mới dần dần giảm xuống.

Vừa đúng lúc bà nội Tổng vừa định gọi anh dậy, nhìn thấy một màn này, bản thân liền kinh hãi, vội vàng chạy tới lấy khăn lau cho anh: "Đứa nhỏ này, bây giờ mới là tháng mấy hả? Tại sao lại tắm nước lạnh? Bị cảm lạnh thì biết làm sao bây giờ? Mau đi thay một bộ quần áo khô đi."

Tổng Thời Thanh cũng không nhiều lời, nói đồng ý rồi lập tức trở về phòng.

Sau khi thay quần áo lần nữa, anh nói với bà nội một câu rồi ra ngoài g.i.ế.c trâu.

Trong khi Tổng Thời Thanh đang ngủ, bà nội Tổng đã liên lạc với đại đội trưởng và những người khác, gọi một vài người đàn ông đến, bọn họ cùng nhau khiêng trâu ra bãi phơi nắng, dù sao thì bọn họ cũng sẽ phải g.i.ế.c và chia trâu. Có đại đội trưởng ở đó thì ai cũng không dám đánh chủ ý lên con trâu.

Nói là g.i.ế.c trâu, nhưng trên thực tế trâu rừng đã chết, chỉ cần m.ổ b.ụ.n.g trâu ra xử lý một chút là được.

Cố Diệp Phi

Ngay khi đại đội trưởng biết tin Tổng Thời Thanh g.i.ế.c được một con trâu rừng, ông ấy đã thông báo cho toàn xã trên đài phát thanh của thôn, đồng thời yêu cầu những người có nhu cầu mua thịt trâu đến sân phơi xếp hàng mua thịt vào thời điểm này.

Chương 92: Chương 92

Giá rẻ hơn một phân tiền so với hợp tác xã cung ứng và tiếp thị, còn không cần có vé, đó xem như là một món hời, hầu hết người dân trong xã đều đến mua thịt, nhà nào cũng cử người xếp hàng mua thịt, người không mua cũng đến đây để xem náo nhiệt.

Phương Quế Chi ban đầu nói rằng bà ấy đến mua thịt một mình, nhưng Khương Tuệ Tuệ nói rằng cô biết phần nào của thịt để mua là tốt nhất, vì vậy cô đã đến xếp hàng mua thịt.

Phương Quế Chi không nghĩ quá nhiều về điều đó, vì vậy bà ấy đã đến cô đến.

Lưu Ái Đề nghĩ rằng hôm nay cô ta giúp Tống Thời Thanh cãi nhau với Triệu Anh Lai trước, sau đó Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân giúp Tống Thời Thanh khiêng trâu về, dù như thế nào thì Tống Thời Thanh cũng nhất định sẽ chia cho nhà bọn họ vài miếng thịt.

Cô ta liếc nhìn cơ thể nhỏ bé của Khương Tuệ Tuệ, sợ rằng cô sẽ không thể nhắc nó lên, vì vậy cô ta liền đi theo, trò chuyện với những người phụ nữ trong thôn trong khi chờ đợi.

Lưu Ái Đề cầm từ trong nhà ra một nắm nhỏ hạt bí chiên, nói: "Vợ nhà Cát Tường, cô định sẽ mua bao nhiêu cân thịt?"

Vợ nhà Cát Tường cười cười nói: "Mua một cân trở về cho mấy đứa trẻ thấy đỡ thèm là được rồi, làm gì có tiền mà mua mấy cân? Cô cho rằng ai cũng có số tốt như cô được gả vào họ Khương, ở nhà có cha chồng làm trong đội vận tải, bình thường chúng ta sống bằng điểm công, vì vậy chúng ta phải tiết kiệm một ít đồ ăn thức uống."

Lưu Ái Đề có chút không vui. Cô ta gả vào nhà họ Khương, ai cũng cho rằng cô ta may mắn, nhưng tiền của gia đình lại nằm trong tay mẹ chồng Phương Quế Chi và cô ta thậm chí không thể chạm vào nó một chút nào.

“Cô xem cô nói này, tiền trong nhà đều là mẹ chồng giữ trong tay, cho nên tôi không có phần của mình.” Lưu Ái Đề nói.

Vợ nhà Cát Tường cũng không để ý lắm: “Bây giờ nó ở trong tay bà ấy, sau này chẳng phải sẽ chia cho Vệ Quốc và Vệ Quân hay sao? Đến lúc đó cô sinh cho nhà họ Khương mấy đứa cháu béo tròn, không lẽ còn sợ không được phân chút gì hay sao?”

Ai mà biết được.

Thấy mẹ chồng có thái độ thích em chồng như vậy, cô ta thật sự sợ nếu em chồng không được gả ra ngoài, cô sẽ đem tiêu hết tiền trong nhà bọn họ mất.

Nhưng cuối cùng cô ta cũng không nói thành lời, trong nháy mắt đã thấy đến lượt Khương Tuệ Tuệ, vì vậy vội vàng nói với vợ của Cát Tường: “Lần sau nói chuyện nhé.” Rồi vội vàng chạy tới, cô ta sợ rằng Tống Thời Thanh sẽ quên đi những thành tích tuyệt vời của cô ta nếu cô ta không ở bên.

Thịt trâu đắt hơn thịt lợn, thịt trâu ở hợp tác xã cung ứng và tiếp thị bán một tề một cân, Tống Thời Thanh bán một tề sáu xu một cân, lại còn không cần vé thịt.

Khương Tuệ Tuệ cầm năm nhân dân tệ mà mẹ cô đưa cho cô trong tay, cô không lo lắng về việc mua thịt ở đâu, mà nhìn chăm chăm vào vết sẹo trên cổ tay của Tống Thời Thanh, có chút sửng sờ.

Cổ Diệp Phi

Sau đó cô so sánh với chỗ cô giúp Tống Thời Thanh bơi thuốc, rõ ràng chỗ cô bơi thuốc đã hồi phục rất nhiều, không còn sưng đỏ nữa.

Cô chỉ vào cổ tay của Tống Thời Thanh và hỏi: "Không phải tôi đã bơi thuốc mỡ cho anh rồi hay sao? Tại sao anh không bơi thuốc mỡ?"

Tống Thời Thanh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Khương Tuệ Tuệ khi nghe thấy giọng nói của Khương Tuệ Tuệ. Đôi môi cô mở ra và đóng lại, khuôn mặt trắng nhỏ như ngọc của cô đầy lo lắng, đôi mắt đen trắng, màu thuần khiết nhất.

Tống Thời Thanh rõ ràng là không nghĩ đến giấc mơ trước đó, nhưng khi anh nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, cảnh tượng trong giấc mơ lại hiện lên trong đầu anh như thể nó tự mọc ra hai chân.

Bọn chúng có những suy nghĩ của riêng mình, gào thét và nhắc nhở anh ở mọi góc ngách trên cơ thể anh.

Anh vội nhìn đi chỗ khác, con d.a.o cắt thịt tuột khỏi tay anh, suýt chút nữa cắt vào ngón tay anh.

Chương 93: Chương 93

Khương Tuệ Tuệ thấy có gì đó không ổn với anh và nghĩ rằng anh quá mệt mỏi. Dù sao thì tối hôm qua anh cũng lên núi đánh nhau với trâu rừng cả đêm, làm sao có thể chỉ ngủ một lát đã đủ rồi?

"Anh có sao không? Cần thận một chút, anh cắt vào tay bây giờ." Khương Tuệ Tuệ vẫn rất quan tâm đến anh.

Nhưng sự quan tâm này càng nhiều, Tống Thời Thanh càng cảm thấy khó chịu. So với sự chân thành của Khương Tuệ Tuệ, anh ngày càng cảm thấy bản thân mình giống như 'lưu manh'.

"Không có việc gì." Tống Thời Thanh còn không ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Tôi quên bôi thuốc mỡ."

Khương Tuệ Tuệ nghe xong cũng không nghĩ nhiều, giải thích nói: "Vây buổi tối trở về anh nhớ bôi thuốc mỡ là được."

Nói xong mới chỉ vào thịt trâu chỗ Tống Thời Thanh, tỏ vẻ ngoan ngoãn và ngọt ngào, nói: "Cho tôi hai cân thịt ba chỉ, một cân xương trâu nữa." Câu trước không sao, ai cũng biết thịt ba chỉ ngon, nhưng xương trâu phía sau thì sao? Làm gì có miếng thịt nào còn dính trên xương trâu? Xương có ăn được không? Bọn họ không phải là chó!

Lưu Ái Độ nghe xong thì sắc mặt đã tái xanh, ánh mắt như muốn ăn thịt người, cô ta túm lấy tay Khương Tuệ Tuệ, xua xua tay với Tống Thời Thanh: "Đừng nghe cô ấy nói, chúng tôi không muốn xương trâu, còn cậu thì có thể cắt cho chúng tôi thêm một cân thịt mỡ, càng béo càng tốt!"

Người thời đại này vẫn theo chủ trương mua thịt mua mỡ, bởi vì một năm không được ăn thịt đến vài lần, dẫn đến trong dạ dày của mọi người thiếu dầu thiếu nước, có những người ăn chay quá nhiều khiến cho lượng axit trong dạ dày càng nhiều lên, cuối cùng cũng có thể mua một ít thịt, mọi người phải mua một ít mỡ, càng nhiều mỡ và nước càng tốt!

Những người đến đây xếp hàng sớm, ai mà không muốn mua một cân thịt mỡ mang về?

Chỉ có Khương Tuệ Tuệ, một 'đại ngốc' mới muốn mua xương trâu mang về mà thôi.

Triệu Anh Lai cũng đến để mua thịt, nhưng bà ta đến với một nửa cái chân què.

Phải nói là bà ta cũng khá xui xẻo, còn tưởng rằng con trâu lớn như vậy là do con trai g.i.ế.c chết, bà ta sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Cuối cùng không bắt được gì còn bị Lưu Ái Đề nói cho một hồi.

Hùng hùng hổ hổ đi xuống núi, nhưng khi sắp đến cửa nhà, không biết chuyện xui xẻo gì đã xảy ra, một chân bà ta giẫm phải một chiếc đinh. Những chiếc đinh chọc thủng đế giày và chọc thủng lòng bàn chân của bà ta. Cũng may bà ta không béo, cũng không giẫm lên một cách mạnh mẽ, nếu như bị người khác mập mạp giẫm lên, chẳng phải sẽ đ.â.m thủng chân hay sao?

Cổ Diệp Phi

Nhưng vết thương thực sự rất đau, m.á.u chảy ra rất nhiều, lòng bàn chân bị đ.â.m đến mức Lâm Hồng Bình phải đưa Triệu Anh Lai đến trung tâm y tế.

Không lâu sau khi bà ta trở về từ trung tâm y tế, sợ Lâm Vĩnh Căn sẽ không mua được miếng thịt tốt, Lâm Hồng Bình thì không có mặt

mũi nào đến mua thịt trâu, vì vậy bà ta chỉ có thể vác cái chân đau đến đây mua thịt.

Lúc này, Triệu Anh Lai đang xếp hàng phía sau Khương Tuệ Tuệ, cách tầm hai người, sau khi nghe điều này, bà ta không khỏi cười khẩy vài cái, nói với người đang xếp hàng trước mặt: "Xem này, có giống người đang sống không? Là nhiều tiền quá không có chỗ tiêu hay sao mà lại đi mua xương trâu mang về. May mà Hồng Bình nhà tôi đã từ hôn với cô ta, người như vậy mà ai cưới được thì đúng là gia môn bất hạnh! Vẫn là Thúy Thúy tốt, biết làm việc lại còn biết quán xuyến gia đình..."

Người phụ nữ đứng phía trước có chút xấu hổ, mấy lời này nếu bà ấy nói theo thì cũng không phải mà không nói gì thì cũng không được, Khương Tuệ Tuệ đang đứng trước mặt bọn họ. Mặc dù Triệu Anh Lai đã hạ thấp giọng nói, nhưng nếu cô ấy vẫn nghe được thì sao?

Triệu Anh Lai nói như vậy không phải là cố ý gây sự hay sao?

Quả nhiên, sau khi nghe những lời của Triệu Anh Lai, Lưu Ái Đệ, người ở gần bọn họ hơn, đã trừng mắt nhìn Triệu Anh Lai một cái.

Chương 94: Chương 94

Đầu tiên, Tống Thời Thanh cắt hai cân thịt ba chỉ, sau đó nhìn Khương Tuệ Tuệ, như thể đang hỏi xem là rốt cuộc cô muốn lấy xương trâu hay là lấy thịt mỡ.

Khương Tuệ Tuệ chỉ có thể thở dài và thỏa hiệp: "Vậy thì cắt thêm một cân thịt mỡ cho tôi đi."

Thực ra, cô muốn mua xương trâu là có lý do, nước hầm xương trâu rất ngon, dù là dùng làm món hầm hay dùng làm nước dùng ăn mì thì cũng đều rất ngon.

Rắc thêm một ít hành lá lên trên, thêm nửa muỗng cà phê dầu ớt, nếu có đậu hũ cắt nhỏ thì cho thêm một ít vào sẽ rất ngon.

Ăn hết tô mì và húp thêm một ngụm nước dùng sẽ khiến đầu lưỡi muốn run lên.

Nhưng cô quên rằng đây là năm 1975, không phải thời đại của cô trước đây, lúc này không ai đủ tiền mà đi mua xương, thịt mỡ mới là thứ bán đắt hàng nhất.

Tống Thời Thanh giơ con d.a.o lên và cắt miếng thịt béo nhất cho cô và đưa cho Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ nhìn những lớp mỡ béo ngậy trên đó và không khỏi rùng mình, ăn chỗ này vào trong bụng thì rốt cuộc là béo biết bao nhiêu đây.

Nhưng Lưu Ái Đề rất hài lòng, miếng mỡ này rất tốt, chất lượng tốt hơn nhiều so với những người phía trước đã mua, cô ta biết rằng Tống Thời Thanh sẽ không quên những gì cô ta đã giúp cho anh trước đây.

Sau khi lấy thịt và đưa tiền, Khương Tuệ Tuệ định quay người rời đi, nhưng Lưu Ái Đề không vội rời đi.

Cô ta đứng một bên cười ngây ngô với Tống Thời Thanh: "Này, này, thanh niên trí thức Tống, anh còn nhớ tôi không? Hôm nay chúng ta đã gặp nhau ở trên núi."

Tống Thời Thanh tỏ vẻ khó hiểu mà nhìn cô ta một cái, sau đó thờ ơ gật gật đầu: "Ừm, tôi nhớ rồi."

Sau đó không có hành động nào khác.

Lưu Ái Đề không chịu từ bỏ ý định, còn muốn nói tiếp cái gì đó, lại bị Triệu Anh Lai phía sau đẩy ra một phen: "Mua hay không mua? Không mua thịt thì nhanh đi đi, đừng có đứng ở đây cản đường!"

Lưu Ái Đề rất tức giận, nhưng thấy rằng Tống Thời Thanh thực sự không có ý định chia thịt cô ta, cô ta tức giận vắn người, ưỡn m.ô.n.g rồi tức giận rời đi.

Khương Tuệ Tuệ trông có vẻ rất khó hiểu, tự hỏi đồng chí Lưu Ái Đề đã xảy ra chuyện gì, tại sao cô ta lại đột nhiên nổi giận? Chỉ vì cô nói muốn mua một cân xương trâu hay sao?

Không, không đến mức đấy đúng không?

Hơn nữa, chẳng phải cô đã đổi xương trâu thành thịt mỡ rồi hay sao? Chẳng lẽ một miếng thịt mỡ béo ngậy như vậy mà vẫn không đúng ý cô ta sao?

Cố Diệp Phi

Không thể hiểu được, Khương Tuệ Tuệ không thèm nói chuyện với cô ta nữa, đi về nhà với miếng thịt đang rách trong tay.

Tổng Thời Thanh cắt thịt cho người mua thịt tiếp theo, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Khương Tuệ Tuệ đang đi xa, trong lòng là mớ cảm xúc lẫn lộn. Nhưng anh nhanh chóng buộc mình tập trung vào việc cắt thịt và không nghĩ nhiều nữa.

Hiện giờ anh là người không có tư cách gì cả, lời hứa muốn cho ông bà trải qua những ngày tháng sống thật tốt cũng không làm được thì làm gì có tư cách suy nghĩ đến những việc như tình yêu nam nữ.

Đến lượt Triệu Anh Lai, bởi vì Lâm Hồng Bình là một quân nhân và được trợ cấp mấy chục tệ hàng tháng, vì vậy điều kiện của gia đình bọn họ cũng rất tốt, cho nên lần này cũng đến đây mua mấy cân thịt trâu mang về.

“Tôi muốn mua chân trước của con trâu, cắt cho tôi thêm một ít thịt.” Triệu Anh Lai chỉ vào chân trước của con trâu và nói.

Bà ta đã sớm để mắt tới cái chân trước của con trâu, thịt trâu phần nào ngon nhất? Tất nhiên phải là phần thịt bắp.

Lâm Hồng Bình đi lính mấy năm, tiền tiêu vặt hàng tháng cũng rất hậu hĩnh, hàng tháng đều sẽ gửi tiền về, cho nên nhà họ Lâm đương nhiên sẽ không giống như những nhà khác trong xã trong bụng không có tí nước thịt nào, lại còn thèm thường thịt mỡ.

Chương 95: Chương 95

Vì không thềm thịt mỡ nên phải mua những phần thịt ăn ngon nhất.

Không ngờ, Tống Thời Thanh ngẩng đầu lên nhìn bà ta một cái, nhàn nhạt nói: "Không bán."

Sắc mặt Triệu Anh Lai thay đổi, nhưng nghĩ rằng anh có thể muốn mang hai chân trước của con trâu về nhà giữ ăn dần, đành phải quên đi, vì vậy bà ta quyết định lấy lùi làm tiến và chỉ vào chân sau của con trâu: "Vậy thì đưa cho tôi một cái chân sau của con trâu đi."

"Không bán." Vẫn là âm thanh không chút cảm xúc nào của Tống Thời Thanh, ngắn gọn và lưu loát.

Lần này Triệu Anh Lai có chút tức giận, hai tay chống nạnh, trực tiếp mắng mỏ: "Tống Thời Thanh, cậu cố ý gây chuyện với tôi đúng không? Chẳng phải là vì hôm nay tôi nói con trâu rừng này là do Hồng Bình nhà tôi đánh c.h.ế.t hay sao? Tôi nói cho cậu biết, con trâu rừng này vốn dĩ phải có một phần thuộc về Hồng Bình nhà tôi! Nếu không phải nhờ Hồng Bình nhà tôi, con trâu rừng này sẽ c.h.ế.t nhanh được như vậy à? Cậu chỉ đơn giản là một người con của kẻ phản loạn, có thể một mình đánh c.h.ế.t một con trâu rừng hay sao? Đừng có ở đó mà nằm mơ!"

"Tôi không tìm cậu chia nửa con trâu này là vì tôi lười tìm cậu để so đo, nghĩ nhà ai cũng nghèo đói như nhà cậu hay sao? Lần trước tôi nhìn thấy bà nội cậu đi đến nhà người khác mượn cơm, nếu không phải..." Lời còn chưa nói xong, liền nghe thấy một tiếng âm thanh nặng nề.

Ánh mắt Tống Thời Thanh quét qua, con d.a.o trong tay cầm chặt vào thớt, ánh d.a.o lóe lên, Tống Thời Thanh giống như một con d.a.o khắc, trên lưỡi d.a.o phản chiếu vẻ mặt âm trầm vô tình, tuy không thấy m.á.u nhưng còn đáng sợ hơn nhìn thấy máu.

Phần còn lại trong lời nói của Triệu Anh Lai bị mắc kẹt trong cổ họng và không thể thoát ra được, vì vậy bà ta đột ngột nuốt xuống nửa câu sau.

Nhưng bà ta không phục, nuốt nước miếng, rụt cổ, lắp bắp mà nói: "Cậu, cậu làm cái gì vậy hả? Cậu, cậu còn dám ra tay đánh tôi hay sao? Tôi nói cho cậu biết... Nếu như cậu dám làm như vậy, nhà tôi, Hồng Bình nhà tôi, không, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu đâu."

Thấy tình huống không đúng, đại đội trưởng vội vàng chạy tới cố gắng thuyết phục khuyên can.

"Được rồi, được rồi, Triệu Anh Lai, bà cũng nói ít đi một hai câu đi, người khác không biết bà ra sao, nhưng tôi lại không biết bà hay sao? Bởi vì Hồng Bình con trai bà là quân nhân, không ít việc bà đã ức h.i.ế.p người khác! Bà nói rằng con trâu rừng này có một nửa là của Hồng Bình nhà bà, vậy thì bà hãy để Hồng Bình ra đây nói chuyện, rốt cuộc thì mọi chuyện đã xảy ra như thế nào?"

Cố Diệp Phi

Đại đội trưởng dù sao cũng là cán bộ thôn nên lời nói của ông ấy vẫn có trọng lượng.

Khi ông ấy nói như vậy, tất cả mọi người đều lắng nghe.

"Nếu thật sự như lời mà bà nói, bà có thể từ bỏ nửa con trâu được không? Tôi đã nghe vợ Vệ Quân kể lại chuyện đã xảy ra. Là bản thân Tiểu Tống đã đánh c.h.ế.t con trâu trước rồi Hồng Bình nhà bà mới nổi sùng, như thế làm sao có thể coi như Hồng Bình nhà bà đã đánh c.h.ế.t con trâu này được? Bà làm như vậy không phải là quá ngang ngược vô lý rồi hay sao?"

"Thì ra mọi chuyện là như vậy, nhưng thím Triệu, thím cũng thật vô lý. Người ở xã Nguyệt Phượng Loan chúng ta cũng không phải loại người thích bắt nạt người khác. Dù thân phận của Tổng Thời Thanh có vấn đề đến đâu, thím cũng không được làm như vậy!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nếu nói như vậy, thì lần sau con gà của nhà bà đến ruộng rau của tôi để ăn rau của tôi, tôi sẽ g.i.ế.c con gà đó và nấu nó lên, dù sao theo những gì bà nói, con gà đó là do tôi g.i.ế.c thì nó phải là của tôi!"

Một nhóm người cười lớn, Triệu Anh Lai mất hết mặt mũi, không thể bỏ hết sĩ diện được, vừa đúng lúc Khương Thúy Thúy đến.

Cô ta vừa mới đến đây, kéo một người ra hỏi rõ mọi việc, trong lòng đã nghĩ kĩ lí do thoái thác.

Chương 96: Chương 96

Khương Thúy Thúy vội vàng giải cứu Triệu Anh Lai: “Mọi người đều đã hiểu lầm rồi, thím Triệu của tôi lúc đó đã đến muộn nên không biết tình hình cụ thể ra sao. Hơn nữa, con trâu rừng này đã thực sự bị b.ã.n trúng, điều đó có nghĩa là khi anh Hồng Bình bắn, con trâu rừng này vẫn chưa chết, nếu như đã chết, anh Hồng Bình cũng không phải b.ã.n cho con trâu thêm một phát làm gì, đúng không?”

“Nói đến cùng thì con trâu này vẫn là do thanh niên trí thức Tống dùng d.a.o g.i.ế.c c.h.ế.t hay do anh Hồng Bình nổ s.ú.n.g g.i.ế.c c.h.ế.t thì người ngoài chúng ta cũng không thể biết được. Mọi người đều biết tính cách của Hồng Bình mà, anh ấy không thích tranh cãi. Nếu thanh niên trí thức Tống nói anh ấy đã g.i.ế.c c.h.ế.t con trâu này thì liền coi như là con trâu này do thanh niên trí thức Tống g.i.ế.c c.h.ế.t đi.”

“Nhưng để tôi hỏi mọi người một chút, nếu gặp phải chuyện như thế này, trong lòng mọi người cũng có phần không thoải mái phải không? Luôn cảm thấy bản thân mình không thể nuốt trôi cục tức này? Thím Triệu của tôi cũng có ý nghĩ giống mọi người, nhưng nghĩ đi nghĩ lại mà xem, nếu không phải là do thanh niên trí thức Tống không chịu bán cả chân trước và chân sau của con trâu này đi, thì thím Triệu của tôi cũng không tức giận đến mức nói ra những lời như vậy có đúng không?”

“Mọi người cứ coi như nghe thấy một câu chuyện cười đi, đừng làm thím Triệu của tôi thấy khó xử, hôm nay mọi người đã mua được thịt trâu, đây là một ngày vui vẻ. Những người đã mua được thịt trâu thì

vui vẻ, những người chưa mua được thì chờ một chút là có thể mua được, nhất định là đều có thể được ăn thịt."

Có thể nói rằng những lời này rất hay, một câu lại một câu 'thím Triệu của tôi' rất thân mật, bảo sao Triệu Anh Lai lại thích Khương Thúy Thúy.

Cố Diệp Phi

Sau khi mọi người nghe thấy điều này, bọn họ cũng cảm thấy rằng có chút có lý, một đám người lại thay đổi ý kiến, cảm thấy Triệu Anh Lai là người không tệ, nếu như là bọn họ, nhất định sẽ rất tiếc nửa con trâu này.

Có người nói đùa: "Gọi một tiếng thím Triệu rồi lại thím Triệu, không phải định kết hôn với Hồng Bình vào tháng sau hay sao? Dứt khoát gọi một tiếng mẹ luôn đi!"

Lại có người nói: "Như vậy sao mà được, tiền sửa miệng còn chưa đưa, làm sao có thể gọi là mẹ nhanh như vậy!"

"Triệu Anh Lai, bà xem bà đã tìm được một người con dâu tốt như thế nào, mồm mép thật là giỏi nha!"

Triệu Anh Lai thấy nhiều người khen Khương Thúy Thúy như vậy, trong lòng bà ta cũng vô cùng tự hào: "Dĩ nhiên là vậy rồi, con dâu của Triệu Anh Lai tôi sao có thể kém cỏi được? Thúy Thúy không chỉ giỏi ăn nói mà còn làm việc rất ngăn nắp nhanh nhẹn, có chỗ nào giống chị họ của con bé, bề ngoài thì suốt ngày câu dẫn người khác, như một người vô dụng hay ăn lười làm, làm chút việc đã kêu mệt, nhưng khi tiêu tiền thì rất phung phí, nếu ai mà cưới phải cô ta thì sẽ không trôi qua được mấy ngày lành, tôi...."

Đang nói, Triệu Anh Lai cảm thấy sau lưng có một chút ớn lạnh, nhin không được mà rung mình một cái.

Nhìn qua, hóa ra Tống Thời Thanh đang nhìn bà ta một cách lạnh lùng, sau đó chỉ vào vết d.a.o sâu trên cổ con trâu, nói: "Vết d.a.o này là do tôi chém!"

Sau đó, anh chỉ vào vết đạn trên chân con trâu và nói: "Đây là chỗ Lâm Hồng Bình đã b.ắ.n trúng."

Giọng điệu của anh ổn định, không cố ý cao giọng và không có cảm xúc dư thừa.

Nhưng chỉ hai câu đã làm thím Triệu á khẩu không thể nói được lời nào, Tống Thời Thanh nói lời này là có ý gì? Nói rõ ràng với mọi người bằng chứng rằng con trâu rừng này thực sự đã bị anh g.i.ết c.h.ết sao?!

Khuôn mặt của Khương Thúy Thúy cứng đờ, nhưng cô ta nhanh chóng ngừng nói về nó, quay sang hỏi Triệu Anh Lai: "Thím ơi, thím định mua loại thịt nào?"

Triệu Anh Lai lại cảm thấy không hài lòng.

Chương 97: Chương 97

"Thím muốn mua thịt chân trước, cậu ấy nói cậu ấy sẽ không bán nó, nhưng thím muốn mua thịt chân sau thì cậu ấy cũng không chịu bán, thím có thể mua loại thịt gì khác đây? Tùy tiện mua một ít thịt là được rồi."

Và thế là Triệu Anh Lai mua ba cân thịt trên bụng trâu rồi đi khắp khiêng về nhà.

...

Khương Thúy Thúy là người đến muộn, và cũng là người cuối cùng xếp hàng.

Khi đến lượt cô ta, mọi thứ khác đều đã được bán, chỉ còn lại một cái đầu trâu, một miếng xương sườn và bốn chiếc chân trâu. Cô ta đã biết Tống Thời Thanh không bán chân trâu, trên đầu bò không có bao nhiêu thịt, hơn nữa còn nặng nên không thuộc phạm vi cô ta muốn mua.

Sau khi suy nghĩ, cô ta nghĩ bản thân mình nên mua một ít sườn bò.

Dù cũng rất nặng nhưng ít ra có thịt cũng còn hơn đầu bò, ăn cũng ngon hơn. Hơn nữa, sườn bò đều là của người khác dư lại bán không được, giá ít nhất phải rẻ hơn một nửa đúng không?

Không ngờ khi cô ta chỉ vào sườn bò và hỏi liệu chúng có thể được bán với giá rẻ hơn không, Tống Thời Thanh chỉ đáp lại hai từ: "Không thể."

Khương Thúy Thúy tức giận đến mức cảm thấy rằng Tống Thời Thanh đã cố tình làm điều đó, có ai bán sườn trâu và thịt trâu chung một giá hay không!?

Nhưng nếu lần này không mua thì chưa chắc lần sau sẽ được ăn thịt trâu.

Trong xã có nuôi lợn, đến Tết Nguyên Đán mới mổ lợn, nhà nào cũng mua được một chút dù ít dù nhiều. Nhưng thịt trâu thì khác, trong xã ít trâu bò, đến mùa xuân hàng năm phải giữ lại để cày bừa, trừ khi ốm đau hoặc ngã lăn ra chết, còn không thì không thể g.i.ế.c trâu bò được.

Tức đến mức nghiến răng, Khương Thúy Thúy nghĩ rằng dù sao thì tháng sau cô ta cũng sẽ gả vào nhà họ Lâm và sống một cuộc sống tốt đẹp. Lâm Hồng Bình có khoản trợ cấp hơn hai mươi nhân dân tệ mỗi tháng, cộng với các loại vé, vì vậy bây giờ không cần phải trông chờ vào số tiền ít ỏi này nữa.

Cố Diệp Phi

"Được, vậy anh có thể cắt một cân sườn trâu cho tôi." Khương Thúy Thúy lấy tiền ra.

Cô ta còn chưa kịp lấy tiền ra, Tống Thời Thanh đang thu dọn đồ đạc cũng không thềm ngẩng đầu lên nói: "Không bán."

Khương Thúy Thúy: "..."

Cô ta tức giận đến mức dậm chân: "Tống Thời Thanh, ý của anh là gì? Anh đang đùa tôi hay sao? Anh không muốn bán nó thì cứ nói thẳng ra đi, tại sao lại giấu diếm không nói ra, khi tôi dự định mua thì lại nói không bán!"

Tống Thời Thanh dùng một miếng vải để lau vết m.á.u khô trên dao, trong đôi mắt như chim ưng của anh lóe lên một tia lạnh lùng: “Cô chỉ hỏi tôi là có thể bán rẻ hơn một chút hay không chứ không hỏi tôi là có bán hay không.”

Cảnh tượng này nhìn trông có hơi chọc tức người khác, cho dù trong lòng Khương Thúy Thúy có tức giận đến đâu, cô ta cũng không dám nói thêm gì nữa. Cô ta hừ một tiếng rồi phì phì giận dữ bỏ đi.

Tống Thời Thanh này luôn ở một mình, bình thường không nói chuyện sẽ trông rất đáng sợ. Hơn nữa nghe nói khi còn ở thành phố còn thường xuyên đánh nhau với đám du côn, một người có thể đánh với một nhóm!

Biết đâu trong lúc tức giận, anh sẽ chĩa mũi d.a.o vào cổ cô ta thì sao?

Khương Thúy Thúy còn chưa muốn chết, sao cô ta dám tiếp tục khiêu khích Tống Thời Thanh? Cô ta chỉ có thể nuốt cơn tức giận vào bụng mà thôi.

...

Sau khi dọn dẹp quầy hàng, Tống Thời Thanh đi về nhà với một tay cầm cái đầu trâu và một miếng sườn trâu lớn, tay kia cầm bốn cái chân trâu.

Về đến nhà, anh đưa cái đầu và hai cái chân sau của con trâu cho bà nội, nhờ bà hôm nay cắt một miếng đùi trâu đem ra xào để ăn trước, phần còn lại mang đi ướp muối, để lúc đó làm thành thịt trâu hun khói.

“Nhà chúng ta còn rất nhiều mỡ lợn, nên lần này cháu không để lại chút thịt mỡ nào.” Tống Thời Thanh giải thích với bà nội Tống.

Bởi vì đại đa số mọi người trước hết phải để lại một miếng thịt mỡ cho nhà của chính mình, sau này có thể dùng làm dầu để chiên dầu

nẫu ăn.

Chương 98: Chương 98

Dầu bây giờ rất đắt đỏ, lượng dầu phân phối cho mỗi hộ gia đình rất ít, hầu hết mọi người đều dựa vào mỡ lợn để nấu ăn.

Nhưng lần trước khi Tống Thời Thanh đến khách sạn quốc doanh mà anh thường làm việc trong thành phố, người mua sắm nói rằng anh ấy tình cờ tìm thấy một vài cân mỡ lợn chất lượng cao ở đó, rất tốt cho việc lọc thành dầu, hỏi Tống Thời Thanh có muốn mua không, nếu mua thì sẽ bán rẻ cho anh mà không cần vé thịt.

Tống Thời Thanh đã mua tất cả.

Cho đến bây giờ, mỡ lợn tinh chế còn chưa ăn hết.

Nói xong, anh lại chỉ vào hai chiếc chân trước và xương sườn trâu: "Cháu định gửi hai chiếc chân trước và xương sườn này cho nhà họ Khương, coi như là cảm ơn bọn họ vì hôm nay đã giúp cháu rất nhiều."

Bà nội Tống không phải là người keo kiệt nên sẽ không cho rằng Tống Thời Thanh cho nhiều đồ quá, liền vội vàng cười đáp: "Được, cháu đi sớm về sớm, bà nội và ông sẽ chờ cháu trở về rồi cùng nhau ăn cơm."

"Vâng." Tống Thời Thanh gật gật đầu, lấy tiền từ trong túi ra: "Bà nội, cháu đã đếm qua rồi, tổng cộng là hai trăm sáu mươi tám tệ năm mươi tám xu, còn có một số mà nhà chúng ta đã nợ nhà bọn họ, vì vậy cháu đã lấy thịt trâu để trả nợ."

Sau khi một con trâu bị giết, m.á.u trong dạ dày của nó và một số thứ không ăn được sẽ được loại bỏ, và những thứ ăn được còn lại không nặng như khi chúng còn sống. Con trâu mà anh đã g.i.ế.c nặng khoảng bảy trăm hai mươi cân, và thịt có thể dùng được tổng cộng cũng chỉ khoảng hơn năm trăm cân.

Anh giữ lại bốn cái đùi trâu, hai cái sườn trâu và một cái đầu trâu đã nặng hơn hai trăm cân.

Mấy phần không ngon của thịt trâu chắc chắn sẽ không bán với giá một nhân dân tệ bảy mươi xu một cân, và tất cả đều được bán với giá bằng gần một nửa.

Bà nội Tổng nhìn tập tiền dày cộp, có đủ loại, chẳng hạn như một tờ tiền lớn mười tệ, một tờ năm tệ, hai tệ một tệ, một tệ rồi lại một tệ, và nhiều tờ tiền hào nhân nhúm...

Bà ấy đẩy xấp tiền lại về phía anh: "Cháu đã lớn rồi, cháu là trụ cột của gia đình chúng ta, trên người lúc nào cũng phải có một ít tiền, chỉ để lại cho bà một ít tiền để chữa bệnh cho ông nội cháu là được, số còn lại cháu cứ cầm đi."

Tổng Thời Thanh không nghe bà ấy nói, vươn tay nắm lấy bàn tay chai sạn của bà ấy, nhét tiền vào lòng bàn tay bà ấy: "Bà nội, bà cầm đi, nếu muốn dùng tiền, cháu có thể hỏi bà."

Bà nội Tổng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhận nó.

Mặc dù lần này đã kiếm được hơn hai trăm nhân dân tệ, nhưng không phải lần nào anh cũng đánh được trâu rừng. Lấy Tổng Thời Thanh làm ví dụ, đây là lần đầu tiên anh săn được một con trâu rừng lớn như vậy trên núi, và anh đã phải cược cả mạng sống để làm được điều đó.

Hơn hai trăm nhân dân tề có vẻ nhiều, nhưng vẫn phải tiết kiệm tiền này một chút.

Bà nội Tống đang suy nghĩ xem nên dùng bao nhiêu cho gia đình, tiết kiệm bao nhiêu đưa cho cháu trai để cưới vợ.

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh bước ra khỏi căn bếp nhỏ.

Ông nội Tống đang ngồi trong sân, sân nhà bọn họ rất nhỏ, chỉ có thể đứng vài người. Trước khi Tống Thời Thanh ra ngoài, ông nội Tống đã đến trung tâm y tế để thay thuốc, bây giờ ông ấy mới thấy được anh.

Mặc dù ông nội Tống không nói nhiều, nhưng ông ấy vẫn lo lắng cho cháu trai của mình. Tối hôm qua Tống Thời Thanh không có về, cả đêm hôm qua ông ấy cũng không ngủ được, khiến cho hôm nay lưng càng thêm đau, cho nên phải đến trung tâm y tế thay thuốc.

"Không bị thương chỗ nào đúng không?" Ông nội Tống đánh giá Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh di chuyển cánh tay của mình và đưa nó cho ông nội xem, "Không đâu, ông nội, cháu có làn da rắn chắc, vì vậy nên cháu không dễ bị thương đến vậy."

"Nghe bà cháu nói, cháu đánh được một con trâu rừng nặng sáu bảy trăm cân à?" Ông nội Tống hỏi.

Chương 99: Chương 99

Kỳ thật, một con trâu rừng cân nặng sáu bảy trăm cân cũng không phải quá nặng, nhưng bởi vì là hoang dã nên cân nặng này cũng không tồi.

Tổng Thời Thanh trả lời: "Vâng, được bảy trăm hai mươi tám cân."

"Thật là giỏi, cháu có phong thái của ông nội cháu năm đó." Ông nội Tổng vỗ vai Tổng Thời Thanh hai lần: "Chà, cơ thể này thực sự rất cường tráng. Cháu đã lớn như vậy rồi, trong nháy mắt còn cao hơn cả ông nội."

Tổng Thời Thanh mỉm cười: "Làm sao có thể so với ông nội, năm đó ông nội đã g.i.ết.c mấy tên tiểu quỷ kia mà."

"Ai da..."

Ông nội Tổng nghe thấy lời này, đặc biệt là ở tình huống như này, không khỏi có chút ngượng ngùng: "Được rồi, cháu nhanh đi đến nhà họ Khương đi, đi sớm một chút rồi trở về sớm."

Nhà họ Khương.

Lần này mua được nhiều thịt trâu như vậy, nhà họ Khương rất vui, nhưng người vui mừng nhất lại là Nữu Nữu. Khi Khương Tuệ Tuệ trở lại với một vài cân thịt, cô bé không ngừng nhảy cẫng lên, vui như muốn ăn tết, lôi kéo cô nhỏ để hỏi hôm nay cô sẽ làm món gì ngon.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ ra vẻ thần bí, ngồi xổm xuống và nói với một nụ cười: "Làm cái gì thì để lát nữa cô nhỏ sẽ nói với cháu sau, nhưng cô đảm bảo với cháu, có một món mà Nữu Nữu chắc chắn chưa bao giờ được ăn trước đây."

"Oa, thật là tuyệt!" Mặc dù Nữu Nữu không biết cô nhỏ định nấu món gì ngon, nhưng vừa nghe nói là món ngon mà cô bé chưa từng ăn qua, thế là lại rất hưng phấn.

Chỉ tưởng tượng một chút thôi mà cô bé đã thấy thèm thuồng, cô bé nuốt một ngụm nước miếng, không quần lấy cô nhỏ nữa, ngoan ngoãn đi giúp bà nội gọt măng chờ cô nhỏ dọn cơm, sau đó cô bé có thể được ăn món ngon rồi.

Khi đến nhà bếp, Khương Tuệ Tuệ không vội làm việc.

Cô liếc nhìn miếng mỡ béo ngậy thậm chí không có chút thịt nạc nào trên đó, không khỏi rung mình một lần nữa. Nó rất béo, ăn nó vào trong bụng sẽ không ngấy đến mức buồn nôn chứ?

Hãy dùng nó để làm thành dầu đi, và làm thành dầu cũng có thể dùng để xào rau ăn.

Tuy nhiên, cô không dùng hết miếng thịt mỡ này để làm thành dầu mà giữ lại một phần nhỏ để tiện sử dụng. Hơn một nửa còn lại được cô cắt thành sợi nhỏ rồi cho vào nồi đun sôi từ từ.

Mỡ sản xuất rất nhiều dầu, và một nửa nồi dầu nhỏ đã được làm ra. Khương Tuệ Tuệ đợi cho đến khi tóp mỡ được chiên đến màu vàng cháy và không còn dầu để vắt ra nữa, sau đó cô lấy hết tóp mỡ ra khỏi nồi.

Cho ra tô rồi lấy ớt bột rắc lên trên. Tuy nhiên, cô đã đặc biệt để lại một phần nhỏ mà không rắc ớt bột, vì sợ Nữu Nữu còn nhỏ không

ăn được cay, còn người lớn thì tất nhiên là sẽ ăn cay một chút, thế thì món này mới trở nên ngon hơn.

Sau đó, cô lấy ra cái bát tráng men có mỡ lợn ở nhà và đổ dầu vào đó. Đậy nắp và để khô ở một bên, nó sẽ tự động chuyển sang màu trắng sau khi nguội đi. Tuy nhiên, dầu hơi khác với mỡ lợn, mỡ lợn có màu trắng hoàn toàn và dầu sẽ chuyển sang màu vàng sau khi để nguội.

Nhưng không sao cả, hương vị khi ăn vào cũng tương tự như nhau, Khương Tuệ Tuệ thậm chí còn cho rằng dầu sẽ ăn ngon hơn.

Sau khi tóp mỡ không còn quá nóng, Khương Tuệ Tuệ vươn tay gấp một miếng cho vào miệng, hàm răng trắng bóc khẽ cắn một miếng, có tiếng "răng rắc răng rắc" phát ra, giòn giòn, ăn kèm với chút ớt bột cay cay, coi như một món ăn vặt, ăn rất ngon.

Sau khi làm dầu xong, cô bắt đầu nấu những gì mà cô đã nói trước đó, đảm bảo rằng Nữu Nữu chưa từng ăn món đó trước đây.

Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, đều là nguyên liệu trong nhà làm ra, chẳng qua là dựa vào một nguyên liệu duy nhất để làm ra một ít ý đồ khác nhau mà thôi.

Vớt ra hơn hai mươi con nấm bào ngư rồi rửa sạch, sau đó cắt bỏ hết phần cuống và để riêng, chừa phần đầu để dùng sau rồi bắt đầu chuẩn bị nhồi thịt.

Chương 100: Chương 100

Thịt ba chỉ heo lọc ra một ít thịt nạc, rửa sạch sẽ m.á.u rồi thái nhỏ để ở một bên. Khương Tuệ Tuệ sợ nhất là thủ tục này, mọi thứ khác đều ổn, nhưng cô phải dùng d.a.o băm 'thịch thịch' liên tục, điều này có hơi tổn sức...

Sau khi băm thịt xong, cô nghỉ ngơi một lúc, tất nhiên là sau đó mới bắt đầu bước tiếp theo, bước tiếp theo vẫn là băm nhỏ nhân. Đó là băm nhỏ tất cả các thân của nấm bào ngư, nhưng việc này dễ hơn nhiều so với việc băm thịt.

Sau đó chuẩn bị hành lá xắt nhỏ và tỏi băm nhỏ, trộn đều với thịt băm và nấm băm nhỏ, thêm một lượng muối thích hợp.

Về điểm này, Khương Tuệ Tuệ đã quen với việc nấu ăn, và khả năng nắm bắt muối của cô vẫn rất tốt, vì vậy sẽ không xảy ra vấn đề quá mặn hay quá nhạt.

Lại tiếp tục khuấy.

Sau khi đảo đều, cho nhân vào hõm đầu nấm đã khoét rỗng trước đó, đem hấp một lúc, sau khi hấp chín, phi dầu nóng với hành lá cắt nhỏ.

Khi dầu nóng đổ lên trên sẽ phát ra tiếng "xèo, xèo", sau đó rưới một ít nước tương để tạo màu là món "Thịt nhồi nấm bào ngư" đã sẵn sàng.

Nói thì đơn giản, nhưng mọi người thường xào nấm sau khi hái, chưa từng có ai làm việc này như Khương Tuệ Tuệ, vì vậy Khương

Tuệ Tuệ mới nói, đảm bảo rằng Nữu Nữu nhất định là chưa từng ăn món này.

Nấm bào ngư không cần xào lên mà có thể hấp trực tiếp để giữ được vị tươi ngon, ăn kèm với nhân thịt bên trong, ăn ngập miệng, ngoài từ "ngon" ra thì không nghĩ ra từ nào khác để diễn tả nó.

Như thường lệ, sau khi làm xong một món ăn, Khương Tuệ Tuệ gõ cửa sổ nhà bếp.

Nữu Nữu đang ngoan ngoãn giúp bà nội gọt măng, vừa động đậy lỗ tai, lập tức nghe được tín hiệu bí mật giữa cô bé và cô nhỏ.

Cố Diệp Phi

Đúng vậy, khi Khương Tuệ Tuệ gõ cửa sổ, đó là tín hiệu bí mật để Nữu Nữu đi vào và nếm thử các món ăn. Đây là thỏa thuận giữa hai cô cháu bọn họ, thực ra Nữu Nữu là một đứa trẻ, trẻ con tham lam là điều dễ hiểu, trước khi ăn cơm thì ăn một chút đồ trước cũng không sao, chẳng qua trong nhà có người 'thiết diện vô tư', bản thân không ăn được nên không thích Nữu Nữu được ăn trước khi ăn cơm, đó là đồng chí Lưu Ái Đề người không thích hành vi ăn vụng. L i ê n h ệ Telegram: t.me/lazy_boy_vn (xoá khoảng trống).

Để tránh sự công kích của đồng chí Lưu Ái Đề, bọn họ mới quyết định tạo ra tín hiệu bí mật này.

Khuôn mặt nhỏ của Nữu Nữu đỏ bừng, bỏ măng trong tay xuống, dùng giọng trẻ con nói với bà nội: "Bà nội, cháu muốn đi tiểu!"

Nữu Nữu là một đứa trẻ ba bốn tuổi, đã sớm tự biết đi tiểu, Phương Quế Chi cũng không thèm để ý, gật gật đầu bảo cô bé tự mình đi đi, Lưu Ái Đề nghe thấy cũng không nghĩ nhiều, liền tiếp tục bóc măng.

Nữ Nữ nhanh chóng chui vào bếp, mở cửa bước vào bằng đôi chân ngắn ngủn. Vừa bước vào nhà, cô bé đã ngửi thấy một mùi đồ ăn rất thơm ngon!

"Cô nhỏ, cô làm món gì ngon thế!" Quả thực là nhìn không được, lúc Nữ Nữ nói chuyện, một giọt nước miếng chảy xuống. Cô bé vội vàng lấy tay áo lau nước dãi, lại nuốt xuống, đôi mắt to đen láy đầy khao khát.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy Nữ Nữ vừa dễ thương vừa hài hước, nhưng hơn hết đó là sự khích lệ khi kỹ năng nấu nướng của cô được người khác công nhận. Trước đây cô sống một mình, căn nhà tuy lớn nhưng thực ra lại khá cô đơn, không có ai ăn cùng cô những bữa cơm đã chuẩn bị sẵn trong lúc phát sóng trực tiếp.

Mặc dù có rất nhiều người hâm mộ nhưng tất cả đều bị Internet ngăn cách.

Ban ngày càng sôi động bao nhiêu thì ban đêm càng cô đơn bấy nhiêu.

Sau khi đến đây, tuy căn nhà nhỏ xập xệ, lại đông người nhưng cả nhà cùng nhau ăn cơm, nói chuyện với nhau rất ấm áp.

"Nhanh nhìn xem đây là gì." Khương Tuệ Tuệ dẫn Nữ Nữ đi xem món thịt nhồi nấm của cô.

Nữ Nữ tròn mắt, rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy, thật sự rất kinh ngạc.

Chương 101: Chương 101

"Cô nhỏ, đây là đồ ăn gì vậy? Sao lại giống như hoa vậy? Cái này có ăn được không?"

"Đứa nhỏ ngốc, cháu nhìn kĩ xem đây là cái gì? Mấy cái bên dưới là nấm hôm nay cô và mẹ cháu lên núi hái, bên trong nấm là thịt bò băm mà cô nhỏ đã bỏ bao công sức ra để băm đấy, cháu có biết không?" Khương Tuệ Tuệ nói.

Nữ Nữ lộ ra vẻ mặt chột nhận ra: "Thì ra là nấm!"

"Nào, ăn một cái xem có ngon không." Khương Tuệ Tuệ gấp cho cô bé một cái.

Nữ Nữ nhanh chóng nuốt nước miếng trong miệng xuống, thối thối hơi nóng lên cây nấm rồi há miệng. Miệng của đứa trẻ không lớn, cô bé không thể nuốt một miếng nấm lớn như vậy, vì vậy Nữ Nữ chỉ cắn một nửa nhỏ.

Trong miệng có hơi nóng, nhưng cảm giác mãnh liệt nhất chính là sự hài hòa của thịt và vị ngon của nấm, trộn lẫn với nhau rất ngon, Nữ Nữ 'ngao ô ngao ô' mà ăn, một bên vừa ăn, một bên không quên nói: "Cô nhỏ, ăn ngon quá!"

"Cô nhỏ, cô cũng ăn đi!" Nữ Nữ đặt nửa cây nấm còn lại cho vào trong miệng của Khương Tuệ Tuệ.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ sống người sành sỏi một lúc, từ khi cô còn nhỏ, cô chưa bao giờ ăn thức ăn thừa từ thức ăn của người khác. Nhưng nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Nữu Nữu, cô rốt cuộc cũng không quá để ý, cắn một miếng nấm nhỏ, mùi vị cũng được, nhưng gia vị ở đây không đủ, nếu là ở nhà cô, chắc chắn có thể làm cho nó ngon hơn.

Vì vậy, hai cô cháu, cô một miếng cháu một miếng, cuối cùng đã ăn xong một cây nấm nhỏ, sau đó nhìn nhau mỉm cười với sự hài lòng trong mắt.

Sau khi làm món thịt nhồi nấm bào ngư xong, Khương Tuệ Tuệ lại làm một món bắp cải xào khác.

Vừa hay dầu vừa mới làm xong, cải thảo nhà trồng lại mềm và ngọt, cho một ít tóp mỡ thơm và giòn, lại là một món ăn ngon.

Tóp mỡ giòn được nấu cùng với bắp cải cho đến khi mềm, hương vị tương tự như lúc mới chiên nhưng thơm hơn một chút.

Tổng Thời Thanh đi đến cửa nhà họ Khương, mặc dù nhà họ Khương để cửa sân mở, nhưng anh không có đi vào, mà là đứng ở ngoài gõ cửa.

Phượng Quế Chi liếc nhìn thoáng qua cánh cửa, nhưng từ vị trí của bà ấy không thể nhìn thấy bên ngoài, nghi hoặc hỏi: "Ai đến vậy? Chẳng lẽ cha mấy đứa đã trở lại rồi sao?"

Nghĩ lại thấy cũng không đúng, lần trước Khương Đắc Thắng đi nơi khác giao hàng, nói ít nhất nửa tháng mới trở lại, hiện tại mới là ngày thứ tám.

Lưu Ái Đệ đứng dậy và nói: "Để con đi xem."

Khi cô ta đi đến cửa, cô ta nhìn thấy Tống Thời Thanh đang đứng đó, trong tay anh ôm hai cái đùi trâu và hai cái sườn trâu.

Lưu Ái Đệ nghĩ thầm, chẳng lẽ là Tống Thời Thanh mang thịt đến cho nhà bọn họ? Nhưng cô ta không chắc lắm. Bỏ qua sườn trâu không nói đến, hãy nói đến hai chân trước của con trâu, đó là phần bán chạy nhất của con trâu! Hai cái chân trâu to như vậy nặng biết bao nhiêu cân đây!

Mặc dù hôm nay nhà bọn họ đã giúp Tống Thời Thanh, nhưng theo suy nghĩ của cô ấy, nếu Tống Thời Thanh cho nhà bọn họ một cân thịt trâu thì cũng coi như rất tốt rồi, không thể tin được, những gì trên tay Tống Thời Thanh đều là cho nhà bọn họ.

"Tống... Thanh niên trí thức Tống?" Lần đầu tiên gọi Tống Thời Thanh là 'Thanh niên trí thức Tống', chỉ vào hai chân trước của con trâu: "Cậu... cậu tới đây làm gì?"

Tống Thời Thanh nhìn Lưu Ái Đệ, nhìn qua cô ta và nhìn vào sân của gia đình nhà họ Khương, từ nơi này của anh, anh có thể nhìn thấy vài người đang ngồi gọt măng trong sân, nhưng Khương Tuệ Tuệ là người duy nhất anh không nhìn thấy.

Anh thu hồi tầm mắt, đưa cho Lưu Ái Đệ tất cả hai chân trước và xương sườn trâu: "Hôm nay nhờ có sự giúp đỡ của mọi người, đây là quà coi như cảm ơn."

Lưu Ái Đệ nhanh chóng cầm lấy nó như thể cô ta sợ Tống Thời Thanh sẽ hối hận, nhưng cô ta cũng có chút ngượng ngùng cười cười: "Vậ thì... này... đây cũng là quá nhiều rồi! Nhiều như vậy thì thật là ngại quá!"

Chương 102: Chương 102

Một bên vừa nói ngượng ngùng, một bên cô ta vừa siết chặt miếng thịt trâu trong tay. Cũng giống như việc trẻ em nhặt tiền lì xì trong Tết Nguyên Đán, bên ngoài chúng nói rằng chúng không muốn, nhưng thực ra chúng lại muốn nó hơn bất kỳ ai khác.

Tống Thời Thanh mỉm cười và không nói thêm gì nữa.

Lưu Ái Dịch mời anh đi vào nhà ngồi nói chuyện: "Vậy không bằng cậu vào trong ngồi một chút, uống chút nước đi rồi đi? Nhà chúng tôi cơm nước sắp sửa xong rồi, không thì cậu ở lại ăn một chút rồi đi?"

"Không cần." Tống Thời Thanh lắc đầu, lấy từ trong túi ra một ống thuốc mỡ nhỏ, chính là lọ mà Khương Tuệ Tuệ đưa cho anh trước đó: "Đây là lọ thuốc mỡ mà Khương Tuệ Tuệ cho tôi mượn trước đây, nhờ cô trả lại cho cô ấy."

Nói xong lời này, anh quay người bỏ đi.

Nhưng sau khi anh đi, anh lại nhìn không được mà ngoái đầu nhìn lại, cũng không biết bản thân anh đang mong đợi điều gì, dù sao cũng không nhìn thấy cái gì nữa.

Lưu Ái Đế không nghĩ nhiều, vui vẻ bưng thịt trâu vào bếp: "Tôi thật không ngờ Tống Thời Thanh lại hào phóng như vậy, cậu ấy đúng là người thành phố, nhìn kìa, có hai cái chân trước của con trâu béo như vậy, lại đưa cho người nhà chúng ta, lát nữa ướp muối, lần sau làm thành chân giò hun khói, còn về phần xương sườn, đều là xương, nhưng có không thịt để ăn..."

Khương Tuệ Tuệ vừa mới làm xong món ăn cuối cùng, khi cô nhìn thấy Lưu Ái Độ ôm thịt đi vào, cô vốn dĩ còn cảm thấy có chút kì lạ. Lúc này nghe Lưu Ái Độ nói xong, trong lòng mới hiểu được.

"Tổng Thời Thanh có ở đây không? Anh ấy ở bên ngoài sao?"
Khương Tuệ Tuệ vươn cổ nhìn ra bên ngoài, nhưng cô không tìm thấy bóng dáng của Tổng Thời Thanh.

Lưu Ái Độ lắc đầu: "Vừa rời đi, ngay cả khi tôi yêu cầu cậu ấy ở lại ăn tối, cậu ấy cũng không chịu ở lại. À đúng rồi, cậu ấy còn nhờ tôi đưa cho cô lọ thuốc mỡ này."

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ nhận lấy lọ thuốc mỡ, sao nhanh như vậy mà đã đưa trả lại lọ thuốc mỡ này cho cô rồi? Vết thương của anh đã lành chưa?

Nghĩ đến trên người có nhiều vết sẹo như vậy, có vài vết vẫn còn bầm tím chảy máu, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy hơi lo lắng, khi cô đi đến cổng sân, Tổng Thời Thanh đã không thấy bóng dáng đâu cả.

Xem ra anh đã đi xa.

Khi đi làm vào ngày hôm sau, Ngưu Thúy Phân nắm tay Phương Quế Chi và cười nói: "Quế Chi, chị dâu họ của tôi đã gọi lại cho tôi ngày hôm qua, nói rằng cháu tôi rất hài lòng sau khi xem ảnh của Tuệ Tuệ. Thăng bé rất nóng lòng được gặp con bé. Tôi vừa mới nói, hai ngày nữa tôi đi chợ, tôi sẽ đưa Tuệ Tuệ vào thành phố, để hai người trẻ tuổi gặp nhau, chị thấy thế nào?"

Phương Quế Chi có thể mơ hồ đoán được kết quả như vậy, nhưng bà ấy đã không nghĩ đến đối phương lại trả lời nhanh như thế.

Nhưng đây xem như là một điều tốt, xét theo những gì Ngưu Thúy Phân nói, gia đình bên kia rất hài lòng với Tuệ Tuệ của gia đình bà ấy. Đây có thể được coi là một trong những mối quan tâm của bà ấy, vì vậy bà ấy tất nhiên là đồng ý với một nụ cười.

Ngưu Thúy Phân mỉm cười hạnh phúc: "Mối quan hệ này rất tốt. Nếu Tuệ Tuệ kết hôn với cháu họ của tôi, con bé không phải sẽ trở thành vợ của cháu trai tôi hay sao? Hai gia đình chúng ta sẽ trở thành người thân."

Vì vậy khi Khương Tuệ Tuệ đến gần và nói muốn lấy cái cuốc để đi làm việc, Ngưu Thúy Phân đã nắm lấy tay cô và cười nói: "Tuệ Tuệ, để thím sắp xếp một công việc dễ dàng khác cho cháu, cháu là một cô gái nhỏ thanh tú, mỗi ngày làm việc đó thì quá mệt mỏi."

Khương Tuệ Tuệ buột miệng thốt ra: "Thím ơi, cháu không muốn đi đồ phân."

Lần trước mẹ cô cũng nói rằng bà ấy đã nhờ đại đội trưởng sắp xếp một công việc dễ dàng cho cô, nhưng cuối cùng lại bảo cô đi đồ phân. Cô không muốn đi làm công việc hôi hám và ghê tởm đó.

Chương 103: Chương 103

Hơn nữa, khi làm việc cùng với Tống Thời Thanh, cô cũng xem như không phải là quá mệt mỏi, phần lớn thời gian cô chỉ là giúp đỡ Tống Thời Thanh mà thôi, chỉ cần có Tống Thời Thanh ở bên cạnh, cô sẽ thoải mái hơn rất nhiều người.

Sau khi nghe điều này, Ngưu Thúy Phân không thể nhịn cười: “Lần này thím sẽ không bảo cháu phải đi đổ phân. Việc này vừa không mệt lại không bốc mùi, được mà đúng không?”

Phương Quế Chi Cũng nói: “Con gái à, con nghe theo lời thím Ngưu đi, đi thôi.”

Sau khi mẹ cô nói vậy, Khương Tuệ Tuệ không còn cách nào khác ngoài việc đồng ý, mà cô cũng muốn xem Ngưu Thúy Phân sẽ sắp xếp công việc gì cho cô. Nếu không tốt thì cô vẫn muốn xin làm việc với Tống Thời Thanh...

Nhưng lần này Ngưu Thúy Phân không nói dối Khương Tuệ Tuệ, việc này quả thật là nhẹ nhàng, mấy hôm trước đều là do một mình Ngưu Thúy Phân làm việc này, bây giờ thì đem nó đưa cho một mình Khương Tuệ Tuệ và nói rằng cô sẽ không bị mất điểm công việc.

Đã làm đến mức này, nếu Khương Tuệ Tuệ từ chối, đó sẽ là sự thiếu tôn trọng, không cho người ta mặt mũi.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ không phải là loại người không biết tốt xấu gì, cô cười cười và nói cảm ơn.

Ở phía bên kia, Tống Thời Thanh đã bắt đầu làm việc.

Sau khi làm việc một lúc, anh liếc nhìn cánh đồng đối diện, anh đã đợi rất lâu nhưng Khương Tuệ Tuệ vẫn chưa đến.

Tuy rằng ngoài mặt không biểu hiện ra cái gì, nhưng trong lòng anh lại có chút mất mát.

Nói ra cũng thật buồn cười, khi cô ở bên cạnh, anh cảm thấy cô thật yếu đuối và ồn ào, cô thậm chí không thể sử dụng được cái cuốc một cách thành thạo, dùng còn tệ hơn những thanh niên trí thức ở thành phố.

Mỗi lần đến chỗ làm, cô sẽ giấu rất nhiều thức ăn ngon trong túi, làm cho anh không rõ rốt cuộc là cô đến đây để làm việc hay đến để ăn.

Còn nhất định phải mời anh ăn cùng.

Cô sẽ không vui nếu anh không ăn cùng.

Một khi cô không vui, cô sẽ bĩu môi và trông có vẻ rất ủy khuất.

Như vậy thì anh không thể có cách nào để từ chối cô được nữa.

Nếu như bị đại đội trưởng nhìn thấy, nhất định sẽ bị cho là người cố ý kéo dài công việc. Nhưng anh vẫn không nói gì, bảo vệ cô, còn giúp cô làm mọi việc.

Nhưng bây giờ cô không đến, Tống Thời Thanh luôn cảm thấy như thể thiếu thiếu cái gì đó.

Trước đây anh luôn làm việc một mình và anh chưa bao giờ cảm thấy bản thân cô đơn. Nhưng kể từ khi Khương Tuệ Tuệ đến, cô sẽ thảnh thơi nói chuyện với anh, phàn nàn về việc cô đã làm việc mệt mỏi như thế nào, và anh đã quen với điều đó sau khi nghe nhiều.

Trong một khoảng thời gian ngắn lại không nghe được mấy lời phàn nàn kêu mết của cô, ngược lại anh có chút không quen.

Khi đại đội trưởng đến kiểm tra, Tống Thời Thanh vẫn là không nhìn được mà hỏi một câu: "Đại đội trưởng, tại sao hôm nay Khương Tuệ Tuệ không đến đây?"

Đại đội trưởng nhớ lại những gì Ngưu Thúy Phân đã nói với ông ấy và nói: "Ồ, chuyện là như thế này, tôi đổi cho Khương Tuệ Tuệ một công việc, lần này cô ấy sẽ không đến đây nữa, cô ấy là một cô gái nhỏ thanh tú, làm sao thực sự có thể làm được loại công việc vất vả này, vì vậy tôi đã đổi cho cô ấy một công việc dễ dàng hơn."

"Tiểu Tống, không phải trước đây cháu nói bản thân có thể tự mình làm hết công việc hay sao? Không phải cháu đã nói với tôi rằng cháu không cần người khác giúp đỡ sao? Đừng lo lắng, tôi sẽ bảo Khương Đắc Lợi ghi cho cháu nhiều điểm làm việc hơn."

Đại đội trưởng làm điều này không phải ông ấy cố ý sắp xếp thêm công việc cho Tống Thời Thanh để khiến anh khó xử. Ngược lại là do trước đây, Tống Thời Thanh đã đến gặp đại đội trưởng và nói rằng anh có thể làm nhiều việc hơn, chỉ là để kiếm thêm điểm công việc và làm cho cuộc sống gia đình tốt hơn một chút.

Đây không phải là thời đại của những nhà ăn lớn, vào thời điểm này, bất kể mỗi người làm bao nhiêu công việc hàng ngày, nó đều được tính là như nhau. Điều này cũng dẫn đến việc một số người đục nước béo cò muốn kéo dài công việc ra, hiệu quả công việc cũng giảm đi rất nhiều.

Ngày nay, càng làm việc nhiều thì càng nhận được nhiều tiền, càng làm việc nhiều thì càng kiếm được nhiều điểm, nếu muốn nhận được nhiều điểm làm việc hơn thì phải làm việc nhiều hơn.

Tống Thời Thanh nhất thời không nói nên lời, nói "Tôi làm xong rồi" xong thì không nói thêm gì nữa.

Rốt cuộc trong lòng anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm một chút, không sắp xếp cho cô một công việc vất vả là được. Với đôi tay và đôi chân mạnh khỏe của cô, làm gì có chút sức lực gì, cô cuốc một cái là cái cuốc hỏng luôn rồi.

Hỏng thì hỏng đi, lại còn không biết sửa.

Khi cô đi nơi khác, không ai giúp cô làm việc, nếu làm không tốt cô có thể sẽ khóc lóc tủi thân.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy cô thật yếu đuối.

.....

Vốn dĩ anh nghĩ rằng bản thân sẽ có thể nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ khi anh nghỉ trưa ăn cơm. Vì vậy, lần này Tống Thời Thanh không phải là người cuối cùng bỏ cuốc xuống đi ăn cơm.

Đáng tiếc khi đến địa điểm ăn cơm, anh chỉ thấy Phương Quế Chi đang ngồi ăn một mình dưới bóng cây, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Khương Tuệ Tuệ.

Cổ họng Tống Thời Thanh nghẹn lại, trong lòng không biết cảm giác gì, dù sao cũng rất khó chịu.

Anh thậm chí còn tự hỏi liệu Khương Tuệ Tuệ có đang tránh mặt anh hay không. Vì nhà cô sắp đặt lại hôn sự cho cô, cô sợ đến gần anh sẽ không tốt nên trốn tránh anh phải không?

Mà lúc này, Khương Tuệ Tuệ, người mà Tống Thời Thanh lầm tưởng là đang trốn tránh anh, đang nấu ăn ở trong bếp của gia đình nhà họ Khương.

Những gì cô làm là thịt lợn kho với mặn khô và rau.

Trong nhà có mặn khô và rau khô do Phương Quế Chi phơi khô, còn có một ít măng khô từ năm ngoái còn sót lại, cô cũng dùng hết tất

cả. Lúc sáng trước khi ra ngoài đã ngâm nước hai cái đồ khô này vào trong nước, bây giờ lấy ra dự phòng.

Cô cắt một cân thịt ba chỉ, rửa sạch m.á.u trên thịt rồi cho vào nồi cùng với vỏ quế, hồi, gừng và các loại gia vị khác nấu trong khoảng hai mươi phút.

Tranh thủ thời gian rảnh rỗi này, cô cắt nhỏ mận khô đã ngâm nước và măng khô, rửa sạch một ít nấm hương đã hái trên núi hôm qua, tất cả đều đen nhánh, thấy rất mềm, nấm còn nguyên, tròn tròn, sờ vào rất mịn và mềm, chưa bắt đầu nấu mà đã có thể đoán được mùi vị khá ngon.

Trên thực tế, nấm hương đỏ có nhiều trên núi vào thời điểm này trong năm, còn nấm hương đen như loại mà cô rửa thường có nhiều vào tháng Ba và tháng Chín. Nhưng cũng có ngoại lệ, cô không phải may mắn đã tìm được nấm đen hay sao?

Rửa nấm hương xong, thịt cũng gần chín, cô lau khô tay, nhấc nắp nồi lên, một luồng hơi nóng phả ra, mùi thịt chín bay ra xộc vào mũi, trải qua quá trình nấu nướng hương vị có chút mê người.

Khương Tuệ Tuệ nhặt miếng thịt ba chỉ lên, khéo léo dùng d.a.o loại bỏ lông trên da, sau đó phết một lớp nước tương lên da và ướp một trong một lúc.

Tắm ướp gần hết rồi cho da trâu vào chiên một lúc cho đến khi da chuyển sang màu vàng vàng, ngửi thấy mùi khét của da là được.

Bước này rất cần thiết, vì nếu da không được chiên một lúc, mùi trâu trên da trâu sẽ không mất đi, lúc đó thịt trâu dù có ngon đến đâu thì da cũng sẽ bị căng, sượng, hương vị ăn vào cũng không ngon.

Sau khi chiên da trâu xong thì chưa vội chặt bớt dầu, sau đó cho mận đã cắt nhỏ, măng khô và nấm hương vào xào một lúc rồi nêm một lượng muối và bột ngọt vừa phải, xào cho dậy mùi thơm.

Bước tiếp theo là cho thịt đã thái vào nồi, sau đó cho các món ăn kèm vào và đun trên lửa nhỏ.

Hầm thời gian càng lâu, thịt càng nhừ và càng ngon.

Chương 104: Chương 104

Khương Tuệ Tuệ lấy một ít củi đang cháy trong bếp ra, để lửa nhỏ đun từ từ, thấy thời gian đã gần hết, cô mới ra ngoài và quay lại ruộng tiếp tục làm việc.

Lợi dụng giờ nghỉ trưa để quay lại nấu ăn, đây không phải là sự siêng năng của Khương Tuệ Tuệ. Nếu là bất cứ chuyện gì khác, đừng mong Khương Tuệ Tuệ sẽ lãng phí thời gian nghỉ trưa của mình bằng cách đi tới đi lui, nhưng cô sẵn sàng làm điều đó chỉ vì việc nấu ăn.

Và còn một lý do khác khiến cô thực hiện một chuyến đi đặc biệt vào buổi trưa này.

Ông nội Tống và bà nội Tống đều đã già, răng chắc chắn sẽ kém nên cô phải hầm thịt trâu cho đến khi mọc ra, để tiện cho hai người già ăn một cách dễ dàng.

Tống Thời Thanh đã cho gia đình bọn họ rất nhiều thịt trâu vào ngày hôm qua, và cô cũng phải đáp lễ lại coi như đó là một trao đổi lịch sự.

Tuy nhiên, ngay cả khi không có chuyện đó, Khương Tuệ Tuệ vẫn sẽ đến thăm bà nội Tống. Cô cảm thấy bản thân và bà Tống rất hợp ý nhau, cô thích cách nói chuyện và hành động của bà nội Tống, và luôn cảm thấy trên người bà ấy có bóng dáng của chính mẹ mình, bởi vì bà nội Tống cũng giống như mẹ cô, đều là người đến từ Thượng Hải.

Người Thượng Hải nói ngôn ngữ Ngô Nông, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng và có cảm giác chính gốc, cô không biết người khác có thích hay không nhưng cô rất thích.

Bà nội Tống dường như cũng rất thích cô, nếu không bà ấy đã không tặng cho cô bộ sườn xám yêu quý của mình.

Chỉ vì bộ sườn xám này, cô cũng phải đối xử tốt với bà nội Tống.

.....

Khi đến giờ tan làm vào buổi tối, Khương Tuệ Tuệ giải thích với Phương Quế Chi một tiếng và đi về nhà trước.

Khương Tuệ Tuệ đã nói với mẹ cô về việc gửi thịt cho nhà họ Tống, Phương Quế Chi không cảm thấy rằng đó là một vấn đề lớn, khi bà ấy biết rằng Tống Thời Thanh đã cho gia đình bọn họ nhiều thịt trâu như vậy vào ngày hôm qua, bà ấy đã thực sự bị hoảng sợ, còn nói Lưu Ái Đề vài câu, nói rằng cô ta không nên nhận nó.

Lưu Ái Đề cứ đứng đấy mặc cho bà ấy mắng mỏ, trong lòng thầm nghĩ dù sao cô ta cũng đã nhận lấy hết rồi nên cũng không thể trả lại.

Vì vậy hôm nay, khi Khương Tuệ Tuệ nói rằng cô muốn làm một ít thịt kho và gửi cho nhà họ Tống, bà ấy đã hết lòng đồng ý, bảo cô gửi nó cùng với lá trà trong tủ trong phòng của bọn họ khi cô đi.

Ngày thường, nếu nhà họ Tống cần giúp đỡ thì gia đình bọn họ nên giúp đỡ nhiều hơn mới được.

Loại trà này là do đồ đệ mới của Khương Đắc Thăng tặng, Khương Đắc Thăng cũng không phải là người thích uống trà lắm nên vẫn để nguyên chưa mở, đưa cho ông nội Tống thì vừa đúng lúc. Người như ông nội Tống đã từng làm lãnh đạo thì nhất định sẽ rất thích uống trà.

Vừa về đến nhà, Khương Tuệ Tuệ đã ngửi thấy mùi thịt nồng nặc tỏa ra từ nhà bếp.

Khi chiếc nồi được bưng lên, một luồng hơi nóng ủa tới, nổi nhớ càng thêm nồng đậm. Món thịt kho với lòng là ngon nhất, lúc này thịt kho đã chín hẳn, béo mà không ngấy, nước sốt sền sệt màu đỏ trông rất ngon miệng.

Khương Tuệ Tuệ lấy một chiếc đũa và chọc một lỗ trên thịt mà không cần bất kỳ chút sức lực nào.

Đủ thấy độ mềm của miếng thịt này, ăn vào thì tan ra trong miệng, lưu lại hương thơm trên môi và răng.

Cố Diệp Phi

Cô lấy ra một hộp cơm bằng nhôm, cho một nửa quả mận khô và thịt kho vào đó, Khương Tuệ Tuệ mang theo hộp cơm bằng nhôm đi đến nhà họ Tống.

...

Tống Thời Thanh vẫn chưa quay lại.

Nhưng ông nội Tống và bà nội Tống đều ở đó, khi Khương Tuệ Tuệ gõ cửa, bà nội Tống nhanh chóng mở cửa, sau khi thấy là Khương Tuệ Tuệ tới, bà ấy lập tức niềm nở chào đón cô vào, rót cho cô một cốc nước.

Chương 105: Chương 105

Khi Khương Tuệ Tuệ đến lần trước, ông nội Tống đã ngủ say, vì vậy đây coi như là lần đầu tiên hai người bọn họ gặp nhau.

Chỉ là ông nội Tống cũng nghe bà nội Tống nói về Khương Tuệ Tuệ, có vẻ như Tống Thời Thanh thích cô gái này thì phải? Nhưng bà của anh nói rằng bà ấy chỉ tự mình đoán và bà ấy không chắc chắn lắm. Nhưng bà ấy lại nói thêm vài câu, biểu thị rất thích cô gái nhỏ này, nếu như hai đứa nhỏ có thể thành đôi, trong lòng bà ấy nhất định sẽ rất vui vẻ.

Ông nội Tống là một người quân nhân, mặc dù ông ấy đã nghỉ hưu trước khi bị phái xuống, nhưng ông ấy đã trải qua vạn dặm trường chinh chiến đấu.

Những người lính thế hệ của bọn họ nam tính hơn đàn ông ngày nay một chút, nói thế nào nhỉ, thường có quan niệm rằng đàn ông sẽ làm mọi việc và phụ nữ không nên can thiệp.

Hơn nữa, ông nội Tống trước khi được đến học viện quân sự để học thêm sau giải phóng, ông ấy cũng không biết được mấy con chữ. Cộng tất cả những điều kiện này lại với nhau, bất kể nhìn như thế nào, ông nội Tống phải là một ông già độc tài, rất khó tính và nóng nảy, nhưng ông nội Tống không phải là người như vậy.

Nói cách khác, chính vì kết hôn với bà nội Tống mà ông ấy đã bỏ được rất nhiều tật xấu và tuân thủ nghiêm ngặt những “quy tắc” mà bà nội Tống đặt ra cho mình, vợ chồng ở bên nhau mấy chục năm

trời vẫn vậy. Bây giờ, ông nội Tổng thậm chí còn không giống như khi ông ấy còn là một người quân nhân.

Bây giờ anh không chỉ biết đọc, mà còn thích đọc báo.

Nếu đổi thành trước đây, những hành vi này sẽ là thứ mà ông ấy gọi là "tật xấu của chủ nghĩa tư bản".

Khương Tuệ Tuệ ngọt ngào gọi một tiếng: "Ông ơi, đúng rồi, đây là thứ mà mẹ cháu bảo cháu mang sang cho ông, trà Long Tĩnh Tây Hồ ạ."

Ông nội Tổng thích cô bé miệng ngọt ngào này, nhưng lá trà thì sẽ không nhận.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ nói: "Ông nội, ông nhận lấy nó đi. Người trong gia đình chúng cháu không có thói quen uống trà. Loại trà này hình như là trà Long Tĩnh chính hiệu do đồ đệ của cha cháu gửi đến từ Hàng Châu, để nó ở trong nhà chúng cháu thì thật là lãng phí, trà ngon phải dành cho những người hiểu trà mới là đích đến thực sự của nó."

Trên thực tế, loại trà Long Tĩnh Tây Hồ này hoàn toàn không thể lọt vào mắt xanh của Khương Tuệ Tuệ, nhưng ở thời điểm này, xem ra là rất ngon, vì vậy nên cô nói 'trà ngon' cũng không ngoa chút nào.

Đã nói đến như vậy rồi, ông nội Tổng không nhận cũng không được.

Ngay khi bà nội Tổng rót nước xong và ra ngoài, Khương Tuệ Tuệ lại mở hộp cơm nhôm, quen cửa quen nẻo đi đến bếp và lấy một đôi đũa rồi đưa cho bà nội Tổng: "Bà nội, đây là rau và thịt kho mặn khô do cháu làm, bà nhanh ăn thử xem có ngon không ạ?"

Cố Diệp Phi

Bà nội Tổng không chịu nhận, Khương Tuệ Tuệ gấp một miếng rồi đút vào miệng bà Tổng, nói: "Hôm qua Tổng Thời Thanh đã gửi

nhiều thịt trâu như vậy cho gia đình chúng cháu, ông bà, hai người lại nói ngược, cháu mang sang đây có chút ít đồ, nếu nói xấu hổ thì cháu mới là người phải xấu hổ mới đúng, dù sao thì thịt cũng là của mọi người nên mọi người cứ ăn đi.”

Nói xong lại bữu môi, cố ý làm nũng: “Đây là do cháu bận rộn rất lâu mới nấu được, nấu lâu lắm rồi, chỉ vì muốn ông bà ăn xong có thể khen một tiếng, hai người cứ ăn đi ạ.”

Bà nội Tổng làm sao có thể từ chối được nữa? Nhanh chóng cắn một miếng, lập tức sững sờ ngây ngẩn cả người.

Bà nội Tổng hồi đó cũng là tiểu thư nhà giàu có, bà ấy không theo đuổi thịt mỡ như những người khác nên bà ấy có hơi sợ khi nhìn thấy mỡ trên bụng.

Không ngờ đến ăn vào miệng lại không thấy ngấy chút nào, ngược lại thịt mỡ tan trong miệng, vị đậm đà, thịt nạc thơm mềm.

Chương 106: Chương 106

Sau khi ăn một miếng thịt lại ăn kèm với một ít rau mặn khô và măng, hai loại rau khô này cũng được hầm rất giòn, vị đậm đà, ăn vào thì có nước thịt.

Đặc biệt là loại nấm hương đang nở rộ và đầy đặn, mềm mại và có hương thơm quyến rũ.

Bà nội Tổng hết lời khen ngợi, lần này Khương Tuệ Tuệ không cần chủ động mời, bà ấy tự mình gắp một miếng cho ông nội Tổng, ông nội Tổng sau khi ăn cũng có biểu cảm như vậy, hiển nhiên cả hai đều không nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ có kỹ năng nấu ăn tốt như vậy.

Bà nội Tổng lại hỏi, trong nhà có giữ lại hay không, không phải là đã mang hết sang bên này đúng không?

Khương Tuệ Tuệ trấn an bà ấy rằng vẫn còn rất nhiều ở nhà, đủ để ăn. Chỉ dựa vào số thịt trâu mà Tổng Thời Thanh gửi đến tối hôm qua, bọn họ còn không biết phải ăn đến khi nào đâu.

Ngồi ở nhà họ Tổng nói chuyện với bà Tổng một lúc, Khương Tuệ Tuệ đợi mãi, thấy đã gần đến giờ ăn tối, cô phải về nhà nấu cơm, nhưng Tổng Thời Thanh vẫn chưa quay về.

Không thể ngồi yên, cô đứng dậy định nói từ biệt với bà nội Tổng và về nhà.

Đúng lúc này, cánh cửa bị một cánh tay mạnh mẽ đẩy ra, Tổng Thời Thanh đi vào và nói với người bên trong một tiếng: "Bà nội, cháu đã

về rồi."

Khương Tuệ Tuệ vội vàng chạy ra ngoài, nhưng khuỷu tay của cô lại vô tình bị bàn đập vào, đau quá.

Bà nội Tống nhìn thấy vậy, đau lòng hỏi: "Cháu có sao không, Tuệ Tuệ? Có đau không?"

"Bà nội, cháu không sao, cháu đi xem Tống Thời Thanh, cháu muốn nói với anh ấy mấy câu." Khương Tuệ Tuệ cố nén đau đớn, nở một nụ cười miễn cưỡng, cô bước đến cửa phòng chính và bắt gặp ánh mắt của Tống Thời Thanh.

Cố Diệp Phi

Bốn mắt nhìn nhau.

Tống Thời Thanh rõ ràng không ngờ Khương Tuệ Tuệ sẽ ở nhà mình, nhưng biểu cảm của anh rất nhanh đã trở lại bình thường. Anh gạt đầu ra hiệu cho cô, khoác bó củi khô lên vai và mang vào bếp.

Khương Tuệ Tuệ đi phía sau anh, thoáng nhìn qua thấy vết sẹo trên cổ tay anh, nó còn chưa lành hẳn, so với chỗ cô giúp xoa thuốc thì hồi phục quá chậm.

Cô hỏi: "Tôi bảo anh bôi thuốc, sao anh không bôi?"

"Quên mất." Tống Thời Thanh đang xếp củi thì động tác tạm dừng lại một chút.

Khương Tuệ Tuệ đột nhiên cảm thấy rằng mình có chút ngửa ngáy, cô rất muốn cắn người thì phải làm sao bây giờ? Việc như vậy mà cũng có thể quên à? Vết thương nhiều như thế, lại không có thuốc, Tống Thời Thanh không biết đau hay sao?

Cô bị đập vào bàn như thế này đã cảm thấy rất đau đớn rồi.

Chương 107: Chương 107

Đây, cầm lấy nó đi, trả lại thuốc mỡ cho tôi sau khi vết thương của anh đã hoàn toàn hồi phục." Khương Tuệ Tuệ đưa cho anh lọ thuốc mỡ.

Ánh mắt Tống Thời Thanh rơi vào trên bàn tay trắng nõn của Khương Tuệ Tuệ, kìm nén ý muốn nhận lấy thuốc mỡ, nói: "Không cần."

Cô sắp đi xem mắt với người khác, anh nên giữ khoảng cách với cô, nếu không cô lại bị người khác hiểu lầm. Sau khi tiếp xúc với cô mấy ngày qua, mặc dù Tống Thời Thanh cảm thấy cô yếu đuối nhưng cũng có thể nhìn ra cô vẫn có rất nhiều ưu điểm, khuyết điểm không che giấu được ánh sáng của ngọc, cô là một cô gái tốt đáng được yêu thương.

Lúc trước việc nhà họ Lâm đã xảy ra, bây giờ anh không thể trì hoãn cô được nữa.

Cô và anh có thể chỉ là tình bạn cách mạng, lương tâm trong sáng, nhưng lương tâm của anh lại bị cắn rứt.

Nghĩ đến đây, trái tim của Tống Thời Thanh nhất thời nghẹn lại, anh nhìn về phía tay Khương Tuệ Tuệ với vẻ mặt nghiêm nghị, tỏ vẻ khách sáo và xa cách.

Lần này Khương Tuệ Tuệ thực sự tức giận rồi.

Cô thực sự cảm thấy sao Tống Thời Thanh đột nhiên lại trở nên khó hiểu như vậy, tại sao anh lúc lại như thế này lúc lại như thế kia?

Chẳng phải trước đây anh và cô có quan hệ rất tốt hay sao? Giúp cô làm việc và ăn những chiếc bánh đào mà cô đã tặng.

Khi cô ở trên núi ngày hôm qua, nếu Tống Thời Thanh không liều mạng đứng trước mặt cô và chiến đấu với con trâu rừng bằng tay không, có lẽ cô đã bị con trâu rừng dùng một chân giẫm c.h.ế.t đi đời nhà ma rồi.

Vì vậy ngày hôm qua, khi cô ăn thịt trâu, cô cảm thấy rất vui vẻ.

Hơn nữa, vì tự cứu mình, Tống Thời Thanh còn ôm lấy cô, hai người lăn lộn vài vòng. Khi lăn trên mặt đất, cô thực sự cảm thấy rằng Tống Thời Thanh đã bảo vệ bản thân cô, sợ rằng cô sẽ bị thương, vì vậy anh đã đứng ra hứng chịu hết mọi thứ.

Cố Diệp Phi

Đây là lý do tại sao có rất nhiều vết thương trên cơ thể anh như vậy.

Một phần còn sót lại sau trận chiến với trâu rừng, phần còn lại là do đã ôm lấy cô và chịu đựng những nhánh gai, cành cây đ.â.m vào thay cô.

Khương Tuệ Tuệ nghĩ thầm, nếu không phải vì điều này, cô sẽ không trông mong mang thuốc mỡ đến, lo lắng cho vết thương của Tống Thời Thanh.

Cô cắn môi, nghiến răng nghiến lợi oán hận, tức giận muốn chết, nhưng nhớ đến bộ dạng không muốn sống của Tống Thời Thanh hôm qua khi cứu cô ở trên núi, gai ốc khắp người biến mất không còn tăm tích.

Cô nhúu đôi mày xinh đẹp lại, đi tới chỗ Tống Thời Thanh, lại đưa thuốc mỡ cho anh: "Vết thương của anh còn chưa lành, còn phải bôi thuốc, anh nhanh cầm lấy nó đi."

Tuy nhiên khi cô đến gần Tống Thời Thanh, anh chẳng những không nhận lấy thuốc mỡ mà anh còn lùi lại nửa bước.

Khương Tuệ Tuệ hoàn toàn bị phản ứng của Tống Thời Thanh làm cho khó chịu, khuôn mặt thanh tú nhăn lại và hơi đỏ lên: "Tống Thời Thanh, rốt cuộc là anh đang bị cái gì vậy, anh có vấn đề về thần kinh à? Đang tốt đẹp mà tại sao lại nổi giận? Bảo anh nhận lấy nó thì anh cứ cầm đi!"

Nói xong, cô oán hận ném lọ thuốc mỡ trong tay lên người Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh khom lưng cúi xuống nhặt lên, thở dài: "Sau này cô nên tránh xa tôi ra một chút, thân thiết với tôi như vậy thì sẽ không tốt cho cô."

Nói ra lời nói như vậy trong tình huống này không khác gì việc thêm dầu vào lửa.

Khương Tuệ Tuệ rất tức giận và khó chịu, đôi mắt của cô đã bắt đầu ngấn lệ và cô cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Cô bị sao vậy, cô không có chộc tức anh cũng không chộc giận anh, trước đây còn rất tốt, khiến cô cho rằng quan hệ giữa hai người đang dần dần tốt lên, nhưng anh lại đột nhiên nói những lời tổn thương cô như vậy.

Trên thực tế, Khương Tuệ Tuệ đột nhiên xuyên vào cuốn sách, và Tống Thời Thanh, với tư cách là một nhân vật trong sách mà cô luôn thích, có một cảm giác rất kỳ lạ đối với Tống Thời Thanh, kiểu người lạ mà cô quen thuộc nhất. Rõ ràng cô chưa từng tiếp xúc với anh trước đây, nhưng bởi vì cô đã đọc qua nguyên tác, cô không thể tự chủ được mà đến gần anh.

Anh cũng là cảm giác an toàn của cô, cho nên dù trong tình huống gay cấn hôm qua, cô cũng không sợ đến phát khóc.

Nhưng bây giờ Khương Tuệ Tuệ thực sự muốn khóc.

Cô trừng mắt nhìn Tống Thời Thanh, cố nén không khóc, cao giọng hướng vào bên trong nói một tiếng: "Ông nội Tống, bà nội Tống, cháu đi về trước." Nói xong, cô xoay người bước ra ngoài.

.....

Bà nội Tống không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này nên chạy nhanh đuổi theo nhưng Khương Tuệ Tuệ đã đi xa rồi.

Bà ấy hiếm khi nhìn Tống Thời Thanh với khuôn mặt lạnh lùng, hỏi anh: "Thời Thanh, tại sao cháu lại nói những lời tổn thương như vậy với Tuệ Tuệ? Nói thật cho bà nội biết, trong lòng cháu có thực sự thích Tuệ Tuệ hay không?"

Ánh mắt Tống Thời Thanh liền rũ xuống, nhìn vào lọ thuốc mỡ trong tay.

Thuốc mỡ dường như vẫn còn mang theo hơi ấm còn sót lại của cô, cũng như mùi hương hoa hồng thoang thoảng của riêng cô.

Chương 108: Chương 108

Anh nói: "Bà nội, bà đừng hỏi cháu nữa. Lấy thân phận hiện tại của cháu, ở bên ai thì cũng là làm chậm trễ người đó. Cháu là con của kẻ phản loạn ít học, toàn bộ người dân ở xã Nguyệt Phượng Loan, ngoại trừ một số người cá biệt, có thể cách xa chúng ta bao nhiêu thì có thể cách xa bấy nhiêu. Cô ấy lại gần chúng ta thì có ích gì? Trước đây cô ấy đã bị cướp đi một cuộc hôn nhân, cháu không muốn cô ấy lại vì cháu mà bị hủy hoại."

Những lời nói này khiến bà nội Tống cảm thấy vô cùng khó chịu, đứa trẻ ngày xưa rất ngoan, hoạt bát, có tương lai xán lạn lại bị gửi đến đây cùng với bọn họ chỉ vì cái cách vận động, rồi mọi thứ đều bị hủy hoại.

Ngay từ đầu, Tống Thời Thanh chưa bao giờ phàn nàn nửa câu, thậm chí còn luôn an ủi bà ấy và ông nội, nói với bọn họ rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Anh mới hai mươi hai tuổi, còn năm năm trước anh mới mười sáu mười bảy, sợ bọn họ lớn tuổi không đi làm được nên thường vội vàng cướp việc đi làm.

Trái tim bà nội Tống như bị kim châm, một lúc sau bà ấy mới hỏi: "Ý cháu là gì, nhà họ Khương lại chuẩn bị cho Tuệ Tuệ một cuộc hôn nhân khác sao?"

Tống Thời Thanh gật gật đầu: "Vâng."

Bà nội Tống hỏi lại: "Tuệ Tuệ có biết không?"

Tống Thời Thanh: "Biết ạ."

Bà nội Tống im lặng một lúc trước khi nói: "Vậy thì cháu cũng không nên nói chuyện với Tuệ Tuệ bằng giọng điệu đó, mọi việc đều có thể từ từ nói chuyện với nhau. Con bé đến đây để đặc biệt mang thịt kho đến cho nhà chúng ta, nói là đã hầm cả một buổi chiều, giữa trưa thì tranh thủ quay về nhà để nấu, tối đến vừa xong việc đã nhanh chóng đến đây để đưa cho chúng ta. Con bé còn vô tình không cẩn thận va vào góc bàn khi đi ra ngoài. Bà thấy trên tay con bé còn có vết bầm tím, cháu vừa về đã đuổi người ta đi, khó trách con bé không vui."

Tống Thời Thanh nghe xong lời này, trong lòng nháy lên một chút.

Tay của cô bị va đến bầm tím sao? Thảo nào vừa rồi khi cô rời đi, một tay kia đã che lại khuỷu tay của cô.

Khi bà nội Tống thở dài nói đã đến giờ chuẩn bị bữa tối, Tống Thời Thanh không chậm trễ nữa, xoay người chạy ra khỏi cửa, đuổi theo Khương Tuệ Tuệ.

Bà nội Tống nghe thấy động tĩnh, nhìn bóng lưng của Tống Thời Thanh, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhưng đây là chuyện của người trẻ tuổi, bà ấy là một người già thì tham gia vào làm cái gì? Con cháu có phúc riêng của con cháu, còn tùy vào vận mệnh của hai đứa nhỏ, xem có duyên phận hay không.

Khương Tuệ Tuệ khi đi bộ cũng đi rất chậm, vì vậy Tống Thời Thanh đã nhìn thấy cô ở phía trước khi anh đuổi theo được một đoạn.

Cố Diệp Phi

Dù tức giận đến đâu, cô vẫn bước đi trông thật duyên dáng, rất đẹp mắt.

Vừa đi, trong miệng cô vừa mắng: "Tổng Thời Thanh c.h.ế.t tiết, Tổng Thời Thanh thối tha, tôi chán ghét anh vô cùng, trong lời nói vậy mà dám chê bai tôi quẩn lấy anh, hừ, thật nực cười, anh có biết không, những người thích tôi có thể xếp hàng được cỡ nửa vòng trái đất lận mà. Có rất nhiều người đàn ông tốt như vậy, tôi còn lâu mới thèm để ý đến anh, anh có gì đặc biệt hơn người ta chứ... Tôi lớn lên xinh đẹp như vậy, không lẽ tôi còn không xứng với anh hay sao? Anh còn dám ghét bỏ tôi..."

Nói xong tức giận nhấc chân đạp mạnh xuống đất, ai ngờ lại không cẩn thận đá phải một tảng đá cứng, khiến chân cô bị thương. Muốn lắc chân cho bớt đau, nhưng đôi giày cao su trên chân cô lại bị đá văng ra.

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Khương Tuệ Tuệ vô cùng ủy khuất, cảm thấy bản thân mình thật sự xui xẻo kể từ khi mở cửa, xui xẻo cho đến khi về đến nhà, cô chỉ muốn ngồi dưới đất mà khóc lớn.

Nhưng cô lại cố kìm nén, tự an ủi chính mình: "Không được khóc, khóc sẽ rất khó coi, phải nhịn xuống."

Một giọng nói khác đột nhiên truyền đến từ phía sau: "Được rồi, đừng khóc."

Chương 109: Chương 109

Trên tay Tống Thời Thanh cầm theo chiếc giày cao su vừa mới bị cô đá văng ra, anh nhìn cô.

Đôi mắt luôn tươi cười ngày thường hơi đỏ hoe, giống như một chú thỏ con. Chắc hẳn là cô đã bị những lời nói của anh làm cho tức giận rồi, Tống Thời Thanh có chút hối hận vì đã nói những điều đó với cô.

Cô thật yếu đuối, lẽ ra cô phải được dỗ dành.

"Đừng tức giận." Tống Thời Tình ngồi xổm xuống, nắm lấy bàn chân trắng như tuyết của cô, chính tay anh đeo giày vào cho cô.

Nó hoàn toàn khác với sự thờ ơ khi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên.

Khương Tuệ Tuệ rút chân lại lùi về, nhỏ giọng nói: "Không phải anh bảo tôi tránh xa anh một chút hay sao? Tại sao anh lại đuổi theo tôi?"

Hừm, cô mới không dễ dãi như vậy đâu, cô càng muốn nổi giận.

Tống Thời Thanh thở dài, nhưng không có giải thích gì, ngược lại là lấy từ trong túi ra một cái túi giấy, đưa đến trước mặt cho Khương Tuệ Tuệ.

"Cái gì vậy? Đừng tưởng rằng anh chỉ cần đưa cho tôi một thứ gì đó là tôi có thể tha thứ cho anh, tôi..." Khương Tuệ Tuệ nghi ngờ nhìn qua: "Đây là cái gì?"

Chỉ thấy túi giấy đựng đầy những viên giống như những quả dâu tây. Chỉ là chúng nhỏ hơn nhiều so với dâu tây, mỗi quả đều có kích thước bằng ngón tay cái của Khương Tuệ Tuệ, căng mọng và mọng nước, như thể đang vẫy gọi Khương Tuệ Tuệ ăn chúng.

Thời đại này ăn trái cây cũng là một thứ xa xỉ, Khương Tuệ Tuệ đã không ăn trái cây kể từ khi cô xuyên đến đây.

Tổng Thời Thanh nói: "Quả đại vào tháng năm, tên khoa học là quả mâm xôi. Nó có vị rất ngọt khi ăn. Hãy nhanh ăn thử nó đi."

"Tôi không cần." Khương Tuệ Tuệ vẫn nhớ rằng bản thân cô còn đang giận Tổng Thời Thanh, đương nhiên là sẽ từ chối.

Tổng Thời Thanh bất đắc dĩ đành phải nhẹ nhàng dỗ dành cô: "Tôi đặc biệt hái riêng cho cô, rất ngọt đấy."

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ ngứa ngáy không kìm được, lúc này mới hừ một tiếng, làm dáng vẻ 'Nếu anh đã nói như vậy thì tôi sẽ miễn cưỡng ăn một cái'.

Cố Diệp Phi

Cô duỗi bàn tay thon dài ra, da màu trắng sữa cùng với màu đỏ chói mắt bổ sung cho nhau, cầm một quả mâm xôi nhỏ, chậm rãi đưa vào trong miệng.

Cắn nhẹ một cái, nước quả mâm xôi tràn ngập trong miệng, có vị ngọt ngào, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy còn ngọt hơn cả dâu tây.

Trong số quả đại tháng Ba, quả đại tháng Tư và quả đại tháng Năm, quả đại tháng Năm là ngọt nhất, cũng chính là thứ mà Khương Tuệ Tuệ đã ăn.

Cô ăn xong một viên, lại lấy một viên khác, cầm lấy cả túi giấy, ăn từng viên một: "Anh lấy cái này ở đâu vậy? Lần sau dẫn tôi đi cùng đi."

Tống Thời Thanh mỉm cười: "Được."

Anh biết Khương Tuệ Tuệ như vậy là đã hết giận. Cô trông có vẻ tức giận, nhưng thực ra cô rất dễ dỗ, và cô cũng không phải là người tính toán chi li.

"Tay có còn đau hay không?" Tống Thời Thanh hỏi.

Không nhắc tới thì còn không sao, vừa nhắc đến thì Khương Tuệ Tuệ lại bắt đầu cảm thấy ủy khuất: "Đau quá, đều là lỗi của anh đấy!"

Con gái khi tức giận luôn vô lý như vậy, rõ ràng là do cô vô tình đụng phải, nhưng bây giờ lại nói tất cả là lỗi là do Tống Thời Thanh. Tuy nhiên, Tống Thời Thanh sẽ không vì những lời này mà tức giận, trong lòng anh cũng rất băn khoăn.

Cho dù cô có làm việc với cái cuốc một lúc, lòng bàn tay của cô cũng sẽ đỏ lên, chắc hẳn là vết va vấp vừa rồi rất đau.

Khương Tuệ Tuệ thấy Tống Thời Thanh im lặng không nói lời nào, nhưng cô vẫn đang suy nghĩ về những gì mà anh đã nói trước đó.

Sau khi ăn mấy quả mâm xôi, cô hừ một tiếng, bắt đầu 'tính sổ' với anh: "Tống Thời Thanh, tôi hỏi anh, những lời anh nói với tôi lúc trước là có ý gì? Anh cảm thấy khoảng cách giữa tôi và anh là quá thân cận, anh cảm thấy tôi quá phiền đúng không? Không muốn gặp tôi thì cứ trực tiếp nói cho tôi biết đi."

Chương 110: Chương 110

Hai người ngồi trên một tảng đá, đối diện nhau. Tống Thời Thanh nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ, thở dài: "Không phải như vậy."

Dừng một chút, anh mới nói: "Ông nội tôi là người bị gán cho tội danh là người khác phái, tôi hiện tại là con của kẻ phản loạn, cô ở gần tôi thì sẽ không tốt."

"Hừ ..." Lời còn chưa ra khỏi miệng, Khương Tuệ Tuệ đã kịp thời dừng lại, một lần nữa nói: "Vớ vẩn gì vậy, tôi biết thân phận của anh không phải ngày một ngày hai, nếu tôi thực sự quan tâm, tôi sẽ không bao giờ nói chuyện nhiều với anh ngay từ đầu. Tống Thời Thanh, đừng luôn nghĩ rằng thân phận của anh không tốt, tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó."

"Tống Thời Thanh, hai người chúng ta là những người bạn cách mạng, những người đã trải qua việc khó khăn cùng nhau, phải làm như vậy hay sao? Các đồng chí không nên giúp đỡ lẫn nhau và yêu thương nhau hay sao?" Khương Tuệ Tuệ đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Cô nhìn chăm chăm vào Tống Thời Thanh, gắp từng câu từng chữ nói: "Sau này anh đừng nói với tôi những chuyện như này nữa, hôm nay tôi sẽ coi như anh chưa nói, nếu sau này anh nói ra, tôi sẽ thực sự tức giận, và tôi sẽ không làm bạn với anh nữa."

Ánh mắt hai người chạm nhau, trong mắt bọn họ đều là hình ảnh của đối phương.

Tổng Thời Thanh cuối cùng cũng gật đầu: "Được."

Vậy thì đơn giản trở thành quan hệ bạn bè thuần túy đi.

Sau khi làm việc nhiều ngày liên tục, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hội chợ lớn và đã đến lúc nghỉ lễ.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ đến phòng của Lý Tú Cẩm, chơi với Nữu Nữu một lúc và nghe thấy Lý Tú Cẩm hỏi Phương Quế Chi về việc làm mai cho cô, và hỏi bà ấy mọi chuyện thế nào rồi, bây giờ cô mới nhớ đến, cô như thể đã quên mất chuyện này luôn rồi.

Ngày hôm đó trên núi xảy ra quá nhiều chuyện, cô vẫn còn đang bàng hoàng, Lý Tú Cẩm đột nhiên kể cho cô nghe chuyện đó, cô vốn định hỏi Phương Quế Chi sau khi về nhà xem đã xảy ra chuyện gì, cũng là do cô không để tâm đến chuyện đó và không để nó trong lòng nên khi quay về nhà đã quên mất chuyện này.

Phương Quế Chi không bao giờ đề cập đến mấy chuyện này với cô, vì vậy cô càng không thể nhớ đến nó.

Nếu không phải Lý Tú Cẩm vừa rồi nhắc nhở cô, cô căn bản sẽ không nhớ tới.

Khương Tuệ Tuệ bước ra khỏi phòng của anh cả, đi thẳng đến phòng của Phương Quế Chi và đi thẳng vào vấn đề: "Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ."

Phương Quế Chi cũng vừa lúc đang định đi tìm cô: "Thật tình cờ, mẹ cũng có chuyện muốn nói với con, lại đây, vào đây ngồi xuống nói chuyện đi."

Hai mẹ con đang ngồi cùng nhau, Phương Quế Chi nắm lấy tay con gái và hỏi: "Con muốn nói gì với mẹ? Nói cho mẹ biết đi, mẹ đang nghe."

Chương 111: Chương 111

"Mẹ, con nghe nói, mẹ đang nhờ người làm mai cho con đúng không?" Khương Tuệ Tuệ hỏi.

Phương Quế Chi thấy rằng những gì con gái muốn nói với mình thực sự là những gì mà bà ấy muốn nói với cô, bà ấy lập tức cười: "Con đã nghe từ chị dâu của con phải không? Mẹ nghe thím Ngưu của con nói rằng chị họ của cô ấy có một người cháu trai làm kế toán trong một khách sạn nhà nước, cha mẹ cũng có công việc khá tốt, mẹ thì hình như làm việc trong một cửa hàng bách hóa, còn cha thì là cán bộ nhà nước, điều kiện tốt như vậy đốt đèn lồng đi tìm cũng khó tìm thấy."

"Tình cờ là thím Ngưu đến hỏi mẹ một chút tình huống của con, vì vậy mẹ đã đưa ảnh của con cho thím Ngưu và đưa cho nhà trai nhìn xem. Con đoán kết quả sẽ như thế nào, gia đình bọn họ rất hài lòng, và bọn họ quyết định đi hội chợ lớn vào ngày mai để gặp con. Nhưng mẹ đã nghĩ về điều đó và mẹ chưa thảo luận với cha của con, vì vậy mẹ muốn gọi điện cho cha của con, nếu cha con đồng ý thì mẹ mới nói chuyện với con."

"Không phải là sau khi gọi vài hôm, hôm nay mới gọi được hay sao? Vừa đúng lúc, cha con cũng cảm thấy điều kiện tốt nên để con đi xem mắt xem sao."

Nếu con cảm thấy phù hợp thì việc này sẽ được định ra."

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy hơi bất đắc dĩ khi nghe những lời của Phương Quế Chi.

Cô cũng không trách Phương Quế Chi, dù sao hoàn cảnh hiện tại là như vậy, cha mẹ giới thiệu, sau đó hai thanh niên gặp mặt, nếu hợp nhau thì sẽ xác nhận quan hệ.

Ai chưa vội kết hôn thì có thể có nhiều lần tiếp xúc với nhau hơn, còn ai vội kết hôn thì có thể ấn định ngày cưới luôn.

Ngày nay, người ta ít ra ngoài chứ đừng nói đến các hoạt động giải trí, bọn họ chỉ ở trong nhà, không nhờ người quen giới thiệu thì làm sao tìm được đối tượng?

Nhưng Khương Tuệ Tuệ dù sao cũng không phải người đến từ thời đại này, và cô khá khó chịu với chuyện 'xem mắt' lần này.

Cô khoác tay Phương Quế Chi, làm nũng: "Nhưng mà mẹ, lần trước không phải con đã nói với mẹ là con không muốn kết hôn sớm hay sao? Ngày mai con không đi được không? Gặp một người đàn ông xa lạ làm con rất sợ hãi."

"Đứa nhỏ ngốc, có gì phải sợ? Thím Ngưu của con ngày mai sẽ đưa con đi cùng, không có việc gì phải sợ cả."

Phương Quế Chi ôm cô con gái đã cao hơn mình nửa cái đầu vào trong lòng: "Mẹ biết con không muốn kết hôn sớm, nhưng sau khi hai người gặp nhau, nếu con cảm thấy phù hợp, con có thể nói trước và kết hôn vào năm sau cũng không phải là không thể."

Khương Tuệ Tuệ trở nên lúng túng, nhất thời nghẹn lời, Phương Quế Chi đã nói tất cả, cô còn có thể nói gì nữa đây....

Phương Quế Chi lại nói: "Mẹ không phải cố ép con, nhưng thím Ngưu của con vừa hay tình cờ nói với mẹ về điều đó. Mẹ sợ rằng đi qua thôn này con sẽ không tìm được người nào thích hợp, sợ con bỏ lỡ một đối tượng tốt."

Khương Tuệ Tuệ khẽ hừ nhẹ một tiếng: "Vậy nếu con không thích người đó thì sao?"

Ai quy định cô nhất định phải thích người kia? Chỉ vì anh ta là kế toán của một khách sạn quốc doanh sao?

Phương Quế Chi: "Nếu con gái không thích thì chúng ta sẽ không đồng ý. Lần này, chúng ta đến gặp xem thế nào, gia đình chúng ta đã không đồng ý, thì đừng nói đến việc lấy bất cứ thứ gì từ nhà bọn họ. Tất nhiên là phải dựa vào việc con gái có thích hay không."

Nói xong, bà ấy lại thở dài: "Nhiều người không nói gì về việc nhà họ Lâm từ hôn, nhưng bọn họ không biết đã nói những gì sau lưng. Mẹ cảm thấy khó chịu khi nghĩ đến chuyện đó, hơn nữa mẹ không muốn con gái của mẹ bị mang ra thành chủ đề bàn luận của người khác..."

Khương Tuệ Tuệ chỉ có thể thỏa hiệp, nhưng cô biết bản thân mình không thể nào đồng ý, ngày mai cô lên thành phố, nhiều nhất là để đối tượng gặp cô một lần, sau đó cô quay lại và nói rằng cô không thích.

Làm như vậy còn có một cái lợi, đó là có thể tạm thời để Phương Quế Chi không nghĩ tới giới thiệu người cho cô nữa.

Nhưng trước khi đi ra ngoài, cô đột nhiên nhớ tới hệ thống của bản thân mình, tự hỏi không biết có thể dựa vào cái miệng quạ đen của mình để ngăn mẹ cô không cho cô đi xem mắt không? Có lẽ cô có thể làm một cái miệng quạ đen mà không làm tổn thương mẹ mình? Hệ thống cũng không quy định cô nhất định phải để cho đối phương bị thương mà....

Cho nên cô thầm nói một câu chỉ mình cô nghe thấy: "Ngày mai mẹ nhất định sẽ không cho phép mình đi xem mắt."

Cố Diệp Phi

Sau đó cô nghe thấy câu: "Sai lệnh! Phương Quế Chi không phải là hạng ưu tiên, và bà ấy không làm điều gì xấu đối với ký chủ, vì vậy

kí chủ không thể miệng quạ đen. Như một hình phạt, số lượng miệng quạ đen mà kí chủ có sẽ bị trừ một lần."

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, không nhìn được mà mắng một tiếng.

Như vậy cũng được hay sao??!!

Tuy nhiên vẫn có giới hạn về số lần cô có thể miệng quạ đen đúng không? Cô lại hỏi một câu ở trong lòng: Hiện tại tôi còn bao nhiêu lần miệng quạ đen?

Chương 112: Chương 112

Nhưng hệ thống không có phản hồi đáp lại.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rằng hệ thống này có chút lỗi thời, và nó không phải là trí tuệ nhân tạo, ngoại trừ nói chuyện với cô thêm vài lời khi ràng buộc hệ thống lúc bắt đầu, dường như nó không tồn tại vào những thời điểm khác.

Có lẽ cô chỉ có thể đợi cho đến khi sử dụng hết số lần miêng qua đen trước khi có thể nhận được gợi ý về số lần còn lại.

Họp chợ thì phải họp sớm, nhiều nhất là buổi trưa thì mới tan chợ, từ xã Nguyệt Phượng Loan của bọn họ đi xe bò đến chợ huyện cũng phải mất một hai tiếng đồng hồ, nếu đi muện thì đừng nói đến họp chợ, cái gì cũng không thể theo kịp.

Vì vậy, ngày hôm sau khi trời vừa rạng sáng, Phương Quế Chi đã gọi Khương Tuệ Tuệ dậy.

Khương Tuệ Tuệ còn buồn ngủ, ngồi yên trên ghế nhỏ ngơ ngác mơ màng màng, nhìn Phương Quế Chi đổ nước rửa mặt cho cô, thúc giục cô đi đánh răng rửa mặt.

Sau khi rửa mặt xong, bà ấy lại nhét vào tay cô hai cái bánh bao lớn.

Phương Quế Chi thấp giọng nói: "Là nhân thịt, hai cái bánh bao này nhiều nhân nhất, mẹ đã đánh dấu rồi."

Sau khi Khương Tuệ Tuệ ăn xong bánh bao hấp, cuối cùng thì cô cũng tỉnh táo hơn một chút. Thấy thời gian cũng không sai biệt lắm,

Phượng Quế Chi giục cô nhanh thay bộ quần áo đẹp, lát nữa cô còn phải đón chiếc xe bò đầu tiên trong làng.

Mục đích hôm nay của Khương Tuệ Tuệ không phải là khiến cháu trai của Ngưu Thúy Phân yêu cô, vì vậy cô cũng không bận tâm đến việc ăn mặc trang điểm, cô tùy tiện tìm một bộ quần áo, mặc vào sau đó định đi ra ngoài.

Nhưng Phượng Quế Chi đã nhìn thấy những gì cô đang mặc và ngăn cô lại: "Con gái yêu à, tại sao con lại không mặc chiếc váy màu vàng mà con đã nhờ thợ may Tạ may lần trước? Con mặc chiếc váy đó trông rất đẹp."

Cố Diệp Phi

Bà ấy đang nói về chiếc váy dài mà Khương Tuệ Tuệ làm từ mảnh vải được hệ thống khen thưởng lần trước, được làm theo phong cách Pháp, kiểu váy dài này vẫn luôn được Khương Tuệ Tuệ yêu thích, khi cô mặc chiếc váy này, cô có khí chất xuất sắc, rất ấn tượng với người nhìn.

Phượng Quế Chi còn nghĩ rằng con gái mình sẽ mặc chiếc váy này, chiếc váy này mặc trên người con gái bà ấy thật đẹp làm sao.

Vì vậy, đồng chí Phượng Quế Chi lại đẩy Khương Tuệ Tuệ vào phòng một lần nữa, sau khi cô thay chiếc váy dài, bà ấy mới hài lòng để cô đi ra ngoài.

"Đi thôi, đi thôi, nhớ trở về sớm một chút nhé." Xe bò đã đợi ở cửa thôn, Ngưu Thúy Phân ngồi ở trên xe bò, từ xa vẫy gọi Khương Tuệ Tuệ: "Tuệ Tuệ, nhanh lên, ngồi bên cạnh thím này, thím đang chờ cháu!"

Đúng như tên gọi, xe bò là loại xe do bò kéo, đồng thời cũng là phương tiện đi lại ở nông thôn thời nay. Nếu không có những chiếc xe bò, đợi bọn họ lên đến thành phố thì chợ đã tan từ lâu.

Chỉ là chiếc xe bò kéo này.... thực sự có chút khiến người ta không thể chấp nhận được...

Khương Tuệ Tuệ vừa đến gần đã ngửi thấy mùi. Cô nhăn mũi lại, dưới sự nhiệt tình của Ngưu Thúy Phân, cô được kéo vào xe bò và ngồi xuống bên cạnh Ngưu Thúy Phân.

Mỉm cười và gọi một tiếng: "Xin chào, thím Ngưu."

Khi Ngưu Thúy Phân nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, bà ấy đã nghĩ rằng làm thế nào mà cô gái này có thể trông đẹp như vậy sau khi cô ăn diện một chút.

"Được rồi, Tuệ Tuệ, chiếc váy này của cháu trông thật là đẹp."

Kể từ khi Ngưu Thúy Phân biết rằng cháu trai họ của bà ấy coi trọng Khương Tuệ Tuệ và Khương Tuệ Tuệ có khả năng trở thành cháu dâu của bà ấy, bà ấy đã đối xử với Khương Tuệ Tuệ như thể cô là con gái do bản thân bà ấy sinh ra.

Không phải như vậy sao, điều kiện gia đình của anh họ Ngưu Thúy Phân là tốt nhất trong toàn bộ nhà họ Ngưu, nếu chuyện này thành công, chị dâu của bà ấy có lẽ sẽ không đối xử tệ với bà ấy. Với sự giúp đỡ của anh họ, có lẽ người đàn ông của bà ấy sẽ có thể được làm cán bộ trong thành phố vào năm tới!

Chương 113: Chương 113

Cán bộ ở đại đội và cán bộ ở thành phố khác nhau, tuy rằng đều là cán bộ, nhưng chênh lệch rất lớn!

Bà ấy nghe nói anh họ hàng năm có thể nhận được rất nhiều thứ, ví dụ như tem vải, tem phiếu lương thực, tem công nghiệp, tất cả đều là trợ cấp, ông ấy ăn gì cũng là lương thực, mấy năm trước còn được cấp một căn nhà trong thành phố.

Bà ấy đã đi xem, nhà tuy không lớn nhưng là nhà cao tầng, hơn nữa có đủ loại đồ đạc, còn mua cả TV. Khi đó, Ngưu Thúc Phân đã nghĩ, khi nào bà ấy mới có thể sống ở thành phố, không ngờ, bây giờ cơ hội đã đến.

Khương Tuệ Tuệ hơi xấu hổ vì sự nhiệt tình quá mức của Ngưu Thúc Phân, và tự hỏi Ngưu Thúc Phân sẽ có biểu hiện gì nếu bà ấy biết cô sẽ không định có quan hệ tốt với cháu trai của bà ấy...

Ngay khi xe bò chuẩn bị xuất phát, một giọng nói trong trẻo khác của một người đàn ông truyền đến: "Chú Trương, chú đợi đã, cháu cũng đi vào thành phố!"

Giọng nói cực kỳ quen thuộc khiến Khương Tuệ Tuệ quay đầu lại nhìn sang, quả nhiên thấy Tống Thời Thanh đang đi về phía bọn họ, mang theo một bao tải.

Khương Tuệ Tuệ không hiểu sao lại vui mừng khôn xiết khi biết đó là Tống Thời Thanh.

Khi Tống Thời Thanh nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, anh đã sửng sốt trong giây lát.

Cô trông thực sự rất đẹp khi mặc màu vàng.

Màu vàng thực ra rất kén da, nếu da người mặc không quá trắng sẽ khiến làn da vốn có tông vàng như nền, nhưng Khương Tuệ Tuệ thì khác.

Cổ Diệp Phi

Màu vàng tươi càng tôn lên nước da trắng nõn của cô, mái tóc dài vốn thường được tết thành hai bím lớn, giờ phút này lại được buộc hờ hững sau đầu, giống như nụ hoa, nhưng lại hơi xoắn xoắn, phong cách lười biếng, đặc biệt là với đôi mắt lay động của cô, chỉ cần liếc một cái là có thể hút người ta vào trong.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, anh cũng không tỏ ra quen thuộc lắm với Khương Tuệ Tuệ, anh chỉ gật gật đầu, sau đó, một tay ôm bao tải, một tay đỡ xe bò, anh nhảy lên xe bò và ngồi trên ghế bên cạnh Khương Tuệ Tuệ.

Không phải Tống Thời Thanh cố ý ngồi ở bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, mà là toàn bộ xe bò, chỉ có ở bên cạnh Khương Tuệ Tuệ mới còn lại một chỗ ngồi.

Ban đầu vốn dĩ chỗ ngồi mà Ngưu Thúc Phân dành cho Khương Tuệ Tuệ khá rộng rãi cho một mình cô, nhưng sau khi có thêm Tống Thời Thanh, chỗ ngồi có vẻ đông đúc hơn rất nhiều và không khí cũng trở nên nồng đậm hơn.

Vào cuối mùa xuân và đầu mùa hè, mọi người mặc ít hơn, chất liệu mỏng và bó sát vào người, mọi người ngồi gần nhau khiến cơ thể áp sát cơ thể, da thịt tiếp xúc da thịt. Hơi chuyển động một chút thôi là có thể tiếp xúc gần gũi với những người bên cạnh.

Khương Tuệ Tuệ không để ý nhiều như vậy, chỉ vào cái bao tải và hỏi: "Anh để cái gì vào trong đó vậy?"

Tổng Thời Thanh trả lời: "Hai con thỏ và một con rắn bắt được vào lần trước nên mang vào trong thành bán."

Những con vật này không c.h.ế.t khi bị anh bắt, chúng đã được giữ ở nhà những ngày này và vẫn còn sống. Trong bao, thỉnh thoảng có thể nghe thấy một số tiếng động nhỏ.

Xe bò đã xuất hành rồi, đường lúc này không phải là đường nhựa như sau này, trên đường khắp nơi là ổ gà lồi lõm, đá sỏi, nếu bánh xe không cẩn thận và phải cựa đá cứng thì người trên xe bò sẽ bị xóc nảy b.ắ.n lên sau đó rơi xuống thật mạnh.

Chỉ là tất cả mọi người ở xã Nguyệt Phượng Loan đều đã quen với điều đó, chỉ có Khương Tuệ Tuệ, sau khi bị xóc nảy nhiều lần, đôi lông mày xinh đẹp của cô cau lại và môi chu ra.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, m.ô.n.g của cô có lẽ sẽ nổ tung trước khi đến thành phố.

Cô đã thay đổi từ lúc đầu, cô ngoan ngoãn ngồi xuống, sau khi ngồi một lúc, cô di chuyển vài lần vì không thoải mái, vào giây phút cuối cùng, có lẽ đã va phải một hòn đá lớn, và lực va chạm mạnh hơn một chút khiến m.ô.n.g Khương Tuệ Tuệ bị đau.

Chương 114: Chương 114

Cô cau mày và xoay người lại, cố gắng làm cho bản thân cảm thấy dễ chịu hơn.

Tuy nhiên, cô cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng Tống Thời Thanh, người đang ngồi bên cạnh cô, lại càng cảm thấy dằn vặt hơn.

Cố Diệp Phi

Bởi vì Khương Tuệ Tuệ ngồi quá gần với anh, hai người ngồi cạnh nhau, dính sát vào nhau.

Hương hoa hồng từ cô gái bên cạnh xộc vào mũi anh như mọc chân, cô khẽ quay đầu lại, đập vào mắt anh là khuôn mặt nghiêng của cô, đường nét mềm mại, hàng mi dài khẽ rung rinh nhẹ nhàng, như cánh bướm nhẹ nhàng nhảy múa.

Trong cổ họng cảm thấy ngứa, Tống Thời Thanh gần như vô hình tránh sang một bên, nhưng chính động tác này của anh, cộng với xe bò không hiểu sao mà lại xóc nảy một lần nữa, Khương Tuệ Tuệ ngã về phía trước vì không thể ngồi yên ổn, thấy cô như thể sắp rơi ra khỏi xe bò vậy.

Tống Thời Thanh có đôi mắt sắc bén và đôi tay nhanh nhẹn, vội vàng đưa tay ra để giúp cô, nhưng may mắn thay anh đã đỡ lấy cô, điều này đã ngăn Khương Tuệ Tuệ rơi khỏi xe bò và tiếp xúc thân mật với đồng phân bò nóng hổi mà con bò già vừa mới làm rơi ra.

Khương Tuệ Tuệ sợ tới mức kêu lên một tiếng, theo phản xạ vươn tay nắm chặt lấy tay áo của Tống Thời Thanh, trái tim cô đập thình

thịch.

Đúng lúc này, chiếc xe bò dừng lại, chú Trương đang đánh xe quay đầu lại hỏi một câu: "Mọi người không sao chứ? Không có ai bị ngã đúng không?"

Trước kia không phải là không gặp qua những việc như vậy, khi xe bò va chạm mạnh quá, cũng có trường hợp khi xe bò va chạm thì có người ngã xuống, nhưng đa phần là trầy da tróc vẩy, đau thì hơi đau đấy nhưng vẫn khác rất nhiều so với tai nạn xe cộ ở đời sau.

Ngược lại, Ngưu Thúy Phân sợ đến mức mặt mũi tái nhợt, cau mày tức giận nói: "Lão Trương, ông lái xe cẩn thận một chút, suýt chút nữa ông đã khiến người ta rơi ra ngoài rồi."

Chú Trương cũng khá ngượng ngùng xấu hổ, bất đắc dĩ mà nói: "Tôi cũng không để ý đến vừa rồi có một tảng đá lớn trên đường."

Ánh mắt của Ngưu Thúy Phân nhìn vào trên người Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh, hai người đã ngồi xuống. Vừa rồi là việc ngoài ý muốn, cũng không có người suy nghĩ nhiều, lúc này phong tục dân gian vẫn còn đơn giản, tuy rằng tương đối bảo thủ, nhưng mà vừa rồi Tống Thời Thanh đã cứu Khương Tuệ Tuệ nên cũng không đến mức không chịu nổi.

Đây không phải là vì cứu mạng hay sao? Và nó chỉ là một cái kéo tay, cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Tuy nhiên Ngưu Thúy Phân vẫn để mắt đến nó.

Cô gái Khương Tuệ Tuệ này thực sự có một khuôn mặt quá quyến rũ người khác, theo đạo lý mà nói, chị dâu họ của bà ấy sẽ không thích một cô gái có ngoại hình như vậy, nhưng khổ nỗi là cháu trai họ của bà ấy có cái tật xấu nhìn mặt mà bắt hình dong, thích những người xinh đẹp.

Nếu cưới một cô con dâu như vậy thì phải cẩn thận giám sát chặt chẽ, cho dù Khương Tuệ Tuệ không nghĩ tới thì cũng không thể ngăn cản người khác nghĩ tới. Tính toán một hồi, Tống Thời Thanh năm nay cũng hai mươi hai tuổi đúng không? Người trong đại đội của bọn họ cũng cỡ tuổi Tống Thời Thanh, con cái có thể bò lổm ngổm trên mặt đất rồi, nhưng mà Tống Thời Thanh ngay cả vợ còn chưa có. Ai có thể đảm bảo rằng anh không có ý nghĩ gì?

Bà ấy nhìn đề phòng Tống Thời Thanh như một tên trộm, kéo lôi Khương Tuệ Tuệ lại: "Tuệ Tuệ, đến đây, thím sẽ đổi chỗ cho cháu."

Nói xong bà ấy đã đi đến chỗ giữa Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh, Khương Tuệ Tuệ đáp lại mà không nói gì, ngoan ngoãn đổi chỗ cho Ngưu Thúy Phân.

Vừa ngồi vững vàng, cô nhân lúc không ai chú ý đến mà hơi ngửa người ra sau, lè lưỡi về phía Tống Thời Thanh.

Ngưu Thúy Phân đang nghĩ gì trong lòng thì quá là rõ ràng rồi.

Chương 115: Chương 115

Tống Thời Thanh vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh này, nhìn cái lưới nhỏ màu hồng kia thè ra rồi vội vàng thu lại.

Có người hỏi Ngưu Thúc Phân hôm nay đi vào trong thành làm gì, Ngưu Thúc Phân cũng không giấu giếm gì, trực tiếp nói: "Đưa Tuệ Tuệ vào thành gặp cháu trai họ tôi để xem mắt, mọi người có lẽ còn chưa biết, chờ một thời gian đi, có lẽ tôi và Tuệ Tuệ đã trở thành họ hàng rồi."

Người đặt câu hỏi sửng sốt, lắp bắp kinh hãi: "Là người anh họ kia của cô hay sao? Quan hệ tốt đấy, gia cảnh của nhà bọn họ thì đốt đèn lồng cũng khó tìm. Tuệ Tuệ, nếu cháu có thể kết hôn gả qua đó thì thực sự là phúc khí tốt rồi!"

Khương Tuệ Tuệ không bao giờ nghĩ rằng Ngưu Thúc Phân sẽ nói với mọi người như vậy khi mà đến mặt còn chưa gặp nhau. Vừa nghe thấy, suýt chút nữa là cô cắn phải đầu lưỡi, không hiểu sao cảm thấy có chút chột dạ, nhin không được mà quay đầu lại xem phản ứng của Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh, người đang ngồi ở phía bên phải cô, sau khi nghe Ngưu Thúc Phân nói, vẫn giữ nguyên tư thế và vẻ mặt trước đó, như thể anh không quá bất ngờ trước sự việc này.

Chỉ là đường gân trên tay cầm bao tải nổi rõ, lực sử dụng cũng mạnh hơn một chút.

Thấy Tống Thời Thanh không có phản ứng gì, cũng không biết tại sao, trong lòng Khương Tuệ Tuệ lại cảm thấy hơi mất mát.

Cô bữu môi giải thích nói: “Thím, cháu chỉ là đi gặp mặt mà thôi, còn chưa biết mặt mũi nhau ra sao, thím nói vậy thì cháu cũng ngại, không biết có nên đi gặp hay không.”

Mất thì mất, nhưng cô không phải loại người cố tình không giải thích chỉ để xả giận. Nếu bây giờ cô không giải thích, chẳng phải là đồng ý với lời nói của Ngưu Thúy Phân hay sao? Cô mới không ngu ngốc đến thế đâu.

Cố Diệp Phi

Ngưu Thúy Phân mỉm cười, mặc dù bà ấy không nói gì ngoài miệng, nhưng trong lòng bà ấy đã quyết tâm.

Điều kiện của gia đình nhà họ Khương là trung bình, và Khương Tuệ Tuệ đã bị từ hôn trước đó, vì vậy việc kết hôn với cháu trai họ của bà ấy cũng coi như là một trò cao, bà ấy mới là người không tin rằng Khương Tuệ Tuệ sẽ thực sự không đồng ý với cuộc hôn nhân này.

Vì vậy, ngay từ đầu, bà ấy đã nghĩ rằng chỉ cần cháu trai họ thích Khương Tuệ Tuệ, thì cuộc hôn nhân sẽ được quyết định và không gì khác hơn là một ngày làm việc vui.

Xe bò chạy khoảng một giờ, cuối cùng cũng đến trong thành.

Dừng lại ở ngã tư đường, Tống Thời Thanh ngồi ngoài cùng xuống xe trước, quay người bỏ đi với bao tải trên tay.

Khương Tuệ Tuệ chạm vào cái m.ô.n.g gần như tê liệt vì xóc nảy trên đường, khuôn mặt thanh tú nhăn lại và đi theo sau Ngưu Thúy Phân: "Thím Ngưu, chúng ta sẽ đi đâu bây giờ?"

“Đi quán cơm nhà nước, Thự Quang làm kế toán ở quán cơm nhà nước, Hôm nay nó vẫn còn trực, vậy chúng ta hãy gặp nhau ở đó,

vừa hay có thể tiện dùng cơm luôn.” Vừa nói, bà ấy vừa khoác tay Khương Tuệ Tuệ một cách thân mật và đi về phía trước.

Ngưu Thự Quang chính là cháu trai họ của Ngưu Thúy Phân.

Vào những năm 1970, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy sự giống nhau giữa thành phố và nông thôn đó chính là bị bao phủ bởi một màu xám, đơn giản và hiếm khi có màu sắc tươi sáng, điều này khiến cô trong bộ váy màu vàng tươi, trở thành sự hiện diện rực rỡ nhất trên đường phố.

Rất nhanh đã đi đến quán cơm do nhà nước điều hành, trên biển hiệu có ghi chữ 'quán cơm do nhà nước quản lý', tương đương với loại hình chuỗi cửa hàng ở đời sau, dù sao thì trên toàn quốc cũng có rất nhiều nhà hàng do nhà nước quản lý.

Bên ngoài có treo một tấm biển gỗ nhỏ ghi: Hôm nay có bánh bao nhân thịt, cá trích to, gà bao bụng, mì sợi...

Khi bước vào, không có những người phục vụ nhiệt tình xung quanh như đời sau, hỏi xem muốn ăn gì.

Chương 116: Chương 116

Ngày nay, những người có thể làm việc trong các nhà hàng quốc doanh, hợp tác xã cung ứng và tiếp thị, trong nhà ít nhiều cũng có quan hệ, đây cũng là công việc rất nổi tiếng, những người làm việc ở đây đều là một đám như đại gia, đến một gương mặt tươi cười cũng lười nở.

Nhìn người khác giống như muốn ăn thịt người.

Nhưng khi Khương Tuệ Tuệ vừa bước vào nhà hàng, hai cô gái phục vụ đã không rời mắt khỏi cô, bọn họ vừa nhìn cô vừa lặng lẽ trò chuyện.

Ở rất xa, Khương Tuệ Tuệ không thể nghe thấy rõ bọn họ đang nói về điều gì.

Ngưu Thúc Phân hỏi một trong những người phục vụ nữ: "Tiểu đồng chí, Ngưu Thự Quang có ở đây không? Tôi là cô họ của cậu ấy."

Người phục vụ nữ liếc mắt nhìn Ngưu Thúc Phân một cái, ánh mắt lại rơi trên người Khương Tuệ Tuệ, không biết đang nghĩ cái gì, sau một lúc thì gật gật đầu trả lời một tiếng: "Có."

"Vậy thì cô hãy nói với cậu ấy giúp tôi một tiếng, tôi đã đưa người đến đây." Khi Ngưu Thúc Phân biết rằng Ngưu Thự Quang ở đây thì mỉm cười nói.

Nếu là người khác, người phục vụ nữ có thể sẽ không vui, có thể thấy là do Ngưu Thúc Phân là cô họ của Ngưu Thự Quang nên cô ấy

không nói gì, chỉ nói: "Vây cô đợi một lát." Rồi đi ra phía sau tìm Ngưu Thự Quang.

Ngưu Thự Quang là kế toán của một khách sạn do nhà nước điều hành và thường ngồi trong văn phòng.

Anh ta đã rất mong chờ được gặp Khương Tuệ Tuệ vào hôm nay, thậm chí còn ăn mặc trang điểm một chút, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, trông khá trang trọng, mái tóc cắt ngắn, lớn lên trên mặt có mụn nhưng cũng rất đoan chính.

Năm nay anh ta hai mươi hai tuổi, hai năm qua người ta hết người này đến người khác giới thiệu đối tượng cho anh ta, lúc đầu còn đi gặp một hai lần, nhưng càng gặp mặt càng thấy thất vọng, về sau anh ta đã từ chối gặp mặt.

Vài ngày trước, anh ta thấy ảnh của Khương Tuệ Tuệ nên mới đồng ý gặp mặt.

Khi Ngưu Thự Quang nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ khi anh ta đến sảnh, anh ta đã ngây ngốc cả người. Cảm giác như tất cả từ ngữ trong đầu anh ta đều không đủ để khen ngợi Khương Tuệ Tuệ, không biết cô đã lớn lên như thế nào, nhưng tất cả đều phát triển theo hướng hoàn hảo nhất.

Anh ta nghe nói rằng cô đến từ nông thôn, nhưng nếu không nói với anh ta, anh ta sẽ không thể biết rằng Khương Tuệ Tuệ là người nông thôn, và cô còn trông giống người thành phố hơn là giao dịch viên ngân hàng, y tá và những giáo viên mà anh ta đã gặp trước đây.

"Cô họ." Ngưu Thự Quang đến gần gọi Ngưu Thúy Phân một tiếng.

Mặc dù anh ta đang gọi Ngưu Thúy Phân, nhưng đôi mắt anh ta không ngừng nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ, như thể muốn đốt một cái lỗ trên cơ thể cô: "Xin chào, cô là đồng chí Khương Tuệ Tuệ phải không? Tôi tên là Ngưu Thự Quang, chắc cô họ đã nói với cô về tôi."

Anh ta nói và đưa tay về phía Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ không thoải mái khi bị anh ta nhìn chăm chăm, vì vậy cô gượng cười, giả vờ như không nhìn thấy bàn tay anh ta đưa ra.

Cố Diệp Phi

Ngưu Thự Quang cũng không để ý, dẫn bọn họ đi tìm một cái bàn ngồi xuống, bắt đầu gọi đồ ăn, anh ta gọi mấy món đặc trưng trong nhà hàng của bọn họ, tất cả đều là món ăn mặn.

Ngưu Thúy Phân nghe vậy thì không nói nên lời, vội vàng ngăn lại: "Được rồi, được rồi, chúng ta chỉ có ba người, nhiều như vậy cũng không ăn hết được, cứ như vậy đi, lát nữa không đủ thì gọi thêm món sau."

Ngưu Thự Quang tỏ ra biểu tình không thềm để ý: "Không có việc gì, ăn không hết thì vứt đi, không quan trọng."

Khi đầu bếp đang nấu ăn, Ngưu Thúy Phân đề nghị ra ngoài mua gì đó để cho hai người bọn họ có không gian nói chuyện một mình: "Tuệ Tuệ, thím đi hợp tác xã cung ứng và tiếp thị mua chút đồ, cháu ngồi ở đây trước đi, lát nữa dọn đồ ăn lên thì hai đứa ăn trước đi, lát nữa thím qua."

Chương 117: Chương 117

Bà ấy nói với Ngưu Thự Quang: "Thự Quang, cháu phải chiêu đãi với người đồng chí nữ tốt một chút, đi một quãng đường dài vào trong thành cũng không dễ dàng gì."

Đôi mắt của Ngưu Thự Quang còn chưa nhìn đến, anh ta đã vội trả lời: "Vâng, vâng, cô họ cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ chiêu đãi thật tốt."

Vì chưa đến giờ ăn cơm nên cửa hàng vẫn vắng khách, đồ ăn được dọn ra nhanh hơn bình thường. Không lâu sau khi Ngưu Thụy Phân rời đi, đã có một cái bao bụng gà được dọn ra.

Ngưu Thự Quang giơ tay áo lên, cố tình để lộ chiếc đồng hồ Rolex trên cổ tay, gắp một chiếc đùi gà cho Khương Tuệ Tuệ và bỏ vào bát của cô.

"Ăn nhiều một chút, trông cô hơi gầy. Bình thường ở quê cô không ăn được đồ ngon như vậy đâu. Nhà hàng quốc doanh của chúng tôi là nhà hàng ngon nhất thành phố, nếu cô thích ăn, tôi sẽ thường xuyên dẫn cô đến đây ăn."

Kể từ lần đầu tiên Ngưu Thự Quang nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, đôi mắt anh ta chưa bao giờ rời khỏi khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ.

"Năm nay cô mười tám tuổi đúng không? Vừa đúng độ tuổi có thể lấy chồng, sớm giải quyết ổn thỏa, sau khi cô được gả vào nhà chúng ta, tôi sẽ nhờ cha tìm cho cô một đơn vị thích hợp trong thành phố, an bài cho cô một công việc, một tháng tiền lương ước chừng bằng ba bốn tháng công điểm ở xã của cô, mà làm cũng

không mệt, cô lớn lên xinh đẹp như vậy, tôi cứ nghĩ đến cô sẽ phải sống cuộc sống vất vả ở quê, lòng tôi lại rất đau xót.”

Ngưu Thự Quang tiếp tục nói mà không chú ý đến vẻ mặt không nói nên lời của Khương Tuệ Tuệ: “Dù sao thì nếu cô kết hôn với tôi, gia đình chúng tôi chắc chắn sẽ không đối xử tệ với cô, nếu cô không muốn đi làm, cô có thể ở nhà chăm sóc con cái của mình, ở nhà có TV rồi, cũng không cần phải lo lắng gì nhiều, sẽ không quá nhàm chán, ồ, nhân tiện, cô biết mẹ tôi là giám đốc của một cửa hàng bách hóa phải không? Ăn nhanh đi, ăn xong tôi sẽ đưa cô đến chỗ bà ấy đi dạo, nhất định sẽ khiến cô mở rộng tầm mắt.”

“Sau đó chúng ta sẽ đi rạp chiếu phim xem phim, cô đã bao giờ đến rạp chiếu phim chưa? Nó khác so với những bộ phim ngoài trời mà các nhà chiếu phim đã chiếu ở nông thôn, nếu cô đi, cô chắc chắn sẽ thích nó.”

Cố Diệp Phi

Ngưu Thự Quang nói lái nhai liên hồi, Khương Tuệ Tuệ khoanh tay ôm n.g.ự.c và nhìn anh ta như một thẳng ngốc.

Chương 118: Chương 118

Những gì Ngưu Thự Quang nói dường như là đều muốn tốt cho cô, nhưng thực tế anh ta là người rất tự cho mình là đúng, thậm chí từ tận đáy lòng anh ta còn có chút coi thường cô.

Điều buồn cười là lại lấy TV và cửa hàng bách hóa ra để khoe với cô? Và cái đồng hồ Rolex này, cô không thích Rolex chút nào mỗi khi muốn mua đồng hồ, được chứ? Nó cũng được ưa chuộng bởi những người mới giàu có, những người không biết nhiều về đồng hồ, chỉ những người nhà giàu mới nổi mới thích dùng nó để khoe khoang.

Cô không biết Khương Tuệ Tuệ trong tiểu thuyết cảm thấy thế nào khi nghe những gì Ngưu Thự Quang nói. Nhưng khi cô nghe xong chỉ muốn cười phá lên.

Cố Diệp Phi

Thật nực cười, Khương Tuệ Tuệ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thiếu tiền, ăn những thứ ngon nhất, mặc những thứ đẹp nhất, bây giờ lại có người hỏi cô đã từng đi xem phim chưa? Xin lỗi, cô đã không đến rạp chiếu phim trong nhiều năm rồi, cô luôn xem phim trong rạp chiếu phim tư nhân trong biệt thự của cô.

Còn khoe khoang với cô trong nhà có chiếc TV đen trắng? Chiếc TV màn hình cong tinh thể lỏng 100 inch của cô tỏ ra không hài lòng về điều này cho lắm.

Cảm giác vượt trội và tự cho mình là đúng này khiến Khương Tuệ Tuệ không hiểu sao lại cảm thấy ghê tởm.

Đắc ý cái gì, chẳng phải anh ta chỉ là một kẻ toán quèn của một quán cơm nhà nước thôi sao?

Chương 119: Chương 119

Khương Tuệ Tuệ vốn muốn nói một cách uyển chuyển rằng cô không thích hợp với anh ta, nhưng lại không muốn nói uyển chuyển nữa mà nói thẳng: "Xin lỗi, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm, tôi vẫn chưa đồng ý hẹn hò với anh, tại sao anh đã nói về những điều sau khi kết hôn? Không phải là anh quá tự tin rồi hay sao?"

"Tự tin là điều tốt, nhưng quá mức thì sẽ trở thành tự phụ, tôi hy vọng anh biết điều đó."

Khóe miệng Khương Tuệ Tuệ nhếch lên, và cánh tay mảnh khảnh của cô khoanh lại, làm động tác ôm ngực. Có một chút khinh miệt trong đôi mắt hẹp dài như hồ ly.

Ngưu Thự Quang không bao giờ nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ sẽ không muốn anh ta!

Trên mặt lộ ra vẻ then quá thành giận, sắc mặt tái nhợt hỏi Khương Tuệ Tuệ: "Lời này của cô là có ý gì? Điều kiện của cô là cái gì, điều kiện của tôi là cái gì, cô ngoại trừ lớn lên có khuôn mặt xinh đẹp một chút thì còn có cái gì? Không lẽ cô chướng mắt tôi hay sao? Nếu không phải tôi nhìn trúng cô vì lớn lên xinh đẹp, cô cho rằng sao tôi... "

Lời còn chưa nói xong, Khương Tuệ Tuệ đã đứng dậy, cầm chiếc cốc tráng men trên bàn lên và hất nước trong đó lên trên mặt Ngưu Thự Quang: "Đừng làm bộ như tôi trèo cao với anh, trong mắt tôi, anh chính là con cóc, con cóc muốn ăn thịt thiên nga."

Cố Diệp Phi

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Nhưng Ngưu Thự Quang làm sao có thể chịu được loại tức giận này? Anh ta nắm lấy cánh tay của Khương Tuệ Tuệ, trên mặt hiện lên vẻ ác độc: "Muốn bỏ chạy hay sao?"

Ở sân sau, Tống Thời Thanh đưa thỏ và rắn cho người mua của khách sạn quốc doanh.

Vì người mua đã mua đồ hoang dã của anh tại hội chợ lần trước nên đã định ra trước với anh, là anh sẽ phải gửi cho anh ấy tất cả đồ hoang dã mà anh tìm thấy trong tương lai.

Tống Thời Thanh đồng ý mà không nói lời nào, trong chợ bán sạp hàng ít nhất cũng phải mất nửa ngày, có người qua lại hỏi giá, mặc cả lên xuống một hai xu không ngừng để yên.

Bán trực tiếp cho các nhà hàng quốc doanh, tuy giá thấp hơn bán lẻ một chút nhưng hiệu suất cao và không tốn thời gian.

Người mua đưa Tống Thời Thanh đến văn phòng tìm kế toán để lấy tiền thanh toán hóa đơn, nhưng không thấy Ngưu Thự Quang ở đó. Đi hỏi người cùng văn phòng thì nói anh ta đã đi đến chỗ ăn cơm ở phía trước rồi.

Vì vậy người mua đã đưa Tống Thời Thanh đến đó.

Mới vừa bước tới cánh cửa dẫn ra sảnh từ sân sau, bóng dáng màu vàng rực rỡ đó đã đập vào mắt Tống Thời Thanh, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy oán hận, lông mày cau lại. Cổ tay mảnh khảnh trắng nõn bị người đàn ông trước mặt nắm lấy, muốn rời đi lại không được.

Đôi môi đỏ tươi khẽ hé mở: "Anh buông tay ra cho tôi!"

Tống Thời Thanh thậm chí không chút suy nghĩ, anh lao lên và đ.ấ.m vào mặt Ngưu Thự Quang, sau đó nắm chặt cánh tay của

Ngưu Thự Quang đang giữ cổ tay Khương Tuệ Tuệ, dùng một chút lực và lạnh lùng ra lệnh: "Cô ấy bảo anh buông tay, anh có nghe thấy không?"

"Anh... Con mẹ nó, mày là thằng nào?" Ngưu Thự Quang vô cớ bị đâm, anh ta có chút sững sờ, khi nhìn thấy người trước mặt là ai, anh ta càng tức giận hơn.

"Tổng Thời Thanh, ông nội của anh bị cho là phái khác bị đuổi xuống, không còn là thủ lĩnh nhằm nhí nữa! Anh, một kẻ là con của kẻ phản loạn mà dám kiêu ngạo ở đây ư, anh muốn tìm chỗ c.h.ết có phải không!?"

Cũng thật trùng hợp, trước đây Tổng Thời Thanh và Ngưu Thự Quang từng biết nhau.

Tuy nhiên, trước khi nhà họ Tống bị lục soát và bị đày xuống, cha của Ngưu Thự Quang chỉ là người lái xe bên cạnh ông nội Tống, người nhà họ Ngưu mỗi khi nhìn thấy Tổng Thời Thanh thì đều bày ra gương mặt tươi cười a dua nịnh hót.

Sau này nhà họ Tống xảy ra chuyện, hoạt động của nhà họ Ngưu là không thể thiếu. Chính vì điều này mà họ Ngưu từ một tài xế nhỏ, sau khi nhà họ Tống từ chức thì đã có thể trở thành cán bộ quốc gia.

Chương 120: Chương 120

Khi đó phiến quân thịnh hành, rất nhiều tầng lớp thấp nhân sĩ chỉ trong mấy năm đã trở thành trụ cột của xã hội, cán bộ quốc gia đều là do phản loạn tạo ra, nhà họ Ngưu chính là lập nghiệp từ đó.

Anh ta vừa dứt lời, khi Tống Thời Thanh dùng sức trên tay, Ngưu Thự Quang cảm thấy cánh tay của bản thân sắp gãy, anh ta đau đớn hét lên, mồ hôi lấm tấm trên trán: "A! Buông ra, buông ra!"

Thẳng đến sau khi buông lỏng tay, Tống Thời Thanh mới buông anh ta ra.

Khương Tuệ Tuệ xoa xoa cổ tay có chút đỏ ửng vì bị kéo, trốn sau lưng Tống Thời Thanh, trên mặt chỉ lộ ra vẻ ủy khuất. Nhắm lấy góc áo của Tống Thời Thanh, giọng điệu cô ủy khuất nói: "Tống Thời Thanh..."

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh quay đầu liếc mắt nhìn cô một cái, an ủi: "Không sao, có tôi ở đây."

Nói xong không thềm liếc mắt nhìn Ngưu Thự Quang một cái, mang theo Khương Tuệ Tuệ đi ra bên ngoài.

Ngưu Thự Quang nói những lời cay nghiệt với bọn họ sau lưng: "Tống Thời Thanh, anh dám đánh tôi, tôi sẽ khiến anh không thể sống tốt trong toàn bộ thành phố Giang Châu!"

Tống Thời Thanh mắt diếc tai ngơ, Khương Tuệ Tuệ quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc nhìn Ngưu Thụ Quang một cái, trong lòng thầm mắng: Tôi khinh, cho rằng bản thân là ai mà đòi sống tốt được trong toàn bộ thành phố Giang Châu? Thật sự coi bản thân là ông trời hay sao?

Khi cô đọc sách, cô không bao giờ chú ý đến nhân vật Ngưu Thụ Quang trong cuốn sách. Hơn nữa, cô còn có hệ thống cực phẩm miệng quạ đen, nếu con bò hôi thối này thực sự dám làm gì với Tống Thời Thanh, cô sẽ khiến anh ta phải đẹp mặt!

Trên thực tế, lý do tại sao Khương Tuệ Tuệ dám tranh cãi với anh ta trên địa bàn của họ Ngưu như vừa rồi là vì cô thực sự không thể chịu đựng được sự coi thường người khác của Ngưu Thụ Quang, và thứ hai là bởi vì cô có một hệ thống miệng quạ đen, nếu Ngưu Thụ Quang dám làm gì cô, cô sẽ dùng miệng quạ đen để khiến anh ta bị xui xẻo.

Nhưng không ngờ Tống Thời Thanh lại đột nhiên xuất hiện ở đây, vì cô mà đánh người ta.

Nghĩ đến đây, Khương Tuệ Tuệ không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tống Thời Thanh một cái, anh mím chặt môi, trên mặt không có biểu cảm gì, nhìn nghiêng giống như chạm khắc bằng dao, thật kỳ lạ.

Khương Tuệ Tuệ đi phía sau anh, lôi kéo vạt áo anh.

Nhưng Tống Thời Thanh có dáng người cao, chân dài, một bước của anh bằng hai bước của cô, cô phải chạy theo thì mới đuổi kịp, khiến cô không khỏi thở hổn hển: "Tống Thời Thanh, anh đi nhanh quá, tôi không theo kịp."

Giọng điệu mềm mại khiến Tống Thời Thanh nhanh chóng dừng lại, đứng yên chờ cô.

Khương Tuệ Tuệ không kịp dừng lại, cô đập người vào tấm lưng dày rộng của anh. Cô sờ sờ cái mũi đỏ ửng, có hơi đau một chút, nhỏ giọng lầm bầm: "Sao người anh lại giống như làm bằng sắt..."

Tống Thời Thanh cúi đầu nhìn cô: "Người mà thím Ngưu giới thiệu cho cô chính là anh ta sao?"

"Đúng vậy, Ngưu Thự Quang là cháu trai họ của thím Ngưu."
Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, động tác nhỏ của cô khiến dáng vẻ xinh đẹp của cô có thêm vài phần ngốc manh(): "Vừa rồi tôi nghe anh ấy gọi tên anh, hai người các anh quen biết nhau hay sao?"

[Chú thích: Ngốc manh: Chỉ người có chút ngốc nhưng không làm người ta ghét.]

"Có quen biết, trước kia cha anh ta làm tài xế của ông nội tôi, sau này tôi nghe nói ông ấy đã làm ăn phát đạt." Tống Thời Thanh nói xong liền cúi đầu nhìn Khương Tuệ Tuệ, vết đỏ trên cổ tay cô đã nhạt đi một chút: "Anh ta không phải là người tốt, cô đừng đi theo anh ta."

Nếu anh sớm biết rằng người mà Ngưu Thự Phân giới thiệu với Khương Tuệ Tuệ là Ngưu Thự Quang, anh sẽ không bao giờ để Khương Tuệ Tuệ đến đó.

Ngưu Thự Quang này khi còn nhỏ đã học không được giỏi, khi còn nhỏ anh ta đã có biểu hiện không trong sạch với một số bạn nữ, sau đó khi anh ta học cấp ba, anh nghe nói rằng anh ta đã làm cho bụng của một bạn nữ bị ra, nhưng kết quả anh ta vẫn từ chối kết hôn với người ta.

Chương 121: Chương 121

Gia đình nhà kia chạy đến nhà họ Ngưu làm ấm lên, gia đình nhà họ Ngưu phải bồi thường tiền thì mới làm lễ việc này xuống được.

Khương Tuệ Tuệ có chút ủy khuất: "Lúc đầu tôi không định nói chuyện với anh ta, anh ta lớn lên không đẹp trai, hơn nữa anh ta luôn tỏ vẻ khinh thường khi nhìn thấy tôi, tôi rất khó chịu khi nhìn thấy anh ta. Nếu không phải mẹ tôi bảo tôi đến đây thì tôi đã không đi rồi, tôi đến đây để làm cho mẹ tôi cảm thấy yên tâm và khiến bà ấy không giới thiệu tôi với ai khác nữa trong tương lai nên tôi mới đến đây một chuyến."

"Tôi vốn muốn nói chuyện với người nhà họ Ngưu đó thật tốt, ai bảo miệng anh ta không sạch sẽ, tôi liền tạt nước vào mặt anh ta, nói với anh ta rằng anh ta muốn cưới tôi không khác gì cóc muốn ăn thịt thiên nga." Nói xong, cô lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Tống Thời Thanh vừa tức giận vừa buồn cười, cô gái này thật là to gan, nếu vừa rồi không phải anh xuất hiện đúng lúc, tên Ngưu Thự Quang đó không biết sẽ làm gì cô.

Ngày thường cô yếu đuối như vậy, nhưng không ngờ lại rất to gan, anh cười khể: "Đanh đá đến vậy sao?"

"Hừ, tôi đanh đá như vậy đó, ai bảo anh ta chọc vào tôi khiến tôi không vui." Khương Tuệ Tuệ hừ nhẹ, đôi mắt cong cong, đến gần Tống Thời Thanh: "Anh có sợ không?"

Hai người quả nhiên là đã gần nhau hơn một chút, Tống Thời Thanh lùi lại sau hai bước và ho nhẹ.

Khương Tuệ Tuệ nghĩ đến điều gì đó và hỏi: "Gia đình nhà họ Ngưu có phải rất lợi hại không? Rất giàu có sao? Cha của Ngưu Thự Quang là một quan chức rất lớn à?"

Tổng Thời Thanh lắc đầu: "Điều đó không đúng, chỉ là một cán bộ nhỏ trong huyện, cụ thể đang làm gì thì tôi không biết."

Khương Tuệ Tuệ hiểu rằng một cán bộ nhỏ trong huyện, cộng với giám đốc của một cửa hàng bách hóa và một kế toán nhỏ trong một khách sạn do nhà nước điều hành, tất cả các cửa hàng bách hóa hiện đều do nhà nước điều hành. Doanh nghiệp không thuộc sở hữu tư nhân như các thể hệ sau nên mẹ của Ngưu Thự Quang cũng được nhận lương cố định.

Cố Diệp Phi

Vào những năm 1970, lương của cả gia đình ba người bọn họ chỉ có hai đến ba trăm nhân dân tệ một tháng, vài năm trước, bọn họ chỉ là một tài xế nhỏ của nhà họ Tống, Khương Tuệ Tuệ sẽ không tin rằng nhà họ Ngưu không làm một số điều đáng xấu hổ.

Không tham nhũng, không hối lộ thì làm sao Ngưu Thự Quang đeo được đồng hồ Rolex?

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ không thích Rolex và cho rằng nó được một số nhà giàu mới nổi yêu thích, nhưng cô phải thừa nhận rằng không phải ai cũng có thể đeo Rolex, đặc biệt là vào những năm 1970.

Thực sự không ngờ có ngày hệ thống miệng quạ đen của cô có thể trị được những quan chức tham nhũng này.

Cô mấp máy môi, trong lòng thầm nói: "Chuyện tham nhũng của nhà họ Ngưu sẽ bị bại lộ toàn bộ, tất cả bọn họ đều bị mất chức."

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ cũng chỉ đang đánh bạc. Cô không biết đây có được tính là chiến đấu vì điều tốt nhất hay không, liệu hệ thống có thể biến những gì cô nói thành sự thật hay chỉ trừ số lần

miệng quạ đen của cô giống như lần trước cô dùng miệng quạ đen với mẹ.

Tuy nhiên, không lâu sau, Khương Tuệ Tuệ nghe thấy một giọng nói máy móc vang lên trong đầu cô: "Chúc mừng ký chủ miệng quạ đen thành công, được một chai nước có ga hương đào làm phần thưởng."

Sau đó, thứ mà cô đang mang, Tạ Phương Hoa đã sử dụng vải cô mang đến để làm cho cô một chiếc váy thêm một chiếc túi vải nhỏ làm bằng vải, trong túi nặng thêm một chút và có thêm một chai nước có ga hương đào!

Khương Tuệ Tuệ lộ ra vẻ mặt vui mừng và dừng bước.

Tống Thời Thanh nhìn cô: "Có chuyện gì vậy?"

Cô hỏi: "Anh đã bán đồ hoang dã mà anh bắt được cho nhà hàng quốc doanh phải không?"

Tống Thời Thanh gật đầu: "Ừ."

Khương Tuệ Tuệ: "Sau đó bọn họ có trả tiền cho anh không?"

Chương 122: Chương 122

Theo quy trình hiện tại, nếu Tống Thời Thanh đến bán đồ hoang dã, khả năng cao là anh sẽ phải thông qua bên tài chính thì mới có thể lấy được tiền. Nhưng vừa rồi Ngưu Thự Quang với cô ăn cơm ở đại sảnh, chắc là Tống Thời Thanh đến đòi Ngưu Thự Quang thanh toán hóa đơn, nhưng lại thành ra thế này, chắc là anh đưa cô đi mà còn chưa nhận được tiền.

Quả nhiên, Tống Thời Thanh lắc lắc đầu, nhưng lại nói: "Cô không cần phải lo lắng về điều này, tôi biết phải làm gì."

Tiền của lần này nhất định sẽ được giải quyết, nhưng Ngưu Thự Quang nhất định sẽ làm khó anh, anh có đánh thêm một lần nữa hay không thì khó mà nói được. Bây giờ anh muốn đưa Khương Tuệ Tuệ đến một nơi an toàn trước, hoặc là trực tiếp đưa cô đến xe bò kéo, để cô quay về trước, sau đó quay lại khách sạn do nhà nước điều hành để thanh toán hóa đơn.

"Tôi đi với anh, chúng ta phải đi lấy lại tiền." Khương Tuệ Tuệ không nghe anh nói, quay người và đi về phía quán cơm quốc doanh.

Mái tóc vốn được buộc thành quả bóng đột nhiên buông ra, nó rơi vãi trên vai Khương Tuệ Tuệ như rong biển. Tóc cô dày và đẹp, khi gió thổi, nó tung bay theo gió.

Lúc này, cô trông xinh đẹp chẳng kém gì nữ minh tinh trên poster phim.

Thứ mà Khương Tuệ Tuệ dùng để buộc tóc không phải là dây chun mà là một sợi dây thừng, cô buộc không đủ chặt, lúc trước cô lôi kéo

với Ngưu Thự Quang khiến nó có chút lòng lẻo.

Khương Tuệ Tuệ cũng không để ý lắm, cô đưa tay ra vuốt mái tóc che khuất tầm mắt sau đầu và tai, những sợi tóc tràn ra từ giữa các ngón tay của cô, nó cuối cùng cũng chịu vào nếp trở lại.

Tổng Thời Thanh thấy Khương Tuệ Tuệ khẳng khái kiên trì nên không nói gì thêm, nhưng khi sắp đến quán cơm quốc doanh, anh bảo vệ cô ở phía sau, định để cô đợi anh ở bên ngoài.

Cố Diệp Phi

Nhưng anh còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy giọng nói tức giận của một người đàn ông trung niên từ bên trong: "Ngưu Thự Quang! Cậu mới đến đây làm việc bao lâu hả? Mỗi tháng cậu đều làm hỗn loạn các loại sổ sách lên, lần trước chỉ mua một ít đồ ăn, cuối cùng một số tiền lớn đã bị chuyển đi, cậu nghĩ rằng tôi không biết cậu đã sử dụng những mảnh khoe nào để ngồi ở vị trí này hay sao?"

Người nói điều này là ông chủ trực tiếp của Ngưu Thự Quang, cũng là người trực tiếp phụ trách quán cơm nhà nước.

Đây không phải là lần đầu tiên Ngưu Thự Quang làm loại chuyện này, nhưng bởi vì số lượng sử dụng cũng không tính là lớn, nên lãnh đạo cũng mở một mắt nhắm một mắt làm ngơ, dù sao năm đó Ngưu Thự Quang cũng bị cha anh ta nhét vào đây, không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật, mà đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ.

Nhưng hôm nay ông ấy vừa nhận được tin tức là cha của Ngưu Thự Quang đã bị người ta báo cáo, phía trên đã cử người đi điều tra. Để chứng tỏ rằng bản thân không liên quan gì đến cha của Ngưu Thự Quang, việc đầu tiên mà người lãnh đạo phải thu dọn chính là Ngưu Thự Quang.

Đó là lý do tại sao ông ấy đã lấy ra tất cả mọi thứ trong vài tháng qua ra nói.

Ngưu Thự Quang vẫn còn khó hiểu: "Không phải mỗi lần mua hàng đều tiêu nhiều tiền như vậy hay sao? Nếu ông không tin tôi, ông có thể hỏi Tiểu Lưu!"

Anh ta đang nói về người mua sắm họ Lưu, nhưng người mua sắm Lưu đã lấy ra một cuốn sổ cái nhỏ lại đưa cho lãnh đạo: "Lãnh đạo, mỗi lần đi mua sắm tôi đều ghi vào một quyển sổ nhỏ, đây là của mấy tháng trước, tôi đã viết ra, ông xem đi."

Lúc này Ngưu Thự Quang mới biến đổi sắc mặt, anh ta không ngờ rằng "Tiểu Lưu" bình thường nghe lời anh ta lại có thể giấu giếm thủ đoạn như vậy ở sau lưng.

Khi sự việc đến mức này, việc Ngưu Thự Quang bị cách chức và điều tra là lẽ đương nhiên, Tổng Thời Thanh cũng thu được số tiền bán đồ hoang dã của anh.

Chương 123: Chương 123

Điều kịch tính nhất là nhân viên mua hàng Lưu đã thay thế Ngưu Thự Quang và trở thành kế toán của quán cơm quốc doanh.

Khi Tống Thời Thanh đi thanh toán, hai nữ phục vụ vẫn nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ đang đi tới và gọi cô: "Đồng chí, chúng tôi có thể hỏi cô một điều không?"

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ gật đầu: "Có chuyện gì vậy?"

Cô gái phục vụ chỉ vào chiếc váy dài mà cô đang mặc: "Cô mua chiếc váy này ở đâu vậy? Sao mà đẹp thế? Có phải là mẫu mới của cửa hàng nhập khẩu trong cửa hàng bách hóa không? Tôi chưa từng nhìn thấy nó trước đây."

Lúc này Khương Tuệ Tuệ mới chợt hiểu ra, cô còn đang bảo sao hai người này cứ nhìn cô chăm chăm nói chuyện mãi không thôi, hóa ra bọn họ thấy váy của cô đẹp.

Cô tự nghĩ rằng mình có thể nhân cơ hội này để quảng cáo cho Tạ Phương Hoa, vì vậy cô đã công khai nói với họ rằng quần áo của cô không phải mua từ cửa hàng bách hóa hay nhập khẩu, mà được may bởi người thợ may trong làng của bọn họ.

Khương Tuệ Tuệ: "Chỉ tốn khoảng năm nhân dân tệ, rẻ hơn so với cửa hàng bách hóa, nhưng mọi người phải tự trả tiền mua nguyên liệu."

Hai cô phục vụ mỉm cười và hỏi cô cách liên hệ với thợ may Tạ, Khương Tuệ Tuệ không thể nghĩ ra số điện thoại của xã là gì, vì vậy cô bảo với bọn họ là cô sẽ nói thợ may Tạ khi cô quay lại và bảo cô ấy đến đây để tìm bọn họ.

Vừa đúng lúc có thể đo kích cỡ quần áo của bọn họ luôn.

Hai nữ phục vụ kéo cô đến để cảm ơn, trong đó một nữ phục vụ nói với cô: "May mà cô không nói chuyện với kế toán Ngưu... Haizz, Ngưu Thự Quang này, anh ta là một người không có tôn nghiêm, nhìn thấy ai xinh đẹp thì cũng thích. Bề ngoài thì nói là không có đối tượng hẹn hò, nói không thích ai cả. Thực ra, khi anh ta mới đến làm việc, tôi đã thấy một cô gái đến tìm anh ta..."

Một người nhân viên phục vụ khác bắt chuyện: "Nhưng anh ta luôn nói bản thân mình không có đối tượng, không hiểu sao da mặt anh ta lại có thể dày như vậy..."

Khương Tuệ Tuệ không bày tỏ bất kỳ ý kiến nào về điều này, cô có thể hiểu được suy nghĩ của bọn họ, dù sao thì bọn họ cũng không biết cô trước đây, vì vậy thật không dễ dàng để nhắc nhở cô.

Nhưng cô gái phục vụ lại hỏi: "Đồng chí, hay là để tôi giới thiệu một người cho cô nhé? Tôi có một người em họ làm việc trong một nhà máy chế biến thịt, tiền lương hàng tháng của anh ấy..."

Khương Tuệ Tuệ vừa nghe thấy điều này đã không nhịn được mà run lập cập, sao lại giới thiệu đối tượng cho cô?

Thôi đi, cô không muốn trải qua những gì đã xảy ra ngày hôm nay một lần nữa.

Cô vội vàng lắc đầu, bịa ra một chuyện vớ vẩn, chỉ vào Tống Thời Tình vừa mới cầm tiền ra cách đó không xa, thấp giọng nói: "Chị à, cảm ơn lòng tốt của chị, nhưng không cần đâu. Người kia chị thấy không? Thật ra tôi thích anh ấy, nhưng tôi chưa bao giờ dám nói ra."

Nếu hôm nay mẹ tôi không ép tôi đến xem mắt, tôi đã không đến rồi."

Cô gái phục vụ đã chú ý đến Tống Thời Thanh lâu lắm rồi, khi anh đến quán cơm nhà nước giao đồ lần đầu tiên, cô ấy muốn giới thiệu đối tượng với anh, nhưng đáng tiếc vừa mới nói chuyện với anh đã bị vẻ ngoài lạnh lùng của anh làm cho giật mình.

Cuối cùng, cô ấy không dám nói ra.

Nhưng vừa rồi cô ấy có thể nhìn ra, hình như anh đối xử với đồng chí nữ này bằng cách rất đặc biệt, nếu không thì sao anh có thể vì cô mà đứng ra đả tặc với Ngưu Thự Quang?

"Tôi đã nói mà..." Người nữ phục vụ lẩm bẩm một tiếng: "Đừng nói với tôi, hai người khá xứng đôi. Có phải cha mẹ cô không đồng ý với mối quan hệ của cô là vì thân phận của anh ấy không?"

"Đúng vậy..." Khương Tuệ Tuệ thuận thế gật đầu đồng ý, làm ra vẻ mặt vô cùng bi đát, làm bộ sắp khóc nói: "Nhưng tôi sẽ không cứ như vậy mà từ bỏ, tôi sẽ tiếp tục kiên trì..."

Chương 124: Chương 124

"Đúng vậy, cô không được bỏ cuộc, chỉ cần cô kiên trì, cô chắc chắn sẽ đạt được kết quả như ý."

Đi ra khỏi quán cơ do nhà nước quản lý, Khương Tuệ Tuệ đề xuất muốn đi chợ.

Cô còn chưa từng đến chợ vào những năm 1970, khó khăn lắm mới có thể đến đây một lần, làm sao có thể không đi mua sắm được chứ?

Mặc dù thời đại này thật lãng phí thời gian, nhưng thị trường vẫn vô cùng sôi nổi. Ngoài chợ còn có một số trứng dự trữ trong nhà, nông dân làm món phụ có thể bán lấy tiền, nhưng lúc này trứng, món ăn kèm các loại cũng rất rẻ.

Trứng chỉ tám xu một miếng, cải thảo và củ cải trắng chỉ vài xu một cân.

Nhà họ Khương đều có những thứ này, Khương Tuệ Tuệ cũng không nhìn những thứ này, ánh mắt của cô đi tới đâu cũng đều ngạc nhiên vì đồ vật thuộc về thời đại này. Ví dụ, những người bán giỏ tre thủ công của riêng họ, những người bán chẩu tráng men và những người biểu diễn tung hứng...

Đi mua sắm mệt mỏi, Khương Tuệ Tuệ muốn nghỉ ngơi một lát.

Cô nói với Tống Thời Thanh: "Tống Thời Thanh, hôm nay xem như anh đã cứu tôi, tôi đãi anh món gì ngon nhé?"

Nhưng Tống Thời Thanh không đồng ý, nói rằng anh muốn đãi Khương Tuệ Tuệ ăn cơm.

Tống Thời Thanh muốn đưa cô trở lại nhà hàng quốc doanh ăn cơm, dù sao thì Ngưu Thự Quang đã đúng khi nói rằng quán cơm quốc doanh thực sự là quán cơm tốt nhất ở Giang Châu.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ đi đến một quán mì bò bên đường, ngồi trên ghế và cười nói với Tống Thời Thanh: "Lại đây ngồi đi, tôi muốn ăn quán mì bò này!"

Trước mặt quán dựng một tấm biển hiệu viết: Mì bò giá một tệ hai nhân dân tệ một bát, mì rau xanh giá tám mươi xu một bát, mì nước trong giá sáu mươi xu một bát...

Anh không ngờ đến Khương Tuệ Tuệ lại tùy tiện chọn một quán ven đường để ăn, anh muốn chiêu đãi Khương Tuệ Tuệ ăn cơm và anh cũng muốn đãi cô một bữa ăn ngon hơn.

Khương Tuệ Tuệ không hề quan tâm đến điều đó, thấy Tống Thời Thanh vẫn đứng đó bất động, cô bước đến gần anh, kéo tay áo anh, đưa anh đến bàn, chỉ vào chiếc ghế đối diện: "Mau ngồi xuống đi! Đừng nói là đại thiếu gia họ Tống đây không quen ăn quán nước ven đường này."

Tống Thời Thanh tự giễu cười nhạo, anh chưa bao giờ là đại thiếu gia, trước khi nhà bọn họ bị lục soát, ông nội cũng rất nghiêm khắc với anh, mỗi ngày đều chạy bộ buổi sáng, chống đẩy, việc nên làm cả ngày sẽ không bỏ sót.

Sau đó, nhà của anh bị lục soát, vì vậy anh càng không phải đại thiếu gia Tống. Để dành khẩu phần ăn cho ông bà, anh phải nhịn đói, trần trọc không ngủ được, mùa đông tuyết rơi rét lạnh anh mặc ít quần áo, lạnh đến mức anh run mình run bần bật.

May mắn thay, anh đã trưởng thành và có thể tự mình nuôi sống ông bà.

Quầy mì do một cặp vợ chồng trung niên dựng lên, người đàn ông rửa bát và dọn bàn, người phụ nữ phụ trách phía dưới, cô ấy nói to với Khương Tuệ Tuệ bên này: "Hai người muốn ăn loại mì gì?"

"Hai bát mì thịt bò, một bát thì cho đầy đủ mọi thứ, một bát thì đừng cho rau thơm!" Khương Tuệ Tuệ nói rất tự nhiên.

Cố Diệp Phi

Bát mì không rau thơm đương nhiên là của Tống Thời Thanh, Khương Tuệ Tuệ nhớ tới thói quen nhỏ mà tác giả đã sắp xếp cho Tống Thời Thanh khi đọc sách, lúc ấy cô còn phàn nàn, rau thơm ăn rất ngon thế mà lại không thích ăn.

Phàn nàn thì cứ phàn nàn như vậy thôi, nhưng cô lại nhớ rất rõ ràng, vì vậy khi ông chủ hỏi, cô nói rất tự nhiên.

Tống Thời Thanh nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ đã gọi bát mì không có rau thơm cho bản thân cô, anh hỏi: "Cô cũng không thích ăn rau thơm sao?"

Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng: "Tôi gọi bát đó cho anh, đồ ngốc, rau thơm ngon như vậy, làm sao mà tôi có thể không thích ăn được."

Trong lòng Tống Thời Thanh nghi ngờ: "Làm sao cô biết tôi sẽ không ăn nó?"

Chương 125: Chương 125

Khương Tuệ Tuệ sống người một lúc trước khi nhận ra rằng cô đã hành động quá quen thuộc, không giống như dáng vẻ cô mới quen biết anh. Cô thè lưỡi lẩm bẩm: “Tôi nghe bà nội Tống nói.”

Lúc này, Tống Thời Thanh không nói gì, nhưng khoảng cách giữa hai người dường như ngày càng gần.

Bất kể là ai, được người khác nhớ đến một số thói quen nhỏ của mình thì đều vui mừng, Tống Thời Thanh cũng vậy.

Từ những gì Khương Tuệ Tuệ đã nói với Tống Thời Thanh khi anh cổng Khương Tuệ Tuệ về nhà lần trước, cộng với việc rau thơm lần này, đối với Tống Thời Thanh, Khương Tuệ Tuệ đã trở nên không bình thường.

Mì được đưa đến và cả hai người bắt đầu ăn mì.

Là một đầu bếp, miệng của Khương Tuệ Tuệ quả thực xảo quyết hơn rất nhiều so với người khác, ví dụ như bây giờ cô đang ăn bát mì, cảm thấy mì tuy nấu bằng canh xương bò nhưng mùi vị vẫn thiếu một chút, nếu như để cô nấu, chắc chắn sẽ nấu ra ngon hơn bây giờ gấp nhiều lần.

Nhưng cô càng không hài lòng với đồ ăn trong quán cơm quốc doanh, thay vì tiêu nhiều tiền như vậy vào những món ăn không vừa miệng, cô có thể bớt chút tiền để ăn những bát mì bình dân.

Bây giờ Tống Thời Thanh vẫn đang trong giai đoạn sa sút, cô cũng phải suy nghĩ cho ví tiền của anh.

Sợi dây buộc tóc của Khương Tuệ Tuệ đã không còn nữa, tóc của cô xõa ra, những lúc khác thì không sao, nhưng khi ăn mì thì nó sẽ luôn xõa xuống. Cô phải để một tay để cầm tóc, điều này thật bất tiện.

Tống Thời Thanh nhìn thấy, anh nói với cô một câu: "Chờ một chút."

Sau đó đứng dậy đi ra cách đó không xa.

Anh dừng lại trước một gian hàng bán khuy áo và hoa cài đầu, sau khi nhìn quanh, ánh mắt anh dừng lại ở một dải ruy băng màu đỏ thẫm. Hình ảnh đôi môi đầy đặn đỏ tươi của Khương Tuệ Tuệ mở ra và khép lại hiện lên trong đầu anh, cô buộc sợi ruy băng đỏ thẫm này lên mái tóc của mình, nó sẽ trông rất đẹp.

"Bao nhiêu tiền?" Tống Thời Thanh cầm lấy ruy băng hỏi bà chủ giá cả.

Bà chủ nhanh chóng đáp: "Hai tệ, cái này khác với hàng khác, đó là hàng nhập khẩu, thường bán ở bách hóa, nhập hàng phải trả hơn một tệ, tôi bán ra hai tệ, nếu đến cửa hàng bách hóa, nó chắc chắn sẽ đắt hơn của tôi."

Bà chủ thật ra không nói dối, dải ruy băng này được làm từ hỗn hợp chỉ đỏ và vàng, sẽ không nhìn ra nếu không nhìn kỹ, nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy màu đỏ xen lẫn vàng rất sáng bóng và lấp lánh.

Hơn nữa màu đỏ cũng là màu khó mua được, nếu không phải giá hai tệ quá cao thì sẽ không giữ được đến bây giờ mà không bán đi.

Tống Thời Thanh yêu thích dải ruy băng này nên không tiếc tiền, đang định thanh toán tiền thì lại nghe thấy bà chủ tiếp tục nói.

"Cô gái bên kia là đối tượng hẹn hò của cậu phải không?" Bà chủ chỉ chỉ về hướng quầy hàng bán mì: "Tôi nhìn là chính xác nhất, cô ấy có làn da trắng, đeo chiếc ruy băng này nhất định sẽ rất đẹp."

Cố Diệp Phi

Tim Tống Thời Thanh đập liên hồi, anh nhanh chóng thanh toán tiền, giải thích: "Cô ấy chưa phải là đối tượng của tôi."

Bà chủ cầm tiền còn cười vui vẻ hơn: "Sớm muộn gì cũng là đối tượng của cậu, tôi nhìn người rất chính xác, hai người đứng chung một chỗ rất xứng đôi!"

Tống Thời Thanh không trả lời nữa, anh cầm lấy ruy băng rồi trở lại quán mì, đưa cho Khương Tuệ Tuệ: "Dùng cái này buộc tóc lại đi, khi ăn mì sẽ tiện hơn nhiều."

Vừa rồi khi Tống Thời Thanh đi đến quầy bán dây buộc tóc, cô sợ rằng Tống Thời Thanh sẽ có thể nghĩ lung tung rồi mua cho cô một bông hoa cài tóc đặc biệt khoa trương. Đó là loại mà khi còn nhỏ rất nhiều người đội trên đầu, cô còn nghĩ rằng nếu Tống Thời Thanh mua thì có đánh c.h.ế.t cô cũng không chịu đeo.

May mắn thay, Tống Thời Thanh không có gu thẩm mỹ của mấy người đàn ông kiểu đó.

Chương 126: Chương 126

Chỉ là ruy băng này không giống như loại dây chun đàn hồi, xoay vài vòng là có thể thắt lại được. Ruy băng hơi trơn và sẽ dễ rơi ra nếu buộc không đủ chặt.

Khương Tuệ Tuệ lấy một nắm tóc và đặt tất cả lên vai phải, sau đó thắt một bím tóc xương cá kiểu nông thôn lỏng lẻo, sau đó buộc nó bằng một dải ruy băng, hoàn hảo.

Sau khi buộc tóc xong, Khương Tuệ Tuệ làm như vô tình hỏi: "Vừa rồi thím kia đang nói gì với anh vậy?"

Cô đang nói về bà chủ bán dây buộc tóc, và khi bà ấy nói chuyện với Tống Thời Thanh, cô có thể thấy đôi mắt của bà ấy không ngừng cong lên. Chỉ là cô ở hơi xa nên không nghe rõ bọn họ đang nói về cái gì, bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, chỉ mơ hồ nghe được cái gì đó giống như 'đối tượng'.

Tống Thời Thanh nhớ tới những gì bà chủ đã nói với mình, cảm thấy trên mặt có chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng: "Không có gì."

Khương Tuệ Tuệ đứng lúc quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt không được tự nhiên trên mặt anh, cảm thấy bản thân đã đoán đúng, nhất định là có chuyện gì đó.

Cô thật sự là nhìn không được, che miệng cười phá lên, bả vai run lên, sau đó dùng giọng điệu trêu chọc hỏi: "Có phải là thấy anh lớn lên đẹp trai, thím ấy muốn gả con gái cho anh hay không?"

Trong nguyên tác, tác giả viết những việc như này đã xảy ra mấy lần, không có cách nào khác, ai bảo Tống Thời Thanh lớn lên đẹp trai như vậy làm gì, nên mới luôn có người muốn đem anh về nhà làm con rể đấy.

Tống Thời Thanh: "..."

Anh thực sự muốn đập đầu Khương Tuệ Tuệ ra để xem cả ngày cô suy nghĩ lung tung những cái gì. Vậy mà có ý nghĩ như vậy, anh bất đắc dĩ phải nhận: "Không có gì, cô đừng suy nghĩ lung tung."

Khương Tuệ Tuệ nhún vai: "Vậy hãy nói cho tôi biết, thím ấy đã nói với anh điều gì? Nếu thím ấy không muốn làm bà mối cho anh, sao thím ấy có thể cười vui vẻ như vậy có phải không?"

Ngay sau đó đã thấy Tống Thời Thanh nhìn chăm chăm cô, gần từng chữ một nói: "Thím ấy nói cô là đối tượng hẹn hò của tôi, và thím ấy cũng nói rằng cô sẽ trông thật đẹp khi đeo dải ruy băng này."

Đúng lúc này Khương Tuệ Tuệ bị sắc một chút.

Sau đó cô thấp giọng lẩm bẩm một câu: "... Thím ấy thật là tinh mắt."

Tống Thời Thanh nghe không rõ, hỏi: "Cái gì?"

Khương Tuệ Tuệ thè lưỡi với anh: "Không có gì."

Những điều dễ nghe như vậy thì cô sẽ chỉ nói một lần.

Sau khi ăn mì, bọn họ đến quán cắt giấy.

Người cắt giấy là một người đàn ông lớn tuổi nhưng đôi tay của ông ấy rất khéo léo, giấy ông ấy cắt trông rất sinh động.

Khương Tuệ Tuệ lôi kéo Tống Thời Thanh lại và nói với ông lão: "Sư phụ, ông có thể cắt cho mỗi chúng tôi một cái được không?"

Vào thời đại của bọn họ, các nghề thủ công như cắt giấy gần như biến mất. Dù sao thì từ nhỏ cô cũng chưa từng tiếp xúc với những thứ này, nếu đã tới đây, cô đương nhiên là muốn cắt một tấm hình làm kỷ niệm.

Ông lão nhìn bọn họ một cái, lên tiếng để bọn họ chọn màu giấy và bắt đầu cắt giấy.

Khương Tuệ Tuệ chọn tờ giấy đỏ tươi, sợ ông ấy rạch lên mặt cô, vì vậy cô vẫn giữ nguyên động tác, sợ nếu cử động một chút, vết cắt của ông ấy sẽ không đẹp, sẽ không giống cô.

Không ngờ, Tống Thời Thanh kéo cô ngồi xuống bên cạnh chờ đợi: "Ông ấy đã nhìn thấy dáng vẻ của cô, trong lòng đã ghi nhớ rồi, cô không cần phải đứng yên như vậy nữa."

Khương Tuệ Tuệ kinh ngạc cảm thán: "Thật là lợi hại."

Cố Diệp Phi

Không bao lâu sau, ông lão đã cắt giấy xong và đưa tờ giấy đã cắt ra.

Khương Tuệ Tuệ nhận được giấy cắt, đỏ mặt giải thích: "Ông ơi, có lẽ là do cháu không nói rõ ràng, ý cháu là ông cắt cho mỗi chúng cháu một cái, không phải là muốn ông cắt chúng cháu cùng với nhau....."

Chương 127: Chương 127

Quan trọng nhất là lão già này nhất định là đã hiểu lầm quan hệ giữa cô và Tống Thời Thanh, cho nên cắt chung với nhau còn không nói, cắt thành hình trái tim, bên trên có bốn chữ lớn - trăm năm bên nhau.

Điều này là quá rõ ràng đi!

Khương Tuệ Tuệ muốn nhận lấy sản phẩm sai lầm này thì cô cũng ngượng ngùng xấu hổ. Đúng là Tống Thời Thanh là nhân vật yêu thích của cô trong sách, cô đánh giá cao Tống Thời Thanh là người tốt, nhưng mối quan hệ này cần phải được vun đắp, cho dù cô muốn thân thiết với Tống Thời Thanh thì cô cũng phải tiếp xúc qua một thời gian, cô chỉ có thể đồng ý khi cô cảm thấy rằng hai người có thể ở bên nhau.

Lúc này mà ông ấy đã chèn thêm chữ "Trăm năm bên nhau"...
Chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Vậy thì như vậy đi, ông có thể cắt thêm hai cái cho cháu, cháu với anh ấy mỗi người một cái, cháu cũng sẽ tính tiền thêm cho ông, lát nữa cháu sẽ đưa cho ông." Khương Tuệ Tuệ nói.

Không nghĩ tới ông lão lại rất có nguyên tắc, nói mình hơi điếc tai, nghe không rõ cô nói cái gì, cũng là có nguyên nhân là do ông ấy nên không thể lấy thêm tiền của cô.

Sau khi lấy giấy lại, ông ấy tiếp tục cắt giấy, và cuối cùng cũng cắt cho mỗi người một cái đơn lẻ.

Khương Tuệ Tuệ đã nhận nó và muốn đưa cho ông già tiền cho ba cái, nhưng ông già nói rằng ông sẽ không nhận bất cứ thứ gì: "Hai người lấy hai cái nên tôi sẽ lấy tiền hai cái. Cái này để lại đây nên tôi làm sao có thể không biết xấu hổ mà thu tiền ba cái được?"

Khương Tuệ Tuệ không thể lay chuyển được, vì vậy cô đành phải rời đi.

Đi ngang qua hợp tác xã cung ứng và tiếp thị, cô nói muốn mua một ít đồ, Tống Thời Thanh nói với cô rằng anh có việc phải làm, bảo cô đợi anh ở cổng hợp tác xã cung ứng và tiếp thị, anh sẽ quay lại rất nhanh.

Trong thời đại ngày nay, mọi người thường đến các hợp tác xã cung ứng và tiếp thị để mua đồ, điều này cũng giống như các siêu thị bách hóa của các thế hệ sau, nhu yếu phẩm cơ bản, thực phẩm, nhà ở và phương tiện đi lại chiếm ba thứ, ngoại trừ nơi ở thì đều có thể mua được mọi thứ ở đây.

Chỉ là không có nhiều sự lựa chọn, nếu thật sự muốn chọn thì có thể đến bách hóa tổng hợp cách đây hơn ba mươi phút đường đi. Cửa hàng bách hóa có mấy tầng, nhà giàu ở Giang Châu sẽ không đến hợp tác xã cung ứng tiếp thị để mua đồ, trực tiếp đến cửa hàng bách hóa cũng không có gì lạ.

Trong cửa hàng bách hóa có nhiều kiểu dáng nhưng giá tương đối đắt, có cả hàng nhập khẩu từ nước ngoài, ai cũng thấy thời thượng vì có thể vào cửa hàng bách hóa để mua đồ.

Không phải Khương Tuệ Tuệ không háo hức muốn bắt kịp xu hướng này, mà là do túi tiền nhỏ của cô có hạn, vì vậy cô hiện tại chỉ có thể đến mua ở các hợp tác xã cung ứng và tiếp thị.

Cô đến để mua giày, thực sự chịu không nổi giày giải phóng và giày cao su ở nhà, chưa nói đến việc mang vào bị đau chân, đế giày vừa mỏng vừa cứng, đi đường còn có thể cảm nhận được mấy cục đá bên dưới.

Cô đi đến quầy kính nơi bán giày, chậm rãi xem qua những đôi giày trong quầy.

Một bên vừa xem vừa than thở trong lòng, không biết người thiết kế ra đôi giày này là ai, cũng chẳng có đầu óc thời thượng, làm sao mà trở thành nhà thiết kế được hay vậy, mấy đôi giày này cũng quá là thô đi.

Mãi đến khi đến hàng cuối cùng, họ mới dán mắt vào một đôi giày da cừu màu mơ. Tuy kiểu dáng không có điểm nhấn nhưng màu sắc lại đa dạng, giữa rất nhiều màu đen, màu vàng đất, màu như phân dê thì đôi giày này lại rất nổi bật.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng chỉ vào đôi giày da cừu màu mơ và hỏi người phục vụ: "Đôi giày này bao nhiêu tiền?"

Cùng lúc đó, một giọng nói quen thuộc khác vang lên: "Anh Hồng Bình, em muốn mua đôi giày này. Em sẽ đeo chúng khi chúng ta kết hôn, nó nhất định sẽ rất đẹp."

Chương 128: Chương 128

Người nói là Khương Thúy Thúy, và cô ta đang chỉ vào đôi giày da cừu màu mơ mà Khương Tuệ Tuệ thích. Khi Khương Tuệ Tuệ nhìn qua, cô ta nâng cằm lên, trong mắt hiện lên một tia khiêu khích, rõ ràng là cố ý.

Khương Tuệ Tuệ đảo mắt không nói nên lời, giả vờ như Khương Thúy Thúy không tồn tại, cô tiếp tục chỉ vào đôi giày da cừu màu mơ và hỏi người phục vụ: "Bao nhiêu tiền? Tôi sẽ mua nó."

Cô đem tất cả gia sản của mình nhét vào trong chiếc túi nhỏ, trước khi ra ngoài còn đếm lại, phát hiện tổng cộng có mười bảy tệ tám mươi xu, trước đây trong mắt cô cũng không phải là tiền, nhưng bây giờ cô có thể mua được rất nhiều thứ.

Người phục vụ không quan tâm ai sẽ mua nó, cho dù người trước mặt cô có đánh nhau vì đôi giày này, điều đó đối với cô ấy cũng không thành vấn đề, miễn là bọn họ không đánh nhau ở nơi này là được.

Khuôn mặt cô ấy không chút biểu tình gì mà nói ra số tiền: "Hai mươi hai tệ."

Khương Tuệ Tuệ đang lấy tiền ra thì lập tức sững người, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hai mươi hai tệ ư? Chẳng phải thời đại này đồ vật đều rất rẻ hay sao? Không phải người ta đã nói rằng mua một đôi giày nhiều nhất chỉ tốn vài tệ thôi hay sao?

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rằng bản thân mình đã bị lừa dối.

Cô không có đủ tiền, cô nên xuống đài như thế nào đây? Nếu bây giờ cô tự nguyện từ chối, nói không thích đôi giày này nữa, chẳng phải sẽ bị nghi ngờ là cô không ăn được nho mà nói nho xanh hay sao?

Cố Diệp Phi

Nghĩ đến bản thân mình, Khương Tuệ Tuệ, hai mươi năm nay là phú nhị đại, nhắm mắt mua đồ không nhìn giá, làm sao có thể nghĩ tới sẽ có một ngày mình bị hạ thấp đến mức không thể trả nổi hai mươi hai tệ, có cách gì để cô nói cô không muốn mua nó mà đỡ mất mặt không?

Nhưng dù nói như thế nào thì cũng đều rất là mất mặt ...

"Cái đó ..." Khương Tuệ Tuệ ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Khương Thúy Thúy nhìn thấy sự bối rối của Khương Tuệ Tuệ và đoán rằng cô chắc chắn không có đủ tiền để mua đôi giày này. Đúng vậy, cho dù bác làm việc trong một nhà máy vận tải, vậy nếu ông ấy có tiền lương hơn hai mươi nhân dân tệ một tháng thì sao? Sao ông ấy có thể chịu được khi để Khương Tuệ Tuệ tiêu một tháng tiền lương chỉ để mua một đôi giày đúng không?

Cô ta thì khác, lần này cô ta và Lâm Hồng Bình đến hợp tác xã cung ứng và tiếp thị để mua đồ cưới, và Lâm Hồng Bình nhất định sẽ mua cho cô ta một đôi giày cưới với giá hai mươi hai nhân dân tệ.

Khương Thúy Thúy lộ ra vẻ mặt đặc ý, bước vài bước đi tới trước mặt Khương Tuệ Tuệ, cố tình đẩy Khương Tuệ Tuệ sang một bên: "Hai mươi hai nhân dân tệ phải không? Tôi mua."

Nói xong lại quay đầu nhìn về phía Lâm Hồng Bình, lộ ra vẻ thẹn thùng, cười tươi: "Anh Hồng Bình, em có thể mua nó không?"

Trên thực tế, phản ứng đầu tiên của Lâm Hồng Bình là bảo Khương Thúy Thúy mua một đôi giày khác, nhìn thấy vẻ mặt quẫn bách của Khương Tuệ Tuệ, hắn ta vẫn cảm thấy hơi luyến tiếc. Nhưng khi hắn ta nghĩ đến lúc Khương Tuệ Tuệ tức giận với hắn ta, một chút luyến tiếc đó lại bay biến đi mất.

Hắn ta phải mua giày cho Khương Thúy Thúy, để khiến cho Khương Tuệ Tuệ hối hận. Để cho cô biết rằng nếu không có Lâm Hồng Bình hắn, cô đi theo những người đàn ông khác thì cô thậm chí sẽ không thể mua được một đôi giày đắt tiền hơn.

"Đương nhiên rồi, miễn là em thích." Lâm Hồng Bình nói.

Khương Tuệ Tuệ bị Khương Thúy Thúy ép vào một góc, nhăn mũi và phàn nàn trong lòng: Tất nhiên là có thể, miễn là em thích, này, một đôi giày hai mươi hai tệ mà anh ta làm như tổng tài bá đạo đang quẹt thẻ cho cô vợ nhỏ của mình không bằng.

Đồng thời, cô nhìn Khương Thúy Thúy đang có vẻ mặt đặc ý, trong lòng thầm nói miệng quạ đen một lần.

Chương 129: Chương 129

Khương Thúy Thúy, người đang đi về phía Lâm Hồng Bình để lấy tiền một cách vui vẻ như một con chim nhỏ đã bị trượt chân, kêu lên một tiếng và ngã một cái thật mạnh xuống chiếc hộp các tông bên cạnh cô ta.

May mà đầu không đập xuống đất, nếu không thì đã ngã vỡ đầu rồi.

Nhưng người phục vụ thì không vui, cau mày nói: "Sao cô lại thành ra như thế này? Đi đường cũng không xong sao? Cô ngã thì không sao, nhưng đừng phá hộp của chúng tôi. Chúng tôi vừa mới bỏ đồ vào đó, nếu cô ngã vào làm hỏng đồ thì cô có đền nổi hay không?"

Dù sao thì Lâm Hồng Bình cũng là một trung đội trưởng, khi một người phục vụ nói như vậy, hẳn ta đã mắng một cách khó chịu: "Đồng chí, cô đang nói cái gì vậy? Cô ấy không cố ý!"

Sau đó, Khương Tuệ Tuệ nghe thấy một giọng nói của hệ thống truyền đến từ bên tai cô: "Chúc mừng ký chủ miệng qua đen thành công, ký chủ nhận được một lọ kem dưỡng ẩm làm phần thưởng."

Cô chạm vào túi và thấy rằng thực sự có thêm một túi sữa dưỡng ẩm cũng giống như chai kem dưỡng trắng trước đây của cô, cũng do hệ thống sản xuất, chất lượng đảm bảo.

Cô nhìn Khương Thúy Thúy đang nằm trên mặt đất khóc chờ Lâm Hồng Bình đỡ cô ta dậy, trong lòng thầm than một tiếng, hệ thống nói không chủ động cũng tốt, nhưng Khương Thúy Thúy lại thích đ.â.m đầu vào họng s.ú.n.g của cô, vì vậy cô ta không thể trách cô.

Cô lấy lọ kem dưỡng ẩm ra, đặt lên quầy, nói với người phục vụ: "Hôm nay tôi không có mang theo đủ tiền, nhưng tôi có thể đổi lọ kem dưỡng ẩm này với cô để lấy đôi giày này. Còn lọ kem dưỡng ẩm này thì sao? Tôi đã mua nó với giá hơn năm mươi nhân dân tệ và tôi vẫn chưa sử dụng nó."

Người phục vụ đã làm việc ở đây hơn hai năm, và tấm biển bên ngoài hợp tác xã cung ứng và tiếp thị ghi rõ ràng "không nợ tiền, không đổi hàng". Đây là lần đầu tiên cô ấy gặp một người đề nghị đổi hàng.

Cô ấy định mở miệng muốn đuổi người ta đi, nhưng nhìn thấy khuôn mặt như trứng gà bóc vỏ của Khương Tuệ Tuệ, cô ấy lại nuốt lời vào trong. Nhìn lọ 'kem dưỡng ẩm' trên quầy một lúc, cô ấy không khỏi hỏi: "Có thật sự hiệu quả như vậy không?"

Chưa kể, da cô ấy rất khô, mỗi lần rửa mặt xong đều có cảm giác căng và sần sùi, không biết trải qua bao nhiêu nắng mưa, trông như ruộng nứt nẻ. Bây giờ nói tới thôi, da mặt và da tay của cô ấy còn nhiều chỗ như vậy lắm, hiện tại còn được coi như là tốt, vào mùa thu đông da sẽ khô nứt nẻ.

Không thể không nói, cô ấy có chút động lòng với món đồ này.

Thật sự phải nói rằng hệ thống này chu đáo và những gì được đưa ra là kịp thời nhất. Nếu đổi thành phần thưởng khác, có lẽ hôm nay Khương Tuệ Tuệ sẽ không mua được đôi giày này.

Khương Tuệ Tuệ cẩn thận quan sát làn da của người phục vụ và nói: "Chỉ có một hợp tác xã cung ứng và tiếp thị như vậy trong thành phố. Sau này tôi còn phải đến đây mua đồ, vì vậy tôi sẽ không dám nói dối."

"Sau khi tôi bôi cái này, làn da của tôi có thể tốt như làn da của cô không?" Người phục vụ lại hỏi.

Khương Tuệ Tuệ sờ lên mặt mình một phen, thành thật mà nói, mặc dù cô đã thoa kem làm trắng một thời gian rồi nhưng cô vẫn không hài lòng với tình trạng da mặt hiện tại, nó khác hẳn với làn da cơ thể của cô.

Cô gật gật đầu: "Chắc cũng gần giống như vậy."

Người phục vụ vốn định thay đổi, nhưng cô ấy vẫn hỏi: "Vậy... Tôi có thể thử trước được không?"

Cô ấy hỏi với tâm lý muốn thử một chút, nhưng không ngờ Khương Tuệ Tuệ lại sẵn sàng đồng ý.

Cố Diệp Phi

"Được, cô đưa tay ra đi, tôi sẽ thoa một chút lên tay cô." Vừa nói, Khương Tuệ Tuệ vừa vắt ra một ít sữa cõ hạt đậu vào trong tay người phục vụ, dùng cùi nhăn nhẹ nhàng đẩy ra.

Chương 130: Chương 130

Không mất nhiều thời gian để khu vực bị bong tróc trở nên mịn màng sáng loáng hơn.

Một tia sáng lóe lên trong mắt người phục vụ, cô ấy biết rằng bản thân đã nhặt được một kho báu. Giá hơn năm mươi tệ một lọ, hơi đắt nhưng hiệu quả lại tốt, trước đây cô ấy đã dùng rất nhiều loại kem và dầu ngao nhưng chẳng có tác dụng gì, da vẫn khô, đây là lần đầu tiên sau khi bôi mà da cải thiện ngay sau khi dùng.

Hơn nữa, không phải người đồng chí nữ này đã nói như vậy hay sao? Cô ấy muốn đổi kem dưỡng ẩm này để lấy đôi giày da lộn màu mơ này.

Đôi giày da cừu màu mơ chỉ có giá hai mươi hai nhân dân tệ, vì vậy cô ấy đã mua lọ kem dưỡng ẩm này với giá chưa đến một nửa, thật là hời!

Sau khi làm xong tính toán nhỏ trong lòng, người phục vụ dường như sợ Khương Tuệ Tuệ sẽ hối hận đổi ý, cô ấy cầm lấy lọ kem dưỡng ẩm trong tay, lấy đôi giày da cừu màu mơ ra khỏi tủ kính, dùng giấy gói chúng vào: "Giày của cô đây, cỡ ba mươi sáu, cô đi được không?"

Khi Khương Tuệ Tuệ nhìn vào đôi giày, cô đã chú ý đến kích cỡ của đôi giày và cỡ 36 tình cờ là cỡ mà cô đi được.

Cô gật gật đầu, tiếp nhận túi giấy: "Cảm ơn."

Người phục vụ mỉm cười, thái độ so với lúc đầu cũng ân cần hơn nhiều: "Cảm ơn, nếu kem dưỡng ẩm của cô thật sự có thể chữa lành làn da của tôi, tôi mới là người phải cảm ơn."

Khương Tuệ Tuệ đã mua được đôi giày cô muốn mà không tốn một xu nào, vì vậy cô rất vui mừng.

Khóe miệng nở một nụ cười, cô liếc nhìn qua Khương Thúy Thúy đang được đỡ dậy và kéo tay áo của Lâm Hồng Bình, nhìn cô chăm chăm.

Khương Tuệ Tuệ khẽ nâng chiếc túi giấy lên và lắc nó về phía Khương Thúy Thúy, với vẻ mặt khiêu khích trắng trợn.

Thế nào, cô ta thích tranh giành nó với cô, cuối cùng vẫn là cô đã mua nó.

Khương Thúy Thúy hiểu được sự khiêu khích trong mắt Khương Tuệ Tuệ, tức giận cắn môi dưới và đi đến trước mặt Khương Tuệ Tuệ, chặn đường cô.

Cúi đầu xuống, cô ta giống như một người vợ nhỏ bị ức hiếp: "Khương Tuệ Tuệ, tôi biết cô không thích tôi vì anh Hồng Bình, nhưng cho dù cô có ghét tôi đến đâu, cô cũng không thể đẩy tôi như vậy." Ngụ ý rằng Khương Tuệ Tuệ đã đẩy cô ta xuống khiến cô ta bị ngã.

Khương Tuệ Tuệ trợn trắng mắt, ngay cả khi Khương Thúy Thúy nói rằng cô đã nguyện rửa cô ta, cô cũng sẽ không bác bỏ nó. Nhưng Khương Thúy Thúy nói rằng cô đã đẩy cô ta? Tính ra, khi cô ta ngã xuống, cô còn cách cô ta xa vạn dặm.

"Em gái Thúy Thúy, tôi biết cô không thích tôi vì tôi đã mua được đôi giày này, cô không mua thì bị ngã ăn cứt, nhưng cho dù cô có ghét tôi như thế nào, cô cũng không thể đổ oan cho người khác được." Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt, đôi môi đỏ mọng khẽ mím lại.

Theo gương của Khương Thúy Thúy, cô trông có vẻ ủy khuất. Lòng mày rũ xuống, trông rất quyến rũ, thật đáng thương.

Cố Diệp Phi

"Tôi đẩy cô khi nào? Đừng có cậ không ai thấy thì nói hươu nói vượn nhé. Lúc đó cô đang đi về phía người yêu của mình là Hồng Bình, và tôi bị m.ô.n.g của cô ép vào góc. Cô cho rằng tôi là vượn tay dài hay sao? Tôi có thể đẩy cô xuống khi cách xa như vậy sao?"

Khương Thúy Thúy đỏ mặt khi bị nói những lời này.

Chỉ dựa vào góc độ của Lâm Hồng Bình khi đó, hẳn ta không thể nhận ra Khương Tuệ Tuệ có đẩy cô ta hay không, và cố tình đổ nước bẩn lên người Khương Tuệ Tuệ, dù sao thì loại chuyện này không phải chỉ xảy ra một hoặc hai lần.

Ai mà biết được rằng kế hoạch của cô ta sẽ bị Khương Tuệ Tuệ vạch trần trong một vài từ.

Ngay cả người phục vụ cũng trợn mắt nhìn Khương Thúy Thúy, tức giận nói: "Cô làm sao vậy? Đừng có bắt nạt người trong hợp tác xã cung ứng và tiếp thị của chúng tôi. Thật sự nghĩ mình là đối tượng của quân nhân thì sẽ hơn người hay sao, còn muốn đổ oan cho một cô gái khác, người của chúng tôi xung quanh đây đều có con mắt rất tinh tường, hôm nay có tôi ở đây, cô gái nhỏ này sẽ không bao giờ bị cô vu khống!"

Chương 131: Chương 131

Vừa rồi cô ấy đã nhìn rõ ràng, cô gái nhỏ này ngay cả một góc quần áo cũng không có chạm vào cô ta, làm thế nào có thể đẩy cô ta được?

Không có gì đáng ngạc nhiên khi cô ấy biết rằng Lâm Hồng Bình là một người lính, bởi vì Lâm Hồng Bình đang mặc quân phục. Cô ấy có thể nhìn thấy rõ ràng những gì xảy ra trước mắt mình, đó là hai người bọn họ đang hợp sức để bắt nạt cô gái nhỏ.

Từ miệng của cô gái xấu xí hơn, tâm địa xấu xa hơn, cô ấy biết được rằng ba người bọn họ có thể vẫn còn những tranh chấp về tình cảm.

Nếu không có tranh chấp tình cảm, tại sao cô gái xấu lại nói rằng cô gái xinh đẹp ghét cô ta vì cô ta ở bên người quân nhân?

Cô gái phục vụ suy nghĩ lại vấn đề này trong đầu, cuối cùng đưa ra hai kết luận: Thứ nhất, người lính này bị mù, ai đẹp ai xấu giữa hai cô gái, ai có mắt cũng có thể nhìn thấy được, nếu không bị mù sao anh ta có thể chọn người xấu hơn được?

Cố Diệp Phi

Hai là, cái người phụ nữ xấu này và người quân nhân đều không phải người tốt, nổi nào úp vung đấy, tóm lại là một ổ rắn chuột!

Khương Thúy Thúy xấu hổ về những gì cô ấy nói, và cô ấy sợ Lâm Hồng Bình sẽ nghĩ rằng cô ta đã đổ oan cho Khương Tuệ Tuệ, vì vậy cô ta cay đắng nhìn người phục vụ và Khương Tuệ Tuệ, trả đũa: "Cô ấy đã đưa cho cô kem dưỡng ẩm, tất nhiên là cô phải nói tốt cho cô

ấy... Cô còn ở đây cảnh cáo tôi, tôi mới là người phải cảnh cáo cô, cơ quan cung ứng và tiếp thị của cô đã viết rõ ràng 'không đổi chác', nhưng nếu cô cố ý phạm tội, tôi sẽ đi báo cáo cô, cô chắc chắn sẽ không thể làm việc ở đây được nữa."

Nếu Khương Thúy Thúy ở một mình vào những lúc bình thường, cô ta có lẽ sẽ không dám nói như thế này với người phục vụ trong hợp tác xã cung ứng và tiếp thị. Rốt cuộc thì những người có thể đến làm việc trong các hợp tác xã cung ứng và tiếp thị thời nay đều là người mà trong nhà ít nhiều cũng có quan hệ.

Nhưng lần này thì khác, cô ta đi cùng Lâm Hồng Bình. Lâm Hồng Bình bây giờ là trung đội trưởng, và sau khi cô ta kết hôn với Lâm Hồng Bình, cô ta đã trở thành một thành viên của quân đội, vì vậy nên sao cô ta phải sợ người phục vụ nhỏ này trong hợp tác xã cung ứng và tiếp thị chứ?

Dù sao cũng chỉ cần nắm được nhược điểm của bọn họ, cô ta sẽ không sợ hãi.

Cô phục vụ tức giận thở phà phà lấy từ trong túi ra hai tờ tiền đại đoàn kết, hai tờ một khối: "Mở mắt ra nhìn cho rõ, ai nói tôi đổi đồ lấy đồ? Tôi không có tiền để đưa hay sao?"

Vốn dĩ cô ấy cũng không định lấy đồ để đổi đồ, hợp tác xã cung ứng và tiếp thị có rất nhiều thứ, bọn họ phải dọn kho hàng ngày, nếu thiếu thứ gì thì phải trả tiền cho thứ đó.

Khi sự việc đến mức này, Khương Thúy Thúy không còn gì để nói.

Khương Tuệ Tuệ không rời đi, nghĩ rằng nếu cô phục vụ không thể đánh bại Khương Thúy Thúy, cô có thể ở đó để giúp đỡ. Dù sao thì cũng là người ta mở miệng để nói giúp cô, nên cô không thể bỏ đi mà không quan tâm gì được.

Sau khi xem xong màn kịch hay, cô chào tạm biệt cô gái phục vụ, đi mua một ít kẹo tôm và kẹo râu rồng ở cửa hàng kẹo với số lượng

lớn, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài.

Khương Thúy Thúy nhìn bóng lưng của cô, nhận thấy Lâm Hồng Bình cũng đang nhìn Khương Tuệ Tuệ, liền cảm thấy không vui, vì vậy cô ta thì thầm: "Anh Hồng Bình, chị Tuệ Tuệ luôn như vậy, bởi vì chị ấy lớn lên xinh đẹp, nên chỉ cần nói một vài lời là có thể khiến người khác giúp đỡ chị ấy... Khi còn nhỏ, em và chị ấy mỗi khi có mâu thuẫn về cái gì. Anh Hồng Bình, anh luôn đứng về phía chị ấy... Khi lớn lên cũng như vậy, thanh niên trí thức Đàm cũng như vậy, thanh niên trí thức Tống cũng là như vậy, em cũng nghe nói trong thôn rất nhiều người thích chị Tuệ Tuệ..."

Chương 132: Chương 132

Câu nói cuối cùng giống như một tấm bùa hộ mệnh, Lâm Hồng Bình lập tức hoàn hồn, trong mắt hiện lên một tia oán hận, và hắn ta nhắc nhở bản thân một lần nữa rằng Khương Thúy Thúy là một người phụ nữ không tốt.

Trên thực tế, hắn ta không biết chuyện gì đang xảy ra với bản thân mình, hắn ta đã từ hôn với Khương Tuệ Tuệ và sắp kết hôn với Khương Thúy Thúy. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, ánh mắt hắn ta đều sẽ không nhìn được mà nhìn theo cô.

Nghĩ đến hai người bọn họ khi còn nhỏ, hắn ta đã nghĩ vô số lần, nếu như Khương Tuệ Tuệ không mập mờ cùng với người đàn ông khác, có lẽ bây giờ bọn họ đã kết hôn rồi.

Hắn ta cau mày và cảnh cáo bản thân không được nghĩ về Khương Tuệ Tuệ nữa, hắn ta không nên là một người suy nghĩ về hai người như vậy.

"Thúy Thúy, đừng lo lắng, sau này anh sẽ chỉ đối xử tốt với em."
Lâm Hồng Bình nói.

Khương Thúy Thúy sau khi nghe điều này thì trong lòng cảm thấy rất hài lòng: "Vậy còn giày cưới của em thì sao, đôi giày em thích đã được chị Tuệ Tuệ mua, chị Tuệ Tuệ cũng thật là, chị ấy chưa kết hôn, vậy mà chị ấy vẫn muốn mua giày... Chẳng lẽ chị ấy cố ý muốn tranh chấp cùng với em hay sao..."

Nói xong lại thở dài: "Ôi, quên đi, từ nhỏ em đã không tranh được với chị ấy nên cũng quen rồi."

Lâm Hồng Bình càng cảm thấy đau lòng hơn khi nghe điều đó. Từ trước kia Khương Tuệ Tuệ luôn là người duy nhất mà hấn ta thấy, bỏ qua Khương Thúy Thúy, hấn ta không ngờ rằng cô ta sẽ phải chịu nhiều bất bình như vậy khi ở bên Khương Tuệ Tuệ.

Hấn ta an ủi: “Không sao, chúng ta lại chọn đôi khác để mua đi.”

Kết quả là dù bọn họ có hỏi đôi giày da cừu màu hoa mai có cỡ nào khác không, hay đôi giày kia giá bao nhiêu, nhân viên phục vụ cũng chỉ nói được hai câu.

“Không có!”

“Không bán!”

Lâm Hồng Bình và Khương Thúy Thúy tức giận không thêm ghé thăm hợp tác xã cung ứng và tiếp thị nữa, Lâm Hồng Bình lôi kéo Khương Thúy Thúy rời đi, nói rằng hấn ta sẽ đưa cô ta đến cửa hàng bách hóa để mua. Loại mà hợp tác xã cung ứng và tiếp thị này bán đều là đồ bị hỏng, thích thì bán mà không thích thì thôi!

Khi bọn họ đi đến cửa, bọn họ nhận ra rằng Khương Tuệ Tuệ vẫn chưa có rời đi.

Không phải Khương Tuệ Tuệ cố ý đợi hai người bọn họ, mà là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô thực sự không ngờ thời tiết ở Giang Châu lại kỳ lạ như vậy, trời vẫn nắng không mây, chẳng qua là đến hợp tác xã cung ứng và tiếp thị để mua một đôi giày, sau khi mua xong bên ngoài trời bắt đầu mưa to.

Mưa đến nhanh và nặng hạt, nếu bước vào mùa mưa mà không có ô, chắc chắn sẽ bị nước mưa hắt ướt như một con gà rơi vào nồi.

Không phải trước đó cô không định mua ô, nhưng khi đến quầy bán ô hỏi, cô mới biết ô của hợp tác xã cung ứng và tiếp thị đã được bán hết sạch, chưa có hàng nhập về.

Đúng vậy, sau mùa xuân ở Giang Châu trời không mưa nhiều, cho nên hàng năm sau khi hợp tác xã cung ứng và tiếp thị thanh lý hàng tồn kho thì sẽ nhập hàng định kỳ vào, nếu không ô dù để lâu sẽ bị hỏng.

Không biết hôm nay có chuyện gì mà lại mưa to như thế.

Trời trở gió, xen lẫn với cái ẩm ướt của mưa, gió lạnh thổi qua khiến người ta có chút lành lạnh. Ba người đứng cùng một chỗ, Khương Tuệ Tuệ cố ý đứng cách bọn họ xa ra một chút.

Khương Thúy Thúy rùng mình một cái, đỏ mặt và nhỏ giọng nói: "Anh Hồng Bình, em lạnh..."

"Không có sao đâu, để anh che cho em." Lâm Hồng Bình vội vàng đưa tay ôm lấy Khương Thúy Thúy, nhưng đôi mắt hắn ta khi nói chuyện lại rơi xuống trên cơ thể của Khương Tuệ Tuệ.

Cố Diệp Phi

Vì Khương Thúy Thúy làm việc quá nhiều vào các ngày trong tuần nên tay cô ta nổi đầy vết chai sạn, sờ vào rất sần sùi. Nhưng Khương Tuệ Tuệ thì khác, cô đưa tay vuốt lại mái tóc hơi rối trước trán bị gió thổi tung, rồi ghim nó ra phía lưng. Đôi bàn tay ấy mảnh khảnh như ống củ hành, da trắng trắng lại vô cùng mịn màng.

Chương 133: Chương 133

Khương Thúy Thúy cố tình thể hiện tình cảm của mình trước mặt Khương Tuệ Tuệ, cố gắng chọc tức cô. Nhưng Khương Tuệ Tuệ hoàn toàn không coi trọng điều đó và chỉ coi hai người bọn họ như không khí.

"Khương Tuệ Tuệ, cô có thể cho tôi đôi giày đó không? Tôi thực sự rất thích chúng." Khương Thúy Thúy chủ động mở lời đề nghị.

Khương Tuệ Tuệ trợn trắng mắt, người này thực sự rất cố chấp, nếu cô định nhường cho cô ta, tại sao trước đó lại xảy ra nhiều rắc rối như vậy làm gì? Hay Khương Thúy Thúy cố tình làm như vậy, hết lần này đến lần khác chọc tức cô, để Lâm Hồng Bình càng chán ghét cô hơn?

Không cần phải nói, khẳng định là cái sau.

Khương Tuệ Tuệ vẫn hiểu sự nhỏ nhen của Khương Thúy Thúy. Khi cô chiến đấu với trà xanh trên những bàn rượu, Khương Thúy Thúy, không biết cô ta đang ở trong xó xỉnh nào đâu.

Cố Diệp Phi

Nhưng Khương Tuệ Tuệ hoàn toàn không quan tâm Lâm Hồng Bình nghĩ gì về cô, vì vậy ngay cả khi cô biết suy nghĩ của Khương Thúy Thúy, cô cũng lười quan tâm, không thèm để ý đến.

Cô cười như không cười rồi liếc mắt nhìn Khương Thúy Thúy một cái, sau đó khẽ hé đôi môi đỏ mọng, cười nói: "Khương Thúy Thúy,

hãy kể cho tôi nghe về cô, tại sao cô còn nhỏ tuổi như vậy mà đã thích giết đồ của người khác thế?"

Đôi mắt hoa đào khẽ nâng lên, phong tình vạn chủng() khiến người khác đều bị quyến rũ.

[Chú thích: (

) Phong tình vạn chủng là một thành ngữ Hán Việt bắt nguồn từ Trung Quốc dùng để miêu tả sắc đẹp của mỹ nhân cực kỳ gợi cảm và vô cùng quyến rũ, tràn đầy sức sống khiến cho người người say đắm u mê khi nhìn vào, sinh ra đã là khắc tinh của đàn ông, không cần phải bỏ tâm sức quá nhiều cũng khiến cho cánh mày râu "đổ rập" dưới chân. Đây chính là sự quyến rũ toát ra từ trong cốt cách chứ không phải vẻ bề ngoài.]

Khương Thúy Thúy cho rằng Khương Tuệ Tuệ đã rơi vào bẫy, vì vậy cô ta nhanh chóng bày ra vẻ mặt đau khổ và nhờ Lâm Hồng Bình giúp đỡ: "Anh Hồng Bình..."

Khuôn mặt của Lâm Hồng Bình lúc đỏ lúc trắng ngắt, sắc mặt biến đổi nhanh như tốc độ ánh sáng.

Ban đầu hẳn ta nghĩ rằng cô sẽ hối hận và đến cầu xin hẳn ta tha thứ khi hẳn ta hủy hôn với Khương Tuệ Tuệ. Nhưng hẳn ta không nhìn thấy bất kỳ thứ gì trên cơ thể Khương Tuệ Tuệ, và thậm chí cô còn ngày càng trở nên vô lý hơn, nói chuyện rất ác ý và hay tiếp xúc với những người đàn ông khác.

Hẳn ta rõ ràng là đã hạ quyết tâm kết hôn với Khương Thúy Thúy, nhưng hẳn ta chán ghét rằng đôi mắt của hẳn ta luôn dõi theo Khương Tuệ Tuệ.

Lúc này, sau khi nghe thấy những lời 'độc ác' của Khương Tuệ Tuệ, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt và xấu hổ của Khương Thúy Thúy, vẻ mặt của Lâm Hồng Bình trở nên nghiêm túc, hẳn ta định lên tiếng thay cho Khương Thúy Thúy.

Sau đó liền nghe thấy một giọng nói trong trẻo: “Tuệ Tuệ, đã đợi lâu rồi phải không?”

Đó là Tống Thời Thanh, anh cầm trên tay một chiếc ô dài màu đen, sải bước dài đi về phía bọn họ. Mỗi khi anh bước một bước, nước mưa trên giày sẽ vẽ thành hình vòng cung và rơi trở lại vào lượng nước tích tụ trên mặt đất.

Tí tách, b.ã.n tung tóe như một bông hoa trắng đang nở.

Khóe miệng Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng nhếch lên, tâm trạng không tốt khi bị Lâm Hồng Bình và Khương Thúy Thúy phá hỏng nhanh chóng bay đi, cô chạy bước nhỏ đến bên cạnh Tống Thời Thanh, góc váy bị gió tung lên, như sóng vàng cuộn cuộn.

Cô đứng dưới ô, ngẩng đầu cười với Tống Thời Thanh, lắc đầu nói: "Cũng may tôi vừa mới ra ngoài, lại gặp phải hai người mình không thích, thật là phiền phức."

Tống Thời Thanh nhìn qua hai người Lâm Hồng Bình và Khương Thúy Thúy, không nói nhiều lời: "Đi thôi."

Hai người nhanh chóng bước vào trong mưa, chiếc ô đủ lớn để chứa hai người mà không bị ướt. Nhưng khi Tống Thời Thanh đang cầm chiếc ô, anh vẫn quan tâm nghiêng nghiêng chiếc ô về bên phía Khương Tuệ Tuệ.

Chương 134: Chương 134

Phía sau, Khương Thúy Thúy nhìn theo bóng lưng của hai người, có chút không vui: "Hợp tác xã cung ứng và tiếp thị không phải đã nói là không có ô để bán hay sao? Anh ta lấy ô ở đâu ra vậy? Anh Hồng Bình, chúng ta còn phải đợi ở đây bao lâu nữa?"

Vốn dĩ Lâm Hồng Bình bị trận mưa này làm cho chậm trễ mọi việc là đã thấy rất khó chịu rồi, hơn nữa phản ứng vừa rồi của Khương Tuệ Tuệ với Tổng Thời Thanh càng khiến trong lòng hắn ta càng bức bối hơn.

Lại nghe thấy Khương Thúy Thúy phàn nàn, trong lòng hắn ta rất không vui, tùy tiện nói: "Không đợi được vậy thì chạy thẳng đến cửa hàng bách hoá đi."

Nói xong, hắn ta trực tiếp chạy vào trong mưa.

Khương Thúy Thúy không ngờ lại là như vậy, không chỉ quần áo của bọn họ bị ướt mà đồ của bọn họ đã mua sắm cũng bị ướt! Nhưng nhìn thấy Lâm Hồng Bình bất chấp lao vào mưa, cô ta không còn cách nào khác ngoài việc đi theo.

"Anh lấy ô ở đâu ra vậy? Tôi nghĩ hôm nay bản thân sẽ phải bị ướt như con gà rơi vào nồi rồi." Khương Tuệ Tuệ ngược đôi mắt trong veo nhìn lên Tổng Thời Thanh.

Tổng Thời Thanh giải thích: "Tôi đến hiệu sách để mua mấy tờ báo. Chủ cửa hàng là một người quen cũ. Ông ấy cho tôi mượn ô khi thấy trời mưa. Tôi phải trả ô trước khi quay lại. Nhưng cơn mưa này chỉ là một trận mưa rào nên sẽ không mưa lâu đâu."

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu sau khi nghe được điều này: "Vậy thì chúng ta phải làm gì bây giờ? Quay trở lại xã sao?"

Có lẽ là chợ sẽ đóng cửa khi trời mưa, trong thành phố lúc này cũng không có nhiều chỗ vui chơi, lang thang hết chỗ này đến chỗ khác cũng không được nên chỉ có thể quay về.

"Cô muốn đi xem phim không?" Tống Thời Thanh hỏi: "Trời mưa nên xe bò không có cách nào để trở về, tôi đoán chừng trời tạnh mưa thì mới đi được, nếu cô muốn đi xem phim thì để tôi mời cô đi xem phim."

Xem phim sao?

Cố Diệp Phi

Đôi mắt của Khương Tuệ Tuệ chợt sáng lên và cô vội vàng gật đầu không ngừng.

Rạp chiếu phim ở thập niên 1970 tương đối cũ kỹ, nhỏ bé, nơi này từng là một nơi diễn kịch, những người đó cũng từng tới đây nghe kịch. Về sau phát động phong trào, nơi này thành nơi đóng quân nên đoàn kịch bị phong tỏa, mấy năm sau mới mở lại, nhưng lại đổi thành rạp chiếu phim.

Khi bọn họ đi, tình cờ có một bộ phim sắp bắt đầu, đó là "Lenin và Cách mạng tháng Mười".

Tống Thời Thanh đi mua vé, Khương Tuệ Tuệ mua hai que kẹo mạch nha và một gói hạt dưa nhỏ, tranh thủ thời gian anh đi mua vé, định vừa ăn vừa xem phim.

Khương Tuệ Tuệ nhớ chỉ từng thấy loại kẹo mạch nha này khi còn nhỏ, khi mẹ cô đưa cô đi hội chợ ở chùa, cũng giống như bây giờ, ông già bán kẹo mạch nha lấy ra hai que tre nhỏ, sau khi khuấy kẹo mạch nha vụn trái và vụn phải, hai cây gậy đã được tách ra trước khi trao cho cô.

Cô nhẹ nhàng l.i.ế.m một chút, rất ngon mà cũng rất ngọt, tuy không thơm như kẹo trái cây nhưng ngon hơn đường, có mùi thơm của mạch nha.

Cắn mạnh một cái nhưng thực chất không dễ cắn đứt. Mạch nha dễ dính vào răng, vô tình dính vào răng, cô dùng lưỡi ấn vào chỗ dính, một lúc sau mới lấy được viên kẹo ra, ngậm trong miệng, chúng từ từ tan ra.

Chỉ là cô không dám cắn nữa, chỉ dám l.i.ế.m chậm chậm.

Sau khi Tổng Thời Thanh mua vé xong, cả hai bước vào rạp xem phim.

Lúc này trên vé xem phim không có ghi số ghế, cũng không có nhiều người xem phim nên cứ vào trong tìm một chỗ ngồi là được.

Phim bắt đầu sớm, nói thật là Khương Tuệ Tuệ đã lớn như vậy rồi, nhưng cô chưa từng xem "Lenin và Cách mạng tháng Mười", nhưng cô lỡ mờ biết đây là một bộ phim về cách mạng của Liên Xô với Lenin là nhân vật chính, diễn ra ở trước thềm Cách mạng tháng Mười.

Lúc đầu, Khương Tuệ Tuệ có chút phấn khích vì lần đầu tiên cô xem một bộ phim ở rạp chiếu phim vào những năm 1970, cô vẫn có thể xem được một chút.

Chương 135: Chương 135

Nhưng càng về sau, cô càng cảm thấy nhàm chán, tẻ nhạt và chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Cô nghiêng đầu dựa vào vai Tống Thời Thanh, tựa hồ cảm thấy tư thế này không đủ thoải mái, cô không ngừng di chuyển, muốn đổi sang tư thế thoải mái hơn. Trong miệng cô còn rầm rì không biết đang nói cái gì.

Tống Thời Thanh vốn đã đắm chìm trong bộ phim, khi xem xong, trong lòng anh trào dâng cảm xúc, trong phim anh thuộc lòng từng câu thoại mà Lenin đã nói, thậm chí khi Lenin định nói một câu nào đó, anh sẽ yên lặng mà nói thầm một lần.

Anh đã xem bộ phim “Lenin và Cách mạng tháng Mười” rất nhiều lần rồi, theo anh đây là một bộ phim hay mà anh xem mãi không chán.

Không chỉ riêng anh, thời đại này có rất nhiều người đều rất thích.

Tất nhiên là ngoại trừ Khương Tuệ Tuệ.

Tống Thời Thanh không bao giờ ngờ rằng Khương Tuệ Tuệ sẽ ngủ gật trong rạp chiếu phim. Đừng nói là ngủ rồi, lại còn ngủ say như vậy, cũng không biết cô nằm mơ thấy cái gì mà khóe miệng khẽ nhếch lên, vậy mà còn cười ra tiếng, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Anh đã từng nghĩ rằng cô đã dụ dỗ hơn một chút, nhưng bây giờ thì...

Rạp chiếu phim có hơi lạnh, anh sợ Khương Tuệ Tuệ ngủ thiếp đi sẽ bị lạnh nên muốn đánh thức cô dậy, nhưng anh đã vỗ nhẹ vào cô vài cái, cô không những không tỉnh dậy, còn cau mày, vặn vẹo thân người một cách cáu kỉnh, như thể rất không hài lòng vì có người đã quấy rầy giấc ngủ của mình.

Có lẽ là ngủ không ngon, cho nên cô vươn tay ôm lấy cánh tay của Tống Thời Thanh làm gối. Lúc này khóe miệng cô mới nở một nụ cười thỏa mãn, ngoan ngoãn tiếp tục ngủ.

Tống Thời Thanh: "..."

Anh âm thầm muốn rút tay ra, nhưng lại sợ đánh thức cô. Anh không còn cách nào khác là cởi áo khoác và đắp lên người cô để cô không bị cảm lạnh.

Trên thực tế, cho dù Khương Tuệ Tuệ thức hay ngủ, cô đều rất xinh đẹp, dưới ánh đèn yếu ớt, khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ trở nên rất dịu dàng, và ánh sáng làm giảm đi sức quyến rũ của cô, khi cô nhắm mắt lại, trông cô càng trẻ hơn khi nhìn lên, nằm trên vai anh như một cô bé.

Rốt cuộc thì Tống Thời Thanh không muốn đánh thức cô nữa.

...

Khi Khương Tuệ Tuệ tỉnh lại, bộ phim đã kết thúc và mọi người trong rạp chiếu phim lần lượt rời đi, chỉ còn lại hai người là cô và Tống Thời Thanh.

Cô vươn vai, và chiếc áo khoác cô đang mặc bị tuột ra. Cô nhanh chóng bắt lấy, phát hiện đó là áo của Tống Thời Thanh, sau đó mới biết là bản thân mình đã ngủ gật khi xem phim, hình như là cô còn nằm trên vai Tống Thời Thanh nữa thì phải?

Cô cảm thấy có phần hơi xấu hổ, nhưng nghiêng đầu nhìn lại, thấy sắc mặt Tống Thời Thanh rất bình thường nên cũng không nghĩ

nhiều nữa. Chẳng phải chỉ dựa vai mà ngủ một chút thôi sao, đồng chí giúp đỡ lẫn nhau cũng đâu có gì to tát.

Cô nhếch miệng, nhỏ giọng lầm bầm: "Cuối cùng cũng xem xong, nhưng tôi mệt muốn c.h.ết rồi."

Tổng Thời Thanh: "..."

Ngủ đến mệt hay sao?

Đối mặt với vẻ mặt không nói nên lời của Tổng Thời Thanh, Khương Tuệ Tuệ lè lưỡi: "Chà... phim rất hay, là do tôi không đủ trình độ nên không thể xem hết được."

Sau đó, cô đưa áo khoác lên bằng cả hai tay: "Đây, áo khoác của anh."

"Lenin và Cách mạng tháng Mười" có thể là một huyền thoại của thời đại này, nhưng đối với Khương Tuệ Tuệ, một người thuộc về hiện đại, có thời gian xem cái này thì không bằng cô đi làm việc khác.

Cố Diệp Phi

Đương nhiên, trong lòng ngàn người có ngàn ý nghĩ, cô tự cho mình là người không có tham vọng, khác hẳn với người có học thức chân chính, cô không thể đại diện cho tất cả mọi người, càng không dám đại diện cho bọn họ.

Giống như Tổng Thời Thanh ở trước mặt.

Khương Tuệ Tuệ nhận thấy khuôn mặt của Tổng Thời Thanh hơi u ám và biết rằng hành vi ngủ gật khi xem phim của cô có thể khiến Tổng Thời Thanh cảm thấy rằng bộ phim yêu thích của anh đã bị xúc phạm.

Chương 136: Chương 136

Nói cách khác, nếu thần tượng của cô ấy bị anti-fan bôi nhọ, cô hận không thể dùng tay không xé nát người đó ra.

Cô trầm ngâm một lúc rồi nói: "Đồng chí Lenin... Vĩ đại lắm... Chu đáo quá... Tư tưởng cách mạng của đồng chí tiến bộ như vậy, trong đó còn có câu 'bánh mì sẽ có, sữa bò sẽ có, tất cả mọi thứ đều sẽ có', câu nói này thực sự rất kinh điển, tôi tin rằng dù mấy chục năm nữa, nó vẫn sẽ được nhiều người truyền tai nhau."

Đương nhiên, nếu không phải truyền miệng thì làm sao cô biết câu này là từ "Lenin và Cách mạng tháng Mười".

Tổng Thời Thanh thấy cô nghiêm túc muốn giải thích, không khỏi xoa xoa đầu cô, khàn giọng nói: "Được, ra ngoài xem mưa đã tạnh chưa, cũng sắp phải về rồi."

Đến sơ trung cô còn chưa học hết, tư duy chính trị yếu kém làm sao hiểu được những điều này, ngay cả khi anh nói những câu hỏi nặng nề này thì cô cũng không hiểu được.

May mắn thay, Khương Tuệ Tuệ không biết những gì đang diễn ra trong tâm trí của Tổng Thời Thanh, nếu không cô nhất định một hai phải phân bua rõ ràng với anh. Cô là một nữ sinh viên đại học chính thống, sao có thể coi cô như người chưa tốt nghiệp trung học cơ sở được.

Ra khỏi rạp chiếu phim, bên ngoài mưa thật sự đã tạnh, hai người vừa định rời đi thì nghe thấy có người nói: "Này, đây không phải

Tổng Thời Thanh hay sao? Có chuyện gì vậy? Nhà bị lục soát, còn có tiền để đi xem phim sao?"

Theo tiếng nói nhìn lại, cô thấy bốn thanh niên trạc tuổi Tổng Thời Thanh đang đứng ở cửa sổ bán vé. Người vừa nói đang cầm chiếc vé xem phim vừa mua trên tay và nhìn Tổng Thời Thanh với vẻ mặt khiêu khích.

Tất nhiên là khi bọn họ nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đứng bên cạnh Tổng Thời Thanh, sự ngạc nhiên hiện lên trong mắt bọn họ.

Cố Diệp Phi

Các đường nét trên khuôn mặt thanh tú, chuyển động và khuôn mặt to bằng lòng bàn tay được kết hợp hoàn hảo thành một bức tranh đẹp mắt, không ngoa khi nói rằng Khương Tuệ Tuệ bước ra từ bức tranh. Ở một nơi lớn như Giang Châu như vậy, bọn họ chưa từng thấy một người lớn lên xinh đẹp như Khương Tuệ Tuệ.

Đồng thời, trong lòng lại dâng lên một tia ghen ghét, đó là sự ghen ghét với Tổng Thời Thanh.

Lúc trước khi còn đi học, Tổng Thời Thanh là người giỏi nhất. Với điểm số xuất sắc, ngoại hình xuất chúng, gia đình giàu có, ông nội là hiệu trưởng, cha là trưởng đoàn, toàn bộ nữ sinh xinh đẹp mở miệng đều gọi tên anh, Tổng Thời Thanh.

Vì vậy, sau khi ông nội của Tổng Thời Thanh bị báo cáo, một nhóm tiểu tướng cách mạng liền kích động, theo chân người được tình cử đến đột kích vào nhà, xông vào nhà họ Tổng, đánh đập, đập phá và cướp đồ, đôi mắt đỏ hoe của Tổng Thời Thanh khi đó, anh nắm tay thật chặt, gân trên trán nổi lên, anh muốn cố hết sức dạy cho bọn chúng một bài học, nhưng với vẻ mặt bất lực của anh, trong lòng bọn chúng lại vô cùng thỏa mãn.

Sau khi nhà họ Tổng bị phạt, Tổng Thời Thanh thậm chí còn chưa học hết năm cuối cấp ba, vì vậy anh đã được gửi xuống nông thôn

cùng với ông bà của mình.

Những bạn học nữ trước kia từng nói Tống Thời Thanh tốt lại không dám nói nhiều về nhà họ Tống nữa.

Bọn họ cảm thấy bản thân mình đã giẫm nát Tống Thời Thanh dưới chân, nhưng làm sao bọn họ có thể ngờ rằng Tống Thời Thanh đã đến mức này, mà lại có một cô gái nhỏ xinh xắn như vậy ở bên cạnh anh?

Rõ ràng là Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rằng cơ thể của Tống Thời Thanh cứng đờ trong giây lát, các đường gân trên tay anh nổi lên và anh nhìn về phía những người đó, trong mắt như có ánh đao.

Ngay khi Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rằng anh sẽ lao lên để dạy cho những người đó một bài học, anh liếc mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ một cái và nói với cô: "Chúng ta đi thôi."

Khương Tuệ Tuệ đã ở đây nên anh sợ làm cô bị dọa sợ.

Chương 137: Chương 137

Nhưng những người đó liều mạng ngăn cản, lại chính là người trước đó bắt chuyện trước: "Bạn học cũ đừng đi, dù sao cũng phải chào hỏi một câu đúng không? Hay là anh cho rằng chúng tôi không xứng để nói chuyện cùng với anh?"

Nói xong lại nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ đang cau mày với vẻ mặt không hài lòng, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy, nhìn không được mà nói một câu: "Tiểu đồng chí, cô lớn lên xinh đẹp như thế, tại sao cô lại muốn ở bên một người là con của kẻ phản loạn vậy? Không bằng đi theo tôi đi."

Ngay khi những lời này vừa được nói ra, Khương Tuệ Tuệ quả thật cảm thấy mình như đang nghe được những trò đùa thật là mắc cười, cô khẽ đảo qua lại đôi mắt xinh đẹp của mình, rồi "Hừm" một tiếng.

Vừa đang định dùng cái miệng quạ này của mình, dùng hệ thống đối đáp hết sức là cực phẩm của mình, để dạy dỗ cho tên này một bài học.

Nhưng vừa ngay sau đó, người tên Tống Thời Thanh, vốn dĩ là đang đứng ở kế bên cô, bước vài bước thì đã đi đến bên cái người có cái miệng bần thiêu kia, đánh cho một cú, khiến cho người đó ngã nhào xuống nền đất.

Tống Thời Thanh ra tay đánh rất là mạnh, tên kia còn chưa kịp trở tay, lại bị Tống Thời Thanh tóm lấy cổ áo, lại thêm một cú đ.ấ.m nữa, đ.ấ.m thẳng vào ngay sống mũi của hắn, nghiêng răng keng két: "Với mày thì sao? Mày xứng sao?"

Bọn họ chế nhạo anh, anh có thể nhẫn nhịn được. Nhưng dùng những lời nói hạ lưu vô sỉ bắn thiu này để trêu chọc Khương Tuệ Tuệ, anh không tài nào nuốt cho trôi đi được.

Khuôn mặt anh nghiêm nghị, vẻ mặt lạnh lùng như băng. Xoắn tay áo lên, lộ ra cánh tay nổi đầy gân xanh gân guốc. Lúc còn ở thời đi học, bọn chúng đã đánh không lại anh rồi, càng không cần phải nói đến việc anh đã ra sức rèn luyện ở Nguyệt Phượng Loan hết vài năm nữa.

Tên đó bị Tống Thời Thanh đ.ấ.m cho vài cú, không còn chút sức lực nào để chống trả, cứ như là một con ch.ó c.h.ế.t vậy.

Giọng điệu của Tống Thời Thanh vang lên một cách lạnh lùng: "Hầu Tương Bình, tao sớm đã cảnh cáo mày rồi, đừng có mà chọc tao."

Ba tên còn lại nhìn thấy thì rất là hoảng hốt, nhanh chóng qua bên đó giúp đỡ một tay.

Cố Diệp Phi

Trong lòng của Khương Tuệ Tuệ có chút lo lắng, một mình Tống Thời Thanh thì dư sức ra tay đánh lại tên Hầu Tương Bình, nhưng bây giờ là bốn người lên cùng một lúc, chắc là khó có thể đánh lại được rồi.

Cô cũng không thể nào lên đó phụ giúp được gì, cô chân yếu tay mềm như vậy, giúp đỡ thì cũng chỉ là gây thêm sự rắc rối mà thôi.

Nhưng mà không sao cả, cô còn có cái miệng quạ đen này, một hệ thống đối đáp hết sức là cực phẩm. Mấy tên này, tuy là không giống như Hầu Tương Bình khi nói ra những lời trêu chọc cô, nhưng cũng xem như là kẻ địch của cô rồi.

Cô thầm lẩm bẩm một câu gì đó trong lòng mình, sau đó liền nín một hơi thật mạnh, nhìn chăm chăm vào đám người đó.

Trải qua một cơn mưa, trên bề mặt còn đọng lại một vài hồ nước, chỉ nhìn thấy một gã đang sắp xông lên phía trước, té nhoài một cái vào trong hồ nước đó, một vài giọt nước văng lên tung tóe, xoạt chân một cái, khuôn mặt trở nên hết sức là dữ tợn, sau đó toàn thân liền bị ngã ngửa ra phía sau.

Đây vẫn còn chưa xong, trong lúc mà hắn ta bị ngã xuống, vừa lúc hai tên phía sau lại xông lên, “Phịch” một tiếng, cả ba người, người này thì ngã vào người kia, người kia lại ngã vào người này, cả một đám tùm lại.

“Phụt...” Khương Tuệ Tuệ không nhịn được mà bật cười thành tiếng, trong mắt tỏ ra vẻ nghịch ngợm. Vừa lúc này, cô chỉ mới nói một câu thôi, mà lại khiến cho bọn chúng té nhoài xuống dưới đất, không còn cách nào khác mà đi giúp đỡ Hầu Tương Bình. Nhưng cũng chả hiểu sao mà lại có cách té như này được cơ chứ.

Hầu Tương Bình vẫn còn đang đợi mọi người đến giúp đỡ mình, kết quả là toàn bộ đều bị ngã nhoài xuống đất, giập đến mức suýt chút nữa là muốn tắt thở luôn.

Chương 138: Chương 138

Rất nhanh, người bán vé nhân lúc cả đám người đang xúm lại đánh nhau, đã dẫn công an tới nơi, chỉ vào đám người này rồi nói: “Đồng chí công an, chính là mấy người này ra tay đánh nhau ngay trước cửa rạp phim của chúng tôi.”

Hầu Tương Bình bị đánh tới mức mặt mũi bầm dập, nhìn thấy công an đến, lập tức la hét khóc lóc mà cầu xin: “Đồng chí công an, mau mau bắt đôi nam nữ này lại, những phần tử xấu này lại đi, còn nói là đi tiếp thu những giáo dục của những bần nông và trung nông, tôi thấy là bọn họ không được dạy dỗ cho tốt rồi, không ngờ lại dám ra tay đánh chúng tôi nữa.”

Khương Tuệ Tuệ hết sức tức giận, người bán vé này cũng thật là, đi tìm công an thì cũng không dẫn vào đây sớm. Bây giờ, trước tình huống như thế này, công an nhất định là cảm thấy Tống Thời Thanh không đúng rồi, dù gì thì mấy tên này cũng đã bị anh đánh đến mức ngã nhoài xuống đất cả rồi.

Cô bước lên phía trước, đang định giải thích với đội trưởng đội công an một tí, lại nhìn thấy đội trưởng đội công an nhìn sang Tống Thời Thanh, hơi chau mày lại: “Thời Thanh?”

Chà, là người quen biết, vậy việc này dễ dàng giải quyết rồi.

Khương Tuệ Tuệ thở phào nhẹ nhõm, không còn lo lắng như ngàn cân treo sợi tóc nữa. Cho dù là cô đã trưởng thành như vậy rồi, kiêu căng thì cũng có kiêu căng một tí, nhưng từ trước đến nay đều là một công dân tuân thủ theo đúng pháp luật, vẫn còn chưa qua cục

cảnh sát lẫn nào cả, càng không muốn phải bước vào cục cảnh sát của những năm bảy mươi nữa.

Những người ở trong thời kỳ này, động một chút là muốn bỏ hết cả rường của người này hoặc người nọ, lại rất là thích mở lớp học, một số người có "Tư tưởng phản cách mạng" và những người không thật thà đều bị bắt hết vào trong lớp học.

Còn về việc phải học trong bao lâu, còn phải đợi những vị cấp trên định đoạt, lại nghe nói rằng, một số người một khi mà học thì cũng phải học đến một hai năm, đợi đến khi mãn hạn thì trong đầu đều đã được khắc sâu vào trong tâm trí, bị nhồi nhét vào đầu mình câu nói: "Đã đổ mọi tầng lớp tư sản, giai cấp vô sản vạn tuế."

Tổng Thời Thanh bước qua bên này, quay sang đội trưởng đội công an rồi nói một câu: "Chú Thẩm."

Đội trưởng Thẩm là chiến hữu của cha ruột Tổng Thời Thanh, sau này xuất ngũ quay về nhà, vào cục công an làm công an, chỉ mất vài năm thôi mà đã được thăng tiến lên làm đội trưởng rồi.

Ông ấy nhìn vào đám người đang nằm trên nền đất, miệng la oai oái, trong lòng cũng đoán ra được là đã xảy ra chuyện gì rồi: "Bác trai Tổng và bác gái Tổng sao rồi? Vẫn còn khỏe mạnh chứ hả?"

Tổng Thời Thanh gật gật đầu: "Vẫn còn khỏe."

"Vậy thì được rồi, cứ dẫn bạn cháu đi trước đi, giúp chú hỏi thăm ông bà nội của cháu nhé." Đội trưởng Thẩm nói.

Cố Diệp Phi

"Dạ vâng, cảm ơn chú Thẩm." Tổng Thời Thanh nói xong, liền đi đến bên cạnh Khương Tuệ Tuệ rồi đưa cô đi.

Ở phía sau lưng, Hầu Tương Bình vì sự bất công của Đội trưởng Thẩm mà kháng nghị: "Vì lý do gì? Vì lý do gì mà Tổng Thời Thanh

đánh người xong có thể bỏ đi? Đám người công an các người lạm dụng chức quyền, tôi phải đi thưa các ông!”

Đội trưởng Thẩm đập một phát vào đùi của tên Hầu Tương Bình, giọng điệu hết sức nghiêm nghị: “Hà cớ gì sao? Đám người các cậu học hành không giỏi, lần trước chẳng phải là các người đánh nhau với đám người khác ở trạm xe lửa sao? Lần trước để cho đám người các cậu chạy thoát, lần này thì bắt hết bọn chúng đem về nhốt hết lại!”

Vốn dĩ còn đang rất là tốt, đến thành thị dạo vòng quanh chợ, thật không ngờ rằng lại đánh nhau đến hai lần.

Cũng may là Tống Thời Thanh, thân là một nam chính, với việc là một nam chính phản đồ. Nhà của anh tuy là bị khám xét, nhưng mà các mối quan hệ ở trong nhà vẫn còn rất là nhiều. Tuy nói rằng ông Tống và bà Tống không muốn phải đi làm phiền đến người khác, nhưng mà gặp phải một trường hợp như ngày hôm nay đây, giúp đỡ một chút thì vẫn còn có thể được.

Chương 139: Chương 139

Khương Tuệ Tuệ thè lưỡi một cái, đi theo sau Tống Thời Thanh, nhìn thấy anh đến hiệu sách trả lại chiếc ô, nhỏ giọng hỏi: “Vừa lúc này... Anh không bị thương chứ?”

“Tôi không sao.” Tống Thời Thanh lắc đầu mà giải thích: “Chú Thẩm là chiến hữu của cha tôi.”

“Còn mấy người lúc này mà tôi đ.ã.m cho một trận đều là những người bạn học cấp ba của tôi, sau này nhà của tôi bị khám xét, bọn họ cũng có phần ở trong đó, đập phá hết cả nhà của tôi, những thứ mà cha mẹ để lại cho tôi cũng không chịu buông tha. Vừa lúc này tôi ra tay đánh tên Hầu Tương Bình, lúc đó hẳn ta còn muốn nhổ hết cả răng của ông nội tôi, ông nội tôi có bệnh huyết áp cao, lúc đó bị chọc giận tới mức sắp ngất xỉu luôn.”

Nói xong anh liền cười một cái, nắm chặt lấy nắm đ.ã.m tay mình: “Tôi đã muốn đánh bọn chúng một trận từ sớm rồi.”

Lúc mà nhà họ Tống xảy ra chuyện, Tống Thời Thanh chỉ vừa mới có mười sáu tuổi mà thôi, là một chàng trai mang theo hoài bão lớn lao, muốn trở thành một người lính, muốn trở thành một anh hùng chiến đấu, muốn làm tất cả mọi việc có ý nghĩa.

Những tên lính cách mạng đó không chỉ là đập phá nhà của anh, còn phá tan đi hoài bão của anh, nhưng anh chỉ lại có thể trơ mắt mà đứng nhìn ở đó, không thể làm được gì cả.

Anh cũng xem như là may mắn rồi, sau khi mà trong nhà bị khám xét, rất nhanh liền bị đưa xuống phía dưới, bởi vì anh rất là cao to,

cũng không bị h.i.ếp đáp gì cả. Cũng trong lúc đó, những người khác ở trong trường học, nghe nói là bị đánh hội đồng ở trong nhà vệ sinh, người nào không thích ăn bánh bao thì sẽ bị nhét cho đầy một hòng bánh bao, những ai mà không thích uống sữa đậu nành, bị bắt lại rồi bị ép uống một hòng sữa đậu nành.

Đây là một thời đại hết sức là điên cuồng.

...

Khương Tuệ Tuệ chưa trải qua những sự việc như trong thời đại này, lúc đầu cũng chỉ là đọc qua đoạn giới thiệu từ trước của nam chính mà thôi, nhưng mà ngay lúc này đây, cô đang đứng ở kế bên của Tống Thời Thanh, có thể cảm nhận được một cách rõ mồn một cái cảm giác đau thương lạnh giá phát ra từ sâu tận trong đáy lòng của anh.

Cô cảm thấy rất là khó chịu, vươn tay nắm lấy tay của Tống Thời Thanh, nhìn anh rồi cười một cái: “Không sao cả, rồi mọi thứ sẽ tốt lên mà thôi.”

Bàn tay mềm mại, cứ như là không có xương vậy, tiếp xúc với đôi tay đã chai sạn của người đàn ông, khiến người ở cạnh mình cũng cảm thấy ấm lòng hơn nhiều.

Tống Thời Thanh quay sang nhìn cô, cô cũng đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ với anh, rất là ngoan hiền và ngọt ngào, hiếm lắm mới thấy khuôn mặt cao ngạo quyến rũ này lộ ra nét thanh khiết đơn thuần kia.

Cố Diệp Phi

Đúng thật là một tên ngốc mà, người ta nói gì cũng đều tin cả.

Cũng may người trước mặt cô ngay lúc này đây là anh, một người đơn thuần như cô đây, với một tính cách người khác nói gì cũng tin, nếu như mà gặp phải bọn xấu, tùy tiện nói nhăng nói cuội, lừa gạt

cô chỉ với vài ba câu nói, vậy chẳng phải là cô bị gạt đến mức sắp quay cuồng như chong chóng à.

Tống Thời Thanh rút tay mình lại, nhìn vào cô, nói với giọng điệu hết sức là nghiêm túc và trịnh trọng: "Sau này cô tiếp xúc với những người khác, cần phải tự nhắc nhở lưu ý bản thân mình, cô quá đơn thuần rồi, sẽ rất dễ bị những kẻ xấu lừa gạt."

Khương Tuệ Tuệ có chút hoài nghi, sao hả? Sao cô lại đơn thuần cơ chứ?

Tống Thời Thanh thấy cô không hiểu, chỉ cảm thấy trên khuôn mặt của cô, chỉ còn thiếu mỗi việc chưa ghi câu "Mọi người cũng sắp tới lừa gạt tôi rồi" vậy, anh rất kiên nhẫn mà giải thích: "Sau này, bất luận là cô gặp phải người đàn ông nào, anh ta nói với cô rằng bản thân mình đã gặp phải những chuyện gì, cô cũng không nên dễ dàng mà nghe theo. Đơn thuần là một việc tốt, nhưng mà có người sẽ lợi dụng sự đơn thuần của cô, rồi có mưu đồ bất chính với cô."

Chương 140: Chương 140

Đặc biệt là cô có một vẻ bề ngoài xinh đẹp đến như vậy, vừa nghĩ đến những lời nói lúc nãy mà Hầu Tương Bình nhìn về phía cô mà nói, trong lòng anh lại nổi lên cơn giận.

Lúc này thì Khương Tuệ Tuệ mới hiểu rõ, thì ra là anh đang sợ bản thân cô sẽ bị lừa gạt đó.

Đem những khó khăn mà mình đã trải qua, miêu tả lại một cách đau khổ hơn một tí, dùng điều này để đổi lại sự đồng cảm của đối phương, sau khi mà có sự thương hại đồng cảm rồi, rất nhanh liền bị đưa đi xuống. Đây là một số mách khéo được sử dụng bởi những người đàn ông với tính cách hiểm ác, sử dụng khi mà họ theo đuổi những cô gái, đều đã được sử dụng qua và thành công trót lọt cả.

Cô cười, đi lên vài bước, đến gần Tống Thời Thanh, cố ý nép gần vào người anh, ánh mắt quyến rũ người khác: "VẬY... Anh có ý đồ xấu xa gì với tôi không?"

Dựa vào cái tiến đến gần của cô, hương thơm trên cơ thể cô càng lúc càng nồng nàn hơn, tiến thẳng vào mũi của Tống Thời Thanh, lưu luyến không thôi. Đôi môi yêu kiều mềm mại, lại còn đỏ mọng đó, thật là khiến cho người ta phải động lòng mà.

Ợc ợc, yết hầu của Tống Thời Thanh dậy sóng lên xuống, nuốt nước bọt một cái.

Trong đầu anh đột nhiên liên tưởng đến cơn mơ trước đó của mình, anh sờ Khương Tuệ Tuệ ngay dưới thân mình, nghe tiếng thở hổn hển quyến rũ của cô. Cơ thể mình bắt đầu nóng rực lên, anh lui về

một bước, Khương Tuệ Tuệ liền tiến lên một bước, cho tới khi đã lui tới sát vách tường rồi, không còn đường thoái lui nữa, Khương Tuệ Tuệ mới khẽ cười một cái, chuẩn bị lui xuống vài bước.

Sau đó, sắc mặt của Tống Thời Thanh âm trầm hơn, anh kéo cánh tay của Khương Tuệ Tuệ một cái, vị trí của hai người ngay lập tức được hoán đổi cho nhau.

Khương Tuệ Tuệ bị anh ép ở ngay mép tường, đôi mắt của anh sâu thẳm, như là bị á khẩu vậy, khó khăn để mở lời cho được: “Nếu cô còn không biết tự kiểm chế mình, tôi nhất định sẽ có ý đồ bất chính với cô đó.”

Giọng điệu trầm xuống, nghe rất là gợi cảm.

Cố Diệp Phi

Vốn dĩ là Khương Tuệ Tuệ chỉ muốn trêu chọc Tống Thời Thanh một tí, dù rằng là cô rất hiểu rõ sự nghiêm túc của Tống Thời Thanh, cứ như là một ông cụ non, rất là cứng nhắc như vậy, nghĩ chắc rằng anh sẽ không làm gì xấu với cô đâu.

Nhưng mà ngay lúc này đây, nhìn thấy ngũ quan tinh tế của anh dần như phóng đại lên, cô có một chút không chắc chắn lắm, khuôn mặt tựa như ánh trăng sáng, như có vài tia rắng đỏ lướt qua, nhịp tim đập thình thịch, bản thân cô nhất thời không biết rằng mình có đang muốn Tống Thời Thanh làm chuyện gì đó bất chính với mình, hay là không muốn nữa.

Cũng may là Tống Thời Thanh rất nhanh liền buông cô ra, nhìn thấy đôi mắt ngân ngấn nước của cô: “Sao rồi hả? Bị dọa cho sợ rồi chứ gì? không muốn người ta có mưu đồ bất chính với mình thì sau này đừng nên tin lời người ta quá đấy.”

Anh mượn việc này để dạy dỗ cho cô.

Toàn thân Khương Tuệ Tuệ mềm nhũn, nhưng tuyệt đối là không phải bị hù dọa cho sợ. Không lẽ lại muốn cô nói rằng, rõ ràng là vừa lúc này đây, đáng vẻ mà Tống Thời Thanh nhìn chăm chăm vào cô, hết sức là thu hút người khác sao?

Cô vịn vào tường để đứng cho vững, trong mắt xẹt qua tia ảo não, cong môi lên mà nói: “Tôi đâu có bị hù dọa cho sợ gì đâu chứ.”

Song, Tống Thời Thanh lại cho rằng là cô đang cố chịu đựng mà thôi, hai chân cũng bị dọa cho mềm nhũn ra cả rồi, còn nói là không bị dọa sợ.

Bởi vì bọn họ đi xem phim mà làm chậm trễ hết một số thời gian, cho nên khi mà bọn họ ngồi trên chiếc xe bò kéo thì không có mặt của Lâm Hồng Bình và Khương Thúy Thúy, là một việc rất đáng để vui mừng.

Chương 141: Chương 141

Tương tự như vậy, Ngưu Thúy Phân cũng không có mặt ở đây, trong lòng của Khương Tuệ Tuệ vốn là muốn đợi cho Ngưu Thúy Phân đến Cung Tiêu Xã để mua đồ về, sau khi mà biết hết mọi việc, cũng không biết là sẽ như thế nào.

Cô hỏi người đang lái xe bò là chú Trương đây: “Chú Trương, thím Ngưu đi về rồi sao ạ?”

Chú Trương vừa lái xe bò, lại vừa trả lời: “Đi về rồi, lúc mà chưa có mưa thì đã quay về rồi, chỉ là sắc mặt có chút không vui, Tuệ Tuệ, con đừng trách chú Trương nhiều chuyện, chú Trương hỏi câu này, lúc sớm ra khỏi nhà, thím Ngưu của con cũng còn rất là vui vẻ, nói là dẫn con đi gặp mặt cháu trai của thím ấy, sau khi mà quay trở về liền trở nên như thế là sao chứ? Chuyện đó không thành hay sao?”

Khương Tuệ Tuệ vốn không định giấu giếm gì, nếu như mà chú Trương hỏi đến cô thì càng tốt nữa, để cô khỏi phải tìm một lý do nào đó để nói ra câu chuyện của ngày hôm nay, nếu không thì người ta còn tưởng rằng cô đúng thật là một cặp với tên Ngưu Thự Quang nữa.

“Tính cách không quá hợp ý nhau nên chuyện này cũng khó mà thành được ạ.” Khương Tuệ Tuệ nói.

Lời nói này vừa dứt, những người phụ nữ ngồi trong xe bò kéo đều bị dọa sợ kinh hết cả người rồi.

Tuy rằng sau này đã được cải cách giải phóng rồi, nhưng mà rất nhiều người đều là do người trong nhà giới thiệu cho, ở những vùng

nghèo khổ hơn còn có chuyện hai nhà gả con cho nhau, cả hai gia đình đều nghèo khó cả, cưới không nổi con dâu bèn hợp lại với nhau, đổi cho nhau, khuê nữ của nhà này gả cho con trai của nhà kia, con trai của nhà kia cưới khuê nữ của nhà này, đây đều là chuyện thường tình mà thôi.

Nếu như có ai mà như Khương Tuệ Tuệ đây, trước đó bị người ta hủy hôn xong, sau này được người khác giới thiệu cho một người có điều kiện tốt như vậy, cho dù là không cần sính lễ thì cũng sẽ chịu gả qua bên đó.

Nhưng mà Khương Tuệ Tuệ đang nói gì vậy chứ? Tính cách không hợp nhau sao?

Cố Diệp Phi

Con gái đi lấy chồng, được chồng cho ăn cơm, mặc quần áo, ai lại đi nghĩ tới vấn đề về tính cách nữa chứ?

Nhưng mà mấy người phụ nữ này ngồi túm tụm lại với nhau, đoán chắc rằng cháu trai của Ngưu Thúc Phân không vừa mắt Khương Tuệ Tuệ, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy xấu hổ khi mà bản thân mình không được người ta để mắt tới, cho nên mới bịa ra câu chuyện, cái gì mà cả hai không hợp tính cách nhau mà thôi.

Đi gặt quỹ thì được, bọn họ chả thèm tin!

Khương Tuệ Tuệ cũng không quan tâm đến việc bọn họ có tin hay là không, dù gì thì cô cũng đã nói cho rõ ràng rồi, minh bạch trong sáng, cô và Ngưu Thục Quang không có chút quan hệ gì với nhau cả.

...

Xe bò dừng lại ở chỗ đội sản xuất đầu tiên của Nguyễn Lượng Loan, Khương Tuệ Tuệ xuống xe bò trước, cũng không vội vàng rời đi, cô

đứng yên ở đó, cũng không biết là đang đợi ai nữa.

Đợi đến khi mà mọi người rời đi hết rồi, chú Trương cũng đã đánh xe bò đi rồi, Khương Tuệ Tuệ mới chạy đến phía trước mặt của Tống Thời Thanh, lấy bịch kẹo râu rồng mà trước đó cô mua ra, nhét vào trong lòng anh: "Anh đem cái này về cho ông Tống và bà Tống ăn đi."

Phiếu mua kẹo mà cô có trên tay cũng không nhiều, tổng cộng hết cả thảy thì cũng chỉ mua được có một ít kẹo râu rồng và kẹo đậu phộng mà thôi.

Ngay lúc này đây, việc khó khăn nhất chính là ở điểm này, muốn mua thứ gì đều phải cần có phiếu hết cả, nếu như mà không có phiếu, cho dù có nhiều tiền đi chăng nữa thì cũng miễn bàn.

Số phiếu mà xã cấp cho mỗi gia đình là rất ít, đây còn là do xưởng của cha Khương phát cho, mỗi tháng cho Khương Tuệ Tuệ một ít, mới gom góp được một cân mấy phiếu mua kẹo.

Tống Thời Thanh thật không ngờ rằng cô lại còn cố tình mua đồ cho ông bà nội

Chương 142: Chương 142

Lần trước, anh nhận lấy kẹo của cô, là bởi vì cô đã nói như thế, anh không thể nào không nhận, lần này, bất luận là thế nào thì anh cũng không thể nào nhận được.

Anh trả lại số kẹo đó: "Tôi không thể nhận cái này được, cô tự lấy về nhà mà ăn đi."

Nhưng mà vốn dĩ là Khương Tuệ Tuệ không chịu nhận lại, lui về phía sau vài bước, nói: "Nhà tôi không ai thích ăn món kẹo râu rồng này cả, anh lấy về cho bà Tổng ăn đi, lần trước, bà đã tặng cho tôi một bộ quần áo đẹp như vậy, hôm nay lại mời tôi ăn mì thịt bò nữa, còn mời tôi xem phim, nếu anh mà không chịu nhận, tôi sẽ càng cảm thấy áy náy hơn nữa đó."

Nói xong những lời này, còn chưa đợi Tổng Thời Thanh kịp phản ứng trở lại, cô liền quay người chạy về phía nhà của cô luôn rồi.

Trong lúc mà cô chạy, cơn gió khiến cho chiếc váy của cô tung bay lên, phần dưới váy là màu vàng, phấp phới bay lên trong gió. Cô đi ngang qua sườn núi, từng đóa bồ công anh bay lên, lan tỏa khắp cả một góc trời.

Tổng Thời Thanh nhìn theo bóng lưng của cô, sửng sờ hết hồi lâu mới quay người rời đi.

Sau khi quay trở về nhà, Khương Tuệ Tuệ phát hiện ra rằng trên giường mình lại nhiều thêm một món đồ, là một cái gương rất là lớn.

Nghĩ tới lúc này cô đối phó với tên Hầu Tương Bình, phần thưởng mà hệ thống nói, Khương Tuệ Tuệ biết rất rõ những thứ đựng ở bên trong chính là khăn giấy. Vừa mở ra xem, liền phát hiện bên trong có cuộn giấy, còn có khăn giấy dạng rút ra, tùy tiện mở một bịch, mềm mịn, rất là thích hợp, sờ vào cảm giác rất là thoải mái.

Cô đem cái gương để xuống dưới gầm giường, lấy một ít khăn giấy ra phòng hồ cho mình.

Nhà họ Khương vốn là có giấy, nhưng mà chất liệu giấy lại rất là thô, Khương Tuệ Tuệ dùng không quen, lần này được hệ thống đổi thành loại khăn giấy mềm mại hơn, sau này thì thuận tiện hơn rất nhiều rồi.

Chẳng qua là khi mà xài thì cần phải cẩn thận một chút xíu, phòng của cô càng lúc càng có nhiều món do hệ thống đưa đến rồi, cũng may là bình thường cũng không ai vào phòng cô cả, vậy thì không dễ dàng bị phát hiện ra.

Nhưng mà cô nghĩ đến không gian phản đồ ở trong cốt truyện, mà không khỏi tham lam, nếu như mà cô cũng có cho mình một không gian thì thật là tốt biết mấy.

Cố Diệp Phi

Sau khi đã thu dọn khăn giấy xong, việc đầu tiên mà cô làm đó chính là cởi đôi dép cao su của mình ra, loại dép cao su này đã xấu rồi mà khi mang vào lại còn khó chịu nữa chứ, càng không so được với loại giày vải quân đội mà mình mang mỗi khi làm việc nữa.

Loại giày vải giải phóng, tuy là đế giày có cứng, nhưng mà bên trong được lót vào một miếng đệm do chính tay Phương Quế Chi tự làm, những đế giày của mọi người đều làm bằng vải, miếng lót giày của Khương tuệ Tuệ đã được cải tiến hơn, ở giữa lớp vải có bao bọc bởi

một lớp bông gòn ở bên trong, mang vào thì không có cảm giác cứng nữa rồi.

Nhưng mà loại giày vải thời giải phóng khó coi biết bao nhiêu, Khương Tuệ Tuệ quả thật là không tài nào tưởng tượng ra được cái bộ dạng mà mình đang diện một chiếc váy theo kiểu Pháp, lại phối cùng với loại giày vải giải phóng này.

Cũng may là bây giờ thì cô đã có một đôi giày làm bằng da dê rồi, dùng để phối với chiếc váy thì sẽ hợp biết bao.

Nhưng ngay lúc này lại không có bán các loại giày giả da giống như sau này, đôi giày làm bằng da dê này là dùng loại da dê thật, không có một chút nào là giả cả. Mang vào cũng rất là thoải mái, sau khi mà Khương Tuệ Tuệ thay vào, đứng lên đi vài bước, phát hiện ra là không có một chút nào là không vừa vặn cả.

Dùng màu quả hạnh để phối với những bộ quần áo có màu sắc nhạt tí thì cũng ổn thật đấy, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rất là hài lòng.

Chương 143: Chương 143

Đôi giày da dê này có gót cao khoảng chừng năm phân, không quá cao, đối với những người như Khương Tuệ Tuệ đây, đã quen với việc mang giày cao gót mà nói, một chút áp lực cũng không có, cô mang đôi giày, “Cộc cộc cộc” mà bước đi lại trong vườn.

Hôm nay là chủ nhật, là thời gian mà toàn thể xã nghỉ ngơi, cho nên khi mà Phương Quế Chi đang chờ đợi người thì cũng là ngồi trong vườn mà chờ đợi.

Phương Quế Chi đang lật rau dại, loài rau dại này tên là Mã Lan Đầu, mọc đầy hết trên cả bờ ruộng, chỉ cần tùy tiện ra ngoài dạo một vòng liền có thể hái cả rổ về, cho nên mới có câu nói, “sống ở đâu thì dựa vào điều kiện ở đó mà sống”.

Khương Tuệ Tuệ vừa quay trở về thì bà ấy đã định đến hỏi về việc dặm ngô của con gái nhà mình rồi. Nhưng mà ở trước mặt nhiều người như thế này, bà ấy sợ rằng Tuệ Tuệ sẽ xấu hổ, chính vì vậy mà thôi, nghỉ ngơi một hồi đợi bà ấy lật rau xong thì sẽ âm thầm đi hỏi xem rốt cuộc là thế nào rồi.

Lý Tú Cầm đang đan áo len, sợi len là do lần trước cha Khương quay về có đem theo, nghe nói là do lần trước, khi mà ông ấy vận chuyển đồ đến thành thị, đã mua ở chỗ Cung Tiêu Xã của nơi đó.

Có hai màu sắc, một cái là màu đỏ đậm, đưa cho Lý Tú Cầm, để cô ấy đan áo cho Nữu Nữu, con nít thì rất thích mặc màu đỏ. Màu còn lại là màu đỏ tươi, được Phương Quế Chi tặng lại cho Khương Tuệ Tuệ rồi, nghe những người phục vụ của Cung Tiêu Xã nói, đây đều

là do vận may của cha Khương, hai màu sắc này vừa đến nơi là đúng lúc ông ấy đến đây để mua sợi len, nếu không thì loại màu sắc bán chạy như vậy, sao mà đến lượt ông ấy mua được cơ chứ.

Ở các thành phố lớn thì đều như thế, vậy ở Thành Giang Châu thì càng khỏi phải nói rồi, đi ra ngoài là đã bắt thấy người ta mặc quần áo loại màu sắc này rồi.

Khương Tuệ Tuệ đi vào trong khuôn viên, ho nhẹ một cái, nhìn thấy mọi người đều ngược lên nhìn mình, lúc này thì đôi tay mới vén góc váy lên một chút, xoay một vòng thật là xinh đẹp, vênh mồm lên cười rồi nói: "Mau xem đi nào, đôi giày này có đẹp không? Có hợp với chiếc váy này của em không?"

Là một người con gái thì không có ai là không thích đẹp cả, Khương Tuệ Tuệ lại đặc biệt thích làm đẹp như vậy.

Mua một đôi giày da mới, không ai khen thì sao mà được cơ chứ?

Khi mà tất cả mọi người nghe xong đều quay sang nhìn Khương Tuệ Tuệ, trong mắt ai ai cũng tỏ vẻ kinh ngạc cả. Phương Quế Chi thì vẫn không sao, lúc sáng sớm, khi mà Khương Tuệ Tuệ đi ra khỏi nhà, bà ấy đã tận mắt thấy đứa con gái của mình diện chiếc váy này đi ra ngoài, biết được rằng khi đứa con gái của mình diện chiếc váy này nhìn đẹp biết bao, còn mấy người chị dâu, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ diện chiếc váy này.

Lý Tú Cẩm buông việc đang làm dở tay của mình xuống, nói: " Ờ, em gái mặc chiếc váy này đẹp đến như vậy sao? Đôi giày này cũng rất là đẹp, mới mua hôm nay à? Làm từ da dê đúng không?"

Cố Diệp Phi

Phương Quế Chi cười rồi tiếp tục lật rau: "Con gái ngốc này, thích làm đẹp như thế, cũng chả biết là giống ai nữa, nhưng mà, đôi giày

này của con mua thì rất là tốt đó, rất hợp với chiếc váy này của con."

Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân, cả hai người đàn ông, không biết tí gì về những món đồ của phái nữ, nhưng đều nói là đẹp cả.

Ngay cả Nữu Nữu vốn dĩ là đang chơi ngựa gỗ với cha, cô bé cũng chạy lại, chạy đến bên cạnh của Khương Tuệ Tuệ, ngẩng đầu lên nhìn cô nhỏ của mình, đôi mắt to tròn tràn đầy vẻ kinh ngạc: "Cô nhỏ à, cô nhỏ đẹp thật đó! Cô nhỏ à, so với những diễn viên trong phim, cô nhỏ còn đẹp hơn nhiều đó!"

Chương 144: Chương 144

Tất cả những lời khen ngợi của mọi người đều khiến cho Khương Tuệ Tuệ cảm thấy vui vẻ thoải mái, cô liền ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Nữu Nữu, nhéo vào khuôn mặt phúng phính tròn trịa của cô bé: “Cái miệng này của Nữu Nữu thật là biết cách nói chuyện đó, đợi một lát thì cô nhỏ sẽ cho cháu những thức ăn ngon, có chịu không?”

Nghe thấy có đồ ăn ngon, đôi mắt của Nữu Nữu ngay lập tức phát sáng lên, hít một hơi thật sâu, nuốt nước bọt một cái, gật đầu lia lịa: “Vâng ạ!”

Duy nhất chỉ có Lưu Ái Đệ đang giặt quần áo là trợn tròn hết cả mắt, hướng về phía bên này, ném mạnh quần áo trên tay vào chậu nước, rồi vò vài lần, sau đó lại lấy lên đặt vào trên bàn giặt quần áo, ra sức mà vò thật mạnh.

Mặt mày hậm hực mà nói câu: “Chỉ biết mỗi việc xài tiền phung phí, đẹp đẹp đẹp, đẹp thì có ích lợi gì? Có thể coi như là cơm mà ăn được không, hay là có thể xem như tiền mà xài được không?”

Vốn dĩ là bầu không khí đang ôn hòa thì cũng trở nên căng thẳng hơn, Khương Vê Quân bất lực mà huých cùi chỏ vào Lưu Ái Đệ một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Em ít nói vài câu có được không?”

“Tại sao mà phải bớt nói vài câu? Em thì không đấy thì sao, những điều mà em nói chẳng lẽ là không phải sao? Đôi giày này nhìn vào thì biết là không rẻ rồi, nhất định là đã tốn không ít tiền! Em ấy lấy đâu ra mà có nhiều tiền như vậy? Nhất định là mẹ cho rồi đấy, thật

đúng là thiên vị, còn không cho em nói nữa à?” Lưu Ái Đệ tức giận hậm hực mà nói.

Tính tình của cô ta chính là như vậy, nếu như mà không có ai đếm xỉa gì đến cô ta thì còn tạm được, Khương Vệ Quân nói cô ta hết một câu, thì cứ như là châm ngòi lửa cho thuốc nổ vậy.

Phương Quế Chi cũng thấy tức giận rồi, bà ấy đồng ý là mình thiên vị, nhưng mà tiền mua giày ngày hôm nay, quả thật không phải là do bà ấy cho.

Cố Diệp Phi

Sáng sớm ngày hôm nay, lúc con gái mình đi ra ngoài, bà ấy muốn cho tiền cô, nhưng mà đứa con gái một mực không chịu lấy, nói rằng bình thường bản thân mình cũng có dành dụm chút ít.

Sắc mặt của Phương Quế Chi bỗng trầm xuống, nghiến răng rồi nói: “Vợ của Vệ Quân, kể từ ngày mà con gả cho Vệ Quân, khi mà đến nhà họ Khương này, mẹ thấy con lúc nào cũng không vừa mắt cái này, rồi lại không vừa mắt cái kia. Con nói rất là đúng, mẹ thiên vị, Tuệ Tuệ là đứa con gái mà khó khăn lắm mẹ mới sinh nó ra được, ngay từ khi còn nhỏ thì mẹ đã đau lòng giùm cho nó rồi.”

“Hay là con không hiểu được rằng, tại sao mà đều do chính tay mẹ sinh ra, nhưng mẹ lại thương Tuệ Tuệ nhiều hơn một chút. Bởi vì lúc mà mẹ đang mang thai Tuệ Tuệ, đi đến bên sông giặt giũ, Vệ Quân cũng đi theo mẹ. Hoàn cảnh của gia đình chúng ta như thế nào thì con cũng hiểu mà, bà nội của Vệ Quân, từ trước đến nay đều không vừa mắt gia đình chúng ta, đừng nói đến việc là trông con giúp mẹ.”

“Lúc đó, Vệ Quân cũng chỉ vừa mới hơn ba tuổi một chút, mẹ để nó chơi bên hồ, ai mà biết được rằng, thằng nhóc này lại quậy phá như vậy, muốn đi bắt cá, không ngờ lại nhân lúc mẹ không chú ý, lại bị

té xuống sông. Khi đó, mẹ đã sắp mang thai được bảy tháng rồi, cái bụng to như vậy rồi, mẹ có thể làm sao được cơ chứ?”

“Ngay lúc đó, chỗ đó không có một bóng người, mẹ muốn kêu cứu, nhờ người khác giúp đỡ mà cũng chẳng tìm được ai. Mẹ cũng chẳng còn cách nào khác nữa, chỉ có thể nhảy xuống sông mà cứu Vệ Quân, sau này, đúng thật là Vệ Quân đã được cứu rồi, nhưng mà mẹ cũng đã bị chuyển dạ sớm hơn, còn chưa đến bảy tháng thì đã sinh Tuệ Tuệ ra rồi.”

“Con có biết là nó chỉ có bao cân không?”

Chương 145: Chương 145

Mới chỉ hai cân mà thôi, cánh tay của con bé chỉ lớn bằng ngón tay của mẹ, tất cả mọi người, bao gồm cả bác sĩ, đều nói rằng đứa bé này không nuôi lớn được đâu, có người còn khuyên mẹ rằng, nên bỏ đứa trẻ này đi, hoặc là đem chôn lấp nó, sợ rằng để mẹ nuôi nấng một thời gian, có cảm tình rồi, sau đó lại c.h.ế.t đi thì sẽ càng đau khổ hơn.”

“Nhưng mà con nói đi, mẹ có thể làm như thế sao? Đây là con gái của mẹ, là cốt nhục của chính bản thân mình. Con bé đã kiên cường như vậy rồi, còn sống mà đi đến với thế giới này, mẹ là một người làm mẹ, sao mà lại không thử chứ hả, liền không cần nó nữa rồi sao? Mẹ không nghe bất kỳ lời nói nào của ai cả, nhất quyết phải giữ Tuệ Tuệ ở lại, không ai giúp mẹ thì cũng chẳng sao cả, một mình mẹ cắn răng chịu đựng, cũng phải nuôi nấng cho thật tốt con gái của mẹ, nuôi cho trắng trẻo mập mập.”

“Không phải là con cảm thấy mẹ thiên vị, lúc nào cũng để số trứng gà ở nhà cho Tuệ Tuệ ăn sao? Phải, đây chính là quy tắc do cả gia đình chúng ta đặt ra, phàm là trong nhà có thứ gì tốt thì cũng đều phải chia cho con bé, từ nhỏ đến lớn đều là như vậy. Nếu mà con không tin thì cứ đi mà hỏi Vệ Quận, có phải là có chuyện này hay không.”

Đừng chỉ thấy mỗi khi mà Phương Quế Chi nhắc đến chuyện này, khuôn mặt không một chút biểu cảm đau khổ nào, nhưng thật ra thì khóe mắt đã ửng đỏ lên hết cả rồi.

Cố Diệp Phi

Mỗi lần mà nhớ lại chuyện này, bà ấy đều không kìm được nước mắt của mình mà muốn khóc. Nói ra thì rất là dễ, nhưng khi mà thật sự trải qua khoảng thời gian đó, thật sự là có bao nhiêu gian khó thì chỉ có một mình bà ấy mới hiểu rõ được mà thôi.

Lúc đó, Khương Đắc Thắng đã đi làm ở đội vận chuyển rồi, muốn kiếm tiền thì phải làm việc, vậy thì cần phải mười ngày hoặc tầm nửa tháng mới có thể trở về nhà một đợt, mỗi lần sau khi quay trở về nhà đều muốn có thể đánh một giấc thật ngon, có thể giúp đỡ được bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu.

Nhưng mà những thời gian còn lại thì sao?

Vào thời đại đó, người ta không có kế hoạch sinh con, những đứa trẻ nhà họ Khương có số tuổi cách nhau rất là gần, chỉ có Khương Vệ Quân và Khương Tuệ Tuệ có tuổi tác cách nhau xa được một tí, cách nhau ba tuổi.

Còn ba đứa trẻ còn lại, chỉ cách nhau mỗi người một tuổi mà thôi, lúc đó, Khương Vệ Quốc là lớn nhất, cũng chỉ mới có sáu tuổi mà thôi, cũng đang là tuổi ăn chơi quậy phá.

Phương Quế Chi cần phải chăm nom cho ba đứa con của mình, ngay cả cơ hội nằm than thở cũng không có, mỗi ngày đều phải quay cuồng với công việc hết cả.

May mắn thay, Tuệ Tuệ là một đứa con gái rất là kiên cường, không phụ kỳ vọng của bà ấy, cô lớn lên một cách thuận lợi. Tuy nói rằng từ nhỏ thì đã thấp bé hơn so với các bạn bè cùng trang lứa, nhưng bởi vì câu nói của bà ấy, “trong nhà có đồ ăn ngon gì cũng đều phải chừa cho em gái”, cộng thêm công việc của Khương Đắc Thắng, chốc chốc đều có thể mua một thùng sữa bột, sau khi mà Khương

Tuệ Tuệ trưởng thành tới lúc mười tuổi, cô đã trông giống như những đứa trẻ bình thường rồi.

Nhưng mà gia đình nhà họ Khương vẫn không thay đổi chút gì, tất cả mọi người đều quen với việc yêu thương và sủng ái đứa em gái nhỏ nhất nhà, cho nên sau khi mà Khương Tuệ Tuệ trưởng thành, cô cũng vẫn duy trì thói quen mỗi một ngày sẽ phải ăn một quả trứng gà.

Đây là chuyện mà tất cả mọi người nhà họ Khương đều đồng ý cả, từ trước đến nay, bọn họ đều không cảm thấy việc này có gì là không tốt cả.

Chỉ vì chuyện này mà Khương Vệ Quân, đứa bé có trái tim nhỏ bé đã chịu sự đả kích rất lớn, sau này, Phương Quế Chi và Khương Đặc Thăng có kể lại với con mình, lúc đó hắn ta vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, cha mẹ sẽ không vì chuyện này mà trách cứ gì hắn ta cả.

Chương 146: Chương 146

Nhưng mà đã nhiều năm như vậy rồi, mỗi lần mà Khương Vệ Quân nhớ đến những việc này, trong lòng đều cảm thấy bản thân mình rất là đáng trách.

Hắn đã tận mắt thấy đứa em gái rất là nhỏ bé của mình, chỉ mới nhỏ bé như vậy, ngay cả trong Công Xã, khi mà con dê cái đẻ con dê con ra, con dê con đó còn lớn hơn cả em gái mình.

Những đứa trẻ trong đại đội đều biết hết cả, Khương Vệ Quân có đứa em gái không nuôi được, sớm muộn gì cũng chết, mỗi khi mà nhìn thấy Khương Vệ Quân, thì đều sẽ hát bài đồng d.a.o do chính mình bịa ra cho hắn ta nghe, từng câu từng chữ trong bài đồng dao, không có một lời nào là tốt cả.

Bởi vì việc này mà hắn ta đã đánh nhau với người ta rất nhiều lần rồi. Sau này, khi mà lớn lên, ở trong trường lớp, từ trước đến nay đều bảo vệ cho em gái mình, nếu có ai mà dám nói xấu về em gái mình, hắn hận không thể không đánh cho người đó một trận.

Lúc đó, nhà họ Lâm hủy hôn, người mà tức nhất chính là hai vợ chồng bọn họ.

Khương Vệ Quân nhân lúc trời tối mà chạy đi xô ngã bức tường của nhà họ Lâm, lại đạp c.h.ết hết số cây giống của nhà chú hắn là Khương Đắc Lợi, Lưu Ái Đề gặp ai cũng đều chửi mắng Khương Thúy Thúy và đám người nhà họ Lâm cả, vì chuyện này, xem chút nữa thì Trương Cúc Hoa đã ra tay đánh nhau với Triệu Anh rồi.

Mà Khương Vệ Quân bởi vì tự trách tội lỗi của mình, cho nên mới cố tình né tránh chuyện này, Lý Tú Cẩm thì có Khương Vệ Quốc giải thích cho cô ấy hiểu tại sao mà gia đình lại sủng ái em gái như vậy, nhưng mà Lưu Ái Đề từ trước đến nay đều chưa từng nghe qua câu chuyện này.

Lúc này, khi nghe thấy toàn bộ câu chuyện từ Phương Quế Chi, cô ta nhất thời không nói nên lời nào.

Có hơi sững sờ một chút, cô ta không nói câu nào cả, lại tiếp tục mà giặt quần áo.

Về phần của Khương Vệ Quân, sau khi mà nghe thấy Phương Quế Chi nhắc tới chuyện cũ, cảm giác tội lỗi dâng tràn trong lòng, quay sang nhìn thấy dáng vẻ có chút bàng hoàng sững sốt của Khương Tuệ Tuệ, quay người đi ra ngoài sân, chắc là đang muốn yên tĩnh một chút.

Còn về phía Khương Tuệ Tuệ, đây là lần đầu tiên mà cô nghe thấy được chuyện này.

Bởi vì nhân vật chính trong sách chỉ có mỗi mình Tống Thời Thanh mà thôi, cho nên trong lúc mà tác giả sáng tác, cốt truyện đều xoay quanh Tống Thời Thanh.

Thân là một gia tộc tựa bìa đỡ đạn như nhà họ Khương đây, những bối cảnh sâu sắc như vậy, vốn dĩ là không được đề cập đến trong cốt truyện.

Nhưng không thể không thừa nhận rằng, sau khi mà cô nghe xong những lời nói của Phương Quế Chi, cảm xúc trong lòng trở nên rất là sâu sắc.

Những năm tháng này, đại đa số đều là do sinh non mà không sống nổi, hoặc là trực tiếp vứt bỏ luôn, chôn lấp trẻ sơ sinh. Ngay cả ở

tiếp nối những thế hệ sau, những đứa trẻ sinh non còn không có khả năng sống sót, còn chưa nói đến việc bây giờ ngay cả lồng ấp còn không có, vật tư y tế lại lạc hậu như vậy.

Những lời nói của Phương Quế Chi đều chỉ nói về một khía cạnh nhỏ của vấn đề này, còn chưa nói đến việc, vào thời điểm đó, biết bao nhiêu là ngày đêm lo lắng, như ngàn cân treo sợi tóc, quan tâm chăm sóc hết mình.

Cố Diệp Phi

Cô nhìn thấy Phương Quế Chi, người đang cố gắng kìm nén nỗi buồn, cảm xúc của mình, cúi đầu thấp xuống để lật rau cũng để che đậy cho chính mình, Phương Quế Chi tiến đến ôm chặt lấy cô vào lòng, cô tựa vào bả vai của Phương Quế Chi, tuy rằng không nói một lời nào, nhưng mà giờ phút này, sự im lặng còn vô giá hơn nhiều so với lời nói.

Mà Phương Quế Chi cũng hiểu được ý của đứa con gái mình, dang tay ra vỗ nhẹ vào lưng của cô.

Sau khi mà đã dỗ Phương Quế Chi xong, Khương Tuệ Tuệ nhìn vào bà ấy mà nói: “Mẹ, con đi ra ngoài xem anh hai thế nào.”

Chương 147: Chương 147

Phương Quế Chi gật đầu: “Được, con đi ra ngoài nói chuyện với anh hai con đi, anh con luôn vì câu chuyện của năm đó mà cảm thấy áy náy ở trong lòng.”

“Vâng, con biết rồi.” Khương Tuệ Tuệ trả lời, khi mà đi đến bên cạnh của Lưu Ái Đệ, cô cũng lên tiếng nói một câu: “Mẹ thương tôi, nhưng mà tôi cũng không bao giờ ngửa tay xin tiền của mẹ để tiêu xài xa hoa hoang phí gì cho mình đâu, đôi giày này quả thật là có giá không hề rẻ.”

Lúc mà nói ra ba chữ “không hề rẻ”, cổ họng của cô bỗng chốc cảm thấy nghẹn ngào, trong lòng ngập tràn cảm xúc lẫn lộn khó tả.

Đúng là thời thế thay đổi mà, nghĩ lại trước kia, mỗi lần cô đi mua sắm, mỗi khi muốn mua túi xách, một cái gần mấy trăm ngàn, cô đều có thể mua tới mấy cái chỉ trong một lần, những bộ quần áo đều chưa hỏi giá qua mà xuống tay mua luôn, sao mà lại không giống như bây giờ, mua đôi giày chừng hai mươi hai đồng mà cũng cảm thấy mắc tiền.

Đúng thật là khó quá mà...

“Nhưng mà thật ra thì tôi không có phải bỏ tiền ra mua, chỉ đưa phiếu mà thôi, nhưng mà mọi người cứ yên tâm, tôi không có trộm cũng không có cướp giật, mà là quang minh chính đại lấy đôi giày này đi ở trước mặt người khác.”

Khương Tuệ Tuệ nói thật lòng thật dạ, nếu không thì Lưu Ái Đệ lại suy nghĩ rằng cô lấy đâu ra mà nhiều tiền vậy, lại cho rằng Phương

Quế Chi lén lút đưa tiền cho cô nữa.

Chi bằng là cứ nói thẳng với bọn họ, bản thân mình, một đồng cũng không có xài tới.

Nói xong những lời này, Khương Tuệ Tuệ bèn đi ra ngoài, giải thích gì đó, đợi một lát rồi nói tiếp đi, để bọn họ đoán xem sao cô mua giày mà lại chẳng cần tốn xu tiền nào cả, đến lúc đó giải đáp cho mọi người hiểu, bọn họ nhất định sẽ cảm thấy cô rất là lợi hại đó!

Không thể có cách nào khác để mà khiến cho một người bình thường như cô đây, cứ như là một thiên tài nhỏ về mặt kiếm tiền vậy.

Cô nói như vậy cũng bởi vì là có mục đích hết cả, nếu như cô đã đến với thời đại này rồi, biết trước được xu hướng phát triển của những năm sau, lại còn có hệ thống giúp đỡ, nếu như mà không làm gì đó để kiếm tiền thì đúng thật là lãng phí mà.

Cứ nhân cơ hội này mà cho bọn họ biết luôn, sau này có kiếm được tiền rồi, bọn họ cũng không cảm thấy quá bất ngờ nữa, tưởng rằng cô lại đi cướp ngân hàng thì khổ.

Ba người ở lại, căn bản là không hiểu đến sự “Dụng tâm lương khổ” của cô, trong lòng đang thầm nghĩ rằng, lời nói này của cô rốt cuộc là có ý gì, cái gì mà gọi là không mất một đồng tiền liền có thể mua được đôi giày này rồi? Chẳng lẽ là Cung Tiêu Xã đã tặng đôi giày này cho cô sao?

Cuối cùng, Phương Quế Chi và Lý Tú Cầm đều cùng nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ là do cháu trai của Ngưu Thúc Phân tặng cho Khương Tuệ Tuệ sao?

Cố Diệp Phi

Phản ứng đầu tiên của Lý Tú Cầm chính là vui mừng, nếu như mà người ta cũng đã mua đôi giày cho Khương Tuệ Tuệ rồi, vậy tức là chuyện này đã được tác thành rồi. Như vậy thì quá tốt rồi, cô ấy không hy vọng đứa em gái sẽ có mối quan hệ dính líu gì với bọn người xấu gì cả, đối với bọn họ không tốt, đối với đứa em gái cũng không tốt.

Còn về phần Phương Quế Chi thì lại không vui mừng như vậy, sự việc đã được tác thành rồi thì là một chuyện tốt, nhưng mà hai đứa chỉ mới gặp mặt nhau có một lần mà thôi, làm sao mà con gái mình lại có thể nhận đôi giày này của người ta mua cho được cơ chứ, hơn nữa đôi giày này cũng không rẻ gì.

Nhưng mà thân làm mẹ thì cũng sẽ không vì việc này mà trách móc con mình, chỉ trách bản thân mình không có dặn dò Tuệ Tuệ.

Cho nên mới trầm nghĩ, đợi đến khi trời tối, bà ấy sẽ hỏi Tuệ Tuệ cho rõ ràng mọi chuyện.

Chương 148: Chương 148

Nếu như đúng thật là như vậy, bất luận là đôi giày này có bao nhiêu tiền, bà ấy cũng sẽ đưa tiền cho Tuệ Tuệ, để Tuệ Tuệ trả lại cho người ta.

Gia đình người ta có điều kiện thì là chuyện khác, làm mẹ thì ai lại không muốn con mình gả cho một gia đình tốt cơ chứ?

Nhưng mà bọn họ cũng không phải là loại người chỉ vừa mới quen biết người ta mà lại tùy tiện nhận đồ của người khác, đôi giày này tuy là mắc, nhưng cũng phải nghiên chặt rằng mà mua, tuyệt đối là sẽ không làm chuyện để người khác viện cớ đặt điều như vậy.

...

Khương Vệ Quân không đi đâu xa cả mà chỉ ngồi trên tầng đá ở cạnh cửa, nhìn về phía xa xăm, cũng không biết là đang suy nghĩ về điều gì.

Nói thẳng ra thì, hẳn là một trong những anh chị em có thành tích học tập kém nhất, Khương Vệ Quốc học đến khi tốt nghiệp cấp 2, thì Khương Tuệ Tuệ và Khương Vệ Bình cũng đã học đến lớp bảy rồi, sau này, hiệu trưởng của nhà trường bị bắt, họ nói ông ấy phản cách mạng, chính vì vậy mà trường lớp ngừng dạy, đợi đến khi mà nhà trường chính thức dạy lại, hai chị em bọn họ cũng không còn tâm tư để mà học nữa rồi.

Trong nhà chỉ có duy nhất Khương Vệ Quân, chỉ vừa mới học đến cấp một thì đã không chịu học tiếp nữa rồi, không phải là bởi vì

trong nhà không có đóng học phí, mà là bởi vì tự bản thân hắn không muốn đi học nữa.

Mà thực sự là không thể nào học tiếp được nữa rồi, hắn không phải là người sinh ra để đi học, sau này đã đi học nghề mộc được mấy năm, tay nghề cũng không tệ, con ngựa gỗ mà Nữ Nữ đang chơi cũng là do chính tay hắn làm.

Tương tự như vậy mà trong mấy anh chị em, Khương Vệ Quân là người thật thà chất phác nhất, đối với đứa em gái Khương Tuệ Tuệ này thì hắn cũng là người sủng ái nhất, hoặc cũng có thể là do sự tự trách bản thân mình, nhưng trái tim hắn lại luôn tràn đầy tấm chân thành.

“Anh hai.” Khương Tuệ Tuệ gọi một tiếng, đến ngồi xuống ở kế bên Khương Vệ Quân.

Khương Vệ Quân thật không ngờ rằng đứa em gái lại chạy qua đây, ngay lập tức ngồi nép người vào trong, chừa một chỗ trống thật to. Giọng hắn nghẹn ngào mà nói một câu: “Xin lỗi em.”

Cố Diệp Phi

Vừa nói xong câu trước, hắn lại nói tiếp một câu khác: “Chị dâu của em là loại người khẩu xà tâm phật, nói chuyện khó nghe, nhưng mà vốn dĩ tâm địa không xấu, nếu không thì anh hai đã không cưới chị ấy về làm vợ rồi. Em gái, anh thay mặt chị dâu xin lỗi em.”

Lời nói xin lỗi này không biết là bởi vì chuyện hồi thuở nhỏ, hay là đang thay mặt Lưu Ái Đề nói lời xin lỗi nữa.

Khương Tuệ Tuệ ngược mặt lên, cười một tiếng, rồi nói: “Anh hai, ở trong lòng anh, em là đứa thù dai như vậy sao? Những điều mà em nói, chính em đều hiểu cả, người thân ruột cuộc có như thế nào thì cũng vẫn là người thân, bình thường chẳng qua cũng chỉ là cãi vã ồn

ào, đến thời khắc quan trọng nhất thì vẫn sẽ là người nhà thân thiết nhất. Cứ như là chị hai vậy, bình thường thì tuy là chị ấy hay thích nói xấu em, nhưng mà nếu có ai nói em không tốt thì chị ấy còn tức giận hơn cả em nữa.”

“Em chỉ là cãi nhau vài ba câu với chị ấy mà thôi, không có chuyện thù dai gì đâu.” Nói xong, Tuệ Tuệ nhảy xuống từ trên tảng đá: “Anh hai, anh xuống đây đi, hai chúng ta so xem ai cao hơn.”

Thuở còn nhỏ, con nít vẫn thường hay đo xem ai cao hơn.

Khương Vệ Quân lập tức nhảy xuống, đứng thật ngay ngắn, Khương Tuệ Tuệ đi đến trước mặt của hắn, so với nhau một cái, phát hiện rằng mình đã cao đến cằm của Khương Vệ Quân, Khương Vệ Quân chỉ cao hơn cô có một cái đầu, chỉ một chút mà thôi.

Khương Tuệ Tuệ có chút đắc ý: “Sao nào, em cao mà có phải không?”

Khương Vệ Quân cũng không ngờ rằng, đứa em gái thuở còn nhỏ đã thấp bé, bây giờ không ngờ rằng đã cao đến cằm của mình rồi.

Chương 149: Chương 149

Từ khi còn nhỏ, mỗi lần vào dịp sinh nhật hắc, bọn họ đều sẽ đo chiều cao cùng với em mình, rất mong rằng đứa em gái của mình mau chóng trưởng thành, cơ thể càng lúc càng khỏe mạnh hơn.

Hắc bắt đầu cảm thán: “Em gái cũng đã cao như vậy rồi.”

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ khịt mũi một cái: “Đương nhiên rồi, chẳng lẽ anh không phát hiện ra rằng, so với rất nhiều đứa con gái ở trong đại đội, em đều cao hơn bọn họ cả sao?”

Đây cũng là lời thật lòng, ở thời đại này, những người mà trọng nam khinh nữ đều nhiều vô số kể, người khác đều mang theo một tư tưởng là con gái sau này cũng sẽ gả đi cho nhà khác, cũng như là nước đã được đổ đi ra ngoài vậy, đương nhiên là không quan trọng bằng đứa con trai, người mà sẽ nối dõi tông đường cho nhà mình rồi.

Nếu không thì ở cái thời đại này, làm sao mà có rất là nhiều người có cái tên như là Chiêu Đệ, Lại Đệ, Phán Đệ, Ái Đệ cơ chứ, tất cả đều là vì lấy tổ hợp với chữ Đệ làm trung tâm cả.

Cho nên nhà người ta, có thứ gì tốt đều chứa lại cho con trai hết, sao mà có thể giống như nhà bọn họ được, tất cả những thứ tốt đều được để dành lại cho đứa con gái là Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ rất là nghiêm túc mà nói: “Anh hai, anh thật sự không cần phải tự trách bản thân mình, lúc đó, anh cũng chỉ lớn

được như Nữu Nữu mà thôi, có biết gì đâu chứ, việc này vốn dĩ là không thể trách anh. Hơn nữa, em còn phải nói lời cảm ơn anh mới đúng đấy.”

“Cảm ơn anh sao? Cảm ơn anh vì điều gì?” Khương Vệ Quân hơi kinh ngạc, còn tưởng rằng mình đã nghe nhầm nữa.

“Nếu như mà anh không bị rớt xuống hồ, thì làm sao em có thể được sinh non được chứ? Nếu như không phải sinh non, thì từ nhỏ em làm sao mà được ăn món ngon, uống canh nóng cơ chứ, còn cả việc uống sữa bột nữa, mỗi ngày đều ăn trứng gà, có món ngon thì em đều là người đầu tiên được ăn... Anh cứ nhìn mà xem, những đứa con gái trong đại đội, có ai được như em hay không?” Khương Tuệ Tuệ vênh môi lên, những thứ cô nói đều có lý hết cả.

Cô cũng đang muốn dùng cách này để Khương Vệ Quân không còn vì chuyện này mà tự trách bản thân mình nữa.

Không ai sẽ trách cứ gì hần cả, cô là như vậy, cô tin rằng chính chủ cũng nghĩ như thế.

Khương Vệ Quân nghe xong những lời này, nhin không được mà bật cười, vươn tay xoa xoa đầu của em gái mình: “Đúng thật là đứa em gái kỳ quái mà.”

Nói xong liền chỉ vào đôi giày da dê của cô mà nói: “Đôi giày này nhìn rất là đẹp, trông rất là đẹp.”

Bầu trời lấp đầy ánh hoàng hôn, mặt trời lấp ló sau những đám mây xanh kia. Những chú chim hót líu lo trên cành cây, đang đợi chim mẹ quay về, phía xa xăm cánh đồng bát ngát kia đã bắt đầu ngả vàng rồi, đợi đến khi xong tiết mang chủng rồi thì xã Nguyệt Lượng Loan lại bắt đầu chuẩn bị thu hoạch lúa mì.

Ánh chiều tà chiếu rọi vào cánh đồng lúa mì, một màu sáng lấp lánh.

Sau khi mà Tống Thời Thanh quay trở về nhà, bà Tống đã chuẩn bị cơm tối xong rồi, lần trước số thịt đùi bò rừng nấu cho cả nhà ăn vẫn còn có thể ăn trong một khoảng thời gian nữa, mấy ngày hôm nay, trong gia đình khó khăn lắm mới có thể ngày ngày đều nhìn thấy được thịt thà.

Ông Tống rảnh rồi không có chuyện gì làm cả, cho nên đã lấy d.a.o chặt củi ra chặt củi.

Chẳng qua là tuổi tác ông ấy đã cao rồi, những loại mà ông ấy chặt không phải là loại gỗ gì cả, mà chỉ là loại cành cây khô dạng mảnh mà Tống Thời Thanh lên núi nhặt về mà thôi, đều là những loại cây đã héo khô, không cần phải tốn quá nhiều sức lực.

Nhưng mà sau khi Tống Thời Thanh quay trở về, anh lập tức giành công việc đó từ tay ông ấy để anh tự mình làm.

Lấy mấy đợt báo mà anh đã mua hôm nay đưa qua cho ông nội anh: "Ông nội, lưng của ông không tốt thì không nên làm việc đâu, mắc công lại bị trẹo sống lưng nữa."

Chương 150: Chương 150

Đây, cháu đã mua báo của các kỳ trước và kỳ mới nhất này rồi, đủ để ông xem một khoảng thời gian luôn đấy."

Khi mà ông Tống nhìn thấy số báo, bèn không nói gì cả, thành thật mà quay trở về phòng, lấy cái mắt kính dành cho người già từ dưới gối của mình ra, dùng khăn lau qua thật sạch, đeo mắt kính lên mà đọc báo.

Tống Thời Thanh tiếp nhận công việc từ tay của ông nội mình, đang ở đó mà xếp cho gọn lại đồng củi khô.

Sức lực của anh rất là mạnh mẽ, không cần tới loại d.a.o chặt củi, chỉ cần dùng hai tay bẻ một cái, củi khô đã đứt ra làm đôi rồi. Dem số củi khô đó bó lại thành một bó, sắp xếp cho ngay ngắn vào một chỗ, như vậy khi mà bà Tống cần phải dùng đến củi để nấu thì sẽ thuận tiện hơn nhiều rồi.

Cố Diệp Phi

Sau khi mà đã hoàn thành xong công việc, anh lấy bịch kẹo râu rồng mà Khương Tuệ Tuệ đưa cho, đi vào trong nhà bếp, đưa cho bà Tống: "Bà nội, đây là kẹo râu rồng do Khương Tuệ Tuệ mua cho bà và ông nội đấy."

Bà Tống đang cầm trên tay cái thìa thì bỗng nhiên dừng tay lại, nhìn vào gói kẹo, trong lòng lại rất là vui, nhưng cũng có chút ngại ngùng, vui là bởi vì trong lòng đứa bé Khương Tuệ Tuệ này còn nhớ đến bà ấy, ngại ngùng là bởi vì không biết nên mua gì để đáp lễ cho tốt với người ta.

“Cháu thay bà cảm ơn Tuệ Tuệ nhé, sau đó thì giúp bà nội nghĩ xem, chúng ta nên tặng lại thứ gì cho Tuệ Tuệ đây?” Bà Tống nói.

Bà ấy là một người được giáo dục bài bản, không thể chỉ biết mỗi việc nhận lấy, nhưng mà cũng không thể cứ không nhận mà để cho Tống Thời Thanh quay về tay không. Bà ấy với Khương Tuệ Tuệ tuy nói là vừa mới quen biết chẳng được bao lâu, nhưng hai người họ khi nói chuyện lại rất là tâm đầu ý hợp, sâu tận trong đáy lòng bà ấy thì đã rất là thích đứa cháu gái này rồi.

Tuệ Tuệ có lòng nhớ đến bà ấy mà mua đồ cho bà ấy, đây chính là tấm lòng của Tuệ Tuệ, nếu như mà bà ấy trả lại không chịu nhận, ngược lại lại không hay chút nào.

Tống Thời Thanh nhớ lại vẻ mặt hết sức ngạc nhiên và vui mừng của cô khi mà lần trước anh đưa cô ăn quả mâm xôi, trong lòng đã suy nghĩ ra được thứ để tặng cho cô là gì rồi.

Chẳng qua là có chút cảm thấy khá là khó hiểu, Khương Tuệ Tuệ vốn dĩ là được sinh ra ở Nguyệt Phượng Loan, tại sao mà lại rất là giống như những người từ thành phố vậy, còn giống hơn cả anh đây, một người bị đưa từ thành phố xuống nơi này vậy chứ?

Nhưng mà sau này có nghe ngóng được rằng Khương Tuệ Tuệ bị sinh non, suýt chút nữa là không nuôi nổi nữa rồi, cho nên nhà họ Khương đã cưng chiều cô từ khi còn nhỏ, càng không bao giờ để cô lên núi làm việc cả, chắc có lẽ là bởi vì như vậy mà cô lại rất là kiêu căng.

“Vâng, cháu biết là nên làm thế nào rồi.” Tống Thời Thanh nói.

Bà Tống gật gật đầu, bắt đầu đuổi khéo anh đi: “Vậy thì được rồi, vậy thì cháu cứ đi làm việc của mình đi, bà nội đi nấu nướng đây.”

Sau khi mà Tống Thời Thanh bước ra khỏi nhà bếp, anh quay trở về phòng mình, ngồi trên giường, hồi tưởng lại tất cả những việc đã xảy ra trong ngày hôm nay, nhớ lại khuôn mặt khi mà Khương Tuệ Tuệ ngủ thiếp đi trên bả vai của mình, khi mà cô biết được những thứ mà anh đã phải trải qua, nắm chặt lấy tay anh, nói với anh một câu: “Rồi mọi thứ sẽ trôi qua thôi.”

Không biết từ khi nào, cô gái thanh tú kiêu kì ấy đã trở thành tia sáng soi rọi vào góc khuất âm u đen tối trong tim anh rồi.

Cứ như là anh đã hạ hết quyết tâm rồi vậy, đi đến bên chiếc bàn học cũ kỹ, chật hẹp, lớp sơn cũng đã bị bong tróc hết cả rồi, mở ngăn kéo ra, lấy từ bên trong ra một xấp giấy viết thư.

Chương 151: Chương 151

Những thứ này được anh mua lúc anh bị bắt đưa về quê, bắt đầu từ ngày đầu tiên anh được đưa xuống Nguyệt Phượng Loan thì đã hạ quyết tâm rồi, mỗi một ngày đều viết một bức thư gửi đến tỉnh, thay ông nội mình khiêu nại, nếu trong tỉnh không được thì đến kinh thành, chỉ cần một ngày nào đó mà bọn họ vẫn chưa quay trở về kinh thành thì anh vẫn cứ tiếp tục viết mãi như thế.

Anh là một người rất có nghị lực, nếu mà đã quyết định làm việc gì rồi thì sẽ không bao giờ dễ dàng từ bỏ.

Sau này, về lý do mà không viết nữa là bởi vì ngày hôm đó, nhân viên phát thư cầm theo một cái bọc, rồi đi đến nhà anh, mở cái giỏ ra, bên trong đều là những bức thư, toàn bộ số thư đó đều do chính tay anh viết.

Anh rất là tức giận, giống như là lúc anh thấy nhà mình bị khám xét, bị đập phá cho tã tơi hết một trận, anh túm lấy cổ áo của nhân viên đưa thư rồi chất vấn người đó: Tại sao vậy hả?

Tại sao không gửi số thư của anh đi?

Nhân viên đưa thư cũng hết sức bất đắc dĩ, nói với anh: “Khi mà cậu viết lá thư đầu tiên, đúng là tôi có gửi đi theo như địa chỉ mà cậu ghi, là tỉnh ủy có phải không? Nhưng mà qua mấy ngày sau thì người ta liền gửi trả lại, vì chuyện này, lãnh đạo còn cố tình sắp xếp buổi gặp mặt với tôi, nói với tôi rằng sau này đừng nhận thư của cậu nữa.”

“Tôi không nói với cậu về việc này, là bởi vì sợ cậu chịu không nổi, tôi cũng biết một ít về chuyện của cậu, ông nội của cậu trước kia là một thủ trưởng, giống như cậu đây, một người từ nhỏ đã trưởng thành ở nơi chần ầm nệm ầm, làm sao mà có thể ở một nơi như Nguyệt Lương Loan nhỏ bé này mà chịu khổ được cơ chứ. Nếu tôi nói cho cậu biết rồi, lỡ như cậu chịu không nổi rồi đi làm chuyện khờ dại gì rồi sao?”

“Chuyện này tôi cũng đã từng nghe nói qua, có một đồng chí nhỏ tuổi kia, giống như cậu bây giờ vậy, cũng là bị tịch thu nhà cửa tài sản, bị đưa về vùng nông thôn như thế, cậu ta không chịu nổi, liền ngậm một viên chì trong miệng rồi nuốt xuống. Khoảng một thời gian sau, bởi vì bị nhiễm độc từ chì, đều đã ăn mòn cả thực quản và dạ dày, sau này có cứu được hay không thì bản thân tôi cũng không rõ nữa.”

Cố Diệp Phi

“Bây giờ tôi đưa sổ thư này qua đây cho cậu, là bởi vì cậu cũng đã ở đây hơn một năm rồi, đều quen cả rồi, sẽ không làm chuyện gì ngu xuẩn nữa. Hơn một năm trở lại đây, toàn bộ những lá thư mà cậu viết đều nằm ở đây hết, cậu giữ lại đi, coi như là làm kỷ niệm cho mình vậy, sau này đừng viết những loại thư như thế nữa.”

Một năm lẻ ba tháng lẻ mười lăm ngày, tổng cộng có bốn trăm bảy mươi một bức thư.

Tổng Thời Thanh không nói một lời nào cả, lặng lẽ tiễn nhân viên đưa thư ra về, nhưng mà kể từ ngày hôm đó, đúng thật là cũng không viết một lá thư nào nữa rồi, thậm chí ngay cả chiếc học bàn của bàn học cũng không có mở ra.

Bây giờ anh mở nó ra, cũng bởi vì anh muốn thử một lần, vì Khương Tuệ Tuệ mà thử thêm một lần nữa.

Anh trải các tờ giấy viết thư ra, lấy từ trong ngăn kéo học tủ ra một cây bút máy hiệu Parker mà anh đã cất giữ cẩn thận trong ngăn kéo, cây bút máy này là vào lần sinh nhật thứ mười lăm tuổi của anh, cha anh đã tặng nó cho anh, từ trước đến nay anh đều không nỡ lấy ra dùng, cũng đã trải qua ngần ấy năm như vậy rồi, mà cây bút vẫn mới toanh như vậy.

Đầu bút khá nhọn, chạm vào giấy viết thư, lúc viết thì phát ra tiếng sột soạt, nghe rất là thích, phảng phất khiến anh nhớ lại những năm tháng mà anh còn ngồi học trên ghế nhà trường.

Sau khi mà đã viết xong, anh hong cho khô tờ giấy, đợi sau khi mực đã khô, lại tiếp tục gấp ngay ngăn bức thư lại, rồi cho vào trong phong thư.

Chương 152: Chương 152

Anh lại đi tìm con tem, nhưng bởi vì đã mấy năm không gửi thư nên anh đã không còn tem ở đây nữa rồi.

Anh mở cửa sổ ra, nhìn thấy ông nội mình, vừa hay đang ngồi ở trong sân, bắt chéo hai chân lại, đọc báo với một tư thế rất là nghiêm túc. Ngón tay thon dài vén lên, gõ một vài cái lên cửa sổ: "Ông nội, ở chỗ ông có con tem nào không ạ?"

Ông Tống quay đầu lại nhìn vào Tống Thời Thanh, cho rằng là mình đã nghe nhầm rồi: "Cháu nói cái gì đấy?"

Cố Diệp Phi

"Có con tem nào không ạ, cháu đang muốn gửi thư." Tống Thời Thanh lặp lại lời mình vừa nói.

Lần này thì ông Tống đã nghe rõ ràng rồi, vẻ mặt có chút phức tạp mà nhìn vào Tống Thời Thanh, suy đi nghĩ lại một lúc: "Ông nhớ là ở chỗ ông còn có vài con tem, để ông đi lấy cho cháu."

Tống Thời Thanh lại nói rằng: "Ông chỉ cần nói với cháu rằng ông đã để nó ở đâu, để tự cháu đi lấy là được rồi ạ, lưng của ông bây giờ đang không tốt, nên hạn chế đi lại, cần nghỉ ngơi nhiều hơn."

Ông Tống lẩm bẩm vài câu: "Thằng nhóc này, đúng thật là đã xem ông như người tàn phế rồi à, những năm tháng đó, ông ở trên chiến trường, g.i.ết những tên lính, thằng oát con như cháu cũng không biết là đang ở đâu nữa."

Đợi đến khi mà Tổng Thời Thanh đã biến mất khỏi ở vị trí cửa sổ rồi, đi đến phòng của ông ấy để lấy những con tem, ông ấy lập tức gấp những tờ báo lại, để chúng qua một bên, tháo cái kính lão ra, đặt vào bên trong hộp kính.

Dáng người lom khom bước đi vào trong nhà bếp, quay sang nhìn vào bà Tổng đang nấu ăn ở đó, nhỏ giọng mà nói: "Này, này, bà à, bà à, bà nghe tôi nói chuyện này với bà này."

Bà Tổng đang nấu món cuối cùng, đang khá là bận rộn, nghe thấy tiếng của ông Tổng thì có chút không vui, cứ tưởng rằng ông ấy lại muốn bà gãi ngứa lưng cho ông, không có quay đầu lại mà nói: "Có chuyện gì thì ông cứ nói thẳng ra đi, tôi đang nghe đây."

Giống như với tất cả các cặp vợ chồng khác vậy, những ngày tháng mà hai vợ chồng chung sống với nhau, thì làm gì mà không có sự cãi vã và cự nự được cơ chứ? Bà Tổng là con gái của một gia đình địa chủ, anh trai trong nhà cũng đã từng đi du học qua ở trời Tây, cho nên những gì mà bà ấy tiếp thu thì không phải là những lễ giáo phong kiến gì cả.

Lúc vừa mới kết hôn với ông Tổng, cả hai người, một người là con gái nhà địa chủ đã từng được đến trường lớp học tập qua, còn người kia lại là một người đàn ông thô lỗ cộc cằn, không biết chữ, chính vì vậy mà cả hai thường xảy ra những xung đột mâu thuẫn trong cuộc sống.

Nhưng sau đó, khi mà phong trào được nổi lên, gia đình nhà bà Tổng là lứa địa chủ và tư bản đầu tiên bị sụp đổ, lúc đó ông Tổng cũng chưa từng rời xa bà ấy, còn giúp đỡ khai thông mở rộng rất nhiều mối quan hệ nữa.

Có lần cũng đã từng có người hỏi ông Tổng một câu ở trên bàn rượu, rằng có hối hận khi mà cưới con gái của một địa chủ không? Nếu như mà biết rằng xảy ra cơ sự như ngày hôm nay, vậy còn cưới bà ấy nữa không?

Ông ấy uống cạn hết một ly rượu đó, khuôn mặt ửng đỏ hết cả lên, rồi lớn tiếng nói: “Hối hận sao? Tống Thiết Sơn tôi đây, ngay từ nhỏ đã không biết hai chữ hối hận viết ra làm sao rồi! Dù cho phải nhắc đi nhắc lại thêm bao nhiêu lần đi chăng nữa, tôi đây cũng sẽ đến nhà họ Văn để dạm ngõ, cưới Văn Tú về làm vợ của tôi!”

Ông ấy nổi tiếng là người thích uống rượu, sau khi mà kết hôn với bà Tống xong, bà ấy thường xuyên không cho ông ấy uống rượu, nếu như mà mấy người chiến hữu của ông ấy đến tìm ông ấy đi uống rượu, thì sau khi trở về nhà, bà Tống nhất định sẽ cầm rơm một hồi lâu.

Chương 153: Chương 153

Bấy giờ ông Tống cũng đã là thủ trưởng rồi, bên dưới những cấp bậc như là đội trưởng, đoàn trưởng, tiếp đến là những đám lính, có ai khi thấy ông ấy mà lại không nghiêm mình kính chào cơ chứ?

Đôi khi bị lời nói của bà Tống cảm ràm mãi khiến ông ấy cảm thấy phiền, đương nhiên là sẽ thấy không vui, đôi lúc còn cãi cự với nhau.

Nhưng mà ngày hôm đó, khi mà quay trở về, khuôn mặt của bà Tống vẫn cứ đen xì, ông ấy cũng nhất quyết ra ngoài uống rượu với đám chiến hữu, một bên cảm ràm tuổi đã cao rồi thì nên uống ít rượu lại, nói rằng ông ấy rất cố chấp không chịu nghe người khác khuyên bảo gì cả, một bên thì đang lấy nước nóng đến để lau mặt cho ông ấy, pha nước mật ong cho ông ấy uống.

Trong một lần hiếm hoi lắm, dưới tình thế không tắt đèn, ông ấy ôm chặt lấy bà Tống, vùi mặt vào vai của bà ấy, mùi rượu nồng nặc mà nói: “Vân Tú, bất luận là phải nói lại bao nhiêu lần nữa, thì em cũng là vợ của Tống Thiết Sơn suốt cả cuộc đời này.”

Người ta cũng đã nói là người đàn ông mà sắt đá thì sẽ mềm lòng, ông Tống chỉ thể hiện tình cảm thân mật giữa hai vợ chồng khi mà đèn đã được tắt, cũng chỉ có lúc đang uống say này mới nói ra những lời thật lòng đã chôn tận đáy lòng này của mình ra.

Bà Tống tuy là không nói ra, nhưng bà ấy đều hiểu rõ cả.

Ông Tống trầm giọng nói: “Mới vừa lúc này Thời Thanh xin tôi vài con tem.”

“Cháu nó muốn lấy tem thì có sao đâu chứ, chỗ của ông không phải là có sao? Cho nó thì được rồi.” Vừa dứt lời, bà Tổng bỗng khựng lại một chút, quay đầu qua: “Ông nói là Thời Thanh lại muốn viết thư nữa à? Viết cho ai vậy? Cho tỉnh ủy sao?”

Lúc đầu là viết thư gửi đi, hai người bọn họ đều biết cả. Cũng biết được rằng, sau chuyện đó, Tổng Thời Thanh không còn tiếp tục viết thư nữa, nhưng mà hôm nay, sao anh lại muốn viết thư gửi đi nữa rồi?

“Việc đó thì tôi không rõ, lát bà đi hỏi cháu nó xem sao.” Ông Tổng nói vài lời, lại quay người tiếp tục đi đọc báo.

Bà Tổng ghi nhớ chuyện này, định là một lát nữa sẽ đi hỏi Tổng Thời Thanh, đợi đến khi mà bà ấy kịp phản ứng trở lại thì đã ngửi thấy một mùi khét rồi, ngay lập tức lấy thức ăn đặt lên đĩa.

Thăm lăm bằm trong miệng: “Sớm không đến hỏi, muộn cũng chẳng đến hỏi, vừa hay lại đến vào lúc này, thức ăn bị khét rồi kìa.”

Nhưng sắc mặt lại chẳng mấy tỏ vẻ tức giận gì, cũng đã ở với nhau gần cả đời người rồi, hai người cũng đã đến tuổi gần đất xa trời rồi, sao mà lại vì chuyện này mà tức giận nhau cơ chứ? Chỉ là đã quen nói với nhau vài ba câu như thế rồi.

Ông Tổng cũng chẳng quan tâm gì đến mấy lời nói đó, lúc mà bà Tổng gả cho ông ấy, vẫn là một thực nữ, cuối cùng cũng chẳng phải là do ông ấy khiến bà ấy trở nên như vậy sao?

Chuyện hai vợ chồng mà, chẳng qua chỉ là nhờ có anh mà có em của bây giờ, nhờ có em mà có anh của bây giờ, trong anh có em, trong em có anh.

...

Tổng Thời Thanh rất nhanh đã tìm thấy được chiếc hộp nhỏ chứa những con tem, lấy một con tem năm xu rồi dán lên. Đặt phong bì

đã được dán tem, cất cẩn thận vào trong ngăn kéo tủ, dự định rằng lần sau nhân viên đưa thư đến đại đội để đưa thư, hoặc là đợi đến cuối tuần sau, vào ngày nghỉ, anh sẽ đến huyện để gửi thư.

Bà Tống bưng các món ăn ra, nhìn thấy Tống Thời Thanh đi ra khỏi phòng, liền cười rồi hỏi: “Nghe ông nội của cháu nói cháu viết thư à?”

Cố Diệp Phi

Bởi vì năm năm trước, ông Tống và bà Tống cũng còn rất là nhạy cảm đối với vấn đề viết thư này, cho nên mỗi khi mà nhắc đến chuyện này đều rất là thận trọng, sợ sẽ dấy lên nỗi buồn của Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh vẫn là thẳng thắn mà nói: “Ừm, là gửi cho tỉnh ủy, là thư khẩn cầu sửa lại kết án.”

Chương 154: Chương 154

Ông Tống ở bên đây sau khi mà nghe bà Tống mở miệng hỏi xong, bèn chú ý đến mọi động tĩnh ở bên đây, lúc này nghe thấy những lời nói của Tống Thời Thanh, báo cũng không thềm đọc nữa, ngẩng đầu lên nghe tiếp câu chuyện ở khúc sau.

“Nhưng mà nhân viên đưa thư đó chẳng phải là đã nói rồi sao, bọn họ không nhận, toàn bộ đều đã được hoàn trả về lại rồi có đúng không?” Bà Tống có một chút ngập ngừng rồi nói, khi đó, hơn bốn trăm mấy lá thư bị trả về, tuy nói rằng Tống Thời Thanh không có sự đả kích gì quá lớn, nhưng mà điều gây hoảng sợ nhất chính là đã tự nhốt mình trong phòng hết một ngày một đêm.

Vốn dĩ là bà Tống đang định đốt hết những lá thư này, nhưng mà bà ấy lại lén lút giữ chúng lại, cất giấu chúng ở trong chiếc hộp nhỏ, ngay cả một bức thư cũng không nỡ tháo ra.

Toàn bộ những nhiệt tình và những tia hy vọng của Tống Thời Thanh đều được chứa đầy hết bên trong đó, sao mà bà ấy lại không muốn chứ?

Bà ấy không dám xem.

Cố Diệp Phi

Bây giờ, Tống Thời Thanh lại bắt đầu viết thư nữa rồi, làm sao mà biết được có lặp lại việc hoàn trả thư như năm năm trước không nữa?

Bà ấy đang rất lo lắng vì điều đấy.

Nhưng mà ông Tống lại nói rằng: “Được, rõ ràng đang rất là tốt, mà sao lại đi nhắc đến việc này cơ chứ, Thời Thanh à, cháu muốn viết thư thì cứ viết thư, ông nội ủng hộ cháu, bất luận là có thành công hay không, kiên trì làm một việc thì nhất định sẽ có kết quả cả, cho dù là có kết quả tốt hay xấu đi chăng nữa, nếu đã cố gắng rồi thì sẽ không còn sự hối hận nữa. Cháu cứ yên tâm mà viết, chỗ của ông nội có vài con tem, tất cả đều giữ lại hết cho cháu.”

Đây chính là lối tư tưởng khác biệt giữa nam và nữ với nhau, bà Tống đang sợ rằng đứa cháu trai của mình sẽ bị tổn thương thêm một lần nữa, nhưng mà ông Tống lại cho rằng đó là những việc mà mình nên làm, bước đi trên con đường phía trước có ai mà lại không gặp khó khăn tổn thương cơ chứ?

Những năm tháng đó mà ông ấy đang đi chiến đấu, mùa hè ở nơi hoang vu, khắp nơi đều có muỗi cả, đồng thời không biết rằng là chúng đã hút hết bao nhiêu là m.á.u trên người của ông ấy luôn rồi, chắc cũng hơn cả trăm con rồi, chỗ nào ngứa thì cứ như là móng vuốt cào nát hết cả tâm can vậy, nhưng mà bọn họ vẫn cứ phải chịu đựng, không được có một cử động gì cả.

Đương nhiên là không thể nào nhúc nhích hay cử động! Nhúc nhích rồi thì chẳng phải là sẽ bị bại lộ hết sao?

Cho nên Tống Thời Thanh gặp một chút khó khăn này thì có là gì cơ chứ, là một nam tử hán chảy trong mình dòng m.á.u nhiệt huyết thì càng nên dũng cảm hơn bao giờ hết với những thất bại của mình.

Viết một bức thư không được thì sẽ viết mười bức, viết mười bức thư không được thì cứ viết trăm bức, nếu trăm bức mà cũng không được thì sẽ viết ngàn bức.

Đương nhiên là vậy rồi, ông ấy có cái nhìn rất là lạc quan về Tống Thời Thanh. Đứa trẻ này không hổ danh là con cháu nhà họ Tống,

xương cốt của anh có dòng m.á.u của nhà họ Tống, làm bất cứ một chuyện gì đều có tính kiên trì cả.

Nếu như không phải rằng sau này trong nhà xảy ra chuyện, đoán chắc rằng đứa nhỏ này nhất định có thể gia nhập vào bộ đội, tỏa sáng rực rỡ trong quân đội.

...

Bà Tống bị ông Tống phản bác lại như vậy, nhìn sang hai ông cháu, nhưng lại không nói một câu nào cả, lặng lẽ múc cơm vào chén cho cả ba.

Hôm nay toàn bộ món ăn đều là loại cơm trắng, không trộn khoai hoặc ngô gì cả, hạt gạo sau khi nấu cho ra loại cơm trắng dẻo, hạt nào hạt nấy béo ú, lúc này đây, còn lan tỏa hơi nóng ra xung quanh, hít một cái thật sâu, chính là một hương thơm thoang thoảng.

Tống Thời Thanh nhìn sang hai người rồi cười một cái, ông Tống đưa sang cho anh những tờ báo.

Chương 155: Chương 155

Sau khi mà anh đã nhận tờ báo từ tay của ông nội, anh tìm thấy bên trong đó một mẫu tin.

Chỉ vào nội dung bên trong đó rồi nói: “Ông nội, ông có nhìn thấy ở chỗ này chưa? Đây chẳng phải là chiến hữu trước đó của ông sao? Cháu nhớ là lúc còn nhỏ có nghe ông nói qua. Tội danh của người này chẳng khác so với ông là bao, nếu như người đó cũng đã được xét xử lại, khôi phục trở về kinh thành rồi, vậy ông nội à, chuyện của ông trước sau gì chắc chắn cũng sẽ có thể khôi phục lại mà thôi.”

Hai năm trước, anh đã nghe thấy rất nhiều trường hợp đều lần lượt trở về kinh thành hết cả rồi, nhưng mà bản thân Tống Thời Thanh lại không quen biết những người đó, phần thắng nằm chắc trong tay của Tống Thời Thanh vốn không cao, nguyên nhân mà anh muốn tiếp tục viết thư, thứ nhất là bởi vì hôm nay nhìn thấy được mẫu tin này, thứ hai là bởi vì Khương Tuệ Tuệ.

Bất luận thế nào đi nữa, anh cũng sẽ cố gắng khiến cho vụ án này được lật lại thêm một lần nữa, vì chính bản thân anh, cũng là bởi vì Khương Tuệ Tuệ.

Mặc dù từ trước đến nay anh chưa từng hẹn hò qua, từ nhỏ đến lớn đương nhiên là ít tiếp xúc hay chơi chung với con gái. Nhưng mà anh không phải là một tên ngốc, một hai lần liền có thể phát hiện ra ngay, đã rất nhiều lần rồi, anh đối với Khương Tuệ Tuệ rất khác lạ, lúc mà Khương Tuệ Tuệ dựa sát vào người anh, mỗi lần anh đều chỉ có thể dùng hết sức lực của mình mà khống chế bản thân anh lại.

Mỗi một chỗ trên cơ thể anh như đều đang kêu gào hết cả lên, chỉ muốn ôm chặt Khương Tuệ Tuệ ở trong lòng mình, hung hăng mà hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô mà thôi, l.i.ế.m rồi chà xát vào.

Những việc này, chẳng lẽ anh lại không biết sao?

So với tất cả những người khác anh đều hiểu rất là rõ.

Cố Diệp Phi

Nhưng mà anh không thể, bây giờ anh chỉ được xem như là những đứa ăn chơi, bị đẩy về vùng quê hẻo lánh như Nguyệt Phượng Loan này, anh chỉ có dựa vào chính đôi tay của mình mà nỗ lực làm việc, mỗi một ngày làm đến bán sống bán c.h.ế.t đều chỉ có thể kiếm được có hai xu tiền, càng không thể đảm bảo được chất lượng cuộc sống của ông bà nội, thì làm sao mà có thể trải qua những ngày tháng tốt đẹp cùng với Khương Tuệ Tuệ cơ chứ?

Để cho cô chịu khổ cùng anh sao? Anh không đồng ý.

Đây cũng chỉ là một điều trong vô số những chuyện khác, cho dù là không có tiền, anh cũng có thể cố gắng hết sức đi kiếm. Nhưng mà nếu như anh không giúp ông nội xóa bỏ đi cái tội trạng kia, vậy thì sau này anh sẽ mang theo cái danh xưng “Ăn chơi trác táng” cả một đời, vợ của anh cũng là loại người ăn chơi trác táng, thậm chí cả con của anh cũng thế.

Ở thời đại này là mọi phần tử trong nhà đều cao hơn cả trời, nếu là một phần tử không tốt thì đều bị người ta châm chọc vào xương sống lưng, là một thời đại bị người khác coi thường, bây giờ anh muốn ở cùng với Khương Tuệ Tuệ, vậy chẳng khác nào kéo cô vào chung hố lửa với anh.

Anh không thể làm vậy.

Tinh thần trách nhiệm đã được khắc sâu vào trong xương cốt của anh, khiến anh cần phải đảm bảo cho Khương Tuệ Tuệ một cuộc

sống vô lo vô nghĩ, mới có thể bày tỏ được tâm ý của mình đối với cô.

Trước việc này thì anh cần phải cố gắng mà nỗ lực hết sức mình.

Nhà họ Khương.

Canh xương đã được hầm bằng lửa nhỏ được hơn ba tiếng mấy đồng hồ rồi, cho dù là không đập nắp vung lại, thì thịt cũng đã có mùi thơm cực kỳ, vương vấn khắp mọi nơi, cả sân vườn nhà họ Khương đều tràn ngập mùi thơm của thịt hết sức nồng nặc.

Nói đến kỹ năng làm mì thì Phương Quế Chi phải gọi là giỏi nhất.

Tuy nói rằng Khương Tuệ Tuệ là một người quảng bá các món ăn ngon trên các kênh truyền thông, nhưng mà lại có lòng né tránh việc làm nên các món mì, bởi vì cô cho rằng việc làm mì quá cực nhọc rồi.

Chương 156: Chương 156

Nếu nói theo cách của cô thì chính là, đôi tay yếu mềm của mình, phải làm mì đến lâu như vậy, chắc là rụng rời hết cả tay.

Thế là công việc nhào bột làm mì này được giao lại cho Phương Quế Chi, Phương Quế Chi đã quen với việc đồng áng, chính vì vậy mà sức lực cũng mạnh hơn nhiều, nhào bột làm mì cũng giúp cho mì có độ dai và dẻo nhất định. Sau khi đã nhào bột làm sợi mì xong, sau đó sẽ được nấu cùng với nước hầm xương, đúng thật là thơm ngon đến giọt cuối cùng mà.

Món mì mà lần này làm cũng không quá phức tạp lắm, quan trọng nhất chính là nước dùng hầm xương, thêm vào đó là những nguyên liệu bí quyết của gia đình cô, hành lá, nước tương, thêm vào bên trong một ít mỡ heo, múc một muống những thứ mà được nấu đến lúc nổi bọt trắng lên, nước dùng được hầm bằng xương tràn ngập mùi thơm lừng, rưới lên trên, hương thơm lan tỏa khắp nơi.

Canh xương hầm còn được cho thêm vào củ khoai lang cũng như là kỷ tử mà lần trước Khương Tử Quân đi hái từ núi về, khi sôi thì phát ra tiếng ùng ục, hơi nóng lan tỏa, sau khi trải qua ba tiếng đồng hồ, những loại sơn dược đã luộc chín mềm hết cả rồi, ăn vào miệng lại rất là thơm ngon mềm mại, cho vào miệng liền lập tức tan chảy.

Loại sơn dược mọc ở nơi hoang dã khác với những loại sơn dược được trồng khác, loại sơn dược này khi ăn vào sẽ mềm mịn hơn một tí, cũng ngọt hơn nhiều, còn loại khác thì lại giòn hơn, ăn vào thì mùi vị chỉ ở mức tạm tạm mà thôi.

Trên thực tế thì khi mà hầm canh xương, thường xảy ra một ít trục trặc nhỏ. Ví dụ như, khi sườn được ướp ở mức vừa mặn, vậy thì nước dùng chắc chắn sẽ mặn hơn một tí, ngược lại nếu nước canh mà vừa miệng mình thì phần sườn lại thiêu theo hướng hơi nhạt.

Cho nên Khương Tuệ Tuệ mới lựa chọn đem số sườn heo đã nấu xong làm thành món sườn chua ngọt, trước tiên thì sườn sẽ được đem đi chiên qua, trong lúc đổ dầu vào, Phương Quế Chi thực sự cho rằng như thế là cho quá nhiều dầu, thực sự là nhịn không được nữa, bèn hỏi: “Con gái à, chúng ta chiên món sườn này cần nhiều dầu đến như vậy sao?”

Cố Diệp Phi

Dầu trong chảo bốc khói nghi ngút, sau khi mà cho sườn vào thì dầu lập tức sôi ùng ục lên, rất là náo nhiệt.

Khương Tuệ Tuệ vừa chiên sườn, vừa giải thích: “Không cần phải dùng nhiều đến như vậy, con đang dùng chúng để chiên sơ qua, sau khi mà đã chiên xong rồi thì số dầu này có thể giữ lại để lần sau xào thức ăn.”

Phương Quế Chi nghe xong, liền cảm thấy yên tâm hơn rồi, nếu không thì với cách nấu ăn này của con gái bà ấy, ngon thì đúng là ngon thật đấy, nhưng chỉ sợ là số dầu trong nhà không đủ để cô có thể hao phí như vậy đâu!

Khi mà món sườn chua ngọt đã đến bước cho chúng sên cho kẹo lại, thì gian bếp đã tràn ngập mùi chua ngọt thơm lừng rồi.

Sau khi mà đã nấu xong thì tất cả mọi người lại bắt đầu ăn cơm tối.

Lưu Ái Đệ là người đầu tiên, cô ấy chỉ vừa mới ngồi vào ghế thôi, còn không quan tâm đến việc là để cho sợi mì ngụa một tí. Cầm

đũa lên, gấp sợi mì lên, nóng lòng đợi không kịp mà cho một đũa mì vào miệng.

Trên khuôn mặt nở một nụ cười hết sức là mãn nguyện, món mì này ăn vào đúng thật là rất tươi ngon.

Lại cho vào miệng thêm một miếng sườn xào chua ngọt có màu tím đỏ, vị chua chua ngọt ngọt, vị giác cảm nhận hai vị này khác nhau nhưng khi hòa quyện lại thì rất là tuyệt vời, miết nhẹ một cái, phần thịt đã được tách hẳn ra khỏi xương. Nếu như nói Lưu Ái Đề ăn món mì này như là một con hổ đói, vậy thì khi ăn món sườn heo chua ngọt này thì cô ta lại nếm nếm một cách từ tốn và chậm rãi.

Đã ăn hết số thịt trên miếng sườn rồi mà vẫn cảm thấy không đủ, cầm miếng xương lên, mút thật mạnh vào hai đầu.

Chương 157: Chương 157

Xương sườn khác với những loại xương ống khác, loại xương ống nếu như mà đã được chiên đến độ như vậy, tiếp tục dùng sức hút một cái thật là mạnh, phần tủy bên trong xương đều sẽ được lấy ra hết toàn bộ, đây cũng chính là điều mà Khương Tuệ Tuệ thấy hồi hận nhất, trong nhà vốn không có xương ống, chỉ có thể dùng loại xương sườn để nấu mà thôi.

Lại nói đến Lưu Ái Đệ, cầm miếng xương trên tay cũng đã được nửa ngày trời rồi mà vẫn không nở buông xuống, chỉ hận là không thể nào nuốt luôn cả miếng xương này mà thôi.

Khương Vệ Quân nhìn thấy vợ mình với bộ dạng như vậy, cũng không nói nên lời nào rồi.

Nghĩ đến việc mà sau khi Lưu Ái Đệ gả vào nhà họ Khương của bọn họ, tuy nói rằng không phải là ngày nào cũng được ăn thịt, nhưng nếu so với bên nhà ngoại của cô ta thì tốt hơn rất nhiều rồi.

Bên nhà ngoại của cô ta trọng nam khinh nữ, không xem cô tanh như là con cái trong gia đình, nghe cô ta bảo, nếu như mà trong nhà có xào món thịt, đều cố tình lấy cớ đuổi cô ta ra ngoài, cha mẹ và em trai của cô ta lén ăn hết.

Còn nhà của bọn họ, chỉ trừ mỗi việc là dành trứng gà lại cho em gái và Nữu Nữu ăn, mỗi một tuần đều có thể ăn một bữa có thịt thà, đều là cả gia đình cùng nhau ăn cả.

Thực sự là cô ta không cần thiết phải làm ra bộ dạng như không có thịt ăn như vậy đâu mà.

Chưa kể đến việc, ngày hôm đó, sau khi mà đưa em gái đi mua thịt trở về, cô ta còn kéo hẳn lại rồi nhỏ giọng nói: “Em nói với anh chuyện này, ngày hôm nay, may là em đi cùng em gái anh đi mua thịt đấy, anh có biết không, lúc đó, em ấy bảo muốn mua một cân xương sườn. Lúc đó, em đều cảm thấy hết sức là kinh ngạc, xương sườn sao!? Có bao nhiêu thịt cơ chứ? Có thể so được với miếng thịt mỡ này của em sao?”

Cố Diệp Phi

Kết quả bây giờ thì sao chứ hả? Ai là người ăn một cách ngon lành như vậy hả? Ai là người ngay cả cục xương cũng không nỡ buông ra khỏi tay chứ?

Khương Vệ Quân ho khan một tiếng: “Nhìn em mà xem, đúng thật chẳng ra làm sao cả, em gái nấu ăn mà có ngon đến thế nào đi chẳng nữa thì cũng không cần phải đến mức như vậy mà...”

“Chà.... Ngon.... Ngon miệng quá.”

Còn chưa đợi hẳn nói xong nữa thì liền bị Lưu Ái Đệ nhét một miếng sườn xào chua ngọt vào bên trong miệng mình rồi, vừa nếm thấy hương vị của nước sốt, hẳn hoàn toàn bị choáng ngợp hết cả rồi, sau khi mà cắn một miếng, chỉ còn lại hai từ “Ngon miệng”, bèn tiếp tục ăn sườn không ngừng.

Hai miếng xương bò có thể để ăn được một lúc lâu, khẩu phần ăn mà Khương Tuệ Tuệ làm cho cả nhà là đủ cho cả nhà có thể ăn một bữa no nê.

khương Tuệ Tuệ chậm rãi ăn một miếng sườn xào chua ngọt, suy nghĩ về việc hôm nay chỉ vì muốn tiết kiệm đường, dẫn đến món ăn không đủ ngọt, vị chua đã lấn át hết vị ngọt rồi, không được thành công như lần trước cô làm vậy, có một chút ít không vừa ý.

Nhưng mà ở thời đại như này mà có thể ăn no thì phải tạ ơn trời đất lắm rồi, thức ăn ở trong các nhà hàng quốc doanh cũng như ở

những thời đại đó, khẩu vị của mọi người vẫn là nhờ sau khi mà có Khương Tuệ Tuệ đến, mới dần được phát triển một cách thịnh vượng như vậy, làm sao mà lại biết được rằng vị chua lẫn át vị ngọt cũng không tốt bằng việc vị ngọt lẫn át vị chua cơ chứ, làm sao mà biết được Khương Tuệ Tuệ đang nghĩ gì trong lòng đây?

Bọn họ chỉ biết rằng, rất ngon, thật sự là rất ngon!

Nữu Nữu húp hết phần mì, từ sớm thì đã không nhìn được rồi, ngón tay nhỏ nhắn cầm lấy miếng sườn chua ngọt mà Lý Tú Cầm đưa cho cô bé, đầu tiên là dùng chiếc lưỡi bé nhỏ của mình l.i.ế.m mút qua, đôi mắt bèn sáng rực hết cả lên.

Tiếp đến là dùng hai tay cầm chặt lấy hai đầu của miếng sườn, chiếc miệng nhỏ chúm chím chúm chím mà gặm cắn.

Chương 158: Chương 158

Khuôn mặt toàn là vẻ hài lòng, cô bé đang ngồi trên chiếc ghế dành cho người lớn, hơi cao một tí, thân hình nhỏ nhắn, đôi chân còn chưa chạm đến đất, hai chân đung đưa qua lại một cách vui vẻ, lắc lư cơ thể sang hai bên trái phải, nhìn có vẻ như ăn uống với vẻ rất là vui mừng vậy.

Lý Tú Cẩm cười rồi nói: "Tài nghệ nấu ăn của em gái giỏi như vậy, sau này mà kết hôn, chẳng phải là có thể trói chặt được đàn ông rồi sao."

Khương Tuệ Tuệ không đáp lại gì cả, biết được rằng chị dâu nói như vậy chẳng có một chút ác ý gì cả, ở thời đại này, tài nghệ nấu ăn của phụ nữ có thể trói chặt lấy trái tim của đàn ông, được xem như là một kiểu tán thưởng biểu dương đấy.

Nhưng mà việc cô học nấu ăn cũng đâu phải vì đàn ông mà học đâu chứ, tất cả mọi việc mà cô làm đều là bởi vì chính bản thân mình cảm thấy vui vẻ mà thôi.

Cô rất là thích nấu ăn, người khác nhìn cô nấu ăn thì cô rất là vui, ăn những món mà cô nấu, thì cô lại càng vui hơn nhiều, còn về việc đối phương có phải là đàn ông hay không, thì cũng đâu có liên quan gì.

Lúc trước, cô chỉ ở có một mình mà thôi, số thức ăn sau khi đã trải qua ghi hình xong, nếu ăn không hết thì sẽ đem đi đổ bỏ.

Bây giờ, cô đã được tất cả mọi người trong nhà họ Khương công nhận hết cả rồi, cô thật sự cảm thấy rất là vui.

Đây đều là những điều mà cô biết cả, điều mà cô không biết chính là, mỗi một lần mà gia đình họ ăn cơm, gia đình người đàn ông ở gần nhà bọn họ nhất, nhất định sẽ bị thu hút mà đứng ngay ở trong sân, dùng hết sức mình mà hít một hơi thật sâu, cảm nhận được một mùi thơm nồng nặc.

Lần này thì cũng không ngoại lệ, thậm chí bắt đầu phàn nàn: "Đều là thịt của cùng một con bò, nhưng mà tại sao nhà họ Khương lại làm ra được món như vậy, tại sao mà món em làm lại không thơm ngon bằng nhà người ta cơ chứ?"

Vợ của anh ta tức giận đặt mạnh chén lên bàn ăn: "Anh có muốn ăn hay là không, nếu như mà thích ăn đồ ăn của nhà bọn họ như vậy, vậy thì anh cứ qua nhà người ta mà ăn đi, xem xem người ta có cho anh ăn không hả!"

Sau khi nhà họ Khương đã ăn cơm xong, bèn ngồi hóng mát ở trong sân.

Tiết trời của mấy hôm nay càng lúc càng nóng hơn rồi, trong nhà không có máy quạt, cứ ngồi ở trong đó thì có hơi nóng, vừa mới ăn cơm xong, chi bằng ngồi ở trong sân nghỉ ngơi một chút, tán gẫu nói chuyện cùng nhau.

Lý Tú Cẩm cười rồi hỏi: "Em gái, em và cháu trai của thím Ngưu, cậu ta tên là Thự Quang có phải không? Hai đứa bọn em sao rồi? Em định khi nào thì dẫn cậu ta đến nhà mình vậy, để mọi người có thể được gặp mặt nhau."

Cố Diệp Phi

Phương Quế Chi cũng đang muốn hỏi về vấn đề này, bèn phụ họa vào một tiếng: "Chị hai của con nói đúng đó, nếu như mà con đã tìm được người ưng ý rồi, vậy thì cứ chọn một ngày nào đó để dẫn cậu ta về ra mắt cha mẹ và gia đình chúng ta đi, như vậy thì mọi người mới thấy yên tâm. Nếu con chưa muốn kết hôn sớm như vậy thì cứ hẹn hò với nhau trước đi, đợi đến năm sau rồi mới bàn đến chuyện

kết hôn, năm sau thì con cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, có thể dựng vợ gả chồng được rồi đấy.”

“Em cứ nhìn mà xem Thúy Vân của đại đội chúng ta, đều cùng tuổi với em, năm nay đã được ẵm con rồi, mẹ đã nhìn thấy qua rồi, đứa bé đó rất là dễ thương đó.”

“Mẹ cũng rất sợ việc sau này gả đi cho nhà chồng rồi thì sẽ không thường xuyên được về nhà thăm gia đình, thành thị cách Nguyệt Phượng Loan của chúng ta cũng không bao xa, nếu mà mẹ rảnh rỗi thì có thể đến thăm con, nếu con mà rảnh rỗi thì cũng có thể đến thăm mẹ.”

Chương 159: Chương 159

Phương Quế Chi cho rằng vấn đề này chắc chắn là có được trong tầm tay mình rồi, thậm chí còn kể luôn việc về đứa bé.

Vốn dĩ là Khương Tuệ Tuệ đang ăn quả mâm xôi, mâm xôi đã được rửa sạch rồi, để đầy trong cốc trà rồi, cô và Nữu, hai cô cháu, mỗi người cầm trên tay một quả mà ăn, cảm thấy rất là thoải mái.

Thực sự là không ngờ rằng Phương Quế Chi lại nghĩ xa xôi đến như vậy, xem chút nữa là bị sặc khi mà đang ăn quả mâm xôi rồi.

Sau khi mà bình tĩnh trở lại, cô mới bắt đầu nói: “Mẹ, mẹ đang nói cái gì vậy, con vẫn còn nhỏ cơ mà. Hơn nữa, con cũng đâu có nói là con thích anh ta đâu.”

Nhân phẩm thì cũng chả ra làm sao, khuôn mặt thì cũng không ổn, cô mà vừa ý thì đúng thật là có ma rồi.

“Sao! Dựa vào cách nói này của cô, tức là cô không ưng cậu ta à?!” Lưu Ái Đề có chút gấp gáp, vốn cứ nghĩ rằng hôn sự của người cô nhỏ này cuối cùng cũng đã được ổn thỏa cả rồi, tảng đá nặng nề trong lòng của cô ta cũng đã có thể buông xuống, ai mà biết được rằng lại xảy ra cố sự này cơ chứ?

“Là cậu ta không ưng cô, hay là cô không ưng cậu ta vậy?” Lưu Ái Đề vừa hỏi xong, bèn cảm thấy mình đúng thật là đang hỏi một cách thật là ngu ngốc, đương nhiên là cái cậu họ Ngưu gì đó không ưng cô nhỏ nhà này rồi!

Ngày hôm nay, cô ta cũng đã nghe chị hai nói rồi, gia đình nhà đó có điều kiện chẳng tồi, muốn kiếm đối tượng nào thì chả được cơ chứ? Nếu như cô nhỏ nhà này mà có thể gả được vào nhà đó, thì đúng thật là phước phần ba đời nhà cô rồi!

Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Chắc là cậu ta không ưng cô rồi, ừm, thôi quên đi, cũng đừng quá nản lòng, nhà của chúng ta, nhìn cô là xinh nhất rồi, trước sau gì cũng có thể gả đi mà thôi.”

Cố Diệp Phi

Trong lúc mà an ủi Khương Tuệ Tuệ thì cô ta cũng là đang an ủi chính bản thân mình.

Ai mà ngờ rằng, sau khi mà Khương Tuệ Tuệ nghe những lời mà cô ta nói xong, lại chau mày lại, đôi môi đỏ mọng có dính một chút ít nước quả mâm xôi, cô thè lưỡi ra mà l.i.ế.m một cái, l.i.ế.m cho sạch sẽ hết nước quả mâm xôi, trên khuôn mặt toàn là vẻ bất mãn của cô đối với những lời nói vừa rồi của Lưu Ái Đề.

Cô lập tức bĩu môi rồi phản bác lại: “Chị hai, nếu như mà chị cũng đã nói vậy rồi thì so với tất cả mọi người trong nhà, tôi có vẻ ngoài xinh đẹp nhất, vậy thì có lý do gì mà chị lại cho rằng cậu ta không ưng tôi cơ chứ? Hừm, cậu ta nhìn tôi chăm chăm đến mức trợn mắt hết cả lên, chỉ tiếc là, tôi không ưng cậu ta.”

“Sao?!! Cô... Cô... Cô...” Lưu Ái Đề bắt đầu không khống chế được sự kích động ở trong lòng mình rồi: “Cô dựa vào cái gì mà lại không ưng cậu ta chứ!”

Không phải, cô nhỏ nhà này có phải nào bị gì không đó! Đúng thật là tức c.h.ế.t cô ta rồi, khó khăn lắm mới có người giới thiệu cho một đối tượng tốt như vậy, cô út nhà này sao mà lại vô ý tứ như thế chứ? Còn không ưng người ta nữa chứ.

Đợi đến khi cơ hội này mà mất đi rồi, thì sẽ không còn cơ hội nào khác cho mình nữa đâu, chắc cô còn chưa biết được rằng, hai người

là Triệu Anh và Trương Cúc Hoa đó đang nói xấu gì cô ở sau lưng, nếu tin đồn này mà bị truyền ra ngoài, cho dù bọn họ có giải thích đến mức nát hết miệng của mình đi chẳng nữa thì cũng không có ích lợi gì.

Nếu không thì chẳng phải là có câu nói người thì đi tung tin đồn bảy bạ, còn việc giải thích thì giao lại cho một người khác à?

Cô ta là một người ngay cả cấp tiểu học vẫn còn chưa học xong, cũng hiểu được đạo lý này, cô nhỏ nhà này sao mà lại không hiểu rõ cơ chứ.

Khương Tuệ Tuệ bị ánh mắt “Nào em bị vấn đề gì à” của Lưu Ái Đề làm cho tức giận, liền quay mặt sang một bên rồi hừm một tiếng, mặc kệ cô ta đi.

Chương 160: Chương 160

Chỉ là giải thích cho Phương Quế Chi và Lý Tú Cầm hiểu mà thôi: “Con làm như vậy là đều có nguyên do cả, cái người tên Ngưu Thự Quang gì đó, nhân phẩm của anh ta không ổn.”

Những lời này vừa thốt ra, người nhà họ Khương lập tức trở nên khẩn trương hơn.

Phương Quế Chi chau mày lại: “Sao cơ? Cậu ta ăn h.i.ế.p con hay là làm gì rồi à? Con mau nói cho mẹ nghe, mẹ sẽ làm chủ cho con.”

Trong lòng Lưu Ái Đệ bỗng ghen ngào, xoắn tay áo lên, làm ra bộ dạng cứ như là sắp đi đánh lộn vậy.

“Ăn h.i.ế.p thì không có ăn hiếp, chẳng qua là con nghe thấy nhân viên phục vụ nữ của quán cơm đó bảo rằng, dạng người như anh ta rất là lăng nhăng, thường có con gái đến tìm anh ta... ngoài việc này ra thì hình như anh ta còn tham ô tiền của công, lãnh đạo của bọn họ đã mạnh tay khiển trách anh ta rồi, còn khai trừ anh ta nữa.”

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ nói: “Loại người như vậy, con có thể ứng được sao?”

Nhà họ Khương khi mà nghe xong những lời này, mọi người đưa mắt nhìn nhau, có ra sao đi chẳng nữa thì bọn họ cũng không ngờ rằng, Ngưu Thự Phân giới thiệu cho Khương Tuệ Tuệ, không ngờ là loại người như thế, đây chẳng phải là cố tình hãm hại Khương Tuệ Tuệ sao?

Hai anh em Khương Vệ Quân và Khương Vệ Quốc đều trầm mặc xuống, khuôn mặt tỏ vẻ không vui. Em gái là đứa em mà bọn họ cưng tới lên trời, trong lòng bọn họ đều thầm mong em gái sẽ gả cho một gia đình tốt, vốn dĩ thì điều kiện của gia đình họ Ngưu cũng không tệ, bọn họ cũng vui lây, ai mà ngờ rằng, đây lại là một cái hố lửa cơ chứ!

Điều mà đáng hận nhất chính là, không ngờ Ngưu Thúc Phân lại dám đẩy em gái nhà mình vào hố lửa!

Lưu Ái Đề là người mất kiên nhẫn nhất, liền lập tức chửi vài câu: “Mẹ kiếp cái bà thím Ngưu Thúc Phân, còn tưởng thím ấy tốt bụng, giới thiệu cho cô nhỏ nhà mình một đối tượng tốt như vậy, thì ra là đến giới thiệu loại rác rưởi này sao! Không gả không gả nữa, loại người này cho dù có đánh c.h.ế.t cũng không gả đâu!”

Cô ta thà rằng để cô nhỏ ở nhà thêm một hai năm nữa, cũng không muốn cô nhỏ gả cho loại súc sinh như này, đây đâu phải là trò đùa đâu cơ chứ.

Phương Quế Chi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ cúi đầu ủ rũ, hình như là đang rất đau lòng, bà ấy cũng cảm thấy đau lòng theo.

Trong lòng bà ấy đều tự trách mình, chưa tìm hiểu kỹ mà lại để cho con gái đi gặp mặt người ta rồi. Còn tưởng rằng Ngưu Thúc Phân và bọn họ ở cùng một đại đội, dù thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không lừa gạt gia đình họ, không ngờ rằng lại làm ra chuyện như này.

Bà ấy kéo tay của Khương Tuệ Tuệ lại, nghiêng răng cắn lợi mà nói: “Con gái à, con đừng có không vui, sau này, mẹ sẽ không bắt con phải đi gặp mặt người ta như vậy nữa đâu. Lần này là do mẹ không tốt, đều là do mẹ chưa có tìm hiểu kỹ mà đã đồng ý chuyện này.”

Lúc trước thì có Lâm Hồng Bình, sau này thì lại có Ngưu Thự Quang, Phương Quế Chi đúng thật là sợ đứa con gái sẽ đau lòng lắm rồi.

Ai mà ngờ rằng Khương Tuệ Tuệ cúi đầu ủ rũ như vậy, chẳng qua chỉ là đang sợ mọi người phát hiện thấy bản thân mình đang cười mà thôi. Khóe miệng của cô nhếch lên tạo thành một nụ cười, cố gắng hết sức mà nuốt tiếng cười vào trong, không để mọi người phát giác.

Cô biết rõ rằng, chuyến đi lần này quả thật là rất đáng đấy, chí ít là trải qua chuyện này, nội trong một năm nay, Phương Quế Chi nhất định sẽ không dễ dàng để cô đi gặp mặt nữa đâu.

Còn về chuyện của sau này thì cứ để sau này nói tiếp đi.

Lưu Ái Đệ nghe mẹ chồng mình nói những lời như vậy, trong lòng lại bỗng chốc ghen ngào, những lời nói này tức có ý là, là định để cho cô nhỏ nhà mình ở lại nhà trong bao lâu nữa đây?

Chương 161: Chương 161

Nói cho cùng thì cũng là trách cái bà Ngưu Thúy Phân xấu bụng kia, nếu không phải là bà ấy giới thiệu cho cô nhỏ một người như vậy, nói không chừng là cô nhỏ đã ưng ý rồi, thương lượng ngày thành hôn luôn rồi!

Cô ấy càng nghĩ thì càng thấy tức giận, lại bắt đầu chửi Ngưu Thúy Phân nữa rồi.

Đang chửi thì chính chủ đã đi tới cửa.

Ngưu Thúy Phân cũng là mặt mày tối sầm mà bước đến, chuyện của ngày hôm nay thực sự là khiến bà ấy rất tức giận rồi. Bà ấy đã tốt bụng giới thiệu bạn trai cho Khương Tuệ Tuệ, kết quả là Khương Tuệ Tuệ còn cho người đánh cháu trai của bà ấy nữa chứ?

Bây giờ bà ấy chỉ cần mới nghĩ đến thôi, bà ấy đi mua đồ từ Cung Tiêu Xã xong rồi quay trở về, nhìn thấy khuôn mặt của Ngưu Thự Quang bị đánh đến nổi bầm dập hết, khóe miệng cũng bị đánh đến nổi rách cả da, phần vai cũng không biết sao nữa rồi, nhìn thấy dáng vẻ của anh ta như vậy chắc là bị thương không nhẹ rồi.

Bà ấy sợ hết cả hồn, vốn là đang đi gặp mặt mà, sao lại bị thương như vậy chứ?

Bà ấy hỏi rằng chuyện này rốt cuộc là thế nào, Khương Tuệ Tuệ đâu?

Ngưu Thự Quang vừa nghe đến ba chữ “Khương Tuệ Tuệ” thì đã thấy tức giận rồi, nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt hung dữ mà xỏ

hết mọi chuyện của cô ra, hoàn toàn không nề mặt gì đến người “Cô” này cả.

Thật ra thì Ngưu Thúy Phân và Ngưu Thự Quang cũng không phải là loại họ hàng thân thiết gì cho lắm, nếu mà nói cho đúng hơn thì, ông nội của Ngưu Thúy Phân và ông cố của Ngưu Thự Quang là anh em họ với nhau. Cũng đã cách hết mấy đời rồi, quan hệ của hai bên gia đình thì cũng chỉ có vậy thôi.

Thêm về việc sau này nhà họ Ngưu được thăng quan tiến chức cũng là dựa vào việc tạo phản mà thôi, đâu thêm ngó ngang gì đến người đàn ông của Ngưu Thúy Phân, là một đại đội trưởng đâu cơ chứ. Cho nên là mấy năm nay, cũng đều là Ngưu Thúy Phân cố gắng đi lấy lòng cha mẹ Ngưu Thự Quang mà thôi, Ngưu Thự Quang không có vẻ gì là tôn kính đối với người “Cô” này như bà ấy, đây cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Giới thiệu bạn gái đẹp cho anh ta, anh ta vui mừng, cũng không ngại gọi bà ấy một tiếng “Cô”, để biểu hiện sự thân cận với nhau, nhưng mà bây giờ mọi chuyện đã bị phá tan hết rồi, anh ta còn bị đánh nữa chứ, làm sao mà nề mặt của Ngưu Thúy Phân được nữa đây?

Ngưu Thúy Phân bị rầy la, cũng đã hiểu được hết mọi sự tình, hết sức là tức giận, liền ngồi xe bò quay trở về, nhưng không chỉ có vậy, bây giờ lại bắt đầu đến tìm Khương Tuệ Tuệ nữa rồi.

Cố Diệp Phi

Vừa bước vào cửa, sắc mặt của bà ấy trông hết sức khó coi, nhà họ Khương cũng không ai hoan nghênh gì bà ấy cả.

Lưu Ái Đệ tròn mắt lên: “Thím còn đến nhà chúng tôi làm gì nữa? Thím nhanh chân rời khỏi đây đi, nhà chúng tôi không hoan nghênh thím đâu!”

Nếu như không phải là rể mặt Ngưu Thúy Phân là vợ của đại đội trưởng, thì Lưu Ái Đệ đã chửi rửa từ sớm rồi.

Ngưu Thúy Phân cố tình đến tìm nhà họ Khương, vào đúng ngay lúc mà cả gia đình họ đều đang có mặt ở nhà, cũng bởi vì để lúc mà bà ấy đến, tất cả mọi người nhà họ Khương đều phải nói lời xin lỗi với bà ấy, rồi sau đó tất cả mọi người đều quay sang chỉ trích Khương Tuệ Tuệ, chửi cô không biết tốt xấu gì cả.

Nhưng mà có ai mà ngờ rằng, bà ấy vừa mới vào cổng thì Lưu Ái Đệ đã muốn đuổi bà ấy đi, còn nói là không chào đón bà ấy nữa chứ?

Bà ấy lại càng tức giận hơn: “Lưu Ái Đệ, lời này của cô là có ý gì cơ chứ? Không hoan nghênh tôi? Sao rồi? Tất cả mọi người đều cho rằng tôi giới thiệu sai đối tượng cho Khương Tuệ Tuệ à? Nhà họ Khương các người đúng thật là ngốc thật đó, chẳng trách tại sao mà nhà họ Lâm lại đòi hủy hôn!”

Dáng vẻ tức giận rồi nói vài câu, quay người hừm một tiếng rồi rời đi.

Chương 162: Chương 162

Cứ tưởng rằng tất cả người nhà họ Khương đều sẽ nói lời xin lỗi với bà ấy, cả nhà cũng không chỉ trích Khương Tuệ Tuệ, ngược lại thì, Khương Tuệ Tuệ cứ như là chưa từng xảy ra chuyện gì mà ngồi ở kế bên coi kịch hay, cái miệng vẫn còn đang ăn quả mâm xôi, ngược lại là bà ấy mới là người bị người khác chỉ trích à?

Bây giờ còn không chịu đi, đợi đến khi nào mới chịu đi chứ?

Nhưng mà bà ấy đi thì cứ đi đi, hà cớ gì mà lại nhắc đến chuyện nhà họ Lâm chứ. Nhà họ Khương là đối thủ của nhà họ Lâm, đặc biệt là Lưu Ái Đề, nếu ngày nào mà không vui thì sẽ lôi ra chửi cho một trận, nghe đến chữ “Lâm” này thì mặt mày liền tối sầm lại rồi.

Ngay lúc này, Ngưu Thúy Phân vừa nghe nói đến nhà họ Lâm thì cô ta đã bắt đầu trở nên tức giận rồi.

Cũng mặc kệ việc Ngưu Thúy Phân là vợ của đại đội trưởng, mở miệng ra chửi: “Con mẹ nhà người! Ngưu Thúy Phân, thím đang có ý gì vậy chứ? Nhà họ Lâm hủy hôn cũng là bởi vì tên Lâm Hồng Bình đó không có mắt nhìn người! Cô nhỏ nhà này làm sao mà lại không bằng Khương Thúy Thúy đó cơ chứ? Tôi nói cho thím nghe, Khương Thúy Thúy đó càng không có tư cách xách dép cho cô nhỏ nhà này nữa chứ đừng nói! Thím đã làm chuyện gì thì tự trong lòng thím phải hiểu rõ. Còn muốn cả gia đình chúng tôi hoan nghênh thím à, thím nghĩ thím xứng đáng sao?”

Ngưu Thúy Phân cảm thấy bản thân bà ấy sắp bị tức đến nổ tung.

"Lưu Ái Đệ, cô hãy nói rõ ràng ra, tôi đã làm gì! Lúc đó mẹ chồng cô đích thân tìm đến hỏi tôi có thể giới thiệu người cho cháu họ tôi không, tôi nhìn em chồng cô thấy con bé lớn lên có vài phần xinh đẹp nên mới đồng ý chuyện này thôi, còn không thì cô cho rằng với điều kiện gia đình nhà cô, không lẽ lại xứng đôi với cháu họ tôi hay sao? Mấy người thật là giỏi tưởng tượng, làm việc ác mà lại đi cáo trạng trước, đánh cháu họ tôi thì thôi, bây giờ còn đi mắng tôi, thật đúng là quá giỏi, mấy người giỏi thật đấy!"

Bà ấy lại nhìn Phương Quế Chi: "Phương Quế Chi, trước đây tôi nghĩ chị là một người có đạo lý, nhưng tôi không ngờ chị lại là một người như vậy, chị mau nói cho tôi biết, là chị đến tìm tôi trước có đúng không?!"

"Đúng vậy, là tôi đến hỏi thăm chuyện này với cô trước." Phương Quế Chi nói.

"Nhưng khi tôi hỏi cô người này như thế nào, cô đã nói với tôi ra sao hả? Cô nói rằng cậu ta là một người tử tế, cậu ta chưa từng có đối tượng trước đây. Nhưng sự thật là như thế nào? Người làm việc ở đó nói với Tuệ Tuệ rằng ngày trước, có một người phụ nữ đã tìm đến cậu ta, không chỉ là một người, cậu ta mới làm việc trong quán cơm quốc doanh được vài tháng đã có vài người đồng chí nữ đến tìm cậu ta. Loại người như vậy mà nói là người tử tế, nếu Tuệ Tuệ nhà tôi gả qua đó là đi hưởng phúc hay sao? Tôi thấy như vậy thì không khác gì rơi vào hố lửa."

Phương Quế Chi không nóng tính dễ giận như Lưu Ái Đệ. Mặc dù trong lòng bà ấy rất tức giận, nhưng bà ấy vẫn nói ra mọi chuyện một cách rõ ràng để giải quyết vấn đề.

Sau khi nghe thấy lời này, Ngưu Thúy Phân có chút bối rối.

Không phải bà ấy cố ý giấu diếm Phương Quế Chi chuyện này mà là chị dâu họ không nói cho bà ấy biết chuyện này.

Cố Diệp Phi

Khi bà ấy hỏi về hoàn cảnh của Ngưu Thự Quang, chị dâu họ của bà ấy nói rằng anh ta có ánh mắt nhìn người cao và chỉ thích những cô gái ưa nhìn, trước đây anh ta đã hẹn hò với một vài cô gái nhưng lại cho rằng bọn họ không đủ xinh đẹp nên không đồng ý kết hôn.

Đã nói rành rọt rõ ràng, anh ta chưa hẹn hò với ai bao giờ, chỉ từng đi xem mắt mà thôi, như vậy mà cũng coi như có sinh hoạt đời tư hỗn loạn sao?

Chương 163: Chương 163

Bà ấy không biết nên tin ai, bà ấy nghĩ, có lẽ những người đồng chí nữ đến tìm Ngưu Thự Quang là những người đã từng xem mắt với anh ta? Điều kiện của Ngưu Thự Quang rất tốt, anh ta không có tình cảm với người khác nhưng không có nghĩa là người khác không có tình cảm với anh ta, cho nên mới tìm đến nhiều lần.

Lý do này là đáng tin cậy và Ngưu Thúy Phân nghĩ rằng mọi chuyện chính là như vậy.

Nhưng trên thực tế, bà ấy đã suy nghĩ quá nhiều. Đúng là Ngưu Thự Quang đã từng xem mắt mấy lần, nhưng những đồng chí nữ mà anh ta không thích sau khi hỏi thăm về anh ta từ nhiều nguồn khác nhau thì vô cùng sợ hãi, cảm thấy may mắn là không thành công, sao có thể đi tìm anh ta nữa?

Những người phụ nữ đến tìm anh ta thực sự là "đối tượng" của Ngưu Thự Quang, nhưng bọn họ là loại phụ nữ có thể là "đối tượng" của anh ta hôm nay và là "đối tượng" của người khác vào ngày mai.

Dù là những năm 1970 thì vẫn còn những thứ bẩn thỉu như vậy.

Sau khi mẹ của Ngưu Thự Quang biết được chuyện này, bà ta đã rất tức giận nên đã vội vàng sắp xếp vài buổi xem mắt cho Ngưu Thự Quang. Nhưng anh ta chỉ có một câu, đối phương quá xấu, anh ta không thích.

Thực sự không còn cách nào khác, bà ta chỉ có thể huy động cô dì giúp đỡ chuyện này. Sau đó, Ngưu Thúy Phân tìm đến nói chuyện,

điều kiện đưa ra là chỉ cần cô gái xinh đẹp, có tác phong sạch sẽ và gia cảnh tốt thì điều kiện gần như là ổn.

Mãi sau này mới có việc Ngưu Thúy Phân xin Phương Quế Chi một bức ảnh, Ngưu Thự Quang vừa nhìn thấy bức ảnh đã đồng ý đi xem mắt, kết quả buổi gặp mặt bị phá hủy.

Cố Diệp Phi

Có lẽ nếu là người khác, chuyện này có thể thật sự lại thành công. Chỉ cần nhà họ Ngưu giữ bí mật chuyện của Ngưu Thự Quang, người trong nhà của cô gái nhà quê sẽ không thể phát hiện ra chuyện này được, nếu gặp được điều kiện tốt như vậy, nhất định sẽ vui vẻ gả đến đó.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ không phải người khác, ánh mắt của cô còn cao hơn so với Ngưu Thự Quang, Ngưu Thự Quang như vậy, ngay cả khi Ngưu Thự Quang không làm những điều tồi tệ đó, cô cũng không thể thích anh ta.

...

Ngưu Thúy Phân cảm thấy rằng Khương Tuệ Tuệ chắc chắn đã mắc nhầm lẫn và nhầm những người xem mắt với Ngưu Thự Quang thành đối tượng của anh ta nên mới xảy ra chuyện hiểu lầm như hôm nay.

Nhưng bà ấy lười giải thích với bọn họ, vì vậy liền mặc kệ bọn họ gây rối và bà ấy sẽ đi tìm một đối tượng mới cho Ngưu Thự Quang.

Không phải Khương Tuệ Tuệ lớn lên xinh đẹp một chút hay sao? Thật sự nghĩ rằng bản thân là tiên nữ trên trời hay sao? Lại còn dám đánh người! Khi Ngưu Thự Quang kết hôn với người khác, bà ấy sẽ nói với gia đình nhà họ Khương một tin rằng 'tất cả những người đồng chí nữ đến tìm Ngưu Thự Quang đều là những người từng đi xem mắt với anh ta', bọn họ nhất định sẽ rất hối hận đúng không?

Nghĩ đến đây, Ngưu Thúy Phân bỗng bớt giận hơn, bà ấy đang chờ đợi tương lai nhà họ Khương sẽ khóc lóc hối hận với bà ấy.

"Nếu mấy người cảm thấy đây là hố lửa, vậy tôi cũng sẽ không thêm giải thích với mấy người nữa. Nếu mấy người không muốn, có rất nhiều người sẵn sàng gả vào đó hưởng phúc. Mấy người cứ chờ hối hận đi." Nói xong, Ngưu Thúy Phân quay người rời đi.

Lưu Ái Đệ còn ở sau lưng bà ấy nhổ một miếng nước miếng bọt 'phụt' theo hướng bà ấy rời đi.

Ngay lúc này, Khương Tuệ Tuệ cũng đã ăn hết cả ấm trà mâm xôi. Ngón tay thon dài lướt qua môi cô, dùng đầu ngón tay quệt đi nước hoa ở khóe miệng, đưa vào miệng cắn nhẹ, thật ngọt ngào.

Không phải cô không có cảm giác vinh dự tập thể, khi Lưu Ái Đệ và Phương Quế Chi đứng ra bảo vệ cô, cô lại chỉ biết ăn mà không đến giúp đỡ cho bọn họ

Chương 164: Chương 164

Nhưng có đồng chí Lưu Ái Đề ở đây, cô thực sự không cần phải ra mặt, mã lực của đồng chí Lưu Ái Đề đã được kích hoạt hoàn toàn, cô ta có thể mắng cho đến c.h.ế.t với lời nói như vậy, vì vậy bọn họ không cần sự giúp đỡ của cô.

Nghĩ lại cũng thật thú vị, cái người Lưu Ái Đề này, đừng tưởng rằng nói ra một số chuyện có thể chọc giận người ta, nhưng thật ra là rất bênh vực người của mình.

Cô đứng dậy, mỉm cười và nói với Phương Quế Chi: "Mẹ, con đi tiễn thím Ngưu đây."

Phương Quế Chi kinh ngạc, Ngưu Thúy Phân và gia đình bọn họ đã nháo loạn thành như vậy, sao con gái lại còn đối xử khách khí với bà ấy, lại còn muốn đi tiễn bà ấy? Mặc dù bà ấy không hiểu. Nhưng dù sao bà ấy cũng không dò hỏi quá nhiều, cô nhất định đã có kế hoạch của riêng mình.

Ngược lại, Lưu Ái Đề tỏ ra khó chịu: "Tại sao cô vẫn muốn tiễn bà ấy? Bà ấy đã giới thiệu cho cô một người như vậy kia mà, cô có ngốc hay không?"

Tất nhiên là Khương Tuệ Tuệ không ngu ngốc, nhưng cô có thể nghe được từ những lời của Ngưu Thúy Phân rằng Ngưu Thúy Phân có thể không biết những chuyện xấu xa đó của nhà họ Ngưu.

Hồi đó cô đọc sách cũng thấy cảnh vợ chồng đại đội trưởng, bọn họ đều có lòng ích kỷ nhưng họ không xấu, cái gì cũng nghĩ đến đại đội, bọn họ thực sự là những cán bộ tốt trong đại đội.

Bước ra khỏi cổng viện, lúc này trời đã chạng vạng tối nhưng vẫn có thể nhìn rõ mọi người.

Cố Diệp Phi

Ngưu Thúy Phân còn chưa đi xa, Khương Tuệ Tuệ gọi theo sau lưng bà ấy: "Thím Ngưu, đợi cháu một chút."

Ngưu Thúy Phân nghe thấy giọng nói tinh tế của Khương Tuệ Tuệ, quay lại và thấy Khương Tuệ Tuệ đang đi về phía bà ấy.

Cô rõ ràng là giống bọn họ, cô có hai chân, nhưng không biết vì sao, dáng đi của cô lại nhìn có vẻ đẹp hơn người khác, sau đó lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia như chạy ra khỏi tranh kia, làng trên xóm dưới, thực sự là không thể tìm thấy một người thứ hai.

Bà ấy đoán rằng Khương Tuệ Tuệ chắc chắn đã hối hận, vì vậy cô mới ra ngoài đuổi theo bà ấy.

Bà ấy hừ một tiếng: "Bây giờ hối hận rồi sao? Để tôi nói cho cô biết, đã quá muộn rồi!"

Khương Tuệ Tuệ vừa đi tới trước mặt bà ấy, nghe xong lời của Ngưu Thúy Phân, cô không nhịn được mà che miệng cười một tiếng, tiếng cười giòn tan như một chiếc chuông bạc kêu.

Cô lắc đầu: "Thím Ngưu, thím hiểu lầm rồi, cháu đuổi theo thím ra ngoài là vì sợ thím sẽ hối hận."

"Sợ tôi sẽ hối hận sao?" Hai mày Ngưu Thúy Phân nhăn lại, cảm thấy những lời Khương Tuệ Tuệ nói rất buồn cười: "Tại sao tôi phải hối hận?"

"Không lẽ thím không biết rằng cháu họ Ngưu Thự Quang của thím đã bị đuổi khỏi quán cơm quốc doanh vì tội biến thủ công quỹ hay sao? Anh ta không còn là kế toán của quán cơm quốc doanh nữa. Ngoài ra, khi anh ta nói chuyện với cháu, anh ta nói về việc gia đình

anh ta giàu có như thế nào, và anh ta dường như không coi trọng tiền bạc chút nào." Khương Tuệ Tuệ nói.

"Anh ta cũng nói rằng đồng hồ của anh ta được mua với giá cao, ít nhất cũng phải mấy nghìn. Thím Ngưu, cháu không hiểu về đồng hồ, nhưng khái niệm mấy nghìn thì nên hiểu rất rõ ràng, thím chắc là cũng rất rõ, cháu không thể hiểu được, một ngày chúng ta làm ở trong đại đội mới kiếm được mấy xu, bọn họ làm sao mà có nhiều tiền như thế? Thực sự có thể kiếm tiền như vậy với tư cách là một quan chức sao? Quốc gia sẽ cho phép điều đó ư? Đây không phải là chủ nghĩa tư bản hay sao? Hay là tiền bọn họ dùng cũng giống như Ngưu Thự Quang, đều là tiền không sạch sẽ?"

Khương Tuệ Tuệ lại cười sau khi nói xong: "Đây chỉ là trí tưởng tượng nông cuồng của cháu thôi, nhưng nếu cháu thực sự đoán đúng thì gả cho Ngưu Thự Quang không phải là đi hưởng phúc như thím nói.

Chương 165: Chương 165

Khi thím giới thiệu với người khác, thím phải cẩn thận một chút, và nên chú ý đến bản thân nhiều hơn kẻ bị liên lụy."

Lời này cũng đủ rõ ràng, cô tin rằng Ngưu Thúy Phân sẽ hiểu, nếu không sắc mặt bà ấy sẽ không đột nhiên tái nhợt như thế.

Cô cũng không sợ Ngưu Thúy Phân sẽ nghĩ rằng những gì cô nói có gì đó không ổn, mặc dù thân phận hiện tại của cô chỉ là một người ở nông thôn, nhưng thời đại này đã có quá nhiều bất ổn chính trị, một người ở độ tuổi của cô với những tư tưởng cách mạng trưởng thành sẽ không thể không hiểu những đạo lý này.

Ngưu Thúy Phân thực sự sợ hãi, vì vậy khi Khương Tuệ Tuệ rời đi, bà ấy cũng không nói ra được lời nào.

Cố Diệp Phi

Tuy nhiên, bà ấy đã cân nhắc cẩn thận những lời của Khương Tuệ Tuệ ở trong lòng. Những gì cô nói là sự thật hay cô chỉ đang cố hù dọa bản thân bà ấy để không giới thiệu đối tượng khác với Ngưu Thự Quang?

Bà ấy hi vọng là ý sau.

Trở về đến nhà, Lưu Ái Đề đã đi đun nước tắm.

Hôm nay Nữu Nữu chơi nhiều nên mệt mỏi, đòi đi ngủ nên vợ chồng Lý Tú Cẩm đóng cửa dỗ con ngủ.

Mặt khác, Phương Quế Chi đã đợi Khương Tuệ Tuệ suốt thời gian vừa rồi, khi bà ấy nhìn thấy cô bước vào, bà ấy nắm lấy tay cô và chỉ vào đôi giày da cừu màu mơ trên chân cô và hỏi: "Con gái, mẹ hỏi con, con có nói rằng đôi giày này không tốn tiền, chỉ tốn phiếu là có chuyện gì? Hay là Ngưu Thự Quang mua đôi giày này cho con phải không?"

Sau đó, bà ấy định đi lấy tiền: "Nếu vậy thì nói đi, mẹ xem đôi giày này giá bao nhiêu, mẹ đưa tiền cho Ngưu Thúy Phân và nhờ cô ấy trả lại, nhà chúng ta sẽ không lợi dụng gia đình họ."

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi sau khi nghe thấy như vậy, bước tới và nắm lấy cánh tay của Phương Quế Chi, nói một cách nũng nịu: "Mẹ, con làm sao có thể tiêu tiền của họ Ngưu đó? Cái này là do con tự kiếm được. Chà ..."

Cô nghĩ một lúc: "Mẹ có còn nhớ kem làm trắng da mà con bôi cho mẹ ngày hôm đó không? Sau khi bôi nó có thể làm cho da trắng lên."

"Kem bảo vệ da sao? Mẹ nhớ." Phương Quế Chi gật gật đầu: "Nói về cái này, kem làm trắng da của con dùng rất tốt, mẹ mới dùng một lần mà cảm thấy làn da mình dường như trắng hơn. Đặc biệt là con, mặt của con bây giờ non nớt như trứng gà mới bóc, có người còn hỏi mẹ làm sao da con lại đẹp như vậy."

"Mẹ đã nói là do con bôi kem bảo vệ da, nhưng người ta nói cũng sử dụng kem bảo vệ da mà sao da họ lại không trắng được như vậy, còn bảo mẹ hỏi họ xem con mua loại kem bảo vệ da nào, nhưng mẹ lại quên mất nên cũng không hỏi con."

Khương Tuệ Tuệ mím môi, khóe miệng nở một nụ cười. Cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt của bản thân, quả nhiên đúng như lời Phương Quý Chi nói, sau khi dùng vài lần, làn da của cô trắng lên với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Nếu không phải loại kem làm trắng da này do hệ thống đưa cho, cô thật sự thắc mắc không biết trong đó có cho thêm thành phần kích thích hay không mà lại đạt được kết quả tức thì như vậy.

Sản phẩm dưỡng da có chứa thành phần kích thích thì không thể dùng được, một khi da mặt trở nên dễ kích thích, một khi ngừng sử dụng sản phẩm có thành phần kích thích thì da mặt sẽ mưng mủ.

Vì vậy, Khương Tuệ Tuệ đã dừng lại vài ngày để thử nghiệm và chỉ dám mạnh dạn sử dụng nó khi không có gì xảy ra. Tuy rằng da mặt cô so với trước thì tốt hơn rất nhiều, nhưng so với làn da của bản thân cô thì còn kém một chút.

"Mẹ, thật ra kem dưỡng trắng da này con không mua, là con tự làm." Khương Tuệ Tuệ nói.

Để không làm cho người khác nghi ngờ, cô đã đặc biệt đổi sang một lọ kem làm trắng da khác.

Phương Quế Chi thực sự bị ngạc nhiên, bà ấy mở to mắt ra nhìn: "Con tự làm nó sao?"

Chương 166: Chương 166

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu: "Vâng, hôm nay con cũng đổi kem làm trắng da của con để lấy đôi giày này, không phải mua bằng tiền của Ngưu Thự Quang, con không thích anh ta, đến một ngụm nước của anh ta con cũng không uống thì sao con có thể dùng tiền của anh ta để mua đồ được ạ."

Cô nghĩ nếu hệ thống thật sự phát thưởng theo nhu cầu của cô, vậy thì cô có thể lấy đồ đi bán, dù sao sau khi bán xong, hệ thống cảm nhận được nhu cầu của cô, nó sẽ cung cấp cho cô một lần nữa.

Vậy thì bây giờ cô cũng có thể nói với Phương Quế Chi rằng cô đã tự mình làm ra nó, nếu sau này cô lấy ra bán nó, như vậy cũng sẽ không bị nghi ngờ.

"Con gái à, con làm sao mà lại lợi hại như vậy..." Phương Quế Chi một chút cũng không đoán được con gái đã làm ra những cái này: "Là mẹ hiểu lầm con, nhưng mẹ cũng quan tâm con, sợ con vô ý làm chuyện xấu như vậy. Xem ra con gái của mẹ thực sự đã rất hiểu chuyện, mẹ thực sự rất vui mừng."

Khương Tuệ Tuệ có chút ngượng ngùng xấu hổ khi được khen ngợi: "Thực ra cũng không có gì ..."

Sau khi biết rằng kem làm trắng da do tự bản thân Khương Tuệ Tuệ làm ra, lúc này Phương Quế Chi mới chịu sử dụng nó, trước đây khi Khương Tuệ Tuệ sử dụng nó cho bà ấy, bà ấy luôn nói không vắn và bảo cô giữ nó cho riêng mình dùng.

Trên thực tế, việc Khương Tuệ Tuệ nói rằng cô có thể tự làm kem trắng da là hoàn toàn không phải nói nhảm. Bởi vì cô thực sự biết cách làm một số loại kem dưỡng da cơ bản mà cô học được trên mạng khi cảm thấy buồn chán, không chỉ làm được những loại này mà cô còn có thể làm được son môi.

Tuy nhiên, mặc dù những thứ cô làm là thuần túy và tự nhiên, nhưng hiệu quả không thể so sánh với hiệu quả do hệ thống đưa ra. Nhưng không sao, chỉ cần cô hứa là sẽ làm được, nếu thật sự có người hỏi, cô sẽ không tiết lộ bí mật của mình, như vậy cũng không sao, cùng lắm thì làm ở trước mặt cho người khác xem.

Kể từ khi Khương Tuệ Tuệ đưa cho người trong gia đình nhà họ Khương mỗi người một chiếc bàn chải đánh răng, cô cũng bảo bọn họ đánh răng vào mỗi buổi sáng và buổi tối. Nếu không thì sau khi ăn tối sẽ còn cặn bã trong kẽ răng, khiến răng ngày càng xấu đi, ngoài ra còn mất vệ sinh.

Cố Diệp Phi

Dù sao thì Khương Tuệ Tuệ cũng không sợ bọn họ sẽ hỏi cô làm sao cô ấy biết điều này, chỉ cần nói rằng cô đã nghe được từ người thanh niên trí thức đã bán bàn chải đánh răng, như vậy là được không phải hay sao?

Tuy nhiên, không ai nghi ngờ gì về điều này, đặc biệt là Khương Vệ Quân.

Suy cho cùng, thói quen khó thay đổi, đôi khi lãng quên cũng không sao. Nhưng Khương Vệ Quân thì khác, hẳn ta đặc biệt viết một hàng chữ to lên tường - "Em gái nhỏ nói đánh răng mỗi lần vào sáng và tối."

Mỗi lần về phòng, dù sau một ngày bận rộn mà quên mất, thì khi nhìn thấy dòng chữ này, hẳn ta vẫn có thể nhớ đến.

Đặc biệt là một trong những ngày đầu hấn ta đi làm về, tắm rửa rồi vào phòng đi ngủ. Sau một ngày làm việc, hấn ta thực sự rất mệt mỏi, vừa đi ngủ đã chìm vào giấc ngủ, nhưng hấn ta lại nằm mơ thấy có người nhắc nhở hấn ta đi đánh răng.

Người hấn ta run lên, hấn ta sợ hãi bật dậy khỏi giường, mặc quần áo chạy ra bên ngoài.

Lưu Ái Đệ sợ đến mức không quan tâm đến bất cứ điều gì và chạy ra ngoài, nghĩ rằng đã xảy ra chuyện gì rồi. Cuối cùng, hóa ra là người đàn ông của cô ta chạy đi đánh răng.

Lưu Ái Đệ: "..."

Thật đáng nể phục!

Mà Lưu Ái Đệ bắt đầu bị đau răng vì cô ta vừa đánh răng bằng bàn chải đánh răng xong. Mặc dù ngày hôm sau không sao, nhưng có lẽ là từ buổi tối sau khi hái nấm trên núi, cô ta kinh ngạc phát hiện ra răng của bản thân không còn đau nữa, hơn nữa lại còn ăn uống rất ngon miệng.

Chương 167: Chương 167

Nhưng cô ta vẫn cho rằng bản thân bị đau răng là do đánh răng bằng bàn chải đánh răng, hôm sau không dùng nên mới hết đau.

Vì vậy nên cô ta luôn muốn thuyết phục Khương Vệ Quân đứng trên một mặt trận thống nhất với cô ta và không đánh răng.

Thế là họ có cuộc trò chuyện như sau: "Vệ Quân, em nói cho anh biết, một ngày anh đánh răng nhiều lần như vậy, răng của chúng ta chịu không nổi. Giống như chúng ta tắm rửa, anh nói thử xem, anh thích dùng nước rửa hay là thích người khác cầm bàn chải lớn cọ qua cọ lại ở trên người? Cứ chải thế này làm sao mà da chịu nổi."

Khương Vệ Quân quay đầu liếc mắt nhìn vợ mình một cái, vừa đánh răng vừa đáp: "% ¥ #@.....%."

"À, anh muốn nói là em gái nói đánh răng là tốt đúng không? Thật ra em cảm thấy những gì em gái nói cũng không nhất định là đúng. Anh nói đi, không hiểu tại sao anh lại cưng chiều em gái mình như vậy, hôm nay mới biết là còn có chuyện này. Nhưng cũng không thể trách anh, lúc đó anh cũng chỉ mới lớn như vậy, làm sao hiểu được, lại nói bây giờ em gái không phải là lớn lên rất tốt rồi hay sao? Không phải cũng đều là có hai tay có hai chân rồi đấy sao?"

"Anh không cần phải như vậy, em chỉ là cảm thấy anh quá nghe lời em gái của anh, cứ tiếp tục như vậy, em nghĩ nếu em gái bảo anh đi ăn cưới thì anh cũng đi, Vệ Quân, nghe em khuyên đi, mấy người lớn chúng ta phải biết phản kháng, anh đừng đánh răng nữa, một ngày nào đó răng anh bị đau thì lại hối hận không kịp. Em là người từng

trải qua, em hiểu cảm giác đau rằng, em không muốn anh cũng đau giống như em."

Cuối cùng Khương Vệ Quân cũng đánh răng xong và súc miệng lần nữa.

Hắn ta liếc mắt nhìn vợ mình như một đứa ngốc, rồi quay sang đặt bàn chải đánh răng vào chỗ cũ.

Lưu Ái Đệ vội vàng đi theo và tiếp tục tẩy não hắn ta: "Ai da, Vệ Quân, anh đi từ từ thôi. Đúng vậy, những gì em nói vừa rồi hơi khó nghe, nhưng lời nói cũng không phải là không có lý. Tất nhiên, em cũng hiểu rằng em gái sẽ không bảo anh ăn cứt, nhưng đây không phải là..." Lời còn chưa nói xong, Khương Vệ Quân đã bước vào phòng trước cô ta, 'rầm' một tiếng đóng cửa lại.

Lưu Ái Đệ bị nhốt ở ngoài cửa, đập đập cửa: "Khương Vệ Quân, anh đuổi em ra ngoài là có ý gì? Mau mở cửa ra cho em! Mở cửa ra, mẹ nghe thấy sẽ đi ra ngoài bây giờ!"

Khương Vệ Quân hỏi: "Anh mở cửa cho em, nhưng em đừng nói nữa, tai của anh sắp mọc kén rồi."

Lưu Ái Đệ chỉ có thể thỏa hiệp: "Được, được, được, không nói thì không nói."

Cửa rất nhanh đã được mở ra, Lưu Ái Đệ đi vào phòng, khóa cửa lại. Thấy Khương Vệ Quân đã cởi quần áo và bước vào giường, cô ta hừ một tiếng, một người đàn ông hôi hám không chịu nghe lời cô ta.

Cô ta cũng cởi áo khoác và chạm vào giường.

Hiện tại vẫn còn sớm, cô ta không ngủ được, cô ta không nhận được mà quay người sang một bên, chuyển chủ đề, nhỏ giọng nói: "Ôi, em gái còn chưa lấy chồng được, anh nói xem đến khi nào em gái mới có thể gả ra ngoài được đây? Mấy cô gái ở đại đội chúng ta mười tám tuổi thì đều đã đính hôn, nhiều người mười tám tuổi còn

kết hôn. Em gái sẽ bước sang tuổi mười chín vào sinh nhật tháng chín năm nay, tính cả tuổi mụ thì cũng là hai mươi, nếu mà lại không gả đi thì cô ấy sẽ trở thành một cô gái lữ thì."

Việc không kết hôn của em chồng và không đánh răng đã trở thành trở ngại đối với Lưu Ái Đệ, cô ta luôn thích nói về điều đó khi ở bên cạnh Khương Vệ Quân.

Cố Diệp Phi

Vốn dĩ sau khi Lưu Ái Đệ trở mình, hai người mặt đối mặt với nhau, Khương Vệ Quân vốn định làm gì đó, không ngờ vợ lại bắt đầu nói chuyện này.

Hắn ta vô cùng tức giận: "Lúc trước khi em cưới anh thì cũng đã hai mươi một tuổi rồi."

Chương 168: Chương 168

Lưu Ái Đệ lẩm bẩm: "Đó chẳng phải là do cha mẹ không cho em kết hôn quá sớm hay sao? Một khi em kết hôn, sẽ có ít người đi làm hơn trong gia đình, dù sao bọn họ cũng coi em như cu li, anh nghĩ rằng em không muốn kết hôn sao... Nếu anh không cứu em khi em rơi xuống sông vào ngày hôm đó, còn chạm vào em... Bị người ta thấy được, mẹ em cảm thấy nếu không gả em ra ngoài thì sẽ bị lố, nói không chừng đến bây giờ em vẫn không gả được."

Cô ta nói nhưng trên mặt lại không có nhiều vui buồn, cô ta đã quen với việc sinh ra trong một gia đình như vậy, và cô ta không phải là người duy nhất trong làng bị như thế. Hơn nữa, tính cách cô ta vốn dĩ rất vô tư, nên cô ta thực sự sẽ không vì chuyện này mà buồn phiền.

Khương Vệ Quân vừa nghe thấy lời này, hắn ta nhanh chóng quay lại, đỏ mặt giải thích: "Anh không sờ vào em! Lúc ấy em rơi xuống nước và uống rất nhiều nước, nếu anh không ép nước ra khỏi bụng em, em còn có mạng mà sống hay sao?"

"Nhưng anh đúng là có sờ soạng, lúc đó anh như thế này..." Lưu Ái Đệ nắm tay Khương Vệ Quân đặt lên n.g.ự.c mình: "Anh sờ kiểu như thế này này, anh đừng có cố gắng phủ nhận. "

Khương Vệ Quân: "....."

Lưu Ái Đệ: "Trời ơi, anh đang làm gì vậy, tại sao anh lại sờ em..."

Khương Vệ Quân: "Đây mới là sờ, lúc đó không phải."

Trong phòng có một chút tiếng kêu, hai người họ lại bắt đầu tạo người.

Khương Tuệ Tuệ không biết liệu Ngưu Thúy Phân có nghe lọt tai những gì cô đã nói với Ngưu Thúy Phân hay không.

Nhưng khi cô đi làm vào ngày hôm sau, đại đội trưởng đến gặp cô và nói rằng bây giờ hạt giống đã gần gieo xong, Ngưu Thúy Phân có thể tự mình làm, vì vậy đã bảo cô quay lại chỗ của Tổng Thời Thanh để cuộc ruộng.

Có lẽ là sợ cô tức giận, còn nói: "Tuệ Tuệ, cháu biết đấy, lúc này chúng ta trồng trọt vào tiết Mang chủng() cũng gần xong rồi, thật sự là không có gì để trồng trọt nữa, cháu đi cuộc đất, điểm công việc sẽ cao hơn. Chú sẽ sắp xếp một công việc dễ dàng cho cháu vào tiết Mang chủng năm tới được không?"

[Chú thích: (

) Mang chủng hay Măng chủng là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 6 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 75°. Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại.]

Thật ra Khương Tuệ Tuệ không quan tâm đến điều đó, vốn dĩ cô có thể nhận được công việc này là nhờ việc đi cửa sau, và cô cũng không mong đợi sẽ có thể tiếp tục được làm tiếp. Hơn nữa, khi cô làm việc với Tổng Thời Thanh thì cũng không có gì là không tốt, cô vẫn có thể lười biếng.

Khương Tuệ Tuệ hoàn toàn không có bất kỳ cảm xúc tức giận nào, thậm chí còn có chút nóng lòng muốn đi gặp Tổng Thời Thanh.

Cô mỉm cười với đại đội trưởng và nói: "Không có việc gì, cháu hoàn toàn tuân theo sự sắp xếp của chú đại đội trưởng. Lao động là vinh

quang, cháu yêu lao động, cháu phải đối xử với nó bằng tinh thần không sợ khổ không sợ chết."

Không phải chỉ là lời nói cổ động cách mạng thôi sao? Khương Thúy Thúy nói được thì cô cũng sẽ nói được.

Khi đại đội trưởng nghe thấy điều này, ông ấy phải nhìn cô với ánh mắt khác. Ông ấy thực sự không ngờ rằng Khương Tuệ Tuệ lại có tinh thần cách mạng như vậy, xem ra nhìn vào một người cũng không thể chỉ nhìn vào bề ngoài.

Ông ấy gật gật đầu: "Được, vậy thì cháu có thể đi."

Hôm nay Khương Tuệ Tuệ mặc một chiếc quần ống rộng lưng cao rất thoải mái, không chỉ đẹp hơn chiếc quần bà nội cũ bẩn thỉu mà cô từng mặc, mà còn thuận tiện cho việc đi lại.

Cố Diệp Phi

Sau khi lấy được chiếc váy màu vàng, Phương Quế Chi thấy nó đẹp và đưa cho cô một mảnh vải khác.

Chương 169: Chương 169

Bà ấy nói rằng ban đầu bà ấy định nhờ bà Tử làm xong rồi đưa cho cô, nhưng bây giờ nhìn lại, tay nghề của bà Tử thua xa Tạ Phương Hoa nhiều.

Đơn giản chỉ cần đưa vải cho Khương Tuệ Tuệ và để cô mang nó cho Tạ Phương Hoa để làm.

Vải không sáng bằng do hệ thống gửi đến, đương nhiên chất lượng cũng kém hơn rất nhiều, dù sao thì vải do hệ thống sản xuất cũng thoải mái như không mặc gì, kỹ thuật của thời đại này thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Nhưng mảnh vải này là do cha Khương mua khi đi giao hàng ở thành phố khác, chất lượng không tệ, sờ vào cũng khá thoải mái. So với màu vàng thì màu vàng cam hoàn toàn khác biệt, màu vàng chói lọi, chói chang như nắng như lửa, còn màu vàng cam thì dịu dàng hơn một chút.

Cô thỉnh thoảng sẽ mặc một bộ quần áo màu trang nhã như vậy, vẻ đẹp trên người cô dường như trở nên mềm mại hơn một chút.

Tay nghề của Tạ Phương Hoa rất tốt, cô ấy có thể hiểu được yêu cầu của Khương Tuệ Tuệ về mọi mặt, cô ấy làm theo những gì Khương Tuệ Tuệ nói, và thành phẩm khiến Khương Tuệ Tuệ rất hài lòng.

Đôi chân của Khương Tuệ Tuệ ban đầu đã dài, thẳng và mảnh mai, nhưng sau khi mặc quần ống rộng lưng cao vào, đôi chân của cô như thể dài gần 1 mét 8.

Màu vàng cam tuy không bắt mắt, nhưng cũng tùy người mặc, Khương Tuệ Tuệ mặc lên mà không bắt mắt cũng khó, nhất định là thu hút sự chú ý của nhiều người.

Khương Tuệ Tuệ không quan tâm đến ánh mắt những người khác, mà đi thẳng đến cánh đồng của Tổng Thời Thanh, nhìn thấy Tổng Thời Thanh xắn tay áo sơ mi, để lộ một nửa cánh tay cường tráng, tiếp tục dùng cuốc trồng đậu tương.

Có lẽ anh còn không biết rằng cô lại được phân đến làm việc với anh, anh còn chưa chú ý đến cô.

Khương Tuệ Tuệ nhẹ nhàng ho hai lần để thu hút sự chú ý của anh.

Cố Diệp Phi

Quả nhiên, sau khi Tổng Thời Thanh nghe thấy giọng nói của cô, tay anh dừng lại, anh ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên anh nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đang đứng trên bờ ruộng.

Ánh mắt hai người chạm nhau, trên mặt Khương Tuệ Tuệ lộ ra một nụ cười, có chút vui vẻ, cô gọi một tiếng: "Thanh niên trí thức Tổng."

Giống như chim vàng anh trong núi.

Khương Tuệ Tuệ có thể đến đây, dĩ nhiên là trong lòng Tổng Thời Thanh rất vui, nhưng ở bên ngoài anh vẫn thể hiện ra rất bình tĩnh, anh chỉ hỏi: "Sao cô lại ở đây?"

"Là do tôi được phân việc đến đây, lúc trước tôi có thể đi phát hạt giống là bởi vì thím Ngưu nghĩ tôi có thể là cháu dâu của thím ấy, nhưng bây giờ tôi không thể, vì vậy tất nhiên là sẽ không để tôi làm nữa. Nhưng tôi nghĩ nơi này cũng khá tốt và tôi cũng đã quen làm việc cùng với anh." Khương Tuệ Tuệ bĩu môi và lẩm bẩm nói.

Tống Thời Thanh mím môi không nói gì, nhưng anh sâu sắc nhận ra lý do tại sao Khương Tuệ Tuệ trước đây không đến làm việc với anh. Hóa ra không phải do cô trốn tránh anh mà là được giao nhiệm vụ khác.

"Nhìn xem, đôi giày da của tôi nhìn có đẹp hay không?" Khương Tuệ Tuệ vui vẻ đi một vòng.

Trên thực tế, xét cho cùng, hôm nay cô đi đôi giày da này đến đây, thứ nhất, cô cảm thấy một chiếc quần ống rộng đẹp như vậy mà đi cùng với một đôi giày nữ kiểu giải phóng thì đúng là một lời khó nói hết, thứ hai, không biết như thế nào, ngày hôm qua khi cô thay đôi giày này, cô muốn cho Tống Thời Thanh xem.

Vì thế nên hôm nay cô đã đeo nó.

Khi ra ngoài vào buổi sáng, Phương Quế Chi vẫn rất lo lắng và bảo cô thay giày nữ kiểu giải phóng, dưới sự đảm bảo nhiều lần của Khương Tuệ Tuệ rằng cô sẽ không bao giờ ngã và cô cũng đã nháy nhót vài vòng trước mặt Phương Quế Chi mà không có chuyện gì thì lúc này bà ấy mới không nói thêm gì nữa.

Trên thực tế, gót của đôi giày này chỉ có bốn, năm centimet, thực sự chỉ có hơi cao một chút, điều này không là gì đối với Khương Tuệ Tuệ.

Chương 170: Chương 170

Giày da đi thoải mái hơn giày nữ kiểu giải phóng, giày da đi lại vững vàng hơn, khi cô đi giày nữ kiểu giải phóng, chân cô đỏ bừng lên mỗi khi bị cọ xát.

Tống Thời Thanh biết rằng cô đã mua một đôi giày ngày hôm qua, nhưng anh không nhìn thấy chúng trông như thế nào. Bây giờ anh mới nhìn thấy là một đôi giày da cừu mũi tròn nhỏ màu mơ trên chân của Khương Tuệ Tuệ, rất hợp với khí chất của cô và cực kỳ tinh tế, xinh đẹp.

Đây là sự thật, Khương Tuệ Tuệ hoàn toàn không có chút gì giống một cô gái lớn lên ở nông thôn, cô càng giống một thanh niên trí thức hơn là những thanh niên trí thức khác.

Anh nhìn cô chạy vòng quanh trên bờ ruộng, trong lòng lo lắng, lên tiếng dặn dò: "Cẩn thận một chút, đừng để bị ngã."

Tuy nhiên, ngay khi những lời đó vừa nói xong, anh lập tức thấy chân của Khương Tuệ Tuệ trượt, như thể cô sắp nhào xuống mặt đất trong khoảnh khắc tiếp theo, ngã nhào xuống bờ ruộng. Ở đây chỗ nào cũng có đất, khi ngã có thể là không đau lắm, nhưng quần áo nhất định sẽ bị bẩn.

Tống Thời Thanh nhìn thấy, động tác nhanh hơn cả suy nghĩ, thậm chí không có thời gian suy nghĩ, anh không tự chủ được mà chạy về phía cô. Có lẽ vì đã quen với việc đi săn nên tốc độ và phản xạ của anh cực nhanh, chỉ trong tích tắc anh đã tóm lấy cánh tay cô.

"Cô không sao chứ?" Tống Thời Thanh sau một hồi sững sốt, khăn trương hỏi.

Đôi mắt sâu thẳm luôn lạnh lùng và xa cách vạn dặm giờ đây lại đầy quan tâm và lo lắng.

Ai ngờ, Khương Tuệ Tuệ lại che môi và cười thành tiếng, đôi mắt hoa đào của cô giương lên, sáng như sao.

Vẻ mặt ranh ma狡 hoạt, cô vội nói: "Tôi trêu chọc anh thôi, tôi không dễ dàng...." Ngã xuống như vậy....

Cô còn chưa nói xong, Tống Thời Thanh đã đẩy người cô ra, khoảng cách giữa hai người gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. Trên người Khương Tuệ Tuệ có mùi ngọt ngào, còn Tống Thời Thanh thì có mùi cỏ mát lạnh rõ ràng, ngũ quan đẹp trai và hoàn mỹ của anh được phóng đại trong mắt Khương Tuệ Tuệ.

Chuyển động đột ngột của Tống Thời Thanh khiến Khương Tuệ Tuệ sững sờ trong giây lát, sau đó n.g.ự.c cô đập thành thịch, nhảy dựng lên dữ dội. Đôi môi đỏ mọng vốn đang nhếch lên đã mím lại, cô không dám cười nữa.

Đôi mắt cô ươn ướt như động vật nhỏ, thật cẩn thận cảnh giác nhìn Tống Thời Thanh. Nghĩ thầm, anh sẽ không tức giận vì cô trêu chọc anh đấy chứ?

Cô bấu môi, thầm nghĩ tại sao Tống đại ca lại đột nhiên nổi giận vậy, cô chỉ đùa một chút thôi mà.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại, đó rốt cuộc vẫn là lỗi của cô. Vừa rồi khi cô giả vờ ngã, sự quan tâm trong mắt Tống Thời Thanh không phải là giả, anh đã liều mình lao tới 'cứu' cô là thật.

Đổi sang vị trí khác nghĩ lại, cô có thể hiểu được cảm nhận của Tống Thời Thanh.

Khương Tuệ Tuệ lè lưỡi, ngẩng đầu lên nhìn Tống Thời Thanh, bắt gặp ánh mắt thâm thúy của anh, miệng bẹp bẹp bắt đầu nhận lỗi: "Là lỗi của tôi, lẽ ra tôi không nên đùa giỡn với anh như vậy, anh đừng có tức giận được không?"

Nói xong, cô kéo vạt áo anh lắc lắc.

Tống Thời Thanh: "..."

Thấy anh không phản ứng gì, Khương Tuệ Tuệ lại lắc lắc.

Đôi mắt ấy nhìn anh không chớp mắt, giọng nói mững nịu đến mức xương cốt người nghe như muốn gãy vụn. Khuôn mặt ngày thường luôn sáng sủa vô song giờ lại mang một vẻ đáng thương khiến người ta xót xa đau lòng.

Cố Diệp Phi

Huống chi Tống Thời Thanh cũng không có tức giận với cô một chút nào, cho dù anh thực sự tức giận, nhìn thấy cô như vậy, mọi sự tức giận đều tan biến.

Anh buông Khương Tuệ Tuệ ra, lùi lại vài bước và nới rộng khoảng cách giữa hai người bọn họ. Sau khi nghĩ một chút, anh lại dặn dò một câu: "Sau này đừng đùa giỡn như vậy nữa."

Anh sẽ rất là lo lắng.

Khương Tuệ Tuệ không hiểu ý nghĩa sâu xa hơn của anh, chỉ nghĩ rằng anh không thích cảm giác bị trêu đùa, cô gật đầu ngoan ngoãn: "Được, tôi hứa sau này sẽ không đùa giỡn như vậy với anh nữa."

Chương 171: Chương 171

Cái kia, hôm nay chúng ta làm gì vậy?"

Cô chỉ chỉ tay vào hai đầu bờ ruộng, vừa rồi bọn họ đã lãng phí một chút thời gian, hiện tại phải nhanh chóng làm việc, nếu không sẽ không thể hoàn thành công việc trước khi kết thúc ngày làm việc. Nếu không hoàn thành công việc thì sẽ bị trừ điểm công việc tương ứng.

Kỳ thật đối với cô mà nói, kiếm ít điểm công hơn cũng không thành vấn đề. Nhưng bây giờ cô đang làm việc với Tống Thời Thanh với tư cách là cộng sự cùng làm việc, cô không muốn trở thành người kéo chân sau với anh.

Không ngờ, Tống Thời Thanh lại nói: "Công việc hôm nay không nhiều lắm, cũng không quan trọng, tôi mang cho cô một ít quả mận dê, cô đi ăn trước một ít đi."

Cố Diệp Phi

Quả mận dê sao? Khương Tuệ Tuệ có chút bối rối, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy cái tên này. Tương tự như vậy, điều này càng khiến cô nôn nóng muốn biết 'mận dê' rốt cuộc là cái gì.

Cô vốn định nói làm việc trước rồi ăn sau, nhưng cô lại nuốt lời nói định nói xuống. Cô mím môi cười, trong mắt mang theo một tia ranh mãnh狡 hoạt, dự hoặc nói: "Vậy tôi đi nếm thử quả mận dê này trước, ăn một quả thôi, ăn xong tôi sẽ lập tức làm việc giúp anh."

Nói xong, cô không kịp chờ đợi, nhanh chóng đi tới phiến đá đặt cốc trà.

Chỉ thấy cốc trà đầy những quả dại màu đỏ cam trông giống quả dâu rừng. Nó nhìn qua trông rất quen mắt, nhưng sau khi ăn một cái, Khương Tuệ Tuệ đã nhớ ra nó là gì.

Đây không phải là phiên bản thu nhỏ của quả sữa dê hay sao?

Hương vị của trái cây sữa dê chua chua ngọt ngọt, ăn vào thơm ngon và ngon miệng. Khi rảnh rỗi không có việc gì làm, cô sẽ rửa một ít bỏ vào đĩa trái cây, nghĩ đến thì ăn một ít, quan trọng là sau khi ăn xong thứ này, khẩu vị của cô sẽ trở nên tốt hơn khi ăn cơm.

Cứ như vậy, ngay cả khi chỉ có một người ăn cơm, cô sẽ không chỉ ăn một chút vì cảm thấy cô đơn.

Quả mận dê này chắc là quả sữa dê rừng.

Sau khi ăn trái cây quen thuộc, Khương Tuệ Tuệ híp mắt vui vẻ. Đôi mắt hoa đào khẽ nhếch lên, vẻ mặt lười biếng, trên mặt tràn đầy vẻ hưởng thụ, bởi vì quả quá nhỏ nên cô vô ý ăn cả chục quả.

Khi cô nhận ra, dưới chân cô đã có một nhóm nhỏ những viên hạt trái cây nhỏ.

Cô lè chiếc lưỡi hồng hồng, nhắm nháp vị chua ngọt của quả sữa dê, rồi miễn cưỡng đặt cốc trà xuống. Cô vốn tưởng rằng sau khi đến đây cô sẽ không ăn được quả sữa dê nữa, không ngờ Tống Thời Thanh lại hái cho cô nhiều như vậy.

Nói rồi cô bước đến bên cạnh Tống Thời Thanh, đưa tay về phía anh.

Xòe lòng bàn tay, trong lòng bàn tay còn có mấy quả sữa dê, cô cười nói: "Anh cũng ăn một ít đi."

Màu đỏ cam tươi mơn mớn cùng bàn tay trắng nõn như sữa tạo thành một sự tương phản rõ nét nhất, càng làm cho da của Khương Tuệ Tuệ trắng như ngọc.

Cô nở nụ cười ngọt ngào, thấy Tống Thời Thanh không trả lời, chỉ sững sờ nhìn cô, sau đó mới nhớ tới lúc này Tống Thời Thanh đã bắt đầu làm việc, tay đụng phải một chút bùn nên không cầm được quả sữa dê với bàn tay của anh.

Không kịp suy nghĩ nhiều, cô vươn tay cầm một quả sữa dê, nhón chân đưa trái cây lên bên miệng anh.

Tống Thời Thanh không biết bản thân đang nghĩ gì, nhìn đôi mắt ngấn nước của Khương Tuệ Tuệ, anh thực sự há miệng và nuốt quả mận dê chua chua ngọt ngọt.

Khi môi anh chạm vào những đầu ngón tay ấm áp và tinh tế của Khương Tuệ Tuệ, làn da của cô thật mịn màng, dịu dàng và mềm mại.

Cổ họng anh ngứa ngáy, ánh mắt sâu thẳm khi anh nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ, đôi mắt anh như bốc cháy, ngọn lửa xúc động, mỗi tấc trên cơ thể anh đều đang kêu gào.

Nhưng sự kiềm chế của anh cực kỳ mạnh mẽ, anh biểu hiện ra bên ngoài không có chút nào là không ổn.

Khương Tuệ Tuệ cũng không chú ý đến bất cứ điều gì, thấy anh đã ăn quả sữa dê thì vui vẻ đi làm việc.

.....

Chương 172: Chương 172

Quả nhiên như lời Tổng Thời Thanh đã nói, hôm nay công việc không nhiều, cây con cũng sắp hết. Trong khoảng thời gian này sẽ không có quá nhiều công việc, nhưng sau khi thực sự kết thúc việc gieo hạt thì sẽ là lúc thu hoạch lúa mì, lúc này sẽ thật sự khảo nghiệm ý chí của mọi người.

Đến lúc đó không chỉ nhiệt độ tăng cao, mà mọi người còn phải làm việc dưới cái nóng như thiêu đốt đó, nghĩ đến thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Cho nên mọi người đều quý trọng thời gian nghỉ ngơi sau khi làm việc xong vào tiết Mang chủng, nếu không nghỉ ngơi thật tốt thì đến lúc đó muốn nghỉ ngơi cũng sẽ không có thời gian nghỉ ngơi.

Sau khi hoàn thành công việc vào buổi tối, Khương Tuệ Tuệ đi về phía Phương Quế Chi.

Trên đường tình cờ gặp nhóm thanh niên trí thức trong đại đội. Những thanh niên trí thức khác đều làm việc của những thanh niên trí thức phải làm, không ai trong số bọn họ quen làm công việc đồng áng, không giống như Khương Tuệ Tuệ có Tổng Thời Thanh làm việc nhanh nhẹn làm việc cùng.

Do đó, ngay cả khi bây giờ khối lượng công việc ít hơn, bọn họ vẫn kiệt sức.

Cố Diệp Phi

Mỗi người trong số bọn họ nhấp một ngụm từ chai nước, khi người cuối cùng uống xong, nữ thanh niên trí thức là người uống nước đầu tiên đã kéo tay áo của nữ thanh niên trí thức đang uống.

Nữ thanh niên trí thức họ Lục nhìn Khương Tuệ Tuệ trầm giọng nói: "Này, nhìn kìa, đồng chí nữ đó mặc quần áo rất đẹp. Sao tôi có cảm giác chưa từng thấy qua đồng chí nữ này nhỉ? Là thanh niên trí thức của đại đội thứ hai hay sao?"

Từ góc độ của bọn họ, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy góc nghiêng của Khương Tuệ Tuệ, vì vậy nữ thanh niên trí thức không nhận ra là cô. Càng sẽ không nghĩ đến đây là Khương Tuệ Tuệ, người bị đồn là có quan hệ tình cảm với thanh niên trí thức Đàm Thiên Vĩ của bọn họ.

Nữ thanh niên trí thức đang uống nước vội vàng đặt bình nước xuống nhìn sang. Đúng lúc này, Khương Tuệ Tuệ cũng quay lại. Tống Thời Thanh trả lại hai cái cốc, cô vẫy tay với anh: "Thanh niên trí thức Tống, mai gặp nhé."

Kể từ lần đi chợ trước, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy khoảng cách giữa hai người ngày càng gần. Theo ý kiến của cô, Tống Thời Thanh không lạnh lùng như lúc đầu, cô càng tiếp xúc với anh, cô càng cảm thấy anh là người rất tốt.

Thấy đó là Khương Tuệ Tuệ, nữ thanh niên trí thức nói: "Cô không biết cô ấy hay sao? Cô ấy là Khương Tuệ Tuệ."

Nói xong, cô ấy liếc mắt nhìn Đàm Thiên Vĩ cách đó không xa. Trên thực tế, cô ấy cảm thấy khá kỳ lạ, Đàm Thiên Vĩ có ngoại hình thuộc dạng trung bình, thành tích của anh ta ở vị trí thanh niên trí thức thậm chí còn trung bình hơn, tùy tiện lấy ra một thanh niên trí thức nam trong đám thanh niên trí thức cũng sẽ không thua kém Đàm Thiên Vĩ, nếu muốn được gả vào trong thành phố, cũng không cần phải chọn Đàm Thiên Vĩ.

Hơn nữa, Đàm Thiên Vĩ nghèo đến mức hàng tháng phải gửi đi một nửa số điểm công việc của mình để đổi lấy tiền gửi về nhà, làm sao

có thể so sánh với Lâm Hồng Bình, người đã được thăng chức trung đội trưởng.

Vì vậy, khi những tin đồn về Đàm Thiên Vĩ và Khương Tuệ Tuệ xuất hiện, những nữ thanh niên trí thức này cảm thấy khá kỳ lạ.

Thậm chí có người còn đi hỏi Đàm Thiên Vĩ, nhưng Đàm Thiên Vĩ ấp úng, ấp úng cũng không nói rõ chuyện gì đang xảy ra, một lúc mới nói hết mọi chuyện.

“Là với Đàm...” Thanh niên trí thức Lục còn chưa nói hết đã dừng lại: “Nhưng cô không cảm thấy cô ấy trông không giống người nhà quê một chút nào hay sao? Tôi đã từng đi nhận nông cụ cùng với cô ấy, nhìn cô ấy ở khoảng cách gần. Làn da của cô ấy rất trắng, không có một chút tì vết, lông mi dài, đôi môi đỏ mọng như thoa son, và cô có để ý đến không? Bộ quần áo cô ấy đang mặc bây giờ đều đẹp, chiếc váy màu vàng cô ấy mặc lần trước cũng rất đẹp, không biết nó được làm ở đâu, tôi cũng muốn may một chiếc.”

Chương 173: Chương 173

Con gái ai cũng yêu cái đẹp, bọn họ vốn dĩ là người đến từ thành phố, đối với hình ảnh bên ngoài cũng sẽ quan tâm hơn một chút.

Thanh niên trí thức Trần gật gật đầu, đôi mắt sáng lấp lánh.

Cô ấy cũng muốn hỏi quần áo của Khương Tuệ Tuệ được làm ở đâu và tại sao chúng lại đẹp như vậy, cô ấy chưa từng thấy kiểu quần áo nào đẹp như vậy khi đi mua sắm ở cửa hàng bách hóa trước đây.

Trước đây, cô ấy rất ngượng ngùng xấu hổ khi đi hỏi một mình, nhưng bây giờ có người đi cùng cô ấy thì không thể tốt hơn.

Không ngờ cuộc nói chuyện giữa hai người lại bị một nữ thanh niên trí thức khác tên Trương U nghe được, vẻ mặt nghiêm túc, cô ấy chế nhạo lời nói của bọn họ.

"Hừ, mấy người tới đây để bàn luận xem ai đẹp hay sao, vẫn nên hưởng ứng lời kêu gọi của chủ tịch đi nhận cải tạo từ nông dân nghèo và trung lưu đi. Cả ngày không làm được nhiều việc đâu, chỉ thích nghĩ về những thứ vô dụng này! Ăn mặc phô trương như vậy, loại người này nên bị bắt và gửi đến cải tạo! Lớn lên không giống như một người nhà quê thì có ích gì? Cha mẹ không phải là nông dân hay sao?!"

Nghe xong lời này, thanh niên trí thức Lục tức giận đỏ mặt và muốn nói lý với cô ấy: "Trương U, ý cô là gì? Mặc quần áo gì đi làm không phải chuyện của cô? Nông dân thì sai sao? Tính ra ba đời, cha mẹ ai không phải là nông dân? Cha mẹ cô không phải hay sao?"

Thanh niên trí thức Trần giữ c.h.ặ.t t.a.y áo của cô ấy, nhỏ giọng lắc đầu nói: "Cô không biết Trương U có ý với thanh niên trí thức Tống hay sao?"

"Thanh niên trí thức Tống? Cô nói là người thanh niên trí thức bị phạt xuống đây hay sao? Trương U thích anh ấy à? Chúng ta đang nói về việc Khương Tuệ Tuệ đẹp, cô ấy bị làm sao vậy, sao giống như ăn phải thuốc nổ thế? Cha cô ấy không phải là dựa vào việc làm phản mà được làm cán bộ nhỏ hay sao, cho bản thân mình là ai mà hơn người." Thanh niên trí thức Lục rất không hài lòng với Trương U, lẩm bẩm nói không ngừng.

Thanh niên trí thức Trần gật gật đầu: "Lúc đầu tôi cũng không biết, nhưng có một lần đến lượt tôi đi vệ sinh, tôi vô tình chạm vào sách của cô ấy, từ đó rơi ra một tờ giấy, trên đó viết cho Thanh niên trí thức Tống rằng cô ấy thích anh ấy và sẵn sàng giúp đỡ nhau trong thời gian ở nông thôn này."

"Nhưng hình như bức thư không được gửi đi, lần trước tôi còn thấy cô ấy lấy bức thư ra ngoài, cứ nhìn nó đến phát ngốc. Khương Tuệ Tuệ gần đây đã làm việc với thanh niên trí thức Tống và mối quan hệ giữa hai người bọn họ dường như rất tốt."

Cố Diệp Phi

"Ngày thường thanh niên trí thức Tống là một người nghiêm túc và ít cười như vậy. Khi tôi nhìn thấy anh ấy từ xa, chân tôi đã muốn mềm nhũn, huống chi là nói chuyện với anh ấy. Nhưng cô có để ý không? Thanh niên trí thức Tống thường cười với Khương Tuệ Tuệ, còn giúp đỡ công việc với cô ấy. Tôi thấy anh ấy cầm một ấm trà mạn dê trong tay sáng nay, tôi đoán nhất định là cầm đi cho Khương Tuệ Tuệ. Bây giờ cô đã biết tại sao Trương U lại âm dương quái khí khi chúng ta nói chuyện về Khương Tuệ Tuệ hay chưa? Trong lòng cô ấy cảm thấy không thoải mái."

Sau khi nghe điều này, thanh niên trí thức Lục chợt nhận ra.

Suy nghĩ kỹ lại, có vẻ đúng như thanh niên trí thức Trần đã nói, Tổng Thời Thanh bình thường tỏ ra nghiêm túc, nhưng đối với riêng Khương Tuệ Tuệ thì lại rất tốt.

Ví dụ như vừa rồi, khi Khương Tuệ Tuệ vẫy tay với Tổng Thời Thanh và nói "ngày mai gặp lại", mặc dù Tổng Thời Thanh không thể hiện rõ ràng nhưng cô ấy có thể thấy rõ sau khi quay lại, khóe miệng của Tổng Thời Thanh đã nhếch lên!

"Gia đình của thanh niên trí thức Tổng đã bị một kẻ làm phản như Trương U đập phá. Thanh niên trí thức Tổng nhất định là ghét nhất là loại người này.

Chương 174: Chương 174

Cho dù không có Khương Tuệ Tuệ, thanh niên trí thức Tống cũng sẽ không thích cô ấy. Hơn nữa, cô ấy không nhìn vào trong gương xem cô ấy trông như thế nào, Khương Tuệ Tuệ trông như thế nào à?" Thanh niên trí thức Lục hừ một tiếng.

Thanh niên trí thức Trần mím môi cười, nắm lấy cánh tay cô ấy: "Được, chúng ta mau đuổi theo Khương Tuệ Tuệ đi, nếu không cô ấy sẽ đi xa."

"Ồ, được." Thanh niên trí thức Lục đuổi theo, hai người đuổi theo hướng Khương Tuệ Tuệ rời đi .

Không ai để ý rằng Đàm Thiên Vĩ, người đang đi phía sau đội thanh niên trí thức cũng đang nhìn Khương Tuệ Tuệ khi bọn họ chú ý đến Khương Tuệ Tuệ.

Trong mắt anh ta mang theo vài phần thăm dò nghiên cứu, thậm chí còn ngạc nhiên hơn.

Anh ta thấy rất kì lạ khi Khương Tuệ Tuệ hiện tại có vẻ hơi khác so với khi tiếp xúc với anh ta, anh ta cũng nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ hiện tại xinh đẹp hơn trước đây. Nhưng dù nhìn thế nào thì Khương Tuệ Tuệ cũng không khác mấy, ngoại trừ việc cô trắng hơn trước một chút.

Có lẽ đó là do khí chất quanh người của cô.

Anh ta nghĩ nếu Khương Tuệ Tuệ xinh đẹp và tự tin như bây giờ ngay từ đầu thì liệu anh ta có yêu cô hay không? Nhưng anh ta

nhANH chóng lắC đầU, không, anh ta sẽ không.

So với phụ nữ, anh ta quan tâm đến sự nghiệp tương lai của chính mình nhiều hơn. Chỉ cần hiện tại anh ta vượt qua khốn khó, chỉ cần anh ta có thể lấy được vị trí đi học Đại học Công nông binh, sau khi tốt nghiệp nhà nước sẽ phân công anh ta ở thành phố làm việc, anh ta có thể được nhận đồ và nhận tiền lương.

Đến lúc đó, loại phụ nữ nào mà lại không thể kết hôn?

Bên cạnh đó, anh ta sẽ không cưới một người phụ nữ ở nông thôn, người sẽ không giúp ích gì cho tương lai của anh ta dù chỉ một chút.

Cố Diệp Phi

...

Bên kia, Khương Tuệ Tuệ đang đợi Phương Quế Chi ở ngã tư đường, Phương Quế Chi đã đi giao dụng cụ và sẽ quay lại sau.

Thanh niên trí thức Lục và Thanh niên trí thức Trần bước tới, đỏ mặt và ngượng ngùng xấu hổ nói: "Cô là Khương Tuệ Tuệ, phải không?"

Khương Tuệ Tuệ nhướng nhướng chân mày, khóe miệng nở một nụ cười, không biết bọn họ đến tìm cô để làm gì. Rốt cuộc thì trong ký ức của cô, cô dường như không có bất kỳ tiếp xúc nào với bọn họ.

Nhưng cô vẫn lịch sự hỏi: "Chà, là tôi, mọi người có chuyện gì hay sao?"

"Xin chào, tôi là Trần Trí Mẫn, cô ấy là Lục Hân, chúng tôi đều là thanh niên trí thức ở đại đội thứ nhất xã Nguyệt Phượng Loan." Nói xong, Trần Trí Mẫn đưa tay về phía Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ bình tĩnh đưa tay ra và bắt tay với cả Trần Trí Mẫn và Lục Hân.

Trên thực tế, vào những năm 1970, suy nghĩ của mọi người đều rất cuồng nhiệt. Khương Tuệ Tuệ đã từng nghe ông ngoại nói về thời đại này, mặc dù đã nhiều năm trôi qua, ông ngoại lại mắc bệnh Alzheimer() và quên hết mọi thứ, nhưng ông ấy có một ký ức sâu sắc về khoảng thời gian ở nông thôn này.

[Chú thích: Bệnh Alzheimer's (AHLZ-high-merz) là một bệnh lý về não tác động đến trí nhớ, suy nghĩ và hành vi.]

Giống như đoạn văn cô từng xem trên mạng: "Xe ngựa chạy rất chậm, cả đời chỉ đủ yêu một người."

Nhiều điều đã trải qua trong thời đại này không thể bị xóa bỏ bởi những trải nghiệm sau này. Bây giờ nó có thể khó khăn, nhưng tinh thần của mọi người lại rất phong phú.

Khi Khương Tuệ Tuệ đến đây, đúng là có một số người cảm thấy thù địch với cô, nhưng cô cũng cảm nhận được những ý tốt.

Hai thanh niên trí thức trước mặt cô rõ ràng là những người có thể khiến cô cảm thấy tử tế. Sau khi nữ thanh niên trí thức bắt tay với Khương Tuệ Tuệ, hai người nhìn nhau và đều nhìn thấy từ 'không thể tin được' trong đối phương.

Bởi vì tay của Khương Tuệ Tuệ quá mịn màng và mềm mại, ngay cả trước khi bọn họ đến vùng nông thôn, bọn họ cũng không thể có được làn da như vậy.

Chương 175: Chương 175

Chưa kể ở đây, sau những lao động nắng gió, đôi bàn tay lại càng thô ráp, sần sùi hơn.

Dù có bôi kem bảo vệ da mỗi ngày cũng không có tác dụng gì lớn.

Vì vậy, Khương Tuệ Tuệ đã làm như thế nào vậy, tại sao làn da lại tốt như vậy!?

Cố Diệp Phi

"Xin chào." Khương Tuệ Tuệ mỉm cười nói, chờ đợi những lời tiếp theo của bọn họ.

Tuy nhiên, ngay sau đó, cô lại thấy Lục Hân đỏ mặt và rất ngượng ngùng xấu hổ nói: "Khương Tuệ Tuệ, cô... Tay cô thật là trắng trẻo, mịn và rất mềm mại, cô có thể để tôi sờ vào chúng một chút được không?"

"Phụt..." Khương Tuệ Tuệ không thể nhịn được cười, đôi mắt híp lại thành vầng trăng khuyết trên bầu trời, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, lông mi khẽ run, giống như cánh quạt phấp phới, cô thật là đẹp.

Cô cảm thấy hai nữ thanh niên trí thức này thật dễ thương, một cô gái đáng yêu như vậy sao lại có thể đưa ra yêu cầu dễ thương như vậy với cô chứ.

Nhưng sau khi cười xong, cô lập tức đưa bàn tay thon dài đó ra trước mặt Lục Hân, giọng nói nhẹ nhàng êm tai nói: "Được, cô có thể sờ."

Lục Hân vuốt ve bàn tay Khương Tuệ Tuệ như cầm ngọc bội, thở dài: " Nó thực sự rất tốt, không có một chút thô ráp nào, Khương Tuệ Tuệ, cô đã làm như thế nào vậy? Sau khi chúng tôi đến đây, tay của chúng tôi đã chai sạn đi vì làm việc, một chút cũng không hề đẹp mắt."

Vừa nói, cô ấy vừa duỗi bàn tay của cô ấy ra, quả nhiên như cô ấy nói, nó rám nắng và có rất nhiều vết chai trên tay cô ấy.

Khi bọn họ lên núi và về nông thôn, những thanh niên trí thức có một câu nói rằng "lăn trong bùn, mài vết chai, luyện ra tấm lòng hồng".

Nói là một chuyện, nhưng để có những vết chai sần trên tay thì thực sự rất xấu xí.

Khương Tuệ Tuệ không bao giờ có thể nói với bọn họ rằng làn da của cô tốt là do cô đã bỏ ra bao nhiêu tiền và mua bao nhiêu sản phẩm chăm sóc da, sau đó cô tiến hành các bước bảo dưỡng. Rất cuộc thì đây là những năm 1970, ngay cả khi cô nói những tên thương hiệu đó, hầu hết trong số bọn họ thậm chí còn chưa bao giờ nghe nói qua về chúng.

Cô nghĩ đến lọ kem trắng da của mình, làn da trên người cô là kết quả của lớp nền tự nhiên và sau khi bảo dưỡng, nhưng làn da trên mặt cô hoàn toàn là do kem trắng da do hệ thống khen thưởng.

Hiệu quả tốt, lại to, ước tính một mình cô cũng có thể sử dụng trong rất lâu.

Cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Thật ra trước đây da của tôi không được tốt, sau này tôi làm ra một loại kem dưỡng trắng da, sau khi sử dụng thì da tôi trở nên tốt hơn, nếu mọi người muốn, tôi có thể bán rẻ cho một ít."

Khi Trần Trí Mẫn và Lục Hân nghe thấy điều này, bọn họ nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên: "Thật sao? Cảm ơn cô rất nhiều! Vậy khi

nào chúng tôi có thể đến chỗ cô để lấy kem làm trắng đó? Chúng tôi có thể lấy ngay bây giờ hay không?"

Bọn họ có chút gấp gáp chờ không nổi.

Từ khi hai người về nông thôn, da đã đen hơn trước mấy độ, nếu như 'kem trắng da' mà Khương Tuệ Tuệ nói thật sự có hiệu quả thì tốt biết mấy.

Đúng lúc này, Phương Quế Chi cũng trở lại sau khi trả lại dụng cụ.

Thấy con gái đang nói chuyện cùng hai nữ thanh niên trí thức, cũng không biết con gái nói cái gì, hai nữ thanh niên trí thức nắm tay nhau vui vẻ muốn nhảy dựng lên.

Bà ấy mỉm cười bước tới và hỏi: "Các cô gái nhỏ đang nói về cái gì thế? Sao lại vui vẻ như vậy?"

Khi Trần Trí Mẫn và Lục Hân gặp Phương Quế Chi, bọn họ đã lịch sự chào một tiếng: "Chào thím."

Bọn họ nhìn nhau một cái lại bật cười phá lên.

Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy Phương Quế Chi, tiến lên hai bước đến bên cạnh bà ấy, vươn tay kéo cánh tay bà ấy, đầy thân mật giải thích: "Mẹ, chuyện là thế này. Chẳng phải trước đây con đã nói với mẹ về loại kem làm trắng da mà con làm hay sao?"

Chương 176: Chương 176

Tình cờ có hai người bọn họ hỏi sao da con lại trắng như vậy, con liền kể cho bọn họ nghe, con định bán cho họ một chút với giá rẻ."

Khương Tuệ Tuệ nói với đôi mắt đầy sương mù một cách tự hào. Cô hơi hếch cằm, chờ đợi lời khen của Phương Quế Chi. Thế thì sao, cô là một thiên tài kiếm tiền khá giỏi giang có phải không?

Nhưng ai có thể ngờ rằng Phương Quế Chi sau khi nghe những lời của cô, trên khuôn mặt bà ấy không hề tỏ ra vui mừng mà lại lo lắng nhìn bốn phía xung quanh.

Thấy mọi người hầu như đã rời đi, không ai nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau, bà ấy lắc đầu với Khương Tuệ Tuệ và nhỏ giọng nói: "Tuệ Tuệ, sau này đừng nói những chuyện như này nữa, nếu để người khác nghe thấy thì sẽ rất tệ, con đã quên mất rằng nửa đầu năm có người ở xã bên cạnh bị huyện ủy cử người đến bắt và chặt đuôi gà vì nuôi thừa mấy con gà hay sao? Chúng ta không phải đơn vị của quốc gia, chúng ta không được phép bán đồ."

Ngay khi Phương Quế Chi nói xong, hai nữ thanh niên trí thức cùng với Khương Tuệ Tuệ đã thể hiện sự thất vọng trên khuôn mặt.

Đặc biệt là Khương Tuệ Tuệ, khoe môi vốn đang nhếch lên bây giờ lại bĩu ra, trong lòng cảm thấy hơi thất vọng.

Khi cô nghĩ về thời đại này, điều cô nghĩ đến đầu tiên là đây là một thời đại đầy vàng, chỉ cần cô làm việc chăm chỉ, cô có thể trở thành một doanh nhân giỏi hơn cha cô trong tương lai.

Nhưng cô quên mất rằng buôn bán cá nhân chỉ mới xuất hiện vào đầu những năm 1980. Ngay từ đầu những năm 1980, người ta vẫn chưa hiểu rõ về buôn bán cá nhân, mỗi khi có sự gió thổi cỏ lay về chính sách, buôn bán cá nhân lại phải “mất một tầng da”.

Mà bây giờ kỳ thi tuyển sinh đại học thậm chí còn chưa bắt đầu khôi phục, làm thế nào cô có thể kiếm tiền bằng cách kinh doanh buôn bán?

Khương Tuệ Tuệ bắt đầu lo lắng.

Vẻ mặt của Trần Trí Mẫn và Lục Hân cũng vô cùng lo lắng, một người để tóc ngắn, người còn lại để tóc dài, tóc dài được thắt bím, tóc ngắn cũng được buộc thành 'đuôi ngựa kép', trông có chút buồn cười.

Cố Diệp Phi

Bởi vì trong thời đại này, đầu tóc rồi bởi không được ủng hộ.

Hai người bọn họ đã rám nắng rất nhiều kể từ khi bọn họ về quê làm việc hàng ngày.

Trần Trí Mẫn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Thím à, chúng cháu biết chính sách không cho phép, nhưng không phải chỉ có mấy người trong chúng cháu biết chuyện này thôi hay sao? Chúng cháu hứa sẽ không nói ra, thím, thím để Tuệ Tuệ bán cho chúng cháu một ít đi, cầu xin thím..."

Trần Trí Mẫn kéo tay áo của Phương Quế Chi và cầu xin một cách đau khổ.

Lục Hân thậm chí còn đưa tay ra, trên tay cô ấy đã hình thành vài vết chai, thậm chí có những vết m.á.u khi bong bóng m.á.u vỡ ra ở một số nơi.

Những thanh niên trí thức này, trước khi lên núi về quê, khi ở thành phố đều là học sinh đi học, không làm công việc nặng nhọc gì.

Sau khi đến đây, ngày đầu tiên đi làm, trên tay có những vết rộp máu, người của đại đội cử đi bảo nếu có vết m.á.u thì phải chọc cho nó vỡ ra, rồi cào i-ốt, nếu không sẽ rất dễ bị nhiễm trùng.

Ngày hôm sau khi đi làm, trên tay có những vết phỏng rộp m.á.u mới nên chọc vỡ ra rồi lại mọc lại rồi lại chọc vỡ, sau đó thì tay trở nên như bây giờ.

Khi Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy bàn tay của những nữ thanh niên trí thức, cô mới nhận ra rằng thật tốt khi cô có thể làm việc với Tổng Thời Thanh.

Tổng Thời Thanh luôn làm tất cả những công việc khó khăn và để lại những công việc dễ dàng cho cô. Tuy rằng cô cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng trên tay nhiều nhất là chỉ bị mấy vết đỏ, chứ sẽ không có vết máu.

"Thím ơi, thím để Tuệ Tuệ bán cho chúng cháu một ít có được không?" Lục Hân nói.

Thấy hai đứa trẻ như vậy, Phương Quế Chi nói: "Tiểu đồng chí nói rất đúng.

Chương 177: Chương 177

Chúng ta có thể cho và trao đổi, nhưng chúng ta không thể bán. Cho nên, nếu các cháu thực sự muốn, có thể lấy những thứ khác ra đổi."

Nói ra lời này, hai nữ thanh niên trí thức có chút bối rối, nhất thời trong lòng không hiểu rõ ý của Phương Quý Chi là gì, lấy những thứ khác ra trao đổi?

Ngược lại, đôi mắt của Khương Tuệ Tuệ sáng lên, cô thầm nghĩ rằng Phương Quý Chi thực sự thông minh, đúng vậy, bọn họ không thể kinh doanh buôn bán, nhưng không nói rằng bọn họ không thể trao đổi, bọn họ chỉ trao đổi đồ vật mà thôi, bọn họ không buôn bán chúng, ngay cả khi mọi người thực sự biết thì bọn họ có thể biện minh.

Khương Tuệ Tuệ mỉm cười và nắm lấy tay của hai nữ thanh niên trí thức, và nói: "Ý mẹ tôi là hai người có thể đến nhà tôi và lấy kem làm trắng da, chúng ta đi nhanh đi." Cả nhóm vui vẻ đi về phía nhà họ Khương.

Đến cửa nhà họ Khương, Nữu Nữu vừa nghe thấy tiếng bước chân, cô bé đoán cô nhỏ và bà nội nhất định đã về, vui mừng nhảy xuống ngựa gỗ, chạy đến cổng sân mở cửa ra.

Như thường lệ, cô bé mừng rỡ reo lên: "Bà nội, cô nhỏ, mọi người đã về rồi!"

Nhưng nhìn thấy bên cạnh bà nội và cô nhỏ có hai người cô xa lạ, cô bé đột nhiên có chút lo lắng, cô bé chạy đến bên cạnh Khương Tuệ

Tuệ, ôm lấy chân cô và nhìn chăm chăm vào Trần Trí Mẫn và Lục Hân với đôi mắt to đó, trong mắt đầy sự nghi ngờ.

Hầu hết trẻ em đều phản ứng như vậy khi gặp người lạ.

Khương Tuệ Tuệ mỉm cười, sờ sờ đầu Nữu Nữu một phen và giải thích: "Nữu Nữu, đây là bạn của cô nhỏ, Nữu Nữu nhanh chóng gọi cô đi."

Cố Diệp Phi

Nữu Nữu nhìn cô nhỏ, sau đó nhìn Trần Trí Mẫn và Lục Hân, miệng nhỏ mở ra, ngoan ngoãn kêu lên: "Cô."

Cách gọi 'Cô' này mang tính nam nhiều hơn, bọn họ ở đây đều gọi thẳng là 'Dì'.

Trần Trí Mẫn và Lục Hân hai người nhìn nhau một cái, ngời xồm xuống với một nụ cười, một người chạm vào khuôn mặt nhỏ của Nữu Nữu, người kia lấy từ trong túi ra một viên kẹo và đưa nó cho Nữu Nữu.

Nữu Nữu nhìn viên kẹo, không biết có nên nhận hay không, chỉ có thể nhìn Khương Tuệ Tuệ. Cô nhỏ nói như thế nào cô bé sẽ làm theo, cô nhỏ nói được nhận thì cô bé sẽ nhận, cô nhỏ nói không được thì cô bé sẽ không nhận nó.

Mặc dù cô bé rất là muốn nhưng bản thân là một đứa trẻ ngoan ngoãn, cô bé phải nghe lời cô nhỏ.

Đây là điều mà Khương Tuệ Tuệ thích nhất ở Nữu Nữu, tuy mới ba tuổi nhưng cô bé rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện. Giống như bây giờ, cho dù rất muốn ăn kẹo, cô bé cũng sẽ không nhận kẹo người khác đưa cho như những đứa trẻ khác.

Đầu tiên cô bé sẽ đi hỏi ý người lớn một chút.

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu: "Nếu Nữu Nữu muốn ăn thì cháu có thể nhận nó. Nhưng nếu cháu nhận kẹo của cô thì cháu phải nói lời cảm ơn."

Nữu Nữu gật gật đầu, lúc này mới đưa đôi tay bụ bẫm của cô bé ra nhận lấy kẹo của Trần Trí Mẫn, trên hai má ửng hồng, cô bé thè cái lưỡi nhỏ ra nói: "Cảm ơn cô."

Trần Chí Mẫn sờ sờ đầu cô bé: "Không có gì, cháu tên là Nữu Nữu sao? Nhìn dễ thương quá, ai cũng bảo là con gái giống cô, sau này lớn lên cháu nhất định sẽ đẹp như cô nhỏ của cháu."

Khi Nữu Nữu nghe thấy như vậy, đôi mắt to của cô bé sáng lên và cô bé nghiêm túc hỏi: "Thật vậy không? Cô nhỏ của cháu rất tốt, cô nhỏ nấu đồ ăn rất ngon, cô nhỏ còn có thể dạy cháu ngâm thơ, cô nhỏ là lợi hại nhất. Cô ơi, sau này cháu lớn lên cũng sẽ giống như cô nhỏ, cháu cũng sẽ nấu ăn ngon như cô nhỏ hay sao?"

Nói xong lại không nhịn được mà nuốt một ngụm nước miếng, đôi mắt to tràn đầy khát khao.

Cô bé ngẩng đầu lên, nhìn Khương Tuệ Tuệ và dùng giọng của trẻ con hỏi: "Cô nhỏ, hôm nay chúng ta ăn gì vậy ạ? Nữu Nữu không thể đợi được."

Chương 178: Chương 178

Đứa trẻ này sau khi ăn đồ ăn do Khương Tuệ Tuệ làm, đã hoàn toàn trở thành fan hâm mộ nhỏ của cô, thể hiện đủ mọi kiểu yêu thích đối với cô.

Khương Tuệ Tuệ đã biết về bản tính thích ăn uống của Nữu Nữu, vì vậy cô trả lời: "Hôm nay cô nhỏ sẽ làm món sườn heo hấp. Nữu Nữu có muốn ăn không?"

"Muốn ạ!" Không hề nghi ngờ, Nữu Nữu gật đầu một cách mạnh mẽ, giọng nói thanh thúy lại kêu lên trả lời một tiếng.

Lúc này, Phương Quế Chi đã rót xong hai cốc nước đun sôi để nguội và đi tới, ra hiệu cho Khương Tuệ Tuệ đưa Trần Trí Mẫn và Lục Hân vào phòng chính ngồi nghỉ ngơi một lúc, sau đó đem nước đun sôi để nguội cho bọn họ uống, và lấy ra một ít kẹo lạc mà lần trước Khương Tuệ Tuệ đã mua để hai người bọn họ ăn.

Chẳng qua Trần Trí Mẫn và Lục Hân chỉ uống một ít nước, nhưng không ăn bất kỳ loại đồ ăn có đường nào.

Thời buổi này đường rất quý hiếm, bình thường bọn họ vẫn còn có một ít phiếu người nhà gửi tới, phiếu đường của nhà họ Khương nhất định là không dễ lấy, lại có con nhỏ ở nhà chắc chắn là rất thích ăn đồ có đường, nếu bọn họ mà giành ăn luôn thì còn ra gì nữa đây?

Cố Diệp Phi

Phương Quế Chi ngồi nói chuyện với bọn họ, quan tâm đến bọn họ, điều này cũng không dễ dàng gì, bọn họ chỉ bằng tuổi con gái của gia đình bà ấy, mà bọn họ đã phải xa nhà, nhất định là sẽ rất nhớ nhà.

Lúc này, Phương Quế Chi rất biết ơn vì bọn họ là những người nông dân thực thụ. Nông dân cũng rất tốt, ở đây là nông thôn, và con gái bà ấy không phải đi xa bà ấy để xuống nông thôn.

Bà ấy không thể tưởng tượng bản thân sẽ làm gì nếu Khương Tuệ Tuệ đi đến một nơi xa như vậy và ở lại vài năm.

Khương Tuệ Tuệ lấy kem làm trắng ra và lấy hai lọ nhỏ. Đổ kem làm trắng vào hai lọ nhỏ, mỗi lọ đổ vào khoảng một phần năm.

Phương Quế Chi nói trao đổi là thực sự trao đổi, bà ấy là người kiểm tra, Khương Tuệ Tuệ đưa kem làm trắng da cho Trần Trí Mẫn và Lục Hân và nhận được một số phiếu nhất định, bao gồm phiếu vải, phiếu đường, phiếu gạo, mỗi loại đều có một chút.

Cha của Lục Hân là một cán bộ nhỏ, mẹ và anh trai cô ấy đều làm việc trong nhà máy chế biến thịt, cả nhà có thể nhận được phiếu hàng tháng, vì vậy bọn họ sẽ gửi đủ tiền và phiếu cho cô ấy hàng tháng.

Khương Tuệ Tuệ cầm phiếu, mặc dù cô không kiếm được tiền, nhưng trong lòng cô cũng rất vui. Phiếu không phải là tiền, nhưng nó hữu ích hơn tiền. Ở thời đại cái gì cũng phải có phiếu, không có phiếu thì dù có bao nhiêu tiền cũng không mua được gì.

Đối với việc thực sự kiếm tiền bằng cách bán đồ, cô phải đến chợ đen mới được.

Sau khi lấy được kem làm trắng da, hai người bọn họ mới nhớ rằng mục đích ban đầu của việc đến tìm Khương Tuệ Tuệ lần này là để hỏi cô quần áo của cô được làm ở đâu.

Khương Tuệ Tuệ đưa bọn họ đi tìm Tạ Phương Hoa sau khi biết được ý định của bọn họ.

"Tay nghề của chị Phương Hoa rất tốt, công việc của chị ấy phải cẩn thận tỉ mỉ, đường may cũng phải thật là chính xác. Tất cả những gì tôi mặc đều do chị ấy làm cho tôi. Đến lúc đó mọi người muốn làm cái gì, cứ trực tiếp nói với chị ấy là được." Khương Tuệ Tuệ nói.

Vì địa vị gia đình của Tạ Phương Hoa, hầu hết các thành viên của xã Nguyệt Phượng Loan đều tìm đến bà Tử để may quần áo. Những thanh niên trí thức này không biết lý do, bọn họ chỉ nghĩ rằng tay nghề của bà Tử tốt hơn, ngay cả Trần Trí Mẫn và Lục Hân cũng không biết rằng có một thợ may Tạ trong đại đội của bọn họ, cho đến khi Khương Tuệ Tuệ đưa bọn họ đến nhà của Tạ Phương Hoa, bọn họ mới nhận ra, hóa ra là ở đây.

Chương 179: Chương 179

Cánh cửa đã mở, sau khi Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa gặp nhau vài lần, cả hai rất ăn ý và trở thành bạn tốt của nhau.

Cô cùng với Trần Chí Mẫn và Lục Hân trực tiếp đi vào, hỏi vọng vào bên trong một tiếng: "Chị Phương Hoa, chị có ở đó không?"

"Ai da, là Tuệ Tuệ đến hay sao?" Bên trong rất nhanh truyền đến giọng nói của Tạ Phương Hoa, cửa mở ra, một người từ phòng sau đi ra, đó là Tạ Phương Hoa.

Tạ Phương Hoa có nét quyến rũ của một phụ nữ Thượng Hải ở Trung Hoa Dân Quốc với khí chất đoan trang lịch sự.

Lúc này, cô ấy đang mặc một chiếc váy dài mà Khương Tuệ Tuệ đã thiết kế cho cô ấy lần trước, chiều dài của chiếc váy dài đến mắt cá chân của cô ấy, nhưng cũng chính vì vậy mà cô ấy trông càng đoan trang hơn.

Tạ Phương Hoa là một người có vẻ ngoài thư sinh, cô ấy có ngoại hình xinh đẹp, tuy không trong sáng và quyến rũ như Khương Tuệ Tuệ nhưng cô ấy lại có phong cách khác.

Ban đầu Tạ Phương Hoa nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ đến đây một mình, nhưng cô ấy không ngờ rằng cô đã mang theo hai người đồng chí nữ đến đây, vì vậy cô ấy cảm thấy hơi ngượng ngùng xấu hổ.

Khi Khương Tuệ Tuệ gọi cô ấy ra ngoài vừa rồi, cô ấy đang thay quần áo ở phòng sau. Cô ấy rất thích chiếc váy mà Khương Tuệ Tuệ thiết kế cho cô ấy ngay từ khi vừa nhìn thấy trên bản thiết kế, không

nghĩ đến cô ấy thậm chí còn hài lòng hơn sau khi nó được tạo ra, vì vậy cô ấy nóng lòng và đi thử nó.

Vốn dĩ, khi cô ấy ra đi ngoài, cô ấy định để Khương Tuệ Tuệ xem cô ấy ăn mặc như thế nào.

Đôi mắt Khương Tuệ Tuệ sáng lên, nhìn về phía Tạ Phương Hoa, trong mắt cô hiện lên một tia kinh ngạc, trên khuôn mặt trắng nõn của cô hiện lên một nụ cười: "Không ngờ chị mặc bộ váy này lại đẹp như vậy, lúc ấy tôi cảm thấy nó rất hợp với khí chất của chị."

"Đúng rồi." Khương Tuệ Tuệ kéo Trần Trí Mẫn và Lục Hân qua: "Chị Phương Hoa, đây là hai người bạn mới mà tôi đã gặp. Bọn họ là những thanh niên trí thức của đại đội chúng ta. Bọn họ nói rằng váy chị làm cho tôi mặc lên rất đẹp nên bảo tôi đưa bọn họ đến đây để nhờ chị làm quần áo."

Trần Trí Mẫn và Lục Hân đều có chút ngây người sững sờ khi nhìn thấy Tạ Phương Hoa.

Thành thật mà nói, những người bằng tuổi Tạ Phương Hoa ở xã Nguyệt Phượng Loan đều đã kết hôn và có một đàn con hết rồi.

Những người đó phải làm việc và chăm sóc con cái của họ, những người bị tra tấn thì già và xấu hơn nhiều so với khi họ còn là con gái. Chỉ có Tạ Phương Hoa là chưa kết hôn, nhưng cô ấy nhìn qua trông vẫn rất trẻ trung như một cô gái mười tám, mười chín tuổi.

Cố Diệp Phi

Điều quan trọng nhất là vì cô ấy đã trải qua nhiều việc như vậy, nên trên người cô ấy có một cảm giác thành thực.

Trong mắt Trần Trí Mẫn và Lục Hân, Khương Tuệ Tuệ là một bông hồng đỏ mỏng manh và vô song, trong khi Tạ Phương Hoa là một bông hoa lan, trầm lặng và dịu dàng.

Bốn cô gái quây quần bên nhau, nói cười rôm rả. Tạ Phương Hoa đã hỏi Trần Trí Mẫn và Lục Hân rằng bọn họ muốn làm loại quần áo nào, nhưng Trần Trí Mẫn và Lục Hân không thể nói ra cái gì, bọn họ chỉ nói rằng bọn họ muốn làm giống của Khương Tuệ Tuệ.

Tạ Phương Hoa không có nhiều vải may sẵn ở đây, vì vậy không có gì để lựa chọn. Trần Trí Mẫn và Lục Hân không chọn được màu sắc mà bọn họ thích, vì vậy bọn họ dự định đến thành phố để tự mua vải khi chủ nhật tới được nghỉ, sau đó mang nó đến cho Tạ Phương Hoa làm.

Làm váy giá năm tệ hai mươi xu, giá quần áo cũng như nhau, là ba tệ tám xu. Cả Trần Trí Mẫn và Lục Hân đều nói rằng bọn họ sẽ may một chiếc váy, một chiếc quần dài và một chiếc váy.

Tổng cộng cộng lại là hai mươi lăm tệ bốn mươi xu, hai người bọn họ sợ Tạ Phương Hoa nghĩ hối hận nên đưa trước một nửa số tiền đặt cọc, mười hai tệ bảy mươi xu.

Chương 180: Chương 180

Thấy họ tin tưởng bản thân mình, Tạ Phương Hoa cũng không nói lời từ chối nào, cô ấy mỉm cười nhận lấy và nói rằng sau khi bọn họ mua vải, cô ấy sẽ may cho bọn họ đầu tiên và may cho bọn họ càng sớm càng tốt, để cho bọn họ có thể nhanh chóng mặc quần áo mới.

Khương Tuệ Tuệ mời Trần Trí Mẫn và Lục Hân đến nhà cô ăn tối, nhưng bọn họ thấy hơi xấu hổ. Hôm nay bọn họ đã mua kem làm trắng da của cô bằng giá rẻ, còn phiền cô mang đến tiệm may nhà họ Tạ, nếu muốn cảm ơn thì bọn họ mới là người phải cảm ơn cô, phải đưa cho cô thứ gì tốt mới đúng, sao bọn họ còn dám không biết xấu hổ mà đến làm phiền nhà cô ăn cơm.

Chỉ là bọn họ không có trực tiếp nói như vậy, chỉ là nói ở nơi ở của thanh niên trí thức tiền ăn hàng ngày đều chia đều cho mọi người, còn có một ít thịt bò rừng mua lần trước, hôm nay chuẩn bị nấu, sẽ quá lãng phí nếu bọn họ không quay trở về.

Nơi ở thanh niên trí thức và nhà của Khương Tuệ Tuệ lại ngược hướng nên bọn họ không đi cùng nhau.

Tạ Phương Hoa ngăn Khương Tuệ Tuệ lại và đặt tất cả số tiền vừa nhận được vào lòng bàn tay của Khương Tuệ Tuệ.

Nói: "Tuệ Tuệ, cô cầm đi, bộ váy này là cô vẽ bản thiết kế, tôi dựa theo bản vẽ của cô làm ra, cho nên tiền nên chia đều cho hai chúng ta, tiền đặt cọc này cô cầm lấy trước, phần còn lại tôi sẽ lấy."

Khương Tuệ Tuệ hiển nhiên là không ngờ Tạ Phương Hoa sẽ làm như vậy, mười ba tệ lận đó, nếu kiếm bằng điểm làm việc, phải làm

việc trong một hoặc hai tháng.

Nhưng sau khi nghĩ về những gì Tạ Phương Hoa đã nói, cô cảm thấy rằng những gì Tạ Phương Hoa nói cũng là một cách tốt để kiếm tiền. Lần này, cô có thể trả lại tất cả số tiền vì gương ngùng xấu hổ, nói rằng đó chỉ một vài bức vẽ, không có vấn đề gì.

Nhưng còn tương lai thì sao?

Cố Diệp Phi

Nếu cô không chịu lấy tiền, sau này Tạ Phương Hoa nhất định sẽ không thể không biết xấu hổ mà lại nhờ cô vẽ thêm mấy bản thiết kế, có thể một số khách hàng muốn mặc kiểu dáng quần áo mới sẽ bị mất dần đi.

Thay vào đó, sẽ tốt hơn nếu cả hai người hợp tác với nhau làm ăn.

Nhưng mà, Khương Tuệ Tuệ vẫn cho rằng tỷ lệ một nửa trên một người là quá nhiều, cô cũng không được coi là một nhà thiết kế chuyên nghiệp, những phong cách này được thiết kế ra là bởi vì cô đã từng mua rất nhiều quần áo, hầu hết đều là quần áo cao cấp nên gu thẩm mỹ rất tốt, nếu cô tùy tiện thiết kế thì cũng có thể thiết kế ra những bộ quần áo đẹp.

Cô lấy mười tệ từ đó ra và trả lại phần còn lại.

Đôi mắt đẹp có thể thu hút c.h.ế.t người kia nhìn chăm chăm Tạ Phương Hoa, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở nói: "Chị Phương Hoa, chúng ta hợp tác làm ăn không thành vấn đề, nhưng tôi không thể đồng ý chia một nửa với chị. Nói thật, tôi không mất nhiều thời gian để vẽ một bản thiết kế, hơn nữa tôi cũng không phải là người chuyên nghiệp. Có thể may quần áo từ những gì tôi đã vẽ thực sự phụ thuộc nhiều hơn vào tay nghề của chị. Nếu không có tay nghề của chị, nói không chừng nếu đổi thành người khác thì làm cũng không tốt."

“Hơn nữa tôi vẽ sẽ không mất nhiều thời gian, chị làm quần áo sẽ mất nhiều thời gian hơn so với tôi, nếu để tôi lấy một nửa, tôi sẽ cảm thấy bản thân lợi dụng chị.”

Giọng nói của cô rất tinh tế nũng nịu, nhưng những gì cô nói, mỗi câu nói đều là vì lợi ích của Tạ Phương Hoa.

Cô biết rằng không hề dễ dàng với Tạ Phương Hoa, khó khăn không nằm ở chỗ cô không thể kết hôn ở tuổi hai mươi lăm.

Là phụ nữ thời đại mới, nhiều cô gái 25 tuổi vẫn đang đi học. Hai mươi lăm tuổi rõ ràng là thời điểm bông hoa đang nở rộ, là thời điểm quyến rũ nhất trong đời người phụ nữ, làm sao có thể gọi là gái già?

Chương 181: Chương 181

Hơn nữa cô cho rằng không lấy chồng cũng không có gì không tốt, sao nhất định phải giống như đại đa số phụ nữ thời đại này, lấy chồng sớm, sau đó sinh ra một đống con, trở thành một bà thím già mới tốt hay sao?

Đương nhiên là cô không dùng gậy lật thuyền chở người, dù sao thời đại ngày nay người ta không ý thức được việc tránh thai, mang thai là sinh ngay, sau đó sinh ra một đống.

Có người vì thích mà làm, có người vì mang thai mà phải sống, do thời thế gò bó nên không ai cho rằng chuyện này có vấn đề gì.

Cô chỉ muốn nói rằng cách sống của mỗi người khác nhau, kết hôn có chỗ tốt của việc kết hôn, không kết hôn có cái tốt của việc không kết hôn, cô chỉ muốn bày tỏ rằng cô chưa bao giờ cảm thấy bản thân giống người khác, cảm thấy việc Tạ Phương Hoa hai mươi lăm tuổi mà chưa lấy chồng thì không có gì phải mất mặt hết.

Cô cảm thấy khó khăn của Tạ Phương Hoa là người thân của Tạ Phương Hoa đều đã chết, cô ấy không có người thân nào khác, người trong xã cũng vì hoàn cảnh gia đình mà cố ý tránh mặt cô ấy, có lẽ nhiều lúc cô ấy sẽ cảm thấy rất cô đơn.

Đối với loại cô đơn này thì cô có cảm giác sâu sắc, trước khi đến thế giới này, cô cũng cảm nhận được loại cô đơn này mỗi ngày.

Tuy cha cô còn sống khỏe mạnh, nhưng có lẽ còn không bằng khi ông ấy không còn nữa, ông ấy thờ ơ không quan tâm đến cô, chỉ

quan tâm đến người vợ và đứa con trai út mà ông ấy đã kết hôn sau này.

Cô còn tốt hơn so với Tạ Phương Hoa một chút, bởi vì cô có bạn bè, hơn nữa còn có khá nhiều bạn bè.

Nhưng sự náo nhiệt đi qua, chỉ có lại một mình cô thì càng cảm thấy cô đơn hơn.

Cô cảm thấy rằng cô và Tạ Phương Hoa là đồng bệnh tương liên, vì vậy cô có thể hiểu được những tâm tư của cô ấy. Trong thâm tâm cô, cô đã coi Tạ Phương Hoa như một người bạn rất tốt.

Cố Diệp Phi

Đương nhiên, Tạ Phương Hoa cũng coi cô là một người bạn tốt, bởi vì là người bạn tốt, cho nên hai người đều không muốn đối phương phải 'chịu thiệt'.

Vì vậy, Tạ Phương Hoa không nhận số tiền mà cô đưa, mà là nói: "Tuệ Tuệ, cô cứ coi như là tôi muốn hợp tác làm ăn lâu dài với cô, tôi cố tình đưa cho cô nhiều hơn một ít, vì vậy hãy lấy một nửa đi. Mặc dù tôi đã dành nhiều thời gian hơn cô để làm, nhưng cô có thể thiết kế quần áo, tôi lại chỉ có thể làm theo những thiết kế mà cô vẽ ra."

Khi Tạ Phương Hoa nói chuyện, dáng vẻ rất ung dung thông thả, rõ ràng là người lớn lên ở Giang Châu lại mang theo chút khí chất của cô gái phương nam, tuy không quyến rũ như Khương Tuệ Tuệ nhưng lại rất có ý tứ.

Cô ấy nói: "Nói đến cùng thì nếu không có thiết kế của cô, hai nữ thanh niên trí thức vừa rồi có lẽ đã không đến gặp tôi để may quần áo. Hơn nữa cô lớn lên xinh đẹp, bình thường mặc quần áo do tôi làm, đó chính là một bản hiệu sống sờ sờ. Tuệ Tuệ, cô đừng nghĩ

rằng cô không làm nhiều như tôi, hai người chúng ta, chỉ cần thiếu một người là sẽ không thể làm được."

Tạ Phương Hoa mím môi, mỉm cười và đưa tay ra để nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ mỉm cười, cô cũng cầm lấy tay cô ấy.

Cuối cùng cũng gật gật đầu, nhếch đôi môi mỏng, giọng ấm áp nói: "Được, vậy tôi sẽ nghe lời chị."

Nói đến đây, cô chợt nhớ tới một chuyện hôm qua bản thân đã quên: "Đúng rồi, nhìn tôi mất trí này, tôi suýt chút nữa quên mất một chuyện. Chị Phương Hoa, hôm qua không phải tôi đã đi chợ hay sao? Hai nữ nhân viên phục vụ trong quán cơm quốc doanh nói rằng chiếc váy màu vàng mà tôi mặc rất đẹp, bọn họ cũng muốn may mỗi người một chiếc. Tôi đã nói chờ lần sau đi chợ, chúng ta sẽ đi cùng nhau để đo kích cỡ cho bọn họ."

Chương 182: Chương 182

"Cô nhìn xem, tôi đã nói mà, cô chính là bảng hiệu sống sờ sờ, bây giờ lại không phải là sẽ có người tìm đến cửa may quần áo hay sao?" Tạ Phương Hoa cười nói.

Giống như nhớ tới cái gì, hạ giọng hỏi: "Tôi nghe người ta nói hôm qua cô cũng không phải đi chợ, mà là đi gặp cháu họ của thím Ngưu, thế nào? Có nhìn trúng hay không?"

Tạ Phương Hoa chỉ biết một mà không biết hai, còn không biết rằng việc đó đã không thành công, vẫn nghĩ rằng có thể thành công, vì vậy lúc này cô ấy mới cố tình trêu chọc Khương Tuệ Tuệ.

Cố Diệp Phi

Nhưng lại nghe thấy Khương Tuệ Tuệ nói: "Chị Phương Hoa, tin tức của cũng đã quá chậm đi. Tôi đã nói với nhóm ba cô sáu bà hàng xóm đã hỏi tôi ngày hôm qua rằng tôi không thích người ta rồi."

Nếu như là người khác, có lẽ sẽ có chút không vui, nhưng Khương Tuệ Tuệ làm sao lại để ý đến chuyện này, việc không vui không bao giờ tồn tại.

"Tại sao cô lại không thích người ta? Người đó lớn lên quá xấu hay sao?" Tạ Phương Hoa vội vàng hỏi.

Khương Tuệ Tuệ lắc đầu và nói ngắn gọn về những gì đã xảy ra ngày hôm đó. Về việc Tống Thời Thanh đánh Ngưu Thự Quang để 'cứu cô', cô thậm chí còn không nói với Phương Quế Chi và những người khác mà lại nói với Tạ Phương Hoa.

Tạ Phương Hoa nghe thấy vậy đã vô cùng sợ hãi, nếu Khương Tuệ Tuệ không phải đang hoàn hảo đứng trước mặt cô ấy vào lúc này, cô ấy sợ rằng bản thân sẽ không thể nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ nữa.

Cô ấy xoa xoa ngực, thở phào nhẹ nhõm: "May mà cô không sao. Tại sao đi xem mắt thôi mà còn xảy ra đánh nhau. Nhưng mà... Nghe cô nói như vậy, hình như quan hệ của cô với thanh niên trí thức Tống không phải như người bình thường, cô nói cho tôi biết đi, hai người có phải là..."

Tạ Phương Hoa nói, giọng điệu đột nhiên trở nên ái muội, lộ ra dáng vẻ 'giữa hai người nhất định là có bí mật không thể để cho ai biết'.

Vốn dĩ Khương Tuệ Tuệ rất thẳng thắn, cô có thể nói rõ ràng rằng mặc dù cô luôn thích thiết kế nhân vật của Tống Thời Thanh, nhưng cho dù là bây giờ, Tống Thời Thanh vẫn luôn là nhân vật yêu thích nhất của cô ở trong sách.

Dù giờ đây người trong sách đã trở thành người thật nhưng tình cảm của cô dành cho Tống Thời Thanh vẫn không hề giảm sút. Thậm chí, trong những ngày vừa qua ở bên cạnh Tống Thời Thanh, cô còn không phân biệt được là bản thân thích anh khi anh chỉ là một nhân vật trong sách, hay cô thực sự thích anh với tư cách là một con người.

Nhưng ngoài sự yêu thích của cô dành cho Tống Thời Thanh, giữa cô và anh thực sự là không có mối quan hệ bất thường nào, đúng không?

Nhưng không biết vì sao, dưới con mắt nhìn chăm chú của Tạ Phương Hoa, trái tim Khương Tuệ Tuệ đập lệch nhịp khi cô nghĩ đến tất cả những lúc cô và Tống Thời Thanh ở cùng nhau.

Không thể phủ nhận rằng khi cô gặp nguy hiểm, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là Tống Thời Thanh. Khi Tống Thời Thanh xuất hiện, cô cũng sẽ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Khi ở bên cạnh Tống Thời Thanh, cô cũng sẽ không kìm được mà muốn lại gần anh, cô thích nghe anh nói chuyện, cho dù đôi khi anh hơi cau mày khi cô làm không tốt.

Nhưng điều này có nghĩa là mối quan hệ giữa hai người bọn họ là không bình thường hay sao?

Khương Tuệ Tuệ cũng không biết nữa.

Nếu Tạ Phương Hoa không hỏi, có lẽ cô đã không nghĩ nhiều về điều đó.

Nhưng bây giờ bị Tạ Phương Hoa hỏi và cô bắt đầu nhìn thẳng vào trái tim của chính mình. Cô cảm thấy rằng hình như bản thân cô thích Tống Thời Thanh rồi thì phải? Kiểu thích đó dường như đã vượt qua sự thích ngay từ đầu của cô khi chỉ thích Tống Thời Thanh như một nhân vật trong sách?

Điều khiến cô thích thú là anh đã thay đổi từ một nhân vật trong sách từ lâu thành Tống Thời Thanh ngoài đời thực như bây giờ.

Chương 183: Chương 183

Nghĩ đến đây, trái tim của Khương Tuệ Tuệ nhin không được mà đập lỡ một nhịp. Cô không biết nó tốt hay xấu. Cô cũng khá sợ hãi bản thân sẽ yêu Tống Thời Thanh, bởi vì cô không biết tình cảm của Tống Thời Tình đối với cô như thế nào, vốn dĩ tính tình cô hơi kiêu ngạo, cho dù thích một người thì cũng muốn đối phương phải mở miệng trước.

Chẳng lẽ cô ấy cũng cảm thấy quan hệ giữa hai người bọn họ 'không bình thường' sao? Như thế nào là không bình thường?

Nhưng trong nguyên tác đã viết rất rõ ràng, Tống Thời Thanh sẽ không dễ dàng động lòng với bất kỳ người phụ nữ nào. Anh là một người có nhiều dự định lớn, anh sẽ làm nên sự nghiệp lớn trong tương lai, có lẽ... trong lòng anh căn bản là không hề có cô.

Nhưng mà trong lòng anh thật sự không có hình bóng cô hay sao? Khương Tuệ Tuệ nghĩ về một số chi tiết về cách mà bọn họ ở chung với nhau trong những ngày này, cô cảm thấy rằng có lẽ với Tống Thời Thanh thì cô không giống như những người khác.

Nhưng rốt cuộc khác nhau như thế nào thì khó nói.

Sau khi nghĩ về điều đó, Khương Tuệ Tuệ định thần lại, cô lập tức đỏ mặt và một đám mây bay qua đôi má sáng bóng như ngọc của cô, hơi có chút ngại ngùng.

Cô chuyển chủ đề: "Chị Phương Hoa, chị đừng có trêu chọc tôi nữa. Đúng rồi, món sườn lần trước tôi đưa cho chị nấu có ngon không? Thế nào, ăn ngon không?"

Tổng Thời Thanh cho nhà bọn họ hai miếng xương sườn, tuy nhà bọn họ đông người, nhưng bọn họ cũng không thể ăn hết chúng trong vài ngày. Xương sườn không giống như thịt chân trâu, có thể được tẩm ướp và sấy khô để làm chân giò hun khói hoặc thịt trâu khô.

Bây giờ thời tiết ngày càng nóng, sợ nó sẽ bị hỏng nếu để lâu, vì vậy Khương Tuệ Tuệ đã mang cho Tạ Phương Hoa một vài cân.

Tạ Phương Hoa biết Khương Tuệ Tuệ đang thay đổi chủ đề nói sang chuyện khác, nhưng nếu Khương Tuệ Tuệ không muốn nói, cô ấy cũng sẽ không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào.

Nghe theo lời cô, cô ấy quay đầu lại, gật đầu nói: "Ừm, tôi làm theo phương pháp cô dạy, thật sự là ăn rất ngon, thật không biết sau này ai sẽ cưới cô về nhà, người đó nhất định là rất may mắn, cô lớn lên xinh đẹp như vậy lại còn nấu ăn rất ngon. Chỉ cần tôi là đàn ông, tôi nhất định sẽ cưới cô."

Khương Tuệ Tuệ nhoẻn miệng cười, trong mắt có chút tinh nghịch nói: "Chị không phải đàn ông thì tôi cũng vẫn sẽ đồng ý sống với chị, hiện tại chị hãy cưới tôi đi."

Tạ Phương Hoa cũng cười, duỗi ngón tay chỉ chỉ vào chóp mũi Khương Tuệ Tuệ: "Cô lớn lên xinh đẹp như vậy, nhất định là sẽ có rất nhiều người thích cô, tôi sẽ không tranh giành với những người đó đâu."

Sau khi thời kì trồng cây kết thúc, xã thông báo cho các đại đội có ba ngày nghỉ, cho mọi người có thời gian nghỉ ngơi thật tốt, sau ba ngày nghỉ thì mọi người sẽ bắt tay vào việc thu hoạch lúa mì.

Khi đó chúng ta phải nâng cao tinh thần, thể hiện tinh thần cách mạng không sợ gian khổ không sợ chết, đấu tranh với thiên nhiên để thu hoạch lúa mì!

Khương Tuệ Tuệ luôn tự giặt quần áo của mình, ngày thường không phải thời gian được nghỉ, cô sẽ giặt chúng trực tiếp ở nhà bằng nước do anh trai của cô lấy về. Bây giờ cô có thời gian, cô bỏ quần áo vào một cái chậu gỗ, lấy một miếng xà phòng và đi ra sông để giặt quần áo.

Cố Diệp Phi

Cô cố ý chọn thời gian khác với thời gian của Lưu Ái Đệ, buổi chiều Lưu Ái Đệ sẽ đi giặt quần áo, nếu không thì khi Lưu Ái Đệ thấy cô dùng nhiều xà phòng để giặt quần áo như vậy thì chắc chắn sẽ bắt đầu căn nhắc mặt.

Kể từ khi Phương Quế Chi nói tất cả mọi việc ở lần trước, Lưu Ái Đệ đã thành thật trong một thời gian và cô ta không đối đầu với cô nữa.

Đối với điều này, Khương Tuệ Tuệ vừa vui mừng vừa có chút tiếc nuối, bởi vì Lưu Ái Đệ không khiêu khích cô, điều đó có nghĩa là hệ thống cực phẩm miệng quạ đen của cô không thể sử dụng được, và cô sẽ không thể nhận được phần thưởng từ hệ thống.

Chương 184: Chương 184

Nhưng cái mừng nhiều hơn cái tiếc, dù sao gia đình cũng hạnh phúc hòa thuận thì ai chẳng thích?

Hôm nay Khương Tuệ Tuệ vẫn mặc một chiếc quần ống rộng lưng cao và áo ba lỗ tay dài cổ tròn do Tạ Phương Hoa sửa, trông không có gì đặc biệt nhưng lại tôn lên tất cả những ưu điểm trên dáng người của cô lên gấp nhiều lần, thậm chí trông eo càng thon và chân càng dài hơn.

Nói tóm lại thì khi cô mặc bộ đồ này bước ra ngoài, cô chắc chắn là cô gái xinh đẹp nhất ở xã Nguyệt Phượng Loan này.

Khương Tuệ Tuệ tùy ý buộc tóc thành búi tròn, nhặt chiếc chậu gỗ lên và đặt nó vào eo, và cố định nó bằng cái tay kia, sau đó đi về phía dòng sông.

Con sông nơi cô sẽ giặt quần áo chảy qua toàn bộ xã Nguyệt Phượng Loan, đại đội thứ nhất của bọn họ nằm ở đầu nguồn, từ nhà bọn họ đi bộ đến mất khoảng mười phút.

Chuyện này cũng không có là gì, dù sao cô cũng đã đi xuyên đến đây một thời gian, đi đâu cũng đã quen với việc đi bằng hai chân. Chỉ là cô không bao giờ ngờ rằng Khương Thúy Thúy và Lâm Hồng Bình cũng đang ở đó.

Phản ứng đầu tiên của cô là muốn rời đi, nhưng nghĩ lại, cô không nợ bọn họ cái gì, vậy tại sao cô phải trốn tránh bọn họ? Nếu phải trốn tránh thì bọn họ mới là người cần trốn tránh mà đúng không?

Từ xa, cô nhìn thấy Khương Thúy Thúy và Lâm Hồng Bình bên bờ sông, Lâm Hồng Bình đang ngồi trên một tảng đá, sau khi Khương Thúy Thúy giặt quần áo xong, cô ta đã giặt lấy quần áo của hắn ta, mặc kệ sự phản đối của Lâm Hồng Bình.

Cô ta cười nói: "Anh Hồng Bình, tháng sau chúng ta sẽ kết hôn rồi, em gần như là người của anh rồi, sao anh còn khách sáo với em như vậy? Sau này em sẽ làm công việc giặt giũ này cho anh, em sẽ chăm sóc anh thật thoải mái và dễ chịu, anh không cần phải làm gì cả. Bây giờ anh là trung đội trưởng, sao anh lại có thể tự giặt quần áo được? Lỡ như có người nhìn thấy rồi chê cười anh thì sao?"

Lâm Hồng Bình chỉ có thể nói: "Khi bọn anh ở trong quân đội, mọi người luôn tự giặt quần áo của mình. Ngay cả đại đội trưởng và trung đoàn trưởng của anh cũng tự giặt quần áo của bản thân. Thúy Thúy, anh có giặt quần áo hay không cũng không liên quan gì đến việc anh có phải là một trung đội trưởng hay không. Sau này đừng nói những điều như vậy nữa, để người khác nghe thấy sẽ không tốt."

Khương Thúy Thúy có tâm cơ như thế nào thì rốt cuộc cũng chỉ là một người tốt nghiệp tiểu học.

Cô ta nghĩ rằng trung đội trưởng đã là một quan chức lớn, sau khi Lâm Hồng Bình trở thành trung đội trưởng, việc giặt tự quần áo sẽ rất mất mặt. Không chỉ như vậy, ngay cả ở xã Nguyệt Phượng Loan, rất ít đàn ông tự mình giặt quần áo.

Nhưng cô ta biết rằng bản thân đến được với Lâm Hồng Bình cũng không dễ dàng, vì vậy cô ta luôn làm theo những gì Lâm Hồng Bình nói, cố gắng tạo ra cảm giác rằng việc Lâm Hồng Bình lấy cô ta là rất xứng đáng.

Cố Diệp Phi

Cô ta siêng năng và nhanh nhẹn trong công việc, có thể đánh bại Khương Tuệ Tuệ vài con phố.

Đừng tưởng cô ta không biết, mấy ngày nay Khương Tuệ Tuệ vẫn làm việc với Tống Thời Thanh đó, nói là cô làm hết việc rồi, nhưng thực ra cô cũng chẳng làm được bao nhiêu việc.

“Được, vậy em sẽ không bao giờ nói nữa.” Khương Thúy Thúy không vì bị Lâm Hồng Bình nói mà không vui, ngược lại còn cười cười nói: “Sau khi chúng ta kết hôn, em sẽ đi theo quân được không?”

Nói xong, Khương Thúy Thúy đặt chiếc áo đang giặt trên tay của Lâm Hồng Bình xuống, nhìn Lâm Hồng Bình đầy mong đợi.

Lâm Hồng Bình nhìn khuôn mặt của Khương Thúy Thúy, mặc dù Khương Thúy Thúy và Khương Tuệ Tuệ là chị em họ, nhưng gen của mẹ Khương Thúy Thúy, Trương Cúc Hoa thực sự là quá mạnh, Khương Thúy Thúy lớn lên trông giống Trương Cúc Hoa ít nhất là bảy phần.

Chương 185: Chương 185

Đương nhiên là Khương Thúy Thúy may mắn không thừa hưởng đôi mắt tam giác của Trương Cúc Hoa.

May mắn thay, cô ta có một đôi mắt to tròn động lòng người, vì vậy cô ta không giống Trương Cúc Hoa, cũng chính vì đôi mắt của cô ta mà Lâm Hồng Bình đã xúc động khi cô ta khóc vào ngày Lâm Hồng Bình trở về.

Nhưng nếu so sánh với Khương Tuệ Tuệ, thì đó chính là một trời một vực.

Nghe những lời của Khương Thúy Thúy nói, Lâm Hồng Bình đột nhiên sững sờ hoảng hốt trong giây lát.

Trong đầu hắn ta, khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ chồng lên khuôn mặt của Khương Thúy Thúy trước mặt hắn ta, điều này khiến hắn ta cảm thấy người trước mặt bản thân dường như là Khương Tuệ Tuệ.

Nhưng trong thâm tâm hắn ta biết rất rõ rằng người trước mặt hắn ta không phải là Khương Tuệ Tuệ.

Hắn ta rất buồn bã đau khổ, rõ ràng là hắn ta đã quyết định cưới Khương Thúy Thúy, nhưng những ngày này...

Đặc biệt là sau khi hắn ta nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ ôm cánh tay của Tống Thời Thanh và nở một nụ cười ngọt ngào, ấm áp như vậy với Tống Thời Thanh, hắn ta đã không ngừng mơ về Khương Tuệ Tuệ.

Hắn ta nhin không được mà suy nghĩ, nếu Khương Tuệ Tuệ không làm điều có lỗi với hắn ta thì tốt biết mấy.

Nhưng tất cả mọi thứ đều không thể quay trở lại như ban đầu được nữa...

"Anh Hồng Binh? Anh có chuyện gì vậy?" Khương Thúy Thúy trở nên nôn nóng lo lắng khi đến nửa ngày mà cô ta vẫn không nhận được câu trả lời từ Lâm Hồng Binh. Anh Hồng Binh không muốn cô ta theo quân hay sao? Nhưng nghe nói chính sách theo quân hiện nay rất tốt, người nhà hàng tháng còn có thể được trợ cấp, đây không phải là chuyện tốt hay sao?

Lâm Hồng Binh lấy lại tinh thần và gật gật đầu: "Được."

Đúng lúc này, Khương Tuệ Tuệ đã đến gần.

Cô vừa đi vừa phàn nàn về độ buồn nôn của hai người bọn họ. Đặc biệt là những gì Khương Thúy Thúy đã nói, nghe một chút thì cái gì mà: "Sau này em sẽ làm công việc giặt giũ này cho anh, em sẽ chăm sóc anh thoải mái và dễ chịu, anh không cần phải làm gì cả. Bây giờ anh là trung đội trưởng, sao anh lại có thể tự giặt quần áo được? Lỡ như có người nhìn thấy rồi chê cười anh thì sao?"

Cho rằng bản thân đang sống trong thời kì phong kiến hay sao? Cho dù sau này công cuộc cải cách mở cửa không tốt bằng, ít nhất cũng là Tân Hoa Quốc, triều đại Đại Thanh cũng đã sụp đổ không biết bao nhiêu năm.

Trung đội trưởng thì làm sao, trung đội trưởng không có tay không biết giặt quần áo sao? Cô ta lại còn phục vụ thoải mái và dễ chịu, cô ta thực sự nghĩ bản thân là một bà già trong xã hội cũ phải không?

Cố Diệp Phi

Khó trách Lâm Hồng Binh thích Khương Thúy Thúy, thủ đoạn của Khương Thúy Thúy thực sự rất khó để người bình thường học được.

Khi chỉ còn cách hai người chừng một hai mét, cô vô tình dẫm phải một cành cây khô. Có một tiếng 'răng rắc' rất sắc nét.

Hai người phía trước nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ.

Một tia không thích lóe lên trong mắt Khương Thúy Thúy, điều này dễ dàng bị Khương Tuệ Tuệ bắt gặp.

Cô mím môi đỏ mọng, khẽ hừ một tiếng, quay mặt sang một bên trợn mắt không thương tiếc, Khương Thúy Thúy có tư cách gì mà không thích cô? Nói rõ ràng xem, ai là kẻ vô liêm sỉ đi cướp đàn ông và hủy hoại thanh danh của người khác trước?

Về phần Lâm Hồng Bình, khi nhìn thấy cô, hắn ta lộ ra một ánh mắt rất khó hiểu.

Điều này làm cho Khương Tuệ Tuệ càng không thể chịu nổi, tại sao tên tra nam cấu kết với em vợ của mình lại có biểu hiện như thế hắn ta là nạn nhân vậy? Cũng quá là bạch liên hoa đi.

[Chú thích: Bạch liên hoa tức là chỉ một cô gái cả vẻ bên ngoài lẫn nội tâm đều trong sáng và thánh thiện. Từng cử chỉ, hành động, lời nói của bạch liên hoa đều nhất quán và mang theo một quy chuẩn đạo đức nhất định, thường dùng từ này để hàm ý mỉa mai thay vì khen ngợi, thường đóng vai yếu ớt, cần sự chở che từ người khác trong hầu hết mọi vấn đề, lợi dụng sơ hở từ mối quan hệ của người khác để chiếm lợi cá nhân.]

Chương 186: Chương 186

Cô sốt ruột không kiên nhẫn mà nhú nhú mày, tìm một chỗ cách xa hai người bọn họ, đặt chậu gỗ xuống, định giặt quần áo ở đây. Ngân nga một bài hát, coi như hai người cách đó không xa không tồn tại.

.....

Ở nông thôn lúc này, hai dụng cụ nói chung không thể tách rời khi giặt giũ là: que giặt và ván giặt.

Mỗi lần Lưu Ái Đề giặt quần áo, Khương Tuệ Tuệ đều thấy cô ta lấy quần áo lên, thoa một ít xà phòng rồi liều mạng chà chà xoa xoa lên ván giặt rồi dùng que giặt gỗ gõ.

Cô đang tự hỏi liệu những miếng vá quần áo đó có phải là do Lưu Ái Đề giặt bị rách chứ không phải mặc bị rách đúng không?

Vì vậy ngay cả khi không có máy giặt hoàn toàn tự động, cô vẫn sẽ tự giặt quần áo. Bây giờ đồ dùng thiếu thốn, quần áo của cô mềm nhẹ, cô không muốn bị Lưu Ái Đề giặt hỏng, sau này chỉ có thể mặc quần áo có miếng vá đi ra ngoài.

Cô ít đổ mồ hôi hơn, lại hay thay quần áo hàng ngày, sau khi xoa xà phòng, cô xoa nhẹ tay rồi rửa lại bằng nước sạch.

Giặt một bộ quần áo cũng không mất nhiều thời gian, sau khi giặt bằng xà phòng lần đầu tiên, cô múc một thau nước vào chậu, ngâm quần áo vào đó một lúc. Sau khi ngâm đủ, chỉ cần giặt sơ qua là sẽ rất sạch.

Dòng sông ở đây chưa bị ô nhiễm nhiều, rất trong xanh, thậm chí có thể nhìn thấy cả sỏi cuội, tôm cá dưới đáy sông. Nước hơi lạnh, nhưng bây giờ thời tiết đang trở nên nóng hơn nên cũng không cảm thấy lạnh.

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ ngửa ngáy, cô cố ý tìm một nơi mà Lâm Hồng Bình và Khương Thúy Thúy không nhìn thấy, bị một tảng đá lớn chặn lại, cô cởi giày ra, để lộ đôi bàn chân mềm mại hồng hào bóng loáng.

Sau đó xắn ống quần lên vài lớp, lộ ra đôi chân thon dài trắng hồng. Những đường nét của đôi chân cô rất đẹp, và chúng dường như trắng phát sáng dưới ánh mặt trời.

Sau khi chắc chắn quần không bị nước sông làm ướt, cô ngồi trên tảng đá ngâm chân xuống nước, lúc đầu cảm thấy có chút hơi lạnh lẽo nhưng sau khi quen dần thì cảm thấy rất dễ chịu. Cô dùng đưa chân thoải mái, thỉnh thoảng tạt một chút bọt nước.

Mặt trời đang đỏ xuống, cô vươn những ngón tay ra như muốn đón lấy ánh mặt trời.

Bên sông có một cánh đồng hoa lau, bây giờ đúng lúc đến mùa hoa lau nở. Khi gió thổi qua, hoa lau theo gió tung đưa, hoa lau trắng như tuyết theo gió bay về phía trước, trắng xóa như tuyết rơi.

Khương Tuệ Tuệ ngẩng người nhìn khung cảnh cách đó không xa, thực sự là bị ấn tượng. Cô không bao giờ nghĩ rằng có một phong cảnh đẹp như vậy ở đây. Cũng chính từ lúc này, cô hoàn toàn cảm thấy thập niên 70 không có gì không tốt, ngoại trừ việc hơi lạc hậu, nhưng nó cũng khiến cô chân chính cảm nhận được thế nào là cuộc sống.

Thỉnh thoảng có tôm cá bơi qua vờn dưới chân cô, hơi ngứa ngáy, cô nhin không được mà cười ra một tiếng trong trẻo như tiếng chuông bạc kêu.

Khi Tống Thời Thanh đến, anh đã nhìn thấy cảnh như này.

Giống như một bức tranh cuộn, chậm rãi mở ra, đẹp không thể diễn tả hết, làm người khác say đắm. Anh đi về phía bức tranh cuộn, thậm chí không nỗ lực quấy rầy, lúc này, chiếc chèo mà Khương Tuệ Tuệ đặt trên đá bất ngờ bị lật úp, quần áo trong chèo rơi xuống sông, sắp bị dòng sông dìm xuống, bị cuốn trôi từ từ.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ nghe thấy động tĩnh, cô vội quay đầu nhìn sang, tim cô nhảy dựng, không còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp nữa, vội vàng đi vớt quần áo.

Bên kia, khi Lâm Hồng Bình đang nói chuyện với Khương Thúy Thúy, tâm trí anh ta không khỏi lang thang, và từ khóe mắt anh ta không ngừng chú ý đến Khương Tuệ Tuệ đang ở rất xa với bọn họ, mặc dù từ bên cạnh anh ta, anh ta chỉ có thể nhìn thấy tảng đá lớn.

Tuy nhiên, anh ta thấy chèo của Khương Tuệ Tuệ bị lật và quần áo của cô sắp bị sông cuốn trôi nên anh ta không thể ngồi yên.

Chương 187: Chương 187

Phớt lờ không để ý đến câu hỏi của Khương Thúy Thúy "Anh Hồng Bình, anh sẽ mặc quần phục trong ngày cưới của chúng ta hay sao?", anh đứng dậy, sải bước đi nhanh tới và định nhặt lại quần áo giúp cô.

Không ngờ, một người khác còn nhanh hơn anh ta.

Tống Thời Thanh đi vài bước đến bờ sông, đặt giỏ cá để đựng cá trong tay xuống, đi hai ba bước xuống sông và nhặt tất cả quần áo của Khương Tuệ Tuệ lên. Lúc cầm chiếc cuối cùng lên, bởi vì hình thù quá kỳ lạ chưa từng thấy qua, trong lòng anh cảm thấy có chút tò mò nên nhìn không được nhìn thêm vài lần, tay còn sờ soạng một chút.

Rất mềm mại.

Nhưng chiếc quần áo này có hình dạng giống như hai vỏ sò, anh không thể nghĩ ra nó có thể mặc ở đâu.

Khương Tuệ Tuệ rõ ràng không ngờ rằng Tống Thời Thanh sẽ đột ngột đi tới, khi cô nhìn thấy Lâm Hồng Bình đứng dậy và định nhặt quần áo của mình, cô cảm thấy có chút chán ghét khi nghĩ rằng Lâm Hồng Bình sẽ chạm vào quần áo của mình.

Nếu đúng như vậy, cô thà vứt bỏ đồng quần áo này còn hơn mặc lại.

Ngay khi cô định mở miệng bảo Lâm Hồng Bình đừng chạm vào quần áo của cô, Tống Thời Thanh đã đi tới.

Chỉ là... Cô chớp chớp đôi mắt ướt át, nhìn thấy thứ mà Tống Thời Thanh đang cầm trong tay chính là đồ lót của mình, khuôn mặt cô nhin không được mà đỏ bừng.

Cái đồ lót này cũng là do hệ thống khen thưởng, thời đại này không có loại đồ lót này, cái đồ lót này là đồ mới chưa mặc, đây là lần đầu tiên giặt.

Nhưng điều kỳ lạ là ngượng ngùng xấu hổ thì ngượng ngùng xấu hổ, nhưng cô không cảm thấy mâu thuẫn vì nó. Cô không cảm thấy rằng sau khi Tống Thời Thanh chạm vào đồ lót của cô thì cô không thể mặc nó nữa.

Cô ho nhẹ một tiếng, đi tới bên cạnh Tống Thời Thanh, thấp giọng hỏi: "Thanh niên trí thức Tống, thứ anh đang cầm là đồ lót của tôi."

Giọng cô nhỏ đến mức chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy, tinh tế và dịu dàng, như làn gió rút vào tai Tống Thời Thanh, triển miên và nóng bỏng.

Sau khi nghe rõ ràng những lời của Khương Tuệ Tuệ, đôi mắt của Tống Thời Thanh tối sầm lại và đôi môi mím chặt của anh càng mím chặt hơn. Lộc cộc, cổ họng lặn lộn, ngay sau đó, cánh tay cầm quần lót nổi gân xanh lên, như thể ngượng ngùng xấu hổ, nhưng cũng có vẻ như rất kích thích, và anh đang ăn mừng.

Đồ lót lạnh lẽo trên tay dính đầy nước đường như đang bốc cháy.

Tống Thời Thanh nhanh chóng ném chiếc đồ lót vào trong chậu, ho nhẹ một tiếng rồi quay mặt sang một bên, không nhìn vào đôi mắt trong veo của Khương Tuệ Tuệ ở đối diện.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ rõ ràng nhận thấy rằng tai của Tống Thời Thanh đã đỏ lên.

Cố Diệp Phi

Đột nhiên cô không nhin được mà muốn cười, Tống Thời Thanh đỏ mặt, ngược lại rất đáng yêu. Cảm giác muốn cười này đè nén sự ngượng ngùng xuống, cô không nhin được mà bật cười khúc khích một tiếng.

Sự trêu chọc trên khuôn mặt cô khiến Tống Thời Thanh muốn dạy cho cô một bài học, lật cô lại, đè cô lên đùi anh, sau đó vỗ mạnh vào m.ô.n.g cô vài cái để cho cô biết anh lợi hại như thế nào.

Đúng lúc này, giọng nói của Khương Thúy Thúy truyền đến: "Anh Hồng Bình, vừa rồi anh muốn đi nhặt quần áo cho chị Tuệ Tuệ phải không? Anh đã nhìn thấy rồi, dáng vẻ này của cô ấy khác gì hồ ly tinh quyến rũ người khác, khi không có anh, không biết cô ấy đã quyến rũ đàn ông như thế nào!"

Lời nói này lọt vào tai Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh, Khương Tuệ Tuệ không quan tâm, dù sao cô cũng đã quen với điều đó, cô mím môi hừ một tiếng.

Có gì sai khi cô xinh đẹp giống như hồ ly tinh? Cho dù là hồ ly tinh, cô cũng không trở thành tiểu tam tranh giành đàn ông của người khác, đúng không? Cô không thể tập trung vào việc kết giao với một mình Tống Thời Thanh hay sao?

Chương 188: Chương 188

Nhưng thật ra sắc mặt Tống Thời Thanh lại trầm xuống, ánh mắt lạnh như d.a.o rơi vào trên người Khương Thúy Thúy, hai bàn tay mảnh khảnh dưới cánh tay siết chặt của anh nắm chặt thành quyền, hiển nhiên là đang tức giận.

Khương Thúy Thúy không hiểu sao lại rung mình run lập cập, trong lòng chột dạ, nhưng nghĩ đến việc có Lâm Hồng Bình ở đây, không lẽ cô ta còn sợ Tống Thời Thanh, một đứa con của kẻ phản loạn hay sao?

Khi nhìn về phía Lâm Hồng Bình, vẻ mặt cô ta lại là vẻ hận sắt không thành thép.

Cô ta nghĩ rằng chỉ cần danh tiếng của Khương Tuệ Tuệ bị hủy hoại và cô ta chủ động hơn một chút, cô ta sẽ có thể nắm chắc trái tim của Lâm Hồng Bình. Rõ ràng là cô ta đã làm được rồi, Khương Tuệ Tuệ không biết sống chết, hơn nữa cô ta còn không biết kiềm chế bản thân sau khi cùng Đàm Thiên Vĩ lan truyền những chuyện đó, hiện tại lại còn dính líu đến một đứa con của kẻ phản loạn, chẳng phải ông trời đang giúp cô ta hay sao?

Nhưng tại sao Lâm Hồng Bình gần đây càng ngày càng trở nên mất tập trung khi ở bên cô ta?

Khương Thúy Thúy đang rất nóng nảy, cô ta đã lên kế hoạch cho tất cả những điều này, cô ta sắp có thể kết hôn với Lâm Hồng Bình, nhưng Khương Tuệ Tuệ lại giống như âm hồn không tan.

Trong mắt cô ta hiện lên sự tức giận, trong lòng cô ta nguyên rủa Khương Tuệ Tuệ rằng cô nên c.h.ế.t đi.

Đúng lúc này, cô ta bất ngờ trượt chân, sau đó cả người đều rơi xuống sông.

Nơi mà Khương Tuệ Tuệ chọn là nơi con sông tương đối nông, nhưng con sông ở đây lại tương đối sâu. Khương Thúy Thúy không biết bơi nên sau khi rơi xuống nước, cô ta chỉ có thể vùng vẫy không ngừng, há miệng cầu cứu nhưng lại uống vào mấy ngụm nước.

Lâm Hồng Bình ban đầu bị hành động của Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh làm cho đỏ mặt, nhưng sau khi nghe thấy động tĩnh, anh ta không dám chậm trễ nữa, nhanh chóng cởi áo trên nhảy xuống sông cứu người.

Cố Diệp Phi

...

Mặt khác, Khương Tuệ Tuệ cũng không chú ý nhiều đến nhiều như vậy. Bởi vì, sở dĩ Khương Thúy Thúy rơi xuống sông chính là bởi vì cái miệng quạ đen của cô.

Chỉ là cô biết Lâm Hồng Bằng biết bơi, hơn nữa sông ở đây không đủ sâu để người lớn c.h.ế.t chìm, cho nên cô mới dám nói như vậy. Sau khi nhìn thấy Khương Thúy Thúy được Lâm Hồng Bình cứu lên bờ, cô đem ánh mắt đã nhìn đi chỗ khác.

Lần này hệ thống tặng cho cô một hộp sô cô la Thụy Sĩ làm phần thưởng, bộ quần áo cô mặc hôm nay không có túi, phần thưởng đại khái là trực tiếp đặt ở trong phòng cô, cô cũng không để ý lắm.

"Anh tới câu cá hay sao?" Khương Tuệ Tuệ nhìn cần câu và giỏ cá mà Tống Thời Thanh để qua một bên.

Tống Thời Thanh gật gật đầu, "Ừ."

Sau khi Khương Thúy Thúy làm ầm lên vừa rồi, đôi tai của anh đã trở lại màu sắc ban đầu. Mặc dù anh vẫn không được tự nhiên và thoải mái vì anh vừa véo đồ lót của Khương Tuệ Tuệ, thậm chí nghĩ đến sự đụng chạm mềm mại, anh vẫn cảm thấy hơi mất tập trung.

Nhưng khả năng điều chỉnh của anh cực kỳ mạnh, và anh che giấu sự khó chịu không được tự nhiên này rất tốt.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ giặt xong quần áo lần này, cô không dám đặt chậu gần sông nữa, cô đặt nó xa hơn một chút, và đặt nó rất ổn định, để nó không đến mức rơi xuống sông một lần nữa .

Cô đi đến chỗ Tống Thời Thanh đang định câu cá, ngoan ngoãn đứng bên cạnh quan sát anh.

...

Bên kia, sau khi Khương Thúy Thúy rơi xuống sông, ngoại trừ uống mấy hớp nước bị sặc ra, vấn đề cũng không có gì nghiêm trọng.

Chỉ là quần áo của cô đều ướt sũng, cô ta giống như một con gà rơi vào nồi canh. Mái tóc màu vàng linh tinh do thiếu dinh dưỡng dính vào trán, giá trị nhan sắc so với lúc trước thấp hơn một chút.

Cô ta ôm lấy Lâm Hồng Bình và thút thít khóc, kể lể nói rằng cô ta rất sợ hãi.

Chương 189: Chương 189

Cuối cùng, Lâm Hồng Bình không còn cách nào khác là cõng cô ta trên lưng và đưa cô ta về nhà.

Lúc này, chỉ còn lại hai người Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh bên bờ sông.

Gió nhẹ, mây lạng, lau sậy tung bay, mọi thứ đều thật đẹp.

Đột nhiên cần câu có chút động tĩnh, đây là lần đầu tiên Khương Tuệ Tuệ bình tĩnh lại và xem một người câu cá. Cô lập tức nín thở hồi hộp, sợ rằng tiếng thở của cô sẽ xua đuổi con cá đi.

Đôi tay trắng nõn mảnh khảnh kia vẫn đang vẫy vẫy, ra hiệu cho Tống Thời Thanh có cá sắp cắn câu, mau cầm cần câu lên.

Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của cô, Tống Thời Thanh không nhịn được cười khẽ một tiếng, trong lòng sinh ra một chút ý muốn nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của cô, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là nghĩ tới mà thôi.

Sở dĩ anh không nhắc cần câu lên ngay là vì lần đầu tiên con cá đớp mồi chỉ là thử sức, nếu lúc này anh vội vàng giơ cần lên rất có thể con cá sẽ chạy mất.

Sau khi đợi một lúc, con cá cảm thấy không có gì nguy hiểm và mất cảnh giác, khi nhắc cần lên lần nữa, khả năng cao là con cá sẽ bị mắc câu.

Quả nhiên, sau khi anh nhấc cần câu lên, đã câu được một con cá to bằng bốn ngón tay.

Cố Diệp Phi

Khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ cho thấy niềm vui khi được giải tỏa sau căng thẳng, cuối cùng cô cũng dám mạnh dạn thở ra. Lập tức, cii hít sâu một hơi, thấp giọng lầm bầm nói: "Cuối cùng cũng bắt câu được một con cá, nhưng nó làm tôi sắp ngạt thở, nên không nhanh nhấc cần câu lên, tôi suýt chút nữa là hít thở không thông."

Cô dẫu môi lên nói, giọng điệu có chút ủy khuất. Nhưng cũng không khiến người ta chán ghét, chỉ cảm thấy là cô rất đáng yêu.

Trong mắt Tống Thời Thanh vô thức tràn ngập cưng chiều sủng nịnh, quay đầu nhìn về phía cô. Chỉ thấy n.g.ự.c cô phập phồng và nhô lên do thở mạnh, khuôn n.g.ự.c căng phồng, tràn đầy quyến rũ.

Anh vội vàng cuống quýt ngoảnh mặt đi, lại bắt gặp đôi môi hồng nhuận mềm mại của cô chỉ khẽ mím lại như đang chờ được dưỡng ẩm, đôi mắt nâu nhạt kia ươn ướt, dịu dàng như nước.

Quên đi, mọi bộ phận trên người cô đều hấp dẫn c.h.ế.t người đối với Tống Thời Thanh, tốt hơn là anh nên đi xem cá.

Thứ anh bắt được là một con cá trích đang nhảy nhót một cách liêu lĩnh sau khi anh bỏ vào giỏ cá. Tuy nhiên, cho dù nó có nhảy nhót giãy giụa thế nào đi chăng nữa thì cũng chạy không khỏi nắng và sẽ trở thành một món ăn trên đĩa.

Khương Tuệ Tuệ ngồi xổm xuống để nhìn con cá, và không nhịn được mà chọc chọc vào nó, con cá thậm chí còn nhảy lên lợi hại hơn.

Thay vì ái ngại sợ hãi, cô lại nói: "Làm thịt kho tàu soa? Hay là nấu canh trong? Hay chiên thành cá khô?"

...

Bao năm qua, nhà nào muốn ăn cá đều ra đây bắt cá, thật ra cũng không có quá nhiều cá trên sông. Lúc đầu câu được một con cá lớn là một loại may mắn, nhưng đợi một lúc sau, cần câu lại không nhúc nhích.

Tổng Thời Thanh nhìn Khương Tuệ Tuệ ở một bên, người đã có chút buồn chán, và hỏi: "Cô có muốn đi hái quả mâm xôi tháng nam không? Tôi sẽ đưa cô đến đó."

Đôi mắt của Khương Tuệ Tuệ sáng lên, cô không thể chờ đợi được mà đứng dậy, và vui vẻ hân hoan nhảy nhót trả lời "Tôi muốn!"

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng sủa của cô ấy nhàn lại thành một quả bóng, biểu cảm của cô ấy chuyển từ vui vẻ trở nên ủy khuất. Giống hồ cảm thấy có chút mất mặt, ôm mặt, thấp giọng nói một câu: "Tôi... Tôi ngồi xồm đã lâu, chân tê rần..."

Tổng Thời Thanh: "... "

Anh thầm nghĩ, thật là một người yếu đuối.

Bất đắc dĩ ngồi xồm xuống bên cạnh cô, anh dùng tay bịt chân cô lại. Tay anh có chút lạnh, Khương Tuệ Tuệ thậm chí còn xuyên qua lớp quần áo hơi co rút lại, sau đó bất lực nhìn anh bằng đôi mắt đáng thương như một con vật nhỏ, thấp giọng hỏi: "Thanh niên trí thức Tổng? Anh đang làm gì vậy?"

Chương 190: Chương 190

"Xoa xoa chân cho cô, xoa xong sẽ không bị tê nữa." Tống Thời Thanh kiên nhẫn giải thích.

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, như thể đang nghĩ về điều gì đó, lại nhỏ giọng nói: "Anh có nhận ra điều gì không? Anh không còn hung dữ với tôi như trước nữa."

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh đang xoa chân cho cô thì đột nhiên động tác dừng lại, sau đó hỏi: "Trước kia tôi đối xử với cô rất hung dữ?"

"Đúng vậy!" Khương Tuệ Tuệ Gật gật đầu như gà mổ thóc, giống như thấy bản thân diễn tả chưa đủ chính xác, cô còn đưa tay ra thể hiện một động tác rất nhiều, nghiêm túc mà nói, "Hung dữ như vậy."

Tống Thời Thanh: "..."

Có không? Tại sao anh không cảm thấy như vậy?

Cô yếu đuối như, nếu anh thực sự hung dữ với cô, làm sao có thể như thế này? Cô chưa bao giờ thấy đáng vẻ anh trở nên thực sự hung dữ, và sợ rằng sau khi trải qua một lần, cô sẽ bỏ chạy và không bao giờ dám gặp lại anh.

Cô ấy quá yếu đuối đến nỗi anh chỉ có thể ôm cô trong lòng bàn tay.

"Nhưng bây giờ anh đã thay đổi rất nhiều, và đôi khi anh còn cười với tôi. Mặc dù khi anh xụ mặt nghiêm túc cũng rất đẹp trai, nhưng

tôi nghĩ anh trông đẹp hơn khi cười lên. Khi anh cười, anh có một lúm đồng tiền nhỏ, anh có biết không ?" Khương Tuệ Tuệ hỏi.

Cô rất nghi ngờ bản thân Tống Thời Thanh không biết anh có má lúm đồng tiền, dù sao phong cách của anh là luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Hơn nữa khi cô đọc nguyên tác, trong phần mô tả ngoại hình của tác giả về Tống Thời Thanh, cũng không đề cập đến việc Tống Thời Thanh khi cười có một má lúm đồng tiền.

Vì vậy, khi cô nhìn thấy nó lần đầu tiên, cô giống như phát hiện ra một kho báu.

Một kho báu chỉ thuộc về một mình cô.

"Tôi biết." Tống Thời Thanh không nghĩ tới Khương Tuệ Tuệ sẽ nói chuyện này, anh sửng sốt một chút, theo sau đó gật đầu.

Anh được thừa hưởng chiếc má lúm đồng tiền này từ mẹ mình, mẹ của anh, bà ấy cũng có một chiếc lúm đồng tiền nhỏ như vậy trên má trái.

Khương Tuệ Tuệ nhìn Tống Thời Thanh đang xoa chân cô, khoảng cách giữa bọn họ rất gần, nhưng vì Tống Thời Thanh đang cúi nửa đầu nên cô chỉ có thể nhìn thấy một nửa đường viền của anh. Đôi môi luôn mím lúc này đã thả lỏng, môi dưới dày hơn môi trên, dáng môi đẹp.

Sau khi cô trở về từ chỗ của Tạ Phương Hoa vào ngày hôm qua, cô đã nghĩ tới nghĩ lui cả đêm. Cô đã bắt đầu thỏa hiệp, cô thừa nhận rằng bản thân cô thích Tống Thời Thanh.

Nhưng đồng thời cô càng thêm buồn bã hơn, đêm qua cô đã lầm bầm mắng tác giả cả một buổi tối.

Thực sự, tại sao lại thiết lập cho Tống Thời Thanh là một người không có hứng thú với phụ nữ, chẳng lẽ là vì tác giả không tìm được bạn gái trong hiện thực, cũng không muốn nhân vật dưới ngòi bút của mình tìm được đối tượng?

Nếu Tống Thời Thanh không phải là loại nhân vật không hiểu được việc tình cảm, có lẽ hai người bọn họ đã sớm đạt được kết quả như mong đợi, thậm chí có thể còn đã có con.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ phàn nàn xong, cô bắt đầu nghĩ xem bản thân nên tấn công Tống Thời Thanh như thế nào.

Nhưng cô luôn cảm thấy rằng cô sẽ không khó để tấn công quynh rũ Tống Thời Thanh, bởi vì trong những ngày ở bên cạnh Tống Thời Thanh, cô cảm thấy rõ ràng rằng Tống Thời Thanh rất khác với những gì được viết trong sách. Ít nhất, Khương Tuệ Tuệ nhớ đến mọi điều nhỏ nhặt mà khi bọn họ ở cùng nhau, Tống Thời Thanh vẫn luôn rất tốt với cô.

"Được rồi, cô đứng lên đi dạo một chút thử xem." Tống Thời Thanh đứng lên, đối với Khương Tuệ tuệ nói.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ nghe thấy như vậy, với sự hỗ trợ nâng dậy của Tống Thời Thanh, cô đã thử đi hai bước và phát hiện ra rằng đôi chân của mình thực sự không cảm thấy tê một chút nào. Trên mặt cô lộ ra vẻ vui mừng, khóe miệng còn có nụ cười: "Thật sự tốt, anh thật là lợi hại."

Chương 191: Chương 191

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ có chút yếu đuối, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của cô dường như được bôi mật ong, từ lúc bắt đầu, câu nói nhiều nhất với Tống Thời Thanh là 'anh thật là lợi hại'.

Cùng với đôi mắt lấp lánh của cô, nó thực sự khiến mọi người cảm thấy như bản thân họ là anh hùng của cô.

“Đi thôi, ta dẫn cô đi hái quả mâm xôi tháng năm.”

.....

Tống Thời Thanh dẫn đầu, đi về phía nam của dòng sông.

Khương Tuệ Tuệ đi theo phía sau Tống Thời Thanh, con đường ngày càng khó đi, người đến đây ngày càng ít, cỏ mọc rất tươi tốt. Cũng may, Tống Thời Thanh đi ở phía trước mở đường cho cô, dùng tay không nhổ cỏ dại.

Nếu không, nếu nó vô tình chạm vào làn da của Khương Tuệ Tuệ, da cô chắc chắn sẽ chảy máu.

Sau khi vượt qua con đường khá khó đi này, hiện ra trước mắt là một cánh đồng cỏ, xung quanh đồng cỏ mọc rất nhiều mâm xôi, treo trên dây leo như những vì sao.

Khương Tuệ Tuệ kích động phấn khích 'a' một tiếng, không cần Tống Thời Thanh nói, cô nhanh chân chạy qua bên kia.

Tống Thời Thanh nhin không được mà nhắc nhở một câu: "Trên đó có gai, cô cẩn thận một chút."

Cổ Diệp Phi

Quả mâm xôi ở đây thật sự rất nhiều, một tảng lớn rồi lại một tảng lớn, không biết Tống Thời Thanh làm sao tìm được một nơi tốt như vậy, hơn nữa còn có không có phát hiện ta. Nếu tất cả những quả mâm xôi ở đây được hái về, đoán rằng sẽ được vài cân đúng không?

Quả mâm xôi có vị chua ngọt, nhưng nếu sau thời gian này mà không hái những quả mâm xôi này xuống thì nó sẽ tự động rụng xuống và biến thành bùn đất.

Để bảo quản tốt hơn, Khương Tuệ Tuệ dự định sẽ hái tất cả những quả mâm xôi này và làm mứt mâm xôi, sau này nếu muốn ăn thì có thể lấy ra ăn, cũng có thể uống khi pha với nước, cũng sẽ có vị chua chua ngọt ngọt.

Thật vậy, như Tống Thời Thanh đã nói, trên cây quả mâm xôi có rất nhiều gai nhỏ, nếu không cẩn thận có thể bị gai đâm vào. Khương Tuệ Tuệ rất cẩn thận hái được mấy quả, chọn một vài quả bỏ vào miệng, vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng và đi thẳng vào tim phổi.

"Thật nhọt nha." Cô nói một tiếng, có chút bối rối hoang mang, "Nhưng hôm nay tôi không mang theo thứ gì để đựng quả mâm xôi, làm sao bây giờ?"

"Dùng cái này đựng." Chỉ thấy trong tay Tống Thời Thanh cầm một loại lá cây rất to, trước đây Khương Tuệ Tuệ chưa từng thấy loại lá này, cũng không biết gọi nó là lá gì, dựa theo kích thước, nó có thể lớn bằng lá sen.

Nhân lúc trong khi Khương Tuệ Tuệ đang hái quả mâm xôi, Tống Thời Thanh đã hái một vài chiếc lá lớn này và tùy tiện gấp chúng lại vài cái. Khương Tuệ Tuệ thậm chí còn không nhìn thấy rõ anh đã xếp

những chiếc lá như thế nào, những chiếc lá đã trở thành một chiếc túi nhỏ cỡ cái bát, vừa vịn dùng để đựng quả mâm xôi.

Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy rất bội phục, cô chạy những bước nhỏ chạy đến, nhận lấy chiếc túi nhỏ bằng lá cây và nghiêm túc nói một câu: "Anh thực sự rất lợi hại."

Vốn dĩ tính cách Tống Thời Thanh rất ổn trọng, nhưng không biết vì sao, khi nghe thấy Khương Tuệ Tuệ khen ngợi, trong lòng anh không hiểu sao lại cảm thấy rất thỏa mãn. Dù không nghĩ việc làm một chiếc túi nhỏ bằng lá cây là chuyện gì to tát nhưng đây vẫn là thứ anh đã học được từ những người già ở trong xã.

Tuy nhiên, bất cứ khi nào Khương Tuệ Tuệ khen ngợi anh bằng giọng điệu như vậy, anh luôn rất hưởng thụ.

Khương Tuệ Tuệ vừa ăn vừa hái, nhưng cuối cùng, cũng không được bao nhiêu. Ngược lại, Tống Thời Thanh chỉ trong thời gian ngắn đã hái được cả một túi đầy. Đặt chiếc túi đầy sang một chỗ, anh lại mang theo một túi lá nhỏ, bên anh đã hái gần hết, nên anh đến chỗ Khương Tuệ Tuệ để hái.

Khương Tuệ Tuệ quay lại liếc mắt nhìn anh một cái, thấy anh đã hái nhiều như vậy, nhưng cô chỉ hái được non nửa túi, cô không khỏi có chút thẹn thùng xấu hổ, thè lưỡi, cảm thấy hiệu suất của bản thân thực sự quá chậm, vì vậy cô tăng tốc tay lên, cũng không trộm ăn nữa.

Chương 192: Chương 192

Hai người rất gần nhau, Khương Tuệ Tuệ là một động vật trực quan và có yêu cầu cực cao về ngoại hình, ngay cả khi hái quả mâm xôi, cô cũng thích chọn những quả đẹp mắt. Nếu có một chút khuyết điểm, cô cũng sẽ không thích lắm.

Cô tình cờ nhìn thấy một quả mâm xôi mọng nước, tròn trịa, đỏ au, nhìn thoáng qua cũng đoán được vị ngọt nên đưa tay hái. Nhưng cô không ngờ rằng Tống Thời Thanh cũng định hái quả mâm xôi đó, tay hai người chạm vào nhau, nóng như thiêu như đốt.

Khương Tuệ Tuệ co rúm tay lại một chút, cố ý xoa xoa lòng bàn tay anh, sau đó thừa dịp Tống Thời Thanh xuất thần, nhanh chóng hái quả mâm xôi bỏ vào chiếc túi lá nhỏ mà cô ôm trên ngực.

Trên mặt cô nở một nụ cười đắc thắng, giọng điệu vui vẻ nói: "Tôi đã hái được rồi."

Nhưng mà tục ngữ nói vui quá hóa buồn, Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng cảm nhận được ý trong đó. Bởi vì vừa mới bỏ quả mâm xôi vào túi, trong lúc cúi đầu xuống, khóe mắt cô thoáng nhìn thấy thứ gì đó bên cạnh chân mình, nhìn kỹ thì thấy một con rắn to bằng hai ngón tay đang nằm trên mặt đất.

Khi cô nhìn con rắn, con rắn cũng đang nhìn cô, đôi mắt đen nhỏ như hạt đậu trông rất ghê người.

Khương Tuệ Tuệ sợ hãi, đến mức cô thậm chí không có thời gian để suy nghĩ quá nhiều, vì vậy cô đã nhào vào vòng tay của Tống Thời Thanh. Hai chân cô kẹp chặt lấy anh như gấu koala, cơ thể hai

người áp chặt vào nhau, bộ n.g.ự.c căng phồng mềm mại của cô rung động trong lồng n.g.ự.c của Tống Thời Thanh.

Cố Diệp Phi

Trong giọng nói của cô có chút khóc nức nở thút tha thút thít, vô cùng ủy khuất nói: "Tống Thời Thanh, có rắn, có rắn a... anh mau đuổi con rắn đi được không, tôi rất sợ..."

Thân người cô co rúm lại và hơi hơi phát run lên, lần này cô không cố ý giả vờ để 'quyến rũ' Tống Thời Thanh, cô thực sự là bị dọa sợ rồi.

Tống Thời Thanh liếc nhìn thoáng qua 'con rắn' mà Khương Tuệ Tuệ nói, bất đắc dĩ: "Hãy nhìn lại đi, nó không phải là một con rắn, đó là một con thằn lằn bốn chân, đó là một con tắc kè, và nó sẽ không cắn cô đâu."

Khương Tuệ Tuệ quay đầu lại và lắc đầu như trống lắc, cảm giác 'con rắn' ở bên cạnh vừa rồi rất chân thật, đến bây giờ tim cô vẫn đập dữ dội nên cô mới không cần nhìn.

"Không, tôi không nhìn nó đâu, thằn lằn cũng là rắn... Anh... Anh nhanh đuổi nó đi đi..." Khương Tuệ Tuệ vùi mặt vào hõm vai Tống Thời Thanh, nhỏ giọng nói đồng thời ôm chặt lấy cổ anh, đáng vẻ nếu không đuổi đi thì cô sẽ không xuống được.

May mắn thay, Tống Thời Thanh có đủ sức mạnh và đủ khỏe để Khương Tuệ Tuệ trèo lên trên người anh.

Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ khi cô đột nhiên nhảy lên, hai người đều sẽ ngã xuống, làm sao có thể chống đỡ lâu như vậy.

Tống Thời Thanh không có cách nào khác, chỉ có thể bước lên hai bước để đuổi con thằn lằn bò đi. Anh sợ Khương Tuệ Tuệ sẽ té

xuống khỏi người anh, nên anh thả một tay đỡ lấy vòng eo thon thả của cô, hai người áp chặt vào nhau, mỗi lần tiến lên một bước, đối với Tống Thời Thanh mà nói, đó là một cực hình.

Trong tiết trời chớm hè, ai nấy đều mặc quần áo mỏng nhẹ, mặc như không mặc, cứ thế ôm nhau thật chặt, giống như ôm nhau một cách thật lòng.

Tống Thời Thanh là một người đàn ông, đây đúng là tuổi mà anh hay bị xúc động.

Cô gái anh thích đang nằm trong vòng tay anh, hương thơm ngọt ngào như sáp trên cơ thể cô tràn ngập trên chóp mũi anh, và hơi nóng của hai người hòa vào nhau, khiến cho cơ thể anh ngày càng nóng hơn.

Một giọt mồ hôi rơi xuống trượt xuống má của Tống Thời Thanh, rơi xuống má của Khương Tuệ Tuệ, trộn lẫn với nước mắt của cô, giống như hai người đang hòa máu thịt vào nhau.

Khương Tuệ Tuệ thực sự đã khóc, cô đã lớn từng này rồi, ngoại trừ lần trước miệng quạ đen với Trương Cúc Hoa, đây vẫn là lần đầu tiên cô lại gần một con rắn như vậy, và đuôi rắn đã leo lên chân cô.

Chương 193: Chương 193

Nó gần đến mức con rắn có thể leo lên người cô ngay trong giây phút tiếp theo.

Mặc dù Tống Thời Thanh đã nói với cô, đó chỉ là một con rắn lằn. Nhưng rắn lằn cũng giống như rắn vậy!

Cô gái nhỏ trong lòng Tống Thời Thanh làm nũng không chịu xuống, khiến anh chỉ còn cách đi đến bên cạnh con rắn lằn và làm động tác đuổi nó đi.

Rắn lằn cũng khá sợ con người và không hung dữ như rắn lục. Vừa rồi nó bị hành động của Khương Tuệ Tuệ làm cho sợ hãi, và sau khi phản ứng lại nó đã bỏ chạy ngay lập tức.

“Tôi đã đuổi nó đi, hiện tại cô có thể đi xuống rồi.” Tống Thời Thanh nói.

Nếu Khương Tuệ Tuệ thật sự không xuống khỏi người anh, anh sợ rằng bản thân mình sẽ không thể khống chế được và mất kiểm soát.

Lúc này thân thể anh gần như trong trạng thái hoàn toàn căng thẳng, toàn thân cứng ngắc, mặc dù anh đã tận lực khắc chế, nhưng cũng không biết lúc nào sẽ thất bại.

Khương Tuệ Tuệ lấy bàn tay mảnh khảnh không xương che khuôn mặt non nớt của mình, sau khi nghe Tống Thời Thanh nói, trong lòng cô cảm thấy hơi bất an, chỉ dám xòe giữa hai ngón tay để lộ nửa con mắt, mí mắt đôi môi đỏ mọng, giống như đang làm nũng vậy,

âm thanh kéo dài nói: "Thật không? Anh, anh không được phép nói dối tôi."

"Tôi sẽ không bao giờ nói dối người khác." Tống Thời Thanh nói giọng khàn khàn.

Anh sẽ càng không nói dối cô.

"Vậy thì tốt... Vậy thì anh thả tôi xuống đi..." Không phải Khương Tuệ Tuệ không tin tưởng Tống Thời Thanh, ngược lại, cô rất tin tưởng anh. Cô hỏi câu này là vì hỏi một cách thuận miệng mà thôi.

Khi cơ thể cô chuyển động, Tống Thời Thanh rõ ràng cảm nhận được sự mềm mại trên n.g.ự.c cô cũng theo đó mà đè ép một chút. Cổ họng anh lặn lộn, đôi mắt anh sâu thẳm, như thể đang bốc cháy.

"Trước hết là cô hãy thả lỏng chân ra." Tống Thời Thanh bất đắc dĩ nói.

Ngay từ đầu, không phải anh ôm cô không chịu buông ra, mà là Khương Tuệ Tuệ dính chặt lấy anh như kẹo mạch nha.

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Sau khi được Tống Thời Thanh nhắc nhở, cô cuối cùng cũng nhận ra rằng sau khi bị con rắn làm cho sợ hãi, cô đã bất chấp mà bổ nhào cả cơ thể lên người của Tống Thời Thanh, còn không quan tâm mà dùng hai chân quấn lấy eo anh.

Lúc này tư thế của hai người quá mức ái muội, đôi tay mảnh khảnh của cô vòng qua cổ anh, hơi thở của hai người đều ở bên tai đối phương, nếu bình tĩnh lại, bọn họ có thể cảm nhận được tim mình đang đập cực nhanh.

Trên mặt Khương Tuệ Tuệ ngượng ngùng xấu hổ, khuôn mặt có vài phần ảo não.

Cố Diệp Phi

Cô dám thề rằng cô thực sự không cố ý nhân cơ hội này để chiếm tiện nghi của Tống Thời Thanh, cô đã sợ hãi đến mức không thể suy nghĩ về điều gì hết, đó không phải là... Một sai lầm hay sao...

Cô không khỏi nhớ về một phần cốt truyện mà cô đã thấy trong cuốn sách... Cốt truyện này kể về Tống Thời Thanh, người này sau khi trở thành một doanh nhân giàu có, có một người muốn hợp tác với anh nên đã cử một người phụ nữ đến khách sạn nơi Tống Thời Thanh đang ở.

Tống Thời Thanh đã làm gì vào thời điểm đó? Đối mặt với người phụ nữ ăn mặc mỏng manh, anh thậm chí còn không nháy mắt lấy một cái, trực tiếp gọi vệ sĩ đến, ném người phụ nữ kia ra khỏi khách sạn, sau đó kêu cảnh sát đưa cô ta đi.

Về phần người đưa người phụ nữ đó tới còn thê thảm hơn, thương lượng hợp tác không thành thì thôi, còn phải chịu khổ bị anh chèn ép, công ty rất nhanh liền phá sản.

Kể từ đó về sau, có một luật bất thành văn trong ngành.

Để làm hài lòng Tống Thời Thanh, cử một người phụ nữ đến là cách ngu ngốc nhất, bởi vì Tống Thời Thanh hoàn toàn không có hứng thú với phụ nữ. Hơn nữa, anh là một người thích sạch sẽ và ghét sự đụng chạm thân mật với phụ nữ.

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Chương 194: Chương 194

Thân người cô không hiểu sao mà co rúm lại một chút, sợ rằng mọi thứ sẽ trở nên bất lợi và kế hoạch làm quen sẽ thất bại, hành vi vô ý của cô lần này cũng sẽ khiến Tống Thời Thanh bất mãn với cô.

Cô ngoan ngoãn buông hai chân đang quăn quanh lấy eo của Tống Thời Thanh xuống trước, sau đó mới chậm rãi đặt chân xuống đất, hai tay ôm cổ anh cũng được buông ra, trong lúc không cẩn thận mà vô ý chạm vào n.g.ự.c anh.

Ngực anh căng cứng, cơ bắp cuồn cuộn. Dưới lớp áo sơ mi trắng ấy, thấp thoáng như ẩn như hiện rất thu hút.

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Cô nhanh chóng rút tay về, đồng thời cảm thấy không nói nên lời, nghĩ rằng bản thân mình lần này thì xong rồi.

Trong khoảng thời gian này, cô đã vất vả để thay đổi được ấn tượng của Tống Thời Thanh đối với cô, nhưng không ngờ hôm nay lại bị con thần lẩn c.h.ế.t tiết đó quấy rầy làm thất bại trong gang tấc.

Mặt mày cô ử rũ xuống, với vẻ mặt "tội ác tà trời", đôi môi hồng nhuận mím lại, nghiêng một góc bốn mươi lăm độ nhìn về phía Tống Thời Thanh.

Về phần vì sao nhất định phải ở góc bốn mươi lăm độ, bởi vì cô nhìn thấy một câu không chính thống ở thời đại sau này, giống như nhìn lên góc bốn mươi lăm độ sẽ khiến khuôn mặt trông có vẻ buồn hơn, cho dù là buồn như thế nào.

Cô chớp chớp mắt, đáng thương vô cùng khi nhìn Tống Thời Thanh: "Tôi, tôi vừa rồi chỉ là...." Thực sự không phải cố ý, anh đừng tức giận có được không?

Nhưng mà cô còn chưa nói xong, liền thấy Tống Thời Thanh nhíu mày tinh xảo như đao khắc, giọng nói khàn khàn: "Đừng nhúc nhích."

"Hà?" Khương Tuệ Tuệ như lọt vào trong sương mù, mắt thấy Tống Thời Thanh định vươn tay ra, trong lòng cô không khỏi đập mạnh.

Vừa rồi không phải cô đã thừa nhận bản thân mình sai hay sao? Cô nói mình không cố ý lợi dụng anh, tuy rằng anh quả thực giống y như gu thẩm mỹ của cô khi lớn lên, mặc dù anh có vẻ rất hấp dẫn với cô, nhưng cô cũng biết bản thân mình không thể vội vàng ăn đậu hũ nóng, cho nên cô đành phải ăn từ từ mới được...

Khụ khụ....

Nhưng Tống Thời Thanh giống như không tha thứ cho sự 'nhận sai' của cô. Hơn nữa, nếu anh thực sự tha thứ cho cô, tại sao anh lại có biểu hiện như vậy? Với khuôn mặt này, anh trông nghiêm túc như thể có ai đang nợ anh tiền vậy!

Khương Tuệ Tuệ cũng có chút tức giận, lồng n.g.ự.c phập phồng phập phồng, cô thầm nghĩ thà cá c.h.ế.t lưới rách đi, dù sao thì sau lần này, có lẽ là cô sẽ bị Tống Thời Thanh ghét bỏ, sao không nói thẳng ra là từ lâu cô đã tham lam thân thể của anh, cô làm vậy là do cố ý, để xem anh có thể làm gì cô.

Cố Diệp Phi

Đúng lúc này, Tống Thời Thanh cởi chiếc áo sơ mi trắng đang mặc bên ngoài ra, để lộ chiếc áo n.g.ự.c màu trắng bên trong. Hầu hết mọi người trong thời đại này đều mặc nó như thế này, với áo n.g.ự.c kiểu tay đua bên trong và áo sơ mi bên ngoài.

Khương Tuệ Tuệ nhìn cơ bắp cuồn cuộn dưới lớp áo sơ mi, không kìm được mà dùng ánh mắt quét qua người anh, đoán rằng là anh cũng phải có cơ bụng sáu múi.

Xuống chút nữa... Khụ khụ... Khương Tuệ Tuệ không được tự nhiên mà dời ánh mắt đi, không dám nhìn tiếp, nhưng trong lòng vẫn lăm lăm: Tổng Thời Thanh quả thật là một cục hormone di động.

"Mặc vào đi." Thấy ánh mắt cô lén nhìn mình, Tổng Thời Thanh vừa bực mình vừa buồn cười, cô gái nhỏ này đang nghĩ cái gì vậy.

Nhưng ánh mắt vừa rời của cô... Phải chăng cô rất hài lòng với dáng người của anh?

Nghĩ đến đây, Tổng Thời Thanh ho nhẹ một tiếng, lại đứng thẳng người, dáng vẻ mạnh mẽ tràn đầy sức sống. Anh thuộc loại dáng người mặc quần áo vào thì trông gầy, cởi quần áo ra thì có thịt, trải qua nhiều năm săn đuổi với con mồi trên núi, thân thể của anh đã trở nên nhanh nhẹn hơn.

Khương Tuệ Tuệ không chú ý đến động tác nhỏ của Tổng Thời Thanh, mà chỉ nhìn quần áo anh đưa cho, không biết anh làm như vậy là có ý tứ gì, vì vậy cô bĩu môi nói: "Tôi, tôi không lạnh."

Chương 195: Chương 195

Tống Thời Thanh: "..."

Anh chỉ chỉ vào sau lưng cô nói: "Quần áo của cô có vết rách, nhất định là vừa rồi khi cô nhìn thấy con thằn lằn, thành ra chiếc áo này đã bị trầy xước ngoài ý muốn. Khi cô quay về thì mặc quần áo của tôi vào đi, nếu không... Nó sẽ ảnh hưởng không tốt đến cô."

Anh cũng sẽ không vui.

Vết cắt không lớn, chỉ dài bằng ngón tay, nhưng thứ lộ ra là làn da trắng như ngọc của Khương Tuệ Tuệ. Đi bộ từ bờ sông về nhà họ Khương mất khoảng mười phút, trên đường đi không biết sẽ gặp bao nhiêu người?

Lúc này, Khương Tuệ Tuệ mới quay đầu lại và nhìn về phía sau lưng cô, sau đó cô mới nhận ra rằng thực sự có một cái lỗ trên quần áo của mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại, có chút đau lòng, bộ quần áo này là do Tạ Phương Hoa sửa cho, không biết cô ấy còn có thể cứu được hay không.

Nhưng sau khi đau lòng, cô có phần hơi kinh ngạc, vẻ mặt nghiêm túc vừa rồi của Tống Thời Thanh khiến cô còn tưởng rằng anh đang tức giận, không ngờ lại là bởi vì quần áo của cô bị xé rách.

Lại còn nhiệt tình cởi quần áo của bản thân cho cô mặc nữa chứ?

Nói như vậy thì anh không có vẻ là đang rất tức giận.

Có vẻ như một thiết lập trong sách viết hơi khác so với thực tế.

Nghĩ lại, lúc trước cô bị bong gân mắt cá chân, Tống Thời Thanh cũng cống cô ở trên lưng, tuy rằng Tống Thời Thanh tự nguyện cống cô, nhưng lại khác với lúc cô chủ động quần lấy anh như bạch tuộc vừa rồi.

Cô mặc quần áo của Tống Thời Thanh vào, mùi cỏ trong trẻo xộc vào mũi, thật là sáng khoái dễ chịu, cô không khỏi hít thêm vài hơi, trong lòng cảm thấy thư thái thả lỏng hơn một chút.

Sau khi ăn vài quả mâm xôi để giảm bớt sự kinh ngạc, cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên và cười rạng rỡ với Tống Thời Thanh: "Cảm ơn anh nha."

Tống Thời Thanh cúi đầu nhìn đôi môi đỏ mọng của cô gái nhỏ, đôi môi đỏ mọng vốn có lại càng thêm chói mắt vì bị dính nước quả mâm xôi. Với một chút nước quả mâm xôi trên môi, cô trông cực kỳ quyến rũ.

Nhưng cô hoàn toàn không biết điều đó, nheo hai mắt lại nở một nụ cười.

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh đưa tay ra, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa khóe miệng cô, khàn giọng nói: "Đừng cử động, quanh miệng cô có thứ gì đó bẩn."

Khương Tuệ Tuệ cho rằng đó là một loại sâu bọ đáng sợ nào đó, vì vậy cô nhanh chóng nín thở vì sợ hãi. Ngoan ngoãn thành thật đứng ở nơi đó, căng thẳng chờ đợi Tống Thời Thanh lau đi 'thứ dơ bẩn' ở khóe miệng.

Những ngón tay ấm áp chạm vào sự mềm mại tinh tế, sau đó tách ra ngay lập tức.

"Đó là cái gì vậy? Nó có phải là một con bọ cắn người không?" Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng kích động hỏi.

Tống Thời Thanh duỗi ngón tay vừa chạm vào khóe miệng cô ra: "Là nước quả mâm xôi."

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Cô còn tưởng rằng đó là một con sâu bọ gì đó, không ngờ khi bản thân ăn quả mâm xôi bị dính nước quả lên miệng mà cô lại không biết gì. Trên mặt cô hơi ngượng ngùng xấu hổ, quay người sang chỗ khác tiếp tục hái quả mâm xôi.

Tuy nhiên sau khi cô quay người lại, điều cô không nhìn thấy là Tống Thời Thanh đưa ngón tay dính nước quả mâm xôi trên miệng cô cho vào miệng khẽ liếm, thật là ngọt quá đi.

Họ hái tổng cộng bốn túi mâm xôi lớn trước khi bỏ cuộc, lấy quần áo và mâm xôi về trước, về phần Tống Thời Thanh thì phải ở lại câu cá.

Khương Tuệ Tuệ đi bộ về nhà, nhưng không gặp ai khi đi trên đường.

Về đến nhà, cô cất mấy túi mâm xôi trước, sau đó treo quần áo đã giặt lên cho khô, rồi vội vã trở vào phòng thay quần áo sạch.

Cầm trên tay chiếc áo sơ mi trắng của Tống Thời Thanh, cô tự hỏi không biết lần sau giặt xong có nên gửi cho anh luôn hay không.

Đúng lúc này, trong sân vang lên giọng nói non nớt của Nữu Nữu: "Cô nhỏ, chúng ta cùng nhau ra bờ sông bắt ốc đi!"

Bắt ốc sao?

Chương 196: Chương 196

Điều này thu hút sự chú ý của Khương Tuệ Tuệ, cô 'à' một tiếng, gấp chiếc áo sơ mi trắng của Tống Thời Thanh ngay ngắn bên cạnh chiếc gối đầu giường của mình, sau đó mở cửa và bước ra ngoài.

Chỉ thấy Nữu Nữu hôm nay mặc một chiếc quần đùi ôm dài đến đầu gối, chân đi dép nhựa, tay trái cầm một chiếc thùng gỗ nhỏ, dáng vẻ chuẩn bị để sẵn sàng đi bắt ốc.

Một bên, Lưu Ái Độ đang xách một thùng quần áo, làm cho hai cô cháu bọn họ phải hét lên gọi và đuổi theo, khi có quá nhiều người giặt đồ, bọn họ sẽ không thể có được một chỗ ngồi tốt.

Khương Tuệ Tuệ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nữu Nữu và nhanh chóng đi theo.

Hôm nay Lý Tú Cầm phải quay về bên nhà mẹ đẻ cô ấy có việc, vì vậy cô ấy đã để Nữu Nữu ở nhà. Nhưng mọi người đang nghỉ ngơi, có rất nhiều người trông chừng bọn trẻ nên điều đó không quan trọng nữa.

Cố Diệp Phi

Khi đến bờ sông, Khương Tuệ Tuệ rất ngạc nhiên khi thấy rằng Tống Thời Thanh vẫn chưa rời đi. Mặc dù Lưu Ái Độ mang theo một thùng quần áo lớn, nhưng cô ta đi nhanh hơn nhiều so với cô và Nữu Nữu, khi bọn họ đến nơi, Lưu Ái Độ đã trò chuyện với Tống Thời Thanh.

Tất nhiên, đồng chí Lưu Ái Độ là người nói nhiều hơn, mà Tống Thời Thanh chỉ là người im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại một hai

câu, không lạnh lùng nhưng cũng không quá nhiệt tình.

Ngược lại, Lưu Ái Đề lại có ấn tượng tốt với Tống Thời Thanh vì Tống Thời Thanh đã 'nhìn mặt mũi của cô ta' mà hào phóng gửi cho nhà bọn họ rất nhiều thịt trâu.

Cô ta vẫn luôn như vậy, cô ta có một trái tim nhân hậu, và cô ta sẽ không cố ý xa lánh Tống Thời Thanh vì cho rằng Tống Thời Thanh là con của kẻ phản loạn.

Vừa giặt quần áo, Lưu Ái Đề ở một bên vừa cười hỏi: "Tiểu Tống, hình như năm nay cậu cũng 21, 22 tuổi đúng không? Đã đến lúc tìm đối tượng rồi phải không? Sao tôi thấy cậu không có chút nóng nảy nào vậy? Người trong thành phố các cậu kết hôn tương đối muộn hay sao? Nhưng vì cậu đã đến xã Nguyệt Phượng Loan của chúng tôi, cậu cũng phải nhập gia tùy tục. Hãy nhìn xem, tất cả mọi người trong đại đội của chúng tôi trạc tuổi cậu, bọn họ đều đã kết hôn rồi, và một số người trong số bọn họ đã có con, cho dù đã kết hôn hay chưa thì cũng đã định việc hôn nhân rồi."

"Nếu cậu chưa có đối tượng thì hãy để tôi giới thiệu cho cậu một người nhé?" Lưu Ái Đề nổi lên tâm tư muốn làm bà mối: "Nhà tôi có một người em họ nhìn cũng khá ngay thẳng, điều kiện gia đình có chút nghèo khó, nhưng tính đến ba đời đều là nông dân trung lưu nghèo có gốc rễ tốt, bọn họ sẽ không nói không thích địa vị cao của nhà cậu, nếu cậu cảm thấy được, lần sau tôi sẽ dẫn cô ấy đi gặp cậu nhé?"

Lưu Ái Đề càng nói càng hăng say.

Em họ của cô ta kém cô ta hai tuổi, năm nay cô ta đã hai mươi hai tuổi, đã thành gái già, lấy chồng không dễ, nếu không cô ta đã không giới thiệu cô ấy với Tống Thời Thanh.

Nhưng ở phương diện khác, cô ta cũng không nói nhảm, mặc dù mập hơn một chút nhưng nhìn vẫn rất xinh đẹp, em họ cô ta cũng không tệ.

...

Khương Tuệ Tuệ gần như muốn nghẹt thở khi nghe những lời này.

Lưu Ái Đệ bị điên rồi hay sao? Tại sao lại muốn giới thiệu đối tượng với Tống Thời Thanh?

Ngay khi Khương Tuệ Tuệ không nói nên lời và muốn Lưu Ái Đệ từ bỏ việc giới thiệu em họ của cô ta với Tống Thời Thanh để hẹn hò, đã nghe thấy Tống Thời Thanh đã hỏi: "Xinh đẹp không? Xinh đẹp như thế nào? Cô ấy trông có xinh đẹp như Khương Tuệ Tuệ hay không?"

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Không biết vì sao, khi cô nghe thấy câu này, phản ứng đầu tiên của cô là có chút vui mừng, ý của Tống Thời Thanh là khi anh muốn tìm bạn đời, anh sẽ lấy cô làm tiêu chuẩn sao? Đối phương nhất định phải đẹp như bản thân cô thì anh mới thích à?

Chương 197: Chương 197

Nhưng nghĩ kĩ lại thì trong lòng lại có chút không vui. Nói như vậy, Tống Thời Thanh có một ý khác là nếu em họ của Lưu Ái Đề xinh đẹp hơn cô thì anh sẽ lập tức đồng ý hả? Vậy thì tại sao không hẹn hò với cô đi? Là do dáng người của cô không đủ đẹp hay giọng nói của cô không đủ ngọt ngào sao?

Khóe miệng hơi nhếch lên của Khương Tuệ Tuệ khẽ mấp máy, như thể có một hòn đá bị chặn trong trái tim cô, cô ngọt ngào đến mức không thể thở được. Nó cũng giống như bị móng mèo cào, tóm lại là nó rất khó chịu.

Bên kia, Lưu Ái Đề bắt đầu trả lời: "Tôi nói các cậu đều là những người trẻ tuổi, các cậu quá chú trọng đến vẻ bề ngoài. Em họ tôi tuy không xinh đẹp bằng em chồng nhưng so với em chồng tôi thì cần mẫn chăm chỉ hơn nhiều. Để tôi nói cho cậu biết, cô ấy siêng năng như hồi tôi còn trẻ vậy."

"Nhớ đến năm đó khi tôi còn chưa gả chồng, khi còn là một cô gái ở nhà, tôi thường làm việc cùng với cô ấy. Nếu cậu mà kết hôn với em họ tôi thì cậu có thể bớt gánh nặng hơn một chút. Quả thật, em chồng tôi lớn lên xinh đẹp, gương mặt kia cũng không biết lớn lên như thế nào, tại sao lại khiến nhiều người yêu thích như vậy. Nhưng lớn lên xinh đẹp cũng không thể ăn thay cơm được, huống chi theo tôi thì em chồng của tôi lười biếng như vậy, cậu nhất định sẽ không thích."

Sau khi Khương Tuệ Tuệ nghe điều này xong thì không thể không tròn tròn mắt, Lưu Ái Đề khen em họ của cô ta là tốt, nhưng không

cần phải đẩy cô làm bàn đệm, phải không?

Cố Diệp Phi

Cô ho nhẹ một tiếng, vừa định dùng miệng quạ đen nói Lưu Ái Đề một chút, lại nghe thấy giọng nói mát lạnh của Tống Thời Thanh: "Không sao, tôi chỉ thích lười một chút mà thôi."

Chỉ một câu mà làm cho Khương Tuệ Tuệ sửng người tại chỗ.

Cô có hơi không thể tin được mà chớp mắt, nhớ lại lời Tống Thời Thanh vừa nói.

Anh nói anh thích lười sao? Nếu làm tròn lên, có nghĩa là Tống Thời Thanh thích cô phải không?

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ vui mừng khôn xiết, khoe miệng không tự chủ được mà nhếch lên, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý không thể che giấu được.

Nhưng mà mừng rỡ không được bao lâu, lại nghĩ nói như vậy cũng kỳ quái quá, sao anh lại thích lười biếng như vậy? Có ai thực sự nghĩ vậy hay không?

Sau đó, cô nghĩ lại một chút và nhận ra rằng có lẽ anh không quan tâm đến người em họ mà Lưu Ái Đề đang nói đến, vì vậy anh đã cố tình đưa ra một câu nói như vậy để tránh mất lòng.

Lưu Ái Đề hiển nhiên cũng rất giật mình kinh ngạc, e rằng đây là lần đầu tiên trong đời cô ta nghe thấy chuyện như vậy. Bây giờ có nhà ai sống dễ dàng đâu? Muốn kiếm điểm lao động thì phải làm việc, cưới con dâu cũng phải muốn cưới người chăm chỉ, ai lại cưới một người lười biếng?

Tống Thời Thanh này sợ rằng anh có một cái đầu không bình thường, phải không? Anh thậm chí còn nói rằng anh thích lười biếng.

Một câu này chặn đường Lưu Ái Đệ không còn gì để nói, cô ta bấu môi không đáp lời nữa, tiếp tục hự hự mà đi giặt quần áo.

Nữu Nữu được Khương Tuệ Tuệ dẫn đến bờ sông, đôi mắt to tròn của cô bé đảo một vòng, sau đó cô bé quay về phía Tống Thời Thanh, nói với giọng trẻ con: "Chú, thím ba nói cô nhỏ của cháu là lười nhất, chú, chú thích cô nhỏ của cháu đúng không?!"

Phụt...

Khương Tuệ Tuệ không bao giờ nghĩ rằng Nữu Nữu sẽ nói ra lời như vậy, đến khi cô ý thức được, đưa tay che miệng Nữu Nữu thì đã quá muộn, Nữu Nữu đã nói ra những gì cô bé muốn nói.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rằng cô sắp nghẹt thở, hít thở không thông, ngay cả khi Nữu Nữu muốn trở thành một người hỗ trợ, chúng ta cũng phải chú ý đến từ ngữ chứ có đúng không? Cô lười nhất là có ý gì...

Cô có lười đến thế sao!!!?

Cô... Cô cũng không lười đến mức như vậy mà phải không...

Chương 198: Chương 198

Tống Thời Thanh quay đầu nhìn hai cô cháu bọn họ, khóe miệng nhếch lên, mặc dù không trả lời nhưng lại liếc mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ một cái đầy ẩn ý.

Trên thực tế, khi Khương Tuệ Tuệ đến, anh đã nhìn thấy và anh đã cố tình nói điều này cho cô nghe. Ngay từ ngày đầu tiên quen biết cô, anh đã biết cô lười biếng, yếu đuối và mặt dày, nhưng dù biết cô là người như vậy thì anh vẫn đem lòng yêu cô.

Anh thích tính hay cau có, lười biếng của cô và cách cô mím đôi môi đỏ mọng thì thầm.

Bức thư lần trước của anh còn chưa được trả lời, và anh không biết sẽ mất bao lâu. Một mặt, anh sợ bản thân hiện tại nếu thổ lộ tình cảm với cô, sẽ trở thành gánh nặng của cô, mặt khác, anh lại hận không thể không bộc lộ tình cảm của mình với cô ở mọi nơi.

Như anh vừa nói, có lẽ sự "lười biếng" của Khương Tuệ Tuệ là điều mà người khác không thích, nhưng anh thích điều đó, nếu anh thích cô, anh sẽ thích mọi thứ về cô và sẵn sàng chiều chuộng cô.

Khương Tuệ Tuệ đỏ mặt và bắt gặp ánh mắt của Tống Thời Thanh. Thấy anh cười như không cười và nhìn cô chăm chăm, cô tưởng anh đang cười nhạo bản thân mình, vừa xấu hổ vừa bực mình, hừ một tiếng quay đầu đi.

Lưu Ái Đế nghe thấy Nữu Nữu nói, cau mày quở trách: "Con nít thì biết gì, cháu đang nói cái gì vậy, thím ba không cho cháu bắt ốc nữa bây giờ!"

Cô bé ngược khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, chỉ vào cái hố nông nhỏ gần Lưu Ái Đề, và nói với Khương Tuệ Tuệ: "Cô nhỏ, cháu sẽ bắt ốc ở đây."

Cố Diệp Phi

Sau đó, cô bé chỉ vào cái hố nông gần chỗ Tống Thời Thanh: "Cô nhỏ, cô đi bắt ốc ở đó, hôm nay chúng ta sẽ thi xem ai bắt được nhiều ốc nhất có được không ạ?"

Khương Tuệ Tuệ liên tục gật gật đầu, ra hiệu đồng ý. Đùa giỡn cái gì, tuy trên phương diện làm việc thì cô đều không so được với người khác trong nhà, nhưng ngay cả Nữu Nữu mà cô còn không thể đánh bại hay sao?

Đây là do tiểu cô nương Nữu Nữu muốn so tài cùng với cô, nếu đã tham gia thi đấu thì nhất định phải nghiêm túc, dù sao thì cô cũng sẽ không bao giờ nhẹ tay với Nữu Nữu chỉ vì cô bé mới ba tuổi.

Cô ho nhẹ một tiếng, làm rõ lời nói của mình: "Nữu Nữu, nếu như cháu muốn thi đấu bắt ốc với cô nhỏ, nếu thua thì Nữu Nữu cũng đừng khóc, được không? Nếu có thể thì chúng ta bắt đầu đi."

Nữu Nữu tròn đôi mắt to, ngơ ngác gật đầu, dứt khoát trả lời: "Vâng, Nữu Nữu sẽ không khóc! Vậy nếu cô nhỏ thua, cô nhỏ cũng không được phép khóc!"

"..." Khương Tuệ Tuệ sau khi nghe Nữu Nữu nói xong, không khỏi giật giật khóe miệng, trên mặt có chút không nhìn được.

Vậy trong mắt mọi người, cô vô dụng đến mức nào? Ngay cả Nữu Nữu cũng nghĩ có thể đánh bại được cô sao? Vì lý do này, Khương Tuệ Tuệ đã quyết tâm rằng cô phải giành được vị trí đầu tiên trong cuộc thi bắt ốc lần này!

Cô cháu hai người mỗi người mang theo một cái xô nhỏ, sẵn sàng thả vào đó!

“Bắt ốc” tuy gọi là “bắt ốc” nhưng kỳ thực nước sông rất trong, nhìn thoáng qua là có thể nhìn thấy ốc bên dưới, chỉ cần vớt chúng bỏ vào xô là được.

Khương Tuệ Tuệ xắn ống quần lên đến đầu gối, để lộ một nửa làn da trắng nõn. Lúc đầu, cô nghĩ đối thủ chỉ là một củ cải ba tuổi, không tốn sức cũng có thể giành ngôi đầu nên khi bắt ốc, cô luôn chọn những con to và đẹp mắt hơn. Ai ngờ, không lâu sau, Nữu Nữu hét lên từ trong trên không trung với cô: "Cô nhỏ, cháu đã bắt được nửa thùng ốc và bắt được một con cua, cô bắt được bao nhiêu?"

Bản thân Khương Tuệ Tuệ chỉ bắt được một phần ba thùng ốc, trong một thời gian ngắn, cô có chút không nói nên lời.

Không phải Nữu Nữu thực sự chỉ là một đứa trẻ ba tuổi sao? Sao lại bắt ốc giỏi như vậy? Bây giờ mới được bao lâu? Tại sao lại bắt được nhiều như thế?

Chương 199: Chương 199

Cô đỏ mặt, xấu hổ vì số ốc mình bắt vào còn ít hơn của Nữu Nữu, chỉ có thể mặt dày bấu môi nói: "À, ừm, cô nhiều hơn cháu một chút, nếu không thì chúng ta không thi đấu nữa có được không? Cô nghĩ là chúng ta bắt cũng khá tốt, tại sao nhất định phải thi đấu với nhau? Cảm giác rất nhàm chán."

Ai ngờ ngày thường Nữu Nữu rất thân với cô, cô nói cái gì thì là cái đó, vậy mà hôm nay nhất định phải một hai thi đấu với cô.

Được rồi, có vẻ như hôm nay không thi đấu là không được.

Cô chỉ có thể ngừng theo đuổi những con ốc có vẻ ngoài đẹp đẽ và chăm chỉ bắt ốc ngay khi nhìn thấy, nhưng cô đã đi sau ngay từ đầu, và việc vượt qua bây giờ có vẻ là không thực tế.

Hơn nữa, trước đây hình như cô đã đánh giá thấp Nữu Nữu, tuy Nữu Nữu còn trẻ nhưng so với cô thì cô bé đã đi bắt ốc nhiều lần hơn, kinh nghiệm cũng nhiều hơn.

Cô bấu môi, lát nữa chỉ có thể chuẩn bị bị Nữu Nữu cọ xát trên mặt đất.

Đúng lúc này, Tống Thời Thanh đang câu cá trên bờ cầm một cái giỏ tre đi tới.

Liếc nhìn vào trong cái xô của Khương Tuệ Tuệ, anh nói với giọng bất đắc dĩ: "Không phải cô nói rằng đã bắt được một nửa thùng ốc rồi hay sao? Tại sao cô thậm chí còn không thể so được với một đứa trẻ vậy?"

Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng động tác trên tay thì lại thiên vị. Anh đồ tất cả ốc trong giỏ tre vào thùng gỗ của Khương Tuệ Tuệ, cùng với hai con cá trích nhỏ.

Khương Tuệ Tuệ vốn bị lời nói của anh làm cho đỏ mặt, bĩu môi vừa định oán trách, lại thấy anh rót cho mình nhiều ốc như vậy, liền ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

Cô hừ một tiếng: "Không phải là ngày đầu tiên anh biết tôi, tại sao như vậy không lẽ anh không biết? Tôi làm việc lười biếng và chậm chạp."

Đang nói, cô lại thông thả ung dung lấy từ dưới sông lên một con ốc vừa phải, không lớn cũng không nhỏ, những con ốc sạch vỏ được từ từ cho vào thùng.

Ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thời Thanh, ánh mắt của cô đầy ác ý: "Không phải anh vừa nói thích những người lười biếng sao? Bây giờ anh lại không thích hả?"

Vốn dĩ Khương Tuệ Tuệ lớn lên trông rất quyến rũ, cô không thường trêu chọc bất cứ ai nên không sao, nhưng nếu cô thực sự muốn trêu chọc ai đó, thì đó thực sự là một sự câu hồn đoạt phách. Giống như giờ phút này, đôi mắt đào hoa của cô gợn sóng, chỉ một ánh mắt, liền như muốn đoạt đi linh hồn của người ta.

Tống Thời Thanh sững sờ một lúc, cơ thể cứng đờ.

Một lúc sau, cổ họng anh lặn lộn, đôi mắt sâu thẳm, anh nói giọng khàn khàn: "Tôi thích."

Lần này đến lượt Khương Tuệ Tuệ sững sốt. Lời nói của Tống Thời Thanh dường như có ma lực, chui vào tai Khương Tuệ Tuệ như mọc cả rễ, giọng nói quyến rũ, cộng với đôi lông mày tinh xảo như khắc bằng dao, Khương Tuệ Tuệ thừa nhận rằng bản thân mình thực sự đã bị quyến rũ.

Có lẽ đây là câu nói huyền thoại của việc đi trêu người lại bị trêu lại.

Cô cảm thấy giờ phút này bản thân như giẫm phải bùn mềm ở dưới chân, thân thể mềm nhũn, chỉ ước giây lát nữa là có thể ngã quy xuống đất.

Vừa đúng lúc Lưu Ái Đệ giặt quần áo xong, nhìn về phía này, lớn tiếng nói: “Được rồi, quần áo của tôi đã giặt xong rồi, hai cô cháu đừng so đấu với nhau nữa, mau thu dọn đi, chúng ta quay về thôi.”

Điều này hoàn toàn đã giải cứu Khương Tuệ Tuệ.

Nhưng khi cô rời đi, ánh mắt cô dán chặt vào trên người Tống Thời Thanh. Cụm từ 'thích' mà Tống Thời Thanh vừa nói dường như là một lời nguyện, đọng lại trong lòng cô rất lâu.

Cô không nghĩ ra được, Tống Thời Thanh thật sự thích như lời anh nói hay là cố ý nói để mát lòng?

...

Cố Diệp Phi

Cuối cùng, với sự hợp tác và gian lận của Tống Thời Thanh, Khương Tuệ Tuệ đã giành được vị trí đầu tiên trong cuộc thi bắt ốc. Tiểu Nữ Nhi không biết cô nhỏ đã lừa gạt cô bé, nghe cô nhỏ nói hôm nay cô sẽ nấu thịt ốc, liền nhảy cẫng lên, tung tăng vui vẻ đi về.

Chương 200: Chương 200

Thùng của bọn họ không lớn, nói là hai thùng ốc, nhưng thực ra tổng cộng không có bao nhiêu. Nhặt hết thịt ốc, chỉ còn đủ để xào một bát ốc.

Để ăn ốc, nhiều người chọn cách nấu trực tiếp cùng với vỏ ốc, món ốc xào rất ngon, dù ăn chơi hay ăn nhậu thì vẫn rất ngon.

Cố Diệp Phi

Nhưng Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân không uống rượu, và Khương Đắc Thắng vẫn chưa quay lại, vì vậy Khương Tuệ Tuệ quyết định vứt bỏ vỏ và ăn thịt bên trong.

Nhưng công việc này có thể khá rắc rối và phải mất rất nhiều công sức chỉ để nhặt thịt ốc.

Khương Tuệ Tuệ còn phải làm những việc khác, vì vậy cô đã giao nhiệm vụ vinh dự này cho Lưu Ái Đề. Ban đầu Lưu Ái Đề có chút không vui, cô ta vừa mới giặt quần áo xong, đang định nghỉ ngơi một chút sau đó ra đầu thôn tán gẫu gì đó với mấy người phụ nữ trong thôn.

Nhưng ngay khi Khương Tuệ Tuệ nói rằng thức ăn ngon sẽ được chuẩn bị vào ban đêm, cô ta đã bị thuyết phục. Không có cách nào, ai bảo cô ta thích ăn đồ ăn do Khương Tuệ Tuệ nấu làm gì.

Tuy Nữ Nữ còn nhỏ nhưng không hề nhạp nhằng trong công việc, cô bé khiêng cái ghế dựa ra rồi ngồi lên, muốn nhặt thịt ốc cùng với Lưu Ái Đề.

Khương Tuệ Tuệ ăn gian để không bị mất mặt quá nhiều, cô vẫn còn hơi ngượng ngùng xấu hổ nên lặng lẽ gọi Nữu Nữu vào phòng, nhét vào tay cô bé một thanh sô cô la Thụy Sĩ do hệ thống thưởng.

Lớp giấy kẹo bọc bên ngoài sô cô la rất đẹp mắt đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của Nữu Nữu. Đôi mắt to của cô bé sáng ngời, cô bé nắm chặt sô cô la trong tay hơn, không hiểu: "Cô nhỏ, đây là cái gì vậy?"

Vừa nói, cô bé vừa không nhin được mà nuốt nước miếng.

Kể từ khi cô nhỏ bắt đầu nấu ăn ở nhà, mỗi khi Nữu Nữu nghĩ đến cô nhỏ, cô bé luôn nghĩ đến những món ăn ngon. Ngay cả khi cô bé đang mơ, thì cũng chính là mơ cô nhỏ đang làm đồ ăn ngon cho cô bé.

Vì vậy, bất cứ khi nào cô nhỏ cho cô bé một cái gì đó hiếm, cô bé sẽ đoán xem nó có ngon không.

Khương Tuệ Tuệ giúp cô bé bóc lớp giấy gói kẹo, để lộ lớp sô cô la đen bên trong, bên trên có rắc thêm một ít hạt phỉ nhỏ.

Nữu Nữu hiển nhiên chưa từng nhìn thấy sô cô la nên không nhận ra, cô bé cau mày nhìn cục đen đen này, trong mắt tràn đầy vẻ hoang mang khó hiểu: "Cô nhỏ, đây là cục phân sao?"

"Không phải đâu...." Mặc dù Khương Tuệ Tuệ đoán rằng Nữu Nữu chưa bao giờ ăn sô cô la, nhưng cô không bao giờ nghĩ rằng cô gái nhỏ này sẽ coi sô cô la là những viên phân. Cô bị Nữu Nữu trêu chọc, vươn ngón trỏ gõ nhẹ lên trán cô bé, nhẹ giọng giải thích: "Cái này gọi là sô cô la."

"Sô... cô...la sao ạ?" Trong mắt Nữu Nữu lộ ra vẻ nghi hoặc cực lớn.

"Đúng vậy, nó ăn rất ngon, cháu có thể thử nó." Khương Tuệ Tuệ cầm sô cô la và đưa nó đến miệng của Nữu Nữu.

Nữu Nữu có chút do dự, bởi vì trong trí nhớ của cô bé 'sô cô la' này rất giống với cục phân. Nhưng khi sô cô la đến miệng, cô bé ngửi thấy một mùi thơm nồng nặc, cô bé vẫn tin tưởng cô nhỏ, nghĩ rằng cô nhỏ sẽ không bao giờ lừa cô bé ăn phân, vì vậy cô bé mở cái miệng nhỏ nhắn ra cắn một miếng.

Chỉ cắn một miếng, cô bé đã hoàn toàn bị choáng ngợp bởi hương vị của món 'sô cô la' này.

Vị của loại sô cô la này ngọt dịu, không đắng, ở giữa có nhân chảy ra, vị êm dịu lan tỏa nơi chóp mũi, thưởng thức bằng cả vị giác. Trong mắt cô bé có tia sáng, nhin không được lại cắn một miếng, ánh sáng lộ ra chút miễn cưỡng.

“Cô nhỏ, sô cô la này ăn rất ngon.” Nữu Nữu hưng phấn mà nói.

Nó rất ngon, thậm chí còn ngon hơn cả bánh đào mà bà nội mua cho cô bé!

Khương Tuệ Tuệ sờ sờ đầu nhỏ của cô bé, lấy thêm hai viên nhét vào trong túi nhỏ của cô bé.

Chương 201: Chương 201

Khương Tuệ Tuệ dặn dò một câu: "Cô nhỏ của cháu không có nhiều sô cô la ở đây, cô chỉ lấy một ít, bây giờ cô sẽ đưa cho cháu hai viên, và cháu có thể giữ chúng cho riêng mình, được chứ?"

Nữ Nữ gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu, lấy sô cô la trong túi ra và đặt một viên vào lòng bàn tay của Khương Tuệ Tuệ, mỉm cười và khoe hàm răng đen nhuộm sô cô la: "Nữ Nữ chỉ cần ăn một viên là được, viên còn lại để cho cô nhỏ ăn."

Đây là lý do tại sao Khương Tuệ Tuệ thích Nữ Nữ. Nữ Nữ được giáo dục tốt là một đứa trẻ rất ngoan và hiểu chuyện. Mặc dù cô bé còn nhỏ nhưng cô bé khác những đứa trẻ mà Khương Tuệ Tuệ đã thấy trước đây, đôi khi mọi người không nhất thiết phải ghét những đứa trẻ, những gì bọn họ không thích chỉ là những đứa trẻ hư mà thôi.

Đối với một thiên thần nhỏ như Nữ Nữ, Khương Tuệ Tuệ sẽ nhớ đến cô bé bất cứ khi nào cô có thứ gì đó ngon.

Cô xoa tóc Nữ Nữ, cuối cùng là bỏ hai viên sô cô la vào túi, vỗ nhẹ rồi thu dọn quần áo. Mặc dù một số quần áo mà Nữ Nữ đang mặc là đồ của chị dâu ruột của Lý Tú Cẩm để lại, cũng không phải quần áo mới, nhưng cô bé trông rất gọn gàng.

"Không sao, cô nhỏ ăn no rồi, Nữ Nữ ăn thêm hai cái vẫn được mà." Khương Tuệ Tuệ kiên nhẫn nói.

Nữ Nữ không nói gì, nhưng trước khi đi ra ngoài, cô bé quay lại và làm động tác giữ bí mật với Khương Tuệ Tuệ: "Nữ Nữ sẽ không

nói với người khác rằng cô nhỏ có đồ ăn ngon ở đây đâu."

Đây không phải là điều mà Khương Tuệ Tuệ đã dạy dỗ, đối với cô mà nói, cô cũng đã suy nghĩ kỹ về vấn đề này, tuy rằng ngày nay sô cô la không dễ mua, nhưng dù sao thì vẫn có thể mua được. Nếu ai đó trong gia đình hỏi, cô sẽ chỉ nói rằng cô đã mua nó từ thanh niên trí thức Trần và những thanh niên trí thức gần đó.

Cố Diệp Phi

Nếu như hệ thống thật sự khen thưởng cho cô thứ mà thời đại này không có, cô nhất định sẽ chú ý đến, không để cho người khác phát hiện ra chúng.

Nữ Nữ là một đứa trẻ rất thông minh, nếu đã nói sẽ không nói chuyện này cho người khác biết thì cô bé nhất định sẽ ngậm miệng kín như bưng.

Đặc biệt là đối với Lưu Ái Đề.

Nhìn thấy Nữ Nữ ở trong phòng Khương Tuệ Tuệ lâu như vậy, Lưu Ái Đề cảm thấy kỳ lạ và hỏi: "Nữ Nữ, cháu đang làm gì trong phòng của cô nhỏ vậy? Làm gì mà lâu như thế?"

Nữ Nữ theo bản năng đưa tay ra lau miệng của cô bé, cuối cùng mới nhớ ra khi đi ra, bản thân đã lau miệng sạch sẽ, đảm bảo không còn dấu vết, liền liếc mắt nhìn chăm chăm vào hai viên sô cô la tròn xoe trong túi.

Cô bé quay mặt đi, xoay người gắp thịt ốc sên: "Không có gì ạ."

Lưu Ái Đề không tin, đi tới buôn chuyện, thấp giọng hỏi: "Nói cho thím biết đi, cô nhỏ lại đưa cho cháu đồ ăn ngon phải không? Mau nói cho thím ba biết đi."

Nữ Nữ nhú mày, nghiêm túc nhìn Lưu Ái Đề, giọng trẻ con nói: "Thím ba, thím là người lớn rồi, thím đừng tham ăn như vậy chứ ạ!"

Trong bếp, Khương Tuệ Tuệ đang rửa sạch quả mâm xôi.

Đổ tất cả số mâm xôi hôm nay hái được vào nồi, sao cho đầy một nồi. Đầu tiên là Khương Tuệ Tuệ sẽ nhặt từng cọng xanh ra, ngâm quả mâm xôi đỏ vào chậu, ngâm đủ nước thì vớt ra.

Cô dự định sẽ chế biến những quả mâm xôi này thành mút mâm xôi, vì sau khi làm mút không chỉ tiện lợi trong việc bảo quản mà còn có thể ngâm nước để uống.

Cách làm mút trái cây rất đơn giản, sau khi rửa sạch sẽ thì cho vào nồi đun từ từ, tuy nhiên cô phát hiện ra một vấn đề, đường trắng ở nhà hình như đã dùng gần hết.

Mặc dù quả mâm xôi đủ ngọt nhưng sau khi đun thành mút có thể sẽ không đủ ngọt, tốt nhất nên cho thêm một ít đường.

Chương 202: Chương 202

Nghĩ trong đầu, Khương Tuệ Tuệ bước ra khỏi bếp, định hỏi hai chị dâu xem bọn họ có còn đường không.

Nhưng vừa bước ra ngoài, cô đã nhìn thấy Phương Quế Chi vừa từ ruộng rau trở về. Đúng lúc cô trực tiếp hỏi Phương Quế Chi: "Mẹ, mẹ còn đường không?"

Công việc đã xong, nhưng trên mảnh đất riêng ở nhà vẫn còn một số việc phải làm, vì vậy Phương Quế Chi đã đi làm cùng con trai hai ngày nay.

Phương Quế Chi dùng nước lạnh rửa mặt, nói: "Ngày hôm qua mẹ đã dùng hết đường trắng rồi, nếu con muốn thì ngày mai cha con sẽ trở về, lát nữa gọi điện thoại kêu ông ấy mang về cho con một ít."

Sau khi Khương Vệ Quân nghe thấy điều này, liền vội vàng đổ nước lạnh mà Lưu Ái Đề đã rót cho mình vào bụng, cảm thấy toàn thân thoải mái.

Hắn ta vội vàng nói: "Em gái, chúng ta còn một ít đường trắng, em có thể đi lấy... A!! Ái Đề, em dùng chân đạp anh làm gì?"

Nói đến câu sau âm lượng đột nhiên cao lên. Nhíu mày khó hiểu nhìn Lưu Ái Đề, hắn ta không hiểu tại sao vợ mình đang tốt mà sao tự nhiên lại dùng chân đạp hắn làm gì.

Cố Diệp Phi

Vừa rồi khi hân trở về, không phải là vợ đã rất nhiệt tình rót nước cho hân uống hay sao? Chuyện gì xảy ra vậy?

Lưu Ái Đệ gần như thay đổi sắc mặt sau khi người đàn ông của mình nói, người đàn ông vô tâm này, cô ta đã giấu một ít đường trắng trong nhà, và tất cả đều bị hân ta dùng phung phí.

Cô ta bĩu môi, có chút không vui mà nói: "Sao không để em chồng chờ ngày mai cha mua đường cát trắng cho em ấy đi? Gần đây không biết có chuyện gì, đêm nào miệng cũng đắng, lúc nào cũng muốn uống thứ gì đó ngọt. Đúng vậy, nếu không có đường trắng, em sẽ không thể ngủ ngon vào ban đêm."

Điều này có nghĩa là cô ta từ chối đưa đường trắng cho Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ hiểu tính cách của Lưu Ái Đệ, cô nói: "Miệng đắng có thể là do nóng trong người. Tôi dùng đường trắng để làm mát. Sau khi làm nó xong, chị có thể lấy một ít và uống với nước mỗi ngày, tốt hơn là pha nước với đường trắng."

Chỉ một câu này đã thu hút sự chú ý của Lưu Ái Đệ.

Đôi mắt cô ta chợt sáng lên, cô ta nuốt nước miếng xuống và hỏi: "Mát mà cô nói có ngon không?"

"Đương nhiên là ăn ngon rồi, chị dâu ba, chị nghĩ lại xem, có lúc nào mà đồ ăn tôi làm là không ngon không?" Nhìn thấy biểu hiện của Lưu Ái Đệ như vậy, Khương Tuệ Tuệ biết rằng đường trắng đã là của mình, và cô có thể tùy ý sử dụng nó.

Phải nói rằng chị dâu thứ ba này khó đối phó thì cũng khó đối phó thật, đôi khi miệng của cô ta như một khẩu súng máy, và cô ta thích nhặt đồ, vì vậy cô ta luôn không thích cô.

Nếu nói cô ta dễ đối phó thì cũng rất dễ đối phó, chỉ cần dùng chút thức ăn dụ dỗ một chút là được.

Đây là sự quyến rũ của đồ ăn cho người tham ăn.

Quả nhiên, Lưu Ái Đệ vừa nghe nói ăn rất ngon, lập tức nói: "Vậy cô chờ một chút, tôi lập tức đi lấy đường trắng cho cô."

Nói xong, cô ta cũng không cần ai thúc dục mà tự bản thân đi nhanh về phòng.

Không lâu sau, cô ta lấy ra một túi đường trắng nhỏ, cười đưa cho Khương Tuệ Tuệ: "Tổng cộng cũng không nhiều lắm, tôi mang cho cô, lát nữa mút của cô mà chuẩn bị xong thì cô nhất định phải đưa cho tôi thêm một phần đấy nhé."

Đây là sự thật, trong tay cô ta không có nhiều phiếu đường, nửa cân đường trắng này đã được mua từ hơn hai tháng trước, lúc mua ở cửa hàng về cô ta cũng không nỡ dùng.

Do gần đây, miệng lúc nào cũng đắng nên đêm nào cô ta cũng phải uống chút nước đường mới có thể ngủ được, tổng cộng là nửa cân đường mà dùng hết khoảng hai lạng, đến giờ còn lại khoảng ba lạng.

Ít thì ít thật, nhưng vị của quả mâm xôi chua nhiều hơn ngọt nên ít đường cũng không sao.

Khương Tuệ Tuệ nhận lấy đường trắng, đột nhiên có thể nhìn thấy một "sự đáng yêu" của Lưu Ái Đệ, và không thể nhịn được mà cười: "Được rồi."

Chương 203: Chương 203

Dù sao lần này bọn họ đã hái đủ quả mâm xôi, vì vậy có đưa cho Lưu Ái Đề một ít cũng không thành vấn đề. Hơn nữa cô đã nghe Tống Thời Thanh nói rằng sau khi hái vào tháng Năm thì sẽ có vào tháng Sáu và tháng Chín, dù sao thì quả mâm xôi này cũng coi như là có quanh năm, chờ ăn xong thì tháng sau lại hái nhiều thêm một chút là được.

Ở nông thôn có rất nhiều loại quả dại, món 'quả mâm dê' lần trước nếu không phải là 'quả mâm dê' ít thịt và có hạt, chế biến sẽ phiền phức hơn thì cô cũng muốn hái về làm món mứt.

Khương Tuệ Tuệ nghĩ về điều đó, lần sau sẽ hỏi Tống Thời Thanh một cách cẩn thận, để xem có những loại trái cây dại nào khác thích hợp để làm mứt.

Điều đặc biệt hiếm có trong gia đình này là hai người là em chồng và chị dâu chung sống hòa thuận với nhau. Nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ và Lưu Ái Đề luôn cãi nhau rất nhiều, bây giờ cả hai người lại cười ha hả, Khương Vệ Quân không thể kìm lòng được mà cuoiôngây ngô rồi xoa xoa cái mũi.

Cố Diệp Phi

Sau khi Phương Quế Chi rửa mặt xong, bà ấy đi vào bếp để nhìn xem Khương Tuệ Tuệ có cần giúp gì hay không.

Khương Tuệ Tuệ đang làm sườn heo chua ngọt trong khi đun mứt. Ngay từ đầu cô đã không giỏi trong việc nhóm lửa cho lắm, cũng

không biết dùng ống bể, phải nhờ Phương Quế Chi châm lửa ở bên cạnh, hiện tại cô đã có thể tự mình làm mọi việc có trật tự.

Cô có thể hơi yếu đuối mỏng manh, nhưng trong xương cốt cô luôn rất có động lực.

Sau khi làm món sườn heo hấp bột lần trước, Khương Tuệ Tuệ biết được qua phản hồi của cả nhà rằng mọi người thích sườn xào chua ngọt hơn sườn heo hấp bột, vì vậy cô dự định sẽ làm phần sườn còn lại thành món sườn xào chua ngọt.

Đó là lý do tại sao cô muốn tìm thêm một ít đường, mặc dù vẫn còn một ít đường ở trong bếp. Đường trắng trong bếp phải dùng để làm sườn xào chua ngọt.

Phương Quế Chi hỏi: "Con gái à, con có muốn mẹ giúp con cái gì hay không?"

Thân thể Khương Tuệ Tuệ đã sớm tốt lên trong những năm gần đây và hiếm khi bị bệnh, nhưng với tư cách là một người mẹ, việc yêu thương cô con gái nhỏ đã trở thành thói quen, và đôi khi bà ấy chỉ không muốn nhìn thấy con gái mình quá mệt mỏi mà thôi.

Khương Tuệ Tuệ quay đầu lại và mỉm cười với Phương Quế Chi, mím môi, khuôn mặt thanh tú đầy dịu dàng. Cô lắc đầu: "Mẹ, không sao đâu. Con có thể làm một mình. Mẹ vừa đi làm ruộng về, mẹ nên nghỉ ngơi thật tốt đi."

Phương Quế Chi nghe lời nói này xong thì trong lòng thấy rất ngọt ngào, nhưng bà ấy lại lắc đầu và nói: "Không còn nhiều việc lắm, chỉ gieo chút hạt cải dầu cuối cùng thôi. Còn có anh cả và anh hai của con ở đây, mẹ chỉ giúp một tay thôi. Đúng rồi, khoai lang đỏ và lạc mùa đông nhà chúng ta trồng hình như chín rồi, mẹ có mang một ít về, để mẹ đi lấy."

Nói xong, bà ấy lại đi ra ngoài, mang lạc và khoai lang đỏ đã đặt sau cổng sân lại đây.

Cả khoai lang đỏ và đậu phộng đều mọc dưới đất nên khi phát triển sẽ dính rất nhiều đất. Cạnh mảnh đất riêng của nhà họ Khương có một cái hồ nhỏ, lúc Phương Quế Chi mang về nhà đã rửa qua ở trong hồ, nên lúc này nhìn qua cũng không có nhiều đất, chỉ là có hơi ẩm ướt.

Phương Quế Chi bóc từng hạt đậu phộng và đặt chúng vào một cái chậu, nói rằng bà ấy sẽ nấu đậu phộng vào ngày mai hoặc lúc nào đó sẽ chiên chúng. Còn khoai lang đỏ, bà ấy trực tiếp cho một củ vùi vào lửa, vùi dưới bồ hóng để khoai không bị cháy sém.

Hôm nay, ngoài làm món sườn xào chua ngọt và thịt ố xào, Khương Tuệ Tuệ còn xào rau dại. Loại rau dại này gọi là 'qua loa tiêm', mùa này có ở khắp nơi từ miền núi đến đồng bằng, khi xào với mỡ lợn hoặc dầu ăn có vị giòn, mềm, ngon thậm chí còn ngon hơn cả cải thảo nhà trồng.

Chương 204: Chương 204

Sốt mâm xôi có màu sắc sặc sỡ hơn, dùng thìa khuấy đều, đặc quánh và ngọt, nhìn rất ngon.

Sau khi làm mút xong, khoai lang đỏ cũng được nướng xong.

Phương Quế Chi lôi củ khoai lang đỏ ra khỏi đồng tro tàn, dùng tay bóp nó và thấy rằng nó đã mềm. Củ khoai tuy đã trốn trong tro tàn nhưng lớp vỏ vẫn còn hơi nóng.

Phương Quế Chi nhặt khoai lang đỏ và ném nó trên mặt đất nhiều lần, không chỉ để vỗ nhẹ lớp tro trên vỏ, mà còn để khoai lang đỏ nhanh nguội hơn.

Sau khi lớp tro trên vỏ khoai đã rơi gần hết, bà ấy mới lại nhặt lên lần nữa, đôi tay dùng sức một chút để bẻ củ khoai thành hai nửa.

Thịt khoai màu vàng cam vẫn còn bốc khói nhìn qua có vẻ rất ngon.

Mùi khoai lang đỏ nướng rất thơm, nhất thời lan tỏa khắp gian bếp. Mặc dù bị mùi của sườn heo chua ngọt lấn át, nhưng Khương Tuệ Tuệ ngay lập tức ngửi thấy mùi thơm của khoai lang đỏ.

Với cô, có lẽ sức cám dỗ của món khoai lang đỏ nướng lớn hơn.

Vừa đúng lúc cô đã lấy mút ra khỏi nồi cho vào chậu, để nguội, món ăn đã chín, trong nồi chỉ còn một canh cà chua đang nấu, phải đợi thêm một lúc nữa để nấu xong.

Khương Tuệ Tuệ đặt thìa xuống, bước nhỏ đến bên Phương Quế Chi, ngồi ở bên cạnh chiếc ghế gấp và nói với giọng điệu làm nũng: "Mẹ, con cũng muốn ăn khoai lang đỏ nướng."

Cô nhìn chăm chăm vào khoai lang đỏ nướng trong tay Phương Quế Chi, đôi mắt háo hức trông mong, trong đôi mắt đó như có nước mùa thu và chúng quẩn rũ nhất khi hơi nhếch lên.

Mái tóc dài của cô được buộc thành một viên tròn trên đầu, thiếu một chút phong cách đồng quê và thêm một chút ngọt ngào, trông cô đẹp như một yêu tinh lạc vào núi. Trong số những người con của Phương Quế Chi, Khương Tuệ Tuệ là người trông giống bà ấy nhất và cũng xinh đẹp nhất.

Bà ấy mỉm cười đưa một nửa khoai lang đỏ nướng cho Khương Tuệ Tuệ, trong mắt có chút bất đắc dĩ: "Con gái, mẹ thật sự không biết nên nói gì về con. Khoai lang đỏ nướng có gì ngon? Chúng ta lúc ăn không đủ no phải ăn nó chống đói, suýt chút nữa đã nôn ra. Trong một khoảng thời gian, mẹ cảm thấy hơi buồn nôn khi nhìn thấy khoai lang đỏ. Nếu không phải nhờ vào cha con khi đó đã nói khoai lang đỏ có thể được dùng để nấu thành cơm khi ăn hết gạo và bột mì ở trong nhà, mẹ thậm chí cũng không muốn nhìn thấy nó dù chỉ một chút."

Nói xong, Phương Quế Chi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đang cầm một củ khoai lang đỏ nướng trên tay, cẩn thận tỉ mỉ bóc một ít vỏ ra, sau đó cắn một miếng nhỏ, trong mắt hiện lên vẻ thỏa mãn, giận dữ nói: "Con thật là ngược đời, mấy ngày nay trong nhà ăn thịt thì không thấy con thích đến như vậy, nhưng khi ăn khoai lang đỏ nướng lại rất thích."

Cố Diệp Phi

Dù sao thì ngoài Khương Tuệ Tuệ và Nữu Nữu, không có người thứ ba nào trong gia đình nhà họ Khương thích khoai lang đỏ nướng như vậy. Vì vậy Phương Quế Chi tính toán định ăn khoai lang đỏ sau khi

nướng chúng, nhưng bà ấy không ngờ Tuệ Tuệ lại thích chúng đến như vậy.

Khương Tuệ Tuệ khi ăn uống rất tinh tế nhỏ nhẽ, nó không liên quan gì đến môi trường mà cô đang ở, nó đã được nuôi dưỡng hình thành từ khi cô còn nhỏ.

Khoai lang đỏ nhà trồng rất ngọt, hơn nữa loại khoai này vừa chín tới, kích thước vừa phải, sau khi nướng sẽ không có xuất hiện hiện tượng thịt khoai bị khô, thay vào đó là phần thịt mềm, khi ăn phần giữa sẽ có cảm giác bùi bùi, mềm và thơm, ăn vào miệng là cảm nhận được ngay độ dẻo và thơm.

Khương Tuệ Tuệ hít một hơi, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ hài lòng.

Nơi cô sống hiếm khi thấy cửa hàng bán khoai lang đỏ nướng nên thỉnh thoảng cô sẽ mua một ít khoai lang đỏ qua mạng về dùng lò nướng để nướng.

Với người thời này, khoai lang đỏ có thể chỉ là thứ dùng thay cơm vì trong nhà không đủ gạo, bột mì. Nhưng đối với những người trong thế giới của Khương Tuệ Tuệ mà nói, khoai lang đỏ nướng vẫn có sức hấp dẫn rất lớn.

Chương 205: Chương 205

Đặc biệt là vào mùa đông tuyết rơi, nếu có thể bắt gặp một quầy hàng chuyên bán khoai lang đỏ nướng trên đường, mua một củ khoai lang đỏ nướng, bẻ làm đôi, vừa ăn vừa thỏa mãn trong khi ngửi thấy mùi khoai lang đỏ nướng êm dịu, cảm giác sẽ rất tuyệt.

Sau khi ăn miếng cuối cùng của nửa củ khoai lang đỏ nướng trong tay, Khương Tuệ Tuệ đưa mắt nhìn nửa còn lại mà Phương Quế Chi đang cầm, chớp mắt đầy khao khát.

Cô mím môi, giống như mèo cắn cá: "Nhưng mà con chỉ thấy khoai lang đỏ nướng ăn rất ngon."

"Được, được, con thích thì ăn một nửa còn lại nữa cũng được, nhưng nếu không ăn được thêm nữa thì đừng ăn, lát nữa còn phải ăn cơm, đừng chỉ ăn khoai lang đỏ mà đã no rồi."

Trong lòng Phương Quế Chi thì khoai lang đỏ cũng không phải là thứ tốt, hưởng chi là so với mì và thịt, cho nên bà ấy hi vọng con gái có thể tiết kiệm chút bụng để ăn đồ tốt.

Thấy Phương Quế Chi đồng ý cho mình ăn thêm một nửa, Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng cầm khoai lang đỏ nướng đến, đôi lông mày tươi cười của cô nhú lại thành trăng lưỡi liềm trên bầu trời, giống như thể cô đã thu thập tất cả các vì sao, tỏa sáng rực rỡ và chói mắt.

Cô cắn một miếng khoai lang đỏ, hơi nóng nhưng khoai lang đỏ ăn khi còn nóng là ngon nhất. Cô nhai kỹ, nuốt miếng khoai lang đỏ trong miệng, ngoan ngoãn gật gật đầu: "Vâng, con biết rồi."

Tuy đã nói lời như vậy, Khương Tuệ Tuệ vẫn cảm thấy mình không thể ăn được gì khi bữa ăn được dọn ra, vì vậy cô chỉ ăn mỗi thứ một chút.

Khương Vệ Quân quan tâm hỏi cô có phải không khỏe không mà sao hôm nay lại ăn ít như vậy.

Khương Tuệ Tuệ giải thích rằng trước đó cô đã ăn một củ khoai lang đỏ nướng và không thể ăn thêm nữa, nhưng Lưu Ái Đệ, nhìn vào nửa chiếc bánh bao hấp của Khương Tuệ Tuệ, nhếch mép nhận lấy và tỏ vẻ ngây ngô cười ha ha: "Này, này, nếu em chồng không thể ăn được nữa, vậy thì để tôi ăn hộ một nửa bánh hấp cho, tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, gần đây khẩu phần ăn của tôi thực sự là có hơi nhiều..."

Khương Tuệ Tuệ không trực tiếp cắn bánh hấp khi ăn, mà cô xé bằng tay và đưa lên miệng nên nửa chiếc bánh hấp còn lại rất sạch sẽ.

Mọi người đều có đủ thức ăn, và không ai tranh giành nửa cái bánh bao với Lưu Ái Đệ, vì vậy bọn họ đều không nói gì.

Khương Tuệ Tuệ không quan tâm, nhưng cảm thấy xấu hổ khi để Lưu Ái Đệ ăn những gì còn lại của cô. Nhưng thấy Lưu Ái Đệ có vẻ rất vui nên cô cũng không nói gì.

Cô nói đại loại như: "Mọi người ăn từ từ thôi, để em xuống bếp xem mút thế nào rồi." Cô bước ra khỏi phòng chính và đi vào bếp.

Sốt mâm xôi đã nguội, Khương Tuệ Tuệ dùng đũa gắp một ngụm nhỏ, cho vào miệng và từ từ thưởng thức. Vị chua ngọt hòa quyện vào nhau, tạo nên một sự hòa quyện rất phù hợp, vì mút được đun trực tiếp từ quả mâm xôi nên không có chất phụ gia nào, chỉ có nguyên liệu thật, hương vị là thật.

Hương vị vẫn rất tốt.

Khương Tuệ Tuệ rất hài lòng, cô mang những chiếc lọ cỡ trung bình mà cô đã chuẩn bị trước đó và đổ đầy vào chúng. Sau đó, cô chia phần còn lại thành bốn phần, và trong bốn phần đó, hai phần được chia nhiều hơn một chút.

Hai phần này là cho Lưu Ái Đệ và Lý Tú Cẩm, bởi vì Lưu Ái Đệ góp đường nên cô cũng hứa sẽ cho cô ta nhiều hơn một chút, nếu cô đã hứa thì bản thân Khương Tuệ Tuệ đương nhiên sẽ làm, về phần của Lý Tú Cẩm là bởi vì cô ấy còn có con gái. Cô đã đoán được Nữu Nữu nhất định sẽ thích sốt mâm xôi, vì vậy cô đã cho thêm một ít.

Quả nhiên, Khương Tuệ Tuệ vừa chia đều mút mâm xôi, vừa định dùng thìa nhỏ cạo một ít mút còn sót lại trong chậu và lén lút ăn.

Khi cô quay lại để lấy thìa, cô đã thấy một cái đầu nhỏ trên cửa bếp.

Cố Diệp Phi

Nhìn kỹ một chút, ngoại trừ Nữu Nữu ra thì còn có thể là ai?

Chương 206: Chương 206

Cô thấy Nữu Nữu lộ nửa đầu đi tới, hai con mắt to tròn không chớp nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ, Khương Tuệ Tuệ cũng quay đầu nhìn cô bé, vẫy tay với cô bé và nhẹ nhàng nói: "Nữu Nữu, lại đây."

Sau đó cô bé mới để lộ cả người, có chút ngượng ngùng mà nói: "Cô nhỏ, Nữu Nữu cũng muốn ăn mút trái cây."

Bình thường Nữu Nữu ăn cơm rất chậm, cả nhà gần như đã ăn xong thì cô bé mới có thể ăn xong. Nhưng hôm nay, khi cô bé nghe tin cô nhỏ đi làm mút, vì muốn ăn trộm đồ ăn ngon của cô nhỏ, cô bé đã biểu hiện vượt xa ngày thường, ăn xong cơm rất nhanh.

Vì điều này mà cô bé còn được cha mình là Khương Vệ Quốc và Lý Tú Cầm khen ngợi.

Khương Tuệ Tuệ đoán rằng Nữu Nữu chắc chắn đến gặp cô để xin mút trái cây để ăn, vốn dĩ tuổi nhỏ chính là rất tham ăn, và cô sẵn sàng cho Nữu Nữu đồ ăn ngon. Vì vậy, cô đưa một thìa mút đã cạo ra khỏi thìa cho Nữu Nữu, mút có màu đỏ, lỏng như nước và có màu sắc đặc trưng, chỉ nhìn bề ngoài thì có vẻ là mùi vị nhất định sẽ rất ngon.

Chỉ là, Nữu Nữu không có trực tiếp ăn, mà là thẹn thùng ngượng ngùng cười cười, cầm lấy thìa đưa đến trước mặt Khương Tuệ Tuệ để ở bên miệng, dứt khoát nói: "Cô nhỏ, cô ăn một miếng trước đi, Nữu Nữu ăn sau."

Khương Tuệ Tuệ sờ sờ đầu nhỏ của Nữu Nữu, lắc đầu nói: "Không có sao đâu, trước khi cháu đến cô nhỏ đã lén nếm thử rồi, ăn rất ngon, Nữu Nữu ăn đi."

Lúc này, Nữu Nữu mới dứt một thìa mút đây vào miệng, cẩn thận thưởng thức.

Vị chua chua ngọt ngọt được trẻ con ưa thích nhất, Nữu Nữu lập tức bị món mút này thuyết phục, đôi mắt to híp lại thành một cái khe, giống như một con mèo vừa ăn xong cá khô vậy.

Cố Diệp Phi

Cô bé dường như không đã nghiền và l.i.ế.m sạch một chút mút còn sót lại trên thìa.

Sau đó, cô bé nói với Khương Tuệ Tuệ bằng một giọng điệu sùng bái: "Cô nhỏ, cô giỏi thật đấy, cô có thể làm nhiều món ăn ngon như vậy, Nữu Nữu rất hạnh phúc khi có cô làm cô nhỏ của Nữu Nữu."

Để thể hiện tình yêu nội tâm của cô bé dành cho Khương Tuệ Tuệ và những món ăn do cô làm, cô bé cố tình lặp lại mỗi lời khen hai lần.

Khương Tuệ Tuệ được khen ngợi đến nỗi cô phải quay mặt đi và mỉm cười một cách ngượng ngùng. Cô đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữu Nữu: "Nói đi, miệng cháu ăn mấy cân đường mà sao miệng lại có thể nói chuyện ngọt ngào đến vậy hả?"

.....

Sau khi chơi đùa với Nữu Nữu một lúc, Khương Tuệ Tuệ đã nói với gia đình mình một tiếng, cô cầm lọ mút đã chuẩn bị sẵn và hộp cơm bằng nhôm đi ra ngoài.

Hộp cơm nhôm dùng để đựng món sườn xào chua ngọt hôm nay cô mới làm.

Món bò bít tết mà Tổng Thời Thanh gửi cho nhà bọn họ lần trước không còn nhiều lắm, hôm nay cô liền nấu hết, sau khi nấu xong, cô cho một ít vào hộp cơm nhôm định gửi sang cho nhà họ Tống.

Phương Quế Chi biết về điều này và ủng hộ cô làm như vậy.

Theo ý kiến của bà ấy, lần trước Tống Thời Thanh đã đánh trâu rừng, cho dù nhà bọn họ có giúp một chút cũng chỉ là chút sức mà thôi. Tống Thời Thanh rất lịch sự, anh đã cho nhà bọn họ nhiều thịt trâu như vậy, nhà bọn họ cũng phải lịch sự lại, lấy xương sườn từ nhà bọn họ gửi đến, sau khi nấu tốt thì mang sang cũng không có vấn đề gì.

Hôm nay không cần đi làm, nhà họ Khương ăn cơm sớm hơn bình thường một chút.

Khi Khương Tuệ Tuệ ra ngoài, trời đã bắt đầu tối. Mây tím trên bầu trời và ánh hoàng hôn đổ xuống bao phủ toàn bộ xã Nguyệt Phượng Loan trong ánh sáng rực rỡ, xung quanh dường như có màu đỏ cam, ấm áp và nhìn rất dễ chịu.

Trên bầu trời là những chú chim sẻ trở về nhà, ríu rít kết bạn với nhau mà đi.

Gió chiều nhẹ nhàng thổi qua, biến thành ôn nhu nhất, xuyên qua thân thể của Khương Tuệ Tuệ, xoay người lại, mái tóc mềm mại trên trán cô bị gió thổi tung, giống như tiên nữ.

Chương 207: Chương 207

Từ nhà họ Khương đi đến nhà họ Tống mất khoảng hai mươi phút đi bộ, dọc đường đi ngang qua rất nhiều nhà, khói bếp lượn lờ, tất cả mọi người đang nấu cơm chuẩn bị bữa tối.

Gia đình nhà họ Tống cũng hoàn toàn không phải ngoại lệ.

Khi Khương Tuệ Tuệ đến, bà nội Tống vừa chuẩn bị xong bữa ăn và mang ra khỏi bếp.

Ông nội Tống, người thường trông có vẻ hơi nghiêm túc và ít nói, lúc này cũng dọn một món ăn đi theo bà nội Tống, để bà nội Tống nói nhảm như chim cú: "Thật là, ông đã bao nhiêu tuổi rồi, ngay cả một đôi tất cũng phải để tôi tìm cho ông. Bây giờ thì hay rồi, thịt khét cháy hết. Tôi sẽ xem xem ông có ăn được không."

Sự việc là như thế này, bà nội Tống đang nấu ăn. Lúc đó, ông nội Tống cảm thấy chân ông ấy lạnh nên ông ấy định đi tìm một đôi tất để mang. Nhưng khi ông ấy đi tìm tất, ông ấy chỉ tìm thấy hai chiếc tất khác nhau không cùng đôi.

Nếu như là thời còn trẻ, ông ấy sẽ không quan tâm hai chiếc tất có phải là một đôi hay không, ông ấy sẽ cứ trực tiếp đeo vào, dù sao đi tất rồi cũng phải đi giày, ở bên trong thì không ai nhìn thấy.

Nhưng sau khi kết hôn với bà nội Tống nhiều năm như vậy, ông ấy đã bị bà nội Tống cải tạo từ lâu, đồng thời cũng hình thành thói quen đi một đôi tất.

Vì vậy, ông ấy đã đi tìm bà nội Tổng và nhờ bà ấy tìm tất cho ông ấy.

Bà nội Tổng yêu cầu ông ấy đợi một lúc, nhưng ông ấy nói rằng chân mình rất lạnh và không thể đợi thêm nữa, ông ấy sẽ bị cảm nếu chờ thêm nữa.

Bà nội Tổng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi tìm tất cho ông ấy. Cuối cùng thì tất cũng được tìm thấy, nhưng đồ ăn lại bị cháy, đây là cảnh tượng mà Khương Tuệ Tuệ vừa bước vào cửa đã nhìn thấy.

Chỉ là mặc dù Khương Tuệ Tuệ không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô gần như có thể nghe thấy hết những gì bà nội Tổng nói, vì vậy cô đã đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Cô hơi kinh ngạc khiếp sợ, phần lớn trong nguyên văn đều nói về con đường sự nghiệp của nam chính Tổng Thời Thanh, rất ít đề cập đến gia đình của anh, Khương Tuệ Tuệ biết thân phận và lai lịch của ông nội Tổng và bà nội Tổng, đại khái cũng biết một số tính cách của bọn họ.

Nhưng những gì trong đó là khi Tổng Thiết Sơn còn trẻ, ông ấy đã tham gia chiến trường đánh giặc, đã từng đổ m.á.u và g.i.ế.c qua mấy tên tiểu quỷ, ông ấy là một người đàn ông có tính tình hơi cứng đầu như sắt đá, cho nên đôi khi không có ông ấy thì một số đồng đội thường gọi ông ấy là con lừa bướng bỉnh.

Cố Diệp Phi

Mà tính tình của Tổng Thời Thanh có chút tương tự như Tổng Thiết Sơn, cho nên sau khi quyết định một việc gì đó thì ngay cả chín con trâu cũng không thể kéo lại.

Làm sao Khương Tuệ Tuệ có thể tưởng tượng được rằng "con lừa bướng bỉnh" và "người đàn ông sắt đá" trong sách lại thành thật để bà nội Tổng nói như vậy.

Đặc biệt là cái đầu cúi gằm này, cầm đồ ăn tức giận mà không dám lên tiếng, tại sao lại lộ ra vài phần đáng yêu như thế này?

Ngay cả vào thời điểm này, Khương Tuệ Tuệ đã suy nghĩ cẩn thận, nếu Tổng Thời Thanh cũng kết hôn và sinh con, liệu anh có giống như ông nội Tổng khi ở tuổi này hay không?

Không khỏi cảm thấy có hơi buồn cười.

Khương Tuệ Tuệ không thể kìm lại được và khẽ cười khúc khích với vẻ mặt dịu dàng trong vô thức.

Tiếng cười này đã thu hút ánh mắt của ông nội Tổng và bà nội Tổng, ông nội Tổng không ngờ hậu bối Khương Tuệ Tuệ lại nhìn thấy dáng vẻ bản thân ông ấy bị mắng, cô gái nhỏ này hình như còn đang 'cười nhạo' ông ấy? Thật là mất mặt quá đi.

Ông ấy, Tổng Thiết Sơn năm đó dù sao cũng từng ra trận g.i.ết.c địch, sau đó đã đạt được vị trí thủ trưởng. Mặc dù bây giờ ông ấy đã bị hạ chức, nhưng ông ấy cũng không thể bị mất mặt như vậy trước tiểu nha đầu này được.

Chương 208: Chương 208

Ông ấy tức giận mà liếc nhìn bà nội Tống một cái, lẩm bẩm: "Không phải chỉ là rau xào cháy thôi sao, có gì lớn đâu, rau nấu cháy thì không ăn được hay sao? Khi ở chiến trường năm đó, chúng ta không có gì để ăn cả, còn không có cả nước để uống và phải uống cả nước tiểu nữa đấy!"

Nói xong lời này, ông ấy cũng không giống như con chim nhỏ đi theo sau bà nội Tống nữa mà bùng đồ ăn trực tiếp đi vào nhà chính.

Bà nội Tống bị ông ấy chọc tức một hồi, tức giận nói: "Đến tất ông cũng phải bảo tôi tìm cho ông, ông nói thật có đạo lý, rau xào cháy mà có thể ăn thì một mình ông đi mà ăn, thật là."

Bà nội Tống cũng không coi Khương Tuệ Tuệ là người ngoài, vì vậy sau khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đến, bà ấy vẫn có thể che đậy cuộc cãi vã của mình với ông nội Tống. Sau khi nói xong, bà ấy mỉm cười đi đến chỗ Khương Tuệ Tuệ và nói với Khương Tuệ Tuệ: "Tuệ Tuệ, sao cháu lại đến đây? Cháu đã ăn cơm chưa?"

Khương Tuệ Tuệ thực sự không có cười nhạo ông nội Tống, cô chỉ cười sau khi tưởng tượng Tống Thời Thanh cũng sẽ là dáng vẻ như thế này trong tương lai. Lúc này, cô liều mạng muốn nhịn cười, nhưng dù thế nào cũng không thể nhịn được, chỉ có thể mím môi, cố gắng không bật cười thành tiếng.

"Bà nội, cháu vừa mới ở nhà ăn xong, vừa rồi cháu nghe bà nói rau củ sơ ý nấu quá chín đúng không ạ? Vậy cũng vừa đúng lúc, hôm nay cháu nấu thêm một ít sườn nên cũng mang một ít đến đây cho

mọi người ăn thử. Vốn dĩ còn sợ mọi người sẽ không ăn hết, nhưng bây giờ cháu không sợ nữa rồi." Khương Tuệ Tuệ mở hộp cơm nhôm ra, để lộ sườn heo chua ngọt bên trong.

Vừa mở nắp hộp cơm nhôm ra, mùi thơm của sườn xào chua ngọt đã tỏa ra, lấn át mùi thịt.

Sau khi nói xong, Khương Tuệ Tuệ lại đưa chiếc lọ nhỏ trong tay cho bà nội Tống: "Còn đây, đây là mứt, cháu làm bằng quả mâm xôi, có vị chua chua ngọt ngọt, ăn rất ngon, bình thường có thể coi nó như một món ăn vặt, hoặc bà có thể dùng nó để ngâm trong nước để uống."

Khương Tuệ Tuệ nói rất tự nhiên, và không cảm thấy có gì sai khi đến mang đồ ăn cho nhà họ Tống.

Hơn nữa theo quan điểm của cô, bất kể là xương sườn hay quả mâm xôi, đều là do Tống Thời Thanh đưa cho cô, cô chỉ chế biến một chút rồi gửi cho bọn họ, vậy thì có vấn đề gì?

Tuy nhiên, theo quan điểm của bà Tống, bà ấy đã bị cảm động.

Dệt hoa trên gấm thì dễ, nhưng rất khó để đưa than trong ngày tuyết rơi. Hồi trước khi bà ấy gả vào nhà họ Tống, khi đó nhà họ Tống phần hoa thật đông đúc, sau này trong nhà xảy ra chuyện, những người từng thân thiết với nhà bọn họ, ngoại trừ một số ít thì tất cả đều muốn cầm d.a.o trực tiếp cắt đứt quan hệ với người nhà bọn họ vì sợ bị liên lụy.

Không phải bà nội Tống không hiểu những người đó, lúc đó phong trào rất kịch liệt, không ai muốn bị liên lụy hết.

Nhưng trong số bọn họ, có rất nhiều người mà bà ấy đã đối xử chân thành và dành cho rất nhiều điều tốt đẹp, nhưng bây giờ bọn họ lại không tốt bằng Khương Tuệ Tuệ, một cô bé mà bà ấy vừa gặp.

Trong lòng bà nội Tổng có nhiều cảm xúc lẫn lộn, bà ấy thở dài, thả một tay ra để nắm lấy lòng bàn tay của Khương Tuệ Tuệ và xoa bóp nó.

Đây là biểu hiện yêu thương của bà ấy dành cho Khương Tuệ Tuệ, bà ấy thở dài: "Cháu nhìn cháu xem, muốn đến đây thì cứ đến, sao phải luôn mang theo đồ làm gì. Nhà cháu đông người, cháu lấy về chia cho mọi người ăn, chúng ta dùng không hết, lần trước Thời Thanh mang thịt trâu về còn rất nhiều."

Tình cảm giữa người với người là cho nhau, nhiệt tình đổi lấy nhiệt tình.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ cũng thực sự thích bà nội Tổng, bà nội Tổng có hơi giống bà ngoại của cô, biểu cảm và giọng điệu của bọn họ rất giống nhau.

Chương 209: Chương 209

Sau khi mẹ cô qua đời, cô lớn lên bên cạnh bà ngoại, và sau khi bà mất đi, cô thực sự không có người thân nào nữa.

Cô nắm lấy tay bà nội Tống, đến gần bà nội Tống, trù mến nói: "Bà nội, những miếng sườn và mâm xôi này là do Tống Thời Thanh đưa cho cháu, cháu cũng chỉ là chế biến thêm một chút mà thôi, hơn nữa ở nhà cháu vẫn còn rất nhiều. Bà ơi, bà cũng đừng khách sáo với cháu, lần sau cháu sẽ không mang theo gì nữa, cháu đơn giản là đến gặp bà, được không ạ?"

Khi Khương Tuệ Tuệ nói, đôi mắt cô lấp lánh, tràn đầy chân thành, cô thân thiết với bà nội Tống, dường như là cháu gái ruột của bà ấy vậy.

Cả đời bà nội Tống sinh được hai người con trai, hai người con trai đều sinh được một người con trai, bà nội Tống đã mong có cháu gái từ lâu. Bây giờ bà ấy có Khương Tuệ Tuệ, trong lòng bà ấy cảm thấy thật ngọt ngào.

"Được, được, vậy những thứ này bà nội đều sẽ nhận lấy. Nhưng mà cháu phải nhớ kỹ lời nói, lần sau đến đừng mang theo đồ vật nữa, cháu có thể thường xuyên tới thăm bà nội, bà nội đã rất vui vẻ rồi."

"Được ạ." Khương Tuệ Tuệ gật đầu.

Bà nội Tống mời cô: "Bà vừa mới nấu cơm xong, bằng không cháu ở lại ăn thêm chút đi. Thời Thanh đi lấy củi rồi, đoán chừng sẽ trở lại ngay bây giờ."

Vừa nói dứt lời, cửa sân đóng hờ đã bị đẩy ra. Trong lúc đó, Tống Thời Thanh vác trên vai một bó củi khô lớn, theo thói quen nói: "Bà nội, cháu đã về rồi." Sau khi nhìn thấy người đứng bên cạnh bà nội Tống, anh sửng sốt một lúc, sau đó khoe miệng khẽ nhếch, nhưng là vô cùng bí mật.

Chỉ có bản thân anh biết anh vui như thế nào khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ ở nhà mình.

Khương Tuệ Tuệ nhìn chăm chăm vào bộ n.g.ự.c thẳng tắp của Tống Thời Thanh, bởi vì anh đã đưa cho bản thân cô chiếc áo sơ mi trắng mà anh mặc bên ngoài vào buổi sáng, nên lúc này trên người anh chỉ mặc một chiếc áo ngực. Chiếc áo n.g.ự.c được kéo căng bởi những cơ bắp cuộn cuộn và khỏe khoắn, lộ rõ những đường nét uyển chuyển trên cơ thể anh.

Những ngón tay trắng nõn như ngọc của cô khẽ nhúc nhích, cô nhớ tới lúc trước chính tay mình đã vô tình chạm vào n.g.ự.c Tống Thời Thanh.

Cảm giác... nó có vẻ là rất tốt!

Khụ.... Khụ....

Phát hiện rằng bà nội Tống và ông nội Tống vẫn còn ở đó, cô nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cười lộ ra tám chiếc răng với Tống Thời Thanh một cách rất nghiêm túc: "Xin chào thanh niên trí thức Tống."

Khoe miệng Tống Thời Thanh giật giật một chút, nhưng anh vẫn rất phối hợp mà nói: "Xin chào, đồng chí Khương."

Bà nội Tống nhìn hai người bọn họ như vậy, vừa tức giận lại vừa buồn cười, quen nhau lâu như vậy rồi mà vẫn xưng hô như người mới quen vậy.

Bà ấy nói với Tống Thời Thanh: "Hôm nay Tuệ Tuệ sẽ ăn tối ở nhà chúng ta, cháu đi rửa mặt trước rồi mặc quần áo vào đi, nhìn cháu

hiện tại ăn mặc chả ra gì cả.”

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh bị bà nội Tống nhắc nhở, cúi đầu xuống nhìn vào cánh tay trần của anh, sau đó nhìn Khương Tuệ Tuệ một lần nữa. Tại sao anh lại ăn mặc như vậy, cô không phải là người biết rõ hơn ai hết hay sao.

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt của Tống Thời Thanh và đi theo bà nội Tống vào nhà ăn tối.

Đi đến bàn ăn tối, đợi Tống Thời Thanh đến rồi mới ăn.

Trong thời đại ngày nay, khi hầu hết mọi người ăn cơm ở nhà, thường sẽ có một người bưng cơm cho mọi người, như vậy sẽ công bằng hơn, ai cũng dọn cơm như nhau.

Nhưng nhà họ Khương lại không có quy củ như vậy, bởi vì Khương Đắc Thắng có công việc tốt, hàng tháng đều được trả lương, cuộc sống cũng không tính là vất vả, mặc dù những tháng gầy yếu vẫn phải sống bằng ngũ cốc phụ, nhưng cái bụng vẫn được no.

Tống Thời Thanh giúp bưng cơm cũng không phải vì lý do này, mà bởi vì anh là cháu trai của hai người trưởng bối, cho nên mỗi khi ở bên cạnh, anh đều sẽ chủ động bưng cơm cho hai vị trưởng bối.

Chương 210: Chương 210

Phục vụ cho bọn họ cơm dẻo được nấu ở trên và ăn lớp vỏ cơm hơi cháy ở bên dưới.

Bà nội Tổng không biết hôm nay Khương Tuệ Tuệ sẽ đến, nhưng gia đình bọn họ luôn nấu nhiều hơn một chút cho bữa tối và để dành lại nấu cháo vào ngày mai, vì vậy dù có thêm Khương Tuệ Tuệ thì bữa ăn vẫn đủ.

Bữa cơm hôm nay là cơm khoai lang đỏ, khi nấu cơm cho khoai lang đỏ lên trên, cơm chín chỉ cần nghiền nhuyễn khoai lang đỏ, khi dọn cơm thì trộn với cơm trắng, đây chính là cơm khoai lang đỏ.

Khi Tổng Thời Thanh dọn cơm cho Khương Tuệ Tuệ, anh không dọn cho cô khoai lang đỏ mà là một bát đầy cơm trắng. Gạo tươi từng hạt, tỏa ra hương thơm của gạo, còn bốc hơi nghi ngút.

Cho dù đó là "cơm khoai lang đỏ" của bà nội Tổng chỉ có một ít khoai lang đỏ và chủ yếu là gạo trắng, hay "cơm khoai lang đỏ" của Khương Tuệ Tuệ với toàn gạo trắng, so với Tổng Thời Thanh thì đều có sự khác biệt lớn.

Bởi vì anh là người duy nhất mà trong bát không có một hạt cơm nào ngoài những củ khoai lang đỏ màu vàng cam.

Bà nội Tổng liếc nhìn Tổng Thời Thanh một cái và không nói thêm gì nhiều. Điều này xảy ra khá thường xuyên ở nhà, đó là lý do tại sao bà nội Tổng không yêu cầu Tổng Thời Thanh dọn cơm bữa ăn mỗi lần. Nếu dọn cơm, anh sẽ lấy toàn cơm khoai lang đỏ, ông nội Tổng từ lúc còn trẻ đã bị đói vì chiến tranh, khoai lang đỏ sẽ chia đều cho

bát của bà ấy và Tống Thời Thanh, không ai được ăn một ít gạo trắng.

Nhưng nếu Tống Thời Thanh đi dọn cơm thay thì sẽ thành tình huống như hôm nay.

Nhưng mà hôm nay có Khương Tuệ Tuệ ở đây, bà nội Tống không nói thêm gì nhiều, bà ấy mỉm cười và bảo Khương Tuệ Tuệ ăn nhiều hơn một chút.

Khương Tuệ Tuệ nhìn bát cơm trắng đầy ắp mà Tống Thời Thanh cho cô, rồi nhìn bát cơm khoai lang đỏ trong bát của anh, trong lòng cô hiểu rõ.

Con người thời đại này không giống như Khương Tuệ Tuệ cho rằng khoai lang đỏ ngon hơn cơm trắng, theo quan điểm của bọn họ, gạo trắng mới là thứ quý giá nhất.

Tống Thời Thanh biết được từ bà nội Tống rằng sườn heo chua ngọt là do Khương Tuệ Tuệ gửi đến. Vì vậy, vị trí đầu tiên dưới chiếc đĩa là gắp món sườn xào chua ngọt.

Kỹ năng nấu nướng của Khương Tuệ Tuệ rất tốt, Tống Thời Thanh đã biết điều đó từ lần trước anh ăn thịt lợn kho với mặn khô và rau mà Khương Tuệ Tuệ đặc biệt gửi đến. Lúc đầu, anh còn nghĩ rằng là Phương Quế Chi đã làm nó, nhưng bà nội của anh nói với anh rằng đó là đồ do Khương Tuệ Tuệ tự tay làm. t. m e/lazy boy vn

Cố Diệp Phi

Anh thật sự khó mà tin rằng Khương Tuệ Tuệ, người mà ngày thường luôn yếu đuối khi làm việc, lại có thể nấu những món ăn ngon như vậy.

Món sườn xào chua ngọt lần này cũng vậy, tuy hơi nguội thì không ngon bằng lúc mới ra khỏi chảo nhưng chắc chắn là ngon hơn nhiều so với món sườn chua ngọt mà anh đã từng ăn, thậm chí còn ngon

hơn đồ ăn mà người đầu bếp từng nấu ăn trong bộ đội đã nấu ở nhà bọn họ trước đây.

"Làm sao vậy? Ăn ngon không?" Đây là lần đầu tiên Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy Tống Thời Thanh ăn đồ ăn do cô nấu, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, giống như học sinh tiểu học thi tốt chờ cha mẹ khen ngợi vậy.

"Ừ, rất ngon." Tống Thời Thanh trả lời tuy rằng chỉ có hai chữ, nhưng khóe miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn đã vạch trần tâm tư thực sự của anh.

Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy điều đó trong mắt, khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười.

Sau khi suy nghĩ, cô lại cầm bát của mình lên và đổ gần hết cơm vào bát của Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh cau mày và ngăn cô lại. Lạnh giọng nói: "Cô gầy quá, ăn nhiều thêm một chút đi."

Nhưng mà Khương Tuệ Tuệ đã bưng cơm ra rồi, sao có thể đòi trả lại đây?

Cô xảo quyết như con cá chạch, cánh tay thon dài như rắn nước, luồn qua cánh tay của Tống Thời Thanh, sau đó nhanh chóng trở về chỗ ngồi, trên mặt nở nụ cười đắc thắng: "Không được, nhiều như vậy tôi sẽ ăn không hết."

Chương 211: Chương 211

"Hãy ngoan ngoãn và ăn nhiều hơn, nếu không thì cô sẽ không có sức lực để làm việc." Tống Thời Thanh quay đầu nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ, thấy cô hành động như một đứa trẻ, anh lại cảm thấy đau đầu và bất lực.

"Thật sự là tôi ăn không hết được, trước khi đến đây tôi đã ăn cơm ở nhà rồi, bà nội, bà nhanh nói anh ấy đi ạ, cháu thật sự không ăn được nhiều như vậy." Giọng nói có chút làm nũng.

Trên thực tế, cho dù ăn xong, cô cũng phải chia cơm cho Tống Thời Thanh, vì cô không đành lòng để anh chỉ ăn mỗi khoai lang đỏ.

Khương Tuệ Tuệ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tống Thời Thanh, cô nhần nhần mũi và chỉ có thể quay sang nhờ bà nội Tống giúp đỡ.

"Được rồi, Thời Thanh, Tuệ Tuệ đã ăn cơm ở nhà rồi, con bé thực sự ăn không hết, cháu giúp con bé ăn một chút đi." Bà nội Tống nói.

Tống Thời Thanh lúc này mới không nói gì nữa.

Bà nội Tống và Tống Thời Thanh đều ăn món sườn heo chua ngọt do Khương Tuệ Tuệ mang đến và phản ứng đều rất tốt. Ông nội Tống là người duy nhất, như thể vẫn còn giận bà nội Tống, thay vì ăn sườn heo rán, ông ấy lại ăn bát thịt cháy.

Có vẻ như tính khí bướng bỉnh lại nổi lên rồi.

Ông nội Tống thì cái gì cũng tốt, nhưng ông ấy luôn có tính khí rất bướng bỉnh. Hơn nữa, ông ấy còn có một tật xấu, chính là nếu như

dỗ ông ấy, ông ấy nhất định là sẽ không bao giờ chịu xuống nước trước, có thể còn bướng bỉnh hơn. Nhưng nếu đôi khi ông ấy bị bỏ lại một mình, không có ai để nói chuyện, một lúc sau ông ấy sẽ ngoan ngoãn quay lại như bình thường.

Khương Tuệ Tuệ nhìn Tống Thời Thanh, cô lè lưỡi, chiếc lưỡi nhỏ màu hồng sau khi thè ra nhanh chóng thu lại, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Bà nội Tống cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng bà ấy đã đoán ra tính khí của ông nội Tống từ lâu, thay vì thuyết phục ông ấy, bà ấy thậm chí còn mỉa mai nói: "Dạ dày bản thân đã không tốt còn muốn ăn thịt cháy. Đêm nay mà bị đau dạ dày thì cũng đừng tìm tôi."

Ông nội Tống đang cầm đũa gắp rau thì dừng lại một lúc, tức giận nói: "Không phải bà cho tôi ăn bát rau này sao? Bây giờ tôi nghe lời bà, bà còn không vui hay sao?"

Cố Diệp Phi

"Tôi bảo ông ăn thì ông ăn luôn hay sao? Khi tôi bảo ông đi làm việc khác thì sao ông không làm? Thật là, sao ông không biết mang sự nghe lời này đi làm việc khác đi." Bà nội Tống nói với giọng điệu bất đắc dĩ.

Người ta nói rằng một gia đình lâu đời giống như một kho báu, khi một người già đi, nhiều hành vi sẽ trở nên vô lý như một đứa trẻ, ông nội Tống có thể là như thế này.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy thích thú với cuộc cãi vã giữa hai người lớn tuổi, cô mở đôi mắt đen lúng liếng và xinh đẹp như nho đen lên. Lúc thì cô nhìn bà nội Tống, lúc thì cô nhìn ông nội Tống, trên mặt mang theo nụ cười.

Sau khi bà nội Tổng nhìn thấy, bà ấy cảm thấy có phần hơi ngượng ngùng xấu hổ và nói: "Tuệ Tuệ, đã để cháu phải chê cười rồi. Ông nội Tổng của cháu là như vậy đấy, không phải ông ấy không thích món ăn của cháu, cũng không phải có ý kiến gì với cháu. Lần trước cháu mang thịt kho đến, bà và Thời Thanh ăn còn không nhiều bằng ông ấy ăn nữa. Ông ấy làm như vậy là bởi vì đang giận đối bà đó."

"Không có không có, bà à, cháu không có hiểu lầm và cháu cũng không thấy có gì buồn cười. Cháu cười chỉ vì cháu thấy cách mà ông bà cãi nhau rất dễ thương. Ông bà cháu cũng từng như vậy, nhưng cháu biết điều đó hơn bất cứ ai khác. Bọn họ là những người yêu nhau nhất trên thế giới, và cháu nghĩ bà và ông nội Tổng cũng giống như vậy ạ."

Khương Tuệ Tuệ sợ bà nội Tổng hiểu lầm nên giải thích không thôi thì không đủ, thậm chí hai bàn tay mảnh khảnh còn vẫy vẫy, đủ để chứng minh cô rất chân thành: "Sau này dù có kết hôn thì cháu cũng không đảm bảo rằng cháu sẽ không cãi nhau với chồng, có lẽ sẽ còn cãi nhau kịch liệt hơn."

Chương 212: Chương 212

Bà nội Tống thật không ngờ Khương Tuệ Tuệ sẽ nói điều này, đầu tiên là sững sốt một chút sau đó nhin không được mà hỏi lại: "Tuệ Tuệ nói như vậy có phải là cháu có đối tượng rồi phải không?"

Bà nội Tống nghe được từ Tống Thời Thanh rằng Khương Tuệ Tuệ đã đi gặp mặt lần trước và buổi gặp mặt ấy không thành công. Bà ấy nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ có lẽ vẫn chưa có người mà cô thích, vì vậy khi Khương Tuệ Tuệ nói điều này, bà ấy hơi ngạc nhiên, có chút ngoài ý muốn.

Bà ấy cũng không ngờ rằng Ngưu Thúc Phân hóa ra lại là cô họ của Ngưu Thự Quang, và người mà bà ấy giới thiệu với Khương Tuệ Tuệ hóa ra lại là Ngưu Thự Quang. Lúc đó bà ấy đã nói, may mắn là Tống Thời Thanh đã ở đó, nếu không thực sự là sợ rằng Khương Tuệ Tuệ sẽ bị lừa.

Gia đình nhà họ Ngưu không có ai là người tốt hết.

Thành thật mà nói, bà nội Tống thực sự hy vọng rằng Khương Tuệ Tuệ có thể trở thành cháu dâu của bà ấy.

Nhưng với tư cách là người lớn, bà ấy không thể can thiệp vào chuyện của mấy đứa nhỏ, còn chuyện giữa hai người bọn nhỏ xảy ra như thế nào, bản thân bà ấy vẫn chưa rõ lắm.

Cứ cho là quan hệ của hai người rất tốt, nhưng hình như cũng không đặc biệt tốt, hai người ăn nói cứng nhắc, dường như không có chút thân quen nào.

Nếu nói quan hệ không tốt, chưa chắc đã là sự thật, lần trước bà ấy nói với Thời Thanh rằng Tuệ Tuệ vô ý va vào bàn, anh có vẻ rất căng thẳng, vừa rồi khi hai người cùng chia cơm, có vẻ khá thân mật.

Bà ấy thực sự không thể hiểu rõ ràng, và mọi chuyện đã rồi tung lên.

Bà ấy già rồi, không hiểu chuyện của người trẻ nên cứ mặc kệ. Hãy để những người trẻ tuổi tự giải quyết việc của bọn họ.

Nếu Thời Thanh có thể may mắn cưới được Tuệ Tuệ, thì anh thật đúng là may mắn khi gặp được một cô gái tốt. Nếu không, chỉ cần Tuệ Tuệ không chán ghét nhà bọn họ, như vậy bà ấy sẽ luôn coi Tuệ Tuệ như cháu gái ruột của mình.

Khương Tuệ Tuệ muốn nói rằng cô không chỉ có mà người đó còn là cháu trai của bà ấy.

Nhưng cô sợ rằng khi cô thực sự nói rằng cô có đối tượng, nếu bà nội Tống hỏi là ai thì cô không thể nói ra được. Nếu nói quá rõ ràng và lộ liễu thì sao? Vì vậy cô lắc đầu cười nói: "Còn chưa có, cháu chỉ tùy tiện nói thế thôi."

Ánh mắt cô né tránh một hồi, thoáng nhìn thấy Tống Thời Tình bên cạnh giống như đang dùng ánh mắt xâm lược nhìn chăm chăm vào bản thân cô.

Cố Diệp Phi

Cô nhanh chóng chuyển chủ đề, còn đích thân gấp một miếng sườn heo chiên giòn cho ông nội Tống: "Ông nội, ông ăn thử sườn heo của cháu làm đi, cháu mang đến đây cho ông ăn, ông mà không ăn thì cháu sẽ rất buồn. Cháu không biết dạ dày của ông không tốt, nhưng cháu biết làm mấy món canh để bồi bổ cho dạ dày, làn sau cháu sẽ nấu mang đến cho ông." Khương Tuệ Tuệ nói chuyện một cách dễ thương, ngoan ngoãn và ngọt ngào.

Vốn dĩ ông nội Tổng chỉ đợi một khoảnh khắc để hạ mình xuống, lúc này Khương Tuệ Tuệ vươn tay kéo ông ấy xuống, ông nội Tổng vội vàng thoả hiệp ngay lập tức. Ông ấy cắn một miếng sườn heo, hai mắt sáng lên, hiển nhiên là rất hài lòng với món sườn xào chua ngọt.

Ông ấy thậm chí còn cố tình đ.â.m chọc bà nội Tổng, nói: "Vẫn là mấy món ăn của Tiểu Khương nấu ngon."

Bà nội Tổng phớt lờ không để ý đến ông ấy và nói với Khương Tuệ Tuệ: "Như vậy thì có quá rắc rối hay không? Tuệ Tuệ, nếu cháu thực sự biết cách nào để bồi bổ dạ dày, cháu có thể nói cho bà biết một cách được không?"

Thực ra, bà ấy cũng đã học cách nấu canh bồi bổ dạ dày cho ông nội Tổng trước đây, nhưng những công thức nấu canh đó là do vợ của cấp dưới của ông nội Tổng gửi đến vào thời điểm đó. Xét về nguồn lực tài chính của gia đình bọn họ vào thời điểm đó thì không có vấn đề gì, nhưng bây giờ bọn họ rơi vào hoàn cảnh như vậy thì không còn phù hợp nữa.

Chương 213: Chương 213

Sẽ thật tuyệt nếu Khương Tuệ Tuệ có thể đưa ra một công thức với những nguyên liệu đơn giản.

Tuy nhiên, bà ấy nghe nói rằng nhiều người sẽ không dễ dàng nói ra phương thuốc, giống như phương thuốc mà những người đó đã đưa cho bà ấy vào thời điểm đó, bà ấy nghe nói rằng bọn họ đã phải bỏ tiền ra mua nó.

Vì vậy, bà nội Tổng khá xấu hổ khi hỏi điều này, bà ấy không biết Khương Tuệ Tuệ lấy những đơn thuốc bổ dưỡng dạ dày này ở đâu ra, nếu không thể nói cho người ngoài biết thì bà ấy sẽ rất đau lòng.

"Được a, lát nữa cháu sẽ viết cho bà một cái, chúng thực sự khá đơn giản." Khương Tuệ Tuệ ngay lập tức gật đầu.

Cô không bao giờ đoán được rằng bà nội Tổng sẽ có những suy nghĩ đó, chứ đừng nói đến một đồng công thức bồi bổ dạ dày và tăng cường khí lực mà các thế hệ sau có thể tùy tiện tìm kiếm trên Baidu thì có gì mà không thể nói.

.....

Sau khi ăn cơm xong, Khương Tuệ Tuệ định viết ra tất cả những đơn thuốc bồi bổ dạ dày và bổ khí rồi đưa cho bà nội Tổng.

Chỉ có phòng của Tổng Thời Thanh trong nhà họ Tổng là có giấy và bút, Khương Tuệ Tuệ đi theo Tổng Thời Thanh vào phòng của anh. Căn phòng rất nhỏ và đơn giản, nhỏ hơn một nửa căn phòng của cô,

chỉ kê được một cái giường và một cái bàn học, nhưng lại rất sạch sẽ.

Nhìn thoáng qua có thể biết chủ nhân của căn phòng là người ngăn nắp, giữ mọi thứ rất gọn gàng ngăn nắp.

Tống Thời Thanh mở ngăn kéo, lấy ra một cây bút và giấy tờ trong đó, mở chiếc ghế đến vị trí một người có thể ngồi, ra hiệu cho Khương Tuệ Tuệ: "Ngồi viết ở đây đi."

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ ngồi trên ghế, chú ý thấy trong ngăn kéo là một chồng giấy viết thư, và một lá thư mới nhất có dán tem. Cô nhớ rằng trong sách có nhắc đến việc Tống Thời Thanh đã viết rất nhiều bức thư nhưng không có một bức nào được gửi đi, và Tống Thời Thanh cũng vì chuyện này mà không bao giờ viết thêm một bức thư nào nữa.

Cô có phần hơi kinh ngạc, không nhìn được mà hỏi một câu: "Anh lại bắt đầu viết thư sao?"

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Tống Thời Thanh, cô mới hiểu bản thân mình nói lời này là có ý gì, có nghĩa là cô biết anh đã từng viết thư.

Cô vội nói thêm: "À... tôi nghe người đưa thư kể về anh bốn năm trước. Anh đã viết rất nhiều thư nhưng không có bức nào được gửi đi. Tôi nghĩ điều đó sẽ khiến anh đau lòng lắm nên anh sẽ không tiếp tục viết thư nữa. Tôi không ngờ anh lại có sự kiên trì như vậy, thật sự rất đáng để người khác bội phục."

Lời này cũng không phải nói dối, nghị lực của Tống Thời Thanh không phải là thứ mà người thường có thể so sánh được, đây cũng là điều mà Khương Tuệ Tuệ rất bội phục anh.

Không ngờ, Tống Thời Thanh giật giật khóe miệng, cười tự giễu rồi nói: "Không phải, tôi vốn là không định viết, nhưng là bởi vì những lời mà cô nói với tôi, tôi đã đổi ý."

"Lời nói của tôi? Nói cái gì vậy?" Ánh mắt của Khương Tuệ Tuệ lộ ra vẻ khó hiểu, đôi mày xinh đẹp nhíu lại giống như đang tự hỏi rất cuộc bản thân đã nói cái gì với Tống Thời Thanh.

Bọn họ quen nhau đã được một thời gian, cô cũng đã nói rất nhiều chuyện với anh, bây giờ đột nhiên nghĩ lại, cô thực sự không nhớ nổi.

"Cô nói cho tôi biết đừng dễ dàng từ bỏ chính mình, thử lại lần nữa, có lẽ tôi sẽ thành công." Tống Thời Thanh đứng phía sau Khương Tuệ Tuệ, trước mặt bọn họ là một cửa sổ thủy tinh với ánh sáng màu xanh lam, phản chiếu hình ảnh mơ hồ của hai người bọn họ. Bóng dáng hai người chồng lên nhau, phác thảo ra một bức tranh đẹp.

Một mảnh thủy tinh bị vỡ, Tống Thời Thanh còn chưa kịp sửa chữa, lúc này, một trận gió từ mảnh vỡ thổi tới làm lay động sách vở trên bàn.

Tống Thời Thanh cúi đầu nhìn khuôn mặt thanh tú trong sáng của cô gái trước mặt, khuôn mặt to bằng lòng bàn tay, môi rất đỏ, khiến cô vừa có vẻ khỏe mạnh lại vừa hấp dẫn lạ thường.

Chương 214: Chương 214

Chiếc váy cô mặc hôm nay có đường viền cổ áo hơi rộng, để lộ xương quai xanh nhô ra gợi cảm, chiếc cổ trắng nõn và sáng bóng hơi nhô lên.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức Tống Thời Thanh xuyên qua ánh hoàng hôn còn nhìn thấy sợi lông tơ nhỏ trên chiếc cổ trắng như tuyết của cô, có chút đáng yêu. Độ cong của cổ mềm mại, tư thế uyển chuyển, khi ngồi vào bàn trông cô như một con thiên nga trắng quý phái.

Đó là lần đầu tiên anh nghe ai đó nói với bản thân điều như vậy sau khi nhà anh gặp chuyện.

Tuy rằng lúc đó trên mặt anh không biểu hiện gì ra ngoài, nhưng trong lòng đã tràn đầy hỗn loạn. Khương Tuệ Tuệ đã nói với anh rất nhiều điều, và anh vẫn nhớ rõ chúng.

Nhưng ngược lại chính Khương Tuệ Tuệ đã quên, không biết bản thân mình đã nói những lời này khi nào. Nhưng cô cũng mặc kệ, dù sao Tống Thời Thanh nói là cô nói thì đại khái là cô nói đi.

Cô cong môi cười, quay đầu nhìn về phía Tống Thời Thanh, nghiêm túc nói: "Đúng vậy, chỉ cần anh không bỏ cuộc thì cái gì cũng có hy vọng."

"Được." Tống Thời Thanh nhơ ngác nhìn cô gái trước mặt anh.

Cũng không biết là như thế nào, khi Khương Tuệ Tuệ nói những lời này, anh dường như đã trút bỏ được những đen tối trên người mình,

và chạm vào tương lai tươi sáng từ trong bóng tối sâu thẳm.

Không biết nó bắt đầu từ khi nào, chỉ cần là do Khương Tuệ Tuệ nói ra, anh đều sẽ tin tưởng.

Khương Tuệ Tuệ ngồi ngay ngắn ở bàn làm việc, sau khi suy nghĩ một lúc, cô bắt đầu viết ra thực đơn. Dựa vào trí nhớ của mình, cô ngẫu nhiên viết ra hai ba món, một món là canh tíu tô gừng táo đỏ, một món canh khoai mỡ gan lợn, một món canh đậu tằm kỷ tử.

Nguyên liệu của những món canh này rất dễ kiếm, cách làm cũng rất đơn giản, có tác dụng dưỡng khí, dưỡng dạ dày rất tốt.

Cô cầm chiếc bút máy bằng những ngón tay thon dài như củ hành, hạ bút viết trơn tru, uyển chuyển. Bút có trọng lượng vừa phải và cảm giác cầm trên tay rất tốt, kích thích vừa phải để viết. Khương Tuệ Tuệ không có nhiều nghiên cứu về bút máy, nhưng cô có thể nói rằng đó là một cây bút tốt, và nó cũng là một món đồ cực kỳ quý giá của Tống Thời Thanh.

Thành thật mà nói, trong lòng cô rất vui vẻ khi có thể viết bằng một cây bút quý giá như vậy của Tống Thời Thanh.

Khi cô viết, Tống Thời Thanh đứng ở bên cạnh quan sát, anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng chữ viết tay của Khương Tuệ Tuệ sẽ không quá đẹp, nhưng anh không ngờ nét chữ của cô rất ngay ngắn và gọn gàng.

Mặc dù vẫn còn chỗ cần cải thiện, nhưng có thể nhìn ra được là xuất phát từ tay của những người thường thích luyện thư pháp.

Tống Thời Thanh có hơi ngạc nhiên.

Người nhà quê đọc sách không nhiều, đa số mọi người biết viết tên mình thì cũng coi như là tốt. Mặc dù Tống Thời Thanh biết Khương Tuệ Tuệ đã học năm thứ hai trung học cơ sở, nhưng anh luôn nghĩ

rằng chữ viết tay của cô có thể sẽ không được đẹp lắm. Vì ngay cả kế toán xã cũng viết chữ như gà bới vậy.

Khương Tuệ Tuệ mang đến cho Tống Thời Thanh một sự kinh ngạc không nhỏ, anh khen cô: "Chữ viết của cô rất đẹp."

Sau khi Khương Tuệ Tuệ nghe thấy như vậy, cô đang viết thì dừng lại một chút, hơi nâng cằm lên, đôi môi đỏ mọng khẽ bĩu ra, nói với giọng có chút kiêu ngạo: "Đương nhiên rồi. Như thế nào? Trong lòng anh luôn cho rằng chữ viết của tôi sẽ xấu hay sao? Hừ, không nên quá coi thường người khác có đúng không?"

Ánh mắt cô dừng trên người Tống Thời Thanh, bởi vì bị xem thường mà cô có chút không vui.

Sau đó nghiêm trang nói: "Không phải có câu nói nét chữ nét người hay sao? Nếu nét chữ của tôi xấu, sao có thể hợp với khuôn mặt của tôi được?"

Cố Diệp Phi

Nói xong, cô dùng tay trái vuốt ve khuôn mặt thanh tú của mình, vẻ mặt vui mừng. Sau một thời gian dài sử dụng kem dưỡng trắng da, cuối cùng cô cũng đã phục hồi được làn da của bản thân.

Chương 215: Chương 215

Giờ đây không ngoa khi nói làn da của cô mịn màng như kem.

Tống Thời Thanh nhìn vẻ mặt say mê của cô, cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Cô gái nhỏ này không khỏi có chút quá tự luyện, nhưng cô nói thật, cô lớn lên quả thật là rất xinh đẹp, đẹp đến nỗi nếu người khác liếc nhìn cô nhiều hơn một cái thì anh sẽ không vui.

Thấy anh nhìn chăm chăm vào cô, Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng anh đang cười nhạo chính mình. Hừ một tiếng, cô đột nhiên nhích lại gần anh, khàn giọng hỏi: "Tôi lớn lên không xinh đẹp hay sao?"

Lộc cộc một tiếng, đáp lại cô là cổ họng đang lẫn lộn của Tống Thời Thanh, thân thể cũng nhanh chóng nóng lên.

...

Sau khi viết xong thực đơn, Khương Tuệ Tuệ đẩy nắp bút lại, mở ngăn kéo để đặt bút vào, nhưng lại phát hiện trong ngăn kéo có một bức ảnh đen trắng cũ.

Trong ảnh là một đứa trẻ khoảng hai tuổi, trên tay ôm một con gấu bông, mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc và quần yếm, giữa hai lông mày có điểm một chút màu đỏ, trông thật đáng yêu, y hệt như một cậu bé trong bức tranh Tết vậy.

Sự chú ý của Khương Tuệ Tuệ ngay lập tức bị thu hút, cô nhìn đứa trẻ trong bức ảnh và Tống Thời Thanh bên cạnh cô. Lông mày và

mắt của hai người có phần giống nhau, cô có thể chắc chắn rằng cậu bé trong bức ảnh này chính là Tống Thời Thanh khi còn nhỏ.

Cô giống như là tìm được bảo bối, cô cầm bức ảnh trong tay, nhìn kỹ từ bên này sang bên kia, không kìm được mà đưa tay chạm vào khuôn mặt cậu bé trong ảnh, muốn tan chảy vì quá là đáng yêu: "Oa, Tống Thời Thanh, đây là anh khi còn nhỏ phải không? Khi còn bé anh thật là dễ thương và đáng yêu, với đôi mắt to như vậy, đang ôm một con gấu nhỏ, tôi thực sự muốn véo khuôn mặt nhỏ của anh."

Khương Tuệ Tuệ cảm thán.

Nhưng lại nghe Tống Thời Thanh nói với giọng khàn khàn: "Bây giờ cô cũng có thể véo mà."

Giọng nói của anh có hơi nhỏ, giống như đang nói mớ, Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng bản thân cô đã nghe nhầm trong trạng thái hoảng hốt. Cô ngẩng đầu lên, rất kinh ngạc nhìn Tống Thời Thanh và xác nhận: "Anh, anh vừa nói cái gì? Anh nói..."

Tuy nhiên, cô còn chưa nói xong, Tống Thời Thanh đã bắt chuyện: "Tôi nói, bức ảnh này là mẹ tôi chụp ảnh cho tôi. Bà ấy rất thích chụp ảnh và nghĩ rằng những bức ảnh nên được dùng để ghi lại tất cả những điều tốt đẹp. Ban đầu tôi có vài album ảnh ở nhà, tất cả đều do mẹ tôi chụp, nhưng sau đó..."

Nhưng sau đó trong nhà bị lục soát, anh thậm chí còn chưa kịp bảo vệ mấy bức ảnh, đám thiếu niên cách mạng kia đã xông vào nhà, nói đó là bằng chứng phản loạn, liền đốt hết đi, chỉ để lại một tấm này.

Bầu không khí đột nhiên trở nên phiền muộn, Khương Tuệ Tuệ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn sự cô đơn trên khuôn mặt của Tống Thời Thanh, trong lòng cảm thấy có chút buồn bã. Cô mím môi, nhanh chóng chuyển chủ đề: "Dì ấy nhất định là trông rất xinh đẹp."

“Ừ.” Ánh mắt của Tống Thời Thanh rơi vào trên gương mặt Khương Tuệ Tuệ.

Anh gật gật đầu, trong ấn tượng của anh, mẹ anh cũng xinh đẹp như Khương Tuệ Tuệ vậy.

Cố Diệp Phi

Bốn mắt nhìn nhau, Khương Tuệ Tuệ nhìn người đàn ông trước mặt mình đã trưởng thành và rất khác với người đàn ông nhỏ bé đáng yêu trong bức ảnh. Tim cô nháy lên vài cái, trong lòng tràn đầy ý ác, không thèm để ý trước đó có nghe lầm hay không mà vươn bàn tay trắng nõn mảnh khảnh, thật sự chạm vào khuôn mặt gầy như d.a.o khắc của Tống Thời Thanh, sau đó vắt véo một cái.

Tống Thời Thanh cũng không ngăn cản cô, anh cũng không có ý định tránh ra. Anh chỉ đứng đó, để Khương Tuệ Tuệ tùy ý chạm vào má mình. Động tác của cô rất dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến cổ họng anh nóng lên.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ véo xong, cô mới nhận thấy đôi mắt sâu thẳm của Tống Thời Thanh, nhìn qua còn khá đáng sợ.

Chương 216: Chương 216

Cô không khỏi rùng mình, ý thức được hành động vừa rồi của mình đã táo bạo và liều lĩnh biết bao nhiêu, cô rút tay về, nhin không được liền nói: "Ừm, cảm giác thật là tốt."

Dừng một chút, cô chỉ vào đứa trẻ trong bức ảnh: "Nhưng tôi đoán, sẽ không cảm thấy tốt như khi anh còn nhỏ."

Tống Thời Thanh nhất thời không biết nên vui hay buồn, anh đã để cô nhéo mặt anh, nhưng cô thậm chí còn cảm thấy rằng cảm giác không tốt bằng khi còn nhỏ.

Đúng lúc này, giọng của bà nội Tống vang lên từ bên ngoài: "Tuệ Tuệ, cháu viết xong chưa? Bà nội rót nước cho cháu, cháu khát nước rồi đúng không, lại đây ngồi xuống uống chút nước đi."

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ hướng ra bên ngoài nói: "Bà ơi, cháu viết xong rồi, cháu lập tức sẽ mang đến cho bà."

Nói xong, cô nở một nụ cười ngọt ngào với Tống Thời Thanh, cầm lấy thực đơn vừa viết xong, xoay người bước ra ngoài.

Bà nội Tống vừa mới rửa xong bát đĩa, bà ấy rót cho Khương Tuệ Tuệ một cốc tráng men nước sôi để nguội, còn pha với một ít đường. Khương Tuệ Tuệ ra khỏi phòng và đưa thực đơn cho bà nội Tống, sau khi đọc xong, bà nội Tống thấy nguyên liệu rất đơn giản và có thể tìm được, bà ấy rất vui.

Bà ấy nắm lấy tay của Khương Tuệ Tuệ: "Tuệ Tuệ, cảm ơn cháu rất nhiều."

"Bà ơi, cái này có gì mà phải cảm ơn chứ ạ." Khương Tuệ Tuệ không quan tâm, cho rằng bà nội Tống đã quá khoa trương. Cô vừa mới ăn cơm xong còn chưa uống nước, quả thật là rất khát nước, đang định uống nước thì nhìn thấy hộp mút mâm xôi trên bàn nên lại đi rót cho bà nội Tống một ly nước, trong ly nước có cho thêm một ít mút mâm xôi.

"Bà nội, bà uống một ngụm xem có ngon không ạ." Khương Tuệ Tuệ đưa cốc nước cho bà nội Tống.

Sau khi múc một thìa mút mâm xôi cho vào nước, nước lập tức chuyển sang màu hồng đỏ, có lẫn một ít cùi nhìn rất bắt mắt. Bà nội Tống nhấp một ngụm trong cốc nước và gật đầu liên tục: "Ừ, uống rất ngon. Mút này sao lại ngọt thế?"

"Lúc cháu làm đã cho thêm một ít đường, hơn nữa quả mâm xôi vốn dĩ có vị ngọt sẵn rồi nên càng ngọt thêm." Khương Tuệ Tuệ cười nói.

Cô cũng nhấp một ngụm, vì ly nước của cô vốn dĩ được pha thêm đường nên càng ngọt hơn.

Thời đại này không có nước khoáng, ngoại trừ nước suối trong núi được tuyển chọn đặc biệt, phần lớn đều là nước sông đun sôi, sau đó để nguội mới uống.

Nói thật là loại nước đun sôi để nguội này uống vào lúc nào cũng có cảm giác có vị lạ nên cô không thích lắm. Giờ cho mút vào, vị lạ của nước sôi để nguội đã biến mất, thay vào đó là vị ngọt và chua thoang thoảng của mút mâm xôi, uống vào một ngụm sẽ cảm thấy sảng khoái.

Giống như trà trái cây cô luôn thích uống trước kia.

Khương Tuệ Tuệ nhấp một ngụm và không thể kìm lại, nhấp thêm ngụm thứ hai, rồi ngụm thứ ba, nhanh chóng uống hết nước trong cốc men.

Nhưng trong lúc uống, cô đột nhiên muốn uống trà sữa, cô quyết định sau này sẽ pha một ít trà sữa.

Bởi vì lưng của ông nội Tống vốn không khoẻ, sau khi ăn bữa tối không lâu liền đi nghỉ ngơi, Khương Tuệ Tuệ cũng không nói muốn làm một chén cho ông nội Tống.

Thay vào đó, cô nhắc nhở một câu: "Nếu dạ dày của ông nội không tốt, vẫn nên đi dạo sau khi ăn để tiêu hóa thức ăn, ít nhất nửa tiếng sau mới đi nằm. Chẳng phải người xưa có câu nói, sau khi ăn xong mà chạy bộ trăm bước thì sẽ sống đến 99 tuổi hay sao ạ, nằm xuống ngay sau khi ăn sẽ dễ khiến dạ dày tích tụ và có thể tạo thành gánh nặng cho dạ dày."

Thực ra, chính bác sĩ tại trung tâm y tế đã yêu cầu ông nội Tống nghỉ ngơi hơn nữa, nói rằng ông nội Tống muốn giảm đau, nếu ông ấy bị đau thắt lưng, đừng đi bộ xung quanh. Nhưng ông ấy lại không nghĩ rằng nó sẽ ảnh hưởng xấu đến dạ dày của mình.

Bà nội Tống gật gật đầu tỏ vẻ sẽ nhớ kĩ.

Chương 217: Chương 217

Khương Tuệ Tuệ nghĩ đến sô cô la trong túi của mình, lấy ra một chiếc, bóc vỏ kẹo và mỉm cười đặt nó vào miệng bà nội Tổng: "Bà ơi, ăn với cái này sẽ càng ngon hơn."

Bà nội Tổng còn chưa nhìn rõ ràng những gì Khương Tuệ Tuệ đang cầm trong tay, một hương vị êm dịu và thơm ngát đã xuất hiện trong miệng bà ấy, đọng lại trên đầu lưỡi.

Bà ấy đã từng ăn qua sô cô la, vì vậy sau khi nếm thử hương vị, bà ấy ngay lập tức nhận ra rằng nó có vị giống như sô cô la.

Tuy nhiên, sô cô la mà Khương Tuệ Tuệ đưa cho bà ấy có vị ngon hơn tất cả các nhãn hiệu mà bà ấy đã ăn trước đây. Bà ấy nghe Khương Tuệ Tuệ nói, sau khi nhấp một ngụm sô cô la, bà ấy lại nhấp một ngụm nước mút hoa quả, quả nhiên đúng như Khương Tuệ Tuệ đã nói, hương vị ngọt ngào đậm đà của sô cô la hòa quyện với vị tươi mát, chua ngọt của nước mút hoa quả, hương vị càng trở nên ngon hơn.

Đôi mắt của bà nội Tổng sáng lên và bà ấy liên tục khen ngợi Khương Tuệ Tuệ vì đã có một cách hay.

Chỉ là bà ấy không lấy miếng sô cô la khác mà Khương Tuệ Tuệ đưa cho bà ấy, nói: "Bà nội sẽ không ăn đâu, loại sô cô la này nhất định là rất hiếm, Tuệ Tuệ hãy giữ nó cho riêng mình. Mỗi lần cháu đến đây, cháu luôn mang đến rất nhiều thứ tốt. Mặc dù bà không nói rõ ràng, nhưng bà cũng rất xấu hổ."

Nếu như vừa rồi không phải là Khương Tuệ Tuệ không giải thích trước, cô chỉ nhét sô cô la vào miệng, bà ấy thậm chí còn không phản ứng, nếu không bà ấy cũng sẽ không ăn sô cô la đâu.

Mặc dù điều kiện gia đình của Khương Tuệ Tuệ tốt hơn so với những gia đình bình thường ở xã Nguyệt Phượng Loan, nhưng bọn họ có giới hạn để có thể no bụng, có thể rất hiếm khi được ăn những thứ xa xỉ và đắt tiền như sô cô la mỗi năm một lần.

Trong mắt bà nội Tổng, Tuệ Tuệ là một đứa trẻ rất ngoan và bà ấy rất thích cô. Đôi khi bà ấy còn nghĩ nếu Tuệ Tuệ có thể trở thành cháu dâu của mình thì tốt biết bao, nhưng bây giờ tình hình chung của nhà bọn họ cũng không biết đến khi nào mới có thể sửa lại án sai, bà ấy cũng chỉ có thể nghĩ đến điều đó trong lòng thôi.

Bây giờ, bà ấy chỉ muốn đáp lại cho Khương Tuệ Tuệ một số thứ tốt, nhưng bà ấy không thể.

Khương Tuệ Tuệ trước đây không suy nghĩ kỹ về vấn đề này, đơn giản là vì cô cảm thấy bà nội Tổng tốt bụng và muốn cho bà ấy đồ ăn ngon, nhưng cô không ngờ rằng điều đó sẽ gây rắc rối cho bà ấy.

Cố Diệp Phi

Sau khi suy nghĩ một chút, cô nhỏ giọng thì thầm: "Bà nội, đừng nghĩ như vậy. Khi cháu làm việc với anh Tổng, anh ấy luôn giúp đỡ cháu. Thành thật mà nói, cháu không thể nhận được nhiều điểm làm việc như vậy. Ngoài ra, bà nội, nếu bà thực sự rất xấu hổ, sau này khi mâm xôi chín vào tháng sáu và tháng chín, bà có thể bảo Tổng Thời Thanh hái thêm một ít cho cháu."

Thấy Khương Tuệ Tuệ nói như vậy, bà nội Tổng chỉ có thể thuận theo mà đồng ý.

.....

Tống Thời Thanh cũng đi từ trong phòng ra, bà nội Tống vội vàng bảo anh rót một ly nước, bỏ một ít mút vào uống, mùi vị rất ngon.

Khương Tuệ Tuệ trở mắt nhìn Tống Thời Thanh cầm chiếc cốc men mà cô vừa uống, rót một cốc nước đun sôi để nguội, sau đó múc một thìa mút vào, khuấy đều, sau đó lại cầm chiếc cốc tráng men lên, ngửa đầu uống ừng ực ừng ực, không bao lâu anh đã uống xong.

Anh đưa tay lau vết nước đọng trên khóe miệng, nhìn Khương Tuệ Tuệ và nói một câu: “Quả thật rất là ngon.”

Khương Tuệ Tuệ ngơ ngác nhìn chiếc cốc tráng men trong tay anh, lại nhìn đôi môi gợi cảm của anh vừa mới uống nước, trên mặt cô đột nhiên nóng lên giống như một con tôm luộc.

Tống Thời Thanh vừa uống nước từ chiếc cốc mà cô đã uống sao? Vậy thì nếu làm tròn lại, chẳng phải là hai người hôn nhau hay sao?

Chương 218: Chương 218

Nghĩ đến đây, cô vội xua đi suy nghĩ trong đầu. Không phải chỉ uống chung một cốc nước thôi à, sao có thể coi là hôn môi được?

Nếu có một nụ hôn thực sự, đó phải là môi của cả hai chạm vào nhau và quấn lấy nhau.

Đôi môi của Tống Thời Thanh có vị như thế nào? Cô thực sự muốn hôn anh.

.....

Bên ngoài trời đã tối, may mà trăng hôm nay rất sáng, ánh trăng nhẹ nhàng bao trùm lấy hoàng hôn, đổ xuống, soi sáng cả xã Nguyệt Phượng Loan.

Khương Tuệ Tuệ liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức, thấy rằng đã hơn bảy giờ tối, quần áo của cô bị trầy xước nên cô còn phải đến gặp Tạ Phương Hoa để hỏi xem có thể sửa chữa được không, vì vậy cô phải nhanh chóng rời đi, không thể chậm trễ hơn nữa.

Cố Diệp Phi

Thế nên Khương Tuệ Tuệ đã chủ động nói: "Bà ơi, thời gian đã không còn sớm nữa, cháu phải đi trước."

Bà nội Tống gật gật đầu và nói: "Được, bảo Thời Thanh đưa cháu về, trời sắp tối rồi, không thì một cô gái như cháu đi một mình sẽ rất sợ hãi."

Tổng Thời Thanh mặc dù không nói chuyện, nhưng anh đã đặt cốc tráng men trong tay lên trên bàn, chuẩn bị đưa cô đi.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ lại xua xua tay rồi nói: "Không cần đâu bà, cháu phải đến nhà thợ may Tạ trước nhờ cô ấy sửa quần áo cho cháu. Dù sao cũng không cần quấy rầy anh Tổng, nơi này cách nhà thợ may Tạ không xa, cháu đi một lúc là đến thôi ạ."

Cô cố ý nói như vậy, ngay cả khi cô chưa bao giờ có mối quan hệ nào, cô cũng biết đạo lý của "lạt mềm buộc chặt". Về phần Tổng Thời Thanh, cô phải chủ động, nhưng cô chủ động quá thì không được, cho nên thỉnh thoảng cô phải từ chối một chút mới được.

Sau khi bà nội Tổng nói 'Vậy cháu đi đường cẩn thận' thì Khương Tuệ Tuệ vẫy vẫy tay với bà nội Tổng, sau đó quay người rời đi. Chỉ là lúc cô đi, hình như nhìn thấy Tổng Thời Thanh khẽ cau mày, giống như không vui lắm?

Khương Tuệ Tuệ mím đôi môi đỏ mọng, khóe miệng có một ý cười nhàn nhạt.

Nhà họ Tạ thực sự cách nhà họ Tổng không xa, Khương Tuệ Tuệ đã đến trong vòng mười phút đi bộ. Tuy rằng cô không có đèn pin, nhưng hôm nay trăng tròn vành vạnh, bầu trời đầy sao sáng, đường đi rõ ràng, cho dù không có đèn pin, cô cũng vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Đi bộ từ con đường đá đến cửa nhà Tạ Phương Hoa, cô nhìn thấy ánh đèn sáng trong nhà họ Tạ.

Ánh sáng hơi mờ, và nó vẫn khác với những chiếc đèn cực sáng vài trăm oát ở đời sau. Lúc này xã Nguyệt Phượng Loan là một xã tương đối gần thành phố, cũng không đặc biệt lạc hậu, điều kiện không được coi là quá tệ, có thể lắp đặt đèn điện, nhưng công suất của bóng đèn rất thấp, đèn chiếu sáng vô cùng mờ nhạt.

Một số làng tương đối lạc hậu và nghèo nàn vẫn sử dụng đèn dầu hỏa.

Dưới ánh đèn, Tạ Phương Hoa đang cắt vải. Khương Tuệ Tuệ đi tới gõ cửa, Tạ Phương Hoa nghe thấy âm thanh và nhìn sang, thấy Khương Tuệ Tuệ đang đứng ở cửa mỉm cười với cô ấy.

Tạ Phương Hoa mỉm cười với cô, ra hiệu cho cô đi vào: "Tuệ Tuệ, tại sao cô lại ở đây? Mau vào nhà ngồi đi, hiện tại tôi đang bận nên không thể phân thân được, cô tự rót cho mình một ly nước được không? Hay để tôi cắt xong miếng vải này thì rót nước cho cô nhé?"

Hai người có tính cách hợp nhau, ở xã này rất khó tìm được người muốn làm bạn với cô ấy như Khương Tuệ Tuệ, Tạ Phương Hoa đối xử rất chân thành với Khương Tuệ Tuệ.

Chính vì cô ấy coi cô như một người bạn tốt thực sự nên Khương Tuệ Tuệ được yêu cầu tự rót nước khi cô ấy quá bận rộn. Nếu là người khác, cô ấy sẽ không như thế này.

Khương Tuệ Tuệ cũng xua xua tay, để cô ấy làm việc của mình.

Sau khi Tạ Phương Hoa cắt vải xong và hỏi cô có chuyện gì, Khương Tuệ Tuệ mới lấy bộ quần áo đã được cho vào túi trước đó ra, chỉ vào vết rách trên lưng và nói một cách đau lòng: "Hôm nay khi tôi đi hái nấm xôi, quần áo của tôi vô tình bị trầy xước, cái áo này là cái mà tôi đã đặc biệt nhờ chị sửa, tôi không nỡ vứt đi nên đã mang nó đến đây, tôi muốn hỏi chị xem có thể sửa lại được không."

Chương 219: Chương 219

Bộ quần áo kia được thay đổi từ chiếc áo sơ mi, Khương Tuệ Tuệ trông rất phù hợp và xinh đẹp khi mặc nó. Bây giờ cô không có quần áo mới nhiều vô tận như trong quá khứ, vì vậy nếu nó có thể sửa được thì vẫn nên sửa thôi.

"Yên tâm đi, để tôi xem qua trước một chút." Tạ Phương Hoa cầm lấy quần áo, cẩn thận xem xét.

Sau đó cô ấy trầm ngâm: "Có thể sửa được."

Trong mắt Khương Tuệ Tuệ lóe lên một tia sáng, khóe miệng cô nở một nụ cười. Sau đó, cô nhớ đến bộ quần áo có miếng vá mà mọi người mặc, cô sợ rằng những gì Tạ Phương Hoa nói chính là vá một miếng vào, lại xác nhận: "Chị Phương Hoa, chị không nói rằng chị muốn dán một miếng vá lên đó chứ?"

Tạ Phương Hoa nghe vậy cười và tức giận nói: "Hãy nhìn cô nói này, cô lớn lên xinh đẹp như vậy tôi làm sao có thể để cô mặc quần áo có miếng vá, dù cô có bảo tôi vá thì tôi cũng không làm được."

Cố Diệp Phi

Vừa nói, cô ấy vừa lật bộ quần áo lại và chỉ cho Khương Tuệ Tuệ cái lỗ bị xước: "Tôi vừa mới nghĩ đến, cô xem, cái lỗ ở ngay chính giữa. Thực ra, tôi có thể khâu nó bằng kim và chỉ, nhưng nó có thể để lại một cái vết nhỏ, nhưng tôi đã suy nghĩ kỹ, hoặc là để lại lỗ hổng này, sau đó tôi sẽ dùng vải khác để làm một vài chiếc khuy hình nơ và ghim chúng vào cái này."

Tạ Phương Hoa vừa nói vừa thể hiện cho Khương Tuệ Tuệ thấy.

Sau khi nghe những lời của Tạ Phương Hoa, Khương Tuệ Tuệ ngay lập tức cảm thấy rằng nó có thể thực hiện được, theo cách này, thay vì làm cho nó xấu đi, nó có thể sẽ trông đẹp hơn.

"Tôi cảm thấy như vậy cũng không tệ, chị Phương Hoa, chúng ta làm như đã nói đi." Khương Tuệ Tuệ cười gật gật đầu: "Bao nhiêu tiền thế, để tôi đưa tiền trước cho chị, không đến lúc đó lại quên mất."

Vừa nói, cô vừa chuẩn bị lấy tiền.

Nhưng mà, Tạ Phương Hoa nhú mày, cả giận nói: "Đây có là cái gì to tát đâu chứ? Làm rất đơn giản, không cần tiền, hơn nữa chúng ta là bạn bè của nhau, sau này không chỉ cô đến sửa quần áo, tôi sẽ không lấy tiền, thậm chí nếu cô đến may quần áo, tôi cũng sẽ không lấy tiền của cô, nếu cô nhất quyết một hai phải đưa tiền cho tôi, tôi sẽ thấy không vui chút nào."

Thực ra, trước khi Khương Tuệ Tuệ đến nhờ Tạ Phương Hoa may quần áo, công việc kinh doanh tiệm may của Tạ Phương Hoa không tốt lắm. Vì địa vị gia đình nên người trong xã không ai đến tìm cô ấy để may quần áo, thanh niên trí thức thấy ai cũng sang nhà thím may quần áo nên tự nhiên cũng đi theo, thậm chí còn không biết có thợ may Tạ ở trong xã.

Kể từ khi Khương Tuệ Tuệ đến nhờ cô ấy may quần áo, danh tiếng của Tạ Phương Hoa mới được lan rộng ra ngoài.

Mấy ngày nay, ngoại trừ hai nữ thanh niên trí thức mà Khương Tuệ Tuệ đưa đến, còn có hai cô phục vụ trong nhà hàng quốc doanh. Ngay cả trong xã, cũng có hai ba người đã đến nhờ cô ấy may quần áo.

Khi được hỏi về điều gì đã đưa họ đến đây, bọn họ nói rằng đã nhìn thấy quần áo của Khương Tuệ Tuệ và nghe nói rằng chúng là do cô ấy làm nên bọn họ đã đến nhờ cô ấy may quần áo.

Công việc kinh doanh của cô ấy được cải thiện là nhờ Khương Tuệ Tuệ. Cho nên, lần trước khi hai người đồng ý hợp tác, cô ấy đã nghĩ tới, sau này cho dù là Khương Tuệ Tuệ đến chỗ cô ấy may hay là sửa quần áo, cô ấy cũng sẽ không thu tiền.

"Như vậy thì thật là xấu hổ, sau này tôi làm sao còn dám tìm chị để may quần áo nữa." Lần trước Khương Tuệ Tuệ bán kem làm trắng da, lấy một nửa số tiền đặt cọc để may quần áo, bây giờ cô không thiếu tiền, hơn nữa cô biết những phương pháp này cũng không dễ dàng, lại càng không thể lợi dụng cô ấy.

Chương 220: Chương 220

Vừa nói, Khương Tuệ Tuệ vừa cắn môi một cách quẫn rũ trong khi lấy tiền ra, nắm lấy tay Tạ Phương Hoa: "Chị Phương Hoa, chỉ cần nói cho tôi biết giá bao nhiêu. Nếu chị không nói cho tôi biết, tôi sẽ dựa theo lần trước để đưa tiền cho chị đấy."

Lần trước, cô sửa bốn bộ quần áo và chỉ tốn vài xu, và sau khi chia ra, mỗi bộ quần áo chỉ tốn một hoặc hai xu. Giá mà Tạ Phương Hoa đưa ra không cao, và tất cả những gì cô ấy kiếm được đều là tiền kỹ thuật, nếu cô coi Tạ Phương Hoa như một người bạn tốt, làm sao cô có thể cam lòng để cô ấy chịu thiệt thòi đây?

Cố Diệp Phi

Nhưng đừng nhìn Tạ Phương Hoa ngày thường dịu dàng như một vũng nước, nhưng bây giờ ở đây, cô ấy cũng bắt đầu cứng đầu như Khương Tuệ Tuệ.

Thấy Khương Tuệ Tuệ lấy ra tờ một nhân dân tệ, cô ấy từ chối nhận nó.

Cô ấy còn nói: "Tuệ Tuệ, nếu cô khẳng định một hai phải đưa tiền cho tôi, sau này tôi sẽ không may quần áo cho cô nữa. Nhìn cô đi, thật sự không cần khách sáo như vậy, sửa đổi nhỏ như vậy cũng không phiền phức, hơn nữa, lần trước cô đưa cho tôi hai cân sườn heo, tôi còn chưa cảm ơn, lần này làm sao không biết xấu hổ mà có gan đi thu tiền của cô được chứ?"

Thấy Tạ Phương Hoa nhất quyết không nhận, Khương Tuệ Tuệ cũng không biết nói cái gì nữa.

Cô không còn cách nào khác đành phải lấy lại tiền, tỏ vẻ giận dữ: "Có tiền mà chị cũng không thèm lấy, tôi chưa từng thấy thợ may nào như chị cả."

Dường như cô nhớ ra cái gì đó, lấy từ trong túi ra hai viên sô cô la, nhét vào trong tay Tạ Phương Hoa, cười duyên nói: "Không muốn nhận tiền cũng không sao, nhưng cái này nhất định phải lấy."

Giấy gói trên sô cô la viết tiếng Anh, Tạ Phương Hoa không nhận ra, cô ấy cầm lấy viên sô cô la, mở một viên, cho vào miệng và nếm thử. Chỉ một lát, ánh mắt liền sáng lên, hương vị nồng đậm lan tỏa trong miệng, ngọt ngào xen lẫn đắng chát, nhưng không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy rất ngon miệng.

Cô ấy hỏi: "Đây là cái gì vậy?"

"Sô cô la." Khương Tuệ Tuệ trả lời: "Đây là sô cô la."

Trên thực tế, hôm nay Tạ Phương Hoa cũng có thể sửa xong quần áo, nhưng phải đợi thêm một vài tiếng nữa. Nhưng bây giờ đã là hơn bảy giờ, Tạ Phương Hoa sợ một cô gái như Khương Tuệ Tuệ về quá muộn, trên đường đi sẽ không an toàn. Vì vậy cô ấy đã bảo Khương Tuệ Tuệ trở về trước, ngày mai sau khi cô ấy hoàn thành quần áo, cô ấy sẽ trực tiếp mang chúng đến nhà họ Khương.

Sau khi nói lời tạm biệt với Tạ Phương Hoa, Khương Tuệ Tuệ rời khỏi nhà họ Tạ.

Trên thực tế, ở xã Nguyệt Phượng Loan khá an toàn, miễn là không gặp những kẻ say rượu như Lưu Phú Quý lần trước là được. Rồi cuộc thì cách một đoạn sẽ có một nhà. Hơn nữa, ánh trăng hôm nay rất sáng, vì vậy trong lòng Khương Tuệ Tuệ không thấy sợ hãi cho lắm.

Cô vừa đi vừa khẽ ngân nga một câu hát. Tuy nhiên, khi đi chưa được bao xa, cô nhận thấy rằng dường như có một bóng người khác phía sau cô.

Trong lòng cô có hơi lo sợ, cô trở nên hơi hốt hoảng hơn bao giờ hết. Đoán xem có phải lại là Lưu Phú Quý hay không?

Nhưng từ sau khi bị đánh lần trước, hễ luôn đi đường vòng khi nhìn thấy cô. Làm sao bây giờ hễ lại có lá gan lớn như vậy? Lại dám đến trêu chọc cô ư?

Khương Tuệ Tuệ tự an ủi chính mình rằng cô sẽ không có việc gì, ngay cả khi có những kẻ xấu thực sự, cô vẫn có hệ thống cực phẩm miệng quạ đen, vì vậy không có gì phải sợ.

Nghĩ đến đó, cô tăng tốc, bước chân nhanh hơn, bước nhanh đi đến chỗ ngoặt, nấp sau bức tường.

Tuy nhiên, sau khi cô tăng tốc bước chân, người theo sau cô cũng tăng tốc. Có vẻ như người đó thực sự là đi theo cô.

Khương Tuệ Tuệ tùy tiện nhặt một cây gậy và cầm nó trong tay, sẵn sàng dùng gậy đánh người đàn ông khi hễ đến gần.

Chương 221: Chương 221

Bóng người đứng như cô dự đoán, đang đi về phía bức tường nơi cô đang trốn. Dưới ánh trăng, Khương Tuệ Tuệ không có thời gian để nhìn rõ khuôn mặt của hắn, cô chỉ biết rằng dáng người này rất cao, và dường như không phải Lưu Phú Quý, nhưng trong một thời gian ngắn cô không thể đoán ra người đó là ai.

Người đàn ông từ từ đến gần, trái tim của Khương Tuệ Tuệ cũng đang đập thình thịch. Cây gậy gỗ trong tay cô càng được nắm chặt hơn, cô chỉ đợi người đàn ông đi tới là lập tức dùng cây gậy gỗ đánh hắn chảy m.á.u đầu.

Tuy nhiên khi vừa vung thanh gỗ xuống đã bị một cánh tay khỏe mạnh đỡ lấy. Người đàn ông lọt vào tầm nhìn của cô dưới ánh trăng, và khuôn mặt thường ngày nghiêm khắc của anh lúc này có vẻ hơi dịu dàng.

Giọng nói của anh khàn khàn, đầy từ tính, trong giọng điệu có chút bất đắc dĩ.

Anh nói: "Đừng sợ, là tôi đây."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, trái tim đang treo trên cổ họng của Khương Tuệ Tuệ cuối cùng cũng hạ xuống.

Cô vừa tức lại vừa bức, nhin không được liền vươn cánh tay mảnh khảnh không xương đánh vào n.g.ự.c Tống Thời Thanh. Đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, hàm răng trắng nõn cắn chặt, thanh âm mềm mại nũng nịu: "Tại sao lại là anh? Làm tôi sợ muốn chết. Tôi còn tưởng rằng..."

Còn tưởng rằng là tên c.h.ế.t tiết Lưu Phú Quý vẫn chưa từ bỏ ý định.

Tống Thời Thanh cup mắt nhìn cô gái đang thở hổn hển và đỏ bừng mặt vì sợ hãi. Giải thích nói: "Tôi sợ cô trở về một mình sẽ không an toàn, cho nên tôi đã đi theo."

Khương Tuệ Tuệ lập tức phản ứng lại, cô hỏi: "Khi tôi đến nhà thợ may Tạ, anh cũng đi theo sao?"

Tống Thời Thanh gật gật đầu.

Cô không biết nên nói gì, nỗi sợ hãi trong lòng cô lúc này được lấp đầy bởi sự ấm áp. Khi cô ra ngoài, cô đã đặc biệt nhìn qua đồng hồ. Cô ở lại nhà họ Tạ ít nhất là nửa tiếng. Nói cách khác, Tống Thời Thanh đã đợi cô ở bên ngoài hơn nửa giờ.

Những năm 1970 không phải là tương lai và không có điện thoại di động để g.i.ế.c thời gian khi buồn chán. Cô không biết tại sao Tống Thời Thanh lại có thể đợi một mình ở bên ngoài hơn nửa giờ, thật là nhàm chán, hay là anh đã đếm trên trời xem có bao nhiêu ngôi sao hay sao?

Cô bĩu môi: "Sao anh có thể ngốc như vậy, đợi lâu rồi phải không? Anh đến sao không nói với tôi? Nếu biết anh ở ngoài đợi tôi, tôi đã không nói chuyện với chị Phương Hoa lâu như vậy rồi."

"Không có việc gì, tôi không đợi lâu." Tống Thời Thanh lắc đầu.

Khương Tuệ Tuệ không biết trong lòng cô cảm giác như thế nào, nhưng dù sao thì cô cũng rất cảm động. Đừng nhìn ngày thường Tống Thời Thanh ít nói nhưng anh vẫn đối xử với cô rất tốt, cô nhìn xuống chân, sau đó ngẩng đầu nhìn Tống Thời Thanh, mím môi nói: "Vậy để tôi cho anh một chút phần thưởng."

Tống Thời Thanh nghi ngờ nhìn nhìn Khương Tuệ Tuệ, anh còn chưa kịp hỏi những gì đang không hiểu, Khương Tuệ Tuệ đã giơ tay và nhét một vật đen tối vào miệng anh.

Dù sao bây giờ cũng không phải ban ngày, mặc dù có ánh trăng nhưng Khương Tuệ Tuệ cũng không chú ý, khi nhét sô cô la vào miệng Tống Thời Thanh, cô đã vô tình dùng lực quá mạnh, thậm chí còn đưa một vài ngón tay vào đó.

Khi đầu ngón tay chạm vào đôi môi lạnh giá của Tống Thời Thanh, ngón tay của Khương Tuệ Tuệ co rúm và cơ thể cô run lên. Theo bản năng, cô muốn nhanh chóng rút ngón tay ra, nhưng ai ngờ động tác không nhanh bằng Tống Thời Thanh, cũng không biết anh có cố ý hay không, vậy mà anh nhẹ nhàng ngậm lấy tay cô.

Khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ đỏ bừng, đôi mắt hoa đào đỏ nhìn anh bằng đôi mắt ngấn nước.

Cố Diệp Phi

Đầu ngón tay tê tê đại đại, cô nhanh chóng rút ngón tay về, không chần chừ thêm nữa.

Ánh mắt Tống Thời Thanh rơi vào trên người Khương Tuệ Tuệ, trong miệng có mùi sô cô la thơm ngào ngọt kéo dài, nhưng anh biết rõ ràng vừa rồi môi anh đã chạm vào ngón tay mềm mại của cô.

Chương 222: Chương 222

Anh không phải cố ý, nhưng khi vừa chạm vào trong nháy mắt, anh vẫn không nhận được mà thè đầu lưỡi nhẹ nhàng l.i.ế.m láp.

"Sô cô la sao?" Tống Thời Thanh híp mắt lại, giống như một con báo nhìn qua có vẻ lưỡi biếng nhưng thực ra rất hung dữ.

Căn cứ vào chuyện gia đình trước đây của nhà họ Tống, việc Tống Thời Thanh đã từng ăn sô cô la là điều khó tránh khỏi, Khương Tuệ Tuệ cũng đoán được rằng thứ mà Tống Thời Thanh ăn là sô cô la.

Khương Tuệ Tuệ không chú ý đến ánh mắt của Tống Thời Thanh, khi vừa rồi cô nhét sô cô la vào miệng Tống Thời Thanh, cô cũng vô tình nhét cả ngón tay của mình vào đó, sô cô la nóng chảy dày đặc đọng lại trên ngón tay của cô, có cảm giác dính và khó chịu, cô quên mang theo một miếng khăn giấy khi cô đi ra ngoài ngày hôm nay, trong chốc lát cô không biết làm thế nào để lau sạch vết dính trên tay.

Cô gật gật đầu, ánh mắt tràn đầy hy vọng, đôi mắt sáng ngời trong đêm tối, nhỏ giọng hỏi: "Đúng vậy, ăn ngon không?"

"Ăn ngon lắm, cô lấy ở đâu ra vậy?" Tống Thời Thanh không nhận được mà hỏi một câu, sô cô la không phải là đồ dễ kiếm.

Cố Diệp Phi

Nghe được hai chữ 'ăn ngon', Khương Tuệ Tuệ không biết nghĩ như thế nào, theo phản xạ đưa ngón tay tới gần bờ môi đỏ mọng, khẽ hé môi, mút ngón tay vài cái, nếm thử hương vị ngọt ngào.

Sau khi cảm giác dính trên ngón tay biến mất, Khương Tuệ Tuệ đưa ra lý do mà cô đã chuẩn bị từ trước và nói: "Tôi đã giao dịch với thanh niên trí thức tại nơi ở của thanh niên trí thức."

Với thanh niên trí thức tại nơi ở thanh niên trí thức? Nam thanh niên trí thức hay nữ thanh niên trí thức?

Tổng Thời Thanh vốn muốn hỏi, anh sợ Khương Tuệ Tuệ lại tiếp xúc với người như Đàm Thiên Vĩ, anh ta không phải người tốt. Nhưng chưa kịp mở miệng, anh đã thấy những ngón tay trắng nõn, non mềm như củ hành tây của cô đưa lên môi và mút lấy.

Cô hơi rũ mi mắt xuống, để lộ chiếc cằm cong duyên dáng, hàng mi dài khẽ rung. Nhớ lại cảnh Khương Tuệ Tuệ cho anh ăn sô cô la, lúc này, cả hai dường như đang hòa nước miếng vào nhau.

Cơ thể của Tổng Thời Thanh cứng đờ, cơ bắp của anh trở nên căng thẳng hơn. Anh cảm thấy miệng đột nhiên khô khốc, lồng n.g.ực đập thành thạch, trong màn đêm yên tĩnh này, ngoại trừ tiếng ếch kêu và tiếng ve kêu, chỉ còn lại tiếng đập đều đều có quy luật của lồng ngực.

Lộc cộc, hầu kết của anh lặn lộn rồi nuốt một ngụm nước bọt, như thể người anh đang muốn bốc cháy.

Dường như có một con quái vật đang gào thét trong cơ thể anh, lấp đầy tai anh. Trong một thời gian dài, anh không nói nên lời.

Cuối cùng, anh chỉ cau mày nói: "Sau này muốn ăn sô cô la thì đến chỗ tôi."

Tuy rằng nhà bọn họ đã xảy ra chuyện, nhưng còn có rất nhiều chiến hữu của cha và thuộc hạ của ông nội ở Giang Châu. Anh sẽ không đến gặp bọn họ vì những thứ khác, nhưng nhờ bọn họ lấy một ít sô cô la thì vẫn có thể.

Theo cách nói của Phương Quế Chi, trước đó bà ấy đã gọi điện cho Khương Đắc Thắng và Khương Đắc Thắng nói rằng ông ấy sẽ quay lại vào hôm nay.

Khương Tuệ Tuệ đã ở đây lâu như vậy, hôm nay là lần đầu tiên cô nhìn thấy Khương Đắc Thắng, nghĩ đến việc ông ấy đã phải khó khăn để lái xe một quãng đường dài như vậy, vì vậy cô đã cắt một miếng thịt từ đuôi trâu đã ướp lần trước, và dự định sẽ làm cho nó trở nên thật ngon, để thưởng hậu hĩnh cho người cha hiện tại của cô.

Tuy nhiên, khi thức ăn đã sẵn sàng và đã đến giờ ăn, tất cả các thành viên trong gia đình nhà họ Khương đã ngồi ở bàn ăn chờ đợi mà vẫn chưa thấy Khương Đắc Thắng đâu.

Lưu Ái Đệ nhìn món thịt ba chỉ xào tỏi thơm ngon, cà tím kho măng chua, đĩa thịt ốc nhồi ớt, canh cà chua trứng, cơm trắng dẻo dẻo không lẫn khoai lang, không khoai xuyết xoa, chịu không nổi mà nuốt nước bọt một cái.

Chương 223: Chương 223

Tuy nhiên, ngay cả một kẻ háu ăn như Lưu Ái Đệ cũng không nói rằng mọi người nên ăn trước vào lúc này. Xét cho cùng, trong gia đình này thì Khương Đắc Thắng là người có mức lương cao nhất, nói thật, nhà họ Khương có thể sống tốt hơn những gia đình khác trong xã hay không, tất cả thực sự phụ thuộc vào việc Khương Đắc Thắng có làm tốt công việc trong nhà máy vận tải hay không.

Nữ Nữ còn nhỏ không chịu được đói nên ngay từ đầu Phương Quý Chi đã bảo Lý Tú Cầm lấy cho cô bé một bát cơm, để Nữ Nữ ăn trước. Dù sao trẻ con cũng không ăn được bao nhiêu nên cũng không sao cả.

Nhưng mà Phương Quế Chi liếc nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ báo thức trên quầy, và thấy rằng đã hơn bảy giờ mà Khương Đắc Thắng vẫn chưa quay lại.

Cuối cùng bà ấy cũng không đợi được nữa, đứng dậy nói gì đó với mọi người: "Cha các con chắc có việc gấp nên phải hoãn lại, chúng ta ăn cơm trước đi, ăn xong mẹ sẽ qua ủy ban thôn gọi đến xưởng xem có chuyện gì xảy ra."

Thực ra lúc này Phương Quế Chi chưa nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra với Khương Đắc Thắng. Rốt cuộc thì Khương Đắc Thắng cũng đã đến nhà máy vận tải từ khi còn trẻ, ông ấy đã làm công việc vận tải được hơn hai mươi năm, là một người già có kinh nghiệm trong nhà máy, còn nhận mấy người làm đồ đệ, sao có thể xảy ra chuyện được?

Ngoại trừ Phương Quế Chi, ai trong nhà họ Khương cũng không nghĩ đến Khương Đắc Thắng sẽ xảy ra chuyện.

Hơn nữa, trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện Khương Đắc Thắng được đồng nghiệp cùng ngày chạy đường dài gọi đi ăn tối, và ông ấy trở về nhà rất muộn.

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ biết hướng đi của cốt truyện với tư cách là một người xuyên vào sách, nhưng gia đình nhà họ Khương luôn được sử dụng làm nền trong tiểu thuyết, và có rất ít tình tiết về gia đình nhà họ Khương trong tiểu thuyết. Nhưng cô chỉ mơ hồ nhớ rằng không có chuyện gì xảy ra với Khương Đắc Thắng, cốt truyện sau này ông ấy còn lên sân nữa mà. Vì vậy cô cũng không nghĩ quá nhiều.

Cố Diệp Phi

Cuối cùng cũng đến lúc bắt đầu bữa ăn, Lưu Ái Độ là người nhiệt tình nhất, cô ta nhanh chóng phục vụ bữa ăn cho mọi người, mỉm cười ngồi xuống ghế, một tay bưng bát, một tay cầm đũa bắt đầu ăn. Vốn dĩ lượng ăn của Lưu Ái Độ cũng không nhỏ nhưng không hiểu sao dạo gần đây cô ta lại thèm ăn hơn trước.

Cô ta cho rằng lý do này là do các món ăn do Khương Tuệ Tuệ nấu quá ngon khiến cô ta không thể chịu được.

Chân giò hun khói ướp càng lâu thì thịt càng thơm, sau ba năm ướp có thể thái miếng ra ăn sống, mùi vị khá ngon. Tuy nhiên, chân giò hun khói của nhà họ Khương vẫn cần nấu vì chưa được tẩm ướp lâu, xào hoặc hầm là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi tẩm ướp một thời gian, thịt trâu rừng khi nấu lại đã mất mùi không có vị tanh, không cần trải qua một loạt công đoạn chế biến như khi nấu trước đó của Khương Tuệ Tuệ, chẳng hạn như dùng đủ

rượu nấu ăn để khử mùi, ngược lại nếu mùi vị đậm, món ăn sẽ bị hỏng.

Một số măng được hái từ trên núi lần trước đã được phơi nắng, và một phần khác được Phương Quế Chi ngâm. Măng khô bảo quản được lâu hơn, còn có thể lấy ra để sang năm hoặc năm sau ăn tiếp.

Tuy thời hạn sử dụng của măng ngâm không được lâu, nhưng nếu lấy măng ngâm trong lọ dùng để ngâm rau, sau đó vắt sạch nước chua, cắt thành từng đoạn rồi xay nhuyễn, dùng thịt băm hoặc cho vào cối xay trực tiếp với ít ớt khô, cứ như vậy mà xào lên thì hương vị sẽ rất ngon.

Nhất là loại măng mùa xuân này, tốt nhất phải qua sơ chế như vậy mới ngon, nếu không khi ăn sẽ hơi chát, tuy tươi nhưng hương vị không còn ngon như bây giờ.

Đối với canh cà chua với trứng, Lưu Ái Đệ thậm chí còn hỏi riêng Khương Tuệ Tuệ rằng cô đã làm nó như thế nào.

Chương 224: Chương 224

Đúng vậy, làm sao cô có thể đánh ra nhiều canh trứng như vậy chỉ với một quả trứng! Vừa nhìn đã biết, một bát canh trứng lớn như vậy, ra nhiều trứng như vậy, ít nhất phải dùng bốn, năm quả trứng mới được!

Chính vì điều này mà lần trước Lưu Ái Độ đã cãi nhau với Khương Tuệ Tuệ, nói rằng cô đã lén giấu những quả trứng. Nếu không thì làm sao cô có thể tạo ra bốn hoặc năm quả trứng khi nấu canh cà chua với trứng? Cho Khương Tuệ Tuệ một quả trứng mỗi ngày thì không sao, nhưng Lưu Ái Độ sẽ không vui nếu cô lại giấu thêm mấy quả trứng gà.

Cuối cùng, Khương Tuệ Tuệ lấy một quả trứng và làm một nồi canh trứng lớn trước mặt Lưu Ái Độ, Lưu Ái Độ đã sửng sốt khi nhìn thấy nó, lúc đó cô ta chỉ có một suy nghĩ về Khương Tuệ Tuệ: Phục sát đất.

Thực ra, nấu một nồi canh trứng với một quả trứng không khó, chỉ cần đập trứng ra bát, sau đó đun sôi nước trong nồi, dùng tay phải liên tục xoay thìa và rót vào, tay còn lại đảo không ngừng.

Nếu muốn nói về việc Khương Tuệ Tuệ đã học được phương pháp này như thế nào, nó vẫn còn phổ biến vào thời điểm đó, người hâm mộ của cô đã tag cô vào, cũng đã phát sóng trực tiếp một lần.

Làm một bát canh trứng lớn với một quả trứng...

Sau đó vinh hạnh giành vị trí đầu tiên trong cuộc thi.

Lúc này mọi người đều đã đói bụng, Phương Quý Chi nói đã đến giờ ăn, mọi người còn không bắt đầu ăn hay sao? Khương Tuệ Tuệ từ trước đến nay luôn thông thả ăn chậm, quay đầu liếc mắt nhìn Phương Quế Chi một cái và thấy rằng bà ấy vẫn còn hơi lo lắng.

Cố Diệp Phi

Cô vươn tay bắt lấy tay của Phương Quế Chi, nói: "Mẹ, lát nữa con cùng với mẹ đến ủy ban thôn gọi điện cho cha đi."

"À, được." Phương Quế Chi quay đầu lại và mỉm cười với con gái một chút.

Sau khi ăn xong, Lưu Ái Đệ đi rửa bát, Lý Tú Cầm đi rửa bát. Khương Tuệ Tuệ đi cùng Phương Quế Chi đến ủy ban thôn và gọi điện cho nhà máy vận tải để tìm hiểu lý do tại sao Khương Đắc Thắng vẫn chưa quay lại.

Tuy nhiên khi hai mẹ con đi được nửa đường thì có một người bước đến gần bọn họ, đó là Tiểu Lưu, kế toán của đại đội bọn họ. Tiểu Lưu đổ mồ hôi đầm đìa vì chạy, và khi nhìn thấy Phương Quế Chi, anh ấy lập tức dừng lại, thở hổn hển.

"Dì... Dì... Không... Không... Không tốt..." Tiểu Lưu vội vàng chạy tới, nói không nên lời, mặt đỏ bừng.

Trái tim của Phương Quế Chi lỡ nhịp khi nghe cụm từ 'không tốt'. Trên thực tế, khi bà ấy nóng lòng chờ đợi Khương Đắc Thắng quay lại, mặc dù ngoài mặt bà ấy không nói gì và luôn nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì với Khương Đắc Thắng, nhưng trong lòng bà ấy vẫn rất lo lắng.

Lúc này lại nhìn thấy Tiểu Lưu như vậy, bà ấy mơ hồ biết thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi.

Bàn tay đang nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ hơi dùng lực, trái tim của bà ấy siết chặt lại.

Tay của Khương Tuệ Tuệ bị đau, hóa ra Phương Quế Chi đã vô tình véo cô vì bà ấy quá lo lắng. Cô vội vàng nói với Tiểu Lưu: "Anh Lưu, có chuyện gì vậy, đừng có gấp, anh cứ từ từ giải thích rõ ràng."

Lúc này, Tiểu Lưu đã bình tĩnh lại, nhìn Phương Quế Chi và Khương Tuệ Tuệ, nói: "Dì, chị Tuệ Tuệ, vừa rồi tôi nhận được một cuộc gọi. Người này nói rằng anh ấy là người học việc của chú Đắc Thắng trong nhà máy vận tải, anh ấy nói rằng trên đường bọn họ đang lái xe đã xảy ra một số chuyện, chú Đắc Thắng đã được đưa đến bệnh viện huyện...." Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của Tiểu Lưu càng ngày càng nhỏ.

Nhưng sắc mặt của Phương Quế Chi trở nên tái nhợt, và đôi chân của bà ấy trở nên mềm nhũn. Nếu không phải Khương Tuệ Tuệ đang đỡ bà ấy, bà ấy có thể đã ngã quỵ trên mặt đất. Giọng bà ấy run run, bà ấy liếc mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ một cái, khó khăn hỏi: "Tuệ Tuệ, Tiểu Lưu đã nói gì? Cậu ấy nói... có chuyện gì đó đã xảy ra với cha của con sao...?"

Chương 225: Chương 225

Khương Tuệ Tuệ quay sang nhìn Phương Quế Chi đang đau buồn, như thể trời đã tối hẳn, lòng cô quặn thắt. Cô có thể cảm nhận được cảm giác này, giống như khi mẹ cô qua đời năm đó. Lúc này, mặc dù cô chưa gặp qua người cha Khương Đắc Thắng này, nhưng chỉ cần nghe những lời của Tiểu Lưu, cô đã cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tuy nhiên, trong lòng cô tự nhủ, không có việc gì, nhất định không có việc gì, vì cái tên Khương Đắc Thắng sau này trong cốt truyện đã được nhắc đến trong nguyên tác, hơn nữa rất nhiều chỗ có thể cho thấy ông ấy khỏe mạnh, điều đó có nghĩa là cho dù có chuyện gì thật sự đã xảy ra lần này thì ông ấy cũng có thể hóa nguy thành an.

Cô làm cho bản thân mình bình tĩnh lại, đỡ Phương Quế Chi lên và an ủi: "Mẹ, không sao đâu. Cha là người tốt nên sẽ được phù hộ, cha sẽ không sao. Mẹ, trước hết là đừng có gấp, con lập tức đưa mẹ đến bệnh viện huyện."

Nói xong lại quay lại nói với Tiểu Lưu một câu: "Anh Lưu, tôi sợ mẹ tôi bây giờ không đi được, tôi không thể để mẹ tôi ở đây một mình. Phiền anh hãy đến nhà tôi trước, nói cho hai anh trai tôi biết chuyện gì đã xảy ra để bọn họ đến đây tìm chúng tôi."

Phương Quế Chi như thế này cần có người chăm sóc bà ấy, đến lúc đó đến bệnh viện, một mình cô chắc chắn sẽ không đủ, cô phải có thêm hai người anh trai hỗ trợ mới được.

Tiểu Lưu gật gật đầu: "Được, tôi lập tức đi ngay."

Nhưng lúc này làm sao đi tới huyện thành lại trở thành một vấn đề khác.

Cố Diệp Phi

Giao thông hiện tại không thuận tiện, bọn họ thường dựa vào xe bò của chú Lưu của đại đội để đi vào thành phố. Nhưng hôm nay chú Lưu đi thăm họ hàng, chú không có ở nhà, xe bò đã lái đi rồi. Đại đội thứ hai có máy kéo, nhưng không có đủ dầu diesel nên ước tính chỉ chạy được nửa chặng đường.

Ngay cả đại đội trưởng cũng bị kinh động trước sự việc này, nhiều người trong đại đội đã đến trợ giúp hỗ trợ, mọi người bàn đi bàn lại, nhất thời cũng không tìm được giải pháp nào tốt.

Gia đình đại đội trưởng có xe đạp, nhưng nhiều nhất ông ấy chỉ mang theo được một người nếu đạp xe đến huyện thành, đi xe bò đến huyện thành bình thường mất hơn một giờ, bây giờ đạp xe đạp và mang theo người thì có thể còn mất nhiều thời gian hơn.

Nhưng lúc này không còn cách nào khác, vì vậy Khương Tuệ Tuệ nói với đại đội trưởng: "Chú đại đội trưởng, làm phiền chú cho chúng tôi mượn chiếc xe đạp, chúng tôi sẽ trả lại cho chú vào ngày mai."

Đại đội trưởng xoa xoa tay: "Có gì mà phiền với không phiền, đó là vấn đề liên quan đến mạng người, nếu cháu muốn, tôi sẽ lập tức về nhà lấy, sau đó cháu xem để người anh trai nào của cháu đến bệnh viện huyện xem có chuyện gì xảy ra. Dù sao mọi chuyện cũng xảy ra rồi, mọi người cũng đừng lo lắng quá, cha của cháu ông ấy là một người tốt nên ông trời sẽ bảo vệ ông ấy thôi."

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ có một chút rắc rối với Ngưu Thúc Phân vì vấn đề của Ngưu Thúc Quang lần trước, nhưng mà đại đội trưởng là một người tốt. Ngoài việc không để cô làm công việc gieo hạt dễ dàng thì cũng không gây khó dễ gì cho Khương Tuệ Tuệ, và bây giờ

ông ấy còn cho mượn một chiếc xe đạp, trong lòng Khương Tuệ Tuệ rất cảm động.

Bên cạnh còn có khá nhiều dì ba cô sáu vây quanh Phương Quế Chi, từng người một an ủi bà ấy: “Quế Chi, đừng quá lo lắng, tôi nói cho bà biết, Đắc Thắng nhà bà sẽ không có chuyện gì xảy ra, yên tâm đi. Bà phải cố gắng chống đỡ, có khi ông ấy còn chưa xảy ra chuyện gì mà bà đã xảy ra chuyện trước, điều đó không đáng, mấy đứa con của bà không phải sẽ vội đến c.h.ết hay sao.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Quế Chi, bà đừng nghĩ nhiều, đợi lát nữa đại đội trưởng mang xe đạp đến, bảo đưa cả nhà bà chở bà đến đó xem thế nào.”

Chương 226: Chương 226

Nhưng lời thì nói thế, nhưng gặp chuyện như vậy thì ai mà không vội?

Việc Phương Quế Chi không lo lắng là không có khả năng, bà ấy nghĩ về sự ân cần mà Khương Đắc Thắng đã đối xử với bà ấy trong những năm bà ấy ở bên, và bà ấy tự hỏi sẽ phải làm gì nếu Khương Đắc Thắng không còn nữa.

Số phận của Phương Quế Chi cũng không tốt, mẹ bà ấy mất sớm, chỉ có một người trong số họ được chọn làm thư sinh, nhưng cha của bà ấy cũng chỉ là thư sinh. Ông ấy suốt ngày than thở rằng tài năng của ông ấy không được công nhận, và ông ấy bị ám ảnh bởi việc học và học, sau khi mẹ của Phương Quế Chi qua đời, cha bà ấy đã bỏ lại bà ấy và một người anh trai, mặc kệ hai người bọn họ.

Sau đó, cha bà ấy cũng qua đời, anh trai bà ấy cưới vợ, điều kiện gia đình không tốt nên Phương Quế Chi kết hôn sớm.

Bà ấy mới mười bảy tuổi đã kết hôn với Khương Đắc Thắng, dáng người bà ấy nhỏ và gầy, sức khỏe kém và thường xuyên đau ốm, khi bà ấy mới kết hôn lần đầu tiên, bà ấy bị bệnh suýt chút nữa chết, thậm chí còn không thể đi lại.

Đây cũng là nguyên nhân mà bà Khương không thích bà ấy, cho rằng bà ấy không thể làm được việc nhiều, cho rằng bà ấy xui xẻo, cho rằng bà ấy mới kết hôn đã bị bệnh, còn nguyên rửa bà ấy c.h.ết sớm, sau đó bảo Khương Đắc Thắng ly hôn với bà ấy và kết hôn lại với một người khác.

Nhưng Khương Đắc Thắng lại không nghe lời, Phương Quế Chi không thể đi bộ nên ông ấy luôn cõng bà ấy trên lưng, và ông ấy làm tất cả việc trong nhà. Khi đó, Phương Quế Chi cũng sợ Khương Đắc Thắng nghe lời mẹ và muốn bỏ bà ấy, vì vậy bà ấy thường trộm khóc thầm vào ban đêm.

Cố Diệp Phi

Một lần Khương Đắc Thắng nghe thấy tiếng bà ấy khóc trong chăn, vén chăn lên nhìn bà ấy rồi trịnh trọng nói với bà ấy: "Đừng khóc, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em, anh sẽ nuôi em."

Hai vợ chồng làm bạn với nhau từ khi còn trẻ đến lúc già, Phương Quế Chi thường cảm thán rằng bà ấy đã kết hôn với đúng người, bà ấy không dám và bà ấy không muốn tưởng tượng, nếu Khương Đắc Thắng xảy ra chuyện thì nên làm gì....

Trong khi đợi đại đội trưởng đến, Khương Tuệ Tuệ đi đến trước mặt Phương Quế Chi, vòng tay qua cổ bà ấy, ôm bà ấy, cho bà ấy cảm giác an toàn và không ngừng nói bên tai bà ấy: "Mẹ, mẹ hãy tin con, cha sẽ không có việc gì đâu."

.....

Tại nhà của đại đội trưởng.

Đại đội trưởng trở về nhà, lấy chiếc xe đạp 28 Đại Giang ra, liếc nhìn thoáng qua Ngưu Thúy Phân đang giặt quần áo ở sân sau, nhìn không được mà nói một tiếng: "Thúy Phân, hình như Đắc Thắng đã xảy ra chuyện rồi, có người gọi điện thoại nói ông ấy đang ở bệnh viện huyện, hiện tại nhà họ Khương không có xe đi bệnh viện huyện, muốn đi chỉ có thể đi bộ đến bệnh viện huyện. Trời lại tối rồi nên tôi mang chiếc xe đạp 28 Đại Giang này cho bọn họ mượn."

Bên ngoài ồn ào nên động tĩnh không hề nhỏ, lúc trước khi Tiểu Lưu nhận điện thoại, có rất nhiều người đứng bên cạnh. Vừa mới ăn cơm tối xong, đang đi ra ngoài ủy ban thôn tiêu hóa thức ăn, có người thấy Tiểu Lưu giống như có chuyện rất sợ hãi nên mới hỏi thăm, Tiểu Lưu cũng không có giấu diếm gì liền trực tiếp nói ra.

Không phải chứ, chỉ cần một qua hai, hai qua bốn, hiện tại tất cả mọi người trong toàn bộ đại đội xã Nguyệt Phượng Loan có lẽ đã biết về chuyện này rồi.

Đoán rằng tất cả những người trong đại đội thứ hai đã biết về nó sau một thời gian.

Lúc đó Ngưu Thúy Phân đang ở sân phơi lúa bên ngoài ủy ban thôn, lúc đó đã nghe tin. Bà ấy muốn đi xem một chút, nhưng không thể đi, bởi vì bà ấy sợ nếu đi, cho dù không nói lời nào cũng sẽ trúng hòng súng.

Nếu bọn họ nói rằng bà ấy đến để xem và cười nhạo trên nỗi đau của người khác, nói xem bà ấy có oan hay không?

Chương 227: Chương 227

Đặc biệt là Lưu Ái Đệ, người đã cãi nhau kịch liệt đến mức muốn chết, bà ấy xem như là sợ nhà họ Khương, không thể trêu vào còn không thể trốn đi hay sao?

Vì vậy, sau khi Ngưu Thúy Phân biết chuyện này, thay vì đi xem náo nhiệt, bà ấy đã chọn trực tiếp về nhà. Không thấy sao, bà ấy bắt đầu giặt quần áo khi về đến nhà.

Lúc này, người đàn ông của bà ấy mới nói cho bà ấy biết chuyện, bà ấy tức giận nói: "Ông cũng thật là, muốn mượn thì mượn, sao lại báo cáo với tôi làm gì? Ông là đại đội trưởng, phải báo cáo công việc với tôi nữa hay sao? Hơn nữa, trong lòng ông, tôi là loại người thù dai và keo kiệt lắm à? Đừng nói nữa, nhanh chóng mang xe đạp đến cho bọn họ, đừng chậm trễ thời gian nữa, đạp xe đạp vào huyện thành còn phải mất rất nhiều thời gian."

Đại đội trưởng cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe thấy điều này.

Lại bị Ngưu Thúy Phân nói làm cho ngượng ngùng xấu hổ: "Này, đây không phải là do lần trước bà kể cho tôi nghe nhà họ Khương khi bà trở về hay sao? Tôi nghĩ về điều đó, đừng đợi đến khi tôi cho bọn họ mượn xe rồi bà lại nổi giận với tôi. Tôi sẽ rất khó để giải thích."

Ngưu Thúy Phân trừng mắt lườm ông ấy một cái: "Tôi không phải loại người đó, ông đi nhanh lên đi! Chuyện lần đó là chuyện lần đó, chuyện lần này là chuyện lần này! Chuyện này khác nhau!"

"Được rồi, được rồi, không giống nhau, tôi đi ngay." Nói xong, đại đội trưởng lên xe đạp và đi về hướng của mấy người Khương Tuệ

Tuệ.

Tranh thủ lúc đại đội trưởng quay lại lấy xe đạp, Khương Tuệ Tuệ cũng về nhà với Phương Quế Chi, lấy hết số tiền ít ỏi dành dụm được ở nhà, sợ đến lúc đó trong tay không đủ tiền.

Sau khi đại đội trưởng đi xe đạp đến, Phương Quế Chi nói rằng bà ấy sẽ đi cùng Khương Vệ Quốc, nhưng hai anh em Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân nhìn thấy mẹ của bọn họ như vậy, sợ rằng bà ấy sẽ không thể trụ được hôm nay nên để bà ấy ở nhà nghỉ ngơi, đợi ngày mai thì ngồi xe bò cùng với Khương Tuệ Tuệ đến bệnh viện.

Điều quan trọng nhất là cả hai anh em bọn họ đều là những người đàn ông có thể lực tốt, nên đến lúc đó có chuyện gì thì bọn họ cũng có thể giúp đỡ được.

Nhưng Phương Quế Chi không chịu, bây giờ khuôn mặt của bà ấy đã tái nhợt đi và đôi chân của bà ấy vẫn còn hơi yếu, đến mức muốn nhũn ra, vì vậy bà ấy phải để Khương Tuệ Tuệ đỡ mới được.

Giọng điệu của bà ấy có chút ghen ngào: "Làm sao mà được, nếu cha mấy đứa xảy ra chuyện gì, hai người đàn ông các con cũng không thể chăm sóc tốt được, mẹ phải đi cùng, Vệ Quốc, con đạp xe chở mẹ đến đó đi. Vệ Quân, con có thể ở lại cùng với em gái và ngồi xe bò đi vào ngày mai."

Anh em ba người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Khương Tuệ Tuệ nói: "Anh cả, anh ba, để mẹ đi đi, nếu như mẹ không thể đi gặp cha, không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu."

Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân gật gật đầu và không nói thêm gì nữa.

Khương Vệ Quốc đang định cưỡi lên chiếc xe đạp 28 Đại Giang sau khi nhận nó từ đại đội trưởng thì nghe thấy một âm thanh từ phía

trước truyền đến, hình như là tiếng lái xe, kèm theo tiếng còi xe!

Cố Diệp Phi

Sau đó, chiếc xe chậm rãi đến gần, hai ngọn đèn rơi xuống các thành viên của đại đội một xã Nguyệt Phượng Loan đang tụ tập một chỗ làm ấm ỉ, ngậy ngốc nhìn chiếc xe hơi nhỏ đang dừng ở trước mặt, một đám đều lộ ra vẻ khó hiểu.

Ai ở trong xe vậy? Tại sao vẫn có người lái xe đến đại đội của bọn họ vào lúc này!?

Xe hơi thời này không phổ biến như đời sau, và xe hơi bây giờ thực sự là hiếm trong số hiếm. Mặc dù thỉnh thoảng huyện và thành phố sẽ cử lãnh đạo đi thi hành công việc, những lãnh đạo đó cũng đi ô tô đến, nhưng phần lớn ban ngày bọn họ đến đây, ban đêm lái xe rời đi, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Chương 228: Chương 228

Khương Tuệ Tuệ cũng hơi ngạc nhiên về người ngồi trong xe, giống như những người khác, ánh mắt cô chăm chú vào chiếc xe.

Đúng lúc này, cửa xe mở ra, một người đàn ông bước xuống xe trước. Người đàn ông có dáng người cao và thẳng, đôi chân mảnh khảnh của anh đặt trên mặt đất, anh đứng yên và nhìn Khương Tuệ Tuệ.

Mọi người đều biết người này, đây không phải là Tống Thời Thanh hay sao?

Dường như Tống Thời Thanh đã nói vài lời với những người trong xe, sau đó bước nhanh đến chỗ Khương Tuệ Tuệ, liếc nhìn thoáng qua cô một cái, sau đó nói với Phương Quế Chi: "Dì Phương, cháu đã nghe nói về việc của chú Khương, cháu biết mọi người không có cách nào để đến bệnh viện huyện ngay bây giờ, vì vậy cháu đã nhờ người đồng đội cũ của cha cháu, chú Thẩm, đến giúp đưa mọi người đến đó."

Phương Quế Chi nghe thấy điều này, nhìn Tống Thời Thanh, rồi nhìn con gái của mình, biết tại sao Tống Thời Thanh lại làm điều này, đó là do nhìn trên mặt mũi của Khương Tuệ Tuệ.

Trong lòng bà ấy cảm kích, nhưng cũng không từ chối, vội vàng cảm ơn: "Thanh niên trí thức Tống, cảm ơn cậu rất nhiều, chúng tôi đang lo lắng không biết làm sao để đến bệnh viện, cảm ơn cậu rất nhiều."

Tống Thời Thanh lắc đầu: "Dì, đừng khách sáo như vậy, người nhà của dì cũng đã giúp cháu không ít. Được rồi, cháu đã nói qua với

chú Thẩm rằng chú ấy sẽ đưa dì đến bệnh viện huyện, vừa đúng lúc trong xe có bốn chỗ ngồi, mọi người lên xe hết đi."

"Ai da, được." Phương Quế Chi gật đầu liên tục. Bây giờ, bà ấy có thể đi ô tô nhỏ đến bệnh viện huyện, ngồi thoải mái mà không mất nhiều thời gian đi đường.

Hai anh em nhà họ Khương cũng bày tỏ lòng biết ơn đối với Tổng Thời Thanh, đặc biệt là Khương Vệ Quân, vỗ vai Tổng Thời Thanh: "Tiểu Tổng, tôi thật sự đã không nhìn lầm cậu, đúng là anh em."

Mấy người họ cùng lên xe, chỉ có Khương Tuệ Tuệ ở đó cuối cùng, khi cô đi ngang qua Tổng Thời Thanh, cô ngẩng mặt lên dưới ánh trăng, đôi mắt của cô lúc này đặc biệt sáng ngời.

Cô mím môi đỏ mọng, nói với Tổng Thời Thanh: "Tổng Thời Thanh, cảm ơn anh."

Cô không hiểu rõ tình hình hiện tại của Tổng Thời Thanh, mặc dù là nam chính, anh cũng có bàn tay vàng của mình. Cô cũng biết rằng đội trưởng Thẩm là đồng đội của cha Tổng Thời Thanh, nhưng trong chuyện này, bất kể bên kia có gây ra rắc rối gì, thì đó cũng là một ân huệ.

Đây không phải là một việc đơn giản, nó không đơn giản như việc Tổng Thời Thanh nhờ ai đó giúp lái xe cho ai đó. Nếu Khương Tuệ Tuệ nghĩ đơn giản như vậy, cô sẽ rất tiếc cho những nỗ lực của Tổng Thời Thanh, cô hiểu tính khí của anh, và anh là người có thể tự mình gánh vác mọi việc, sẽ không nhờ đồng đội của cha anh giúp đỡ, nhưng bây giờ anh sẵn sàng nhờ đội trưởng Thẩm giúp đỡ vì công việc của gia đình bọn họ.

Nếu nói Khương Tuệ Tuệ không cảm động thì chính là đang nói dối.

Tống Thời Thanh lắc đầu với cô: "Không có việc gì, trong xe không có chỗ, tôi không đi cùng mọi người, mau lên xe đi, chú Thẩm sẽ đưa mọi người đến bệnh viện huyện, nếu có cần giúp đỡ gì, mọi người cũng có thể nói với chú ấy. Đừng quá lo lắng, chú Khương là người tốt nên nhất định sẽ được phù hộ, chú ấy sẽ không sao đâu, sáng mai tôi sẽ đến bệnh viện gặp cô, đi đi."

Cố Diệp Phi

Anh vẫy vẫy tay về phía Khương Tuệ Tuệ.

Vẫn còn một đám người đang xem, Khương Tuệ Tuệ không nói gì, chỉ gật đầu và lên xe, đóng cửa lại rồi xe khởi động.

Chiếc xe quay lại và nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Sau khi Tống Thời Thanh nhìn chiếc xe chạy đi, anh quay lại và chuẩn bị quay về nhà. Quần áo anh đã ướt đầm mồ hôi, sau khi nghe tin Khương Đắc Thắng bị tai nạn, anh tình cờ đi ngang qua ủy ban thôn và định lên núi, nhưng lại nghe thấy kế toán Tiểu Lưu nói chuyện với những người khác, anh không thể chậm trễ được nữa, anh vội vàng quay trở về nhà.

Chương 229: Chương 229

Rồi tìm số điện thoại của đội trưởng Thẩm, đến ủy ban thôn và gọi cho đội trưởng Thẩm.

Sau đó anh chạy ra đầu làng đợi, cuối cùng cũng xong việc.

Bây giờ anh chỉ hy vọng chú Khương bình an vô sự, mặc dù bản thân anh và Khương Đắc Thắng không tiếp xúc nhiều, nhưng gia đình nhà họ Khương rất tốt, đặc biệt, Khương Đắc Thắng còn là cha của Khương Tuệ Tuệ, vừa rồi anh thấy rõ ràng rằng ánh mắt của Khương Tuệ Tuệ có hơi đỏ đỏ, chắc cô đã sợ lắm.

Anh đã không còn cha nữa nên anh cũng không muốn cô giống như anh.

Chiếc xe đạp 28 Đại Giang của đại đội trưởng cuối cùng lại không được cho mượn, nhưng vì có phương tiện di chuyển tốt hơn nên không cho mượn 28 Đại Giang của ông ấy cũng không sao.

Ông ấy đi tới bên cạnh Tống Thời Thanh, vỗ vỗ vai anh, cười nói: "Được lắm, tiểu tử này, bình thường nhìn cậu luôn bày ra khuôn mặt lạnh lùng như băng, cũng không nhiều lời, tôi còn tưởng rằng cậu chính là người có ý chí sắt đá, không ngờ đến thời khắc quyết định cậu lại nhiệt tình như vậy."

Tống Thời Thanh rũ mắt xuống, nhìn đại đội trưởng thấp hơn bản thân anh nửa cái đầu ở trước mặt, nhìn mấy thành viên trong đội vẫn đang xem cuộc vui cách đó không xa, từng đôi mắt đều đang rơi vào trên người anh, nó đã không còn thù địch như trước.

Anh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tất cả đều là do mọi người giáo dục tốt."

Nếu anh muốn trở lại thành phố, chỉ viết thư thôi là chưa đủ, anh phải tạo dựng được hình ảnh tốt ở xã Nguyệt Phượng Loan. Trước đây, anh là người sống cô độc, lạnh lùng, không bao giờ nói nhiều với người khác, hễ có ai khiêu khích là anh xông lên đánh bọn họ. Vì vậy, trong đám thanh niên trí thức, anh là người 'không được giáo dục tốt'.

Nhưng bây giờ anh không thể như trước nữa, nếu anh muốn quay lại thành phố, muốn ở bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, để cô sống một cuộc sống tốt, viết thư là ưu tiên thứ hai, ưu tiên thứ nhất là ở xã Nguyệt Phượng Loan phải là hình mẫu 'giáo dục cải tạo'.

Chỉ có như vậy, anh mới có thể tăng cơ hội trở lại thành phố.

Trước kia anh đã từng khinh thường, nhưng hiện tại anh nguyện ý.

Đại đội trưởng rất vui vẻ sau khi nghe Tống Thời Thanh nói, liên tục nói "tốt" nhiều lần: "Không sao, trong tương lai cậu sẽ trở thành một hình mẫu giáo dục cải tạo trong đại đội xã Nguyệt Phượng Loan chúng ta."

Cố Diệp Phi

Ngay cả những người có chút thù địch với Tống Thời Thanh, sau khi nghe những lời của đại đội trưởng, cũng nói theo phụ họa: "Đúng vậy, thực ra, thanh niên trí thức Tống vẫn rất tốt, tuy nhiên là hơi ít nói một chút!"

.....

Trên xe, Phương Quế Chi cảm ơn đội trưởng Thẩm hết lần này đến lần khác.

Trong khi lái xe, đội trưởng Thẩm ở một bên lắc đầu và nói: "Đừng cảm ơn tôi, mọi người nên cảm ơn Thời Thanh, thằng bé đã gọi tôi đến."

Nói xong, ông ấy quay đầu lại và liếc nhìn qua Khương Tuệ Tuệ đang ngồi ngay ngắn bên cạnh Phương Quế Chi qua gương chiếu hậu. Cô ngồi thẳng trên xe, không chút co quắp như hai người anh chưa từng đi xe.

Không có cảm xúc nào trên khuôn mặt cô ngoài sự lo lắng cho cha mình.

Khuôn mặt rất nhỏ, chắc chỉ bằng nửa lòng bàn tay ông ấy, nhưng trông rất ưa nhìn, đến nỗi ngay cả những nữ nghệ sĩ trong đoàn nghệ thuật quân đội của bọn họ cũng không thể sánh được.

Vừa rồi khi ông ấy nhìn thấy cô đứng cùng Tống Thời Thanh, thực sự trông rất giống một đôi trai tài gái sắc, và bọn họ rất xứng đôi. Nhìn kỹ lại, đội trưởng Thẩm lại phát hiện ra một điều khác, cô gái nhỏ này không phải là người ở cửa rạp chiếu phim lần trước hay sao?

Ông ấy hỏi: "Cô gái à, cho tôi hỏi cháu, cháu có phải là cô gái lần trước đi cùng Thời Thanh ở cổng rạp chiếu phim đúng không? Hai người đang hẹn hò phải không?"

Khương Tuệ Tuệ không ngờ đội trưởng Thẩm sẽ hỏi điều này ở trước mặt mẹ và các anh của cô, khuôn mặt cô đỏ bừng, căn bản là có chút xấu hổ.

Lần trước, vì không để mẹ hỏi thêm, cô đã đặc biệt che giấu chuyện bản thân đã đi xem phim cùng với Tống Thời Thanh.

Chương 230: Chương 230

Nhưng nếu bây giờ cô không thừa nhận, chẳng phải càng thể hiện là có tật giết mình hay sao?

Vì vậy cô liền nói: "Chú Thẩm, lần trước đúng là cháu, nhưng cháu và Tống Thời Thanh không phải là đối tượng của nhau, đó chỉ là một tình bạn cách mạng thuần túy mà thôi..."

Mặc dù cô đã nghĩ về Tống Thời Thanh khi đọc cuốn sách gốc, cô cũng cảm thấy có chút không rõ ràng về anh sau khi xuyên đến đây, nhưng Tống Thời Thanh chắc chắn không có ý nghĩa như vậy đối với cô, cô cũng không biết bọn họ sẽ như thế nào trong tương lai, còn bây giờ chỉ là tình bạn cách mạng trong sáng thôi đúng không?

Đội trưởng Thẩm sau khi nghe xong cũng không nghĩ nhiều, chỉ là thở dài vài câu: "Thời Thanh là một đứa trẻ rất tốt, nếu không phải trong nhà xảy ra chút phiền phức, hiện tại có lẽ thằng bé đã ở trong quân đội rồi, ít nhất là phải đạt cấp đại đội trưởng. Haizz, thật là một đứa trẻ tốt, thật đáng tiếc."

Khương Tuệ Tuệ mím môi, không trả lời nhưng trong lòng lẩm bẩm: Thật đáng tiếc, tuy rằng nhà họ Tống nói rằng đã xảy ra chuyện, nhưng chuyện này cũng trở thành cơ hội cho sự thành công của Tống Thời Thanh trong tương lai, một doanh nhân giàu có và là sự tồn tại độc nhất vô nhị ở thành phố Giang Châu.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô nói tiếp: "Đội trưởng Thẩm, có câu nói vàng có thể tỏa sáng khắp nơi, chú cảm thấy có đúng không?"

Đội trưởng Thẩm sững sốt một chút, ngay sau đó cười nói: "Cháu nói rất đúng."

Cô vẫn còn là một cô gái có trái tim mỏng manh xinh đẹp, chẳng trách cô có thể lọt vào mắt xanh của Tống Thời Thanh, một đứa trẻ có tầm nhìn xa trông rộng. Phải biết rằng, khi Tống Thời Thanh mới vài tuổi, ông ấy đã hỏi anh rằng anh có muốn em gái của chú Thẩm sau này làm vợ anh hay không?

Tống Thời Thanh nghiêm mặt trực tiếp nói thẳng: "Chú Thẩm, chú đừng đùa như vậy, cháu không thích."

Thông thường đi bằng xe bò kéo mất khoảng một tiếng, nhưng đi ô tô thì chưa đến nửa tiếng đã đến nơi.

Cố Diệp Phi

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện huyện, Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân xuống xe trước, sau đó Khương Tuệ Tuệ cũng đỡ Phương Quế Chi ra khỏi xe, quay lại nói với đội trưởng Thẩm: "Đã làm phiền chú rồi, đội trưởng Thẩm."

"Không có việc gì, mọi người mau vào đi, có chuyện gì thì nói cho tôi biết." Đội trưởng Thẩm nói một câu rồi lái xe đi.

May mắn thay, bởi vì Phương Quế Chi và hai anh em đang lo lắng cho Khương Đắc Thắng, bọn họ cũng không chú ý đến những gì Đội trưởng Thẩm đã hỏi Khương Tuệ Tuệ trước đó. Đoàn người của Khương Tuệ Tuệ được cho vào sau khi giải thích với bảo vệ ở cửa.

Bọn họ vừa mới đi tới cửa khoa cấp cứu, liền nhìn thấy một người thanh niên mặc áo xanh quân đội đứng ở cửa, mày rậm mắt to, lớn lên rất đẹp trai, nhìn qua cũng không lớn tuổi cho lắm.

Khi người đàn ông nhìn thấy họ, anh ấy vội vàng tiến lên vài bước để gặp bọn họ, mồ hôi ướt đầm đầu: "Xin chào, dì có phải là vợ của thầy Khương không? Cháu tên là Hàn Tiến Bộ, cháu là đồ đệ mới của thầy Khương. Cháu...."

Lời còn chưa nói xong, Hàn Tiến Bộ có chút choáng váng sửng người lại.

Khi anh ấy vừa nói chuyện, bởi vì Khương Tuệ Tuệ và những người khác quay lưng lại, Hàn Tiến Bộ hoàn toàn không nhìn thấy bọn họ trông như thế nào, anh ấy chỉ biết rằng có bốn người, hai nam hai nữ, và một trong số bọn họ là một phụ nữ lớn tuổi hơn, và những người khác là những người trẻ tuổi tương tự như anh ấy.

Hơn nữa đã muộn như vậy, người vội vàng chạy tới nhất định là người nhà của thầy, cho nên anh ấy mới vội vàng chạy tới đón.

Lúc này anh ấy mới thật sự nhìn rõ dung mạo của người trước mặt.

Khoảnh khắc Hàn Tiến Bộ nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, làn da của anh ấy đột nhiên đỏ bừng như tôm chín. Anh ấy có một cái tật xấu, anh ấy sẽ đỏ mặt khi khẩn trương lo lắng, còn dễ dàng không nói nên lời.

Chương 231: Chương 231

Lúc này anh ấy đã có chút mờ mịt, thậm chí quên mất bản thân mình định nói cái gì, chỉ là mở to hai mắt nhìn chăm chăm Khương Tuệ Tuệ, nín thở, sợ nếu gây ra động tĩnh gì, tiên nữ trước mặt sẽ chạy mất.

Thầy của anh ấy thường nói với anh ấy là con gái của ông ấy lớn lên rất xinh đẹp, nhưng phần lớn thời gian anh ấy đều không để ý lắm, dù cô có đẹp đến đâu thì làm sao có thể đẹp hơn nữ minh tinh trong phim được có đúng không?

Nhưng anh ấy không ngờ rằng khi nhìn thấy con gái của thầy, anh ấy sẽ bị vả vào mặt.

Làm sao từ 'xinh đẹp' có thể diễn tả hết được! Đây quả thật chính là tiên nữ, so với những nữ minh tinh anh ấy thích thì cô còn đẹp hơn nhiều!

Ánh mắt nóng bỏng đột ngột của Hàn Tiến Bộ khiến Khương Tuệ Tuệ có chút khó chịu, cô cau đôi mày thật đẹp lại để bày tỏ sự không hài lòng trong lòng mình.

Cố Diệp Phi

Khương Vệ Quốc cũng nhận thấy Hàn Tiến Bộ đang nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ, hần đứng trước mặt em gái mình, hỏi Hàn Tiến Bộ: "Anh có phải là Tiến Bộ không? Bây giờ cha tôi đang ở đâu?"

Lúc này Hàn Tiến Bộ mới phản ứng lại, anh ấy cảm thấy hơi xấu hổ về sự thô lỗ và vô lễ của mình vừa rồi, anh ấy vội vàng quay đi, không dám nhìn Khương Tuệ Tuệ nữa, dẫn bọn họ về phía tầng hai: "Thầy đang kiểm tra ở tầng hai, thầy ấy có thể sẽ ra sau một lúc nữa."

Đi theo Hàn Tiến Bộ, bọn họ đi đến hành lang trên tầng hai. Trời đã khuya và không có ai khác trong hành lang ngoại trừ bọn họ.

Khương Tuệ Tuệ đỡ Phương Quế Chi ngồi trên chiếc ghế dài trong hành lang, liếc nhìn phòng chụp phim mà Hàn Tiến Bộ đang chỉ và an ủi bà ấy: "Mẹ, cha sẽ không sao đâu, mẹ đừng lo lắng quá."

Nếu như có vấn đề gì nghiêm trọng thì ông ấy nên được đưa thẳng vào phòng cấp cứu để phẫu thuật thay vì chụp phim như bây giờ.

Quả nhiên là Hàn Tiến Bộ đi tới, có chút ngượng ngùng mà nói: "Đúng vậy, cô à, đúng là như Tuệ Tuệ nói, lúc trước tôi gọi điện thoại, là bởi vì lúc đó thầy ngất xỉu, có chút sợ hãi còn tưởng rằng thầy sắp c.h.ế.t cho nên mới nói như vậy, nhưng sau khi các bác sĩ kiểm tra, bọn họ nói rằng thầy bị đập vào đầu nên có chút chấn thương nhẹ, nhưng vấn đề không nghiêm trọng, hiện tại đang chụp phim tay của thầy, còn không biết có vấn đề gì khác hay không."

Khương Tuệ Tuệ trả lời: "Chấn thương não sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, là chấn thương não. Tôi đã hỏi bác sĩ và bác sĩ nói rằng nó không nghiêm trọng..." Hàn Tiến Bộ nói.

Đúng lúc này, cửa phòng quay chụp phim mở ra, Khương Đặc Thăng được y tá dìu từ bên trong đi ra ngoài. Vốn dĩ ông ấy định gọi Hàn Tiến Bộ nhưng khi nhìn thấy mấy người bên ngoài thì ông ấy sững sờ ngay ngắn cả người.

"Quế Chi, Tuệ Tuệ, Vệ Quốc, Vệ Quân... Tại sao mọi người lại tới đây?" Khương Đắc Thắng giật mình kinh ngạc hỏi.

Bất kể những gì Hàn Tiến Bộ đã nói trước đó, cho dù não không bị chấn động hay không nghiêm trọng, những gì Phương Quế Chi nghe được không thể làm cho bà ấy cảm thấy yên tâm.

Bây giờ nhìn thấy Khương Đắc Thắng còn sống và khỏe mạnh đứng ở đây, tảng đá lớn trong lòng bà ấy cuối cùng cũng rơi xuống.

Nhưng vẫn là không kìm được, hai mắt đỏ hoe, đi tới trước mặt Khương Đắc Thắng, ghen ngào nói: "Tôi đã nói với ông bao nhiêu lần rồi, khi lái xe nhất định phải cẩn thận, làm sao lại dễ bị thương như thế? Có nghiêm trọng không? À, ông có bao giờ nghĩ đến không? Nếu ông xảy ra chuyện, tôi và bọn nhỏ sẽ ra sao đây?"

Trong lòng Khương Đắc Thắng tự trách khi nhìn thấy vợ mình ủy khuất như vậy, muốn vươn tay ôm lấy Phương Quế Chi, nhưng vừa di chuyển, tay ông ấy liền đau đớn, nhin không được mà kêu lên một tiếng.

Y tá cau mày mắng: "Bệnh nhân, vừa rồi bác sĩ nói với ông, ông không nghe hay sao? Xương tay của ông bị gãy nên cần trị liệu, tôi đã nói ông không được động đây, thế mà sao ông còn cử động nữa?"

Chương 232: Chương 232

Phương Quế Chi lo lắng vội vàng đỡ lấy Khương Đắc Thắng: "Gãy xương tay sao? Có nghiêm trọng không? Có thể chữa khỏi hay không? Ông nghe lời bác sĩ đi, không được cử động lung tung, mọi chuyện phải nói cho bọn trẻ biết, chỉ cần cho chúng tôi biết là được."

Y tá trả lời: "Nghiêm trọng nhưng cũng không quá nghiêm trọng, nhưng người nhà này, mọi người phải chăm sóc bệnh nhân thật tốt, không cho ông ấy đi lại lung tung. Nghe nói thương gân động cốt trăm ngày, cho dù chữa khỏi ở bệnh viện chúng tôi, ông ấy cũng phải được chăm sóc thật tốt khi ở nhà trong một thời gian nữa..."

"Vâng vâng vâng, tôi nhớ kĩ rồi, tôi sẽ chăm sóc ông ấy thật tốt." Phương Quế Chi lặp đi lặp lại nhiều lần.

Cô y tá gật gật đầu, không khỏi nhìn Khương Tuệ Tuệ thêm vài lần, cô gái nhỏ này thật sự rất cao, nhìn cũng rất xinh đẹp.

Thấy Phương Quế Chi mắng thầy, lúc này Hàn Tiến Bộ bày ra vẻ mặt cay đắng tự nói trách: "Dì à, thực ra tai nạn lần này là do cháu, là do cháu học không tốt mà đã muốn lái xe trên đường, ai mà biết được khi đến chỗ rẽ, suýt chút nữa đã lấy luôn mạng của cháu và thầy... Cũng may có thầy, nếu không thì..."

Khi nói đến đây, anh ấy không khỏi có chút sợ hãi.

Lúc đó xe mất lái, nếu không phải thầy của anh ấy khống chế được, cuối cùng sẽ không đơn giản chỉ là đ.ã.m vào lan can vậy thôi đâu.

Khương Đắc Thắng lắc đầu: "Được rồi Tiến Bộ, con đừng quá tự trách bản thân, chỉ cần người không sao là được. Thầy cũng hy vọng lần này con có thể rút ra bài học, lần sau đừng lỗ mẫm như vậy nữa, rút kinh nghiệm học mọi thứ từ từ là ổn thôi."

"Đúng rồi...." Khương Đắc Thắng nhìn miếng gạc quấn trên đầu Hàn Tiến Bộ và hỏi: "Vết thương trên đầu của con có ổn không?"

Khi chiếc xe đ.â.m vào lan can, không chỉ Khương Đắc Thắng mà cả Hàn Tiến Bộ cũng bị thương, cũng bị đập đầu, nhưng lúc đó anh ấy không quan tâm được nhiều như vậy.

Nhìn thấy Khương Đắc Thắng hôn mê, anh ấy sợ tới mức suýt chút nữa mất đi lý trí, vội vàng chạy đến bệnh viện huyện, cũng không thèm để ý bằng bó đầu cho anh ấy, vẫn là y tá nhắc nhở thì anh ấy mới đi.

Hàn Tiến Bộ chạm vào miếng gạc trên đầu, vội vàng lắc đầu: "Không sao đâu ạ, thầy đừng lo lắng cho con, con không sao. Y tá nói với con rằng con cũng có bị va đập nhẹ nhưng không quá đáng lo."

.....

Khương Đắc Thắng đã bó bột thạch cao trên tay. Bác sĩ nói rằng mặc dù vẫn đề không nghiêm trọng nhưng tốt nhất là ông ấy nên ở lại bệnh viện thêm hai ngày để theo dõi.

Hàn Tiến Bộ nghe lời Khương Đắc Thắng, lần này lấy hết những thứ ông ấy mang từ nơi khác đến. Bên trong có một mảnh vải mới mua cho người phụ nữ, còn có một đôi dép xăng đan, mặc dù kiểu dáng dép xăng đan theo cách nhìn của Khương Tuệ Tuệ có phần hơi lỗi thời, nhưng nó là kiểu dáng phổ biến nhất hiện nay, đôi giày có màu hồng cánh sen, rất sang trọng, màu nhẹ nhàng.

Phong cách lạc hậu và lỗi thời, nói không sao cũng được, là phong cách cổ điển cơ bản, mặc lên người vẫn rất ổn.

Khương Đắc Thắng nhìn con gái, trong mắt tràn đầy yêu thương sủng ái: "Tuệ Tuệ, con có thích đôi giày này không? Cha mua từ một người quen cũ, nghe nói ở bờ biển được đặc biệt ưa chuộng, các cô gái trẻ đều đi loại giày này. Có một số loại khác, cha chỉ chọn một cái, nó trông rất đẹp, nhưng không có khả năng chống bụi bẩn."

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ cảm động khi cầm dép và vải dẹt lên.

Cô ngồi ở đầu giường, nhìn Khương Đắc Thắng, cắn cắn môi, dùng sức gật đầu: "Cảm ơn cha, con rất thích."

Cố Diệp Phi

Còn có một số thứ khác, tất cả đều mang cho người nhà, có đồ ăn có đồ mặc, Phương Quế Chi nói ông ấy đã tiêu nhiều tiền như vậy làm gì.

Nhưng Khương Đắc Thắng nói: "Những thứ ở vùng duyên hải rất rẻ, tôi nghe nói rằng không có phí nhập khẩu."

Chương 233: Chương 233

Rất nhiều người mua hàng từ bên đó và bán chúng trong nội địa của chúng ta, nếu tôi mua những thứ này trong huyện của chúng ta, nó sẽ đắt hơn gấp mấy lần. Nếu có thể mua nó thì cũng có thể không mua được những kiểu dáng thời thượng như vậy.”

Mặc dù Khương Đắc Thắng đã hơn bốn mươi tuổi nhưng ông ấy đã nhìn thấy rất nhiều thứ trên đời trong những năm vận chuyển hàng hóa từ khắp nơi từ nam ra bắc, và ông ấy trông thời thượng hơn nhiều so với những người cùng tuổi trong làng.

Phương Quế Chi không nói gì sau khi nghe điều này.

Đặc biệt là đôi giày mà Khương Đắc Thắng mua cho con gái thực sự rất đẹp, dù có tốn tiền cũng rất đáng giá.

...

Cố Diệp Phi

Muộn như vậy rồi nên bọn họ không thể phiền đội trưởng Thẩm đưa bọn họ về, cho nên cả nhà định ở lại bệnh viện một đêm, ngày mai hai người trở về.

Lúc trước nhìn thấy Tiểu Lưu như vậy, cả nhà vô cùng lo sợ, cho rằng đã xảy ra chuyện. Bây giờ đã nhìn thấy Khương Đắc Thắng, cũng không phải là một vết thương đặc biệt nghiêm trọng, chỉ cần để lại một hoặc hai người chăm sóc ông ấy, Phương Quế Chi bảo Khương Tuệ Tuệ và Khương Vệ Quốc quay về nhà vào ngày mai, để

lại Khương Vệ Quân và bà ấy ở lại cùng với ông ấy thêm một ngày nữa, và sẽ cùng nhau về vào ngày mốt.

Với sự sắp xếp này, mọi người không có ai phản đối cả.

Hàn Tiến Bộ bị thương không nặng, gia đình anh ấy sống ở huyện thành, thấy trời đã khuya, Khương Đắc Thắng bảo anh ấy về trước, nếu không thì cha mẹ anh ấy lại phải lo lắng.

Hàn Tiến Bộ gật gật đầu: "Thầy, người nghỉ ngơi cho thật tốt nhé, ngày mai con sẽ lại tới thăm người."

Khi anh ấy rời đi, anh ấy không thể kìm lòng được và quay đầu lại nhiều lần, và khi anh ấy quay lại, ánh mắt của anh ấy rơi vào trên người Khương Tuệ Tuệ.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ không để ý đến, cô đang thử đôi dép mới của mình.

Đôi xăng đan rất hợp với bộ quần áo mà cô đang mặc, màu hồng cánh sen rất dịu dàng, tôn lên nước da, vốn dĩ cô là người da trắng, sau khi đi đôi xăng đan này, đôi bàn chân thanh tú của cô dường như càng trắng mịn hơn, trắng nõn như ngọc và sữa bò, trông thật là đẹp.

.....

May mắn thay, chiếc giường còn lại trong phòng của Khương Đắc Thắng không có người ở, Khương Tuệ Tuệ và Phương Quế Chi có thể ngủ trên giường, Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân ngủ trên sàn nhà, vì vậy bọn họ có thể chấp vá ở qua một đêm.

Cũng may bây giờ đang là mùa hè, hai đại nam nhân ngủ dưới đất cũng không sao.

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ đã đến đây, nhưng cô vẫn luôn giữ thói quen tắm rửa trước khi đi ngủ. Lúc này bệnh viện không có phòng tắm riêng, Khương Tuệ Tuệ chỉ có thể đi đến bàn y tá hỏi nơi lấy nước, dự định đi lấy một ít nước rửa ráy.

Y tá này chính là y tá lúc trước, cô ấy đã để ý đến Khương Tuệ Tuệ từ lâu. Thấy Khương Tuệ Tuệ đi ra để nói chuyện với cô ấy, cô ấy không nhìn được mà nhìn thêm vài lần, chỉ cho cô phương hướng và nói cho cô biết nơi để đi lấy nước.

Đúng lúc này, điện thoại vang lên, y tá vội vàng bắt máy, mới phát hiện người gọi là tìm Khương Tuệ Tuệ. Cô y tá sửng sốt, trong bệnh viện của bọn họ hình như không có y tá tên 'Khương Tuệ Tuệ', nhưng nghĩ kỹ lại, chẳng phải cô ấy vừa nghe thấy cô gái trước mặt này được gọi là 'Tuệ Tuệ' hay sao?

Chẳng lẽ là cô?

Trên thực tế, những số điện thoại ở đây người bình thường không thể gọi đến được, người nhà bệnh nhân phải ra chỗ điện thoại công cộng bên ngoài bệnh viện để gọi, nhưng người gọi có số của bọn họ và gọi vào, điều này cho thấy rằng bọn họ có nguồn gốc không đơn giản.

Thấy Khương Tuệ Tuệ chuẩn bị rời đi, y tá ngăn cô lại: "Đồng chí nữ, cô tên Khương Tuệ Tuệ phải không?"

Khương Tuệ Tuệ quay lại và mỉm cười với cô y tá: "Vâng, tôi đây, có chuyện gì vậy?"

Y tá gật đầu và đưa điện thoại cho cô: "Có người gọi điện thoại cho cô này."

Chương 234: Chương 234

Hả? Gọi điện thoại cho cô sao? Là ai vậy?

Khương Tuệ Tuệ không đoán ra được, nhưng cô vẫn bước tới và nói 'cảm ơn' với y tá, sau đó đưa điện thoại lên tai và hỏi nhỏ: "Ai đó?"

"Là tôi." Giọng của Tống Thời Thanh dường như có ma chú. Giống như thể một câu thần chú đã được sử dụng, rõ ràng là hai người vẫn còn cách xa nhau, nhưng bằng cách nào đó, giọng nói trầm và từ tính của anh đã lọt vào tai Khương Tuệ Tuệ, như thể anh đang đứng trước mặt cô trong đời thực vậy.

Anh hỏi: "Chú Khương thế nào rồi? Có sao không?"

Khương Tuệ Tuệ lắc đầu: "Không sao, bác sĩ nói chỉ là gãy xương tay và chấn động não nhẹ, có thể ở lại bệnh viện hai ngày theo dõi và sau đó sẽ được xuất viện."

Sau khi suy nghĩ một lúc, Khương Tuệ Tuệ lại nói: "Hôm nay cảm ơn anh rất nhiều. Thực ra, tôi cũng biết rằng một lời cảm ơn không thể giải thích bất cứ điều gì. Có lẽ anh không thực sự muốn nghe nó, nhưng tôi vẫn muốn nói một chút. Mà này, sao anh lại biết được số điện thoại của bệnh viện vậy?"

Tống Thời Thanh cầm ống nghe trong tay, nghe Khương Tuệ Tuệ nói xong nhin không được khẽ cười khúc khích một tiếng. Sau khi bắt gặp ánh mắt của Tiểu Lưu, anh ngừng cười, trở lại vẻ ngoài lạnh lùng thường ngày và nói: "Tôi đã hỏi chú Thẩm về nó. Hôm nay cô không quay về sao?"

"Không quay về, không có xe, ngày mai mới quay về." Khương Tuệ Tuệ nói: "Đúng rồi, phiền phức anh thêm một chuyện nữa, lát nữa anh có thể đến nhà tôi nói với chị dâu cả tôi chuyện cha tôi bị thương hay không, nếu không tôi sợ bọn họ sẽ lo lắng, ngủ không ngon giấc mất."

Trước đó, cô định gọi điện cho ủy ban thôn nhờ người truyền tin về nhà, nhưng Khương Vệ Quốc nói lúc này ủy ban thôn đã nghỉ làm, sẽ không có ai bắt máy. Dù sao thì Khương Tuệ Tuệ và Khương Vệ Quốc cũng sẽ về nhà vào ngày mai, vì vậy không gọi cuộc gọi này cũng không sao.

Tổng Thời Thanh nói một tiếng "Được" và nói: "Sáng mai tôi sẽ đến xem cô... và chú Khương, sau đó sẽ quay về cùng với cô."

Khương Tuệ Tuệ đồng ý ngay lập tức: "Được, vậy thì tôi sẽ đợi anh vào ngày mai."

Sau đó cô nghe thấy Tổng Thời Thanh nói: "Được, tôi cúp máy đây, kế toán Lưu sắp tan làm rồi."

"Được."

Tổng Thời Thanh không đặt điện thoại xuống cho đến khi một tiếng đô đô bần rộn phát ra từ điện thoại.

Kế toán Lưu, người đứng bên cạnh anh với nụ cười hài lòng "cuối cùng anh cũng nói chuyện xong", nhìn anh chăm chăm và thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra, kế toán Lưu lẽ ra đã tan làm từ lâu, anh ấy nghe điện thoại trước nói Khương Đặc Thắng xảy ra chuyện, khiến anh ấy chạy về phía nhà họ Khương, xong việc này anh ấy làm xong việc trong tay là có thể tan làm, nhưng Tổng Thời Thanh lại đến và nói là muốn gọi điện thoại.

Anh ấy nói hôm nay đã quá muộn, nếu không anh ấy sẽ lên kế hoạch vào ngày mai.

Nhưng Tống Thời Thanh nói rằng anh phải gọi điện ngay bây giờ, anh phải học hỏi tấm gương tốt của Lôi Phong, anh phải giúp đỡ mọi người đến cùng và lấy niềm vui khi giúp đỡ người khác, anh phải hỏi đội trưởng Thẩm xem ông ấy đã đưa mọi người đến bệnh viện an toàn hay chưa.

Được rồi, vậy gọi điện thoại và hỏi đi.

Nhưng Tống Thời Thanh đã gọi điện cho đội trưởng Thẩm để hỏi cho rõ ràng, sau khi người được đưa đến bệnh viện an toàn, anh nói rằng anh lo lắng cho vết thương của Khương Đắc Thắng nên phải gọi điện đến bệnh viện để xem tình hình của ông ấy như thế nào.

Kế toán Lưu: "..."

Anh ấy đã nói rồi mà, làm thế nào mà gọi điện cho đội trưởng Thẩm lại còn phải hỏi số điện thoại của bệnh viện.

Cố Diệp Phi

Được rồi, được rồi, dù sao cũng đã chậm trễ rồi, cũng chưa muộn, gọi điện thoại hỏi thăm đi. Nhưng tại sao anh ấy lại cảm thấy mối quan hệ giữa Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ có vẻ như không được bình thường?

Ngay cả khi gọi điện thoại để hỏi thăm về thương tích của Khương Đắc Thắng, anh cũng không cần phải yêu cầu Khương Tuệ Tuệ nghe điện thoại, đúng không?

Chương 235: Chương 235

Hai anh em Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân không phải cũng ở đó sao?

Kế toán Lưu nói ra thắc mắc trong lòng: "Tiểu Tống, cậu không phải là dùng điện thoại công cộng để nói chuyện yêu đương chứ? Giữa cậu và Khương Tuệ Tuệ có quan hệ không đơn giản đúng không?"

Tống Thời Thanh nghe thấy vậy, ánh mắt sắc bén nhìn qua, nhìn chằm chằm kế toán Lưu với ánh mắt lạnh lùng.

Kế toán Lưu có chút kinh hãi e ngại, nghĩ thế nào mà lại quên mất, Tống Thời Thanh này là cái gai khó nhả, nếu có ai làm anh không vui, có lẽ anh sẽ không đánh người đâu nhỉ?

Thật bất ngờ, Tống Thời Thanh ngay sau đó đã mỉm cười và nghiêm túc nói: "Trước đó đại đội trưởng đã sắp xếp cho tôi làm việc cùng với Khương Tuệ Tuệ."

Kế toán Lưu: "?????" Vậy thì sao chứ?

"Trên con đường cách mạng, chúng ta nên đối xử với đồng chí nồng nhiệt như gió xuân. Vì vậy, tôi quan tâm đến đồng chí Khương Tuệ Tuệ có gì là sai?" Tống Thời Thanh hỏi.

Kế toán Lưu lắc đầu: "... Nói rất có lý."

Xem ra suy nghĩ của anh ấy quá là phức tạp rồi! Không được, với tư cách là một cán bộ đại đội, mặc dù anh ấy chỉ là một kế toán... Nhưng anh ấy vẫn là một cán bộ trong thời gian này. Suy nghĩ của

anh ấy không thể quá cố chấp, anh ấy phải cởi mở hơn, và anh ấy không thể dính vào tiểu tiết.

Hôm nay khi về nhà, anh ấy phải xem lại quyển sách vài lần mới được!

Cố Diệp Phi

Sau khi rời ủy ban thôn, Tống Thời Thanh không có trực tiếp về nhà mà đến nhà họ Khương.

Đèn trong nhà họ Khương vẫn sáng, chắc là vì chuyện hôm nay, chị em dâu Lý Tú Cẩm và Lưu Ái Đề cũng bị dọa sợ nên không ngủ được.

Tống Thời Thanh gõ cửa, bên trong nhanh chóng có tiếng đáp lại: "Này, ai đấy? Đây rồi."

Người nói chuyện là Lưu Ái Đề, giọng của Lưu Ái Đề rất dễ nhận ra, và giọng điệu của cô ta rất khác với Lý Tú Cẩm.

Quả nhiên, không bao lâu sau, cửa sân đã được mở ra, Lưu Ái Đề đứng sau cánh cửa, nhìn thấy người gõ cửa là Tống Thời Thanh, có chút kinh ngạc: "Tống... Thanh niên trí thức Tống? Sao cậu lại tới đây? Nếu không vào trong ngồi một lát đi?"

Cô ta cũng nghe nói hôm nay thanh niên trí thức Tống gọi người giúp đỡ lái xe đưa mấy người mẹ chồng đến bệnh viện huyện.

Tống Thời Thanh lắc đầu, đã muộn như vậy, nhà họ Khương cũng chỉ còn lại có Lý Tú Cẩm và Lưu Ái Đề, anh là một người đàn ông, làm sao mà có thể đi vào ngồi được.

Nhưng anh cũng không nhiều lời, chỉ nói: "Vừa rồi tôi gọi điện thoại đến bệnh viện, Khương Tuệ Tuệ nhờ tôi đưa tin cho mọi người, nói

vết thương của chú Khương không nghiêm trọng, chỉ là gãy xương tay và chấn động não nhẹ."

Lưu Ái Đệ nghe xong liền sửng sốt: "Cái gì? Làm sao vậy? Đây là bệnh gì? Tôi chưa từng nghe nói qua, còn không phải nghiêm trọng hay sao? Thanh niên trí thức Tống, tôi không đi học đọc sách nhiều, nhưng cậu đừng có lừa tôi!"

Tống Thời Thanh: "..."

không nói nên lời, anh lại giải thích: "Hắn là do sơ ý va chạm vào đầu trong một vụ tai nạn xe cộ, nhưng chấn động nhẹ thì không có gì nghiêm trọng, cũng không phải bệnh nghiêm trọng."

Sau khi nghe lời giải thích của Tống Thời Thanh, Lưu Ái Đệ lúc này cảm thấy nhẹ nhõm và yên tâm hơn hẳn.

Sau khi tiễn Tống Thời Thanh đi, Lưu Ái Đệ đóng cửa sập lại, Lý Tú Cẩm cũng ra khỏi phòng. Cô ấy nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, hỏi: "Vừa rồi là ai vậy?"

"À, là thanh niên trí thức Tống, cậu ấy đến đưa tin cho chúng ta, nói cha chúng ta bị thương không nặng, là bị cái gì mà chấn động não, cái này em đã hỏi qua, đó không phải là một căn bệnh nghiêm trọng, chỉ là một cú đập vào đầu, không sao cả. Nhưng xương tay bị gãy, em đoán sẽ mất một thời gian để dưỡng thương." Lưu Ái Đệ đã phổ biến khoa học về 'chấn động não' cho Lý Tú Cẩm.

Lý Tú Cẩm biết về chấn động não, vì vậy ngay cả khi Lưu Ái Đệ nói không hiểu như thế nào, cô ấy cũng hiểu.

Chương 236: Chương 236

Cô ấy thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Vậy thì tốt rồi.”

Tuy hai anh em Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân đã có vợ nhưng Khương Đắc Thắng vẫn là trụ cột của gia đình này. Nếu có chuyện gì xảy ra với ông ấy, đó sẽ là một tổn thất lớn đối với gia đình.

Lưu Ái Đệ lại nói thêm: “Chị dâu cả, ngày mai chúng ta đi bệnh viện huyện thăm cha đi, lát nữa em sẽ bắt gà đi giết, gà trống của chúng ta mỗi ngày trước bình minh đều bắt đầu từ ba bốn giờ sáng đã kêu ‘ác ác ác’, em đã không thích từ lâu, g.i.ế.c nó đi, để cho gà mái lại ấp một con gà con.”

“Được, vậy lúc cô bắt thì tiếng động nhỏ một chút. Nữu Nữu ngủ rồi đừng đánh thức con bé tỉnh dậy.”

Lý Tú Cầm nói: “Vậy cô đi bắt gà trước đi, tôi vào bếp đun nước, lát nữa vớt lông, chúng ta cùng nhổ lông gà, con gà này hơi già rồi, ngày mai tôi phải dậy sớm một chút để hầm.”

Chị em dâu cùng nhau bàn bạc, ai bắt gà thì đi bắt gà, ai đun nước thì đi đun nước.

Về phần Lưu Ái Đệ, cô ta thực sự không thích con gà trống lớn ở nhà, bởi vì con gà trống lớn đó dường như có ác cảm với cô ta, người trong nhà thì nó không mổ ai nhưng cứ thấy cô ta là nó mổ!

Chỉ cần g.i.ế.c nó lần này là đỡ phải chướng mắt!

.....

Tổng Thời Thanh trở về nhà, cả ông nội Tổng và bà nội Tổng vẫn còn chưa ngủ.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, bà nội Tổng xuống giường, đi ra ngoài thì thấy Tổng Thời Thanh đang đóng chặt cổng sân.

"Cháu về rồi à?" Bà nội Tổng nói, sau đó hỏi: "Cha của Tuệ Tuệ không có việc gì chứ?"

Sự tình lớn như vậy, Tổng Thời Thanh không chút nghĩ ngợi liền xông vào trong nhà, tìm được tủ trong ngăn kéo số điện thoại của Tiểu Thẩm, cho dù không hỏi cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Hơn nữa, sau khi người vợ nhà bên trở về, bà ấy không ngừng nói rằng có một chiếc ô tô đặc biệt sành điệu về làng, bà nội Tổng càng thêm chắc chắn.

Tổng Thời Thanh quay lại, nhìn thấy bà nội, gật đầu: "Ừm, vừa rồi cháu gọi điện cho Tuệ Tuệ, cô ấy nói vết thương của cha cô ấy không quá nghiêm trọng, hai ngày nữa sẽ xuất viện."

"Vậy là tốt rồi." Bà nội Tổng gật gật đầu, xoay người chuẩn bị đi vào phòng.

Cố Diệp Phi

Nhưng bà ấy lại nghe thấy Tổng Thời Thanh gọi mình: "Bà nội."

Bà nội Tổng liền dừng lại, bà ấy biết Tổng Thời Thanh muốn nói cái gì. Bà ấy lắc đầu với Tổng Thời Thanh và nói: "Không có việc gì, hôm nay cháu đã làm đúng và bà nội cũng ủng hộ cháu làm như vậy. Trước đây, ông nội cháu không muốn làm phiền chú Thẩm của cháu và những người khác là bởi vì ông ấy sợ gia đình chúng ta sẽ

mang đến cho bọn họ những rắc rối không cần thiết. Nhưng hôm nay cháu đã làm một việc tốt, không sao cả."

Năm đó xảy ra chuyện, trong lòng ai cũng đều bất an, mấy người thuộc hạ của ông nội Tổng đến thăm ông ấy, nhưng tính tình ông nội Tổng vốn ngang bướng, sợ bản thân sẽ làm liên lụy đến bọn họ nên hoàn toàn từ chối nhận sự giúp đỡ của bọn họ.

Trong số bọn họ, chỉ có đội trưởng Thẩm là kiên trì nhất, cho dù ông nội Tổng có từ chối thì ông ấy cũng sẽ luôn tìm lý do để giúp đỡ bọn họ.

Nhưng có lý do cho việc này. Đội trưởng Thẩm không phải là cấp dưới cũ của ông nội Tổng, ông ấy tốt với Tổng Thời Thanh như vậy là vì cha của Tổng Thời Thanh đã cứu mạng ông ấy khi ông ấy còn trong quân đội.

"Được rồi, bà nội, ngày mai cháu muốn đi bệnh viện huyện thăm chú Khương." Tổng Thời Thanh nói.

"Đúng vậy, Tuệ Tuệ đối với chúng tôi rất tốt. Cha con bé xảy ra chuyện, chúng ta phải đi xem thế nào. Thế này thì thế nào, ngày mai cháu dậy sớm, g.i.ế.c con gà mái già của chúng ta, bà hầm thành canh gà cho cháu mang đi." Bà nội Tổng nói.

Nếu gà bị giết, vẫn có thể đợi lần sau ra chợ mua hai con gà con về nuôi, nhiều nhất là trong khi nuôi gà lớn thì sẽ không được ăn trứng gà thôi, không có gì ghê gớm.

Chương 237: Chương 237

Nhưng khi Tống Thời Thanh đến bệnh viện để thăm người ta, anh không thể đến đó với hai bàn tay không.

Tống Thời Thanh gật gật đầu, nói được và nói rằng nhân tiện ngày mai anh sẽ mua thêm hai con gà con nữa.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Ái Đệ và Lý Tú Cầm đưa Nữ Nữ đi xe bò kéo đến bệnh viện huyện.

Chính vì Tống Thời Thanh để bắt được con gà mái già khi trời vừa rạng sáng hôm sau, anh đến hơi muộn so với bọn họ và bỏ lỡ chuyến xe bò đầu tiên.

Hộp cơm bằng nhôm chứa đầy một hộp gà hầm và nấm, thêm quả kỷ tử, mùi thơm ngào ngạt. Vì vậy, trước khi ra ngoài, bà nội Tống còn đặc biệt đậy chặt nắp hộp cơm nhôm, kéo người ta ngửi thấy mùi thịt.

Mấy ngày nay mũi ai cũng linh, ngửi thấy mùi thịt là như chó nhìn thấy xương.

Lần trước, Khương Tuệ Tuệ gửi sườn heo chua ngọt đến nhà bọn họ, còn bị hàng xóm hỏi bọn họ đã được tặng thứ gì tốt.

Cũng không có gì là không tốt, chỉ là trong lòng đổ kỵ mà thôi. Ai bảo người đàn ông trong nhà bọn họ không có bản lĩnh như Tống Thời Thanh? Nếu có bản lĩnh, anh nhất định sẽ tự mình lên núi săn trâu rừng, đó là Tống Thời Thanh hi sinh tính mạng!

...

Trong bệnh viện, Khương Tuệ Tuệ vừa rửa mặt xong thì bị mấy y tá gọi lại.

“Đồng chí Khương Tuệ Tuệ!”

Khương Tuệ Tuệ kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện trong số đó có một y tá chính là y tá tối qua nhờ cô nghe điện thoại ở bàn y tá, khó trách bọn họ biết tên của cô.

Cô nhìn bọn họ, tự hỏi bọn họ đang muốn hỏi cô điều gì.

Rốt cuộc là cô y tá nhỏ tối qua lên tiếng, ngượng ngùng hỏi: “Đồng chí Khương Tuệ Tuệ, chúng tôi đều muốn hỏi cô một chuyện.”

“Có chuyện gì vậy?” Khương Tuệ Tuệ vừa mới tỉnh dậy không lâu, giọng nói có hơi khàn khàn, nhưng có vẻ nhẹ nhàng hơn. Tóc cô búi cao tùy ý, nhưng trong mắt các y tá nhỏ, cô đẹp hơn gấp bội lần so với khi bọn họ trang điểm cẩn thận.

Tất cả bọn họ đều nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Cô y tá nhỏ nói: "Trông cô rất xinh đẹp, chúng tôi đều muốn hỏi quần áo cô mua ở đâu? Kiểu dáng này chúng tôi chưa thấy qua bao giờ."

Y tá nhỏ đi đầu, một số y tá khác ríu rít đi theo, muốn biết những điều này từ Khương Tuệ Tuệ.

Đều đang ở độ tuổi yêu cái đẹp, có ai mà lại không muốn bản thân mình càng ngày càng xinh đẹp đâu chứ?

Khương Tuệ Tuệ còn đang ước có ai đó đến hỏi chính mình, cô giấu riêng cho mình làm cái gì? Vì vậy, cô đã không ngần ngại mà nói ra tất cả mọi thứ, nói với mọi người rằng quần áo của cô là do một thợ

may Tạ ở xã của bọn họ may, thợ may Tạ rất có tay nghề, và bọn họ có thể đến chỗ cô ấy để may quần áo nếu bọn họ muốn tìm quần áo.

Ngay khi cô đang nói chuyện, Khương Tuệ Tuệ bắt gặp một bóng người đứng cách đó không xa trong khóe mắt của cô, có vẻ như rất quen thuộc. Cô vội vàng nhìn sang, cô thật sự biết người đó, đó không phải là Tống Thời Thanh thì là ai nữa?

Tống Thời Thanh đứng cách cô mười bước, dáng người thẳng như một cái cây, dáng người mảnh khảnh, trông rất cao ráo và tuấn tú.

Khương Tuệ Tuệ vội vàng vẫy tay với các y tá nhỏ: "Bạn của tôi đến thăm tôi, tôi không thể ở lại đây nói chuyện với mọi người nữa, chúng ta nói chuyện sau nhé."

Cố Diệp Phi

Sau khi nghe điều này, các y tá nhỏ không rời đi ngay lập tức, đứng nhìn Khương Tuệ Tuệ đi về phía người đàn ông đứng dưới gốc cây. Tất cả bọn họ đều có sao trong mắt, người đồng chí nam này lớn lên thật đẹp trai, nhìn như bước ra từ trong phim vậy, rất xứng đôi với đồng chí Khương...

Y tá số một liền nói: "Đồng chí đó là đối tượng của đồng chí Khương hay sao? Bọn họ thực sự là rất xứng đôi, tôi thực sự muốn bọn họ kết hôn ngay lập tức!"

Y tá số 2: "Khi tôi vừa gặp đồng chí Khương, tôi còn đang nghĩ về một người đẹp như vậy, loại người nào có thể xứng với cô ấy, không ngờ lại có người xứng đáng..."

Chương 238: Chương 238

Y tá số 3: "Tôi nói cho cô biết, cảnh tượng bây giờ giống hệt như cảnh tượng trong bộ phim lần trước tôi xem..."

"Anh đến từ lúc nào vậy, sao không gọi cho tôi?" Khương Tuệ Tuệ không để ý đến những người xem phía sau cô, và khi cô đến gần Tống Thời Thanh, cô nở một nụ cười ngọt ngào.

Tống Thời Thanh liếc nhìn các y tá nhỏ, các y tá nhỏ cười xấu hổ chạy đi, không quấy rầy hai người bọn họ nữa.

Anh vừa lắc đầu vừa nhắc hộp cơm nhôm trong tay lên, Tống Thời Thanh nói: "Tôi đến đây không lâu, thấy cô đang nói chuyện nên không gọi cô, đây là canh gà bà nội nấu, bà bảo tôi mang nó cho chú Khương, tôi đã lãng phí thời gian nên tôi đến hơi muộn."

"Canh gà sao?" Khương Tuệ Tuệ cầm lấy hộp nhôm đựng cơm, vươn mũi ngửi ngửi, lại phát hiện căn bản không ngửi thấy mùi gà, nếu như không phải Tống Thời Thanh nói cho cô biết, cô thật sự không biết là có canh gà trong đó.

Nhưng cô lại có chút đáng tiếc mà nói: "Mấy người chị dâu tôi cũng mang canh gà đến, cha tôi chắc là ăn không nổi mất."

Tống Thời Thanh không chút tự hỏi nào đã buột miệng nói ra: "Vậy thì cô ăn thay cha đi."

Nghe xong lời này, trên mặt Khương Tuệ Tuệ lộ ra nụ cười ranh mãnh giảo hoạt, ôm hộp cơm nhôm vui vẻ cười: "Thật sao?"

“Ăn nhiều một chút...” Tống Thời Thanh nói, hơn nữa khi anh ra cửa, bà nội cũng bảo anh tốt nhất là nên để Tuệ Tuệ cũng uống một ít canh gà.

Nếu nhà họ Khương đã hầm canh gà rồi, vậy thì đem canh gà này cho Tuệ Tuệ uống là đúng lúc.

Mặc dù chỉ là có một đêm không thấy mặt, nhưng anh lại cảm thấy Khương Tuệ Tuệ hơi tiêu tụy.

Tối hôm qua khi anh gọi điện thoại, nghe cô nói Khương Đắc Thắng không có việc gì, thoát đầu anh còn khá yên tâm, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Khương Tuệ Tuệ, anh lại cảm thấy có chút đau lòng.

Làm sao mà anh biết rằng tâm trạng của Khương Tuệ Tuệ bây giờ không tốt cũng không phải là vì cô mệt mỏi. Là bởi vì từ nhỏ cô đã không quen ngủ cùng người khác, cho nên tối hôm qua ngủ không ngon.

Khương Tuệ Tuệ vẫn chưa ăn sáng, và cô thực sự đói, nhìn thấy có canh gà để uống do bà nội Tống tự tay nấu, trong lòng cô có ý định rục rịch. Nhưng sau khi nghĩ lại, nếu cô thậm chí còn không nói một lời nào với cha mẹ mình về món canh gà mà Tống Thời Thanh gửi cho, như vậy có vẻ sẽ không tốt.

Vì vậy cô liền lắc đầu nói: "Tốt hơn là tôi nên đưa anh đến gặp cha tôi trước. Anh đã mang canh gà đến, tốt xấu gì cũng phải để bọn họ biết được tâm ý của anh."

Cô che miệng cười nói: "Nhưng cha mẹ tôi yêu thương tôi, và tôi nghĩ cuối cùng thì bọn họ cũng sẽ cho tôi ăn thôi."

Trong mắt cô hiện lên nụ cười ranh mãnh, tỏa sáng rực rỡ, cười như thể một con mèo ăn trộm được cá.

Cố Diệp Phi

Tổng Thời Thanh thực ra không thềm quan tâm người nhà họ Khương có biết lòng tốt của anh khi mang canh gà đến hay không, dù sao hôm nay anh đến đây chủ yếu là để nhìn cô gái nhỏ trước mặt này.

Nhưng khi Khương Tuệ Tuệ nói như vậy, anh liền làm theo ý muốn của cô và trả lời: "Được."

Tuy nhiên, khi bọn họ vừa đi đến cầu thang, bọn họ tình cờ gặp được Phương Quế Chi đang đi xuống cầu thang để lấy nước nóng.

Phương Quế Chi hơi ngạc nhiên khi thấy Tổng Thời Thanh đến, vội vàng chạy lại nói cảm ơn: "Ai u, sao thanh niên trí thức Tổng lại đến đây vậy? Tối hôm qua cảm ơn cậu rất nhiều."

Tổng Thời Thanh chưa kịp trả lời thì đã bị Khương Tuệ Tuệ nói trước.

Với nụ cười trên khuôn mặt rạng rỡ và quyến rũ, đôi lông mày khẽ rung, cô chỉ vào hộp cơm nhôm trong tay và nói: "Mẹ, thanh niên trí thức Tổng đến đây để gặp cha, anh ấy đã mang súp gà đến cho cha đó."

Ngẩng đầu ưỡn n.g.ự.c và cằm hơi hếch lên, như muốn nói "Hãy nhìn xem thanh niên trí thức Tổng của con tài giỏi như thế nào này".

Chương 239: Chương 239

Phương Quế Chi biết rằng bởi vì Khương Tuệ Tuệ đã làm việc cùng với Tống Thời Thanh, Tống Thời Thanh đã giúp cô rất nhiều. Tuệ Tuệ cũng nói rất nhiều điều tốt đẹp về Tống Thời Thanh trước mặt bà ấy, nhưng bà ấy không nghĩ sâu xa về điều đó, bà ấy chỉ nghĩ rằng giữa hai người có một tình bạn cách mạng sâu sắc mà thôi.

Nghe vậy, bà ấy vội vàng nói: "Thật ngại quá, thanh niên trí thức Tống, tối qua cậu đã giúp chúng tôi, lẽ ra chúng tôi phải cảm ơn cậu, sao cậu lại mang canh gà tới làm gì cho cực. Hơn nữa, hôm nay chị dâu của Tuệ Tuệ cũng mang canh gà đến cho cha con bé, ông ấy cũng không thể uống nhiều như vậy được. Nếu không thì cậu có thể mang món canh gà này về nhà cho ông bà ăn đi...."

Mỗi nhà cũng chỉ được nuôi hai con gà, quý như thế nào thì không cần phải nói, tất nhiên là Phương Quế Chi không thể nhận nó được rồi.

Hơn nữa bà ấy không bao giờ ngờ rằng Tống Thời Thanh sẽ mang canh gà đến, điều này thực sự rất xấu hổ.

"Dì, không có việc gì đâu ạ, Tuệ Tuệ cũng gửi tới nhà cháu rất nhiều đồ ăn ngon mà." Tống Thời Thanh mỉm môi nói.

Phương Quế Chi lại xua tay lần nữa: "Này, tôi biết Tuệ Tuệ đã gửi gì cho nhà cậu. Ngay từ đầu cậu đã gửi thịt bò đến nhà chúng tôi và cậu đã giúp hái quả mâm xôi. Tuệ Tuệ đã gửi lại cho nhà cậu một ít. Đó không phải là những gì nên làm hay sao? Tiểu Tống à, hãy nghe lời tôi mà lấy lại canh gà rồi mang về cho ông bà để bồi bổ đi."

Khương Tuệ Tuệ rất hiểu được ý của mẹ cô, rốt cuộc thì ở thời đại này, đồ vật vẫn rất thiếu thốn, một con gà cũng rất quý giá, bà ấy không nhận cũng là chuyện bình thường.

Đêm qua Phương Quế Chi vẫn còn lôi kéo cô, nói rằng lần sau phải đến cảm ơn gia đình của Tống Thời Thanh, bà ấy nên mang tới thứ gì thì mới tốt đây.

Đúng lúc này, bên quầy nhận nước có người hét lên: "Người nhà của phòng 36 đến chưa? Có ở đây thì nhanh đi lấy nước, không thì phải đợi đến chiều!"

Ở đây có nhận nước nóng theo thời gian, một ngày được nhận nước nóng hai lần, phải lấy theo số của phòng bệnh, Khương Đặc Thăng nằm ở phòng 36.

Phương Quế Chi nghe thấy điều này, liền vội vàng nói với Khương Tuệ Tuệ: "Tuệ Tuệ, hãy đưa thanh niên trí thức Tống đến gặp cha con đi, mẹ phải đi lấy nước nóng, nếu không thì sau này sẽ không có nước nóng để dùng."

Nói xong, bà ấy thậm chí còn không có thời gian để nghe câu trả lời của Khương Tuệ Tuệ, bà ấy vội vàng đi lấy nước nóng.

Khương Tuệ Tuệ lẩm bẩm một tiếng: "Ở đây thực sự rất bất tiện, anh thậm chí còn không biết đẩy thôi. Khi tôi rửa mặt vào buổi sáng, tôi phải rửa bằng nước lạnh, may mắn là bây giờ trời đang nóng, nếu không tôi sẽ c.h.ế.t cóng mất."

Nói xong, cô lại đặt hộp cơm nhôm ở trong tay vào tay Tống Thời Thanh: "Đây, mẹ tôi không nhận, anh lấy về đi."

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh lắc đầu: "Ăn đi, bà nội đặc biệt làm cho cô ăn."

"Ơ? Nấu cho tôi sao? Nhưng không phải anh nói là đem cho cha tôi hay sao?" Khương Tuệ Tuệ nhin không được mà hỏi một câu.

"Bà nội cũng chưa từng gặp qua chú Khương." Tống Thời Thanh dắt theo cô đi tìm một chỗ ngồi xuống.

Điều này có nghĩa là lý do tại sao bà nội Tống nấu canh gà cho Khương Đắc Thắng cũng là vì Khương Tuệ Tuệ. Chính vì Khương Tuệ Tuệ đối xử tốt với bọn họ, nên bà nội Tống cũng đối xử tốt với gia đình Khương Tuệ Tuệ, tất cả đều tốt với nhau.

Tống Thời Thanh đặt hộp cơm nhôm lên bàn đá, vừa mở nắp ra, mùi gà hầm lập tức xộc vào mũi.

Cô hít hít cái mũi và nói: "Mùi thơm quá."

"Ăn đi, bà nội biết cô thích ăn sẽ còn vui hơn khi bản thân bà ăn nữa." Tống Thời Thanh tiếp tục phá vỡ bức tường trong trái tim của Khương Tuệ Tuệ.

Cuối cùng thì Khương Tuệ Tuệ cũng không thể chịu đựng được sự cảm dỗ nữa, giơ tay đầu hàng và chớp đôi mắt to đầy sương mù: "Vây tôi... Tôi thực sự ăn nó nhé?"

Chương 240: Chương 240

Canh gà có nấm hương, mộc nhĩ, kỷ tử và khoai mỡ, có mùi thơm và có vẻ rất ngon. Đừng thấy kỹ năng nấu các món ăn khác của bà nội Tổng không tốt lắm, nhưng một mình bà ấy nấu canh rất ngon, cho nên món canh gà này cho dù là do Khương Tuệ Tuệ đánh giá thì nó cũng rất ngon.

Nhưng khẩu phần ăn của cô lại rất ít, hướng chi bây giờ lại là buổi sáng, lại càng không thể ăn nhiều thịt gà như vậy, cho nên cô chỉ gắp một cái đùi gà và một cái cánh gà, còn lại đẩy hết cho Tổng Thời Thanh: "Nhiều như vậy tôi ăn không hết, còn lại anh ăn đi."

Tổng Thời Thanh lắc đầu không chịu ăn.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ đã nhét đùi gà vào miệng anh, cô mở to đôi mắt đen lúng liếng và nói với giọng điệu làm nũng: "Anh ăn đi."

Dù sao thì cũng đã ăn rồi, nếu bảo Tổng Thời Thanh mang trở lại thì có vẻ khá bất lịch sự, vì vậy cô cũng chỉ có thể để Tổng Thời Thanh ăn nhiều hơn. Ngày nào cũng mệt mỏi nên anh cũng nên được bồi bổ mới đúng.

Khóe miệng Tổng Thời Thanh còn dính canh gà vừa mới uống, đã lâu anh chưa nếm qua canh gà do bà nội nấu.

Lần gần đây nhất là cách đây một năm trước, con gà trống ở nhà bị giết, nó đã lớn, tuy thịt nhiều nhưng ăn rất dai, không mềm như lần này.

Bắt gặp ánh mắt đầy hy vọng của Khương Tuệ Tuệ, cuối cùng anh cũng cắn một miếng gà và bắt đầu ăn.

Sau khi hai người ăn xong, lúc này Khương Tuệ Tuệ mới đưa Tống Thời Thanh đến phòng của Khương Đắc Thắng. Toàn bộ gia đình nhà họ Khương đã ở đó, gần như lấp đầy căn phòng nhỏ.

Khương Tuệ Tuệ dẫn Tống Thời Thanh đến cửa phòng bệnh và nói với Khương Đắc Thắng: "Cha, cha hãy xem ai đến gặp cha này."

Phương Quế Chi và những người khác đã nói với Khương Đắc Thắng rằng tối qua bọn họ có thể đến đây bằng xe hơi là nhờ Tống Thời Thanh.

Mặc dù trước đây Khương Đắc Thắng không tiếp xúc nhiều với Tống Thời Thanh, nhưng ông ấy cũng biết Tống Thời Thanh là người như thế nào, ông ấy không giống như những người khác trong xã, đi khắp nơi từ nam ra bắc trong nhiều năm, và ông ấy cũng có một số ý tưởng trong đầu, ông ấy cũng biết những người bị hạ xuống không hẳn là người xấu.

Hơn nữa, tối hôm qua, con gái nhỏ của ông ấy đã nói rất nhiều điều tốt đẹp về Tống Thời Thanh trước mặt ông ấy, ông ấy có ấn tượng rất tốt về Tống Thời Thanh.

Lúc này nhìn thấy Tống Thời Thanh, Khương Đắc Thắng sốt sắng mời anh ngồi xuống, trịnh trọng nói cảm ơn với anh.

Tống Thời Thanh ngồi đó và vẫy vẫy tay với Khương Đắc Thắng: "Chú Khương, chú đừng khách sáo như vậy."

Hai người trò chuyện thêm vài câu, nhưng phần lớn thời gian đều là Khương Đắc Thắng đặt câu hỏi, Tống Thời Thanh thuận thế trả lời một hai câu. Anh không nói nhiều, nếu những người này không phải là người thân của Khương Tuệ Tuệ, anh thậm chí còn có thể không vui khi cứ bị hỏi mãi như thế.

Cố Diệp Phi

Khương Đắc Thắng đang trò chuyện, không nhìn được mà hỏi một câu: "Thanh niên trí thức Tống năm nay cũng ngoài hai mươi rồi phải không? Có đối tượng chưa?"

Khương Tuệ Tuệ vừa đi rửa hộp cơm nhôm mà Tống Thời Thanh mang đến. Tống Thời Thanh vốn dĩ không cho cô rửa, nói rằng anh sẽ rửa nó. Nhưng Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng cô đã ăn hết gà và uống canh gà, Tống Thời Thanh còn đến đây để gặp cha cô, nếu cô mà để Tống Thời Thanh đi rửa nữa thì cũng rất là ngượng ngùng và xấu hổ.

Vì vậy nên cô đẩy Tống Thời Thanh ngồi xuống chiếc ghế có cánh tay hoa sen nhột nhột, cười nói rằng cô sẽ tự mình đi rửa, nếu anh làm vậy, có lẽ cha mẹ cô sẽ nói rằng cô là người không hiểu chuyện.

Nhưng vừa rửa xong, cô vừa bước vào phòng đã nghe thấy cha hỏi câu này. Khương Tuệ Tuệ bẹp bẹp miệng, hiển nhiên là có chút không vui.

Lý Tú Cẩm và Khương Vệ Quốc đưa theo Nữu Nữu ra ngoài chơi, Khương Vệ Quân không biết đang làm gì mà cũng không ở trong phòng bệnh, lúc này trong phòng bệnh chỉ có ba người là Khương Đắc Thắng, Lưu Ái Độ và Tống Thời Thanh.

Chương 241: Chương 241

Cô đi tới trước mặt Khương Đắc Thắng, khuôn mặt nghiêm túc nói: "Cha, không phải y tá đã nói với cha rằng cha nên nghỉ ngơi cho thật tốt sao? Thương gân động cốt dưỡng trăm ngày, cha phải chăm sóc bản thân thật tốt đấy, cha nằm xuống nghỉ ngơi đi, đừng nói thêm gì nữa."

Nói xong, cô định đắp chăn cho Khương Đắc Thắng.

Khương Đắc Thắng nhìn con gái có khuôn mặt nhỏ lại lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, ông ấy không khỏi nghĩ thầm, y tá nói với ông ấy rằng thương gân động cốt phải dưỡng trăm ngày, cần phải chăm sóc thật tốt, nhưng đâu có nói rằng ông ấy không thể nói chuyện đâu....

Nhưng trong lòng Khương Đắc Thắng rất vui vì con gái ông ấy quan tâm đến ông ấy nhiều như vậy.

Rất hưởng thụ khi nhìn con gái đắp chăn cho mình, ông ấy nằm trên giường nhìn Tống Thời Thanh: "Thanh niên trí thức Tống, lúc này tôi hỏi cậu, cậu còn chưa trả lời tôi, cậu đã có đối tượng chưa?"

Không phải Khương Đắc Thắng thích buôn chuyện, chẳng qua là tình cờ gần đây ông ấy có một đồng nghiệp có một cô con gái hai mươi tuổi đang bàn chuyện kết hôn, nhưng vẫn chưa tìm được người thích hợp. Nghe nói rằng ánh mắt của con gái ông ấy hơi cao, đối phương phải là học sinh trung học mới được.

Thời buổi này tìm học sinh trung học khó lắm, chính vì vậy mà mới luôn chậm chễ hay sao? Đồng nghiệp cứ đinh ninh thêm một người thì thêm một khả năng, nên ông ấy nhờ Khương Đắc Thắng cũng

chú ý đến, nếu có người phù hợp thì chỉ giúp tìm hiểu một chút, biết đâu sẽ thành công thì sao?

Vừa lúc Tống Thời Thanh cũng là học sinh trung học, Khương Đắc Thăng cũng không nghĩ nhiều, chỉ hỏi một câu.

Tống Thời Thanh hiển nhiên không ngờ rằng Khương Đắc Thăng sẽ đột nhiên hỏi về việc này, anh không nói nên lời, sau đó ánh mắt anh rơi vào trên người Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ cũng không nói nên lời, cha cô thực sự là có lòng kiên trì, vậy mà ông ấy một hai phải hỏi cho rõ ràng.

Cố Diệp Phi

Cô bấu môi, cau mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có chút tức giận nói: "Cha, cha mau đi ngủ đi, cha cũng nên chợp mắt một chút, như vậy thì mới mau chóng hồi phục được."

Cô cũng thật là lạ, sao người trong nhà cô luôn quan tâm đến chuyện quan hệ cá nhân của Tống Thời Thanh như vậy nhỉ? Cha cô sẽ không lại muốn giới thiệu ai đó với Tống Thời Thanh nữa đúng không? Nhưng xin đừng, được rồi, tại sao lại luôn nghĩ đến việc giới thiệu ai đó với Tống Thời Thanh làm gì...

Mặc dù Lưu Ái Độ không xen mồm vào nhưng cô ta luôn lắng tai nghe ở bên cạnh.

Thấy Tống Thời Thanh không trả lời, cô ta không nhin được mà nói: "Cha, thanh niên trí thức Tống vẫn chưa có đối tượng đâu. Lần trước con đã hỏi rồi. Cha có thấy em họ của con rất xứng đôi với thanh niên trí thức Tống hay không? Con đã định giới thiệu em họ của với thanh niên trí thức Tống."

Sau khi nói một cách nhiệt tình, Lưu Ái Độ cố ý kéo ghế đến một bên giường bệnh, rõ ràng là rất vui khi được trò chuyện với bọn họ.

Khương Tuệ Tuệ vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, trong gia đình bọn họ vậy mà lại có rất nhiều bà mối, một hai người trong số bọn họ cũng có thể chuyển nghề và trở thành bà mối, công việc kinh doanh chắc chắn sẽ trở nên phát đạt.

Tống Thời Thanh vốn dĩ bị Khương Đắc Thắng và Lưu Ái Độ nói không nên lời, không biết nên nói gì. Nhưng anh còn chưa mở miệng đã thấy sắc mặt của Khương Tuệ Tuệ tối sầm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn chìm xuống, tuy rằng không có vẻ tươi tắn quyến rũ như thường ngày, nhưng lại cực kỳ thanh tú dễ thương.

Đôi môi đầy đặn đỏ tươi của cô hơi hơi vênh lên, thể hiện sự vui lòng của cô.

Tuy rằng bề ngoài của Tống Thời Thanh không thể hiện ra cái gì, nhưng trong lòng lại có chút vui mừng. Ánh mắt chứa ý cười nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ. Cha và chị dâu cô sắp giới thiệu đối tượng cho anh, tại sao cô lại không vui?

Trong lòng anh khẽ động, giống như đã phát hiện ra một loại tình cảm khác.

Chương 242: Chương 242

Lúc này, giọng nói của Phương Quế Chi ở cửa phòng bệnh vang lên: "Tiến Bộ đến rồi sao? Thầy của cháu đang ở trong phòng bệnh, cháu mang theo đồ làm gì? Ở trong này có những gì vậy?"

Ánh mắt mấy người họ đồng loạt nhìn về phía cánh cửa phòng bệnh, sau đó nhìn thấy Hàn Tiến Bộ mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh lá cây của quân đội và cầm một hộp cơm bằng nhôm trên tay, anh ấy cười ha ha vài tiếng với Phương Quế Chi: "Dì à, đây là canh gà mà mẹ cháu đặc biệt làm cho thầy."

"Lại là canh gà sao?" Phương Quế Chi nhin không được mà lẩm bẩm một tiếng sau khi trải qua việc của Tống Thời Thanh.

Bà ấy không có ý nói rằng gửi canh gà là xấu, bà ấy rất cảm ơn việc Hàn Tiến Bộ đưa canh gà đến đây, nhưng bà ấy nghĩ cũng thực sự kỳ lạ, mọi người cứ như đã nói trước với nhau, tất cả mọi người đều mang canh gà đến.

Phương Quế Chi có chút ngượng ngùng xấu hổ nói: "Ôi, Tiến Bộ, thật đáng tiếc. Hôm nay mấy người chị dâu của cháu cũng mang canh gà đến, thầy của cháu đã uống nó rồi, bây giờ dì nghĩ ông ấy không thể uống được nữa đâu."

Hàn Tiến Bộ không nghĩ đến việc như vậy, anh ấy nhìn về phía Khương Đắc Thắng.

Khương Đắc Thắng cũng mỉm cười và nói: "Dì của con nói đúng, thầy đã uống rồi, nếu không con có thể mang nó về nhà và đưa cho cha mẹ của mình."

Hàn Tiến Bộ lại lắc đầu và nói: "Mẹ con biết thầy là bởi vì con nên mới bị thương, mẹ đã mắng con một trận, hôm nay bọn họ định đến đây gặp thầy, nhưng nhà máy không có nghỉ nên con đến một mình, trong canh gà này có đường đỏ, đường đỏ này là của mẹ con lần trước có mua để mang đi cho người ở cũ nên để lại một ít, con đặt nó ở đây, nếu thầy không muốn uống thì mọi người đều có thể uống dùm ạ."

Khi anh ấy nói điều này, ánh mắt anh ấy nhìn không được mà rơi vào trên người Khương Tuệ Tuệ. Nói thì nói như vậy, nhưng trên thực tế, điều anh ấy hy vọng nhất là Khương Tuệ Tuệ có thể uống một ít.

Cố Diệp Phi

Nếu không thì tại sao anh ấy lại cho đường đỏ vào canh gà? Chỉ có phụ nữ mới uống đường đỏ mà thôi. Mẹ anh ấy nói đường đỏ rất tốt cho phụ nữ để dưỡng máu. Đường đỏ ở đây là để cung cấp đặc biệt, tức là phụ nữ khi sinh ở cũ vẫn có thể xin vài lạng đường đỏ về để uống.

Có thể thấy để có được số đường đỏ này, mẹ anh ấy đã phải khó khăn như thế nào.

Anh ấy thầm nghĩ, mặc dù anh ấy rất xấu hổ khi nói rằng món canh gà đường đỏ này là vì Khương Tuệ Tuệ mà chuẩn bị. Nhưng một bát canh gà lớn như vậy, cho dù Khương Tuệ Tuệ chỉ nhấp một ngụm, như thế thì cũng coi như đã uống rồi, anh ấy đã đủ vui vẻ vì điều đó.

Thấy Hàn Tiến Bộ như vậy, Khương Đắc Thắng cũng không nói gì thêm, xem như ông ấy đã đồng ý. Lại nói, Hàn Tiến Bộ mới đến học với ông ấy hơn hai tháng, nhưng tính tình khá được, lại dẻo miệng, ngày nào cũng nói chuyện với thầy, nhưng tính tình có hơi sơ ý một chút, nếu không thì ngày hôm qua sẽ không xảy ra chuyện.

Nhưng Khương Đắc Thắng cũng biết Hàn Tiến Bộ lần này nhất định đã rất sợ hãi, sau này anh ấy sẽ cẩn thận hơn một chút.

Vì vậy, trong lòng Hàn Tiến Bộ cảm thấy rất có lỗi với thầy của mình, nếu ông ấy thực sự không nhận bất cứ điều gì, nhất định sẽ làm người học trò nhỏ này thấy rất khó chịu.

Khi Lưu Ái Đệ nghe Hàn Tiến Bộ nói rằng có đường đỏ trong canh gà, cô ta đã hít một hơi. Đường đỏ sao?! Đường đỏ rất là quý hiếm đấy!

Thấy cha chồng không nói mình không được ăn, cô ta cười cười đi tới cạnh bát canh gà, nói: "Mọi người đều không muốn ăn, vậy thì để con ăn đi."

Phương Quế Chi liếc nhìn cô ta một cái và lắc đầu bất đắc dĩ, bà ấy lắc đầu nhưng không nói gì.

Chương 243: Chương 243

Ngoại trừ việc bà ấy có đôi khi không nói nên lời về hành vi của Lưu Ái Đề, bà ấy không nói là bà ấy không thích cô con dâu này như thế nào, giống như lần trước bà ấy nói với Khương Tuệ Tuệ, bà ấy biết Lưu Ái Đề là người như thế nào. Miệng cô ta hơi xấu một chút nhưng trong lòng thì rất tốt bụng.

Rõ ràng là có đủ canh gà, Lưu Ái Đề muốn uống thì sao bà ấy có thể không cho cô ta uống được?

Lưu Ái Đề mở nắp hộp cơm nhôm ra, ngửi thấy mùi đường đỏ trộn với canh gà.

Cô ta say sưa hít hít mũi, tìm thấy chiếc bát mà Khương Đắc Thắng đã ăn cơm trước đó đã được Phương Quế Chi rửa sạch, cô ta nhanh chóng lấy cho bản thân một bát canh gà với vài miếng thịt gà, ngồi sang một bên và ăn một cách thích thú.

Hàn Tiến Bộ nhìn thấy Lưu Ái Đề đi uống canh gà, trong khi Khương Tuệ Tuệ đang ngồi ở đó, trò chuyện thân mật với một chàng trai trẻ bên cạnh cô. Tựa hồ nói đến cái gì thú vị, cô nhin không được mà cười khẽ một tiếng, bàn tay trắng nõn bóng loáng che ở đôi môi đỏ tươi căng mọng, lông mày hơi nhướng lên, trông rất là đẹp.

Hàn Tiến Bộ nhìn đến ngần ngơ, vội vàng thu ánh mắt lại với khuôn mặt đỏ bừng, lồng n.g.ợ.c đập thành thịch.

Anh ấy thật sự không nhin được mà hỏi: "Thầy, tại sao Tuệ Tuệ không ăn vậy ạ? Mẹ con nói con gái ăn đường đỏ rất tốt, nên để cho Tuệ Tuệ cũng ăn một chút đi ạ."

Khương Đắc Thắng còn chưa kịp nói chuyện, người đột nhiên được gọi đến là Khương Tuệ Tuệ, cô quay đầu sang một bên và nhìn Hàn Tiến Bộ, cô cũng nhìn Lưu Ái Đề ăn một cách thích thú, không biết vì sao đột nhiên lại cảm thấy buồn nôn.

Không phải cô không thích, cô biết canh gà với đường đỏ rất bổ máu. Có lẽ là do sáng sớm, ba lần liên tục ngủ thấy canh gà, lúc trước còn chưa ăn thì cũng không sao, còn cảm thấy thơm nên rất muốn ăn, nhất là khi ăn canh gà của bà nội Tống nấu.

Nhưng giờ cô đã ăn no, lại ngủ thấy mùi dầu mơ, cảm giác của cô khác hẳn.

Ngay sau đó, cô lại nấc lên, âm thanh rất nhỏ phát ra từ miệng cô, cộng với những động tác nhỏ của cô, thật sự rất đáng yêu.

Khương Tuệ Tuệ giật mình, vội vàng đưa tay lên che miệng, mặt đỏ bừng ngay lập tức, đây là lần đầu tiên cô nấc lên trước mặt nhiều người như vậy, thật sự là rất xấu hổ.

Không biết vì sao, phản ứng đầu tiên của cô là nhìn về phía Tống Thời Khanh bên cạnh, xem biểu hiện của anh là gì, nhìn xem anh có cười cô không?

Khóe miệng Tống Thời Thanh quả thật là có nhếch lên, cũng không phải vì cười nhạo cô, mà là cảm thấy cô thật đáng yêu. Nếu không có nhiều người xung quanh như vậy, anh thật sự sợ sẽ không nhận được mà vươn tay nhéo khuôn mặt trắng như sữa của cô.

Nếu như có thể...

Cố Diệp Phi

Anh vẫn muốn hôn cô, anh cúi xuống, áp sát vào mái tóc tròn và đầy đặn của cô, thì thầm vào tai cô rằng cô đối với anh quả thật là đáng

yêu đến mức muốn g.i.ết c.h.ết anh.

Khi đã đến gần cô, trái tim anh như muốn tan chảy.

Phương Quế Chi đã sớm biết rằng Khương Tuệ Tuệ cuối cùng sẽ ăn canh gà do Tống Thời Thanh mang đến, nhưng bà ấy không nói gì và âm thầm ghi lại tình cảm của nhà họ Tống trong lòng, nếu nhà họ Tống sau này cần giúp đỡ, bọn họ nhất định sẽ là người đầu tiên đến giúp đỡ.

Nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ ợ một cái vào lúc này, bà ấy biết cô đã no và không thể ăn thêm nữa.

Bà ấy liền mỉm cười, nói với Hàn Tiến Bộ: "Tiến Bộ, thật trùng hợp, hôm nay thanh niên trí thức Tống cũng mang canh gà đến đây, Tuệ Tuệ đã ăn rồi, chắc bây giờ con bé không ăn nổi nữa."

Nghe thấy những lời của Phương Quế Chi, Khương Tuệ Tuệ cũng đi theo gật gật đầu.

Hàn Tiến Bộ 'À' một tiếng, giọng điệu hơi có chút mất mát, nhưng cũng không có biểu hiện ra quá nhiều, anh ấy giả vờ thoải mái cười nói: "Lát nữa Tuệ Tuệ có muốn đi đâu không?"

Chương 244: Chương 244

Có muốn tôi dẫn đến nơi khác đi dạo hay không?"

Khương Tuệ Tuệ xua xua tay: "Không cần, lát nữa bạn của tôi sẽ đến gặp tôi và tôi có việc phải làm với cô ấy."

Khương Tuệ Tuệ không nói dối để từ chối Hàn Tiến Bộ, người bạn mà cô nói đến là Tạ Phương Hoa. Khi cô đi rửa hộp cơm nhôm ở tầng một, cô vừa nhận được điện thoại của Tạ Phương Hoa, nói rằng lát nữa cô ấy cũng sẽ đến thành phố, bọn họ cũng có thể tiện đi đến quán cơm quốc doanh để đo kích cỡ của mấy nữ y tá.

Tầng một là điện thoại công cộng, khác với điện thoại nội bộ mà Tống Thời Thanh gọi lần trước, Tạ Phương Hoa biết số điện thoại công cộng.

Hàn Tiến Bộ sửng sốt một hồi, mặc dù thất vọng nhưng anh ấy không nói được lời nào.

Khương Tuệ Tuệ không chú ý nhiều, và cũng không chú ý nhiều đến Hàn Tiến Bộ. Nhưng Tống Thời Thanh nhận thấy khi Hàn Tiến Bộ bước vào lần đầu tiên, anh ấy đã nhìn Khương Tuệ Tuệ với một ánh mắt rất khác, ánh mắt đặc biệt không bình thường.

Nếu là trước kia, có lẽ anh sẽ không nghĩ nhiều. Nhưng kể từ khi biết bản thân mình thích Khương Tuệ Tuệ, anh đã đặc biệt quan tâm đến cô, vì vậy anh lập tức hiểu được suy nghĩ của Hàn Tiến Bộ.

Mặc dù anh không thể hiện nó trên khuôn mặt, nhưng cơ thể anh tiến về phía trước vài bước gần như vô hình, chặn phía trước của

Khương Tuệ Tuệ mà không bị rò rỉ. Bây giờ, từ hướng của Hàn Tiến Bộ, chỉ có thể nhìn thấy Tống Thời Thanh, và hoàn toàn không thể nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ không để ý đến sự ganh đua của người đàn ông, sau khi nói xong lời này, cô lại nói chuyện với Phương Quế Chi và Khương Đắc Thắng, đồng thời kéo Tống Thời Thanh cùng đi.

Trước khi rời đi, Tống Thời Thanh nói với Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi: "Chú Khương, dì, lát nữa cháu sẽ đi cùng Tuệ Tuệ đến khi bạn của cô ấy tới, mọi người đừng lo lắng."

Mặc dù là nói Phương Quế Chi và Khương Đắc Thắng, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Hàn Tiến Bộ một cách cố ý.

"Này, được rồi, làm phiền thanh niên trí thức Tống rồi." Phương Quế Chi nhanh chóng nói và đưa bọn họ đến cửa phòng bệnh.

Đôi mắt của Hàn Tiến Bộ dường như mọc trên người của Khương Tuệ Tuệ, sau khi Khương Tuệ Tuệ rời đi, anh ấy vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của bọn họ.

Cho đến khi Lưu Ái Đệ uống hết bát canh gà, thỏa mãn ợ một cái, vui vẻ chạy đến giơ ngón tay cái với Hàn Tiến Bộ, tuôn ra cơn mưa lời khen: "Tiến Bộ, mẹ cậu nấu ăn giỏi quá, canh gà này rất ngon, ngon hơn canh gà tôi nấu rất nhiều."

Sau khi nghe thấy điều này, Hàn Tiến Bộ mới quay lại nhìn Lưu Ái Đệ. Anh ấy xấu hổ gãi gãi đầu, trong lòng tuy thất vọng nhưng vẫn cố cười: "Chị dâu thích thì ăn nhiều một chút đi ạ."

"Làm sao có thể như vậy được, canh gà ngon như vậy sao có thể để mình tôi ăn, mọi người nhất định cũng phải ăn." Lưu Ái Đệ không để ý Hàn Tiến Bộ đang rất mất mát, vì vậy cô ta cười khúc khích như một người chị ngớ ngẩn.

Ăn xong, cô ta cầm bát đi xuống tầng một rửa bát.

Chỉ còn lại ba người Khương Đặc Thắng, Phương Quế Chi và Hàn Tiến Bộ trong phòng.

Cố Diệp Phi

Tâm trí của Hàn Tiến Bộ đã sớm bị Khương Tuệ Tuệ lấy đi từ lâu, nhưng khi anh ấy nghĩ đến 'thanh niên trí thức Tống' đứng cùng Khương Tuệ Tuệ trước đó, anh ấy cảm thấy hơi khó chịu. Hai người bọn họ đứng cạnh nhau trông rất xứng đôi.

Nghĩ tới đây, trong lòng anh ấy như có mèo cào, càng thêm khó chịu. Anh ấy thầm nghĩ mình nên hỏi rõ ràng hơn, nếu thanh niên trí thức Tống thật sự là đối tượng của Tuệ Tuệ thì anh ấy sẽ bỏ cuộc, nếu không phải là đối tượng của Tuệ Tuệ thì anh ấy cứ nói ra suy nghĩ của mình với thầy cũng không sao.

Rốt cuộc thì nếu chuyện giữa anh ấy và Tuệ Tuệ thực sự thành hiện thực, đó chẳng phải là thân càng thêm thân hay sao, và anh ấy tin rằng thầy của mình sẽ rất vui khi thấy chuyện như vậy xảy ra.

Chương 245: Chương 245

Ngay khi Hàn Tiến Bộ đang suy nghĩ về điều đó, Khương Đắc Thắng đã mở miệng lên tiếng trước, ông ấy hỏi: "Tiến Bộ, vết thương trên đầu của con có ổn không?"

Hàn Tiến Bộ vội vàng lắc đầu: "Không sao đâu thầy, sau hai ngày là miếng gạc của con có thể được gỡ ra, bác sĩ cũng nói không có di chứng. Thầy, người chỉ cần nghỉ ngơi giữ gìn thân thể thật tốt, đừng lo lắng cho con, chuyện này cũng không tệ bằng lúc con còn nhỏ đánh nhau với những đứa trẻ khác."

"Vây cũng tốt." Khương Đắc Thắng gật gật đầu: "Vây con nghỉ ngơi hai ngày là có thể đi làm, không nên trì hoãn quá nhiều, ngày mai thầy sẽ trở về từ bệnh viện, thầy sẽ gọi điện thoại cho lão Trương, không phải người học việc của ông ấy vừa mới xuất sư hay sao? Gần đây không có nhân viên mới nào trong nhà máy của chúng ta, ông ấy có thể rảnh, thầy sẽ bảo ông ấy mang theo con..."

Hàn Tiến Bộ sửng sốt một chút, có chút luống cuống: "Thầy, có phải người chê con gây họa nên không cần con nữa chứ..."

"Cái đứa nhỏ này, con đang nghĩ gì vậy?!" Khương Đắc Thắng vừa tức giận vừa buồn cười: "Ý của thầy là trong lúc thầy ở nhà dưỡng thương thì để lão Trương dẫn theo con, sau này có thể quay về làm thì vẫn là thầy của con, một ngày làm thầy cả đời làm cha, con còn có thể không nhận thầy hay sao?"

Cố Diệp Phi

Lúc này Hàn Tiến Bộ mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhanh chóng ngồi thẳng người, vỗ n.g.ự.c hứa hẹn: "Làm sao có thể? Thầy! Người vĩnh viễn là thầy của con! Người là cha của con!"

Dừng một chút, Hàn Tiến Bộ không nhìn được mà hỏi lại: "Thầy, con muốn hỏi người một chút, thanh niên trí thức Tổng vừa rồi có phải là đối tượng của Tuệ Tuệ không?"

Khương Đắc Thắng sửng sốt một lúc, nhanh chóng lắc đầu: "Tại sao con lại hỏi điều này? Thanh niên trí thức Tổng và Tuệ Tuệ là tình bạn cách mạng, tình đồng chí."

Khương Đắc Thắng không hiểu ý của Hàn Tiến Bộ, nhưng Phương Quế Chi, là phụ nữ, bà ấy luôn tinh tế hơn.

Bà ấy nhìn ra Hàn Tiến Bộ có gì đó không thích hợp, liếc mắt nhìn Khương Đắc Thắng một cái, không nhìn được mà hỏi: "Tiến Bộ, cậu có chuyện muốn nói với chúng tôi hay sao?"

Hàn Tiến Bộ có chút ngượng ngùng, gãi gãi sau đầu, nói: "Thầy, dì, để con nói thật với mọi người, con... Con thích Tuệ Tuệ... Con muốn trở thành đối tượng của cô ấy..."

'Loảng xoảng', Phương Quế Chi đã làm rơi mất cái chậu trong tay xuống trên mặt đất. Bà ấy cho rằng bản thân nghe lầm nên hỏi lại: "Tiến Bộ, cháu đang nói cái gì vậy?"

Khương Đức Thắng thực ra lại hiểu rõ: "Tiến Bộ nói nó thích Tuệ Tuệ của chúng ta."

"Nhưng tôi lại nhớ rằng Tiến Bộ hơn tuổi Tuệ Tuệ của chúng ta kia mà? Tiến Bộ, cháu sinh năm nào?" Phương Quế Chi đặt cái chậu đi, ngồi trên mép giường bệnh và nhìn Hàn Tiến Bộ.

"Dì ơi, cháu sinh năm 57." Hàn Tiến Bộ nói.

Phương Quế Chi xua xua tay và nói: "Tuệ Tuệ sinh vào tháng 9 năm 56, lớn hơn cháu một tuổi, hai người không phù hợp đâu."

"Dì, cháu sinh tháng hai năm 57, vừa qua năm mới không lâu thì mẹ cháu sinh cháu, Tuệ Tuệ không lớn hơn cháu một tuổi, cháu nhỏ tuổi hơn chưa đến nửa tuổi ạ." Hàn Tiến Bộ vội vàng giải thích.

Khương Tuệ Tuệ bước sang tuổi mười chín vào tháng chín năm nay, trong khi Hàn Tiến Bộ vừa tròn mười tám. Thời buổi này, có rất nhiều người vào nhà máy ở tuổi mười sáu, mười bảy, mười tám, lên núi về nông thôn, và bọn họ có thể kết hôn ở tuổi mười tám, theo ý kiến của Hàn Tiến Bộ, anh ấy cũng không còn trẻ.

Khương Đắc Thắng thật ra có chút động tâm, Hàn Tiến Bộ là học trò của ông ấy, và ông ấy biết đôi điều về gia đình nhà họ Hàn. Cha mẹ của Hàn Tiến Bộ đều là công nhân nhà máy, Hàn Tiến Bộ có một người anh trai đã về nông thôn, quan hệ gia đình đơn giản và mọi người đều tốt, nếu con gái của ông ấy có thể lấy anh ấy, đó thực sự là một lựa chọn tốt.

Về phần tuổi tác hay gì đó, chỉ là nửa năm mà thôi, nên cũng không phải vấn đề gì to tát.

Chương 246: Chương 246

Ai quy định nữ không được lớn hơn nam? Chẳng phải có câu "nữ hơn ba ôm ba vàng" hay sao? Thì con gái ông ấy sẽ là 'nửa cục vàng'!

Đang băn khoăn không biết Phương Quế Chi có đồng ý hay không, Khương Đắc Thắng nhìn vợ: "Quế Chi, em nghĩ sao về chuyện này?"

Phương Quế Chi xua xua tay nói: "Đừng hỏi em chuyện này, em đã hứa với Tuệ Tuệ, sau này em sẽ không nhúng tay vào các mối quan hệ của con bé, con bé sẽ tự gặp gỡ người mà con bé thích, và tự bản thân con bé phải muốn ở bên người ta thì mới được."

Nói xong, bà ấy đi tới chỗ Hàn Tiến Bộ và nói: "Tiến Bộ, không phải dì không giúp cháu, Tuệ Tuệ có vận may không tốt, gặp phải người không tốt, dì đã hứa với con bé là sẽ không nhúng tay vào chuyện này nữa. Vì vậy, nếu cháu thực sự thích Tuệ Tuệ thì cháu phải tự mình đi tranh thủ. Nếu Tuệ Tuệ cũng thích cháu, như vậy mọi người sẽ vui vẻ, dì và thầy của cháu cũng sẽ đều đồng ý."

Nói đến đây, bà ấy dừng lại một chút, sau đó chuyển chủ đề và nói: "Nhưng nếu Tuệ Tuệ không thích cháu, thì Tiến Bộ, cháu cũng đừng trách con bé, chuyện tình cảm vốn dĩ là không nói trước được, cháu thấy dì nói có đúng không?"

Hàn Tiến Bộ nghiêm túc nghe Phương Quế Chi nói và trịnh trọng gật đầu: "Dì, người nói đúng, thầy cũng hiểu biết cháu, cháu cũng không phải là loại người vô lý, cháu... Tối hôm qua cháu vừa nhìn đã

thấy thích Tuệ Tuệ, cho nên muốn thử xem, thầy và dì, chỉ cần hai người không phản đối, vậy là cháu đã yên tâm rồi!"

Mặc dù Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi nói rằng bọn họ sẽ không giúp anh ấy theo đuổi Khương Tuệ Tuệ, nhưng Hàn Tiến Bộ vẫn không nản lòng.

Cần phải nói rằng khi biết rằng thanh niên trí thức Tống không phải là đối tượng của Khương Tuệ Tuệ, tâm trạng của anh ấy đã bùng nổ. Đồng chí thanh niên trí thức có thân hình cao lớn, đẹp trai, nhìn qua cũng không đơn giản, nếu so tài với anh ấy, bản thân anh ấy nhất định sẽ không thắng được.

Hàn Tiến Bộ hơi hơi thở dài, anh ấy có phân lượng bản thân đến mấy thì anh ấy vẫn biết rõ ràng.

"Vậy thì thầy và dì, nếu không có việc gì thì hôm nay con về trước, ngày mai con cùng với cha mẹ sẽ đến gặp hai người, nếu cần giúp đỡ gì thì cứ nói với con." Hàn Tiến Bộ nói.

Khương Đắc Thắng xua xua tay: "Được, con quay về đi."

Phương Quế Chi vội vàng đưa anh ấy đến cửa phòng bệnh.

Sau khi ra khỏi viện, Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh đi thẳng đến cổng huyện nơi thường đậu xe bò.

Tống Thời Thanh đi từ bên trái của Khương Tuệ Tuệ rồi đi sang bên phải của cô, để cô đi ở vị trí phía sau. Đường phố lúc này tuy không nhiều ô tô nhưng vẫn có xe đạp, xe máy, thậm chí cả xe buýt, nếu không cẩn thận vẫn rất dễ xảy ra tai nạn.

Cố Diệp Phi

Cho dù chỉ có một khả năng nhỏ nhoi, Tống Thời Thanh cũng sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ cô an toàn.

Hai người đang đi trên đường, Tống Thời Thanh nhớ tới Hàn Tiến Bộ lúc trước đã nhìn chằm chằm Khương Tuệ Tuệ nên không nhìn được mà hỏi: "Vừa rồi người đó là học việc của cha cô trong nhà máy vận tải phải không?"

"Có thể coi là vậy, tôi thấy bọn họ gọi như thế, anh ấy gọi cha tôi là thầy." Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu.

Tống Thời Thanh 'ừm' một tiếng, không có ý định hỏi tiếp.

Thông tin trong lời nói của Khương Tuệ Tuệ rất rõ ràng, cô cũng không quen thuộc với Hàn Tiến Bộ, nếu như quen thuộc, cô thậm chí không thể sử dụng từ "có thể" trong mối quan hệ thầy trò giữa cha cô và Hàn Tiến Bộ, điều này chỉ phản ánh cô cũng không quan tâm đến Hàn Tiến Bộ.

Tống Thời Thanh cong cong môi, một chút chua xót khó giải thích được trong lòng liền nhanh chóng biến mất.

"Tại sao đột nhiên anh lại hỏi điều này? Anh cũng muốn làm người học việc trong nhà máy vận tải hay sao?" Ban đầu Khương Tuệ Tuệ không quan tâm, nhưng chính Tống Thời Thanh đã hỏi câu hỏi này.

Chương 247: Chương 247

Anh sẽ không tùy tiện hỏi những lời không liên quan, cho nên cô đã suy nghĩ kỹ càng rồi mới đưa ra kết luận như vậy.

Cô vội vàng nói: "Kỳ thực xí nghiệp vận tải cũng không tốt lắm, cha tôi mỗi tháng chỉ kiếm được ba mươi đồng, hơn nữa ông ấy còn là thầy, lương của học việc nhất định phải thấp hơn, tôi nghĩ tương lai của anh nhất định sẽ tốt hơn, anh....."

Cô chỉ muốn nói, anh không phải vật trong ao, sau này nhất định sẽ có thành tựu lớn, sao có thể đến một nơi như nhà máy vận tải làm học việc? Trong nguyên văn gốc, một cốt truyện như vậy chưa bao giờ được viết.

Cô vẫn còn rất sợ hãi, nếu bởi vì sự xuất hiện của cô mà thay đổi cốt truyện, khiến Tống Thời Thanh biết Hàn Tiến Bộ và nảy sinh ý tưởng trở thành người học việc trong nhà máy vận tải, điều này sẽ hủy hoại tương lai của Tống Thời Thanh.

Tuy nhiên, trước khi cô nói xong, cô đã nghe thấy một tiếng cười khúc khích từ trên đầu. Tống Thời Thanh nhìn xuống cô với đôi mắt sâu thẳm: "Có vẻ như cô rất tin tưởng tôi."

"Anh có thể tự tin hơn một chút và loại bỏ vẻ ngoài, tôi rất có niềm tin tưởng vào anh." Khương Tuệ Tuệ nhìn anh và nói một cách chân thành.

Tống Thời Thanh hỏi: "Vì cái gì?"

Khương Tuệ Tuệ sửng sốt một lúc, mặc dù cô là người biết trước cuộc đời của Tống Thời Thanh, cô nên tin tưởng vào Tống Thời Thanh. Nhưng trong mắt người khác, thái độ tự tin thái quá của cô có vẻ hơi quá đáng...

Nhưng không biết vì sao, mỗi lần Tống Thời Thanh hỏi cô như vậy, phản ứng đầu tiên của cô chính là bày tỏ niềm tin vững chắc và tán thành đối với anh. Có lẽ là do ảnh hưởng của nguyên văn, khiến cô có một loại cảm giác hâm mộ đối với Tống Thời Thanh, cô không muốn nhìn thấy Tống Thời Thanh có cảm giác mơ hồ về tương lai của mình.

Cô trầm tư một hồi, trên mặt lộ ra nụ cười ranh mãnh: "Còn có thể là vì cái gì, không phải tôi đã nói cho anh biết rồi hay sao? Trước kia tôi đã nằm mơ thấy, giấc mơ rất chính xác."

Nói xong, cô xoay người đi về phía trước, vẫy vẫy tay với Tống Thời Thanh: "Chúng ta đi nhanh lên một chút đi, chị Phương Hoa có thể đã đến rồi."

Tống Thời Thanh nhanh chóng đuổi theo, mặc dù khuôn mặt anh không biểu hiện gì, nhưng trong mắt anh đầy ý cười.

Sự tin tưởng của Khương Tuệ Tuệ khiến anh hạnh phúc, nhưng cũng khiến anh ấy cảm thấy áp lực. Nhưng tất cả những áp lực đó sẽ trở thành động lực trên con đường phía trước của anh.

Anh sẽ làm việc chăm chỉ để trở thành người vĩ đại như trong giấc mơ của Khương Tuệ Tuệ.

Đến cổng huyện thành, đợi chừng năm phút, đã thấy xe bò của các đội khác, nhưng vẫn chưa thấy xe bò do chú Trương lái.

Nắng hôm nay hơi to, mặc dù không nóng lắm nhưng không có chỗ chắn nắng nên đứng dưới cái nắng như thế này cũng khá khó chịu.

Khương Tuệ Tuệ đưa tay ra, cố gắng che đi ánh nắng hơi gay gắt trên đầu.

Nhưng mà ngay sau đó, cơ thể cô bị bao phủ bởi một cái bóng.

Cô hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tống Thời Thanh từ vị trí bên trái đi tới trước mặt cô. Tống Thời Thanh cao hơn cô một cái đầu, đứng ở trước mặt cô, dễ dàng che ánh nắng cho cô, khiến cô đứng trong bóng của anh.

Cố Diệp Phi

Nhưng cô còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, xe bò đã dừng lại, Tạ Phương Hoa nhảy xuống từ trên xe bò, gọi Khương Tuệ Tuệ một tiếng: "Tuệ Tuệ!"

Khương Tuệ Tuệ nghe thấy giọng nói của Tạ Phương Hoa cũng không quan tâm, không có gì khác để làm, vì vậy cô nhanh chóng quay đầu đi. Thấy Tạ Phương Hoa đang đi về phía mình, cô bước tới chào đón cô ấy: "Chị Phương Hoa, chị đến rồi."

"Vốn dĩ là tôi đi chuyển sớm hơn, ai mà biết được giữa đường gặp được hai thanh niên trí thức muốn tìm tôi để may quần áo, bọn họ nói rằng bọn họ đã mua nguyên liệu, và bọn họ nói chuyện với tôi một lúc, sau đó bị bọn họ làm cho chậm trễ, thế nên tôi để lỡ chuyển xe."

Chương 248: Chương 248

Tạ Phương Hoa nắm lấy bàn tay trắng nõn và ấm áp của Khương Tuệ Tuệ, có chút ngượng ngùng xấu hổ và nói: "Đợi đã lâu rồi đúng không?"

"Vẫn còn tốt, tôi cũng chưa đợi lâu đâu." Khương Tuệ Tuệ mỉm cười: "Vậy bây giờ chúng ta hãy đến quán cơm do nhà nước điều hành đi."

Tạ Phương Hoa nhìn về phía sau của Khương Tuệ Tuệ, Tống Thời Thanh, người cách bọn họ hơn mười bước chân, hỏi: "Có phải thanh niên trí thức Tống đang đợi cô không?"

"Đúng vậy, cha tôi không phải là đang ở trong bệnh viện hay sao? Nhờ có anh ấy, chúng tôi đã có thể đến thăm cha tôi trong bệnh viện ngày hôm qua." Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu.

Điều này làm Tạ Phương Hoa bừng tỉnh, cô ấy vội vàng hỏi: "Chú sao rồi? Vết thương có nghiêm trọng không? Chuyện ngày hôm qua tôi cũng có nghe nói, còn lo lắng một hồi lâu, nếu không thì lát nữa chúng ta qua bệnh viện thăm chú một lúc nhé?"

Khương Tuệ Tuệ lắc đầu và nói: "Không sao, vết thương của cha tôi không nghiêm trọng, nhưng bác sĩ bảo ông ấy nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Chúng tôi đã nói chuyện với nhau cả buổi sáng, vì vậy có lẽ bây giờ ông ấy nên ngủ trưa rồi."

Đưa Tạ Phương Hoa đến gần Tống Thời Thanh, cô giới thiệu: "Đây là chị Phương Hoa mà tôi đã nói với anh. Chị ấy là bạn tốt của tôi. Chị Phương Hoa, chị biết thanh niên trí thức Tống mà phải không?"

Cố Diệp Phi

"Sao tôi có thể không biết anh ấy được, cô quên rằng tôi cũng là một thành viên trong đại đội của chúng ta hay sao?" Tạ Phương Hoa mỉm cười, giả vờ ái muội thì thầm vào tai cô: "Cho dù tôi không biết, nhưng nếu cô nói về việc của thanh niên trí thức Tống bên tai tôi, tôi muốn không biết cũng không được...."

"Chị Phương Hoa, đừng nói với tôi là..." Khương Tuệ Tuệ đỏ mặt khi thấy Tạ Phương Hoa tiết lộ lai lịch của mình.

Đúng thật là cô thích Tống Thời Thanh, nhưng bây giờ cô không biết liệu Tống Thời Thanh có thích cô hay không, vì vậy cô không muốn anh biết rằng cô luôn nhắc đến anh trước mặt Tạ Phương Hoa.

Cô nói với Tạ Phương Hoa những điều này là một chuyện, nhưng để Tống Thời Thanh biết rằng cô đã nói những điều này với Tạ Phương Hoa lại là một chuyện khác.

Tạ Phương Hoa không biết rằng cô không muốn Tống Thời Thanh biết chuyện này, và nghĩ rằng giữa hai người bọn họ có quan hệ tình cảm, có lẽ hai người bọn họ đã sớm ở bên nhau sau lưng mọi người.

Nhưng nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đỏ mặt vào lúc này, cô thực sự không muốn bị cô ấy trêu chọc, vì vậy cô ấy nhanh chóng ngừng nói, cảm thấy hơi ngượng ngùng xấu hổ. Cô ấy nhỏ giọng thì thầm: "Không sao đâu, câu cuối tôi nói rất nhỏ, thanh niên trí thức Tống có thể sẽ không nghe được."

Nhưng trên thực tế, mặc dù nửa sau của câu nói cô ấy nói rất nhỏ, nhưng Tống Thời Thanh vẫn nghe thấy.

Anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Khương Tuệ Tuệ với đôi mắt dịu dàng. Anh không ngờ Khương Tuệ Tuệ sẽ nói đến bản thân anh trước mặt Tạ Phương Hoa, và anh có phần hơi ngạc nhiên. Nhưng

không thể phủ nhận, tuy rằng ngoài mặt anh không biểu lộ ra ngoài, nhưng trong lòng anh khi nghe được câu này lại rất vui vẻ.

Anh biết rằng trong quan hệ của bọn họ, cũng không phải chỉ có một mình anh có tình cảm.

Anh và Khương Tuệ Tuệ chỉ thiếu một bước chọc thủng lớp giấy trên cửa sổ. Tuy nhiên, khi nào thì chọc thủng lớp giấy trên cửa sổ này thì lại là một câu hỏi cần suy nghĩ.

Cuối cùng, Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa cùng nhau đi đến quán cơm do nhà nước quản lý, trong khi Tống Thời Thanh đến nhà của đội trưởng Thẩm.

Hai nữ phục vụ khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ cũng rất vui vẻ, vội vàng kéo bọn họ vào: "Tiểu đồng chí, hôm nay sao cô lại tới đây? Chúng tôi định ngày mai được nghỉ chủ nhật sẽ đến gặp cô."

Khương Tuệ Tuệ nhếch môi cười, giải thích nói: "Mùa trồng cây giống đã kết thúc, đại đội được nghỉ ba ngày, đúng lúc rảnh rỗi nên chúng tôi sẽ đến."

Chương 249: Chương 249

Nhân tiện, để tôi giới thiệu với mọi người, đây chính là thợ may Tạ mà tôi đã kể cho mọi người nghe và tôi cũng là bạn tốt của tôi, tên là Tạ Phương Hoa."

Nói xong, cô nhìn Tạ Phương Hoa bên cạnh và giới thiệu với cô ấy: "Chị Phương Hoa, đây là chị Tiên và chị Tôn mà tôi đã nói với chị, bọn họ là muốn tìm chị để may quần áo."

Khi Khương Tuệ Tuệ giới thiệu Tạ Phương Hoa, chị Tiên và chị Tôn cứ nhìn chăm chăm vào Tạ Phương Hoa, đợi cô nói xong rồi nhanh chóng trả lời: "Thợ may Tạ lớn lên cũng thật xinh đẹp, tôi rất muốn hỏi mọi người lớn lên như thế nào vậy, tại sao ai cũng xinh đẹp thế?"

Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa sau khi nghe xong lời này thì hai mặt nhìn nhau và không thể nhịn được cười.

Khương Tuệ Tuệ đã quen với việc được người khác khen ngợi, cô không hề bối rối trước những lời khen ngợi của người khác, có vẻ rất tự nhiên hào phóng. Tuy nhiên, bởi vì địa vị gia đình, Tạ Phương Hoa những năm này đã sợ hãi rất nhiều, tương đối ít tiếp xúc với mọi người, lúc này nghe người khác khen ngợi, cô ấy có chút hơi ngượng ngùng xấu hổ.

Sau khi trò chuyện một lúc, chị Tiên đi rót cốc nước cho hai người: "Hai người chắc là cũng khát nước rồi. Uống một cốc nước đi cho đỡ khát. Tôi thực sự đã làm phiền hai người phải đi chuyến này."

"Việc này thì có gì, chị Tiền? Đừng khách sáo với chúng tôi như vậy, chúng tôi còn hy vọng chị sẽ đến thăm chúng tôi nhiều hơn trong tương lai." Khương Tuệ Tuệ cầm ly nước và uống một ngụm nước.

Nước lạnh như băng, sau khi uống vào bụng, cả người quả thực cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cô mím môi, đôi môi đỏ mọng sau khi uống nước trông càng căng mọng và ửng ửng hơn: "Khi quần áo chuẩn bị xong, nếu hai chị em thích thì có thể giới thiệu thêm với bạn bè, cho chúng tôi có thêm mối làm ăn."

"Đương nhiên rồi, chỉ cần quần áo của thợ may Tạ làm tốt, chúng tôi mặc vào cũng sẽ đẹp như cô, mỗi ngày đều sẽ giúp mọi người quảng cáo." Chị Tôn vội vàng đồng ý.

Nhưng chị Tiền đã cắt ngang cuộc trò chuyện và nói: "Hãy nhìn những gì cô nói kìa, đừng làm cho thợ may Tạ phải sợ hãi, cái gì mà mặc vào có thể xinh đẹp như Tuệ Tuệ? Chúng ta lớn lên không xinh đẹp bằng cô ấy, dù có mặc như thế nào cũng không thể đẹp bằng cô ấy, cô nên nói, chỉ cần quần áo của thợ may Tạ làm ra đẹp, đường chỉ may tốt thì chúng tôi sẽ giúp đỡ quảng cáo là được."

Nói đến đây, cũng chọc cho chị Tôn cười ha hả, vội vàng chấp vá một câu: "Đúng đúng đúng, đây là tôi suy nghĩ không kỹ, chỉ là muốn làm quần áo cho đẹp, không nghĩ đến người cũng phải đẹp. Vậy thì tôi nói lại, chỉ cần quần áo được may đẹp, chúng tôi nhất định sẽ giúp cô quảng cáo nó, không chỉ với những người bạn xung quanh, mà cô quên rằng chúng tôi làm việc trong một quán cơm quốc doanh hay sao? Đến lúc đó sẽ quảng cáo với những người đến đây ăn."

Lời tuy nói như vậy, thực ra chị Tiền và chị Tôn lớn lên cũng rất xinh đẹp. Trông cô ấy không xấu, tuổi thì tầm tuổi của Tạ Phương Hoa, nhìn cũng khá xinh đẹp. Chỉ là khi đứng với Khương Tuệ Tuệ và Tạ

Phượng Hoa, vẻ ngoài của bọn họ có vẻ sẽ bị nhạt nhòa hơn một chút.

"Thật vậy không? Điều đó thực sự tuyệt vời, vậy thì cứ như vậy đi, mọi người đã nói như vậy thì chúng tôi cũng phải tỏ ra có thành ý một chút thì mới được, nếu hai người tuyên truyền cho chúng tôi lớn như vậy, chúng tôi sẽ tính rẻ cho mọi người một chút." Khương Tuệ Tuệ nói.

Mặc dù cô vừa mới tốt nghiệp đại học, cô thậm chí còn chưa có một kỳ thực tập nào. Nhưng cha cô làm ăn phát đạt và trở nên giàu có, thân là con gái của cha cô, có lẽ là cô được thừa hưởng sự nhạy bén trong kinh doanh của ông ấy, từ nhỏ cô đã có rất nhiều thiên phú ở lĩnh vực này.

Cố Diệp Phi

"Như vậy rất tốt, chúng ta nhất định sẽ tuyên truyền nó." Chị Tiền và chị Tôn liếc nhìn nhau cười lớn.

Chương 250: Chương 250

Có thể rẻ hơn bao nhiêu thì cũng không quan trọng, chỉ cần có thể rẻ hơn, có ai mà lại không vui kia chứ.

Tiếp theo, Tạ Phương Hoa lấy sổ đo của hai người bọn họ và viết chúng vào cuốn sổ nhỏ mà cô ấy dùng để ghi nhớ sổ đo. Sau khi ghi nhớ kích cỡ của hai người, chị Tiền mang vải đã chuẩn bị sẵn cho Tạ Phương Hoa.

Về phần vải mới mua mà chị Tôn định dùng để may quần áo cho Tạ Phương Hoa, cô ấy để ở nhà, còn nói phải về nhà lấy, bảo bọn họ đợi ở đây một lát.

Nhưng nghe nói nhà cô ấy cách nơi này không xa, đi tới đi lui chỉ mất chưa đầy mười phút.

Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa đợi ở quán cơm do nhà nước điều hành cho đến khi cô ấy quay lại.

Có thực khách trong cửa hàng, chị Tiền đi chào khách, để lại hai người Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa một mình.

Khương Tuệ Tuệ lúc này mới nắm lấy tay của Tạ Phương Hoa và nói: "Chị Phương Hoa, vừa rồi tôi nói tính cho bọn họ giá rẻ hơn một chút, nhưng tôi không có thời gian để nhận được sự đồng ý của chị, vì vậy tôi đã tự mình quyết định."

Sau khi tạm dừng một chút, Khương Tuệ Tuệ tiếp tục nói: "Trong lòng tôi nghĩ như vậy. Tôi nghĩ cho bọn họ chút quyền lợi thì họ sẽ quan tâm đến chuyện đó hơn. Nhưng vì bây giờ chúng ta là đối tác

nên vẫn phải bàn bạc mọi việc. Tôi tự đưa ra quyết định mà không nói cho chị biết, nên lần này tính rẻ cho bọn họ thì cứ tính lên tiền của tôi được không?"

Ai mà ngờ Tạ Phương Hoa nghe cô nói vậy lại cau mày, tức giận nói: "Tuệ Tuệ, hãy nhìn những gì cô nói kìa, tôi đương nhiên là biết cô đang làm điều này để thu hút nhiều khách hàng hơn, cô thậm chí còn không biết, vì cô nên gần đây có rất nhiều người đã đến bảo tôi may quần áo. Ngay cả khi cô không nói chuyện đó thì tôi cũng sẽ hiểu."

"Không phải người ta thường nói 'tiếc con nhỏ sao bắt được sói' sao? Chúng ta đang bắt sói, và nếu chúng ta tính cho bọn họ rẻ hơn một chút, bọn họ có thể thu hút nhiều khách hàng hơn cho chúng ta." Tạ Phương Hoa nói: "Đó có phải là ý của cô không?"

"Tuệ Tuệ, tôi rất tin tưởng vào quyết định của cô, đôi lúc cô cảm thấy việc gì có thể làm thì cô cứ làm, tôi đều sẽ nghe theo cô. Tôi không biết ăn nói giống như cô, thật ra ngoại trừ trước mặt cô thì tôi nói nhiều một chút còn lúc ở cùng người khác thì tôi lại không biết nói cái gì."

Mấy năm trước Tạ Phương Hoa bị chèn ép rất nhiều, người trong xã biết cha cô ấy là phần tử xấu cho nên không tiếp xúc với cô ấy, Tạ phương Hoa cũng sợ tiếp xúc với mọi người.

Cố Diệp Phi

"Vậy nên sau này đừng nói những lời như nữa, tôi làm sao có thể khấu trừ tiền của cô? Chúng ta nhất định phải cùng nhau trả tiền." Tạ Phương Hoa trịnh trọng nói.

Hai người nắm tay nhau trông rất thân mật. Khương Tuệ Tuệ mím môi và mỉm cười, sau đó cũng gật gật đầu: "Được, tôi sẽ nghe theo lời chị."

Cô nghĩ rằng Tạ Phương Hoa là một người rất đáng để kết bạn, và cô rất thoải mái khi ở bên cô ấy. Cô cũng rất may mắn khi có những người bạn như Tạ Phương Hoa. Dù hai người sinh ra ở hai thời đại khác nhau nhưng bọn họ vẫn luôn thu hút lẫn nhau.

Đúng lúc này, chị Tôn mang vải đến. Có lẽ là vì sợ Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa đợi quá lâu nên cô ấy chạy vội vàng, mồ hôi túa ra trên trán.

Đưa mảnh vải dệt cho Tạ Phương Hoa, cô ấy lau mồ hôi và nói: "Hôm nay trời trở nóng, đi một lúc mà tôi đã đổ mồ hôi. Làm phiền thợ may Tạ, mảnh vải này đưa cho cô."

"Nói cái gì vậy, đây đâu phải là rắc rối gì đâu. Nếu đây cũng là rắc rối, tôi ước mọi người có thể làm phiền tôi nhiều hơn." Tạ Phương Hoa bắt chước cách nói chuyện của Khương Tuệ Tuệ khi cô ở chung với bọn họ.

Chương 251: Chương 251

Nghe vậy, chị Tôn bật cười, lên tiếng hỏi: "Bao nhiêu tiền vậy? Chúng tôi sẽ đặt cọc trước."

Có quy định là phải đặt cọc trước khi may quần áo, ai thật lòng muốn may quần áo thì không cần phải để nhắc nhở, bọn họ sẽ tuân thủ quy tắc này.

"Đáng lẽ là mười tệ bốn mươi xu, nhưng không phải đã nói rồi sao, chúng tôi còn phải trông cậy vào hai người để giúp chúng tôi quảng cáo nhiều hơn, cho nên tôi sẽ giảm giá cho cô 20%, tính là tám tệ và ba mươi xu cho mọi người." Khương Tuệ Tuệ nói.

Chị Tiền và chị Tôn liếc nhìn nhau một cái, ít đi ba tệ tương đương với mỗi người ít đi hơn một tệ, một tệ mua được mấy lạng thịt lợn lộn đấy.

Cả hai nhanh chóng nở nụ cười và đưa tiền.

Sau khi thu tiền, lần này Khương Tuệ Tuệ không nghe theo yêu cầu của Tạ Phương Hoa để lấy tiền đặt cọc trước. Tiền đặt cọc lần trước của Trần Trí Mẫn và Lục Hân đã bị cô lấy đi, cộng với tiền bán kem trắng da, cô đã tiết kiệm được một ít tiền.

Về phần quần áo của Tạ Phương Hoa, cô ấy vẫn chưa hoàn thành chúng nên vẫn chưa nhận được khoản thanh toán cuối cùng, do đó cô ấy cần một số tiền trong tay. Vì vậy, Khương Tuệ Tuệ nhét tiền đặt cọc vào túi của Tạ Phương Hoa và nói một cách tức giận: "Chị Phương Hoa, lần này chị cầm nó trước đi."

"Này, vậy thì được, tôi nghe theo cô." Tạ Phương Hoa gật gật đầu.

Sau khi hoàn thành công việc, cả hai tạm biệt chị Tôn và chị Tiên, dự định ra khỏi quán cơm do nhà nước điều hành để đi dạo.

Không ngờ vừa bước tới sảnh trước, Khương Tuệ Tuệ với ánh mắt sắc bén đã chú ý tới chiếc bàn ở cổng, một trong những người đang ngồi ăn chính là anh chàng tên Hầu Tương Bình mà cô và Tống Thời Thanh đã gặp ở cổng rạp chiếu phim.

Cố Diệp Phi

Sau khi rời khỏi rạp chiếu phim lần trước, Khương Tuệ Tuệ đã nghe Tống Thời Thanh nói về việc Hầu Tương Bình và các bạn cùng lớp đến nhà bọn họ làm loạn, đập phá và cướp của, trong lòng rất tức giận, cảm thấy miệng quạ đen đối với bọn họ còn chưa đủ, bọn họ chịu hình phạt quá nhẹ.

Không ngờ đến oan gia ngõ hẹp lại gặp bọn họ ở đây.

Hầu Tương Bình đang trò chuyện cười đùa cùng với mấy cái chân chó của mình, lại cảm thấy trước mắt chợt loé lên, khóe mắt thoáng thấy một đồng chí nữ đứng ở cách đó không xa, hình như còn lớn lên trông rất xinh đẹp.

Hắn ta tập trung nhìn kỹ lại, hóa ra là người đồng chí nữ lần trước đi theo Tống Thời Thanh.

Lần trước Tống Thời Thanh đánh hắn ta, hắn ta còn bị nhốt ở đồn công an mấy ngày, sau đó bị đưa đi học lớp cải tạo mấy ngày, nếu không phải cha hắn ta đến đòi người, hắn ta có lẽ vẫn còn chưa thoát ra khỏi đó được.

Lần này Tống Thời Thanh không có ở đây, hắn ta muốn xem cô sẽ làm được gì!

"Tuệ Tuệ, tại sao cô không rời đi?" Tạ Phương Hoa nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đứng yên một chỗ không đi nên thấy kì lạ mới hỏi.

Tuy nhiên, lại thấy ánh mắt của Khương Tuệ Tuệ lại rơi vào một người đàn ông trẻ tuổi đang đi về phía bọn họ, hành vi của người thanh niên này có vẻ hơi côn đồ, thoạt nhìn không phải là người tốt.

Kể từ khi kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học, rất nhiều người trong thành phố quậy phá, xảy ra nhiều vụ đánh nhau và làm chuyện xấu. Tạ Phương Hoa rất ít khi đến thành phố, nhưng cô ấy biết những người này không dễ chọc, có lẽ trong nhà còn có mối quan hệ nào đó, nếu bọn họ thực sự gặp rắc rối, bọn họ sẽ không sao cả, xui xẻo chính là bản thân không tiền không thế, lại còn có một người cha xấu, là con của kẻ phản loạn.

Tạ Phương Hoa ở những phương diện khác thì còn tốt, nhưng cô ấy vẫn khá rụt rè nhất gan và sợ gặp rắc rối.

Lúc này, nhìn thấy người đàn ông với vẻ mặt dữ tợn và có ác ý bước tới, cánh tay đang ôm Khương Tuệ Tuệ sợ hãi siết chặt lại, tim cô ấy nháy dựng lên.

Chương 252: Chương 252

Nhưng trong lòng cô ấy tự an ủi bản thân: "Không sao, không sao, chúng ta không biết anh ta, chắc anh ta không phải là đến gặp chúng ta đâu."

Khương Tuệ Tuệ còn lâu mới sợ Hầu Tương Bình, cô sợ hắn ta không chủ động đến đây để tìm rắc rối. Nếu hắn ta không chủ động khiêu khích cô, làm sao cô có thể dùng miệng quạ đen với hắn ta được?

Sự căng thẳng của Tạ Phương Hoa làm tăng sức mạnh của cánh tay đang ôm cô, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy đau ở tay và quay đầu nhìn sang, Tạ Phương Hoa sợ đến mức mặt mày tái mét, hạ thấp giọng nhỏ xuống nói: "Tuệ Tuệ, chúng ta đi thôi, người kia thoạt nhìn không dễ chọc..."

Khương Tuệ Tuệ biết Tạ Phương Hoa đang sợ hãi, đặt tay lên bả vai của cô ấy, cô an ủi nói: "Chị Phương Hoa, không sao đâu. Đây là quán cơm nhà nước, anh ta còn có thể làm gì chúng ta được chứ?"

Cố Diệp Phi

Vừa nói xong đã nghe thấy giọng điệu kiêu ngạo của Hầu Tương Bình, hắn ta cười lạnh một tiếng nói: "Ai a, đây không phải là đối tượng của Tống Thời Thanh hay sao? Như thế nào? Tống Thời Thanh hôm nay không đi cùng cô à? Vừa hay, đến đây ngồi uống rượu ăn cơm với mấy anh em chúng tôi, như vậy chuyện lần trước coi như bỏ qua, tôi cũng sẽ không quấy rầy con rùa Tống Thời Thanh đó nữa."

Khương Tuệ Tuệ chỉ nhìn Hầu Tương Bình như một chú hề nháy nhót, nhưng khi hắn ta nói rằng Tống Thời Thanh là một con rùa, sắc mặt của Khương Tuệ Tuệ bắt đầu trở nên khó coi.

Đôi lông mày xinh đẹp của cô cau lại, khuôn mặt nõn nà như ngọc hiện lên một vết ửng hồng, cô nghiêng răng, thoạt nhìn trông rất dữ tợn.

Khóe miệng nở một nụ cười giễu cợt, cô tỏ vẻ khinh thường nhìn Hầu Tương Bình: "Anh còn dám khiêu khích tôi hay sao? Tôi cảm thấy anh bị mấy người xã hội đánh đập còn chưa đủ, anh còn muốn chịu khổ thêm một chút hay sao, vừa mới nói ai là nhãi con, anh là ông nội của ai?"

"Cô gái trẻ ăn nói nhanh nhẹn, rất đanh đá, tôi thích. Nào, nhanh lên đi với tôi...." Hầu Tương Bình nhìn Khương Tuệ Tuệ, người xinh đẹp như tiên nữ bước ra từ trong tranh đang đứng trước mặt hắn ta, cho dù cô đang chế giễu hắn ta, hắn ta cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ cần nghe giọng nói như chim vàng anh trong núi của cô thôi cũng khiến lòng hắn ta ngứa ngáy rồi.

Hắn ta bước nhanh về phía trước, đang định lôi kéo Khương Tuệ Tuệ.

Tuy nhiên, khi còn cách bọn họ vài bước, hắn ta bất ngờ đụng phải một người phục vụ đang bưng một nồi nước sôi. Nút chai trong ấm nước sôi do người phục vụ cầm không biết vì lý do gì đã bị bung ra, toàn bộ nước sôi trong ấm đổ hết lên người Hầu Tương Bình.

Vừa mới đun sôi nước nóng ở sân sau, nước nóng như vậy cứ thế mà đổ xuống.

Người phục vụ giật mình khiếp sợ và lùi lại vài bước. Nhưng thật tình cờ, nước đun sôi một chút cũng không rơi trên người phục vụ, tất cả đều rơi xuống trên người Hầu Tương Bình.

Về phần Hầu Tương Bình sau khi bị đổ nước sôi vào thì ngao ngao hét lên, làm sao hắn ta có thể quan tâm đến Khương Tuệ Tuệ nữa.

Với diện tích lớn như vậy, cơ thể hắn ta gần như bị bỏng hết toàn bộ. Nhóm bạn hồ bằng cầu hữu() của hắn ta sợ tới mức vội bỏ đĩa xuống, chạy lại xem hắn ta bị thương như thế nào.

[Chú thích: Hồ bằng cầu hữu: Bè mà không phải bạn, là bạn xấu.]

Còn ném đĩa để hỏi người phục vụ rốt cuộc chuyện xảy ra như thế nào, sao lại không cẩn thận như vậy.

Lời này coi như là mở to mắt mà nói dối, rõ ràng là Hầu Tương Bình không nhìn đường nên đụng phải người phục vụ, kết quả lại trách người khác không cẩn thận.

Nhưng những người có thể làm việc trong các quán cơm quốc doanh cũng không phải là người ăn chay. Người nọ trợn trắng mắt một cái, cũng không thèm để ý tới hắn ta, không bao lâu sau, mấy đầu bếp cao lớn từ phòng bếp phía sau đi ra, có người trên tay cầm nồi, có người cầm cây lăn bột, đáng vẻ nếu hôm nay mấy người dám gây sự thì sẽ cho mấy người biết tay.

Chương 253: Chương 253

Người thanh niên chất vấn người phục vụ nuốt nước miếng hoảng sợ, cũng không dám nói chuyện thêm nữa.

Rốt cuộc thì bọn họ cũng chỉ là thanh niên mười mấy tuổi đầu và không ai trong số bọn họ có thể đánh bại người đầu bếp cao lớn trước mặt này. Anh ta lùi lại vài bước và cũng lao vào trong đám người để xem vết thương của Hầu Tướng Bình.

...

Cố Diệp Phi

Về phần hai người Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa, lợi dụng lúc hỗn loạn, bọn họ nắm tay nhau bước ra từ cửa.

Tạ Phương Hoa sợ đến mức chạy ra ngoài, kéo tay Khương Tuệ Tuệ một đường, sợ rằng những người đó sẽ đuổi kịp.

Hôm nay Khương Tuệ Tuệ đang đi đôi dép mới mà cha cô đã mua cho cô, chúng hơi cao và cô có phần mệt mỗi khi phải chạy như thế này. Vì vậy cô rút tay ra khỏi tay Tạ Phương Hoa, cô dừng bước, dựa vào tường hít thở hỗn hển vài hơi.

Sau đó, cô mới nói một cách ngắt quãng: "Chị Phương Hoa... Chị, chị đi chậm thôi... Không có ai đuổi theo chúng ta đâu..."

Tạ Phương Hoa cảm thấy hơi ngượng ngùng xấu hổ khi nghe cô nói, lúc này cô ấy thực sự sợ hãi cực kỳ, cho nên khi Tuệ Tuệ dẫn cô ấy

ra khỏi quán cơm do nhà nước điều hành, cô ấy mới kéo Khương Tuệ Tuệ bỏ chạy thực mạng.

Lúc này cô ấy nhìn về phía sau, phát hiện không có ai đuổi theo nên mới yên tâm, vỗ n.g.ự.c nói: "Vừa rồi thật sự là dọa cho người ta sợ hãi..."

Lời còn chưa dứt, cô ấy đã nghe thấy tiếng cười của Khương Tuệ Tuệ.

Bởi vì Khương Tuệ Tuệ nghe thấy một giọng nói máy móc từ hệ thống: "Chúc mừng ký chủ, miếng quạ đen đã thành công và đã nhận được một miếng thuốc cao dán làm phần thưởng từ hệ thống."

Thuốc cao dán sao?

Khương Tuệ Tuệ lúc đầu thì hơi cau mày, sau đó nhận ra ngay lập tức. Trên mặt cô lộ ra nụ cười thỏa mãn, nhin không được mà cười ra tiếng, tiếng cười trong trẻo thanh thúy như tiếng chuông bạc kêu.

Cô biết tại sao hệ thống lại cho cô một miếng thuốc cao dán rồi, cô cũng biết miếng thuốc cao dán này dùng để làm gì.

Lần trước, sau khi biết được bệnh đau lưng của ông nội Tổng ngày nào cũng đau, cô không ngừng suy nghĩ hệ thống có thể ban thưởng cho mình một loại thuốc có thể chữa khỏi bệnh đau lưng hay không, nhưng sau đó cô đã làm quạ đen mấy lần nhưng đều không lấy được.

Không ngờ đến lần này lại có được!

Khương Tuệ Tuệ đưa tay sờ sờ vào miếng thuốc cao dán trong chiếc túi xách nhỏ, tâm trạng của cô đột nhiên trở nên siêu siêu tốt.

Tạ Phương Hoa bị phản ứng của Khương Tuệ Tuệ làm cho sợ hãi, cô ấy không hiểu tại sao Khương Tuệ Tuệ lại không hề sợ hãi, thậm chí còn cười ra tiếng trước tình huống nguy hiểm như vừa rồi.

Cô ấy kéo tay áo của Khương Tuệ Tuệ và nói: "Tuệ Tuệ, làm thế nào mà cô vẫn có thể cười... Vừa rồi tôi bị dọa sợ c.h.ế.t khiếp. Người đàn ông đó rất hung dữ, tôi còn tưởng rằng anh ta sẽ đánh cô, tôi còn suy nghĩ đến việc liệu hai chúng ta có thể đánh bại anh ta nếu anh ta thực sự ra tay đánh cô hay không."

Đây không phải là nói dối, nếu người đó thực sự có ý định gây rắc rối cho Khương Tuệ Tuệ, với tư cách là bạn tốt của Khương Tuệ Tuệ, cô ấy nhất định sẽ giúp đỡ cô, không để cô bị bắt nạt.

Nhưng cả hai người bọn họ đều có tay chân mạnh mẽ, lại không phải loại người có tính cách như Lưu Ái Đề, có thể thắng được người đó hay không cũng chưa chắc.

Vốn dĩ, Khương Tuệ Tuệ chỉ cười vì cô rất vui khi lấy được miếng thuốc cao dán, nhưng bây giờ cô không thể nhịn được cười sau khi nghe những lời của Tạ Phương Hoa nói.

Làm sao Tạ Phương Hoa có thể có một ý tưởng dễ thương như vậy, thậm chí còn nghĩ muốn đánh nhau.

Nhưng cô cũng có thể hiểu được tại sao cô ấy lại nghĩ như vậy, dù sao ngoại trừ chính bản thân mình ra thì không ai biết cô bị trói buộc vào hệ thống cực phẩm miệng quạ đen, cũng không ai biết vừa rồi Hầu Tương Bình bị nước sôi đổ vào không phải ngẫu nhiên mà bởi vì cô đã dùng miệng quạ đen với hắn ta.

Chương 254: Chương 254

Khương Tuệ Tuệ xua xua tay, cười nói: "Không sao, tôi chỉ không thể nhịn cười khi nghĩ đến một chuyện vui vẻ. Chị Phương Hoa, chị đừng nghĩ nhiều, những người đó rất kiêu ngạo, sớm muộn gì bọn họ cũng phải chịu sự trừng phạt của xã hội, chúng ta hãy chờ xem một màn hay."

Cô nói xong, nắm tay Tạ Phương Hoa, cả hai cùng bước đi về phía trước.

Khương Tuệ Tuệ cũng không quen thuộc với nơi này, vì vậy cô hỏi: "Chúng ta sẽ đi dạo ở đâu đây?"

Tạ Phương Hoa thường đến thành phố với cha cô ấy khi cô ấy còn nhỏ, vì vậy cô ấy quen thuộc với nơi này hơn.

Cô ấy kéo Khương Tuệ Tuệ đi về một hướng khác và nói: "Lễ hội Tết Đoan Ngọ sẽ được tổ chức sau hai ngày nữa. Ban đầu, hàng năm vào lễ hội Tết Đoan Ngọ, huyện của chúng ta sẽ tổ chức các cuộc đua thuyền rồng, nhưng sau này vận động nói rằng đây là một hành động mê tín dị đoan nên không cho làm nữa."

Ban đầu, Khương Tuệ Tuệ khá hào hứng khi nghe tin cuộc đua thuyền rồng được tổ chức hàng năm. Trong mắt cô lóe lên một tia sáng, cô chưa từng thấy người khác chèo thuyền rồng một cách trực tiếp, vốn tưởng rằng hôm nay sẽ được mở rộng tầm mắt, không ngờ Tạ Phương Hoa sau đó lại trả lời một câu như vậy.

Ai da, Khương Tuệ Tuệ thở dài một tiếng.

Tuy rằng rất thất vọng, nhưng cũng không có cách nào khác, đây là tình hình hiện tại ở trong nước rồi.

Không ngờ sau khi nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt cô, Tạ Phương Hoa chớp chớp mắt, ghé vào tai cô thì thầm: "Nhưng tôi biết trên phố Đông có một ngôi làng, vào ngày này hàng năm đều sẽ có 'đuổi vịt', có chợ ở đó, chúng ta có thể đi dạo."

"Đuổi vịt sao?" Khương Tuệ Tuệ chưa bao giờ nghe nói về đuổi vịt trong lễ hội Tết Đoan Ngọ, đuổi vịt trông như thế nào nhỉ?

Chẳng qua là cô không hỏi nhiều, chỉ đi theo Tạ Phương Hoa về phía phố Đông mà cô ấy nhắc đến.

Mặc dù nhà họ Thẩm không quá lớn, nhưng có đầy đủ đồ đạc và đồ điện lớn, tường sơn màu trắng, trên tủ dựa vào tường có đặt một chiếc TV đen trắng.

Tổng Thời Thanh đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa bọc da, trên bàn trước mặt có một cốc nước đun sôi và một tách trà.

Tổng Thời Thanh không uống trà, tách trà này là của đội trưởng Thẩm. Đội trưởng Thẩm nhấp một ngụm trà, đặt tách trà xuống hỏi: "Thời Thanh, cha của đồng chí Tiểu Khương thế nào rồi? Không nghiêm trọng chứ?"

Cố Diệp Phi

"Vẫn còn tốt, cháu mới đi bệnh viện nhìn qua, chú Khương chỉ bị gãy xương tay, ngày mai là có thể xuất viện rồi ạ." Tổng Thời Thanh gật đầu và nói: "Chú Thẩm, cảm ơn chú vì tối hôm qua, muộn như vậy rồi mà cháu vẫn làm phiền chú."

Sau khi nghe điều này, đội trưởng Thẩm vội xoa tay: "Cái đứa nhỏ này, sao cháu lại khách sáo với chú như vậy? Nếu năm đó không có

cha của cháu, chú đã c.h.ế.t trong bãi mìn từ lâu rồi, làm sao bây giờ có thể ngồi trước mặt cháu uống trà đây?"

Nói xong ông ấy lại thở dài: "Chỉ tiếc là chú không giúp được gì cho chuyện của ông nội cháu, chỉ có thể nhìn mọi người chịu khổ ở dưới nông thôn. Đúng rồi, sức khỏe của ông nội cháu thế nào rồi? Có khá hơn không?"

"Chú Thắm, chú đừng nói như vậy, năm đó là ông nội không cho cháu đi tìm chú, chú đã âm thầm giúp đỡ gia đình suốt những năm qua, tuy rằng cháu không nói ra, nhưng cháu ghi nhớ trong lòng." Tổng Thời Thanh nói.

Một lúc sau, anh trầm mặc cân nhắc một lúc, rồi lại nói: "Chú Thắm, cháu còn muốn nhờ chú một việc, cháu biết có người đã bắt đầu sửa lại án sai, nếu ở đây có động tĩnh gì..."

Tổng Thời Thanh còn chưa nói xong, đội trưởng Thắm đã nhanh chóng nói tiếp: "Đừng lo lắng, ngay khi có tin tức, chú sẽ là người đầu tiên báo cáo vấn đề của gia đình cháu với cấp trên và giúp gia đình cháu sửa lại án sai nhanh nhất có thể." Vừa nói, đội trưởng Thắm vừa vỗ nhẹ n.g.ự.c để thể hiện sự chân thành của mình.

Chương 255: Chương 255

Ông ấy thật sự đối xử rất tốt với nhà họ Tống, dù sao trong một hoàn cảnh như vậy, cho dù có chú của Tống Thời Thanh cũng cầm đầu lục soát nhà, nhưng người có thể làm như đội trưởng Thẩm quả thực rất hiếm.

Tống Thời Thanh cũng rất biết ơn ông ấy.

“Không ạ.” Tống Thời Thanh nhìn đội trưởng Thẩm, ánh mắt bình tĩnh mà đằm đằm vững vàng, anh lắc đầu: “Chú chỉ cần giúp cháu một tay là được.”

Anh không cần đội trưởng Thẩm đích thân chạy đi bốn ba sửa án sai cho gia đình bọn họ, việc này rất tốn công vô ích, nó có khả năng sẽ ảnh hưởng đến Đội trưởng Thẩm. Anh đã có lòng tin vào vấn đề này, anh chỉ cần đội trưởng Thẩm giúp đỡ một chút khi thời điểm đến.

Mặc dù đội trưởng Thẩm không hiểu ý của Tống Thời Thanh nhưng ông ấy vẫn gật gật đầu đồng ý.

Cố Diệp Phi

Hai người trò chuyện thêm một chút, chủ yếu là đội trưởng Thẩm hỏi Tống Thời Thanh về ông nội Tống và bà nội Tống. Dù sao cũng là hai người đàn ông, tán gẫu nhiều thì cũng không có gì để nói, chuyện nên nói cũng đã nói sắp xong rồi, Tống Thời Thanh đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng đội trưởng Thẩm đã ngăn anh lại, lấy từ trong tủ ra một hộp trà hảo hạng mà đưa tới: "Chờ một chút, cầm hộp trà này mang về đi, ông nội cháu thích uống trà, trà này ngon, ông ấy nhất định sẽ thích nó."

Tổng Thời Thanh hơi nhú mày, không có trả lời: "Không cần đâu ạ, chú Thẩm, cháu không thể nhận lấy được."

"Đứa nhỏ này, bảo cháu cầm thì cháu cứ cầm đi, hơn nữa, lá trà này cũng không phải là của chú, là chú Hứa của cháu lần trước đi công tác ngang qua đây, đến nhà chú thì để ở đây, nói là mang trà cho ông nội cháu." Đội trưởng Thẩm nói.

Ông nội Tổng bây giờ là người có thân phận phản loạn, lại gần ông ấy chắc chắn sẽ gặp rắc rối. Ngay cả đội trưởng Thẩm cũng sẽ không chủ động đến thăm bọn họ trừ khi cần thiết, chỉ khi Tổng Thời Thanh đến thành phố, đội trưởng Thẩm mới bí mật gọi anh đến nhà ngồi.

Lão Hứa cũng là đồng đội của cha Tổng Thời Thanh, và anh đã biết những người này từ khi còn rất nhỏ. Vì vậy, khi đội trưởng Thẩm nói 'chú Hứa', anh đã biết đó là ai.

Mặc dù anh không muốn nhận bất cứ điều gì từ người khác, nhưng bây giờ anh chỉ có thể nhận nó và nói: "Vậy nếu lần sau chú Hứa đến, chú Thẩm, chú cảm ơn chú ấy hộ cháu một tiếng."

"Được, chú nhớ lời cháu rồi."

Đội trưởng Thẩm gật gật đầu, lại hỏi: "Trên người cháu có đủ tiền tiêu không, nếu không đủ thì..."

Đây có thể coi là câu mà ông ấy thường nói, mỗi lần Tổng Thời Thanh đến nhà ông ấy, lúc chuẩn bị rời đi ông ấy luôn hỏi một câu như vậy.

Trên thực tế, ông ấy biết Tống Thời Thanh là một người có lòng tự trọng cực kỳ cao, sẽ không nhận tiền của ông ấy trừ khi nó thực sự cần thiết, ngay cả khi lúc bọn họ vừa được đưa đến nông thôn, bên người cái gì cũng không có nhưng anh cũng không chịu nhận tiền.

Sau đó, ông ấy bí mật nhét tiền vào túi của Tống Thời Thanh trước khi đi. Nhưng chỉ nửa năm sau, Tống Thời Thanh đã trả lại số tiền mà ông ấy đã đưa.

Nhưng mỗi lần gặp, ông ấy vẫn không nhin được mà hỏi một câu, rốt cuộc cũng là con trai của người bạn cùng chiến đấu vào sinh ra tử với ông ấy, ông ấy nhìn anh từ nhỏ đến lớn, anh đã từ là một người như con cưng của trời mà bây giờ thành ra như vậy, ai mà không đau lòng cho được?

"Vâng, lần trước cháu bắt được một con trâu rừng trên núi, bán lấy ít tiền. Chú Thẩm, thật ra cháu cũng đã lớn rồi, không còn là một đứa trẻ nữa, chú không cần phải làm như vậy đâu ạ." Tống Thời Thanh mím môi nói.

Đội trưởng Thẩm thở dài: "Cái gì mà lớn hay không lớn. Trong mắt các trưởng bối của chúng ta, mấy đứa đều là trẻ con. Thẩm Kiều Dương ở trong quân đoàn, lương một tháng hơn ba mươi tệ, mỗi tháng trong nhà còn phải gửi tiền và gửi phiếu đến.

Chương 256: Chương 256

Nó thật sự còn không bằng cháu, để chú nói, lẽ ra trước đây chú không nên để nó đi vào trong quân đoàn, nên để nó trở thành một thanh niên trí thức xuống nông thôn, và để nó sống một cuộc sống khó khăn."

Thẩm Kiêu Dương là con trai của Đội trưởng Thẩm, cũng bằng tuổi với Tống Thời Thanh, khi hai người còn nhỏ, đã không thiếu việc khiến hai người phải gây chuyện với nhau.

Mặc dù những thanh niên trí thức của quân đoàn xây dựng rất mệt mỏi vì làm việc, nhưng bọn họ vẫn tốt hơn nhiều so với những thanh niên trí thức xuống nông thôn.

Đầu tiên là vấn đề danh tiếng, thanh niên trí thức ở quân đoàn còn được gọi là lính quân đoàn, hộ khẩu thường trú của bọn họ vẫn ở quân đoàn, chỉ đứng sau binh lính chính quy. Thứ hai, cơm ăn áo mặc, tiền công của bọn họ tốt hơn nhiều so với những thanh niên trí thức xuống nông thôn, nếu không phải nhà họ Tống ngay từ đầu gặp chuyện, thì cho dù cuối cùng Tống Thời Thanh không nhập ngũ, lẽ ra anh nên gia nhập quân đoàn.

Nói đến Thẩm Kiêu Dương, Tống Thời Thanh cười nói: "Nửa năm trước cháu đã gặp Kiêu Dương, cậu ấy đã mạnh hơn rất nhiều."

"Nó không bằng cháu, từ nhỏ đã không bằng cháu." Đội trưởng Thẩm bất đắc dĩ lắc đầu, như thể nghĩ ra điều gì đó, ông ấy quay người lại, ông lấy từ trong tủ ra một hộp miếng dán tình xảo.

Hộp có màu đỏ và trắng với tiếng Anh được viết trên đó. Tống Thời Thanh nhận ra ngay, đó là một hộp sô cô la, sô cô la nhãn hiệu của Liên Xô.

Anh đã ăn nó rồi, và nó có vị rất nồng đậm.

Không hiểu sao trong đầu anh lập tức nghĩ đến Khương Tuệ Tuệ, lần trước cô kiểng chân đút cho mình ăn sô cô la, mở to đôi mắt mê người phản chiếu bầu trời đầy sao, những vì sao lấp lánh sáng ngời, đáng vẻ như vậy hỏi anh ăn ngon không.

Anh nghĩ thầm nếu anh lấy nó về, cô nhất định sẽ rất thích nó.

"Đúng rồi, suýt chút nữa chú đã quên mất, cái này là di Từ của cháu gửi từ Thượng Hải tới, di ấy đi công tác ở Thượng Hải gửi về hai hộp sô cô la Liên Xô, lần trước chú đã cũng gửi một hộp khác cho Thẩm Kiều Dương, hộp này là của cháu. Giữ nó đi."

Lần này Tống Thời Thanh không có từ chối, thoải mái nhận lấy sô cô la, nhưng lại lấy từ trong túi ra mười hai tệ đặt lên bàn. Trước đây anh đã mua loại sô cô la này, nếu anh nhớ không nhầm thì nó có giá mười hai tệ một hộp.

Khi đội trưởng Thẩm nhìn thấy như vậy, ông ấy cau mày, cảm thấy hơi bất lực. Nhanh chóng nhặt tiền lên muốn trả lại: "Đứa hỏ này, làm sao lại trả tiền vậy? Mau lấy tiền về đi!"

Tống Thời Thanh không nghe ông ấy nói.

Qua sinh nhật năm nay là Tống Thời Thanh sẽ tròn hai mươi hai tuổi, đứng ở nơi đó, anh đã cao hơn đội trưởng Thẩm.

Thân hình cao lớn thẳng tắp, mấy năm nay mặc dù chịu không ít khổ cực, nhưng cũng là một loại rèn luyện. Trong năm năm qua, thể chất và tinh thần của anh đã được rèn luyện rất tốt, anh đã từ một

cái cây non đẹp dễ được che chở trở thành một cái cây cao lớn khỏe mạnh.

Cố Diệp Phi

"Chú Thẩm, chú biết cháu mà, chú nhận lấy tiền đi." Tống Thời Thanh nói.

Đội trưởng Thẩm thở dài, nhưng chỉ có thể chấp nhận nó. Mặc dù ông ấy đã giúp đỡ Tống Thời Thanh rất nhiều trong vài năm qua, nhưng Tống Thời Thanh thường gửi cho bọn họ một số con mồi mà anh bắt được trên núi.

Rốt cuộc thì đứa trẻ này quá kiêu ngạo và không muốn mắc nợ người khác. Nhưng hai người bọn họ làm sao có thể nói đến nợ nần được?

Làng mới trên Phố Đông.

Lại là cuộc thi bắt vịt hàng năm và làng mới trên phố Đông vô cùng sôi nổi.

Khương Tuệ Tuệ đứng bên bờ ao, nhìn trọng tài tuyên bố bắt đầu, các thí sinh đã chuẩn bị đầy đủ nhảy xuống ao sông và đuổi theo lũ vịt. Trong số những người dự thi không chỉ có đàn ông mà còn có vài người phụ nữ, trong đó có một người phụ nữ nhìn có vẻ còn khỏe hơn cả đàn ông, không bao lâu sau đã bắt được một con vịt to béo.

Chương 257: Chương 257

Đây là lần đầu tiên Khương Tuệ Tuệ xem trò chơi bắt vịt, trong mắt cô hiện lên sự phấn khích.

Nhưng con vịt đầu đàn không biết chuyện gì đang xảy ra, thay vì bơi về phía trước, nó lại bơi về phía cô. Con vịt đang vùng vẫy, có người đuổi theo, hất tung một vũng nước lớn.

Khương Tuệ Tuệ sợ rằng nước sẽ b.ã.n vào người và làm ướt váy của cô, vì vậy cô đã lùi lại một hai bước. Tuy nhiên ngay sau đó, cô cảm thấy cánh tay mình bị siết chặt, như thể bị một bàn tay rộng lớn nắm lấy. Cô có thể cảm giác được người đang kéo cô cố ý thả lỏng động tác, giống như sợ làm cô bị đau.

Cố Diệp Phi

Cô bị kéo đến dưới gốc cây đào phía sau đám đông và ngẩng đầu nhìn lên.

Mặt trời có chút chói mắt, ánh hào quang chiếu vào trên người Tống Thời Thanh, phảng phất muốn chiếu xuyên qua toàn thân anh chui vào trong mắt Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt, cảm thấy hơi bị đau mắt bởi ánh sáng mặt trời. Nhưng ngay sau đó, bóng người trước mặt tiến lên mấy bước, ngăn cản ánh mặt trời làm chói mắt cô.

Khương Tuệ Tuệ dựa vào cây đào, đây là thời điểm tốt để hoa đào nở. Toàn bộ cây đào này thậm chí không có một chiếc lá mới nào,

nó nở đầy hoa đào. Khi cô khẽ động, hoa đào như bị giật mình rơi xuống rất nhiều, giống như là một trận mưa hoa đào.

Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ đang đứng dưới gốc cây đào nên bị hoa đào rơi xuống đầy người, đặc biệt là Khương Tuệ Tuệ, trên đỉnh đầu có vài cánh hoa rơi xuống. Trên khuôn mặt ngọc trắng sáng bóng của cô có một lớp phấn mịn, cô nhìn Tống Thời Thanh bằng ánh mắt sắc bén, như thể vào lúc này khung cảnh xung quanh mờ đi, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Khương Tuệ Tuệ đã nhìn thấy cảnh này trong các bộ phim truyền hình Hàn Quốc vô số lần. Mỗi lần xem đều không khỏi than thở trong lòng, cốt truyện này cổ hủ quá, biên kịch không viết được cốt truyện mới hay sao?

Nhưng khi chuyện như vậy xảy ra với cô, cô mới nhận ra rằng đó không phải là một cảnh lỗi thời. Chuyện này xảy ra với người mình thích và bản thân mình thì ai mà chịu nổi.

Trái tim của Khương Tuệ Tuệ đập điên cuồng, cảm giác như con nai nhỏ trong lòng cô sắp bị đánh gục. Tại sao Tống Thời Thanh lại đẹp trai và ga lăng như vậy, cô cảm thấy không thể chịu đựng được nữa, giây tiếp theo có thể ngay lập tức cởi mũ và áo giáp đầu hàng.

Cái gì mà từ từ suy tính, cô thực sự muốn bày tỏ tấm lòng của mình với Tống Thời Thanh ngay bây giờ, ngay lập tức nói với anh rằng cô đã thích anh từ lâu.

Tống Thời Thanh cũng nhìn Khương Tuệ Tuệ, đưa tay ra gỡ cánh hoa trên đầu cô xuống, đang định nói thì nghe thấy tiếng reo vui từ nơi khác truyền đến.

Hóa ra người đàn ông đã bắt được con vịt lớn nhất và giành vị trí đầu tiên trong cuộc thi bắt vịt lần này. Những người xem xung

quanh reo hò và đổ xô đến để xem năm nay ủy ban làng sẽ trao phần thưởng gì.

Tổng Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ nhìn nhau một cái và mỉm cười như thể bọn họ hiểu nhau định làm gì. Hai người không tiếp tục đứng dưới gốc đào mà sánh vai đi về phía trước.

Khương Tuệ Tuệ cuối cùng đã không nói ra, bởi vì cô không chắc liệu mối quan hệ của cô và Tổng Thời Thanh sẽ tiến xa hơn hay sẽ trực tiếp sụp đổ sau khi cô nói ra.

Cô thực sự có chút sợ hãi, cô cảm thấy điều đó thật vô lý và buồn cười, nhưng cô cũng không thể phủ nhận điều đó.

Khương Tuệ Tuệ nghiêng đầu nhìn anh và hỏi: "Tại sao anh cũng ở đây?"

Một số người đi về phía bọn họ, Tổng Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ đổi chỗ cho nhau và bảo cô đi bộ ở phía rộng rãi. Lại làm như không có việc gì mà thản nhiên đáp: "Bà nội bảo tôi mua hai con gà con mang về."

Con gà mái già ở nhà đã bị giết, muốn dùng trứng ấp cũng không nở được, đành phải mua gà con về nuôi. Nhưng gà bán cũng rẻ, mua về không đến nửa năm là có thể đẻ trứng trở lại, cho nên cũng không sao.

Chương 258: Chương 258

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu sau khi nghe anh nói xong, sau đó lại nghe thấy Tống Thời Thanh hỏi: "Thợ may Tạ đâu? Cô ấy không đi cùng cô hay sao? Tại sao cô lại bị bỏ lại một mình?"

Anh thực sự lo lắng về việc cô ở một mình.

Khương Tuệ Tuệ mỉm cười một chút, đôi mắt híp lại như vầng trăng khuyết trên bầu trời, khóe miệng hơi mím lại, trông rất ngọt ngào.

Cô xua xua tay nói: "Chị Phương Hoa có một người bạn ở đây, chị ấy nói đã lâu không gặp, lần này chị ấy tới đây là muốn gặp mặt, tôi thì đúng lúc muốn đến đây xem người ta thi đấu bắt vịt, cho nên tôi liền ở đây chờ chị ấy, có thể phải đợi chị ấy một lát nữa thì mới tới, tôi với anh đi mua gà con trước đi!"

"Được." Tống Thời Thanh gật gật đầu.

Nơi bán gà vịt cách nơi bắt vịt không xa, đi bộ đến đó chỉ mất vài phút. Hai bên đường này bán gà và vịt con, mấy chú bé xù xù lông bông ríu rít gọi nhau, như một dàn nhạc không có nhạc trưởng, không hề có kết cấu.

Gà con và vịt con rất giống nhau khi chúng còn nhỏ, đơn giản trông như bản sao của nhau.

Khương Tuệ Tuệ đang cố gắng tìm một con không giống nhau, vì vậy cô đã tìm thấy một con gà con có đốm đen trên bộ lông màu trắng nhạt giữa một đám lớn toàn gà màu vàng.

Như thế phát hiện ra một bảo vật tuyệt thế, cô nói với người bán gà: "Chú ơi, tôi muốn con gà đó."

Ông già nhìn theo hướng mà cô chỉ, tóm lấy con gà và mang đến trước mặt cô: "Con này phải không?"

Khương Tuệ Tuệ cầm lấy con gà con, rất nhẹ và nhỏ, lông xù xù mịn màng. Bị cô ôm vào trong lòng bàn tay, nó nhẹ nhàng mổ vào tay cô vài cái, cũng không đau chút nào, chỉ giống như chạm vào cô, còn có chút ngứa ngáy nữa.

Khương Tuệ Tuệ không thể nhịn được mà cười ra tiếng, càng thích chú gà con này hơn, cô ôm chú gà con và ngược nhìn Tống Thời Thanh, hỏi: "Tôi có thể mua con này không?"

Đối với Tống Thời Thanh mà nói, chỉ là mua một con gà con mà thôi, tùy tiện mua con nào cũng được. Nếu Khương Tuệ Tuệ có thể chọn con mà cô thích, tất nhiên là anh sẽ không từ chối.

Anh gật gật đầu.

Ông lão nói gà mười xu một con, không đắt, đều là giá thị trường, vì vậy Tống Thời Thanh trực tiếp trả tiền mua gà.

Mua gà con xong, cả hai quay lại đường lúc nãy. Rốt cuộc thì Khương Tuệ Tuệ cũng nói với Tạ Phương Hoa rằng cô sẽ đợi cô ấy ở đó, nếu Tạ Phương Hoa không nhìn thấy cô khi cô ấy quay trở lại thì sẽ rất tệ.

Trên đường đi, cô vừa đi vừa chơi với gà con. Cô vốn định gọi nó là gà con, nhưng sau khi nghĩ lại, tất cả gà đều được gọi là gà con, cô phải đặt tên cho nó, nếu không thì thật là không có mặt mũi chút nào.

Nhưng gà con thuộc về gia đình của Tống Thời Thanh nên cô quyết định hỏi Tống Thời Thanh về ý của anh trước.

Cố Diệp Phi

Cô dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía Tống Thời Thanh, mím môi đỏ mọng nói: "Tống Thời Thanh, chúng ta đặt tên cho con gà đi, anh nói xem nên đặt tên gì thì mới tốt."

Tống Thời Thanh: "..."

Ánh mắt anh sâu thẳm thâm thúy nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ, trong khoảng thời gian ngắn thì anh không nghĩ ra được. Nhưng mà sau một lúc, không biết vì sao anh lại buột miệng nói: "Tuệ Tuệ."

Nói như vậy thì anh có thể nắm 'Tuệ Tuệ' trong lòng bàn tay.

"Hả?" Lúc đầu Khương Tuệ Tuệ còn không có nghe rõ, trên mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Ngay sau đó liền phản ứng lại, trong lòng rất không vui khi Tống Thời Thanh lấy tên của cô đặt tên cho gà con, cô bĩu môi hừ một tiếng: "Tôi cảm thấy tên Thanh Thanh ít nhiều cũng giống như vậy!"

Cuối cùng, hai người đều không nghĩ tới bất kỳ cái tên nào hay, vì vậy Tống Thời Thanh đã đưa ra quyết định cuối cùng và gọi nó là A Hoa.

Thô tục thì có phần hơi thô tục một chút, cũng rất giống với màu lông của nó, vì vậy nên vui vẻ mà quyết định như vậy.

Chương 259: Chương 259

Khương Tuệ Tuệ ôm A Hoa trong tay, thấp giọng nói: "A Hoa, sau khi đến nhà họ Tống, nhất định phải ngoan ngoãn lớn lên có biết không? Bà nội Tống đã lớn tuổi rồi, mày nên để bà ấy bớt lo lắng một chút đi, mày cố gắng đẻ trứng sớm một chút và đẻ nhiều trứng hơn để bổ sung dinh dưỡng cho bà nội Tống và ông nội Tống nhé."

A Hoa ríu rít đáp lại, không biết có nghe hiểu mấy lời mà cô nói hay không.

Tống Thời Thanh nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, dưới vẻ ngoài nghiêm nghị nghiêm trang đó, trong lòng anh mềm nhũn như vũng bùn. Đối với những người khác, đó có vẻ như là một hành động ngu ngốc, nhưng khi Khương Tuệ Tuệ làm như vậy, anh không cảm thấy có gì sai hay không thích hợp cả.

Cố Diệp Phi

Anh rất muốn chạm vào đỉnh đầu mềm mại của cô và hôn lên vầng trán trắng nõn của cô.

Bọn họ đợi bên bờ ao khoảng mười phút, nhưng Tạ Phương Hoa vẫn chưa quay lại.

Tính toán thời gian cụ thể, Tạ Phương Hoa đã đi được một lúc lâu rồi. Trước khi Tạ Phương Hoa rời đi, cô ấy nói rõ ràng rằng cô ấy sẽ quay lại ngay, bây giờ cô ấy đã đi lâu rồi, Khương Tuệ Tuệ không tránh khỏi có chút lo lắng, sợ rằng cô ấy sẽ xảy ra chuyện.

Vì vậy, cô kéo ống tay áo của Tống Thời Thanh và nói: "Chúng ta hãy đi tìm chị Phương Hoa đi, chị ấy đã đi một lúc lâu mà vẫn chưa quay lại, tôi sợ chị ấy gặp phải rắc rối."

Tống Thời Thanh hỏi cô có biết thợ may Tạ đi hướng nào không, Khương Tuệ Tuệ nói rằng cô biết.

Khi Tạ Phương Hoa rời đi, cô đã đặc biệt nhìn qua con đường mà cô ấy đi. Vì vậy, hai người đi về phía con đường do Khương Tuệ Tuệ chỉ, trên thực tế, những con đường nhỏ trong thôn có rất nhiều ngã rẽ, vốn dĩ Khương Tuệ Tuệ còn lo lắng khi đến ngã rẽ thì sẽ không biết đi đường nào.

Ai mà ngờ được, trước khi đi đến ngã rẽ, bọn họ đã nhìn thấy Tạ Phương Hoa trước cửa một ngôi nhà.

Tạ Phương Hoa đứng trước cửa nhà của gia đình đó, cảm giác chán nản.

Đứng trước mặt cô ấy có một người phụ nữ, hình như cô ấy không được hoan nghênh lắm, người đó xua xua tay nói: "Đi về đi, đừng tới đây nữa, người nhà bọn họ nhìn thấy sẽ không vui."

Người phụ nữ nói như vậy, đôi mắt của Tạ Phương Hoa đỏ hoe, cô ấy cắn môi và nhỏ giọng gọi một câu: "Mẹ..."

Nhìn kỹ thì lông mày của Tạ Phương Hoa rất giống với người phụ nữ trước mặt. Người phụ nữ mặc dù hơi lớn tuổi, nhưng bà ấy trông vẫn rất thanh tú, không khó để nhận ra bà ấy từng là một người xinh đẹp khi còn trẻ.

Người phụ nữ nghe thấy Tạ Phương Hoa gọi 'Mẹ', vừa lo lắng vừa bất đắc dĩ, cuối cùng lại trở nên tàn nhẫn: "Tôi cùng với cha cô không có quan hệ gì, hơn nữa tôi đã tái giá kết hôn một lần nữa, về sau cũng sẽ không phải mẹ của cô, cô đừng đến tìm tôi, cũng đừng

gọi tôi là mẹ nữa. Cô đi đi, lát nữa Hoa Tử và cha nó sẽ quay lại, nhìn thấy cô nhất định sẽ không vui."

Nói xong lời này, người phụ nữ không định đứng đây thêm nữa mà định quay người vào nhà, định nhốt Tạ Phương Hoa ở ngoài cửa.

Nước mắt lăn dài trên gò má thanh tú của Tạ Phương Hoa, cô ấy ghen ngào nói: "Mẹ, ngày mốt là sinh nhật con, mẹ có thể..." Cùng con tổ chức sinh nhật được không.

Cô ấy không nói được những lời cuối cùng, chỉ có thể ghen ngào, từ khi cha cô ấy gặp chuyện, đã sáu năm không có ai tổ chức sinh nhật cùng với cô ấy.

Sinh nhật của Tạ Phương Hoa rơi vào ngày 5 tháng 5 âm lịch, đó là ngày lễ Tết Đoan Ngọ.

Năm đó ba cuộc vận động xảy ra, cha cô ấy bị coi là phần tử xấu, kể từ đó sức khỏe của ông ấy không được tốt lắm, ông ấy qua đời vào mùa xuân năm thứ hai.

Về phần mẹ cô ấy, bà ấy đã ly hôn với cha cô ấy ngay sau khi bị chụp cho chiếc mũ là phần tử xấu, đồng thời bà ấy cũng đoạn tuyệt mối quan hệ mẹ con với cô ấy.

Chương 260: Chương 260

Cũng vào mùa thu cha cô ấy mất, bà ấy kết hôn với người làng mới trên phố Đông, và sinh một đứa con trai cho người chồng hiện tại vào mùa đông năm sau, đặt tên là Trương Tư Hoa.

Đôi khi Tạ Phương Hoa sẽ nghĩ rằng mẹ cô ấy vẫn nhớ đến cô ấy, nếu không bà ấy đã không đặt tên cho em trai mình là 'Tư Hoa', đó không phải là ý nghĩa của việc nhớ Phương Hoa hay sao?

Vào năm thứ hai sau khi cha mất, khi cô ấy đến thăm mộ cha, cô ấy phát hiện đã có người đốt tiền giấy cho cha mình. Ông bà của cô ấy đã mất, cô ấy không có chú dì, ngoại trừ mẹ ra thì cô ấy không có người thân nào khác.

Cô ấy thầm nghĩ mẹ nhất định đã đến viếng mộ cha, cô ấy đuổi theo suốt, tuy không đuổi kịp mẹ nhưng cô ấy biết mẹ nhất định đã đến đây.

Trên thực tế, ngoại trừ hai năm trước khi mẹ cô ấy tái giá, cô ấy đã không tới đây mấy năm rồi. Nhưng không biết tại sao, có lẽ càng lớn càng nhớ đến tình thân gia đình, lần này vào dịp sinh nhật cô ấy, cô ấy rất muốn gặp mẹ.

Thậm chí, chỉ cần thấy mẹ xoa xoa mặt cô ấy như khi cô ấy còn nhỏ và nói với cô ấy một câu: "Sinh nhật vui vẻ, năm sau con sẽ cao lớn, sau sinh nhật sẽ ăn mau chóng lớn, lớn lên to khỏe như một con trâu."

Thật ra cô ấy chỉ là đột nhiên nhớ đến mẹ.

Sau khi nghe những lời của Tạ Phương Hoa, người phụ nữ đang quay người thì dừng lại. Nhưng rồi cuộc bà ấy cũng không nói gì, móc từ trong túi ra hai tẻ nhét vào tay Tạ Phương Hoa, nói: “Mua thịt ăn mừng sinh nhật đi.”

Sau khi chốt cửa, còn nói với bên ngoài một câu: “Đi mau đi, đừng để bọn họ nhìn thấy!”

Nước mắt Tạ Phương Hoa không kìm được nữa, rơi xuống như hạt đậu thấm ướt vạt áo trước. Mắt và chóp mũi của cô ấy đỏ hoe, khuôn mặt đầy thống khổ đau đớn.

Hai tờ tiền trong tay cô ấy nóng như than.

Cô ấy dùng sức bóp tiền thành một quả bóng trong tay, nhưng cô ấy không bao giờ ném nó đi mà bỏ vào túi. Cô ấy lấy tay che khuôn mặt ướt đẫm, ngồi xồm ngoài cửa bật khóc.

May mắn thay, mọi người vẫn đang tham gia cuộc vui vào lúc này nên sẽ không có ai đi qua.

Ngoại trừ Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh, những người đặc biệt đến đây để tìm cô ấy.

Khi Tống Thời Thanh nhìn thấy cảnh này, anh tự động quay người lại và không nhìn nữa. Anh cũng là một người từng trải qua khó khăn, anh hiểu rằng khi một người rơi vào tình huống khó xử, anh không muốn những người mà mình không quen biết nhìn vào.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ cau mày, nhìn thấy bạn tốt của mình buồn bã, trái tim cô nhói đau. Trong nguyên văn gốc, Tạ Phương Hoa giống như thân phận hiện tại của cô ấy, chỉ tồn tại như một phong nền, vì vậy cô cũng không biết nhiều về những việc của Tạ Phương Hoa.

Cô luôn cho rằng những người thân của Tạ Phương Hoa đều đã chết, nhưng cô không ngờ rằng cô ấy có một người mẹ đã tái hôn.

Thông qua Tạ Phương Hoa, cô lại nghĩ về bản thân mình. Cha cô cũng kết hôn thêm lần nữa không lâu sau khi mẹ cô qua đời, bọn họ là một nhà ba người cùng nhau vui vẻ hưởng thụ, mỗi dịp Tết đến cô đều không về nhà đó, bởi vì đó không phải là nhà của cô.

Cô quay người lại nói với Tống Thời Thanh: "Anh đợi tôi ở đây, tôi sẽ đi an ủi cô ấy."

Tống Thời Thanh vốn muốn nói rằng có lẽ Tạ Phương Hoa không cần sự an ủi của người khác vào lúc này, có thể bây giờ cô ấy chỉ muốn một mình khóc lớn một hồi mà thôi. Nhưng khi anh quay đầu lại, anh thấy khuôn mặt Khương Tuệ Tuệ nhăn lại một đoàn với một khuôn mặt lo lắng, cuối cùng thì ngay cả một chữ anh cũng không nói.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rằng tính cách của mọi người rất khác nhau, một người như Tống Thời Thanh có thể không muốn người khác tiếp cận anh để cho anh ấm áp bởi vì anh không muốn người khác nhìn thấy đáng vẻ anh như thế này.

Chương 261: Chương 261

Nhưng Tạ Phương Hoa thì khác, cô ấy thực sự là một cô gái rất mềm yếu, cô ấy rất cô đơn, nhưng lại sợ cô đơn.

Suốt những năm qua, cô ấy đã bị tổn thương và luôn âm thầm trốn trong góc để tự mình gặm nhấm vết thương, Khương Tuệ Tuệ tin rằng nếu ai đó có thể xuất hiện để ôm chặt Tạ Phương Hoa vào lúc này thì Tạ Phương Hoa rất cần điều đó.

Khương Tuệ Tuệ đi về phía Tạ Phương Hoa, dừng lại bên cạnh cô ấy, duỗi cánh tay mảnh mai và ôm lấy cơ thể của Tạ Phương Hoa, khi cô nói, giọng nói của cô mềm mại và ôn nhu giống như một chiếc lông vũ vuốt ve: "Chị Phương Hoa, đừng buồn, ở đây còn có tôi. Ngày kia là sinh nhật chị đúng không? Vậy tôi đón sinh nhật cùng với chị có được không?"

Tạ Phương Hoa không cần nhìn cũng biết người đang ôm cô ấy nhất định là Khương Tuệ Tuệ. Trong lòng vừa đau vừa cảm động, cô ấy dùng tay trái ôm lấy Khương Tuệ Tuệ, hai cô gái ở đó cô ôm tôi, tôi ôm cô.

Không lâu sau, Tạ Phương Hoa cười 'phụt' một tiếng, xấu hổ cup mi xuống, vươn tay lau đi nước mắt trên mặt, cười nói: "Đã để cô phải chê cười rồi."

Khương Tuệ Tuệ đưa tay thay cô ấy lau đi giọt nước mắt còn chưa kịp lau trên khóe mắt, cô bĩu môi hừ một tiếng: "Thật sự thì chị đang nói mấy lời ngốc gì vậy, nếu không phải tại tôi..."

Sau một hồi dừng lại, cô xua xua tay và nói: "Quên đi, quên đi, đừng nói nữa, bây giờ cũng đã buổi chiều rồi, chúng ta về nhanh đi."

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa cùng nhau đi về phía Tổng Thời Thanh.

Sợ rằng Tạ Phương Hoa sẽ cảm thấy xấu hổ vì sự hiện diện của Tổng Thời Thanh, Khương Tuệ Tuệ đặc biệt nói riêng: "Đừng lo lắng, Tổng Thời Thanh không nhìn thấy đâu, anh ấy luôn quay lưng lại với chúng ta. Nhưng điều đó không quan trọng, cho dù anh ấy có nhìn thấy, nếu anh ấy dám cười nhạo chị, tôi sẽ đi thu thập anh ấy."

Nói xong câu cuối cùng, Khương Tuệ Tuệ vung nắm tay nhỏ hồng hào của mình lên.

Cô hơi hếch cằm, lộ ra vẻ mặt kiêu căng ngạo mạn: "Nắm tay to bằng bao cát, chị đã thấy qua bao giờ chưa?"

Tạ Phương Hoa thật sự cảm thấy rất buồn cười với kiểu trò đùa này, suốt đường đi đều cười không ngừng. Tổng Thời Thanh cũng không hỏi nhiều, gật gật đầu với Tạ Phương Hoa như thường lệ, sau đó đi đến bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, ba người cùng nhau đi về phía trước.

Nhưng lại thấy một người đàn ông trung niên đi ở phía đối diện bọn họ, theo sau người đàn ông là một cậu bé bảy, tám tuổi.

Cố Diệp Phi

Cậu bé mắt sáng lên sau khi nhìn thấy Tạ Phương Hoa, cậu bé kích động chỉ vào cô ấy và gọi: "Cha, chị, đó là chị của con!"

Sắc mặt người đàn ông trung niên tối sầm lại, vỗ vào trán đứa nhỏ một chút: "Nói bậy bạ cái gì đó! Cha chỉ có con là con trai là con,

làm sao mà con có chị được!"

Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy như vậy thì rất tức giận, cô hận không thể xông lên tát cho người đàn ông kia một cái.

Nhưng Tống Thời Thanh lại lắc đầu với cô, trong ánh mắt có ý không tán thành. Ngay cả Tạ Phương Hoa cũng quay đầu sang một bên, mỉm cười với cô và nói rằng đó không phải là vấn đề lớn.

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, mặc dù trong lòng cô không phục nhưng cô vẫn nhịn xuống.

Được rồi, cô không tức giận, cô sẽ giữ lại một lần miệng quạ đen và để lại cho một người xấu xa khác.

Kỳ thật trong lòng cô cũng biết loại chuyện này thật sự là nợ khó đòi, không dễ tính toán.

Nghe nói mỗi nhà đều có kinh khó đọc thuộc lòng, không thể nói người đàn ông trung niên kia sai, cho dù sai thì cũng là không nên đối với Tạ Tư Hoa thô bạo như vậy, Tạ Tư Hoa nhìn qua có vẻ hoạt bát và là một cậu bé vui vẻ, ngay cả khi ông ấy không muốn thừa nhận là vợ ông ấy đã sinh một cô con gái tên là Tạ Phương Hoa, cũng không cần thiết phải làm như này.

Chương 262: Chương 262

Người duy nhất có thể trách là mẹ của Tạ Phương Hoa.

Khi chồng cũ gặp chuyện, bà ấy lập tức ly hôn, thậm chí quan hệ mẹ con với con gái cũng trực tiếp cắt đứt. Rất quyết đoán nhưng đồng thời cũng rất không có tình người.

Có Khương Tuệ Tuệ ở bên cạnh, tâm trạng của Tạ Phương Hoa được cải thiện rất nhiều.

Cổ Diệp Phi

Món nợ khó đòi rồi tình rồi mù này đã trôi qua nhiều năm, ngoại trừ thỉnh thoảng nghĩ đến lại đau lòng một chút thì nỗi đau lúc đầu trải qua đã không còn nữa.

Hơn nữa, hiện tại cô ấy đang làm cho cuộc sống của mình ngày càng sung túc, cô ấy có một người bạn tốt như Khương Tuệ Tuệ, và ngày càng có nhiều người tìm đến cô ấy để may quần áo, cuộc sống ngày càng tốt hơn, cô ấy vui vẻ còn không kịp đấy chứ.

Ba người đi một đường đến địa điểm thường đợi xe bò, đa số mọi lúc là Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa trò chuyện ríu rít, Tống Thời Thanh đi theo sau bọn họ, ánh mắt anh dịu dàng rơi xuống bóng người màu vàng sáng trước mặt.

Bọn họ thật may mắn, chú Trương tình cờ ở đây sau khi bọn họ đến không bao lâu.

Lúc này trên xe bò cũng không có lấy một bóng người, đúng lúc có thể chọn một tư thế thoải mái hơn một chút. Thông thường, xe bò gần như đã đầy chỗ trước khi lên xe, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy chính mình sắp bị ép vào một chiếc bánh quy kẹp, thậm chí lúc nào cô cũng còn phải chú ý đến m.ô.n.g của mình để không bị va đập và nở hoa.

Quá là khó khăn rồi.

Nhưng nếu bọn họ đến trước, bọn họ có thể tận hưởng dịch vụ trọn gói sang chảnh.

Bởi vì xe bò kéo của chú Trương được đặt vài cái đệm đàn, đặt ở dưới mông, ngồi lên cũng sẽ không quá vất vả. Đặc biệt là khi bị va đập và nhảy lên rồi ngồi lên đó, rõ ràng là cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với trước đây.

Tạ Phương Hoa là người đầu tiên lên xe bò, sau khi Khương Tuệ Tuệ đưa A Hoa cho Tạ Phương Hoa, cô liếc nhìn chiếc xe bò cao và trong lòng cảm thấy sợ hãi e ngại, mấy lần trước cô đi đều là được người khác kéo lên, bản thân cô còn chưa thử tự lên bao giờ.

Nhưng mà ngay sau đó, Tống Thời Thanh, người đang đứng bên cạnh cô, chỉ bằng một bước đã nhảy lên xe bò. Đưa tay ra trước mặt cô, mặc dù anh không nói nhưng Khương Tuệ Tuệ ngay lập tức hiểu ý anh.

Cô mím môi cười, trong lòng sắp tràn ngập vui sướng.

Bàn tay yếu ớt không xương da mỏng thịt mềm kia duỗi ra nắm lấy lòng bàn tay rộng lớn ấm áp của Tống Thời Thanh, theo sức kéo lập tức leo lên xe bò.

Sau khi đứng yên, cô mới thu tay lại, cười rạng rỡ với Tống Thời Thanh và nhướn đôi lông mày hình lưỡi liềm lên.

Ý của cô là hai người đã ngày càng hiểu nhau, nhưng khi tay cô chạm vào tay Tống Thời Thanh, lại như có lông vũ vuốt ve trái tim anh, ngứa ngáy, muốn chạm vào nhưng không thể chạm tới.

Khi cô cười, có thể thấy khung cảnh xung quanh cô trở nên bị lu mờ.

Tống Thời Thanh ngứa họng, nhưng anh ngồi xuống đối diện Khương Tuệ Tuệ, mặt không lộ ra chút biểu cảm nào, sóng yên biển lặng. Trên thực tế, dưới mặt hồ phẳng lặng, sóng đã nổi cuộn cuộn, đã thú điên cuồng gầm rú.

Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa ngồi cùng nhau, dưới m.ô.n.g mỗi người đều để một cái đệm rơm.

Khương Tuệ Tuệ ngồi trên chiếu rơm, hài lòng thở dài: "Có chiếu thì thoải mái hơn. Từ giờ về sau, tôi phải đến sớm giành một chỗ ngồi trong xe bò, anh không biết đấy chứ, mỗi lần tôi ngồi trên cái này, cái m.ô.n.g của tôi suýt chút nữa bị đập muốn nở hoa luôn."

Tạ Phương Hoa nghe mà buồn cười, nhỏ giọng nói: "Đó là bởi vì da thịt của cô mềm mại, còn tôi thì sẽ không bị như vậy."

"Thật sao? Tôi không tin, trừ khi chị lấy tấm thảm ra và sau khi xuống xe để tôi nhìn xem có thật sự là không có việc gì không?" Khương Tuệ Tuệ nở một nụ cười ranh mãnh trên khuôn mặt.

Tạ Phương Hoa mím môi cười, muốn cù lét cô: "Được, cô, cô thật là xấu xa, tôi sẽ không bị cô lừa."

Chương 263: Chương 263

Hai người làm ầm ĩ trong một lúc, Khương Tuệ Tuệ nhận thấy rằng Tống Thời Thanh chưa lột miếng đệm. Mặc dù anh cao bảnh sinh nhưng khi anh cởi bỏ quần áo, cơ thể anh ấy đầy cơ bắp, và anh không 'tinh tế' như cô và Tạ Phương Hoa.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ nghĩ, cho dù cơ thể của anh có cường tráng như thế nào, theo đạo lý mà nói, m.ô.n.g của anh phải luôn mềm mại có phải không?

Vì vậy, Khương Tuệ Tuệ đưa một chiếc chiếu rơm cho Tống Thời Thanh, chân thành nói: "Anh cầm lấy lột đi, lột vào rất thoải mái."

Tống Thời Thanh nhìn chiếc chiếu rơm được cầm trong đôi tay giống như củ hành của Khương Tuệ Tuệ rồi khẽ ngược mắt, đối mặt với đôi mắt đen láy của cô.

Thấy Tống Thời Thanh không nhúc nhích, Tạ Phương Hoa nhớ tới trước kia cô ấy cùng đi xe bò với Tống Thời Thanh, cho dù Tống Thời Thanh là người đến trước thì anh cũng không bao giờ dùng đến đệm lót, nghĩ rằng Tống Thời Thanh không muốn nó. Vì vậy, cô ấy kéo tay áo của Khương Tuệ Tuệ và định nhắc nhở cô.

Nhưng mà ngay sau đó, Tống Thời Thanh đã vươn tay cầm lấy tấm thảm rơm, nghe theo lời của Khương Tuệ Tuệ, ngoan ngoãn đặt tấm thảm rơm dưới m.ô.n.g anh.

Hơn nữa khi Khương Tuệ Tuệ vui vẻ hỏi 'Có thoải mái không', anh nghiêm túc trả lời: "Khá thoải mái."

Tạ Phương Hoa, người đã xem hết mọi thứ: “????”

Ngay từ đầu, cô ấy đã cảm thấy giữa Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh có gì đó khá khó hiểu, sau những gì vừa xảy ra, cô ấy nhớ rằng khi bọn họ ở quán cơm nhà nước, người đàn ông bị bỏng nước sôi đã nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, lời đầu tiên có vẻ như là nói tới Tống Thời Thanh là đối tượng của Khương Tuệ Tuệ?

Tạ Phương Hoa cảm thấy rằng cô ấy đã phát hiện ra một sự thật khó lường.

Cô ấy muốn hỏi rõ ràng, nhưng Tống Thời Thanh đang đi cùng xe bò với bọn họ, nếu cô hỏi, Tống Thời Thanh nhất định cũng sẽ nghe thấy, vì vậy cô ấy cố nén sự tò mò, định sau khi xuống xe sẽ hỏi Khương Tuệ Tuệ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cô ấy không thể ngăn được rằng cô ấy đã coi Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh là một cặp đôi đang yêu nhau, vì vậy nhìn thấy hai người bọn họ ngồi đối mặt, ngay cả khi không có bất kỳ tương tác nào, cô ấy vẫn cảm thấy rằng môi trường xung quanh hai người đầy hương vị ngọt ngào.

Hai người này đều lớn lên rất xinh đẹp, cứ ngồi ở đây trông như tranh vẽ, quả thật là rất xứng đôi.

Trong lúc nhất thời, tâm trí Tạ Phương Hoa suy nghĩ ra đây những giả thiết trong tương lai, cô ấy nghĩ về việc sau này Khương Tuệ Tuệ sẽ có bao nhiêu con trai và con gái, một đứa con trai giống như Tống Thời Thanh sẽ trông như thế nào, và một đứa con gái giống như Khương Tuệ Tuệ sẽ trông như thế nào!

Cô ấy rất phấn khích, ánh mắt cô ấy nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ ngày càng nóng bỏng hơn.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy Tạ Phương Hoa có gì đó không thích hợp, cô quan tâm hỏi: "Chị Phương Hoa, chị sao vậy? Sao mặt chị hơi đỏ vậy?"

Tạ Phương Hoa sửng sốt một lúc, ngay sau đó hỏi: "Tuệ Tuệ, tôi có thể thương lượng với cô một chuyện không?"

"Chuyện gì vậy, cô nói đi, miễn là chuyện tôi có thể làm được thì tôi nhất định sẽ đồng ý." Khương Tuệ Tuệ không biết Tạ Phương Hoa đang nghĩ gì, vì vậy cô trả lời một cách chân thành.

Cố Diệp Phi

Sau đó, cô nghe thấy Tạ Phương Hoa nói: "Nếu cô mà sinh con, tôi có thể làm mẹ nuôi của nó được không? Về sau, tôi sẽ may quần áo cho đứa trẻ..."

Khương Tuệ Tuệ im lặng không nói gì: "..."

Cô đưa tay ra sờ sờ vào trán của Tạ Phương Hoa và thấy rằng nhiệt độ vẫn bình thường.

Cô nghĩ một chút sẽ có phản ứng lại. Có thể là Tạ Phương Hoa thấy cô ấy năm nay đã hai mươi lăm tuổi nhưng vẫn chưa kết hôn nên nghĩ ngợi lung tung, cho rằng cả đời này cô ấy sẽ không bao giờ kết hôn nên mới tự nhủ như vậy.

Cô nắm tay Tạ Phương Hoa và nói: "Chị Phương Hoa, đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện sẽ ổn thôi, hôm nay là sinh nhật của chị, chúng ta hãy nói về những việc vui vẻ đi."

Chương 264: Chương 264

Tạ Phương Hoa đoán rằng cô có lẽ đã không hiểu được ý của mình, nhưng Tống Thời Thanh cũng có mặt ở đây, vì vậy cô ấy không có mặt mũi để giải thích.

Không lâu sau, mọi người lần lượt lên xe bò kéo. Tống Thời Thanh tuy nói như thế nào cũng không mở miệng lên tiếng, nhưng thực ra anh đang chú ý đến những người đến để lên xe bò, hàng của anh đã chật kín, nhưng có mấy người trong đại đội của bọn họ đang đi từ xa tới, trong đó có một người là Lưu Phú Quý.

Mặc dù Lưu Phú Quý không bao giờ dám xuất hiện trước mặt Khương Tuệ Tuệ sau khi bị anh đánh lần trước, nhưng ngay cả khi đụng phải cô, hắn cũng không dám phát ra âm thanh, cố gắng giảm thiểu cảm giác hiện diện của mình càng nhiều càng tốt.

Nhưng bây giờ nếu số ít người đó đi xe bò, chỉ có chỗ bên cạnh Khương Tuệ Tuệ có thể có một chỗ ngồi.

Lúc trước anh không chọn ngồi cạnh Khương Tuệ Tuệ, vì anh nghĩ rằng lúc sau sẽ có mấy thím trong đại đội lên xe bò, nhưng anh không ngờ rằng hầu hết những người đến thành phố hôm nay đều là mấy người đàn ông trong đại đội.

Mà Khương Tuệ Tuệ dường như cũng không chú ý đến động tĩnh ở đây, cô đang trêu chọc A Hoa với Tạ Phương Hoa. A Hoa có bộ lông bông xù, nó đang kêu riu rít.

Tống Thời Thanh cau mày, cố ý kéo cúc áo sơ mi rồi ném xuống chân Khương Tuệ Tuệ mà không để lại dấu vết.

Sau đó, anh có thể theo đó đứng dậy khỏi ghế với danh nghĩa đi nhặt cúc áo, rồi tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Khương Tuệ Tuệ.

Chiếc cúc áo lăn vài vòng rồi dừng lại dưới chân Khương Tuệ Tuệ.

Sắc mặt Tống Thời Thanh không thay đổi, anh đứng lên từ chỗ ngồi của mình, đi tới nhặt cúc áo. Vốn dĩ anh chỉ đi nhặt cúc áo, nhưng khi đang nhặt cúc áo, tay anh vô tình chạm vào mắt cá chân sạch sẽ và sáng bóng của Khương Tuệ Tuệ, làn da của cô vô cùng mịn màng, cảm giác ấm áp đọng lại quanh quần trên đầu ngón tay.

Trong phút chốc, toàn thân Tống Thời Thanh như bị điện giật, cổ họng ngửa ngáy.

Anh nhanh chóng rút tay về, nhưng anh không thể bỏ qua cảm giác tê dại ở đầu ngón tay. Khi anh quay đầu sang một bên và định đứng dậy, anh nhìn thấy Lưu Phú Quý đang đứng dưới xe bò, chuẩn bị lên xe.

Ánh mắt hai người chạm nhau, ánh mắt Tống Thời Thanh nghiêm nghị quét qua hắn, trong lòng Lưu Phú Quý giật mình sợ tới mức thân người hơi co rúm lại một chút, vội vàng quay đầu đi, làm bộ như cái gì cũng không nhìn thấy.

Đến khi Tống Thời Thanh nhặt chiếc cúc áo lên, chỗ ngồi trước đó của anh đã bị một thanh niên lên xe sau đó chiếm mất, anh cũng tranh thủ cơ hội ngồi bên cạnh Khương Tuệ Tuệ.

Thấy vậy, Khương Tuệ Tuệ có chút cảm thấy hơi đáng tiếc.

Sau khi Tống Thời Thanh ngồi xuống, Khương Tuệ Tuệ nhẹ nhàng lẩm bẩm: "Vừa rồi anh đi nhặt cái gì vậy? Nhìn xem, vị trí của anh đã bị người khác chiếm mất rồi, ngay cả tắm thảm rơm cũng không còn."

Cố Diệp Phi

“Quần áo bị rơi mất chiếc cúc.” Tống Thời Thanh mở lòng bàn tay ra, chiếc cúc áo nằm yên lặng trong lòng bàn tay anh.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Tuệ Tuệ nhăn lại, cô có vẻ không hài lòng, anh nói: "Không có việc gì, tôi không trải thảm rơm cũng không sao."

.....

Người trên xe bò cuối cùng cũng đông đủ, chú Trương đang tận hưởng bóng mát dưới gốc cây cũng lên xe bò và bắt đầu lên đường.

Hầu hết những chỗ trên chiếc xe đều là thành viên của đại đội Nguyệt Phượng Loan số một của bọn họ, thỉnh thoảng cũng sẽ có một hoặc hai người bỏ lỡ xe bò của đại đội bọn họ, nhưng người ngồi trên xe bò của chú Trương cũng đều là người của xã Nguyệt Phượng Loan.

Xã Nguyệt Phượng Loan là một xã tương đối lớn, được chia thành ba đại đội, và mỗi đại đội cũng được chia thành các nhóm, được lên kế hoạch rất tốt. Hầu hết những người trong đại đội đều biết về việc của Khương Đắc Thắng, vì vậy sau khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, bọn họ sẽ quan tâm hỏi cha cô có ổn hay không?

Chương 265: Chương 265

Khương Tuệ Tuệ mỉm cười cảm ơn sự quan tâm của bọn họ, nói rằng cha cô không bị thương nặng và sẽ xuất viện sau hai ngày nữa.

Hơn một giờ sau, xe bò dừng lại ở lối vào của đại đội thứ nhất của xã Nguyệt Phượng Loan, những người ngồi bên ngoài xuống xe trước, mấy người Khương Tuệ Tuệ ngồi trong cùng nên là những người cuối cùng xuống xe.

Tạ Phương Hoa nháy xuống xe, Khương Tuệ Tuệ nắm tay cô ấy và từ từ chậm rãi xuống xe. Cô không dám nháy, cô đang đi đôi giày mới mà cha cô mua cho, nhỡ lỡ không cẩn thận làm hỏng mất thì sao.

Tống Thời Thanh nhìn Khương Tuệ Tuệ an toàn đáp xuống đất, quay người định rời đi lại bị Khương Tuệ Tuệ gọi lại.

Khương Tuệ Tuệ nói với Tạ Phương Hoa: "Chị Phương Hoa, đợi tôi một lúc, tôi có chuyện muốn nói với thanh niên trí thức Tống mấy câu, chờ tôi quay lại rồi chúng ta cùng nhau quay về."

"Được, đi đi, tôi ở đây chờ cô." Tạ Phương Hoa đã nhận định rằng Khương Tuệ Tuệ đang hẹn hò với Tống Thời Thanh, cô ấy biểu hiện rất tự nhiên.

Cô ấy cảm thấy rằng ngay cả lúc này, nếu Khương Tuệ Tuệ bí mật hôn Tống Thời Thanh một cái, cô ấy cũng sẽ không có cảm giác gì.

Khương Tuệ Tuệ không biết những gì đang xảy ra trong lòng Tạ Phương Hoa, vì vậy sau khi cô nói với cô ấy, cô nhanh chóng bước

lộc cộc chạy về phía Tống Thời Thanh.

Tống Thời Khanh đứng yên ở một chỗ chờ cô, nhìn váy cô tung bay trong gió, nhìn cô càng ngày càng gần anh. Sau đó cô dừng ở trước mặt anh, thở dốc mấy hơi, sau đó giống như ảo thuật lấy từ trong túi ra một gói đồ vật không biết là gì.

Nhưng cô lại giống như đang ôm bảo bối, hai cặp mắt sáng ngời, không giấu được vẻ vui mừng, không kịp chờ đợi mà nói với anh: "Anh lấy miếng cao dán này đắp cho ông nội đi, ông ấy không phải bị đau lưng hay sao? Lấy miếng thuốc dán này dán lên nhất định sẽ rất hiệu quả."

Suy nghĩ một chút, cô vẫn nói: "Ừm, cái kia, đây là đồ lần này cha tôi mang về từ bên ngoài, ông ấy nói có tác dụng rất tốt. Cái đó... Mấy ngày trước không phải mẹ tôi bị đau lưng hay sao? Ông ấy mua cho mẹ tôi..."

Cô sợ Tống Thời Thanh sẽ hỏi cô miếng cao dán ở đâu ra, nên chỉ có thể nói lung tung một cái lý do. Mẹ cô, Phương Quế Chi, năm nay mới ngoài bốn mươi, người nhà quê sức lực dồi dào, bà ấy còn trẻ nên sẽ không bị đau lưng.

Nghe vậy, Tống Thời Thanh cũng không lấy miếng thuốc dán mà chỉ nói: "Tôi không lấy được, cô có thể mang nó cho dì. Nếu nó hữu ích, tôi có thể đợi vết thương của chú Khương hồi phục sau đó làm phiền chú ấy mua mấy miếng cho ông nội."

Nghe vậy, Khương Tuệ Tuệ cắn đôi môi đỏ mọng của mình và nhanh chóng trả lời: "Anh, anh nghe tôi nói xong đã. Mẹ tôi trước đây bị đau lưng, nhưng không quá hai ngày thì đã tốt rồi nên bây giờ cũng không dùng được. Hơn nữa..."

Đôi mắt đen của cô xoay chuyển đảo quanh, cảm thấy rất mệt mỏi. Bây giờ loại vật chất này khan hiếm nên thật bất tiện, cho dù tặng

thứ gì cho đối phương cũng phải suy nghĩ kỹ về nguồn gốc của những thứ này.

Đôi khi cô nghĩ lại, may mắn thay cô có một người cha làm trong đội vận tải, nếu không cô thậm chí không thể nói ra bất kì lý do nào được.

"Hơn nữa, đưa miếng thuốc dán này đó là ý định của cha mẹ tôi. Anh nhanh chóng lấy nó đi, ông nội tuổi đã lớn lại còn bị đau lưng, ông ấy không chịu được như vậy."

Cố Diệp Phi

Thấy Tống Thời Thanh do dự chần chờ, Khương Tuệ Tuệ, 'ai nha' một tiếng, vội vàng đem miếng thuốc dán nhét vào trong n.g.ự.c anh.

Cô bĩu môi, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Bảo anh cầm lấy thì anh cầm đi, nếu anh không cầm, cha mẹ tôi phát hiện ra được thì sẽ trách tôi."

Tống Thời Thanh nhìn khuôn mặt cô quấy rầy nhưng lại hơi nhăn lông mày lại, dáng vẻ đáng yêu dễ thương khi lẩm bẩm, giọng điệu quan tâm đến ông nội, trong lòng anh không hiểu sao lại có một sự ấm áp.

Chương 266: Chương 266

Cuối cùng anh nhận lấy miếng thuốc dán, nhưng lại lấy tiền trong túi ra, định đưa tiền cho Khương Tuệ Tuệ.

Nhưng mà, Khương Tuệ Tuệ ngay lập tức đã đoán ra ý của anh trước khi anh định hỏi 'giá bao nhiêu'. Cô tức giận đến mức giật lấy số tiền trên tay anh, gấp gọn gàng rồi nhét vào túi anh.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ cau mày, giống như một con công nhỏ kiêu ngạo: "Nếu anh định đưa tiền cho tôi để trả tiền cho miếng thuốc dán thì không cần, nếu anh mà làm như vậy thì tôi sẽ tức giận. Giữa các đồng chí cách mạng, cần thiết phải tính toán rõ ràng như vậy hay không? Hơn nữa, lần trước anh cho gia đình chúng tôi hai chân trước to như vậy, tôi cũng không đưa cho anh đồng nào."

Tống Thời Thanh chưa kịp nói lời nào thì đã bị Khương Tuệ Tuệ rầm rì mắng một trận.

Anh không biết nếu là người khác thì anh sẽ phản ứng như thế nào, bởi vì những người biết tính tình anh từ nhỏ đến lớn đều chưa từng mắng mỏ anh. Nhưng khi Khương Tuệ Tuệ nói anh, tất cả những gì anh có thể thấy là đôi môi của cô đầy đặn và quyến rũ người khác.

Mềm mại thơm ngọt, đó là hương vị đẹp nhất trên thế giới.

Máu trong cả người anh đang gào thét, anh hận không thể tiến lên một bước, ôm cô vào trong lòng, hung hăng hôn cô. Nhưng cuối cùng anh chỉ cười cười, thậm chí còn rút tay lại khi muốn xoa xoa cái

đầu nhỏ đáng yêu của cô, bởi vì anh phát hiện Tạ Phương Hoa vẫn đang nhìn bọn họ từ xa.

Anh không biết rằng Tạ Phương Hoa đã hiểu lầm rằng hai người bọn họ đang hẹn hò, anh thích cô và muốn ở bên cô. Nhưng trước khi bọn họ đến với nhau, anh phải nghĩ cho cô.

"Được, vậy tôi sẽ không hỏi nữa." Tống Thời Thanh nở một nụ cười hiếm hoi.

Khương Tuệ Tuệ bắt gặp nụ cười trên khuôn mặt anh, nhin không được mà nói: "Tống Thời Thanh, anh có biết khi anh cười lên trông rất đẹp hay không."

Đẹp đến mức cô muốn hái tất cả các ngôi sao trên bầu trời cho anh.

Chỉ là giọng nói của cô rất nhỏ, chỉ có cô mới có thể nghe thấy. Tống Thời Thanh sững sốt trong giây lát, thay vì hỏi cô nói gì, anh lại lấy từ trong túi ra một chiếc hộp sắt.

Đó là hộp sô cô la Liên Xô mà anh đã mang đến từ nhà của đội trưởng Thẩm.

Anh đưa sô cô la cho cô: "Sô cô la này cho cô."

Hai mắt Khương Tuệ Tuệ sáng lên, cô vui vẻ nhận lấy. Trong hộp sô cô la mà hệ thống thưởng cho cô lần trước không có nhiều sô cô la nên cô chỉ cần ăn vài viên là đã hết.

Có rất nhiều nhãn hiệu sô cô la mà cô đã ăn, nhưng nhãn hiệu sô cô la cũ từ những năm 1970 này đã bị ngừng sản xuất vào thời của cô, cho nên khi nhìn thấy nó thì cô rất vui vẻ.

Nhưng nghĩ về sô cô la, nó chắc chắn không rẻ, Tống Thời Thanh vẫn đang ở giai đoạn đầu, và con đường sự nghiệp trong sách nói

đến vẫn chưa bắt đầu.

Bây giờ anh không có nguồn thu nhập nào khác ngoài làm việc để kiếm điểm lao động và săn b.ã.n trên núi để trợ cấp cho gia đình.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy tiếc tiền và buột miệng nói ra: "Cái này giá bao nhiêu?"

Nhưng mà ngay khi cô hỏi ra, Tống Thời Thanh bất đắc dĩ nhìn cô chăm chăm, như muốn nói: 'Cô đã quên những gì bản thân mình vừa mới nói rồi sao?'

Cô vừa mới nói không nhắc đến chuyện tiền bạc mà quay lại một cái cô đã hỏi anh giá bao nhiêu.

Khương Tuệ Tuệ bắt gặp ánh mắt của anh, ngay lập tức hiểu ý anh, chỉ có thể lè lưỡi và ngừng hỏi. Nếu cô khẳng khẳng đưa tiền mua sô cô la cho anh, Tống Thời Thanh có lẽ cũng sẽ khẳng khẳng đưa cho cô tiền mua miếng thuốc dán, như vậy sẽ không thú vị.

Thấy cô không hỏi thêm câu nào, Tống Thời Thanh lúc này mới hài lòng nói: "Sau này muốn ăn sô cô la, đừng tìm đến những thanh niên trí thức đó nữa, trực tiếp đến chỗ tôi này."

Chương 267: Chương 267

Anh giống như đang ám chỉ gì đó, nhưng Khương Tuệ Tuệ không hiểu ý nghĩa trong lời nói của anh, cô gật gật đầu lung tung, nhưng trong lòng cô lại nghĩ, vì túi tiền của Tống Thời Thanh, cô nhất định sẽ không đi tìm anh, lần này ăn sô cô la coi như là ăn thử một hương vị mới.

Sau khi hai người trao đổi đồ, bọn họ tạm thời chia tay.

Khương Tuệ Tuệ đi đến chỗ của Tạ Phương Hoa, còn chưa kịp nói chuyện, cô đã nghe thấy Tạ Phương Hoa hạ giọng nói: "Tuệ Tuệ, tôi nói hai người quả nhiên là không đơn giản."

Nếu là trước đây, có lẽ Khương Tuệ Tuệ sẽ nói 'đừng nói nhảm', nhưng bây giờ cô đột nhiên muốn hỏi Tạ Phương Hoa, tại sao cô và Tống Thời Thanh lại nhìn không đơn giản.

Cô hỏi: "Chị Phương Hoa, chị luôn nói rằng mối quan hệ giữa tôi và thanh niên trí thức Tống không đơn giản, tôi muốn hỏi chị một chút, chị làm thế nào mà thấy được vậy?"

Cố Diệp Phi

Tạ Phương Hoa nói: "Có thể thấy điều đó ở khắp mọi nơi. Để tôi nói cô trước, mỗi khi cô nhìn thấy thanh niên trí thức Tống, đôi mắt của cô đều sáng lấp lánh, như thể chúng đang tỏa sáng. Về phần thanh niên trí thức Tống, mặc dù tôi không tiếp xúc nhiều với cậu ấy, nhưng tôi có thể cảm thấy cậu ấy đối xử với cô cũng như vậy."

Nói đến đây, Tạ Phương Hoa trầm ngâm lẩm bẩm nói: "Ví dụ như lúc chúng ta lên xe bò kéo, chúng ta là hai người con gái nhưng cậu ấy chỉ giúp một mình cô. Hơn nữa, không biết cô có để ý hay không, lúc mấy người Lưu Phú Quý muốn lên xe, thanh niên trí thức Tống đã ngồi bên cạnh cô trước khi bọn họ đến."

Khương Tuệ Tuệ có chút khó hiểu khi nghe điều này: "Anh ấy bị mất cúc áo và khi anh ấy nhặt nó lên đã có người khác ngồi mất chỗ, cho nên anh ấy mới phải ngồi cạnh tôi."

Lúc đó cô đang trêu chọc A Hoa với Tạ Phương Hoa, nhưng thật ra cô cũng không để ý đến việc này. Nhưng cô nghĩ rằng có lẽ Tạ Phương Hoa đã suy nghĩ quá nhiều về việc thay đổi chỗ ngồi, Tống Thời Thanh đã nói với cô rất rõ ràng rằng anh đi nhặt cúc áo.

Không ngờ, Tạ Phương Hoa lại lắc lắc đầu cười nói: "Tuệ Tuệ, cô là người trong nhà chưa rõ ngoài đường đã biết, cho nên cô không nhìn ra được sự khác biệt của thanh niên trí thức Tống khi đối xử với cô. Cô chưa từng nghĩ rằng thanh niên trí thức Tống không muốn những người đàn ông khác ngồi cạnh cô nên mới cố tình làm rơi cúc áo để đi nhặt và ngồi xuống bên cạnh cô hay sao?"

Tạ Phương Hoa càng nói, Khương Tuệ Tuệ càng sốc, nhưng cô vẫn không thể tin được.

Tạ Phương Hoa tiếp tục nói: "Tôi là thợ may nên đương nhiên tôi có thể phân biệt được cúc nào dễ rơi, cúc nào không. Cúc áo của thanh niên trí thức Tống được quần rất chặt, làm sao có thể đột ngột rơi ra được? Tuệ Tuệ, không lẽ cô chưa bao giờ nghĩ rằng thanh niên trí thức Tống thích cô hay sao?"

Khương Tuệ Tuệ vừa nghe đã sửng sốt sợ ngây người, không phải cô không nghĩ tới Tống Thời Thanh có thích cô hay không, mà là lần nào cô cũng tự mình bác bỏ giả thiết này.

Dù sao cô cũng có định kiến trước, trong nguyên tác cô đã từng thấy Tống Thời Thanh đối diện với rất nhiều người phụ nữ xuất sắc, anh thậm chí còn không muốn cho cô một cái ánh mắt.

Mặc dù cô thực sự có chút tự luyện, cô cũng đã quen với việc được săn đón, luôn ở trên mây. Nhưng khi gặp phải Tống Thời Thanh, bản thân cô không nắm chắc lắm.

Nhưng hiện tại lời Tạ Phương Hoa nói với cô lại để cô do dự một lần nữa, chẳng lẽ Tống Thời Thanh cũng thích cô sao?

Nghĩ đến đây, Khương Tuệ Tuệ quay đầu và nhìn về phương hướng Tống Thời Thanh đã rời đi. Anh bước đi rất nhanh, lúc này đã không còn nhìn thấy bóng lưng của anh nữa.

Nhưng cô đột nhiên nở nụ cười, nắm lấy tay Tạ Phương Hoa và nói: "Chị Phương Hoa, cảm ơn chị đã nói với tôi điều này. Nếu không có chị, có lẽ tôi sẽ không phát hiện ra điều này."

Chương 268: Chương 268

Nói thật với chị, tôi rất thích anh ấy, nhưng trước đây tôi không chắc anh ấy có thích tôi hay không, và tôi cũng không dám đi hỏi. Hôm nay có những lời này của chị thì tôi có thể không chắc chắn một trăm phần trăm anh ấy thích tôi, nhưng ít nhất tôi có thể biết rõ ràng, bản thân tôi không phải là một bên đơn phương thích, trong lòng anh ấy nhất định cũng có tôi."

Nếu trong lòng không có cô, anh lạnh lùng như vậy sao có thể cố ý đi nhặt lại cúc áo, sau đó lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh cô, chỉ để cô tránh xa những người đàn ông khác?

Mặc dù Tống Thời Thanh đã bị đưa xuống nông thôn, nhưng trong xương cốt của anh vẫn rất kiêu ngạo.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ hiểu ra điều này, cô rất vui đến mức muốn đi vòng quanh, nhưng cô đã kìm lại được.

Tạ Phương Hoa nhìn nụ cười trên khuôn mặt của bạn tốt, trong khi cô vui vẻ hạnh phúc, cô ấy lại cảm thấy hơi lo lắng.

Suy nghĩ một chút, cô ấy vẫn là nhịn không được mà nói: "Tuệ Tuệ, cô có người mình thích, tôi rất mừng, cũng chúc phúc cho hai người. Nhưng... Cô có bao giờ nghĩ đến một vấn đề, gia đình của thanh niên trí thức Tống ở bên chính trị có vấn đề?... Cô có thực sự không ngại hay không? Chú và dì có thể đồng ý để hai người ở bên nhau hay không?"

Đây là một vấn đề, không phải Khương Tuệ Tuệ không nghĩ đến nó. Nhưng giặc đến thì đến, nước lên thì đất ngăn, Tống Thời Thanh tốt

như vậy, cô sẽ để người nhà đón nhận anh.

"Chị Phương Hoa, chị nói đúng. Đây thực sự là một vấn đề khó khăn hiện tại, tôi sẽ suy nghĩ thật kĩ để nghĩ ra cách." Khương Tuệ Tuệ nói.

Nhà họ Tạ và nhà họ Khương cũng không cùng đường, vì vậy Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa đã tách ra sau khi đến ngã ba đường, cả hai ai đi đường nấy trở về nhà của mình.

Khi đang trên đường, Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy hai người đang đi về phía mình, bọn họ là đại đội trưởng và Ngưu Thúc Phân.

Khi đại đội trưởng nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, ông ấy vội vàng hỏi: "Tuệ Tuệ đã trở lại rồi sao? Sức khỏe của cha cháu thế nào rồi? Không sao chứ? Có nặng lắm không?"

Nhưng ngược lại là Ngưu Thúc Phân, bởi vì lần trước Khương Tuệ Tuệ đã làm hỏng buổi hẹn hò với Ngưu Thự Quang, và thậm chí còn đánh người, điều này khiến anh họ của Ngưu Thúc Phân rất không hài lòng với bà ấy.

Cố Diệp Phi

Không lâu sau khi sự việc đó xảy ra, Ngưu Thúc Phân đã đến nhà họ Ngưu, muốn tỏ thành ý xin lỗi bọn họ, nhưng gia đình anh họ của bà ấy thậm chí còn không cho bà ấy vào cửa.

Vì lý do này, đến bây giờ Ngưu Thúc Phân vẫn không muốn nói chuyện với Khương Tuệ Tuệ.

Nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ vào lúc này, mặc dù bà ấy không nói gì, nhưng bà ấy vẫn quay mặt đi, không muốn nói chuyện nhiều hơn với cô.

Khương Tuệ Tuệ cũng không quan tâm lắm, sau khi biết cha cô gặp tai nạn vào tối hôm qua, đại đội trưởng đã cử người đến đội thứ hai để mượn một chiếc máy kéo, sau đó quay về nhà lấy một chiếc xe đạp, mặc dù cuối cùng nó vô dụng, nhưng ân tình này Khương Tuệ Tuệ vẫn ghi nhớ trong lòng.

Đối với việc Ngưu Thúc Phân tức giận với cô, coi như vì tình cảm cô cũng có thể tha thứ, khi gia đình nhà họ Ngưu thực sự xảy ra chuyện, Ngưu Thúc Phân có thể nhận ra rằng những gì cô đã nói là đúng.

Khương Tuệ Tuệ lắc đầu và cười nói: "Không sao ạ. Cha cháu không bị thương nặng. Ông ấy sẽ xuất viện vào ngày mai. Cảm ơn chú đại đội trưởng đã quan tâm."

"Việc này có gì mà phải nói cảm ơn, chúng ta cùng sống chung trong một xã, tôi nhất định phải quan tâm nhiều hơn, không có việc gì vậy thì tốt rồi, vậy thì tôi cũng yên tâm." Đại đội trưởng gật đầu lia lịa.

Ngay khi đại đội trưởng và Ngưu Thúc Phân chuẩn bị rời đi, Khương Tuệ Tuệ đã suy nghĩ một chút và quyết định cảnh báo Ngưu Thúc Phân một lần nữa. Cô gọi Ngưu Thúc Phân một tiếng: "Thím Ngưu, cháu muốn nói thêm vài lời với thím."

Chương 269: Chương 269

Ngưu Thúy Phân dừng lại và liếc nhìn Khương Tuệ Tuệ một cách đầy nghi ngờ, không biết Khương Tuệ Tuệ có ý gì. Bà ấy cảm thấy thái độ hiện tại của bản thân đã đủ rõ ràng rồi, Khương Tuệ Tuệ cũng không phải loại người không có ánh mắt, vậy tại sao còn muốn nói chuyện với bà ấy?

Trong lòng bà ấy không hiểu ra sao, đột nhiên lại cảm thấy hay là Khương Tuệ Tuệ đột nhiên cảm thấy hối hận vì lúc trước không đồng ý hẹn hò với Ngưu Thự Quang hay không?

Nghĩ đến đây, Ngưu Thúy Phân cảm thấy điều đó rất có thể.

Bà ấy đi đến trước mặt Khương Tuệ Tuệ, sắc mặt trầm xuống và bà ấy miễn cưỡng hỏi: "Gọi tôi để làm gì? Có phải cô đã hối hận rồi hay không? Nhưng để tôi nói cho cô biết, hối hận cũng vô ích thôi, cô..."

Tuy nhiên trước khi bà ấy có thể nói hết câu, Khương Tuệ Tuệ đã ngắt lời bà ấy.

Khương Tuệ Tuệ nhìn bà ấy một cách nghiêm túc và nói từng chữ một: "Thím Ngưu, cháu sẽ không hối hận về quyết định của bản thân mình, cháu gọi thím lại chỉ vì nhìn trên tình cảm của đại đội trưởng, muốn nhắc nhở thím, đừng qua lại quá thân với nhà họ Ngưu."

Trên thực tế, lần trước khi Khương Tuệ Tuệ đề cập đến điều này với Ngưu Thúy Phân, mặc dù Ngưu Thúy Phân nói rằng bà ấy không tin nhưng bà ấy vẫn canh cánh trong lòng, bà ấy đã không đến nhà họ Ngưu một thời gian và sau đó bà ấy đã đi đến đó một lần với danh

nghĩa đi xin lỗi, bà ấy muốn xem nhà họ Ngưu có thực sự xảy ra chuyện như Khương Tuệ Tuệ đã nói hay không.

Nhưng gia đình họ vẫn tốt, nhà họ Ngưu vẫn ổn khi bà ấy đến đó.

Cố Diệp Phi

Lúc này Khương Tuệ Tuệ lại đề cập đến nó, Ngưu Thúy Phân lại càng không tin, bà ấy xua xua tay một cách thiếu kiên nhẫn và nói: "Được rồi, được rồi, chuyện của tôi không cần cô phải lo lắng, cô cứ lấy lo chuyện của mình đi."

Khương Tuệ Tuệ Thấy bà ấy như vậy, cô cũng không nói gì thêm. Lời hay khó thuyết phục, sợ dĩ cô nhắc lại một lần nữa, thứ nhất là vì cô đang nghĩ đến đại đội trưởng, thứ hai là muốn lợi dụng đại đội trưởng đang ở đây mà nói thẳng vào mặt ông ấy những lời này.

Còn trong lòng bọn họ thế nào thì tùy bọn họ quyết định.

Cô nhún vai, mím môi xoay người quay đi.

Ngược lại, đại đội trưởng nghe vậy liền nghi hoặc hỏi Ngưu Thúy Phân: "Thúy Phân, vừa rồi Tuệ Tuệ nói với bà như vậy là có ý gì? Ý của con bé là gì khi bảo chúng ta không nên đến quá gần nhà họ Ngưu?"

Ngưu Thúy Phân bấu môi, không biết có nên kể hết mọi chuyện cho người đàn ông của mình hay không.

Nhưng nghĩ kỹ lại, có lẽ chuyện này nên thảo luận cùng với người đàn ông của bà ấy thì sẽ tốt hơn, bà ấy nói: "Lần trước không phải tôi đã giới thiệu con bé cho Thự Quang hay sao? Tôi có lòng tốt giới thiệu mà con bé lại nháo ra chuyện lớn như vậy, tôi thực sự rất tức giận, vốn dĩ tôi còn nghĩ rằng nếu con bé và Thự Quang có thể đến

được với nhau, anh họ của tôi sau này sẽ ghi nhớ lòng tốt của tôi, ủng hộ ông một chút và để ông trở thành một cán bộ trong huyện."

"Lần trước khi tôi đến nhà bọn họ để tranh luận, con bé lại không đầu không đuôi nói với tôi, đừng quá thân thiết với gia đình anh họ của tôi."

"Nói cái gì mà nhà Thự Quang có tiền cũng toàn là do ăn hối lộ, cái đồng hồ mà nó mua cũng có giá mấy ngàn tệ, tôi không biết có thật hay không, dù sao thì tôi cũng không thấy đáng tin cậy cho lắm, khi tôi quay lại lần trước, anh họ của tôi vẫn ở trong tình trạng tốt đấy chứ? Tôi nghĩ, chỉ là con bé không hợp với Thự Quang nên bây giờ con bé hối hận, đó là lý do tại sao..." Ngưu Thúc Phân nói.

Tuy nhiên, bà ấy chưa kịp nói hết câu thì đã bị người đàn ông của mình cắt ngang.

Sắc mặt đại đội trưởng càng ngày càng khó coi, hùng hổ mà hỏi Ngưu Thúc Phân: "Tại sao trước đó bà không nói với tôi những lời này?"

Chương 270: Chương 270

Bà ấy chẳng những không nói với ông ấy những lời này, thậm chí còn không nói với ông ấy chuyện giới thiệu đối tượng cho Ngưu Thụ Quang, để cho gia đình nhà họ Ngưu ủng hộ ông ấy có thể lên huyện làm.

Không phải ông ấy chưa từng nghĩ đến việc lên huyện, chỉ là ông ấy chưa từng nghĩ tới dựa vào biện pháp này. Cái gì mà nâng đỡ với không nâng đỡ? Bên trên quyết định thăng chức cho ai, không thăng chức cho ai, đều dựa vào năng lực thực sự mà nói chuyện!

Ông ấy cố gắng hết sức để nắm bắt sản lượng của xã mà vẫn lo liệu có được thăng chức hay không làm gì?

Cố Diệp Phi

Nếu ông ấy không làm gì cả, chẳng lẽ Ngưu Thụ Phân lại chỉ giới thiệu một đối tượng cho Ngưu Thụ Quang mà ông ấy có thể được thăng chức ư?

Quả thật là nực cười! Đây chẳng phải là coi chính sách quốc gia là chuyện vặt hay sao?!

Tạm thời bỏ qua những lời của Khương Tuệ Tuệ có phải là sự thật hay không, chỉ riêng lý do này đã đủ để khiến ông ấy tức giận. Ông ấy giận tím mặt, thẳng cổ nói với Ngưu Thụ Phân: "Sau này bà tránh xa nhà anh họ bà ra một chút! Nếu còn dám giở trò hèn hạ như vậy, đừng trách tôi trừng phạt bà!"

Để tay lên n.g.ự.c tự hỏi bản thân, đại đội trưởng vẫn là người không tồi. Kể từ khi ông ấy trở thành đại đội trưởng của đại đội thứ nhất xã Nguyệt Phượng Loan, cuộc sống ở xã Nguyệt Phượng Loan dần được cải thiện và ông ấy khá được kính trọng. Ai cũng có tính ích kỷ, ông ấy cũng có một chút, nhưng hoàn toàn không có ý đồ xấu.

Ông ấy đã kết hôn với Ngưu Thúy Phân trong mấy chục năm, và đây là lần đầu tiên ông ấy nói những lời tàn nhẫn như vậy với bà ấy.

Ngưu Thúy Phân cũng bị dọa đến sợ hãi, bà ấy đã biết rằng tính khí của người đàn ông của mình là bướng bỉnh và không linh hoạt. Đôi khi còn chế giễu rằng người nhà họ Ngưu mới là người đàn ông của bà ấy mới đúng.

Ngưu Thúy Phân ấp úng do dự: "Vào Tết Đoan Ngọ, tôi có nên mang bánh chưng cho mấy người nhà bác cả không?"

Bà ấy đang nói về ông nội của Ngưu Thự Quang.

Đại đội trưởng tức giận nói: "Không được, con trai ông ấy giàu như vậy, sao có thể thiếu một cái bánh chưng của chúng ta được? Tôi nói cho bà biết, sau này bà tránh xa tất cả mọi người trong nhà anh họ bà ra đi."

Đại đội trưởng và Ngưu Thúy Phân xảy ra chuyện gì thì Khương Tuệ Tuệ không biết, cô tiếp tục đi về phía ngôi nhà.

Tuy nhiên, đúng là oan gia ngõ hẹp, rõ ràng là cô đã gần về đến nhà, nhưng cô lại đụng phải Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai ở trên đường. Hai người bọn họ là thông gia sắp cưới, vừa ngồi sưởi nắng vừa trò chuyện phiếm cùng với mấy bà cô trong xã.

Ngay cả sau ba ngày nghỉ phép, tất cả công việc đáng lẽ phải bận rộn đã được hoàn thành, vì vậy nên mới có thời gian rảnh để tắm

năng, đan áo len và trò chuyện.

Cũng không biết là ai đã đề cập đến Khương Đắc Thắng, nói rằng không biết Khương Đắc Thắng bị thương như thế nào, và hỏi Trương Cúc Hoa rằng người đàn ông của bà ta có đến thăm Khương Đắc Thắng không. Dù sao người đàn ông của Trương Cúc Hoa, Khương Đắc Lợi cũng là em trai của Khương Đắc Thắng, nếu anh trai mình xảy ra chuyện gì thì em trai cũng nên đi xem.

Trương Cúc Hoa hừ một tiếng.

Nhà anh cả xảy ra chuyện gì, bà ta là em mà không thấy trên mặt bà ta có chút lo lắng nào, thậm chí còn phi thường hả hê vui sướng nói: "Có gì thú vị đâu? Đây là làm việc xấu nên bị quả báo, nếu Đắc Lợi nhà tôi đi thăm có làm mau khỏi hơn không? Chúng tôi không thèm gặp anh ấy làm gì."

Nghe những gì Trương Cúc Hoa nói, người phụ nữ đặt câu hỏi lúc đầu không thể chịu đựng được nữa, tự hỏi liệu những gì Trương Cúc Hoa nói có còn là con người hay không? Dù thế nào đi nữa thì cũng không thể vô tâm như vậy.

Chương 271: Chương 271

Bà ấy không đồng ý nói: "Trương Cúc Hoa, sao bà lại có thể nói như vậy? Tôi nghe nói khi gia đình phân gia, mẹ chồng bà nhất định phải yêu cầu Khương Đắc Thắng mỗi tháng đưa cho bà ấy nửa tháng lương, bà ấy là một bà già mà có thể dùng nhiều tiền như vậy sao? Nó không phải là vào túi mấy người à? Khương Đắc Thắng xảy ra chuyện, nhà bà có thể được cái gì tốt sao?"

Kể từ khi Trương Cúc Hoa nghe tin về Khương Đắc Thắng tối qua, bà ta đã rất vui, nói với người đàn ông của bà ta là Khương Đắc Lợi về chuyện đó cả đêm và nói rằng điều đó rất dễ chịu.

Trong những năm qua, Trương Cúc Hoa luôn ghi hận toàn bộ gia đình nhà họ Khương, và hận tại sao cha chồng bà ta lại cho Khương Đắc Thắng làm công nhân lâu dài của nhà máy vận tải thay vì người đàn ông của bà ta là Khương Đắc Lợi.

Một người làm công nhân chính thức trong nhà máy vận tải, một người làm người ghi điểm ở đại đội, tiền lương mỗi tháng khác nhau không phải chỉ là một chút!

Nếu là người đàn ông của bà ấy đi làm ở nhà máy vận tải thì cuộc sống tốt đẹp bây giờ đã thuộc về gia đình bọn họ rồi.

Mỗi lần nhắc đến vấn đề này, Trương Cúc Hoa đều nghiến răng nghiến lợi. Lần này Khương Đắc Thắng gặp sự chuyện, bà ta vui đến mức muốn đốt pháo ăn mừng.

Nhưng sau khi người phụ nữ nhắc nhở, bà ta sửng người một lúc mới nhận ra. Đúng vậy, người này nói đúng, Khương Đắc Thắng

không có chuyện gì thì không sao, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra, nửa tháng lương của gia đình bọn họ sẽ làm sao đây?

"Sao tôi lại quên cái này nhỉ?" Bà ta không nói nên lời một hồi lâu.

Chính Triệu Anh Lai đã cho bà ta một số lời khuyên: "Cô sợ cái gì? Nếu Khương Đắc Thắng thật sự xảy ra chuyện gì, thì vị trí công nhân chính thức trong nhà máy vận tải sẽ bị bỏ trống, vừa hay để con trai cô đi thay vào vị trí đó. Tại sao cùng do một cha sinh ra mà Khương Đắc Thắng có thể làm công nhân chính thức trong nhà máy vận tải, nếu ông ấy c.h.ế.t thật thì vị trí này cũng nên phân đến nhà mấy người."

Cố Diệp Phi

Câu nói của Triệu Anh Lai khiến Trương Cúc Hoa sáng mắt ra: "Chị Triệu, vẫn là chị có ý tưởng hay!"

Cách bọn họ không xa, Khương Tuệ Tuệ lắng nghe những gì bọn họ nói. Lúc này không khỏi cười lạnh một tiếng, giễu cợt nói: "Đây không phải là thím hai và thím Triệu hay sao? Hai người làm sao lại ở cùng nhau? Muốn cùng nhau biểu diễn tiết mục người xấu có miệng chó không mọc được ngà voi hay sao?"

[Chú thích: Miệng chó không thể mọc được ngà voi: Ví với kẻ xấu không thể nói ra được lời tử tế.]

Nói tới đây, cô mím môi, mỉm cười: "Nhưng mà cha tôi có bị thương thế ra sao cũng không cần phiền hai người lo lắng, cha tôi là người tốt nên được trời phù hộ, không có chuyện gì xảy ra đâu."

Người phụ nữ vừa lên tiếng nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ có ý thức tự giác bước sang một bên.

Bọn họ đều là người cùng một xã, bà ấy cũng không có thù hằn gì với gia đình Khương Đắc Thắng, vốn dĩ bà ấy cũng không đồng ý với những gì Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai nói, nhưng bây giờ bà ấy nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đến, bà ấy sợ Khương Tuệ Tuệ hiểu nhầm rằng bà ấy đã nói xấu về cha cô.

Đối với Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai, khi Khương Tuệ Tuệ gọi bọn họ là đồ xấu và gọi bọn họ là chó, cả hai người đều rất tức giận: "Khương Tuệ Tuệ, cái đồ ôn dịch, cô gọi ai là chó?"

Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt, trong mắt đầy vẻ mờ mịt: "Tôi cũng không nói mấy người là chó, nói mấy người là chó thì đến chó còn không vui đâu." Nói xong câu cuối, cô lại nở nụ cười.

Lần này không có chậm trễ, ở trong lòng dùng miệng quạ đen với bọn họ một câu, nhún nhún vai, xoay người rời đi.

Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai nhìn bóng lưng của cô với sự căm ghét và hùng hùng hổ hổ.

Chương 272: Chương 272

Trương Cúc Hoa: "Chị đã thấy chưa? May mắn thay, Hồng Bình nhà chị đã đính hôn với Thúy Thúy nhà tôi. Nếu thực sự cưới cô ta vào cửa, đến lúc đó nhà chị không biết sẽ biến thành cái dạng gì nữa."

Triệu Lai Anh cũng phụ họa theo: "Không phải sao. Tôi chưa bao giờ thích con bé, vẫn là Thúy Thúy tốt hơn, con bé làm việc ngăn nắp và nhanh nhẹn lại còn biết thương người, lần trước khi tôi tổ chức sinh nhật, con bé đã đặc biệt mang cho tôi một cân bánh gà, nếu Hồng Bình nhà tôi cưới con bé thì tôi cũng bớt lo."

Trương Cúc Hoa vừa nghe thấy lời này suýt chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi.

Tại sao bà ta lại không biết Khương Thúy Thúy mua bánh gà khi nào và còn gửi chúng cho Triệu Anh Lai. Một cân bánh gà! Vậy mà không để lại trong nhà một cái nào!

Nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của Triệu Anh Lai, Trương Cúc Hoa tức giận đến đau răng. Nhưng nghĩ lại, chỉ cần Thúy Thúy nhà bà ta kết hôn, nhà họ Lâm chẳng phải là của nhà bọn họ hay sao? Tiền trợ cấp của Lâm Hồng Bình một tháng mấy chục tệ, và hẳn ta là đứa con duy nhất của nhà họ Lâm nên cũng không lo phải chia cho anh em nào khác.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Cúc Hoa cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Coi như là miễn cưỡng hi sinh con nhỏ để bắt con sói đi.

Không ai ở đó trò chuyện với hai người họ nữa, hai người nói chuyện vài câu liền chuẩn bị đi trở về. Triệu Anh Lai vẫn đang cầm một cái rổ cá trong tay, trong rổ không có nhiều cá, chỉ có hai ba con, chúng được Lâm Hồng Bình bắt trên sông vào buổi sáng, chúng rất nhỏ chỉ cỡ hai hoặc ba ngón tay.

Nhưng dù nhỏ cỡ nào thì cũng là thịt, vớt về nấu canh cá cũng rất ngon.

Ngay khi hai người chuẩn bị nói lời tạm biệt, một bóng chó đột nhiên xuất hiện từ xa. Con chó lao về phía hai người bọn họ như tia chớp, nó lập tức cắn vào giỏ cá, hất đổ giỏ cá và ăn ngấu nghiến vài miếng con cá bên trong.

Triệu Anh Lai tức giận đến mức giơ chân đá con chó.

Tuy nhiên, con chó đó vốn là chó hoang không ai nuôi, tính tình rất dữ dằn lại bị đói bụng nhiều ngày, lúc này đã đói đến mức hai mắt trợn ngược, Triệu Anh Lai vừa mới đưa chân ra đã bị nó mở miệng cắn cho một miếng, ngay sau đó lập tức nghe thấy tiếng khóc của Triệu Anh Lai.

Con chó cắn rất tàn nhẫn, máu chảy đầm đìa.

Trương Cúc Hoa cũng sợ hãi, muốn giúp đuổi con chó đi, vì vậy bà ta đã lấy một hòn đá lớn và ném nó vào con chó hoang. Nhìn thấy Trương Cúc Hoa, con chó lập tức xé miếng thịt ở chân Triệu Anh Lai xuống rồi lao tới đè lên người Trương Cúc Hoa, cắn một cách rất hung tợn...

Khương Tuệ Tuệ không nhìn thấy một cảnh tàn bạo như vậy, nếu cô nhìn thấy, nói không chừng cô có thể gặp ác mộng trong mấy ngày.

Cố Diệp Phi

Cảnh này quá là tàn bạo và đẫm máu.

Trên thực tế, Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai không trực tiếp bị chó cắn vì miệng quạ đen của Khương Tuệ Tuệ, vì lần trước ở trên núi, cô đã nói với Triệu Anh Lai rằng ông trời sẽ trừng phạt bà ta, sau đó Triệu Anh Lai bị đình đám, làm cô hiểu ra một điều.

Ngay cả khi cô không nói chính xác ra bọn họ sẽ gặp xui xẻo gì, hệ thống cũng sẽ khiến cho bọn họ gặp xui xẻo, sau đó, bất cứ khi nào cô không biết nên miệng quạ đen như thế nào, cô đều sẽ chỉ nói chung chung. Về phần bọn họ gặp phải vận xui gì vậy thì để hệ thống tự sắp xếp.

Bởi vì theo mức độ nguyên rủa người của Khương Tuệ Tuệ, cô thực sự có thể không nghĩ ra những thứ ngẫu nhiên này của hệ thống. Hầu hết những gì mà cô nghĩ đến là bị ngã, rơi vào phân bò, rơi xuống sông... Thật quá trẻ con.

Khi cô chuẩn bị về đến nhà, giọng nói máy móc của hệ thống từ bên tai Khương Tuệ Tuệ truyền đến: "Chúc mừng ký chủ, miệng quạ đen thành công, phần thưởng nhận được từ hệ thống là băng vệ sinh chứa dạng lỏng."

Chương 273: Chương 273

Sốc, Khương Tuệ Tuệ còn nghĩ rằng bản thân cô đã nghe nhầm khi vừa mới nghe thấy... Nhưng khi cô nghĩ đến hệ thống thậm chí còn khen thưởng cho đồ lót, bây giờ khen thưởng cho băng vệ sinh thì có vẻ như cũng không có vấn đề gì.

Nhưng kể từ khi cô xuyên đến đây, dường như cô chưa từng đến tháng. Ngày đến tháng của bản thân cô tương đối chuẩn, nhưng cô lại đặc biệt chú ý, ngày đến tháng của thân thể cô bây giờ khác với trước đây, nếu tính theo nguyên chủ thì không biết khi nào cô đến.

Bởi vì phương diện này nguyên chủ cũng không tính chính xác, cho nên căn bản không có cố định ngày tháng.

Nhưng theo sự chu đáo của hệ thống, bây giờ đã thưởng cho cô băng vệ sinh, điều đó có nghĩa là ngày đến tháng của cô sắp đến rồi.

Khương Tuệ Tuệ để mắt đến và dự định mang theo băng vệ sinh theo bất kể cô có đi đâu trong vài ngày tới để đề phòng.

Chị dâu cả Lý Tú Cầm và chị dâu thứ ba Lưu Ái Độ đến bệnh viện thăm cha nhưng bọn họ vẫn chưa về, Khương Tuệ Tuệ đã về trước. Cô không có thói quen mang theo chìa khóa, nhưng cô biết chìa khóa luôn được giấu ở đâu trong nhà.

Trên tường sân có một viên gạch rời, mỗi khi không có ai ở nhà, người cuối cùng ra ngoài sẽ nhét chìa khóa vào khoảng trống này.

Trong trường hợp này, người về trước sẽ không phải lo lắng về làm cách vào nhà ngay cả khi không mang theo chìa khóa.

Tùy tiện bê viên gạch ra, và quả nhiên cô nhìn thấy chìa khóa cửa sân ở bên trong. Cô rút chìa khóa, mở cửa sân và bước vào nhà.

Cô đã ăn một ít cánh gà và đùi gà vào buổi sáng, và cô định ăn một ít đồ trong thành phố sau khi xem bắt vịt vào buổi trưa, nhưng sau chuyện của Tạ Phương Hoa, mấy người bạn họ thật ra đã quên mất việc ăn cơm, bây giờ đã hai giờ rồi, Khương Tuệ Tuệ vẫn chưa ăn trưa.

Nhưng việc ăn cơm không làm khó được cô, ai bảo việc cô biết làm nhất là nấu cơm làm gì.

Tối qua Khương Đắc Thắng gặp chuyện, cả nhà vội vàng lo lắng, buổi sáng Lý Tú Cẩm và Lưu Ái Đề không nấu ăn nên chỉ hấp vài cái bánh bao để ăn, trong bếp chẳng có gì ngoài vài cái bánh hấp còn sót lại từ sáng.

Ban đầu cô muốn làm một ít mì lạnh để ăn, nhưng cô cảm thấy rằng việc làm mì lạnh quá rắc rối. Nếu có đông đủ tất cả mọi người ở đây, có lẽ cô sẽ rất vui khi làm, nhưng cô chỉ có một mình nên lười động đến, vì vậy cô định làm một số món ăn ngon từ bánh bao hấp.

Bánh bao hấp có thể làm được món gì ngon? Khương Tuệ Tuệ nghĩ đến bánh bao chiên. Những lát bánh bao chiên thơm, giòn và hương vị vẫn rất ngon.

Bên cạnh đó, cũng không lo lắng về lượng dầu chiên bánh bao hấp, trên thực tế cũng không cần nhiều dầu, dầu dùng để chiên bánh bao hấp vẫn có thể được dùng để tiếp tục xào rau.

Một nguyên nhân khác là lần trước hệ thống thưởng cho cô một thùng dầu, cô khóa nó trong ngăn tủ ở trong phòng, có lúc trong

nhà không có dầu, cô lén đổ một ít dầu vào thùng dầu.

Dù sao cô cũng là người nấu cơm ở nhà, chuyện dầu ăn cũng không ai phát hiện ra.

Cố Diệp Phi

Một ưu điểm khác của dầu do hệ thống đưa ra là ăn vào rất tốt cho cơ thể, không chuyển hóa thành mỡ mà béo lên.

Khương Tuệ Tuệ chiên giòn một bát bánh bao, sau đó cắt đôi bánh bao còn lại ở giữa, cắt vài lát chân giò hun khói và chiên cho đến khi chín, rắc một chút muối, đặt lên bánh bao cùng với lá cải thảo, sau đó phủ lên chúng một miếng bánh bao hấp đã chiên khác, một chiếc bánh mì kẹp thịt kiểu Trung Quốc đã sẵn sàng.

Thực ra nếu thay lá bắp cải bằng rau xà lách sẽ ăn ngon hơn, nhưng ở đây bọn họ cũng không trồng rau xà lách, cũng không biết thời điểm này rau xà lách chưa được đưa vào trồng hay là vì lý do gì. Cũng may bắp cải nhà trồng cũng rất ngọt và giòn, rửa sạch ăn sống cũng rất ngon.

Chương 274: Chương 274

Khương Tuệ Tuệ đầu tiên là ăn một miếng bánh bao giòn, cắn một miếng thì giòn và hương vị rất ngon.

Sau khi ăn hai lát bánh bao hấp chiên, cô cắn một miếng 'Hamburger Trung Quốc', bánh bao hấp không đủ ngọt, để nguội cũng không đủ mềm, nhưng so với ăn bánh bao hấp khô, có sự trợ giúp của chân giò hun khói và lá bắp cải, hương vị đã được cải thiện hơn một bậc.

Tuy thời gian ướp chân giò hun khói chưa đủ lâu nhưng khi ăn đã dậy mùi thơm.

Khương Tuệ Tuệ cắn một miếng, vẫn rất thỏa mãn hài lòng.

Khi Lưu Ái Đệ trở lại, cô ta đã nhìn thấy một cảnh tượng như vậy. Cô ta vừa thấy em chồng cắn một miếng lá bắp cải và bánh hấp, ăn một cách rất thích thú?

Cô ta vỗ trán, vừa đi tới vừa lầm bầm: "Ai u mẹ ơi, em chồng là con thỏ hay sao? Sao còn ăn lá rau sống? Ăn như vậy có ngon không? Nói ra thì cô cũng thật là lười, dù có đói như thế nào thì cũng không thể tùy tiện ăn đối phó như vậy chứ?"

Lưu Ái Đệ cảm thấy bản thân thật sự không biết nên nói gì với em chồng, cô em chồng này làm cái khác thì không được, nhưng về nấu ăn thì lại rất giỏi, nhưng hóa ra là cô ta khen ngược, lại còn lười đến mức như vậy, cô thậm chí còn không thèm nấu món gì ngon cho bản thân mình, sao lại đi ăn rau, nói xem có khó chịu hay không.

Lưu Ái Đệ im lặng không biết nói gì, nói với Khương Tuệ Tuệ vài câu, không thể chịu nhin được nữa, xắn tay áo lên và nói: "Đừng ăn lá rau cải này nữa, nó có gì mà ngon? Cô có muốn ăn mì không? Tôi sẽ làm cho cô một chút, tôi sẽ cán sợi mì nhưng cô phải tự mình nấu, cũng không biết cô có đôi tay như thế nào mà chỉ nấu mì thôi mà còn có thể nấu ngon hơn người khác."

Ban đầu cô ta còn khá khó chịu, không thích cô em chồng và cho rằng cô em chồng lười biếng, nhưng lười biếng cũng không sao, ở nhà cô em chồng này vẫn nấu ăn ngon nhất. Nhưng từ khi nghe mẹ chồng nói lần trước, mặc dù biểu hiện của cô ta không có gì đặc biệt, nhưng khi cô ta tiếp xúc lại với Khương Tuệ Tuệ, cô ta đã không kẹp d.a.o giấu kiếm như trước nữa.

Mặc dù cái miệng của cô ta vẫn không thể khiến người khác tha thứ.

Nghe Lưu Ái Đệ nói, Khương Tuệ Tuệ lại vươn bàn tay mảnh khảnh ra, gắp một miếng bánh bao chiên cho vào miệng nhai.

Cô nhìn Lưu Ái Đệ xắn tay áo lên, thật sự là định đi làm mì cho cô, cười cười vẫy tay với cô ta, nói: "Chị dâu, chị đến đây trước đi."

"Đến đó làm gì? Nhìn cô ăn lá rau hay sao?" Lưu Ái Đệ tỏ vẻ nghi ngờ đi tới.

Cố Diệp Phi

Kết quả là vừa bước đến bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, cô ta đã bị nhồi đầy bánh bao và lá rau vào miệng. Không phải là miếng Khương Tuệ Tuệ đã ăn, mà là Khương Tuệ Tuệ đã bẻ một nửa phần mà cô chưa ăn và cho vào miệng cô ta.

Phản ứng đầu tiên của Lưu Ái Đệ là nhổ nó ra, nhưng khi cô ta cắn một miếng, cô ta cảm thấy hương vị không tồi.

Cô ta nhúu mày, cho rằng vị giác của mình có gì đó không ổn, lại cần thêm một miếng...

Nhịn không được mà lẩm bẩm: "Này, lá rau này ăn ngon như vậy sao? Cô cho thêm cái gì vào đây vậy, làm sao tôi lại có thể nếm được vị thịt?"

Khương Tuệ Tuệ nói: "Tôi đã cắt một ít chân giò hun khói cho vào, nên nó có vị như thịt."

Lưu Ái Đệ cau mày lại: "Cô sẽ không cho thịt sống vào đây đúng không? Chân giò hun khói của nhà chúng ta chưa được ướp thời gian lâu nên không thể ăn sống được."

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi: "Tất nhiên là tôi biết nó không thể ăn sống. Đây là thịt chín, chị ăn đi, cũng thật là."

Cô rầm rì, nghĩ thầm Lưu Ái Đệ cũng quá coi thường người khác rồi, cô mới không ngu ngốc như vậy. Nhưng mà chị dâu em chồng cãi nhau quen rồi, có nói với nhau một hai câu cũng không sao, còn thật sự không để bụng.

Chương 275: Chương 275

Sau khi ăn xong món 'Hamburger Trung Quốc', cả hai ăn sạch những lát bánh bao hấp. Sau khi ăn xong, Lưu Ái Đề hỏi: "Lát nữa tôi sẽ đi lấy một ít lá dong để làm bánh chưng, không phải sắp đến Tết Đoan Ngọ rồi hay sao? Đi lấy lá dong để làm một ít bánh chưng, cô có đi cùng không?"

Dù sao ở nhà nhàn rỗi cũng không có việc gì làm, vì vậy Khương Tuệ Tuệ cũng đi hái lá dong với Lưu Ái Đề.

Có một khu rừng nhỏ ở xã Nguyệt Phượng Loan, lá dong mọc khắp nơi. Lá dong không cao, hái cũng không mệt, tùy tiện hái một chút cũng đủ.

Lưu Ái Đề là người làm việc nhanh nhẹn, nhưng Khương Tuệ Tuệ có thói quen chọn những chiếc đẹp khi cô hái lá dong, cho nên Lưu Ái Đề đã chê cười một vài câu vì điều đó.

Bọn họ không phải là những người duy nhất đến hái lá dong, lễ hội Tết Đoan Ngọ luôn được tổ chức qua các thời đại, có nhà ai lại không tổ chức Tết Đoan Ngọ đâu chứ? Khi gặp người quen, Khương Tuệ Tuệ mỉm cười và gật gù đầu với bọn họ, nếu bọn họ quen hơn thì có gọi một tiếng cũng không sao.

Nhưng Lưu Ái Đề là một người ba hoa nói nhiều, một khi trò chuyện với người khác thì cô ta sẽ không thể ngừng lại được.

Kỳ thật đều là người cùng chung một đại đội, nếu có chuyện gì thú vị để nói thì cũng chỉ là mấy chuyện nhà đông nhà tây thôi. Người mà Lưu Ái Đề đang nói chuyện tên là Hoàng Mai Hoa, người này đến

từ đại đội thứ hai ở bên cạnh, nhưng đã kết hôn với người ở đại đội thứ nhất.

Hoàng Mai Hoa nhìn xung quanh và thấy xung quanh bọn họ không có ai, vì vậy cô ấy hạ giọng kéo Lưu Ái Đệ lại và nói: "Cô có nghe thấy không? Hình như vợ của Cát Tường lại mang thai, đứa con lớn của cô ấy dường như vừa mới được sinh ra cách đây vài tháng? Mới có một thời gian mà lại mang thai."

Lưu Ái Đệ mở to hai mắt nhìn: "Phải không? Lần trước khi tôi đi mua thịt trâu, tôi đã nhìn thấy cô ấy, cô ấy còn nói chuyện với tôi, tôi cũng không thấy bụng cô ấy to lên ở chỗ nào. Với lại cô ấy cũng vừa mới sinh... Để tôi tính, mới hai ba tháng, cô nghe ai nói cô ấy có thai vậy?"

"Còn có thể là ai, mẹ chồng của cô ấy nói, bà ấy nói cho mẹ chồng tôi, mẹ chồng tôi về đến nhà liền nói cho tôi biết, còn nói cái gì mà tôi cũng phải tranh thủ, tôi không hề vui chút nào, ngày nào cũng làm việc rất mệt mỏi, ai mà có tinh lực để đi làm mấy chuyện đó." Hoàng Mai Hoa nói.

Nói xong, cô ấy lại nhìn xung quanh, ngoại trừ Khương Tuệ Tuệ, xung quanh không có ai khác, vì vậy cô ấy hạ giọng nói: "Nhưng cũng phải nói Cát Tường này cũng quá khỏe đi, ban ngày thì làm việc chăm chỉ mà đến đêm vẫn làm với vợ hăng say, nhìn người gầy gò và nhỏ nhắn như vậy, không ngờ rằng lại có sức mạnh vô tận như thế."

Nói xong, cô ấy lại nháy mắt với Lưu Ái Đệ một cái, ánh mắt thể hiện một ý không nói rõ.

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ không quan tâm đến những gì bọn họ nói về mấy chuyện đó, nhưng cô vẫn phải đợi Lưu Ái Đệ. Khi vừa nghe thấy mấy lời này, cô đã thực sự rất ngạc nhiên.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Hoàng Mai Hoa, người thường trông khá trung thực, thực sự có thể nói điều đáng kinh ngạc như vậy...

Nhưng không hiểu sao, cô lại không nói nên lời khi nghe mấy lời này, nhưng đột nhiên nhớ lại lần đó khi đại đội trưởng nói với Tống Thời Thanh, ông ấy nói, một chàng trai trẻ như Tống Thời Thanh có sức mạnh vô tận.

Cố Diệp Phi

Cơ bắp cuồn cuộn và thân hình cường tráng của Tống Thời Thanh hiện lên trong tâm trí cô, và cảm giác an toàn mà cô cảm thấy được khi anh ôm cô...

Khương Tuệ Tuệ không biết bản thân mình bị làm sao, rõ ràng cô không hề cố nghĩ đến Tống Thời Thanh, nhưng thật không may, hình dáng của anh như thể đã mọc ra đôi chân, cứ liều mạng chui vào trong tâm trí của cô.

Chương 276: Chương 276

Loanh quanh vài vòng lại không thể phân tán đi.

Khương Tuệ Tuệ đỏ mặt vì xấu hổ, khi cô vội vàng thì cô bị sắc nước bọt và ho khan nhiều lần, khuôn mặt thanh tú của cô càng ngày càng đỏ hơn vì ho.

Mặc dù Lưu Ái Đệ ngày thường tùy tiện bất cần, nhưng đối với việc này thì cô ta vẫn luôn tương đối kiêng dè.

Lúc này lại nghe thấy Khương Tuệ Tuệ ho khan một tiếng, còn tưởng rằng là em chồng ngượng ngùng xấu hổ, vội vàng không tán thành mà phản bác nói: "Chị dâu Mai Hoa, xem cô này, em chồng tôi vẫn còn ở đây, sao cô lại nói chuyện này? Con bé còn ở đây, còn là một cô gái cái gì cũng không hiểu, cô nói cẩn thận, đừng có mà dạy dỗ khiến em ấy bị hư."

Vừa nói cô ta vừa đưa tay ra vỗ vỗ lưng Khương Tuệ Tuệ giúp cô bình tĩnh lại và hỏi: "Sao rồi? Không sao chứ?"

Khương Tuệ Tuệ ho khan vài lần thì cô mới bình tĩnh lại và lắc đầu ra hiệu rằng cô không sao. Cô chỉ vào khối đá cách đó không xa, nói: "Như vậy đi, hai người nói chuyện của hai người đi, tôi đi ra chỗ đó ngồi chờ hai người."

Cố Diệp Phi

Nói xong, cô cũng không chần chờ nữa, vội vàng chạy bước nhỏ đi tới.

Cô không dám nghe nữa, nếu tiếp tục nghe, cô sợ bản thân mình sẽ thật sự trở thành lưu manh, động một chút là trong lòng cô sẽ luôn nhớ đến Tống Thời Thanh.

Hoàng Mai Hoa cũng không tức giận sau khi bị Lưu Ái Đệ nói một hồi, cô ấy cười khúc khích một tiếng và nói: "Không phải là do tôi không nghĩ đến sao? Không sao đâu, bây giờ em chồng của cô cũng đã đi rồi, cũng không phải lo lắng cô ấy sẽ nghe được nữa đúng không?"

"Vậy thì cũng đừng nói nữa, tại sao chúng ta lại nói chuyện của người khác ở đây? Cũng không phải là chúng ta không có đàn ông." Người Lưu Ái Đệ run run lên như nổi da gà, cô ta cũng không muốn tiếp tục nói về vấn đề này nữa.

Hoàng Mai Hoa không còn cách nào khác đành phải từ bỏ, chuyển chủ đề khác: "Được, được, vậy tôi không nói về họ nữa, vậy nói về cô. Ái Đệ, dù sao thì cô cũng đã gả vào nhà họ Khương được một hai năm rồi đúng không? Sao bụng cô còn chưa thấy động tĩnh gì vậy? Đừng nói là chồng cô không được đấy, thật là, lúc trước sau khi hai người chúng ta kết hôn, tôi cũng đã sinh con rồi mà sao cô vẫn chưa có động tĩnh gì vậy."

Lưu Ái Đệ và Hoàng Mai Hoa là người cùng thôn, bọn họ thường chơi với nhau, tính cách không khác nhau nhiều, cả hai đều có chút không biết giữ miệng nên dễ làm mất lòng người khác.

Lần này Lưu Ái Đệ đã phải ăn mệt, cô ta thường nói xấu người khác nhưng cô ta không để ý. Lúc này bạn tốt nói người đàn ông của cô ta 'không tốt', cô ta tức đến mức ngứa răng, sắc mặt thay đổi.

Cô ta trợn tròn mắt, tức giận nói: "Hoàng Mai Hoa, cô nói cái gì vậy!? Người đàn ông của cô mới là không được đó! Vệ Quân nhà tôi rất tốt! Anh... Anh ấy lần trước làm cái kia với tôi, lần nào cũng là tôi

cầu xin thì anh ấy mới bằng lòng tha cho tôi! Đừng có mà ở đây nói hươu nói vượn!"

"Phụt..." Hoàng Mai Hoa cũng nhất thời nhanh miệng, cô ấy cũng không ngờ những gì mình nói lại khiến Lưu Ái Đệ không vui. Nhưng sau khi nghe Lưu Ái Đệ nói xong, cô ấy lại không nhịn được cười, che bụng cười đến mức suýt nữa bật khóc.

Thấy cô ấy như vậy, Lưu Ái Đệ còn tưởng rằng cô ấy không tin, còn cười nhạo cô ấy nên càng không vui: "Cô cười cái gì, đừng cười nữa, Vệ Quân của tôi giỏi thật đấy!"

"Ai nha ai ơi, cô làm tôi cười muốn c.h.ết luôn rồi, được rồi, được rồi, tôi không nói, tôi sẽ không nói, tôi chỉ nói đùa thôi, ý tôi không phải thật sự là như vậy, chẳng phải bụng cô vẫn luôn không có động tĩnh nên tôi mới lo lắng, đến lúc đó mẹ chồng cô sẽ không vui đâu đúng không?" Hoàng Mai Hoa cười một lúc lâu, rốt cuộc mới dừng lại.

Chương 277: Chương 277

Nói về vấn đề này, Lưu Ái Đệ cũng khá phiền lòng. Đúng là cô ta đã kết hôn khá lâu, những người khác kết hôn muộn hơn cô ta đều đã có thai, tại sao chỉ có một mình cô ta là không có thai?

Nói thật, nếu đây là mẹ chồng của người khác, chắc chắn sẽ phải chống nạnh và mắng cô ta mỗi ngày là gà mái không chịu đẻ trứng. Dù sao Lưu Ái Đệ cũng có kinh nghiệm trong chuyện này, nhà mẹ đẻ của cô ta có một người anh trai mới kết hôn với chị dâu được hơn nửa năm, mẹ cô ta mỗi ngày đều âm dương quái khí mắng chửi, chỉ cây dâu mắng cây hòe chỉ vì bụng chị dâu cô ta không thấy động tĩnh gì.

Cẩn thận suy nghĩ lại, cô ta có thể gả vào nhà họ Khương đã là phúc lớn rồi.

Lưu Ái Đệ kéo Hoàng Mai Hoa và hỏi: "Mai Hoa, nếu cô đã nói đến chuyện này thì tôi cũng không sợ mất mặt, tôi muốn hỏi cô một câu, làm sao để có thể dễ dàng mang thai hơn vậy?"

Hoàng Mai Hoa lấy chồng không đến một tháng đã có thai nên Lưu Ái Đệ nghĩ rằng việc này phải hỏi cô ấy là không sai.

"Khi cô kết hôn, mẹ của cô không nói với cô hay sao?" Hoàng Mai Hoa hỏi.

Khi Lưu Ái Đệ nghe câu hỏi của Hoàng Mai Hoa, cô ta cảm thấy rằng phải có điều gì đó không ổn trong vấn đề này.

Cô ta lắc đầu: "Không phải cô không biết về mẹ tôi, ngày nào bà ấy cũng gọi tôi là đồ bỏ đi, làm sao có thể quan tâm đến tôi nhiều như vậy?"

"Nhưng mà, mẹ tôi cũng không nói với tôi cái gì đặc biệt, chỉ nói với tôi, khi làm chuyện đó cùng với người đàn ông, tốt nhất nên kê một chiếc gối dưới hông, như vậy có thể dễ dàng mang thai. Đứa nhỏ nhà tôi cũng vì vậy mà tôi mới mang thai được. Sau này, tôi không muốn có nên tôi không lót nữa, vậy mà thực sự không có thai, sau khi về nhà cô cũng có thể thử xem." Hoàng Mai Hoa nói.

Lưu Ái Đệ gật gật đầu, ghi nhớ kĩ biện pháp này trong lòng và dự định lần sau có cơ hội sẽ thử.

Theo đạo lí mà nói, hai người bọn họ nên tạm biệt nhau sau khi nói chuyện ở đây. Nhưng Hoàng Mai Hoa lại nhớ đến một chuyện khác, cô ấy kéo Lưu Ái Đệ đang chuẩn bị rời đi, nhỏ giọng nói: "Đúng rồi, Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai đã bị chó cắn, cô đã nghe nói chưa?"

"Sao? Hai người bọn họ bị chó cắn à? Làm sao lại bị cắn?" Lưu Ái Đệ nghe đến đây thì rất phẫn khích.

Hoàng Mai Hoa nói về việc này, cô ấy cau mày và lắc đầu hết lần này đến lần khác: "Tôi cũng không tận mắt nhìn thấy. Tôi nghe người khác kể lại. Tôi nghe nói là bị cắn đến nổi cả người đầy máu, hình như Triệu Anh Lai còn bị cắn đến nổi mất một miếng thịt ở chân. Hông và cánh tay của Trương Cúc Hoa đều bị cắn, chắc cả hai đều bị thương nặng, phải nằm nhà một thời gian dài."

"Ai nha má ơi, Mai Hoa, cô biết cái này gọi là gì không?" Hoàng Mai Hoa khi nói đến việc này còn nhăn mày một chút, thuận miệng nói một câu 'thật thảm', nhưng Lưu Ái Đệ thì không giống như vậy.

Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai là cái gai trong mắt cô ta, bọn họ không may mắn, cô ta không những quá vui mừng mà còn chỉ hận không thể vỗ tay chúc mừng.

Cố Diệp Phi

Thấy Hoàng Mai Hoa lắc đầu, Lưu Ái Đệ vội vàng nói: "Đây là người xấu nên sẽ bị ông trời trừng trị! Hãy nhìn xem, nếu không phải ông trời an bài, tại sao chúng ta không bị chó cắn mà hai người bọn họ lại bị chó cắn."

Nói đến đây, cô ta lại hỏi: "Chó nhà ai cắn hai người bọn họ? Ngày mai tôi sẽ mang chút đồ ăn cho nó."

Hoàng Mai Hoa biết vì sao Lưu Ái Đệ lại ghét Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai đến vậy, còn có thể vì sao? Không phải là vì chuyện từ hôn của cô em chồng hay sao?

Đừng nhìn Lưu Ái Đệ cũng thảnh thơi nói xấu em chồng ở trước mặt cô ấy, nói cô cái này không tốt, cái kia không tốt, nhưng khi người ngoài nói rằng Khương Tuệ Tuệ không tốt chỗ nào, cô ta lại hận không thể lao lên liều mạng với người ta.

Chương 278: Chương 278

Cô ấy vẫn nhớ lần đầu tiên Lưu Ái Đệ nói rằng Khương Tuệ Tuệ không tốt trước mặt cô ấy, cô ấy không biết khi đó Lưu Ái Đệ có thực sự ghét Khương Tuệ Tuệ hay không, vì vậy cô ấy đã lợi dụng tình hình và nói vài điều không tốt về Khương Tuệ Tuệ.

Ai ngờ Lưu Ái Đệ vừa nghe xong đã mắng, ý tứ trong lời nói là, cô ta nói em chồng mình thì được, còn cô ấy ở đó mà dám nói cái gì! Là em chồng của tôi, không phải em chồng của cô ấy nên cũng không đến lượt cô ấy nói?

Sau đó, Hoàng Mai Hoa không bao giờ dám nói điều gì xấu về Khương Tuệ Tuệ nữa.

"Không phải con chó của đại đội chúng tôi cắn bọn họ, nó hình như là chó hoang, rất hung dữ! Vận đen của Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai là ở đây. Nếu như con chó cắn bọn họ có chủ, thì bọn họ có thể đến cửa để đòi bồi thường tiền mà đúng không? Nhưng nó chỉ là một con chó hoang vô chủ, thậm chí còn không có một chút tiền thuốc men." Hoàng Mai Hoa nói.

Nghe vậy, Lưu Ái Đệ càng vui vẻ hơn, vui vẻ vỗ đùi: "Được được được, như vậy thì càng tuyệt. Đối với những người như Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai, bọn họ nên bị như vậy, phải bị như vậy!"

Trong khi Lưu Ái Đệ và Hoàng Mai Hoa nói chuyện, Khương Tuệ Tuệ cũng đang nói chuyện với bà nội Tống.

Bà nội Tống cũng đến hái lá dong, nhà mình có bị đuổi xuống thì vẫn phải sinh hoạt như thường, tết thì nhất định phải náo nhiệt

đúng không?

Vừa hay đến đây, bà ấy thấy Khương Tuệ Tuệ đang ngồi trên một tảng đá đợi Lưu Ái Đề, vì vậy bà ấy đã gọi Khương Tuệ Tuệ một tiếng.

Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy bà nội Tống thì trong lòng rất vui mừng, vội vàng đứng dậy gọi: "Bà ơi, bà cũng đến hái lá dong sao?"

"Đúng vậy, ngày mai không phải sẽ đến Tết Đoan Ngọ hay sao? Hôm nay bà đi hái ít lá dong để mang về gói bánh chưng, Thời Thanh thích ăn bánh chưng nhất." Bà nội Tống cười nói: "Tuệ Tuệ, cháu thích loại bánh chưng nào? Bà nội cũng sẽ làm một ít cho cháu, khi nào có thời gian thì nhớ đến ăn."

Thành Giang Châu không nam không bắc nên khẩu vị cũng khác nhau, có người ăn bánh mặn, có người ăn bánh ngọt, bà nội Tống không đoán được khẩu vị của Tuệ Tuệ nên hỏi.

"Bà ơi, cháu thích ăn bánh chưng ngọt." Khương Tuệ Tuệ nói.

Vốn dĩ cô muốn bảo bà nội Tống đừng quá bận rộn nữa, cô sẽ gói tốt rồi mang qua là được. Nhưng sau khi nghĩ lại, đây là một lễ hội lớn, phải bận rộn một chút thì mới có không khí lễ hội.

Bà nội Tống gật gật đầu nói: "Được, bà đã nhớ rồi. Tuệ Tuệ thích ăn bánh chưng ngọt, Thời Thanh thích ăn bánh chưng mặn, cả hai vị bà sẽ đều làm một chút."

"Vâng ạ." Khương Tuệ Tuệ cười gật gật đầu.

Lúc này, Lưu Ái Đề và Hoàng Mai Hoa đã trò chuyện xong và bước tới.

Cố Diệp Phi

Nhìn thấy bà nội Tống, cô ta cũng tủm tỉm cười và kêu lên: "Ai u, đây không phải là bà nội Tống sao? Bà đến đây để hái lá dong sao? Nhanh nhanh nhanh, bà cũng không cần phải vất vả, lấy luôn từ chỗ chúng tôi một ít đi, chúng tôi đã hái được rất nhiều lá dong nên sẽ dùng không hết."

Bởi vì lần trước Tống Thời Thanh đã cho gia đình bọn họ rất nhiều thịt trâu rừng, và nhờ người lái xe đưa gia đình bọn họ đến bệnh viện huyện để gặp cha chồng của cô ta, nên ấn tượng về nhà họ Tống của cô ta ngày càng tốt.

Lưu Ái Đề là một người như vậy, đối với những người mà cô ta thích, cô ta tất nhiên là sẽ giúp đỡ hết sức có thể, đối với những người mà cô ta không thích, chẳng hạn như Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai, cô ta còn mong bọn họ đến nuốt nước bọt cũng bị sặc.

"Không cần, không cần, tôi tự đi hái một ít, gần xong rồi." Bà nội Tống ngại ngùng khi phải nhận lấy, vội xua xua tay.

Bà ấy thân thiết với Khương Tuệ Tuệ, nhưng đối với Lưu Ái Đề, bà ấy cũng chỉ gặp qua mấy lần, vì vậy bà ấy vẫn có chút ngượng ngùng xấu hổ.

Chương 279: Chương 279

"Chỉ là mấy lá dong mà thôi, bà khách khí với chúng tôi như vậy làm gì? Cầm lấy dùng đi, đừng khách sáo quá, chúng tôi còn phải cảm ơn cháu trai của bà!" Lưu Ái Đệ cầm một xấp lá dong nhét vào trong n.g.ự.c bà nội Tống.

Khương Tuệ Tuệ cũng nói: "Bà nội, bà cầm lấy nó đi. Số lá dong mà chị dâu ba đưa cho bà là bản thân cháu tự hái đấy."

Cô lại ghé vào tai bà nội Tống, thì thầm nói: "Bà nội, chị dâu thứ ba của cháu chính là như vậy. Chị ấy quen biết ai thì cũng rất tốt với người đó, ai cũng không thấy ngại, tấm lòng chị ấy rất tốt, cũng chỉ là lá dong mà thôi, bà cầm lấy đi."

Lúc này, bà nội Tống mới cầm lấy lá dong và không nói gì thêm nữa.

Nhà họ Tống và nhà họ Khương cũng không cùng đường về nhà, vì vậy tại ngã ba đường, Khương Tuệ Tuệ đã nói lời tạm biệt với bà nội Tống và dặn dò bà ấy đừng làm quá nhiều bánh chưng.

Sau khi chỉ còn lại Khương Tuệ Tuệ và Lưu Ái Đệ, Lưu Ái Đệ không thể kìm nén sự nhiệt tình ở trong lòng, nhanh chóng kéo Khương Tuệ Tuệ và nói: "Em chồng, cô có biết lúc này Mai Hoa đã nói gì với tôi không?"

Khương Tuệ Tuệ giật giật khóe miệng, im lặng không biết nói gì: "..."

Cô nhất thời không hiểu Lưu Ái Đệ hỏi cô điều này là có ý gì, không lẽ cô ta còn muốn nói cho cô nghe những gì Hoàng Mai Hoa đã nói

với cô ta về vợ Cát Tường, lặp lại về việc khuê phòng của vợ chồng Cát Tường một lần nữa?

Cô ho nhẹ một tiếng, đôi lông mày xinh đẹp cau lại, đôi mắt sáng ngời kia chỉ nhìn chăm chăm Lưu Ái Đệ, nhìn chăm chăm đến nỗi Lưu Ái Đệ có chút không chịu được.

Không biết có phải đầu óc cô ta đột nhiên trở nên nhanh nhạy hơn hay không, cô ta thực sự đã đoán được ý của Khương Tuệ Tuệ, vội cúi nói: "Này, tôi không nói về chuyện vợ của Cát Tường, tôi đang nói về chuyện của Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai!"

Điều này khơi dậy sự hứng thú của Khương Tuệ Tuệ.

Mặc dù cô đã dùng miệng quạ đen với Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai và nhận được phần thưởng từ hệ thống, cô biết rằng bọn họ nhất định sẽ không may mắn, nhưng rốt cuộc thì cô vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra với bọn họ.

Vì vậy, ánh mắt cô xoay chuyển, khóe miệng nở một nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa, hỏi: "Hai người bọn họ làm sao vậy?"

"Tôi nghe Hoàng Mỹ Hoa nói rằng bọn họ bị chó điên cắn khi đi trên đường, vết cắn có lẽ khá nghiêm trọng, và bọn họ sẽ phải nằm trên giường trong một thời gian dài. Tôi thấy bọn họ xứng đáng bị như vậy!" Lưu Ái Đệ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trên thực tế, mối thù của cô ta với Trương Cúc Hoa không chỉ là việc Khương Thúy Thúy cướp đi Lâm Hồng Bình, nó phải bắt đầu từ ngày cô ta kết hôn với Khương Vệ Quân.

Không phải Trương Cúc Hoa luôn gây rắc rối với Phương Quế Chi hay sao, Trương Cúc Hoa bắt nạt Lưu Ái Đệ vì cô ta là vợ mới cưới, thậm chí còn cười nhạo cô ta béo trước mặt người khác.

Lưu Ái Đệ mập hơn một chút nhưng trông vẫn ổn, cùng lắm chỉ có thể gọi là bụ bẫm.

Khi đó cô ta là con dâu mới vào cửa, chưa quen thân với người nhà họ Khương nên bị Trương Cúc Hoa chê cười đến nổi mặt mũi đỏ bừng, muốn chui xuống đất, nhưng cô ta lại không dám tranh cãi với Trương Cúc Hoa.

Cố Diệp Phi

Mỗi thù của bọn họ cũng được hình thành từ ngày đó.

Khương Tuệ Tuệ nghe thấy những lời của Lưu Ái Đệ, ngay cả khi cô không nghĩ về việc đó, cô dường như cũng đã nhìn thấy cảnh Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai bị chó cắn.

Đồng thời, cô phải thừa nhận rằng hệ thống trừng phạt con người thực sự rất giỏi, Lưu Ái Đệ nói đúng, bọn họ xứng đáng bị như vậy.

Khương Tuệ Tuệ định thần lại, gật gật đầu và nói: "Đúng vậy, bọn họ đáng bị như vậy. Khi tôi trở lại vào buổi trưa, tôi còn nghe thấy hai người bọn họ đang nói xấu về cha chúng ta."

Chương 280: Chương 280

Lưu Ái Đệ nghe thấy vậy đã nổi giận: "Nói chuyện không tốt về cha của chúng ta sao? Bọn họ đã nói những gì?"

Ngày hôm sau, ở bệnh viện huyện.

Bác sĩ nói hôm nay Khương Đắc Thắng có thể xuất viện, nhưng sau khi xuất viện, ông ấy còn phải đi kiểm tra định kỳ, sắp tới cũng không thể đi làm ở nhà máy vận tải.

Dù sao thì làm việc ở nhà máy vận tải cũng không tốt được như những nơi khác, lái xe phải hết sức cẩn thận, tay ông ấy còn không linh hoạt nên không thể đi làm được.

Đối với việc này, Khương Đắc Thắng cũng không cần quá lo lắng, phúc lợi của công nhân trong các nhà máy quốc doanh trong thời đại này rất tốt, vào ngày thứ hai sau khi ông ấy nhập viện, giám đốc nhà máy đã cử người đến thăm ông ấy và tặng thuốc bổ cho ông ấy, cũng nói với ông ấy về việc sắp xếp công việc, nói với ông ấy rằng đừng lo lắng về công việc, chỉ cần ông ấy dưỡng bệnh thật tốt là được.

Trước khi xuất viện, Hàn Tiến Bộ và cha mẹ của anh ấy cũng đã đến bệnh viện để gặp Khương Đắc Thắng, còn mang theo một giỏ trái cây, bên trong có táo, lê và chuối.

Trái cây thời buổi này cũng là thứ quý hiếm, khan hiếm, nhà ai ăn được trái cây thì coi như là rất có điều kiện.

Cha của Hàn Tiến Bộ là giám đốc của nhà máy chế biến thịt, lương của ông ấy đương nhiên là cao hơn so với công nhân nhà máy bình thường, điều kiện gia đình không quá tốt nhưng cuộc sống như bọn họ vẫn rất không tồi ở thời đại này.

Bọn họ xin lỗi Khương Đắc Thắng vì việc của Hàn Tiến Bộ, đồng thời giải thích rằng cấp trên đã cử người đến kiểm tra nhà máy vào ngày hôm qua, nên bọn họ thực sự không thể rời đi, nếu không thì đáng lẽ bọn họ phải đến vào ngày hôm qua.

Sau đó lại lấy ra một xấp tiền, nhìn thoáng qua thì cũng phải có đến mấy chục đồng, muốn đưa cho Khương Đắc Thắng để thể hiện sự xin lỗi.

Nhưng cho dù có đưa cái gì thì Khương Đắc Thắng cũng từ chối.

Lần này Hàn Tiến Bộ đến đây cũng là muốn gặp lại Khương Tuệ Tuệ, nhưng lần này anh ấy không gặp được ai, vì vậy anh ấy chỉ có thể quay về với cha mẹ mình trong sự mất mát.

Sau khi nhìn thấy cha mẹ của Hàn Tiến Bộ rời đi, Khương Đắc Thắng nháy mắt ra hiệu với Phương Quế Chi: "Có vẻ như Tiến Bộ thực sự thích Tuệ Tuệ nhà chúng ta, bà xem việc này..."

Nhưng ông ấy chưa nói xong hết câu, Phương Quế Chi đã lắc đầu và nói: "Cái này tôi có thể nhìn ra, nhưng tôi cũng đã nói cho ông rồi, tôi đã đồng ý với Tuệ Tuệ, sẽ không nhúng tay vào chuyện tình cảm cá nhân của con bé, ông cũng đừng nói tốt cho học trò ở trước mặt con bé nữa, chuyện của mấy đứa nhỏ thì để mấy đứa nhỏ tự mình giải quyết đi."

Ý của Khương Đắc Thắng khi nói điều này thực sự là ông ấy muốn Phương Quế Chi giúp đỡ tác hợp hai đứa, thấy ý định của Phương Quế Chi vững chắc như vậy, ông ấy cũng không nói thêm gì được.

Cố Diệp Phi

Ngược lại, Khương Vệ Quân không nhận ra rằng Hàn Tiến Bộ để ý đến em gái mình, khi nghe thấy điều này, hắn ta lập tức trở nên kích động: "Cái gì? Cha, mẹ, ý hai người là Tiến Bộ thích Tuệ Tuệ ư? Sao con nhớ hình như Tiến Bộ còn nhỏ tuổi hơn so với Tuệ Tuệ mà?"

Nói đến đây, hắn ta lại âm thầm lắc lắc đầu: "Theo con thấy, hai người bọn họ không quá thích hợp, em gái thì con biết, con bé cần tìm một người trưởng thành và ổn định hơn. Tiến Bộ còn quá trẻ, không đủ ổn định..."

"Được rồi, được rồi, nói con nhiều chuyện còn chối là không phải, vậy thì Lâm Hồng Bình cũng trưởng thành và ổn định, tại sao cuối cùng anh ta lại đi cưới người khác? Thật là."

Khương Đắc Thắng tức giận mỗi khi nghĩ đến Lâm Hồng Bình, con gái ông ấy xinh đẹp như hoa vậy mà tên khốn Lâm Hồng Bình đó lại muốn từ hôn, thật là loại người khiến người khác phải ghê tởm.

Chương 281: Chương 281

Khương Vệ Quân bĩu môi, hắn ta không thể đắc tội với người cha bị thương của mình, vì vậy hắn ta nhanh chóng ngừng nói.

Khương Đắc Thắng lại hỏi: "Vậy con nói cho cha biết, em gái của con thích hợp với ai? Ai là người ổn trọng?"

Khương Vệ Quân nghĩ tới nghĩ lui, nhưng không biết vì sao, hình ảnh của Tống Thời Thanh đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn. Hắn cảm thấy rằng em gái nhỏ và Tống Thời Thanh đứng cạnh nhau thật sự rất xứng đôi.

Tống Thời Thanh là một học sinh trung học, lớn lên cũng rất đẹp trai, đứng đó thì trông giống như một bức tranh, còn ai trong đại đội của bọn họ có thể đẹp trai hơn Tống Thời Thanh nữa đây?

Ngoại trừ thân phận của ông nội anh có vấn đề thì không còn gì khác để nói đến.

Khương Vệ Quân thấy cha mình khẳng khẳng yêu cầu làm rõ, vì vậy liền nói thẳng: "Con thấy thanh niên trí thức Tống và em gái rất phù hợp. Thanh niên trí thức Tống rất chín chắn và ổn định. Không chỉ có học vấn mà lớn lên người cũng rất đẹp trai."

Khương Đắc Thắng nghe vậy thì cũng suy nghĩ một cách cẩn thận. Ông ấy có ấn tượng tốt về Tống Thời Thanh và rất thương thức đứa trẻ này.

Theo ý kiến của ông ấy, nếu nhà họ Tống không gặp chuyện thì còn không biết Tống Thời Thanh sẽ có triển vọng như thế nào trong

tương lai và sao anh có thể có quan hệ gì với mấy người bọn họ được.

Ông ấy không nghĩ về Tống Thời Thanh không phải vì ông ấy không thích địa vị của Tống Thời Thanh là con của kẻ phản loạn.

Trên thực tế, việc của nhà họ Tống ngoại trừ có ảnh hưởng không tốt đối với cán bộ thì việc của nhà họ Tống đối với bọn họ là trung hạ bần nông thì cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Người nhà bọn họ không có ai đi trên con đường làm quan, sợ cái gì?

Nhưng ông sợ nhà họ Tống coi thường nhà họ, sợ Tống Thời Thanh coi thường con gái mình, lúc đó gây chuyện lại bị chê cười, người không dễ chịu vẫn là con gái ông ấy, con bé là bảo bối trong lòng ông ấy.

Vì vậy Khương Đắc Thắng xua xua tay và nói: "Vậy thì không được, người ta có thân phận là gì, chúng ta có thân phận là gì? Nếu sau này nhà bọn họ được sửa lại án sai và tất cả đều trở về thành phố tiếp tục làm quan lớn, em gái con làm sao xứng đôi được với người ta? Nếu người ta không cần em gái con nữa thì phải làm sao? Không được, không được đâu."

Nghĩ đến đây, Khương Đắc Thắng lại liên tục lắc đầu.

Tuệ Tuệ nhà bọn họ đã phải chịu tổn thương một lần rồi, bọn họ không thể để cô phải tổn thương thêm lần nữa.

Cố Diệp Phi

Khoảng một giờ sau, Khương Đắc Thắng và những người khác về đến nhà.

Vừa mới bước tới cửa nhà, Khương Đắc Thắng đã ngửi thấy mùi thịt. Mùi thơm ngon lập tức lôi kéo con sâu tham ăn trong bụng ra, ông ấy ngửi ngửi hít hít cái mũi và hỏi Phương Quế Chi: "Quế Chi, thịt này là ai nấu? Tại sao nó lại thơm như vậy? Không lẽ là do vợ của Vệ Quốc nấu sao?"

Lưu Ái Đệ nấu ăn không giỏi nên Khương Đắc Thắng loại trừ ra, nếu không phải Lưu Ái Đệ thì sẽ là Lý Tú Cầm.

Muốn hỏi ông ấy tại sao không nghĩ đến người đó là Khương Tuệ Tuệ? Đó là bởi vì từ trước đến nay, ông ấy chưa bao giờ ăn những món ăn do con gái ông ấy nấu, và ông ấy không biết rằng những món ăn do Khương Tuệ Tuệ nấu lại thơm và ngon như vậy.

Phương Quế Chi nhìn vẻ mặt ông ấy và biết ông ấy sẽ không nghĩ ra được, nói: "Con gái nhỏ của ông đã nấu nó."

"Cái gì? Là Tuệ Tuệ nấu à?" Khương Đắc Thắng có vẻ bị sốc, nhanh chóng đẩy cửa ra bằng bàn tay không bị thương của mình, nói: "Vậy thì tôi phải nhanh đi ăn thử xem."

Vừa đẩy cửa ra, Nữu Nữu đang cưỡi con ngựa gỗ nhỏ, liền nháy xuống khỏi ngựa gỗ, vui mừng reo lên: "Ông nội về rồi, ông nội về rồi!"

Khương Đắc Thắng đi đến chỗ Nữu Nữu, ông ấy sờ sờ đầu của Nữu Nữu, còn muốn ôm lấy Nữu Nữu, nhưng Phương Quế Chi đã ngăn ông ấy lại, bà ấy không đồng ý nói: "Ông đã quên những gì bác sĩ đã nói khi xuất viện hay sao?"

Chương 282: Chương 282

Bây giờ mặc kệ là tay bị thương hay tay không bị thương, ông đều không thể dùng sức."

Nữu Nữu rất hiểu chuyện nên tránh sang bên cạnh, khuôn mặt khả ái đáng yêu làm ra dáng vẻ nghiêm túc: "Ông nội, đợi khi nào vết thương của ông khỏi thì ông ôm Nữu Nữu nhé!"

"Ai da, được được được, chờ vết thương ông nội khỏi ông sẽ ôm Nữu Nữu." Khương Đắc Thắng mỉm cười đồng ý.

Hai anh em Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân đi thu dọn đồ đạc, Khương Tuệ Tuệ đi từ trong bếp ra, gọi cha mẹ cô: "Cha, mẹ, hai người về rồi sao? Vừa đúng lúc con đã nấu xong canh xương hầm rồi. Mọi người chờ một lát, con và chị dâu ba xuống dưới dọn lên, chúng ta có thể ăn ngay rồi."

"Ai da, được rồi, không cần vội, cha cũng không đói, Tuệ Tuệ, con cứ từ từ thôi." Khương Đắc Thắng nhìn người đứng ở cửa nhà bếp, ống tay áo hơi xắn lên, để lộ nửa cánh tay như củ sen, tay cầm nồi và thìa, Khương Tuệ Tuệ nở nụ cười trên miệng.

Trong lòng ông ấy lại cảm khái rất nhiều.

Tuệ Tuệ nhà ông ấy lớn lên với vẻ ngoài xinh đẹp, miệng cũng ngọt, cái gì cũng giỏi, từ nhỏ đã được hai vợ chồng nâng niu như bảo bối trong lòng bàn tay. Đối với một cô gái tốt như vậy, Lâm Hồng Bình thậm chí còn từ bỏ hôn ước để kết hôn với Khương Thúc Thúc, hẳn ta đúng thật là có mắt không trông!

Đừng nhìn Khương Đắc Thắng đối xử rất nghiêm khắc với hai đứa con trai của mình, nhưng ông ấy lại là một nô lệ thực sự đối với con gái mình. Ở thời đại mà chủ nghĩa gia trưởng trọng nam khinh nữ cực kỳ nghiêm trọng, thật khó để tìm được một người chiều chuộng con gái như ông ấy.

Phương Quế Chi vừa rót nước, làm ướt khăn mặt và đến lau mặt cho Khương Đắc Thắng. Nhưng Khương Đắc Thắng không chịu để bà ấy làm, còn lẩm bẩm rằng ông ấy chỉ bị thương một tay, còn tay kia thì không sao, sao bây giờ lại làm như ông ấy bị tàn phế vậy, mặt cũng phải để người khác rửa cho.

Ông ấy nhanh chóng lấy lại khăn rồi tự lau mặt.

Phương Quế Chi nói: “Vừa rồi khi ở trong xe bò, không biết ai còn kêu đói không chịu được, về nhà phải ăn cơm ngay lập tức, sao bây giờ lại không đói bụng nữa?”

Nói như vậy cũng đúng, bởi vì buổi sáng phải xuất viện về nhà nên bọn họ không đến bệnh viện lấy cơm để ăn nữa. Bây giờ mới hơn tám giờ sáng. Vẫn còn sớm, nhưng Khương Đắc Thắng không có chút thức ăn nào trong bụng, trên đường về ông ấy cứ nhắc mãi là đói bụng, vậy mà vừa nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, ông ấy lại bảo không nói bụng, bảo cô cứ làm từ từ.

Bị vạch trần, biểu cảm Khương Đắc Thắng ngưng ngừng xấu hổ: “Bà thì biết cái gì? Nếu tôi giục Tuệ Tuệ, con bé vội vàng rồi vô tình bị bỏng thì sao? Tôi đói một lúc cũng không sao.”

Trong lúc hai vợ chồng đang lẩm bẩm nói chuyện với nhau, ba người Khương Tuệ Tuệ, Lưu Ái Đề và Lý Tú Cẩm đã rửa mặt xong.

Cố Diệp Phi

Cả gia đình cũng đã rửa tay và ngồi vào bàn ăn để ăn mì.

Khương Tuệ Tuệ đẩy bát mì lớn nhất có xương ống lớn đến trước mặt Khương Đặc Thắng và nói: "Cha, cha bị thương ở xương cốt, cha cần phải bồi bổ nó. Loại canh nấu từ xương ống này là tốt nhất, cha ăn nhiều một chút nhé."

Thịt trên xương không nhiều, nhưng khi ăn mùi vị lại thơm ngon lạ thường. Hôm nay Khương Tuệ Tuệ dậy sớm và bắt đầu nấu canh xương, lúc này thịt trên xương đã được luộc chín mềm, ăn vào sẽ tan ra trong miệng, nhưng thứ ngon nhất trong xương chính là phần tủy xương bên trong.

Cầm xương ống lên, sau đó mút lấy tủy xương mềm bên trong, ăn đến nỗi trong miệng đầy thịt, hương vị này ngon đến mức hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi.

Còn có món mì nữa, sợi cũng dai, ăn kèm nước dùng ninh từ xương và rắc thêm hành lá nhà trồng thì ngon tuyệt.

Khương Đặc Thắng cắn một miếng lớn, vội vàng nói: "Mì do Tuệ Tuệ nấu rất ngon, thậm chí còn ngon hơn cả mì mà cha đã ăn trong quán vờm quốc doanh."

Chương 283: Chương 283

"Nếu cha thích thì ăn nhiều thêm một chút đi. Vẫn còn một ít mì, lát nữa con sẽ đi lấy." Thấy cha ăn một cách thích thú, Khương Tuệ Tuệ không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng.

Trong nhà vẫn còn một ít bột mì, sau khi tách lúa mì ra có thể chia lại, cho nên hôm nay ăn nhiều hơn một chút cũng không sao. Điều quan trọng nhất là lúc này Khương Đắc Thắng vẫn còn là người bệnh, vì vậy ông ấy không thể ăn ít được.

Lưu Ái Độ cũng liên tục ăn mấy ngum mì mà không thấy nóng, đến khi trong bụng có đồ ăn, cô ta vội vàng nói: "Cha, nếu muốn khen thì không thể chỉ khen mỗi em gái được. Đúng là em gái nấu mì, nhưng cha có biết ai đã đi mua xương không?"

"Thật ra là hôm nay lúc trời còn chưa sáng, con đã đi sang xã Hồng Tinh để mua, hôm qua con nghe người trong xã nói bọn họ muốn mổ heo, Tuệ Tuệ nói cha bị thương đến xương cốt nên phải ăn xương, không phải nói là ăn gì bổ nấy hay sao? Con sợ rằng đi chậm sẽ không mua được xương ngon khi đến đó, kết quả người xã Hồng Tinh chê xương ít thịt nên căn bản là không có ai thèm mua cả." Lưu Ái Độ cười nói.

Bởi vì Khương Đắc Thắng bị thương, khi Khương Tuệ Tuệ nói rằng cô muốn mua xương thì Lưu Ái Độ đã không chút phản đối nào mà xung phong nhận việc đi mua xương.

Trong bát của Khương Tuệ Tuệ không có nhiều mì và cô vốn dĩ cũng không ăn uống nhiều, mặc dù cô thông thả ung dung ăn mì chậm

nhưng cũng không thể chịu được số lượng ít nên cô là người ăn hết trước.

Nghe Lưu Ái Đệ nói xong, cô cũng cười trả lời: "Chị dâu ba nói rất đúng, còn có mì này cũng do chị dâu làm, nếu không con cũng không làm ra được sợi mì dai như vậy."

"Còn có chuyện như vậy sao, xem ra cha phải khen cả vợ của của Vệ Quân nữa." Khương Đắc Thắng nói.

"Còn có chị dâu cả, chị dâu cả cũng giúp chúng con, cha cũng nên khen ngợi chị ấy đi."

Lưu Ái Đệ nói, lại nhớ tới lời Khương Tuệ Tuệ nói với chính mình ngày hôm qua, cô ta trợn tròn mắt nói: "Cha, mẹ, con phải nói, mấy người bà nội và chú hai cũng thật là, lần này cha bị thương nằm viện, bà nội và chú hai cũng không đi bệnh viện xem cha bị thương như thế nào, bọn họ thật vô tâm, mỗi tháng bọn họ còn phải lấy nửa tháng lương của cha chúng ta, theo con mà nói, cho bọn họ mấy người bạch nhãn lang này nửa tháng lương cũng thật là không đáng."

Ai mà dám nói không đúng được, thậm chí có cả người trong thôn đến bệnh viện thăm Khương Đắc Thắng, nhưng bà Khương và Khương Đắc Lợi không đến bệnh viện thăm Khương Đắc Thắng, như vậy thì không thể nào chấp nhận được.

Nhưng thật không may, bọn họ thực sự đã làm được việc như vậy.

Thực ra chuyện này không cần Lưu Ái Đệ nói, người nhà họ Khương ai cũng đều biết rõ. Nhưng khi Lưu Ái Đệ nói ra thì lại khác, Khương Vệ Quân ho khan một tiếng, kéo tay áo vợ ra hiệu cho cô ta đừng nói nữa.

Tuy nhiên, Lưu Ái Đệ hoàn toàn không chú ý đến biểu hiện của hẳn, kéo ống tay áo của cô ta ra khỏi tay Khương Vệ Quân, tiếp tục nói: "Hơn nữa, con cũng nghe từ em chồng rằng cô ấy đã nghe thấy thím hai và bà già Triệu Anh Lai đó nói chuyện với nhau, nói xấu về nhà chúng ta, nói rằng cha chúng ta đáng bị như vậy, và còn hy vọng cha thật sự xảy ra chuyện thì mới tốt."

"Triệu Anh Lai cũng nói rằng tốt nhất là nếu cha xảy ra chuyện gì, thì để mấy người nhà thím hai cướp đi vị trí công nhân chính thức trong nhà máy vận tải cho con trai của thím hai."

Nói đến đây, Lưu Ái Đệ không nhịn được mà nghiến chặt răng.

Cố Diệp Phi

Nhìn xem, đây còn là nói tiếng người hay sao? Cũng may lúc đó cô ta không có ở đó, nếu không cô ta thật sự là sợ nhịn không được sẽ xông tới đánh gãy răng hai bà già này!

Không ngờ đến Lưu Ái Đệ lại đột nhiên nói đến chuyện này, Khương Đắc Thăng và Phương Quý Chi hai người nhìn nhau không nói gì.

Chương 284: Chương 284

Khương Vệ Quân nhăn mặt, nghiêng rằng nói một câu: “Được rồi Ái Đề, em bớt nói vài câu sẽ không có ai coi em là đồ câm đâu.”

Lưu Ái Đề bấu môi, lẩm bẩm một tiếng: “Chuyện vốn dĩ là như vậy.”

Nhưng cô ta cũng không nói thêm gì nữa.

Thật ra Khương Đắc Thắng biết bà Khương không thích ông ấy cho lắm, nhưng ông ấy cũng không có gì để nói, dù sao thì bà Khương cũng là mẹ kế của ông ấy.

Mẹ của Khương Đắc Thắng mất sớm và c.h.ế.t vì khó sinh do tư thế bào thai không đúng khi sinh ra ông ấy, sau đó khi Khương Đắc Thắng mới hơn một tuổi, cha ông ấy đã cưới bà Khương, chủ yếu là để giúp chăm sóc ông ấy ở nhà.

Khi đó, Khương Đắc Thắng vẫn còn trẻ, nhưng với tính tình của cha ông ấy, cho dù ý định ban đầu của họ là như vậy, thì cũng sẽ là một người sẽ đối xử tốt với vợ mình.

Không đến hai năm sau, bà Khương sinh ra Khương Đắc Lợi.

Nhưng điều kỳ lạ là, ông nội Khương dường như không thích đứa con trai nhỏ này, mỗi khi nhìn thấy Khương Đắc Lợi, ông ấy không bao giờ cho sắc mặt tốt, và ông ấy sẽ cho Khương Đắc Thắng bất cứ điều gì ngon mà ông ấy mang về nhà, cho đến sau này, cũng không có gì ngạc nhiên khi Khương Đắc Thắng được giao cho vị trí công nhân chính thức trong nhà máy vận tải.

Khương Đắc Thắng chưa bao giờ có thể hiểu tại sao cha mình lại bất công như vậy, rõ ràng tất cả đều là con trai của ông ấy. Khi ông ấy còn nhỏ, mọi thứ ở nhà đều dành cho ông ấy, có đồ ngon thì cho ông ấy ăn, quần áo mới thì ông ấy mặc, Khương Đắc Lợi chỉ nhặt lại những bộ quần áo cũ của ông ấy để mặc.

Sau đó, khi cha ông ấy qua đời, lúc bà Khương muốn phân nhà, bà ấy đã khóc lóc với ông ấy rằng từ khi bà ấy lấy cha ông ấy thì chưa từng có ngày nào được sống tốt, hiện tại bà ấy cũng không nhận được thứ gì, ngay cả vị trí công nhân chính thức cũng thuộc về Khương Đắc Thắng.

Kết hôn với cha ông ấy nhiều năm như vậy cho dù không có công lao thì cũng có vất vả, ông ấy không thể nhẫn tâm như cha mình không cho bà ấy thứ gì.

Mặc dù Khương Đắc Thắng không thích bà ấy vì chuyện của Khương Tuệ Tuệ, nhưng khi ông ấy nghĩ về những đau khổ mà bà Khương và con trai bà ấy đã phải chịu khi cha ông ấy còn sống, có lẽ đó là cách để bù đắp cho sự hà khắc của cha ông ấy đối với hai mẹ con bà Khương, từ nhỏ trong lòng ông ấy đã băn khoăn việc đó nên đã đồng ý đưa cho bọn họ một nửa số tiền lương mỗi tháng.

Khi Lưu Ái Đệ nói, Lý Tú Cầm thấy sắc mặt của Khương Đắc Thắng thay đổi, cô ấy nhanh chóng chuyển chủ đề nói: "Chúng ta vẫn chưa nói với em hai về vết thương của cha, lát nữa con có nên gọi điện thoại báo trước cho cô ấy một tiếng hay không? Nếu không ngày mai cô ấy sẽ bị dọa sợ mất."

Phượng Quế Chi lắc đầu nói: "Không cần, chờ ngày mai con bé đến thì nói sau, vết thương của cha con cũng không nghiêm trọng. Nếu bây giờ gọi điện cho con bé, con bé không thấy được người, khéo có khi lại suy nghĩ nhiều, khoong biết lại lo lắng thành cái dạng gì, có chuyện gì thì để mai con bé qua rồi nói."

Ở đây có một phong tục là con gái gả ra ngoài phải quay về nhà mẹ đẻ ăn tết Đoan Ngọ, vì vậy chị hai của Khương Tuệ Tuệ, Khương Vệ Bình, sẽ đến đây vào ngày mai.

Khương Vệ Bình mang thai vào cuối năm ngoái và ước tính cô ấy sẽ sinh vào tháng sau.

Cố Diệp Phi

Sau khi Lý Tú Cầm nhắc đến một câu như vậy, cả nhà đều chuyển chủ đề sang người Khương Vệ Bình, Lý Tú Cầm nói: "Không biết em hai sẽ sinh con trai hay sinh con gái."

Khương Tuệ Tuệ nhéo khuôn mặt tròn trịa đáng yêu của Nữu Nữu khi cô bé đang ngồi bên cạnh ngoan ngoãn ăn mì, cô cười nói: "Sinh một cô con gái cũng rất tốt, sinh một cô con gái đáng yêu như Nữu Nữu vậy, như vậy con rất thích."

Chương 285: Chương 285

Phượng Quế Chi sau khi nghe xong liền mỉm cười và tức giận nói: "Nếu con thích thì con nên nhanh chóng tìm đối tượng để sinh cho mẹ một cháu gái nhỏ. Nếu để mẹ nói, đứa con đầu lòng của chị gái con thì tốt hơn là sinh con trai, mẹ chồng của con bé nhìn có vẻ hơi gia trưởng trọng nam khinh nữ, nếu chị con sinh con gái, sợ chị con ở nhà sẽ không sống nổi."

Người mẹ là người đau lòng con nhất, Phượng Quế Chi tất nhiên là muốn đặt mình vào vị trí của con gái để suy nghĩ.

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, muốn chỉ trích thói xấu gia trưởng trọng nam khinh nữ, nhưng sau khi nghĩ lại, cô lại kiềm chế không nói. Bây giờ có nhiều người gia trưởng trọng nam khinh nữ nên cô cũng chỉ lo được xung quanh địa bàn gia đình mình.

Lý Tú Cẩm nói: "Bụng của em hai nhô cao, khác hẳn với lúc con mang thai Nữu Nữu, con nghĩ đứa bé này có thể là con trai."

Sau khi ăn mì xong, Lưu Ái Đệ và Lý Tú Cẩm đi rửa bát đĩa, Phượng Quế Chi gọi Khương Tuệ Tuệ đến, chia một nửa số táo, chuối và lê trong giỏ trái cây và đặt chúng vào giỏ tre của mình.

Đưa nó cho Khương Tuệ Tuệ và nói: "Tuệ Tuệ, con hãy mang những thứ này đến nhà của thanh niên trí thức Tống đi."

Khương Tuệ Tuệ nhận lấy cái giỏ và nở nụ cười gật đầu: "Dạ, được."

Khi Khương Tuệ Tuệ đến nhà họ Tống, nhà họ Tống đã mở cửa sân, bà nội Tống đang ngồi ở trong sân phơi nắng.

Ánh nắng chói chang chiếu lên người bà cụ, mái tóc đen trắng hỗn hợp được xõa xoã ra, có lẽ bà ấy vừa gội đầu xong, đang đợi phơi khô rồi mới buộc lại.

Khương Tuệ Tuệ đi đến cổng sân và gọi vào trong: "Bà ơi, cháu đến để gặp bà này."

Giọng nói của cô ngọt ngào lạ thường, cộng với khuôn mặt xinh đẹp này, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta thích rồi. Bà nội Tổng đã phơi nắng được một lúc nên bà ấy hơi buồn ngủ và suyt chút nữa là ngủ thiếp đi.

Cố Diệp Phi

Bất ngờ nghe thấy giọng nói của Khương Tuệ Tuệ, bà ấy nhanh chóng ngược mắt nhìn sang, thấy Khương Tuệ Tuệ đang đi về phía bà ấy với một cái giỏ tre trên tay. Khi đến gần hơn, bà ấy mới thấy trong giỏ còn có một ít lê, táo và chuối.

Không đợi bà nội Tổng hỏi, Khương Tuệ Tuệ đã nói: "Bà ơi, đừng bảo cháu lấy lại những trái cây này mang về. Đây là nhiệm vụ mà mẹ cháu giao cho cháu, nếu bà không chịu nhận, cháu sẽ rất khó xử khi quay về giao nhiệm vụ. Ở nhà cháu vẫn còn một ít, cái này là mang một ít đến đây cho bà và ông nội Tổng ăn thử."

Sau đó, cô lại liếc mắt nhìn quanh một lượt và hỏi: "Mấy người ông nội Tổng đâu rồi ạ?"

Những gì bà nội Tổng định nói thì đều bị Khương Tuệ Tuệ giành nói trước. Bà ấy chỉ có thể giận liếc nhìn cô một cái, trên mặt có chút bất đắc dĩ, nhưng Khương Tuệ Tuệ đã nói như vậy nên bà ấy chỉ còn cách nhận trái cây.

Thấy Khương Tuệ Tuệ hỏi về ông nội Tổng và những người khác, bà ấy nói: "Ông nội Tổng của cháu đã ra ngoài đi dạo một chút. Lần

trước không phải cháu đã nói với ông ấy rằng nên ra ngoài đi dạo sau khi ăn xong để tiêu hóa thức ăn, làm như vậy thì thân thể mới tốt lên được hay sao? Đừng nhìn lúc đó ông ấy không nói gì nhiều, nhưng ông ấy thực sự nhớ kĩ những gì cháu nói. Mấy ngày hôm nay, mỗi khi ăn cơm xong, ông ấy đều phải ra ngoài đi dạo một chút."

"Vốn dĩ là ngày nào bà cũng đi cùng ông ấy, nhưng hôm nay bà vừa mới gội đầu xong nên không đi cùng ông ấy được."

Bà nội Tống đi tìm dây buộc tóc, định cột lại mái tóc khô của bà ấy, lại vừa nói: "Thằng nhóc Thời Thanh đó đã đi lên núi. Thằng bé nói rằng kể từ lần trước thằng bé bắt được trâu rừng, cái bẫy mà thằng bé làm trên núi đã không bắt được con mồi nào nữa, vì vậy thằng bé muốn đổi sang nơi khác."

Nghe thấy Tống Thời Thanh không có ở nhà, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy trong lòng mình có chút mất mát.

Chương 286: Chương 286

Khi Phương Quế Chi bảo cô đến nhà họ Tống để đưa trái cây, lý do chính khiến cô rất vui là sau khi đến nhà họ Tống, cô có thể nhìn thấy Tống Thời Thanh.

Mặc dù bọn họ mới chỉ gặp nhau ngày hôm qua.

Kể từ khi Tạ Phương Hoa nói những lời đó với cô, cô ngày càng chắc chắn rằng Tống Thời Thanh cũng thích cô. Cô là người tương đối thẳng thắn trực tiếp, cô cảm thấy hai người đã thích nhau thì nên mở lòng với nhau, cho đối phương biết tình cảm của người còn lại.

Cô đã tìm kiếm cơ hội trong hai ngày qua, nghĩ rằng không bằng nói rõ với Tống Thời Thanh.

“Vâng.” Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, nhận lấy dây buộc tóc và lược từ tay bà nội Tống, nói: “Bà ơi, để cháu chải tóc cho bà.”

Cố Diệp Phi

Tuy tóc bà nội Tống bạc nhiều nhưng chất lượng tóc rất tốt. Sờ lên cảm thấy mềm mại và dẻo dai. Cô cầm lấy chiếc lược sừng trâu, chải đầu rồi dùng dây chun buộc lại.

Ánh nắng mặt trời len lỏi qua bóng cây hắt lên người hai người, mọi thứ xung quanh trở nên thật dịu dàng. Tình huống này đẹp như một bức tranh.

Một bên vừa buộc tóc cho bà nội Tống, một bên Khương Tuệ Tuệ vừa nói: “Bà ơi, tóc bà mượt thật đấy.”

Bà nội Tổng cười khẽ lắc đầu: "Bà già rồi, không thể giống trước đây nữa, tóc của bà trước đây dày và dài, bây giờ thì khắp nơi đều là tóc bạc rồi."

Khuôn mặt nhỏ của Khương Tuệ Tuệ nhú lại, lắc đầu nói: "Bà nội mới là không già."

Sau khi chải tóc xong, Khương Tuệ Tuệ lại lấy một quả táo khác. Màu đỏ của quả táo ở thời đại này là màu đỏ đặc, không giống với loại quả được bán trong cửa hàng hoa quả sau này, rất nhiều quả đều có sáp, khi ăn táo nhất định phải gọt bỏ vỏ, nếu không ăn vào sẽ dính một ngụm sáp.

Khi muốn ăn táo, tốt nhất không nên gọt vỏ mà nên ăn cả vỏ. Bởi vì có nhiều vitamin, khoáng chất và chất xơ trong vỏ táo hơn trong thịt táo.

Cô cũng không định gọt vỏ táo mà là đi tới bếp trước, múc một thìa nước từ trong bình nước ra, rửa qua rửa lại quả táo cho sạch sẽ, tìm một cái thớt và một con dao làm bếp, đặt lên trên bàn. Táo được cắt thành miếng nhỏ, thuận tiện hơn khi ăn.

Cô không kìm lòng được nên trong khi cắt quả táo đã ăn một miếng nhỏ trước.

Được, hương vị cũng khá ổn, rất ngọt, nhiều nước và có chút xốp, không phải loại táo đặc biệt giòn. So với táo giòn, Khương Tuệ Tuệ thích ăn táo có phần hơi xốp một chút, một ưu điểm khác của táo xốp là người già răng kém, ăn táo xốp thì sẽ dễ nhai hơn.

Sau khi cắt táo xong, Khương Tuệ Tuệ đặt chúng vào một cái bát nhỏ và mang ra ngoài: "Bà ơi, bà ăn thử đi, những quả táo này khá ngọt."

Bà nội Tổng nghe Khương Tuệ Tuệ nói liền lấy một miếng táo cho lên miệng, vừa cắn một cái, trong ánh mắt lóe lên, cười nói một câu: "Thật là ngọt quá đi."

Vẻ mặt của bà ấy khiến Khương Tuệ Tuệ có chút buồn bã, bà nội Tổng trước đây đã từng sống như thế nào, hiện tại bà ấy đang sống như thế nào? Bà ấy thậm chí đã rất lâu rồi không được ăn trái cây.

Bà nội Tổng sau khi ăn hai ba miếng thì ngừng ăn, nói rằng bà ấy sẽ ăn sau khi ông nội Tổng và Tổng Thời Thanh quay lại, bà ấy nên để dành một ít táo ngon như vậy cho bọn họ.

Nhắc đến ông nội Tổng, bà nội Tổng mới nhớ đến một chuyện, đó là miếng thuốc dán mà Khương Tuệ Tuệ nhờ Tổng Thời Thanh mang về ngày hôm qua.

Bà nội Tổng nắm tay Khương Tuệ Tuệ, đôi bàn tay già nua đầy nếp nhăn đó nhẹ nhàng vuốt ve đôi tay gầy guộc không xương của Khương Tuệ Tuệ, hai người thân thiết với nhau như bà nội và cháu gái ruột.

"Đúng rồi Tuệ Tuệ, bà còn có một việc muốn cảm ơn cháu. Miếng thuốc dán mà cháu nhờ Thời Thanh gửi đến hôm qua, ông nội Tổng của cháu hôm nay đã dán rồi. Ông ấy nói sau khi dán vào, thắt lưng của ông ấy cảm thấy không tệ lắm, hơn nữa hiệu quả còn rất tốt." Bà nội Tổng nói.

Chương 287: Chương 287

Khương Tuệ Tuệ đã đoán được rằng những thứ được hệ thống gửi đến chắc chắn là đồ tốt, nhưng lúc này bà nội Tống nói như vậy cô vẫn không nhịn được mà vui mừng: "Thật sự như vậy sao, điều đó thực sự là quá tốt."

Bà nội Tống lại nói thêm: "Tuệ Tuệ, bà nội lại muốn nhờ cháu giúp một việc, sau khi cha cháu có thể đi làm, nếu còn có thể mua loại thuốc cao dán này, phiền ông ấy mang thêm cho chúng ta một ít được không?"

"Đương nhiên là được rồi, bà nội, cái này có gì mà làm phiền với không làm phiền." Khương Tuệ Tuệ vội vàng không ngừng gật đầu.

Khương Tuệ Tuệ ban đầu muốn đợi Tống Thời Thanh trở lại, sau đó tận dụng để nói chuyện cởi mở và thành thật với anh, nhưng chờ đến trưa, Tống Thời Thanh vẫn chưa quay lại, vì vậy cô phải đi về trước.

Cố Diệp Phi

Dù sao hai nhà cũng gần nhau, lần này không hỏi được thì lần sau hỏi lại.

Sau khi tạm biệt bà nội Tống, Khương Tuệ Tuệ đi bộ về nhà. Khi cô chuẩn bị về đến nhà, cô tình cờ gặp Lưu Ái Đề trên đường, Lưu Ái Đề vừa mới giặt quần áo trở về, sau khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, cô ta nhanh chóng chạy đến bên người Khương Tuệ Tuệ và đi cùng cô.

"Vừa rồi đại đội trưởng đã thông báo, cô có nghe thấy không?" Lưu Ái Đề hỏi.

Khương Tuệ Tuệ lắc đầu: "Tôi không chú ý đến nó, thông báo cái gì vậy?"

"Nghe nói trưa mười hai giờ tập trung ở sân phơi thóc, tất cả người trong đại đội chúng ta đều phải đến đó, nghe nói tháng này sẽ bình chọn người lao động tiêu biểu và công bố danh sách được giới thiệu với các trường Đại học công nông binh lần này." Lưu Ái Đề nói.

Thật ra lúc thông báo, cô ta đang giặt quần áo bên bờ sông, cô ta cũng không nghe thấy gì, lúc trở về cô ta mới nghe thấy người khác nói.

Lúc này, cô ta tình cờ gặp em chồng nên mới hỏi: "Tôi biết về Đại học công nông binh, nhưng còn người lao động tiêu biểu thì sao? Từ lúc nào mà đại đội chúng ta có người lao động tiêu biểu vậy?"

Lưu Ái Đề không hiểu, nhưng Khương Tuệ Tuệ thì có, cô hiểu rất rõ.

Khóe miệng cô cong lên một nụ cười quyến rũ, cô thầm nghĩ rằng cuối cùng cũng đến lúc phải giải quyết mối thù với Khương Thúy Thúy và những người khác.

Lưu Ái Đề thấy cô em chồng im lặng không nói lời nào, lại đột nhiên nở một nụ cười thâm hiểm, nhìn qua có vẻ rất dọa người. Cô ta đưa tay xoa xoa chỗ da gà trên người, cau mày nói: "Em gái, sao cô chỉ cười như vậy mà không nói chuyện, như vậy trông thật đáng sợ. Nói chuyện đi..."

Khương Tuệ Tuệ hoàn hồn lại và nhìn Lưu Ái Đề một chút, nụ cười trên môi lại như gió xuân.

Cô nhướng nhướng mày nhìn Lưu Ái Đề, cười nói: "Người lao động tiêu biểu, đúng như tên gọi, là người làm việc siêng năng nhất, nhất định là do đại đội trưởng tự mình tuyển chọn. Không phải thông báo sẽ tập hợp mọi người để họp sao, đến lúc đó chị sẽ biết, gấp gấp làm gì."

Nói xong lời này, Khương Tuệ Tuệ bước đi nhanh chóng, mở cửa sân và bước vào.

Lưu Ái Đề gần như là bị cái nhướng mày của Khương Tuệ Tuệ làm cho mất hồn, cô ta trơ mắt không quay lại cho đến khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ bước vào cửa.

Cô ta lắc đầu lẩm bẩm: "Không hiểu sao cô gái này lại lớn lên xinh đẹp như vậy..."

Nói xong, cô ta lại vỗ trán một cái, lập tức nhận ra: "Người làm việc siêng năng nhất? Chẳng lẽ là mình sao?"

Đang nghĩ ngợi, Lưu Ái Đề cảm thấy cũng có thể, mừng rỡ xông vào phòng, kéo Khương Vệ Quân đang ngủ trên giường lên, kêu kêu quát quát nói: "Vệ Quân, Vệ Quân, để em nói cho anh biết chuyện này, em sắp được chọn làm người lao động tiêu biểu!"

Khương Vệ Quân đã ở bệnh viện chăm sóc Khương Đặc Thắng trong hai ngày qua, và hẳn ta vẫn còn buồn ngủ khi quay trở về, hẳn ta cau mày trước tiếng ồn của Lưu Ái Đề, quay người tiếp tục ngủ, lẩm bẩm vài câu: "Cái gì mà người lao động tiêu biểu..."

Chương 288: Chương 288

Lưu Ái Đệ đập vào trán hấn một cái: "Thật ngu ngốc, anh thậm chí còn không biết người lao động tiêu biểu là gì! Nó có nghĩa là một người chăm chỉ và có năng lực. Không lẽ em không chăm chỉ hay sao, em không thể làm hay sao? Người lao động tiêu biểu lần này nhất định phải là em!"

Nghĩ đến đây, Lưu Ái Đệ càng thêm chắc chắn. Thấy Khương Vệ Quân chỉ biết ngủ không chia sẻ niềm vui với mình, cô ta lại làm theo thói quen mím môi ậm ừ của em chồng nên cũng ậm ừ một tiếng.

Trước tiên ra sân phơi quần áo đã giặt sạch, sau đó chạy vào trong nhà, lôi chiếc váy mới mà cô ta mặc khi kết hôn với Khương Vệ Quân, thay vào và chờ đến lúc lên trước toàn bộ đại đội để nhận thưởng.

Cô ta chính là người lao động tiêu biểu! Thật là vinh dự! Tinh thần và vẻ bề ngoài nhất định phải thật tốt mới được!

Đến khi giữa trưa, sân phơi lúa đã chật kín người. Ngoài trừ Trương Cúc Hoa và Triệu Anh Lai nằm liệt giường và không thể đến vì bị chó cắn, tất cả mọi người của đại đội thứ nhất xã Nguyệt Phượng Loan và những thanh niên trí thức đều đã đến đông đủ.

Khương Đắc Thắng cũng đến, mặc dù trên tay ông ấy vẫn quấn băng, nhưng chỉ cần ông ấy chú ý cẩn thận không để bị người khác va vào thì sẽ không có gì to tát.

Khi mọi người nhìn thấy Khương Đắc Thắng, rất nhiều người đã tiến tới an ủi với ông ấy, nói rằng ông ấy là một người tốt thì sẽ được ông trời phù hộ, không có việc gì thì tốt rồi, không có việc gì thì tốt rồi.

Khương Đắc Thắng cảm ơn sự quan tâm của từng người một, nhưng Khương Đắc Lợi đứng từ xa quan sát, không tiến tới nói chuyện với ông ấy.

Khương Tuệ Tuệ đứng bên cạnh Phương Quế Chi, nhưng ánh mắt của cô lại xuyên qua đám đông, và rơi vào trên người Tống Thời Thanh, người đang đứng ở cuối đám đông.

Bọn họ là người trong xã nên đứng ở phía trước, còn người nhà của Tống Thời Thanh là bị trừng phạt nên đứng ở phía sau.

Hôm nay Tống Thời Thanh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, viền áo dính một ít bùn đất, Khương Tuệ Tuệ đoán rằng anh đã vội vã đến đây ngay sau khi xuống núi.

Bà nội Tống cũng nhìn thấy vết bùn trên vạt áo của anh, đưa tay vỗ nhẹ vào quần áo của anh, không biết đã nói cái gì. Tống Thời Thanh lắc đầu với bà nội Tống, ý bảo bà ấy đừng bận rộn nữa, tự mình lấy khăn thấm mồ hôi rồi vỗ nhẹ vào quần áo.

Bùn là bùn khô, vỗ vài cái là sạch sẽ rồi.

Ánh mắt của anh cũng lướt qua đám đông, dừng lại ở thân hình quyến rũ và động lòng người nhất. Cô vẫn mặc chiếc áo dài màu vàng rực rỡ, với chiếc eo thon thả và chỉ cần dùng một tay là có thể ôm hết.

Khi anh nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh.

Ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung, dây dưa quấn lấy nhau.

Cố Diệp Phi

Theo như những gì Tổng Thời Thanh có thể nhìn thấy, dường như không có đám đông ồn ào nào ở đây, khung cảnh xung quanh giống như đã mờ đi, chỉ còn chỗ cho khuôn mặt thanh tú trắng như sữa đó. Cô dường như đã nhận ra ánh mắt của anh, khóe miệng nhếch lên, trong mắt lộ vẻ vui mừng.

Tuy Tổng Thời Thanh ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào như ăn kẹo.

Đúng lúc này, Lưu Ái Đệ, người đang đứng bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, đưa tay ra, vỗ vai Khương Tuệ Tuệ, hạ giọng và thì thầm vào tai cô: "Em gái nhỏ, nhìn bộ quần áo tôi đang mặc này thế nào? Nó cũng không tệ lắm đúng không? Khi tôi lên sân khấu để nhận thưởng thì có đủ trang trọng không?"

Khương Tuệ Tuệ phải định thần lại và nhìn về phía Lưu Ái Đệ bên cạnh.

Quần áo của Lưu Ái Đệ là màu xanh xám, trông không bắt mắt lắm, nhưng còn rất mới, thoát nhìn được bảo quản rất tốt.

Nhưng không quan trọng là cô ta mặc quần áo gì, Khương Tuệ Tuệ thấy cũng thật kỳ lạ, cô không biết tại sao Lưu Ái Đệ khi nghe tin về việc người lao động tiêu biểu, cô ta lại nhất định cho rằng là bản thân cô ta được thưởng vậy chứ?

Chương 289: Chương 289

Khương Tuệ Tuệ sợ lát nữa Lưu Ái Độ nghe được người lao động tiêu biểu không phải cô ta thì sẽ rất thất vọng, nên khi ở nhà cô đã nhắc nhở cô ta không nên quá tự tin.

Nhưng Lưu Ái Độ hoàn toàn không hiểu cô muốn bày tỏ điều gì, cô ta vẫn rất đặc chí tự mãn.

Khương Tuệ Tuệ thấy bất đắc dĩ: "Chị dâu, chị có chắc chắn rằng chị sẽ là người được chọn hay không?"

Lưu Ái Độ gật gật đầu và nói chắc chắn: "Đương nhiên, nếu không phải tôi thì còn có thể là ai? Không lẽ tôi không đủ siêng năng hay sao? Khi còn là con gái thì tôi là người siêng năng nhất trong mười dặm tám thôn!"

Khương Tuệ Tuệ không nói thêm gì nữa, bây giờ còn có thể biết nói cái gì, Lưu Ái Độ đã chắc chắn như vậy thì cô cũng chỉ biết chiếc váy này rất đẹp, cô ta mặc vào rất trang trọng, so với những quần áo mà cô ta mặc thường ngày thì đẹp hơn nhiều.

Lưu Ái Độ được em chồng xinh đẹp nhất trong cả nhà khen thì trong lòng thấy rất vui vẻ.

Ánh mắt của Khương Tuệ Tuệ rơi vào đội thanh niên trí thức và thấy Đàm Thiên Vĩ đang đứng ở phía trước. Có lẽ anh ta đã nhận được tin tức từ Khương Thúy Thúy, biết được trong danh sách của đại đội trưởng, cho dù đó là người lao động tiêu biểu hay một vị trí trong Đại học công nông binh thì cũng đều là của anh ta.

Hôm nay anh ta cũng đặc biệt dọn dẹp một chút, mặc bộ quần áo mới nhất, trông anh ta đẹp hơn bình thường rất nhiều. Anh ta đứng thẳng lưng, như thể anh ta là người chiến thắng.

Ngoài ra, đối với hai vị trí hôm nay, anh ta đã chuẩn bị rất nhiều. Anh ta đã bắt đầu chuẩn bị cho việc này từ hơn hai tháng trước. Hủy hoại thanh danh của một cô gái nhỏ, khiến cô gái nhỏ phải nhảy sông tự tử, còn anh ta thì vui vẻ đi học đại học.

Khương Tuệ Tuệ nghĩ về việc này, một tia chế nhạo hiện lên trong mắt cô.

Lúc này, Trần Chí Mẫn và Lục Xu từ đội thanh niên trí thức nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, bọn họ vẫy vẫy tay với Khương Tuệ Tuệ và nhin không được mà kêu lên một tiếng: "Tuệ Tuệ!"

Khương Tuệ Tuệ hồi phục lại tinh thần, mím môi và mỉm cười với hai người bọn họ.

Khi bọn họ định nói thêm điều gì đó, đại đội trưởng đã đến. Đại đội trưởng cầm trong tay một cái loa phóng thanh, hướng về phía đám người ồn ào ở dưới mà nói: "Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút đi!"

"Lần này tôi triệu tập mọi người đến đây để mở cuộc họp chủ yếu là để nói về hai việc, việc thứ nhất là ngày mai lễ hội Tết Đoan Ngọ kết thúc, chúng ta sẽ trở lại với làn sóng cách mạng. Chúng ta phải giữ vững tinh thần và chiến đấu không sợ khó, không sợ khổ vì vụ thu hoạch lúa mì!"

Cố Diệp Phi

Giọng nói của đại đội trưởng vang lên qua loa truyền đến tai mọi người.

Mọi người nín thở lắng nghe.

"Mọi người đều biết rằng giông bão rất có thể xảy ra vào thời điểm thu hoạch lúa mì hàng năm. Chúng ta không biết thời tiết năm nay sẽ như thế nào, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nhân lúc thời tiết còn tốt thì nhanh chóng thu hoạch, thu hoạch lúa mì sớm một chút thì cũng có thể yên tâm, sau khi chúng ta đóng thuế, mỗi hộ có thể sẽ có nhiều hơn một chút, mọi người có thể làm được không!"

"Có thể!" Nói đến việc có thể phân phát thêm cho mỗi hộ một ít lúa mì, tất cả mọi người đều rất vui mừng, từ "có thể" to đến mức lẫn át cả giọng nói của đại đội trưởng khi đã dùng loa.

Nói một số từ mang tính cách mạng trước mỗi bài phát biểu để truyền cảm hứng cho mọi người cũng là một chiêu phổ biến được các nhà lãnh đạo sử dụng. Như vậy, đại đội trưởng nói xong những lời này, liền bắt đầu nói sang chuyện khác, cũng là tiêu điểm của ngày hôm nay.

Đại đội trưởng nói: "Một vấn đề khác đã được quyết định khi các trưởng ban của chúng ta tổ chức một cuộc họp với nhau.

Chương 290: Chương 290

Để nâng cao sự nhiệt tình của mọi người đối với công việc, đại đội của chúng ta dự định mỗi tháng sẽ chọn ra một người lao động tiêu biểu, là người làm việc chăm chỉ nhất và làm nhiều việc nhất trong tháng, bất kể là thành viên của đại đội chúng ta hay là một thanh niên trí thức, chỉ cần là người có năng lực nhất thì đều có thể được là người lao động tiêu biểu!"

"Đương nhiên, loại khen thưởng này cũng không phải là không có gì, trong thôn mỗi tháng đều có thể bầu ra một người lao động tiêu biểu, người lao động tiêu biểu này mỗi tháng có thể được thưởng thêm mười lăm điểm lao động!"

Một điểm lao động là hai mươi xu, mười lăm điểm lao động thì chính là ba tệ, có thể mua được hai cân thịt heo đấy!

Ai lại không muốn nhận tiền miễn phí chứ? Thông thường, mọi người sẽ chỉ kiếm được hai hoặc ba điểm công việc mỗi ngày, mười lăm điểm công việc là đủ để làm việc trong vài ngày. Sau khi nghe thấy việc này, tất cả mọi người đều rất quan tâm hứng thú.

Đồng thời, mọi người cũng rất tò mò không biết người lao động tiêu biểu lần này sẽ là ai.

Đại đội trưởng nói tiếp tục nói: "Ngoài việc người lao động tiêu biểu này, còn có một điều mà thanh niên trí thức quan tâm nhất, đó là danh sách đề cử vào Đại học công nông binh năm nay! Xã chúng ta chỉ có hai vị trí, chúng ta có một vị trí và đại đội hai một vị trí, nên mỗi năm đại đội chúng ta chỉ có thể chọn ra một người."

Cố Diệp Phi

“Năm nay cũng thật trùng hợp, vị trí đề cử đi học Đại học công nông binh và danh hiệu người lao động tiêu biểu đều thuộc về cùng một người, đó chính là Đàm Thiên Vĩ, thanh niên trí thức Đàm!”

Khi đại đội trưởng nói ra tên Đàm Thiên Vĩ, hiển nhiên là tất cả mọi người trong nhóm thanh niên trí thức đều rất ngạc nhiên, bọn họ như thế nào cũng không đoán được rằng Đàm Thiên Vĩ sẽ được danh hiệu người lao động tiêu biểu, và thậm chí lần này anh ta còn được vị trí đề cử đi học Đại học công nông binh!

Trong toàn bộ đội thanh niên trí thức, Đàm Thiên Vĩ không được coi là nổi bật ưu tú.

Nhưng khi đại đội trưởng nói "Mọi người có phản đối gì hay không", cho dù trong lòng không phục, bọn họ cũng không thể nói gì trước mặt nhiều người như vậy.

Có thể sẽ bị buộc tội ghen tị với Đàm Thiên Vĩ và muốn có được một suất vào Đại học công nông binh.

Lưu Ái Đệ hiển nhiên cũng không ngờ rằng người lao động tiêu biểu lại là Đàm Thiên Vĩ, cô ta tức giận nghiến răng nghiến lợi, nhỏ giọng chửi rủa: "Vớ vẩn! Người lao động tiêu biểu sao có thể là thanh niên trí thức Đàm đó? Anh ta làm việc thì dong dong dài dài, còn không làm việc nhanh nhẹn bằng tôi. Trước đây còn cố ý tung tin đồn về em chồng, thật không biết xấu hổ, ai đã chọn ra người này vậy?!"

Giữa những lời phàn nàn của Lưu Ái Đệ, Khương Tuệ Tuệ tiến lên vài bước, đi đến trước đám đông, cô ngẩng đầu nói với đại đội trưởng: “Chú đại đội trưởng, tôi phản đối với lần tuyển chọn này.”

Dáng người cô uyển chuyển thướt tha, đứng ở phía trước mọi người, khuôn mặt ửng hồng tràn đầy kiên định cùng với quyết tâm.

Trên thực tế, đại đội trưởng ở thời đại này là người nắm quyền tuyệt đối ở toàn bộ đại đội, mặc dù bình thường đội trưởng rất lắm lời, nhưng trong đại đội cũng sẽ không có ai chất vấn những chuyện này ở trước mặt nhiều người như vậy, cùng lắm thì cũng chỉ nói riêng với nhau mấy câu.

Vì vậy, khi Khương Tuệ Tuệ đến trước mặt và nói rằng cô có ý kiến phản đối, trong lòng Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi có chút cảm thấy sợ hãi, sợ đứa nhỏ này nhất thời xúc động, nói ra mấy lời không tốt.

Khương Đắc Thắng muốn đi gọi Khương Tuệ Tuệ trở lại, nhưng Phương Quế Chi đã ngăn ông ấy lại.

Bà ấy lắc đầu với Khương Đắc Thắng, thực ra bà ấy cũng không phục với việc Đàm Thiên Vĩ có được danh hiệu người lao động tiêu biểu và có được vị trí đề cử đi học Đại học công nông binh.

Chương 291: Chương 291

Tại sao người có nhân cách kém như thế lại có thể đi học đại học, còn những thanh niên trí thức với nhân phẩm tốt lại không thể đi?

Trước hết xem con gái nói cái gì, nếu thật sự không được, vậy thì bà ấy sẽ giúp con gái nói chuyện.

Đại đội trưởng cũng có chút kinh ngạc, nhưng sau khi kinh ngạc thì rất nhanh liền phản ứng lại, trịnh trọng nghiêm túc hỏi: "Tuệ Tuệ? Được rồi, có gì phản đối cháu có thể lên tiếng, chúng ta sẽ cùng thảo luận."

Người dân trong xã cũng không phải là không có tiếng nói, với tư cách là đại đội trưởng, ông ấy cũng phải tiếp thu ý kiến của quần chúng lao động với tinh thần cởi mở.

Khương Tuệ Tuệ nói: "Chú đại đội trưởng, trước hết cháu muốn hỏi, danh sách này có thực sự được mọi người chọn ra cùng nhau hay không? Hay nó chỉ được chọn bởi một người?"

Thường thì đội trưởng phải quán xuyến một số việc trong thôn, lại phải đi họp trên huyện nên khá bận rộn. Sau khi cuộc họp ủy ban thôn quyết định chọn một người lao động tiêu biểu, đại đội trưởng đã giao nó cho Khương Đắc Lợi để ông ta lựa chọn, nói với ông ta rằng ông ta phải lựa chọn cẩn thận, chọn người làm việc nhiều nhất trong đội và là người cuối cùng rời đi khi làm việc.

Không chỉ vậy, mà cả chỉ tiêu vào Đại học công nông Binh cũng do Khương Đắc Lợi bầu chọn. Chỉ là những năm trước ông ta đưa ra hai

ba danh sách, mọi người tổ chức họp để chọn ra danh sách phù hợp nhất.

Trước đây, ông ta cũng đã chọn những thành viên trong đội thanh niên trí thức tương đối tốt, vì vậy đại đội trưởng cũng tin tưởng Khương Đắc Lợi trong vấn đề này.

Hơn nữa, có một lý do khác để chọn Đàm Thiên Vĩ lần này.

Mặc dù Đàm Thiên Vĩ có vẻ ngoài trông bình thường, nhưng gần đây đại đội trưởng nhận thấy rằng anh ta là một người nhiệt tình hơn và thường giúp ủy ban thôn một số công việc, không chỉ đại đội trưởng nghĩ như vậy mà một số người trong ủy ban thôn cũng nói như thế, vì vậy bọn họ không phản đối danh sách lần này của Khương Đắc Lợi.

Khi được Khương Tuệ Tuệ hỏi như vậy, đại đội trưởng cũng không giấu giếm bí mật của mình mà nói thẳng: "Trong đại đội của chúng tôi, chú hai của cháu Khương Đắc Lợi luôn là người đưa ra một danh sách trước, sau đó ủy ban thôn của chúng ta tổ chức một cuộc họp để lựa chọn, vì vậy cũng có thể nói rằng đó là kết quả quyết định nhất trí của tất cả các nhà lãnh đạo."

Dù sao thì với tư cách là người ghi điểm, Khương Đắc Lợi đều có mặt trên ruộng mỗi ngày, và ông ta biết ai làm việc kéo dài và ai làm việc chăm chỉ nhất.

Sau khi nghe điều này, Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu và nói: "Vậy thì đúng rồi."

Vậy thì đúng rồi? Đúng cái gì? Mọi người đều khó hiểu, bọn họ không biết ý của Khương Tuệ Tuệ là gì. Ngay cả những người của gia đình nhà họ Khương cũng có chút bối rối, không biết Khương Tuệ Tuệ rốt cuộc là đang muốn nói gì.

Lưu Ái Đề kéo Khương Vệ Quân rồi thì thầm vào tai hắn: "Vệ Quân, em biết tại sao em chồng lại nói những điều này rồi."

Vẻ mặt Khương Vệ Quân không thể tin được mà nhìn vợ mình, mọi người đều không biết chuyện gì đang xảy ra, vợ hắn bình thường có hơi không thông minh mà sao bây giờ lại biết.

Nhưng vẫn không nhịn được liền hỏi: "Vì sao?"

"Còn có thể vì sao? Vì để bảo vệ em trước những bất công. Chỉ tiêu người lao động tiêu biểu này đáng lẽ phải là của em. Em không đủ siêng năng hay sao?"

Cho dù không phải em thì cũng không phải là thanh niên trí thức như khi gầy gò đó, phải không? Giống như thế anh ta có thể làm loại công việc gì? Em đã từng thấy anh ta làm việc rồi, chính là một người hay kéo dài công việc, cuối cùng lại trở thành người lao động tiêu biểu, anh có cảm thấy khó chịu hay không?" Lưu Ái Đề lẩm bẩm.

Cố Diệp Phi

Vừa nói, cô ta vừa giơ ngón tay cái lên đài với Khương Tuệ Tuệ: "Em gái nhỏ thật tốt, nhất định lát nữa em ấy sẽ nói rằng em càng thích hợp là người lao động tiêu biểu."

Chương 292: Chương 292

Đừng nhìn bình thường chị em chồng bọn em thích cãi nhau, nhưng trên thực tế, tình bạn cách mạng của bọn em khá là sâu sắc."

Nói về điều này, trên khuôn mặt Lưu Ái Đệ lộ ra biểu cảm rất đặc chí.

Lưu Ái Đệ thấy Khương Vệ Quân không tin lắm, liền dùng khủy tay huých hấn một cái: "Không tin thì cứ chờ xem, dù sao em chồng cũng nhất định sẽ giúp em."

Nói xong hai người liền im lặng, đợi Khương Tuệ Tuệ nói.

Trong khi hai người đang nói chuyện, Tống Thời Thanh nói vài câu với ông nội Tống và bà nội Tống, sau đó đi xuyên qua đám đông và đi đến nơi gần Khương Tuệ Tuệ nhất. Anh chỉ đứng đó mà không làm gì khác, chỉ nhìn Khương Tuệ Tuệ, chờ cô nói tiếp.

Khương Tuệ Tuệ bắt gặp ánh mắt của anh, một nụ cười ấm áp nở trên khuôn mặt trắng như sứ của cô, cô nói từng chữ một: "Một, vừa rồi đại đội trưởng của chúng ta đã nói rất rõ ràng rằng người lao động tiêu biểu phải là người làm việc siêng năng nhất trong số chúng ta, người có năng lực nhất, nhưng Đàm Thiên Vĩ thì không, vì vậy anh ta không thể được đánh giá là một người lao động tiêu biểu."

"Thứ hai, danh sách để đến Đại học công nông binh phải được trao cho người tốt nhất và phù hợp nhất trong số những thanh niên trí thức đúng không? Nhưng mọi người trong chúng ta đều biết rằng Đàm Thiên Vĩ chỉ tốt nghiệp cấp sơ trung. Rất nhiều thanh niên trí

thức đã học cao trung. Làm sao mà anh ta, một học sinh cấp sơ trung lại có thể vào Đại học công nông binh được? Bỏ qua điểm này, Đàm Thiên Vĩ không nổi bật về mọi mặt trong tất cả những thanh niên trí thức, vì vậy anh ta không phải là người thích hợp nhất để vào Đại học công nông binh." Những gì Khương Tuệ Tuệ nói là sự thật, những vấn đề này cũng được đại đội trưởng xem xét.

Cố Diệp Phi

Nhưng cuối cùng, Đàm Thiên Vĩ được chọn vì một lý do khác. Chính Khương Đắc Lợi đã phản ứng lại với ông ấy, Đàm Thiên Vĩ là một người khá tốt, rất nhiệt tình, sẵn sàng giúp đỡ người khác và có tinh thần như Lôi Phong.

Nếu một người như vậy được giới thiệu vào Đại học công nông binh, anh ta chắc chắn sẽ sẵn sàng quay lại xây dựng đại đội của bọn họ sau khi tốt nghiệp.

Đại đội trưởng đã chọn Đàm Thiên Vĩ dựa trên điểm này. Dù sao thì với tư cách là đại đội trưởng của đại đội, ông ấy cũng phải tìm nhiều tài năng hơn cho đại đội.

Vì vậy, đại đội trưởng mới trả lời: "Những gì cháu nói cũng rất đúng, nhưng cũng có một lý do khác mà tại sao chúng tôi đã cho Đàm Thiên Vĩ một vị trí trong danh sách đi học Đại học công nông binh. Thanh niên trí thức Đàm là một người rất nhiệt tình."

"Nhiệt tình? Chú đại đội trưởng, cháu không biết anh ta có nhiệt tình hay không, nhưng cháu biết anh ta diễn xuất khá tốt, anh ta đã ở trong đại đội của chúng ta mấy năm rồi, tại sao trước đây anh ta không tỏ ra nhiệt tình, nhưng gần đây anh ta bắt đầu nhiệt tình khi sắp chọn một suất vào Đại học công nông binh? Đây không phải là lâm thời mới đi ôm chân Phật hay sao?"

Tuy Khương Tuệ Tuệ ăn nói sắc bén nhưng cô vẫn luôn nở nụ cười, giọng nói cũng thanh nhã mềm mại, thế nên mọi người không nghĩ cô hung hăng dọa người.

Nhưng Khương Đắc Lợi không thể chịu đựng được nữa, ông ta biết tại sao Khương Tuệ Tuệ lại nói những điều này. Đó là bởi vì Đàm Thiên Vĩ đã khiến cô bị Lâm Hồng Bình từ hôn, nên khi nhìn thấy Đàm Thiên vĩ được chọn làm người lao động tiêu biểu, lại còn được chọn đi học ở Đại học công nông binh mới tức giận, muốn đi phá hoại!

Nhưng khi ông ta viết danh sách tiến cử, ông ta đã nói với Đàm Thiên Vĩ rằng anh ta phải làm mọi thứ để diễn. Vì vậy, Đàm Thiên Vĩ gần đây đã thay đổi tính khí của mình và học hỏi từ Lôi Phong để làm những điều tốt đẹp, mở đường cho ngày hôm nay.

Chương 293: Chương 293

Rõ ràng trước đó đại đội trưởng đã rất thương thức Đàm Thiên Vĩ, nhưng bây giờ nghe thấy từng lời của Khương Tuệ Tuệ, cô sắp làm mọi chuyện rồi tung lên, Khương Đắc Lợi không thể kìm lòng được nữa, bước lên phía trước, tỏ ra khí thế của một người lớn tuổi và mắng mỏ với khuôn mặt giận dữ: "Khương Tuệ Tuệ, một cô gái như cô thì biết cái gì? Cô nghĩ rằng tôi không biết cô đang nghĩ gì hay sao? Cô không muốn thanh niên trí thức Đàm vào đại học công nông binh không phải vì chuyện trước đó hay sao?"

Khương Tuệ Tuệ quay người lại nhìn Khương Đắc Lợi, người chú hai của cô.

Trên thực tế, mặc dù Khương Đắc Lợi và Khương Đắc Thắng là anh em, nhưng bọn họ trông không giống nhau chút nào. Khương Đắc Thắng lớn lên cao lớn, đẹp trai, nhưng Khương Đắc Lợi không cao cũng không ưa nhìn.

Chỉ là Khương Đắc Lợi lớn lên giống bà Khương, cho nên mọi người đều cho rằng ông ta giống mẹ, vì thế cũng không nghĩ nhiều.

"Chuyện gì? Chuyện nào? Chuyện tôi và Đàm Thiên Vĩ không trong sáng ư?"

Mặt mày Khương Tuệ Tuệ vẫn nở nụ cười như cũ, nhưng dường như trong nụ cười đó ẩn chứa một con dao, tuy mềm mại nhưng mà Khương Đắc Lợi không hiểu sao lại vô cùng hoảng sợ.

Khương Tuệ Tuệ nhìn về phía mọi người: "Vì chú hai của tôi đã đề cập đến vấn đề này, tôi sẽ tận dụng sự có mặt của mọi người ở đây

và làm rõ mọi việc. Có phải có người nói rằng có sự mập mờ giữa tôi và Đàm Thiên Vĩ, nói rằng tôi thông đồng với Đàm Thiên Vĩ để vào thành phố phải không? Tôi không biết những người tin những lời này nghĩ gì, nhưng tôi muốn hỏi những người tung tin đồn rằng, Đàm Thiên Vĩ có điểm gì tốt mà để tôi thích? Ngay cả khi tôi thực sự muốn có hộ khẩu ở thành phố, nhiều thanh niên trí thức như vậy, tôi cũng không cần tìm anh ta đúng không?"

Cố Diệp Phi

"Vì mọi người đều ở đây nên tôi muốn hỏi, ai đã bắt đầu tung tin đồn giữa tôi và Đàm Thiên Vĩ, tôi muốn ở trước mặt mọi người mặt đối mặt, đối chất với người đó, con mắt nào của người đó có thể nhìn ra rằng tôi thích Đàm Thiên Vĩ?" Khương Tuệ Tuệ nói.

Sau khi mọi người nghe thấy điều này, có người nói rằng tôi nghe từ cô ấy, cô ấy lại nói rằng nghe từ người kia, nói qua nói lại, cuối cùng họ chỉ vào Khương Thúy Thúy và Triệu Anh Lai.

Triệu Anh không có mặt vì bị chó cắn nên mọi người nói rằng Khương Thúy Thúy đã nói ra.

Khương Tuệ Tuệ mỉm cười và nói: "Nếu đó là tin tức của Khương Thúy Thúy nói ra, vậy thì đúng rồi. Trước hết, hãy để tôi giải thích lại rằng giữa tôi và Đàm Thiên Vĩ hoàn toàn không có gì đáng xấu hổ. Tôi có thể thề với nhân cách của mình rằng thậm chí tất cả những người đàn ông trên thế giới này đã c.h.ế.t thì tôi cũng không thể thích Đàm Thiên Vĩ."

"Như vậy, mọi người nhất định sẽ rất thắc mắc, nếu tôi và Đàm Thiên Vĩ Không có quan hệ gì thì tại sao Khương Thúy Thúy lại đi tung tin đồn? Bởi vì cô ta thích Lâm Hồng Bình, chỉ có thể ở bên Lâm Hồng Bình một cách hợp lý nếu cô ta hủy hoại danh tiếng của tôi."

“Về phần Đàm Thiên Vĩ, điều này lại càng dễ giải thích hơn. Anh ta đã giúp Khương Thúy Thúy hủy hoại danh tiếng của tôi. Khương Thúy Thúy đảm bảo sẽ cho anh ta vào Đại học công nông binh. Mọi người không phải đều sẽ vui vẻ hay sao?”

Khương Tuệ Tuệ không sử dụng loa khi cô nói, nhưng lời nói của cô dường như có sức mạnh kỳ diệu, từng chữ từng chữ một lọt vào tai mọi người.

Lời nói của cô rất có trật tự và rất có sức thuyết phục.

Đúng là không ai nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra giữa Khương Tuệ Tuệ và Đàm Thiên Vĩ, ngay cả khi những thanh niên trí thức ở nơi ở thanh niên trí thức đã nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ và Đàm Thiên Vĩ nói vài lời, bọn họ cũng chỉ giới hạn ở việc nói chuyện, không có bất kỳ liên lạc hay tiếp xúc thân mật.

Chương 294: Chương 294

Vậy tin đồn này đã được lan truyền như thế nào?

Nghĩ lại thái độ ấp úng của Đàm Thiên Vĩ, anh ta thực sự cố tình trì hoãn để mọi người hiểu lầm mối quan hệ của anh ta với Khương Tuệ Tuệ mà không ảnh hưởng đến bản thân.

Thấy mọi người giống như đã tin tưởng lời nói của Khương Tuệ tuệ, Khương Thúy Thúy hoảng sợ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Khương Tuệ Tuệ, đừng có mà nói hươu nói vượn, tôi chưa từng làm những việc như cô đã nói, rõ ràng là cô không biết xấu hổ! Cô chính là ghen tị với việc tôi có thể kết hôn với anh Hồng Bình, vì vậy cô muốn phá hủy mối quan hệ giữa tôi và anh Hồng Bình!"

Vừa nói, cô ta vừa đi đến bên cạnh Lâm Hồng Bình, nắm lấy cánh tay hắn ta và lắc đầu.

Trong mắt cô ta có sương mù trông rất đáng thương: "Anh Hồng Bình, anh đừng tin cô ấy, em thực sự không làm những chuyện này, cô ấy nói bậy."

Lâm Hồng Bình nhìn Khương Thúy Thúy đang ôm cánh tay ở trước mặt mình, rồi nhìn người phụ nữ đứng trước mặt.

Trên sân khấu, Khương Tuệ Tuệ không sợ đám đông và có khuôn mặt bình tĩnh, trông không giống như đang nói dối, trong khoảng thời gian ngắn, hắn ta cũng không biết nên làm gì.

Đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng Khương Tuệ Tuệ cười khẩy, và hỏi ngược lại: "Tôi đang nói bậy? Tôi không biết xấu hổ? Xem ra cho

đến bây giờ cô vẫn chắc chắn rằng có điều mập mờ giữa tôi và Đàm Thiên Vĩ, ai làm chứng, chứng cứ ở đâu, để chứng minh tôi không nói bậy, bằng chứng ở đâu?"

Sắc mặt của Khương Thúy Thúy tái nhợt, mục đích của cô ta là hủy hoại thanh danh của Khương Tuệ Tuệ, nếu cô ta đạt được mục đích của mình, điều đó có nghĩa là cô ta đã thành công, làm sao cô ta có thể có bất kỳ bằng chứng nào!

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Đàm Thiên Vĩ bước ra từ đội thanh niên trí thức, anh ta lấy trong túi ra một tờ giấy, giơ lên và nói: "Tôi có bằng chứng, tôi có thể chứng minh rằng Khương Tuệ Tuệ thích tôi!"

Cố Diệp Phi

"Tôi có một bức thư tình do Khương Tuệ Tuệ viết ở đây!"

Ngay khi Đàm Thiên Vĩ vừa nói ra những lời đó, tất cả mọi người lại ồ lên.

Sắc mặt người nhà họ Khương vốn dĩ rất trấn định bây giờ mọi người lại bắt đầu có chút luống cuống, sắc mặt Khương Đắc Thắng trầm xuống, ông ấy cau mày và nhỏ giọng hỏi Phương Quế Chi: "Thư tình sao? Quế Chi, Tuệ Tuệ nhà tôi có thực sự viết một bức thư tình cho họ Đàm không?"

Phương Quế Chi ban đầu thấy Khương Tuệ Tuệ muốn nhân cơ hội giải thích vấn đề này rõ ràng, bà ấy cũng rất ủng hộ, vì vậy bà ấy thậm chí còn không nghĩ đến việc đi ngăn cản. Bác bỏ tin đồn là rất vô ích, giải thích rõ ràng cho người này xong lại bắt đầu giải thích cho người kia, không biết khi nào mới giải thích được.

Nếu có thể tận dụng cuộc họp này và giải thích rõ ràng mọi thứ cùng một lúc, đây cũng xem như là một chuyện tốt.

Nhưng bà ấy không bao giờ ngờ rằng Đàm Thiên Vĩ sẽ ra tay như thế này.

Phương Quế Chi cũng khó hiểu, bà ấy lắc đầu: "Tôi không biết, con gái chưa bao giờ nói với tôi rằng con bé đã viết những thứ như thế cho Đàm Thiên Vĩ, con bé nói rằng con bé không thích Đàm Thiên Vĩ một chút nào, làm sao mà con bé có thể viết một bức thư tình cho cậu ta được?"

Mọi người ở đây sôi nổi suy đoán, chỉ có Tống Thời Thanh đứng đó với vẻ mặt bình tĩnh và ánh mắt anh rơi vào trên người Khương Tuệ Tuệ. Anh tin tưởng hơn bất kỳ ai rằng Khương Tuệ Tuệ sẽ không bao giờ viết một bức thư tình cho Đàm Thiên Vĩ.

Đại đội trưởng không ngờ rằng cuộc họp hôm nay lại thành ra như vậy, nhưng sự việc đã đến nước này, với tư cách là đại đội trưởng, ông ấy đương nhiên phải tìm hiểu mọi chuyện rõ ràng.

Vì vậy, ông ấy bước tới, cầm lấy 'bức thư tình' trong tay Đàm Thiên Vĩ và mở nó ra. Sắc mặt của ông ấy dần dần trở nên khó coi, trên đó thật sự là viết một bức thư tình, nói về tình yêu .

Chương 295: Chương 295

Đại đội trưởng vốn muốn đọc cho mọi người nghe thấy, nhưng cuối cùng lại ngượng ngùng xấu hổ không dám đọc ra.

Thay vào đó, ông ấy đưa tờ giấy cho Khương Tuệ Tuệ, hỏi: "Tuệ Tuệ, đây là chuyện gì vậy?"

Khương Tuệ Tuệ cầm tờ giấy nhìn, sau đó lắc đầu và nói: "Cháu không viết cái này."

Đại đội trưởng hỏi: "Không phải cháu viết sao?"

"Vâng." Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, cô nói: "Chữ viết xấu quá, cháu viết bằng tay trái còn viết đẹp hơn chữ này."

Lại hỏi: "Ai có giấy bút không?"

Tống Thời Thanh tiến lên vài bước, anh lấy chiếc bút máy khắc trong túi áo sơ mi ra, nhưng anh không lấy tờ giấy. Ánh mắt của hai người chạm nhau, Khương Tuệ Tuệ nhướng mày nhìn anh trong khi những người khác không chú ý.

Tống Thời Thanh vừa tức giận vừa buồn cười, cô gái nhỏ này đến bây giờ vẫn còn rất bình tĩnh, vậy mà vẫn có thể đùa nghịch với anh được. Khương Tuệ Tuệ lấy bút máy, lật tờ giấy và viết một từ ở mặt kia.

Thanh.

Thanh trong Tống Thời Thanh, cũng là thanh thanh bạch bạch.

Cố Diệp Phi

Nét chữ của cô rất đẹp và ngay ngắn, hoàn toàn khác với nét chữ trên mảnh giấy.

Cô đưa tờ giấy cho đại đội trưởng và nói: "Chú đại đội trưởng, chú xem này."

Đại đội trưởng cầm tờ giấy đi, không cần so sánh cẩn thận, vừa nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ có thể viết chữ đẹp như vậy thì bức thư tình kia tuyệt đối không phải là do Khương Tuệ Tuệ viết.

Kế toán Lưu cũng nói: "Chữ viết của Tuệ Tuệ khá đẹp. Lần trước cô ấy đã giúp tôi viết tấm áp phích to trên bảng thông báo của chúng ta. Bức thư tình mà Đàm Thiên Vĩ lấy ra chắc chắn không phải do Tuệ Tuệ viết."

Đại đội trưởng đi đến chỗ Đàm Thiên Vĩ, người đang ngơ ngác và không biết chuyện gì đang xảy ra, đưa tờ giấy cho anh ta, khuôn mặt trầm xuống hỏi: "Thanh niên trí thức Đàm, cậu còn muốn nói gì nữa không? Cậu là một thanh niên trí thức được gửi đến đại đội chúng tôi vậy mà có thể làm ra chuyện như vậy! Thật là đáng thất vọng!"

Đàm Thiên Vĩ cầm tờ giấy, nhìn chữ hai mặt hoàn toàn khác nhau, trong mắt anh ta đầy vẻ không thể tin được. Anh ta mở to mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ đang cười chế nhạo anh ta cách đó không xa, trong lòng anh ta biết bản thân đã bị chơi xỏ rồi!

Vốn dĩ là một người hèn nhát, rốt cuộc vào lúc này lại bạo phát, hét vào mặt Khương Tuệ Tuệ: "Khương Tuệ Tuệ, đồ tiện nhân, cô đã lừa dối tôi, tôi sẽ không bao giờ để yên cho cô..."

Tổng Thời Thanh đang đứng ở bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, sau khi nghe những lời của Đàm Thiên Vĩ, đôi mắt anh lướt qua sắc bén như dao. Anh nắm c.h.ặ.t t.a.y thành nắm đ.ấ.m và bước hai bước, sẵn sàng lao tới để dạy cho Đàm Thiên Vĩ một bài học.

Thế nhưng ngay sau đó, một bàn tay yếu ớt như không xương vươn tới, nắm lấy cổ tay anh, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Tổng Thời Thanh quay đầu lại và nhìn thấy bàn tay màu lúa mì của mình được bao phủ bởi một bàn tay trắng nõn, thon thả và trắng sáng. Tay của Khương Tuệ Tuệ gầy, thon thả và mềm mại, sờ vào cảm giác rất tuyệt.

Lúc trước Tổng Thời Thanh đã đứng về phía cô với danh nghĩa cho Khương Tuệ Tuệ mượn cây bút. Từ góc độ này của hai người, người khác căn bản không nhìn thấy gì, bị thân hình cao lớn của Tổng Thời Thanh che chắn kín mít.

Hơn nữa lúc này, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Đàm Thiên Vĩ cùng với Khương Thúy Thúy, Đàm Thiên Vĩ và Khương Thúy Thúy đã cùng nhau đổ oan cho Khương Tuệ Tuệ, miệng còn không sạch sẽ mà mắng chửi người ta, Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân với tư cách là anh trai của Khương Tuệ Tuệ, làm sao bọn họ có thể chịu đựng được việc này?

Cả hai chạy tới, một người túm cổ áo của Đàm Thiên Vĩ và đ.ấ.m vào mũi anh ta, người còn lại đ.ấ.m vào bụng Đàm Thiên Vĩ, đánh Đàm Thiên Vĩ không thể nói nên lời.

Cho đến khi bị người khác kéo đi, Khương Vệ Quân vẫn không phục: "Mẹ nó, nếu còn dám mắng em gái tôi thì tôi sẽ đánh c.h.ế.t cậu!"

Chương 296: Chương 296

Tống Thời Thanh cuối cùng vẫn không thể đi thu thập Đàm Thiên Vĩ. Đương nhiên là anh cũng hiểu tại sao Khương Tuệ Tuệ không để anh đi. Ông nội và bà nội vẫn đang theo dõi từ phía sau, thân phận của anh bây giờ tương đối miễn cảm, cho dù Đàm Thiên Vĩ có tệ đến đâu, anh cũng không nên đi.

Tống Thời Thanh thầm nghĩ ở trong lòng.

Tuy nhiên nếu hai anh trai của Khương Tuệ Tuệ không ở đó, bất kể có bao nhiêu người đang theo dõi, anh cũng sẽ không quan tâm mà lao tới để đứng ra bảo vệ Khương Tuệ Tuệ. Không ai có thể bắt nạt cô gái nhỏ mà anh thích.

Nhưng mà không phải vì lý do này mà Khương Tuệ Tuệ mới giữ anh lại. Cô kéo anh lại chỉ để hỏi anh một chút là anh có thích cô hay không.

Kể từ khi Tạ Phương nói những lời đó, Khương Tuệ Tuệ đã nhớ lại tất cả những điều giữa hai người hết lần này đến lần khác, cô cảm thấy rằng cô đã có thể chắc chắn Tống Thời Thanh thích cô.

Nhưng tự bản thân cô nghĩ thì cũng vô ích, cô phải nhận được một câu trả lời chắc chắn.

Nhưng cô còn chưa kịp hỏi, Lưu Ái Đề đã chạy tới, trong miệng nói: "Em gái, em đừng nóng giận, loại người như vậy không cần phải tức giận, anh cả và anh ba của em sẽ đi xử lý anh ta, hung hăng mà đánh anh ta vài cái!"

Khương Tuệ Tuệ co rút tay lại một chút, lúc Lưu Ái Độ còn chưa đến, cô đã nhanh chóng thu tay lại.

Nhiệt độ do tay anh chạm vào liền biến mất, ánh mắt của Tống Thời Thanh rơi xuống cổ tay mảnh khảnh của Khương Tuệ Tuệ sau khi cô thu tay lại, cô không được tự nhiên đặt cổ tay mảnh khảnh lên trước ngực, cổ họng anh nóng rực, dư vị vô tận.

Cổ Diệp Phi

Đàm Thiên Vĩ bị gãy hai chiếc răng, một thanh niên trí thức khác cầm tờ giấy lên, nhìn thấy trên đó viết cái gọi là 'thư tình', chỉ là một đoạn trích trong một cuốn tiểu thuyết ngôn tình nổi tiếng của nước ngoài mà nữ chính viết cho nam chính.

Trần Trí Mẫn cầm tờ giấy đi tới chỗ đại đội trưởng, chỉ ra và xác nhận nói: "Đại đội trưởng, đây không phải thư tình, ngài xem này, tôi nhớ là đây là do nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình nước ngoài viết. Tôi đoán là Đàm Thiên Vĩ chép từ trong sách đó ra, anh ta chắc là có giấu nó!"

Lúc này nhiều tiểu thuyết nổi tiếng của nước ngoài chứa đầy nội dung khiêu dâm, tư tưởng độc hại của chế độ phong kiến. Tội nhìn trộm đồ cấm cũng không hề nhỏ, hơn nữa với việc Đàm Thiên Vĩ và Khương Thúy Thúy đã vu khống Khương Tuệ Tuệ, dù sao thì cũng đừng nghĩ đến vị trí của anh ta trong Đại học công nông binh, cũng có thể là anh ta sẽ không bao giờ có thể trở lại thành phố.

Lâm Hồng Bình cuối cùng cũng hiểu, thì ra Khương Tuệ Tuệ hoàn toàn không liên quan gì đến Đàm Thiên Vĩ, mọi thứ Khương Thúy Thúy viết cho hắn ta đều là giả.

Cuối cùng hắn ta cũng biết rằng bản thân mình đã hiểu lầm Khương Tuệ Tuệ!

Hắn ta vô cùng hối hận, hắn ta đứng từ xa nhìn Khương Tuệ Tuệ được mọi người nhà họ Khương bao quanh, còn có cả Tống Thời Thanh đang đứng bên cạnh cô, ánh mắt nhìn cô một cách dịu dàng. Nó như một cái gai đâm vào tim hắn ta, sao hắn ta có thể ngu ngốc như vậy!

Hắn ta chỉ nghe những lời một chiều của Khương Thúy Thúy, sau khi hắn ta quay lại, hắn ta thậm chí còn không đến gặp Khương Tuệ Tuệ để xác nhận tính xác thực của chuyện này!

Hắn ta đã tin những gì mẹ hắn ta và Khương Thúy Thúy nói!

Lâm Hồng Bình hối hận đến mức mặt mày tái xanh lại, hắn ta định bước đi gặp Khương Tuệ Tuệ, hắn ta phải nói rõ với cô rằng lần từ hôn trước không tính, hắn ta vẫn còn muốn kết hôn với cô.

Nhưng mà hắn ta còn chưa đi được vài bước, Khương Thúy Thúy đã kéo lấy cánh tay hắn ta.

Sắc mặt Khương Thúy Thúy tái nhợt, trên mặt còn đầy nước mắt, mặc cho rất nhiều người vây xem, cô ta ôm lấy hắn ta từ phía sau, khóc nói: "Anh Hồng Bình, anh không thể không cần em, em đã đính hôn với anh rồi, em đã là người của anh rồi, anh không thể không cần em! Em thực sự yêu anh!"

Chương 297: Chương 297

Khương Thúy Thúy càng nói, sắc mặt của Lâm Hồng Bình càng trở nên khó coi.

Ngoại trừ ngày hẵn ta xuống tàu, Lâm Hồng Bình không thể nhịn được mà hôn Khương Thúy Thúy một cái, hẵn ta không có phát sinh bất kỳ mối quan hệ nào với cô ta sau đó.

Là một người quân nhân, mặc dù hẵn ta đã phạm sai lầm khi hiểu lầm Khương Tuệ Tuệ, nhưng hẵn ta chắc chắn không phải là loại người sẽ phát sinh quan hệ với nhà gái trước khi kết hôn.

Nhưng Khương Thúy Thúy lời trong lời ngoài nói cái gì mà cô ta đã là người của hẵn ta, đây không phải là cố ý lừa gạt người khác hay sao?

Sắc mặt Lâm Hồng Bình trầm xuống, thanh âm nghiêm túc: "Khương Thúy Thúy, đừng có mà nói bậy!"

Hẵn ta vươn tay, đột nhiên kéo cánh tay mà Khương Thúy Thúy đang đặt ở trên eo hẵn ta ra, xoay người cầm hận trừng mắt với cô ta: "Khương Thúy Thúy, tại sao tôi lại muốn đính hôn với cô thì trong lòng cô rõ ràng nhất! Tất cả là do cô nói dối tôi, cô với mẹ tôi nói dối tôi! Người tôi thích vẫn luôn là Tuệ Tuệ! Khương Thúy Thúy, tôi sẽ không kết hôn với cô!"

Sau khi nói xong lời như vậy, Lâm Hồng Bình cũng không chậm trễ nữa, hẵn ta quay lại và đuổi theo Khương Tuệ Tuệ.

Nhưng mà Khương Tuệ Tuệ từ nãy đến giờ đã đi xa trong sự bao vây của nhà họ Khương rồi.

Tổng Thời Thanh quay lại với ông nội Tổng và bà nội Tổng, đồng thời đi bộ về nhà cùng với hai người lớn tuổi.

Bà nội Tổng nói về sự việc ngày hôm nay: "Tôi biết Tuệ Tuệ chắc chắn không như những gì người khác nói, Tuệ Tuệ là một cô gái tốt."

"Bà nói đúng." Ông nội Tổng gật gật đầu tỏ vẻ tán thành những gì bà nội Tổng nói, nhưng sau đó lại nói: "Lần này, chàng trai nhà họ Lâm đã biết sự thật của sự việc, rất có thể cậu ấy sẽ lại theo đuổi con bé Tuệ Tuệ, không biết liệu hai người bọn họ có thể quay lại với nhau lần nữa hay không."

Nhưng mà ngay khi ông nội Tổng vừa dứt lời, giọng nói của Tổng Thời Thanh lạnh lùng và cứng rắn vang lên: "Sẽ không, Tuệ Tuệ sẽ không quay lại với anh ta nữa."

Ông nội Tổng bị giọng nói của cháu trai làm cho kinh ngạc, ông ấy lại có chút không thể giải thích được.

Bà nội Tổng nhìn Tổng Thời Thanh rồi lại nhìn ông nội Tổng, kéo tay ông nội Tổng một phen: "Được rồi, đừng nói hươu nói vượn nữa, Tuệ Tuệ là một người hiếu thắng, nhất định sẽ không quay lại với loại người đó đâu."

Ai biết một cuộc họp vui vẻ sẽ xảy ra một chuyện như vậy, đại đội trưởng trước tiên là dẫn người đi khám xét ký túc xá của Đàm Thiên Vĩ ở nơi ở của thanh niên trí thức, kết quả lại điều tra ra không ít thứ, cuối cùng tổ chức một cuộc họp tạm thời của cán bộ thôn.

Kết quả của vấn đề này đã được thảo luận. Đầu tiên, Khương Đắc Lợi bị loại khỏi vị trí người ghi điểm, danh hiệu người lao động tiêu

biểu và vị trí danh sách đề cử đi học Đại học công nông binh của Đàm Thiên Vĩ bị hủy bỏ.

Người lao động tiêu biểu do đại đội trưởng đề xuất, Tống Thời Thanh đã được chọn là người lao động tiêu biểu của tháng trước, dù sao thì anh cũng ở trong một đội với Khương Tuệ Tuệ, nhưng anh đã làm thêm rất nhiều việc, đại đội trưởng cũng đã chú ý đến điều đó.

Còn suất vào Đại học công nông binh được trao cho Lục Sùng, đội trưởng của đội thanh niên trí thức.

Cố Diệp Phi

Nhưng đạo đức của Đàm Thiên Vĩ suy thoái đồi bại, đại đội trưởng đã lên kế hoạch báo cáo những việc làm của anh ta. Như vậy, sau này dù có vị trí trong danh sách đề cử thì cũng sẽ không trao cho anh ta, và đại đội trưởng đang lên kế hoạch tổ chức một cuộc gặp gỡ giáo dục cho Đàm Thiên Vĩ.

....

Nhà họ Khương.

Mặc dù cuối cùng Lưu Ái Đề không trở thành người mẫu lao động tiêu biểu, nhưng cô ta cũng không thể chịu đựng được chiến thắng lớn ngày hôm nay, trong lòng cô ta rất vui.

Chương 298: Chương 298

Cô ta nắm tay Khương Tuệ Tuệ và nói: "Em gái nhỏ, hôm nay cô thật oai phong khi đứng trên sân khấu! Nói xem bình thường mỗi khi cô gặp và nói chuyện với người khác, cô giống như một con mèo, đến cái rảnh cũng không dám thể hiện ra, tôi còn tưởng rằng cô là người nhát gan, cho nên mới dám ở trước mặt cô mà thị uy."

"Không nghĩ đến cô đã chờ lâu như vậy, nói nhanh lên, có phải cô đã sớm chờ đến ngày hôm nay dọn dẹp hết bọn họ có đúng không?" Lưu Ái Đề nói.

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu: "Đương nhiên, nếu bình thường ai nói tôi một hai câu mà tôi đều xông lên thì có lẽ tôi đã mệt c.h.ết mất. Tôi đã nói rồi, đánh rắm thì phải đánh vào chỗ bầy tặc, tôi phải nhân lúc khi Đàm Thiên Vĩ đứng ở trên cao và khi anh ta cho rằng bản thân có thể vui mừng đi học Đại học công nông binh thì mới hung hăng cho anh ta một gậy để anh ta biết tôi lợi hại như thế nào."

Nói đến đây, Khương Tuệ Tuệ hếch cằm lên, chiếc cổ trắng như tuyết có vẻ duyên dáng cong cong, như một con thiên nga trắng kiêu hãnh.

Không phải cô không nghĩ đến việc thu thập Đàm Thiên Vĩ, Khương Thúy Thúy và những người khác trước đó, nhưng cô cũng đã suy nghĩ kỹ về vấn đề này và quyết định hôm nay sẽ vạch trần chuyện này.

Cố Diệp Phi

Lưu Ái Đề lấy một chậu nước rồi đi rửa tay, Khương Tuệ Tuệ cũng đi rửa tay. Cô đã cầm lấy tờ giấy từ Đàm Thiên Vĩ và cảm thấy nó rất bẩn.

Phương Quế Chi đi tới, nói: "Khi Đàm Thiên Vĩ mang đến một bức thư tình, mẹ đã rất sợ hãi. May mà mẹ đã hỏi con lần trước, biết là không có khả năng nào để con lại viết thư tình thì lúc này mẹ mới yên tâm."

Ai ngờ, ngay sau đó Khương Tuệ Tuệ lại nói: "Mẹ, con thực sự đã viết những lời trên mảnh giấy đó."

"Hả?" Không chỉ có Phương Quế Chi, mà tất cả mọi người trong gia đình nhà họ Khương đều bị sốc.

Khương Tuệ Tuệ cũng không có ý định giấu bọn họ.

Cái gọi là thư tình, thật sự là do nguyên chủ viết. Chỉ là sở dĩ cô chép đoạn văn này không phải là cho Đàm Thiên Vĩ, mà là bởi vì lúc ấy Đàm Thiên Vĩ cho cô mượn cuốn sách nước ngoài nổi tiếng, hơn nữa cô cảm thấy đoạn ấy viết rất hay, cho nên mới đặc biệt chép lại.

Có thể là khi trả sách, cô đã quên lấy mảnh giấy ra, tờ giấy được nhét vào trong sách nên lại cùng nằm trong tay Đàm Thiên Vĩ, đây chính là lý do mà lần này Đàm Thiên Vĩ vu oan cho cô.

Nhưng mà, Khương Tuệ Tuệ đã chuẩn bị cho việc vạch trần này, cô biết rằng nguyên chủ đã để lại một ghi chú như vậy trong cuốn sách, nên cô cũng đoán rằng Đàm Thiên Vĩ sẽ sử dụng ghi chú này để nói chuyện, vì vậy không lâu sau khi cô bắt đầu xuyên đến, cô đã bắt đầu viết chữ ở trước mặt người nhà họ Khương.

Mỗi ngày cô đều dùng cành cây dạy Nữu Nữu viết trên mặt đất, lần trước thôn cần áp phích quảng cáo chữ lớn, cô lại tình nguyện giúp

đỡ kể toán Lưu, để mọi người từng chút từng chút một biết được một việc là chữ viết tay của cô rất đẹp.

Chữ viết của nguyên chủ có đẹp hay không cũng không quan trọng, một là nguyên chủ mấy năm trước không đọc sách, bình thường cũng không viết. Thời buổi này khác với đời sau, sách vở là do mọi người cùng nhau dùng, viết tên mình lên sách cũng không được, cho nên mọi người thường viết bài tập vào vở bài tập.

Vở bài tập lâu ngày cũng sẽ bị đem đi đốt cháy, học sinh cũng sẽ không nhớ cô đã viết như thế nào. Những người trạc tuổi cô đã kết hôn sinh con, mỗi ngày đều mệt mỏi, ai lại đi cố tình nhớ nét chữ của cô như thế nào làm gì.

Những người duy nhất có thể nhớ có lẽ là các thành viên của gia đình nhà họ Khương.

Nhưng bọn họ không đọc tờ giấy đó, Khương Tuệ Tuệ có thể chọn không nói ra. Nhưng cô vẫn quyết định trực tiếp thú nhận rằng bản thân đã viết bức thư, dù sao bọn họ cũng biết cô luyện chữ lâu như vậy, nên càng ngày càng tốt thì cũng không thấy lạ.

Chương 299: Chương 299

Khương Tuệ Tuệ đã nói sự thật và mọi người trong gia đình cũng không nói nhiều sau khi nghe điều đó. Ngược lại, Phương Quế Chi nắm chặt lấy tay cô và nói: "Tuệ Tuệ, hôm nay con đã làm rất đúng, con thực sự không nên thừa nhận rằng con đã viết tờ giấy đó, nếu không mọi chuyện sẽ không thể rõ ràng."

Cho dù không phải viết thư tình cho Đàm Thiên Vĩ, nhìn vào cũng thấy không đúng.

Nói xong lời này, Phương Quế Chi nhắc nhở nói: "Mọi người nghe đây, sau này không ai được đem chuyện này ra nói trước mặt người ngoài."

Người nhà họ Khương có thể có chút mâu thuẫn trong chuyện nhỏ trong nhà, nhưng khi đối xử với bên ngoài thì luôn thống nhất với nhau, còn rất đoàn kết. Đặc biệt là Lưu Ái Đề, không cần ai nói với cô ta, cô ta đã bắt đầu nhân danh chủ tịch thề rằng cô ta sẽ không bao giờ tiết lộ bất cứ điều gì.

Bây giờ vấn đề này đã được giải quyết, mọi người lại bắt đầu nói về một vấn đề khác.

Phương Quế Chi ngẩng đầu lên: "Vừa rồi mẹ đã thảo luận với cha các con, chúng ta cũng không ngờ rằng chuyện này là do toàn bộ gia đình bọn họ lên kế hoạch. Đáng tiếc cho Tuệ Tuệ nhà chúng ta lại bị bọn họ lên kế hoạch hãm hại. Ý của chúng ta là, trước đây đưa một nửa lương cho gia đình bọn họ cũng được, không tính toán đến,

nhưng sau này, gia đình bọn họ sẽ không bao giờ lấy được một xu nào từ gia đình chúng ta nữa."

Đối với vấn đề này, Lưu Ái Đề là người đầu tiên giơ tay và thậm chí còn muốn giơ chân lên đồng ý.

Khương Tuệ Tuệ cũng gật gật đầu và nói: "Đúng vậy, cha đã làm việc chăm chỉ như thế, bọn họ dựa vào cái gì mà lại được hưởng?"

Hai anh em Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân cũng gật đầu đồng ý, ban đầu vốn dĩ bọn họ cũng không thích gia đình nhà chú hai, mỗi tháng phải đưa cho bọn họ nửa tháng lương của mình thì ai mà vui cho được?

Trước đây là ý của cha thì bọn họ cũng không thể làm gì được, bây giờ chuyện này xảy ra, cho dù Phương Quế Chi vừa rồi không có đề cập đến, hai anh em đã thảo luận và nhất định phải nói ra.

Nhưng nếu cha mẹ của bọn họ đã thảo luận về nó, vậy thì mọi người đều vui mừng vì việc này.

Khi nhà cả gia đình nhà họ Khương đang tổ chức một cuộc họp gia đình, nhà thứ hai của gia đình nhà họ Khương cũng rối loạn lên.

Sau khi biết chuyện gì xảy ra, trong miệng Trương Cúc Hoa hùng hùng hổ hổ nói: "Lâm Hồng Bình nói rằng cậu ta không muốn con gái tôi thì cậu ta có thể đơn giản không muốn vậy sao? Cậu ta nghĩ tôi dễ bắt nạt như Phương Quế Chi hay sao? Hai nhà đã đính hôn rồi mà muốn không cưới là không cưới ư? Mơ mộng hão huyền! Bất kể mọi người nói như thế nào, Thúy Thúy nhất định phải cưới Lâm Hồng Bình!"

Vì điều này mà danh tiếng của Khương Thúy Thúy xem như đã bị hủy hoại, nếu lần này cô ta không cưới được Lâm Hồng Bình, liệu cô ta có còn tìm được người có điều kiện như Lâm Hồng Bình hay không?

Sau khi Khương Thúy Thúy khóc một lúc, cô ta đã bình tĩnh trở lại. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hiện tại chỉ có một biện pháp, đó chính là nói cho dì Triệu biết nhà chúng ta không cần lễ hỏi."

Cố Diệp Phi

Chỉ có như vậy, Triệu Anh Lai mới sẽ không qua cầu rút ván, đứng cùng một chiến tuyến với cô ta và đồng ý cho cô ta kết hôn với Lâm Hồng Bình.

Nhưng bà Khương lại không đồng ý: "Không cần lễ hỏi sao? Không muốn lễ hỏi thì sao mà được? Nếu lúc cô cưới không cần lễ hỏi thì đến lúc em trai cô cưới không lễ nhà gái cũng không cần lễ hỏi à? Con gái nhà người ta tuyệt đối sẽ không muốn như vậy! Không được, không được, việc này tuyệt đối không được!"

Khương Thúy Thúy vừa nghe vậy lại bắt đầu làm loạn: "Dù sao thì con sống làm người của anh Hồng Bình, c.h.ế.t cũng sẽ làm ma của anh Hồng Bình, nếu mọi người không đồng ý cho con lấy anh Hồng Bình vậy thì con sẽ dứt khoát đ.â.m đầu c.h.ế.t đi !

Chương 300: Chương 300

Ông nội lúc trước cũng thực sự là bất công, tại sao ông ấy không để con đính hôn với anh Hồng Bình? Tại sao lại để Khương Tuệ Tuệ đính hôn với anh Hồng Bình? Ông nội chưa bao giờ thích chúng ta... Ông ấy không cho chúng ta bất cứ thứ gì..."

Thấy Khương Thúy Thúy nhắc đến ông nội Khương, vẻ mặt của bà Khương nhanh chóng thay đổi.

Trương Cúc Hoa nằm trên giường, nghĩ ra một ý tưởng: "Được rồi, được rồi, nếu con muốn lấy Lâm Hồng Bình thì lấy cậu ta đi, không cần lễ hỏi cũng không sao."

Bà Khương nhíu nhíu mày: "Còn tiền cưới vợ của Dục Tiến thì làm sao?"

Khương Dục Tiến là em trai của Khương Thúy Thúy, kém Khương Thúy Thúy hai tuổi và cũng sắp đến tuổi cưới vợ.

Trương Cúc Hoa nói: "Không phải vẫn còn tiền lương của Khương Đắc Thắng hay sao? Mẹ, lần này quay về anh ấy vẫn chưa đưa tiền cho chúng ta, không lẽ chúng ta không được đòi hay sao?"

Có Trương Cúc Hoa nhắc nhở, bà Khương mới nhớ đến tiền lương tháng này còn chưa lấy, sợ đám người Khương Đắc Thắng lợi dụng chuyện này không chịu đưa tiền cho bọn họ, nên trong nhà chỉ còn lại hai người là Khương Thúy Thúy và Trương Cúc Hoa, bà Khương dẫn đầu, còn có cả Khương Đắc Lợi và Khương Dục Tiến, ba người đi đến nhà họ Khương để đòi tiền lương.

Khi gia đình bọn họ hùng hổ đến cửa gia đình nhà họ Khương, nhà họ Khương đang chuẩn bị làm bánh chưng.

Lá dong được rửa sạch sẽ, gạo nếp cũng đã chuẩn bị xong. Gia đình nhà họ Khương thích ăn bánh vị ngọt, vì vậy Khương Tuệ Tuệ đã cố tình làm mứt táo ngọt từ một số quả táo khô ở nhà và gói chúng trong bánh chưng.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ đang nghĩ về những gì bà nội Tổng đã nói với cô lần trước rằng Tổng Thời Thanh thích ăn bánh chưng mặn, vì vậy cô đã đặc biệt cắt một ít thịt chân giò hun khói và gói trong bánh bao, cho thêm một ít nước tương vào gạo nếp để làm bánh chưng thì khi ăn vào hương vị sẽ còn ngon hơn.

Bánh chưng sau khi nấu chín ăn vào sẽ rất ngon, Tổng Thời Thanh nhất định là sẽ thích nó.

Nghĩ đến lúc những chiếc bánh chưng này sẽ bị Tổng Thời Thanh ăn sạch, Khương Tuệ Tuệ nhếch mép cười, ngay cả động tác làm bánh chưng cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng đập cửa, Khương Dực Tiến gân cổ hét lớn: "Mở cửa, mau mở cửa! Bác cả, bà nội cháu tới đòi tiền lương của bác!"

Lưu Ái Đề đặt bánh chưng trong tay xuống, buông ống tay áo xuống, nói với Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi: "Cha, mẹ, việc này hai người đừng động vào, để con đi giải quyết cho."

Chuyện này để Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi đi giải quyết thì cũng không tốt, không bằng để cô ta đi, dù sao cô ta cũng không sợ người khác nhìn thấy thì chê cười.

Khương Tuệ Tuệ cũng đứng dậy, đi theo sau Lưu Ái Đệ, nói: "Chị dâu, tôi sẽ đi với chị."

Cả vợ và em gái đều đã đi, vì vậy Khương Vệ Quân tất nhiên cũng phải đi theo và cả ba người bọn họ đi về phía cổng sân.

Nữ Nữ muốn xem náo nhiệt, Lý Tú Cẩm nhìn cô bé lắc đầu nói: "Nữ Nữ ngoan, cùng mẹ giúp bà nội làm bánh chưng, bà cố đang ở bên ngoài, Nữ Nữ đừng đi."

Bà cố chính là chỉ bà Khương, ở đây gọi mẹ của ông nội là 'bà cố'.

Cố Diệp Phi

Nữ Nữ vừa nghe nói bà Khương ở đó, liền sợ tới mức vội vàng thu mình vào trong lòng Lý Tú Cẩm, không dám ra ngoài. Bà cố rất hung dữ và rất thích chửi người khác.

Sau khi hồi hộp lo lắng qua đi, cô bé nhin không được mà lo lắng cho cô nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẵn nhẵn lại, kéo ống tay áo Lý Tú Cẩm để hỏi: "Mẹ, bà cố sẽ không mắng cô nhỏ đúng không? Con sợ bà cố mắng cô nhỏ..."

"Không sao đâu, có chú ba và thím ba ở đó, bà cố không dám mắng cô nhỏ đâu." Lý Tú Cẩm an ủi Nữ Nữ.

Nữ Nữ nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, cô bé thật sự lo lắng cô nhỏ sẽ bị mắng, cô bé thích nhất cô nhỏ, không muốn cô nhỏ bị mắng.

.....

Chương 301: Chương 301

Cửa sân.

Lưu Ái Đệ tháo chốt cửa xuống và đẩy cửa ra ngay lập tức. Khương Dược Tiến nhất thời không chú ý, bị cửa đập vào mũi, ầm một tiếng, lực tác động không rõ ràng mấy.

Khương Dược Tiến hú lên một tiếng, lấy tay bịt mũi rồi hét lên: "Mũi của cháu chảy m.á.u rồi bà ơi, chảy m.á.u mũi rồi..."

Bà Khương nhìn thấy đứa cháu trai yêu quý nhất của mình chảy m.á.u mũi, tức giận muốn đánh Lưu Ái Đệ: "Lưu Ái Đệ, cô ăn gan hùm mật gấu rồi, còn dám đánh Dược Tiến chảy m.á.u mũi! Vệ Quân, cháu còn không nhanh đi quản vợ mình đi, hay còn muốn bà nội của cháu quản vợ cho cháu à?!"

Bà Khương chưa bao giờ giúp Phương Quế Chi chăm sóc con cái, vì vậy bọn nhỏ và bà Khương cũng không thân thiết.

Lúc này, Khương Vệ Quân nhất định phải đứng về phía vợ mình, trả lời: "Bà nội, Ái Đệ không có đánh Dược Tiến, cháu có thể thấy rõ ràng là Dược Tiến vô tình va vào tấm ván cửa, sao bà lại có thể đi trách Ái Đệ?"

Bà Khương bị chọc tức mà phải ghen vào: "Cha cháu đâu? Gọi cha ra đây cho mau lên, tháng này còn chưa đưa tiền lương cho mẹ mình sao, trốn trốn tránh tránh, có phải không muốn đưa hay không?"

Lưu Ái Đệ thấy người đàn ông của mình đứng về phía mình, hừ với bọn họ một tiếng: "Lương cái gì? Không có mà nhỉ? Cha tôi nói, không những không chỉ tháng này, mà là tháng sau, tháng sau nữa, về sau cũng không đưa tiền nữa, mấy người cũng đừng có mà nghĩ tới nữa!"

Bà Khương nghiêng rằng một cái, đôi mắt đục ngầu đầy vẻ hằn học và ác độc. Được lắm, Khương Đắc Thắng thực sự lại có ý nghĩ như vậy, thật sự là không muốn đưa tiền lương.

Khương Đắc Lợi thấy Lưu Ái Đệ nói chuyện khó chịu nên muốn xông lên cho Lưu Ái Đệ một đòn.

Nhưng ông ta lại bị treo chân và đ.â.m một cái vào tấm ván cửa, giống hệt với nơi mà Khương Dực Tiến đã đ.â.m vào, ngay sau đó, mũi của Khương Đắc Lợi cũng bắt đầu chảy máu.

Khương Tuệ Tuệ đứng ở cuối cùng, nghe thấy âm thanh máy móc của hệ thống, không thể nhìn được mà che miệng phá lên cười 'phụt' một tiếng. Cô không cố ý nhìn cười, tiếng cười của cô rất lạnh lạnh, giống như tiếng chuông ngân vậy.

Đám người bà Khương nhìn thấy như vậy, sự tức giận đã bị phá vỡ.

Nhìn thấy con trai và cháu trai đều bị thương, bà Khương không còn cách nào khác, chỉ còn cách ngồi xuống đất vừa khóc vừa gào hét: "Mọi người đến đây phân xử đi. Tôi gả vào nhà họ Khương nhiều năm như vậy, không có công lao thì cũng có khổ lao, nhưng cuối cùng thì tôi cũng không có cái gì, nhà ở cũng không phân cho tôi, vị trí công nhân chính thức trong nhà máy vận tải cũng không cho Đắc Lợi nhà tôi..."

"Trước khi phân nhà, Khương Đắc Thắng đã hứa rất rõ ràng, nói rằng sau này nó sẽ đưa cho tôi nửa số tiền lương mỗi tháng, nhưng

bây giờ lại hối hận không muốn cho... Quá bắt nạt người khác... Tôi làm sao có thể sống như thế này được đây..."

Một người già cũng khoảng sáu mươi bảy mươi tuổi đang ngồi dưới đất khóc như một đứa trẻ lên ba, vừa vặn bây giờ là ngày nghỉ, tất cả mọi người đều ở nhà, rất nhanh đã thu hút rất nhiều người đến xem.

Bà Khương không sợ mất mặt xấu hổ, bà ta đã già rồi, không có gì phải xấu hổ.

Bà ta biết Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi là người coi trọng mặt mũi, nếu bọn họ không ra gặp bà ta, bà ta sẽ khiến cho bọn họ mất mặt, để xem rốt cuộc bọn họ có ra hay không!

Quả nhiên, Khương Đắc Thắng đang ở trong phòng không thể ngồi yên được nữa, đứng dậy khỏi ghế đầu, ông ấy định đi ra ngoài, nhưng lại bị Phương Quế Chi giữ lại, Phương Quế Chi thở dài: "Bà ấy cố ý khiêu khích ông đi ra ngoài, ông bị thương lại còn đi ra ngoài nghe chửi, đừng đi, tôi sẽ đi."

Cố Diệp Phi

Nói xong, bà ấy chuẩn bị rời đi.

Nhưng Khương Đắc Thắng lắc đầu, nói: "Việc này như vậy là không được, tôi trốn tránh cũng không phải biện pháp hay, tôi sẽ đi ra nói rõ ràng với bà ấy."

Chương 302: Chương 302

Vì vậy, hai vợ chồng cùng nhau đi ra cổng sân, vừa mới đi đến đã thấy Lưu Ái Đệ đang chống nạnh hai tay, hét to: "Tại sao không đưa nó cho mấy người, trong lòng mấy người không biết hay sao? Toàn bộ gia đình mấy người đã làm ra việc ghê tởm như vậy mà vẫn còn muốn tiền của chúng tôi à? Tại sao da mặt mấy người lại có thể dày như thế? Tôi có cho con ch.ó một miếng xương, lần sau con ch.ó nhìn thấy tôi thì nó sẽ biết vẫy đuôi với tôi."

"Mấy người thì sao? Mấy người không giúp đỡ chúng tôi thì thôi, còn đi phá hoại hôn sự của em chồng tôi, hại em chồng tôi bị mọi người hiểu nhầm! Mấy người đang làm cái gì vậy? Chúng tôi có thể dễ dàng cho mấy người ức h.i.ế.p hay sao? Mấy người không đơn giản chỉ là ức h.i.ế.p người khác mà là mấy người muốn ép người ta đến chết!"

Vừa nói, Lưu Ái Đệ cũng bắt đầu bắt chước dáng vẻ của bà Khương, vỗ vỗ đùi khô khốc kêu lên: "Mọi người đến phán xét đi, nhà chú hai bọn họ thật đúng là ức h.i.ế.p người khác, em chồng tôi cũng thật là thảm... Chưa nói đến việc bị cướp mất đối tượng, còn phải bị người ta hãm hại, em chồng tôi sao lại có số phận khổ như vậy..."

Còn cố nén ra một giọt nước mắt, nhân tiện nháy mắt với Khương Tuệ Tuệ trong khi không ai chú ý.

Khương Tuệ Tuệ biết ý của cô ta, cô ta chỉ muốn cô cùng diễn với cô ta mà thôi. Nhưng cô cau mày, đau khổ nhăn mặt một hồi lâu, nước mắt cũng không thể trào ra, đành phải lấy tay che mặt, người khác

nhìn vào còn tưởng rằng cô đang khóc, nhưng thật ra là cô đang cười thầm.

Phương Quế Chi cũng tưởng rằng con gái đang khóc, vì vậy đau lòng đi tới ôm lấy Khương Tuệ Tuệ, nhẹ giọng dỗ dành: "Tuệ Tuệ, đừng đau khổ nữa, có cha mẹ ở đây, cha mẹ sẽ không để người khác bắt nạt con nữa."

Khương Đắc Thắng ban đầu là nổi nóng, lúc này nhìn thấy con gái khóc, trong lòng càng đau hơn. Ông ấy hồi hận, ông ấy hồi hận lúc trước khi phân nhà, lẽ ra ông ấy không nên hứa mỗi tháng sẽ đưa cho gia đình Khương Đắc Lợi nửa tháng lương, ông ấy rõ ràng biết rõ bà Khương là người như thế nào, nhưng vì những gì cha ông ấy đã làm mà cảm thấy áy náy với bọn họ.

Trên thực tế, suy cho cùng thì liên quan gì đến ông ấy, liên quan gì đến người nhà của ông ấy! Chẳng lẽ chỉ vì muốn làm cho bản thân tốt hơn mà con gái ông ấy phải bị oan uổng hay sao?

Nếu đúng như vậy, ông ấy thà để bản thân cảm thấy khó chịu còn hơn để con gái mình phải chịu chút ủy khuất!

Khi bà Khương nhìn thấy Khương Đắc Thắng đi ra, bà ta nghĩ rằng phải làm gì đó, nhanh chóng đứng dậy khỏi mặt đất với sự hỗ trợ của Khương Đắc Lợi, bắt chập bụi bẩn trên người, một mặt đầy nước mắt nước mũi, bà ta nắm lấy bàn tay không bị thương của Khương Đắc Thắng.

Vừa khóc vừa gào: "Đắc Thắng, năm đó những gì con đã hứa hẹn với mẹ thì con không thể quên, cha con đối xử với mẹ con chúng ta không tốt, con cũng không thể bội bạc!"

Nhưng Khương Đắc Thắng lại rút tay ông ấy ra, nói: "Mẹ à, vậy thì hãy mau nói cho tội biết đi, cha tôi đối xử với hai người không tốt thì tôi nhất định phải đối xử tốt với bà và Đắc Lợi hay sao, còn một phen nước mắt nước mũi nói với tôi cái gì mà không có công lao thì cũng có khổ lao, nhưng mà có thật sự coi tôi là con trai hay không?"

Bà đối xử với tôi như thế nào thì không cần tôi phải nói nhiều, trong lòng bà tự hiểu rõ, nhưng từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ trách móc bà, dù sao thì Đặc Thắng mới là đứa con do bà sinh ra.”

Bà Khương cũng không phải là đối xử không tốt với Khương Đặc Thắng, nhưng những gì bà ta đối xử tốt với Khương Đặc Thắng, tất cả là để lấy lòng ông nội Khương.

Chương 303: Chương 303

Khi ông nội Khương trở về sau một chuyến hành trình dài, bà Khương đối xử với Khương Đắc Thắng chỉ hận không thể hái tất cả các vì sao trên bầu trời cho ông ấy. Nhưng ngay khi ông nội Khương rời đi, bà Khương lại phớt lờ Khương Đắc Thắng.

"Nhưng đừng luôn nói cho tôi biết cha tôi là người như thế nào. Cha tôi là cha tôi, tôi là tôi, mấy năm nay cha tôi đối xử với bà và Đắc Lợi không tốt lắm, tôi thừa nhận tôi cũng đã đền bù cho mẹ con hai người nhiều năm như vậy rồi. Nhưng mấy người phải biết đủ, mấy người đã quá đáng rồi, tôi không thể chịu đựng được. Nếu bà thực sự cảm thấy rằng cha tôi có lỗi với bà, thì hãy nói thẳng với cha tôi sau khi bà đi xuống và để ông ấy ở dưới đất bù đắp cho bà thật tốt!"

Phụt.... Lần này Khương Tuệ Tuệ thực sự không thể kìm nén được nữa, cô không thể giả vờ khóc nữa, vì vậy cô liền phá lên cười. Miệng của cha cô cũng quá lợi hại, kêu bà Khương chui xuống đất tìm ông nội bù đắp là có ý gì, đây không phải là nguyên rửa bà ấy c.h.ế.t sớm một chút hay sao?

Tại sao trước đây cô không biết rằng cha mình cãi nhau lợi hại như vậy?

Rõ ràng là bà Khương không ngờ Khương Đắc Thắng sẽ nói ra như vậy, bà ta sững sốt ngây người. Sau khi phản ứng lại, bà ta lại bắt đầu khóc và lăn lộn trên mặt đất.

"Mọi người nghe này, đây là điều mà một con người nên nói hay sao? Đây là nguyên rủa tôi c.h.ế.t sớm... Tôi không muốn sống nữa, để tôi c.h.ế.t đi... Lúc trước có người khuyên tôi không nên gả, nhưng tôi nhất quyết không nghe, bây giờ tôi mới biết mẹ kế khó làm... Người đàn ông tôi lấy không tốt với tôi thì thôi, lại còn nuôi ra một con sói mắt trắng..."

Đúng lúc này, lại nghe thấy một giọng nói trong trẻo như núi mùa xuân: "Ông nội Khương vì sao lại không đối xử tốt với bà, trong lòng bà phải là người hiểu rõ nhất mới đúng."

Khương Tuệ Tuệ rất nhạy cảm với giọng nói của Tống Thời Thanh, khi cô nghe thấy âm thanh đầu tiên, cô biết đó là giọng nói của Tống Thời Thanh.

Mọi người cũng theo tiếng nói mà nhìn lại, thấy Tống Thời Thanh đang đỡ bà lão Thẩm ở trong đại đội, đi từ phía sau đám đông ra phía trước. Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía hai người bọn họ, cũng có người bị lời nói của Tống Thời Thanh làm cho khó hiểu.

Cái gì mà bà Khương mới là người phải hiểu rõ nhất mới đúng, ở đây còn có cái bí mật gì không muốn để ai biết hay sao?

Chuyện xảy ra là khi anh ở dưới chân núi thì gặp được bà lão Thẩm, chồng của bà lão Thẩm mất sớm, sau đó con trai bà ấy cũng qua đời, bà ấy vẫn luôn cô đơn lẻ loi một mình. Thông thường, mặc dù mọi người trong đại đội sẽ quan tâm đến một chút, nhưng bà ấy cũng ngượng ngùng xấu hổ khi làm phiền mọi người.

Hôm nay không phải là rảnh nên không ngồi yên được, định xuống chân núi kiếm củi đốt về, nhưng mắt cá chân bị bong gân nên không thể gánh củi về được. Bà ấy tình cờ gặp được Tống Thời Thanh, Tống Thời Thanh đã giúp bà ấy cõng củi trên lưng và giúp đưa bà ấy xuống núi.

Kể từ khi Tổng Thời Thanh chuẩn bị sửa lại án sai, những việc như việc tốt của Lôi Phong anh đã thường xuyên làm. Anh phải tự đặt mình là một hình mẫu của những đứa trẻ có thể giáo dục được thì anh mới có thể thu hút sự chú ý của các nhà lãnh đạo bên trên, việc sửa lại án sai mới có thể tiến lên một bước.

Sau khi đến thôn, lại nghe thấy có người nói có chuyện xảy ra trước nhà họ Khương, bà Khương đang âm ỉ đòi tiền lương nhưng Khương Đắc Thăng không chịu đưa.

Cố Diệp Phi

Mặc dù bà lão Thẩm và bà nội không đi tham gia cuộc vui với người khác, nhưng lại thấp giọng thì thầm một câu: "Muốn tôi nói sao, tôi thấy cũng không nên đưa làm gì, người khác không biết chuyện gì xảy ra nhưng tôi thì biết."

Chương 304: Chương 304

Bà Khương là người không biết kiềm chế, mới gả đến nhà họ Khương đã không rõ ràng với những người đàn ông khác, đứa con trai mà bà ấy sinh ra không phải là con của ông Khương, vì vậy nên ông Khương chịu đối xử tốt với bà ấy mới là lạ..."

Tống Thời Thanh không có ý định hỏi thăm những chuyện của nhà họ Khương, nhưng anh cảm thấy chuyện này nhất định phải để người nhà họ Khương biết, đặc biệt là để cho cha của Khương Tuệ Tuệ biết, nếu không ông ấy sẽ luôn hiểu lầm rằng cha mình có lỗi với hai mẹ con bà Khương, khiến bọn họ được một tắc lại muốn tiến lên một thước.

Vì thế Tống Thời Thanh mới xin bà lão Thẩm đi đến nhà họ Khương để nói rõ ràng và vạch trần bộ mặt thật của bà Khương.

Ngay từ lúc đầu, bà lão Khương cũng không muốn, trong nhà bà ấy chỉ có một góa phụ là bà ấy, trước đây bà ấy không dám nói ra chuyện này là vì sợ bị gia đình Khương Đắc Lợi trả thù, bây giờ bà ấy lại càng không dám.

Nhưng thấy rằng Tống Thời Thanh đã giúp bà ấy, sau khi nghĩ tới nghĩ lui, bà ấy vẫn quyết định đi cùng Tống Thời Thanh.

Khi cả hai đến nơi, tình cờ nhìn thấy bà Khương đang lẫn lộn trên mặt đất, một câu mắng Khương Đắc Thắng là 'sói mắt trắng'.

Một số người xung quanh không biết sự thật, thậm chí còn đứng về phía bà Khương, nói cái gì mà: "Khương Đắc Thắng thực sự không nên làm như vậy, mấy người Trương Cúc Hoa đã làm sai quá mức,

nhưng bà Khương thì đã làm cái gì? Lại nói, dù sao bà ấy cũng là mẹ và đã nuôi nấng ông ấy, mẹ kế cũng là mẹ. Nếu cứ thế này thì sau này ai dám làm mẹ kế của người khác nữa...."

Lúc này mới có câu nói vừa rồi của Tống Thời Thanh.

Bà Khương bị lời nói này của Tống Thời Thanh dọa sợ giật mình một cái, đến mức quên cả khóc.

Cố Diệp Phi

Sau đó bà ta mới tức giận mắng: "Thằng nhóc con của kẻ phản loạn này, đừng có mà ở đó nói hươu nói vượn, tôi làm sao mà lại có lỗi với nhà họ Khương? Những năm này tôi làm trâu làm ngựa cho nhà họ Khương, nuôi nấng Khương Đắc Thắng nên người, trong lòng tôi có gì phải sợ?"

Bà lão Thẩm được Tống Thời Thanh đỡ tiến lên một bước và nói với bà Khương: "Khương Đắc Lợi không phải là con trai của anh Khương, bà cho rằng anh Khương c.h.ế.t rồi thì việc này sẽ không có ai biết sao? Khi đó tôi đã tận mắt nhìn thấy bà và người anh họ của bà không trong sạch... Sao bà có thể nói bản thân không có lỗi gì với anh Khương được chứ?"

Vừa nói ra như vậy, mọi người như bị vút lên trên chảo nóng, hoàn toàn muốn nổ tung.

Khương Đắc Lợi không phải con của ông nội Khương mà là do bà Khương lén lút ở bên ngoài nên mới được sinh ra. Khó trách mấy năm nay ông nội Khương không ưa hai mẹ con bà Khương, giao cả chức vụ lẫn nhà cửa cho Khương Đắc Thắng, thì ra là còn có chuyện như vậy!

Như vậy thì mọi chuyện đều dễ hiểu hơn rồi.

"Đắc Thắng.." Phương Quế Chi nhìn khuôn mặt xanh xao của người đàn ông của mình, biết rằng ông ấy cũng đang tức giận, vì vậy bà ấy vội vàng gọi một tiếng.

Thân người Khương Đắc Thắng run lên vì tức giận, ông ấy đã sống nhiều năm như vậy mà bây giờ ông ấy mới chỉ biết được chuyện này từ trong miệng người khác.

Lúc đầu ông ấy trách cha mình, cho rằng cha ông ấy không có trách nhiệm, nếu đã lấy mẹ kế cho ông ấy, tại sao không thể đối xử tốt một chút với người ta? Ông ấy nghĩ rằng nếu cha ông ấy đối xử với mẹ kế và em trai tốt hơn một chút thì mẹ kế đã có thể thân thiết với ông ấy hơn.

Nhưng làm sao ông ấy lại biết có chuyện như vậy, tội nghiệp cha ông ấy cả đời bị cấm sùng, lại còn phải lo cho cảm nhận của ông ấy nên mới không ly hôn với bà Khương.

Khó trách khi ông ấy còn nhỏ, cha ông ấy đã ôm ông ấy vào và hỏi mấy lần: "Đắc Thắng, mẹ này đối xử tốt với con chứ? Con còn muốn có mẹ mới không?"

Chương 305: Chương 305

Mỗi khi cha ông ấy hỏi câu này, ông ấy liền bắt đầu khóc, một nửa là do bà Khương dạy, một nửa là do ông ấy thực sự không muốn bà Khương và Khương Đắc Lợi rời đi.

Mặc dù ông ấy là mẹ kế nhưng khi ông ấy mới một tuổi thì bà Khương mới gả đến, khi bà Khương mới gả đến cũng đối xử rất tốt với ông ấy.

Ông ấy đã mất một người mẹ, nên ông ấy cũng không muốn người mẹ này không còn nữa.

Bị hỏi mấy lần, khi Khương Đức Thắng còn bé đều nói như vậy, sau đó cha ông ấy cũng không hỏi nữa, cho đến khi c.h.ế.t cũng không đuổi hai mẹ con bà Khương đi.

Khương Đắc Thắng quay người và đi đến phía sau cửa, với lấy một cây chổi, lao về phía trước và giơ chổi về hướng hai mẹ con Khương Đắc Lợi. Hai bên thái dương nổi gân xanh, ông ấy gầm lên: "Cút, cút khỏi đây, đừng có đến nhà chúng tôi nữa! Từ nay nhà chúng tôi không có quan hệ gì với bà!"

Mọi người chỉ chỉ chỏ chỏ hơn nữa lại bị Khương Đắc Thắng xua đuổi, khiến cho bà Khương chỉ có thể để Khương Được Tiến và Khương Đắc Lợi đỡ mình dậy rồi hoang mang bỏ chạy, nhà bọn họ lại trở thành trò cười lớn nhất ở xã Nguyệt Phượng Loan.

Khương Đắc Thắng bị thương, nhưng hôm nay ông ấy lại bị tức giận như vậy, Phương Quế Chi đỡ ông ấy vào nhà nghỉ ngơi, khi chuẩn bị đi thì nói với Khương Tuệ Tuệ rằng hãy cảm ơn Tống Thời Thanh.

Mặc dù rất đau lòng khi nói với mọi người về việc này, nhưng giấu nó đi sẽ khiến gia đình bà Khương càng đặc ý. Suy cho cùng, người bị mất mặt là bà Khương, không ngẩng đầu lên được cũng chính là bà ta.

Cố Diệp Phi

Mọi người xem náo nhiệt gần như đã giải tán, người nhà họ Khương đều đã vào trong nhà, vừa vặn có người đi cùng đường với bà lão Thẩm nên đỡ bà lão Thẩm về nhà, chỉ còn lại có hai người Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh bước tới bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, cúi đầu nhìn cô, khàn giọng nói: "Vừa rồi hình như tôi hơi bốc đồng, có lẽ bà lão Thẩm không nên nói trước mặt nhiều người như vậy, chú Khương, ông ấy..."

Lúc đó, mũi tên đã lên dây và phải được bắn đi. Anh nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ lấy tay che mặt và giống như đang khóc nên chỉ nghĩ đến muốn đem người đuổi đi mà không quan tâm đến cảm xúc của Khương Đặc Thắng.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ lại lắc đầu và ngắt lời anh.

Cô ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt đen trắng nhưng không thấy chút trách móc nào.

Cô nói từng câu từng chữ: "Không phải, anh làm rất đúng. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy. Những người như bọn họ, nếu không công khai kể ra những việc đáng xấu hổ mà bọn họ đã làm trước mặt mọi người, thì cũng không biết bọn họ sẽ làm âm thầm lên đến khi nào."

"Hơn nữa, chúng tôi cũng không phải là những người xấu hổ khi nói ra chuyện này. Cha tôi là bởi vì lúc trước không nghe được chút tin tức nào, bây giờ đột ngột nghe thấy tin như vậy nên trong khoảng thời gian ngắn không thể tiếp nhận được mà thôi. Hơn nữa, đây

cũng là cách tốt nhất để người gia đình đó câm miệng không phải sao?"

Khi cô nói chuyện với Tống Thời Thanh, giọng nói của cô mềm mại và dễ chịu lạ thường, giống như tiếng suối chảy trên núi, giống như tiếng kêu dịu dàng của chim vàng anh. như tiếng nói dịu dàng trong không trung như mây trên trời.

Từng lời từng chữ thấm vào lòng người trước mặt.

Trên thực tế, không biết từ lúc nào mà giọng điệu của Khương Tuệ Tuệ đối với Tống Thời Thanh càng trở nên dịu dàng hơn. Giọng nói của cô tuy rằng trước đây vẫn như cũ, nhưng luôn cảm thấy có gì đó không giống nhau, khi đối mặt với anh, cô đã mất đi một chút kiêu ngạo, chỉ còn lại một loại ỷ lại quyến rũ.

Tống Thời Thanh nhìn cô gái xinh đẹp và quyến rũ trước mặt, sự dịu dàng trong mắt anh không thể che giấu được.

Khương Tuệ Tuệ đã thay đổi, vậy tại sao anh không thể thay đổi?

Chương 306: Chương 306

Từ một thanh niên trí thức lạnh lùng từ chối người ta cách xa ngàn dặm, luôn nghiêm mặt và tỏ ra cực kỳ nghiêm túc, giờ đây anh ước chỉ cần có Khương Tuệ Tuệ ở bên, ánh mắt anh sẽ mãi mãi dõi theo cô.

Nếu không phải thân phận hiện tại của anh không thích hợp, anh hận không thể nâng niu Khương Tuệ Tuệ trong lòng bàn tay.

"Ừ." Tống Thời Thanh gật gật đầu, chỉ cần Khương Tuệ Tuệ không buồn vì chuyện hôm nay là được.

"Nhìn anh đi, nhất định là đã vội vàng đi tới đây, toàn thân đều đổ đầy mồ hôi rồi kìa." Khương Tuệ Tuệ chú ý đến trên trán và chóp mũi của Tống Thời Thanh, từng hạt mồ hôi chậm rãi trượt xuống theo đường nét trên khuôn mặt kiên nghị cùng với gợi cảm, nó ở trên cằm anh, và nó sắp rơi xuống làm ướt vạt áo anh.

Khương Tuệ Tuệ lấy chiếc khăn tay ra, kiễng chân lên và lau mồ hôi trên cằm anh, động tác nhẹ nhàng như thể đang đối xử với một bảo vật vô cùng quý giá vậy. Lại lau mồ hôi trên trán và chóp mũi, cho đến khi mặt anh sạch sẽ thì mới có ý định dừng lại.

Nhưng mà khi cô rút tay lại, cô nhận thấy hàu kết của Tống Thời Thanh đang lăn lộn, và vùng da cô chạm vào đột nhiên nóng lên khi cô rút tay lại. Lúc này, bầu không khí đột nhiên trở nên rất ái muội.

Khương Tuệ Tuệ ho nhẹ một tiếng, nghĩ rằng có lẽ đây là thời điểm thích hợp để nói ra, vì vậy cô luyện tập những gì mình muốn nói ở trong lòng một lần.

Cô không muốn chơi trò mèo vờn chuột, anh đuổi tôi bắt với Tổng Thời Thanh nữa, hôm nay thấy Tổng Thời Thanh dịu dàng với cô hơn một chút, lại nghĩ đến ngày mai Tổng Thời Thanh có nhìn trộm cô hay không. Cô lại muốn thẳng thắn.

Cô muốn nói với Tổng Thời Thanh rằng cô đã thích anh từ rất lâu rồi.

Cô cũng muốn hỏi anh, anh có thích cô không?

Nhưng cô vừa mới mở miệng gọi tên Tổng Thời Thanh, khóe mắt lại thoáng thấy một cái đầu nhỏ từ cửa sân đi ra. Trên đầu nhỏ có hai bím tóc, khi quay đầu lại một chút thì bím tóc sẽ lung lẳng, thật dễ thương và đáng yêu.

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Cố Diệp Phi

Với tâm lý không thể dạy dỗ điều xấu cho trẻ con, Khương Tuệ Tuệ đột ngột nuốt xuống những lời định nói. Cô ngoắc ngoắc tay với cái đầu nhỏ, gọi: "Nữ Nữ, cháu trốn sau cánh cửa làm gì?"

Nữ Nữ liền từ từ lộ ra toàn thân ở sau cánh cửa, chớp chớp đôi mắt to đen láy, nhìn rất đáng yêu.

Cô bé nhìn cô nhỏ, rồi lại nhìn chú Tổng cao lớn, nói với giọng trẻ con: "Cô nhỏ, thím ba nhờ cháu nói khi nào cô nói chuyện với chú Tổng xong thì vào làm bánh chưng, nếu không thím ấy sẽ không gói xong hết được bánh chưng."

Khi trước đó bọn họ làm bánh chưng, Khương Tuệ Tuệ nói rằng cô sẽ tự làm bánh chưng cho nhà họ Tổng, vì vậy Lưu Ái Đề mới bảo Nữ Nữ đến gọi cô.

Khương Tuệ Tuệ nhìn Tổng Thời Thanh rồi lại nhìn Nữ Nữ, mặc dù tỏ tình không thành nhưng cô cũng không tức giận mà có chút bất

đắc dĩ. Cô ra hiệu cho Nữu Nữu và nói: "Lại đây, cô nhỏ ôm một cái."

Sau khi nghe thấy như vậy, Nữu Nữu lộc cộc chạy đến, đứng yên trước mặt Khương Tuệ Tuệ và đưa hai bàn tay nhỏ bé của mình về phía cô, trong tư thế chờ đợi một cái ôm.

Khương Tuệ Tuệ cúi xuống bế Nữu Nữu lên, mỉm cười và đưa tay véo mặt cô bé. Từ khi cô đến đây, cảm giác Nữu Nữu ăn uống ngày càng tốt hơn, cô bé tăng cân rất nhiều, da mặt cũng có nhiều thịt hơn, sờ trên tay cũng càng ngày càng thoải mái.

Cô chỉ vào Tống Thời Thanh và nói: "Nữu Nữu mau chào đi."

Nữu Nữu để cô nhỏ véo má, sau đó ghé sát vào người cô nhỏ ngửi ngửi, vẻ mặt đầy thỏa mãn. Trên người cô nhỏ thơm quá, cô bé thích mùi trên cơ thể cô nhỏ nhất.

Sau khi nghe Khương Tuệ Tuệ nói, Nữu Nữu nheo mắt và mỉm cười với Tống Thời Thanh, sau đó gọi một cách giòn giã: "Chú nhỏ!"

Ý của Nữu Nữu rất đơn giản, Tống Thời Thanh trước đó đã nói rằng anh thích những người lười biếng, cô nhỏ của cô bé rất thích hợp.

Chương 307: Chương 307

Vừa rồi cô bé lại nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ lau mồ hôi cho Tống Thời Thanh, từ góc độ của cô bé, khoảng cách giữa hai người bọn họ rất gần, như thể bọn họ đang hôn nhau.

Trước đây cô bé đã từng thấy mẹ lau mồ hôi cho cha và hôn cha. Vì vậy, theo ý kiến của cô bé, mối quan hệ giữa Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ cũng giống như mối quan hệ giữa cha mẹ cô bé, cô bé đã có một người cô và một người chú, vì vậy đối tượng của cô nhỏ tất nhiên phải gọi là chú nhỏ.

Nữu Nữu tuy còn nhỏ nhưng trong lòng lại rất rõ ràng.

Nghĩ đến đây, cô bé không khỏi có chút tự hào, hất cằm tròn trịa lên, như muốn nói: "Xem đi, Nữu Nữu rất thông minh, Nữu Nữu không cần cô nhỏ dạy dỗ mà cũng vẫn biết cách gọi mọi người."

Nhưng Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh, những người nghe thấy "chú nhỏ" của Nữu Nữu lại đồng thời sửng sốt, ánh mắt bọn họ chạm nhau, bọn họ nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt đối phương, nhưng bọn họ không có một chút phản kháng nào.

Khương Tuệ Tuệ đang định giải thích một chút thì cô nghe thấy giọng nói của Lý Tú Cầm: "Nữu Nữu, gọi linh tinh cái gì vậy!? Gọi là chú Tống!"

Vừa nói, cô ấy vừa đi đến chỗ Khương Tuệ Tuệ và ôm Nữu Nữu.

Nữu Nữu có chút buồn bực, bĩu môi sửa miệng mẹ: "Là chú nhỏ."

"Nói hươu nói vượn, ai bảo con không nghe lời, ai bảo con không nghe lời....." Sắc mặt Lý Tú Cầm trầm xuống, vỗ nhẹ trên m.ô.n.g Nữu Nữu vài cái: "Nếu còn gọi bậy nữa, sau này mẹ sẽ không cho con cưỡi ngựa gỗ nữa."

Sau khi dạy cho Nữu Nữu một bài học, cô ấy nói xin lỗi với Tống Thời Thanh: "Thật xin lỗi thanh niên trí thức Tống, Nữu Nữu vẫn còn nhỏ nên không biết gì, lời của trẻ con không biết suy nghĩ, cậu đừng để trong lòng."

Tống Thời Thanh lắc đầu: "Không sao đâu."

Làm sao anh có thể không để trong lòng, khi nghe thấy "chú nhỏ", anh thậm chí còn muốn trực tiếp bày tỏ tấm lòng của mình với Khương Tuệ Tuệ, để bọn họ không cần phải dằn vò nữa.

"Tuệ Tuệ, em đã nói chuyện xong với thanh niên trí thức Tống chưa? Mẹ bảo em vào đi." Lý Tú Cầm hỏi Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ phục hồi tinh thần lại, chỉ có thể gật gật đầu nói: "Vâng, mọi chuyện đã xong rồi."

Nói xong cái gì, một câu nên nói còn chưa kịp nói, nghĩ đến lại muốn tức giận...

"Vậy thì tôi sẽ quay về trước." Tống Thời Thanh mỉm cười với Khương Tuệ Tuệ và Lý Tú Cầm, bắt gặp đôi mắt đen láy của Nữu Nữu, Nữu Nữu cười rạng rỡ với anh, rồi lặng lẽ gọi anh một tiếng.

Không có âm thanh nào được phát ra, nhưng Tống Thời Thanh có thể thấy rõ rằng những gì Nữu Nữu nói là 'tạm biệt chú nhỏ'.

Tống Thời Thanh, người trước đây không có hứng thú với trẻ con, đột nhiên cảm thấy rằng thật tuyệt nếu sau này anh có thể có một cô con gái với Khương Tuệ Tuệ.

Sinh ra một cô con gái giống như cô, mắt đen láy, mũi nhỏ và thẳng, giọng nói thanh tú, cô bé sẽ ngã vào vòng tay anh, trên người nồng nặc mùi sữa.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Tống Thời Thanh quay người rời đi.

Đi được một lúc, đột nhiên anh quay lại như có cảm ứng trong lòng, Lý Tú Cầm đã bế Nữu Nữu vào cổng sân, chỉ còn lại Khương Tuệ Tuệ đứng ở cửa vừa vặn quay đầu lại nhìn anh.

Nhận thức của hai người phù hợp với nhau, bọn họ không thể nhịn được mà nhếch khóe miệng và mỉm cười với nhau.

Mặc dù một số chuyện không nói ra miệng, nhưng đối phương đều cảm nhận được.

Ngày mồng năm tháng Năm, Tết Đoan Ngọ.

Sáng sớm, Khương Vệ Bình đến.

Khương Vệ Bình gả vào xã Hồng Tinh ở bên cạnh, khoảng cách giữa hai xã tuy không xa mấy, nhưng mà sang tháng là cô ấy sẽ sinh, một người che cái bụng to đi sang đây, người nhà họ Khương thấy đều không yên tâm, cũng không hiểu sao người nhà họ Lưu lại có thể để như vậy.

Cố Diệp Phi

"Con nói một chút đi, tại sao con lại đến đây một mình, Thiếu Thông đâu? Tại sao nó không đi cùng con?" Vừa nhìn thấy Khương Vệ Bình ở cổng sân, Phương Quế Chi đã nhanh chóng đến đỡ Khương Vệ Bình.

Chương 308: Chương 308

"Cha, mẹ, em gái, vốn là Thiếu Thông nói sẽ cùng con trở về, nhưng mà trường học xảy ra chuyện, cho nên anh ấy không thể tới được." Khương Vệ Bình nhìn lướt qua đám người, khi đang muốn nói chuyện cùng với Khương Tuệ Tuệ, cô ấy thấy tay của cha được quấn băng, vì vậy cô ấy vội vàng hỏi: "Cha, tại sao tay cha lại bị thương vậy?"

"Không có việc gì, con đừng suy nghĩ lung tung, mẹ và cha con sợ con lo lắng nên mới không gọi điện nói chuyện này cho con." Phương Quế Chi sợ Khương Vệ Bình lo lắng sẽ không tốt cho đứa trẻ, vì vậy bà ấy đã nhanh chóng trả lời.

Khương Đắc Thắng cũng nói: "Mẹ con nói đúng, cha không sao, con đừng suy nghĩ lung tung."

Khương Tuệ Tuệ đi pha cho Khương Vệ Bình một cốc nước mát: "Chị hai, chị có khát nước không? Lại đây uống một ly nước đi."

Bà bầu vốn dĩ rất dễ khát nước, hơn nữa Khương Vệ Bình đi bộ lâu như vậy nên tự nhiên sẽ khát nước. Cô ấy mím môi cười cười, đón lấy cốc trà Phương Quế Chi đưa tới, nhấp một ngụm, uống xong không nhận được mà nhấp thêm một ngụm nữa.

Cho đến khi uống hết nước trong ấm trà, cô ấy mới kinh ngạc hỏi: "Em gái, em cho gì vào nước này vậy? Sao lại ngọt như vậy? Uống vào có vẻ rất sảng khoái."

"Đây là em gái con lấy quả mâm xôi tháng năm làm mát trái cây." Phương Quế Chi chắc chắn rằng Khương Tuệ Tuệ đã bỏ mát mâm

xôi vào nước khi nghe những gì Khương Vệ Bình nói.

Khương Tuệ Tuệ cũng nói: "Chị hai, nếu chị thích, khi chị quay về có thể lấy một ít."

"Em gái nhỏ cũng có thể làm mút trái cây sao?" Khương Vệ Bình sẽ không bao giờ nghĩ đến bản thân mới có mấy tháng không thấy em gái, em gái vậy mà sẽ làm mấy thứ này.

Cố Diệp Phi

Cả nhà bọn họ đều rất yêu thương em gái, trước khi Khương Vệ Bình kết hôn, Khương Vệ Bình đã giúp Khương Tuệ Tuệ làm rất nhiều việc giữa hai chị em, Khương Vệ Bình cũng rất yêu thương Tuệ Tuệ.

Khương Đắc Thắng trả lời: "Đúng vậy, không chỉ có thể nấu món này mà em gái của con cũng nấu ăn rất ngon."

Khương Vệ Bình nghe thấy vậy, nói: "Vậy thì con sẽ phải thử tay nghề nấu ăn của em gái."

"Được, lát nữa em sẽ nấu ăn cho chị, chị hai, trước tiên chị hãy nghỉ ngơi thật tốt nhé." Khương Tuệ Tuệ che miệng mỉm cười, mặc dù đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Khương Vệ Bình, nhưng không biết như thế nào, dường như cô đã hòa nhập với thế giới này, thực sự đã trở thành Khương Tuệ Tuệ của thế giới này.

Mặc dù kinh nghiệm trải qua trước đây của cô thuộc về nguyên chủ, nhưng cô cũng thích Khương Vệ Bình từ tận đáy lòng.

"Thật vậy sao? Vậy thì chị có lộc ăn rồi." Khương Vệ Bình nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ, trên mặt nở nụ cười vì em gái đã trưởng thành.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ đi ra ngoài, Phương Quế Chi lại nói về câu hỏi trước đó: "Sắp đến lúc con sinh rồi, vì vậy hãy cẩn thận, nếu dọc đường xảy ra sự cố thì sao? Con đã quên những gì mẹ đã nói với con hay sao? Lúc đó mẹ mang thai đứa con đầu lòng, cái gì cũng không hiểu, sau này suýt chút nữa đã sinh ra anh trai con ở trên đường, may mắn có người đưa mẹ đến trung tâm y tế nên mới không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra."

Khương Vệ Bình nhìn Phương Quế Chi, ánh mắt né tránh: "Mẹ, con nhớ hết những gì mẹ nói, vốn dĩ ban đầu Thiếu Thông cũng nói sẽ về cùng con, nhưng sau đó trường học nói có chuyện nên anh ấy không về được."

Người đàn ông mà cô ấy gả là giáo viên trường tiểu học xã Hồng Tinh.

"Đừng nói chuyện thay nó, hôm nay là Tết Đoan Ngọ, trường học có thể không cho nghỉ hay sao? Nó không tới là bởi vì mẹ chồng con không cho nó tới đúng không? Mẹ chồng con quả thực là người vô lý. Nếu mẹ mà biết trước nó có một người mẹ như vậy, bất kể thế nào, mẹ cũng không thể để con gả vào nhà họ Lưu." Nói về điều này, Phương Quế Chi lại hối hận không thôi.

Cuộc hôn nhân của Khương Vệ Bình là lời bà mỗi nói.

Chương 309: Chương 309

Hai chị em Khương Vệ Bình và Khương Tuệ Tuệ lớn lên trông giống nhau. Khương Vệ Bình trông cũng rất xinh đẹp. Khi cô ấy đến xã Hồng Tinh để tìm bạn học chơi, Lưu Thiếu Thông đã yêu cô ấy. Nhà họ Lưu liền đưa người đến nhà làm mai.

Khi làm mai thì nói ba hoa chích chòe, nói rằng Lưu Thiếu Thông là một giáo viên trong trường, anh ta có đạo đức và ngoại hình tốt. Kết quả là sau khi kết hôn, nhà họ Khương mới biết được mẹ của Lưu Thiếu Thông rất khó đối phó, rất hay làm khó người khác.

Nhưng con gái đã gả đi rồi, còn có thể làm gì khác đây?

"Mẹ đừng lo cho con. Sinh con rồi mẹ chồng sẽ không ghét con như trước nữa đâu. Ở xã con có người lấy chồng như con rồi tình huống tương tự, sau này thì tốt lên..." Khương Vệ Bình nhướn mày và vươn tay nắm lấy tay Phương Quế Chi.

Phương Quế Chi cảm thấy đau khổ và khó chịu khi nghe những lời của con gái nói. Bà ấy muốn hỏi, nếu cô ấy sinh con gái thì sao? Nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra miệng nữa.

Sau khi nấu cơm xong.

Cả nhà ngồi xuống và bắt đầu ăn. Hôm nay là Tết Đoan Ngọ, vì vậy phải trông giống như một ngày lễ. Đem cắt một miếng thịt chân giò hun khói vẫn đang ướp và nấu chân giò hun khói, lấy củ khoai lang mà tìm thấy trên núi làm một ít canh khoai và táo đỏ, lại có lòng lợn xào.

Khương Đắc Thăng lấy rượu thuốc quý của mình ra và muốn uống cùng hai con trai.

Vốn dĩ ban đầu Phương Quế Chi không cho ông ấy uống, nhưng Khương Đắc Thăng khẳng định rằng rượu thuốc không được coi là rượu, nhưng khi nói chỉ uống hai ly rượu, Phương Quế Chi nói không thể uống quá nhiều thì cũng thôi.

Trong bữa ăn, mọi người thuận tiện giải thích cho Khương Vệ Bình lý do Khương Đắc Thăng bị thương.

Sau khi ăn xong, Lưu Ái Đệ lại lấy bánh chưng mới hấp ra, nhưng mọi người cũng không ăn nhiều, nhưng sức ăn của Khương Vệ Bình vào cuối thai kỳ trở nên rất lớn, cô ấy đã ăn bánh chưng sau khi ăn một bát cơm lớn.

Cô ấy ăn bánh chưng nhân thịt chân giò hun khói do Khương Tuệ Tuệ gói, cô ấy nói ăn rất ngon, nếu không phải Phương Quế Chi ngăn cản cô ấy, nói rằng ăn nhiều sẽ khó tiêu hóa đến lúc đó sẽ khó chịu, có lẽ cô ấy sẽ phải ăn thêm cái khác.

Sau khi ăn cơm xong, mấy người phụ nữ nhà họ Khương tụ tập lại một chỗ cắn hạt dưa nói chuyện phiếm. Nhưng phần lớn cuộc nói chuyện là về gia đình mẹ chồng của Khương Vệ Bình, mọi người đang cố gắng nói cho Khương Vệ Bình biết phải làm gì trong nhà họ Lưu để có được chỗ đứng vững chắc.

Khương Tuệ Tuệ nói: "Chị, em sẽ chuẩn bị một số quần áo mới cho cháu trai của em, chị không cần phải chuẩn bị quá nhiều."

Khương Vệ Bình lắc đầu: "Không cần đâu, em gái, trẻ em lớn nhanh, em làm quần áo mới làm gì? Mặc quần áo cũ nhà người khác bỏ lại, vài ngày nữa chúng sẽ lớn, không cần thiết phải may quần áo mới."

"Không thể nào, dù sao em cũng muốn may quần áo mới cho cháu trai nhỏ của mình." Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, cô nghiêng người hỏi Phương Quế Chi xem đứa bé sẽ cao bao nhiêu khi nó mới được sinh ra, và quần áo sẽ làm lớn bao nhiêu.

Phương Quế Chi và những người khác cũng biết rằng Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa đã hợp tác làm quần áo gì đó. Hình như là Khương Tuệ Tuệ vẽ và Tạ Phương Hoa làm chúng, bọn họ cũng không hiểu lắm, chỉ nghe Khương Tuệ Tuệ nói qua là có thể kiếm được ít tiền, bọn họ cũng nhìn thấy người trong thành đến tìm Tạ Phương Hoa may quần áo nên cũng không hỏi nhiều.

Cố Diệp Phi

Bụng Khương Vệ Bình vốn đã rất lớn, bụng to nên khi làm việc thì có rất nhiều việc đều không tiện, đặc biệt là lúc cưỡi giày, chân có hơi sưng lên.

Khương Tuệ Tuệ chạm vào bụng của Khương Vệ Bình, Khương Vệ Bình cười nói: "Bây giờ chắc nó đã ăn no và sắp đi ngủ, ngày thường nếu chị sờ sờ nó, nó sẽ đá rất mạnh và rất có sức lực, có khi chị đang ngủ cũng đá khiến chị tỉnh giấc."

Chương 310: Chương 310

"Sức lực lớn đến vậy sao? Xem ra đó là một đứa con trai béo khỏe rồi." Khương Tuệ Tuệ cười khẽ một tiếng, áp sát vào bụng Khương Vệ Bình nói: "Cháu trai, sau này cháu phải ngoan một chút biết chưa, mẹ cháu mang thai cháu rất vất vả, cháu đừng có nghịch ngợm như vậy. Khi tháng sau mẹ cháu sinh cháu ra, cháu nên cố gắng hơn một chút, đừng để mẹ cháu phải chịu đựng quá nhiều."

Vừa nói, Khương Tuệ Tuệ lại đặt tay lên bụng Khương Vệ Bình, giả vờ lắng nghe câu trả lời của đứa cháu nhỏ. Rất nhanh, cô ngồi thẳng dậy, che miệng cười nói: "Chị, vừa rồi cháu trai nhỏ của em đã trả lời em, nói nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời."

Nữu Nữu vốn là bị Lý Tú Cầm ôm trong lòng, hiện tại nghe Khương Tuệ Tuệ nói, vội vàng giãy giụa thoát khỏi vòng tay của Lý Tú Cầm, bò đến bên người Khương Vệ Bình, nghiêng người thì thầm: "Cô lớn, cô nhỏ, cháu cũng muốn nghe, cháu cũng muốn nghe em trai nói." Nói xong lại đưa đầu đến gần bụng Khương Vệ Bình, cô bé cũng phải nghe.

Lý Tú Cầm sợ cô bé vẫn là đứa trẻ nên không hiểu chuyện, vô ý va phải Khương Vệ Bình thì không hay, vội vàng kéo cô bé lại: "Nữu Nữu, mau trở về đây, cẩn thận coi chừng làm tổn thương em trai."

Ai ngờ Nữu Nữu sẽ bẹp miệng nói: "Mẹ, con sẽ không như vậy đâu, con sẽ nói rất nhỏ và di chuyển nhẹ nhàng, vì vậy con sẽ không làm phiền em trai của con."

Cô bé lắng nghe một lúc, sau đó ngẩng đầu lên và mỉm cười với Khương Tuệ Tuệ: "Cô nhỏ, cháu cũng nghe thấy tiếng của em trai."

Trẻ con từ trước đến nay luôn dễ thương, sau khi Khương Vệ Bình sinh con, mặc dù là con gái đã có chồng nhưng đứa trẻ này cũng là cháu trai của gia đình nhà họ Khương, có thể coi là thêm một người cho gia đình bọn họ, đến lúc đó nhất định sẽ rất vui, toàn bộ mọi người trong gia đình đều nhin không được mà nở nụ cười.

Ngược lại, Nữu Nữu còn đang nghĩ đến em trai đang ngủ, cho nên cô bé đưa ngón tay trở nhỏ nhắn che miệng, 'suyt' một tiếng, nói: "Nhỏ giọng một chút đi ạ, đừng đánh thức em trai."

Khi nói đến việc sinh nở, Khương Tuệ Tuệ nhin không được mà hỏi một câu: "Chị ơi, chị đến bệnh viện để sinh con hay sao? Chị đến bệnh viện để sinh em bé đi, mọi người không yên tâm khi chị sinh con tại nhà."

Thời buổi này vẫn có rất nhiều người sinh con tại nhà, nhưng nếu có việc gì xảy ra thì sẽ không thể cứu chữa kịp. Sinh con là người phụ nữ sẽ đi qua một vòng địa ngục, cô không thể để chị gái mình mạo hiểm tính mạng.

Khương Vệ Bình ngăn người sưng sốt một lúc, che giấu sự thất vọng trong mắt, sau đó nói: "Đến lúc đó thì lại nói, bây giờ vẫn còn sớm."

Cố Diệp Phi

Mẹ chồng cô ấy khi chưa thấy được đứa trẻ mà cô ấy sinh ra là con trai hay con gái thì nhất định sẽ không cho cô ấy đi đến bệnh viện sinh con, nếu như mà sinh ra con gái thì chắc chắn sẽ rất mệt.

Để không làm người trong nhà lo lắng, Khương Vệ Bình chuyển chủ đề và nói: "Tuệ Tuệ, em rất thích trẻ con đến thế, khi nào thì em sẽ sinh một đứa con vậy?"

Khương Tuệ Tuệ vốn muốn hỏi một chút, nhưng không nghĩ đến chị gái lại hỏi cô việc này . Không biết như thế nào, đột nhiên lại nghĩ đến Tống Thời Thanh. Nếu sinh con, cô sẽ sinh ra một cậu bé dễ thương như Tống Thời Thanh khi còn nhỏ...

Đến buổi trưa, Khương Vệ Bình cảm thấy hơi buồn ngủ nên Phương Quế Chi bảo cô ấy vào phòng của Khương Tuệ Tuệ để nghỉ ngơi một chút.

Khương Tuệ Tuệ vội vàng nói rằng cô sẽ thu dọn phòng, vì vậy cô đã nhanh chóng quay trở lại phòng trước.

Đồ vật mà hệ thống khen thưởng đều bị cô giấu ở trong tủ khóa lại, chìa khóa giấu ở trên người cô nên sẽ không có người phát hiện, chỉ là ngày thường cô không thích gấp chăn, ngủ một mình cũng không sao.

Hôm nay Khương Vệ Bình đến đây, cô có chút ngượng ngùng xấu hổ nên mới muốn đi dọn dẹp trước.

Chương 311: Chương 311

Trở lại trong phòng, Khương Tuệ Tuệ đầu tiên là gấp chăn bông lại, sau đó định thu dọn tất cả quần áo trên giá treo và cất vào tủ. Chiếc móc áo này là do Khương Vệ Quân làm theo bản vẽ của cô, nó được cô đặc biệt sử dụng để đựng những bộ quần áo mà cô thường mặc. Những bộ quần áo này được gấp lại trong tủ, khi lấy ra mặc thì quần áo chắc chắn sẽ có nếp gấp, khi treo lên sẽ không có nếp gấp.

Đây cũng là thói quen của cô từ trước đến nay.

Khi đi thu dọn quần áo, khóe mắt cô thoáng thấy một chiếc áo sơ mi trắng. Phản ứng đầu tiên của cô là có hơi sửng sốt một chút, sau đó lập tức ý thức được, chiếc áo sơ mi này là áo của Tống Thời Thanh!

Váy của cô bị trầy xước vào ngày hôm đó, vì vậy Tống Thời Thanh đã đưa quần áo của anh cho cô. Khi đó, cô định gửi nó cho Tống Thời Thanh sau khi giặt sạch, nhưng sau đó cô lại bận việc khác nên quên mất.

Cố Diệp Phi

Quan trọng nhất là sau đó Tống Thời Thanh cũng không có nói với cô chuyện này, cho nên cô cũng quên mất việc này.

Chiếc áo này không được để chị hai phát hiện ra, để mọi người không hỏi đông hỏi tây khi thấy. Cô chưa bao giờ thích người khác xen vào chuyện tình cảm của mình, cô luôn cảm thấy mình thích là một chuyện, còn nếu gia đình cô phát hiện ra thì có can thiệp hay không lại là chuyện khác.

Bây giờ cô và Tống Thời Thanh còn chưa có chính thức ở bên nhau, nếu gia đình cô phát hiện và trực tiếp thúc giục bọn họ cưới thì phải làm sao? Rồi chẳng phải tình yêu ngọt ngào mà cô tưởng tượng sẽ không còn nữa hay sao?

Trong khi suy nghĩ, Khương Tuệ Tuệ gấp chiếc áo sơ mi lại, định cất chúng vào tủ quần áo với quần áo của cô. Nhưng khi cô đang gấp áo, một mảnh giấy màu đỏ đột nhiên rơi ra khỏi áo.

Khương Tuệ Tuệ cau mày, nghi ngờ nhặt tờ giấy đỏ lên, mở ra và nhìn người lại ngay tại chỗ.

Mảnh giấy đỏ này rõ ràng là mảnh giấy mà ông lão cắt giấy đã làm sai khi cô đi chợ cùng với Tống Thời Thanh. Trên tấm giấy cắt lớn màu đỏ, hai người bọn họ tựa vào nhau, trên đỉnh đầu có khắc bốn chữ lớn - trăm năm bên nhau.

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ tràn đầy kinh ngạc, cô không bao giờ ngờ rằng khi Tống Thời Thanh đi mua một tờ báo, anh cũng đã mang tờ giấy cắt màu đỏ này về. Cô thậm chí không nghĩ rằng Tống Thời Thanh đã bắt đầu thích cô từ lúc đó.

Những ký ức về việc hai người bọn họ ở bên nhau lại hiện về trong tâm trí cô, sau một lúc cô mới nhận ra rằng Tống Thời Thanh đã sớm có cô trong trái tim anh. Chỉ là anh che giấu quá kỹ, mà cô cũng chưa từng nghĩ tới, cho nên cũng luôn không có phát hiện ra.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy trái tim mình sắp tràn ngập đầy bong bóng màu hồng, nhịp tim đập đều đặn, lúc này cô chỉ muốn nhanh chóng tìm được Tống Thời Thanh, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của anh, kiễng mũi chân ghé vào tai anh để nói và hỏi anh tại sao anh thích cô mà không nói ra từ sớm.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói của Khương Vệ Bình: "Em gái, em dọn dẹp xong chưa? Chị vào được không? Kỳ thực cũng

không có gì cần dọn dẹp, hai chúng ta cùng nhau lớn lên, trước đây phòng của em đều do chị dọn dẹp, tại sao bây giờ em lại bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ vậy?"

Nói xong, cửa 'kéo kẹt' một tiếng bị đẩy ra, Khương Vệ Bình bước vào.

Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng nhét tờ giấy cắt lớn màu đỏ vào túi, cô đặt chiếc áo sơ mi trắng vào tủ và khóa nó lại.

Khương Vệ Bình nhìn căn phòng dọn dẹp sạch sẽ và mỉm cười: "Không phải nó đã được dọn dẹp sạch sẽ hay sao? Chị còn tưởng rằng nó sẽ bừa bộn như căn phòng trước đây của em."

Khương Tuệ Tuệ thè lưỡi: "Nhất thời ôm chân phật, vừa nãy mới dọn dẹp, chị , chị lên giường nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc thật tốt đi."

"Ừ, chị đi ngủ một lúc nhé, gần đây càng ngày càng mệt, không làm cái gì cũng thấy mệt mỏi."

Chương 312: Chương 312

Khương Vệ Bình cởi quần áo bên ngoài ra và treo chúng trên ghế.

Cô ấy thật sự rất buồn ngủ, nằm trên giường không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

Khương Tuệ Tuệ ngồi bên giường nhìn chị gái một lúc, hai chị em bọn họ trông rất giống nhau, Khương Vệ Bình cũng rất xinh đẹp, thật tiếc là cô ấy đã không có một cuộc hôn nhân tốt.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ nhớ lại vẻ mặt của cô ấy khi cô hỏi Khương Vệ Bình rằng cô ấy có đến bệnh viện để sinh con không, và trong lòng cô gần như đã biết điều gì đang xảy ra.

Cô vẫn lo lắng cho chị gái, không biết chị gái có tiền trong tay hay không, với đức hạnh của người nhà họ Lưu, chị gái cô phải có tiền trong tay mới được.

Vì vậy, cô lấy ra hai xấp tiền từ trong chiếc rương nhỏ của mình và nhét chúng vào túi của Khương Vệ Bình.

Thở dài bước ra ngoài và đóng cửa lại. Cô lấy hơn một nửa số bánh chưng ngọt do bản thân làm bỏ vào giỏ tre, nói với Phương Quế Chi một tiếng rồi đến nhà họ Tống đưa bánh chưng.

Kể từ sau vụ việc của Khương Đắc Thắng và sự giúp đỡ của Tống Thời Thanh lần đó, mối quan hệ giữa nhà họ Tống và nhà họ

Khương ngày càng tốt đẹp, nhà họ Khương đã ngầm đồng ý rằng Khương Tuệ Tuệ sẽ thân thiết với nhà họ Tống.

Không lâu sau khi rời khỏi nhà, Khương Tuệ Tuệ đã gặp Lâm Hồng Bình.

Trên thực tế, kể từ ngày hôm qua khi Lâm Hồng Bình phát hiện ra rằng hắc ta đã hiểu lầm Khương Tuệ Tuệ, hắc ta đã luôn hối hận. Sau khi về nhà, hắc ta đã hỏi mẹ tại sao lại muốn cùng với Khương Thúy Thúy đi nói dối hắc ta, tại sao bọn họ lại chia rẽ hắc ta và Tuệ Tuệ.

Ngay từ đầu Triệu Anh Lai còn dám nói vài câu rằng bà ấy không thích Khương Tuệ Tuệ, bà ấy thích Khương Thúy Thúy nhiều hơn, nhưng sau đó, nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe và vẻ mặt đau khổ của Lâm Hồng Bình, bà ấy cũng bị dọa sợ, chỉ có thể nói rằng Khương Thúy Thúy đã nói với bà ấy, bà ấy cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lâm Hồng Bình càng thêm hối hận, lúc đầu những gì bà ấy nói rất thuyết phục, nhìn thấy tận mắt, nhưng bây giờ bà ấy lại nói rằng bà ấy không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hắc ta thật ngu ngốc, khi nghe được những tin đồn này, đáng lẽ hắc ta nên hỏi Tuệ Tuệ chuyện gì đang xảy ra ngay lập tức, chứ không phải vì oán hận và ghen tuông trong lòng mà ở cùng với Khương Thúy Thúy.

Lúc này, chỉ cần hắc ta nghĩ đến nỗi buồn của Tuệ Tuệ khi bị hắc ta hiểu lầm, hắc ta cảm thấy đau lòng đến mức muốn g.i.ết c.h.ết bản thân.

Khương Thúy Thúy đến bên hắc ta và liên tục khóc lóc với hắc ta, nói rằng cô ta đã sai, nhưng hắc ta chỉ nói một câu, giữa bọn họ là không thể, người hắc ta thích vẫn luôn là Tuệ Tuệ, hắc ta không có khả năng sẽ cưới cô ta.

Hắn ta đã cả đêm không về nhà, vì vậy hắn ta đã đứng trước cửa nhà họ Khương, hắn ta muốn Khương Tuệ Tuệ thấy được sự hối hận của hắn ta, hiểu rằng hắn ta thực sự biết bản thân đã sai, hy vọng rằng Tuệ Tuệ có thể tha thứ cho hắn ta và chấp nhận hắn ta một lần nữa.

Nhưng cửa nhà họ Khương không bao giờ mở vào đêm đó, hắn ta cũng không hề nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ.

Bộ quần áo thứ hai đã bị ướt đẫm, hắn ta về nhà thay quần áo, ăn sáng, ngủ một giấc rồi quay lại.

May mắn thay, cuối cùng hắn ta cũng đã gặp được Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ mặc chiếc váy dài màu vàng tươi bắt mắt đó và đôi giày da màu mơ trên đôi chân của cô, cô bước đi rất nhanh nhẹn, giống như một con bướm đang bay lượn.

Lâm Hồng Bình cảm thấy bản thân mình thực sự là có mắt như mù, Tuệ Tuệ tốt như vậy, nếu không phải hắn ta tự mình làm điều đó, bây giờ Tuệ Tuệ đã sớm trở thành vợ của hắn ta rồi.

"Tuệ Tuệ." Lâm Hồng Bình đi từ dưới gốc cây ra và đứng trước mặt Khương Tuệ Tuệ.

Chương 313: Chương 313

Hắn ta đã không ngủ cả đêm, đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt hốc hác và có một ít râu xanh mới mọc trên cằm.

Khương Tuệ Tuệ bị giật mình bởi sự xuất hiện đột ngột, nhìn không được mà kêu lên một tiếng.

Sau khi nhìn rõ người trước mặt, trái tim đang treo lơ lửng của cô cuối cùng cũng được thả lỏng, nhưng vẻ chán ghét trên mặt lại không hề che giấu. Cô đặt đôi tay mảnh khảnh lên n.g.ự.c mình, vuốt ve bộ n.g.ự.c của mình, giễu cợt nói: "Lâm Hồng Bình, anh là ma quỷ hay sao? Anh đột nhiên xuất hiện là muốn hù c.h.ế.t tôi có phải không?"

Lâm Hồng Bình không hề để lời chế nhạo của Khương Tuệ Tuệ ở trong lòng, giờ phút này hắn ta chỉ có sự hối hận đối với Khương Tuệ tuệ, cảm thấy phải xin lỗi cô rất nhiều.

Hắn ta mím môi ngập ngừng nói: "Tuệ Tuệ, anh biết bản thân anh sai rồi, là lỗi của anh, anh đã làm chuyện sai trái, khiến em phải chịu ủy khuất... Đáng lẽ anh không nên dễ dàng nghe lời mẹ nói như vậy..."

Vừa nói, Lâm Hồng Bình vừa 'thình thịch' quỳ xuống trước mặt Khương Tuệ Tuệ: "Tuệ Tuệ, em có biết không? Trong tim anh vẫn luôn có em, và anh chưa bao giờ bỏ rơi em. Hãy tha thứ cho anh, chúng ta kết hôn cùng nhau có được không? Tiểu đội của anh, tất cả mọi người đều biết anh trở về là để cưới em, hơn nữa anh đã nộp

đơn lên trung đoàn trưởng, chỉ cần chúng ta kết hôn, em có thể theo anh theo quân..."

Đối với mỗi một câu nói của Lâm Hồng Bình, cái cau mày của Khương Tuệ Tuệ càng sâu hơn.

Cô không biết nếu là nguyên chủ thì cô ấy có tha thứ hay không, nhưng khi nguyên chủ bị từ hôn, trái tim của cô ấy đã c.h.ế.t lặng, lựa chọn nhảy sông tự vẫn. Nguyên chủ thích Lâm Hồng Bình, hai người bọn họ đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ rồi đính hôn, vốn là tràn đầy vui mừng chờ người mình thích quay về cưới mình, nhưng cuối cùng lại nhận được một kết quả như vậy.

Nhưng Lâm Hồng Bình muốn được tha thứ chỉ bằng cách quỳ xuống và khóc lóc như thế này thôi sao? Cái khi gì vậy, dưới đầu gối nam nhân có vàng, nam nhi có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi, những thứ này có thể so sánh với mạng người hay sao?

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy những lời của Lâm Hồng Bình quả thật là rất buồn cười, tha thứ cho hắn ta ư? Dựa vào cái gì vậy?

Cố Diệp Phi

Đặc biệt là những lời tự cho là thâm tình của Lâm Hồng Bình thậm chí còn ghê tởm hơn. Khi hắn ta ở bên cạnh Khương Thúy Thúy, trong lòng còn nhớ cô là có ý gì? Để làm gì? Điều đó có nghĩa là thể hiện tình cảm của hắn ta thâm tình như thế nào sao? Nó sẽ chỉ khiến Khương Tuệ Tuệ càng cảm thấy ghê tởm hơn mà thôi.

Khương Tuệ Tuệ thờ ơ lạnh nhạt nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt cô, đã rơi nước mắt đầy mặt, trong lòng cô không có bất kỳ cảm xúc nào. Cô vốn là muốn trực tiếp rời đi, nên trong lòng thầm nói có chuyện gì thì nói nhanh đi.

Vì vậy, cô lạnh lùng nói: "Lâm Hồng Bình, anh có biết tôi ghét nhất điểm gì ở anh không? Anh không phân biệt đúng sai mà đã nghe theo ý kiến của người khác, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho nguyên... Không cho tôi nói."

"Anh nói anh thâm tình, vậy thì càng thêm chứng tỏ rằng anh rất căn bã, lúc kết giao với Khương Thúy Thúy tại sao lại còn nhớ đến tôi? Lúc trước anh bởi vì cô ta nói vài câu mà ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho tôi, bây giờ lại hối hận ư? Anh có thể ra đánh đàn ông hay không, đối xử tốt với bất kỳ người phụ nữ nào mà anh có thể đối xử tốt với họ, đừng nghĩ đến việc một chân đạp hai thuyền, bắt cá hai tay và cả ngày lang thang giữa hai người phụ nữ, anh cho rằng mình là Thư Hoàn sao?"

[Chú thích: Thư Hoàn: tên đầy đủ là Hà Thư Hoàn, đây là nhân vật tượng trưng cho người anh hùng văn võ song toàn của Trung Quốc thời hiện đại. Nhiều người cho rằng nhân vật này thiếu quyết đoán trong tình cảm khi cùng lúc vướng vòng tình ái với hai chị em nhà họ Lục.]

Chương 314: Chương 314

Lâm Hồng Bình cũng không biết Khương Tuệ Tuệ đang ám chỉ 'Thư Hoàn' là ai, nhưng vào thời điểm như thế này, hẳn ta cũng sẽ không chú ý đến nó.

Hắn ta vừa xấu hổ và hổ thẹn khi bị Khương Tuệ Tuệ mắng, thực ra hẳn ta làm sao mà có thể không biết bản thân không đúng, lúc trước hẳn ta rõ ràng đã hạ quyết tâm lấy Khương Thúy Thúy, nhưng trong lòng hẳn ta vẫn luôn nghĩ về Khương Tuệ Tuệ. Đây không phải việc mà hẳn ta có thể không chế được...

Hắn ta muốn giải thích, nhưng lại cái gì cũng không nói ra được, chỉ có thể không ngừng ghen ngào cầu xin: "Tuệ Tuệ, em có thể tha cho anh không, chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa được không... Anh cam đoan từ nay về sau trong lòng anh sẽ chỉ có một mình em, không bao giờ giống như lúc trước."

Khương Tuệ Tuệ trợn trắng mắt: "Anh không hiểu những gì tôi nói hay sao? Anh nghĩ rằng tôi nói điều này bởi vì tôi thích anh đúng không? Anh có hiểu không, dù mắt tôi có mù thì tôi cũng không thể thích anh."

Nhưng Lâm Hồng Bình chỉ nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ đang nói những lời tức giận: "Tuệ Tuệ, đừng tức giận, anh biết trong lòng em vẫn có anh, trước đây chúng ta rất tốt, em sẽ không có khả năng thay lòng đổi dạ."

Khương Tuệ Tuệ không nói nên lời, lần này cô thực sự không muốn nói thêm gì với Lâm Hồng Bình nữa, xoay người rời đi.

Đúng vào lúc này, Tống Thời Thanh mang theo một chồng bánh chưng đi tới đây. Thứ anh đang cầm trên tay là bánh chưng mặn do bà nội Tống làm, lần trước bà nội Tống nghe Tuệ Tuệ nói là cô thích ăn bánh chưng ngọt, những bánh chưng này đều là làm cho Khương Tuệ Tuệ ăn.

Cố Diệp Phi

Ở nhà vừa mới nấu xong bánh chưng, bà nội đã bảo anh gửi một ít đến nhà họ Khương. Anh không ngờ sẽ lại gặp cảnh tượng như vậy ở đây.

Tống Thời Thanh từ trước đã sớm đoán trước rằng Lâm Hồng Bình sau khi biết được sự thật sẽ đến tìm đến Khương Tuệ Tuệ, nhưng khi nhìn thấy hân ta vào lúc này, sắc mặt anh lập tức tối sầm lại, đôi môi mỏng mím chặt.

Anh bước nhanh chân hơn, đi đến trước mặt Khương Tuệ Tuệ, cau mày hỏi: "Tuệ Tuệ, cô không sao chứ?"

Nhìn thấy Tống Thời Thanh, vẻ tức giận trên mặt Khương Tuệ Tuệ lập tức biến mất không còn dấu vết, sau đó nhìn anh mỉm cười. Đôi mắt hoa đào kia tràn đầy dịu dàng và ngọt ngào, ngọt ngào đến mức tưởng chừng như muốn ngọt c.h.ế.t người.

Cô cũng tiến lên vài bước, đi tới trước mặt Tống Thời Thanh, hai người đối diện nhau, gần đến mức không khí bắt đầu nóng lên.

Khương Tuệ Tuệ vươn cánh tay mảnh khảnh của mình nắm lấy cánh tay của Tống Thời Thanh, hất cằm kiêu ngạo như một con thiên nga trắng, nhìn Lâm Hồng Bình, gằn từng câu từng chữ: "Lâm Hồng Bình, anh nghĩ rằng lời tôi nói chỉ là lời nói khi tức giận thôi hay sao? Vậy thì để tôi nói cho anh một lần. Như tôi đã nói với anh lần trước, người tôi thích là Tống Thời Thanh, anh đừng có ở đây tự mình đa tình, quay về cưới Khương Thúy Thúy của anh đi."

Dừng một chút, cô lại tiếp tục nói: "Còn nữa, đối với một người như anh, cả đời này anh cũng sẽ không tìm được người bản thân thực sự yêu, cuối cùng anh sẽ chỉ có thể độc thân suốt quãng đời còn lại mà thôi."

Đây cũng là miệng quạ đen mà cô dành cho Lâm Hồng Bình, không phải cô chưa từng nghĩ tới việc sử dụng kỹ năng miệng quạ đen ngăn cản Lâm Hồng Bình trở thành một trung đội trưởng, nhưng có một điều cần phải nói, Lâm Hồng Bình ngoài trừ ở việc tình cảm có lỗi với nguyên chủ, sở dĩ hắn ta có thể trở thành một trung đội trưởng hoàn toàn là dựa vào bản thân hắn ta.

Năm ngoái hắn ta đã được đề bạt làm trung đội trưởng khi có lũ lụt, hắn ta đã bất chấp hiểm nguy cứu hơn chục người đưa bọn họ qua sông đến nơi an toàn.

Vì vậy, Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng đây là hình phạt thích hợp nhất cho Lâm Hồng Bình. Nếu hắn ta làm sai ở mặt tình cảm vậy thì hãy trừng phạt hắn ta về mặt tình cảm.

Chương 315: Chương 315

Con người là động vật sống có tình cảm, cả đời cũng không tìm được người thực sự yêu thương, dù kết hôn rồi cũng phải đối mặt với người mình không yêu, trong mấy chục năm nữa, cho đến khi qua đời, Lâm Hồng Bình sẽ không bao giờ có được tình yêu nữa.

"Tuệ Tuệ, em...." Sau khi Lâm Hồng Bình nhìn thấy Tống Thời Thanh, không muốn bị anh nhìn thấy bản thân hắn ta đang chật vật, vì vậy liền đứng lên từ dưới đất. Hắn ta trơ mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ thân mật ôm cánh tay của Tống Thời Thanh, hai người bọn họ đứng ở đó, trai tài gái sắc, đẹp như tranh vẽ.

Cố Diệp Phi

Thấy hắn ta vẫn sững sờ ngơ ngác đứng ở đó, trong mắt đầy vẻ không thể tin được, Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng: "Làm sao? Anh vẫn không tin tôi à?"

Nói xong, cô đột nhiên rút tay ra khỏi tay Tống Thời Thanh, sau đó kiễng mũi chân lên hướng đến bên má Tống Thời Thanh, để lại một nụ hôn nhẹ lên nơi có lúm đồng tiền bên má trái của anh.

Nụ hôn của cô vô cùng dịu dàng nhưng cũng rất nóng bỏng, nóng đến mức như muốn bốc cháy. Từng tấc da thịt của Tống Thời Thanh đều nóng lên, thân thể anh cứng đờ ở đó, thậm chí còn quên mất phải phản ứng.

Nhưng trong lòng anh biết rõ, đôi môi đỏ mọng của cô gái nhỏ yêu dấu đã in trên má anh.

Chiếc lưỡi hồng nhỏ mềm mại ướt át của cô lộ ra, cô l.i.ế.m nhẹ lúm đồng tiền của anh. Hơi thở của cô tràn ngập chóp mũi anh, mỗi một tắc trên cơ thể anh đều đang gào thét và găm rú.

Nụ hôn kéo dài không lâu, Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng lùi lại một bước và kết thúc nụ hôn trên má.

Từ lúc Khương Tuệ Tuệ chủ động hôn Tống Thời Thanh, Lâm Hồng Bình đã có một biểu cảm tuyệt vọng trên khuôn mặt, cuối cùng hẳn ta cũng hiểu rằng mối quan hệ giữa hẳn ta và Khương Tuệ Tuệ đã không thể quay lại như trước dù cho hẳn ta có quỳ xuống xin lỗi, cuối cùng thì hẳn ta cũng nhận ra rằng hẳn ta và Khương Tuệ Tuệ thực sự không thể quay lại được nữa.

Những gì Khương Tuệ Tuệ nói là sự thật, cô thực sự thích là Tống Thời Thanh, người là con của kẻ phản loạn.

Cơ thể của Tống Thời Thanh trở nên nóng bỏng, sự tự chủ mà anh luôn tự hào sắp bị tan rã và hoàn toàn sụp đổ. Anh ước mình có thể ôm lấy Khương Tuệ Tuệ vào lòng và hôn lên đôi môi dịu dàng non nớt của cô.

Nhưng mà anh vẫn nhịn xuống, nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ với đôi mắt sâu thẳm dường như đang bốc cháy, gọi với giọng khàn khàn: "Tuệ Tuệ ..."

Khương Tuệ Tuệ lấy ra tờ giấy cắt màu đỏ từ trong túi, từ từ mở ra và đưa nó đến trước mặt Tống Thời Thanh. Đôi mắt sáng ngời kia nhìn Tống Thời Thanh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiên định: "Em lấy cái này ra từ trong túi của anh, người trên đó là hai chúng ta, còn có bốn chữ 'Trăm năm bên nhau', anh đừng có nói là anh không biết."

Cô tiến lên trước một bước, cả hai gần đến mức hơi thở của nhau phả vào mặt đối phương. Cô đưa tờ giấy cắt đến trước mặt Tống

Thời Thanh: "Ngày hôm đó anh đã lấy lại tờ giấy cắt khi nhân lúc đi mua báo. Nhưng tại sao anh lại lấy lại? Bởi vì anh thích em phải không?"

"Tổng Thời Thanh, nếu như anh thích em, tại sao anh lại không nói ra, sợ em không thích anh hay sao? Vậy bây giờ em nói cho anh biết, em cũng thích anh, muốn cùng anh ở bên nhau đến đầu bạc răng long, trăm năm bên nhau." Khương Tuệ Tuệ nói từng câu từng chữ.

Nhưng ngay sau đó, thân thể mềm mại của cô liền bị vòng tay rộng rãi ấm áp mà an toàn của Tổng thời Thanh ôm vào trong lòng. Hai tay anh ôm lấy cơ thể cô, khuôn mặt tinh xảo khéo léo kia đột nhiên phóng đại trước mặt cô.

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ đập thành thạch, cô sợ hãi tới mức lùi lại một bước, Tổng Thời Thanh tiến lên một bước, cúi người xuống, dùng đôi môi lạnh lẽo của anh phủ lên đôi môi mềm mại đỏ tươi của cô.

Chương 316: Chương 316

Mặc dù đây là lần đầu tiên anh hôn một cô gái, nhưng dường như trời sinh anh đã có thiên phú về loại chuyện này, nụ hôn nóng bỏng và mang tính săn mồi, anh hung hăng hôn lên chóp môi trái tim của cô gái nhỏ.

Đôi môi của cô gái nhỏ ngọt ngào và mềm mại, chuyển từ ấm áp sang nóng bỏng.

Từ lúc đầu cô vốn dĩ là người chủ động mà bây giờ lại chuyển thành bị động, giống như bị choáng váng, cô trở thành một con búp bê rồi, thân thể mềm nhũn đến mức biến thành một vũng bùn, chỉ có thể dựa vào người Tống Thời Thanh để chống đỡ, như vậy mới có thể miễn cưỡng để bản thân cô không tê liệt ngã xuống đất.

Nụ hôn này khác với nụ hôn của Khương Tuệ Tuệ, nụ hôn của Tống Thời Thanh kéo dài và nồng nhiệt, anh hận không thể nuốt chửng đối phương và hòa đối phương vào m.á.u thịt của mình.

Tống Thời Thanh không dừng lại cho đến khi Khương Tuệ Tuệ thực sự thở không nổi, đặt tay lên n.g.ự.c của Tống Thời Thanh mà thở dốc, có chút chống cự. Anh vẫn ôm cơ thể mềm mại của cô gái nhỏ, nhưng buông đôi môi mềm mại của cô ra, ghé vào tai cô thì thầm: "Có đi mà không có lại thì quá là mất lịch sự."

Thật vất vả Khương Tuệ Tuệ mới có thể hít thở trở lại, khi Tống Thời Thanh vừa nói chuyện, hơi thở ấm áp của anh phả vào vành tai cô, thân thể cô không nhin được mà rung mình lên một lần nữa.

Nghe được lời nói của Tống Thời Thanh, sắc mặt cô đỏ bừng, vươn tay đ.ấ.m vào n.g.ự.c anh một cái, nhẹ giọng nói: "Anh còn nói nữa!"

Tống Thời Thanh vươn tay dùng bàn tay to rộng của anh nắm lấy nắm đ.ấ.m của cô, giọng điệu kiên quyết nói: "Tuệ Tuệ, anh thích em, anh thích em đến mức nghĩ về em mỗi đêm và anh không thể ngủ được khi nghĩ về em."

Khương Tuệ Tuệ lắng nghe những lời nói dịu dàng của Tống Thời Thanh, vui vẻ đến mức không cần nói có bao nhiêu đặc ý. Cô cũng có chút lòng hư vinh nhỏ, trong nguyên tác người đàn ông khinh thường không quan tâm tới tất cả những người phụ nữ, giờ phút này ở trước mặt cô, anh bày tỏ tấm lòng mình với cô, trong lòng cô không hiểu sao lại dâng lên một chút tự hào.

Cô bĩu môi hỏi: "Vậy em hỏi anh, anh thích em từ khi nào?"

Tống Thời Thanh không nghĩ về vấn đề này, nhưng thực sự đã bị câu hỏi của Khương Tuệ Tuệ làm cho ghen. Anh bắt đầu thích cô từ khi nào? Anh lắc đầu và trả lời: "Anh không nhớ rõ."

"Vậy tại sao anh lại không nói sớm hơn?" Khương Tuệ Tuệ mím môi, môi cô hơi đỏ và sưng lên vì nụ hôn của Tống Thời Thanh, cô oán hận một cách không vui: "Nếu như anh nói sớm hơn, em đã không phải suy nghĩ mỗi ngày về cách làm sao để anh thích em. Anh có biết mỗi lần đến gần anh, em đều muốn lại thân cận với anh, nhưng lại sợ rằng anh sẽ không thích em, em sợ anh sẽ giận em." Nói xong, cô bĩu môi trông có chút đáng thương.

Hừ, nếu cô biết anh thích cô thì đã hôn anh từ lâu rồi, sao còn đợi đến lúc này.

Như nghĩ tới điều gì, cô lại nói: "Nếu hôm nay em không hôn anh, anh còn định giấu em hay sao?"

Tống Thời Thanh nắm lấy tay như ngọc của Khương Tuệ Tuệ. Anh cup mắt xuống, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm Khương Tuệ Tuệ rồi gật gật đầu: "Đúng vậy."

Cố Diệp Phi

Nếu không phải Khương Tuệ Tuệ đột ngột hôn anh, nếu không phải anh không kiềm chế được bản thân mà hôn người mình yêu, chỉ sợ anh sẽ không thổ lộ tình cảm của bản thân với cô sớm như vậy. Kế hoạch của anh vẫn chưa thực hiện được, hiện tại bọn họ ở bên nhau, anh sợ sẽ ảnh hưởng đến cô.

"Thật đúng là!" Khương Tuệ Tuệ tức giận quay đầu đi, hai má hơi phồng lên, trên mặt tràn đầy tức giận. Cô hừ một tiếng: "Tại sao? Anh không sợ em đối tốt với người khác hay sao?"

"Sợ chứ." Tống Thời Thanh nói.

Thanh âm của anh có hơi khàn khàn, nhưng lại cực kỳ gợi cảm: "Nhưng anh cũng sợ sau khi ở bên em sẽ ảnh hưởng đến em, em sẽ đi theo anh, chịu chỉ trích của người khác, nghĩ đến việc như vậy, Tuệ Tuệ, anh không thể chịu đựng được."

Chương 317: Chương 317

Nói xong lời cuối cùng, Tống Thời Thanh ôm Khương Tuệ Tuệ vào lòng và ôm cô thật chặt bằng cánh tay của mình.

Giữa hai người chỉ có một lớp quần áo mỏng, Khương Tuệ Tuệ thậm chí còn cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của Tống Thời Thanh. Nghe được lời nói của Tống Thời Thanh, trong lòng cô có chút không thoải mái, nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay anh, sau đó dùng hai tay ôm lấy mặt anh, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh chăm chăm.

Từng câu từng chữ: "Nhưng em cam tâm tình nguyện."

Nói xong lời này, Khương Tuệ Tuệ lại kiễng mũi chân lên lần nữa, chủ động hôn lên đôi môi lạnh lẽo của anh, vươn đầu lưỡi ra l.i.ếm liếm. Mặc dù cô đã xem rất nhiều bộ phim truyền hình Hàn Quốc và có một người bạn ngày nào cũng đổi bạn trai mới, nhưng cô lớn đến như vậy, đây là lần đầu tiên cô hôn người khác.

Cô không có tài năng thiên phú như Tống Thời Thanh, nụ hôn của cô rất ngây ngô, nhưng thậm chí nó còn khiêu khích hơn. Cô từng chút từng chút một đoay lấy, đến lúc làm cho Tống Thời Thanh nóng bừng cả người, không thể nhịn được nữa, đảo khách thành chủ, đè Khương Tuệ Tuệ dưới thân, dùng sức hôn cô.

Đúng vào lúc này, khóe mắt Tống Thời Thanh nhìn thấy một bóng người từ xa đi tới. Bóng người kia nhìn qua có chút quen mắt, hình như là Lưu Phú Quý.

Mặc dù lúc này bọn họ đang hôn nhau ở sau một cái cây, nhưng không thể tránh khỏi việc bọn họ bị phát hiện nếu Lưu Phú Quý đến gần.

Vì vậy, Tống Thời Thanh vừa ôm Khương Tuệ Tuệ lên trong khi hôn, và đi ra sau bức tường của ngôi nhà bên cạnh để che giấu hai người bọn họ.

Hai chân đột nhiên rời khỏi mặt đất, Khương Tuệ Tuệ nhất thời không để ý, sợ đến mức kêu lên một tiếng: "A..."

Cổ Diệp Phi

Mãi cho đến khi Tống Thời Thanh đặt cô xuống đất, trái tim của cô mới dần rơi xuống. Cô nhú nhú mày, nhỏ giọng hỏi: "Anh làm gì vậy..."

Âm tiết cuối cùng có một đoạn kết dài, quyến rũ khó tả. Khuôn mặt trắng nõn vốn có của cô trở nên ửng hồng, đôi môi vốn đã đỏ lại càng đỏ hơn, mái tóc hơi rối, giữa lông mày và mắt có một chút sương mù, khiến người ta mê mẩn.

"Có người tới." Trong cổ họng Tống Thời Thanh lẫn lộn.

"Có người sao? Đó là ai vậy?" Đôi mắt của Khương Tuệ Tuệ mở to, lúc này cô mới nhớ đến việc bọn họ vẫn còn ở bên ngoài, không phải nơi để bọn họ làm càn. Nếu là đối với đời sau, có lẽ sẽ không quan trọng lắm, nhưng dù sao vẫn là những năm bảy mươi, nếu bị mọi người thật sự nhìn thấy thì sẽ ảnh hưởng không tốt lắm.

Mặt Khương Tuệ Tuệ càng trở nên đỏ hơn, lấy đôi tay che mặt, thò đầu ra ngoài nhìn, lại phát hiện ra bên ngoài không có ai. Cô nghĩ rằng chính Tống Thời Thanh đã nói dối cô, vì vậy cô nhanh chóng quay đầu đi và nói một cách tức giận: "Rõ ràng là không có ai, anh đang nói dối."

Ngay cả Lâm Hồng Bình, người vẫn còn ở đây trước đó đã nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ hôn lên má Tống Thời Thanh ở trước mặt hẳn ta, không thể chấp nhận được, cô quay người bỏ đi. Giờ phút này, bọn họ trốn sau bức tường vô cùng kín đáo, sẽ không bị bất kỳ người nào phát hiện ra.

"Đã đi rồi." Tống Thời Thanh bất đắc dĩ nói.

Anh đặt tay lên vai Khương Tuệ Tuệ, nhìn thẳng vào cô, rồi thở dài, nói với giọng thương lượng: "Tuệ

Tuệ, để anh nói với em một chuyện, việc chúng ta ở bên nhau trong khoảng thời gian này có thể giữ bí mật, không nói với người khác có được không?"

nhằm không, Tống Thời Thanh đã nói gì? Để cô giữ bí mật mối quan hệ của bọn họ? Hành động này là có ý gì? Một bên anh muốn ở bên cô, một bên thể hiện là anh vẫn còn độc thân ở trước mặt mọi người, anh muốn ăn trong bát nhìn trong nồi hay sao?

Khương Tuệ Tuệ cau mày, cắn môi và kéo tay của Tống Thời Thanh ra khỏi vai cô, hàm hực tức giận hỏi: "Tại sao anh lại muốn giữ bí mật? Anh còn muốn hẹn hò với người khác hay sao?"

Chương 318: Chương 318

Phụ nữ đang yêu rất nhạy cảm, đặc biệt là Khương Tuệ Tuệ, người vừa mới thiết lập một mối quan hệ, hôn nhau một lúc thì đã bị Tống Thời Thanh ngay lập tức đề nghị giữ bí mật mối quan hệ của bọn họ.

Không có gì sai khi cô lại đột nhiên tức giận.

Tống Thời Thanh biết cô khó chịu nên nhanh chóng nhẹ nhàng dỗ dành cô, cúi đầu xuống, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, trong mắt tràn đầy tự trách. Anh lắc đầu giải thích: "Tuệ Tuệ, em đừng nóng giận, nghe anh nói trước đi, anh chỉ muốn ở bên một mình em, từ khi yêu em đến giờ anh cũng đã nghĩ đến anh sẽ chỉ cưới em thôi."

"Anh sợ sau khi mọi người biết hai chúng ta ở bên nhau sẽ làm ảnh hưởng không tốt đến em và gia đình em, rốt cuộc thì ông nội anh vẫn mang thân phận kẻ phản loạn, mọi người ở xã Nguyệt Phượng Loan đa số đều rất tốt, nhưng vẫn có người coi thường chúng ta. Tuệ Tuệ, anh không muốn em bị coi thường như anh."

Cô gái nhỏ yêu dấu của anh, anh ước gì bản thân có thể hái tất cả sao trên trời xuống cho cô, sao anh có thể để cô đi theo anh rồi chịu ủy khuất được?

Nói đến đây, Tống Thời Thanh ôm Khương Tuệ Tuệ vào lòng, thở dài và thì thầm vào bên tai cô: "Nhưng em đừng lo, gần đây anh đang chuẩn bị sửa lại án sai, trên báo cũng đã thấy tin tức của rất nhiều

người sửa lại án sai, anh tin tưởng không bao lâu nữa ông nội của anh sẽ được sửa lại án sai."

Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen của Khương Tuệ Tuệ bằng đôi mắt sâu thẳm của chính mình, thật tâm cầu xin cô: "Trước đó, Tuệ Tuệ, đừng nói với người khác về việc chúng ta ở bên nhau có được không?"

Trên thực tế, sau khi Tống Thời Thanh bắt đầu giải thích, Khương Tuệ Tuệ đã tin anh. Làm sao cô có thể không tin anh được? Lúc đầu khi cô chất vấn anh, chỉ là cô đột nhiên trở nên nhạy cảm mà thôi.

Càng nghe đến cuối, cô càng cảm nhận được sự bất đắc dĩ xuất phát từ đáy lòng của Tống Thời Thanh, rõ ràng là loại tình cảm chân thành, nếu có thể, anh ước gì mọi người đều biết mối quan hệ giữa hai người bọn họ, nhưng anh chỉ có thể che giấu vì lợi ích của cô.

Chỉ có một mình cô khó chịu hay sao?

Không, cô tin rằng Tống Thời Thanh còn cảm thấy khó chịu hơn cô khi anh nói những lời này.

Cô có thể hiểu rằng Tống Thời Thanh đang làm điều đó vì lợi ích của cô, mặc dù cô không thực sự quan tâm đến điều đó. Ngay từ đầu cô đã không để ý đến thân phận của anh, thậm chí cô còn cẩn thận suy nghĩ, nếu ngay từ đầu không biết Tống Thời Thanh sau này sẽ thành danh, liệu cô có còn thích anh hay không?

Câu trả lời của cô là có, cô vẫn sẽ làm.

Vì vậy, cô gật gật đầu, kiễng chân lên và để lại một nụ hôn như chuồn chuồn lướt trên lông mày và môi của Tống Thời Thanh, cô mỉm cười, nắm tay Tống Thời Thanh và nói: "Thành thật mà nói, em không quan tâm đến lời bình luận của người khác, nhưng em có thể hiểu tại sao anh lại làm như vậy. Tống Thời Thanh, em

đồng ý với anh, cho đến khi ông nội Tống sửa lại án sai, em sẽ không chủ động nói với người khác về mối quan hệ của chúng ta."

Nói xong, cô lại nở một nụ cười ranh mãnh: "Nhưng em sẽ nói trước, nếu người khác tự mình nhìn ra manh mối thì sẽ không liên quan gì đến em."

Tống Thời Thanh gật gật đầu, nhìn thấy lông mày nghịch ngợm của cô, vươn ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào mũi cô một chút, giọng điệu có hơi cứng chiều: "Được."

Hai người đi ra từ sau bức tường, Khương Tuệ Tuệ hỏi: "Anh cầm theo nhiều bánh chưng như vậy làm gì?"

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh nói: "Đây là những chiếc bánh chưng ngọt do bà nội làm cho em ăn. Vừa mới nấu nó, bà nội sợ để nguội ăn không ngon nên bảo anh mang đến đây cho em."

Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt, nhặt cái rổ tre mà cô đã để sang một bên đưa cho Tống Thời Thanh xem bánh chưng trong giỏ tre và nói: "Đây, anh nhanh nhìn xem, đây là những chiếc bánh chưng mặn do em làm cho anh ăn."

Chương 319: Chương 319

Nói xong, hai người nhìn nhau và mỉm cười.

Đây là trường hợp của tình cảm chân thành, bọn họ nhớ đến đối phương, bà nội Tống biết cô thích ăn bánh chưng ngọt nên đã đặc biệt làm riêng bánh chưng ngọt cho cô. Mà Khương Tuệ Tuệ biết rằng Tống Thời Thanh thích ăn bánh chưng mặn, vì vậy cô đã làm bánh chưng mặn.

Tình cảm từ trước đến nay luôn dành cho nhau.

Tống Thời Thanh lấy ra một chiếc bánh chưng từ trong giỏ tre của Khương Tuệ Tuệ, bóc bỏ lá dong, cắn một miếng, gật gật đầu nói: "Ngon lắm, dù em làm thế nào thì cũng rất ngon."

Khương Tuệ Tuệ nghe thấy như vậy, trong lòng ngọt ngào như vừa ăn phải đường, nhưng ngoài miệng vẫn còn bướng bỉnh, cô bĩu môi nói: "Làm bánh chưng không cần kỹ xảo gì, bánh chưng của người khác cũng sẽ có mùi vị giống như vậy mà thôi."

"Không giống nhau." Tống Thời Thanh vừa ăn bánh chưng vừa nói.

"Tại sao lại không giống nhau?" Khương Tuệ Tuệ chân thành đặt câu hỏi.

"Em làm thì ăn càng ngon hơn." Tống Thời Thanh vô hình khiêu khích.

Khương Tuệ Tuệ cắn cắn môi và nhỏ giọng lẩm bẩm: "Anh cũng thực sự có bản lĩnh, chỉ mới một lúc mà miệng lưỡi đã lanh lợi như vậy."

Vừa nói, cô vừa vươn tay lấy một chiếc bánh chưng từ tay Tống Thời Thanh, nói: "Vậy em cũng sẽ ăn một cái."

Trong khi hai người ăn bánh chưng, cả hai đã đến một ngã ba đường, Khương Tuệ Tuệ đề nghị bọn họ không quay lại hai bên mà đi thẳng đến nhà của Tạ Phương Hoa. Hôm nay là sinh nhật của Tạ Phương Hoa, cô đã hứa sẽ cùng Tạ Phương Hoa tổ chức sinh nhật cho cô ấy, vốn dĩ cô định đến nhà họ Tống đưa bánh chưng sau đó đi đến nhà họ Tạ.

Bây giờ cô gặp phải Tống Thời Thanh trên đường, vậy thì dứt khoát đi đến đó luôn đi.

Tống Thời Thanh không phản đối quyết định này của cô.

Khương Tuệ Tuệ nói: "Nhưng em phải nói với anh một điều. Cho dù chúng ta không nói, chị Phương Hoa cũng có thể đoán ra được mối quan hệ của chúng ta."

Cố Diệp Phi

Giống như thế cô đã nhớ đến chuyện gì, đứng yên không đi nữa, nghiêng người nhìn Tống Thời Thanh, hỏi: "Em hỏi anh, lần trước khi chúng ta ngồi trên xe bò trở về, anh đã nói rằng cúc áo của anh bị rơi ra. Có thật như vậy không? Cúc áo của anh thực sự rơi ra, hay là bởi vì anh... cố ý xé rách, chỉ để được ngồi ở bên cạnh em?"

Hiện tại hai người đã biết tâm ý của nhau, Tống Thời Thanh cũng không có ý định giấu giếm, nếu Khương Tuệ Tuệ đã hỏi, anh cũng trả lời trực tiếp: "Là anh đã cố tình xé nó ra."

"Thật đúng là như vậy, xem ra chị Phương Hoa đã không nói sai. Hừ, nếu như chị Phương Hoa không nói cho em, em còn không biết đâu."

Không biết anh lại thích cô nhiều như vậy.

Khi hai người đến nhà họ Tạ, Tạ Phương Hoa đang rửa rau.

Có tiếng gõ cửa ở bên ngoài, Tạ Phương Hoa đặt công việc đang làm xuống, vội vàng đi ra mở cửa. Ngay khi cánh cửa mở ra, cô ấy nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh đang đứng ở cửa.

Cả hai lặng lẽ đứng đó, như thể bọn họ sinh ra là để dành cho nhau.

Tạ Phương Hoa nhìn Khương Tuệ Tuệ rồi lại nhìn Tống Thời Thanh, không hiểu sao cô ấy lại luôn cảm thấy giữa hai người bọn họ có gì đó không thích hợp. Nhưng nếu phải nói không thích hợp chỗ nào thì hoàn toàn không nói ra được.

"Chị Phương Hoa, chị có ngốc không? Em với thanh niên trí thức Tống đến đây để chúc mừng sinh nhật của chị." Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy ánh mắt của Tạ Phương Hoa qua lại trên người cô và Tống Thời Thanh, cô biết rằng Tạ Phương Hoa có thể đã nhận ra điều gì đó không thích hợp.

Cô biết rằng khi hai người thích nhau, bọn họ không thể che giấu tình cảm đó với người khác, Tống Thời Thanh vẫn còn muốn che giấu, quả thật là lạ ông tôi ở bụi này.

Nhưng cô đã chuẩn bị sẵn là Tạ Phương Hoa có thể nhìn ra được, nên cũng không để ý lắm, rất tự nhiên tiến lên một bước, vươn tay nắm lấy cánh tay Tạ Phương Hoa.

Chương 320: Chương 320

Tạ Phương Hoa cũng phục hồi tinh thần lại, vội vàng chào và bảo bọn họ vào nhà: "Nhanh vào đi, nhanh vào đi, nhưng sao hai người đến sớm như vậy, tôi còn tưởng rằng một lúc nữa hai người mới đến. Không phải đấy chứ, tôi còn chưa làm xong đồ ăn."

"Không có việc gì, không có việc gì, chúng tôi có thể giúp chị làm mà." Khương Tuệ Tuệ cười nói.

"Không cần không cần, hai người ngồi nghỉ ngơi một lát đi, tôi có thể tự mình bận rộn được mà." Tạ Phương Hoa cười lắc đầu, rót một ly nước đun sôi cho Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh: "Khát nước rồi đúng không, uống chút nước đi."

Khương Tuệ Tuệ nhấp một ngụm nước từ tách trà, Tống Thời Thanh gật gù đầu cảm ơn với Tạ Phương Hoa.

Sau khi uống nước, Khương Tuệ Tuệ thì thầm với Tống Thời Thanh: "Anh ngồi chờ ở đây một lúc đi, em đi giúp chị Phương Hoa nhặt rau."

"Anh cũng sẽ giúp." Tống Thời Thanh nói.

"Không cần, nếu như anh đi giúp thì chị Phương Hoa sẽ càng thêm xấu hổ." Đôi tay mảnh khảnh của Khương Tuệ Tuệ đặt lên vai Tống Thời Thanh, giọng điệu trêu chọc nói: "Em đoán chị Phương Hoa đã sớm đoán được quan hệ của chúng ta, em sẽ đi thăm dò chị ấy một chút."

Sau đó, Khương Tuệ Tuệ cười rạng rỡ với Tống Thời Thanh, quay người và bước nhanh vào sân, nói với Tạ Phương Hoa: "Chị Phương Hoa, để em giúp chị nhặt rau."

Tạ Phương Hoa ngẩng đầu lên, di chuyển giỏ rau đến trước mặt Khương Tuệ Tuệ, mang cho cô một cái ghế đầu để cô ngồi lên.

Khương Tuệ Tuệ ngồi trên ghế đầu và thuần thục giúp nhặt rau. Loại rau này có tên là mã lan đầu, là một loại rau dại hoang trong ruộng, vào mùa này mọc rất nhiều trên bờ ruộng, sau khi hái về thì nhặt đi rồi thái nhỏ xào với một ít mỡ heo, hương vị rất ngon.

Nếu ở nhà có sẵn hạt khô, cũng có thể cắt một ít cho vào thì ăn sẽ ngon hơn.

"Tuệ Tuệ, đừng nghĩ rằng tôi nói nhiều, tôi sẽ hỏi trực tiếp." Tạ Phương Hoa nói: "Cô và thanh niên trí thức, hai người có phải là..."

Trước khi cô ấy có thể hỏi, Khương Tuệ Tuệ đã 'phụt' một tiếng cười. Cô hỏi lại: "Có phải hay không là như thế nào?"

"Có phải hai người đã ở bên nhau rồi đúng không?" Tạ Phương Hoa hỏi.

Khương Tuệ Tuệ cũng không có ý định giấu cô ấy, vì vậy khi Tạ Phương Hoa hỏi, cô thành thật gật gật đầu: "Vâng, đúng vậy, nhưng chị Phương Hoa, tôi không hiểu lắm, chị quan sát như thế nào mà biết vậy, chúng tôi cũng không thể hiện ra, làm sao mà chị lại có thể lập tức nhận ra?"

Bọn họ đứng trước cửa, chỉ trong nháy mắt là Tạ Phương Hoa có thể biết được, Khương Tuệ Tuệ rất bội phục.

Tạ Phương Hoa nói: "Tôi là con của kẻ phản loạn, không có chút ánh mắt thì sao có thể sống được? Đặc biệt là mấy năm trước, vừa

nhìn đã thấy liền sợ hãi tất cả mọi người, hơn nữa hôm nay hai người không giống như trước."

"Không giống như thế nào?" Khương Tuệ Tuệ hỏi.

"Ánh mắt thanh niên trí thức nhìn cô không đúng. Lúc trước khi nhìn cô, ánh mắt của cậu ấy rất kiềm chế, là kiểu cậu ấy thích nhưng lại giả vờ lạnh nhạt như không có chuyện gì. Nhưng bây giờ thì khác, ánh mắt cậu ấy nhìn vào cô... Nói thế nào nhỉ, không còn gò bó khắc chế như trước nữa." Tạ Phương Hoa phân tích rõ ràng.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ đặt đầu mã lan đầu trong tay xuống và giơ ngón tay cái lên: "Chị Phương Hoa, chị cũng thực sự là rất tuyệt vời, tôi có thể nhận thấy điều đó."

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ lại quay đầu nhìn thoáng qua Tống Thời Thanh, lẩm bẩm: "Để tôi nhìn cho kỹ, rốt cuộc thì không khắc chế đến mức nào..."

Khi cô nhìn về phía Tống Thời Thanh, Tống Thời Thanh tình cờ cũng đang nhìn cô. Ánh mắt của hai người chạm nhau, lưu lại trong không khí một lúc, chỉ trong khoảnh khắc này, Khương Tuệ Tuệ dường như cảm nhận được những tia lửa và tia chớp trong không khí.

Tạ Phương Hoa nói đúng, dường như sau khi Tống Thời Thanh bày tỏ tình cảm với cô, khi nhìn cô, ánh mắt anh luôn tràn ngập tình yêu.

Chương 321: Chương 321

Anh đã kiềm chế quá lâu, bây giờ cuối cùng thì anh cũng có thể bộc lộ cảm xúc của mình, cho dù sau này anh sẽ kiềm chế bản thân trước mặt người ngoài, nhưng ít nhất là hôm nay, chỉ hôm nay thôi, anh sẽ bắt đầu làm cần.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy trái tim mình tan chảy bởi sự ấm áp, với một nụ cười trên khóe miệng, cô nháy mắt với Tống Thời Thanh, sau đó đặt hai tay lên đầu và làm một cử chỉ hình trái tim với anh.

Hành động này lọt vào mắt Tạ Phương Hoa đang xem ở một bên, mặc dù cô ấy không hiểu hành động của Khương Tuệ Tuệ là có ý gì, nhưng cách hai người nhìn nhau rõ ràng có nghĩa là bọn họ thích nhau.

Sau đó, ánh mắt của cô ấy rơi vào đôi môi đỏ tươi và đầy đặn của Khương Tuệ Tuệ.

Đôi môi của Khương Tuệ Tuệ lúc này hơi đỏ và sưng lên, mặc dù Tạ Phương Hoa chưa bao giờ hẹn hò, nhưng dù sao cô ấy cũng vẫn là một cô gái ở độ tuổi đôi mươi, cô ấy đã vô tình đụng phải một cặp đôi khi hẹn hò đã trốn sau một cái cây và hôn nhau.

Chưa ăn thịt heo thì chưa thấy heo chạy bao giờ hay sao, đối với mấy chuyện này thì cô ấy còn có chút hiểu biết.

"Còn nữa, hôm nay, môi của cô cũng không giống bình thường." Tạ Phương Hoa tiến lên, lại ghé vào tai Khương Tuệ Tuệ để thì thầm: "Nói cho tôi biết đi, có phải hai người đã hôn nhau hay không?"

Cố Diệp Phi

Không nghĩ đến vậy mà lại bị Tạ Phương Hoa nhìn ra ngay lập tức, theo phản xạ, Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng đưa đôi tay mềm mại lên che lấy môi, chỉ lộ ra một cặp mắt đen lúng liếng, nhìn Tạ Phương Hoa và oán trách nói: "Chị Phương Hoa, sao chị còn có thể nhìn ra chuyện này... Chị nói đi, chị còn nhìn ra chuyện gì nữa..."

Nhìn thấy cô như vậy, Tạ Phương Hoa không nhịn được mà cười lắc đầu nói: "Dù nhìn ra cái gì đi chẳng nữa cũng không quan trọng, như cô nói đó, cũng không nhìn ra thêm gì nữa."

Nói đến đây, cô ấy dừng lại một chút, thần sắc đột nhiên trở nên có chút ngưng trọng, nghiêm túc nói: "Tuệ Tuệ, tôi lớn hơn cô mấy tuổi, cô lại gọi tôi một tiếng là chị, là người làm chị, tôi cũng phải giải thích cho cô một chút. Đừng nghĩ rằng tôi đang cần nhần. Tôi rất ủng hộ khi cô và thanh niên trí thức Tống ở bên cạnh nhau. Nhưng có một điều cô phải nhớ. Bất cứ khi nào mà cô không kết hôn, cô phải cẩn thận đề phòng cậu ấy, cô không thể cùng cậu ấy đi đến bước cuối cùng, có hiểu không?"

Khi nói ra những lời này, cô ấy cư xử như một người chị thân thiết.

Khương Tuệ Tuệ không phải là một kẻ ngốc, ngay cả khi những gì Tạ Phương Hoa nói không rõ ràng, Khương Tuệ Tuệ cũng hiểu. "Bước cuối cùng" mà Tạ Phương Hoa nói là làm tình.

Về điểm này, mặc dù Khương Tuệ Tuệ được sinh ra trong một thời đại tương lai rộng mở, nhưng cô có thể hiểu quan điểm của người khác rằng hạnh phúc là trên hết, và cũng đồng ý với quan điểm của một số người rằng lần đầu tiên phải để dành cho đến ngày cưới.

Đối với Khương Tuệ Tuệ, cô chưa bao giờ trải qua quan hệ tình yêu, cô cũng không suy nghĩ kỹ về điều đó. Nhưng cô cảm thấy loại

chuyện này nhất định phải chờ cả hai bên chuẩn bị xong mới làm, còn là khi nào thì cô cũng không biết.

Nhưng Tạ Phương Hoa lo lắng có chút không cần thiết, Khương Tuệ Tuệ nghĩ, đối với một người như Tống Thời Thanh, trước đây anh hôn cô là do cô chủ động, nếu không thì cô sẽ không biết anh còn có thể chịu đựng đến lúc nào đâu.

Cô không cần đề phòng anh, mà là Tống Thời Thanh đề phòng cô mới đúng.

Dù trong lòng nghĩ thế nào, cô vẫn gật gật đầu nói: "Được rồi, chị Phương Hoa, chị có nói gì thì tôi cũng sẽ ghi nhớ kĩ, tôi sẽ đề phòng anh ấy."

Hai người vừa nói vừa cười, nhặt rau xong nên chuẩn bị đi xào rau. Khương Tuệ Tuệ nói rằng cô sẽ nấu ăn, nhưng Tạ Phương Hoa bảo cô đi nghỉ ngơi, vì vậy Khương Tuệ Tuệ phải đi làm việc khác.

Chương 322: Chương 322

Cô lấy một ít trứng và một ít bột mì từ chỗ Tạ Phương Hoa, dự định hôm nay sẽ làm một phôi bánh đơn giản cho bánh sinh nhật của Tạ Phương Hoa.

Bây giờ có bán bánh kem, chúng không có ở các thành phố nhỏ, nhưng bánh gà thì rất phổ biến. Phôi bánh tương tự như bánh gà, khi Tạ Phương Hoa hỏi Khương Tuệ Tuệ là học làm bánh lúc nào, cô nói rằng cô đã học nó từ hai người phục vụ trong quán cơm quốc doanh.

Quá trình này cũng đơn giản, nhưng khi đánh lòng trắng trứng, tay của Khương Tuệ Tuệ rất đau.

Tống Thời Thanh thậm chí còn không cần gọi, anh đi thẳng từ sân đến bếp, xắn tay áo, để lộ cánh tay đầy sức mạnh, nhận lấy chiếc máy đánh trứng đơn giản mà cô đang tạm thời làm, nói: "Em đi sang kia nghỉ ngơi một lát đi, để anh làm."

Lúc này, Tạ Phương Hoa đang rửa nồi ở bên ngoài, trong bếp chỉ có Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh. Khương Tuệ Tuệ tiến lại gần Tống Thời Thanh và hôn lên má anh một cái.

Hô hấp của Tống Thời Thanh đột nhiên ngừng lại, anh cau mày nói: "Thật may Tạ còn ở bên ngoài, đừng lộn xộn."

Ông nội Tống Thời Thanh và cha anh đều là quân nhân, Tống Thời Thanh lớn lên trong một gia đình như vậy, mưa dầm thấm đất, anh cũng có đặc điểm của người quân nhân.

Ví dụ như lúc anh nói lời này, mặc dù rõ ràng đã mềm giọng, nhưng vẫn có chút giống như là đội trưởng đang nói với một binh lính dưới trướng khi người đó không nghe lời.

Khương Tuệ Tuệ bấu môi, nhưng cũng không kiềm chế lại, cô cố ý đến gần anh hơn, xoa tai anh và nói với một giọng nói nũng nịu: "Chị Phương Hoa ở bên ngoài và chị ấy không nhìn thấy em hôn anh..."

Nói đến đó, cô đổi chủ đề, đầu lưỡi cô l.ị.ế.m nhẹ vành tai của Tống Thời Thanh, không phục mà nói: "Em càng muốn nghịch hơn."

Đầu lưỡi ướt át đụng chạm khiến cả người Tống Thời Thanh cứng đờ, vành tai anh nhanh chóng nóng lên.

Khương Tuệ Tuệ thở ra bên tai anh, cố nén một nụ cười và nói giọng khiêu khích: "Không lẽ anh không thích em hôn anh hay sao? Anh không thích em ở gần anh đúng không? Lúc trước không biết là ai đã ôm em, hôn em, lại còn hôn mạnh mẽ như vậy... khiến môi em đỏ bừng... ngay cả chị Phương Hoa cũng nhìn ra, đúng rồi chị ấy còn dặn em phải cảnh giác với anh, đừng để anh lợi dụng chiếm tiện nghi của em. Em... Ừm... Ừm..."

Nó xong lời cuối cùng, Khương Tuệ Tuệ đột nhiên lại thút thít một tiếng, cô mất cảnh giác, Tống Thời Thanh ngay lập tức lật người cô lại, nằm trên đôi chân cong lên của anh.

Khương Tuệ Tuệ cắn môi và hỏi: "Tống Thời Thanh, anh đang làm gì vậy?"

Sau đó, cô bị bàn tay rộng và dày của Tống Thời Thanh tát hai cái 'bach bach' vào mông. Trên thực tế, sức đánh của Tống Thời Thanh rất nhẹ, anh căn bản không muốn đánh cô, chỉ là thấy cô hung hăng như vậy, lại khiêu khích anh nên mới cố ý hù dọa cho cô sợ hãi mà thôi.

Khương Tuệ Tuệ bị đánh hai phát vào hông, mặc dù không đau nhưng trong lòng cô có cảm giác khó chịu và xấu hổ khó giải thích được.

Cô xấu hổ đến mức đỏ bừng mặt, vừa tức giận vừa khó chịu, nắm chặt hai tay, cố gắng thoát khỏi từ trên đùi Tống Thời Thanh.

Nhưng với đôi tay và đôi chân mạnh mẽ của mình, làm sao cô có thể khỏe như Tống Thời Thanh, vùng vẫy một lúc lâu, cô vẫn không thể thoát khỏi sự kiềm chế của anh.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ then đến mức đỏ mặt, lại vô cùng ủy khuất: "Tống Thời Thanh, anh dám đánh em, anh dám đánh em sau khi chúng ta mới xác định quan hệ sao,, em sẽ không để yên cho anh..."

Ngay khi cô vừa nói xong, cô cảm thấy trời đất đảo lộn trong giây lát, bởi vì rất nhanh cô đã bị thả xuống dưới đất từ trên đùi của Tống Thời Thanh. Nhưng chân cô vẫn không thể chạm đất, bởi vì Tống Thời Thanh ôm lấy eo thon mềm mại của cô, một tay ôm lấy eo cô rồi ôm cả người cô lên.

Chương 323: Chương 323

"Em còn đùa nghịch nữa sao?" Ánh mắt Tống Thời Thanh thâm thúy nhìn chăm chăm người khả ái trong n.g.ự.c là Khương Tuệ Tuệ, thanh âm có chút khàn khàn, khi nói chuyện, thanh âm rõ ràng không thấy được, nhưng như thể từng chữ đều lấp lánh, nổ lách tách và nổ thành pháo hoa.

Cơ thể của hai người áp chặt vào nhau, trái tim của Khương Tuệ Tuệ đập dữ dội.

Không biết vì sao, cô đột nhiên mất đi khí thế trước đây, nhưng cô không muốn Tống Thời Thanh nhìn thấy bản thân lộ ra vẻ yếu ớt, vì vậy cô cắn răng hừ hừ nói: "Sẽ còn tiếp tục."

Sắc mặt Tống Thời Thanh trầm xuống, sau đó vươn tay捏 một cái ở trên khuôn mặt trắng nõn như sứ của cô, giọng điệu ôn nhu và có chút bất đắc dĩ nói: "Thật đúng là không biết nghe lời."

Sau khi làm phôi bánh kem, Khương Tuệ Tuệ bảo Tạ Phương Hoa lấy lọ mút môm xôi mà cô mang đến lần trước, cô phết đều mút môm xôi lên phôi bánh, cứ như vậy, một chiếc bánh sinh nhật đơn giản, hay còn gọi là bánh trứng đã được hoàn thành.

Lấy ra một cây nến đỏ và đặt nó ở một bên thay vì cắm trên bánh, thắp nến bằng một que diêm.

Lúc này đã là buổi chiều, bên ngoài trời vẫn còn sáng, Khương Tuệ Tuệ đi kéo rèm đóng cửa lại, trong phòng trở nên tối om, chỉ còn lại có ngọn nến đỏ sáng ngời.

Cố Diệp Phi

Tạ Phương Hoa đứng trước ngọn nến, ước nguyện theo sự thúc giục của Khương Tuệ Tuệ, sau đó thổi tắt ngọn nến.

Cũng không vội ăn bánh, đồ ăn đã dọn sẵn, ba người ngồi vào bàn và định ăn. Tạ Phương Hoa nói: "Chờ đã, hôm nay là một ngày vui, để tôi đi lấy chút đồ để chúc mừng."

Sau đó, cô ấy đứng dậy, đi về phía căn phòng phía sau, một lúc sau đi ra với một cái lọ trên tay, nói: "Cái này là rượu gạo cha tôi tự nấu, vốn định đợi đến khi tôi kết hôn sẽ lấy ra uống, nhưng mà..."

Cô ấy dừng một chút, hít hít mũi lắc đầu nói: "Hôm nay là một ngày tốt. Nhân ngày tốt lành thì không nói nữa, chúng ta hãy uống một chút rượu cho vui đi."

"Chị Phương Hoa, chị sẽ uống rượu sao?" Khương Tuệ Tuệ thật sự không nghĩ đến, ngày thường Tạ Phương Hoa là người rất nhu nhược, chỉ thiếu điều viết lên trên mặt dòng chữ 'Mọi người đến bắt nạt tôi đi', vậy mà lại uống rượu, lại còn là rượu gạo...

Nghĩ ngợi một hồi, ánh mắt cô rơi xuống vò rượu, cũng không biết tửu lượng có cao hay không, cô cũng chỉ uống được bia hoa quả... Có thể uống được không đây...

"Cũng được, không thể uống quá nhiều, nhưng uống một ít cũng không sao." Tạ Phương Hoa nói, rót cho Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ hơn một nửa ly rượu gạo: "Hôm nay không chỉ là sinh nhật của tôi, mà còn là một ngày tốt đối với hai người, chúng ta nhất định phải ăn mừng, nào, chúng ta đã làm được rồi. Hi vọng lần sau khi uống rượu sẽ là uống rượu trong lễ cưới của hai người."

Nói xong, Tạ Phương Hoa không hề mập mờ nữa, nói đi đôi với làm, nâng chén lên và ngửa đầu uống cạn hết rượu gạo trong chén.

Sau đó, như thế không có chuyện gì xảy ra, cô ấy dốc ngược ly rượu đưa cho Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh xem: "Tôi rất vui, cảm ơn hai người đã đến chúc mừng sinh nhật tôi, tôi thực sự rất vui."

Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy thì ghen hòng trên trời: "..."

Lợi hại, thực sự là rất lợi hại.

Tống Thời Thanh dường như nhìn thấy sự do dự của Khương Tuệ Tuệ, vì vậy anh đưa tay cầm lấy ly rượu trước mặt cô, không phải nói rằng cô không được phép uống nó, dù sao thì Tạ Phương Hoa cũng đã uống, bọn họ cũng phải uống một chút mới được.

Vì vậy, anh chỉ đổ một nửa số rượu trong chén của Khương Tuệ Tuệ vào ly của anh, ly của anh thì đã được rót đầy. Khương Tuệ Tuệ vội vàng lấy chén của cô lại và nói: "Được rồi, được rồi, chút rượu như vậy em vẫn có thể uống được mà."

Tạ Phương Hoa có thể uống hết nửa cốc lớn như vậy trong một lần, có nghĩa là rượu này có số độ cũng không cao, cô có thể không uống nhiều được, nhưng uống một ít thì cũng không sao.

Chương 324: Chương 324

Vì vậy, Khương Tuệ Tuệ đã nâng ly và nói với Tạ Phương Hoa: "Chị Phương Hoa, tôi cũng sẽ không nói nhiều nữa. Ngàn lời nói đều nằm trong ly rượu này, chị cũng đã uống rồi thì tôi cũng không thể không uống."

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ thẳng cổ, ngẩng đầu lên và uống hết rượu trong ly.

Sự thật chứng minh, cô thực sự quá ngây thơ.

Cũng không biết loại rượu này mạnh cỡ nào, dù sao thì khi Khương Tuệ Tuệ uống xong liền cảm thấy có chút choáng váng. Mặt cô đỏ bừng, liếc nhìn Tạ Phương Hoa đang ở bên cạnh, rồi nhìn Tống Thời Thanh, thấy hai người bọn họ không có phản ứng gì, giống như thứ bọn họ vừa uống không phải là rượu gạo mà là nước.

Ánh mắt cô thu hồi lại, cầm đũa lên và định gắp rau, sau đó "cách" một tiếng... Thân người Khương Tuệ Tuệ khựng lại một chút và khẽ nấc lên. Cô vội vàng lấy tay che miệng, có hơi ngượng ngùng xấu hổ, cười nói: "Không, thực sự xin lỗi... Không, tôi không nhận được..."

Nói xong, cô lại híp mắt, mím môi, cười ngây ngô: "Ha ha ha ha ha ha..."

Tạ Phương Hoa nhìn Khương Tuệ Tuệ, sau đó nhìn Tống Thời Thanh, có chút không hiểu mà hỏi: "Thanh niên trí thức Tống, Tuệ Tuệ... Cô ấy uống say rồi phải không?"

Đây cũng là lần đầu tiên Tống Thời Thanh thấy Khương Tuệ Tuệ uống rượu, bọn họ uống cùng nhau nên anh không biết tử lượng của cô như thế nào.

Trên thực tế, nhìn thấy vẻ mặt của Khương Tuệ Tuệ khi nhìn thấy rượu, anh đã đoán được rằng là cô không uống được tốt cho lắm, vì vậy anh đã chủ động rót hơn một nửa số rượu của cô cho anh.

Tuy nhiên, anh không ngờ rằng khả năng uống rượu của Khương Tuệ Tuệ lại kém như vậy...

Mới chỉ uống một chút mà cô đã vậy rồi.

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh chưa kịp trả lời, Khương Tuệ Tuệ đã ngẩng mặt lên, xua tay và nghiêm túc nói: "Không, không có gì... Em, em vẫn có thể uống... Hôm nay không phải nên vui hay sao... Sinh nhật của chị Phương Hoa, em và Tống Thời Thanh ở bên nhau... Ha ha ha... Em cũng rất vui..."

Nói đến đây, cô lấy tay che miệng lại cười khúc khích, rõ ràng là thực sự rất vui từ tận đáy lòng.

Cô căn môi, vỗ vai Tạ Phương Hoa, lớn tiếng nói: "Chị Phương Hoa... Chúc chị sinh nhật vui vẻ... À đúng rồi, quà sinh nhật tôi cũng đã chuẩn bị cho chị... Cái này... Cái này là kem làm trắng da... Sau khi dùng xong thì da mặt có thể trắng lên..."

Mấy người Khương Tuệ Tuệ có thể đến chúc mừng sinh nhật với cô ấy, Tạ Phương Hoa đã rất vui mừng, cô ấy không ngờ rằng Khương Tuệ Tuệ sẽ chuẩn bị một món quà cho cô ấy, thế là cô ấy vội xua tay từ chối không muốn nhận: "Không cần, Tuệ Tuệ, tôi không cần quà gì hết, mọi người có thể đến đây ăn sinh nhật với tôi là tôi đã vui rồi."

Đây là lần đầu tiên kể từ khi cha cô ấy qua đời, cô ấy mới tổ chức sinh nhật của mình sôi nổi như vậy.

Không ngờ, Khương Tuệ Tuệ lại không làm theo, nhất định phải nhét kem làm trắng vào cánh tay của Tạ Phương Hoa: "Không được, chị phải nhận nó, chị phải nhận nó..."

Chiếc lọ dùng để đựng kem làm trắng đã được Khương Tuệ Tuệ đổi, vì vậy nên nó không thành vấn đề.

Tạ Phương Hoa không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhận lấy.

Khương Tuệ Tuệ lại nhìn Tống Thời Thanh đang ngồi bên cạnh cô, với ánh mắt sáng ngời, đưa tay ra, nắm lấy hai má của Tống Thời Thanh mà véo, lẩm bẩm: "Tống Thời Thanh, anh, anh có biết không, em rất thích anh... Em thích anh nhiều đến nỗi hận không thể cắn anh một miếng... May mắn thay... May mắn thay, ánh mắt anh tốt nên cũng thích em... Ha ha ha, hôm nay em thực sự rất vui... Em... Em... Ợ..."

Nói xong lời cuối cùng, Khương Tuệ Tuệ lại ợ một lần nữa.

Nhưng bàn tay đang ôm má của Tống Thời Khanh vẫn không nỡ buông ra, cô bóp trái bóp phải không bỏ xuống được, trên mặt vẫn mang nụ cười ngốc nghếch.

Tống Thời Thanh: "..."

Tạ Phương Hoa cũng không dám nhìn, muốn cười mà không dám cười, chỉ có thể cúi đầu, nghiêng mặt nhỏ giọng nói: "Thanh niên trí thức Tống, hình như Tuệ Tuệ đã thật sự say rượu rồi..."

Chương 325: Chương 325

"Tôi không có uống say! Tôi thật sự không có say! Tôi rất tỉnh táo!" Khương Tuệ Tuệ phồng má, không muốn bị nói là say. Cô đưa hai ngón tay ra trước mặt, rồi sau đó hỏi chính mình: "Cái này là số mấy?"

"Là hai! A ha ha ha, tôi nói đúng, tôi không có say!" Khương Tuệ Tuệ vui vẻ cười rộ lên, còn có chút tự hào. Tuy rằng tử lượng của cô hơi thấp, nhưng cũng không phải là đặc biệt tệ, cho nên cô mới không có say...

Nhìn cô như vậy, Tống Thời Thanh đã đoán được cô say thật rồi. Tạ Phương Hoa không bao giờ nghĩ rằng một ly rượu gạo nhỏ sẽ thành như thế này. Cô ấy cũng khá ngượng ngùng xấu hổ, nếu biết Khương Tuệ Tuệ không thể uống rượu, cô ấy đã không rót rượu cho Khương Tuệ Tuệ.

Theo ý của Tạ Phương Hoa, nếu Khương Tuệ Tuệ say, tốt hơn hết là nên để Khương Tuệ Tuệ ngủ ở chỗ cô ấy một giấc, nếu thật sự không được nữa thì đêm nay ở lại chỗ của cô ấy rồi mai dậy nói chuyện sau.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ không chịu hợp tác, cô say cũng không làm cho người ta bớt lo, khi Tạ Phương Hoa đi ra ngoài rửa bát đĩa, cô nói muốn đi cùng cô ấy, cô nói rằng cô sẽ giúp đỡ, nhưng thực tế là cô chỉ đang gây rắc rối và còn làm vỡ một cái bát.

Tống Thời Thanh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bước tới và nhắc Khương Tuệ Tuệ lên vai.

Hôm nay là sinh nhật của Tạ Phương Hoa, Khương Tuệ Tuệ đã say như vậy thì ở lại sẽ chỉ thêm phiền, vì vậy anh đơn giản là đưa cô về.

Khương Tuệ Tuệ đột nhiên mất trọng tâm khi bị cồng trên vai, ban đầu cô vùng vẫy vài lần, nhưng cuối cùng dường như đã thỏa hiệp, cô dùng hai tay nắm chặt cổ áo của Tống Thời Thanh để đảm bảo rằng cô sẽ không ngã xuống, việc còn lại là tùy anh.

Thấy vậy, Tạ Phương Hoa giật mình, đứng trước mặt Tống Thời Thanh, nhỏ giọng nói: "Thanh niên trí thức Tống, cậu... Cậu định mang Tuệ Tuệ đi đâu..."

Tống Thời Thanh biết trong lòng Tạ Phương Hoa đang nghĩ gì, kết hợp với những gì Khương Tuệ Tuệ đã nói với anh trước đây, anh biết điều đó mà không cần đoán. Nhưng anh sẽ không vì điều này mà không vui, ngược lại, anh rất vui vì Khương Tuệ Tuệ có một người bạn như Tạ Phương Hoa.

Cố Diệp Phi

Nhưng anh vẫn phải giải thích: "Thợ may Tạ, cô yên tâm, tôi Tống Thời Thanh không phải là loại người lợi dụng người khác, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Tôi thích Tuệ Tuệ, nhưng tôi hoàn toàn không có ý xấu với cô ấy. Hôm nay là sinh nhật của cô, cô ấy say sẽ chỉ thêm phiền, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà trước. Bà nội tôi có thể pha trà giải rượu. Trước đây, khi ông nội tôi uống say, ông ấy luôn uống trà giải rượu do bà nội tôi làm. Nếu không thì với cái dạng này của cô ấy ngày hôm nay, dù hôm nay cô ấy có ngoan ngoãn thì mai cũng không có cách nào để ra đồng cắt lúa mì."

Đúng rồi, Tạ Phương Hoa gần như đã quên mất việc này, hôm nay là lễ hội Tết Đoan Ngọ, ngày mai mọi người sẽ đồng tâm hiệp lực kết hợp sức mạnh để cùng nhau cắt lúa mì.

Tổng Thời Thanh ngày thường thì sẽ nói vài lời trước mặt Khương Tuệ Tuệ, hiếm khi nói trước mặt người khác trừ khi cần thiết. Đây là lần đầu tiên Tạ Phương Hoa nghe Tổng Thời Thanh nói một đoạn dài như vậy, đại khái là hơn trăm chữ ấy nhỉ?

Cô ấy cảm thấy những gì Tổng Thời Thanh nói là có lý, nếu hôm nay Khương Tuệ Tuệ không uống canh giải rượu thì ngày mai đầu cô nhất định sẽ rất khó chịu. Ngày mai là ngày đầu tiên thu hoạch lúa mì, mỗi khi đến thời điểm này, đại đội trưởng sẽ từ dễ dãi vô tư mà thay đổi khác hoàn toàn, trừ khi cần thiết, không thì sẽ không có ai được phép nghỉ phép.

Tạ Phương Hoa nhìn Tổng Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ, người đang phản đối vì bị nâng lên, rất khó chịu trên vai anh, sau khi do dự trong lòng, cuối cùng thì cô ấy cũng chọn tin tưởng vào Tổng Thời Thanh.

Trên thực tế, cô ấy cũng có thể thấy được Tổng Thời Thanh cũng thực sự thích Khương Tuệ Tuệ.

Báo cáo nội dung vi phạm

Chương 326: Chương 326

Nhân phẩm của Tống Thời Thanh cũng có thể được đảm bảo từ những gì mà anh biểu hiện ra trong ngày thường. Nếu anh thực sự là loại người có ý xấu, anh sẽ không lạnh lùng trực tiếp bỏ đi khi một nữ thanh niên trí thức cố ý tiếp cận anh.

"Được, vậy đi trên đường nhớ cẩn thận một chút." Tạ Phương Hoa gật gật đầu dặn dò.

Lúc này đã hơn bảy giờ tối, bên ngoài trời đã tối, nhưng lúc này khó tránh khỏi sẽ có vài người đi ngoài đường, tuy rằng không nhiều, nhưng không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn.

Nếu ai đó nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ bị Tống Thời Thanh cõng trên vai như thế này, đừng nói đến việc Tống Thời Thanh có bị hiểu nhầm là lưu manh hay không, cho dù anh không bị hiểu lầm là lưu manh, dáng vẻ này của hai người mà bị thấy được thì cũng ảnh hưởng không tốt.

Tống Thời Thanh gật gật đầu, thanh âm trong trẻo nói: "Được, tôi biết một con đường nhỏ, trên con đường đó không có ai đi, cho nên sẽ không có người nhìn thấy."

"Được." Tạ Phương Hoa gật gật đầu, tiễn Tống Thời Thanh ra ngoài cửa, nhìn theo bóng lưng của bọn họ.

Cuối cùng vẫn là nhìn không được, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Thanh niên trí thức Tống... Cái kia... Tuệ Tuệ vẫn còn nhỏ... Cậu hãy nhường cô ấy, đừng đánh cô ấy..."

Tống Thời Thanh ngây người sống sờ một lúc, sau đó mới nhận ra, chẳng lẽ Tạ Phương Hoa đã nhìn thấy lúc Khương Tuệ Tuệ quậy phá trong bếp và anh lấy cớ đánh vào m.ô.n.g cô rồi hay sao?

Tống Thời Thanh: "..."

Tuy ngày thường Tống Thời Thanh vốn dĩ rất bình tĩnh, lúc này lại có chút không bình tĩnh nổi. Khi đó, anh rõ ràng đã để ý thấy Tạ Phương Hoa đang rửa rau nên mới nhân cơ hội này để thu thập Khương Tuệ Tuệ, trấn áp tinh thần cao độ của cô và bảo cô đừng nghịch ngợm như vậy.

Anh làm sao biết được khi hai người đang ân ái lại bị Tạ Phương Hoa nhìn thấy...

Cố Diệp Phi

Trong lòng anh vô cùng hỗn loạn, sóng gió cuồn cuộn, nhưng vẫn quay đầu lại, gật gật đầu với Tạ Phương Hoa, trên mặt cũng vẫn là biểu cảm như thường, lạnh nhạt trả lời một câu: "Được." Sau đó sải bước về phía con đường với Khương Tuệ Tuệ đang trên vai.

Thấy bọn họ đã đi xa, lúc này Tạ Phương Hoa mới đóng cửa sân lại.

Quả thực, rất ít người đi con đường này, vì vậy Tống Thời Thanh không gặp bất kỳ ai khác trên đường đi.

Nhưng khi đi đến giữa chừng, Khương Tuệ Tuệ đột nhiên bắt đầu trở nên không trung thực. Thân thể của cô bắt đầu giãy giụa, vặn vẹo xoay qua xoay lại trên vai Tống Thời Thanh, trước n.g.ự.c cô căng phồng, nếu không xoay qua xoay lại còn được, nếu xoay qua xoay lại thì hai bầu n.g.ự.c của cô sẽ cọ vào trên người Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh có sức lực rất lớn, Khương Tuệ Tuệ có thân hình gầy gò, ngoại trừ nơi đáng lẽ phải đầy đặn thì chỗ khác của cô đều

gầy và không có da thịt. Đối với Tống Thời Thanh, mang Khương Tuệ Tuệ về nhà chỉ mất khoảng hai mươi phút, căn bản vẫn rất nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, vào lúc này, mồ hôi trên trán anh đột nhiên túa ra, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Lồng n.g.ự.c như có lửa đốt, nóng lòng không chờ nổi mà muốn trút xuống. Thân hình anh dừng lại, cau mày và nắm lấy hai cánh tay như củ sen của Khương Tuệ Tuệ.

Làn da của cô mịn màng và mềm mại, khi chạm vào nó, dường như toàn bộ cơ thể cô sẽ tan ra.

Nhưng Tống Thời Thanh vừa mới nắm lấy cánh tay của Khương Tuệ Tuệ, sau khi cô không thể cử động tay, hai cái chân mảnh khảnh của cô lại bắt đầu giãy giụa. Một chiếc dép trong lúc giãy giụa rơi ra, để lộ đôi bàn chân trắng hồng của cô, dưới ánh trắng trong veo dịu dàng, nó trắng giống như đang phát sáng.

Cô cảm thấy miệng bản thân khô khốc, liên tục hừ hừ trong miệng, muốn đi xuống dưới nhưng cánh tay lại bị ai đó nắm lấy, cô chỉ có thể dùng chân đá tên người xấu đã tóm lấy mình.

Đột nhiên, không biết chân đã đụng phải thứ gì, có hơi hơi phồng lên, lại còn mềm nhũn, nhưng lại giống như đang từ từ cứng lên...

Chương 327: Chương 327

"Hừ." Tống Thời Thanh cau mày, ánh mắt nhất thời trở nên tối sầm.

Không chậm trễ nữa, anh lại ôm Khương Tuệ Tuệ từ vai vào trong vòng tay của mình, khàn giọng nói: "Không được lộn xộn nữa."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Khương Tuệ Tuệ mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy cảm thấy buồn ngủ nhưng cô vẫn cố hết sức mở mí mắt ra, neho đôi mắt hoa đào mê người kia nhìn người trước mặt. Tâm nhìn của cô không rõ ràng mà khá mơ hồ, nhưng may mắn thay, cô có thể nhận ra người trước mặt mình chính là Tống Thời Thanh.

Cô thút thít nức nở một tiếng, ủy khuất mà nói: "Tống Thời Thanh... Em khát nước..."

Tình cờ gần đó có một con suối trên núi, Tống Thời Thanh tìm một tảng đá và bảo Khương Tuệ Tuệ ngồi ở đây trong khi anh đi lấy nước cho cô.

Nhưng hai tay của Khương Tuệ Tuệ giống như rắn nước, ôm lấy cổ anh và không chịu buông tay ra. Tống Thời Thanh không có biện pháp nào khác, đành phải nhẹ nhàng dỗ dành: "Không phải là em muốn uống nước hay sao? Anh đi lấy nước cho em. Nghe lời anh, ngoan ngoãn buông tay ra nhé."

Anh thường nói chuyện với giọng trí thức, giữa những thanh niên trí thức trong đại đội, anh đã có tiếng là không dễ ở chung, nhiều

người ngại không dám nói chuyện với anh. Chỉ khi nói chuyện với Khương Tuệ Tuệ, anh mới có thể nói với giọng dịu dàng như thế này.

Sau khi nghe thấy như vậy, Khương Tuệ Tuệ trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều, cô rút tay ra khỏi cổ của Tống Thời Thanh. Chỉ là khi cô thu tay lại, đầu ngón tay vô tình lướt qua hầu kết của anh, hầu kết của Tống Thời Thanh lặn lộn, thân thể cứng ngắc, nhưng lúc này lại tràn đầy dụ hoặc.

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, nhưng lời nói của cô vẫn có chút không rõ ràng: "Vậy anh nhớ quay lại sớm một chút..."

Quả thật là Tống Thời Thanh làm theo lời cô nói, anh đi và quay lại rất nhanh, rất nhanh sau đó anh đã quay lại với một ít nước được hứng trên lá cây. Không có nhiều nước, nhưng nó đủ để Khương Tuệ Tuệ uống làm dịu cơn khát.

Tống Thời Thanh cầm những chiếc lá bằng cả hai tay, Khương Tuệ Tuệ mấp má môi để giữ những chiếc lá và uống từng giọt nước suối trên núi. Uống xong, cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, cả người cũng không còn nóng như vậy nữa, vươn đầu lưỡi l.i.ế.m liếm bờ môi ẩm ướt, cảm thấy khá đã thềm và thỏa mãn.

Trong mắt Tống Thời Thanh nhìn thấy cảnh này, anh cảm thấy dưới bụng căng lên.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy nhẹ nhõm khoan khoái, còn anh là người bị tra tấn.

Anh tự nhận bản thân không phải là lưu manh, trước khi gặp Khương Tuệ Tuệ, anh thậm chí còn không nhìn những người đồng chí nữ trong đại đội lấy một cái. Nhưng rồi anh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cần gặp được Khương Tuệ Tuệ, anh sẽ không còn giống như là anh nữa, Khương Tuệ Tuệ đối với anh là một người tràn đầy sức hấp dẫn c.h.ế.t người.

Chừng nào Khương Tuệ Tuệ còn ở bên, đôi mắt của anh sẽ luôn hướng về phía cô.

Chỉ cần Khương Tuệ Tuệ chạm vào anh, giống như bây giờ, toàn bộ cơ thể anh dường như bị xé nát. Cơ thể anh giống như một con thú hung dữ, gầm lên và hành hạ mỗi tấc trên cơ thể anh.

Mỗi lần, anh chỉ có thể dập tắt suy nghĩ tồi tệ đó bằng cách dựa vào khả năng tự kiểm soát tuyệt vời của bản thân.

Cố Diệp Phi

Là một người đàn ông, anh phải thừa nhận rằng khi đối diện với người phụ nữ mà anh yêu, anh muốn cô. Tuy nhiên, anh hiểu rõ rằng anh sẽ không thực sự chạm vào Khương Tuệ Tuệ cho đến khi anh có được giấy chứng nhận với Khương Tuệ Tuệ và hai người bạn họ có quan hệ vợ chồng hợp pháp.

Nhưng trước khi kết hôn, anh phải sửa lại án sai trước, thứ tự này không thể lộn xộn. Bây giờ anh đã ở cùng với Khương Tuệ Tuệ, kế hoạch ban đầu đã bị phá vỡ, đây là điểm mấu chốt cuối cùng của anh.

"Uống đủ chưa? Còn muốn nữa không?" Tống Thời Thanh nhìn đi chỗ khác hỏi.

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu: "Ừ, Tống Thời Thanh, chúng ta... Đi đâu vậy?"

Chương 328: Chương 328

Sau khi uống nước suối lạnh trên núi và hưởng gió thổi một lúc, Khương Tuệ Tuệ đã tỉnh táo hơn một chút. Cô chỉ nhớ bản thân mình đã uống một chút rượu gạo liền cảm thấy say, sau đó không biết Tống Thời Tình nói cái gì mà liền bế cô rời đi.

Cô muốn hỏi, nhưng lại không có sức lực, lại muốn ngủ, nên căn bản lười không thèm hỏi.

Lúc này cô cũng đã tỉnh táo hơn không ít nên mới hỏi.

"Đưa em trở về nhà của anh, em uống say, hôm nay không uống chút canh giải rượu thì ngày mai sẽ rất dễ bị đau đầu, khi thu hoạch lúa mì thì thân thể sẽ chịu không nổi." Tống Thời Thanh nói.

Nói xong, anh nhin không được mà liếc nhìn Khương Tuệ Tuệ một cái, trong mắt mang theo sự buộc tội như một người cha già, nhưng anh không dám dùng giọng điệu gay gắt mắng mỏ cô, sợ cô lại bị nói không vui.

Tống Thời Thanh nói: "Không ngờ em uống rượu tệ như vậy, chỉ với một ít rượu gạo mà đã có thể say như vậy..."

Anh còn chưa nói xong, Khương Tuệ Tuệ đã bấu môi mếu máo, ủy khuất mà nhỏ giọng phản bác: "Tại sao anh có thể trách tửu lượng của em thấp... Em cũng không ngờ rằng chỉ với chút rượu gạo này lại có thể say như vậy... Được rồi... Em thừa nhận rằng tửu lượng của em thấp, nhưng hôm nay không phải vì em vui hay sao?"

Nói đến đây, cô càng ngày càng bạo gan hơn, từ cúi đầu chuyển sang ngẩng cao đầu, vừa nói vừa nghiêm túc đếm ngón tay: "Thứ nhất, hôm nay là sinh nhật của chị Phương Hoa, thứ hai, người mà em nhớ thương cuối cùng thì hôm nay em cũng lấy được, thứ ba, hôm nay chúng ta còn hôn nhau... Không lẽ hôm nay không đáng giá để ăn mừng hay sao?"

Cô hơi nâng khuôn mặt nhỏ cỡ lòng bàn tay lên, hợp tình hợp lý tự tin hỏi.

Đôi môi đỏ mọng dưới ánh trăng càng thêm quyến rũ.

Tống Thời Thanh không nhin được mà cúi người xuống, lại gần hôn nhẹ lên môi cô một cái, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Đáng giá."

Cố Diệp Phi

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, anh thật sự không khống chế được nên mới hôn xuống. Nhưng bây giờ Khương Tuệ Tuệ đã say, điều quan trọng nhất là anh phải nhanh chóng đưa cô trở về, vì vậy anh không muốn trì hoãn trên đường.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ thì không như vậy, ngay khi môi anh chạm vào môi Khương Tuệ Tuệ, cô đã vươn tay lên cổ anh, vòng tay ôm lấy cổ anh. Bàn tay không xương yếu ớt nhẹ nhàng vuốt ve làn da đang tiếp xúc với không khí dần dần nóng lên của anh.

Cô không để anh rời đi nhanh như vậy, khi anh định rút tay ra, cô đã cắn một cái trên môi anh. Chỉ là cô cũng không dùng nhiều sức, cô rất cẩn thận, dùng sức rất nhẹ. Rút lại hàm răng trắng nõn, trong miệng nhỏ giọng nói: "Không được, không được đi..."

Lúc trước chính là Tống Thời Thanh đã chủ động hôn cô, nụ hôn làm người cô mềm nhũn thành vũng bùn, suýt chút nữa không đứng

vững trên người anh. Vì vậy, cô phải tìm cách phản công, lần này, cô phải chủ động mới được.

Thanh âm của cô có chút hỗn hển: "Đừng nhúc nhích, em muốn hôn anh..."

Nói xong lời này, cô hơi hé miệng ngậm lấy môi của Tống Thời Thanh, nhẹ nhàng mút vào. Cô không có thiên phú như Tống Thời Thanh, dù cô đã cố gắng hết sức nhưng cô vẫn còn ngây ngô, nhưng để không bị Tống Thời Thanh đánh giá thấp, cô vẫn rất tích cực.

Trên thực tế, Tống Thời Thanh làm sao có thể coi thường cô, bị cô chạm nhẹ vào một cái, thân thể của Tống Thời Thanh sẽ căng thẳng đến cực điểm.

Khương Tuệ Tuệ hôn lông mày của Tống Thời Thanh, cho đến cả hầu kết của anh, nụ hôn của cô nóng bỏng và dịu dàng, Tống Thời Thanh vòng tay qua eo cô, cuối cùng nói: "Chúng ta hãy quay về đi."

Nếu tiếp tục hôn nữa thì không thể kiểm soát được bản thân mình nữa.

Nhà họ Tống.

Tống Thời Thanh đẩy cánh cửa sân ra với Khương Tuệ Tuệ trên lưng và bước vào sân.

Sau khi bà nội Tống ở trong nhà nghe thấy động tĩnh, bà ấy bước ra ngoài và nói: "Là Thời Thanh đã về đúng không?"

Chương 329: Chương 329

Bánh chưng đã được chuyển đến chưa, Tuệ Tuệ có thích nó không?"

Vừa nói xong lời này, bà nội Tống đã bước vào trong sân. Nhìn thấy Tống Thời Thanh cõng một người trên lưng, bà ấy không khỏi kinh ngạc, còn chưa kịp nhìn xem Tống Thời Thanh cõng ai trên lưng, đã nghe thấy Khương Tuệ Tuệ ngọt ngào nói: "Bà nội, bánh chưng bà làm ăn rất ngon, cháu rất thích..."

Bà nội Tống vội vàng chạy tới, nhìn Khương Tuệ Tuệ rồi lại nhìn Tống Thời Thanh, trong một khoảng thời gian ngắn không biết chuyện gì đang xảy ra, hỏi: "Tuệ Tuệ, đây là làm sao vậy? Không lẽ là chân của con bé lại bị trật hay sao? Bây giờ bà nội đi lấy thuốc ngay."

Bà nội Tống đang định quay người đi lấy thuốc thì nghe thấy Tống Thời Thanh nói: "Bà nội, Tuệ Tuệ không có bị thương, cô ấy uống say rồi."

Sau khi nghe những gì Tống Thời Thanh nói, bà nội Tống đã chú ý đến, thật ra là bà ấy đã ngửi thấy mùi rượu từ trên người Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ.

Bà ấy có chút không hài lòng mà liếc nhìn Tống Thời Thanh một cái, giọng nói đầy ý trách móc: "Tuệ Tuệ uống say sao? Tại sao lại uống say? Rốt cuộc đã uống bao nhiêu rồi? Thời Thanh, Tuệ Tuệ là con gái, làm sao cháu có thể uống rượu với con bé? Bà đã dạy cháu như vậy hay sao?"

Vừa nói, bà ấy vừa đỡ Khương Tuệ Tuệ ra khỏi lưng Tống Thời Thanh, nói với giọng điệu yêu thương: "Tuệ Tuệ, cháu không sao chứ? Cháu có đau đầu không? Bà nội đi nấu canh giải rượu cho cháu. Sau khi uống xong canh giải rượu thì cháu sẽ không đau đầu nữa. Trước đây, khi ông nội Tống uống nhiều rượu, bà nội sẽ nấu cho ông ấy."

Khương Tuệ Tuệ lè lưỡi, nhìn bà nội Tống quan tâm cô, lại nhìn Tống Thời Thanh bị hiểu lầm nhưng cô cũng không vội giải thích, hướng về phía bà nội Tống yếu ớt nói: "Bà nội... Kỳ thực cháu cũng không uống nhiều... Chỉ là, mới uống một chút mà thôi... Hơn nữa, Tống Thời Thanh thật sự không có rót rượu cho cháu, vì hôm nay cháu rất vui, hôm nay là sinh nhật của bạn cháu, tự cháu muốn uống... Nhưng mà không ngờ rằng cháu sẽ say chỉ sau một hoặc hai ly... Khụ khụ..."

Nói xong câu cuối cùng, cô có chút ngượng ngùng xấu hổ mà ho khan một tiếng, cái này, cái này có hơi mất mặt xấu hổ rồi.

Bà nội Tống khi nghe thấy vậy mới nhận ra, hóa ra là do khả năng uống rượu của Khương Tuệ Tuệ quá kém. Bà ấy cũng không nói gì, để Tống Thời Thanh đỡ Khương Tuệ Tuệ vào phòng rồi ngồi xuống, bà ấy trực tiếp đi nấu canh giải rượu.

Nấu canh giải rượu cũng không mất nhiều thời gian, sau khi bà nội Tống mang canh giải rượu đến, Khương Tuệ Tuệ đã uống cạn.

Mặc dù lúc đầu uống vào không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng tác dụng của canh giải rượu chủ yếu là giảm đau đầu vào ngày hôm sau.

Sau khi uống hết canh giải rượu, Khương Tuệ Tuệ mím môi và mỉm cười với bà nội Tống: "Cảm ơn bà nội."

“Đứa nhỏ này, sao còn khách sáo với bà nội làm gì, sao rồi, có dễ chịu hơn không?” Bà nội Tống đã sớm coi Khương Tuệ Tuệ như cháu gái của mình.

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, nói với cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào: “Đã tốt hơn nhiều rồi ạ!”

Cố Diệp Phi

Bởi vì bây giờ thời gian đã không còn sớm, bà nội Tống cũng không nghĩ đến việc giữ Khương Tuệ Tuệ ngồi một lúc, bảo Tống Thời Thanh đưa Khương Tuệ Tuệ về nhà. Khương Tuệ Tuệ nghĩ đến Khương Vệ Bình thật vất vả mới về nhà được một chuyến nên cũng không nói gì, sau khi tạm biệt ông nội Tống và bà nội Tống, cô được Tống Thời Thanh đưa về nhà.

Trước khi ra ngoài, Khương Tuệ Tuệ đã giải thích với Phương Quế Chi rằng trước tiên cô sẽ đến nhà họ Tống để đưa bánh chưng, sau đó đến nhà họ Tạ để cùng Tạ Phương Hoa tổ chức sinh nhật cho cô ấy, vì vậy mọi người không cần phải đợi cô về ăn tối.

Lúc này khi cô quay về, Phương Quế Chi cũng sẽ không lo lắng bởi vì bà ấy biết cô đã đi đâu.

Khi Khương Tuệ Tuệ trở về nhà, cô phát hiện ra rằng Khương Vệ Bình đã không còn ở nhà nữa.

Chương 330: Chương 330

Cô có chút kinh ngạc, kéo Phương Quế Chi lại hỏi: "Mẹ, sao chị hai lại về sớm như vậy?"

Cô còn tưởng rằng lần này chị hai trở về sẽ ở lại đây một hai ngày, nếu sớm biết như vậy, buổi chiều trước khi ra khỏi nhà, cô đã nói thêm vài câu tâm sự với chị hai rồi.

Cố Diệp Phi

Phương Quế Chi nói: "Thật ra, lần này mẹ cũng muốn Vệ Bình ở lại thêm hai ngày nữa, nhưng bắt đầu từ ngày mai, không phải chúng ta sẽ thu hoạch lúa mì hay sao? Đến lúc đó nhà chúng ta sẽ rất bận, nếu Vệ Bình ở lại, chúng ta cũng không có thời gian chăm sóc con bé. Vì vậy khi con bé nói hôm nay sẽ về, mẹ đành phải đồng ý."

"Con bé quay về cũng tốt, nghe mẹ nói, anh rể con dù sao thì cũng là một thầy giáo, bình thường đi dạy cũng không quá bận, có thể quan tâm chăm sóc chị con, mẹ thấy dáng vẻ của chị hai con rất có thể là sắp sinh rồi." Phương Quế Chi vừa nói vừa nắm tay Khương Tuệ Tuệ.

Nói xong, bà ấy liếc mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ thật sâu một cái, chỉ có thể thở dài: "Ôi, khi chị hai của con kết hôn, là do mẹ không kiểm tra kỹ nên mới gặp phải mẹ chồng khó tính như vậy. Sau này nếu con lấy chồng thì mẹ phải cẩn thận chọn người, điều kiện gia đình chỉ là thứ yếu, điều quan trọng nhất là phải đối xử tốt với Tuệ Tuệ của mẹ."

Phương Quế Chi nói điều này rất thắm thía. Thực ra, người làm cha mẹ, ai lại không nghĩ như vậy.

Khương Tuệ Tuệ có thể hiểu rất rõ cảm xúc của Phương Quế Chi, cô nắm lấy bàn tay chai sần của Phương Quế Chi, mím môi mỉm cười nói: "Mẹ yên tâm, con sẽ gặp một người như vậy."

Không, phải nên nói là cô đã gặp mới đúng.

Sau khi hai mẹ con nói xong những lời thân mật, Phương Quế Chi đột nhiên tỉnh táo lại, ghé sát vào người Khương Tuệ Tuệ ngửi ngửi, hỏi: "Tuệ Tuệ, hôm nay con uống rượu phải không?"

"Vâng, không phải là sinh nhật của chị Phương Hoa hay sao, cũng không uống nhiều lắm, chỉ một chút thôi sẽ không ảnh hưởng đến vụ thu hoạch ngày mai." Khương Tuệ Tuệ nói.

Đương nhiên, uống một chút rượu cũng không thể ảnh hưởng đến việc gặt gắp, thứ duy nhất có thể ảnh hưởng đến gặt gắp là cả người cô mà thôi.

"Không có việc gì thì tốt, mẹ đã chuẩn bị nước nóng xong, mẹ sẽ bảo anh ba của con mang nước tắm cho con." Phương Quế Chi nói.

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, bắt đầu tắm sau khi nước tắm đã được chuẩn bị xong. Cởi hết quần áo, lộ ra làn da mịn màng như ngọc, cô nhấc chân bước vào bồn tắm.

Nhiệt độ nước vừa phải, không nóng cũng không lạnh, ngâm mình trong đó rất dễ chịu. Khương Tuệ Tuệ thoải mái nheo mắt lại, khẽ kêu lên, dùng đôi tay gầy guộc và không xương bocc một nắm nước, vẩy lên cổ.

Những giọt nước trượt dài trên làn da trắng như sữa rồi rơi xuống bồn, tí tách, tí tách, tạo nên những vòng tròn lăn tăn trong chiếc

bồn nhỏ.

Khương Tuệ Tuệ từ từ mở mắt, chậm rãi lấy xà phòng thơm mùi hoa hồng ra. Xà phòng bền hơn nhiều so với sữa tắm, Khương Tuệ Tuệ đã quen với việc tắm hàng ngày, trước đây cô sẽ tắm hàng ngày ngay cả khi cô không làm gì ở trong phòng điều hòa.

Bây giờ ở đây, không có điều hòa ở nhà, thậm chí còn không có quạt. Thời gian trước còn không sao, cũng không nóng như vậy, nhưng hiện tại càng ngày càng nóng, nếu Khương Tuệ Tuệ thật sự không tắm, thì chắc hẳn là cô sẽ chịu không nổi.

Làm xà phòng thành bọt, sau đó lau thân người.

Lau cánh tay trước, sau đó...

Này, Khương Tuệ Tuệ lúc này mới chú ý đến việc trên n.g.ự.c mình có một vết đỏ, cau mày tự mình suy nghĩ, sau đó mới phát hiện ra vết đỏ đó hẳn là do Tổng Thời Thanh tạo ra...

Mặc dù khi đối mặt với cô, anh đã cố gắng hết sức để kiểm soát sức mạnh của mình, nhưng vẫn không thể tránh khỏi. Da của Khương Tuệ Tuệ thực sự quá mềm, chỉ với một chút lực thì sẽ chuyển sang màu đỏ.

Cô thầm nghĩ, nơi này còn có thể bị quần áo ngăn lại là tốt rồi, nếu không đổi sang một nơi khác có thể tiếp xúc với không khí thì sẽ không tốt.

Chương 331: Chương 331

Sau khi tắm xong, cô thay bộ quần áo sạch sẽ đã chuẩn bị sẵn, vốn định dùng thùng gỗ từ từ đổ nước trong bồn ra ngoài, nhưng vừa vặn bắt gặp Khương Vệ Quân ra ngoài đánh răng, thế là laiy đến giúp cô đổ nước tắm đi.

Khi hăn rời đi thì dặn dò một câu: "Em gái, từ ngày mai chúng ta sẽ phải mệt mỏi một thời gian, vì vậy hôm nay em hãy đi ngủ sớm đi."

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu rồi nói được, sau khi Khương Vệ Quân ra ngoài, lúc này cô mới đóng cửa lại.

Cô lên giường đi ngủ, nhưng lại tìm thấy hai xấp tiền dưới gối. Cô sửng người sửng sốt một lúc, sau đó mới nhận ra đây là số tiền lúc trưa cô nhét vào túi Khương Vệ Bình. Có vẻ như khi Khương Vệ Bình chạm vào túi áo của cô ấy, cô ấy đoán rằng cô đã đưa tiền nên đã để lại.

Sau khi Tống Thời Thanh đưa Khương Tuệ Tuệ về nhà, trước tiên là anh sẽ lên núi để mày mò bẫy săn của mình.

Mặc dù gần đây anh không bắt được con mồi nào, nhưng khi thời tiết trở nên nóng hơn, con mồi sẽ đến và đi thường xuyên hơn, sẽ có nhiều con mồi hơn để bắt.

Sau khi làm xong những việc này, anh mới xuống núi và trở về nhà. Kết quả là vừa đến cửa nhà, anh liền chú ý đến một người đứng cách nhà mình không xa, người đó chính là Lâm Hồng Bình.

Lâm Hồng Bình đã đợi Tống Thời Thanh từ lâu, sau khi nhìn thấy Tống Thời Thanh, trên mặt hắn ta lộ ra một chút nhẹ nhõm. Hắn ta đã tính toán định đêm nay sẽ rời đi, trước tiên là đi lên huyện thành, sáng mai mua vé ở ga xe lửa, sau đó trở lại doanh trại quân đội.

Trên thực tế, người hắn ta thích ngay từ đầu là Khương Tuệ Tuệ, và Khương Tuệ Tuệ luôn là người duy nhất. Hắn ta mù quáng vì ghen tuông, bị mẹ Triệu Anh Lai và Khương Thúy Thúy lừa dối, hiểu lầm Khương Tuệ Tuệ nên mới làm chuyện sai trái như vậy.

Trên thực tế, hôm nay khi hắn ta đến gặp Khương Tuệ Tuệ để thú nhận sai lầm của bản thân mình, hắn ta vẫn tự tin rằng Khương Tuệ Tuệ sẽ có thể tha thứ cho hắn ta, nhưng hắn ta không ngờ Khương Tuệ Tuệ lại thực sự thích Tống Thời Thanh, cô thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn hắn ta lấy một cái.

Trong khi cảm thấy đau lòng, hắn ta đã nghe những lời của Khương Tuệ Tuệ và tự đặt tay lên n.g.ự.c hỏi bản thân, hắn ta thực sự không phải là người tốt. Như vậy xem ra Khương Tuệ Tuệ không nên thích hắn ta.

Cố Diệp Phi

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn ta không thích Khương Thúy Thúy, hắn ta cũng không muốn lấy Khương Thúy Thúy, người đã lừa dối hắn ta, vì vậy hắn ta dự định rời đi.

Nhưng trước khi đi, hắn ta định đến tìm Tống Thời Thanh một lần cuối.

"Tôi đã quyết định buông tay, chỉ cần Tuệ Tuệ thực sự thích anh và cô ấy có thể hạnh phúc là được. Nhưng Tống Thời Thanh, nếu sau này anh dám đối xử không tốt với Tuệ Tuệ, tôi..." Lâm Hồng Bình định nói gay gắt, nhưng hắn ta còn chưa nói hết câu đã bị Tống Thời Thanh cắt ngang.

Tống Thời Tình giật giật khóe miệng, trong mắt hiện lên sự khinh thường: "Tôi sẽ không như anh tùy tiện tin vào lời của người khác, bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ tin tưởng Tuệ Tuệ vô điều kiện. Đừng đem chuyện của mình đặt lên người khác, cảm thấy tất cả mọi người sẽ đều giống như anh."

Dừng một chút, anh lại nói: "Còn nữa, tôi cảm thấy anh không có tư cách nói những lời này trước mặt tôi, mặc kệ anh có buông tay hay không, tôi đều sẽ là người mà Tuệ Tuệ thích."

Nói xong lời này, Tống Thời Thanh thậm chí còn không liếc mắt nhìn Lâm Hồng Bình đến một cái, quay người vào nhà rồi đóng cửa lại.

Hôm nay là ngày đầu tiên gặt gắp, mọi người đều dậy từ sáng sớm.

Ngay cả Khương Tuệ Tuệ cũng dậy sớm chưa từng thấy. Cửa phòng vừa đẩy ra, cửa phòng thứ ba cũng bị đẩy ra, đúng lúc Lưu Ái Đề đi từ trong phòng ra, nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, cô ta có chút kinh ngạc: "Ai ô ô, em gái, sao hôm nay cô lại dậy sớm vậy?"

Chương 332: Chương 332

Khương Tuệ Tuệ dụi dụi mắt, nói chuyện vào buổi sáng sớm với giọng nói nhẹ nhàng: "Tôi sợ rằng nếu tôi thức dậy muộn một chút thì chị sẽ đến gõ cửa lần nữa."

Cô đang nói về chuyện vài ngày đầu tiên khi Lưu Ái Độ đến gọi cô thức dậy. Chỉ là khi nói chuyện, cô nói với giọng điệu đùa giỡn, không có thực sự tức giận.

Lưu Ái Độ không nghe ra ý trêu chọc trong lời nói của cô em chồng, mặt đỏ bừng, có chút ngượng ngùng: "Này, chuyện trước kia thì không nói đến nữa, về sau tôi nhất định sẽ không như vậy, nếu như cô muốn ngủ thêm một chút thì có thể ngủ thêm cũng được..."

Khương Tuệ Tuệ híp mắt, nâng khuôn mặt thanh tú lên, mím môi cười nói: "Vâng, không cần đâu, bây giờ tôi đã tỉnh táo rồi."

Lưu Ái Độ nhìn cô em chồng, tim lại đập lỡ một nhịp. Đột nhiên, trong khoảng thời gian này, quan hệ chị dâu em chồng của bọn họ đã thay đổi rất nhiều, so với trước đây đối chọi gay gắt với nhau, đến bây giờ bọn họ có thể đứng trên cùng một mặt trận, nhìn nhau rất vừa mắt.

Điều duy nhất không thay đổi là em chồng vẫn xinh đẹp trước sau như một không hề thay đổi!!!

Mỗi lần Lưu Ái Độ nhìn thấy khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ, cô ta đều cảm thán, cô gái nhỏ này thực sự rất xinh đẹp!

Trong lòng nghĩ như vậy, Lưu Ái Độ đi rót cho Khương Tuệ Tuệ một chậu nước rửa mặt: "Nào em gái, cô rửa mặt trước đi, tôi chờ cô rửa xong thì sẽ rửa."

Tuy rằng xã Nguyệt Phượng Loan không thiếu nước nhưng trong xã cũng không có nước máy, mỗi lần đi lấy nước phải đi bộ một đoạn. Nên thói quen của bọn họ ở đây vẫn là vài người dùng chung một chậu nước rửa mặt. Khương Tuệ Tuệ sạch sẽ, Lưu Ái Độ cũng không cảm thấy có gì không thích hợp khi rửa mặt bằng nước mà Khương Tuệ Tuệ đã dùng để rửa mặt.

Ngược lại, cô ta thường cảm thấy rằng Khương Tuệ Tuệ rất xinh đẹp, tự hỏi liệu bản thân cô ta có đẹp lên mỗi khi rửa chung một chậu nước rửa mặt với em chồng hay không.

Dù đã kiên trì nửa tháng nhưng vẫn không có tiến triển gì.

Rửa mặt và ăn sáng xong, toàn bộ người nhà họ Khương đều cùng đi đến một nơi. Địa điểm bọn họ đến lần này không giống với cánh đồng gieo lúa trước đó, cánh đồng lúa mì lần này ở một phương hướng khác cách đó không xa, từ nhà họ Khương đến cánh đồng đi bộ mất khoảng hai mươi phút.

Hôm nay là ngày đầu tiên thu hoạch, không chỉ gia đình nhà họ Khương dậy sớm mà cả xã Nguyệt Phượng Loan cũng dậy sớm. Khi xã Nguyệt Phượng Loan vội vã thu hoạch lúa mì, sẽ chia thành các nhóm nhỏ hai người, khi đó điểm công việc sẽ được chia cho mỗi người một nửa.

Vì công bằng, từ trước đến nay, việc chia nhóm luôn được chia theo hình thức bốc thăm, nếu không thì một số người làm việc chậm chạp sẽ không có ai muốn ở cùng nhóm với bọn họ.

Mỗi nhà sẽ cử một nửa số người đi bốc thăm, nhà họ Khương cử Khương Tuệ Tuệ, Phương Quế Chi, Lý Tú Cầm.

Cổ Diệp Phi

Phương Quế Chi và Lý Tú Cẩm ngẫu nhiên rút một lá, dù cho bọn họ có rút trúng ai thì cũng không quan trọng lắm. Nhưng Khương Tuệ Tuệ thì khác, cô đứng ở trước đồng giấy rút thăm, nhìn chăm chăm vào đồng giấy, quan sát và quan sát, nhưng không có hành động.

Cô muốn ở cùng một nhóm với Tống Thời Thanh, nhưng cô sợ rằng người được rút ra sẽ không phải là Tống Thời Thanh.

Cho đến khi người chờ rút thăm không thể đợi được nữa, thúc giục cô: "Khương Tuệ Tuệ, tại sao cô không rút thăm đi? Tại sao cô cứ đứng nhìn chăm chăm thế? Cô sợ cái gì à?"

Còn có một câu mà người đó chưa nói ra, dù sao thì cô cũng làm việc chậm chạp như vậy, dù cho có rút trúng ai thì người thiệt thòi cũng sẽ không phải là cô.

Khương Tuệ Tuệ bị thúc giục đến mức cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tùy tiện cầm lấy một mảnh giấy.

Cầm quả cầu giấy nhỏ trên tay, cô thậm chí còn không dám tùy tiện mở ra xem như những người khác.

Chương 333: Chương 333

Cô nheo nheo mắt, bóp chặt quả bóng giấy và từ từ mở nó ra, bắt đầu xem với họ trước, sau đó...

Không, không có sau đó nữa.

Bởi vì khi Khương Tuệ Tuệ lần đầu tiên nhìn thấy họ, khóe miệng của cô nhếch lên với vẻ mặt rất ủy khuất. Người cô bốc được có họ Lưu, không phải họ Tống, không thể nào là Tống Thời Thanh!!!

Cô đã làm việc với Tống Thời Thanh từ rất lâu rồi. Cô đã quen với việc mỗi ngày làm việc cùng với Tống Thời Thanh, trên thực tế, Tống Thời Thanh làm việc rất nhanh, cô và Tống Thời Thanh hợp tác thì cô sẽ có chút lười biếng, điều quan trọng nhất là cô đã không bốc trúng tên của anh, vì vậy nên cô không biết là ai đã bốc trúng tên Tống Thời Thanh.

Nếu như... Nếu như là một người phụ nữ bốc được tờ giấy có ghi Tống Thời Thanh thì cô sẽ rất khó chịu.

Cô chính là người có suy nghĩ như vậy, cô không sợ người khác nói rằng cô bụng dạ hẹp hòi. Cô chỉ không thích những cô gái khác đến gần người mình thích, mặc dù cô biết rất rõ về Tống Thời Thanh, ngoại trừ cô thì anh vẫn luôn lạnh nhạt với những người khác.

Nghĩ đến đây, Khương Tuệ Tuệ nhìn về phía Tống Thời Thanh đang đứng giữa đám đông, ủy khuất mếu máo, đôi mắt mờ mịt. Khi cô đang nhìn Tống Thời Thanh, Tống Thời Thanh cũng đang nhìn cô. Nói cách khác, ngay từ đầu, anh chưa bao giờ rời mắt khỏi cô.

Nhìn cô vui vẻ đi bốc thăm, nhìn cô cau mày suy nghĩ vì không biết bốc thăm, nhìn cô muốn ăn gian nhìn trộm tên trong giấy mà bị đại đội trưởng nghiêm khắc ngăn lại, vẻ mặt không ngừng ủy khuất, cô đành phải tùy tiện bốc đại một cái, nhìn cô nhắm mắt lại vì không dám đọc tên trên giấy, thấy vẻ mặt thất vọng trên khuôn mặt cô sau khi đọc xong tên.

Trên thực tế, từ góc nhìn của Tống Thời Thanh, ngay cả khi Khương Tuệ Tuệ không bốc được anh, bọn họ vẫn có cách để làm việc cùng nhau. Cho dù không còn cách nào khác, anh cũng có thể giúp cô sau khi hoàn thành công việc, dù sao thì mọi người vẫn đang làm việc trên cùng một cánh đồng lúa mì nên cũng không có gì là to tát.

Nhưng nhìn thấy cô như thế này khiến anh cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa thấy buồn cười.

Cô gái mà anh thích thực sự là cô gái đáng yêu nhất trên thế giới.

Cố Diệp Phi

Ngay khi Khương Tuệ Tuệ ủ rũ thất vọng, Tống Thời Thanh xuyên qua đám đông rồi đi đến bên cô. Thì thầm nói nhỏ vào tai cô: “Không có việc gì, nói cho anh biết em rút thăm trúng ai, anh sẽ bàn bạc cùng với người đó, hỏi xem có thể đổi với anh hay không.”

Theo phương pháp rút thăm, đôi khi không tránh khỏi việc bốc trúng người mà bản thân không hài lòng. Đôi khi còn có thể rút thăm để bốc trúng những người mà thường xuyên cãi vã, thậm chí còn từng đánh nhau, loại việc này cho phép mọi người có thể lén lút thay đổi người làm việc cùng.

Khi Khương Tuệ Tuệ nghe thấy điều này, đôi mắt cô sáng lên và cô cảm thấy rằng vẫn còn điều gì đó để nói, vì vậy cô vội vàng nhìn tên đầy đủ trên tờ giấy.

Kết quả là tờ giấy còn chưa được mở ra hết, Lưu Ái Đệ đã đi đến bên cạnh Khương Tuệ Tuệ. Nhìn thấy Tống Thời Thanh, cô ta cũng không quá ngạc nhiên, dù sao thì gần đây gia đình bọn họ quả thực đã thân thiết với nhà họ Tống hơn, Tống Thời Thanh hiện đang đứng bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, giữa hai người vẫn có chút khoảng cách, cô ta sẽ không ngờ rằng Tống Thời Thanh sau này có khả năng sẽ trở thành em rể của cô ta.

Khi Lưu Ái Đệ nhìn thấy Tống Thời Thanh, đầu tiên là cô ta chào hỏi: "Ồ, thanh niên trí thức Tống, cậu cũng ở đây sao?"

Sau đó, cô ta lấy giấy từ tay Khương Tuệ Tuệ, nói: "Tuệ Tuệ, để tôi nhìn xem cô đã bốc trúng ai."

Khi cô ta mở nó ra, cô ta đã thốt lên: "Ồ, đó không phải là tên của tôi hay sao? Tuệ Tuệ, nhanh xem đây có phải là tên của tôi hay không?"

Lưu Ái Đệ giơ tờ giấy lên, Khương Tuệ Tuệ nhìn qua, có tên của Lưu Ái Đệ trên đó

Chương 334: Chương 334

Mặc dù Lưu Ái Đệ không được học hành nhiều, nhưng cô ta vẫn biết tên của chính mình được viết như thế nào.

Một chút hy vọng trong lòng Khương Tuệ Tuệ đã hoàn toàn biến mất, vì vậy cô chỉ có thể nhìn Tống Thời Thanh trong sự cam chịu. Lưu Ái Đệ rất vui khi được cô em chồng chọn, cô ta cũng không ghét Khương Tuệ Tuệ làm việc chậm chạp, cùng một nhóm với cô thì cô ta sẽ phải mệt mỏi, ngược lại, cô ta còn hào hứng nói: "Chúng ta chung một nhóm thì tốt rồi, đến lúc đó tôi sẽ làm việc chăm chỉ hơn, cô cũng có thể được nhẹ nhàng hơn một chút."

Cô ta lại nói: "Em chồng, tôi sẽ đi nói với mẹ, để mẹ thấy yên tâm hơn."

Sau đó cô ta vội vàng chạy về phía Phương Quế Chi, cắt lúa mì rất mệt mỏi, đặc biệt là bây giờ thời tiết ngày càng nóng hơn, chỉ tiêu của xã Nguyệt Phượng Loan đặt ra rất cao và trồng nhiều lúa mì hơn nên công việc sẽ mệt mỏi hơn.

Người xưa cũng có câu nói, thu hoạch lúa mì không được ngắt đầu, ngắt đầu nhìn thấy cánh đồng lúa mì dài vô tận, sau đó sẽ cảm thấy vô vọng.

Mỗi năm đến mùa thu hoạch lúa mì, người dân địa phương ở xã Nguyệt Phượng Loan thì không tính, thỉnh thoảng có những thanh niên trí thức mới chịu không nổi, có người ngất xỉu vì say nắng.

Thậm chí còn có người không chịu nổi loại khổ này nên muốn chạy trốn, nhưng gặp thanh niên trí thức chạy trốn, bị bắt phải báo cáo

lại cho tổ chức, sau này người đó sẽ gặp xui xẻo.

Đêm qua Phương Quế Chi vẫn còn lo lắng cho Khương Tuệ Tuệ cả đêm, vì vậy Lưu Ái Đề đã đến nói với bà ấy để bà ấy yên tâm hơn một chút.

Sau khi Lưu Ái Đề vội vàng rời đi, chỉ còn lại Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ. Hai người nhìn nhau một cái, trong mắt đối phương đều chỉ toàn là bất đắc dĩ. Nếu Khương Tuệ Tuệ bốc được người khác thì không sao, nhưng cố tình lại là Lưu Ái Đề thì thực sự là không thể thay đổi được.

Khương Tuệ Tuệ chấp nhận số phận của mình: "Không thể thay đổi được..."

Tống Thời Thanh nhẹ giọng dỗ dành: "Không sao, chị dâu ở bên cạnh em, anh cũng yên tâm. Anh sẽ nhanh chóng hoàn thành sớm, qua đây giúp em làm một chút. Đúng rồi, tối hôm qua khi anh lên núi, anh đã tìm được trà đào và bánh trà, đều đã chín rồi, hái được một ít, em cầm lấy mà ăn."

Cố Diệp Phi

Vừa nói, Tống Thời Thanh vừa lấy từ trong túi ra một ít trà đào và bánh trà, rồi nhét chúng vào túi của Khương Tuệ Tuệ.

Đúng như tên gọi, trà đào, bánh trà đều là quả của cây trà. Có rất nhiều cây trà được trồng trên núi xã Nguyệt Phượng Loan sẽ được sử dụng để chế biến ra tinh dầu.

Trà đào có hình dáng giống quả đào nên được gọi là 'trà đào', còn bánh trà thì có hình dạng giống lá cây trà, khi ăn có vị ngọt dịu, hương vị rất ngon.

Khương Tuệ Tuệ lấy một miếng bánh trà và nhai nó trong miệng.

Hương vị không quá ngọt mà thanh mát, thật là sảng khoái. Ăn xong bánh trà, cô cảm thấy những ủy khuất trong lòng cũng không là gì, hoặc là nói bản thân cô cũng không biết là mình đang ở đây ủy khuất vì cái gì.

Thừa dịp không có người chú ý tới, cô tiến lại gần Tống Thời Thanh, nhẹ giọng nói: "Được, em cũng sẽ cố gắng làm việc."

Bộ dạng ngoan ngoãn của cô thành công khiến thân thể của Tống Thời Thanh thả lỏng hơn nhiều. Anh thậm chí còn muốn đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của cô, nhưng xung quanh nhiều người như vậy, anh đưa tay ra, cuối cùng vẫn kìm lại được, chỉ ghé sát vào tai cô thì thầm: "Tuệ Tuệ rất ngoan."

Ở phía bên kia, Lưu Phú Quý cũng bốc một tờ giấy, mở tờ giấy ra và thấy tên trên đó là Tống Thời Thanh.

Hắn sửng sốt khiếp sợ và suýt chút nữa thì vứt luôn tờ giấy.

Kể từ lần trước bị Tống Thời Thanh đánh, hắn không bao giờ dám làm điều gì sai trái trước mặt Tống Thời Thanh nữa, mỗi lần nhìn thấy Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ, hắn đều rất tự giác mà trốn đi ra xa. Nhưng đâu ngờ được, hắn lại xui xẻo đến mức bốc trúng Tống Thời Thanh.

Chương 335: Chương 335

Ngay khi hắn không biết phải làm gì, Trương U đã bước tới. Trương U chú ý đến tên của Tống Thời Thanh trên tờ giấy của Lưu Phú Quý, nở một nụ cười trên môi, bước đến gần bên người Lưu Phú Quý và nói: "Nhìn dáng vẻ này của anh, có vẻ như anh không muốn ở cùng một nhóm với thanh niên trí thức Tống có đúng không? Nếu không thì hai chúng ta đổi nhóm cho nhau có được không?"

Trương U thích Tống Thời Thanh, và ngay cả trong giấc mơ, cô ta cũng muốn làm việc chung một nhóm với Tống Thời Thanh, bởi dường như tình cảm với Tống Thời Thanh khi làm việc.

Mọi người đều nói rằng Tống Thời Thanh không bình thường khi đối xử tốt với Khương Tuệ Tuệ, nhưng theo ý kiến của cô ta, Khương Tuệ Tuệ, một cô gái nhà quê làm sao có thể so sánh được với cô ta?

Cô ta tin chắc rằng lý do tại sao Tống Thời Thanh tốt với Khương Tuệ Tuệ là vì hai người bọn họ tiếp xúc với nhau nhiều hơn khi làm việc cùng nhau, vì vậy Tống Thời Thanh mới có thể đối xử với cô tốt hơn một chút so với những người khác.

Cô ta cảm thấy rằng một người như Tống Thời Thanh bề ngoài trông có vẻ lạnh nhạt, nhưng thực chất bên trong lại là một người rất nhiệt tình. Gần đây, cô ta luôn thấy Tống Thời Thanh giúp đỡ những người trong đại đội, mang nước và mang củi.

Không phải Khương Tuệ Tuệ chỉ biết giở mấy chiêu trò, giả vờ như không biết chuyện này chuyện kia, lợi dụng tinh thần Lôi Phong của Tống Thời Thanh để giúp đỡ người khác sao. Chỉ cần cô ta có thể

làm việc với Tống Thời Thanh, cô ta tin rằng Tống Thời Thanh sẽ đối xử tốt và giúp đỡ cô ta.

Lúa mì cần khoảng nửa tháng để thu hoạch, chẳng lẽ trong nửa tháng này cô ta không thể khiến Tống Thời Thanh phát triển tình bạn cách mạng sâu sắc với bản thân hay sao?

Với nền tảng là tình bạn cách mạng, việc bọn họ phát triển thành quan hệ tình cảm cá nhân nam nữ chẳng phải là điều đương nhiên hơn sao?

Nghĩ đến đây, Trương U càng cười vui vẻ hơn.

Lưu Phú Quý nghi ngờ liếc mắt nhìn Trương U một cái, thực ra hẳn có lẽ đã biết Trương U đang nghĩ gì, nhưng hẳn cảm thấy Trương U đang suy nghĩ vô ích, người mà Tống Thời Thanh thích là Khương Tuệ Tuệ, hẳn đã nhìn ra rồi.

Khi hẳn đi ngang qua ngày hôm qua, hẳn đã nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ hôn lên má Tống Thời Thanh. Vào thời điểm đó, hẳn còn sợ hãi hơn cả Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh, vì vậy hẳn đã bỏ chạy trong tuyệt vọng.

Tuy nhiên, Tống Thời Thanh đã tìm thấy hẳn sau đó và bảo hẳn đừng kể lại chuyện này ra ngoài. Lưu Phú Quý sợ Tống Thời Thanh nên khi nhận được lời cảnh cáo của Tống Thời Thanh, hẳn đã hứa rằng hẳn sẽ không bao giờ nói ra bất cứ điều gì.

Nhưng lúc này nhìn thấy dáng vẻ của Trương U, vẫn là không nhịn được mà lẩm miệng một câu: "Chúng ta có thể đổi, nhưng tôi khuyên cô một câu, thanh niên trí thức Tống không có khả năng thích cô, tốt nhất là cô nên tỉnh lại đi."

Sắc mặt Trương U tối sầm xuống, cô ta tức giận kéo tờ giấy từ trong tay Lưu Phú Quý, ném tờ giấy của mình vào n.g.ự.c Lưu Phú Quý, nói: "Anh quản việc của tôi nhiều như vậy làm gì? Anh không phải là anh ấy, làm sao mà anh biết anh ấy không thích tôi?"

Nhìn thấy vẻ hung hăng hùng hổ của Trương U, Lưu Phú Quý không trả lời.

Sau khi Trương U rời đi, hắn không nhin được mà thấp giọng lầm bầm: "Có gì đáng tự hào, không phải chỉ là một người cha đã trở thành một cán bộ nhỏ do phản nghịch sao? Đừng nói rằng Tống Thời Thanh không thích cô. Nếu tôi là anh ấy, tôi cũng sẽ chọn Khương Tuệ Tuệ."

Cố Diệp Phi

Sau khi được chia thành các nhóm, mọi người phải đi lấy liềm.

Rốt cuộc thì trong năm nay, tình trạng thiếu nguồn cung cấp ở nhiều nơi là không thể tránh khỏi. Xã Nguyệt Phượng Loan cũng không phải là một nơi tồi tệ, ở một số nơi nghèo nàn hơn, chỉ có một vài chiếc liềm, nếu đến đó muộn thì không thể lấy được liềm, phải tự mình tìm cách cắt lúa mì...

Chương 336: Chương 336

Trong xã Nguyệt Phượng Loan vẫn có đủ liềm, nhưng còn tùy vào việc nó có dễ sử dụng hay không. Một số liềm đã được sử dụng trong một thời gian dài và việc cắt lúa mì không được nhanh nhẹn, điều này sẽ làm ảnh hưởng đến hiệu quả công việc rất nhiều.

Vì vậy, mỗi khi đến lúc phát liềm, mọi người đều đổ xô đi xếp hàng.

Lần này, Ngưu Thúc Phân đột nhiên cảm thấy đau nhói ở bụng trước khi bà ấy bắt đầu đi lấy liềm gặt lúa. Bà ấy cau mày, trên mặt lộ ra vẻ khó coi: "Chắc tối hôm qua bị cảm lạnh, hiện tại đau bụng..."

Nhưng thấy mọi người chuẩn bị đi tới lấy liềm, đúng lúc bà ấy không biết phải làm sao, Khương Thúc Thúc đi tới nói: "Thím Ngưu, thím bị đau bụng hay sao? Đừng nhẩn nhện, trước tiên hãy đi tìm chỗ giải quyết đi, chỗ này đã có chậu lo rồi."

Nói thật, tại cuộc họp ngày hôm đó, Ngưu Thúc Phân biết được bộ mặt thật của Khương Thúc Thúc, sau khi về nhà, bà ấy đã mắng mỏ Khương Thúc Thúc trước mặt người đàn ông của mình là vô nhân đạo!

Một cô bé ở tuổi thiếu niên, đã làm một việc nhẩn tâm như vậy để giành lấy một người đàn ông từ người chị họ của mình, Khương Tuệ Tuệ tội nghiệp, bị người khác bàn tán lâu như vậy lại còn bị người ta từ hôn.

Nhưng bà ấy cũng nói rằng một người như Lâm Hồng Bình mà lại từ hôn vì bị lừa dối bởi vài lời như vậy, thậm chí không để cho Khương Tuệ Tuệ giải thích, hẳn ta cũng không phải là một người đàn ông tốt.

Nếu không phải lúc này bà ấy không thể nhịn được nữa, bà ấy thật sự sẽ không muốn Khương Thúy Thúy giúp mình. Nhưng bụng bà ấy đang rất đau, bà ấy cảm thấy nếu không nhanh chóng giải quyết, rất có thể sẽ bị đi ra quần.

Vì vậy, Ngưu Thúy Phân chỉ có thể gật gật đầu và dặn dò một câu: "Hãy cẩn thận khi phân phát liềm. Mọi người xếp hàng để lấy thì ai đến trước sẽ nhận được những cái tốt hơn. Đừng đưa tất cả những chiếc liềm tốt cho người nhà mình đấy nhé."

Cổ Diệp Phi

Khương Thúy Thúy sững người, biết rằng Ngưu Thúy Phân không thể tin tưởng cô ta, nhưng cô ta vẫn gật gật đầu, nói: "Vâng, thím Ngưu, cháu biết rồi, thím nhanh đi đi."

Sau khi Ngưu Thúy Phân rời đi, sắc mặt của Khương Thúy Thúy mới xụ xuống. Nhưng sau đó nhanh chóng thay thế bằng nụ cười trên môi, cô ta nhìn cốc nước mà Ngưu Thúy Phân vừa uống trên bàn rồi rót nước trong cốc ra.

Trên thực tế, lý do khiến Ngưu Thúy Phân bị tiêu chảy là do cô ta đã cho bột thuốc xổ vào nước, loại bột này rất mạnh. Nếu không phải vì điều này, cô ta sẽ không thể phát liềm.

Thấy mọi người đến lấy liềm, đầu tiên cô ta giữ lại một chiếc liềm tương đối mới cho bản thân mình, sau đó lấy ra một chiếc liềm trông giống như chiếc liềm mới, nhưng thực tế nó hoạt động không tốt lắm, loay hoay vài cái với nó.

Sau khi động tay động chân, lúc này cô ta mới đặt chiếc liềm chung một chỗ với chiếc liềm của bản thân.

Đối với những người khác, cô ta luôn đưa ra một cái liềm bình thường, cho đến khi đến lượt Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ được tính là đến quá muộn, vì vậy ngay lúc này, liềm đã được lấy gần hết, không còn gì để lựa chọn nữa.

Cô định cầm lấy một cái rồi rời đi, nhưng Khương Thúy Thúy đã đưa cho cô một chiếc liềm và nói với giọng điệu khinh bỉ: "Lưỡi liềm trên tay cô đã mòn rồi, làm sao cô có thể cắt lúa mì được? Dù sao cũng là người lớn lên ở nông thôn, lại cũng không phải là lần đầu tiên cắt lúa mì, vậy tại sao cô không có một chút ý thường thức gì hết vậy."

Khương Tuệ Tuệ thừa nhận rằng chiếc liềm mà cô chọn thực sự không tốt lắm, nhưng trong số những chiếc liềm còn lại thì cũng không có gì khác biệt, không có gì để lựa chọn, và nếu chọn lại cũng sẽ không thể chọn ra cái nào tốt hơn.

Đối với chiếc liềm mà Khương Thúy Thúy đưa cho cô, nó thực sự tốt hơn những chiếc liềm còn lại, nó còn rất dễ cầm. Chỉ là... Khương Tuệ Tuệ hơi nheo đôi mắt dài và hẹp lại, nghi ngờ nhìn chăm chăm Khương Thúy Thúy.

Chương 337: Chương 337

Cô sẽ không tin rằng Khương Thúy Thúy đột nhiên nhận ra rằng cô ta nên đối xử tốt hơn với cô. Tục ngữ có câu: "Dị thường ắt có quý."

Hôm qua cô đã vạch trần âm mưu của cô ta và Đàm Thiên Vĩ trước mặt cả đại đội. Khi Đàm Thiên Vĩ nhìn thấy cô, anh ta gần như trợn trừng mắt hận thù, lòng căm thù của Khương Thúy Thúy đối với cô sẽ chỉ còn hơn, chứ không kém gì so với Đàm thiên Vĩ cả.

Nếu cô ta thực sự muốn cho cô một lưỡi liềm tốt, thì trong đó chắc chắn là có quý rồi.

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ biết rõ và không thể dễ dàng bị lừa bởi Khương Thúy Thúy. Nhưng cô không có biểu hiện ra ngoài, cầm lấy lưỡi liềm cẩn thận nhìn một chút, nói: "Cô nói đúng, cô đưa cho tôi lưỡi liềm này quả thực so với tự tôi chọn còn tốt hơn, trên mặt quyển rũ đàn ông thì tôi không bằng cô, nhưng tôi không ngờ rằng tôi vẫn thua kém cô về việc làm công việc đồng áng."

Khương Tuệ Tuệ có thể hạ thấp giọng nói khi cô nói, để không ai khác có thể nghe thấy cô.

Tuy nhiên, khi Khương Thúy Thúy nghe thấy lời này, cô tức giận nghiến chặt răng, nắm c.h.ặ.t t.a.y và nhìn Khương Tuệ Tuệ một cách oán giận: "Khương Tuệ Tuệ, hãy giữ miệng của cô trong sạch cho tôi, cô đừng có mà đắc ý, tôi sẽ là người cuối cùng kết hôn với anh Hồng Bình!"

"À, phải không? Vậy thì tôi phải chúc mừng cô." Nói xong, Khương Tuệ Tuệ cong môi nở nụ cười, cười một cách động lòng người nhưng

nụ cười đó lại đầy ý châm chọc.

Đối với việc châm chọc ai thì không cần nói ra cũng biết.

"Này, nhìn xem là ai, đó có phải là Lâm Hồng Bình không?" Khương Tuệ Tuệ chỉ về phía sau Khương Thúy Thúy.

Khương Thúy Thúy vừa nghe thấy cái tên 'Lâm Hồng Bình', vẻ tức giận trên mặt cô ta biến mất, thay vào đó là sự vui mừng. Cô ta gấp không thể chờ đợi được mà quay đầu đi và gọi: "Anh Hồng Bình, anh đến...."

Giọng nói của cô ta đột ngột dừng lại, cô ta lại tức giận quay đầu lại, nhìn Khương Tuệ Tuệ một cách đầy oán giận: "Khương Tuệ Tuệ, cô lừa tôi!"

Khương Tuệ Tuệ che miệng mỉm cười, lông mày và đôi mắt đầy tình nghịch. Cô nghiêm túc gật đầu, nói: "Đúng vậy, tôi chỉ đang lừa dối cô mà thôi."

"Cô! Cô có tin tôi sẽ làm cho cô đẹp mặt không?!" Thân người Khương Thúy Thúy phát run, duỗi tay chỉ về hướng của Khương Tuệ Tuệ. Nếu không phải có người ở đây vào lúc này, sợ rằng Khương Thúy Thúy sẽ vội vàng dạy cho Khương Tuệ Tuệ một bài học.

"Tôi?" Khương Tuệ Tuệ cũng chỉ cái mũi nhỏ nhắn thẳng tắp của cô, sau đó chớp chớp mắt: "Tôi biết tôi rất xinh đẹp, cho nên cô không cần nói cho tôi biết, tôi còn đang bận cắt lúa mì, tôi đi trước đây. Cuối cùng, tôi chân thành chúc cô và Lâm Hồng Bình có một cuộc hôn nhân trăm năm hạnh phúc."

Nói xong lời này, Khương Tuệ Tuệ mím môi và mỉm cười, bước nhanh chân rời đi.

Khi cô đang rời đi, cô cũng nghe thấy nhiều người thảo luận: "Đã nghe thấy chưa? Khương Tuệ Tuệ đã chúc Lâm Hồng Bình và Khương Thúy Thúy trăm năm hạnh phúc! Nói cho tôi biết, tại sao lại có một cô gái tốt bụng như vậy? Bị Khương Thúy Thúy phá hủy cuộc hôn nhân mà vẫn có thể nói ra những lời như vậy."

"Nhưng xem ra Lâm Hồng Bình sẽ không cưới Khương Thúy Thúy, ngày đó không phải mấy người đều đã thấy sao, sau khi Lâm Hồng Bình biết anh ta bị Khương Thúy Thúy và Triệu Anh Lai lừa, lúc ấy sắc mặt đã tái đi rồi, ngay lập tức trở mặt với Khương Tuệ Tuệ."

"Như vậy thì làm gì? Anh ta đã từ hôn với Khương Tuệ Tuệ, tôi thấy Khương Tuệ Tuệ sẽ không có khả năng ở một chỗ với anh ta....."

Cố Diệp Phi

Khi mấy người bàn luận, Khương Thúy Thúy nghe thấy điều đó đã rất tức giận, tức tối hét lên một tiếng: "Mấy người có còn muốn lấy lưỡi liềm nữa hay không? Nếu không cần thì lấy tay đi mà cắt, nếu còn muốn thì đừng ở đây nói hươu nói vượn nữa! Ai nói anh Hồng Bình sẽ không cưới tôi?"

Chương 338: Chương 338

Anh Hồng Bình đã nói với tôi rằng ngày 18 là ngày tốt lành của chúng tôi, và chỉ còn hơn mười ngày nữa thôi!”

Những người đó cô nhìn tôi, tôi nhìn cô rồi phụt một tiếng.

Khương Thúy Thúy nhìn bóng lưng Khương Tuệ Tuệ rời đi, phải thừa nhận rằng vẻ đẹp của Khương Tuệ Tuệ được thể hiện trên toàn bộ cơ thể cô. Giống như lúc này, cô chỉ đang bước đi thôi mà dáng người của cô lại không ai sánh kịp.

Đây cũng là điều mà Khương Thúy Thúy luôn ghen tị, dựa vào cái gì!? Dựa vào cái gì Khương Tuệ Tuệ có thể lớn lên xinh đẹp như vậy!?

Khương Thúy Thúy nghiến chặt răng, nhưng khi nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra sau đó, cô ta lại cười. Khương Tuệ Tuệ chắc chắn không bao giờ tưởng tượng được rằng chiếc liềm mà cô lấy đi đã bị cô ta động tay động chân, cô ta đã nói lỏng nơi cố định tay cầm và đầu lưỡi liềm, khi cô bắt đầu sử dụng nó, cô sẽ không thể phát hiện ra, nhưng sau đó chờ khi sử dụng một thời gian, đầu liềm và tay cầm sẽ bị tách làm đôi.

Cán và đầu liềm đột ngột tách ra, người cầm liềm nhất thời không kịp phản ứng thì sẽ bị lưỡi d.a.o c.h.é.m vào tay. Còn c.h.é.m như thế nào thì tùy vào sự may rủi của người cầm liềm.

Khi Khương Thúy Thúy nghĩ đến điều này, tất cả những điều không vui trước đó đều bị cuốn đi, trong mắt cô ta hiện lên vẻ nham hiểm.

Khương Tuệ Tuệ, không phải cô rất đặc ý hay sao? Nếu cô xui xẻo một chút và bị đứt ngón tay, để xem cô còn cười được nữa hay không!?

"Hôm nay thời tiết rất nắng, cảnh đẹp khắp nơi, bướm bướm bay lượn, ong cũng vậy..." Khương Tuệ Tuệ cầm liềm trong tay tung tăng đi tới cánh đồng lúa mì mà cô và Lưu Ái Độ được phân công.

Cố Diệp Phi

Giọng nói của cô rất hay, nên giọng hát của cô tất nhiên là cũng không tệ, giọng hát của cô nhanh chóng thu hút Lưu Ái Độ.

Lưu Ái Độ đã bắt đầu làm việc, nhìn thấy em chồng tung tăng đi tới, liền quay đầu cười với cô: "Này, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy cô hát, hát hay thật đấy. Gặp phải chuyện tốt gì mà vui như vậy?"

Khương Tuệ Tuệ xua xua tay và trả lời: "Không có gì vui cả. Tôi muốn hát thì tôi hát. Tôi có thể hát rất nhiều bài hát. Tôi sẽ hát cho chị nghe khi tôi có cơ hội."

Khương Tuệ Tuệ được nuông chiều từ khi còn nhỏ. Khi cô lớn lên, cô cũng học được rất nhiều sở trường đặc biệt từ khi còn nhỏ, chẳng hạn như ca hát, khiêu vũ, vẽ tranh, thư pháp. Mặc dù cô không thành thạo về nó, nhưng cô cũng đã học qua tất cả, cô vẫn có thể sử dụng được chúng.

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ bắt chước dáng vẻ của Lưu Ái Độ, ngồi xổm nửa người, tay phải cầm đỉnh cán liềm, tức là chỗ gần đỉnh liềm hơn, giơ cao để cô có thể dùng lực, làm như vậy hiệu quả công việc của cô sẽ cao.

Tay trái đang kéo một nắm lúa mì, sau đó tay phải đang cầm liềm để bắt đầu cắt lúa mì.

Đừng nhìn từ xa lúa mì vàng óng, nhưng khi gió thổi qua, nó sẽ kêu xôn xao như chuông gió. Dùng để thưởng thức thì cũng không tệ, nhưng nó không phải là một cảm giác tốt khi thực sự biết cách cắt lúa mì.

Có câu nói gọi là “đầu kim đ.â.m vào màng lúa mì”, trong đó màng lúa mì chỉ vỏ lúa mì, sắc như kim, nếu đ.â.m vào tay người thì sẽ rất đau.

May mắn thay, Khương Tuệ Tuệ đang đeo một chiếc áo bảo vệ mà Tạ Phương Hoa đặc biệt làm cho cô. Tay áo dài bằng một dải tay của cô, được may từ cổ tay đến vai nên cánh tay cô không sợ bị lúa xát vào. Cô làm không nhanh, cũng may cái liềm này rất dễ sử dụng, chắc là lô liềm mới mua lúc trước của đại đội.

"Đó là một mối quan hệ tốt." Lưu Ái Đệ cười gật gật đầu, vừa nói chuyện vừa nhìn Khương Tuệ Tuệ ở một bên trong khi cắt lúa mì.

Giống như Lưu Ái Đệ, người đã quen với việc cắt lúa mì, cô ta có thể nhắm mắt cắt lúa mì mà không làm tay bị đau.

Chương 339: Chương 339

Cô ta chú ý đến chiếc liềm trong tay Khương Tuệ Tuệ, nói: "Này, chiếc liềm của cô khá mới, là chiếc liềm mới của đại đội chúng ta hay sao? Tại sao tôi đi lấy liềm trước mà tôi không có được chiếc liềm tốt như vậy, sao liềm tốt như vậy mà cô lại lấy được?"

Sau khi nghe những lời của Lưu Ái Đề, Khương Tuệ Tuệ nhìn vào chiếc liềm mới trong tay, nói: "Ai mà biết được, chắc là do may mắn đi."

Cô đã không nói cho Lưu Ái Đề biết sự thật về nó, chiếc liềm này đã được cô thay đổi nhân lúc Khương Thúc Thúc không chú ý khi cô ta quay đầu lại nhìn Lâm Hồng Bình. Cô mới không tin rằng Khương Thúc Thúc sẽ tốt bụng cho cô một chiếc liềm tốt, bất kể chiếc liềm đó có vấn đề gì hay không, cô sẽ vẫn đổi nó.

Không cần phải nói, chiếc liềm này khá dễ sử dụng.

"Cũng đúng, nhà chúng ta coi cô là người là may mắn nhất." Lưu Ái Đề trả lời, sau đó lại nói thêm: "Nếu lúc sau cô mệt mỏi có thể đi nghỉ ngơi một lát, có tôi ở đây, chị dâu có thể một mình làm được việc của hai người, không cần phải cố quá."

Đây là sự thật, Lưu Ái Đề làm việc cực kỳ nhanh, vào một nhóm với Khương Tuệ Tuệ bị tụt lại phía sau nhưng vẫn có thể vượt qua những người khác...

Cố Diệp Phi

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ rất bội phục, đồng thời cảm thấy chị dâu của cô thực sự không tệ, mặc dù ngay từ đầu, miệng của cô ta thực sự không buông tha cho người ta, cô cũng coi Lưu Ái Độ là một cực phẩm, còn dùng miệng quạ đen để chống lại cô ta.

Nhưng sau khi ở bên nhau vài tháng, mối quan hệ giữa hai người ngày càng tốt hơn. Nghĩ nghĩ, Khương Tuệ Tuệ đi đến trước mặt Lưu Ái Độ, lấy từ trong túi ra một miếng bánh trà, nhét vào miệng Lưu Ái Độ.

Lưu Ái Độ cũng không ngại khi một cái gì đó đã được nhét vào miệng cô ta. Phản ứng đầu tiên của cô ta không phải là nhai thức ăn trong miệng mà là đột nhiên đỏ mặt. Không biết tại sao, nhưng trái tim cô ta đang đập bùm bùm rất mạnh.

Cô ta vội ngoảnh mặt sang một bên, vừa nhai vừa cắt lúa mì. Nói thầm lẩm bẩm trong lòng, trời ơi, sao cô em chồng lại quyến rũ như vậy, cô ta là một người phụ nữ mà khi được em chồng hôn còn đỏ mặt xấu hổ, nếu có người đàn ông khác đến đây thì không phải sẽ choáng váng sao?

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Lưu Ái Độ cũng không có biểu hiện ra ngoài, bình tĩnh hỏi: "Bánh trà đã chín rồi sao? Cô đi lấy nó khi nào vậy?"

"Tổng Thời Thanh đã lấy nó vào tối hôm qua và đưa cho tôi một ít." Khương Tuệ Tuệ cũng không có ý định giấu nó với Lưu Ái Độ.

Lưu Ái Độ nói: "Nói ra thì thanh niên trí thức Tổng thực sự rất tốt với gia đình chúng ta."

Đúng lúc này, tiếng hét của Khương Thúy Thúy đột nhiên vang lên cách đó không xa, có chút rất thảm thiết, ban ngày ban mặt như vậy mà nghe thấy vẫn có hơi dọa người.

Đại đội trưởng vội vàng chạy tới, hỏi: "Chuyện gì xảy ra, chuyện gì vậy?"

Người trong nhóm Khương Thúy Thúy gần như là bị sợ đến mức choáng váng, lắp bắp nói: "Không biết chuyện gì xảy ra, vừa rồi còn tốt, Khương Thúy Thúy đột nhiên cắt vào tay của cô ấy, chảy rất nhiều máu!"

"Vậy còn chờ gì nữa, mau đưa người đến trung tâm y tế!" Đại đội trưởng cũng mồ hôi đầm đìa, người vừa rồi nói cũng không phóng đại. Ông ấy vừa đi tới liền nhìn thấy một vũng m.á.u lớn, trông khá là đáng sợ, ông ấy vội tay gọi Khương Đắc Lợi và Khương Dực tới: "Nhanh lại đây, nhanh lại đây, mang Khương Thúy Thúy đi đến trung tâm y tế!"

Ở đó chỉ là một bệnh viện trong huyện, bây giờ bọn họ chỉ có thể đưa Khương Thúy Thúy đến trung tâm y tế trước.

Khương Đắc Lợi và Khương Dực Tiến cũng Khương Thúy Thuý đi, đại đội trưởng lo lắng không yên tâm nên cũng đi theo. Trước khi đi, ông ấy dặn mọi người vừa làm vừa phải chú ý, đồng thời phải đảm bảo không để bị thương, thân thể là tiền vốn của cách mạng, không thể chỉ vì thu hoạch lúa mì mà bị thương, như vậy không đáng giá!

Chương 340: Chương 340

Sau khi đại đội trưởng rời đi, những người tụ tập xem náo nhiệt cũng nhanh chóng trở về chỗ làm việc để tiếp tục làm việc. Xem náo nhiệt chính là xem náo nhiệt, xem náo nhiệt xong còn phải làm, không hoàn thành công việc, làm sao có thể kiếm điểm lao động, làm sao mà nuôi được gia đình?

Cánh đồng mà Khương Tuệ Tuệ và những người khác đang ở cách nơi xảy ra tai nạn của Khương Thúy Thúy không quá xa, mặc dù không thể nhìn thấy vết máu trên mặt đất như bọn họ nói, nhưng vẫn có thể nghe rõ lời của bọn họ.

Lưu Ái Đề hừ một tiếng, nói: "Cái này được gọi là gieo nhân nào gặt quả nấy. Không phải là chưa đến lúc không gặt quả báo, không, quả báo của Khương Thúy Thúy đã bắt đầu, ai bảo cô ta làm chuyện xấu..."

Khương Tuệ Tuệ không nghe những lời của Lưu Ái Đề nói, nhưng nhìn xuống những ngón tay thon dài, mảnh khảnh và nhợt nhạt của cô, trong lòng đột nhiên thở phào nhẹ nhõm. Cũng may cô cẩn thận, nếu không tạm thời đổi lưỡi liềm với Khương Thúy Thúy thì người dùng lưỡi liềm cắt vào tay máu chảy đầy đất chính là cô.

Cô rùng mình run lập cập và vuốt ve lòng bàn tay mình một chút.

Bàn tay của cô rất đẹp, cô không muốn để lại bất kỳ vết sẹo nào trên đó.

Đồng thời, cô không cảm thấy khó chịu bất an vì lúc đó cô đã đổi liềm với Khương Thúy Thúy. Cô không hiểu sao bản thân lại cảm

thấy bất an, không phải Khương Thúy Thúy bày mưu trước với cô sao?

Đối với những người như Khương Thúy Thúy, nếu cô không chủ động đối phó với cô ta thì đã tốt rồi, nhưng Khương Thúy Thúy đã tự mình tìm đến.

Kết quả hiện tại chẳng qua là do Khương Thúy Thúy tự làm tự chịu mà thôi.

Ánh mắt Khương Tuệ Tuệ thu hồi nhìn đi chỗ khác, rồi nhìn Tống Thời Thanh đang làm việc ở phía bên kia. Không nhìn thì không sao, nhưng khi nhìn sang, cô có thể thấy Trương U đang đi đến chỗ Tống Thời Thanh, ghé sát vào người anh, một bên che n.g.ự.c một bên thì thầm nói: "Thanh niên trí thức Tống, anh có nghe thấy tiếng hét của Khương Thúy Thúy vừa rồi không? Tôi nghe nói cô ta đã tự cắt vào ngón tay của mình bằng lưỡi liềm và chảy rất nhiều máu, tôi đã rất sợ...."

Khi nói, Trương U lại tiếp cận Tống Thời Thanh, muốn dựa vào vòng tay của Tống Thời Thanh.

Không phải nói chỉ cần người phụ nữ yếu đuối một chút, liền có thể khơi dậy nỗi lòng muốn che chở của người đàn ông hay sao? Khương Tuệ Tuệ đó không có bất kỳ kỹ năng nào, nhưng mới chỉ học trung học cơ sở, vậy thì có gì hấp dẫn? Hơn nữa cái bộ mặt hồ ly kia không phải là giở trò lưu manh hay sao?

Ai mà lại không biết điều đó?

Nhưng Tống Thời Thanh không ôm Trương U giống như ôm Khương Tuệ Tuệ, anh cực kỳ nhanh, tay chân nhanh nhẹn, anh nhanh chóng bước vài bước sang một bên, Trương U bởi vì không kịp thu hồi sức lực nên ngã mạnh một cái xuống đồng lúa mì, trên mặt anh không có cảm xúc gì.

Ngược lại, trong mắt anh là một ánh nhìn nghiêm khắc, không có một chút cảm xúc nào.

Cố Diệp Phi

Trương U ngã mạnh xuống đồng lúa mì, mặc dù hôm nay cô ta đặc biệt mặc áo dài tay. Nhưng dù sao cũng là quần áo mùa hè, vải tương đối mỏng. Đặc biệt là loại vải cô ta đang mặc, nghe nói đây là loại vải mới mà cha cô ta mua ở cửa hàng bách hóa trong thành phố, vừa nhẹ vừa thoáng.

Cứ như vậy, chỗ bị lúa mì chọc vào sẽ càng nhiều hơn.

Cô ta ngã sấp mặt, ngoài bị lúa mì đ.â.m vào người, trên mặt còn có vài mảnh lúa mì đ.â.m vào. Lúa mì đ.â.m vào da, mắt thường nhìn có vẻ không đau nhưng thực sự rất đau. Lúc lúa mì đ.â.m vào như mũi kim xuyên qua da, ăn sâu vào thịt, nếu chẳng may chạm phải một chút thì cũng sẽ là nỗi đau thấu tim gan.

Khuôn mặt của Trương U co giật vì đau đớn, cố gắng đứng dậy, nhưng lại không cẩn thận ngã xuống lần nữa.

Cô ta đau đớn kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn Tống Thời Thanh đang đứng ở một bên, người không có ý định tiến tới giúp cô ta một tay.

Chương 341: Chương 341

Cô ta không phải là kẻ ngốc, đương nhiên có thể thấy được Tống Thời Thanh là cố ý tránh đi, khiến cô ta bất ngờ ngã xuống ruộng lúa mì.

Mặc dù trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng cô ta lại không thể ghét Tống Thời Thanh.

Cô ta nghĩ rằng chỉ cần Tống Thời Thanh sẵn sàng nắm tay cô ta và kéo cô ta lên vào lúc này, cô ta sẽ không quan tâm đến biểu hiện của Tống Thời Thanh nữa rồi.

Rốt cuộc thì cô ta cũng hiểu rằng Tống Thời Thanh luôn là người không thích người khác đến quá gần mình.

Có lẽ là do cô ta quá sốt ruột nên đã khiến Tống Thời Thanh sinh ra tâm lý mâu thuẫn. Dù sao thì cô ta vẫn hiểu đạo lý đậu phụ nóng cũng không nên ăn vội được là sao rồi.

Nhưng cô ta lại sai rồi, ăn đậu phụ nóng được hay không cũng không liên quan gì, bởi vì Tống Thời Thanh căn bản không phải loại đậu phụ nóng đó. Cho dù thật sự là đậu phụ, thì anh vẫn là miếng lạnh nhất.

Chỉ nhìn thấy Trương U đưa tay về phía Tống Thời Thanh, trên mặt và tay cô ta có khoảng hơn chục cọng lúa mì, tất cả đều mắc kẹt trong da thịt, cô ta phải từ từ chậm rãi mới rút ra được.

Trương U muốn làm ra vẻ trông thật đáng yêu và đáng thương, nhưng ở đây không có gương nên cô ta không biết rằng mình bây

giờ trông giống như một con nhím vậy.

"Thanh niên trí thức Tổng, tôi..." Trương U vừa mở miệng, nhưng cô ta còn chưa nói xong thì đã bị giọng nói lạnh lùng tàn nhẫn của Tổng Thời Thanh cắt ngang.

Tổng Thời Thanh lạnh lùng nhìn chăm chăm cô ta, sau đó dùng thanh âm trong trẻo vô cảm nhắc nhở cô ta: "Cô nằm làm hỏng lúa mì rồi, đến lúc đó thì cô tự mà đi giải thích với đại đội trưởng."

Cố Diệp Phi

Nói xong lời này, anh còn không thèm liếc mắt nhìn Trương U lấy một cái, anh xoay người chia ruộng lúa mì của hai người thành hai nửa giống nhau, không thèm quay đầu lại mà chỉ nói thẳng: "Một nửa này là của cô."

Dù sao thì anh cũng biết Trương U chắc chắn sẽ nghe thấy được.

Trương U đã nghe thấy vậy, cô ta gần như tức giận muốn chết. Mặc dù ngay từ đầu cô ta đã biết Tổng Thời Thanh lạnh lùng như thế nào, hơn nữa mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng cô ta vẫn không ngờ rằng Tổng Thời Thanh lại có thể trở mặt nhìn cô ta ngã xuống như vậy mà vẫn thờ ơ lạnh lùng!

Nhưng gần đây không phải anh đang noi gương tốt của Lôi Phong hay sao? Không phải giúp đỡ rất nhiều người hay sao? Tại sao lại không đến giúp cô ta?

Ngoài ra... Khi Tổng Thời Thanh làm việc cùng với Khương Tuệ Tuệ, cô ta thấy rõ ràng rằng khi Tổng Thời Thanh nhìn Khương Tuệ Tuệ, trong mắt anh còn hiện lên ý cười... Khương Tuệ Tuệ vẫn chưa thực sự ngã xuống, chỉ giống như cô sắp ngã mà anh đã vội vàng kéo cô lại, tại sao lại vậy...

Không lẽ cô ta còn không bằng một đứa nhà quê hay sao?

Trương U tức giận đến mức toàn thân khẽ run lên, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được lời nào, chỉ có thể oán giận liếc mắt nhìn Tống Thời Thanh một cái, xoay người khập khiễng rời đi.

Cô ta không thể làm việc như thế này, ít nhất thì cô ta cũng phải nhờ người giúp kéo lúa mì dính trên người ra thì mới được.

Tống Thời Thanh cảm thấy có người đang theo dõi mình, liền quay đầu nhìn sang. Quả nhiên, anh nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đang đứng trên cánh đồng lúa mì cách anh không xa, cởi bỏ ống tay áo mà cô đã mặc trên cánh tay trước đó, để lộ cánh tay trắng nõn như củ sen. Cầm trong tay một cái ấm nước, cô ngẩng đầu uống nước.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như sứ khẽ nâng lên, cô uống mấy ngụm, mím môi, vươn đầu lưỡi liếm giọt nước trên môi, sau đó đập nắp ấm lại.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Khương Tuệ Tuệ không còn cười ngọt ngào với Tống Thời Thanh như trước. Thay vào đó, cô quay mặt sang một bên thay vì nhìn anh, chống tay lên hông và hừ một tiếng, chắc chắn là do cô đang không vui.

Chương 342: Chương 342

Thấy phản ứng của cô như này, Tống Thời Thanh vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, đoán chắc rằng cô gái nhỏ đang ghen. Nhưng trong trường hợp này thì có gì mà vui? Kể từ khi anh và Trương U được phân vào nhóm với nhau, anh đã không nói một lời nào với cô.

Anh thực sự biết Trương U đang nghĩ gì, kể từ khi Trương U bắt đầu đến vùng nông thôn, cô ta đã cố ý vô tình muốn đến gần anh hơn, nhưng Tống Thời Thanh lại luôn không cho những người phụ nữ ấy một sắc mặt tốt.

Nghĩ đến đây, Tống Thời Thanh cảm thấy bản thân mình vẫn phải đi đổ dành Khương Tuệ Tuệ.

Vừa đúng lúc đến thời gian nghỉ trưa để ăn cơm. Mà Tống Thời Thanh căn bản không có ý định giúp Trương U làm việc, để cô ta tự mình cắt một nửa số lúa mì, thế nên anh có thể hoàn thành công việc sớm hơn một chút, vì vậy anh không tiếp tục cắt lúa mì mà đi về phía cánh đồng lúa mì nơi Khương Tuệ Tuệ đã ở.

Cánh đồng lúa mì nơi hai người bọn họ ở cách nhau cũng không xa, mười bước chân là có thể đi tới.

Vì không để mọi người nói ra nói vào, sau khi Tống Thời Thanh đến, trước tiên anh sẽ nói với Lưu Ái Độ vài câu, sau đó đến giúp bọn họ cắt lúa mì.

Lưu Ái Độ nghe thấy điều này thì rất vui, nhưng lại có chút ngượng ngùng xấu hổ, hỏi Tống Thời Thanh mấy câu, như vậy thì có làm chậm trễ công việc của anh hay không?

Đến lúc đó Tống Thời Thanh nói là không ảnh hưởng thì cô ta mới đồng ý.

Lưu Ái Đệ dùng khăn lau mồ hôi trên trán, vừa cùng Khương Tuệ Tuệ sắp xếp lại đồng lúa mì, cô ta vừa nói với Tống Thời Thanh: "Thực ra tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, gần đây hình như tôi có chỗ không được thoải mái, làm việc không còn nhanh nhẹn như trước. Thanh niên trí thức Tống, cậu không biết trước kia tôi làm việc nhanh nhẹn như thế nào đâu, không ai trong toàn bộ đại đội của chúng ta có thể làm việc nhanh hơn tôi."

Lưu Ái Đệ đang nói sự thật, cô ta đã làm việc trong một thời gian dài, có cảm giác chóng mặt, ợ chua và buồn nôn. Nhưng nếu muốn nói cảm giác này rõ ràng như thế nào thì cũng không có gì khác, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được, cho nên cô ta mới không để ý nhiều.

Nói đến đây, Lưu Ái Đệ nhớ đến lần tuyển chọn người lao động tiêu biểu lần trước.

Cô ta nói: "May mà lần trước cậu được chọn làm người lao động tiêu biểu, nếu không mà đổi thành người khác thì tôi sẽ không thể nào phục được."

Tống Thời Thanh vừa trả lời vừa cắt lúa mì: "Năng lực của chị dâu thì tất cả chúng tôi đều thấy rõ, tôi cũng chỉ may mắn mới có thể được chọn, lần sau nhất định sẽ đến lượt chị dâu."

Nhưng khi anh đang nói, ánh mắt của anh lại rơi vào trên người Khương Tuệ Tuệ cũng đang nhặt đồng lúa mì. Xem ra cô gái nhỏ thật sự không vui, sau khi thấy anh đi tới cũng không phản ứng gì nhiều, ngay cả nở một nụ cười với anh cũng không có.

Mặc dù trên khuôn mặt Khương Tuệ Tuệ không có gì thay đổi, nhưng cô vẫn vênh tai lắng nghe cuộc trò chuyện giữa Lưu Ái Đệ và

Tổng Thời Thanh.

Cổ Diệp Phi

Cô nghe thấy Lưu Ái Đệ nói thân thể cô ta không được khỏe, vì thế bèn quan tâm nói: "Chị dâu, nếu chị không khỏe sao không xin đại đội trưởng nghỉ phép một chút để đi trung tâm y tế kiểm tra thử xem đi? Cơ thể là tiền vốn của cuộc cách mạng, cơ thể quan trọng hơn."

Sau khi nghe điều này, Lưu Ái Đệ xua xua tay và nói: "Không có gì nghiêm trọng, tôi nghỉ ngơi một chút là phục hồi ngay, có lẽ là bởi vì bây giờ thời tiết càng ngày càng nóng, tôi cũng nóng quá, tôi không có gầy như mọi người, tôi sợ nhất chính là nắng nóng."

Lưu Ái Đệ đã nói như vậy rồi thì Khương Tuệ Tuệ cũng không thể nói gì thêm nữa. Chỉ là vẫn ghi nhớ trong lòng, sau này cô còn phải cố gắng hơn nữa, dù sao cũng đã đến thời đại này, về mặt công việc, cô thật sự cần phải cố gắng hơn nữa, không phải lúc nào cũng gặp may mắn khi luôn có người ở bên cạnh cô và giúp cô làm việc như vậy.

Chương 343: Chương 343

Chỉ là tuy lời nói ra thì như thế nhưng thực hiện thì không dễ dàng.

Đối với điều này, Khương Tuệ Tuệ không thể không thở dài cảm thán, sẽ thật tuyệt nếu hệ thống có thể sản xuất một số đạo cụ lợi hại có thể được sử dụng để làm việc...

Ừm... Nhưng xét từ phần thưởng trước đây mà hệ thống đưa ra, chắc chắn là không thể nào... Loại đạo cụ này vừa nghe đã thấy rất cao cấp, không thể so sánh với phần thưởng trước đây được.

Sau khi Lưu Ái Đệ nói xong, cô ta nói rằng cô ta bị đau bụng nên phải đi đến nhà xí một chút, chỉ còn lại hai người Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ ở đây.

Tống Thời Thanh không tiện nói gì khi Lưu Ái Đệ đã ở đây trước đó, nhưng lúc này Lưu Ái Đệ lại đứng lúc rời đi, Tống Thời Thanh cuối cùng cũng dừng chiếc liềm trong tay lại và quay lại nhìn Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ đã khoác tay áo, ôm lúa mì đã thu hoạch trong tay. Cô đang định chắt chõng lên thì ngay sau đó Tống Thời Thanh đã ôm lấy vòng eo thon thả của cô từ phía sau.

Phía bọn họ là cánh đồng lúa mì xa nhất nên không có ai khác trong khu vực này ngoại trừ hai người bọn họ.

Bên hông đột nhiên nóng lên, cơ thể Khương Tuệ Tuệ trở nên nhạy cảm, cô nhin không được mà co rúm rồi run lên một chút. Cô hừ

một tiếng, nhẹ giọng nói: "Anh làm gì vậy? Cần thận có người nhìn thấy."

"Không vui sao?" Tống Thời Thanh không vì lời nói của Khương Tuệ Tuệ mà buông bỏ sự kiềm chế với Khương Tuệ Tuệ, anh cúi người lại gần, hơi thở của hai người càng gần hơn.

Có hai vết ửng hồng trên đôi má như sứ của Khương Tuệ Tuệ, cô hừ một tiếng: "Tại sao em lại không vui?"

"Anh không biết." Tống Thời Thanh ăn ngay nói thật.

"Anh..." Khương Tuệ Tuệ tức giận quay đầu lại, nghiêng rằng nghiêng lợi, hé ra đôi môi mềm mại, muốn cắn một cái lên cánh tay của Tống Thời Thanh: "Rõ ràng là anh biết tại sao."

Tống Thời Thanh thấy dáng vẻ cô như một con mèo hoang, trên lông mày và đôi mắt của anh nhiễm ý cười: "Nhưng em cũng biết rằng trong tim anh chỉ có em, vậy thì có gì mà phải không vui?"

Sau khi Khương Tuệ Tuệ nghe xong mấy lời như vậy, dường như cảm thấy bản thân được ngâm trong một hũ mật ong. Mặc dù cô biết rằng Tống Thời Thanh thích cô, nhưng nghe anh tự nói điều đó thì hoàn toàn khác với những gì cô biết trong lòng.

Trên thực tế, đương nhiên là cô biết Tống Thời Thanh thích cô, hơn nữa cô tuyệt đối tin tưởng Tống Thời Thanh chỉ thích bản thân cô, sẽ không bị bất kỳ người phụ nữ nào ngoại trừ cô dụ dỗ.

Cố Diệp Phi

Không phải là cô không tin, điều khiến cô không vui là tại sao cô lại xui xẻo như vậy, tại sao cô không thể rút được trúng tên của Tống Thời Thanh... Và thật tình cờ, nữ thanh niên trí thức phiền phức đó đã rút trúng!

"Em mới không phải là không vui." Khương Tuệ Tuệ mạnh miệng kiên quyết nói: "Nhưng để em nói cho anh biết, em có thể thấy thanh niên trí thức Trương không có ý tốt với anh. Anh phải chú ý nhiều hơn khi làm việc với cô ấy, anh có biết không?"

Khi Khương Tuệ Tuệ nói điều này, đôi lông mày xinh đẹp của cô hơi cau lại, vẻ mặt của cô đột nhiên trở nên nghiêm túc lạ thường. Giống như từ một cô bé dễ thương trở thành một cán bộ kỳ cựu làm công tác tư tưởng cho người khác.

Cô cẩn thận nhớ lại những mảnh khoe mà cô đã sử dụng khi tiếp xúc với Tống Thời Thanh trước đây. Vì vậy, cô nghiêm túc nói từng chữ một: "Được... Nếu như cô ấy nói cho anh cái gì mà cô ấy không biết, muốn anh dạy cho cô ấy, anh nhất định không được nghe cô ấy... Hơn nữa, nếu như cô ấy chủ động tới gần anh, anh phải... Anh phải đối xử hung dữ với cô ấy, làm giống như em vậy..."

Khương Tuệ Tuệ dừng lại một chút và làm dáng vẻ nhe răng trợn mắt.

Cô chỉ cố gắng hết sức để dạy cho Tống Thời Thanh, làm sao biết được bây giờ cô đang có biểu cảm như thế nào?

Chương 344: Chương 344

Nói không hung dữ thì không phải, nhưng nói giống như một con mèo hoang nhỏ, tức giận khi có người định lấy đi con cá khô nhỏ của mình thì lại đúng, con mèo này thật là dễ thương.

Thực ra Tống Thời Thanh là người như thế nào, ngoại trừ Khương Tuệ Tuệ, anh chưa bao giờ quan tâm đến bất kỳ cô gái nào trước đây. Hoàn toàn không cần dạy anh, dù Trương U dùng phương pháp gì, anh cũng không thèm để ý đến.

Khương Tuệ Tuệ vẫn đang tiếp tục nói, cô dùng ngón tay gãi trán, thở dốc hốn hển vì kinh ngạc và nghĩ đến một điều khác: "Nếu, nếu cô ấy... Ừm... Tống... Tống Thời Thanh... Anh..."

Lần này, Tống Thời Thanh không đợi cô nói xong, anh cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của Khương Tuệ Tuệ.

Trực tiếp nuốt hết những lời còn lại của cô vào bụng, bờ môi ngọt ngào mềm mại, phảng phất không hài lòng với sự thân mật đột ngột của anh, đôi tay gầy yếu không xương vùng vẫy chống đỡ lồng n.g.ự.c anh, phát ra âm thanh đứt quãng 'ô ô ô'.

Khương Tuệ Tuệ rất lo lắng, bây giờ là khi nào, đã đến lúc anh muốn làm gì thì làm sao? Cô còn chưa giải thích rõ ràng mọi chuyện, nhờ đâu Tống Thời Thanh không nghe hết, vô tình bị lừa thì sao? Mặc dù... Tống Thời Thanh dường như, chắc là, có thể, không, không, không, chắc chắn sẽ không trúng chiêu...

Nhưng Khương Tuệ Tuệ luôn cảm thấy rằng nếu cô nói với anh tất cả những điều này, cô có thể yên tâm hơn một chút dù cho Trương

U muốn dùng cái kế hoạch quỷ quái như thế nào có đúng không?

Cô muốn đẩy Tống Thời Thanh ra, nhưng tay chân cô gầy guộc, anh lại còn khỏe đến mức này, hai tay Tống Thời Thanh ôm chặt lấy eo cô, nụ hôn của anh ôn nhu và ấm áp, mới vừa bắt đầu, cô cảm thấy thân thể bắt đầu nhũn ra, cơ hồ muốn ngã quy xuống đất.

Đúng lúc này, Khương Tuệ Tuệ đột nhiên cảm thấy một dòng nước nóng từ trong cơ thể mình xông ra...

Đầu tiên là cô có hơi sửng sốt một lúc, sau đó mới ý thức được dòng nước nóng này là gì! Mặt cô đỏ bừng, dĩ cả này cũng thật là, sớm không đến muộn không đến lại cố tình đến vào lúc này.

Tống Thời Thanh không có ham chiến, anh nhanh chóng buông Khương Tuệ Tuệ ra. Nhìn người trước mặt, cô gái nhỏ có khuôn mặt đỏ như tôm luộc, cúi đầu, vươn đôi tay mảnh khảnh ra, ôm mặt Khương Tuệ Tuệ, làm cho cô vừa nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô.

Đôi mắt cô sáng lấp lánh, giống như một dải ngân hà đầy sao vậy.

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh biết trong lòng Khương Tuệ Tuệ đang nghĩ gì, và anh cũng hiểu rằng tại sao cô sẽ có những suy nghĩ như vậy. Giống như, khi anh nhìn thấy những người đàn ông khác nhìn Khương Tuệ Tuệ, hoặc Khương Tuệ Tuệ nói chuyện với người khác, trong lòng anh cũng sẽ cảm thấy rất khó chịu và không thoải mái.

Nghĩ lại thật sự rất thần kì, anh không ngờ mình lại có một ngày vì tình cảm của bản thân mà ghen tuông như vậy.

Anh đưa tay捏 cái mũi nhỏ và dựng đứng của Khương Tuệ Tuệ, khàn giọng nói: "Vừa rồi Trương U thực sự muốn đến gần anh như em nói."

Trước khi Khương Tuệ Tuệ có thể hỏi: "Và sau đó?" Tống Thời Thanh đã tiếp tục nói: "Nhưng anh mặc kệ cô ấy, cô ấy ngã vào lúa mì, kêu anh kéo cô ấy lên, anh cũng không thèm quan tâm, anh nói với cô ấy là cô ấy nằm lên làm nát lúa mì, bảo cô ấy tự mình đi giải thích với đại đội trưởng đi."

Phụt.... Khi Khương Tuệ Tuệ nghe thấy lời này, cô có hơi không thể nhìn được cười.

Mặc dù hai cánh đồng lúa mì của bọn họ ở cách nhau không xa, nhưng thực tế, bọn họ không thể nhìn thấy tất cả. Ví dụ, Khương Tuệ Tuệ chỉ có thể nhìn thấy khi tất cả đứng lên, nhưng nếu bọn họ cúi xuống thì sẽ không thể nhìn thấy gì, vì vậy cô không biết tại sao lại có một chuyện như vậy.

Cô đang định nói thì đột nhiên một luồng hơi nóng khác phun ra.

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Cô nhúu nhúu mày, cắn môi nhỏ giọng: "Tất nhiên là em tin anh."

Chương 345: Chương 345

Hơn nữa, em lại lớn lên xinh đẹp như vậy, nếu anh không thích em mà đi thích người khác, đó không phải là nhạt hạt vừng và vút quả dưa hấu hay sao? Em... Em sẽ không nói chuyện với anh nữa, dì cả của em đến rồi..."

"Dì cả?" Tống Thời Thanh nhăn nhăn mày lại, nhanh chóng đứng dậy và giúp Khương Tuệ Tuệ đứng dậy, phúi bột những cọng lúa mì dính trên người và quần áo của Khương Tuệ Tuệ và bản thân anh, sau đó chỉnh trang lại quần áo cho cô.

Anh phản ứng rất nhanh, hạ thấp giọng nói: "Tuệ Tuệ, mặc dù anh đã nói với em rằng tốt nhất là không nên công bố mối quan hệ của chúng ta cho đến khi ông nội anh được sửa án sai. Nhưng nếu dì cả của em thật sự đã thấy những gì lúc này anh đã làm với em, em yên tâm, anh sẽ giải thích rõ ràng với dì ấy, cũng sẽ tranh thủ, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì tất cả đều sẽ có anh ở đây."

Khi nói, Tống Thời Thanh đưa tay ra nắm lấy bàn tay mềm mại của Khương Tuệ Tuệ, đan các ngón tay vào nhau. Khuôn mặt đẹp trai đầy nghiêm túc và nghiêm nghị, như thể anh đã sẵn sàng thú nhận mọi thứ.

Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt, đôi mắt cô rơi vào bàn tay mà hai người bọn họ đang nắm, mà Tống Thời Thanh đã nắm rất chặt.

Vốn dĩ cô muốn cười nhạo Tống Thời Tình hiểu lầm mình, nhưng lúc này lại cười không nổi. Cô dùng hàm răng trắng bóc cắn chặt môi

dưới đỏ tươi, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, nhất thời không thể nói nên lời.

Sau khi cân nhắc, cô mới nói: "Sai rồi, 'dì cả' mà em đang nói đến không phải là người... Mà là... Mà là ..."

Sau khi tạm dừng một chút, Khương Tuệ Tuệ dứt khoát quay người sang chỗ khác, quần của cô đã bị nhuộm màu đỏ. Cô nói: "Nhưng em rất vui khi nghe những gì anh nói với em vừa rồi."

Trên thực tế, vì nguyên nhân gia đình, cô là một người rất bất an, lại không có cảm giác an toàn. Vì sự phản bội của cha mẹ và sự vô trách nhiệm với gia đình nhỏ của bọn họ, mặc dù bạn bè xung quanh cô đã nói về vô số bạn trai, cô chưa bao giờ thử dù chỉ một lần.

Cô sẽ không chiến đấu nếu không chắc chắn, một khi cô đã yêu thì đó sẽ là chuyện cả đời.

Tống Thời Thanh là cả cuộc đời và cảm giác an toàn của cô.

Mặc dù Tống Thời Thanh đã nói những lời này với cô ngay từ đầu, nhưng khi bọn họ thực sự phải đối mặt, phản ứng đầu tiên của Tống Thời Thanh không phải là đẩy cô ra, cố gắng che đậy mối quan hệ giữa hai người, mà là công khai nắm tay cô và sẵn sàng đối mặt, điều này làm cho Khương Tuệ Tuệ rất vui.

Người đàn ông mà cô thích là một người có trách nhiệm như vậy.

Mà Tống Thời Thanh lúc này cũng phản ứng lại, anh cũng không nhiều lời, liền cởi áo ra, buộc ở eo Khương Tuệ Tuệ, nhéo mặt cô một cái, hỏi: "Em có chỗ nào không thoải mái không? Có khó chịu gì không? Nếu em cảm thấy không thoải mái thì anh sẽ đi nói với đại đội trưởng, anh sẽ cắt lúa mì còn sót lại cho em, em có thể về nhà và nghỉ ngơi thật tốt."

Mặc dù nói rằng Khương Tuệ Tuệ rất yếu đuối, nhưng từ trước đến nay cô luôn có sức khỏe tốt, không bao giờ bị đau bụng kinh hay gì hết. Cơ thể của nguyên chủ cũng không có vấn đề như vậy, vì vậy Khương Tuệ Tuệ không cảm thấy khó chịu chút nào.

Cố Diệp Phi

Vì thế nên cô lắc đầu nói: "Ở đây không phải cô gái nào cũng sẽ không thoải mái, em không sao, nhưng quần của em bị bẩn rồi, em phải về nhà thay..."

Bây giờ cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi, nếu muốn đi thay, cô có thể đi ngay bây giờ.

Khương Tuệ Tuệ không có ý định trì hoãn thêm nữa, dù sao thì cô cũng đang mặc một chiếc quần bị bẩn và áo sơ mi của Tống Thời Thanh buộc quanh eo. Vì vậy, cô nói với Tống Thời Thanh: "Bây giờ em sẽ về nhà một chuyến, khi chị dâu ba của em quay lại, anh hãy nhớ nói với chị ấy một tiếng."

Chương 346: Chương 346

"Được, em đi đi, anh sẽ giúp em làm việc." Tống Thời Thanh gật gật đầu.

Dù sao thì vẫn đang trong giai đoạn gấp rút thu hoạch, thấy Khương Tuệ Tuệ thực sự trông không có gì khó chịu, anh đã từ bỏ ý định đưa Khương Tuệ Tuệ về nhà, dù gì ở đây cũng vẫn cần phải có người làm việc.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ rời đi, Tống Thời Thanh nhìn bóng lưng của Khương Tuệ Tuệ biến mất trước khi tiếp tục làm việc. Rốt cuộc thì nếu anh làm nhiều hơn một chút thì Tuệ Tuệ có thể làm ít hơn một chút.

Khương Tuệ Tuệ trở về nhà không chút chậm trễ, tìm một chiếc quần mới, nhanh chóng mặc vào, lại lấy nước và giặt chiếc quần bẩn.

Nếu bây giờ không giặt, lâu ngày vết m.á.u trên đó sẽ khô lại, không dễ gì để giặt sạch nó, chiếc quần này là chiếc quần ống rộng yêu thích của Khương Tuệ Tuệ, cho nên không thể nào để bị hỏng được.

Khương Tuệ Tuệ cũng giặt chiếc áo sơ mi mà Tống Thời Thanh thắt quanh eo cô trước đây, giặt nó trong hai cái chậu, không giặt chung. Cô giặt bằng bột giặt mà hệ thống tặng cho cô, quần áo sau khi giặt vẫn còn tràn ngập mùi thơm.

Trong khi Khương Tuệ Tuệ đang phơi quần áo, một giọng nói máy móc đột nhiên vang lên bên tai cô: "Chúc mừng ký chủ, hệ thống đã

được thăng cấp thành công và phiên bản mới nhất của hệ thống đã được online, xin ký chủ hãy kiểm tra và xác nhận."

Thăng cấp ư? Phiên bản mới nhất?

Cố Diệp Phi

Khi tình huống không có miệng qua đen, Khương Tuệ Tuệ đột nhiên nghe thấy âm thanh của hệ thống, không cẩn thận mà giật mình, suýt nữa làm rơi quần áo trong tay. Sau khi nghe rõ ràng những gì hệ thống nói, thay vào đó là sự phẫn khích.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng hệ thống còn có thể được thăng cấp.

Sau khi hưng phấn qua đi, cô chợt phát hiện mình nhìn thấy giao diện của cột đổi sản phẩm! Cột trao đổi hàng hóa được chia thành ba giao diện: sơ cấp, trung cấp và cao cấp.

Hầu hết các vật phẩm trên giao diện chính đều là những thứ mà hệ thống đã ban thưởng cho Khương Tuệ Tuệ trong quá khứ, chẳng hạn như thức ăn, quần áo và vật dụng, mặc dù những thứ này đã rất tiên tiến trong thời đại này, nhưng trong số các phần thưởng của hệ thống, nó vẫn chỉ có thể được coi là phần thưởng sơ cấp.

Điều này làm cho Khương Tuệ Tuệ nhin không được mà rất tò mò về trình độ trung cấp và cao cấp sẽ có những thứ gì.

Cô cố gắng dùng tay nhấp vào giao diện, nhưng thấy nó vô dụng. Mặc dù cô thực sự có thể nhìn thấy giao diện trao đổi trước mắt, nhưng cô không thể chạm vào nó bằng tay.

Đúng lúc này, một lời nhắc hệ thống từ cửa sổ truyền đến: "Xin chào, ký chủ thân mến, xin vui lòng đọc hướng dẫn vận hành hệ thống."

Khương Tuệ Tuệ hiểu cách vận hành sau khi đọc hướng dẫn vận hành hệ thống. Thì ra muốn làm gì, cô chỉ cần dùng đầu óc điều khiển, giống như hiện tại muốn bấm vào giao diện phần thưởng trung cấp, chỉ cần suy nghĩ trong đầu một chút, hơn nữa cô không cần phải vận hành nó bằng tay.

Nếu nghĩ về nó một cách cẩn thận, sẽ thực sự bất tiện nếu cần vận hành nó bằng tay.

Khi ở một mình thì còn được, nếu trong tình huống có nhiều người, cô đột nhiên bắt đầu dùng tay ấn tới ấn lui vào không khí, điều này có vẻ thực sự đáng sợ, có thể người khác sẽ nghĩ rằng cô là người ngu ngốc.

Nghĩ đến đây, Khương Tuệ Tuệ không khỏi bật cười một tiếng, thở dài nói hệ thống đã nâng cấp nhân tính hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, giao diện hệ thống cũng đã chuyển sang giao diện đối thưởng trung cấp. Khương Tuệ Tuệ đã rất ngạc nhiên khi thấy rằng có rất nhiều thứ tuyệt vời trong cột trao đổi để lấy phần thưởng trung cấp.

Ví dụ: thuốc giảm cân - dù có ăn bao nhiêu trong ba ngày sau khi uống thuốc giảm cân cũng sẽ không tăng cân, phù hợp với Tết Nguyên đán khi cần ăn uống nhiều.

Thuốc điều hòa nhiệt độ — xin hãy yên tâm rằng không phải là sau khi ăn sẽ biến thành một điều hòa nhiệt độ, mà là sau khi ăn quả này, nó có thể tồn tại trong ba ngày.

Chương 347: Chương 347

Bất kể nơi đó nóng như thế nào, vẫn có thể cảm thấy như thể mình đang trong phòng máy lạnh mát mẻ vậy.

Thuốc bơi lội - Nếu uống thuốc bơi lội thì sẽ thành người biết bơi, hãy mua nó, mua nó, mua nó!

Cố Diệp Phi

.....

Có một số loại viên, thậm chí còn có thể mua trong không gian.

Khương Tuệ Tuệ mở to đôi mắt dài và hẹp, đầy vẻ kinh ngạc, những thứ này đơn giản là quá cao cấp! Không gian là thứ mà Khương Tuệ Tuệ luôn mong muốn, hiện tại cô có rất nhiều thứ được hệ thống khen thưởng, mặc dù chúng thường được khóa trong tủ quần áo, nếu không có việc gì thì sẽ không có ai trong nhà đi mở tủ quần áo của cô, nhưng nói như thế nào thì nếu có một cái không gian để có thể giữ mấy thứ này thì sẽ an toàn hơn.

Cuối cùng, cô để mắt đến một viên là 'viên người máy' và nhìn vào lời giải thích bên cạnh nó: Sau khi ăn viên người máy, kí chủ có thể sống trong một người máy lao động để giúp kí chủ làm việc trong khi bản thân đang nghỉ ngơi. Lưu ý rằng sau khi viên sống hết hiệu lực, cơ thể kí chủ cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Nói cách khác, chỉ cần cô ăn viên này, cơ thể cô sẽ bị người máy điều khiển để hoạt động. Mà thực tế là cô đang nghỉ ngơi, không cảm thấy mệt mỏi gì cả.

Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng viên người máy này thực sự rất tốt!!

Cô nghĩ rằng cô có thể mua nó!!!

Nhưng nhìn số điểm đã đổi: 1000 điểm, lại nhìn số điểm còn lại của cô: 300 điểm. Không có việc gì, không cần phải hoảng hốt, nếu không mua được viên người máy thì có thể mua viên không gian trước, hóa ra điểm trao đổi của không gian là 3000!!

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Đúng là miệng cá mập, như vậy làm sao mà có thể mua, hệ thống thăng cấp để làm cô nhìn mà thèm thôi đúng không? Mua thì không mua nổi, chỉ có thể nhìn...

Số lần miệng quạ đen: 1, mỗi lần miệng quạ đen sẽ thưởng điểm từ 100-500, bổ sung giải thích: Điểm thưởng được trao theo cấp độ cực hạn của trình độ miệng quạ đen của Tuệ Tuệ, đối phương càng cực phẩm, Khương Tuệ Tuệ càng được nhiều điểm hơn.

Khương Tuệ Tuệ không phản đối với điểm này, cô chỉ muốn biết một câu hỏi, đó là làm thế nào cô có được số lần nói miệng quạ đen. Lúc trước khi hệ thống chưa thăng cấp, cô hoàn toàn mù mịt, chỉ biết sau khi cô nói miệng quạ đen hệ thống sẽ cho cô phần thưởng, về phần phần thưởng như thế nào, tất cả đều dựa vào vận may, cô cũng không biết rõ lắm.

Bây giờ hệ thống đã được thăng cấp, cô phải hỏi kỹ rõ ràng.

Phải không, một khi câu hỏi này vừa xuất hiện trong đầu cô, hệ thống đã trả lời: "Miệng quạ đen của ký chủ ở đây chỉ có thể tiếp xúc với người đàn ông mạnh nhất mới có được."

Người đàn ông mạnh nhất? Tiếp xúc sao?

Khương Tuệ Tuệ cau mày, bất kể cô nghe nó như thế nào, cô cũng cảm thấy rằng câu nói này có chút khiêu dâm. Ở trong lòng cô thầm nói: "Tiếp xúc là có ý gì? Muốn tiếp xúc như thế nào? Ai là người đàn ông mạnh nhất? Nhất định phải là người của đại đội chúng tôi hay sao?"

Nhưng hệ thống lại không có trả lời cô.

Khương Tuệ Tuệ không thể nhận được câu trả lời, vì vậy cô chỉ có thể tiếp tục nhấp vào trang đổi thưởng cao cấp, nhưng trang đổi thưởng cao cấp cho thấy nó vẫn chưa trực tuyến, vì vậy hãy tiếp tục theo dõi.

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Cái quái gì vậy chứ?

Khương Tuệ Tuệ đã trì hoãn cập nhật hệ thống một thời gian, vì vậy cô đã tăng tốc khi đi ra ngoài. Đầu tiên là cô vào bếp để tô hủ tiếu da heo hầm buổi sáng vào hộp cơm nhôm, cho hộp cơm nhôm vào túi lưới rồi đeo vào, sau đó khóa cửa sân lại rồi đi ra ngoài.

Đi trên đường, cô không khỏi nghĩ đến việc tiếp xúc với người đàn ông mạnh nhất rốt cuộc là có ý nghĩa như thế nào. Ai mới là người mạnh nhất trong đại đội của bọn họ?

Sau khi nghĩ về nó một lúc, Khương Tuệ Tuệ chỉ nghĩ về một người. Đó là Hứa Chí Cường, "tên ngốc to con" của đại đội bọn họ.

Chương 348: Chương 348

Nói Hứa Chí Cường gốc thì thực ra cũng không phải gốc, khờ nhưng thực ra rất khờ. Nghe nói rằng cha mẹ anh ấy đều mất sớm, anh ấy đã phải tự kiếm sống từ nhỏ, để sống sót, mỗi ngày anh ấy đều chạy đến nhà người khác để giúp việc, sau đó dựa vào gia đình nhà người ta cho bản thân miếng ăn, có thể coi như trưởng thành từ bữa cơm trăm nhà.

Nói đến cũng kì lạ, ngay cả trong môi trường sinh trưởng khắc nghiệt như vậy, Hứa Chí Cường vẫn có thể phát triển thành một người đàn ông cao lớn, và anh ấy là người khỏe nhất trong đại đội thứ nhất của xã Nguyệt Phương Loan bọn họ. Nhưng hồi nhỏ không ai cho anh ấy đi học nên anh ấy không biết chữ, không biết đọc nên có chút hơi khờ khạo.

Người đàn ông này là một người đàn ông tốt.

Nhưng... Khương Tuệ Tuệ nhú nhú mày, làm người tốt cũng vô dụng, nếu 'tiếp xúc' cùng lắm chỉ là nói chuyện, bắt tay thì không sao, nhưng nếu cần gì khác, thì Khương Tuệ Tuệ thà từ bỏ hệ thống này, dù sao đám người Khương Thúc Thúc cũng đã thu thập xong xuôi rồi, cô có hệ thống hay không cũng không quan trọng, cùng lắm thì cô sẽ không nhận được khen thưởng từ hệ thống nữa.

Cô không muốn tiếp xúc với bất kỳ ai khác ngoài Tống Thời Thanh chỉ để lấy số lần miệng quạ đen.

Chỉ nghĩ về nó và đi về phía cánh đồng lúa mì, Khương Tuệ Tuệ đã gặp Trương U, người đang trở về từ cánh đồng lúa mì. Lúc này, cơ

thể và khuôn mặt của Trương U có rất nhiều lỗ nhỏ do lúa mì đ.â.m vào, cô ta vừa thở hổn hển vừa hét ngao ngao lên đau đớn.

Bực mình nhất là khi cô ta đi tìm người khác nhờ lúa, nhưng những nữ thanh niên trí thức kia chẳng những không giúp cô ta, ngược lại còn cười nhạo cô ta, suýt chút nữa khiến cô ta tức chết.

Bây giờ cô ta đau khắp người và không thể tiếp tục làm việc. Đại đội trưởng đã đến bệnh viện, không có mặt ở hai đầu bờ ruộng, vì vậy cô ta quyết định tự chủ trương trở lại nơi ở của thanh niên trí thức để nghỉ ngơi trước.

Nhưng ai có thể ngờ rằng chỉ đi được nửa đường thì lại gặp phải Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ nhớ lại những gì Tống Thời Thanh đã nói với cô trước đó, lúc này, cô lại gần và thấy rằng khuôn mặt của Trương U thực sự bị lúa mì xuyên qua, vì vậy cô nhìn không được mà há hốc mồm lẩm bẩm: "Thật sự là bị lúa mì đ.â.m rất nhiều lỗ..."

Còn chưa nói hết lời, vừa nói ra, Trương U đã nổ tung ngay lập tức.

Cô ta ngay từ đầu đã ghét Khương Tuệ Tuệ, một mặt là ghen tị với vẻ ngoài ưa nhìn của Khương Tuệ Tuệ, cô ta đã nhiều lần nhắc đến Khương Tuệ Tuệ trước mặt những thanh niên trí thức khác như một cô gái quyến rũ, lúc đầu mọi người không thèm để ý đến cô ta.

Sau khi Tuệ Tuệ trở thành một người bạn tốt của họ, bất cứ khi nào cô ta nói rằng Khương Tuệ Tuệ không tốt, hai người Trần Chí Mẫn và Lục Hân sẽ lần lượt mắng chửi lại cô ta.

Cố Diệp Phi

Mặt khác, cô ta lại coi thường Khương Tuệ Tuệ, nghĩ rằng cô chỉ là một cô gái nhà quê thì có gì đặc biệt. Nhưng chính một người quê

mùa mà cô ta coi thường lại đứng trước mặt cô ta vào giờ phút này, khiến cô ta giống như một con vẹt con xấu xí.

Cùng với sự việc ngày hôm nay của Tống Thời Thanh, Trương U sững sờ đến mức trợn tròn mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Khương Tuệ Tuệ, cô đừng có mà đắc ý, cô cũng chỉ là một người nhà quê mà thôi, ở mặt chính trị, cô không thể giúp gì cho Tống Thời Thanh, sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ hối hận khi ở bên cạnh cô, cô đợi đấy, một ngày nào đó tôi sẽ khiến cô phải hối hận!"

Khương Tuệ Tuệ nói 'ừ' một tiếng, cảm thấy không nói nên lời trước những lời nói của Trương U, những lời này cũng quá là ác độc rồi.

Trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ gương nanh múa vuốt của Trương U, khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ rất bình tĩnh.

Chương 349: Chương 349

Không chỉ như vậy, trên mặt cô còn mang theo nụ cười, từ trên xuống dưới đánh giá nhìn Trương U một cái, không khỏi hối hận vì lúc trước không hiểu sao lại không vui.

"Ồ, vậy thì cô hãy nhanh làm tôi hối hận một chút, tôi rất chờ mong đấy nhé." Sau khi nói xong lời này, Khương Tuệ Tuệ phớt lờ không để ý đến Trương U và đi về phía trước.

Chỉ còn lại Trương U một mình nhe răng trợn mắt, muốn mắng nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Có vẻ như cô ta đã sẵn sàng để chiến đấu với đối phương, nhưng đối phương hoàn toàn không chút để ý đến cô ta, nhưng chính sự thiếu quan tâm này lại khiến cô ta càng cảm thấy xấu hổ hơn.

Muốn đến đây, Trương U hung hăng đá mạnh vào một cái thân cây gần đó.

Cái cây tương đối gầy nhưng đủ cao, sau khi cô ta đá vào thì cái cây rung chuyển. Trương U cũng không để ý lắm, cô ta nghiêng rằng chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng ong vò vẽ ong ong ong. Trước khi Trương U kịp phản ứng, cô ta đã nhìn thấy một con ong vò vẽ đậu trên miệng mình!

Cô ta lo lắng đến mức đưa tay ra để đuổi con ong vò vẽ đi, nhưng ngay sau đó, miệng cô ta trở nên đau như cắt.

"A!!" Trương U hét chói tai.

Vết đốt của loài ong vò vẽ này còn đau hơn nhiều so với ong mật, trước kia nghe nói có người lên núi chặt tre, không ngờ trên ngọn tre vừa chặt lại có một tổ ong vò vẽ. Người đàn ông chặt tre kinh động đến đàn ong vò vẽ, toàn bộ tổ ong vò vẽ chạy ra, người đàn ông bị đốt đầy vết bầm tím và bất tỉnh ngay lập tức.

Mặc dù Trương U sẽ không ngất đi khi bị đốt, nhưng cô ta chắc chắn sẽ phải chịu rất nhiều đau đớn.

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ đã đi khá xa nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng hét chói tai của Trương U.

Cô rùng mình một cái, để xua đi da gà nổi toàn thân. Ý tưởng miệng quạ đen bị ong vò vẽ đốt thực ra không phải là ý tưởng của riêng Khương Tuệ Tuệ mà là của hệ thống.

Cô cũng không lợi hại như vậy, sao cô có thể ngay lập tức nghĩ ra một cách như thế được.

Kể từ sau khi hệ thống thăng cấp, khi Khương Tuệ Tuệ dùng miệng quạ đen, hệ thống sẽ trực tiếp đưa ra lựa chọn cho miệng quạ đen. Ví dụ, lần này hệ thống đưa ra lựa chọn là bị ong đốt, nếu Khương Tuệ Tuệ không chọn lựa chọn này, cô sẽ phải tự mình nghĩ ra một phương án khác nhưng Khương Tuệ Tuệ lười suy nghĩ nên dùng luôn lựa chọn của hệ thống.

Nhưng sở dĩ hệ thống tốt như vậy là do các phương án đưa ra rất phù hợp để xử lý. Trương U không phải có một cái miệng hay nói xấu hay sao? Vậy thì để ong vò vẽ đốt vào miệng cô ta, sau khi bị ong vò vẽ đốt, miệng cô ta sẽ phải mất ít nhất nửa tháng mới có thể hồi phục đúng không? Không phải cô ta vẫn muốn lợi dụng nửa tháng này để tiếp xúc với Tổng Thời Thanh hay sao?

Kết quả là miệng bị đốt cho sưng tấy, không cách nào để tiếp xúc.

Dùng quạ miệng đen với Trương U, Khương Tuệ Tuệ đã đạt được 300 điểm, theo số điểm, Trương U thuộc về người cực phẩm cấp trung bình.

Bây giờ Khương Tuệ Tuệ có 600 điểm, trong cột trao đổi trung cấp, thuốc điều hòa không khí là ít điểm nhất nên có thể mua được, 600 điểm vừa hay có thể mua một viên.

Khương Tuệ Tuệ chọn đổi lấy một viên thuốc điều hòa không khí. Sau khi trả điểm, một viên thuốc trông giống như kẹo cao su bóng bóng nhỏ trong quá khứ xuất hiện trong tay Khương Tuệ Tuệ. Cô cho vào miệng và nhai, phát hiện ra nó có hương vị ngọt ngào và hương vị cũng không tệ.

Sau khi ăn viên đó, cô đột nhiên cảm thấy mát hơn rất nhiều, như thể cô thực sự đang ở trong phòng điều hoà vậy.

Cố Diệp Phi

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ có kem làm trắng da, có thể đảm bảo rằng cô sẽ không bị rám nắng, nhưng ánh mặt trời rất chói, nhiệt độ thực sự rất nóng, đặc biệt là vào buổi trưa, cô cảm thấy bản thân như đang bị nướng, bây giờ có cái viên này, cô sẽ không bao giờ phải sợ nóng nữa!

Chương 350: Chương 350

Cả người Khương Tuệ Tuệ cảm thấy thoải mái hơn nhiều, thậm chí còn đi bộ nhanh hơn trước.

Thực sự là trùng hợp, Khương Tuệ Tuệ rất hiếm khi gặp được Hứa Chí Cường, nhưng hôm nay hệ thống vừa được cập nhật thăng cấp, sau khi nói cho cô biết các quy tắc để lấy số lần miệng quạ đen, cô đã tình cờ gặp phải Hứa Chí Cường.

Lúc này đã đến giờ ăn trưa, Hứa Chí Cường lẻ loi ở một mình, cúi mình trước gốc cây và chuẩn bị ăn cơm. Anh ấy đã ngoài hai mươi tuổi và chưa cưới vợ, nhưng anh ấy đã có năng lực từ khi còn nhỏ nên anh ấy có được một cuộc sống cũng không tệ.

Khương Tuệ Tuệ trốn sau một cái cây, nhìn Hứa Chí Cường và thờ dài.

Ai da, làm sao bây giờ? Thật sự phải tiếp xúc với Hứa Chí Cường vì lợi ích của hệ thống sao? Nhưng rốt cuộc phải như thế nào thì mới được xem là tiếp xúc? Nói mấy câu có được tính hay không?

Hay cô thử nói vài lời với Hứa Chí Cường xem sao? Nhưng cũng không biết nói cái gì, chỉ có thể hỏi xem anh ấy ăn cơm chưa, anh ăn cái gì? Hôm nay trong nhà anh nấu cái gì...

Nó không quan trọng đúng không?

Nhưng, nhưng nếu nó không hiệu quả thì sao?

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng đang nghĩ hay là thôi bỏ đi thì cô đột nhiên cảm thấy một bóng người xuất hiện sau lưng mình. Người đàn ông vươn cánh tay mạnh mẽ, vòng qua eo cô, đem cả người kéo cô vào trong lòng.

Khương Tuệ Tuệ không kịp phản ứng, hơn nữa vừa rồi còn đang suy nghĩ vấn đề, cô đột nhiên giật mình sửng sốt, lúc này nhin không được mà kêu lên một tiếng.

Ngay sau đó, giọng nói trong trẻo của Tống Thiển Thanh xuất hiện bên tai, anh hạ thấp giọng ghé sát vào tai cô, khi nói chuyện, hơi thở của anh phả vào vành tai cô, cực kỳ ái muội: "Đừng sợ, là anh."

"Anh dọa c.h.ế.t em..." Sau khi Khương Tuệ Tuệ biết rằng đó là Tống Thời Thanh, tim cô cuối cùng cũng buông xuống, cau mày, mím môi và giọng điệu có chút ủy khuất.

Cố Diệp Phi

Nhưng mà Tống Thời Thanh lại không dỗ dành cô ngay lập tức như thường lệ. Thay vào đó, anh nhìn Hứa Chí Cường, người mà Khương Tuệ Tuệ đã theo dõi trước đó, Hứa Chí Cường đang ăn cơm, dáng người anh ấy cao to, anh ấy lớn lên trông giống một gã thô lỗ, ăn cơm là phải ăn từng miếng từng miếng lớn.

Tống Thời Thanh quay đầu lại, mím môi, siết chặt cánh tay của Khương Tuệ Tuệ hơn một chút, ghé vào tai cô hỏi: "Em đang làm gì ở đây? Nhìn trộm anh ta ăn cơm à? Tại sao lại nhìn trộm anh ta?"

Tống Thời Thanh liên tiếp hỏi mấy vấn đề, Khương Tuệ Tuệ căn bản không có thời gian để phản ứng.

Thấy cô không mở miệng nói gì, Tống Thời Thanh cúi người tới gần cô, từ trong hốc mũi phát ra giọng nói quỵến rũ: "Hả?"

Tiếng 'hả' này gần như khiến Khương Tuệ Tuệ không thể đứng vững được. Ngay khi chân trở nên mềm nhũn, cô dựa vào người Tống Thời Thanh, đôi mắt vốn trong veo đang dần mờ mịt hẳn, cắn chặt đôi môi ẩm ướt.

Khương Tuệ Tuệ không nghĩ đến việc nói với Tống Thời Thanh về việc hệ thống. Nhưng cho dù cô có định một ngày nào đó sẽ thật sự nói với Tống Thời Thanh, thì đó cũng là chuyện của sau này, dù sao thì hiện tại cô cũng không thể dễ dàng nói cho anh biết, cho nên cô chỉ định qua loa tùy tiện tìm một lý do để thoái thác.

Nhưng mà ngay khi Khương Tuệ Tuệ định giải thích, lại nghe thấy Hứa Chí Cường đi về phía bên này, hỏi: "Ai vậy?"

Không biết như thế nào, Khương Tuệ Tuệ lại thực sự cảm thấy có một chút phấn khích khi bị người khác phát hiện 'yêu đương vụng trộm'. Cô vội vàng cuống quýt trốn sau lưng Tống Thời Thanh, cả người cô ghé vào tấm lưng rộng của anh.

Loại cảm giác này rất lạ, vừa có chút hưng phấn kích thích, vừa có hơi sợ hãi.

Tống Thời Thanh lộ nửa người từ sau gốc cây, nói với Hứa Chí Cường: "Là tôi, Tống Thời Thanh."

Hứa Chí Cường sững sốt một chút, gãi gãi đầu, có hơi bối rối, lẩm bẩm gì đó không rõ: "Thanh niên trí thức Tống sao? Hình như tôi vừa nghe được có vẻ là..."

Chương 351: Chương 351

Đó là giọng của một cô gái!

Tống Thời Thanh ngắt lời anh ấy, nói: "Tôi đặt một cái bẫy sẵn ở đây, bắt được một con mèo hoang nhỏ, vừa rồi không cẩn thận nên nó bỏ chạy mất. Đừng đi lại đây, tôi còn đặt bẫy sẵn ở những nơi khác, lát nữa không cẩn thận kẹp phải anh thì không tốt."

Những lời này khiến Hứa Chí Cường dừng bước lại.

Khi Khương Tuệ Tuệ nghe về 'con mèo hoang nhỏ', cô nhin không được mà mở miệng cười, còn nghiêng răng cắn cánh tay của Tống Thời Thanh. Cô không dám dùng lực, cũng không muốn dùng lực, lực này dùng ở trên người Tống Thời Thanh lại làm anh có cảm giác có chút tê dại.

Tống Thời Thanh cố nén sự xúc động mà hừ ra một tiếng, đưa tay chạm vào vòng eo thon thả của Khương Tuệ Tuệ, nhẹ nhàng dùng lực lên eo cô, lúc này Khương Tuệ Tuệ mới chịu buông miệng cô ra.

Hứa Chí Cường lại nhìn về phía sau Tống Thời Thanh, nhưng anh ấy không nhìn thấy gì, vì vậy anh ấy lại quay người rời đi và tiếp tục ăn cơm.

Sau khi Hứa Chí Cường rời đi, Tống Thời Thanh quay lại và tiếp cận Khương Tuệ Tuệ một lần nữa. Khương Tuệ Tuệ nghiêng răng, hỏi: "Anh gọi ai là con mèo hoang nhỏ hả? Xem em có cào anh hay không..."

Vừa nói, Khương Tuệ Tuệ vừa đưa tay ra và bắt đầu gãi vào chỗ da thịt hay ngứa ngáy của Tống Thời Thanh, nhưng Tống Thời Thanh đặc biệt bình tĩnh. Khương Tuệ Tuệ quên mất, trong cuốn sách đã viết rằng Tống Thời Thanh không sợ bị nhột.

Tống Thời Thanh nheo nheo mắt lại, hiếm khi không nghe theo lời của Khương Tuệ Tuệ mà tiếp tục hỏi câu hỏi trước đó: "Tại sao em lại nhìn trộm Hứa Chí Cường?"

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Cô lùi lại phía sau một bước, Tống Thời Thanh lại tiến lên một bước, ép cô cho đến khi cô dựa vào gốc cây, không thể lùi lại được nữa. Tống Thời Thanh đến gần và nhìn chăm chăm vào cô, khi Khương Tuệ Tuệ đang hoảng sợ vì bị nhìn chăm chăm, cô nghe thấy Tống Thời Thanh nói: "Anh ấy có thể đẹp bằng anh không?"

Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng lắc đầu, thiếu chút nữa làm đầu thành cái trống lắc.

Cô chỉnh ngón tay, nở một nụ cười ngọt ngào, sau đó kiễng chân hôn lên khóe miệng đang mím chặt của Tống Thời Thanh. Mặc dù cô cảm thấy rằng bản thân không làm điều gì sai, nhưng nhìn dáng vẻ này của Tống Thời Thanh thì dường như anh đã có chút hiểu lầm, cô phải dỗ anh một chút mới được.

Nụ hôn của cô rất nhẹ, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên định: "Đương nhiên là... Không có rồi! Anh là người đẹp nhất ở xã Nguyệt Phượng Loan... Không, không, không, anh là người đẹp nhất thế giới!"

Cố Diệp Phi

Nhưng mà ngay sau đó, Tống Thời Thanh đã chủ động hôn cô sâu hơn.

Anh là một người hoàn toàn xuất sắc về mọi mặt, thậm chí mỗi lần hôn nhau, lần sau cũng sẽ luôn tốt hơn lần trước.

Chỉ có Khương Tuệ Tuệ, không hiểu sao lại bị người khác nói như hồ ly tinh trong một thời gian dài, kết quả kỷ năng hôn của cô lại cực kỳ vụng về, hoàn toàn không thể so sánh được với người đàn ông trước mặt cô, nhìn qua thì lạnh như băng, nhưng lại nóng bỏng như một cái lò sưởi khi ở trước mặt cô.

Sau khi hôn một lúc, bụng của Khương Tuệ Tuệ phát ra tiếng 'lộc lộc'.

Đi gặt gắp là một công việc nặng nhọc, cô đã làm nửa ngày rồi, cơm trưa còn chưa ăn, tất nhiên là phải đói bụng rồi. Tổng Thời Thanh kết thúc nụ hôn, lại không nhìn được mà cắn nhẹ vào môi cô một chút, coi như đó là sự 'trừng phạt'.

Anh di chuyển đôi môi ướt át của mình đến bên tai Khương Tuệ Tuệ và thì thầm: "Từ nay về sau, em chỉ được phép nhìn trộm một mình anh mà thôi."

Nói xong lời này, anh nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ, nói: "Đói bụng rồi phải không? Nhanh đi ăn cơm đi."

Khương Tuệ Tuệ vội vàng che bụng lại, đỏ mặt, nhưng lại tùy ý để anh dẫn cô về phía trước. Đây là một khu rừng nhỏ và không có ai đến. Bọn họ vẫn có thể nắm tay nhau đi một đoạn, rồi khi có người đến, bọn họ lại phải buông tay.

Chương 352: Chương 352

Khương Tuệ Tuệ giơ hộp cơm nhôm trong tay lên, cười nói: "Lát nữa anh ăn cơm cùng với tụi em đi, xem em mang theo thứ đồ ăn ngon gì này, bún hầm da heo, món này ăn rất ngon đấy nhé."

Tổng Thời Thanh nghiêng đầu nhìn cô, khi cô cười lên trông rất đẹp, hai mắt sáng lấp lánh, phảng phất như có thể hút hồn người ta vào đó.

Ruộng lúa lần này không giống như lần gieo hạt vào tiết Mang chủng trước, mọi người ở cách xa nhau, buổi trưa sẽ không ăn cơm cùng nhau. Lần này người nhà họ Khương thu hoạch lúa mì ở chỗ tương đối gần nhau, cho nên bọn họ sẽ ngồi ăn cơm cùng nhau.

[Chú thích: Tiết Mang chủng: Tiết Mang Chủng là tiết khí thứ 9 trong 24 tiết khí, là dấu hiệu của mùa tiểu mạch lớn, là tiết thu hoạch của nông vụ, cũng là thời điểm gieo trồng cho mùa thu hoạch sau. Tiết Mang Chủng bắt đầu từ bắt đầu từ ngày 5 hoặc ngày 6 tháng 6 và kết thúc vào ngày 21 hay 22 tháng 6. Mang Chủng hay còn được gọi là tiết "Ngũ cốc trở bông", đây là thời điểm các loại ngũ cốc lớn đủ và chờ thu hoạch.]

Bọn họ đã chiếm vị trí rồi, ngay dưới gốc cây, vị trí này quả thực là không tồi, vì nó khá là mát mẻ. Sau khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, Lưu Ái Độ nhanh chóng vẫy vẫy tay với Khương Tuệ Tuệ: "Em gái, đến đây, tất cả chúng ta đều ở đây!"

"À, được rồi, tôi đến ngay đây." Khương Tuệ Tuệ nghe thấy tiếng gọi to của Lưu Ái Độ, nhanh chóng nhìn sang bên đó, quả nhiên đã nhìn

thấy cả gia đình ở đó.

Phương Quế Chi cũng nói: "Gọi thanh niên trí thức Tống đến đây ăn cơm chung đi, mọi người cùng nhau ăn cơm thì sẽ vui hơn."

Ông nội Tống và bà nội Tống đã quá lớn tuổi để làm loại công việc này, vì vậy nhà họ Tống hiện tại chỉ có một mình Tống Thời Thanh làm việc kiếm điểm công việc, vì vậy hầu hết thời gian Tống Thời Thanh đều ăn cơm một mình.

Đừng tưởng ăn cơm một mình thì không làm sao cả, nhưng nếu như xung quanh có tới tận ba bốn nhóm ngồi ăn hết sức náo nhiệt và hoạt bát, thì khi ăn một mình khó tránh khỏi sẽ có cảm giác khá là quạnh quẽ.

Khương Tuệ Tuệ kéo tay áo của Tống Thời Thanh, cô thì thầm: "Anh xem kia, mẹ em đã gọi anh sang đây rồi đó."

Nói xong lời này, cô liền quay sang nói với Phương Quế Chi: "Mẹ, Tống Thời Thanh đã đồng ý rồi ạ."

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh cũng trả lời Phương Quế Chi: "Vậy được rồi, thím, cháu sẽ ăn cơm cùng với mọi người."

Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ bước tới, bọn họ tùy tiện tìm một chỗ để ngồi xuống. Lưu Ái Đề nhìn em chồng và Tống Thời Thanh, nhin không được mà cảm thán một tiếng: "Mọi người nhìn xem, chúng ta không trông giống như người một nhà hay sao? Phải nói, có lúc tôi thấy thanh niên trí thức Tống và em chồng đứng cùng nhau, hai người họ thực sự nhìn giống như một cặp vợ chồng vậy đó!"

Lưu Ái Đề từ trước đến nay không bao giờ khéo miệng khi nói chuyện, cô ta chỉ nói bất cứ điều gì mà cô ta nghĩ đến.

Lời này vừa được nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn người sửng sốt, mỗi người đều có sắc mặt khác nhau.

Khương Tuệ Tuệ đang cúi đầu mở hộp cơm trưa bằng nhôm của mình, khi cô nghe thấy những lời của Lưu Ái Đề, khóe miệng không nhịn được mà hơi nhếch lên, thầm khen ngợi Lưu Ái Đề, chị dâu thứ ba của cô cũng rất là tinh mắt.

Khương Vệ Quốc không biết nghĩ gì nhưng cũng không nói ra, nhưng Lý Tú Cẩm thì không vui lắm. Bởi vì ngay từ đầu cô ấy đã không tán thành việc Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh ở bên nhau.

Mặc dù gần đây Tống Thời Thanh đã càng ngày càng thân thiết hơn với gia đình bọn họ, nhưng cô ấy lại không thể nói cái gì, dù sao thì Tống Thời Thanh cũng đã thực sự giúp đỡ gia đình bọn họ rất nhiều.

Cô ấy cũng không phải là người không biết trả ơn, cho nên cô ấy không phản đối việc nhà bọn họ trả ơn cho nhà họ Tống.

Chương 353: Chương 353

Nhưng về việc để em chồng hẹn hò với Tống Thời Thanh, nếu có người đề nghị giới thiệu Tống Thời Thanh với em chồng, cô ấy có thể sẽ là người phản đối đầu tiên.

Cô ấy đang nghĩ về tương lai cho người đàn ông của mình và lợi ích của em chồng, dù sao thì kết hôn với một đứa trẻ là con của kẻ phản loạn thì cũng không phải là chuyện đùa.

Mặc dù hiện tại nhà họ Khương không có ai theo con đường làm quan, tương lai Khương Vệ Quốc có thể làm cán bộ đại đội hay không thì chưa nói, nhưng sau khi em chồng kết hôn với Tống Thời Khanh, còn con cái của bọn họ thì sao? Sau này con cái đi học cũng bị người khác gọi là con của kẻ phản loạn hay sao?

Nếu những người khác không suy nghĩ về vấn đề này một cách cẩn thận thì cô ấy phải suy nghĩ về nó.

Đặc biệt là khi Lưu Ái Đệ nói câu nói đùa này, cô ấy thấy rằng Khương Tuệ Tuệ dường như không có ý phản đối, trong lòng cô ấy đột nhiên có chút lộ bộ. Từ trước đến nay em chồng luôn là một người khéo ăn khéo nói, nếu cô không có ý đó với Tống Thời Thanh, khi Lưu Ái Đệ nói ra một câu như vậy, cô nhất định sẽ phải phản bác lại.

Nhưng giờ phút này, căn bản là cô không có chút ý tứ phản bác, đây không phải là cam chịu hay sao?

Trước đây cô ấy chỉ đoán rằng có thể Tống Thời Thanh thích em chồng mình, nhưng không ngờ hiện tại em chồng mình cũng lại có

tình cảm với Tống Thời Thanh, Lý Tú Cầm thực sự có chút lo lắng.

Cô ấy nhanh chóng mở bát mì hầm với da heo do Khương Tuệ Tuệ mang đến, mùi thơm ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Cô ấy cười nói: "Ái Đệ, cô xem cô này, bình thường nói chuyện không chú ý cũng không sao, hôm nay sao lại lấy cả chuyện của em chồng ra để nói đùa sao? Lời này của cô nếu để người khác nghe thấy, vạn nhất lại hiểu lầm thì như vậy sẽ không tốt chút nào, không phải em chồng đã nói từ trước đến nay không có thích ai hay sao, cô cũng đừng nói nhảm, lát nữa em chồng sẽ thấy không vui đấy."

Nói xong, lại cười với Tống Thời Thanh: "Còn có thanh niên trí thức Tống, thanh niên trí thức Tống lớn lên là một người đàn ông rất đẹp trai, lại còn làm việc nhanh nhẹn. Tôi nghe nói trong đại đội của chúng ta có rất nhiều nữ thanh niên trí thức thích thanh niên trí thức Tống, thanh niên trí thức Tống, cậu nói xem có đúng hay không?"

Khi Lý Tú Cầm nói chuyện, mặc dù Tống Thời Thanh đang ăn, nhưng anh cũng không bỏ sót một từ nào của Lý Tú Cầm.

Anh thoải mái hào phóng trả lời: "Chị dâu, đây là lần đầu tiên tôi nghe có người nói như vậy, muốn hỏi cũng không biết, bình thường tôi không thích nói chuyện với người ta, đến bây giờ tôi có thể nhận mặt hết mấy người thanh niên trí thức đó là tốt rồi. Vì điều này, đại đội trưởng thậm chí đã tổ chức một cuộc họp giáo dục cho tôi, nói rằng sau này tôi không thể làm như vậy nữa."

"Cách đây một thời gian, tôi làm việc với Khương Tuệ Tuệ và đã thông qua nền giáo dục yên tâm của cô ấy, tôi cũng nhận ra những vấn đề của bản thân, tôi nhất định sẽ sửa sai trong tương lai và làm quen với mọi người càng sớm càng tốt."

"Rốt cuộc thì tất cả chúng ta cũng đều là đồng chí làm cách mạng, nếu không thể quen biết ai thì làm sao có thể quen biết đồng chí làm cách mạng được?"

Cố Diệp Phi

Anh mới nói mấy câu mà đã thể hiện được cho mọi người biết rằng những gì Lý Tú Cầm nói về việc nhiều nữ thanh niên trí thức thích anh là hoàn toàn không đúng hoặc là điều mà ngay cả anh cũng không biết.

Từ trước đến nay, Tống Thời Thanh luôn luôn là người thông minh, kể từ lần đó khi anh đánh được trâu rừng và xuống núi, Lý Tú Cầm đột nhiên nói mấy lời đó với Khương Tuệ Tuệ.

Lúc đầu có lẽ anh không tìm hiểu kỹ, nhưng sau khi về nhà và suy nghĩ kỹ lại, anh đoán là có lẽ Lý Tú Cầm cố ý nói cho anh nghe.

Chương 354: Chương 354

Về lý do là gì, anh cũng hiểu và hoàn toàn có thể hiểu được. Đó là lý do tại sao anh nói với Khương Tuệ Tuệ không được nói với gia đình cô về mối quan hệ của bọn họ cho đến khi gia đình anh được sửa lại án sai.

Anh không muốn khi Khương Tuệ Tuệ vui vẻ nói với gia đình cô thì những gì cô nhận được không phải là sự chúc phúc mà là sự phản đối sau khi cô yêu anh.

Anh không muốn Tuệ Tuệ lại cảm thấy áp lực và buồn bã khi ở bên anh.

Anh sẽ chịu hết mọi áp lực, và anh sẽ chú ý đến vấn đề sửa lại án sai. Sau khi sửa lại án sai xong, anh sẽ mang theo sính lễ đến nhà họ Khương, nói với mọi người trong nhà họ Khương rằng anh thích Khương Tuệ Tuệ và thỉnh cầu bọn họ gả Tuệ Tuệ cho anh.

Khương Tuệ Tuệ cầm một chiếc đũa lên rồi ăn bún, nhưng cô thực sự đang cố gắng nhịn cười trong lòng, khi không ai chú ý đến, cô đã nhanh chóng cho Tống Thời Thanh một cái 'nháy mắt'.

Như thế muốn nói, không hổ danh là anh.

Sau khi nghe Lý Tú Cầm nói như vậy, Lưu Ái Độ cảm thấy có chút ngượng ngùng xấu hổ, vội vàng nói: "Đúng đúng đúng, là tôi nói sai."

Đúng lúc này, trong đám người có chút xôn xao, hóa ra là đại đội trưởng đã trở về. Kể từ sau vụ tai nạn của Khương Thúc Thúc, đại

đội trưởng đã đi theo và bận rộn cho đến tận bây giờ mới trở về.

Không thể tránh khỏi, một số người muốn hỏi thăm để biết Khương Thúy Thúy như thế nào, thấy đại đội trưởng đã trở lại, vội vàng hỏi: "Đại đội trưởng, có phải ông vừa từ trung tâm y tế về đúng không? Khương Thúy Thúy như thế nào rồi? Có chuyện gì không?"

Có người mong đợi Khương Thúy Thúy tốt, nhưng cũng có những người hy vọng rằng Khương Thúy Thúy sẽ không tốt.

Nhưng trong toàn bộ đại đội ở xã Nguyệt Phượng Loan, hầu hết bọn họ đều hy vọng rằng Khương Thúy Thúy sẽ không tốt vì những điều trái đạo đức mà cô ta đã làm. Rốt cuộc thì ai lại đi thích một người nói xấu chị họ của mình để cướp anh rể tương lai của mình chứ?

Cố Diệp Phi

Vào một ngày nắng nóng như vậy, đại đội trưởng chạy tới chạy lui hai lần, bận việc này việc kia, lúc này đã mồ hôi nhễ nhại đầy đầu. Giờ phút này đối mặt với bao nhiêu cặp mắt, ông ấy lấy khăn lau mồ hôi trên trán, cũng không có ý định giấu diếm gì mọi người.

Đại đội trưởng nói: "Đừng nói nữa, đã chặt đứt một ngón tay, đau đến mức ngất đi. Bác sĩ nói may mắn được đưa đến sớm, nếu không sẽ xảy ra chuyện gì thì cũng không ai có thể biết trước được!"

Khi ông ấy nói ra lời này, vốn dĩ mọi người đã không yên tĩnh lại càng thêm ồn ào, mọi người mỗi người một lời bàn tán sôi nổi.

Có người hỏi: "Có thể nối lại được không?"

Lại có người nói: "Các ngón tay đã đứt thì làm sao nối lại được? Mấy người nghĩ giống như quần áo dùng kim chỉ khâu lại với nhau hay sao? Nhất định là không nối được!"

Đại đội trưởng nói: "Đáng lẽ là có thể nối được, nhưng khi Khương Đắc Lợi đưa Khương Thúy Thúy đến phòng khám, ông ấy đã không

mang theo ngón tay bị cắt cụt, nên không có cách nào để nối nó lại trong quá trình phẫu thuật, sau này muốn nối lại cũng không được."

Nói đến đây, ông ấy trịnh trọng nghiêm túc nói: "Chuyện xảy ra hôm nay mọi người đều đã thấy, sau này khi làm việc nhất định phải chú ý hơn. Đừng suy nghĩ lung tung rằng có thể nhắm mắt làm công việc này sau khi thu hoạch lúa mì trong nhiều năm, Khương Thúc Thúc đã từng giành vị trí thứ nhất trong việc cắt lúa mì, bây giờ không phải vẫn xảy ra chuyện hay sao!? Mọi người chú ý cho tôi, nếu có chuyện gì xảy ra nữa, tôi là đại đội trưởng, không những không đi an ủi, ngược lại sẽ báo cáo phê bình người này cầu thả không nghiêm túc!"

"Mọi người có nghe thấy chưa!!!?"

Đại đội trưởng cũng thực sự lo lắng, lúc này Khương Thúc Thúc xảy ra chuyện, chẳng phải sẽ làm chậm quá trình thu hoạch lúa mì của đại đội bọn họ hay sao?

Chương 355: Chương 355

Mọi người vội vàng đáp lại: "Nghe thấy rồi! Đại đội trưởng đừng lo lắng, Khương Thúy Thúy đã vô tình cắt vào tay cô ấy vì cô ấy suy nghĩ quá nhiều về việc hôn nhân của cô ấy với Lâm Hồng Bình. Chúng ta không thể nào bắt cần như vậy được."

Có người nói chuyện: "Tôi nghĩ đây là báo ứng của cô ấy, ai bảo cô ấy làm chuyện vô liêm sỉ như vậy..."

"....."

Cố Diệp Phi

Có khá nhiều người nói về việc này, chỉ có người nhà họ Khương nhìn nhau vài lần, cũng không có ai nói về việc của Khương Thúy Thúy.

Nhưng Lưu Ái Đệ nhìn không được mà khinh bỉ một tiếng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Tôi đã nói rồi mà, bây giờ thì thế nào, Khương Thúy Thúy bị vậy là rất xứng đáng!"

Phương Quế Chi nói: "Được rồi, gia đình chúng ta cũng không có quan hệ gì với gia đình bọn họ, nhà bọn họ như thế nào cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta mau ăn cơm đi, không nói đến chuyện nhà bọn họ nữa."

"Mẹ, mẹ nói đúng, nói ra còn bẩn miệng thêm!" Lưu Ái Đệ nói xong lại cho vào trong miệng một miếng cơm to và dùng sức nhai ngấu nghiến.

Khương Tuệ Tuệ cũng nghe thấy những gì đại đội trưởng nói, cô ăn thong dong chậm rãi và nhịn không được mà nhìn thoáng qua đôi tay đang cầm đũa. Thiếu một ngón tay... Chắc chắc, cô rùng mình run lập cập, một cô gái bị mất một ngón tay thật sự là điều khó có thể chấp nhận được...

Tuy nhiên, đối với Khương Thúy Thúy mà nói, tất cả đều là do cô ta tự mình làm.

Khương Thúy Thúy xứng đáng bị như vậy.

Trong bệnh viện.

Trên chiếc giường bệnh màu trắng, Khương Thúy Thúy chậm rãi từ từ mở mắt. Tay đau đến mức nhần mặt, cô ta nhớ rõ bản thân vừa cắt lúa mì vừa chú ý đến động tác của Khương Tuệ Tuệ, chờ mong Khương Tuệ Tuệ sẽ dùng liềm cắt lúa mì, sau đó sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng không biết như thế nào mà vẫn không thấy Khương Tuệ Tuệ xảy ra chuyện gì, còn liềm liềm trong tay cô ta lại xảy ra chuyện, cán và mũi d.a.o đột nhiên tách ra, cắt đứt ngón tay của cô ta. Cô ta chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, đổ rất nhiều m.á.u và ngón tay của cô ta rơi vào đồng lúa mì...

Đúng rồi, ngón tay của cô ta đang ở đâu??

Nghĩ đến đây, Khương Thúy Thúy vội vàng đưa tay ra, cố gắng tìm xem ngón tay của cô ta có còn ở đó hay không. Tuy nhiên, khi cô ta nhìn thấy một ngón tay bị mất trên bàn tay băng bó của mình, sắc mặt của cô ta trở nên tái nhợt.

Ngón tay của cô ta thực sự đã không còn nữa...

Cơ thể Khương Thúy Thúy bắt đầu run rẩy, cô ta đột nhiên hét lên điên cuồng: "Ngón tay của tôi, ngón tay của tôi đâu!!!?"

Khương Đắc Lợi vừa mới trả tiền viện phí và quay lại, khi tai nạn của Khương Thúy Thúy xảy ra, trên người ông ta hoàn toàn không có tiền, trong khi Khương Thúy Thúy vẫn còn hôn mê, ông ta đã về nhà để lấy tiền.

Trên thực tế, lực lượng lao động của nhà bọn họ chỉ có ông ta, Trương Cúc Hoa và Khương Thúy Thúy, Khương Dực Tiến từ nhỏ đã lười biếng, hẳn ta thường làm việc câu cá ba và hai ngày phơi lưới, điểm công việc hẳn ta kiếm được không đủ cho chi phí của hẳn ta.

Bây giờ Trương Cúc Hoa lại bị chó cắn, không biết còn nằm trên giường bao lâu nữa, hôm nay Khương Thúy Thúy lại bị cắt gãy một ngón tay nữa...

Nếu trước đó bọn họ không có xích mích với nhà Khương Đắc Thăng thì gia đình bọn họ vẫn có thể nhận được hơn mười đồng một tháng, mỗi tháng được lấy hơn mười đồng tiền lương mà bây giờ lại không có gì, những ngày sau này không biết phải làm sao!

Trong lòng Khương Đắc Lợi rất lo lắng!

Mới vừa bước tới cửa phòng bệnh, Khương Đắc Lợi đã nghe thấy tiếng khóc điên cuồng của Khương Thúy Thúy, vội mở cửa bước vào, nhìn thấy đầu tóc Khương Thúy Thúy bù xù, sắc mặt tái nhợt như ma, nhìn thấy Khương Đắc Lợi thì vừa khóc vừa gào lên: "Cha ơi! Ngón tay của con không có, ngón tay của con không có!"

Chương 356: Chương 356

Cô ta kêu thảm một tiếng, đột nhiên như nhớ tới cái gì, trong mắt lộ ra vẻ muốn ăn thịt người, cô ta lẩm bẩm nói: "Là Khương Tuệ Tuệ, nhất định là do Khương Tuệ Tuệ hại con, là cô ta đã đổi lưỡi liềm, nhất định là cô ta... con phải đi tìm cô ta để hỏi cho rõ ràng, con muốn đi..."

Lời nói của cô ta còn chưa nói xong, một y tá mặc áo khoác trắng đi tới cửa, thấy cô ta hành động điên điên khùng khùng, cô ấy vội vàng ngăn lại: "Cô đang làm gì vậy hả?! Trên tay cô còn đang truyền nước muối, cô không muốn cái mạng này nữa hay sao? Phải rất vất vả mới làm cho vết thương ngừng chảy máu được, nếu còn động đây thì đến lúc đó vết thương sẽ bị nhiễm trùng, không phải chỉ là chuyện mất một ngón tay thôi đâu!"

Khương Thúy Thúy đã thành thật hơn rất nhiều sau khi bị y tá mắng. Có lẽ là do sợ hãi mà nước mắt cô ta không ngừng tuôn rơi, nhìn Khương Đặc Lợi, cô ta vừa khóc vừa nói: "Cha... Con phải làm sao đây... Con đau quá... Con hận..."

Cố Diệp Phi

Trong khi nói chuyện, cô ta lại nói thêm: "Cha, cha có thể đi gọi anh Hồng Bình được không? Con muốn gặp anh ấy, tại sao cha không gọi anh Hồng Bình tới đây?"

Khương Đặc Lợi bất đắc dĩ mà nhìn Khương Thúy Thúy ở trước mặt, ông ta thậm chí còn cảm thấy thần kinh của Khương Thúy Thúy có chút hỏng rồi, bởi vì vẻ mặt hiện tại của cô ta thực sự rất khủng bố

và đáng sợ, nhìn qua thì cô ta rất dọa người khác, ánh mắt đờ đẫn đại ra, vẻ mặt rất hung dữ.

Nhưng dù sao cũng là con gái ruột của ông ta, lại xảy ra chuyện như này, lúc này nếu cô ta muốn gặp Lâm Hồng Bình, một người cha như ông ta sao có thể không đi gọi người được?

Hơn nữa, Lâm Hồng Bình trước đây đã nói rằng hắn ta muốn cưới con gái ông ta, nhưng bây giờ hắn ta lại đổi ý. Hắn ta cho rằng nhà bọn họ giống như trò đùa hay sao? Dễ bắt nạt đến vậy sao? Dù cho có chuyện gì xảy ra thì hôm nay Lâm Hồng Bình cũng phải đến.

Khương Đắc Lợi thuyết phục: "Được, được, được, Thúy Thúy, con đợi cha ở đây, cha sẽ nhanh chóng đi gọi Hồng Bình đến đây."

.....

Khoảng nửa giờ trôi qua, Khương Đắc Lợi đã trở lại.

Khi Khương Thúy Thúy nghe thấy động tĩnh, cô ta lập tức nhìn về phía cửa với vẻ mặt chờ đợi từ lâu ở cửa. Tuy nhiên, cô ta lại không thấy Lâm Hồng Bình đâu.

Nụ cười trên mặt cô ta đọng lại nơi khóe miệng, cô ta hỏi: "Cha, anh Hồng Bình đâu? Sao anh Hồng Bình không đến đây với cha? Anh ấy không đồng ý đến thăm con hay sao? Con như thế này rồi mà anh ấy còn không muốn gặp con hay sao..."

Vừa nói, cô ta vừa hung hăng lắc đầu thật mạnh: "Không, không, không, không thể nào, anh Hồng Bình đã nói sẽ yêu con mãi mãi... Anh ấy không thể không đến gặp con... Anh ấy nói sẽ cưới con và đưa con đi theo quân... Ô ô ô anh ấy sẽ không thể không đến gặp con..."

Khương Đắc Lợi thở dài một hơi, nghĩ về những gì Triệu Anh Lai đã nói với ông ta, ông ta chỉ có thể nói một cách oán hận: "Thúy Thúy, con cũng đừng tự dối lòng mình nữa. Lâm Hồng Bình đó không phải

là thứ gì tốt cả. Cha vừa đi tìm cậu ta, nghe mẹ cậu ta Triệu Anh Lai nói, tối hôm qua cậu ta đã thu dọn hành lý rời đi rồi, chính là trở về quân đội!"

"Trở về quân đội sao? Chẳng lẽ là quân đội bảo anh ấy trở về hay sao? Nếu anh Hồng Bình làm xong việc sẽ quay lại đón con có đúng không? Đúng vậy, nhất định là như vậy..."

Khương Thúy Thúy nhìn Khương Đặc Lợi một cách dờ dẩn, bản thân vừa nói vừa tự gật đầu, như thể những lời này đều là nói cho chính bản thân cô ta nghe.

Thực ra là đang tự lừa dối chính mình.

Khương Đặc Lợi tức giận nói: "Tại sao lại đón con? Cậu ta quay lại bộ đội tối hôm qua chính là bởi vì không muốn kết hôn với con, bản thân con tại sao lại không hiểu rõ!?"

Chương 357: Chương 357

Lâm Hồng Bình c.h.ế.t tiết đó thực sự không phải là người gì tốt, con cũng đừng tự lừa mình dối người nữa, Lâm Hồng Bình, cậu ta không cần con nữa!"

Khương Thúy Thúy điên cuồng lắc đầu, lớn tiếng gào khóc nói: "Không thể nào, anh Hồng Bình không thể không cần con, không thể, anh ấy nhất định sẽ kết hôn với con...."

Dưới sự giúp đỡ của thuốc điều hòa không khí, Khương Tuệ Tuệ thực sự cảm thấy rằng cô có thể chấp nhận việc thu hoạch lúa mì, mấy ngày nay cô đã quen việc nên làm việc càng lúc càng nhanh hơn, ngày hôm qua Lưu Ái Đề còn khen ngợi cô nữa.

Điều duy nhất khiến Khương Tuệ Tuệ không hài lòng trong thời kỳ thu hoạch là mặc dù cô có thể nhìn thấy Tống Thời Thanh mỗi ngày, nhưng hai người bọn họ có rất ít thời gian để ở cùng với nhau, ngay cả khi mỗi lần bọn họ ở bên nhau, xung quanh họ cũng có rất nhiều người.

Hôm nay, Khương Tuệ Tuệ làm việc xong muộn hơn mọi người trong gia đình nhà họ Khương, cô đi theo Tống Thời Thanh ở lại ruộng lúa mì một lúc và phân loại lúa mì, Tống Thời Thanh đã hẹn cô, sau khi ăn cơm bữa tối, cả hai người sẽ cùng nhau đi xem sao.

Hai người đã lâu không ở riêng với nhau, Khương Tuệ Tuệ lập tức đồng ý, thậm chí bắt đầu từ lúc tạm biệt với Tống Thời Thanh, cô đã rất mong chờ được ngắm sao.

Nhưng mà, khi cô đến gần cửa nhà, cô đã nhìn thấy Khương Thúy Thúy dưới gốc cây lớn trước nhà.

Khương Thúy Thúy đã biến mất vài ngày kể từ khi cô ta tự chặt vào một ngón tay vào ngày hôm đó.

Mặc dù cô ta điên điên khùng khùng nói trước mặt Khương Đắc Lợi rằng Khương Tuệ Tuệ là nguyên nhân khiến cô ta bị như vậy, nhưng Khương Đắc Lợi thứ nhất là không có bằng chứng, thứ hai là ông ta phát hiện ra rằng trạng thái tinh thần hiện tại của Khương Thúy Thúy rất có vấn đề.

Đôi khi cô ta sẽ lảm bảm nói chuyện một mình, như thể tưởng tượng rằng Lâm Hồng Bình xuất hiện trước mặt cô ta và sẽ nói vào không trung, hết lần này đến lần khác hét lên 'anh Hồng Bình'.

Cố Diệp Phi

Bà Khương cảm thấy cô ta giống như bị trúng tà, Khương Đắc Lợi thậm chí còn bí mật mời một người từng là bà đồng từ đại đội thứ hai đến để trừ tà cho Khương Thúy Thúy, nhưng cuối cùng cũng chẳng có ích gì.

Có một lần Khương Thúy Thúy thậm chí còn chạy đến cửa nhà họ Lâm vào nửa đêm, gọi tên Lâm Hồng Bình liên tục.

Tin tức Khương Thúy Thúy phát điên dần dần được truyền ra từ trong đại đội, nhưng có đôi khi Khương Thúy Thúy cũng rất bình thường, không khác thường ngày là bao, cho nên tin tức này cũng không có được mọi người khẳng định.

Ví dụ, tại thời điểm này, theo quan điểm của Khương Tuệ Tuệ, trạng thái tinh thần của Khương Thúy Thúy tương đối bình thường, ngoại trừ việc cô ta có vẻ ngoài phờ phạc đi nhiều.

Tất nhiên, bất kể Khương Thúy Thúy là bình thường hay không bình thường thì đều sẽ có không ít sự căm ghét đối với Khương Tuệ Tuệ.

.....

Nhưng hôm nay, Khương Thúy Thúy hiếm khi không lộ ra vẻ muốn ăn thịt Khương Tuệ Tuệ khi cô ta nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, cô ta cũng không mắng mỏ chửi ầm lên với cô, mà cô ta chỉ đứng đó với khuôn mặt lạnh lùng.

Khương Tuệ Tuệ nhướng nhướng mày và hỏi: "Cô có điều gì muốn nói với tôi không? Nếu không có vậy thì tôi sẽ vào nhà ăn cơm trước."

"Ừừừ." Khương Thúy Thúy gọi cô lại hỏi: "Tôi hỏi cô, có phải cô đã sớm phát hiện ra chiếc liềm đó không thích hợp, cho nên cô mới cố ý đổi nó có đúng không?"

"Hả? Cô nói cái gì? Chiếc liềm nào? Chiếc liềm tôi dùng không phải là do cô phát cho tôi hay sao? Sao lại có chỗ không thích hợp? Ai đã đổi hay sao? Tôi không hiểu."

Khương Tuệ Tuệ sẽ không ngu ngốc đến mức thừa nhận điều đó trước mặt Khương Thúy Thúy, làm sao cô có thể biết rằng Khương Thúy Thúy đột nhiên đề cập đến điều này với cô, có phải là đào hố và chờ cô nhảy vào hay không, cho nên tất nhiên là cô phải giả ngu.

Chương 358: Chương 358

Hơn nữa suy cho cùng, Khương Thúy Thúy cũng là tự mình gánh lấy hậu quả.

Nếu Khương Thúy Thúy không có ý định hại cô, cô ta sẽ không mất một ngón tay. Khương Tuệ Tuệ không phải là loại người thích nhận hết trách nhiệm về mình rồi cảm thấy mọi thứ đều là lỗi của bản thân, cô cho rằng loại người đó chỉ đơn giản là không có việc gì làm nên đi tội chịu mà thôi.

Về vấn đề của Khương Thúy Thúy, Khương Tuệ Tuệ có thể nói rõ ràng rằng vấn đề này không liên quan gì đến cô. Có người sẽ hỏi, cô rõ ràng đã đoán được cái lưỡi liềm kia có vấn đề, vì sao cô không đem vút cái lưỡi liềm kia đi mà lại đổi lấy cái của Khương Thúy Thúy, không phải là cô cố ý hay sao? Cô không phải là người gián tiếp gây ra kết quả này à?

Cố Diệp Phi

Ồ, một người như vậy thường sẽ được Khương Tuệ Tuệ gọi là 'thánh mẫu bạch liên hoa'.

Có nhân thì phải có quả, bất kể cô, Khương Tuệ Tuệ, có phải là người gián tiếp gây ra sự việc này hay không, bởi vì nhân là Khương Thúy Thúy, và Khương Thúy Thúy đã tự mình gieo nhân quả xấu này. Nói đến cùng, chỉ có bốn chữ, 'tự làm tự chịu'.

Khương Thúy Thúy nhìn khuôn mặt "ngây thơ vô tri" của Khương Tuệ Tuệ, thế nhưng thay vì chửi rửa, cô ta đã cười một tiếng. Cô ta giơ bàn tay bị mất một ngón tay lên, đưa cho Khương Tuệ Tuệ xem:

"Cô nhìn xem, đây là bàn tay bị đứt một ngón tay. Tuy nhiên, cô không thừa nhận cũng được, có thừa nhận thì cũng không sao, cô nghĩ đó là báo ứng cũng không nhằm nhò gì, dù sao thì tôi cũng không thể so sánh với cô, mọi việc cũng đã xảy ra rồi."

Cô ta nói, đôi mắt dán chặt chăm chăm vào khuôn mặt sáng sủa và quyến rũ của Khương Tuệ Tuệ.

Ngay khi Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng khoảnh khắc tiếp theo Khương Thúy Thúy có thể lấy chiếc kéo mà cô ta đã chuẩn bị sẵn, hoặc thứ gì đó khác, tiến tới trực tiếp cào mặt cô vài cái, nhân cơ hội hủy hoại khuôn mặt của cô và trả thù cô.

Khương Thúy Thúy lại cười.

Cô ta thu tay lại, nghiêng rằng nói: "Chị họ, không được, bây giờ có lẽ không nên gọi cô là chị họ, dù sao cha tôi và cha cô cũng không phải anh em, nhưng tôi vẫn muốn gọi cô như vậy, chị họ, cô có biết tại sao tôi không thích cô không? Bởi vì tôi ghen tị với cô. Từ nhỏ cô đã hơn tôi, vậy thì cũng không sao..."

"Cô là đứa con gái được cưng chiều nhất nhà, nhà mấy người có gì tốt đều dành cho cô, tôi mới mấy tuổi đã phải phụ gia đình cơm nước giặt quần áo, cô thì cái gì cũng không cần làm, thím cả còn hận không thể nhai cơm đứt vào miệng cho cô, cô còn có anh trai, chị gái cưng chiều cô, tôi thì không có cái gì..."

"Vậy thì cũng quên đi, cô đã nhận được nhiều chỗ tốt như vậy rồi mà tại sao đến việc đính hôn với anh Hồng Bình cũng lại là cô? Tôi vẫn luôn không hiểu tại sao ông nội lại luôn thiên vị như vậy, tại sao lại luôn không cho nhà chúng tôi mà luôn cho nhà cô... Tôi không quan tâm đến bất cứ điều gì khác, nhưng cô không thể cướp đi anh Hồng Bình, tôi đã thích anh ấy từ rất lâu rồi...."

"Cô có biết tôi bắt đầu thích anh ấy từ khi nào không? Tôi thích anh ấy từ khi anh ấy chưa nhập ngũ. Năm đó trời mưa rất nhiều, đường

chúng tôi đến trường đầy nước mưa, suýt chút nữa đã biến thành ao cá, nước ngập đến đầu gối....”

“Anh Hồng Bình so với chúng tôi thì hơn hai tuổi, lúc đó anh ấy đã nghỉ học, nhưng vì cô, anh ấy đã đợi riêng chúng ta ở đầu làng, nói rằng anh ấy sẽ đưa chúng ta đến trường, chỉ để cõng cô trên lưng, sợ khi chúng ta đi thì cô sẽ bị ướt giày và ướt quần rồi bị cảm.”

"Anh Hồng Bình bắt đầu cõng tôi qua sau khi đã cõng cô xong. Tôi biết anh ấy cõng tôi hoàn toàn là vì cô. Trong mắt anh ấy, tôi chỉ là em họ của cô, em vợ tương lai của anh ấy.

Chương 359: Chương 359

Đến bây giờ tôi vẫn nhớ anh ấy đã nói với tôi những lời đó, anh ấy nói: "Thúy Thúy, em ôm chặt lấy anh, cẩn thận đừng ngã xuống. Em nói với chị em một tiếng, đến buổi tối anh vẫn ở đây chờ hai người, sẽ lại công hai người đi qua."

"Cô căn bản là không có yêu anh ấy như tôi, một năm cô viết cho anh ấy được mấy bức thư, mỗi ngày ở nhà cô chỉ biết ăn mặc trang điểm, anh Hồng Bình không có ở đây thì cô ăn mặc trang điểm cho ai xem? Tôi cảm thấy cô lớn lên như một con hồ ly tinh vậy, bây giờ vẫn thế."

Cố Diệp Phi

"Tôi viết hai đến ba lá thư cho anh Hồng Bình mỗi tháng. Mặc dù đôi khi anh ấy có thể không trả lời, chỉ là anh ấy lại trả lời khi tôi viết về cô trong thư. Nhưng không có gì, miễn là anh ấy có thể viết thư trả lời lại cho tôi thì tôi đã rất vui rồi... Tôi không muốn vứt bỏ những bức thư mà anh ấy viết lại cho tôi, tôi phải giấu chúng đến hết đời..."

"Cô có biết tại sao tôi lại muốn vu oan cho cô và người đàn ông khác không trong sạch hay không? Kỳ thực tôi cũng không hoàn toàn là vu oan cho cô, ngày đó tôi đã thấy cô nói chuyện với Đàm Thiên Vĩ, cô còn cười như vậy, cô dám nói là trong lòng cô không nghĩ đến gì hay sao?" Giọng điệu của Khương Thúy Thúy trở nên lạnh lùng khi cô ta nói về điều này.

Sau khi nghe những lời của Khương Thúy Thúy, Khương Tuệ Tuệ đột nhiên nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó trong đầu.

Lúc đó, nguyên chủ sở dĩ nói chuyện và cười với Đàm Thiên Vĩ, là bởi vì bọn họ đang nói về bộ phim hai ngày trước bọn họ xem ở đại đội. Nguyên chủ bị cảm, tiêu chảy vào ngày chiếu phim, sau đó không xem được một đoạn, vừa vặn Đàm Thiên Vĩ đang cùng người khác thảo luận về bộ phim, nguyên chủ cúi người nghe vài câu.

Khi Đàm Thiên Vĩ đề cập đến kết thúc có hậu, nguyên chủ đã cười, nó thực sự không giống như những gì Khương Thúy Thúy đã nói.

Khương Thúy Thúy tiếp tục nói: "Vì vậy tôi mới nghĩ, nếu tôi nói với anh Hồng Bình rằng cô đang hẹn hò với người đàn ông khác, anh ấy nhất định sẽ không vui, và sau đó anh ấy sẽ không thích cô nữa, anh ấy sẽ thích tôi..."

"Sau đó, nó thực sự đã xảy ra đúng như những gì tôi nghĩ, sau khi anh Hồng Bình biết chuyện của cô, anh ấy đã viết cho tôi rất nhiều lá thư và liên tục hỏi tôi tại sao, không lẽ là do anh ấy không đủ tốt hay sao? Anh ấy yêu cô chưa đủ hay sao? Tôi nói với anh ấy rằng anh ấy rất tốt, anh ấy là người đàn ông tốt nhất trên thế giới này, tôi đã nói với anh ấy rằng tôi ngưỡng mộ anh ấy như thế nào..."

"Khụ khụ, nếu cô chỉ muốn nói với tôi những chuyện này, tôi nghĩ cô có thể dừng lại được rồi. Tôi không có hứng thú lắm với những chuyện này. Thật ra, tôi đã ép bản thân nghe một lúc để quan tâm đến cảm xúc của cô, nhưng bây giờ tôi thực sự không thể nghe được nữa, vì vậy tôi đi trước, cô muốn làm gì thì làm."

Khương Tuệ Tuệ nhìn Khương Thúy Thúy, người càng nói càng si ngốc, đôi mắt cô ta ngày càng trở nên kỳ lạ, cô không thể chịu được khi tiếp tục nghe.

Cô đã biết kết quả của vấn đề, và cô không quan tâm đến những gì đã xảy ra.

Mặc kệ chuyện gì đã xảy ra giữa Khương Thúy Thúy và Lâm Hồng Bình, hay cô ta yêu Lâm Hồng Bình nhiều như thế nào, điều đó cũng không liên quan gì đến cô.

Khương Tuệ Tuệ nhắc chân định rời đi, nhưng lại nghe Khương Thúy Thúy tiếp tục nói: "Anh Hồng Bình đã trở lại quân đội. Mặc dù anh ấy không cưới tôi, nhưng anh ấy cũng sẽ không cưới cô. Nhưng mà, tôi nghĩ cuối cùng thì anh ấy vẫn sẽ cưới tôi, vì tôi dự định đi bộ đội để tìm anh ấy, hiện tại anh ấy không yêu tôi cũng không sao, tôi sẽ đợi đến một ngày nào đó anh ấy yêu tôi."

Chương 360: Chương 360

Khương Tuệ Tuệ quay đầu lại và gật gật đầu: "Chà, chúc phúc cho hai người."

Sau đó, cô nhìn thấy Khương Thúy Thúy nhắc bàn tay bị mất một ngón tay lên, cô ta vẫy vẫy tay với cô: "Tạm biệt."

Vào lúc này, Khương Tuệ Tuệ không bao giờ nghĩ rằng đây sẽ là lần cuối cùng cô nhìn thấy Khương Thúy Thúy.

Nhà họ Khương đã làm xong đồ ăn.

Hiện tại là thời gian gặt gắp, không còn là thời điểm thu hoạch như tiết Mang chủng trước nữa, công việc khi đó cũng không mệt mỏi như bây giờ, đặc biệt là từ khi Khương Tuệ Tuệ có thể ở cùng nhóm với Tống Thời Thanh, công việc cũng không nhiều mà tương đối dễ dàng. Hàng ngày sau giờ làm, cô có thể một mình nhận lo cơm nước hàng ngày.

Nhưng bây giờ thì khác, để không kéo chân sau của Lưu Ái Đệ, Lưu Ái Đệ phải giúp cô làm việc, cô đã làm việc chăm chỉ hơn khi thu hoạch lúa mì vào ban ngày và cô sẽ mệt mỏi sau khi làm việc, Phương Quế Chi không thể để Khương Tuệ Tuệ lại đi nấu cơm nữa.

Vì vậy, những người phụ nữ trong gia đình lần lượt thay phiên nhau, một người hai ngày.

Hôm nay đến phiên Phương Quế Chi nấu ăn, mặc dù Phương Quế Chi nấu không ngon bằng Khương Tuệ Tuệ, nhưng cũng không tệ lắm, tùy tiện ăn cũng được.

Sau khi bữa ăn được chuẩn bị xong, Phương Quế Chi thấy Khương Tuệ Tuệ vẫn chưa quay lại, vì vậy bà ấy đã bảo Lưu Ái Đề đi tìm Khương Tuệ Tuệ: "Con dâu ba, tại sao bây giờ Tuệ Tuệ vẫn chưa quay lại? Bữa tối của nhà cũng chuẩn bị xong rồi, nếu không thì con hãy đi ra ngoài xem con bé đã quay về chưa, nếu không có ai thì quay lại bảo với mẹ, mẹ sẽ qua nhà họ Tống hỏi một chút."

Lưu Ái Đề không đợi Phương Quế Chi nói, cô ta đã nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế và đồng ý nói: "Mẹ, con hiểu rồi, vậy con sẽ đi xem em chồng ngay bây giờ."

Nói xong lời này, Lưu Ái Đề đi ra từ trong nhà chính, đi đến cổng sân, vừa mới định bước ra khỏi ngưỡng cửa, cô ta đã thấy Khương Tuệ Tuệ đứng sẵn ở cổng.

Khương Tuệ Tuệ một bên vừa cởi ống tay áo một bên vừa thu dọn những hạt lúa mì dính trên tay áo, những hạt lúa mì này dính vào quần áo và bị mang về nhà cũng không có gì là lạ.

Cố Diệp Phi

Nghe nói trước kia có người lợi dụng việc này, không có việc gì mà chích thêm lúa mì trên người, về nhà nhặt từng cái một, nửa tháng sau, có thể tiết kiệm được hơn một cân lúa mì!

Nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, Lưu Ái Đề vội vàng gọi: "Em chồng, cô đã về rồi sao? Mẹ nấu cơm nước xong rồi, mau nhanh đi rửa tay ăn cơm đi."

"Được, chị dâu ba, tôi đã biết rồi." Khương Tuệ Tuệ cười cười.

Lưu Ái Đề với đôi mắt sắc bén nhận thấy rằng hình bóng ở đằng xa dường như là Khương Thúy Thúy. Sắc mặt cô ta lập tức thay đổi, ngay cả giọng điệu cũng khác: "Người đó không phải là Khương Thúy Thúy hay sao? Em chồng, Khương Thúy Thúy vừa mới tới tìm cô à? Cô ta nói với cô cái gì? Có phải lại đến đây tìm cô để nói mấy chuyện vớ vẩn hay không? Em chồng, cô cũng đừng để ý đến cô ta,

cô cũng không biết, hiện tại rất nhiều người trong đại đội của chúng ta đang nói về cô ta..."

Lưu Ái Đề vừa nói vừa lấy ngón tay chọc chọc vào đầu mình: "Nói rằng ở đây của cô ta không bình thường, ngu ngốc, thậm chí là điên rồi, cô biết không? Nếu sau này cô ta lại đến gặp cô, chỉ cần nói với tôi, tôi sẽ đi thu thập cô ta."

"Có lẽ là không, cô ta nói rằng cô ta sẽ đến quân đội để tìm Lâm Hồng Bình." Khương Tuệ Tuệ nhún vai và nói.

"Đi quân đội tìm Lâm Hồng Bình sao? Quân đội của Lâm Hồng Bình cách chúng ta rất xa, cô ta có thể tìm được sao? Đừng nghe cô ta nói bậy..." Lưu Ái Đề bĩu môi, lộ ra vẻ không tin.

Khương Tuệ Tuệ cũng bĩu môi, không nghĩ muốn tiếp tục nói về vấn đề này, sờ sờ vào cái bụng đã đói của cô, nói: "Đừng nói về cái này nữa, không phải chị đã nói rằng mẹ đã chuẩn bị thức ăn xong rồi hay sao?"

Chương 361: Chương 361

Chúng ta nhanh đi ăn cơm đi, tôi đói lắm rồi."

"Được, được, được, chúng ta nhanh đi ăn cơm đi, đừng nói cô, tôi cũng đói đây này." Lưu Ái Đề nói.

Hai người chị dâu em chồng bước vào gian phòng chính, đồ ăn đã dọn lên hết cả rồi, cả nhà đã ngồi xuống chuẩn bị ăn.

Lý Tú Cầm đưa Nữu Nữu đi rửa tay, sau khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, Nữu Nữu vội vàng chạy đến chỗ Khương Tuệ Tuệ và nói với Lưu Ái Đề đang ngồi bên cạnh Khương Tuệ Tuệ: "Thím ba, Nữu Nữu muốn ngồi cùng với cô nhỏ, thím có thể đổi chỗ với Nữu Nữu được không?"

Vừa nói, Nữu Nữu vừa chớp đôi mắt to đen láy nhìn Lưu Ái Đề, cố gắng bán manh với Lưu Ái Đề bằng sự dễ thương của mình.

Lưu Ái Đề thở dài, lập tức đổi chỗ ngồi với Nữu Nữu, nhưng trong miệng lại không chút buông tha người khác mà nói: "Đứa nhỏ này, dùng bữa sao còn phải chọn chỗ ngồi? Được được được, cháu ngồi đây với cô nhỏ, thím ba ngồi sang bên cạnh."

Nữu Nữu thè lưỡi nhỏ, ngọt ngào nói: "Cám ơn thím ba, thím ba là tuyệt nhất!"

Lời này khiến Lưu Ái Đề được khen đến mức mặt đỏ bừng, đôi mắt cười híp lại.

Ngồi bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, Nữu Nữu nhỏ giọng gọi: "Cô nhỏ..."

Gần đây Khương Tuệ Tuệ bận rộn với việc gặt gắp, Khương Tuệ Tuệ cũng không có nhiều năng lượng để trêu chọc Nữu Nữu, bây giờ nhân lúc Nữu Nữu ngồi bên cạnh cô, nhanh chóng sờ soạng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đó một phen: "Nữu Nữu ngoan của cô nhỏ, nhanh để cho cô nhỏ sờ sờ nào."

Nữu Nữu để Khương Tuệ Tuệ tùy ý xoa nắn, vẻ mặt ngoan ngoãn nói: "Cô nhỏ, hôm nay Nữu Nữu ở trường học có học được một câu thơ, để Nữu Nữu đọc cho cô nhỏ nghe nhé!"

Vừa nói, Nữu Nữu vừa bắt đầu hào hứng ngâm thơ.

Đứa nhỏ có thanh âm trong trẻo như sữa, trong trẻo mà mềm mại, đặc biệt làm người khác yêu thương: "'Nông dân' Đường Lý Thân, cuốc đất ngày... ngày... ngày..."

Tuy rằng cô bé chỉ mới vừa mới nói câu thứ nhất, nhưng cô bé đã không nhớ để đọc tiếp.

Khương Tuệ Tuệ không vội nhắc nhở Nữu Nữu, bởi vì trong tình huống như này đối với trẻ em mà nói, tốt hơn hết là người lớn nên cho đứa trẻ một chút thời gian và không gian trước, để con bé bình tĩnh và suy nghĩ về nó, nói không chừng con bé lại có thể nhớ ra.

Trong trường hợp này, không những không gây tổn thương cho đứa trẻ mà còn giúp đứa trẻ tự tin hơn rất nhiều.

Vì vậy, Khương Tuệ Tuệ kiên nhẫn sờ sờ đầu nhỏ của Nữu Nữu, nói: "Nữu Nữu, cháu đừng có vội, cứ từ từ nghĩ lại xem là ngày gì?"

Cố Diệp Phi

Nhưng không ngờ Lưu Ái Đệ đã trả lời một câu: "Ngày mẹ nó."

Toàn bộ người nhà họ Khương: "....."

Khương Vệ Quân không nói nên lời, dùng khuỷu tay chọc vào eo Lưu Ái Đề: "Em đang nói cái gì trước mặt bọn trẻ vậy?"

Lưu Ái Đề cũng rất ngượng ngùng xấu hổ, cô ta đã quen với việc mắng mỏ khi tranh cãi với người khác, Nữu Nữu cứ nói 'ngày ngày ngày', cô ta vừa nghe thấy thì trong lòng đã cảm thấy sốt ruột, nên mới nhanh miệng không khống chế được đấy chứ. Cô ta nhanh chóng cúi đầu ăn cơm và không nói thêm gì nữa.

Nữu Nữu ngược lại đột nhiên nhớ tới phía sau là như thế nào, nghiêm túc mà nói: "Cô nhỏ, cô nhỏ, cháu nhớ ra rồi, là cà vạt đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày, ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần!"

"Nữu Nữu thật là giỏi quá đi!" Khương Tuệ Tuệ khen ngợi Nữu Nữu.

Nữu Nữu mới có bốn tuổi, còn chưa đến tuổi đi học, sở dĩ cô bé đến trường đi học là vì gần đây thu hoạch lúa mì, trong nhà thật sự không thể phân người ra để chăm sóc cô bé. Khi trồng trọt ở tiết Mang chủng lúc trước, Lý Tú Cẩm vẫn có thể dành thời gian để chăm sóc một chút, nhưng bây giờ cô ấy không có nhiều thời gian nữa.

Cũng may lúc này có trường ở xã phụ giúp chăm sóc các em nhỏ, cũng có thể khiến cha mẹ yên tâm hơn trong công việc.

Chương 362: Chương 362

Rốt cuộc thì vào thời buổi này, mặc dù có ít ô tô, khả năng trẻ em bị tai nạn ô tô hay gì đó là không cao, nhưng nguy hiểm ở khắp mọi nơi.

Chẳng hạn cách đây vài năm, một đứa bé hơn ba tuổi bị rơi xuống hố xém c.h.ế.t đuối vì không có người trông nom...

Lý Tú Cẩm không ngờ Nữu Nữu lại thông minh đến mức chỉ vài ngày sau khi đến trường mà cô bé đã có thể ngâm thơ Đường.

Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi cũng khen ngợi Nữu Nữu, Phương Quế Chi còn nói rằng sau bữa ăn sẽ thưởng cho Nữu Nữu bánh hạch đào để ăn, làm cho Nữu Nữu rất thích thú.

Về phần Khương Tuệ Tuệ, sau khi ăn xong, cô nói với Phương Quế Chi rằng cô sẽ đến nhà của Tạ Phương Hoa một chuyến.

Phương Quế Chi vừa mở tủ lấy bánh hạch đào, vừa hỏi: "Sao con lại đến đó, không phải hôm qua con vừa mới đến đó một chuyến hay sao?"

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ như thể có quỷ, có chút ngượng ngùng xấu hổ thè lưỡi, duỗi tay ra ôm lấy cánh tay của Phương Quế Chi, thân mật làm nũng nói: "Chị Phương Hoa gần đây có rất nhiều người tìm đến để làm quần áo, một người lại nói cho một người, mấy cái thiết kế con làm trước kia không đủ nên đến làm thêm mấy cái nữa để cho mọi người lựa chọn."

Mặc dù đây là nói thật, nhưng thực ra cô đã vẽ xong mấy bản thiết kế cho Tạ Phương Hoa vào ngày hôm qua, và hôm nay cô đi ra ngoài hoàn toàn là để đi gặp Tống Thời Thanh, hai người bọn họ đã lâu không ở riêng với nhau rồi.

"Được, được, được, mẹ cũng không phải là không cho con đi, mẹ sợ con đã làm việc mệt mỏi cả ngày, lại bận thêm việc này việc kia, không phải là sợ con không chịu được hay sao? Vậy con đi rồi quay về sớm hoặc mẹ sẽ đến nhà thợ may Tạ đón con." Phương Quế Chi vừa lấy ra hai miếng bánh hạch đào từ túi giấy trong tủ, vừa nói chuyện, đưa một miếng cho Khương Tuệ Tuệ.

"Đây, Tuệ Tuệ, con cũng ăn một miếng đi."

Khương Tuệ Tuệ cầm lấy bánh hạch đào cắn một miếng, hương vị thơm ngon chậm rãi lan tỏa trong miệng. Như sức nhớ ra điều gì, cô nói: "Mẹ đợi con một chút, con qua bên đó lấy chút đồ."

Sau đó cô chạy đi, không bao lâu sau đã quay trở lại.

Trên tay cô là một xấp tiền nhỏ, tổng cộng có khoảng mười tờ. Khương Tuệ Tuệ nhét tiền vào tay Phương Quế Chi, nói: "Mẹ, số tiền này là do con hợp tác với chị Phương Hoa mấy ngày nay. Ở đây là một trăm nhân dân tệ, mẹ cầm lấy đi."

Phương Quế Chi nhìn thấy sấp tiền này, ánh mắt bà ấy đầy giật mình ngạc nhiên. Thành thật mà nói, mặc dù bà ấy biết Khương Tuệ Tuệ đang hợp tác với Tạ Phương Hoa để làm quần áo, Khương Tuệ Tuệ đã vẽ tranh và Tạ Phương Hoa làm quần áo. Nhưng bà ấy vẫn luôn cho rằng kinh doanh cũng chỉ có như vậy, trước đây một mình Tạ Phương Hoa kiếm cũng không được bao nhiêu, hai người cùng làm không phải sẽ ít hơn hay sao?

Ai biết mới qua chưa được bao lâu, vậy mà con gái đã kiếm được một trăm tệ rồi!

Cố Diệp Phi

Cũng chính từ giờ phút này, Phương Quế Chi đột nhiên cảm thấy con gái Tuệ Tuệ của mình thực sự rất lợi hại, không như những gì bà ấy nghĩ trước đây, đó chỉ là do công việc bận rộn mà thôi.

Nhưng mà, Phương Quế Chi không thể nhận lấy số tiền này. Bà ấy lại một lần nữa nhét tiền vào túi của Khương Tuệ Tuệ, lắc đầu rồi nói: "Mẹ rất vui vì con kiếm được nhiều tiền như vậy, nhưng mẹ không thể lấy số tiền này. Tiền lương hàng tháng của cha con đều ở chỗ mẹ. Trước đây, chỉ có một nửa tiền lương, mẹ vẫn có thể tiết kiệm một ít, bây giờ không cần đưa tiền cho bên kia, mỗi tháng mẹ có thể tiết kiệm được nhiều hơn, mẹ có tiền, con tự giữ lấy tiền của mình đi, khi nào con kết hôn thì dùng cho gia đình mình."

Nói đến kết hôn, Khương Tuệ Tuệ lại nghĩ ngay đến Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh vẫn chưa bắt đầu gây dựng sự nghiệp, nhưng nếu sau này anh thực sự muốn mua bán, anh nhất định phải có tiền vốn.

Chương 363: Chương 363

Trong nguyên tác đã viết qua việc này rồi, lúc đầu Tống Thời Thanh không có tiền vốn, cho nên làm rất nhiều việc dựa vào thể lực cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng nếu cô có thể tiết kiệm được nhiều tiền hơn, như vậy Tống Thời Thanh có thể bắt đầu từ một bước cao hơn và không cần phải quá mệt mỏi.

Vì vậy, khi Phương Quế Chi thực sự từ chối nhận tiền, cô đã không hề kiên trì đưa lại nữa.

Dù sao thì sau này khi kiếm được nhiều tiền mới hiếu kính cha mẹ thì cũng không khác nhau là mấy.

Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh gặp nhau dưới gốc cây lớn ở lối vào làng, sau đó đi đến sườn đồi của ngọn núi phía sau để ngắm sao. Nhưng vừa bước tới cửa nhà, cô đã nhìn thấy một bóng người cao lớn đứng trong bóng tối, bóng người ẩn hiện dưới ánh trăng, cái bóng bị kéo dài ra.

Đôi mắt của Khương Tuệ Tuệ hơi hơi di chuyển lên, đầu tiên là cô nhìn thấy chiếc cằm có vài sợi râu xanh của Tống Thời Thanh, sau đó là đôi môi mịn màng, chiếc mũi cao thẳng tắp, đôi mắt sâu hoắm... Đôi lông mày đẹp và dày...

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rằng mọi thứ về Tống Thời Thanh đều khiến cô mê muội.

Cô không đành lòng quay ánh mắt đi, ngược lại Tống Thời Thanh lại tiến lên một bước, rất tự nhiên mà nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, nói: "Đi thôi."

Khương Tuệ Tuệ để Tống Thời Thanh nắm tay dẫn cô đi về phía trước, mỗi bước đi, cô đều đi theo dấu chân của Tống Thời Thanh, một sâu một nông, một lớn một nhỏ, cứ thế không nhanh không chậm mà đi về phía trước.

Vào mùa hè, ban ngày thì trời nắng gắt, nhưng ban đêm, gió từ núi thổi nhẹ nhàng, thổi vào người khá thoải mái và dễ chịu.

Bọn họ đi một mạch lên sườn đồi phía sau, trên sườn đồi là một bãi cỏ xanh mướt, có hoa cúc dại mọc đầy rẫy, nếu đến đây vào ban ngày thì sẽ càng đẹp hơn.

Nhưng buổi tối lại có một phong vị khác, hai người ngồi trên bãi cỏ nhìn bầu trời đầy sao. Tống Thời Thanh vòng tay ôm Khương Tuệ Tuệ, Khương Tuệ Tuệ ngồi trong lòng Tống Thời Thanh, cho dù không nói gì, nhưng hai trái tim vẫn rất gần nhau.

Đúng lúc này, Khương Tuệ Tuệ phát hiện ra rằng cách bọn họ không xa có rất nhiều thứ lấp lánh như sao, đôi mắt cô sáng lên và giọng điệu tràn đầy vui mừng: "Tống Thời Thanh, anh nhanh nhìn xem, bên kia có phải là đom đóm hay không, ở đó có nhiều đom đóm thật đấy!"

Tống Thời Thanh nhìn theo ánh mắt của cô, quả nhiên phát hiện ra trong đám cây nhỏ cách đó không xa có rất nhiều đom đóm đang tụ tập.

Những thứ như đom đóm này rất phổ biến ở nông thôn, đặc biệt là vào mùa này. Đôi khi anh trở lại từ những vùng trên núi, anh có thể nhìn thấy rất nhiều.

Cố Diệp Phi

Nhưng với Khương Tuệ Tuệ thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều đom đóm như vậy, cô như nhìn thấy bảo vật, trên mặt vui mừng chạy về phía đom đóm.

Sau khi chạy về phía trước, cô quay đầu lại và vẫy vẫy tay với Tống Thời Thanh: "Tống Thời Thanh, anh mau đến đây đi!"

Tống Thời Thanh di chuyển chân và đi theo cô qua bên đó. Tuy rằng đường không khó đi, nhưng dù sao cũng là ban đêm, Tống Thời Thanh sợ Khương Tuệ Tuệ té ngã nên dặn dò một tiếng: "Đi chậm một chút, cẩn thận không thôi ngã."

"Em biết rồi, em sẽ rất cẩn thận. Hơn nữa, nếu như em ngã xuống, không phải có anh vẫn ở đây hay sao? Nếu bị thương thì em sẽ nhờ bà nội xoa thuốc cho em là được." Khương Tuệ Tuệ cười đáp lại.

Tuy lời nói thì nói như vậy, nhưng khi chạy cô vẫn cẩn thận hơn một chút so với lúc trước.

Cuối cùng sau khi khó khăn mãi mới chạy đến chỗ đom đóm, đom đóm dường như cũng không sợ người, bởi vì sau khi Khương Tuệ Tuệ xuất hiện, chúng vẫn bay xung quanh. Ánh trăng bị che khuất, gió nhẹ thổi qua, mái tóc đen che nửa của Khương Tuệ Tuệ hơi hơi dựng lên, cô cứ như vậy mà được bao quanh bởi những con đom đóm, trên khuôn mặt nở một nụ cười xinh đẹp.

Ngoài đồng ruộng còn có cả tiếng côn trùng, tiếng ếch nhái kêu ca, như sáng tác một bài ca mùa hạ.

Chương 364: Chương 364

Đôi mắt Khương Tuệ Tuệ nhìn chăm chăm tất cả những điều này không chớp mắt, cảm thán, nếu cô có điện thoại di động, cô chắc chắn sẽ ghi lại tất cả những điều này.

Nhưng mà lúc này không có điện thoại di động nên cô chỉ có thể bí mật chia sẻ vẻ đẹp của khoảnh khắc này với Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh đứng cách xa cô vài bước, nhìn cô vui vẻ như tinh linh trong núi. Có vẻ như cô thực sự rất thích đom đóm, vì vậy anh liền nói: "Anh sẽ bắt cho em một ít để mang về."

Không ngờ, Khương Tuệ Tuệ lại lắc đầu, nói: "Không cần, chúng sẽ chết ngay sau khi anh bắt chúng về không bao lâu, bọn chúng vốn dĩ thuộc về nơi đây, sau này nếu em muốn xem thì đến đây xem là được rồi."

Khóe miệng cô nở một nụ cười tạo ra một má lúm đồng tiền, âm thanh ôn nhu nói: "Tống Thời Thanh, anh nhìn xem ở đây có đẹp hay không? Đom đóm cũng rất đẹp, ánh trăng cũng rất đẹp, những vì sao cũng vậy, và ngay cả gió cũng đẹp."

Những vẻ đẹp nhỏ đơn giản này, sau này cô không thể cảm nhận được. Đó chính xác là những gì mà cô mong đợi.

"Em đã từng nghe một bài hát và nghĩ rằng nó rất phù hợp với tâm trạng hiện tại, em hát cho anh nghe được không?" Khương Tuệ Tuệ đột nhiên nhìn về phía Tống Thời Thanh rồi nói.

Cũng không đợi Tống Thời Thanh trả lời, cô ho nhẹ một tiếng, sau đó nhỏ giọng khẽ hát lên: "Bầu trời tối hạ xuống, sao sáng nối tiếp nhau, bọ bay, bọ bay, anh ở đây nhớ đến ai, sao trên bầu trời rơi lệ, hoa hồng trên mặt đất khô héo, gió lạnh thổi, gió lạnh thổi, chỉ cần có em ở bên anh, côn trùng bay, hoa ngủ, hết cặp này đến cặp khác lại đẹp..."

Giai điệu nhẹ nhàng êm dịu của bài hát này được kết hợp với giọng hát trong trẻo, mềm mại của Khương Tuệ Tuệ, dường như rất đi vào lòng người.

Tống Thời Thanh cứ đứng như thế, một bên lắng nghe Khương Tuệ Tuệ hát và một bên cảm động trước những gì mà cô hát.

Hết cặp này đến cặp khác đều đẹp.

Cho đến nhiều năm về sau, anh vẫn sẽ nhớ mãi đêm đó, cô gái nhỏ đứng giữa đám đom đóm bay lượn và hát cho anh nghe bài hát này.

Hôm nay khi thu hoạch lúa mì đã xảy ra một việc, Lưu Ái Đề suýt chút nữa đã ngã xỉu. Không phải cô ta ngã đi, mà là cô ta đứng không vững, suýt chút nữa là ngã xuống đất.

Không biết chuyện gì đã xảy ra mà hai ngày nay sắc mặt của Lưu Ái Đề càng ngày càng tệ, trước đây thân thể cô ta cường tráng như trâu bò, sắc mặt luôn hồng hào, trước đây chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ vô cùng sợ hãi, cũng không kịp đi gọi Khương Vệ Quân, vì vậy cô nhanh chóng nói với Tống Thời Thanh một tiếng rằng cô sẽ đỡ Lưu Ái Đề đến phòng khám ở trung tâm y tế.

Nhưng tính tình của Lưu Ái Đề rất bướng bỉnh, hai người đã đi được nửa đường, Lưu Ái Đề nói rằng cô ta cảm thấy bản thân vẫn ổn, nên cô ta không chịu đi, bất kể Khương Tuệ Tuệ có nói gì thì cô ta cũng

không nghe, nói rằng trước đây cô ta đã bị tiêm vào m.ô.n.g ở trong phòng khám, và cô ta đã nhảy dựng lên trong vài ngày vì đau.

Khương Tuệ Tuệ vừa buồn cười vừa tức giận, cô không biết nên nói gì về cô ta ngay lúc này, Lưu Ái Đệ, người không sợ trời không sợ đất thì lại sợ bị tiêm vào mông. Dù đã nhiều lần thuyết phục cô ta rằng lần này nhất định sẽ không bị tiêm vào mông, nhưng Lưu Ái Đệ dù thế nào cũng không chịu đi.

Không có cách nào khác, Khương Tuệ Tuệ thấy đáng vẽ cô ta như thế này dường như cũng không có việc gì, vì vậy cô đã đưa cô ta về nhà trước, suy đoán rằng cô ta có thể là đã bị say nắng, định nấu một ít chè đậu xanh cho cô ta uống để giải nhiệt.

Không ngờ, hai người về đến nhà, chỉ hai phút đồng hồ sau, Khương Tuệ Tuệ còn chưa vào phòng bếp, Khương Vệ Bình đã tới.

Chương 365: Chương 365

Khương Vệ Bình vừa khóc lóc vừa quay về, cô ấy mặc quần áo dài tay và đội mũ trên đầu. Cái bụng phình to lúc trước giờ đã nhỏ lại, mặt đầy vết bóp cổ, trên tay ôm con, hai mẹ con lần lượt khóc hết đợt này đến đợt khác.

Không cần phải hỏi, Khương Tuệ Tuệ đã hiểu tất cả mọi thứ.

Nhìn tư thế này nhất định là chị hai sinh con gái, người nhà họ Lưu không thích, hơn nữa có lẽ không có ai chăm sóc khi chị hai ở cũ. Chị hai của cô thực ra là một người rất biết kiềm chế, khi còn nhỏ cũng khá mạnh mẽ, hầu như chưa bao giờ khóc trước mặt Khương Tuệ Tuệ.

Cố Diệp Phi

Nhưng lúc này, cô ấy ôm đứa bé gầy gò đáng thương trong tay, nước mắt lại rơi xuống như không muốn ngừng, hai mắt đã sưng lên vì khóc, trông vô cùng đáng thương.

Khương Vệ Bình nhìn Khương Tuệ Tuệ, ghen ngào và gọi một tiếng: "Em gái..."

Trái tim của Khương Tuệ Tuệ càng đau xót khi nghe thấy cô ấy gọi một tiếng "Em gái", nhưng nhiều hơn cả là sự oán giận.

Người nhà họ Lưu cũng quá vô nhân tính, gia trưởng trọng nam khinh nữ cũng không thể đối xử với chị hai như vậy!

Sinh con trai hay con gái là liên quan đến đàn ông, không liên quan gì đến người phụ nữ! Những người thiếu hiểu biết đó đều nói rằng không sinh được con trai là do người phụ nữ bất tài, cô thật muốn đem chứng cứ khoa học ném vào mặt bọn họ, nói cho bọn họ biết, không sinh được con trai là hoàn toàn do người đàn ông!

Lúc này Khương Tuệ Tuệ cũng không rảnh lo đi nấu canh đậu xanh cho Lưu Ái Đề, vì vậy cô vội vàng tiến lên vài bước và đón Khương Vệ Bình vào. Chỉ khi lại gần, cô mới có thể nhìn rõ dáng vẻ của cô cháu gái nhỏ.

Thực ra mấy đứa bé mới sinh trông không đẹp lắm chứ đừng nói đến đứa cháu gái bé bỏng, nhăn nheo như một con khỉ con của cô. Nhưng đôi mắt đen lúng liếng kia, không biết có phải là do nghe thấy giọng nói của Khương Tuệ Tuệ hay không, đứa bé đột nhiên ngừng khóc, mở to hai mắt nhìn Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ muốn ôm cháu gái nhỏ của mình, nhưng từ nhỏ tới lớn cô chưa bao giờ ôm một đứa trẻ nhỏ như vậy, vì vậy cô không dám ôm cô bé, chỉ có thể nhanh chóng đưa Khương Vệ Bình về phòng và để cho cô ấy nằm xuống.

Mặc dù cô chưa bao giờ sinh con, nhưng không lẽ chưa ăn thịt heo lại chưa thấy qua heo chạy bao giờ hay sao? Cô vẫn biết rằng phụ nữ Trung Quốc phải ngồi tốt trong thời gian ở cữ, nếu không bọn họ sẽ dễ mắc các bệnh hậu sản và sau này sức khỏe của cơ thể sẽ rất kém.

Mà Khương Vệ Bình trong thời gian ở cữ còn khóc đến nổi mắt sưng vù lên, một mình ôm đứa con không biết mới sinh được bao lâu, đi bộ dưới nắng hai mươi phút, nếu không nghỉ ngơi thật tốt thì ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Sau khi Khương Vệ Bình ổn định, Khương Tuệ Tuệ không hỏi thêm câu nào nữa, câu đầu tiên cô nói ra là: "Chị, chị nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi, em đi làm cho chị một bát mì."

Lúc này Lưu Ái Đệ nghe thấy động tĩnh liền đi tới, nhìn thấy dáng vẻ Khương Vệ Bình như vậy, cô ta liền hiểu ra tất cả.

Không nhịn được mà hùng hùng hổ hổ mắng: "Người nhà họ Lưu con mẹ nó, con mẹ nó thẳng Lưu Thiếu Thông, đây là việc mà con người có thể làm ra hay sao? Vừa mới sinh ra đứa nhỏ cho nhà họ Lưu bọn họ mà bọn họ đã đuổi người ra ngoài rồi!"

Giọng nói của Lưu Ái Đệ hơi lớn, Khương Tuệ Tuệ sợ sẽ làm cho đứa trẻ sợ hãi, nhắc nhở Lưu Ái Đệ: "Chị dâu ba, hãy nhỏ giọng lại một chút, đừng làm đứa bé sợ."

Khi Lưu Ái Đệ vừa nghe thấy lời nhắc nhở, cô ta vội vàng lấy tay che miệng lại, không dám lớn tiếng, sợ sẽ dọa đến đứa nhỏ giống như lời Khương Tuệ Tuệ nói.

Cô ta cúi người nhìn đứa bé một cách cẩn thận, vừa xem vừa nói: "Cô bé này trông thật xinh đẹp, chị hai, cô bé trông rất giống chị."

Chương 366: Chương 366

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ không muốn cháu gái giống người nhà họ Lưu, nhưng đứa trẻ mới lớn được bao nhiêu, sao có thể nhìn ra cái gì được.

Dù sao thì cô cũng không nhìn thấy được gì cả, không khỏi cảm thấy Lưu Ái Đề thật sự lợi hại, vậy mà cô ta vẫn có thể nhìn ra được.

Chỉ nghe Khương Vệ Bình nói: "Bọn họ không có đuổi chị đi, là bản thân chị tự mình rời đi, em gái, chị thật sự không thể ở lại nhà họ Lưu nữa, tối hôm qua chị bắt đầu sinh, mạng của chị lớn, sinh con ra không có việc gì, nhưng khi bọn họ biết chị sinh con gái thì đã không cho chị được sắc mặt tốt... Chị cũng biết bọn họ đều thích con trai, nhưng chị cũng không có cách nào, dù sao thì con gái cũng là con của chị... Nào ngờ sáng nay mẹ Lưu Thiếu Thông đã bắt con gái chị đi nhân lúc chị đang ngủ..."

"Bà ấy định mang đứa nhỏ đi cho, nói sinh con gái sẽ mất tiền... Cũng may lúc ấy chị ngủ không thoải mái, không bao lâu liền tỉnh lại, không chút do dự mà đuổi ra ngoài, nếu chậm một bước, chỉ sợ con gái của chị sẽ bị người khác ôm đi mất..."

Cố Diệp Phi

Nói xong lời cuối cùng, nước mắt của Khương Vệ Bình lại rơi xuống. Nhìn đứa con bé bỏng mệt mỏi vì khóc và ngủ thiếp đi trong vòng tay, cô ấy chỉ biết mím chặt môi, không dám phát ra tiếng động nào vì sợ đánh thức con.

Đứa trẻ này được sinh ra sau khi cô ấy mang thai mười tháng và phải bước qua cánh cổng địa ngục. Người nhà họ Lưu không muốn, cô ấy muốn, người nhà họ Lưu không thương, cô ấy thương.

Mẹ cô ấy Phương Quế Chi đã nói đúng, so với em gái thì tính cách của cô ấy thực sự là yếu đuối hơn rất nhiều, cô ấy từ khi còn nhỏ đã luôn thật thà và ngoan ngoãn, sau khi gả vào nhà họ Lưu, cô ấy luôn quan tâm đến danh tiếng của cha mẹ mình.

Cố gắng làm vợ hiền dâu thảo, có lúc giận nhà họ Lưu, cô ấy vẫn chịu đựng một mình, cô ấy cho rằng đã là gia đình thì làm loạn lên thật là không đúng cho lắm, còn phải để người ngoài xem như trò cười.

Nhưng bây giờ là chuyện của con gái cô ấy, cô ấy không thể chịu đựng được nữa.

Cô ấy bắt đầu sinh lúc tám giờ tối qua, bụng cô ấy bắt đầu đau. Lúc đó đứa trẻ còn chưa chào đời, nhà họ Lưu không biết là trai hay gái nên vẫn còn lo lắng, mẹ chồng cô ấy là bà Lưu biết tin cô ấy sắp sinh, vì vậy bà ấy vội vàng mời người đỡ đẻ từ đại đội đến đỡ đẻ.

Nhưng sau khi đứa trẻ được sinh ra, sắc mặt của bà Lưu đã thay đổi. Mặc kệ đứa bé đang khóc cũng không quan tâm, chống tay ở thắt lưng hét lên trong sân, nói rằng Khương Vệ Bình là người chỉ biết sinh kẻ mất tiền, không có bản lĩnh, và nói rằng sinh ra những kẻ mất tiền thì có ích lợi gì, không bằng bóp cổ cho c.h.ế.t đi là xong.

Còn có rất nhiều lời khó nghe, lúc đó Khương Vệ Bình nằm trên giường nhìn những đứa trẻ ở bên cạnh, cô ấy chỉ biết lau nước mắt và âm thầm khóc lóc.

Bà Lưu là một góa phụ, Lưu Thiếu Thông là do một mình bà Lưu nuôi nấng, luôn luôn nghe theo lời mẹ, đối với đứa con gái này thì anh ta cũng không hài lòng, nhưng dù sao cũng là con ruột của anh

ta, lúc đầu anh ta cũng muốn giúp đỡ chăm sóc, nhưng ngay khi bà Lưu gọi anh ta một tiếng, anh ta đã đi ra ngoài.

Đứa bé vừa chào đời, Khương Vệ Bình không có sữa, đứa bé khóc vì đói, Khương Vệ Bình không quan tâm đến cơn đau sau khi mới sinh đứa nhỏ, cứ như vậy mà ôm đứa trẻ trong tay, đi qua đi lại hát ru dụ dỗ đứa nhỏ.

Đến rạng sáng ngày hôm sau, đứa bé cuối cùng cũng được dỗ đi vào giấc ngủ. Tuy nhiên, Khương Vệ Bình sau khi sinh đã rất yếu, bà Lưu cũng không cho cô ấy ăn để bổ sung sức lực, sau khi dỗ dành đứa bé cả đêm, lúc này cô ấy mới ngủ thiếp đi, vừa chạm vào cái gối là người đã ngủ ngay.

Chương 367: Chương 367

Ai mà ngờ rằng bà Lưu lại nhân lúc cô ấy ngủ mà định trộm đứa nhỏ mang đi...

Nghĩ đến đây, tay Khương Vệ Bình càng siết chặt hơn. Đây là con của cô ấy, cho dù cô ấy có muốn ly hôn với Lưu Thiếu Thông, ở riêng một mình thì cũng phải nuôi con cho tốt.

Khương Tuệ Tuệ nghiêng răng và nắm c.h.ặ.t t.a.y thành nắm đấm. Nhà họ Lưu quả thật quá là gây khó dễ cho người ta, bọn họ cho rằng nhà họ Khương không tồn tại hay sao? Sao dám bắt nạt chị gái của cô như thế này?

Nhưng mặt khác, cô lại nghĩ, có việc này cũng tốt, vừa rồi cô vừa nghe chị hai nói, chị hai đã hoàn toàn thất vọng với người nhà họ Lưu.

Như vậy cũng tốt, vậy thì ly hôn đi, để sau này chị hai cô không tiếp tục bị nhà họ Lưu hành hạ nữa.

Lưu Ái Đệ cũng rất tức giận, đừng nhìn cô ta từng thích cãi nhau với Khương Tuệ Tuệ, nhưng cô ta phải thừa nhận rằng cô ta đã có một cuộc kết hôn rất tốt.

Nhà họ Khương không giống nhà họ Lưu, thậm chí còn tốt hơn cả nhà mẹ đẻ của cô ta, gia đình bọn họ cũng gia trưởng trọng nam khinh nữ, từ nhỏ cô ta đã bị mắng là "đồ mất tiền", từ nhỏ cô ta đã hận thấu xương mấy từ "đồ mất tiền".

Cô ta nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Nhà họ Lưu bọn họ đúng thật là không phải là người, con gái thì sao? Chẳng phải bà Lưu cũng là con gái hay sao? Ai sinh ra bọn họ mà không phải con gái? Thật là không biết xấu hổ, có bản lĩnh thì Lưu Thiếu Thông tự mình sinh con đi, đừng có bảo vợ mình sinh con nữa, phụt..."

Cố Diệp Phi

"Chị dâu ba, chị ở lại đây với chị hai, tôi đi lấy cho chị hai một bát mì ăn lót dạ." Khương Tuệ Tuệ vừa rồi còn chậm trễ, hiện tại phải tranh thủ làm nhanh, cô không thể để một người mẹ vừa mới sinh con đói mãi được.

Nhưng Lưu Ái Độ lại xua xua tay nói: "Đừng, để tôi đi làm cho, cô ở lại đây với chị hai đi, tôi không giỏi nói chuyện."

Cứ như vậy xong thì Lưu Ái Độ đi nấu mì. Khương Tuệ Tuệ ở lại với Khương Vệ Bình, cô trấn an Khương Vệ Bình rằng cô ấy đang ở nhà nên không việc gì phải sợ, cô ấy cứ yên tâm mà ở lại đây.

"Người nhà họ Lưu không thích đứa nhỏ, chúng ta thích thì chúng ta nuôi. Chị yên tâm đi, nhà chúng ta không phải là không nuôi nổi đứa nhỏ, chờ chị ở cũ xong thì nhanh chóng ly hôn với Lưu Thiếu Thông. Dưới bầu trời này, người ba chân thì khó tìm, còn đàn ông hai chân ở đâu mà không chả có, sau này chúng ta sẽ tìm được những người tốt hơn thôi." Khương Tuệ Tuệ nói.

Khương Vệ Bình cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi được em gái ủng hộ, nhưng cô ấy vẫn nói: "Ly hôn thì ly hôn, nhưng lần này chị đi, sau này cũng không định kết hôn nữa, chị chỉ cần đưa con gái đi cùng là được."

Chuyện này thì để về sau lại nói.

Hiện tại, làm thế nào để Khương Vệ Bình có sữa sớm mới là việc quan trọng hơn.

Lưu Ái Đệ nấu một bát lớn đầy mì, đặt vào hai quả trứng luộc màu trắng. Khương Vệ Bình đói đến mức cô ấy đã ăn hết một bát mì lớn như vậy.

Nhưng vì mới sinh xong lại bị tức giận nên càng khó về sữa.

Nhưng nếu Khương Vệ Bình không có sữa, con gái cô ấy sẽ không có sữa mẹ để uống. Khương Tuệ Tuệ nhớ rằng Tổng Thời Thanh đã đi ra sông để bắt cá sau khi thu hoạch lúa mì hai ngày trước, dường như anh đã bắt được vài con cá trích, mặc dù chúng không lớn lắm, nhưng chúng vẫn rất tốt để nấu canh cá trích giúp về sữa.

Sau khi Khương Vệ Bình ăn mì xong thì cũng cảm thấy hơi buồn ngủ, trước đó cô ấy đã rất lâu không ngủ rồi, hơn tám giờ mới chợp mắt một chút rồi mới vội vàng đuổi theo đứa nhỏ. Giờ đã về đến nhà của mình, cô ấy mới kịp thả lỏng, nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ.

Khương Tuệ Tuệ lo lắng cho cơ thể của Lưu Ái Đệ, cô bảo Lưu Ái Đệ đi ngủ một chút đi, còn cô thì đi đến nhà họ Tống.

Chương 368: Chương 368

Bà nội Tổng khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ thì có chút kinh ngạc, bởi vì lúc này Khương Tuệ Tuệ đáng lẽ là đang cắt lúa mì trên cánh đồng lúa mì, tại sao cô lại đột nhiên đến đây?

Nhưng mà, Khương Tuệ Tuệ đã không đến thăm bà ấy trong một thời gian dài vì cô bận gấp rút thu hoạch lúa mì, vì vậy lúc này bà ấy tự nhiên cảm thấy rất vui khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ.

Cố Diệp Phi

Vội vàng đón Khương Tuệ Tuệ vào cửa: "Tuệ Tuệ, sao cháu lại ở đây? Mau ngồi xuống, bà nội sẽ rót cho cháu cốc nước."

Khương Tuệ Tuệ cũng không từ chối, uống nước xong liền trực tiếp hỏi: "Bà nội, lần này cháu đến nhờ giúp đỡ, chị gái cháu... Sinh... Nhưng nhà chồng không thích con gái nên chị ấy mang theo con quay về, đến bây giờ chị ấy vẫn chưa có sữa nên cháu muốn xin bà nội hai con cá trích, quay về nấu canh cá trích cho chị gái cháu."

Bà nội Tổng cũng là người thông minh, cho dù Khương Tuệ Tuệ không giải thích rõ ràng toàn bộ sự việc, nhưng bà ấy đoán mò cũng có thể hiểu chuyện gì xảy ra.

Bà ấy nhanh chóng đứng dậy và đi nhặt tất cả cá trích trong lu, tổng cộng có năm con, đưa cho Khương Tuệ Tuệ: "Hãy lấy tất cả mang về đi, những con cá này tuy còn nhỏ và ít thịt, nhưng chúng rất ngon, dùng để nấu canh thì rất tốt."

“Cảm ơn bà nội.” Khương Tuệ Tuệ cũng không từ chối, cầm lấy rồi nói lời cảm ơn.

Bà nội Tổng lắc đầu nói: "Đứa nhỏ ngốc này, sao lại khách khí với bà nội như vậy? Nhưng cháu còn nhỏ, chắc bây giờ mẹ cháu vẫn đang đi cắt lúa đúng không? Cháu có thể về nhà chăm sóc cho chị hai không? Nếu không thì bà đi cùng cháu đi xem một chút."

Dù sao thì bà nội Tổng cũng đã sinh con và có cháu, bà ấy sẽ chăm đứa nhỏ giỏi hơn Khương Tuệ Tuệ và Khương Vệ Bình.

Cũng thật trùng hợp khi bà nội Tổng và Khương Tuệ Tuệ vừa đến nhà họ Khương thì đứa nhỏ đã thức dậy, điều đầu tiên con bé làm khi tỉnh dậy là khóc.

Bà nội Tổng vội vàng chạy tới, bế đứa nhỏ lên kiểm tra, cười nói: "Thì ra là nước tiểu, đến đây, bà nội thay tã cho cháu, Vệ Bình, cháu có tã của con không?"

Lời này lại làm khó Khương Vệ Bình, sau khi cướp con về xong, cô ấy đi thẳng về nhà, cũng không kịp lấy gì đem theo cả, lấy tã ở đâu ra bây giờ?

Khương Tuệ Tuệ vội vàng nói: "Chờ một chút, cháu sẽ đi tìm."

Không lâu sau, cô mang theo vài miếng tã đến, nhưng tất cả đều là quần áo trước đây của cô đã được cắt ra. Nhưng bây giờ tã lót của trẻ em đều là từ quần áo cũ mà làm ra, Khương Tuệ Tuệ đã giặt những bộ quần áo này rất sạch sẽ, dùng thay tã lót cũng không sao.

Lưu Ái Đệ giúp đỡ lấy một chậu nước ấm khác và bà nội Tổng tắm cho đứa bé một chút. Trên người đứa bé sơ sinh còn rất nhiều m.á.u loãng, bây giờ thời tiết nóng bức nên đứa bé càng phải tắm nhiều hơn mới được.

“Sắc mặt của con bé có hơi vàng, chắc là bị vàng da.” Bà nội Tổng tắm cho đứa bé xong, đứa bé đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều, căn

bản là cũng không còn quấy khóc như trước nữa.

Khương Vệ Bình không biết bệnh vàng da là gì, vì vậy cô ấy nghĩ rằng đó là một loại bệnh nào đó, lo lắng hỏi: "Bà nội Tổng, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Không có việc gì, trong thời gian ở cũ, nhớ tắm nắng nhiều một chút là được, nhưng không thể tắm nắng dưới ánh nắng gay gắt, da của đứa trẻ sẽ không chịu được, vì vậy có thể đặt đứa nhỏ ở nhà phơi nắng bên cửa sổ một lúc, tốt nhất là vào buổi sáng, khi mặt trời không quá gắt." Bà nội Tổng nói.

Khương Vệ Bình gật gật đầu, nhớ kĩ những gì bà nội Tổng đã nói.

Sau khi uống canh cá trích do Khương Tuệ Tuệ nấu, Khương Vệ Bình cuối cùng cũng có thêm được một ít sữa, mặc dù không nhiều nhưng đó là sữa non, vốn dĩ không có nhiều để cho đứa trẻ uống nhiều hơn, sau này sẽ dần dần có nhiều lên.

Chương 369: Chương 369

Khương Tuệ Tuệ và Lưu Ái Đề chưa từng có con nên bọn họ không hiểu gì cả, cũng may là có bà nội Tống ở đó để dạy Khương Vệ Bình cách cho trẻ bú và tắm cho trẻ, cũng như những điều cần chú ý trong thời gian ở cữ.

Khương Vệ Bình biết ơn đến mức cô ấy không biết phải nói gì, vì vậy cô ấy không ngừng cảm ơn bà nội Tống.

Bà nội Tống ở một bên nhìn đứa bé đang dùng hết sức để bú sữa, một bên lắc đầu cười nói: "Tuệ Tuệ gọi tôi một tiếng bà nội, tôi cũng coi mọi người như cháu gái mình, mẹ cháu hiện tại đang bận rộn công việc đồng áng, nhất định là còn chưa biết việc này, tôi tới giúp cũng không sao, phụ nữ sinh con là chuyện lớn, thời gian ở cữ phải đảm bảo, không được nghĩ về những chuyện không vui, nghĩ nhiều hơn về con cái, nhìn đứa bé này thật đáng yêu làm sao."

Ánh mắt Khương Vệ Bình nhìn theo đứa bé trong lòng, đây là lần đầu tiên cô ấy sinh đứa nhỏ, cũng là lần đầu tiên cô ấy cho đứa nhỏ bú sữa mẹ.

Nhưng dù là lần đầu tiên, thì dường như không có bất kỳ sự khó chịu nào.

Bà nội Tống lại vừa thở dài một hơi vừa nói: "Không biết đến bao giờ tôi mới có thể bế con của Thời Thanh... Khụ khụ, nhìn tôi này, tôi thật muốn làm bà cố, tự nhiên lại nói chuyện này..."

Lời nói của bà nội Tống có thể rút ngắn khoảng cách giữa mọi người một cách nhanh nhất, giống như Khương Vệ Bình, tuy trước đây cô

ấy không tiếp xúc nhiều với bà nội Tổng nhưng chỉ sau một thời gian, cô ấy cảm thấy bà nội Tổng rất tốt bụng và cảm thấy rất thân thiết với bà nội Tổng, cũng rất vui khi được thổ lộ nỗi lòng với bà nội Tổng.

Khương Vệ Bình mỉm cười và nói: "Thanh niên trí thức Tổng là một người đẹp trai và lại là một thành phần trí thức, chắc chắn sau này sẽ mang về cho bà một người cháu dâu rất xuất sắc."

Khương Tuệ Tuệ vừa bước vào phòng và tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa hai người họ.

Cô nhìn đứa trẻ trong lòng Khương Vệ Bình, không nhìn được mà đưa tay sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình. Trước đây, cô chưa từng nghĩ đến việc sinh con một mình, nhưng từ khi xác định quan hệ với Tổng Thời Thanh, bây giờ khi nhìn thấy cháu gái nhỏ, trong đầu cô chợt nảy ra một ý nghĩ, nếu như cô cũng sinh ra một đứa con như vậy, khi lớn lên thì đứa nhỏ sẽ giống ai hơn?

"Bà nội, cháu muốn đến nhà họ Lưu một chuyến thay chị hai, đem đồ đạc của chị hai và đứa nhỏ về đây, phiền phức bà nội thay cháu chăm sóc chị hai một chút, nhưng có chị dâu ba của cháu ở bên cạnh, nếu có việc gì bà không làm kịp thì bà có thể bảo chị dâu ba đi giúp bà nhé ạ." Khương Tuệ Tuệ thấy hơi có lỗi: "Nhưng cháu sẽ quay lại sớm thôi."

"Không có sao cả, nếu cháu có việc thì cứ đi làm đi, bà ở nhà cũng không có việc gì." Bà nội Tổng nói.

Ngược lại, Khương Vệ Bình lại có chút lo lắng, nhà họ Lưu cũng không phải là người gì tốt, cô ấy sợ Khương Tuệ Tuệ sẽ xung đột với bọn họ nếu cô đi một mình: "Em gái, nếu không em đợi đến tối khi mẹ và mấy người khác quay về rồi hãy nói đến việc này đi..."

"Không sao đâu, chị hai, em chỉ đi lấy đồ của cháu gái và đồ của chị về thôi. Không phải trước đây em đã may cho bé bộ quần áo mới

hay sao? Bây giờ vừa đẻ xong thì nên cho đứa nhỏ mặc nó." Khương Tuệ Tuệ nói.

Khương Vệ Bình không còn lựa chọn nào khác nên đành phải chiều theo thôi.

Đi đến cổng sân, Lưu Ái Đệ vừa đi ra, sau khi ngủ một giấc, cô ta không cảm thấy khó chịu như trước đó nữa, tinh thần của cô ta vô cùng sáng khoái, hỏi: "Em chồng, cô đi đâu vậy?"

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ trực tiếp nói thẳng ra là bản thân muốn đến nhà họ Lưu, Lưu Ái Đệ nhanh chóng nói: "Tôi cũng đi!"

"Chị dâu, không phải là chị đang thấy khó chịu hay sao? Chị đi nghỉ ngơi đi. Tôi đi đến nhà họ Lưu lấy chút đồ cho chị hai và đứa nhỏ, không phải là đi đánh nhau đâu." Khương Tuệ Tuệ nói.

Chương 370: Chương 370

Lưu Ái Đệ nói: "Vừa rồi tôi ngủ một giấc đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi. Tôi đi với cô, cô không phải là đi đánh nhau, nhưng tôi lại muốn đi gây phiền toái cho bọn họ, cái thứ gì không biết, nhà họ Lưu gây khó dễ cho người nhà họ Khương chúng ta, không lẽ cứ để như vậy hay sao?"

"Em chồng, không lẽ cô không muốn trút giận cho chị hai hay sao? Cô cũng biết tính tình của mẹ chúng ta, dù sao cũng không thể đánh nhau với người nhà họ Lưu, dù sao thì cơn tức này tôi cũng không nuốt nổi, em chồng, cô nói xem chúng ta có nên đi thu thập nhà họ Lưu hay không?"

Khương Tuệ Tuệ cứ nhìn chăm chăm vào Lưu Ái Đệ khi cô ta đang nói chuyện.

Nhìn đến mức Lưu Ái Đệ phải ngượng ngùng, có chút không được tự nhiên mà hỏi: "Sao vậy, tôi có nói gì sai hay sao?"

Khương Tuệ Tuệ nhún nhún vai: "Không sai, chúng ta đi thôi."

Thực ra, lần này cô đi qua và nói chỉ là để lấy đồ cho chị hai là không phải. Nhà họ Lưu ức h.i.ếp chị hai cô như vậy, cô làm sao có thể nuốt trôi cơn tức này được? Lưu Ái Đệ nói đúng, tính cách của Phương Quế Chi thực sự tương đối ôn hòa, mặc dù khi chuyện này xảy ra, Phương Quế Chi sẽ ủng hộ Khương Vệ Bình ly hôn, bà ấy cũng có thể sẽ đến tìm bà Lưu để lý luận, nhưng cơ hội đánh nhau vẫn là rất nhỏ.

Vì vậy nên cô phải thu thập nhà họ Lưu trước đã.

Cho nên nếu Lưu Ái Đệ muốn đi cùng cô, vừa hay tăng thêm một người giúp đỡ.

Sự thật đã chứng minh rằng việc Lưu Ái Đệ đi cùng là rất có lợi. Bởi vì Khương Tuệ Tuệ không quen thuộc với xã Hồng Tinh, nếu không có Lưu Ái Đệ dẫn đường, cô có thể sẽ không tìm thấy trường học của xã Hồng Tinh dễ dàng như vậy.

Cố Diệp Phi

Hôm nay là thứ Năm, trường học đang trong buổi học. Lưu Thiếu Thông là một giáo viên, vì vậy anh ta có thể được miễn công việc thu hoạch lúa mì và chỉ dạy học trong trường.

Lưu Ái Đệ là người giỏi việc khóc lóc lẫn lộn, dựa theo những gì Khương Tuệ Tuệ nói, cô ta đã đến trường làm ầm ĩ trong giờ nghỉ trưa, nói rằng hành vi của Lưu Thiếu Thông không tốt, đứa con của chính mình cũng muốn vứt bỏ, ồn ào làm cho toàn bộ trường học đều biết việc này.

Tuy rằng chuyện này sẽ không làm cho Lưu Thiếu Thông mất đi tư cách làm giáo viên, nhưng ánh mắt của người khác cũng sẽ làm cho anh ta khó chịu.

Tiếp theo, Khương Tuệ Tuệ và Lưu Ái Đệ lại đến nhà họ Lưu một chuyến, đúng lúc bà Lưu đang nói chuyện với hàng xóm.

Người hàng xóm nói: "Con dâu bà đã chạy đi, bà không tìm về, không sợ cô ấy sẽ không quay lại hay sao? Đến lúc đó con trai bà không có vợ, thế thì không phải sẽ tìm bà để liều mạng hay sao?"

Bà Lưu hừ một tiếng, vẻ mặt rất khinh thường, thản nhiên nói: "Tìm cái gì mà tìm, tốt nhất là chạy đi rồi thì đừng có quay lại, tôi sẽ tìm một người con dâu tốt hơn cho con trai tôi. Con trai tôi là một giáo viên, nói không chừng còn có thể tìm được một cô gái mới lớn đấy chứ!"

“Cái m.ô.n.g của Khương Vệ Bình nhìn thì trông khá to, nhưng tôi không ngờ rằng cô ta thậm chí còn không thể sinh ra con trai! Cái đồ vô tích sự như vậy, còn muốn uống nước đường nâu hay sao? Cho cô ta uống quả thật là lãng phí!”

Nói đến đây, bà ta bắt đầu vào vấn đề chính, đưa túi đường nâu cho hàng xóm của bà ta: "Bà có muốn mua túi đường nâu này không? Con dâu của bà không phải vừa mới sinh một đứa cháu trai hay sao?"

Hiện tại đường nâu là hàng đặc biệt, mỗi nhà chỉ có sản phụ mới sinh mới có thể được uống, khẩu phần ăn không lớn nên chỉ mấy ngày đầu sản phụ mới được ăn đường nâu.

Người hàng xóm nhìn túi đường nâu nhỏ, muốn hỏi giá bao nhiêu, nếu đắt quá thì bà ấy sẽ không muốn.

Nhưng bà ấy còn chưa kịp nói gì, Lưu Ái Đệ đã chạy tới, giật lấy túi đường nâu trên tay bà Lưu, hung dữ mà nói: "Đây là đường nâu mà chị hai nhà tôi mới sinh nên được nhận, sao bà lại bán đi?"

Chương 371: Chương 371

Bà đúng là bà lão bất trị, không phải là loại người tốt lành gì!"

Sự xuất hiện đột ngột của Lưu Ái Đệ khiến bà Lưu giật mình khiếp sợ, nhưng khi nhìn rõ người trước mặt, bà ta không khỏi trợn trợn mắt.

Cố Diệp Phi

Kỳ thật trước khi làm những chuyện này, bà ta đã nghĩ tới những hậu quả sẽ xảy ra, nhưng chính yếu là bà ta không sợ, năm đó bà Lưu có thể nuôi Lưu Thiếu Thông khôn lớn, tất cả đều là do bản lĩnh khốc lóc ăn vạ của bà ta, nếu nói về việc khốc lóc ăn vạ thì bà ta sẽ không sợ ai, ngay cả Lưu Ái Đệ thì cũng chỉ là một đứa con gái trước mặt bà ta mà thôi.

"Này, đây không phải là Lưu Ái Đệ hay sao? Làm sao, cô cũng muốn xen vào chuyện nhà chúng tôi à? Lúc trước không phải cô cũng bị mẹ mình gọi một tiếng là 'đồ mất tiền' hay sao? Nếu có thời gian không bằng cô đi quản cho tốt cha mẹ mình đi, tới nhà tôi gây sự làm gì?" Bà Lưu khinh thường nói.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ cảm thấy đỏ mặt vì những gì bà Lưu nói, nhưng Lưu Ái Đệ thì khác, cô ta mới là người không quan tâm bà Lưu nói cái gì, cô ta chỉ muốn phản bác bà Lưu là được.

"Nếu như bà dám bắt nạt chị hai của tôi, tôi sẽ can thiệp vào, tôi nói cho bà biết, đừng dùng cha mẹ tôi để tạo áp lực cho tôi, cho dù cha mẹ tôi tới, tôi cũng không sợ đâu!" Lưu Ái Đệ hất cằm.

Lợi dụng lúc Lưu Ái Đệ và bà Lưu dây dưa với nhau, Khương Tuệ Tuệ vào nhà và thu dọn đồ đạc của Khương Vệ Bình, đồng thời mang theo quần áo mà cô ấy đã đặc biệt chuẩn bị cho đứa bé.

Khi cô đi ra ngoài, tình cờ thấy mặt bà Lưu tái xanh vì bị Lưu Ái Đệ mắng mỏ, bà ta định vươn tay tóm tóc Lưu Ái Đệ để đánh cô ta.

Lưu Ái Đệ cũng không phải người ăn chay, cô ta hét lên: "Bà già khốn nạn này còn dám đánh tôi, bà c.h.ế.t chắc rồi!"

Nhưng vừa định động thủ thì đột nhiên bụng cô ta đau nhói, cô ta kêu lên 'ai u' một tiếng, nhanh chóng che bụng, nắm đ.ã.m không thể hạ xuống để đánh vào người bà Lưu.

Bà Lưu cười lạnh một tiếng, nhân lúc Lưu Ái Đệ đau bụng định động thủ, Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng miệng quạ đen với bà Lưu, bà Lưu nghiêng cả người, sau đó đập vào bức tường bên cạnh, trên đầu không những chảy m.á.u mà lại còn ngã vào đồng cút trâu, dính một miệng toàn cút trâu.

Khương Tuệ Tuệ vội vàng đến bên cạnh Lưu Ái Đệ và lo lắng hỏi: "Chị dâu ba, chị có khỏe không, chị không sao chứ?"

Sắc mặt Lưu Ái Đệ không được tốt cho lắm, cô ta ôm bụng nói: "Em chồng, tôi đau bụng quá..."

"Đi thôi, chúng ta đi đến trung tâm y tế xem một chút." Khương Tuệ Tuệ lo lắng nói, cô hồi hận vì đã để Lưu Ái Đệ đi cùng mình, nếu Lưu Ái Đệ có vấn đề gì thì cô phải làm sao bây giờ.

Lần này Lưu Ái Đệ không từ chối đi khám bệnh nữa, dù sao khoảng thời gian này, cô ta đã thật sự cảm thấy bản thân có gì đó không ổn.

Khi Khương Tuệ Tuệ dẫn theo Lưu Ái Đệ đứng xếp hàng bên ngoài, Lưu Ái Đệ lại nôn khan thêm vài lần, Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng vỗ lưng Lưu Ái Đệ, lấy chai nước ra và cho cô ta uống nước: "Chị dâu ba, chị thấy như thế nào, có cảm thấy dễ chịu hơn một chút hay

không? Đêm qua đi ngủ chị bị cảm lạnh phải không? Tại sao chị lại muốn nôn rồi vậy? Chị có thấy đầu óc choáng váng hay không? Nếu không thì tôi sẽ bảo y tá cho mượn nhiệt kế, chúng ta sẽ đo nhiệt độ trước."

"Cũng được." Lưu Ái Đệ gật gật đầu, nhưng lại cảm thấy có chút choáng váng chóng mặt, cô ta nhỏ giọng lầm bầm nói: "Nhưng tối qua tôi không làm gì cả, làm sao tôi có thể bị cảm lạnh được... Tôi thường ngủ trên chiếu...."

Khương Tuệ Tuệ còn chưa đi được hai bước, một người thím lớn tuổi bên cạnh không nói nên lời: " Cái gì mà cảm lạnh với không cảm lạnh, em gái này chính là đang mang thai rồi đó."

"Cái gì?! Mang thai sao???" Lưu Ái Đệ không nhận được mà kêu lên một tiếng.

Chương 372: Chương 372

Đầu tiên là cô ta rất kinh ngạc, sau đó là vô cùng vui mừng, trong mắt tràn đầy vui mừng, háo hức nhìn thím kia: "Thím, thím nói tôi mang thai, chuyện này là thật sao? Thật sự là thật sao? Tôi thật sự mang thai hay sao?"

Thím kia có chút không nói nên lời: "Tôi chỉ thấy dáng vẻ này của vô giống như đang mang thai. Lúc tôi mang thai cũng có biểu hiện giống như cô vậy, hay nôn khan, muốn ăn chua. Tôi hỏi cô, có phải cô hay muốn ăn đồ chua đúng không?"

"Đồ chua sao? Hình như là vậy..... Nhưng khoảng thời gian trước tôi luôn cảm thấy miệng có hơi đắng..... Rốt cuộc là tôi có mang thai hay không?"

Lưu Ái Độ thấy những tình trạng mà cô ta gặp phải không quá giống với những gì mà thím kia nói, nên không biết có nên tin là bản thân mang thai hay không.

"Cô cũng thật là, có thai hay không mà cũng không biết." Dì kia không nói nên lời.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ trước đây không xem xét đến khía cạnh này, nhưng lúc này, sau khi được thím chỉ dẫn, cô đột nhiên có một số nghi ngờ về việc liệu Lưu Ái Độ có thai hay không. Mặc dù cô chưa bao giờ mang thai và sinh con, nhưng chưa ăn thịt heo thì không lẽ chưa thấy qua heo chạy hay sao? Mấy người mang thai trên TV có phản ứng giống y hệt như thế này.

Cô đi tới trước mặt Lưu Ái Độ, hỏi: "Chị dâu ba, tôi hỏi chị, cái kia đã bao lâu không đến rồi?"

"Cái kia?" Vốn dĩ lúc đầu Lưu Ái Độ không phản ứng kịp, nhưng sau đó đã phản ứng lại, lắc đầu nói: "Nói như vậy tôi mới nhớ, tôi cũng không nghĩ đến, giống như là đã lâu rồi không đến... Chắc... Chắc phải hơn hai tháng..."

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Khương Tuệ Tuệ xoa xoa đầu, chị dâu thứ ba của cô thật là không để ý. Dì cả của cô đã lâu không đến như vậy thì cũng không có gì, bởi vì thứ nhất là cô chưa từng l.à.m t.ì.n.h với đàn ông và thứ hai cô không có chu kì đầu, vì vậy nên cô không có gì phải lo lắng. Nhưng tại sao Lưu Ái Độ lại có thể giống như vậy?

Dù sao thì cô ta cũng đã kết hôn và có quan hệ tình dục, một ngày nào đó dì cả của cô ta không đến, cô ta có thể sẽ mang thai, đã hai tháng không thấy đến, bản thân cô ta còn không biết mình có mang thai hay không, Khương Tuệ Tuệ thực sự không biết phải nói gì với Lưu Ái Độ đây.

"Tuệ Tuệ, cô cho rằng tôi thật sự mang thai hay sao? Tôi đã gả cho anh ba cô hai năm mà bụng vẫn chưa có động tĩnh gì, anh ba cô chưa vội mà tôi đã vội muốn c.h.ế.t rồi, nếu như lần này tôi thật sự mang thai thì tốt rồi." Lưu Ái Độ không nhìn được mà lẩm bẩm.

Khương Tuệ Tuệ nói: "Có thai hay không thì chúng ta phải có bác sĩ kiểm tra mới biết được, nhưng chị dâu ba, chị thật là quá bất cần. Hơn hai tháng rồi không thấy cái kia đến mà chị cũng không nói ra một tiếng, nếu hôm nay chị thực sự đang mang thai, nếu hôm nay chị xảy ra chuyện gì, tôi không biết phải làm sao mới tốt."

Lúc này, Khương Tuệ Tuệ không khỏi có chút sợ hãi khi nghĩ lại.

"Cô xem cô nói này, tôi không phải là vẫn còn rất tốt hay sao, hơn nữa phụ nữ nông thôn chúng ta sao lại có thể yếu đuối như vậy? Có

rất nhiều người mang thai còn đi làm ruộng, không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu."

Lưu Ái Đệ cũng biết hôm nay cô ta đã làm cho Khương Tuệ Tuệ lo lắng, vì vậy cô ta nhanh chóng an ủi cô.

Khương Tuệ Tuệ đi nộp phí khám bệnh và đưa Lưu Ái Đệ đến khoa phụ khoa để kiểm tra siêu âm B.

Kết quả kiểm tra là Lưu Ái Đệ thực sự đã mang thai, hơn nữa cô ta đã mang thai được gần ba tháng.

Lưu Ái Đệ vui mừng khôn xiết, nhưng bác sĩ nói với Khương Tuệ Tuệ: "Người mang thai thường không có đủ chất dinh dưỡng, sau khi về nhà nhất định phải bổ sung dinh dưỡng. Ngoài ra, sau này không được làm vận động kịch liệt, vì rất dễ làm tổn thương cho thai nhi."

Chương 373: Chương 373

"Vâng, vâng, vâng, bác sĩ, sau này tôi sẽ hết sức cẩn thận, hết sức cẩn thận!" Lưu Ái Đề biết trong bụng mình có một đứa con, là đứa con của cô ta và Khương Vệ Quân, cô ta vui mừng đến mức muốn nhảy dựng lên từ trên ghế, vẫn là Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng đề lên vai cô ta, thậm chí ở bên tai cô ta: "Chị dâu ba, chị quên lời bác sĩ dặn rồi hay sao?"

Lưu Ái Đề vội vàng ngồi xuống, không dám nhúc nhích hay động đây gì cả.

Từ trung tâm y tế trở về nhà, Khương Tuệ Tuệ nấu một bát mì cho Lưu Ái Đề, giống như mì cho Khương Vệ Bình, bên trên có hai quả trứng luộc. Khương Tuệ Tuệ muốn giữ bà nội Tống ở nhà ăn tối, nhưng bà nội Tống đã từ chối.

Bà nội Tống nói: "Nếu như tôi ăn cơm một mình có lẽ tôi sẽ ở lại ăn cơm, nhưng không phải là tôi còn phải nấu cơm cho ông nội Tống và Thời Thanh hay sao? Tôi sẽ không thể ở lại đây ăn bữa tối được đâu."

Khương Vệ Bình vội nói: "Vậy thì bà nội Tống đi về cẩn thận một chút nhé, hôm nay cảm ơn bà rất nhiều."

"Đây thì có gì, dù sao thì tôi cũng thích trẻ con, sau này chắc là cháu sẽ ở đây đúng không? Ngày thường nếu cha mẹ cháu bận rộn làm việc, mà có việc gì gấp thì có thể đến tìm tôi, tôi có thể giúp cháu chăm sóc một chút." Bà nội Tống nói.

Cố Diệp Phi

"Bà nội Tổng... Bà... Cháu không biết phải nói gì mới được..."
Khương Vệ Bình nhất thời bị mấy lời của bà nội Tổng làm cho cảm động không nói nên lời, quả thực là cô ấy vẫn đang trong thời gian ở cũ, nếu không có người chăm sóc, cô ấy phải tự mình chăm sóc đứa trẻ, vậy thì thực sự có chút khó khăn, mà hiện tại đang là thời điểm thu hoạch, mẹ cô ấy lại phải đi làm, dù muốn cũng không thể có thời gian rảnh rỗi để chăm sóc cô ấy được.

Lúc này bà nội Tổng nói như vậy, đó là đưa than trong ngày tuyết rơi.

Bà nội Tổng cười nói: "Bình thường một ngày tôi cũng không có nhiều việc, tôi cũng rất thích trẻ con, đến chơi với đứa trẻ cũng rất vui, được rồi, cháu nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi đi về trước."

"Bà nội, để cháu tiễn bà." Khương Tuệ Tuệ đi theo.

Đi đến cổng sân, Khương Tuệ Tuệ nắm tay bà nội Tổng, sau đó ôm bà ấy: "Bà nội, bà thật là tốt bụng, nhưng bà không được tự làm bản thân mệt mỏi vì chuyện này, nếu không được thì chúng ta sẽ nghĩ cách khác."

"Chỉ là trông đứa nhỏ mà thôi, có gì mà quá mệt mỏi, Tuệ Tuệ, cháu cứ yên tâm đi." Bà nội Tổng nói một cách hiền từ.

Sau khi tiễn bà nội Tổng đi, Khương Tuệ Tuệ nói với Khương Vệ Bình rằng cô sẽ đến thành phố một chuyến để mua một số đồ, trên thực tế, cô không hề đến thành phố mà trực tiếp trao đổi một số đồ trong giao diện trao đổi của hệ thống, một hộp sữa bột 300 điểm, một hộp chất dinh dưỡng cho sản phụ 300 điểm, cô vốn muốn đổi lấy tờ giấy, nhưng bây giờ không có tờ giấy để bán, ngay cả các cửa hàng bách hóa quốc doanh cũng không có, nếu cô tùy tiện lấy tờ giấy ra, nhất định sẽ khiến người ta nghi ngờ, cho nên cô mới không trao đổi.

Chất dinh dưỡng có thể trực tiếp tan chảy trong cốc uống nước thường ngày của Khương Vệ Bình, đối với sữa bột thì Khương Tuệ

Tuệ cũng có thể nói là do cô tự mua, dù sao hiện tại cô cũng đã kiếm được tiền, người nhà cũng biết chuyện này.

Các thành viên của gia đình nhà họ Khương sau khi thu hoạch lúa mì trên cánh đồng xong thì trở về nhà như thường lệ, nhưng bọn họ không ngờ rằng bọn họ vừa về đến nhà đã biết được hai việc lớn.

Khương Vệ Quân biết bản thân sắp được làm cha nên tất nhiên là rất vui mừng, biết được hôm nay Lưu Ái Đệ đi theo đến nhà họ Lưu, suýt chút nữa đã xảy ra chuyện, cho nên đã nói với cô ta rằng sau này nhất định phải chú ý cẩn thận hơn một chút.

Lưu Ái Đệ ngày thường hay đánh đá như vậy, lúc đó lại ngồi đó lặng lẽ gật gật đầu sau khi bị Khương Vệ Quân nói, hứa sẽ bảo vệ cháu trai của nhà họ Khương một cách cẩn thận.

Chương 374: Chương 374

Đối với Phương Quế Chi, việc con dâu mang thai đương nhiên là một việc tốt, nhưng việc của Khương Vệ Bình thực sự khiến bà ấy rất tức giận.

"Nhà họ Lưu cũng quá là bắt nạt người khác rồi!"

Phương Quế Chi vô cùng đau lòng trước những gì đã xảy ra với con gái mình, mặc dù gia đình họ biết rằng nhà họ Lưu rất gia trưởng trọng nam khinh nữ nhưng bọn họ không bao giờ nghĩ rằng sau khi Khương Vệ Bình sinh con gái, cô ấy sẽ bị bà Lưu đối xử như vậy.

Bọn họ cho rằng bà Lưu cùng lắm là không thích cháu gái, có thể không cho Khương Vệ Bình sắc mặt tốt, cũng có thể không quá chuyên tâm chuyện đồ ăn.

Vì vậy mấy ngày trước, Phương Quế Chi đã tính toán rằng ngày sinh sắp đến, còn nói trước rằng sau khi Khương Vệ Bình sinh con, bọn họ sẽ cùng nhau đến nhà họ Lưu để thăm cô ấy, đồng thời mang theo một ít đồ để bồi bổ, để Khương Vệ Bình và đứa trẻ có thể được bồi bổ thật tốt.

Không ngờ Khương Vệ Bình lại sinh sớm, bà Lưu thậm chí còn đưa ra quyết định mang đứa trẻ đi cho người khác.

Điều này không khỏi khiến Phương Quế Chi nhớ lại những gì mà lúc trước bà ấy đã phải trải qua, với tư cách là một người mẹ, bà ấy có thể hiểu được việc một người mẹ sau mười tháng mang thai, rồi phải trải qua một vòng cánh cửa địa ngục mới sinh được một đứa con thì đứa bé quan trọng như thế nào.

Lúc đầu, bà Khương cũng muốn đem vứt bỏ Tuệ Tuệ, bây giờ con gái bà ấy cũng gặp phải tình huống giống như bà ấy năm đó.

Thậm chí Khương Vệ Bình còn ở trong hoàn cảnh tồi tệ hơn bà ấy, bởi vì ít nhất bà ấy đã cưới đúng người, người đàn ông của bà ấy là Khương Đắc Thắng thực sự đã đối xử tốt với bà ấy, nhưng Lưu Thiếu Thông thì lại khác.

Phương Quế Chi nhìn Khương Vệ Bình hốc hác tiều tụy trước mặt và đứa cháu gái nhỏ gầy gò như một con khỉ nhỏ trong tay, hỏi: "Bình Bình, mẹ hỏi con, trong lòng con nghĩ như thế nào? Dù cho con nghĩ như thế nào thì mẹ cũng sẽ ủng hộ con."

Khương Vệ Bình nhìn Phương Quế Chi, rồi nhin không được mà nhìn lên Khương Tuệ Tuệ đang đứng bên trái bà ấy, nhận được sự khuyến khích và xác nhận từ Khương Tuệ Tuệ.

Lúc trước cô ấy đã đề cập với Khương Tuệ Tuệ rằng cô ấy muốn ly hôn, bây giờ cô ấy muốn nói với mọi người trong gia đình về ý nghĩ của bản thân.

Khương Vệ Bình cắn môi, nói: "Mẹ, con không muốn quay lại nhà họ Lưu để sống cuộc sống như vậy nữa, con muốn ly hôn và sống một mình với đứa nhỏ."

Ở thời đại này có rất ít người ly hôn, huống chi là ở nông thôn, cứ như vậy mà mơ mơ hồ hồ sống qua ngày, ngày ngày cãi vã, đánh nhau, nhưng cũng không ai nghĩ đến chuyện ly hôn.

Trên thực tế, Khương Vệ Bình không thể đảm bảo liệu mẹ cô ấy có ủng hộ việc cô ấy ly hôn hay không, bởi vì cô ấy biết rằng ông ngoại cô ấy là một học giả, giáo dục mà mẹ cô ấy tiếp thu từ nhỏ thực sự khá là bảo thủ.

Khương Vệ Bình nhìn Phương Quế Chi đầy chờ đợi, cho đến khi cô ấy thấy Phương Quế Chi gật gật đầu và nói: "Mẹ ủng hộ việc ly hôn của con. Thực ra, con sống như vậy là lỗi của mẹ. Đó là do mẹ

không hỏi về tình hình cụ thể của gia đình bọn họ mà đã gả con sang đó. Bình Bình, đừng lo lắng, sau khi ly hôn thì cứ sống ở đây, đứa nhỏ có chúng ta chăm sóc, cha con có công việc, không phải là không đủ khả năng để nuôi hai mẹ con."

"Mẹ..." Nhìn thấy Phương Quế Chi đồng ý, trong lòng Khương Vệ Bình rất cảm động.

Thấy mẹ đồng ý, Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân cũng gật gật đầu nói: "Em hai/chị hai, cứ yên tâm ở lại đây đi."

Cố Diệp Phi

Khương Vệ Quân nắm c.h.ặ.t t.a.y cô ấy mà nói: "Nếu Lưu Thiếu Thông mà dám đến, em sẽ đánh c.h.ế.t anh ta!"

Mọi người trong nhà thảo luận với nhau, chờ sau khi Khương Vệ Bình hết thời gian ở cũ, thì sẽ đi làm giấy ly hôn với Lưu Thiếu Thông.

Chương 375: Chương 375

Bây giờ Khương Vệ Bình có rất ít sữa, nhưng may mắn là Khương Tuệ Tuệ đã đổi một thùng sữa bột, vì vậy đứa nhỏ sẽ không bị đói.

Để làm cho sữa của Khương Vệ Bình đủ cho em bé uống, Phương Quế Chi đã bảo Khương Đắc Thắng ngày mai đến công ty cung cấp và tiếp thị trong thành phố để mua một ít chân giò lợn về hầm với đậu nành, như vậy ăn vào sẽ có nhiều sữa.

"Còn Ái Đệ, mẹ, Ái Đệ đang mang thai, cũng nên ăn chút đồ tốt ạ." Khương Vệ Quân nói.

Phương Quế Chi cười nói: "Mẹ biết rồi, mẹ có thể quên Ái Đệ hay sao? Đến lúc đó Ái Đệ sẽ ăn cùng với Bình Bình, cả hai đều phải bồi bổ thật tốt."

Trong nhà có thêm thành viên là một việc đáng vui mừng, sau khi mọi việc đã được quyết định xong, gia đình nhà họ Khương như thể mới bước ra từ trong đám mây đen, bắt đầu nói cười với nhau, ngồi vào bàn ăn cùng nhau ăn cơm.

Nữ Nữ cũng rất thích cô em gái này, sau khi ăn cơm xong vẫn luôn quan sát cô bé, sau khi nghe người lớn thảo luận nên đặt tên gì cho em gái, mắt Nữ Nữ sáng lên, vội vàng giơ bàn tay nhỏ bé của mình lên. Giọng điệu trẻ con cao vút: "Cháu, cháu sẽ đặt tên cho em gái!"

Căn phòng chật kín tất cả những người phụ nữ của gia đình nhà họ Khương, Khương Vệ Bình, Khương Tuệ Tuệ, Phương Quế Chi, Lưu Ái Đệ, Lý Tú Cẩm... Về phần mấy người đàn ông, mấy người đã phân

nhau làm việc, người lau bàn thì đi lau bàn, người rửa bát thì đi rửa bát, người rửa nồi thì đi rửa nồi...

Mấy người phụ nữ nghe Nữu Nữu nói thì nhin không được mà bật cười thành tiếng.

Lý Tú Cầm vừa tức giận vừa buồn cười, vươn ngón tay gõ gõ trên trán Nữu Nữu một cái, không nói nên lời: "Con mới lớn được bao nhiêu, mới nhận biết được bao nhiêu mặt chữ đâu hả? Còn có thể gọi tên cho em gái hay sao?"

Nữu Nữu bĩu môi, hừ nhẹ một tiếng, học theo dáng vẻ của cô nhỏ Khương Tuệ Tuệ vô cùng thành thực, lại làm cho mọi người cười ra tiếng.

Cô bé loạng choạng lắc đầu, nói: "Mẹ, giáo viên của con đã nói rằng chúng con đều là những bông hoa của tổ quốc, con có khả năng vô hạn trong tương lai. Mẹ, mẹ không thể đánh giá thấp con!"

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rất thú vị: "Chị dâu, xem xem Nữu Nữu có thể chọn tên gì, biết đâu con bé thật sự có thể đặt cho đứa nhỏ một cái tên đẹp thì sao. Chị hai, chị thấy thế nào?"

Cuối cùng vẫn phải hỏi ý kiến của Khương Vệ Bình, dù sao thì Khương Vệ Bình cũng là mẹ của đứa trẻ.

Khương Vệ Bình gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, chúng ta cứ để Nữu Nữu lấy tên cho đứa nhỏ trước đi, Nữu Nữu, vậy cháu làm chị, cháu chọn tên cho em gái trước được không?"

Nữu Nữu được sự đồng ý, đôi mắt to đen lúng liếng sáng ngời, vội vàng không ngừng gật đầu: "Vâng, cô lớn, cháu nhất định sẽ chọn cho em gái một cái tên thật ghê gớm..... Ừm.... Để cháu suy nghĩ một chút, chọn tên gì cho em gái mới được."

Nói xong, Nữu Nữu để bàn tay bụ bẫm lên cằm, nghiêm túc suy nghĩ.

Không quá hai phút, mắt cô bé sáng lên, nghiêm túc nói: "Cháu biết rồi, em gái sẽ tên là Tôn Ngộ Không, có được không ạ?"

Gần đây, giáo viên trong trường sẽ kể cho học sinh nghe câu chuyện "Tây Du Ký" sau khi kết thúc bài học. Khi bọn trẻ nghe xong, chúng đều rất ngưỡng mộ người sư huynh lớn mạnh mẽ Tôn Ngộ Không trong đó, chúng cũng tự hào vì có thể đóng vai Tôn Ngộ Không khi chơi đóng giả.

Nữ Nữ cũng là một trong số đó, cô bé là một người hâm mộ cứng của Tôn Ngộ Không. Vì vậy, đối với cô bé, cái tên Tôn Ngộ Không rất là ghê gớm.

Cố Diệp Phi

Lúv đầu Khương Vệ Bình có chút mong chờ, giờ lại trở nên có hơi bất đắc dĩ, đúng vậy, Nữ Nữ mới lớn được bao nhiêu, sao cô ấy lại có thể mong đợi Nữ Nữ sẽ chọn được một cái tên kia chứ.

Chương 376: Chương 376

Nữu Nữu thấy phản ứng của mọi người có vẻ không xem trọng cái tên này cho lắm, cho rằng mọi người không biết 'Tôn Ngộ Không' là ai, vì vậy cô bé tiếp tục nghiêm túc nói: "Tôn Ngộ Không lợi hại như vậy, có một cây... Kim cô bổng, có thể đánh yêu quái!"

Một tay Khương Tuệ Tuệ ôm Nữu Nữu vào trong lòng, nhéo khuôn mặt nhỏ mập mạp của cô bé, nói: "Nhưng Tôn Ngộ Không là tên con trai, còn em gái cháu là con gái, làm sao mà chọn tên như vậy được? Nếu không thì Nữu Nữu lại chọn một cái tên khác được không?"

"Đúng vậy ha... " Nữu Nữu đột nhiên ý thức được, mọi người không có quá thích cái tên 'Tôn Ngộ Không', cũng không phải bởi vì không thích, mà bởi vì tên Tôn Ngộ Không là tên con trai, còn em gái là tên con gái, cho nên là không thích hợp!

Cô bé gật gật đầu: "Vậy thì cháu sẽ lấy một cái khác... Thế thì... Em gái lấy tên là Bạch Cốt Tinh được không?"

Cô bé nhớ về câu chuyện Tôn Ngộ Không đã ba lần đánh Bạch Cốt Tinh, nhưng nếu để tìm tên cho một người con gái trong 'Tây du kí' thì có vẻ khá là khó khăn, cô bé chỉ có thể lấy tên một người mà cô bé ấn tượng sâu sắc.

Lần này Khương Tuệ Tuệ không thể nhịn được mà che miệng nở nụ cười.

Lý Tú Cầm nhéo cái mũi nhỏ của Nữu Nữu, vỗ nhẹ m.ô.n.g của cô bé một cái: "Đứa nhỏ này, lấy tên gì vậy? Bạch Cốt Tinh không phải

là tên của yêu quái hay sao? Em gái con không lẽ lại là yêu quái."

Nữu Nữu bĩu môi, cô bé không nghĩ ra, nhưng Đường Tam Tạng, Trư Bát Giới, Sa Tăng đều là con trai, cô bé thực sự không thể nghĩ ra tên của con gái...

Sau khi Khương Tuệ Tuệ cười xong, cô xoay người và định rời khỏi giường.

Tình cờ nhìn thấy ngoài cửa sổ trăng sáng vắng vặc, lúc này còn hai ba tháng nữa mới đến Tết Trung thu tháng tám, trăng vẫn chỉ cong cong treo lơ lửng trên bầu trời như bức màn, sáng vắng vặc.

Cô đột nhiên nói: "Nếu không thì biệt danh của đứa nhỏ sẽ là Tiểu Nguyệt đi? Trăng lên sáng ngời, đẹp như mỹ nhân, ánh trăng là duy nhất, đứa nhỏ cũng là ánh trăng duy nhất của nhà chúng ta, cho dù ở trong đêm tối thì cũng vẫn có thể soi đường chỉ lối."

"Cái tên đó khá là được đấy!" Lưu Ái Độ là người đầu tiên giơ tay tán thành.

Mặc dù mối quan hệ của cô ta và Khương Tuệ Tuệ bây giờ đang ngày càng trở nên tốt hơn, rất nhiều trường hợp, miễn là đề nghị của Khương Tuệ Tuệ thì cô ta sẽ đồng ý với nó, nhưng lần này cũng không hẳn là vì như vậy.

Mặc dù cô ta không được đọc nhiều sách, nhưng sau khi nghe thấy những lời của Khương Tuệ Tuệ, mặc dù cô ta vẫn còn mơ hồ nhưng cũng cảm thấy khá đúng, Tiểu Nguyệt, thật là một cái tên hay...

"Tiểu Nguyệt sao? Nghe cũng rất hay." Khương Vệ Bình cũng nói theo.

Cố Diệp Phi

Phương Quế Chi nói: "Tên đó cũng rất hay, từ giờ trở đi, bé gái của chúng ta sẽ được gọi là Tiểu Nguyệt."

Biệt danh đã được đặt xong, nhưng còn tên chính thức thì phải đợi Khương Vệ Bình từ từ suy nghĩ đã. Bây giờ cô ấy vẫn chưa ly hôn với Lưu Thiếu Thông, đứa nhỏ cũng không vội cho vào hộ khẩu, đợi sau khi ở cũ xong thì nói tiếp.

Nhà họ Lưu.

Việc bà Lưu cho đi đứa con gái mới sinh của Khương Vệ Bình đã được cả trường biết, mặc dù có nhiều người trọng nam khinh nữ, trong lòng mọi người có biết thì cũng không nói ra.

Không có lý do gì mà Lưu Thiếu Thông với tư cách là một giáo viên nhân dân mà lại ngang nhiên tham gia vào loại việc như thế này, không truyền ra là một chuyện, truyền ra lại là một chuyện khác.

Đối với chuyện này, hiệu trưởng cũng đặc biệt tìm Lưu Thiếu Thông để nói chuyện riêng, bảo anh ta phải xử lý tốt chuyện này, mang Khương Vệ Bình trở về, sau này không được công khai làm chuyện gia trưởng trọng nam khinh nữ, nếu không thì phụ huynh các em học sinh nữ trong trường sao có thể yên tâm gửi trẻ đến trường để đi học được đây?

Chương 377: Chương 377

Lưu Thiếu Thông mất hết mặt mũi, tức hộc máu về nhà, anh ta đang định bàn bạc với bà Lưu về việc đưa Khương Vệ Bình về nhà, nhưng khi về đến nhà, anh ta thấy đầu bà Lưu bị băng bó, trên mặt còn sưng lên một cục.

Bà Lưu khó tính, bề ngoài cũng vậy, bà ta vốn dĩ có gò má cao, hiện tại sưng lên rồi gò má lại càng cao hơn, giống y như người ngoài hành tinh.

Khi Lưu Thiếu Thông nhìn thấy mẹ mình trở nên như vậy, anh ta vội vàng hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Tất nhiên là bà Lưu sẽ nói ra hết những gì đã xảy ra với Lưu Thiếu Thông, quả nhiên là phải thêm mắm dặm muối một phen, bà ta giải thích rằng chính Khương Vệ Bình đã bảo Khương Tuệ Tuệ và Lưu Ái Đề đến gây phiền toái cho bà ta, không những đánh bà ta mà còn cướp đi đồ ở trong nhà.

Lưu Thiếu Thông bị chọc tức muốn chết, hai mẹ con bàn bạc lại một chút, Lưu Thiếu Thông cũng không định đón Khương Vệ Bình về nữa.

Cố Diệp Phi

"Cô ấy vậy mà dám xúi giục người nhà họ Khương đến đánh mẹ, thật là quá đáng! Cô ấy còn muốn con đến mời cô ấy về hay sao? Quả thật là nằm mơ, đã đi thì không thể quay lại! Ngay cả việc sinh một đứa con trai dễ như vậy mà cô ấy cũng không làm được, tính xấu thì không ít!"

Bà Lưu nghiêng chặt răng, gật gật đầu nói: "Đúng vậy, cô ta về nhà mẹ đẻ là muốn hù dọa mẹ con chúng ta, muốn để con đến nhà họ Khương mời cô ta về, mặt mũi cũng quá là to gan rồi, sinh ra một đứa mất tiền mà cũng dám lên mặt. Con trai, con không cần phải quan tâm đến cô ta, đến lúc đó để xem cô ta có tự mình quay lại đây hay không!"

Nhà họ Tống.

Bà nội Tống đã bàn bạc với ông nội Tống và Tống Thời Thanh sau khi về nhà, ban ngày bà ấy sẽ trở lại nhà họ Khương để giúp chăm sóc Khương Vệ Bình và con gái của Khương Vệ Bình.

Ông nội Tống đương nhiên là không phản đối chuyện này.

Mặc dù bình thường ông ấy ít nói, nhưng mỗi khi Khương Tuệ Tuệ đến nhà, ông ấy không thể hiện ra bên ngoài như bà nội Tống là rất thích Khương Tuệ Tuệ, thực tế, trong lòng ông ấy thực sự rất quý mến Khương Tuệ Tuệ.

Do gần đây đang thu hoạch lúa mì, cho nên đã mấy ngày rồi Khương Tuệ Tuệ không đến nhà chơi.

Bà nội Tống có nói mãi thì cũng không nói nhiều được bằng ông nội Tống, lần nào ông nội Tống cũng thì thầm lẩm bẩm hỏi hôm nay Tuệ Tuệ không đến hay sao? Hay là do việc thu hoạch lúa mì quá mệt mỏi? Rồi còn dặn dò Thời Thanh rằng, Tuệ Tuệ là một cô gái, khi cháu làm việc thì chú ý giúp con bé nhiều một chút, đừng để con bé quá mệt mỏi... Vân vân vân.

Anh thích Khương Tuệ Tuệ, vì vậy nên tất nhiên là anh sẽ đồng ý với bà nội Tống là sẽ giúp Khương Tuệ Tuệ.

Tống Thời Thanh cũng không có dị nghị gì, nhưng anh vẫn nói với bà nội: "Bà nội, thân thể của bà là quan trọng nhất, nếu bà có thể giúp đỡ, đương nhiên là cháu sẽ hỗ trợ, như vậy người nhà Tuệ Tuệ

cũng có thể thả lỏng được một chút, nhưng bà nội cũng phải chú ý nghỉ ngơi nhiều mới được."

Bà nội Tổng gật gật đầu, gấp một đĩa đồ ăn cho Tổng Thời Thanh, nói: "Bà sẽ nhớ kỹ điều này."

Như nhớ ra điều gì đó, bà nội Tổng nhìn chăm chăm vào Tổng Thời Thanh một lúc, không nhin được mà nói: "Phải nói, trẻ con thật sự rất đáng yêu. Lần trước bà nội bế một đứa trẻ là khi cháu còn nhỏ, trong nháy mắt mà cháu đã lớn như vậy, Thời Thanh, khi nào thì cháu có thể mang về cho bà một người cháu dâu, sinh cho bà một đứa trẻ mập mạp trắng trẻo vậy?"

Người ta nói càng lớn tuổi càng dễ gần gũi với con nít hơn, bởi vì những người già lớn tuổi càng không có sức chống cự với những đứa trẻ nhỏ đáng yêu, giống như tâm tuổi của bà nội Tổng, đúng là bà ấy rất thích mấy đứa nhỏ.

Chương 378: Chương 378

Hiếm khi Tống Thời Thanh không hề tỏ ra khó chịu khi bà nội Tống đề cập đến chuyện như vậy.

Anh tiếp tục cầm một miếng thức ăn, ngược nhìn bà ấy và nói: "Bà ơi, sau này cháu sẽ sinh cho bà một đứa cháu nội kháu khỉnh."

Cố Diệp Phi

Đồng thời, trong lòng anh cũng đang tưởng tượng, sau này sau khi kết hôn với Khương Tuệ Tuệ, hai người sẽ có một đứa con chung, tốt nhất là sinh được một cô bé xinh đẹp giống như Tuệ Tuệ...

Được vậy thì thật là tốt quá.

Nhìn thấy Tống Thời Thanh như thế, bà nội Tống vui mừng khôn xiết, thậm chí còn ăn cơm nhiều hơn bình thường.

Sau khi ăn xong, Tống Thời Thanh đề xuất ra sông câu thêm ít cá. Mặc dù anh không biết chuyện phụ nữ trong thời gian ở cữ cần uống canh cá trích để ra sữa, nhưng trong bữa ăn bà nội Tống đã nói đến chuyện này, anh liền ghi nhớ trong lòng.

Với anh mà nói, anh và Khương Tuệ Tuệ sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn, người thân của Tuệ Tuệ cũng là người thân của anh, anh đã đi bắt cá trích cho Khương Vệ Bình ăn cũng là vì Khương Tuệ Tuệ.

Tống Thời Thanh đã quen ra ngoài vào ban đêm, mấy người bà nội Tống cũng đã quen nên cũng không nói nhiều, chỉ dặn dò anh như thường lệ là về sớm một chút, trong nhà sẽ để cửa cho anh.

Tống Thời Thanh cầm lưới đánh cá và giỏ cá đi ra ngoài, nhưng vừa ra khỏi cửa, anh đã nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đến trước cửa.

Khương Tuệ Tuệ đến là để đưa miếng thuốc dán, kể từ khi hệ thống được cập nhật, Khương Tuệ Tuệ đã ngày càng quen thuộc với hệ thống.

Ví dụ, sản phẩm trên giao diện trao đổi có thể được làm mới mỗi ngày, trước đây cô muốn đổi một số miếng thuốc dán nhưng lại không tìm thấy, hôm nay sau khi giao diện được làm mới, cô đã nhìn thấy thuốc dán.

Cô lại mua một túi thuốc dán khác, tình cờ hôm nay cô lên thành phố một chuyến, cũng có thể nói là Hàn Tiến Bộ hoặc đồng nghiệp của cha cô đã giúp mua thuốc dán, hôm nay là đúng lúc cô mang về.

Sau khi biết được ý định của Khương Tuệ Tuệ, Tống Thời Thanh định đợi trước khi ra ngoài bắt cá, thì sẽ cùng Khương Tuệ Tuệ trở về nhà trước.

Khương Tuệ Tuệ đi ở phía trước đang định gọi bà nội Tống, nhưng Tống Thời Thanh đã kéo cổ tay cô một chút, cả người cô ngã vào trong vòng tay của Tống Thời Thanh. Tống Thời Thanh ôm cô từ phía sau, anh vùi mặt vào tóc Khương Tuệ Tuệ, hít hít cái mũi và ngửi mùi hương hoa độc đáo trên người cô.

Khương Tuệ Tuệ sửng người sửng sốt một lúc, hỏi: "Có chuyện gì với anh vậy? Anh không sợ lát nữa bà nội ra sẽ nhìn thấy hay sao?"

Tống Thời Thanh dùng giọng khàn khàn để nói: "Tuệ Tuệ, sau này chúng ta hãy sinh con được không? Sinh ra một cô con gái đáng yêu như em vậy, bà nội nhất định sẽ rất thích đứa nhỏ."

Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng nhận ra tại sao Tống Thời Thanh lại đột nhiên nói chuyện như vậy. Hôm nay sau khi bà nội Tống trở về nhà đã nói với bọn họ rằng bà ấy sẽ giúp chăm sóc chị hai trong thời

gian ở cũ, vì vậy có lẽ đó là lý do Tống Thời Thanh có ý tưởng như vậy.

Nhưng mà... Khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ đỏ bừng, ngay cả cái cổ lộ ra dưới ánh trăng cũng nhuốm một vết ửng hồng nhàn nhạt, cô cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ chỉ có bà nội thích, anh không thích hay sao?"

Sau đó, cô cảm thấy vòng tay của Tống Thời Tình ôm mình càng ngày càng mạnh, giống như muốn đem cô hòa vào m.á.u thịt của anh.

Giọng nói của anh tràn đầy từ tính và vô cùng gợi cảm: "Làm sao mà anh có thể không thích được chứ?"

"Tuệ Tuệ, cháu nhìn cháu xem, sao còn phải đi riêng sang đây một chuyến làm gì, hôm nay chắc cháu cũng rất mệt rồi đúng không? Lát nữa quay về nhanh chóng đi nghỉ ngơi sớm một chút nhé."

Bà nội Tống nhận thuốc dán, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Khương Tuệ Tuệ còn tưởng rằng trong lúc cô đi đến đây thì bị nắng nóng.

Chương 379: Chương 379

Trên thực tế... Khương Tuệ Tuệ đỏ mặt vì tiếp xúc trước đó với Tống Thời Thanh.

"Không phải ông nội Tống đã dùng hết miếng dán rồi hay sao ạ? Hôm nay cháu lên thành phố, vừa hay lấy được thuốc dán nên mới vội vàng mang qua đó ạ."

Khương Tuệ Tuệ nói, lại ngồi xuống bên cạnh bà nội Tống, tựa vào vai bà ấy, trông rất thân mật: "Chủ yếu là muốn đến đây gặp bà, gần đây gặt gắp nên đã lâu rồi cháu không đến đây."

Bà nội Tống rót một cốc nước đun sôi cho Khương Tuệ Tuệ, còn thêm ít đường vào nước, nói: "Đúng là vậy, bà nội cũng rất nhớ cháu. Thực ra ông nội Tống của cháu cũng rất nhớ cháu, nhưng tiếc là ông ấy đã về phòng rồi."

Lúc này, ông nội Tống vốn định lên giường đi ngủ lại nghe thấy bên ngoài có động tĩnh.

Ông ấy cảm thấy như thể bản thân nghe thấy giọng nói của Khương Tuệ Tuệ, vì vậy ông ấy nhanh chóng xuống giường, đi đến cửa và lắng nghe, quả nhiên ông ấy nghe thấy giọng nói của Khương Tuệ Tuệ: "Thật đáng tiếc, nếu ông nội Tống đang nghỉ ngơi thì cháu sẽ không làm phiền nữa, lần sau cháu sẽ đến gặp ông nội Tống sau ạ."

Khuôn mặt nghiêm túc ban đầu của ông nội Tống nhanh chóng nở một nụ cười.

Ông ấy sửa sang lại quần áo một chút, giả vờ không thèm để ý rồi mở cửa nói: "Ngủ giờ này hình như là quá sớm, tôi cũng không buồn ngủ lắm, hay là ra ngoài ngồi một chút đi... Này.... Tuệ Tuệ, sao hôm nay cháu lại rảnh rồi để đến đây vậy?"

"Ông nội Tổng, ông vẫn chưa ngủ hay sao? Cháu đến đây để đưa mấy miếng thuốc dán cho ông ạ." Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng nói.

Cố Diệp Phi

.....

Khương Tuệ Tuệ trò chuyện với ông nội Tổng và bà nội Tổng một lúc, sau đó mới đi theo Tổng Thời Thanh ra ngoài.

Tổng Thời Thanh nói đùa: "Tại sao anh lại cảm thấy em giống cháu gái của ông bà hơn nhỉ? Bọn họ còn không có nói nhiều như vậy với anh."

Khương Tuệ Tuệ kéo cánh tay của Tổng Thời Thanh, duỗi tay ra véo nhẹ một cái lên bắp tay anh, bĩu môi nói: "Làm sao? Anh ghen sao? Cháu dâu và cháu gái thực chất cũng không có gì khác biệt, tại sao ông bà lại không thể thân thiết với em chứ, hừ..."

Tổng Thời Thanh quay đầu nhìn người bên cạnh sau khi nghe thấy lời này, đưa tay ra sờ đỉnh đầu cô: "Em nói đúng."

"Anh đưa em về nhà trước." Tổng Thời Thanh nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ lắc đầu: "Em sẽ đi bắt cá với anh trước, sau đó mới quay về."

Cứ như vậy, hai người đi về phía bờ sông. Lý do tại sao lần này Tổng Thời Thanh cũng có thể câu được nhiều cá hơn những người khác, là vì anh biết nơi nào có cá. Anh trực tiếp đưa Khương Tuệ Tuệ

đến nơi anh thường đến bắt cá, rồi bảo Khương Tuệ Tuệ ngồi trên tảng đá bên bờ sông đợi anh.

Còn bản thân anh thì xắn quần bước xuống sông bắt cá.

Anh cầm một chiếc đèn pin trong tay, để anh có thể nhìn thấy cá dưới sông rõ hơn nếu anh bắt cá theo cách này. Độ nhạy của cá vào ban đêm không cao bằng ban ngày nên dễ bắt chúng hơn, Tổng Thời Thanh không mất nhiều thời gian để bắt được vài con cá trích, nhưng cá không quá lớn.

Con lớn nhất chỉ lớn bằng ba ngón tay nhưng vẫn là lựa chọn tốt để nấu canh cá trích.

Bởi vì ở nhà lãng phí rất nhiều thời gian, cho nên lúc này cũng không còn sớm, Tổng Thời Thanh cũng không chậm trễ nữa, sau khi bắt được mấy con cá, xách giỏ cá lên bờ.

Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng đứng dậy khỏi tảng đá và ôm lấy eo thon của Tổng Thời Thanh từ phía sau.

Mỗi lần ôm Tổng Thời Thanh như thế này, cô có cảm giác như bản thân đang nằm trong tay sự an toàn của cả thế giới.

Cô nhỏ giọng thì thầm: "Cảm ơn anh."

Đương nhiên là vì cô mà Tổng Thời Thanh mới đến sông bắt cá muộn như vậy. Hơn nữa bà nội Tổng cũng nói là bà ấy sẽ đến giúp chăm sóc chị hai, cô thực sự rất cảm động.

Tổng Thời Thanh nắm lấy tay của Khương Tuệ Tuệ, nói: "Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ là người một nhà, sao phải nói cảm ơn anh chứ."

Khương Tuệ Tuệ mím môi và mỉm cười.

"Lại đây, lấy giỏ cá đi, đợi anh đi giày vào." Tống Thời Thanh đưa giỏ cá cho Khương Tuệ Tuệ.

Chương 380: Chương 380

Khương Tuệ Tuệ tiếp nhận lấy giỏ cá, tự tay anh đan cái giỏ cá này, vì vậy có rất nhiều khoảng trống và không có cách nào để đổ đầy nước. Con cá bị tách ra khỏi nước liền nhảy lên nhảy xuống trong giỏ cá, Khương Tuệ Tuệ dùng ngón tay chọc vào nó và đuôi con cá bắt đầu vẩy dữ dội.

Sau khi Tống Thời Thanh đi giày vào, anh đến bờ sông để rửa tay. Quay đầu lại, nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đang ngồi xổm bên cạnh vui vẻ chơi đùa với cá, anh đi tới sờ đầu cô nói: "Đi thôi, mau trở về đi, Khương ba tuổi."

Nghe thấy bị gọi là 'Khương ba tuổi', Khương Tuệ Tuệ nhăn mũi, đứng dậy, vỗ vỗ quần áo đang nhàu nhĩ của mình một chút, nhẹ nhàng hừ một tiếng. Sau đó, cô nhảy nhót đưa tay ra nắm lấy cánh tay của Tống Thời Thanh, nói với một giọng nói rất giả tạo, bắt chước giọng điệu khi nói chuyện của Nữu Nữu: "Được rồi, chú Tống, chúng ta về nhà đi!"

"Chú Tống, chú đừng lo lắng, cháu sẽ không nói cho mẹ biết là chú đã nhân lúc không có ai mà bí mật hôn cháu, còn gọi cháu là bảo bối. Chú Tống, chỉ cần cháu không nói cho người khác biết bí mật của chúng ta, chú sẽ mua kẹo cho cháu có phải không? Vậy thì được, chúng ta hãy móc tay đi, cháu chắc chắn sẽ không nói với người khác!" Nói xong, Khương Tuệ Tuệ đưa bàn tay trắng nõn ra.

Ngón út hơi cong, thấy Tống Thời Thanh không chủ động phối hợp với bản thân, cô vội vàng kéo tay Tống Thời Thanh qua, hơi mở ngón út ra, sau đó dùng ngón út của chính mình móc vào ngón út

của anh, lắc lắc: "Móc tay thắt cổ một trăm năm không thay đổi, nếu ai thay đổi thì chính là chó con!"

Ánh mắt Tống Thời Thanh tối sầm, cổ họng anh lặn lộn. Đầu ngón tay anh móc những ngón tay non nớt của Khương Tuệ Tuệ vào trong tay mình, trong đôi mắt cô đầy sự giảo hoạt ranh mãnh.

Tất nhiên là Tống Thời Thanh không có hứng thú với trẻ con, nhưng với Khương Tuệ Tuệ cố tình giả làm một đứa trẻ ba tuổi, không hiểu sao trong lòng anh lại trở nên nóng hừng hực.

Một tay Tống Thời Thanh cầm giỏ cá, tay kia thả lỏng ôm lấy vòng eo thon của Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ đã từng học khiêu vũ, vòng eo của cô rất nhỏ và mềm mại, khi Tống Thời Thanh đưa tay ôm lấy cô, cô ranh mãnh trượt khỏi tay anh như một con cá chạch, cố tình nói với giọng điệu sợ hãi: "Chú Tống... Chú đang muốn làm gì vậy..."

Thoáng chốc, Tống Thời Thanh nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của mình, giọng nói sợ hãi của Khương Tuệ Tuệ giống như một con thỏ nhỏ. Cô diễn hết mình, có chút nao núng, dùng đôi mắt sáng ngời đó nhìn chăm chăm Tống Thời Thanh, lắc đầu: "Chú Tống, chú đừng làm chuyện xấu với cháu."

Tống Thời Thanh cảm thấy bản thân sắp bị yêu tinh nhỏ này tra tấn đến điên rồi, anh đặt giỏ cá xuống đất, phớt lờ Khương Tuệ Tuệ đang trái một câu 'chú Tống' phải một câu 'chú Tống', vươn tay bế Khương Tuệ Tuệ lên, ôm cô vào lòng, đồng thời lật người cô lại.

Sau đó, anh vỗ vào m.ô.n.g cô vài cái, dập ngọn lửa nóng rực trong lòng xuống, phối hợp với màn biểu diễn của cô: "Đứa trẻ không nghe lời thì sẽ bị đánh."

Khương Tuệ Tuệ nức nở rên rỉ một tiếng, nghiến chặt răng: "Tống Thời Thanh, anh lại đánh em..."

Tống Thời Thanh bế cô lên, đem cả người cô treo ở trên người anh, vùi đầu vào chiếc cổ thanh tú của cô, nặng nề thở dốc: "Ai bảo em không ngoan, đứa nhỏ không ngoan đều sẽ bị đánh vào mông."

Khi anh nói chuyện, hơi thở của anh phả vào cổ Khương Tuệ Tuệ, khiến cơ thể Khương Tuệ Tuệ run lên một cái. Sau đó, Khương Tuệ Tuệ dường như cảm thấy một cái chạm nóng và ẩm ướt trên cổ cô, như thể Tống Thời Thanh đang l.i.ế.m cổ cô...

Cổ Diệp Phi

Nhưng mà trước khi cô xác định được, Tống Thời Thanh đã nới lỏng sự kiềm chế với cô, nhặt chiếc giỏ cá đang được đặt ở một bên lên, nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ nói: "Đi thôi bạn nhỏ, chú đưa cháu về nhà."

Chương 381: Chương 381

Khương Tuệ Tuệ nhăn mũi lại, vốn dĩ cô muốn nhân cơ hội trêu chọc Tống Thời Thanh, không nghĩ đến lại bị anh chiếm sân nhà. Cô mím môi hừ hừ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Tống Thời Thanh.

Tống Thời Thanh cầm trên tay chiếc đèn pin, nó trở thành tia sáng rực rỡ nhất trong đêm tối.

Tống Thời Thanh tiễn Khương Tuệ Tuệ đến cửa nhà rồi rời đi.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ về đến nhà, cô mới phát hiện ra rằng sau khi cô ra ngoài không lâu, anh trai thứ ba của cô là Khương Vệ Quân cũng ra ngoài bắt cá, sau khi bắt một lúc lâu, hẳn chỉ bắt được một con cá trích nhỏ để mang về.

Cố Diệp Phi

Nhưng mà trong thôn không có nhiều cá sông, thỉnh thoảng bắt được một con cũng là tốt rồi, Khương Vệ Quân bắt được một con cá trích, có thể dùng để nấu canh cá trích cho Khương Vệ Bình cũng không tệ.

Lưu Ái Độ thì thăm với người đàn ông của mình vài câu: "Vệ Quân, anh thực sự làm rất tốt."

Nhưng vừa nói xong lời này, Khương Tuệ Tuệ đã quay lại, trên tay xách theo một giỏ cá.

Khương Vệ Quân nhìn thấy trong giỏ cá của Khương Tuệ Tuệ có bốn năm con cá trích, vì vậy hẳn liền vội vàng chạy tới, hỏi: "Tuệ Tuệ,

vừa rồi em đến nhà của thanh niên trí thức Tống phải không? Số cá này là do cậu ấy bắt được sao?"

"Đúng vậy." Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, cùng với vẻ mặt 'có chuyện gì vậy, có gì lạ hay sao?'.

Khương Vệ Quân thất bại, không so sánh thì sẽ không có tổn thương, hấn mất nhiều thời gian như vậy mới bắt được một con cá trích, Tống Thời Thanh rốt cuộc là đã làm thế nào vậy? Sao lại luôn bắt được nhiều cá như thế?

...

Sau khi có cá ở nhà, Khương Vệ Bình có thể uống canh cá trích trong vài ngày, Phương Quế Chi còn làm món trứng luộc đường nâu cho Khương Vệ Bình, lượng sữa của Khương Vệ Bình dần tăng lên, lần nào cô ấy cũng có thể cho Tiểu Nguyệt ăn no.

Tuy rằng nói Lưu Ái Đệ mang thai, nhưng tất cả phụ nữ ở trong thôn đều như vậy, cho dù mang thai, chỉ cần bụng không quá lớn thì không thể không đi làm, vẫn phải đi làm ruộng.

Chỉ là khi làm việc, Khương Tuệ Tuệ không còn làm việc chậm chạp để lười biếng như trước nữa.

Ở đây lâu như vậy, Khương Tuệ Tuệ cũng đã trưởng thành rất nhiều, với sự hỗ trợ của hệ thống, cô có thể tự mình cắt hơn một nửa số lúa mì

Còn những người làm công của nhà họ Khương, ai rảnh rỗi đều sẽ đến phụ giúp công việc, đặc biệt là Tống Thời Thanh, để Khương Tuệ Tuệ có thể làm việc thoải mái hơn, thỉnh thoảng anh vẫn đến giúp đỡ, còn hái cho cô một ít quả dại ăn.

Ngoài Tống Thời Thanh, Khương Vệ Quân là người nhiệt tình nhất.

Tính ra hắn với Lưu Ái Đệ đã kết hôn được hai năm, bụng Lưu Ái Đệ vẫn luôn không thấy động tĩnh gì, tuy rằng hắn không nói gì, nhưng hắn nhìn thấy những người cùng tuổi với mình, thời gian kết hôn của họ cũng không khác lắm, nhưng đều đã có con chạy được rồi.

Những người kết hôn muộn hơn hắn cũng đã sinh con, nhưng hắn vẫn chưa có con, tuy ngoài miệng không nói ra nhưng thực ra trong lòng hắn rất muốn có một đứa con.

Trẻ con thật dễ thương, Nữu Nữu rất đáng yêu, hơn nữa mấy ngày trước chị hai của hắn cũng sinh con gái, lòng hắn càng thêm ngứa ngáy.

Bây giờ thì tốt rồi, vợ hắn rốt cuộc cũng có thai, làm sao hắn có thể không vui cho được?

Mỗi ngày sau khi bắt đầu làm việc thì cứ như được tiêm m.á.u gà, cầm liềm bắt tay vào làm việc, chỉ chờ được làm xong sớm để còn phụ giúp công việc với vợ.

Người làm việc cùng với anh ấy biết tin Lưu Ái Đệ mang thai, trong khi đang mừng cho Khương Vệ Quân, lại còn không quên nói đùa trêu ghẹo: "Nhìn Khương Vệ Quân lo lắng về vợ của anh ấy như thế nào này. Đây là muốn làm xong việc sớm để có thể chạy sang giúp vợ làm việc có đúng không, phải nói Lưu Ái Đệ thật may mắn khi được gả cho Khương Vệ Quân!"

"Đúng vậy, đúng vậy, Vệ Quân, tốt nhất là lần này Lưu Ái Đệ sẽ sinh ra một đứa con trai, sinh cho anh một đứa con trai mập mạp!"

Chương 382: Chương 382

Khương Vệ Quân cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ sau khi nghe những lời này, hắn không ngừng gãi đầu và nói: "Sinh con gái thì tôi cũng thích!"

Nhà họ Khương.

Khương Vệ Bình đang cho Tiểu Nguyệt ăn sữa, đứa trẻ đang trong thời gian cơ thể còn nhỏ nên mỗi lần bú sữa không nhiều, nhưng tần suất lại khá nhiều, cứ một hai tiếng lại phải bú.

Đứa bé sau khi sinh ra thì lớn nhanh như thổi, mới có mấy ngày mà Tiểu Nguyệt đã trở nên đáng yêu hơn rất nhiều so với dáng vẻ nhàn nhúm lúc mới sinh.

Bà nội Tống ở một bên nhìn một lúc, trong mắt tràn đầy vẻ hiền từ: "Đứa nhỏ này thật là ngoan ngoãn, không thích khóc mà cũng không thích làm loạn, sau này nhất định sẽ là một đứa trẻ ngoan, có thể khiến người ta bớt lo lắng. Thời Thanh nhà chúng tôi khi còn nhỏ thì không được ngoan ngoãn như vậy, lúc đó cuộc sống rất ồn ào, còn phải ngủ lộn ngược, ban ngày ngủ ban đêm lại tỉnh..."

Khương Vệ Bình mím môi cười cười, cô ấy và Khương Tuệ Tuệ là hai chị em nên nhìn có phần giống nhau, nhưng Khương Vệ Bình giống Phương Quế Chi hơn, có nhiều nét đoan trang hiền thực hơn một chút.

Cô ấy nói: "Khi còn nhỏ thì con trai luôn ồn ào hơn con gái một chút..."

"Ai nói không phải? Đáng tiếc cha mẹ nó mất sớm, không thể sinh thêm em trai hay em gái cho nó. Tôi luôn muốn có cháu gái, bây giờ chỉ có thể chờ đợi cháu cố gái mà thôi." Bà nội Tổng nở nụ cười trêu chọc, nói chuyện một lúc, bà ấy lại đứng dậy, nhặt chiếc tã còn ướt của Tiểu Nguyệt lên, nói: "Tôi sẽ đi giặt tã cho Tiểu Nguyệt."

Khương Vệ Bình vội vàng nói: "Bà nội Tổng, bà cứ ngồi nghỉ ngơi đi, lát nữa cháu sẽ tự giặt tã sau, hoặc có thể giữ chúng cho đến khi mẹ cháu về giặt ạ." Rốt cuộc thì cô ấy vẫn cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ khi để bà nội Tổng phải bận việc.

Bà nội Tổng biết cô ấy đang nghĩ gì, xua xua tay nói: "Đây thì có là cái gì, đừng ngại, cháu gọi một tiếng bà nội, vậy thì bà nội đây vẫn có thể giặt được tã cho đứa nhỏ."

Đi vào trong sân, đầu tiên là bà nội Tổng đem tã đã giặt sạch của Tiểu Nguyệt lên phơi ở trên cột, sau đó như nghĩ đến cái gì, đi đến cửa sân mở cửa ra.

Quả nhiên đã thấy hai quả trứng gà ở cửa.

Bà nội Tổng nhặt quả trứng lên và nhẹ nhàng cầm trên tay, nhìn quanh không thấy ai. Bà ấy đi vào phòng của Khương Vệ Bình cùng với những quả trứng trên tay, nói: "Vệ Bình, cháu nhìn này, lại có người đến đưa trứng gà."

Nếu muốn nói về việc đưa trứng gà, phải nói về ba ngày trước, cũng chính là ngày hôm sau sau khi Khương Vệ Bình quay về nhà họ Khương. Người nhà họ Khương hôm đó đều đi thu hoạch lúa mì, bà nội Tổng đến giúp trông đứa nhỏ, nhưng cũng giống như hôm nay vậy, cũng nhặt được hai quả trứng gà ở cửa sân.

Cố Diệp Phi

Lúc đó bà ấy đã thắc mắc tại sao trước cửa nhà họ Khương lại có trứng gà? Gà của nhà ai lại đẻ trứng ở đây? Lại đến hỏi Khương Vệ

Bình xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng Khương Vệ Bình cũng không biết tại sao.

Trong vài ngày tiếp theo, bà nội Tổng đều nhặt được trứng gà ở cửa, mỗi ngày hai quả, không hơn không kém.

Bà ấy cũng nghĩ đến việc nhìn kỹ xem ai đặt trứng gà ở cửa mỗi ngày, nhưng đôi khi Tiểu Nguyệt khóc toáng, bản thân bà ấy phải giúp đỡ dành con bé, đặc biệt là khi Khương Vệ Bình phải ăn gì đó, vì vậy đôi lúc bà ấy không thể canh được, lợi dụng lúc này, người đó đã đặt những quả trứng gà ở đây và rời đi.

Khương Vệ Bình cũng một đầu bối rối, cô ấy đã hỏi riêng mẹ mình rằng gia đình cô ấy đã từng gặp phải tình huống như thế này chưa, nhưng mọi người đều nói không có.

Chuyện này thực sự là bắt đầu sau khi cô ấy đến.

"Bà nội, như trước đây, chúng ta đã nói qua, trứng gà đem đi cất riêng, chờ tìm ra ai đã để ở đó, cháu nhất định phải trả lại họ."
Khương Vệ Bình cười nói.

Chương 383: Chương 383

Bà nội Tống gật gật đầu, vừa mới đi tới bếp lò bỏ trứng gà vào chảo, liền nghe thấy ngoài cửa sân truyền đến một trận động tĩnh, một giọng của đàn ông truyền đến: "Khương Vệ Bình, cô thật sự không định quay trở về, vẫn luôn ở nhà mẹ đẻ của cô hay sao?"

Nghe thấy động tĩnh, bà nội Tống vội vàng ra khỏi bếp, lúc này mới phát hiện ra Khương Vệ Bình cũng đã ra khỏi phòng.

Trên thực tế, theo lời của thế hệ trước của bọn họ, nếu như có điều kiện, tốt nhất là không nên xuống đất trong thời gian đang ở cữ, có thể nằm thì cứ nên nằm, như vậy mới có thể dưỡng cho cơ thể tốt lên.

Nhưng lần trước Khương Tuệ Tuệ nói rằng không thể luôn nằm mọi lúc, cô ấy nên thỉnh thoảng đi lại xung quanh, như vậy càng có lợi cho cơ thể của cô ấy khi muốn hồi phục.

Nếu luôn nằm trên giường, tay chân của người sẽ dễ bị thoái hóa, mọi người đều cảm thấy những gì cô nói là có lý, vì vậy sau khi sinh con ngày thứ hai, Khương Vệ Bình sẽ thỉnh thoảng xuống giường đi lại một chút nhân lúc Tiểu Nguyệt ngủ.

Lúc này, Khương Vệ Bình nhìn người trước mặt không chút ăn năn hối cải, anh ta còn lên mặt với Khương Vệ Bình, Lưu Thiếu Thông đã quá phận rồi, trên mặt cô ấy không có chút biểu cảm gì.

Bởi vì cô ấy đã hết hy vọng đối với người đàn ông này, cô ấy thậm chí còn không thèm hận anh ta.

Cô ấy mới kết hôn chưa được bao lâu, tính ra thì thời gian cũng được một năm rưỡi, quen biết Lưu Thiếu Thông cũng được hai năm. Thời gian đầu, người đàn ông này cư xử cũng rất tốt, cô ấy cũng nghe lời cha mẹ nên mới gả vào nhà họ Lưu.

Nhưng sau khi kết hôn, cô ấy nhận ra rằng Lưu Thiếu Thông luôn nghe lời mẹ anh ta trong mọi việc. Ngay cả trong đêm tân hôn của bọn họ, bà Lưu cũng không cho hai người bọn họ không gian riêng, hơn nửa đêm đến gõ cửa, nói hôm nay bà ta đã xử lý hôn lễ của bọn họ nên mệt mỏi rồi, trong người không được khỏe nên bảo Lưu Thiếu Thông xoa bóp đầu cho bà ta.

Khương Vệ Bình ở trong phòng một mình gần như cả đêm, cô ấy mới nói một chút rằng Lưu Thiếu Thông đã lớn tuổi như vậy mà buổi tối còn đến phòng mẹ, nói ra cũng không dễ nghe, nếu sau này bà Lưu có chỗ nào khó chịu thì cứ trực tiếp gọi người con dâu là cô ấy qua là được.

Cố Diệp Phi

Cuối cùng bị Lưu Thiếu Thông nói cho một hồi, cô ấy là con gái nhà người ta, sao lại suy nghĩ bậy bạ như vậy, bọn họ là mẹ con, còn có cái gì mà hay với không hay?

Trên thực tế, Khương Vệ Bình cũng hiểu rằng Lưu Thiếu Thông và bà Lưu thực sự không có gì. Nhưng bà Lưu có thể rất coi trọng Lưu Thiếu Thông, bởi vì người đàn ông của bà ta mất sớm, chỉ có con trai và bà ta sống nương tựa lẫn nhau, sau khi Lưu Thiếu Thông và Khương Vệ Bình kết hôn, bọn họ cũng có chung sống và yêu đương một thời gian.

Xét cho cùng, Khương Vệ Bình lớn lên xinh đẹp lại còn hiền huệ, vì vậy Lưu Thiếu Thông không có lý do gì để không thích cô ấy.

Nhưng lần nào cũng bị bà Lưu đến phá hoại, dường như bà ta sợ Khương Vệ Bình sẽ cướp Lưu Thiếu Thông đi. Hơn nữa tuy Lưu Thiếu Thông thích Khương Vệ Bình, nhưng địa vị của Khương Vệ Bình

trong lòng anh ta vẫn không cao bằng người mẹ ngậm đắng nuốt cay để nuôi lớn anh ta, mỗi khi xảy ra chuyện, Lưu Thiếu Thông đều luôn đứng về phía bà Lưu.

Trước đây, cho dù Khương Vệ Bình có phải chịu bao nhiêu ủy khuất, cô ấy đều sẽ chịu đựng, nhưng lần này cô ấy không muốn chịu đựng thêm nữa.

Nhìn về phía Lưu Thiếu Thông, Khương Vệ Bình thờ ơ lạnh nhạt nói: "Đúng vậy, sau này tôi sẽ không bao giờ quay lại xã Hồng Tinh cùng với anh nữa, bởi vì đây mới là nhà của tôi. Lưu Thiếu Thông, vốn dĩ tôi định đợi sau khi ra cử mới đến tìm anh, hiện tại anh đến đây thì vừa lúc, tôi nhân cơ hội này nói rõ với anh rằng tôi không muốn sống với anh nữa.

Chương 384: Chương 384

Chúng ta ly hôn đi, chờ sau khi tôi ở cũ xong, chúng ta sẽ đi lấy giấy chứng nhận ly hôn."

Khi Khương Vệ Bình nói chuyện, trên mặt cô ấy không có một chút d.a.o động nào, và cô ấy cũng không có vẻ khó chịu như khi cô ấy vì gia đình này mà chịu đựng nhường nhịn bằng mọi cách.

Sắc mặt Lưu Thiếu Thông nhanh chóng thay đổi, anh ta hiển nhiên không nghĩ tới Khương Vệ Bình lại muốn ly hôn. Anh ta còn tưởng rằng Khương Vệ Bình sẽ ở nhà mẹ cô ấy giận dỗi mấy ngày, sau khi hết giận sẽ ngoan ngoãn trở về.

Vốn dĩ anh ta không muốn tới đây, nhưng nếu không phải hiệu trưởng thúc giục anh ta, có lẽ anh ta sẽ không tới đây vào hôm nay. Ngay cả khi anh ta đến cửa, anh ta cũng đi tay không, ngay cả một chút thành ý nhỏ nhoi mà anh ta cũng không có.

Lưu Thiếu Thông lạnh lùng, đưa tay ra kéo cánh tay của Khương Vệ Bình: "Khương Vệ Bình, cô còn sợ mọi chuyện chưa đủ loạn phải không? Đúng vậy, những gì mẹ tôi làm lần này thực sự rất quá đáng, nhưng cô đã để em gái và chị dâu cô đến nhà tôi đánh mẹ tôi thì có quá đáng không?"

"Dù sao mẹ tôi cũng là người lớn tuổi, mẹ đã vất vả ngậm đắng nuốt cay nuôi nấng tôi lớn, cũng đến lúc hưởng phúc rồi, mẹ tôi thích cháu trai, thân là con dâu, cô không sinh được cháu trai cho bà ấy, đương nhiên là bà ấy sẽ thấy không vui, bà ấy nhất thời bốc

đồng mà làm như vậy, cô nên đi khuyên nhủ bà ấy chứ không nên ở đây mà nổi lòng đố kỵ hại người khác!"

Khương Vệ Bình khẽ hừ một tiếng, nói: "Đúng vậy, mẹ anh đã sống một cuộc sống không mấy dễ dàng, bà ấy đã vất vả ngậm đắng nuốt cay nuôi anh lớn lên, cho nên anh trở về hiếu thuận với mẹ anh đi. Tôi không phải do bà ấy nuôi nấng, cho nên tôi sẽ không cùng về với anh để chịu loại tội như vậy thêm lần nào nữa đâu, anh mau đi về đi."

Khương Vệ Bình xoay người rời đi, nhưng lúc này Lưu Thiếu Tông đã nắm lấy cánh tay của cô ấy.

Lưu Thiếu Tông thật sự tức giận, sắc mặt cực kỳ khó coi: "Khương Vệ Bình, cô đừng đi quá xa! Cô không trở về sao? Dựa vào cái gì mà cô không chịu trở về? Cô muốn ly hôn à? Tôi không đồng ý! Còn đứa nhỏ thì sao? Cô mang đứa nhỏ tới đây làm gì, đứa nhỏ sẽ phải trở về, dù sao cũng là m.á.u mủ ruột thịt của nhà họ Lưu chúng tôi, tôi cũng có phần!"

"Cậu đang làm gì ở đây vậy?! Cậu còn là đàn ông hay không, làm chuyện sai trái mà còn có mặt mũi đứng đây la mắng trước mặt Vệ Bình à?! Cậu có tư cách gì mà nuôi con?" Bà nội Tống thấy Lưu Thiếu Tông dám động thủ, nhanh chóng chạy đến để bảo vệ Khương Vệ Bình.

Động tĩnh ở đây quá lớn nên đã đánh thức Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt 'oa oa' khóc thành tiếng.

"Bà nội Tống, làm phiền bà đi dỗ Tiểu Nguyệt một chút, có cháu ở đây rồi nên là không sao đâu." Khương Vệ Bình nói với bà nội Tống: "Bà yên tâm, anh ta sẽ không dám làm gì cháu đâu."

Sau khi bà nội Tống đi về phòng để dỗ Tiểu Nguyệt, tiếng khóc của Tiểu Nguyệt dần dần biến mất.

Khương Vệ Bình nói với Lưu Thiếu Thông: "Tôi sẽ không đưa đứa trẻ cho anh, để mẹ anh đưa đứa trẻ đi một lần nữa. Anh mở miệng một câu mẹ anh, ngậm miệng một câu mẹ anh, sau này anh và mẹ anh hai người cứ sống với nhau đi là tốt rồi, đừng đi hại người khác thêm nữa."

"Mặc kệ anh có đồng ý hay không, chờ sau khi tôi ra cũi, tôi sẽ đi làm giấy chứng nhận ly hôn với anh. Dù cho tôi có làm liên lụy tới anh cả và em ba tôi, tôi cũng nhất định phải ly hôn."

Cố Diệp Phi

Nói xong lời này, Khương Vệ Bình quay người chuẩn bị rời đi.

"Khương Vệ Bình! Sao cô dám!" Cả người Lưu Thiếu Thông run lên, then quá thành giận, muốn một lần nữa kéo tay Khương Vệ Bình. Kết quả là lần này, trước khi chạm vào quần áo của Khương Vệ Bình, anh ta đã bị đ.ấ.m một đ.ấ.m ngã lăn xuống đất.

Chương 385: Chương 385

Lưu Thiểu Thông nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện và làm anh ta bị thương, đôi mắt anh ta rục rứa. Anh ta phun ra một ngụm máu, lúc này mới ý thức được mình đã bị người này đánh gãy một chiếc răng cửa: "Được nha, Khương Vệ Bình, tôi còn đang tự hỏi tại sao cô lại đột nhiên muốn ly hôn, thì ra là cô có người đàn ông khác!"

"Anh còn dám nói bậy bạ, tôi đánh c.h.ết anh!" Người đàn ông trời sinh cao to vạm vỡ, Lưu Thiểu Thông nhỏ gầy không phải là đối thủ của anh ấy.

Người đàn ông đáng người cao lớn, cao giọng nói: "Tôi và Khương Vệ Bình không có quan hệ gì, chỉ là tôi không nhìn nổi loại đàn ông như anh, có tư cách gì mà kiêu ngạo trước mặt vợ vậy hả?!"

"Tôi khinh!" Trong lòng Lưu Thiểu Thông tức giận, nhưng lại không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Khương Vệ Bình nhìn người đàn ông không biết xuất hiện từ đâu ra, suy nghĩ một lúc mới nhớ ra, ngạc nhiên nói: "Hứa Quý Thuận?"

Tuy đáng người Hứa Quý Thuận cao lớn, khuôn mặt thô kệch, nhưng sau khi gặp Khương Vệ Bình, khuôn mặt anh ấy lại đột nhiên hiện lên vẻ khả nghi đỏ ửng, ngượng ngùng gãi gãi sau đầu, nói: "Khương Vệ Bình, cô không sao chứ?"

"Tôi không có việc gì, vừa nãy rất cảm ơn anh, nhưng mà tại sao anh lại đến nhà tôi?" Khương Vệ Bình hỏi một cách kỳ lạ.

Mặc dù Hứa Quý Thuận cũng là thành viên của xã Hồng Tinh, nhưng anh ấy ở đại đội thứ hai. Thật sự rất kỳ lạ khi Hứa Quý Thuận đột nhiên xuất hiện ở đây một cách trùng hợp như vậy.

Hứa Quý Thuận gãi gãi đầu nói: "Ôi, cái kia, thím bên cạnh chuẩn bị đóng tủ quần áo mới, tôi vừa từ nhà bọn họ trở về, đi ngang qua đây, nghe nói bên trong cãi cọ, liền nhìn thấy anh ta đánh cô. Khương Vệ Bình, cô có sao không?" Đôi mắt của Hứa Quý Thuận đây quan tâm.

Khương Vệ Bình lắc đầu: "Tôi không sao, cảm ơn anh, nếu không thì anh vào trong uống một ly nước đi cho mát?"

"Không, không cần đâu... Tôi không ngồi, tôi đợi một lát nữa sẽ đi luôn..." Hứa Quý Thuận nói.

Đúng lúc này, bà nội Tống bước ra với Tiểu Nguyệt trên tay, Tiểu Nguyệt lại bắt đầu khóc, bà nội Tống nói: "Vệ Bình, hình như Tiểu Nguyệt lại đói rồi, cháu đi cho con bé bú sữa đi."

"Dạ, được." Khương Vệ Bình nhanh chóng nhận lấy Tiểu Nguyệt đang khóc không ngừng, tuy Tiểu Nguyệt còn nhỏ nhưng đã ngửi được mùi cơ thể của mẹ, khi lọt vào trong vòng tay của Khương Vệ Bình, cô bé bắt đầu mò mẫm tìm sữa.

Trong khi hai người đang nói chuyện, Hứa Quý Thuận từ xa liếc mắt nhìn Tiểu Nguyệt một cái rồi rời đi.

Bà nội Tống để ý đến bóng lưng của Hứa Quý Thuận liền hỏi: "Vệ Bình, người vừa rồi là ai vậy?"

Khương Vệ Bình ngồi trên ghế đầu, vừa cho con bú sữa vừa giải thích: "Là bạn học cũ của cháu tên là Hứa Quý Thuận, hiện tại hình như là thợ mộc. Lưu Thiếu Thông vừa rồi khẳng khẳng tranh cãi với cháu, là anh ấy đã đến giúp cháu."

"Nếu là như vậy, chàng trai trẻ này cũng không tệ đấy nhỉ." Bà nội Tổng nói.

Khương Vệ Bình không chú ý nhiều đến việc này, chú ý đi đến chăm sóc Tiểu Nguyệt.

Lần trước, Tạ Phương Hoa làm ghế ở chỗ Hứa Quý Thuận, cô ấy thường may quần áo và ngồi hàng giờ đồng hồ, cô ấy hay cảm thấy đau ở cánh tay, cổ và vai. Khi đó, Khương Tuệ Tuệ đề nghị cô ấy đổi ghế và vẽ một bức tranh cho Tạ Phương Hoa theo chiếc ghế mà cô đã nhìn thấy trước đó.

Vì vậy, Tạ Phương Hoa đã cầm đi tìm Hứa Quý Thuận và nhờ anh ấy làm hộ việc đó.

Tay nghề của Hứa Quý Thuận nổi tiếng trong xã, giá cả cũng phải chăng. Sau khi chiếc ghế được đặt làm xong, Khương Tuệ Tuệ cũng ngồi lên đó vài lần và cảm thấy mức độ hoàn thành rất tốt nên đã đến gặp Hứa Quý Thuận để đặt mua chiếc ghế tương tự.

Không, chiếc ghế đã làm xong ngày hôm nay.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ đến nhà Hứa Quý Thuận ở đại đội thứ hai trong giờ nghỉ trưa của cô.

Chương 386: Chương 386

Khi cô đến, anh ấy đang bào gỗ bằng máy bào gỗ, Khương Tuệ Tuệ gọi: "Thầy Hứa, làm phiền anh."

Mặc dù Hứa Quý Thuận nói rằng anh ấy cao lớn và làm việc nhanh nhẹn, nhưng anh ấy không thích nói nhiều. Giữa người mua và người bán, bình thường có ai lại không chào đón khách hàng bằng một nụ cười khi bọn họ đến cửa hay không? Đó là lý do tại sao mọi người luôn nói rằng trông Hứa Quý Thuận rất buồn chán và họ thực sự không biết lý do tại sao.

Nhưng Hứa Quý Thuận là một người có tay nghề cao, vì vậy mà vẫn có khá nhiều người đến nhờ anh ấy làm tủ và giường mới, anh ấy rất nổi tiếng, ngay cả khi những người trong thành phố muốn làm những thứ này, bọn họ cũng sẽ đặc biệt tìm đến anh ấy.

Trên thực tế, Hứa Quý Thuận đối xử với Khương Tuệ Tuệ rất tốt, mặc dù anh ấy không nói nhiều nhưng khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, anh ấy quay lại và rót cho Khương Tuệ Tuệ một cốc nước.

Khương Tuệ Tuệ đã đi thử chiếc ghế và thấy nó khá tốt, cô phát hiện ra rằng có một thứ được chế tạo đặc biệt trên tay cầm của chiếc ghế, nó có thể được rút ra rút vào, cô cảm thấy rất mới lạ nên thử thả ra một chút, ai ngờ đâu làm như vậy thật sự rất thoải mái.

Hứa Quý Thuận giải thích: "Tôi nghĩ cái này sẽ thoải mái hơn, vì vậy tôi đã thêm vào cho cô. Nếu cô không thích, tôi có thể sửa lại nó."

"Không không không, thầy Hứa, như vậy rất tốt, không cần phải sửa nó nữa." Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng xoa xoa tay và nói.

Khương Tuệ Tuệ đã đưa nốt tiền lần trước và Hứa Quý Thuận sẽ giúp cô mang chiếc ghế này về nhà. Ngay khi Khương Tuệ Tuệ chuẩn bị về nhà, cô thấy Hứa Quý Thuận bế một chiếc nôi trẻ em từ trong nhà ra, một tay cầm nôi và một tay cầm chiếc ghế của Khương Tuệ Tuệ, nói: "Chúng ta đi thôi."

Hứa Quý Thuận có dáng người cao lớn nên dù mang nhiều đồ cũng không bị đổ mặt, khó thở.

Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy chiếc nôi em bé này thì rất thích, tay nghề rất tinh xảo, cô hỏi: "Thầy Hứa, chiếc nôi này bao nhiêu tiền?"

Thật bất ngờ, Hứa Quý Thuận lắc đầu, nói: "Không cần tiền."

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, nghĩ rằng có lẽ Hứa Quý Thuận đã làm cái này cho con của một người họ hàng nào đó. Nhưng người này thật không biết làm ăn gì cả, nếu cô hỏi giá của chiếc nôi em bé này, có nghĩa là cô có ý định làm một chiếc, lúc này Hứa Quý Thuận nên nói cho cô biết giá cả, nhân tiện nói nó tốt như thế nào, để cảm dỗ cô đặt hàng một cái ngay lập tức.

Ai mà lại đi đẩy lùi sự nghiệp của mình như anh ấy chỉ với câu 'không cần tiền'. Chẳng lẽ cô đến chỗ Hứa Quý Thuận làm không tốn tiền hay sao?

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa, dự định sau khi trở về sẽ thảo luận với chị hai, hỏi chị ấy muốn loại nôi em bé như nào.

Vừa đi một đoạn đường về nhà, Hứa Quý Thuận đã đặt chiếc ghế và nôi em bé ở trong sân. Khương Tuệ Tuệ hỏi anh ấy có muốn uống miếng nước hay không, Hứa Quý Thuận lại lắc đầu nói không cần, sau đó liếc nhìn cánh cửa đóng kín của Khương Vệ Bình, rồi nói với Khương Tuệ Tuệ: "Đồ đã được chuyển đến, tôi sẽ đi về trước."

Khương Tuệ Tuệ vội vàng gọi anh ấy lại: "Ai da ai da, thầy Hứa, anh quên lấy cái nôi này."

Không ngờ, Hứa Quý Thuận quay lại nói: "Tôi không quên, cái nôi này là cho Khương Vệ Bình."

Là chị hai đặt làm sao?

Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng Khương Vệ Bình đã đặt chiếc nôi này, vì vậy cô đã không hỏi thêm câu nào.

Sau khi Hứa Quý Thuận rời đi, Khương Vệ Bình ở trong phòng nghe thấy động tĩnh, đặt Tiểu Nguyệt vừa mới ăn no xong lên giường, nhỏ giọng nói với bà nội Tống: "Bà ơi, giúp cháu nhìn Tiểu Nguyệt một chút, cháu ra ngoài nhìn xem một lát."

"Này, được rồi, cháu đi đi." Bà nội Tống gật gật đầu, nhìn Tiểu Nguyệt trên giường đang no nê thỏa mãn, nhìn đôi mắt to đen láy của cô bé đảo một vòng quan sát hoàn cảnh xung quanh, không nhìn được mà trêu chọc: "Tiểu Nguyệt ngoan, lát nữa bà nội và mẹ sẽ tắm cho cháu."

Chương 387: Chương 387

Khương Vệ Bình đi ra ngoài, nhìn thấy nồi em bé trong sân, giật mình kinh ngạc nói: "Tuệ Tuệ, sao em lại đi làm một cái nồi mới vậy? Cái này hết bao nhiêu tiền thế? Chị còn định đi tìm bạn học để nói một tiếng, nói cô ấy cho chị cái nồi cũ của con cô ấy để mang về tiếp tục sử dụng."

Nghe xong lời này, Khương Tuệ Tuệ cũng rất mờ mịt khó hiểu: "Chị hai, không phải là chị đi tìm thầy Hứa để hỏi làm cái nồi này hay sao?"

"Chị không có." Khương Vệ Bình lắc đầu: "Có phải Hứa Quý Thuận gửi nó đến không?"

"Vâng, anh ấy trực tiếp mang nồi đến sân nhà chúng ta, nói là mang cho chị, em còn tưởng là chị đặt làm." Khương Tuệ Tuệ nói, đột nhiên nhớ rằng Hứa Quý Thuận năm nay dường như đã hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, nhưng anh ấy vẫn chưa kết hôn.

Không phải anh ấy không cưới được vợ, tuy rằng anh ấy có chút nhàm chán, nhưng anh ấy có tay nghề, nếu có tay nghề thì không sợ không có cơm ăn, có người giới thiệu đối tượng cho anh ấy mấy lần, nhưng Hứa Quý Thuận luôn không quan tâm, vì vậy cứ thế mà kéo dài đến tận bây giờ.

Khương Tuệ Tuệ nhìn chị hai của mình, suy nghĩ một lúc về Hứa Quý Thuận, cuối cùng đi đến bên cạnh Khương Vệ Bình, nắm lấy cánh tay của cô ấy và hỏi những nghi ngờ trong lòng: "Chị hai, nếu là như vậy, chị nói xem có phải là thầy Hứa thích chị hay không?"

Dù sao chị hai của cô cũng sẽ ly hôn với Lưu Thiếu Thông, nói chuyện này ra cũng không sao cả.

Khương Vệ Bình cau cau mày, đánh nhẹ vào tay Khương Tuệ Tuệ, nhưng cái đánh này rất nhẹ, vì sợ làm tổn thương em gái nhỏ của cô ấy. Cô ấy nghiêm mặt và nói một cách không tán thành: "Em gái nhỏ, em không thể nói bậy như vậy."

Khương Tuệ Tuệ thè lưỡi: "Được rồi, vậy chị định làm gì bây giờ?"

"Em gái, trên người em có tiền hay không? Cho chị hai vay một ít trước đi, giúp chị hai bỏ tiền mua chiếc nôi này có được không?"

Khương Vệ Bình gả vào nhà họ Lưu hơn một năm, nhà họ Lưu luôn do bà Lưu quản lý, tiền lương của Lưu Thiếu Thông và tiền từ điểm công việc của cô ấy đều phải đưa vào trong tay bà Lưu, cho nên trên người Khương Vệ Bình không có tiền.

Trong nhà họ Lưu, bất luận muốn mua cái gì đều phải báo cáo cho bà Lưu, nếu bà Lưu cho rằng đó là đồ vật không cần thiết thì cô ấy không được phép mua.

Bây giờ cô ấy đã quyết định ly hôn, nửa đêm Khương Vệ Bình nghĩ về tất cả những gì đã qua, và thường nghĩ rằng cô ấy chỉ đơn giản là một kẻ ngốc, quá hèn nhát, không có gì lạ khi cô ấy có kết cục như ngày hôm nay.

Nhưng từ bây giờ, cô ấy sẽ cố vũ cho con gái mình.

Khương Tuệ Tuệ biết về tình hình của Khương Vệ Bình, bây giờ cô đã tiết kiệm được rất nhiều tiền, vì vậy cô nói mà không cần suy nghĩ: "Ai nha chị hai, tại sao chị lại nói như vậy, đều là người một nhà đâu cần nói mấy lời đó, đợi một chút, em sẽ đi tìm thầy Hứa để đưa tiền."

Cổ Diệp Phi

Sau khi Hứa Quý Thuận rời khỏi nhà họ Khương, anh ấy đến một ngôi nhà khác, gia đình đó không làm giường mới, nhưng đầu giường cũ bị sập, Hứa Quý Thuận được yêu cầu sửa chữa nó.

Gia đình kia tự bỏ gỗ nên giá cả có thể thấp hơn.

Khi Khương Tuệ Tuệ tìm đến cửa của ngôi nhà của gia đình đó, cô nhìn thấy Hứa Quý Thuận đang cưa gỗ trong sân, lợi dụng người thím của gia đình vào nhà để lấy đồ, Khương Tuệ Tuệ đi đến chỗ Hứa Quý Thuận, nói: "Thầy Hứa, chị hai tôi nói là chị ấy không đặt nôi của anh, nhưng nôi anh làm rất tốt, chúng tôi đều thích nó, không định trả lại nên chị hai nhờ tôi trả tiền cái nôi cho anh."

Khương Tuệ Tuệ định đưa tiền, nhưng Hứa Quý Thuận lại không chịu nhận, nói: "Quay lại nói với chị hai của cô rằng tôi sẽ không lấy tiền của cô ấy. Tôi mang chiếc nôi đến là để cho cô ấy, tôi không cần tiền."

Chương 388: Chương 388

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, một hai nhất định phải đưa tiền qua: "Không thể làm vậy được đâu, nếu như anh không chịu nhận, tôi trở về nhà nhất định sẽ bị chị tôi rầy la."

Dừng một chút, trong mắt Khương Tuệ Tuệ lóe lên một tia狡 hoạt, cô chuyển đề tài: "Trừ phi anh nói cho tôi biết, tại sao anh lại đưa đồ cho chị hai của tôi? Nếu anh không nói cho tôi biết, hôm nay tôi nhất định phải đưa tiền cho anh..."

Vốn dĩ cô muốn hỏi Hứa Quý Thuận có thích chị hai của cô hay không, nhưng những năm 70 không được cởi mở như sau này. Tuy rằng hiện tại chị hai của cô đã có xích mích với nhà họ Lưu, nhưng giấy tờ ly hôn vẫn chưa được cấp, hiện tại nói ra những chuyện này cũng không hay, sẽ trở thành chứng cứ để Lưu Thiếu Thông công kích chị hai. Vì vậy cô đã nhịn xuống.

Hứa Quý Thuận cúi đầu nghịch chiếc máy bào trong tay, nói: "Chị hai của cô rất tốt bụng. Cô ấy đã giúp tôi rất nhiều khi chúng tôi học cùng nhau. Tôi, Hứa Quý Thuận, không phải là người vong ân phụ nghĩa, những ân tình của cô ấy, tôi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Còn những thứ khác, cô nên quay lại và hỏi chị hai của cô."

Nói xong lời này, Hứa Quý Thuận lại tiếp tục đi bào gỗ.

Người thím của gia đình này cũng đi ra, Khương Tuệ Tuệ không định tiếp tục hỏi nữa, dù sao thì có hỏi Hứa Quý Thuận, anh ấy cũng không trả lời, cô nên quay về nhà hỏi chị hai thì hơn.

Người thím nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ liền hỏi: "Tuệ Tuệ, tại sao cháu lại ở đây? Có chuyện gì vậy?"

Khương Tuệ Tuệ mỉm cười: "Không phải là đến tìm thầy Hứa đang ở nhà thím hay sao? Cháu đến đây để hỏi chi phí sửa chiếc giường cũ của nhà chúng tôi là bao nhiêu, nhưng cháu đã hỏi qua rồi, cháu về trước đây."

Khương Tuệ Tuệ về đến nhà, Khương Vệ Bình và bà nội Tổng đang tắm rửa cho Tiểu Nguyệt.

Tính tình của trẻ con vốn dĩ khá rụt rè và nhát gan, mặc dù được tắm rất thoải mái, nhưng Tiểu Nguyệt sợ tới mức dùng hai bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngón tay của Khương Vệ Bình, sau khi nắm được cả hai ngón tay, cô bé mới có cảm giác an toàn, híp mắt bắt đầu hưởng thụ.

Cố Diệp Phi

Bà nội Tổng không phải người ngoài, vì vậy Khương Tuệ Tuệ đã trực tiếp hỏi thẳng trước mặt bà nội Tổng: "Chị hai, thầy Hứa vẫn không chịu lấy tiền, nhưng anh ấy nói rằng trước đây chị đã giúp đỡ anh ấy khi anh ấy đi học, và anh ấy luôn ghi nhớ ân tình của chị. Cái nôi này chính là để tặng cho chị, còn về ân tình gì thì anh ấy bảo em quay lại hỏi chị."

"Chị hai, rốt cuộc giữ chị và Hứa Quý Thuận đã xảy ra chuyện gì vậy?" Khương Tuệ Tuệ cũng mang một chiếc ghế lại đây, ngồi ở bên cạnh bọn họ, đưa tay múc một nắm nước chạm rãi đổ lên làn da trần của Tiểu Nguyệt, nhiệt độ nước vừa phải, Tiểu Nguyệt thoải mái híp mắt cười cười.

Tất cả mọi chuyện bắt đầu từ tám, chín năm trước.

Vào thời điểm đó, Khương Vệ Bình đang học trung học cơ sở, có một nam sinh tên Hứa Quý Thuận trong lớp của bọn họ. Gia đình

Hứa Quý Thuận nghèo, cha anh ấy làm việc trong một mỏ than, nhưng khi mỏ than bị sập, cha anh ấy đã bị đè c.h.ế.t dưới mỏ than.

Mặc dù mỏ than đã bồi thường tiền cho thành viên trong gia đình của người đã mất, nhưng sức khỏe của mẹ Hứa Quý Thuận vẫn luôn không tốt, và số tiền bồi thường đều được dùng để mua thuốc, nhưng uống thuốc chỉ là đang treo mạng sống mình mà thôi, không thể chữa khỏi được hoàn toàn.

Khi đó nhà họ Hứa đã nghèo lại càng thêm nghèo, Hứa Quý Thuận thường sẽ là người cuối cùng đóng học phí, trường học tự túc ăn uống, mỗi học sinh hàng tháng đều phải nộp bột đầu, nhưng Hứa Quý Thuận cũng không kham nổi, vì vậy anh ấy phải nhịn đói.

Để có tiền đưa mẹ đi khám bệnh, Hứa Quý Thuận thường dành thời gian rảnh rỗi của mình để đến một nhà máy gạch gần đó giúp chuyển gạch kiếm tiền, nhưng anh ấy kiếm được rất ít tiền.

Chương 389: Chương 389

Một số người trong trường học coi thường Hứa Quý Thuận vì điều này, các giáo viên không thích loại học sinh luôn ngủ gật trong lớp này. Chỉ có Khương Vệ Bình đứng lên và đề nghị giúp đỡ Hứa Quý Thuận, cô ấy đưa cho Hứa Quý Thuận một nửa khẩu phần ăn của mình, nói rằng cô ấy ăn ít và không thể ăn hết, vì vậy cô ấy đã nhờ Hứa Quý Thuận giúp cô ấy ăn một chút.

Còn lấy ra số tiền tiêu vặt mà cô ấy đã dành dụm nhiều năm để giúp đóng học phí cho Hứa Quý Thuận, còn nói là thích châu chấu và chuồn chuồn làm bằng dây rơm của Hứa Quý Thuận nên cô ấy đã dùng tiền để mua chúng.

Khi đó cả hai đều còn ở tuổi thiếu niên, Hứa Quý Thuận không nói nhiều, nhưng anh ấy không phải là một đứa ngốc, trong mắt anh ấy nhìn thấy được lòng tốt của Khương Vệ Bình.

Một phần là nhớ đến nhiều năm như vậy.

Trước kia Khương Vệ Bình đã kết hôn, có gia đình riêng, dù muốn báo đáp ân tình của cô ấy thì anh ấy cũng không có tư cách. Nhưng bây giờ nhà chồng với Khương Vệ Bình đã xảy ra chuyện, anh ấy xuất hiện và dùng cách riêng của bản thân để 'báo ân'.

...

Khương Vệ Bình nhớ lại quá khứ và cảm thấy rất xúc động: "Thật ra, nếu em không hỏi, chị cũng sẽ không nhớ đến nó. Khi chị chọn giúp anh ấy, lúc trước không hề nghĩ đến sau này sẽ được báo đáp, chỉ cảm thấy anh ấy bị cô lập trông rất đáng thương. Ai có thể đảm bảo

rằng chúng ta sẽ thuận buồm xuôi gió mà không gặp tai họa đây? Chẳng phải mẹ luôn dạy chúng ta phải sống tử tế sao, cô giáo cũng dạy chúng ta học theo tấm gương tốt của Lôi Phong hay sao? Nên chị đã giúp đỡ anh ấy, không ngờ rằng sau nhiều năm như vậy, anh ấy vẫn còn nhớ nó."

Nói về việc này, Khương Vệ Bình còn nói thêm: "Thật đáng tiếc khi thím Hứa bị bệnh nặng, Hứa Quý Thuận vẫn phải bỏ học. Trên thực tế, nếu anh ấy có thể tiếp tục đi học, nói không chừng cuối cùng anh ấy có thể ở lại trường và trở thành một giáo viên."

"Mọi người nhìn anh ấy luôn im lặng ít nói chuyện vậy, đáng vẻ không thích nói chuyện, thật ra anh ấy là người giỏi nhất trong lớp bọn chị. Mặc dù anh ấy luôn ngủ gật trong lớp và thứ hạng của anh ấy có giảm đi một chút, nhưng anh ấy vẫn học tốt hơn chị rất nhiều... Cho dù chị có năng nổ gấp mười lần khi ở trong lớp, chị cũng không thể nào học bằng anh ấy."

Cố Diệp Phi

Nhắc về quá khứ, Khương Vệ Bình dường như đã trở nên tươi tắn hơn rất nhiều.

Đúng vậy, mọi người sẽ chỉ trở nên tốt hơn khi bọn họ nghĩ về những điều hạnh phúc và vui vẻ. Khương Vệ Bình gần đây thực sự có chút tiêu tụy, một là vì sinh con bị tổn thương, hai là vì cô ấy đã cưới nhầm người và có cuộc hôn nhân sai lầm.

Nhưng không sao, cô ấy sẽ ngày càng tốt hơn khi mọi chuyện kết thúc.

Cả Khương Tuệ Tuệ và bà nội Tống đều cẩn thận lắng nghe những lời của Khương Vệ Bình, hai người cũng rất là cảm động.

Bà nội Tống lại nghĩ tới một chuyện khác: "Theo như lời cháu nói, lần trước tôi nhặt được trứng gà ở đây, có lẽ là của Tiểu Hứa này đưa tới. Huống chi, Tiểu Hứa này thật đúng là một người tốt, thời

buổi này lòng người khó lường, làm sao biết được người bản thân giúp là tốt hay xấu? Có người bưng bát ăn cơm, đặt bát xuống mắng mẹ nó, người như thế này rất hiếm khi nhớ đến lòng tốt của người khác."

Khương Tuệ Tuệ biết bà nội Tống đang không khỏi cảm khái, dù sao khi nhà họ Tống gặp chuyện, bà nội Tống cũng đã gặp nhiều người như vậy.

Khương Tuệ Tuệ bước tới và đưa tay nắm lấy tay bà nội Tống như một cách an ủi.

Bà nội Tống hiểu ý của Khương Tuệ Tuệ, đứa trẻ này thoát nhìn qua trông có vẻ yếu đuối, nhưng thực chất lại là người tinh tế và chu đáo nhất, là một cô gái rất ngoan.

Khương Vệ Bình gật gật đầu, như thể cô ấy đồng ý với phỏng đoán của bà nội Tống.

Chương 390: Chương 390

Tuy nhiên, trong lòng cô ấy vẫn thầm ghi nhớ sự giúp đỡ của Hứa Quý Thuận đối với cô ấy, và cô ấy vẫn sẽ phải đền đáp những gì nên đền đáp trong tương lai.

Vì buổi trưa hôm nay chuẩn bị quay lại lấy ghế nên Khương Tuệ Tuệ không mang theo đồ ăn khi đi làm vào buổi sáng, vì vậy bây giờ cô trực tiếp ăn ở nhà. Vừa mới ăn trưa xong, cô liền ôm Tiểu Nguyệt hôn hôn một cái, khi đang muốn quay trở lại đồng làm việc, Tống Thời Thanh đã đi tới.

Tống Thời Thanh tranh thủ giờ nghỉ trưa để đào một ít củ mài() ở trên núi. Kể từ khi Khương Tuệ Tuệ viết công thức thực đơn, bà nội Tống đã nấu canh cho ông nội Tống theo công thức trong thực đơn, dạ dày của ông nội Tống đã thực sự trở nên tốt hơn trước một chút.

[Chú thích: Củ mài: Hoài sơn còn được biết đến với tên là củ mài, củ chụp hay khoai mài. Mặt ngoài có màu xám nâu, bên trong có bột màu trắng, thu hái về rửa sạch, gọt vỏ sau đó phơi hoặc sấy khô để dùng dần.]

Cho nên ngày hôm qua khi đào củ mài xong, hôm nay Tống Thời Thanh tranh thủ buổi trưa rảnh rỗi lên núi đào củ mài. Mặc dù không phải là người địa phương của xã Nguyệt Phượng Loan, nhưng trong năm năm qua kể từ khi được đưa xuống đây, anh đã lang thang khắp vùng núi, săn bắn, tìm kiếm đồ hoang dã, và anh quen thuộc với mọi thứ trên đỉnh núi này hơn cả người dân địa phương.

Ở đâu có cái gì hay, anh đều biết hết.

Khi anh đi lên núi một chuyến, anh tìm được không ít củ mài. Tổng Thời Thanh đã lấy một ít và mang đến cho gia đình nhà họ Khương.

“Thời Thanh, sao cháu lại đến đây?” Bà nội Tổng mở miệng lên tiếng trước.

Tổng Thời Thanh nâng củ mài trong tay lên nói: “Bà nội, cháu vừa mới lên núi đào được một ít củ mài, mang một ít đến đây, có thể dùng để nấu canh cho chị hai và chị dâu ba uống.”

Khương Vệ Bình vội vàng ngượng ngùng xấu hổ nói rằng Tổng Thời Thanh thực sự có tâm, bảo anh ngồi xuống một lát. Tổng Thời Thanh mỉm cười, nhưng ánh mắt lại bí mật rơi vào trên người Khương Tuệ Tuệ đang đứng bên cạnh Khương Vệ Bình.

Khương Tuệ Tuệ ôm Tiểu Nguyệt trong tay, Tiểu Nguyệt quá nhỏ để ôm trọn trong lòng bàn tay, Khương Tuệ Tuệ cũng không giỏi bế trẻ con, vì vậy Khương Vệ Bình phải cầm tay đỡ cho cô.

Cô nhìn Tiểu nguyệt đang cười khúc khích với bản thân, xoa xoa lên khuôn mặt nhẵn nhụi của Tiểu Nguyệt, nhỏ giọng nói: “Trên người bé thơm quá, dì thật muốn cắn bé một miếng.”

Trong khi nói chuyện, Khương Tuệ Tuệ cũng lặng lẽ liếc nhìn Tổng Thời Thanh một cái.

Thấy anh nhìn bọn họ ở bên này, suy nghĩ một chút rồi nói: “Bà nội, Tổng Thời Thanh chưa từng ôm em bé phải không? Để anh ấy ôm một chút để dính chút không khí vui mừng đi ạ.”

Cố Diệp Phi

Bà nội Tổng cũng cười nói phụ họa theo: “Thời Thanh, nếu không cháu cũng ôm một cái đi, Tiểu Nguyệt rất đáng yêu.”

Tổng Thời Thanh nửa mong chờ nửa không trâu bắt chó đi cày, đi đến bên người Khương Tuệ Tuệ, lúng túng mở hai tay ra và nhận lấy

Tiểu Nguyệt từ trong lòng Khương Tuệ Tuệ.

Anh không biết ôm sao cho đúng, Khương Tuệ Tuệ dạy anh từng chút một: "Không phải như vậy, anh cũng giống như em, một tay ôm đầu con bé, một tay ôm m.ô.n.g con bé. Sao anh lại căng thẳng như vậy, nhìn anh xem, thân thể cứng ngắc, thả lỏng một chút đi."

"Đúng đúng đúng, chính là như vậy, em buông ra, anh cứ ôm con bé như vậy là được rồi." Khương Tuệ Tuệ ôm Tiểu Nguyệt đưa vào trong lòng Tống Thời Thanh.

Bánh bao bột nhỏ nhỏ mềm mềm, lúc Tống Thời Thanh ôm cô bé, Tiểu Nguyệt vươn bàn tay nhỏ nhắn chạm vào mặt anh hai lần, tuy rằng không có ý thức nhưng Tống Thời Thanh lại cảm giác bản thân sắp bị biến thành một người bị sự đáng yêu này g.i.ế.c c.h.ế.t rồi.

Anh bắt chước dáng vẻ của Khương Tuệ Tuệ và trêu chọc Tiểu Nguyệt, nhưng Tiểu Nguyệt vẫn còn nhỏ nên không phản ứng lại.

Chương 391: Chương 391

Khương Tuệ Tuệ ghé vào tai anh, thì thầm to nhỏ: "Anh có thấy dễ thương không?"

"Ừ." Tống Thời Thanh gật gật đầu.

Bà nội Tống ở một bên nhìn thấy như vậy, trong lòng ngọt ngào như ăn phải mật. Nhìn xem, Thời Thanh nhà bà ấy và Tuệ Tuệ đứng cùng nhau, hai đứa trông giống như một đôi kim đồng ngọc nữ bước ra từ trong tranh, thật là một cặp đôi hoàn hảo.

Thời gian cũng không sai biệt lắm, Tống Thời Thanh trả lại Tiểu Nguyệt cho Khương Vệ Bình và bắt đầu đi làm việc với Khương Tuệ Tuệ.

Ngay khi vụ thu hoạch lúa mì sắp kết thúc, thời tiết dần trở nên xấu đi.

Vào thời điểm thu hoạch lúa mì này hàng năm, sẽ luôn có vài cơn bão và các thành viên của xã Nguyệt Phượng Loan cũng đã quen với điều đó. Vì vậy, khi đại đội trưởng nhận thấy thời tiết bắt đầu không tốt, ông ấy bắt đầu đi tới đi lui với chiếc loa trên tay, để cổ vũ mọi người, bảo mọi người làm việc nhanh hơn, làm việc nhiều hơn và khi chia lúa mì sẽ được nhiều hơn một chút, khi cả nước được mùa thì cơm ăn áo mặc không thành vấn đề!

Mọi người làm việc một cách liều mạng, chỉ để thu hoạch hết lúa mì trước khi cơn bão đến.

Tuy nhiên, cơn bão đến trước thời hạn và cánh đồng lúa mì vẫn còn vài ngày để làm việc. Sắp mưa to và gió thổi qua tòa nhà, hôm nay mặt trời vẫn chói chang khi mọi người ra ngoài, nhưng trước buổi trưa, bầu trời bắt đầu tối dần, bầu trời xám xịt, và đang chuẩn bị cho cơn thịnh nộ tiếp theo.

Đại đội trưởng tiếp tục dùng loa hô đi hô lại khẩu hiệu cách mạng: "Chủ tịch nói nhân dân lao động không sợ gian khổ, không sợ chết, cách mạng chưa thành công, các đồng chí còn phải cố lên, chiến thắng ở phía trước. Chỉ cần mọi người kiên trì, mọi người chắc chắn sẽ thành công! Mọi người hãy cố gắng lên, ánh sáng của chiến thắng sẽ đến sớm thôi!"

Cố Diệp Phi

Mọi người không dám lơ là chậm trễ hành động và tiếp tục cắt lúa mì.

Khương Tuệ Tuệ nói với Lưu Ái Đề đang ở bên cạnh: "Chị dâu ba, chị đi về trước đi, lát nữa trời sẽ mưa, ở đây vẫn còn có tôi."

Nhưng cho dù cô có nói gì thì Lưu Ái Đề cũng không đồng ý, lắc đầu nói: "Làm sao mà như vậy được, Tuệ Tuệ, đừng lo cho tôi, thân thể tôi rất khỏe, từ nhỏ không có bệnh tật gì, chỉ là mắc mưa mà thôi, cô sợ cái gì. Nếu tôi đi rồi, một mình cô làm sao mà làm nhiều như vậy được, tôi còn phải ở chỗ này để giúp cô."

"Không được, chị dâu ba, hiện tại chị không giống như trước kia, trong bụng chị còn có đứa nhỏ, chị nghĩ lại xem, chị đã chờ đợi đứa bé này bao lâu rồi? Anh ba mong đợi đứa bé này biết bao nhiêu? Nếu xảy ra chuyện gì thì tôi phải làm sao bây giờ?" Khương Tuệ Tuệ nói: "Được rồi, chị dâu ba, hãy quay về nhà nhanh đi."

Lưu Ái Đề không còn cách nào khác ngoài việc đồng ý.

Khương Tuệ Tuệ đã đến gặp đại đội trưởng để giải thích về việc này, đại đội trưởng cũng nói để phụ nữ mang thai đi về đi, dù sao phụ

nữ mang thai vẫn cần được chăm sóc hơn.

Trưa hôm đó mưa bắt đầu rơi, mưa liên tục ba bốn ngày, mưa rất to, giống như trên trời thủng một lỗ lớn. Trong số đó, Tống Thời Thanh đã nhiều lần nói với Khương Tuệ Tuệ rằng hãy ngừng làm việc ở đây và nhanh chóng về nhà đi. Nhưng Khương Tuệ Tuệ vẫn kiên trì, cô có viên thuốc để giúp cô, cô đã trở nên tốt hơn nhiều so với những người khác, cô không thể trốn ở nhà mãi vào lúc này được.

Tống Thời Thanh chỉ có thể thường xuyên đến giúp cô làm việc cùng nhau và ở bên cô mà thôi.

Đến ngày thứ năm, thời tiết bắt đầu quang đãng, nhưng khi mọi người đang vui mừng và thư thái tột độ thì mưa càng nặng hạt hơn, gió thổi mạnh, cây cối bị gió thổi bay, phát ra tiếng xào xạc, như thể nó sắp bị bẻ ngang gãy ra.

Khi Tống Thời Thanh đang làm việc, anh luôn cảm thấy có chút bất an, mưa gió quá lớn, mấy ngày trước mưa rất to, nhà của bọn họ không phải là nhà gỗ như những người khác, hay thậm chí là nhà gạch.

Chương 392: Chương 392

Nhà của bọn họ chỉ là nhà tranh, gió thổi như thế này, anh sợ căn nhà đột nát đó sẽ không chịu nổi.

Vài năm trước, khi có trận mưa lớn, mỗi lần như vậy thì ngôi nhà sẽ bị tốc lên một chút, chẳng hạn như cửa sổ trong phòng anh bị gió thổi tung thành từng mảnh. Tống Thời Thanh đã bàn bạc với bà nội trước đó rằng anh sẽ sửa sang lại ngôi nhà sau khi tiết kiệm được một số tiền.

Tống Thời Thanh không phải là người tin vào giác quan thứ sáu, nhưng hôm nay anh luôn lơ đãng trong công việc và suýt nữa bị liềm cắt vào tay, vì vậy anh quyết định về nhà xem một chút.

Đại đội trưởng vẫn cầm loa, tuần tra qua lại như thường lệ, yêu cầu mọi người tiếp tục nỗ lực. Tống Thời Thanh nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ, phát hiện cô không có ở đó, không biết có phải là đi vệ sinh hay không. Anh định nói chuyện với Khương Tuệ Tuệ, nhưng anh không thể nói được bây giờ, vì vậy anh chỉ có thể chạy về phía ngôi nhà.

Sự thật đã chứng minh rằng đôi khi giác quan thứ sáu thực sự rất chính xác, bởi vì khi Tống Thời Thanh bước đến ngôi nhà, anh đã thấy một nửa ngôi nhà tranh mà bọn họ ở đã bị sập.

Tống Thời Thanh sợ hãi, nhà sập cũng không sao, trong nhà không có vật gì đáng giá, nhưng anh chỉ sợ ông nội còn ở trong nhà! Bà nội thường đến nhà họ Khương, ông nội ở nhà một mình, ông ấy

luôn có thói quen ngủ trưa, nếu như trong lúc ông nội đang ngủ mà trong nhà đột nhiên sập xuống thì....

Sau đó... Tống Thời Thanh nắm chặt tay, đôi mắt luôn sâu thẳm đỏ ngầu, hốc mắt đỏ hoe.

“Ông nội!” Tống Thời Thanh bất chấp gian phòng sụp đổ nguy hiểm mà một hai xông vào bên trong, còn chưa kịp đi vào, một tiếng ‘Ầm’ vang lên, căn nhà bên kia cũng sụp xuống, chính là bên phòng của ông nội.

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh cảm thấy m.á.u toàn thân anh sắp đông lại, anh không kiềm chế được nữa, vội vàng chạy tới, bắt đầu dọn đồng cỏ tranh và cọc gỗ đã bị đổ ra xa. Nhà bọn họ ngoại trừ cọc gỗ trên xà nhà, đại đa số đều là cỏ tranh, những thứ này cũng không nặng, chỉ cần ông nội không bị gỗ đụng vào thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Ừ, nhất định sẽ không có việc gì đâu... Ông nội sẽ không có việc gì đâu...

Tống Thời Thanh đỏ mặt, vừa di chuyển khúc gỗ vừa đào đồ vật, vừa tự an ủi bản thân mình. Nhưng mà ngay vào lúc này, Tống Thời Thanh nghe thấy giọng nói của bà nội Tống từ phía sau ngôi nhà: "Nhà sập rồi, ông đang tìm gì vậy... Có chuyện gì mà không thể đợi mưa tạnh? Lỡ như cháu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?"

Ngay sau đó là giọng nói có chút hỗn hển của ông nội Tống: "Khi tôi đi, tôi đã để lại miếng thuốc dán mà Tuệ Tuệ đưa cho tôi, còn có hai gói! Có lẽ nó bị chôn vùi bên dưới, tôi phải tìm nó mới được.... Cái thuốc dán kia dễ dùng như vậy, Tuệ Tuệ chắc cũng không dễ mua đâu, tôi không thể để mất nó được..."

Bà nội Tống đi theo phía sau thuyết phục: "Vậy chúng ta đợi tạnh mưa đi rồi nói, gió lớn như vậy, nếu lại đổ xuống nữa, không riêng gì thuốc dán bị chôn vùi mà cả người cũng sẽ bị chôn vùi trong đó..."

Ông nội Tổng vẫn có chút bất đắc dĩ không tình nguyện.

Tổng Thời Thanh trước đó đã lục lọi trong phòng của ông nội, tình cờ nhìn thấy miếng thuốc dán mà Khương Tuệ Tuệ gửi đến vài ngày trước, vì vậy anh nhanh chóng nhặt nó lên, đi một vòng đến chỗ ông bà, nhắc miếng thuốc dán lên mà nói: "Ông nội, ông đừng tìm nữa, cháu tìm thấy rồi."

"Thời Thanh? Tại sao cháu lại ở đây?" Bà nội Tổng rất ngạc nhiên khi Tổng Thời Thanh đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nói xong câu này, bà ấy lại để ý thấy mắt Tổng Thời Thanh đỏ hoe, tuy cố kìm nước mắt nhưng bà nội Tổng đã lập tức hiểu ra. Thời Thanh là một người rất mạnh mẽ, ngay cả khi nhà của bọn họ bị lục soát, anh cũng không rơi một giọt nước mắt nào, bây giờ anh như thế này, chắc anh đã nghĩ rằng bà ấy và ông già đều...

Chương 393: Chương 393

Bà nội Tống vội vàng nói: "Bà và ông nội cháu không có việc gì."

Tống Thời Thanh bước nhanh về phía trước, ôm lấy ông nội Tống và bà nội Tống vào n.g.ự.c anh, ba người gắt gao ôm chặt lấy nhau. Lúc này, bà nội Tống cảm thấy toàn thân Tống Thời Thanh đang run rẩy, ngay cả hai tay đang ôm bọn họ cũng run rẩy.

Anh sợ hãi.

Bọn họ đều là những người thân còn lại của anh, anh không thể để mất họ thêm nữa.

"Không có việc gì, không có việc gì..." Bà nội Tống đau lòng vỗ lưng Tống Thời Thanh: "Mưa to như vậy, chúng ta về nhà họ Khương trước đi, ông nội con đang ở nhà họ Khương, trước đó đột nhiên có gió lớn, mưa to quá, mấy ngày nay mưa liên miên, nhà chúng ta không chịu nổi nữa rồi, bà và ông nội nghĩ cháu đi làm cũng mệt rồi, nên không nói với cháu, cứ nghĩ hôm nay trời nắng, đoán chừng cũng không có việc gì, không nghĩ đến trời lại bắt đầu mưa, bà sợ có chuyện nên bảo ông nội cùng bà đến nhà họ Khương trú một chút, không ngờ lại xảy ra chuyện..."

Vốn dĩ bà ấy muốn đi nói với Tống Thời Thanh một tiếng, nhưng trời mưa gió, bà ấy vẫn không có thời gian đi.

Cố Diệp Phi

Ông nội Tống đột nhiên nói muốn trở về nhà một chuyến tìm đồ, bà ấy sợ xảy ra chuyện nên vội vàng đi theo ông ấy, không ngờ lại gặp

được Tống Thời Thanh ở đây.

Ông nội Tống nhận lấy miếng thuốc dán từ trong tay Tống Thời Thanh, không ngừng lẩm bẩm: "Tìm được là tốt rồi, tìm được là tốt rồi..."

Tống Thời Thanh nuốt hết sợ hãi và căng thẳng vào trong lòng xuống, đi theo ông nội Tống và bà nội Tống đi về hướng nhà họ Khương.

Nhà họ Khương.

Hôm nay trời quang mây tạnh, Lưu Ái Đệ đã đi làm trở lại, cô ta vẫn chưa về, mưa càng lúc càng nặng hạt.

Tã của Tiểu Nguyệt đang phơi trong sân, Khương Vệ Bình chỉ có thể đem Tiểu Nguyệt đặt vào trong nôi, định đi thu đồng quần áo và tã lót.

Kết quả vừa mở cửa, cô ấy đã nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đứng trong sân, đưa lưng về phía cô ấy, giúp cô ấy thu dọn quần áo, động tác rất thuần thục.

Khương Vệ Bình ngay lập tức nhận ra bóng lưng của Hứa Quý Thuận, gọi một tiếng: "Hứa Quý Thuận?"

Động tác đang thu quần áo của Hứa Quý Thuận lập tức dừng lại một chút, cầm toàn bộ số quần áo đã thu xong, xoay người lại, nhét toàn bộ quần áo vào trong vòng tay Khương Vệ Bình: "Tất cả quần áo đã được thu xong. Bên ngoài trời đang mưa, nên ở trong nhà đợi đi. Còn túi trứng này cô cầm đi, mấy ngày hôm trước mưa to, tôi không tiện mang đến đây."

Khương Vệ Bình bị nhét đầy quần áo và một túi trứng, cô ấy vội lắc đầu: "Không, tôi không thể, Hứa Quý Thuận, tôi biết trước đây anh là người đã cho những quả trứng đó. Cho dù trước đây tôi có giúp anh, nhưng anh cũng đã giúp tôi không ít, tôi không thể lấy thêm

nữa, anh cầm lại đi. Hơn nữa nhà tôi cũng có trứng gà, mẹ tôi nấu chúng cho tôi mỗi ngày, tôi không thiếu những thứ này..."

Nhưng mà Hứa Quý Thuận lại không nhận, xoay người đi vào trong mưa, thấy Khương Vệ Bình định đuổi theo, nhanh chóng xua xua tay với cô ấy: "Nhanh đi vào trong nhà đi, nếu dính mưa rồi bị cảm sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, trứng gà này cô cứ cầm lấy, đây là một chút tâm ý của tôi."

Khương Vệ Bình biết tính tình của Hứa Quý Thuận, biết rằng dù như thế nào thì anh ấy cũng sẽ không nhận lại trứng gà, chỉ có thể nói: "Vậy anh chờ một chút, anh đi ra ngoài không biết mang theo ô hay gì đó hay sao, ở đây tôi có nón trúc, anh mang theo mà về đi."

Mưa to vài ngày, hôm nay trời quang mây tạnh, đêm qua trên bầu trời cũng nhiều sao như vậy, không ai ngờ hôm nay lại mưa to, Hứa Quý Thuận ra ngoài không mang theo ô, anh ấy phải đi xem, anh ấy đã hình thành thói quen mỗi ngày phải đi một vòng đến nhà họ Khương xem một chút.

Vừa đến tình cờ nhìn thấy quần áo trong sân chưa được thu vào nên đã giúp thu dọn chúng.

Ban đầu Hứa Quý Thuận muốn nói rằng anh ấy đã ướt hết rồi, cũng không cần nó làm gì.

Chương 394: Chương 394

Nhưng sau khi nghĩ lại, anh ấy vẫn đi đến bên cạnh Khương Vệ Bình, sợ nước mưa trên người sẽ tạt vào người Khương Vệ Bình, vì vậy anh ấy cố ý tránh xa một chút. Khương Vệ Bình mỉm cười, nói: "Anh chờ một chút, tôi sẽ lấy ra ngay."

Mũ tre được làm bằng tre, đội nó lên đầu sẽ che được mưa nắng. Khương Vệ Bình nhanh chóng lấy chiếc mũ ra đưa cho Hứa Quý Thuận, Hứa Quý Thuận nhận lấy chiếc mũ mà không nói nhiều, anh ấy thậm chí còn không có mặt mũi để nói lời cảm ơn, vì vậy anh ấy nói: "Vậy tôi đi đây."

Sau đó liền xoay người đi vào trong mưa.

Khương Vệ Bình nhìn bóng lưng rời đi của Hứa Quý Thuận mà lắc đầu bất đắc dĩ, tính cách anh ấy vẫn như trước, lạnh lùng với mọi người và không nói nhiều. Đây cũng là nguyên nhân khiến người khác không muốn giúp đỡ Hứa Quý Thuận khi anh ấy gặp khó khăn, ai cũng thích người dẻo miệng, ai lại muốn đi giúp một người luôn nghiêm mặt không nói được một lời cảm ơn đâu chứ?

Khương Vệ Bình đã giúp đỡ, vì vậy đổi lại mười năm sau, cô ấy nhận được sự cảm ơn từ con người nhàm chán này vì những việc làm tốt của cô ấy khi đó.

Trong phòng Tiểu Nguyệt đột nhiên khóc lớn lên, Khương Vệ Bình vội vàng thu ánh mắt lại mà đi dỗ Tiểu Nguyệt.

Sau khi đưa ông bà nội đến cổng nhà họ Khương, Tống Thời Thanh định tiếp tục quay trở lại cánh đồng lúa mì.

Bà nội Tổng giữ anh lại, có chút lo lắng nói: "Thời Thanh, hôm nay mưa gió cũng lớn, khác với mấy ngày trước, đoán chừng hôm nay không có cách nào để tiếp tục thu hoạch lúa mì. Nếu không thì cháu cũng đừng đến cánh đồng lúa mì nữa, có lẽ sau khi cháu đến đại đội trưởng sẽ bảo mọi người kết thúc công việc rồi."

Chạy tới chạy lui trong mưa, dầm mưa và tiếp tục thu hoạch lúa mì, như vậy mà không bị bệnh thì mới lạ.

Bà nội Tổng cũng cảm thấy đau lòng cho Tổng Thời Thanh.

Tổng Thời Thanh lại lắc đầu nói: "Bà ơi, cháu đến lúc này cũng không kịp nói với đại đội trưởng, cháu đến tranh thủ giờ ăn cơm, cháu phải vội vàng chạy tới đó, kéo lát nữa đại đội trưởng kiểm tra quân số lại thấy thiếu người. Càng khó khăn hơn, yêu cầu càng khắt khe. Đại đội trưởng đã nói trước rằng bất cứ ai mà lùi bước thu mình lại vào lúc này đều sẽ bị phê bình công khai. Bà, bà biết đấy, cháu đã làm tất cả mọi việc trong thời gian này để làm gì, cháu không thể bị phê bình công khai vào lúc này."

Để sửa lại án sai, trong những ngày này, anh đã cố gắng trở thành một đứa trẻ có học thức, thay đổi hình ảnh ít nói trước đây và hòa đồng với nhiều người trong đại đội.

Đại đội trưởng cũng rất hài lòng với những thay đổi của anh, còn có ý định chọn anh trong cuộc tuyển chọn những thanh niên trí thức danh dự trong nửa năm sau. Vì vậy, trước đó, Tổng Thời Thanh không thể mắc bất kỳ sai lầm nào.

Bà nội Tổng thở dài, sau đó giống như nhớ tới cái gì đó, nói với Tổng Thời Thanh: "Vậy cháu chờ bà một lát, bà đi lấy cho cháu ít đồ."

Nói xong bà nội Tổng định quay người rời đi, kết quả lại thấy ông nội Tổng cầm ấm nước đưa cho bà nội Tổng, nói: "Có phải là bà muốn Thời Thanh uống một bát canh gừng trước khi đi hay không? Tôi đã đổ đầy ấm nước rồi, để nó lấy đi đi."

Bà nội Tống cầm lấy chiếc ấm, nghĩ thầm rằng ông già vẫn hiểu ý bà ấy vào thời điểm quan trọng.

Đưa chiếc ấm cho Tống Thời Thanh, bà nội Tống nói: “Thời Thanh, đây là canh gừng bà nội nấu, cháu cầm đi theo mà uống, đổ mồ hôi nhiều để không bị ốm, cũng cho Tuệ Tuệ uống một chút đi, con bé là một cô gái, cũng không thể làm việc như mấy người các cháu trong mưa gió được, không biết cơ thể của con bé có thể chịu đựng được hay không, bà nội nhìn thấy vậy sẽ cảm thấy rất đau lòng đấy.”

Cố Diệp Phi

Nghĩ đến Khương Tuệ Tuệ, Tống Thời Thanh siết chặt ấm nước trong tay, mím môi gật đầu, quay người xông vào trong mưa gió bất tận.

Chương 395: Chương 395

Tống Thời Thanh chạy một mạch đến cánh đồng lúa mì, nhưng để đến cánh đồng lúa mì, anh phải đi ngang qua trường tiểu học trong xã. Trường tiểu học xã Nguyệt Phượng Loan không lớn, chỉ có ba phòng học và một phòng giáo viên. Lúc này, các trường tiểu học ở quê đa số là lớp phục chế, lớp phục chế là gì? Tức là lớp một, lớp hai, lớp ba học cùng lớp, lớp bốn và lớp năm học cùng lớp, gọi là lớp phục chế.

Thầy cô thường dạy hết lớp này rồi mới dạy lớp khác.

Những đứa trẻ kém cỏi một chút thì sẽ bị kiến thức làm cho bối rối, thậm chí có thể không biết hôm nay cô giáo dạy gì. Nhưng nếu đổi lại là một đứa trẻ mới học lớp một thông minh hơn thì đến lớp ba nó đã học hết kiến thức rồi.

Tống Thời Thanh không có đi ngang qua cổng trường, con đường anh đi còn cách trường một khoảng cách nhất định, lúc đầu anh không nghĩ nhiều, nhưng anh đã nghe thấy tiếng khóc của lũ trẻ và giọng nói lo lắng của giáo viên: "Đồng chí, đồng chí cẩn thận, có thể sẽ tiếp tục bị lún lần thứ hai!"

Tống Thời Thanh nghe vậy thì nhú mày, quay đầu nhìn sang, phát hiện trường học hoàn toàn khác biệt so với lúc trước anh đến đây. Ngôi trường này giống như căn nhà tranh của nhà anh, đã sụp đổ một bên rồi.

Về tình hình cụ thể, Tống Thời Thanh ở tương đối xa nên anh vẫn chưa biết. Nhưng trường học bị sập là sự cố rất nghiêm trọng, trong

trường có rất nhiều trẻ em, chỉ cần sơ suất một chút, các em sẽ bị đè lên ở phía dưới, nguy hiểm rất lớn.

Cố Diệp Phi

Anh vội vã chạy về phía trường học, anh chạy rất nhanh, khi bước chân của anh rơi xuống bùn thì sẽ b.ă.n tung tóe lên rất nhiều bùn.

Khi đến trường, anh thấy ba giáo viên của trường bị rất nhiều học sinh vây quanh, tất cả đều tái nhợt vì sợ hãi, có lẽ giáo viên sợ bọn họ lại bị tách ra trong sự hỗn loạn và sẽ bị lạc khi gặp nguy hiểm nên bảo mỗi đứa nhỏ nắm lấy quần áo của một người để không bị tách ra.

Người giáo viên mà vừa nói 'nguy hiểm' đang nhìn chăm chăm vào một góc của trận lở đất trước mặt, chỉ thấy có một người bị chôn vùi dưới đó... Không, đó là hai người, một người lớn ôm một đứa trẻ trong tay, đang cố gắng để leo lên. Tuy nhiên, tảng gạch lớn trên đầu bọn họ đã bắt đầu rung chuyển, không biết khi nào nó sẽ rơi xuống đập vào người hai người.

Trong trường toàn là giáo viên nữ, mặc dù rất lo lắng nhưng bọn họ cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể không ngừng dặn dò người cứu hộ phải cẩn thận. Nhưng tình huống hiện tại của bọn họ là không lên cũng không xuống được, chỉ có thể chật vật bò ra khỏi cửa.

Thời gian không chờ đợi con người.

Sau khi Tống Thời Thanh nhìn rõ tình hình, không chút suy nghĩ nào đã lao tới như một mũi tên đến trước mặt một lớn một nhỏ, một tay đỡ lấy đứa trẻ bị viên gạch từ trên rơi xuống làm bị thương ở cánh tay, sau đó nắm lấy tay người còn lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Nắm lấy tay tôi, chạy nhanh lên."

Chỉ dùng sức một tay, anh đã mạnh mẽ nhắc bổng đứa trẻ chừng năm, sáu tuổi vào trong lòng, nói với các giáo viên ở bên cạnh còn

đang đứng ngây ngốc một tiếng: "Nhanh đến đón đứa nhỏ này đi!"

Lúc này mấy giáo viên còn đang sợ hãi, đứng ngây ngốc một chỗ, mãi mới phản ứng lại, có mấy người chạy tới ôm lấy đứa trẻ, giống như từ trong mộng tỉnh lại, ôm lấy đứa nhỏ chạy nhanh đến khu vực an toàn để chờ đợi.

Về phần Tống Thời Thanh, anh tiếp tục nắm cánh tay của người thanh niên đang cứu người, kéo anh ấy lên khỏi mặt đất.

Người đàn ông kêu lên một tiếng: "Anh Tống, chân tôi bị thương, không dùng sức được, trong chốc lát thì sẽ không lên được, lát nữa sẽ có sụt đất lần thứ hai, trước hết anh đừng động đến tôi, tôi đi sang bên trốn một lúc, tôi sẽ không có việc gì đâu."

Nghe thấy giọng nói của người đàn ông, Tống Thời Thanh sửng người một chút, lúc này mới nhận ra người đàn ông này là ai. Đó là chàng trai trẻ mà anh đã gặp trong bệnh viện trước đây, hình như được gọi là Hàn Tiến Bộ.

Chương 396: Chương 396

Lúc này vì cứu người, trên mặt Hàn Tiến Bộ đã dính đầy bùn đất, không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt sẵn có, nếu không phải anh ấy vừa mới mở miệng nói chuyện, có khả năng đến cuối cùng Tống Thời Thanh cũng không biết người này chính là Hàn Tiến Bộ.

Tuy nhiên, Hàn Tiến Bộ trong nháy mắt đã nhận ra Tống Thời Thanh, thấy Tống Thời Thanh cau mày và nghiêm túc nhìn anh, anh ấy mỉm cười đưa tay ra sau gáy: "Anh Tống, tôi thực sự không sao, mẹ tôi nói mạng tôi rất lớn, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy đâu..."

Anh ấy còn chưa nói xong, bên cạnh truyền đến một tiếng vang, một viên gạch lớn từ bên cạnh rơi xuống, đập trúng có thể làm người ta đứt ruột. May mắn thay, nó cách bọn họ nửa mét và không trúng vào bọn họ.

Lời nói của Hàn Tiến Bộ bị cắt ngang, anh ấy sợ hãi nhắm mắt lại và co rúm người một chút. Sau khi nhận ra bản thân không sao, anh ấy lại mở mắt ra, nhếch mép cười: "Thế nào, anh Tống, nhìn đi, tôi đã nói với anh rồi, tôi là một người có mạng rất lớn, tôi sẽ không có việc gì đâu!"

"Giữ chút sức lực mà đi lên, đừng ở đây nói mấy lời vô nghĩa nữa!" Tống Thời Thanh thấy Hàn Tiến Bộ lúc này mà vẫn còn đùa giỡn được nên đã tát vào trán Hàn Tiến Bộ.

Anh không thể để mặc Hàn Tiến Bộ mà đi được, anh ấy nói anh có thể giải cứu mình sau cũng được, nhưng sao anh có thể để yên vậy

được, lỡ đâu trận sụt đất lần thứ hai xảy ra đột ngột thì sao?

Thay vào đó, anh nắm chặt cánh tay của Hàn Tiến Bộ và bắt đầu dùng hết sức lực kéo anh ấy lên: "Tôi thậm chí đã kéo được một con bò 700 cân lên, không lẽ một người như cậu mà tôi không kéo nổi hay sao?"

Nếu để đến sau trận lút đất thứ hai thì nói không chừng Hàn Tiến Bộ đã bị đập tan thành từng mảnh.

Khi Hàn Tiến Bộ nhìn thấy Tống Thời Thanh như vậy, anh ấy không nói gì nữa, anh ấy tập trung sức lực, mặc kệ cơn đau ở chân và liều mạng leo lên bên trên.

Hai người đồng thời ra sức, sức lực của Tống Thời Thanh thật sự rất mạnh, anh đã kéo được Hàn Tiến Bộ từ phía dưới lên, nhưng khi Hàn Tiến Bộ chỉ còn cách một chân nữa là cả người được kéo lên rồi, thì đột nhiên những viên gạch bên trên bắt đầu rung chuyển dữ dội, sắp va vào trên người Tống Thời Thanh và Hàn Tiến Bộ trong giây lát.

Tống Thời Thanh dùng một tay kéo Hàn Tiến Bộ lên, rồi ném anh ấy đến một nơi an toàn gần đó. Nhưng đã quá muộn để anh rời đi, khi anh đang tiến tới kéo Hàn Tiến Bộ, thì tay kia của anh đã làm một động tác khác.

Anh nhặt chiếc ghế bên cạnh, đúng lúc viên gạch rơi xuống, anh bắt ngờ nhấc chiếc ghế lên để chịu lực tác động của viên gạch trong giây lát, nhưng cả người lại tận dụng thời điểm này để lăn ra khỏi nơi nguy hiểm, lăn sang khoảng đất trống bên cạnh.

Cố Diệp Phi

Âm một tiếng...

Một phòng học khác cũng bị sập, may mắn thay, cả Tống Thời Thanh và Hàn Tiến Bộ đều đã không gặp nguy hiểm.

Vốn dĩ anh ấy cũng lo lắng đến nỗi tim nhảy lên tận cổ họng, trong lòng đã tính sẵn kế hoạch xấu, anh cho rằng nếu bản thân xảy ra chuyện gì, có c.h.ế.t thì anh cũng phải đi tìm Hàn Tiến Bộ tính sổ, nhưng khi thấy Tống Thời Thanh không sao thì trái tim mới rơi xuống mặt đất.

Anh ấy kiên trì lâu như vậy, hiện tại cảm thấy sức lực toàn thân đều bị rút cạn, nằm trên mặt đất, mặc kệ trên mặt đầy bùn đất, hay là mưa rơi trên mặt. Anh ấy lấy một cốc nước mưa để rửa mặt, cười vài tiếng: “Anh Tống, xem ra anh cũng là người may mắn giống như tôi, phúc lớn mạng lớn.”

Tống Thời Thanh cười nhạt một tiếng, anh chưa bao giờ thấy bản thân là một người phúc lớn hay mạng lớn cả.

Nhưng anh vẫn mỉm cười, mặc dù anh không đáp lại những lời của Hàn Tiến Bộ.

Các giáo viên và học sinh căng thẳng ở bên cạnh cảm thấy yên tâm nhẹ nhõm sau khi thấy hai anh hùng cứu người đều bình an vô sự, bọn họ bắt đầu đếm số học sinh để kiểm tra.

Chương 397: Chương 397

Tình huống lúc trước còn lộn xộn, bọn họ chỉ có thể kéo tất cả học sinh nhìn thấy trước mặt chạy ra khỏi lớp, về sau lại bị Hàn Tiến Bộ làm cho sợ hãi, thậm chí không nghĩ tới việc đếm số người.

Lúc này mọi người đã rời khỏi nguy hiểm, sau khi một giáo viên nhắc nhở, bọn họ bắt đầu đếm số lượng học sinh để kiểm tra.

Mỗi giáo viên đang đọc tên của các học sinh trong lớp của mình, và cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy rằng mọi học sinh đều ở đó. Nhưng mà, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, giáo viên Chung đột nhiên nhớ tới một chuyện, sắc mặt tái nhợt, kéo người giáo viên bên cạnh hỏi: "Thấy Nữu Nữu chưa? Nữu Nữu còn chưa ra ngoài hay sao?"

Người giáo viên mà bị giáo viên Chung giữ lại, sắc mặt cũng bắt đầu tái nhợt, trái tim nhảy lên tận cổ họng.

Lý Tú Cẩm và giáo viên Chung từng là bạn học, lần này khi thu hoạch lúa mì, Lý Tú Cẩm nhờ giáo viên Chung đưa Nữu Nữu đến trường hàng ngày, nhờ giáo viên Chung giúp chăm sóc đứa trẻ.

Nữu Nữu là một đứa trẻ thông minh lanh lợi, thầy cô trong trường rất thích, tuy còn nhỏ nhưng hoàn toàn không cần phải lo lắng cho cô bé. Nhưng bọn họ không ngờ rằng lần này Nữu Nữu không có đi ra...

Cả người giáo viên Chung run lên, môi ngập ngừng nói: "Tại sao Nữu Nữu không có đi ra... Không... Tôi rõ ràng là đã nhìn thấy con bé đi ra lúc đó..."

Chính vì tận mắt nhìn thấy Nữ Nữ chạy ra ngoài nên cô ấy mới phân tâm đi cứu những đứa trẻ khác, nhưng trong nháy mắt, Nữ Nữ lại biến mất không thấy đâu...

Đúng lúc này, Triệu Hồ, một học sinh lớp sáu giơ tay lên, nhỏ giọng nói: "Thưa thầy, chị gái em cũng không thấy đâu..."

Cố Diệp Phi

Có hai người không ra và bị đè bẹp dưới đồng đồ nát, bọn họ không biết mình còn sống hay không. Nhưng bất kể sống hay chết, vẫn phải cố gắng hết sức để cứu người vào lúc này.

Cô giáo Chung run rẩy đi đến trước mặt Tổng thời Thanh và Hàn Tiến Bộ, vừa nức nở vừa nói: "Thanh niên trí thức Tổng, cứu mạng, cứu mạng... Chúng tôi còn một học sinh bị đè ở dưới, còn có cả chị gái của một học sinh của chúng tôi, có thể tất cả bọn họ đều bị đè ở dưới rồi..."

Tổng Thời Thanh và Hàn Tiến Bộ đều đã mệt đến kiệt sức, đặc biệt là Hàn Tiến Bộ, anh ấy bị thương ở chân.

Vốn tưởng rằng mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc, anh ấy có thể nghỉ ngơi một lát, cho dù cứ nằm dưới mưa như thế này thì cũng khá là thoải mái, nhưng không ngờ vẫn còn người chưa được cứu.

Hàn Tiến Bộ ngẩng đầu lên và định đứng dậy: "Anh Tổng, anh không sao chứ? Chúng ta phải đi cứu người."

Tổng Thời Thanh nhanh nhẹn hơn anh ấy, lập tức ngồi dậy từ dưới đất, vẫy tay với anh ấy: "Chân của anh bị thương, nghỉ ngơi ở đây đi, tôi đi cứu người."

Hàn Tiến Bộ không cam lòng, giãy giụa một hồi, không ngờ lại chạm vào vết thương trên chân, đau đến mức thở hổn hển: "Anh Tổng, anh định coi thường tôi sao? Trên người tôi bây giờ, tôi... Xì xì..."

Tống Thời Thanh liếc mắt nhìn anh ấy một cái, ngừng nói mà quay sang hỏi giáo viên Chung: "Bọn trẻ học ở lớp học nào?"

Cô giáo Chung vừa chỉ vào một trong những căn phòng vừa khóc, nói: "Chắc là ở trong phòng này... Thanh niên trí thức Tống, xin anh nhất định phải cứu Nữu Nữu ra... Nữu Nữu vẫn còn nhỏ... Con bé không thể có chuyện gì được..."

Nghe thấy hai chữ 'Nữu Nữu', sắc mặt của Tống Thời Thanh như phủ một lớp sương lạnh, đôi lông mày vốn đã cau lại, càng nhăn lại thành chữ 'uỷên', lạnh giọng hỏi giáo viên Chung: "Nữu Nữu? Có phải là Khương Tĩnh Nghi không?"

Nữu Nữu tên thật là Khương Tĩnh Nghi.

Cô giáo Chung vừa gật đầu vừa nói: "Đều là lỗi của tôi... Đều là lỗi của tôi, tôi đã không để ý đến con bé..."

Tống Thời Thanh nghĩ đến người luôn mỉm cười nheo đôi mắt to đen láy rồi nghiêng cái đầu nhỏ của mình gọi anh là "chú nhỏ", trong lòng anh hỗn loạn, nhìn lớp học đã trở thành đồng đồ nát, lòng rồi bời thành một mớ.

Nếu có chuyện gì xảy ra với Nữu Nữu, Tuệ Tuệ sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Chương 398: Chương 398

Anh không thể chậm trễ nữa, quay người và bắt đầu cứu người trong lớp học mà giáo viên Chung đã chỉ. Lúc này, Hàn Tiến Bộ cũng lộ cộc một tiếng, bò từ dưới đất dậy, dùng sức khập khiễng đi tới, kêu lên: "Anh Tống, tôi cũng tới giúp! Nữu Nữu là cháu gái của thầy tôi, theo đạo lý mà nói, con bé còn phải gọi tôi một tiếng chú, tôi không thể chỉ đứng nhìn được!"

Lần này Tống Thời Thanh không nói gì nữa, ngầm đồng ý bản thân anh ấy có thể tới hỗ trợ.

Người bình thường giúp thì không sao, nhưng Hàn Tiến Bộ đang bị thương, dù sốt ruột nóng lòng đến đâu cũng chỉ có thể chờ đợi ở phía trên, khi cần thiết sẽ giúp đỡ, không thể đi vào cứu người.

Trong khi Tống thời Thanh và Hàn Tiến Bộ đang khiêng cộc gỗ, Tống thời Thanh bình tĩnh phân tích: "Có rất nhiều bàn trong lớp, Nữu Nữu cũng nhỏ. Chỉ cần con bé có thể trốn dưới bàn hoặc bụi giảng trước khi lớp học sụp đổ, như vậy sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn."

Hàn Tiến Bộ vừa thu dọn đồ lặt vặt vừa ghen ngào nói: "Nữu Nữu còn nhỏ như vậy, làm sao con bé biết trốn dưới gầm bàn... Nếu như... Nếu như trường hợp..."

Nói đến đây, Hàn Tiến Bộ nói không được nữa, mắt anh ấy đỏ hoe. Anh ấy lau nước mắt, tiếp tục dọn dẹp mảnh vỡ cùng với Tống thời Thanh. Bọn họ cần thu dọn đồng đồ nát ở đây, tốt nhất là tìm một lối đi để Tống Thời Thanh có thể đi vào cứu người.

"Không có nếu như! Nữu Nữu rất thông minh, gặp nguy hiểm sẽ biết phải làm như thế nào!" Tống Thời Thanh trầm giọng quát.

Dù mắt đỏ hoe nhưng anh không bi quan như Hàn Tiến Bộ. Anh có niềm tin vào Nữu Nữu, cô bé là một đứa trẻ thông minh và cô bé nhất định sẽ không có việc gì.

Các cô giáo trấn an các học sinh, bảo các em lớn trông chừng các em nhỏ, tất cả bọn họ cũng chạy lại giúp dọn dẹp đồng đồ nát.

Thấy có quá nhiều người đến, Tống Thời Thanh đặt đồng đồ xuống, xông vào trong đồng đồ nát mà hét lớn: "Nữu Nữu! Nữu Nữu, cháu có ở đó không? Chú là bạn của cô nhỏ, chú là..."

Hai chữ 'chú nhỏ' gần như được thốt ra, Tống Thời Thanh nhìn những người xung quanh, cuối cùng thay đổi lời rồi nói: "Chú là chú Tống, nếu cháu nghe thấy giọng của chú Tống, cháu hãy trả lời một tiếng, chú Tống sẽ đến cứu cháu!"

Tống Thời Thanh vừa nói, vừa đi xung quanh bốn phía phòng học.

Vừa mới đi đến cuối phòng học, đột nhiên nghe thấy một giọng nói trẻ con: "Chú Tống, cháu là Nữu Nữu, Nữu Nữu bị đè dưới này, ở đây tối quá..."

Nghe thấy giọng nói này, trên mặt mọi người đều vui vẻ, đây là giọng nói của Nữu Nữu!

Đặc biệt là giáo viên Chung, vì lỗi lầm của bản thân cô ấy nên mới không thấy Nữu Nữu đâu, cô ấy tự trách bản thân rất nhiều, khóc suốt nhưng không dám phá vỡ tình cảnh để cứu người.

Cố Diệp Phi

Bây giờ khi nghe thấy giọng nói của Nữu Nữu, cô ấy đã nhẹ nhõm yên tâm hơn rất nhiều, nhưng cô ấy lại càng khóc to hơn.

Tống Thời Thanh tiếp tục nói: "Nữ Nữ, cháu đừng sợ, bây giờ cháu đang ở đâu? Cháu trốn dưới gầm bàn học có phải không?"

Giọng của Nữ Nữ lại một lần nữa vang lên: "Chú Tống, Nữ Nữ không sợ, Nữ Nữ ở với một cô, nhưng lúc đó vì cứu Nữ Nữ nên tay cô bị chảy máu rồi..."

Nói đến đây, giọng điệu của Nữ Nữ có chút buồn bã, nhưng sau một lúc sau cô bé lại tiếp tục nói: "Nhưng cô đã nói với Nữ Nữ rằng tay cô không đau... Chú Tống, cô và cháu trốn dưới bục giảng, chú Tống đừng lo lắng cho chúng cháu, cô và cháu sẽ ngoan ngoãn đợi chú Tống đến cứu chúng cháu..."

Nghe tin Nữ Nữ không sao, lại thêm cô gái mắc kẹt đang ở bên cạnh Nữ Nữ, cả hai đều trốn dưới bục giảng, Tống Thời Thanh cũng đã yên tâm nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Được rồi, Nữ Nữ, cháu cứ tiếp tục ở dưới bục giảng và đừng đi ra, chú Tống sẽ sớm đến cứu cháu." Tống Thời Thanh nói với Nữ Nữ.

Nói xong, anh nói với Hàn Tiến Bộ và một số giáo viên: "Lát nữa tôi sẽ vào để cứu người, tất cả mọi người phải đợi ở bên ngoài. Nếu cần thiết, hãy giúp tôi một tay và kéo mọi người ra ngoài."

Tống Thời Thanh chỉ vào nơi nối liền hai phòng học, trước đó bọn họ không biết Nữ Nữ đang ở đâu, cho nên chỉ có thể thu dọn đồng đồ nát từ cửa lớp.

Bây giờ anh đã biết, thì từ nơi này bước vào là nơi gần bục giảng nhất.

Chương 399: Chương 399

Hàn Tiến Bộ nhìn vào góc tường vẫn chưa sụp đổ hoàn toàn, lo lắng nói: "Anh Tống, nơi này vẫn chưa sụp đổ hoàn toàn, sau khi anh đi vào cứu người, liệu nó có sụp đổ lần nữa hay không?"

Tống Thời Thanh nhìn góc tam giác nguy cơ trùng trùng, anh đã có kế hoạch trong đầu. Anh lắc đầu: "Sẽ không đâu, yên tâm đi."

Nếu như muốn sụp thì vẫn phải lựa chọn từ nơi này đi vào để cứu người, bởi vì khoảng cách ở đây là ngắn nhất. Anh cũng có thể cam đoan trước khi nó sụp đổ thêm lần nữa, anh sẽ cứu người ra khỏi đó, nếu đổi lại là từ cửa phòng đi vào, khoảng cách so với từ đây tiến vào cứu người là khoảng cách gấp đôi, nguy hiểm cũng tăng thêm gấp bội.

Cho nên dù có tính toán như thế nào, đi vào từ đây để cứu người vẫn là an toàn hơn.

Thế là mọi người cùng nhau dọn dẹp đồng đồ nát ở đây, cuối cùng thông được một lối đi. Tống Thời Thanh đang định đi vào, lại nghe thấy Hàn Tiến Bộ nói: "Anh Tống, vẫn là để tôi đi đi! Dù sao đây cũng là cháu gái của thầy tôi, tôi phải đi!"

Tống Thời Thanh liếc mắt lạnh lùng nhìn Hàn Tiến Bộ một cái, trong lòng anh cảm thấy không vui, ý tứ của tiểu tử thời này là gì, Nữ Nữ là cháu gái của thầy anh ấy, so với anh ấy thì có quan hệ thân thiết hơn, còn anh là người ngoài hay sao?

Học trò của chú Khương thì là gì? Anh còn là chú nhỏ tương lai của Nữ Nữ, liệu Hàn Tiến Bộ có thể có mối quan hệ thân như anh với

gia đình nhà họ Khương hay không? Đứa nhỏ mới lớn thật đúng là không biết gì.

Tống Thời Thanh thu hồi ánh mắt, căn bản là hoàn toàn không để ý đến Hàn Tiến Bộ, anh trực tiếp xông vào cứu người.

Trong lòng Hàn Tiến Bộ hết sức căng thẳng, không nhịn được mà hét lên lần nữa: "Anh Tống...."

Tống Thời Thanh không thể chịu đựng được nữa, anh nói: "Ở lại đây đợi đi!"

Một tia sáng lọt vào, Nữu Nữu chớp mắt đã thấy người ngược sáng đi đến. Người đàn ông đưa tay về phía bọn họ: "Nữu Nữu, đưa tay cho chú Tống đi."

Nữu Nữu nhìn cô đang gắt gao ôm chặt cô bé ở bên cạnh, khom người về phía trước, dùng lòng bàn tay nhỏ nhắn non nớt đưa ra, bị bàn tay to rộng nắm lấy.

Tống Thời Thanh định đưa Nữu Nữu lên trước, sau đó mới cứu cô gái kia, nhưng Nữu Nữu nói: "Chú Tống, chú đưa cô lên trước đi, tay cô chảy rất nhiều máu..."

Tống Thời Thanh nắm tay cô bé sống người một lúc, rồi nhìn Nữu Nữu. Trong bóng tối, anh để ý thấy đôi mắt to đen láy của Nữu Nữu tràn đầy vẻ thuần khiết, tựa như ánh sao tô điểm trên bầu trời.

Tống Thời Thanh gật gật đầu, nhưng không nhịn được mà hỏi một câu: "Nữu Nữu có sợ không?"

Nữu Nữu lắc đầu nói: "Có chú Tống ở bên cạnh, cháu không sợ, cô nhỏ nói với cháu, chú Tống là người lợi hại nhất trên thế giới."

Nhắc đến Khương Tuệ Tuệ, trái tim của Tống Thời Thanh trở nên mềm mại hơn. Anh xoa xoa đỉnh đầu Nữu Nữu, anh có phải là người lợi hại nhất trên thế giới hay không thì anh không biết, nhưng chỉ

cần anh ở bên, anh sẽ bảo vệ Tuệ Tuệ của anh, và không để người nhà của Tuệ Tuệ bị tổn thương.

Làm như Nữu Nữu đã nói, đưa cô gái kia lên trước. Sau khi được Nữu Nữu giới thiệu mới biết rằng cô gái ấy là Triệu Xuân Hạnh, là chị gái của Triệu Hồ Tử, bị câm và không thể nói được.

Cố Diệp Phi

Khi đó Triệu Xuân Hạnh đến đưa đồ ăn cho Triệu Hồ Tử, không ngờ phòng học lại đột ngột bị sập, vốn dĩ Triệu Xuân Hạnh có thể chạy ra ngoài nhưng Triệu Hồ Tử vẫn chưa ăn xong nên quyết liệt yêu cầu Triệu Xuân Hạnh quay về lớp học lấy đồ ăn, nếu không sẽ về nhà mách với cha mẹ và để cha mẹ đánh cô ấy.

Nhà họ Triệu là một nhà trọng nam khinh nữ, Triệu Xuân Hạnh lại là một người câm nên không được cha mẹ Triệu yêu thương, bị đánh đập là chuyện thường tình, cô ấy ở nhà luôn làm việc như trâu như ngựa.

Chương 400: Chương 400

Một vết cắt trên cánh tay của cô ấy là do bị một thanh thép cắt qua khi cứu Nữu Nữu, có rất nhiều máu chảy ra từ chỗ vết thương ấy.

Khi đó, Nữu Nữu nghe thấy cô giáo Chung bảo mọi người trốn ra ngoài, cô bé đã ra ngoài nhưng cô bé thấy Triệu Hồ Tử đang mắng Triệu Xuân Hạnh và bảo Triệu Xuân Hạnh chạy trở lại lớp học để lấy hộp cơm, sợ rằng có thể xảy ra chuyện với Triệu Xuân Hạnh, Nữu Nữu đã đi theo cô ấy.

Cô bé đã đến lớp nghe giảng mấy ngày, chạy qua mấy lớp trùng lặp, cũng quen biết Triệu Xuân Hạnh, biết Triệu Hồ Tử đối xử không tốt với chị gái. Nữu Nữu thực sự rất tức giận khi thấy Triệu Hồ Tử làm như vậy, nhưng cô bé không ngờ rằng sau khi theo vào, cô bé đã bị mắc kẹt trước khi có thể kéo Triệu Xuân Hạnh đi cùng ra ngoài.

Triệu Xuân Hạnh không thể nói nên chỉ có thể thốt ra những âm tiết đứt quãng 'a a a'. Khi Tống Thời Thanh tóm lấy cô ấy và muốn đưa cô ấy đi, cô ấy đã lắc đầu và ra hiệu bằng cả hai tay, ý bảo rằng Tống Thời Thanh nên đưa Nữu Nữu đi trước, cô ấy không quan trọng.

Nữu Nữu và Tống Thời Thanh đều không hiểu cách nói chuyện bằng tay, nhưng bọn họ có thể đoán được ý tứ, Nữu Nữu nói: "Cô, cô đi trước đi."

Tống Thời Thanh biết lúc này không thể trì hoãn thêm nữa, vội vàng lôi kéo Triệu Xuân Hạnh đi về phía trước, nói với Nữu Nữu hãy ngoan ngoãn và ở yên đây. Nữu Nữu ngoan ngoãn gật gật đầu, trốn

dưới bụng không dám nhúc nhích, vẫy vẫy tay với Triệu Xuân Hạnh: "Cô Xuân Hạnh, cô nhanh đi đi."

Triệu Xuân Hạnh được đưa ra ngoài an toàn, bên ngoài lập tức có người tiếp ứng.

Hàn Tiến Bộ nắm lấy tay Triệu Xuân Hạnh và từ từ kéo cô ấy ra ngoài. Cánh tay của Triệu Xuân Hạnh đã bị cắt với một vết cắt đặc biệt lớn, ở dưới đó không có cách nào cầm máu nên bây giờ máu vẫn đang chảy.

Nhìn thấy như vậy, Hàn Tiến Bộ cả kinh khiếp sợ: "Sao lại đến nông nỗi này!"

Triệu Xuân Hạnh không nói được lời nào, chỉ có thể nhắm khuôn mặt gầy gò lại, lo lắng nhìn chăm chăm vào trong, hy vọng Nữ Nữ và Tống Thời Thanh có thể bình an vô sự mà ra ngoài.

Hàn Tiến Bộ đã sắp lo đến chết vì cô gái này rồi, cánh tay của cô ấy thành ra như thế này mà dường như cô ấy hoàn toàn không biết đau. Anh ấy nói với các giáo viên bên cạnh: "Mọi người nên băng bó cho cô ấy trước, sau đó đưa cô ấy đến trung tâm y tế, như vậy thì cô ấy mới không bị nhiễm trùng!"

Các giáo viên tôi nhìn cô, cô nhìn tôi rồi cùng nhau lắc đầu. Người học cao nhất trong bọn họ cũng chỉ học hết cao học, đến xã giúp dạy mấy đứa nhỏ mà thôi, làm sao mà biết băng bó được.

Hàn Tiến Bộ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tự mình làm. Anh ấy đã từng đánh nhau rất nhiều khi còn đi học, nên cũng không có gì lạ khi anh ấy tự băng bó vết thương cho bản thân.

"Cô trốn cái gì?" Hàn Tiến Bộ nhìn Triệu Xuân Hạnh giống như một con thỏ nhỏ đang sợ hãi thì nhú mày, có chút bất đắc dĩ: "Tôi cũng không phải người xấu, cô nhìn xem cánh tay của cô chảy nhiều máu như vậy, nếu như tôi không băng bó cho cô, cô không sợ sẽ chảy máu đến chết hay sao?"

Cố Diệp Phi

Những lời này chính là hù dọa người ta, mặc dù Xuân Hạnh chảy rất nhiều máu, nhưng sẽ không đến mức mất mạng.

Nhưng những lời này cũng có tác dụng, Triệu Xuân Hạnh ngừng tránh né anh ấy, cau mày để Hàn Tiến Bộ băng bó cho cô ấy. Ở đây không có băng gạc hay thuốc, Hàn Tiến Bộ chỉ có thể lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, sau đó lại lấy từ trong hộp ra một chiếc khăn lụa màu trắng sữa.

Khăn lụa rất mềm mại trơn nhẵn, Hàn Tiến Bộ miễn cưỡng chạm vào, cuối cùng dùng nó để băng bó vết thương cho Triệu Xuân Hạnh. Quần áo của bọn họ đều bị bẩn hết rồi, nhất định không thể dùng để băng bó vết thương, nếu không sẽ càng dễ bị nhiễm trùng, bây giờ thứ duy nhất có thể dùng để băng bó vết thương chính là chiếc khăn lụa của anh ấy, vốn định dùng để tặng cho Khương Tuệ Tuệ.

Chương 401: Chương 401

Đây là một món đồ được bán rất đắt hàng, anh ấy mua ở cửa hàng bách hóa, nó có giá đến năm nhân dân tệ!

Nhưng tiền chỉ là thứ yếu, nguyên nhân chính là chiếc khăn lụa trắng tinh như mây trắng này đã trở thành khăn dính máu, nhất định không thể đưa được cho Khương Tuệ Tuệ nữa.

Bên này Hàn Tiến Bộ vừa băng bó vết thương cho Triệu Xuân Hạnh, bên kia Tống Thời Thanh đã ôm Nữu Nữu bò đến cửa hang, Tống Thời Thanh đưa Nữu Nữu ra trước, Triệu Xuân Hạnh vội vàng chạy tới, định bế cô bé lên, nhưng đã bị Hàn Tiến Bộ kéo cánh tay không bị thương còn lại, cô ấy có hơi loạng choạng một chút.

Triệu Xuân Hạnh quay đầu đi, đôi mắt đầy ủy khuất, cô ấy không biết tại sao Hàn Tiến Bộ lại làm như vậy và tại sao anh ấy không để cô ấy đến đón Nữu Nữu.

Hàn Tiến Bộ không thể nhìn được đôi mắt đang khóc lã chã của cô ấy, anh ấy ngượng ngùng xấu hổ gãi gãi đầu, khó chịu nói: "Cánh tay của cô bị thương, đến đó giúp đỡ cũng thành trở ngại chứ không giúp được gì. Ở đó có mấy giáo viên, họ có thể ôm Nữu Nữu. Đúng vậy, này, đừng nhìn tôi như vậy, Nữu Nữu cũng là cháu gái của thầy tôi, tôi cũng phải quan tâm cô bé, tôi chỉ sợ cô qua đó sẽ chỉ thêm phiền cho mọi người..."

Anh ấy còn đang nói chuyện, Nữu Nữu đã bị giáo viên Chung đỡ lên rồi, kiểm tra toàn thân xem có chỗ nào bị thương hay không: "Nữu

Nữ, cháu có bị thương chỗ nào không? Có đau chỗ nào hay không?"

Nữ Nữ được giáo viên ôm vào lòng, ngoan ngoãn như một con búp bê tây, mặc dù con búp bê bình thường rất dễ thương nhưng ngay lúc này đã bị lấm lem bùn đất rồi.

Cô bé lắc đầu, nói: "Cô giáo Chung, em không bị thương chút nào, cũng không bị đau ở đâu hết."

Sau đó, cô bé lại liếc mắt nhìn Tống Thời Thanh, cười rạo rỡ với Tống Thời Thanh: "Cháu không sợ hãi chút nào hết, bởi vì khi cháu ở bên trong, cô... Không, chú Tống nói với cháu rằng đừng sợ, chú ấy nhất định sẽ cứu cháu ra ngoài."

Nữ Nữ nhớ đến khi bọn họ còn ở dưới đồng đồ nát, Tống Thời Thanh đã nói với cô bé: "Nữ Nữ, cháu có tin chú nhỏ không? Chú nhỏ sẽ mang cháu ra một cách an toàn."

Nhưng chú nhỏ nói rằng cô bé chỉ có thể gọi chú Tống là "chú nhỏ" trước mặt chú ấy và cô nhỏ thôi. Đây là một bí mật giữa ba người bọn họ, và không ai có thể nói ra. Nữ Nữ rất vui vì cô bé có thể có một bí mật với cô nhỏ và chú nhỏ của mình.

Cô bé nhìn chú nhỏ của mình, chớp chớp mắt, hất cằm lên, như muốn nói: "Chú nhìn xem, cháu không nói với ai cả."

Tuy lần này trường học đã bị sập, nhưng ngoài vết thương của Hàn Tiến Bộ và Triệu Xuân Hạnh, không có gì nghiêm trọng xảy ra với mọi người nữa.

Ba cô giáo cũng vô cùng kinh hãi, nhìn những đứa trẻ còn sống tung tăng trước mặt mà không ngừng nói cảm ơn Tống Thời Thanh và Hàn Tiến Bộ.

Tống Thời Thanh giao Nữ Nữ cho cô giáo Chung, tiễn cô ấy gửi Nữ Nữ trở lại nhà họ Khương sau. Về phần mình, anh lại phải ra

cánh đồng lúa mì.

Giáo viên Chung ôm chặt Nữu Nữu vào lòng, nói: "Đưa Nữu Nữu về cũng được, nhưng thanh niên trí thức Tống, anh thực sự không cần về nhà nghỉ ngơi hay sao? Chắc hẳn là anh đã dùng rất nhiều sức lực để cứu mọi người ở đây. Có sức để cắt lúa mì nữa hay không? Hơn nữa, bây giờ anh đi qua đó, trời mưa rất to, có lẽ mọi người đã không còn làm việc nữa rồi."

"Lúc tôi đi đã không nói với đại đội trưởng, mặc kệ có như thế nào, bây giờ tôi cũng phải đi tìm đại đội trưởng để nói cho rõ ràng." Tống Thời Thanh nói.

Cố Diệp Phi

Anh xoa xoa đầu nhỏ của Nữu Nữu, bảo mọi người sau khi về nhà thì nhớ uống một bát canh gừng rồi tắm rửa không thôi sẽ bị bệnh, anh nói với Hàn Tiến Bộ vài câu rồi chạy về phía cánh đồng lúa mì.

Hàn Tiến Bộ bị thương ở chân nên phải đến phòng khám một chuyến. Nhìn thấy Triệu Xuân Hạnh đứng bên cạnh Triệu Hồ Tử, biểu hiện có vẻ như không có ý định đi đến phòng khám, anh ấy nắm lấy cánh tay cô ấy rồi nói: "Tôi nghe nói rằng tay của cô đã bị một thanh thép cắt trúng phải không? Thật đúng là một con hổ lâm li mà, nếu cô không đi đến phòng khám tiêm uốn ván, thì đến khi bị nhiễm trùng rồi sẽ không thể chữa khỏi được đâu."

Chương 402: Chương 402

Anh ấy muốn Triệu Xuân Hạnh đi đến trung tâm y tế cùng với anh ấy, nhưng Triệu Xuân Hạnh lại đứng bên cạnh Triệu Hồ Tử, cúi đầu không chịu nhúc nhích di chuyển.

Hàn Tiến Bộ thực sự là một người hoạt động rất vô tư và tùy tiện, nếu không thì anh ấy đã không gặp Khương Tuệ Tuệ, rồi cảm thấy rằng bản thân anh ấy thích cô, vì vậy anh ấy phải lập tức đi tìm hiểu xem cô có đối tượng hay không, nếu không có đối tượng thì anh ấy sẽ lên kế hoạch theo đuổi cô.

Anh ấy hành động nhanh như gió, còn cảm thấy Khương Tuệ Tuệ có khí chất giống anh ấy, vì vậy anh ấy vừa nhìn đã thấy thích, hơn nữa, cô ấy thực sự là cô gái xinh đẹp nhất mà anh ấy từng thấy, vì vậy anh ấy thích cô cũng là điều rất hiển nhiên.

Nhưng Triệu Xuân Hạnh trước mặt này lại khiến anh ấy không thích cho lắm. Tại sao khi làm việc lại lè mề như vậy? Anh ấy còn phải mời cô ấy đến trung tâm y tế để tiêm.

"Đừng nghĩ rằng tôi đang hù dọa cho cô sợ. Đây là sự thật. Có người thực sự đã c.h.ế.t sau khi bị một vết thương nhỏ nhưng không chữa trị." Sau khi Hàn Tiến Bộ nói xong, anh ấy kéo tay Triệu Xuân Hạnh mạnh hơn một chút.

Triệu Xuân Hạnh cắn môi và nhìn chăm chăm vào dưới chân cô ấy.

Triệu Hồ Tử lạnh lùng nói: "Nhà chúng tôi không có tiền, đi khám bác sĩ mất rất nhiều tiền. Nếu chị ấy dám đến phòng khám tiêm rồi nợ tiền, cha mẹ tôi sẽ đánh c.h.ế.t chị ấy."

Nói xong, Triệu Hồ Tử giật lấy chiếc hộp cơm đã bị đập vỡ trên tay Triệu Xuân Hạnh, không vui mà nói: "Chị làm hỏng hộp cơm rồi, lại còn để tôi phải đói bụng, về nhà mẹ nhất định sẽ đánh chị!"

Triệu Xuân Hạnh nhìn Triệu Hồ Tử, sợ hãi đến mức run người, hai mắt cô ấy rưng rưng, mũi cũng đỏ ửng lên.

Hàn Tiến Bộ nghe vậy đã vô cùng tức giận, tát một cái vào đầu Triệu Hồ Tử, cao giọng quát: "Tiểu tử thú! còn dám nói tiếng người hay sao? Đây là chị gái của em đấy nhé! Đồ lòng lang dạ sói!"

Nói xong, anh ấy kéo Triệu Xuân Hạnh đến bên mình, kéo cô ấy đi về phía trước: "Sao cô có thể không có chút khí chất nào như vậy hả? Từ nay về sau, nếu con rùa nhỏ này dám nói chuyện với cô như vậy, cô phải đánh nó, đừng nương tay. Để tôi nói cho cô biết, mỗi khi chị tôi đánh tôi, chẳng khác nào là muốn lấy mạng tôi luôn vậy, cô không thể hiểu được đâu. Chị ấy dám quất vào m.ô.n.g tôi bằng một cây gậy dày như vậy, bây giờ chỉ nghĩ lại thôi cũng đủ để tôi cảm thấy m.ô.n.g nó.... Đau rồi..."

Nói đến đây, anh ấy chuyển đề tài, thanh âm đột nhiên trở nên nghẹn ngào. Anh ấy sụt sịt: "Nhưng mà chị gái tôi... Chị ấy đã liều mạng để cứu tôi..."

Nói xong anh ấy lại lắc đầu: "Này, sao tôi lại nói mấy chuyện này với cô làm gì, cô cũng không thể nào hiểu được... Đừng nhìn em trai cô bây giờ đối xử với cô như vậy, nó sớm muộn gì cũng sẽ hối hận, ai mà lại không thân thiết với anh chị, gãy xương còn có thể nối liền được mà, nhưng mà bây giờ nó còn nhỏ nên không thể hiểu được gì..."

Triệu Xuân Hạnh liên tục nhìn chăm chăm vào Hàn Tiến Bộ khi anh ấy đang nói.

Bởi vì cô ấy bị điếc, cô ấy chỉ có thể đoán những gì người khác đang nói bằng cách nhìn vào khẩu hình miệng của bọn họ. Cô ấy hiểu những gì Hàn Tiến Bộ nói, nhanh chóng an ủi anh ấy bằng những cử

chỉ, ý là: Đừng buồn, chị gái anh nhất định không muốn làm anh buồn.

Cố Diệp Phi

Lúc đầu Hàn Tiến Bộ không hiểu cô ấy đang làm gì, thản nhiên lắm lắm: "Sao cô không nói câu nào, quơ tay múa chân làm gì?"

Sau đó anh ấy chợt hiểu ra, nhìn hốc mắt Triệu Xuân Hạnh đỏ bừng vì lời nói của mình mà trong lòng đau xót, còn vươn tay tự tát thật mạnh vào mặt bản thân, nói: "Cô đừng giận, là tại tôi không có não, tôi không nghĩ đến tình huống như thế này... Thảo nào mà cô không nói chuyện, tôi còn cảm thấy cô thật là xấu xa, tôi băng bó vết thương cho cô mà cô cũng không nói được một câu cảm ơn."

Chương 403: Chương 403

“Nhưng bây giờ tôi đã biết rồi, cô đừng khó chịu, nếu không thì thế này, đừng lo lắng, cô có thể theo tôi đi đến trung tâm y tế, sau này tôi sẽ trả tiền tiêm và băng bó cho cô, cô không cần phải nợ tiền.”

Triệu Xuân Hạnh ngẩng đầu ngược nhìn Hàn Tiến Bộ, một vẻ kinh ngạc hiện lên trong tròng mắt đen trắng của mình, cô ấy vừa vui vừa khó chịu. Vui là vì cô ấy đã gặp được một người đàn ông tốt, nhưng điều đáng buồn là cô ấy cảm thấy bản thân thực sự rất vô dụng...

Cô ấy lắc đầu, hai bím tóc to mượt mà của cô ấy cũng đung đưa theo, cô ấy làm kí hiệu: Tính như tôi mượn của anh, về sau tôi sẽ từ từ trả cho anh được không?

Cánh đồng lúa mì.

Trước đó trời mưa rất to, có người kêu ca, nói là lúa bị sũng nước, bận rộn mấy cũng thành ra thế này, hôm nay mưa to như vậy, nếu không dừng làm việc thì mọi người sẽ bị bệnh.

Vì vậy, đại đội trưởng bắt đầu tập hợp mọi người lại với nhau, quyết định việc hôm nay tạm thời kết thúc và xem liệu trời có mưa vào ngày mai hay không. Dù ngày mai có mưa hay không thì số lúa mì còn lại cũng phải được thu hoạch trong vòng ba ngày.

“Mọi người có tự tin hay không?!” Đại đội trưởng nhìn mọi người tập hợp ở dưới, trong lòng có oán hận cũng là chuyện đương nhiên, dù sao thời tiết năm nay xác thực là cũng kém hơn so với những năm trước.

Những năm trước khá hơn có lẽ là do may mắn, lúa mì được thu hoạch xong ngay trước cơn bão, hay có mưa nhưng cũng không nặng hạt như năm nay, lại còn mưa to gió lớn.

Nhưng lúa mì không chỉ là thức ăn của bọn họ, bọn họ phải trả thuế bằng lương thực, thuế lương thực như vậy là đủ rồi, còn lại mới là thức ăn của mọi người. Vì vậy bọn họ phải cố gắng hết sức để giành lấy thức ăn từ ông trời.

Đừng nói chỉ một hai người, mà hầu như ai ai cũng đều mệt mỏi, thậm chí có người bắt đầu phát sốt nhẹ, tinh thần uể oải, không ai đáp lại lời đại đội trưởng.

Cố Diệp Phi

Đại đội trưởng nói: "Làm được thì nói một câu, không làm được thì hôm nay làm tiếp!"

Lúc này bọn họ mới đáp gọn lỏn và đầy nhiệt huyết: "Làm được mà!" Câu trả lời vang vọng cả bầu trời.

"Vậy thì tốt, chúng ta mau về nhà đi, về đến nhà tắm nước nóng uống chút canh gừng, đừng để phát sốt." Đại đội trưởng thúc giục nói.

Lúc này, Trương U đi ra từ trong đám đông, nói với đội trưởng: "Đội trưởng, tôi muốn báo cáo!"

Đội trưởng dừng bước chân lại một chút và nhìn Trương U: "Muốn báo cáo cái gì?"

"Tôi báo cáo Tổng Thời Thanh là một kẻ chồn chạy. Chúng tôi đã làm việc chăm chỉ ở đây để cắt lúa mì, nhưng anh ấy đã chạy về nhà! Loại người này chính là một kẻ đào ngũ trên chiến trường. Tôi nghe cha tôi nói rằng những kẻ đào ngũ sẽ bị xử bắn! Đại đội trưởng, dù cho có thể nào thì ông cũng phải báo cáo chuyện xấu của anh ấy với cấp trên!"

Trương U đứng thẳng, lưng thẳng tắp, giống như người cha nổi loạn của cô ta, người có công trong việc báo cáo và cuộc nổi dậy là chính đáng.

Lần trước Tống Thời Thanh với khuôn mặt lạnh lùng giấu cợt cô ta vẫn còn in đậm trong lòng cô ta.

Đặc biệt là sau này khi Tống Thời Thanh đối mặt với Khương Tuệ Tuệ vô cùng dịu dàng, anh trông không giống như khi anh đối xử với cô ta. Nếu Tống Thời Thanh đối xử với mọi người như anh đối xử với cô ta, có thể cô ta sẽ không ghi hận anh, nhưng không phải là anh không biết thế nào là dịu dàng, chẳng qua là đối phương phải là ai mà thôi...

Được rồi, vậy thì đừng trách cô ta đối xử với anh không tốt.

Cũng chỉ là một người con của kẻ phản loạn, nghe nói rằng anh vẫn muốn được sửa lại án sai? Đúng là mơ mộng hảo huyền.

Khương Tuệ Tuệ cau mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn Trương U một cái và vặn lại: "Trương U, cô cũng giống như cha mình vậy, cha cô lúc trước có mách lẻo như vậy để lên chức không?"

Chương 404: Chương 404

Tại sao bây giờ cô cũng lại muốn dùng cùng một phương pháp như vậy để lên chức thế? Nhưng cô vẫn không giỏi bằng cha cô đâu. Thứ nhất, đại đội của chúng ta không phải là quân đội, vì vậy chúng ta sẽ không phải dùng đến súng. Thứ hai, tại sao cô lại nói thanh niên trí thức Tổng là một kẻ đào ngũ?"

"Nếu anh ấy không phải là kẻ đào ngũ, cô giải thích thế nào với chúng tôi khi mọi người làm việc rất chăm chỉ ở đây để thu hoạch lúa mì trong mưa gió, nhưng lại không thấy anh ấy đâu?" Trương U nghiến răng hỏi.

Về mặt của Khương Tuệ Tuệ rất thẳng thắn: "Nếu thanh niên trí thức Tổng muốn làm kẻ đào ngũ, anh ấy đã làm việc như vậy khi trời mưa từ vài ngày trước rồi. Đừng quên, khi trời mưa vào mấy ngày trước, thanh niên trí thức Tổng là người tích cực nhất trong đại đội của chúng ta. Lần này là bởi vì mưa to gió lớn, anh ấy lo lắng trong nhà xảy ra chuyện nên mới về nhà xem một chút, rất nhanh sẽ trở lại ngay thôi."

Khi Tổng Thời Thanh rời đi, Khương Tuệ Tuệ không có ở đó, vì vậy cô không biết tại sao Tổng Thời Thanh lại quay về. Nhưng cô biết rõ Tổng Thời Thanh, nếu lúc này anh không ở đây cắt lúa mì, nhất định đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn, mưa to gió lớn như vậy, đoán chừng là trong nhà đã xảy ra chuyện.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ nói xong, cô đối mặt với các thành viên trong đại đội và đại đội trưởng: "Đại đội trưởng, các thành viên trong đại đội, mọi người đều có thể thấy thanh niên trí thức Tổng

tích cực như thế nào trong công việc. Nếu không phải vì có chuyện ở nhà, có lẽ anh ấy sẽ không làm như vậy."

Phương Quế Chi đứng bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, sau khi Khương Tuệ Tuệ nói như vậy, bà ấy cũng lặp lại: "Đúng vậy, những gì Tuệ Tuệ nói là đúng, thường ngày thanh niên trí thức Tổng làm việc rất tích cực, hưởng ứng lời kêu gọi, cậu ấy sẽ không có khả năng làm ra việc như vậy."

"Đúng vậy, tôi dám cam đoan cho Tiểu Tổng, cậu ấy nhất định sẽ không làm chuyện này!" Khương Vệ Quân cũng nói theo.

Trương U nghe xong, hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói những lời châm chọc: "Làm sao, tôi chỉ là đang nói Tổng Thời Thanh, mấy người nhà họ Khương các người sao phải một hai giúp anh ấy làm gì? Mấy người biết rất rõ ràng, vì sao mấy người... A a a...."

Trương U còn chưa nói xong, cô ta đột nhiên cắn vào lưỡi mình, trong miệng tràn ngập vị gỉ sắt, đôi môi nhuộm m.á.u đỏ tươi, đau đến mức không nói nên lời.

Đồng thời, Khương Tuệ Tuệ cũng được thưởng số điểm tương ứng,

Mà lời nói của Trương U cũng khơi dậy cuộc thảo luận của mọi người, những người trước đây từng được Tổng Thời Thanh giúp đỡ cũng bắt đầu lên tiếng bênh vực Tổng Thời Thanh, tin rằng anh nhất định là có việc gấp nên mới phải đi.

Cũng có người chưa từng nhận được sự giúp đỡ của Tổng Thời Thanh, nhưng nhìn biểu hiện thường ngày của anh thì tin tưởng vào nhân phẩm của anh mà mở miệng: "Đúng vậy, lúc này hình như tôi thấy anh ấy vội vã chạy về, chắc là trong nhà đã xảy ra chuyện. Nếu không thì không thể nào bối rối như vậy. Hơn nữa, xã chúng ta không phải là không cho người khác thanh minh, vì vậy khi thanh niên trí thức Tổng trở lại, chúng ta có thể hỏi anh ấy một chút mà có đúng không?"

Đúng lúc này, đám người phía sau xông vào, sau đó Khương Tuệ Tuệ nghe thấy âm thanh có chút lạnh lùng của Tống Thời Thanh. Khi nói chuyện, anh có bị hụt hơi một cái: "Đại đội trưởng, cháu đã trở lại."

Cố Diệp Phi

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Tống Thời Thanh.

Khương Tuệ Tuệ vội vàng quay đầu lại và nhìn Tống Thời Thanh, người đang cách cô khoảng mười bước trong mưa. Có lẽ là anh đã vội chạy đến đây, anh thở hổn hển yếu ớt sau khi dừng lại, sau khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, hai người nhìn nhau, anh nhìn cô như thể bảo cô đừng lo lắng.

Sau đó, gần như vô tình, anh đi đến bên người đại đội trưởng, hoặc có thể nói là... Anh đi đến bên cạnh Khương Tuệ Tuệ.

Chương 405: Chương 405

Bởi vì Khương Tuệ Tuệ đang đứng bên cạnh đại đội trưởng, Tống Thời Thanh bước tới, tỏ vẻ rằng anh đã đi đến bên cạnh đội trưởng, nhưng trên thực tế, anh là người đứng gần với Khương Tuệ Tuệ nhất. Anh đưa tay ra từ phía sau, nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ ở nơi không ai có thể nhìn thấy, nhẹ nhàng siết chặt lòng bàn tay cô.

Khương Tuệ Tuệ vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng cô cảm thấy thoải mái và yên tâm hơn nhiều.

Tống Thời Thanh đã nói rõ những gì đã xảy ra vừa rồi, ngôi nhà của anh và trường học bị sụp đổ.

Nhà sập không còn chỗ ở, đại đội trưởng đành phải thu xếp, tình cờ là cả nhà họ Khương đều ở đó, Phương Quế Chi là người dẫn đầu, nói rằng Tống Thời Thanh sẽ đưa ông bà nội đến ở nhà của bọn họ.

Rốt cuộc thì đây cũng là thời kỳ thu hoạch lúa mì và trời mưa rất nhiều, vì vậy không có cách nào để xây dựng một ngôi nhà mới.

Sau khi mọi người hay tin trường bị sập, những ai có con học tại trường đều nơm nớp lo sợ có chuyện gì xảy ra với các con nên cũng lần lượt lũ lượt về nhà.

Đại đội trưởng nói với Tống Thời Thanh: "Tiểu Tống, vậy cháu có thể dẫn ông bà của cháu đến ở cùng với nhà họ Khương trước. Lát nữa tôi sẽ đến xem xét, bàn bạc đối sách cụ thể."

Sau khi mọi người rời đi, nhà họ Khương cũng quay về.

Khương Tuệ Tuệ thấp giọng hỏi Tống Thời Thanh: "Anh không sao chứ?"

Khi Tống Thời Thanh nói rằng trường học đã sụp đổ vừa rồi, anh không nói rằng anh đã đi cứu người. Nhưng Khương Tuệ Tuệ đã chú ý đến quần áo của Tống Thời Thanh dính đầy bùn, anh chắc chắn đã đến trường để cứu những người khác, đó là lý do tại sao anh lại bị trì hoãn lâu như vậy.

Tống Thời Thanh mím môi, lắc đầu, nhân lúc không ai để ý, đưa tay xoa đầu Khương Tuệ Tuệ.

Nói: "Không có việc gì đâu, em đừng lo lắng."

Tuy nói không có việc gì, nhưng trong giọng nói vẫn là có chút mệt mỏi.

Khương Tuệ Tuệ có phần đau lòng, cô thấp giọng thì thầm: "Về nhà rồi nói chuyện tiếp, nhất định là anh đã mệt muốn c.h.ế.t rồi."

Trong những ngày này, Khương Tuệ Tuệ thực sự đã trưởng thành hơn rất nhiều. Cô từ lúc bắt đầu cũng chỉ là một cô gái nũng nịu, đã luôn phàn nàn vì công việc, dù chỉ làm một ít công việc đồng áng trong một thời gian dài, nhưng bây giờ cô đã lớn và trưởng thành, trở thành một cô gái có thể thu hoạch lúa mì trong mưa mà không nề hà gì cả, thậm chí còn không kêu mệt mỏi trước mặt Tống Thời Thanh, cô chỉ quan tâm đến việc Tống Thời Thanh có mệt hay không mà thôi.

Mặc dù cô được hỗ trợ bởi những viên thuốc được trao đổi từ hệ thống, nhưng sự trưởng thành của cô thì ai cũng có thể nhìn thấy và không thể bị xóa nhòa được.

Trong lòng Tống Thời Thanh trở nên mềm nhũn, trong ánh mắt anh tràn đầy vẻ ôn nhu.

“Ông nội bảo anh mang canh gừng cho em, uống chút cho ấm người.” Tống Thời Thanh đưa ấm nước tới.

"Anh đã uống nó chưa?" Khương Tuệ Tuệ cầm lấy ấm nước, hỏi lại một câu.

Tống Thời Thanh nói: "Em uống trước đi."

Khương Tuệ Tuệ mở nắp ấm, ngửi đầu uống mấy ngụm, canh gừng mới đun nên còn ấm, cho vào miệng uống, sau đó chậm rãi đi vào trong miệng rồi đi vào dạ dày, vô cùng ấm áp và ngon miệng.

Ở trong mưa, đôi mắt của cô phủ đầy sương nước, trông khá ướt át, khi cô nhìn người khác, như thể cô có thể nhìn thấu trái tim người ta.

Tống Thời Thanh nhìn lòng bàn tay có chút ửng đỏ vì cầm liềm lâu của cô, thật muốn vươn tay nắm lấy tay để xoa xoa cho cô.

Nhưng Phương Quế Chi đang đi về phía trước cách bọn họ không xa, anh đã kìm nén sự xúc động này xuống.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ uống canh gừng, cô đưa ấm nước cho Tống Thời Thanh. Tống Thời Thanh cầm lấy ấm nước một cách tự nhiên, uống vài ngụm canh gừng từ vòi mà Khương Tuệ Tuệ đã uống.

Cố Diệp Phi

Mối quan hệ của bọn họ đã trở nên thân thiết, Khương Tuệ Tuệ sẽ không còn vì hành động như vậy của Tống Thời Thanh mà nghĩ tới nghĩ lui, hoặc là nảy ra đủ loại suy nghĩ kỳ lạ.

Chương 406: Chương 406

Tuy nhiên, khi nhìn thấy động tác tự nhiên của Tống Thời Thanh, trái tim cô vẫn vô thức nhảy lên.

Đồng thời, mang theo chút niềm vui sướng nháy nhót, có một bí mật nhỏ ẩn giấu giữa bọn họ mà không ai khác có thể biết được.

Về đến nhà, bà nội Tống nhanh chóng chu đáo dọn cho mọi người một bát canh gừng, kêu mọi người uống một bát cho ấm. Nước nóng cũng đã được chuẩn bị xong, uống canh gừng xong là có thể đi tắm nước nóng ngay.

Bà nội Tống rất ân cần chu đáo, nhưng Phương Quế Chi lại cảm thấy rất xấu hổ, vội vàng nói với bà nội Tống: “Thím, chuyện gia đình thím chúng cháu đã nghe nói rồi, thím cứ ở trong nhà chúng cháu đi, việc khác chúng cháu có thể tự làm, không thể làm cho mọi người mệt mỏi được ạ.”

Bà nội Tống lắc đầu nói: “Việc này có gì mà mệt mỏi, chỉ là chút chuyện nhỏ nhặt, mọi người thu hoạch lúa mì trong cơn mưa to như thế thì mới là vất vả.”

Bọn họ nói nói cười cười với nhau một hồi, thực sự giống như người trong một gia đình vậy.

Ở phía bên kia, Khương Tuệ Tuệ đi lấy quần áo sạch và định đi tắm.

Bồn tắm cũng đã được chuẩn bị xong, nhưng là Tống Thời Thanh mang nước nóng đến cho cô, hai thùng đầy nước nóng bốc khói

được Tống Thời Thanh nhẹ nhàng bưng vào, rót vào thùng gỗ vang lên một tiếng “ầm”.

Hơi nóng bốc lên từ thùng đập vào mặt Tống Thời Thanh. Khuôn mặt anh lạnh lùng đột nhiên nóng lên, từ ấm áp biến thành nóng bỏng, cũng không biết thật sự là bởi vì trên mặt đang bị hơi nóng phả vào, hay là còn có nguyên nhân nào khác.

Ví dụ như, khi anh đến phòng của Khương Tuệ Tuệ, hai người ở trong một không gian nhỏ như vậy, bọn họ thân thiết như người nhà, anh rất tự nhiên mà đổ nước tắm cho cô.

Khương Tuệ Tuệ rất ngạc nhiên khi thấy Tống Thời Thanh đến rót nước nóng cho cô, mặc dù hai người đã xác nhận mối quan hệ, nhưng những người khác cũng không biết, Phương Quế Chi sẽ không bao giờ để Tống Thời Thanh đến đổ nước nóng cho cô có phải không?

Cố Diệp Phi

Cô nhin không được mà hỏi một câu: “Sao anh lại tới đây đổ nước nóng cho em?”

Ánh mắt Tống Thời Thanh rơi vào trên người Khương Tuệ Tuệ, sau đó có chút không thoải mái mà dời đi. Trước đây khi ở bên ngoài anh không phát hiện ra điều gì, nhưng ở trong căn phòng nhỏ này, Tống Thời Thanh cảm thấy nhiệt độ hình như đã tăng lên rất nhiều, khi nhìn cô, lòng anh nóng như lửa đốt.

Anh nói: "Anh cả đi lấy nước nóng cho Nữu Nữu, anh ba đi lấy nước nóng cho chị dâu ba, chú Khương bị thương nên không thể xách được nước nóng, chỉ có thể để anh làm mà thôi."

Khương Tuệ Tuệ như có như không mà ‘vâng’ một tiếng, còn gật gật đầu.

Sau khi đổ nước xong, Khương Tuệ Tuệ đã sẵn sàng cởi quần áo và vào bồn tắm để tắm.

Quần áo trên người cô đều bị nước mưa làm ướt, dính vào da thịt khiến cô rất khó chịu.

Cô và Tống Thời Thanh cách nhau một cái bồn tắm, thấy Tống Thời Thanh đã rót nước xong rồi, nhưng còn chưa định rời đi, hai tay cô chống đỡ thành bồn tắm, nghiêng người về phía trước, giễu cợt nói: "Nước cũng đã đổ vào hết rồi, khi nào thì anh định rời đi? Hay là anh muốn... Ở lại và tắm với em...?"

Trước khi cô có thể nói ra ba từ 'Tắm với em', Khương Tuệ Tuệ đã nhìn thấy đôi mắt của Tống Thời Thanh đột nhiên nhắm chặt lại, toàn thân anh căng thẳng. Một lúc sau, anh mới thả lỏng người, không chậm trễ nữa, quay người cầm hai thùng gỗ đi ra khỏi phòng, còn cẩn thận đóng cửa lại cho cô.

Khương Tuệ Tuệ nhìn bóng lưng "chạy chối chết" của Tống Thời Thanh, không nhìn được mà bật cười một tiếng, cô dùng đôi tay mảnh khảnh trắng nõn che đi đôi môi mỏng manh, đôi mắt hơi nhướn lên tràn đầy xuân quang sáng ngời.

Cô đóng chốt cửa lại, cởi hết quần áo ướt sũng trên người ra, lẩm bẩm: "Ở bên nhau rồi còn ngại ngùng gì nữa, buồn cười c.h.ết đi được."

Nói xong, cô bước vào bồn tắm. Cơ thể cô vừa chạm vào nước ấm, cô thoải mái kêu lên một tiếng. Cả buổi sáng dầm mưa mệt mỏi, cơ thể mệt mỏi đến mức không thể tả nổi, được tắm nước nóng thế này thật sự là rất thoải mái.

Chương 407: Chương 407

Sau khi Tống Thời Thanh ra khỏi phòng, cho dù thế nào đi chăng nữa thì anh cũng không thể đuổi đi hình ảnh của Khương Tuệ Tuệ ở trong đầu mình. Trong tưởng tượng của anh, Khương Tuệ Tuệ đang đứng trong làn sương nước, bộ quần áo ướt sũng dính sát vào da thịt, tôn lên những đường cong tinh xảo. Da cô trắng như sứ, nhưng gò má hơi ửng hồng, khi cô nhìn anh, đôi mắt cô sáng như sao.

Chính ánh mắt ấy đã lay động trái tim anh.

Tống Thời Thanh bất giác cười khẽ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ dịu dàng không thể nhận ra.

Bà nội Tống vừa đi từ trong phòng bếp ra, bà nội Tống nhìn thấy Tống Thời Thanh đang cầm thùng gỗ nhưng lại không đặt xuống, cứ đứng dưới mái hiên mà ngây ngô cười, bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

Bà ấy nói: "Thời Thanh, sao cháu không đi tắm nước nóng rồi thay quần áo sạch đi, sao còn đứng đây cười ngây ngô làm cái gì? Bà nội đã mang hết quần áo của cháu và để ở trong phòng rồi đó, đi tìm một cái sạch trong rương đồ của cháu đi, nước nóng cũng đã chuẩn bị xong rồi, mau đi tắm đi."

Lúc này Tống Thời Thanh mới hoàn hồn lại, thu hồi nụ cười trên môi, bình tĩnh không chút hoang mang nói: "Tại vì cháu nghĩ đến một chuyện buồn cười, cháu đã biết rồi, cháu đi ngay đây."

Tống Thời Thanh nói xong liền định đi tắm rửa, đàn ông khi ở nhà thì tắm rửa rất đơn giản, chỉ cần tìm một chỗ để tắm là xong. Không giống như Khương Tuệ Tuệ, phải ngâm mình trong bồn tắm một lúc.

Sau khi thay quần áo sạch sẽ, cả người sáng khoái hơn rất nhiều.

Tổng Thời Thanh vừa thay quần áo đi ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy Khương Đắc Thắng cũng đi từ trong nhà ra. Tổng Thời Thanh nhớ đến việc của Hàn Tiến Bộ, định nói với Khương Đắc Thắng một tiếng, bất kể Hàn Tiến Bộ có quay lại hay không, ít nhất anh cũng phải nói với Khương Đắc Thắng một chút về việc anh ấy đã đến.

“Chú Khương.” Tổng Thời Thanh mở miệng nói.

Khương Đắc Thắng rất thưởng thức Tổng Thời Thanh, khi ông ấy nhìn thấy Tổng Thời Thanh, ông ấy vội cười sáng khoái: “Thanh niên trí thức Tổng, cháu đã tắm xong chưa? Đã uống canh gừng chưa? Đi uống một bát canh gừng đi, kéo bị cảm lạnh bây giờ.”

“Cảm ơn chú Khương đã quan tâm, cháu đã uống canh gừng rồi ạ.” Tổng Thời Thanh nói: “Chú Khương, Hàn Tiến Bộ có nói với chú rằng hôm nay anh ấy sẽ đến đại đội của chúng ta hay không? Hôm nay cháu đã nhìn thấy anh ấy. Anh ấy đang cố gắng cứu các học sinh bị đè dưới ngôi trường bị sập. Hình như chân của anh ấy đã bị thương, cháu nóng lòng quay lại cánh đồng lúa mì để giải thích chuyện đã xảy ra với đại đội trưởng nên không thể đi đến trung tâm y tế cùng với anh ấy được. Không biết anh ấy có bị thương nặng lắm không, bây giờ đã về nhà hay vẫn ở trong đại đội của chúng ta.”

Cố Diệp Phi

“Hả? Tiến Bộ có đến sao?” Hiển nhiên là Hàn Tiến Bộ không nói trước với Khương Đắc Thắng, sau khi Khương Đắc Thắng nghe Tổng Thời Thanh nói xong thì rất là giật mình.

Nhưng chuyện cũng rất bình thường, cách duy nhất để liên lạc với Khương Đắc Thắng là điện thoại của ủy ban thôn. Nhưng bây giờ là thời điểm thu hoạch lúa mì, cán bộ của đại đội cũng phải hỗ trợ công việc, bây giờ ở ủy ban thôn chung quy là không có ai, cho dù Hàn Tiến Bộ có gọi điện thoại đến thì cũng chưa chắc là đã có người bắt máy.

"Chân bị thương sao? Vết thương có nghiêm trọng không?" Khương Đắc Thịnh vẫn là rất quan tâm đến học trò của ông ấy, nhin không được mà hỏi.

Tống Thời Thanh đang định trả lời thì nghe thấy giọng nói của Hàn Tiến Bộ từ ngoài cửa truyền vào: "Thầy, con ở đây."

Nghe thấy giọng nói này, Khương Đắc Thắng và Tống Thời Thanh đồng thời quay đầu lại nhìn về phía cổng sân. Thấy Hàn Tiến Bộ đứng đó hoàn toàn ươi sũng, vươn tay lau hết nước mưa trên mặt, mỉm cười với Khương Đắc Thắng, sau đó chào hỏi Tống Thời Thanh: "Anh Tống, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Vừa nói, anh ấy vừa đi đến trước mặt hai người bọn họ.

Chương 408: Chương 408

Hàn Tiến Bộ nói về những gì đã xảy ra sau khi anh ấy đến trung tâm y tế cùng Triệu Xuân Hạnh: "Thầy, anh Tổng, mọi người đều không biết Triệu Xuân Hạnh thực sự đã rất khổ sở thế nào đâu. Con đã đưa cô ấy đến trung tâm y tế để băng bó vết thương cho cô ấy và tiêm thuốc uốn ván. Bộ dạng đáng thương của cô ấy, lại thêm trời mưa to, sợ cô ấy về nhà một mình không an toàn nên con đã đưa cô ấy về nhà."

...

Khi đến nhà họ Triệu, cha mẹ Triệu không hỏi han gì mà chỉ chửi Triệu Xuân Hạnh, mẹ Triệu cầm hộp cơm nhôm nát trên tay, thậm chí còn muốn ra tay đánh Triệu Xuân Hạnh, trong miệng hùng hùng hổ hổ chửi: "Đồ mất tiền này, mày dám làm vỡ hộp cơm ở nhà, xem tao có đánh c.h.ế.t mày hay không."

Nếu không có Hàn Tiến Bộ ở đó, chắc chắn là Triệu Xuân Hạnh sẽ bị đánh.

Cuối cùng, Hàn Tiến Bộ không thể nhịn được nữa, vì vậy anh ấy lấy tiền ra trả cho hộp cơm nhôm rồi đưa cho mẹ Triệu, mẹ Triệu lúc này mới im lặng và không nói gì với Triệu Xuân Hạnh nữa.

Nhưng trong lòng Hàn Tiến Bộ cũng biết, làm như vậy chỉ có thể tránh cho Triệu Xuân Hạnh một đòn, không biết sau này cô ấy sẽ ra sao.

Khi anh ấy rời khỏi nhà họ Triệu, những người hàng xóm nghĩ rằng anh ấy là đối tượng của Triệu Xuân Hạnh, vì vậy bọn họ đã lôi kéo

anh ấy và nói với anh ấy rất nhiều chuyện về Triệu Xuân Hạnh.

Ví dụ, Triệu Xuân Hạnh không phải là người câm, mà cô ấy là một người điếc. Tuy nhiên, cô ấy không phải bị điếc bẩm sinh, bởi vì cha mẹ cô ấy đều là người gia trưởng trọng nam khinh nữ, sau khi biết đã sinh ra một cô con gái, tức là đồ mất tiền trong miệng bọn họ, bọn họ đã định mang đứa trẻ còn nằm im trong tã mà ném đi.

Triệu Xuân Hạnh được sinh ra trong một ngày tuyết rơi, lúc đó tuyết rơi dày đặc nên cha mẹ Triệu đã ném đứa trẻ còn đang thời gian ở cữ xuống tuyết. Nếu trưởng thôn không nhìn thấy cô ấy và bế cô ấy về nhà, Triệu Xuân Hạnh có thể đã c.h.ế.t vào lúc đó.

May mắn thay, cô ấy là một đứa trẻ có sức sống ngoan cường, ngay cả khi trưởng thôn bế cô ấy lên, cơ thể cô ấy đã tím tái. Nhưng một bồn tắm nước ấm, một chút nước đường ấm bất ngờ kéo đứa trẻ trở lại từ tay Diêm Vương.

Cố Diệp Phi

Trưởng thôn đến nhà họ Triệu gây áp lực, yêu cầu bọn họ phải có trách nhiệm với con mình, nếu không sẽ bị giữ lại lương thực. Gia đình nhà họ Triệu không còn cách nào khác ngoài việc miễn cưỡng nuôi Triệu Xuân Hạnh vì lương thực.

Đáng tiếc lần đó sau khi bị ném xuống tuyết, Triệu Xuân Hạnh đã bị sốt cao, mặc dù sống sót nhưng tai của cô ấy đã bị hỏng và cô ấy bị điếc kể từ đó.

Việc Triệu Xuân Hạnh bị điếc chỉ mới được phát hiện sau khi cô ấy hai tuổi, bởi vì cô ấy khác với những đứa trẻ khác, cô ấy không thể nói bởi vì cô ấy không thể nghe được nên không thể học nói chuyện.

Nhưng cô ấy có thể thốt ra những âm tiết đơn giản nên có thể kết luận rằng cô ấy không phải người câm mà chỉ là bị điếc.

Người thím lồi kéo Hàn Tiến Bộ nói rất nhiều về việc của Triệu Xuân Hạnh, bà ấy vừa thở dài vừa nói chuyện: "Xuân Hạnh là một cô gái tốt, cô ấy lớn lên xinh đẹp và cũng biết làm việc. Cô ấy tự mình làm tất cả công việc của gia đình nhà họ Triệu. Khi gia đình nhà họ vui chơi trong làng, cô ấy biết bắt giun cho gà ăn, ra sông bắt ốc bắt cua để cải thiện món ăn của gia đình. Ở làng chúng tôi, không ai nói rằng Xuân Hạnh không tốt cả."

"Thật đáng tiếc, chỉ là vì một chút vất vả cuộc sống... Nhưng lại có những người cha mẹ không yêu thương con mình... Chàng trai trẻ, nếu cậu thực sự muốn tốt cho Xuân Hạnh, cậu nên cưới cô ấy sớm, cưới cô ấy về nhà làm vợ của cậu, đừng để cô ấy tiếp tục chịu khổ ở nhà họ Triệu nữa."

Lúc đầu, Hàn Tiến Bộ rất lắng nghe và anh ấy rất đồng cảm với cảnh ngộ của Triệu Xuân Hạnh.

Chương 409: Chương 409

Nhớ lại trước đây khi anh ấy đưa Triệu Xuân Hạnh đến trung tâm y tế, cô ấy có vẻ mặt sợ hãi như một chú thỏ con với đôi mắt đỏ hoe và luôn mím chặt môi không nói nên lời.

Lúc đầu, anh ấy phàn nàn rằng Triệu Xuân Hạnh quá bất lịch sự, cô ấy thậm chí không thể nói một lời cảm ơn. Sau này biết cô ấy bị câm, anh ấy vốn đã hơi lo lắng cho cô ấy, bây giờ nghe được chuyện này, anh ấy tức giận đến mức muốn xông vào đánh vợ chồng nhà họ Triệu một trận.

Những việc mà bọn họ làm có còn là việc mà con người làm hay không?

Anh ấy rất muốn đánh vợ chồng nhà họ Triệu nhưng lại bị hàng xóm cản lại.

Người hàng xóm xua xua tay với anh ấy: "Chàng trai trẻ, nếu cậu thật lòng với cô ấy, cậu nên nghe lời thím và cưới cô ấy sớm, nếu không thì không còn cách nào khác, cậu nghĩ rằng bản thân có thể xông vào đánh hai vợ chồng nhà họ Triệu một trận là xong hay sao? Nếu vậy thì tốt rồi, cậu đi đánh hai vợ chồng kia một trận, lại không mang theo cô ấy rời đi, để cô ấy ở lại nhà họ Triệu, lúc cậu đi nghĩ xem ai sẽ bị đánh, bọn họ nhất định sẽ đánh c.h.ế.t cô ấy."

Người hàng xóm nói có lý, cũng khiến Hàn Tiến Bộ do dự. Đúng vậy, anh ấy không thể đánh bọn họ, đánh vợ chồng nhà họ Triệu, Triệu Xuân Hạnh sẽ là người phải chịu thiệt.

Nhưng anh ấy cũng không phải là đối tượng của Triệu Xuân Hạnh, và anh ấy không thể cưới Triệu Xuân Hạnh về nhà sau khi nghe hàng xóm nói.

Anh ấy rất thương cảm cho những gì đã xảy ra với Triệu Xuân Hạnh, nhưng trong một lúc anh ấy không biết làm thế nào để giúp cô ấy, vì vậy anh ấy đã lê cái chân bị thương của mình một cách suy sụp.

Hôm nay trời mưa to, xe bò không thể vào thành phố, Hàn Tiến Bộ không thể quay lại thành phố, đành phải ở lại nhà họ Khương một đêm.

Vừa vặn Khương Đắc Thắng cũng có ý để Hàn Tiến Bộ ở lại nhà một đêm, Hàn Tiến Bộ vui vẻ đồng ý, hơn nữa ngày mai anh ấy cũng được nghỉ phép.

Cố Diệp Phi

Đúng lúc này, cửa phòng Khương Tuệ Tuệ kêu cọt kẹt rồi bị đẩy ra.

Khương Tuệ Tuệ thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi đi ra khỏi phòng, cô mặc chiếc váy màu vàng tươi đó, đứng ở đó là sự tồn tại bắt mắt nhất.

Khương Tuệ Tuệ không chỉ tắm mà còn gội đầu, lúc này cô đang dùng khăn tắm lau mái tóc đen dài của mình, động tác lười biếng, ánh mắt ôn nhu như nước.

Sau khi ngâm mình trong bồn nước nóng thoải mái, trong khi cảm thấy sảng khoái, giọng nói của Khương Tuệ Tuệ trở nên ôn nhu hơn rất nhiều. Cùng với tiếng mưa rơi lộp độp trong sân, cô thoáng thấy bóng dáng của Tống Thời Thanh cách đó không xa.

Cô còn chưa kịp nhìn rõ cha mình và Hàn Tiến Bộ đứng bên cạnh Tống Thời Thanh, cô đã rất tự nhiên nói: "Tống Thời Thanh, em tắm

rửa xong rồi, anh giúp em đi đổ nước tắm đi."

Theo ý của Khương Tuệ Tuệ, đây cũng một điều rất dễ hiểu. Vì Tống Thời Thanh đã giúp mang nước nóng nên sẽ không có vấn đề gì nếu cô yêu cầu Tống Thời Thanh đổ nước sau khi tắm rửa sạch sẽ.

Ba người đồng thời nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ, Khương Đắc Thắng lên tiếng trước: "Tuệ Tuệ, thanh niên trí thức Tống là khách của nhà chúng ta, sao con có thể nhờ thanh niên trí thức Tống đổ nước tắm cho con? Anh cả, anh ba con đâu? Bảo chúng nó đi đổ nước tắm cho con đi."

Mặc dù Khương Đắc Thắng không tán thành cách làm của con gái, lông mày của ông ấy hơi cau lại khi nói chuyện, khuôn mặt ông ấy đầy vẻ không tán thành, nhưng giọng điệu của ông ấy không hề gay gắt.

Đây cũng là lẽ tự nhiên, Khương Đức Thắng là người cuồng con gái mình, trong hai cô con gái, ông ấy đặc biệt yêu thích cô con gái nhỏ, cho dù không tán thành một số hành vi của cô con gái nhỏ, ông ấy cũng không nổi giận dữ với cô.

Nghe giọng nói của Khương Đắc Thắng, Khương Tuệ Tuệ nhìn kỹ hơn và thấy rằng cha cô cũng đang đứng ở đó. Nhìn lại đi, này, tại sao Hàn Tiến Bộ lại ở đây?

Chương 410: Chương 410

Cô cắn cắn môi, ánh mắt có chút ủy khuất, cơ hồ như vô hình nhìn về phía Tống Thời Thanh đang ở bên cạnh Khương Đắc Thắng, còn chưa kịp đáp lại lời của Khương Đắc Thắng, Tống Thời Thanh đã mở miệng lên tiếng.

Tống Thời Thanh nói: "Chú Khương, không sao đâu. Anh cả Khương và anh ba Khương bây giờ đều đang tắm, không có cách nào để đi, chú cứ để cháu đi. Khi cháu làm việc với Tuệ Tuệ, chúng cháu luôn giúp đỡ lẫn nhau, bây giờ đi đổ nước cho cô ấy thì cũng không có gì lớn lao cả."

Mặt Tống Thời Thanh không chút thay đổi nào khi nói ra những lời này, không có chút nào giống như đang nói dối.

Sau khi nghe điều này, Khương Tuệ Tuệ khẽ hừ một tiếng, mặc dù Tống Thời Thanh nhìn có vẻ ngay thẳng nhưng thực ra anh rất giỏi nói dối. Nếu cô không phải là người có liên quan, sợ rằng ngay cả cô cũng sẽ tin vào điều đó.

Cô mím môi quay mặt đi.

Nhưng cũng không thể nói là cô đang tức giận, làm sao cô có thể tức giận với Tống Thời Thanh vì một chuyện vặt vãnh như vậy, ngay từ đầu cô đã đồng ý với Tống Thời Thanh rằng trước khi nhà họ Tống sửa lại án sai sẽ không công bố quan hệ của hai người, cô sớm đã nghĩ đến tình huống như vậy.

Những tình huống này đều là tình huống nhỏ, nếu như lúc này cô còn tức giận, chỉ sợ sau này sẽ tức giận đến nhăn mặt.

Làm sao có thể diễn tả được những gì cô đang làm bây giờ, đó chỉ là một chuyện tình nho nhỏ giữa đôi trẻ, cô cố ý làm cho Tống Thời Thanh xem, cho anh biết rằng cô rất coi trọng câu trả lời của anh.

Ngay khi Tống Thời Thanh chuẩn bị đi đổ nước, Hàn Tiến Bộ đã tiến lên vài bước và nhanh chóng nói: "Anh Tống, hãy để tôi làm loại công việc này, tôi sẽ đi..."

Nhưng trước khi anh ấy nói xong, Tống Thời Thanh đã đưa tay ra ấn vào vai anh ấy, chỉ nghe thấy giọng nói vô cảm của Tống Thời Thanh truyền đến bên tai: "Cậu nên tự tỉnh lại đi, trên người cậu dính đầy nước, cậu không nhanh đi uống canh gừng nóng và tắm nước nóng trước đi, chân bị thương thì không nên đến tham gia xem cuộc vui."

Những lời này là để nhắc nhở Hàn Tiến Bộ, Khương Đắc Thắng liền lặp lại: "Đúng vậy, đúng vậy, Tiến Bộ, hãy để thanh niên trí thức Tống làm đi, vết thương của con sẽ nặng hơn đấy. Thầy sẽ lấy cho con một bát canh gừng nóng, sau khi con uống xong thì hãy đi tắm nước nóng, thầy kêu anh ba của con mang cho con một bộ quần áo."

Cứ như vậy, Khương Đắc Thắng đã phân công công việc rõ ràng, trước tiên dẫn Hàn Tiến Bộ đi uống canh gừng nóng, sau đó đi lấy cho anh ấy một bộ quần áo để chuẩn bị tắm rửa.

Về phần Tống Thời Thanh, anh lại đến phòng của Khương Tuệ Tuệ, chuẩn bị đổ nước tắm cho cô.

Khương Tuệ Tuệ đi theo Tống Thời Thanh, khoảng cách giữa hai người trở nên gần hơn, Khương Tuệ Tuệ thừa dịp anh không chuẩn bị trước mà nhéo nhẹ eo của Tống Thời Thanh, cắn môi thì thầm: "Vừa rồi ai đã nói rằng chúng ta thường giúp đỡ lẫn nhau khi chúng ta làm việc cùng nhau ở trước mặt cha em vậy? Thế nên anh giúp em một chút cũng không thành vấn đề có đúng không? Tại sao anh không dứt khoát nói là quan hệ của chúng ta chỉ là quan hệ đồng chí cách mạng thuần túy đi?"

Cô xuống tay không nặng, cũng luyến tiếc nên không thể nặng tay với anh, nói là véo, đối với Tống Thời Thanh mà nói, giống như gãi đúng chỗ ngứa.

Phản ứng của Tống Thời Thanh cực kỳ nhanh nhẹn, khi bàn tay mềm mại của Khương Tuệ Tuệ néo eo anh, anh nhanh chóng phản ứng lại.

Anh xoay người ôm lấy eo thon của Khương Tuệ Tuệ, thì thầm vào tai cô: "Anh sẽ không nói như vậy, bởi vì mối quan hệ giữa chúng ta không còn là tình đồng chí cách mạng thuần túy nữa."

Cố Diệp Phi

Khi Tống Thời Thanh đang nói, hơi thở ấm áp phả vào tai Khương Tuệ Tuệ. Thân thể của cô không nhịn được mà run lên một chút, nhưng loại tình huống này cô đã quen thuộc hơn một chút rồi. Dù sao thì con người cũng phải trưởng thành và lớn lên, về phương diện này, mặc dù trưởng thành có chậm lại, nhưng cô vẫn có chút tiến bộ.

Ít nhất... là khi gặp phải tình huống này một lần nữa, cô đã không còn run rẩy hay là toàn thân đứng không vững như mấy lần trước.

Cô thậm chí còn có thể phản kích lại: "Ồ? Không thuần khiết sao? Như thế nào... là không thuần khiết?"

Thanh âm của cô mềm mại như bông, như là theo gió bay đi tám ngàn dặm, có tiếng vang xông vào trong lòng Tống Thời Thanh.

Chương 411: Chương 411

Cô cố ý, là cô cố ý trêu chọc anh.

Tống Thời Thanh bị trêu chọc nên thân thể cứng đờ, toàn thân huyết dịch đều đang gào thét gào thét, muốn giam cầm sự xung đột trong anh lại. Ngực anh nóng ran, cổ họng ngứa ngáy, anh nuốt một ngụm nước bọt.

Anh nhìn chăm chăm vào đôi môi mỏng manh của cô, cố gắng kiềm chế bản thân muốn hôn cô, mồ hôi túa ra trên trán.

Đây là nhà họ Khương, bọn họ cần phải chú ý nhiều hơn một chút.

Cố Diệp Phi

Lúc này, Khương Tuệ Tuệ che miệng và phát ra một tràng cười như chuông bạc kêu, giống như một con cá xảo quyết, cô rời khỏi Tống Thời Thanh đi sang bên cạnh, đi đến cửa và quay lại nói với anh: "Em sẽ đi giúp mẹ em và bà nội, thanh niên trí thức Tống, nước tắm của em làm phiền anh đồ giúp nhé."

Nói xong, trong nháy mắt liền biến mất.

Tống Thời Thanh nhìn vào cánh cửa mà Khương Tuệ Tuệ đã không còn ở đó, cười nhẹ và lắc đầu bất đắc dĩ. Lẽ ra anh phải sớm biết, Tuệ Tuệ của anh là một tiểu yêu tinh rất giỏi dụ người, chọc ghẹo một chút là có thể dụ hồn anh đi mất.

Trong khoảng thời gian sống ở nhà họ Khương, cuộc sống của anh có lẽ không 'dễ thở' như anh tưởng tượng.

Trong khi mọi người đang bận rộn, trong căn phòng lớn, Lý Tú Cầm dọn dẹp quần áo bẩn, quay sang nói với Khương Vệ Quốc đang đọc truyện tranh với Nữu Nữu: "Vệ Quốc, anh có nghĩ rằng người một nhà của thanh niên trí thức Tổng sẽ sống cùng với chúng ta trong tương lai không?"

Khương Vệ Quốc hỏi: "Sao đột nhiên em lại hỏi điều này?"

Lý Tú Cầm bày tỏ sự lo lắng của chính mình: "Thật ra, bọn họ sống trong gia đình chúng ta cũng không sao, dù sao thì trong nhà chúng ta cũng vẫn còn phòng trống. Nhưng anh cũng biết rằng địa vị của gia đình nhà bọn họ thật sự quá nhạy cảm... Em chỉ sợ rằng gia đình chúng ta sẽ bị ảnh hưởng... Vệ Quốc, anh nghĩ sao nếu gia đình chúng ta bị ảnh hưởng?"

Khương Vệ Quốc ôm Nữu Nữu vào trong ngực, cau mày, nói: "Em suy nghĩ nhiều quá rồi. Bây giờ, gia đình chúng ta có thể bị ảnh hưởng gì? Chỉ là để cho nhà của thanh niên trí thức Tổng ở nhờ nhà chúng ta thôi, không lẽ bọn họ cũng cho rằng nhà chúng ta là kẻ phản loạn hay sao? Điều này có thể sao? Chúng ta là nông dân nghèo chính cống và trung lưu."

Lý Tú Cầm đưa bộ quần áo bẩn uống dưới. Sau khi đặt nó sang một bên, cô ấy cũng ngồi trên chiếc giường đất và phân tích: "Không phải là em nghĩ nhiều, mà là do anh nghĩ quá ít. Vệ Quốc, hãy để em nói trước, em không phản đối việc nhà họ Tổng sống ở nhà chúng ta, em chỉ lo lắng, là lo lắng cho anh đó."

"Anh thì có gì mà phải lo lắng?" Khương Vệ Quốc không nói nên lời.

"Không phải chúng ta đã đồng ý rằng anh sẽ tranh cử vào vị trí cán bộ đại đội nếu anh có cơ hội trong tương lai hay sao? Anh là một người có học vấn tương đối cao trong đại đội của chúng ta, anh còn học trung học kia mà? Ở thế hệ của chúng ta, anh cũng có thể được coi là một nhà lãnh đạo, lời anh nói, người phía dưới cũng sẽ nghe. Nếu nó ảnh hưởng đến quá trình tranh cử cán bộ của anh, có phải là mất nhiều hơn được hay không?" Lý Tú Cầm phân tích từng cái một.

Khương Vệ Quốc nói: "Không có việc gì xảy ra mà sao em đã lo lắng nhiều như vậy làm gì."

Lý Tú Cẩm là người thông minh, vì vậy cô ấy nghĩ rất nhiều, và lo lắng về những điều này là bản chất của con người. Nhưng theo quan điểm của Khương Vệ Quốc, chuyện này vẫn là chuyện không đâu, cũng không thể là lý do không để nhà họ Tống ở lại nhà mình vào lúc này vì chuyện này chẳng ra gì.

Thanh niên trí thức Tống là người giúp đỡ gia đình bọn họ, em gái thứ hai của anh ấy hiện đang ở cử và bà nội Tống vẫn đang chăm sóc cho cô ấy. Dù nói thế nào thì nhà bọn họ cũng phải đứng lên khi nhà họ Tống gặp phải chuyện như thế này.

Chương 412: Chương 412

"Tại sao lại không có ảnh hưởng? Năm trước em nghe nói cấp trên có ý định thăng chức cho đại đội trưởng, có lẽ chờ đại đội trưởng thăng chức, anh cũng có thể lên làm đại đội trưởng."

Lý Tú Cầm nói: "Nói nữa, ý của em cũng không phải là bỏ mặc nhà họ Tống, cho dù không ở nhà chúng ta, chúng ta cũng có thể tìm cho nhà họ Tống một chỗ tốt, ví dụ như..."

"Được rồi, đừng ví dụ như vậy, nhanh đi giặt quần áo, chờ lát nữa ăn cơm." Khương Vệ Quốc cắt ngang lời nói của Lý Tú Cầm, hiển nhiên là hấn đã hạ quyết tâm để cho nhà họ Tống ở đây.

Đúng lúc này, Nữu Nữu nãy giờ vẫn nghe cha mẹ nói, nhìn cha một lúc, nhìn mẹ một lúc rồi mới mở miệng lên tiếng.

Cô bé nói với giọng trẻ con: "Cha, mẹ, hôm nay trường học bị sập, Nữu Nữu cũng bị đè dưới nền đất của trường học."

"Cái gì? Sao lại có chuyện này?" Lý Tú Cầm và Khương Vệ Quốc đều rất khiếp sợ, hai người nhanh chóng kiểm tra xem Nữu Nữu có bị thương chỗ nào không. Đặc biệt là Lý Tú Cầm, cô ấy lắm bầm: "Sao chuyện này lại có thể xảy ra được? Chung Lan không nói với mẹ về chuyện này."

"Giáo viên Chung nói rằng cha mẹ sẽ lo lắng nếu mọi người biết chuyện này, vì vậy không để cho Nữu Nữu nói..."

Nữu Nữu nhếch miệng kéo ống tay áo Lý Tú Cầm, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dùng đôi mắt to đen láy nhìn Lý Tú Cầm, nói ra từng

câu từng chữ: "Nữ Nữ bị đè dưới trường học, trời tối như vậy... Nhưng Nữ Nữ thật dũng cảm, không sợ hãi chút nào..."

"Sau đó, chính là chú Tổng đã đến cứu Nữ Nữ. Chú Tổng nói với Nữ Nữ rằng chỉ cần có chú ở đó, Nữ Nữ sẽ không bị thương! Một viên gạch rơi xuống, chú Tổng đã dùng tay đỡ cho Nữ Nữ, cục gạch đập vào tay chú Tổng một cái, nghe có vẻ rất đau!"

"Nữ Nữ hỏi chú Tổng có đau không, chú Tổng nói nếu Nữ Nữ không đau thì chú Tổng sẽ không đau... Nhưng mẹ..."

Nói đến đây, Nữ Nữ bấu môi, có chút buồn bã mà nói: "Nữ Nữ rõ ràng là nhìn thấy, trên tay chú Tổng có một vết bầm tím lớn, chú Tổng nhất định là đã rất đau..."

Nghe Nữ Nữ nói xong, Lý Tú Cẩm và Khương Vệ Quốc hai mặt nhìn nhau, cảm xúc khá là phức tạp.

Cố Diệp Phi

Đặc biệt là Lý Tú Cẩm, cô ấy cảm thấy xấu hổ vì những gì bản thân vừa nói. Để cứu con gái mình, Tổng Thời Thanh đã phải liều mạng sống của bản thân và đến đồng đồ nát để cứu người, nhưng cô ấy vẫn đang suy nghĩ về việc liệu nhà họ Tổng có nên được sống trong nhà của bọn họ hay không.

Nghĩ đến đây, Lý Tú Cẩm sờ sờ cái đầu nhỏ của Nữ Nữ, cười nói: "Chú Tổng của con là một anh hùng vĩ đại. Sau này, chú Tổng sẽ sống trong nhà của chúng ta. Nữ Nữ có thể gặp chú ấy mỗi ngày, chịu không?"

Nữ Nữ nghe thấy lời này, trên khuôn mặt nhỏ ngây thơ hiện lên một nụ cười, tràn đầy kích động, cô bé nhảy dựng lên khỏi ghế, hét lên: "Được lắm ạ!"

Dựa núi ăn núi, dựa sông ăn sông.

Vào mùa này, người miền núi có thể tìm thấy nhiều món ăn ngon trên núi. Ví dụ, rau mầm, dương xỉ, măng mùa xuân và các loại rau dại. Tuy là rau dại, nhưng những thứ này ở đời sau trong siêu thị cũng không rẻ.

Rau mầm trụng qua nước sôi, vớt ra vắt ráo nước, rau mầm to hơn thì xé làm bốn để tiện ăn hơn. Làm nóng nồi, cho dầu ăn vào, cho rau mầm vào xào thơm, cuối cùng nêm chút muối ớt mì vào là xong.

Rau mầm có mùi thơm đặc trưng, giống như rau mùi, có người thích, có người không chịu được. Gia đình nhà họ Khương bao gồm cả Khương Tuệ Tuệ đều rất thích ăn rau mầm.

Rau dương xỉ trộn ngon hơn so với xào, đặc biệt là món rau dương xỉ trộn do Khương Tuệ Tuệ làm, món này luôn là món khoái khẩu của nhà họ Khương và là món nhắm rượu của Khương Đắc Thắng.

Đương nhiên, gần đây bởi vì Khương Đắc Thắng bị gãy tay, Phương Quý Chi rất nghiêm khắc đối với ông ấy, không cho ông ấy uống rượu, nhiều nhất chỉ có thể uống một hai ly.

Nhà họ Tống và Hàn Tiến Bộ đều tới, Phương Quế Chi lấy ra chân giò hun khói đã ướp mấy tháng để chiêu đãi, Khương Tuệ Tuệ xào chân giò hun khói với măng mùa xuân, khi vừa mới mở vung nồi ra, mùi hương đã lan ra cả nhà.

Chương 413: Chương 413

Đúng lúc này, cửa sân bị đẩy ra, đại đội trưởng đi từ bên ngoài vào, chào hỏi: "Này, còn chưa ăn cơm hay sao?"

Khương Đắc Thắng vừa lúc ở trong sân gặp đại đội trưởng, liền nhanh nhẹn nói: "Sắp tới rồi, ăn gì chưa, hay là ở lại ăn chút đi?"

Cố Diệp Phi

Đại đội trưởng hít hít cái mũi ngửi ngửi, mùi thật thơm, ngửi thấy mùi thơm này, con sâu tham ăn trong bụng mọi người đều bị móc ra. Nhưng làm sao ông ấy lại không biết xấu hổ mà đi ăn cơm ké được? Vì vậy, ông ấy lắc đầu, nói: "Không được, không được, tôi vừa ăn cơm ở nhà, tôi đến đây để nói về chuyện nhà họ Tống."

Nói đến việc này, đại đội trưởng gọi ông nội Tống và bà nội Tống ra, rốt cuộc thì đây cũng là chuyện nhà bọn họ nên bọn họ phải có mặt.

Đại đội trưởng nói: "Bây giờ thời tiết rất xấu, tôi phải làm việc chăm chỉ để thu hoạch lúa mì. Hiện tại chắc chắn không có cách nào để xây dựng được một ngôi nhà mới. Vì vậy, ủy ban thôn có ý định là sẽ để mọi người ở nhà họ Khương trong một thời gian, Đắc Thắng, anh thấy thế nào?"

"Chuyện này có gì mà phải bàn luận, dù sao nhà của chúng tôi cũng có phòng trống, nhiều người ở sẽ càng náo nhiệt hơn." Khương Đắc Thắng nhanh chóng nói.

Mà Lý Tú Cẩm vốn dĩ ở trong phòng cũng nghe thấy tiếng huyên náo bên ngoài, cô ấy ôm Nữu Nữu đi ra, nói vọng lại: "Chúng con

cũng có ý như vậy, hơn nữa con vừa nghe Nữu Nữu nói, hôm nay trường học bị sập, Nữu Nữu Nữu đã bị đè ở phía dưới, vẫn là nhờ thanh niên trí thức Tống cứu Nữu Nữu, con còn chưa có kịp cảm ơn đâu."

Đại đội trưởng còn sợ nhà họ Khương sẽ không hài lòng với sự sắp xếp này, dù sao cũng không có nhà nào lại muốn có thêm người ngoài ở trong nhà, ông ấy còn đã nghĩ kĩ nên nói như thế nào để trấn an nhà họ Khương, nhưng ai mà ngờ ông ấy còn chưa nói gì mà nhà họ Khương đã vui vẻ đồng ý rồi.

Mọi người đều rất là vui vẻ.

"Đây là một mối quan hệ tốt." Đại đội trưởng nói: "Vậy thì tôi sẽ quay về trước, tôi phải sắp xếp để xử lý lúa mì ướn."

Lúa mì bị ướn phải được sấy khô, lúa mì được thu hoạch mỗi ngày, sau khi đại đội trưởng quay về còn phải quan tâm đến việc sấy khô lúa mì, ông ấy cũng rất bận rộn.

"Anh thật sự không thể ở lại cùng nhau ăn cơm sao?" Khương Đắc Thắng lại hỏi lần nữa.

"Không được, không được." Đại đội trưởng nói xong, lần này thật sự rời đi.

Sau khi đại đội trưởng rời đi, bà nội Tống nói lời cảm ơn với Khương Đắc Thắng, nhưng Khương Đắc Thắng xua xua tay nói: "Thím à, thím xem thím nói này, chúng cháu mới là người phải nói lời cảm ơn. Cháu nghe con dâu lớn vừa nói, nếu không có thanh niên trí thức Tống, cháu không biết cháu gái nhỏ của mình bây giờ sẽ ra sao."

Ngay khi ông ấy đang nói chuyện, Khương Tuệ Tuệ đã bưng các món ăn ra và gọi: "Đến giờ ăn rồi, mọi người vào ăn cơm thôi."

Sau đó mọi người vui vẻ đến bàn ăn ăn cơm, người nhà họ Khương vốn thân thiết với người nhà họ Tống, lại càng nhiệt tình với nhà họ

Tổng vì việc Tổng Thời Thanh cứu Nữ Nữ. Sau khi dọn cơm lên, không ngừng để bọn họ ăn nhiều hơn một chút.

Khương Tuệ Tuệ ngồi bên trái tay Tổng Thời Thanh, bà nội Tổng ngồi ở giữa bọn họ.

Cô nhân cơ hội này mà gấp một miếng chân giò hun khói cho bà nội Tổng, nói: "Bà ơi, bà ăn nhiều một chút nhé."

Nhân cơ hội đó, cô cũng gấp một miếng chân giò hun khói cho Tổng Thời Thanh, nhìn anh nói với vẻ đặc ý, cười nói: "Món ăn hôm nay đều là do tôi nấu hết, anh ăn thử xem có ngon không, nếu ăn ngon thì ăn nhiều một chút đi."

Cầm chiếc đũa tre bằng những ngón tay trắng sáng, cô đặt miếng chân giò hun khói vào bát của Tổng Thời Thanh, sau đó rút tay ra, nói: "Thanh niên trí thức đã cứu Nữ Nữ, tôi làm cô nhỏ của Nữ Nữ, tôi cũng nên cảm ơn anh."

Chương 414: Chương 414

Nói ra như vậy, mọi người không nghĩ nhiều về điều đó, bọn họ chỉ nghĩ rằng Khương Tuệ Tuệ chỉ đang cảm ơn Tống Thời Thanh vì đã cứu Nữu Nữu nên gấp cho anh một ít thức ăn để bày tỏ lòng biết ơn.

Hàn Tiến Bộ nhìn thấy, tỏ vẻ thích thú nói: "Tôi cũng muốn ăn chân giò hun khói, nhưng chân tôi đau nên tôi không thể gấp đến được. Tuệ Tuệ, cô giúp tôi gấp một ít đi, thật ra, tôi cũng có một phần công sức trong việc cứu Nữu Nữu hôm nay..."

Tuy là lúc đó anh ấy bị thương ở chân, anh ấy chỉ ngồi ở bên trên đón người một chút mà thôi.

Nhưng mà anh ấy vừa dứt lời, liền nhìn thấy một đôi tay thon dài cầm đũa, gấp một miếng chân giò hun khói bỏ vào trong bát của anh ấy.

Bàn tay này mảnh khảnh và rộng, trên các đốt ngón tay có vết bầm tím, hiển nhiên đó không phải là bàn tay của Khương Tuệ Tuệ.

Tống Thời Thanh liếc mắt nhìn Hàn Tiến Bộ một cái, nói: "Tuệ Tuệ ngồi ở đó không thể gấp được, để tôi gấp cho cậu, cậu ăn đi."

Hàn Tiến Bộ nhìn Tống Thời Thanh rồi lại nhìn Khương Tuệ Tuệ, chỉ có thể ăn miếng thịt chân giò hun khói này.... Anh ấy cảm thấy anh Tống thực sự quan tâm đến anh ấy quá nhiều, nhưng sợ dĩ anh ấy nói như vậy là vì anh ấy muốn Tuệ Tuệ gấp một ít đồ ăn cho anh ấy...

Mặt khác, Khương Đắc Thắng vẫn đang trò chuyện với ông nội Tổng, không ai chú ý đến tình huống bên này.

Khương Tuệ Tuệ biết rất rõ tại sao Tổng Thời Thanh lại làm như vậy, nhất định là do Hàn Tiến Bộ nhờ cô gấp đồ ăn cho anh ấy nên anh ghen. Cô mím môi cười, rất để ý đến phản ứng của Tổng Thời Thanh.

Tuy nhiên, vào lúc này, cô phát hiện ra trên tay Tổng Thời Thanh có một mảng xanh tím, biết rằng anh nhất định là đã bị thương khi cứu người. Bây giờ mọi người đều ở đây, cô cũng không thể làm gì được, chỉ là âm thầm nhớ kỹ trong lòng, ăn xong nhất định phải bôi thuốc cho Tổng Thời Thanh mới được.

Anh luôn cho rằng những vết thương này là vết thương nhỏ nên không để trong lòng, sau này chỉ càng đau hơn mà thôi.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ thì khác, cô là một người rất sợ đau, nếu cô bị bầm tím ở đâu đó, cô nhất định sẽ cảm thấy rất đau. Cô cũng rất coi trọng những vết thương nhỏ này, cho dù Tổng Thời Thanh chỉ bị thương nhẹ một chút, cô cũng sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Sau khi ăn xong, Khương Tuệ Tuệ giúp Tổng Thời Thanh dọn dẹp phòng ở cùng nhau.

Nhà họ Khương vẫn còn hai phòng trống, một phòng cho ông nội Tổng và bà nội Tổng, phòng còn lại đương nhiên là dành cho Tổng Thời Thanh, nhưng hôm nay Hàn Tiến Bộ cũng ở lại nhà họ Khương, nên tối nay sẽ chắp vá ở lại cùng với Tổng Thời Thanh.

Lúc này, Hàn Tiến Bộ đang nói chuyện với Khương Đắc Thắng trong phòng chính, và chỉ có Tổng Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ trong phòng này.

Căn phòng bình thường để trống, tích tụ một ít bụi bặm, lau sạch sẽ là có thể vào ở.

Chỉ là không có thừa giường đất, may mắn trong nhà có chút ít gạch cùng với ván gỗ, đem gạch đó xây lên, đặt mấy tấm ván gỗ, trải chăn bông trải giường, vậy là có một cái giường có thể để người ngủ được rồi.

Khương Tuệ Tuệ cũng để trống một chiếc ghế và bàn cạnh giường để đặt đồ cho Tống Thời Thanh.

Cố Diệp Phi

Nói là Khương Tuệ Tuệ đến để giúp đỡ, nhưng trên thực tế, cô làm những công việc này không được nhanh nhẹn cho lắm, thông thường mọi người sẽ làm trong hai ba lần, nhưng cô phải làm trong bốn năm lần. Tống Thời Thanh không thể nhìn được nữa, anh tự mình làm luôn, nhưng lại bị Khương Tuệ Tuệ đẩy ra, cô bĩu môi lắm bầm: "Cứ ngồi ở đó nhìn đi, em có thể tự làm được."

Cô thật sự là có thể làm được, tuy rằng những việc như lồng chăn trải giường này trước đây đều là bảo mẫu làm cho cô.

Nhưng những gì cô không biết thì hoàn toàn có thể học được, bây giờ cô đã học được rất nhiều việc. Vừa trải chăn chiếu, cô vừa nhỏ giọng nói: "Lúc trước em hỏi anh có bị thương không, anh vẫn nói không có, nhưng vừa rồi lúc ăn cơm, em đã thấy rõ ràng là trên tay anh có vết bầm tím."

Chương 415: Chương 415

Khi Tống Thời Thanh nghe thấy lời này, phản ứng đầu tiên của anh là che đi vết bầm tím trên tay. Anh đút tay vào túi nói: "Vết thương nhỏ nên không đau."

Anh không có nói dối, vết thương này đối với anh mà nói quả thật chỉ là một vết thương nhỏ.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, nói: "Anh nói dối."

Sau khi trải chăn chiếu xong, Khương Tuệ Tuệ đi đến bên cạnh Tống Thời Thanh và lấy ra một ống thuốc mỡ từ trong túi của cô. Dùng tay của mình vào túi của Tống Thời Thanh, cô nhẹ nhàng nắm lấy những ngón tay mảnh khảnh của Tống Thời Thanh. Tay cô trơn mềm, sờ vào rất thoải mái và dễ chịu, còn chưa có bôi thuốc, Tống Thời Thanh đã cảm thấy vết thương khỏi rồi.

Khương Tuệ Tuệ rút tay anh ra khỏi túi, lấy ra một ít thuốc từ thuốc mỡ và dùng đầu ngón tay xoa nhẹ.

Cô nhẹ nhàng bôi thuốc cho anh, như thể sợ làm anh đau. Sau khi thoa thuốc, cô nghiêng người về phía trước và giơ tay của Tống Thời Thanh lên trước mặt mình. Đôi môi đỏ mọng hơi mím lại, thối thối vào tay anh.

Ngoại trừ khi còn nhỏ, Tống Thời Thanh chưa bao giờ được đối xử như thế này.

Anh là một người đàn ông nên phải đầu đội trời chân đạp đất, không sợ gian khổ, đây là lời dạy của cha và ông nội. Nhưng vào lúc

này, khi Khương Tuệ Tuệ đối xử dịu dàng với anh như vậy, trái tim anh cũng vô cùng cảm động.

Sau khi thôi xong, Khương Tuệ Tuệ buông tay ra, mím môi cười: "Được rồi, sẽ không đau nữa. Sau này dù có làm gì đi chăng nữa, anh cũng phải cẩn thận, đừng để bản thân mình bị thương, anh có nghe thấy em nói không?"

Tổng Thời Thanh rõ ràng cảm thấy lời nói này thật trẻ con, nhưng anh vẫn đưa tay xoa xoa đầu Khương Tuệ Tuệ, nói: "Anh nghe thấy rồi."

Khi hai người đang nói chuyện trong phòng, mặc dù cánh cửa đã bị khóa đóng lại, nhưng không cố ý đóng chặt, chỉ là khép hờ vào. Cố ý đóng chặt cũng không tốt, dù sao thì hai người bọn họ cũng là trai đơn gối chiếu.

Nhưng chính vì chỉ khép hờ, Hàn Tiến Bộ, người vừa trở về từ chỗ Khương Đắc Thắng đã nhìn thấy hết mọi thứ.

Anh ấy vốn định mở cửa đi vào, nhưng đột nhiên nghe thấy giọng nói của Khương Tuệ Tuệ, thấy Khương Tuệ Tuệ đang nắm tay Tổng Thời Thanh, cẩn thận và nhẹ nhàng bôi thuốc cho anh.

Thấy rằng Tổng Thời Thanh, người thường tỏ ra lạnh lùng, đã trở nên dịu dàng hơn rất nhiều khi đối mặt với Khương Tuệ Tuệ.

Hàn Tiến Bộ cảm thấy như bản thân đã phát hiện ra một bí mật kinh hoàng nào đó, thậm chí anh ấy còn chắc chắn rằng Tổng Thời Thanh thích Khương Tuệ Tuệ.

Như vậy thì.... Khương Tuệ Tuệ cũng thích Tổng Thời Thanh hay sao?

Đúng lúc này, Khương Tuệ Tuệ đã đi đến cửa, định mở nó ra và bước ra ngoài. Giống như người làm chuyện xấu, Hàn Tiến Bộ vội vàng trốn sau bức tường, nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đi ra ngoài rồi

trở về phòng mình, anh ấy mới đi ra từ sau bức tường để quay trở lại phòng.

Mặc kệ là Tống Thời Thanh hay Hàn Tiến Bộ, đây là lần đầu tiên ngủ chung giường với một người đàn ông như thế này, đặc biệt là Hàn Tiến Bộ, giờ phút này anh ấy vẫn đang hồi tưởng lại cảnh tượng mà bản thân đã thấy lúc nãy.

Cố Diệp Phi

Anh ấy trở mình, không nhìn được mà mở miệng hỏi: "Anh Tống, có phải là anh cũng thích Tuệ Tuệ đúng không?"

Tống Thời Thanh cũng không có ngủ, nghe được lời nói của Hàn Tiến Bộ, đầu tiên là anh sững sốt một chút, một lúc sau mới phản ứng lại.

Vì Hàn Tiến Bộ đã hỏi trực tiếp nên anh không có ý định giấu giếm, anh gật gật đầu và mím môi nói: "Ừ."

Hàn Tiến Bộ từ nhỏ đã là người thẳng thắn, có lời nói nào muốn nói thì anh ấy cũng không thể nhịn trong lòng mãi được. Lúc này thấy Tống Thời Thanh thừa nhận, anh ấy cũng nói ra toàn bộ những lời trong lòng: "Vừa rồi tôi nhìn thấy anh và Tuệ Tuệ ở cùng với nhau, vừa thấy dáng vẻ anh nhìn cô ấy, tôi đã đoán được là anh nhất định rất thích cô ấy....."

Nói xong lại thở dài một hơi, nhìn trước mặt tối đến mức không thấy gì, nói: "Tuệ Tuệ nhất định cũng thích anh, hơn nữa hai người cũng rất xứng đôi. Ai da... Tôi chỉ cảm thấy trong lòng hơi khó chịu... Tôi không thể diễn tả thành lời loại cảm giác này... Tôi vốn định theo đuổi Tuệ Tuệ, kết quả còn chưa bắt đầu theo đuổi đã gặp phải chuyện này..."

Chương 416: Chương 416

Hàn Tiến Bộ nói ra nhưng trong lòng lại không mấy thoải mái, giống như đột nhiên nhớ đến cái gì, anh ấy mở miệng nói: "Anh Tống, chúng ta có thể cạnh tranh công bằng được không?"

Cạnh tranh công bằng sao?

Tống Thời Thanh cau mày.

Thành thật mà nói, Tống Thời Thanh là một người tương đối ngay thẳng.

Nhưng sự chính trực của anh sẽ không bị lợi dụng trong những tình cảm như thế này, ví dụ như khi hai người đàn ông cùng thích một người phụ nữ, bọn họ sẽ cùng nhau nói về sự cạnh tranh công bằng, người thua sẽ rút lui, không hỏi ý muốn của người phụ nữ xem là người đó thích ai.

Thật sự rất ngu ngốc khi làm như vậy.

Chưa kể đến, bây giờ anh đã xác nhận mối quan hệ của mình với Tuệ Tuệ, bọn họ đã hẹn hò rồi. Sẽ thật buồn cười nếu tham gia vào cái gọi là cạnh tranh công bằng với Hàn Tiến Bộ.

Tuy nhiên, ngay khi anh định mở miệng nói từ 'không thể', Hàn Tiến Bộ đã nói: "Anh Tống, chúng ta so vật tay đi. Nếu tôi thua, tôi sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện này nữa. Nếu tôi thua, tôi sẽ không suy nghĩ đến nữa, anh là anh trai của tôi, còn Tuệ Tuệ là chị dâu của tôi... Không, không, không, Tuệ Tuệ là chị gái của tôi, còn anh là anh

ré của tôi, dù sao thì tôi cũng là người trong cùng một nhà với mẹ đẻ của Tuệ Tuệ...”

Trên thực tế, hôm nay Hàn Tiến Bộ vì vết thương ở chân mà suýt nữa bị gạch đập trúng, khi Tống Thời Thanh kéo Hàn Tiến Bộ lên, Hàn Tiến Bộ đã biết Tống Thời Thanh mạnh đến mức nào, thì đấu vật tay với Tống Thời Thanh chắc chắn là đang tự mình chuốc lấy đau khổ.

Nhưng anh ấy chính là đang cố ý làm như vậy.

Cái gọi là cạnh tranh công bằng chẳng qua là một câu nói khoa trương mà anh ấy dùng để khiến bản thân cảm thấy thoải mái hơn mà thôi, anh ấy cảm thấy bản thân còn chưa bắt đầu theo đuổi Tuệ Tuệ mà Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh đã ở bên nhau, anh ấy thậm chí còn không có cơ hội để thể hiện bản thân, như vậy thì sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Tống Thời Thanh là một người đàn ông thông minh, anh ngay lập tức hiểu được ý của Hàn Tiến Bộ.

Anh quyết định thay đổi ý định: “Được thôi.”

Hàn Tiến Bộ vốn chỉ nói với thái độ hãy cùng thử một lần, không biết Tống Thời Thanh có đồng ý hay không. Không ngờ Tống Thời Thanh lại đồng ý một cách đơn giản như vậy, anh ấy liền rất thích thú, ngồi bật dậy từ trên giường, kéo công tắc đèn lên, trong phòng lập tức trở nên sáng sủa hơn.

Trong phòng chỉ có một cái bàn và một cái ghế đầu, chỉ có một người có thể ngồi ở đó. Vì vậy, Hàn Tiến Bộ đã chủ động chuyển bàn và ghế đầu sang một bên giường, đồng thời để Tống Thời Thanh ngồi trên giường rồi vật tay với anh ấy.

Tống Thời Thanh nghiêng người, thậm chí còn không có ngồi thẳng, cứ vậy mà từ từ nằm xuống, duỗi một tay đặt ở trên bàn, mở lòng bàn tay ra, chờ đợi Hàn Tiến Bộ sẽ đấu vật tay với anh.

Hàn Tiến Bộ nửa đùa nửa thật nói: "Anh Tống, anh cũng quá là tự tin đi. Căn thân tôi đánh thế bất ngờ, đến lúc đó anh có hối hận cũng không kịp đâu."

Tống Thời Thanh khẽ cong cong khóe miệng, nhướn mày với Hàn Tiến Bộ: "Đến đây đi."

Hai người bọn họ bắt tay nhau và thế là trận đấu được bắt đầu. Hàn Tiến Bộ vẫn chưa bắt đầu theo đuổi Tuệ Tuệ, cho dù lần này không thắng được thì cũng phải dốc toàn lực để chiến đấu, đổ mồ hôi cố gắng hết sức nhưng chẳng bao lâu sau đã bị Tống Thời Thanh đánh bại một cách dễ dàng.

Cố Diệp Phi

Hàn Tiến Bộ rất bội phục Tống Thời Thanh: "Anh Tống, anh khỏe thật đấy, tôi phục anh sát đất rồi."

Hàn Tiến Bộ sẵn sàng nhận thất bại, vỗ n.g.ự.c tự hào, nói: "Anh Tống, từ giờ trở đi anh sẽ là anh rể của tôi. Khi nào thì anh và chị Tuệ Tuệ dự định kết hôn? Anh đã nói với thầy của tôi và những người khác chưa?"

Hàn Tiến Bộ hít một hơi thật sâu, đặt bàn và ghế đấu lại vị trí như ban đầu, rồi lại ngồi xuống giường.

Chương 417: Chương 417

"Tiến Bộ." Tống Thời Thanh đột nhiên ngồi dậy từ trên giường, nhìn Hàn Tiến Bộ nghiêm túc nói: "Cậu đồng ý với tôi một chuyện đi."

"Làm sao vậy? Anh Tống, không, anh rể, anh cứ nói đi, việc gì tôi làm được thì tôi nhất định sẽ làm." Hàn Tiến Bộ đồng ý mà không cần suy nghĩ.

Tống Thời Thanh nhìn Hàn Tiến Bộ với khuôn mặt kiên định, nói: "Đó cũng không phải là một việc khó khăn gì, tôi chỉ muốn cậu giữ bí mật về việc tôi và Tuệ Tuệ đang hẹn hò với nhau."

"Tại sao lại phải làm vậy?" Hàn Tiến Bộ bối rối: "Việc này có gì mà phải giữ bí mật?"

Tống Thời Thanh chỉ có thể giải thích rõ ràng lý do với Hàn Tiến Bộ, nói rằng anh chỉ đang giữ bí mật, khi gia đình bọn họ được sửa án sai, anh nhất định sẽ chủ động tiết lộ mối quan hệ giữa anh và Khương Tuệ Tuệ.

Sau khi nghe thấy như vậy, Hàn Tiến Bộ bày tỏ sự cảm thông. Dù sao cũng là một người đàn ông, anh nhất định là muốn dành những điều tốt nhất cho người mình thích, cho dù hiện tại anh không thể làm được cái gì, anh cũng không muốn cô vì ở bên anh mà bị người khác chỉ trích.

Anh ấy vỗ vai Tống Thời Thanh, nói: "Được, anh rể, anh đừng lo lắng, tôi sẽ không nói với ai về điều này. Nhưng mà tôi tin anh nhất định sẽ được sửa lại án sai. Một trong những người lãnh đạo của cha tôi nghe nói cũng sắp được sửa án sai."

"Ừ." Tống Thời Thanh gật gật đầu.

Anh đã luôn tìm hiểu về khía cạnh này, các chính sách của đất nước đã bắt đầu nói lỏng, sẽ sớm đến lượt ông nội của anh được sửa lại án sai thôi.

Sự sụp đổ của trường học ảnh hưởng trực tiếp đến Khương Đặc Lợi.

Bởi vì khi trường học mới được xây dựng, Khương Đặc Lợi vẫn là một cán bộ đại đội trong đại đội, ông ta là người bảo đảm việc tiến cử người xây dựng, nhưng trường học hóa ra chỉ là một công trình xây dựng tồi tàn, nó đã sụp đổ hoàn toàn chỉ sau hai năm xây dựng.

Lúc đầu đại đội trưởng đi tìm người phụ trách hạng mục, nhưng sau khi đi mới biết người phụ trách này nợ nần chồng chất và đã bỏ trốn vào đầu năm ngoái.

Nếu người phụ trách đã bỏ trốn thì người bảo đảm phải chịu trách nhiệm.

Lúc đầu Khương Đặc Lợi cũng nói đỡ cho họ, còn nói trường học do người này xây tốt và chắc chắn như thế kia mà, nhưng cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy, trong đại đội không ai chịu bỏ qua cho ông ta.

Đó là trường học, nơi con cái bọn họ đều đến để học, nếu lúc đó không có Tống Thời Thanh ở đó, có lẽ con của bọn họ đã xảy ra tai nạn gì đó rồi!

Đêm hôm đó, nhà của Khương Đặc Lợi bị phân bò đập nát, cửa ra vào cũng dính rất nhiều phân bò. Một đám người đang la hét chửi bới bên ngoài, bảo Khương Đặc Lợi mau ra ngoài.

Khương Đặc Lợi trốn ở trong nhà, nghe tiếng la hét và mắng mỏ của những người ở bên ngoài là đang muốn đánh c.h.ế.t ông ta, run sợ tới mức run bần bật, làm sao ông ta dám ra ngoài được đây?

Nếu bây giờ ông ta đi ra ngoài, đây chẳng phải là dẽ chui vào miệng cạp, để mặc cho những người đó ăn tươi nuốt sống hay sao? Vì vậy, cho dù có đánh c.h.ế.t thì ông ta cũng sẽ không đi ra ngoài.

Sáng hôm sau, chỉ có người nhà họ Khương mới dám ra ngoài, bọn họ vừa ra ngoài, đại đội trưởng đã tìm được Khương Đặc Lợi và nói với ông ta rằng ông ta sẽ phải gánh chịu tổn thất của đại đội.

Khương Đặc Lợi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đến ủy ban làng để gọi đến đơn vị của Lâm Hồng Bình, trong khi mọi người đang đi thu hoạch lúa mì. Số điện thoại này là do Khương Thúy Thúy để lại, nói ra thì Khương Thúy Thúy đã đi xa hơn nửa tháng, mặc dù cô ta không gọi về nhà nhưng Khương Đặc Lợi vẫn tin rằng Khương Thúy Thúy đã đến được doanh trại của quân đội.

Cố Diệp Phi

Hơn nữa rất có khả năng là cô ta đã làm hoà với Lâm Hồng Bình rồi, hiện tại có lẽ đã ở lại để theo quân.

Chương 418: Chương 418

Khương Đắc Lợi gọi điện thì có người bắt máy, ông ta nói đang tìm Khương Thúy Thúy, nhưng người lính nghe điện thoại nói rằng ở đó không có ai là Khương Thúy Thúy.

Khương Đắc Lợi nghĩ thầm rằng Khương Thúy Thúy mới đến đó không lâu nên có thể người lính vẫn chưa biết cô ta, vì vậy ông ta nói rằng bản thân tìm Lâm Hồng Bình.

Ngay khi nhắc đến Lâm Hồng Bình, người lính nhỏ này đã biết và bảo Khương Đắc Lợi đợi một lúc.

Ngay sau đó, Lâm Hồng Bình được gọi đến để nghe điện thoại, người cảnh vệ kia đã nói đùa với Lâm Hồng Bình: "Là cha của đối tượng của anh đã gọi, nói rằng ông ấy có việc nói với anh, có lẽ ông ấy muốn thảo luận với anh về việc kết hôn của hai người."

Lần này Lâm Hồng Bình trở về mà không mang theo kẹo cưới, cũng không có nói cho người khác biết cụ thể chuyện đã xảy ra, chỉ nói có chút việc chậm trễ, việc kết hôn đã hoãn lại. Vì vậy, người lính nghĩ rằng đó là cha của vị hôn thê Lâm Hồng Bình đã gọi.

Lâm Hồng Bình cau mày, đối tượng của hắn ta sao?

Hắn ta đã từ hôn với Khương Tuệ Tuệ, trước khi trở lại quân đội, hắn ta vẫn nhớ những gì Khương Tuệ Tuệ đã nói với hắn ta, hắn ta thậm chí còn tận mắt nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh đang hôn nhau. Đó cũng chính là lí do khiến hắn ta hoàn toàn c.h.ế.t tâm, biết rằng Khương Tuệ Tuệ không thể thích hắn ta nữa, vì vậy hắn ta quyết định quay trở lại quân đội.

Nhưng bây giờ, Khương Đắc Thắng đã gọi điện cho hần ta ư?

Chẳng lẽ là có chuyện gì xảy ra với Khương Tuệ Tuệ sao?

Nghĩ đến việc Khương Tuệ Tuệ xảy ra chuyện, Lâm Hồng Bình trở nên hơi lo lắng, nhanh chóng nhận điện thoại, nói: "Vâng, chú Khương?"

Nghe thấy giọng nói của Lâm Hồng Bình, Khương Đắc Lợi vui vẻ nói: "Này, Hồng Bình, là chú, là chú đây. Chú Khương, chú gọi điện thoại đến là để tìm Thúy Thúy, Thúy Thúy đang ở cùng cháu đúng không, cháu bảo con bé đến nghe điện thoại đi."

Thúy Thúy ư?

Ngay cả khi không thể nghe thấy sự khác biệt trong giọng nói của Khương Đắc Lợi và Khương Đắc Thắng trong một lúc, nhưng khi Lâm Hồng Bình nghe thấy cái tên 'Khương Thúy Thúy', hần ta cũng hiểu được người gọi hần ta không phải là Khương Đắc Thắng mà là Khương Đắc Lợi.

Hần ta cau mày nói: "Chú Khương, chú nhầm rồi, Khương Thúy Thúy sao có thể ở đây cùng với cháu được chứ?"

"Không ở cùng sao? Hồng Bình à, sao cháu lại nói đùa như vậy? Rõ ràng là nửa tháng trước Thúy Thúy đã ngồi xe lửa đến tìm cháu kia mà? Sao lại không có ở đó được?"

Sắc mặt của Khương Đắc Lợi trở nên khó coi, ông ta đoán rằng Lâm Hồng Bình thấy ông ta cố tình tìm Khương Thúy Thúy nên mới cố ý lừa ông ta.

Nhưng Lâm Hồng Bình lại giải thích rằng hần ta chưa bao giờ nhìn thấy Khương Thúy Thúy, chắc chắn là Khương Đắc Lợi đã hiểu lầm rồi.

Cuối cùng khi cúp điện thoại, Khương Đắc Lợi vẫn đang hùng hùng hổ hổ chửi rửa.

Thúy Thúy không có ở đó? Làm thế nào mà nó có thể không ở đó? Cô ta rõ ràng đã nói rằng cô ta sẽ đến quân đội để tìm Lâm Hồng Bình. Nếu không có ở đó thì cô ta đã đi đâu?

Cố Diệp Phi

Nhưng hiện tại, nhà bọn họ xảy ra chuyện lớn, ông ta căn bản không có thời gian đi suy nghĩ. Bây giờ vấn đề là nếu bọn họ không lấy ra được số tiền này, bọn họ sẽ không thể ở lại xã Nguyệt Phượng Loan, thậm chí có thể còn phải ngồi tù!

Trong lòng Khương Đắc Lợi hoảng loạn, nhưng ông ta vẫn không thể nghĩ ra giải pháp cho việc này. Ông ta bước ra khỏi ủy ban thôn như một cái xác không hồn, định về nhà bàn bạc với gia đình xem phải làm gì, nếu không được thì phải bỏ trốn...

Nhưng ông ta vừa bước ra khỏi cổng ủy ban thôn, một tiếng 'bang' vang lên, kèm theo vết đau trên trán là một mùi hương khó chịu, Khương Đắc Lợi đã bị thứ gì đó đập vào người.

Người đánh ông ta là một cậu bé đứng đầu một nhóm trẻ con của đại đội, khoảng mười tuổi. Lúc này, một đám trẻ con trừng mắt nhìn chằm chằm Khương Đắc Lợi mà mắng: "Tôi đánh c.h.ế.t ông, đánh c.h.ế.t ông, đánh c.h.ế.t ông!"

Chương 419: Chương 419

Khương Đắc Lợi gọi điện thì có người bắt máy, ông ta nói đang tìm Khương Thúy Thúy, nhưng người lính nghe điện thoại nói rằng ở đó không có ai là Khương Thúy Thúy.

Khương Đắc Lợi nghĩ thầm rằng Khương Thúy Thúy mới đến đó không lâu nên có thể người lính vẫn chưa biết cô ta, vì vậy ông ta nói rằng bản thân tìm Lâm Hồng Bình.

Ngay khi nhắc đến Lâm Hồng Bình, người lính nhỏ này đã biết và bảo Khương Đắc Lợi đợi một lúc.

Ngay sau đó, Lâm Hồng Bình được gọi đến để nghe điện thoại, người cảnh vệ kia đã nói đùa với Lâm Hồng Bình: "Là cha của đối tượng của anh đã gọi, nói rằng ông ấy có việc nói với anh, có lẽ ông ấy muốn thảo luận với anh về việc kết hôn của hai người."

Lần này Lâm Hồng Bình trở về mà không mang theo kẹo cưới, cũng không có nói cho người khác biết cụ thể chuyện đã xảy ra, chỉ nói có chút việc chậm trễ, việc kết hôn đã hoãn lại. Vì vậy, người lính nghĩ rằng đó là cha của vị hôn thê Lâm Hồng Bình đã gọi.

Lâm Hồng Bình cau mày, đối tượng của hắn ta sao?

Hắn ta đã từ hôn với Khương Tuệ Tuệ, trước khi trở lại quân đội, hắn ta vẫn nhớ những gì Khương Tuệ Tuệ đã nói với hắn ta, hắn ta thậm chí còn tận mắt nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh đang hôn nhau. Đó cũng chính là lí do khiến hắn ta hoàn toàn c.h.ế.t tâm, biết rằng Khương Tuệ Tuệ không thể thích hắn ta nữa, vì vậy hắn ta quyết định quay trở lại quân đội.

Nhưng bây giờ, Khương Đắc Thắng đã gọi điện cho hân ta ư?

Chẳng lẽ là có chuyện gì xảy ra với Khương Tuệ Tuệ sao?

Nghĩ đến việc Khương Tuệ Tuệ xảy ra chuyện, Lâm Hồng Bình trở nên hơi lo lắng, nhanh chóng nhận điện thoại, nói: "Vâng, chú Khương?"

Nghe thấy giọng nói của Lâm Hồng Bình, Khương Đắc Lợi vui vẻ nói: "Này, Hồng Bình, là chú, là chú đây. Chú Khương, chú gọi điện thoại đến là để tìm Thúy Thúy, Thúy Thúy đang ở cùng cháu đúng không, cháu bảo con bé đến nghe điện thoại đi."

Thúy Thúy ư?

Ngay cả khi không thể nghe thấy sự khác biệt trong giọng nói của Khương Đắc Lợi và Khương Đắc Thắng trong một lúc, nhưng khi Lâm Hồng Bình nghe thấy cái tên 'Khương Thúy Thúy', hân ta cũng hiểu được người gọi hân ta không phải là Khương Đắc Thắng mà là Khương Đắc Lợi.

Hân ta cau mày nói: "Chú Khương, chú nhầm rồi, Khương Thúy Thúy sao có thể ở đây cùng với cháu được chứ?"

"Không ở cùng sao? Hồng Bình à, sao cháu lại nói đùa như vậy? Rõ ràng là nửa tháng trước Thúy Thúy đã ngồi xe lửa đến tìm cháu kia mà? Sao lại không có ở đó được?"

Sắc mặt của Khương Đắc Lợi trở nên khó coi, ông ta đoán rằng Lâm Hồng Bình thấy ông ta cố tình tìm Khương Thúy Thúy nên mới cố ý lừa ông ta.

Nhưng Lâm Hồng Bình lại giải thích rằng hân ta chưa bao giờ nhìn thấy Khương Thúy Thúy, chắc chắn là Khương Đắc Lợi đã hiểu lầm rồi.

Cuối cùng khi cúp điện thoại, Khương Đắc Lợi vẫn đang hùng hùng hổ hổ chửi rửa.

Thúy Thúy không có ở đó? Làm thế nào mà nó có thể không ở đó? Cô ta rõ ràng đã nói rằng cô ta sẽ đến quân đội để tìm Lâm Hồng Bình. Nếu không có ở đó thì cô ta đã đi đâu?

Cố Diệp Phi

Nhưng hiện tại, nhà bọn họ xảy ra chuyện lớn, ông ta căn bản không có thời gian đi suy nghĩ. Bây giờ vấn đề là nếu bọn họ không lấy ra được số tiền này, bọn họ sẽ không thể ở lại xã Nguyệt Phượng Loan, thậm chí có thể còn phải ngồi tù!

Trong lòng Khương Đắc Lợi hoảng loạn, nhưng ông ta vẫn không thể nghĩ ra giải pháp cho việc này. Ông ta bước ra khỏi ủy ban thôn như một cái xác không hồn, định về nhà bàn bạc với gia đình xem phải làm gì, nếu không được thì phải bỏ trốn...

Nhưng ông ta vừa bước ra khỏi cổng ủy ban thôn, một tiếng 'bang' vang lên, kèm theo vết đau trên trán là một mùi hương khó chịu, Khương Đắc Lợi đã bị thứ gì đó đập vào người.

Người đánh ông ta là một cậu bé đứng đầu một nhóm trẻ con của đại đội, khoảng mười tuổi. Lúc này, một đám trẻ con trừng mắt nhìn chăm chăm Khương Đắc Lợi mà mắng: "Tôi đánh c.h.ế.t ông, đánh c.h.ế.t ông, đánh c.h.ế.t ông!"

Chương 420: Chương 420

Khương Vệ Bình vốn muốn mặc kệ không thèm để ý đến ông ta, kết quả ông ta được một tắc lại muốn tiến lên một bước. Bản thân ông ta không biết là đã làm gì sau lưng người khác, còn bớt xén nguyên vật liệu xây dựng trường học, bây giờ xảy ra chuyện như thế này, ông ta lại trách cô ấy thay vì trách bản thân mình, cô ấy tức giận nên liền dừng bước, quay đầu lại nhìn Khương Đắc Lợi.

Tuy nhiên, cô ấy còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe thấy một tiếng 'kéo kẹt', cánh cửa phòng của Khương Tuệ Tuệ đã được mở ra.

Khương Tuệ Tuệ đi từ bên trong ra, lườm Khương Đắc Lợi một cái, hừ lạnh nói: "Xem những gì ông nói này, ông rất giỏi kiểm soát, tại sao ông không nói rằng mẹ ông không biết xấu hổ mà đi quan hệ với người đàn ông khác cũng là do chị tôi làm hại đi? Ông thực sự muốn mọi thứ đều phụ thuộc vào gia đình chúng tôi, nhưng ông không nghĩ rằng ông xứng đáng sao? Ông có phải là người nhà họ Khương chúng tôi không?"

Cô mới nói có mấy câu mà đã khiến khuôn mặt của Khương Đắc Lợi lúc xanh lúc trắng.

"Tuệ Tuệ, tại sao em lại ra ngoài? Không phải em nói là mình đang bị đau đầu hay sao? Đi vào nghỉ ngơi một lúc đi." Khương Vệ Bình nói với Khương Tuệ Tuệ.

Có lẽ là bởi vì mấy ngày nay trời mưa, thân thể Khương Tuệ Tuệ chịu không nổi, sáng nay khi tỉnh lại, trán cô có hơi nóng, lại còn phát sốt nhẹ.

Dù sao thì cũng chỉ còn một hai ngày nữa là thu hoạch xong đợt lúa mì, vì vậy Khương Tuệ Tuệ xin phép ở nhà nghỉ ngơi.

"Không có việc gì, chị, em đỡ hơn nhiều rồi." Khương Tuệ Tuệ mỉm cười với Khương Vệ Bình.

Không ai trong số bọn họ biết rằng Tổng Thời Thanh đã đến trung tâm y tế một chuyến, mang về cho cô một ít thuốc cảm, đổ cô uống, khi anh chuẩn bị rời đi, Khương Vệ Bình và bà nội Tổng đã ra ngoài phơi nắng.

Nếu Tổng Thời Thanh ra ngoài vào lúc này, không có cách nào giải thích được tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây sau khi anh đã đi làm vào buổi sáng, hơn nữa anh lại đi ra từ phòng của Khương Tuệ Tuệ.

Ngay khi Khương Tuệ Tuệ định ra ngoài tìm lý do để Khương Vệ Bình bế đứa trẻ vào nhà, để Tổng Thời Thanh có thể ra ngoài, Khương Đặc Lợi đã mò đến đây rồi. Ông ta thậm chí còn không biết xấu hổ mà đẩy những gì ông ta đã làm thành lỗi do Khương Vệ Bình, nói rằng chính Khương Vệ Bình đã ám ông ta, thật đúng là không biết xấu hổ.

Lúc này Tổng Thời Thanh còn đang ở trong phòng của cô, Khương Tuệ Tuệ liếc nhìn về phía đó.

Trước đây, cô chỉ lo lắng rằng Tổng Thời Thanh sẽ không thể rời đi, điều này sẽ làm chậm trễ công việc của anh. Bây giờ cô nghĩ lại, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Khương Đặc Lợi nhìn Khương Tuệ Tuệ, nhưng ông ta không dám đối xử với Khương Tuệ Tuệ như đối xử với Khương Vệ Bình, ông ta biết rằng Khương Tuệ Tuệ là người không dễ chọc, ông ta nói: "Tôi lười nói nhảm với cô rồi, cha cô đâu? Tôi đang tìm cha cô!"

Nếu là ngày bình thường, Khương Tuệ Tuệ sẽ không để ý đến lời nói của ông ta, nhưng bây giờ cô muốn làm cho Khương Đặc Lợi nhanh

chóng cút đi, vì vậy cô nói: "Cha tôi không có ở nhà, nếu ông muốn tìm ông ấy thì hãy ra ngoài mà tìm. Đừng đến nhà chúng tôi gây sự nữa, nhìn thấy ông là chúng tôi thấy buồn nôn."

Khương Đặc Lợi tức giận muốn chết, nhưng thấy Khương Đặc Thắng thật sự không có ở nhà, ông ta cũng chỉ có thể tạm thời rời đi.

Sau khi Khương Đặc Lợi rời đi, Khương Tuệ Tuệ bảo Khương Vệ Bình và bà nội Tổng vào nhà, bây giờ mặt trời đã gắt hơn, Tiểu Nguyệt lại phơi nắng thì sẽ không tốt. Khương Vệ Bình nghe cô nói vậy, cô ấy liền làm theo những gì mà cô chỉ bảo, nhanh chóng bế đứa trẻ vào nhà.

Bà nội Tổng đi tới trước mặt Khương Tuệ Tuệ, quan tâm đưa tay ra sờ trán cô: "Vẫn còn hơi nóng, Tuệ Tuệ, cháu thực sự không muốn bà nội đi cùng cháu đến trung tâm y tế sao?"

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ lắc đầu, nói: "Không cần đâu bà nội, cháu sẽ ngủ một chút, đổ mồ hôi nhiều là sẽ ổn ngay thôi. Nếu đến lúc đó vẫn chưa tốt thì lại nói sau."

Chương 421: Chương 421

Lý do tại sao lúc trước Khương Tuệ Tuệ không đến phòng khám là vì cô đã vẫn còn buồn ngủ và muốn ngủ nướng thêm một chút nữa. Nhưng hiện tại Tống Thời Thanh đã mua thuốc cảm cho cô rồi, lại càng không cần phải đi. Sau khi uống thuốc và ngủ một giấc, có lẽ cơn sốt sẽ dịu đi ngay thôi.

Bà nội Tống gật gật đầu: "Vậy thì được, có việc gì cứ nói với bà nội một tiếng, lát nữa bà nội sẽ nấu mì cho cháu ăn."

"Cảm ơn bà nội, cháu không sao đâu, nếu bà nội không có việc gì thì cũng về phòng nghỉ ngơi đi." Khương Tuệ Tuệ mỉm cười rồi bước vào phòng.

Nếu bà ấy còn không chịu về phòng, e rằng cháu nội bà ấy còn phải ở trong phòng cô thêm một thời gian nữa mất...

.....

Đẩy cửa ra, Khương Tuệ Tuệ bước vào phòng.

Vốn dĩ cô cho rằng bản thân có thể nhìn thấy Tống Thời Thanh trong nháy mắt, nhưng nhìn khắp nơi cũng không thấy Tống Thời Thanh đâu. Không thể nào có người lại vô cớ biến mất được, Khương Tuệ Tuệ cau mày, vừa định đi tìm thì thấy một bóng người cao lớn đi ra từ sau cửa.

Tống Thời Thanh vừa nãy vẫn luôn đứng ở trước cửa, sau khi Khương Tuệ Tuệ đẩy cửa ra, anh thuận thế mắc kẹt sau cánh cửa, lúc này Khương Tuệ Tuệ đóng cửa lại thì mới nhìn thấy anh.

Sự xuất hiện đột ngột của Tống Thời Thanh khiến Khương Tuệ Tuệ hơi giật mình hoảng sợ.

Cô ngược mắt nhìn Tống Thời Thanh, bĩu môi nhỏ giọng lẩm bẩm: "Sao anh lại trốn sau cửa? Làm em sợ muốn chết..."

Vừa nói, cô vừa duỗi tay ra đ.ă.m một cái vào người Tống Thời Thanh. Sức lực của cô vốn không mạnh lắm, lúc này cô chỉ dùng một chút sức lực, giống y như là đang gãi ngứa vậy.

Vì sợ có người nhìn thấy Tống Thời Thanh trong phòng, cô thậm chí còn không dám mở cửa sổ, cho nên mặc dù trời xanh và có cả ánh sáng ban ngày nhưng căn phòng vẫn hơi tối, chỉ có một chút ánh sáng lọt ra từ khe hở chiếu vào trong phòng.

Tống Thời Thanh hơi cụp mắt xuống nhìn cô gái nhỏ kiêu diễm trước mặt, ánh đèn chiếu vào lông mày của anh, sáng tối đan xen, đẹp đến khó tin. Bề ngoài của Tống Thời Thanh cực kỳ ưa nhìn, ngay cả Khương Tuệ Tuệ cũng không thể rời mắt khỏi được.

Cố Diệp Phi

Trong lòng rung động nhộn nhạo, cô duỗi cánh tay mảnh khảnh ra, hơi kiểng mũi chân, hai tay đặt ở trên cổ Tống Thời Thanh, hơi nheo đôi mắt híp lại, đột nhiên nghĩ đến một bài thơ.

Cô khẽ hé đôi môi đỏ mọng, ghé vào tai Tống Thời mà thì thầm: "Hoa tươi trắng tối sương mù, đêm nay em có thể đến bên anh, đeo giày vàng đi gặp người đẹp, hai người dựa vào nhau, thân thể người đàn ông luôn run lên... Anh nói xem, hình như bây giờ chúng ta giống như đang trộm..." Lời yêu đương mật ngọt đó cô còn chưa kịp nói ra, Tống Thời Thanh đã đột nhiên tiến lên hai bước, đưa tay ôm lấy chiếc eo thon của cô.

Thân thể Tống Thời Thanh trở nên cứng ngắc và nóng rực như lửa đốt, anh cảm thấy trong người mình như thể đang có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, cả người như sắp bị hòa tan vào trong không

khí. Anh nuốt nước miếng liên tục, nhìn cánh tay của Khương Tuệ Tuệ quần quanh cổ anh, nhìn đôi môi đầy đặn đỏ tươi mở ra rồi lại đóng lại, còn đang đọc một bài thơ đáng xấu hổ này nữa.

Anh cảm thấy một sự thúc đẩy trong cơ thể như đang muốn phá vỡ sự giam cầm bấy lâu nay.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ đã vấp ngã vì Tống Thời Thanh đột ngột tiến lên hai bước, cả người cô đột nhiên ngã ngửa ra sau. Tống Thời Thanh cũng ngã theo cô, trong tích tắc, Tống Thời Thanh phản ứng lại và ôm lấy Khương Tuệ Tuệ, hai người đổi vị trí cho nhau, anh ở dưới còn Khương Tuệ Tuệ ở trên.

Hai người đồng thời ngã xuống giường, mặc dù Tống Thời Thanh đã ở bên cạnh, nhưng anh vẫn gắt gao bảo vệ cô. Khương Tuệ Tuệ vẫn không thể kiểm soát được nhịp tim của mình, tim cô đập nhanh và đột ngột, không nhận được mà kêu lên một tiếng: "A...."

Cô càng ôm chặt cổ của Tống Thời Thanh hơn, cơ thể của bọn họ áp chặt vào nhau.

Chương 422: Chương 422

Tay chân Khương Tuệ Tuệ cuống cuống hết cả lên, cô cố gắng đứng dậy, nhưng lại ngã vào người Tống Thời Thanh. Lúc này ánh mắt của Tống Thời Thanh dần dần trở nên âm trầm, thân thể cũng bắt đầu phản ứng kịch liệt hơn, cảnh tượng lúc này lại làm cho anh một lần nữa nhớ đến giấc mơ mấy tháng trước.

Trong giấc mơ đó, tình huống này và cảnh tượng này như đang bổ sung cho nhau. Chẳng qua là anh và Khương Tuệ Tuệ đổi chỗ cho nhau, trong giấc mơ anh đè ở trên người Khương Tuệ Tuệ, hiện tại lại là Khương Tuệ Tuệ đè ở trên người anh. Mái tóc của cô được xõa rối tung ở hai bên, có chút lộn xộn vì hành động vừa rồi, có lẽ là do mái tóc đã cản tầm nhìn, Khương Tuệ Tuệ đưa tay vén mái tóc dài trên trán ra sau tai.

Những động tác tưởng chừng như vô tình của cô, ấy vậy mà lại để lộ ra hành động quyến rũ vô cùng.

Tống Thời Thanh tự nhận bản thân là một người có ý chí rất kiên định, nhưng vào lúc này anh mới phát hiện ra, ý chí của bản thân không đủ kiên định một chút nào. Đôi mắt anh nheo lại, mặt hồ tĩnh lặng trong mắt anh gợn sóng lăn tăn, anh vươn tay khuấy động, phá vỡ sự yên tĩnh.

Gió đang nổi lên, giống như trái tim của Tống Thời Thanh vậy. Giống như cơ thể anh mất kiểm soát và không chịu nghe theo sự sai khiến, anh vòng tay ôm lấy Khương Tuệ Tuệ, ghé vào sát mặt cô, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Nụ hôn của anh rất nóng bỏng và cũng rất ôn nhu dịu dàng, sức mạnh của anh luôn rất lớn, nhưng anh sẽ rất luyến tiếc nếu như bản thân làm tổn thương Khương Tuệ Tuệ. Khi anh đối xử với Khương Tuệ Tuệ, anh đã hành động một cách cẩn thận.

Ngay khi đôi môi lạnh lẽo bao phủ đôi môi mềm mại như sáp của cô, Khương Tuệ Tuệ nhin không được mà rên rỉ ưm ư ra tiếng. Nụ hôn đến từ người mình thích thì không thể nào có thể diễn đạt bằng lời, chỉ có thể nói rằng là nó rất đẹp và ngọt ngào, cơ thể hai người cũng đang hấp dẫn lẫn nhau, chút tính dã thú trong người đang gầm rú.

Khương Tuệ Tuệ ban đầu hơi bị động, cô lùi về phía sau để thoát khỏi vòng tay của Tống Thời Thanh, khi môi cô hé mở, có một tiếng tách vang lên, giữa môi và răng của cô vẫn còn đọng lại nước bọt của hai người.

Ngực cô phập phồng liên tục, cô thở hổn hển, giọng nói dịu dàng đến mức có thể vắt ra nước: "Không, không được... Em bị sốt... Sẽ lây bệnh cho anh..."

Cố Diệp Phi

Nhưng mà Tống Thời Thanh căn bản là không để tâm chút nào, đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt như sứ của cô, anh nói với một giọng trầm và gợi cảm: "Không có sao cả."

Anh lại hôn cô một cách say đắm.

Khương Tuệ Tuệ không chạy trốn nữa, giống như từ một con thỏ trắng nhỏ biến thành một con rắn nước, cô vịn người để đến gần Tống Thời Thanh từng chút một, cơ thể của hai người bọn họ gần sát vào nhau.

Nhưng mà vào lúc này, đôi tay nhỏ bé của cô lại không thành thật, khi Tống Thời Thanh hôn cô, hai tay cô ôm lấy n.g.ực anh, vuốt ve cơ bắp cường tráng của anh...

Đúng lúc này, cô nghe thấy một giọng nói từ bên ngoài truyền đến, giọng nói của bà nội Tống: "Tuệ Tuệ, cháu có sao không?"

Hóa ra là lúc Khương Tuệ Tuệ ngã xuống giường, cô đã hét lên một tiếng nên bị bà nội Tống nghe thấy được. Bà ấy sợ Khương Tuệ Tuệ sẽ xảy ra chuyện nên đứng ở cửa hỏi một tiếng.

Giọng nói của bà nội Tống đã đánh thức Tống Thời Thanh tỉnh táo lại, anh nhanh chóng buông lỏng sự áp chế này giờ của mình với Khương Tuệ Tuệ.

Anh cảm thấy bản thân làm như vậy là không được, tuy rằng đời này anh nhất định sẽ phải cưới Tuệ Tuệ, nhưng bây giờ là đang ở nhà họ Khương, trong phòng của Tuệ Tuệ, bà nội anh vẫn ở bên ngoài, anh 'bắt nạt' Tuệ Tuệ như vậy, trong lòng anh không hiểu sao có một cảm giác tội lỗi dâng trào.

Nội tâm của anh nói với anh rằng điều này là không đúng.

Tống Thời Thanh dừng động tác của mình lại, Khương Tuệ Tuệ cũng bị giọng nói của bà nội làm cho giật mình, trong cái khó ló cái khôn, cô vội trả lời: "Không sao đâu bà nội, cháu vừa nhìn thấy một con nhện, nhưng hiện tại nó đã bị cháu giẫm c.h.ết rồi..."

Chương 423: Chương 423

"Ồ, không sao là được." Bà nội Tổng trả lời xong rồi bỏ đi.

Khương Tuệ Tuệ nhìn về phía Tổng Thời Thanh, lại ghé sát vào anh, hôn lên môi anh, thì thầm: "Bà nội đã đi rồi."

Tổng Thời Thanh nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang mò mắt của cô, đứng dậy, ôm cô vào lòng và để cô ngồi xuống đùi của mình, anh nói: "Anh cũng nên đi rồi."

Lúa mì đã được thu hoạch gần hết, nghĩ đến việc anh đã cứu các em học sinh ngày hôm qua, nên hôm nay đại đội trưởng đã giao cho anh một công việc tương đối dễ dàng, đó là sắp xếp lại lúa mì ướn. Lúc này là do anh lo lắng cho bệnh tình của Khương Tuệ Tuệ nên đã đến trung tâm y tế để mua thuốc cho cô, bây giờ cũng sắp phải về rồi.

Quan trọng nhất là bây giờ anh nên bình tĩnh lại một chút.

Khương Tuệ Tuệ nhắm mắt lại, cô không còn cách nào khác ngoài việc đứng dậy khỏi người anh, đi đến cửa, hé mở ra một chút, thấy trong sân không còn ai nữa thì mới quay sang nói với anh: "Được rồi, bà nội đã vào nhà rồi, không có ai ngoài đó cả, anh nên đi ngay bây giờ đi."

Nhân lúc Khương Tuệ Tuệ đang nói, Tổng Thời Thanh đã đi đến bên cạnh cô, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, nói: "Em nhớ uống thuốc đúng giờ."

"Vâng." Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu.

Nhìn theo Tống Thời Thanh mở cửa đi ra ngoài, anh đi đến cổng sân, quay người vẫy tay với cô rồi bước ra khỏi sân.

Đứng ở cửa, Khương Tuệ Tuệ vươn tay vuốt ve đôi môi nóng bỏng của cô, cảm nhận mùi hương của Tống Thời Thanh vẫn còn vương vấn.

Cô mím môi cười cười, sau đó đóng cửa phòng lại.

.....

Sau khi Tống Thời Thanh rời đi không lâu, Khương Đắc Thắng đã quay trở lại.

Lúc này Khương Tuệ Tuệ, Khương Vệ Bình, bà nội Tống và ông nội Tống đang ăn trưa, nhà họ Tống mới chuyển đến nhà họ Khương nên tạm thời sẽ cùng nhau ăn cơm, nhưng bà nội Tống chưa từng nghĩ đến việc lợi dụng nhà họ Khương, khi nấu ăn bà ấy đều dùng đồ ăn của mình, mì sợi lúc này cũng là được làm từ bột mì của chính gia đình bà ấy làm.

Cố Diệp Phi

Nhìn thấy Khương Đắc Thắng, bà nội Tống vội vàng rủ ông ấy cùng ăn một chút.

Nhìn thấy Khương Đắc Thắng, Khương Tuệ Tuệ hỏi: "Cha, cha có thấy Khương Đắc Lợi không?"

Cô không gọi Khương Đắc Lợi là chú hai của mình, dù sao thì theo suy nghĩ của cô, Khương Đắc Lợi cũng không phải là chú hai của cô.

Điều mà Khương Đắc Thắng muốn nói lại chính là vấn đề này, ông ấy từ chối lời đề nghị giúp ông ta, lấy cho mình một bát mì của bà nội Tống làm, tự mình bưng chén đặt lên bàn, ngồi xuống bàn nói: "Thấy rồi, chính bản thân nó làm ra loại chuyện thiếu đạo đức như

vậy, bây giờ xảy ra chuyện, vậy mà dám mở miệng hỏi cha cho vay tiền."

Khương Tuệ Tuệ nhướn mày, cô đã đoán trước được chuyện sẽ thành ra như vậy. Khương Đắc Lợi không có lý do gì để mà tự nhiên đến nhà bọn họ cả, ông ta đến nhà họ đơn giản là vì chuyện trường học bị sập, muốn hỏi nhà bọn họ để vay tiền.

Tuy nhiên, sở dĩ cô vẫn nói với Khương Đắc Lợi rằng cha cô đang ở bên ngoài và có ý định để Khương Đắc Lợi đi tìm cha cô, là vì cô cũng muốn xem cha mình sẽ làm gì, nói cách khác, cô thực sự có lòng tin với cha mình, cô tin rằng ông ấy không phải là loại người từ bi đến mức như vậy.

Quả nhiên, ngay sau đó liền nghe thấy Khương Đắc Thắng nói: "Cha từ chối rồi, vả lại nhà chúng ta không có nhiều tiền như vậy, cho dù có thì một xu cha cũng sẽ không cho nó."

Khương Tuệ Tuệ nghe thấy vậy thì mím môi nở một nụ cười. Sau đó cô húp một gắp mì đầy ắp miệng, ôi ôi ôi, mì do bà nội Tống nấu cũng rất ngon. Tại sao Tống Thời Thanh lại may mắn có lộc ăn như vậy, có thể được ăn cơm do bà nội làm, còn có thể ăn cơm do vợ tương lai làm.

Chắc chắn, thật là có phúc quá đi mất!

Chương 424: Chương 424

May mắn thay, sau cơn bão ngày hôm đó, mặt trời tiếp tục chiếu rọi ánh nắng trong nhiều ngày, tiến độ thu hoạch lúa mì được đẩy nhanh và kết thúc vào ngày hôm sau.

Sau khi thu hoạch lúa mì xong, một cuộc họp khen thưởng đã được tổ chức trong đại đội.

Đại đội trưởng đứng trên đài, nói với các thành viên phía dưới: "Đầu tiên, người chúng ta muốn khen ngợi chính là Tổng Thời Thanh! Nếu không có Tổng Thời Thanh, có lẽ đã xảy ra chuyện với những đứa trẻ như nụ hoa của đại đội chúng ta rồi! Lần này xảy ra chuyện như vậy, tôi với tư cách là đại đội trưởng cũng có một phần lỗi trong đó, lẽ ra tôi không nên nghe lời Khương Đắc Lợi mà thuê một đội xây dựng vô trách nhiệm đến đây để xây dựng trường tiểu học một cách tồi tàn và chắp vá như vậy cho thôn của chúng ta!"

"Trường học là bến đỗ cho trẻ em học tập, phải thật vững chắc và kiên cố mới đúng! Chứ không phải vì một trận mưa to, gió lớn là có thể thổi bay tất cả! Tại đây, tôi sẽ tự kiểm điểm bản thân, sau này sẽ không bao giờ mắc sai lầm như vậy nữa, mọi người hãy cùng nhau giám sát thật kỹ nhé!"

Đại đội trưởng nói một cách say sưa, sau khi tự kiểm điểm lại, ông ấy nói: "Tuy nhiên, người đáng giận nhất trong chuyện này là Khương Đắc Lợi! Là một thành viên của đại đội thứ nhất của xã Nguyệt Phượng Loan, ông ấy thực sự đã làm một việc như vậy chỉ vì một chút lợi nhuận nhỏ. Hôm nay ông ấy không đến cuộc họp khen thưởng của chúng ta, rõ ràng là cảm thấy rằng bản thân không có

mặt mũi nào để đến đây và gặp các thành viên trong đại đội của chúng ta. Nhưng tôi đã bảo kế toán Lưu đi gặp ông ấy. Sau khi ông ấy đến đây, chúng ta phải tổ chức một cuộc họp phê bình và giáo dục tư tưởng cho ông ấy thật tốt để ông ấy có cơ hội ăn năn sám hối và cải thiện lại bản thân mình hơn!"

"Chúng ta phải để ông ấy học tập đồng chí Tổng Thời Thanh, đồng thời, hành động anh dũng của đồng chí Tổng Thời Thanh cũng sẽ được báo cáo lên huyện, hy vọng rằng Tổng Thời Thanh có thể nằm trong số những đứa trẻ thanh niên trí thức xuất sắc trong năm nay!"

"Về phần Đàm Thiên Vĩ làm ra hành vi vì lợi ích của bản thân mà hãm hại người khác, mọi người phải phê phán chứ không được noi theo, chúng ta phải học tập Tổng Thời Thanh, lấy hành động của Tổng Thời Thanh làm vinh dự, hành động của Đàm Thiên Vĩ và Khương Đắc Lợi là vô cùng hổ thẹn!"

Để tạo sự tương phản mạnh mẽ, đại đội trưởng đã gọi Đàm Thiên Vĩ lên sân khấu, giữa anh ta và Tổng Thời Thanh, một người được khen ngợi và người kia bị chỉ trích phê bình giáo dục.

Đàm Thiên Vĩ cúi đầu khom lưng, kể từ khi Khương Tuệ Tuệ vạch trần công việc của anh ta trước mặt cả đại đội, anh ta đi đến đâu cũng sẽ bị mọi người chỉ trích. Không ai trong đội thanh niên trí thức sẵn sàng nói chuyện với một người như anh ta.

Anh ta đã từng ngủ chung với các nam thanh niên trí thức, nhưng kể từ sau chuyện đó, anh ta đã bị đuổi ra khỏi phòng, vì mọi người đều không muốn ngủ với kẻ xấu, vì vậy anh ta đã bị đuổi đến ngủ trong căn phòng thường để đồ lặt vặt.

Cố Diệp Phi

Anh ta bị coi thường và chỉ trích mỗi ngày, đồng thời anh ta căm ghét Khương Tuệ Tuệ. Thay vì tự kiểm điểm bản thân, anh ta lại cảm thấy tất cả những chuyện này đều là lỗi của Khương Tuệ Tuệ, nếu cô

không kể hết mọi chuyện ra, có lẽ lúc này anh ta đã được đến Đại học Công nông binh để đi học rồi.

Lúc này, Đàm Thiên Vĩ cảm thấy ngột ngạt khi một lần nữa bị lôi ra ngoài để nhận sự khinh miệt của rất nhiều người, anh ta hận nhưng không dám thể hiện ra ngoài, anh ta giấu sự hận thù của mình đi.

Tổng Thời Thanh được khen ngợi, được đại đội trưởng cài lên ngực một bông hoa lớn màu đỏ, trông vô cùng vinh dự.

Chương 425: Chương 425

Đại đội trưởng nói: “Người lao động tiêu biểu tháng này của chúng ta đã được chọn ra rồi, và người lao động tiêu biểu lần này là đồng chí Lưu Ái Đề!”

Khi đại đội trưởng nói ra cái tên “Lưu Ái Đề”, Lưu Ái Đề đã ngây người sửng sốt.

Lần này khác với lần trước, lần trước cô ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng, khoác lên mình bộ quần áo đẹp nhất, đứng ở hàng ghế khán giả, kích động chờ đợi đại đội trưởng gọi tên của bản thân. Không ngờ đến cuối cùng, cô ta lại không được chọn là người lao động tiêu biểu, sau khi về nhà còn bị chính người đàn ông của mình cười nhạo một phen.

Không còn cách nào khác, trước đó ai bảo cô ta đã thổi phồng bản thân lên nhiều như vậy làm gì, còn đánh thức Khương Vệ Quân đang ngủ say chỉ vì muốn nói chuyện này. Sau đó, danh hiệu người lao động tiêu biểu đã rơi vào nhà người khác, đương nhiên là không có phần của cô ta, Khương Vệ Quân khó tránh khỏi việc sẽ cười nhạo cô ta vài câu.

Lần này cô ta đơn giản là không nghĩ tới, dù sao thì ai đạt mà chẳng được. Hơn nữa sau khi biết bản thân mang thai, cô ta cũng không còn chăm chỉ làm việc như trước nữa. Lưu Ái Đề cảm thấy rằng lần này ai là người lao động tiêu biểu cũng được, nhưng nhất định sẽ không phải là cô ta đâu.

Nhưng cô ta không ngờ mọi chuyện lại xảy ra đột ngột như vậy, rõ ràng lần này cô ta không còn mang theo chút hy vọng gì nữa, ấy vậy mà danh hiệu người lao động tiêu biểu lần này lại chính là cô ta...

Sau khi Lưu Ái Đệ ngạc nhiên xong, cô ta không thể che giấu nỗi sự phần khích của bản thân, cô ta nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ đang đứng bên cạnh, kích động nói: "Em gái nhỏ, tôi không có nghe nhầm đúng không? Vừa rồi đại đội trưởng nói rằng người người lao động tiêu biểu tháng này là tôi đúng không? Thật sự là tôi hay sao?"

Khương Tuệ Tuệ bị dáng vẻ mở to hai mắt không thể tin của cô ta làm cho buồn cười, không nhịn được mà bật cười thành tiếng, che miệng cười nói: "Đúng vậy, chị không có nghe nhầm đâu, chính là chị đấy."

Sau khi nghe những lời của Khương Tuệ Tuệ, Lưu Ái Đệ đã tin vào điều đó và lần này cô ta thực sự trở thành một người lao động tiêu biểu rồi. Cô ta cúi đầu nhìn bộ quần áo bản thân đang mặc, tuy là đồ không mới hoàn toàn một trăm phần trăm, nhưng cũng không được đẹp mắt cho lắm, trong lòng có chút không hài lòng, thật là đáng tiếc, nếu biết lần này là bản thân mình, cô ta đã ăn mặc đẹp một chút rồi.

Cuối cùng thì vẫn là Khương Vệ Quân đi tới thúc giục: "Đã sắp là mẹ rồi, còn muốn đẹp mắt cái gì nữa, nhanh lên đi, nếu không đại đội trưởng thấy em không đi lên, liền nhường danh hiệu này cho người khác bây giờ."

"Ai da, từ từ từ từ, em lên ngay đây, thật vất vả cuối cùng cũng đến lượt em, không thể nhường cho người khác được." Lưu Ái Đệ lên tiếng, vui vẻ lên sân khấu nhận khen ngợi.

Cố Diệp Phi

Đại đội trưởng nói: "Lý do chúng tôi quyết định chọn Lưu Ái Đệ làm người lao động tiêu biểu tháng này không phải vì Lưu Ái Đệ đã làm

rất nhiều việc trong tháng này. Đó là vì cô ấy đang mang thai mà vẫn có thể tích cực tham gia vào trận chiến lần này, không bị cơn bão quật ngã tinh thần, tinh thần kiên trì này rất đáng được chúng ta khen ngợi! Tất cả chúng ta nên học hỏi tinh thần này của đồng chí Lưu Ái Đề!"

Lưu Ái Đề đứng trên sân khấu, đây là lần đầu tiên cô ta đứng trên sân khấu và được rất nhiều người chú ý đến như vậy.

Cô ta có chút ngượng ngùng xấu hổ mà gãi gãi đầu, sau khi đại đội trưởng nói xong thì mới ngượng ngùng nói một câu: "Thật ra cũng tôi không có ý gì, tôi chỉ nghĩ đơn giản là nếu bản thân mình cố gắng thêm một chút, chúng ta có thể kết thúc công việc sớm hơn mà thôi...."

"Mọi người đều nghe xem, đây rõ ràng là một ý kiến rất hay. Không giống như một số người chỉ có tư tưởng kéo dài công việc, điều này rất đáng lên án.

Chương 426: Chương 426

Cho nên tôi mới nói, chúng ta còn phải học hỏi đồng chí Lưu Ái Đề nhiều lắm." Đại đội trưởng nói.

Bên dưới lại vang lên một tràng vỗ tay nồng nhiệt.

Lưu Ái Đề và Tống Thời Thanh cùng nhau bước xuống sân khấu, Lưu Ái Đề hào hứng bước đến gần Khương Tuệ Tuệ, hỏi cô: "Em gái, khi tôi ở trên sân khấu vừa rồi trông như thế nào? Có ổn không?"

Khương Tuệ Tuệ mím môi cười cười: "Tất nhiên là ổn rồi, thật tuyệt vời, chị là người lao động tiêu biểu của đại đội chúng ta, thật là vinh dự quá đi."

Lưu Ái Đề cười ha hả không ngừng, nắm lấy b.í.m tóc hai bên của cô ta: "Tôi nghĩ cũng vậy, đây là lần đầu tiên tôi đứng trước rất nhiều người như thế đấy, cảm giác cũng khá tốt khi được đứng trên sân khấu."

Khi Khương Tuệ Tuệ đang trò chuyện với Lưu Ái Đề, nhân lúc mọi người không chú ý, cô đưa tay xoa lòng bàn tay của Tống Thời Thanh, nhỏ giọng nói: "Chúc mừng người đứng đầu của những thanh niên trí thức."

Tống Thời Thanh không có biểu hiện gì ra mặt, nhưng anh cũng đưa tay ra bí mật nhéo nhéo lấy đầu ngón tay của cô. Tay cô xảo quyệt như một con chạch, cô nhanh chóng thu nó lại, Tống Thời Thanh liền đi về phía bà nội và những người khác, khóe miệng nở một nụ cười.

Cố Diệp Phi

Bọn họ không ai chú ý đến, Đàm Thiên Vĩ ở góc xa nhất nhìn về phía Tổng Thời Thanh, ánh mắt anh ta trở nên u ám.

Cuối cùng, đại đội trưởng phải nói một chút về việc của Khương Đặc Lợi, nhưng kế toán Lưu, người đã đi gọi Khương Đặc Lợi đã quay lại, nói rằng đã tìm toàn bộ đại đội nhưng không có dấu vết của Khương Đặc Lợi. Không chỉ Khương Đặc Lợi mà ngay cả những người trong gia đình của Khương Đặc Lợi cũng không thấy đâu.

Lúc này có người nói hình như từ hôm qua đến giờ bọn họ đã không thấy một nhà họ Khương đâu rồi.

Xảy ra việc như này, đại đội trưởng đã thảo luận với mọi người và quyết định sẽ gọi cảnh sát để báo án. Vốn dĩ bọn họ không định gọi cảnh sát báo án, chỉ muốn đơn giản là yêu cầu Khương Đặc Lợi trả lại tiền, nhưng hiện tại toàn bộ người nhà họ Khương đều đã bỏ chạy, hiển nhiên là không muốn trả lại tiền, đành phải gọi cảnh sát báo án ngay thôi.

Nếu đã gọi cảnh sát báo án mà bị bắt thì nhất định sẽ phải ngồi tù.

Nhưng đây là do Khương Đặc Lợi đang tự làm tự chịu mà.

Dưới khán đài, nhiều người tỏ ra khá ủng hộ việc gọi cảnh sát báo án.

Lưu Ái Đề cũng cười khẩy một tiếng, nói: "Thật sự là không biết xấu hổ, xảy ra chuyện là lại bỏ của chạy lấy người, nếu bị bắt chắc chắn sẽ ở tù một gông!"

Khương Vệ Quân nhìn cha mình, rồi nhìn người vợ mồm miệng không biết lựa lời này, bỗng cảm thấy nhức nhức cái đầu. Thật ra người vợ này của hắn cái gì cũng giỏi, nhưng cái miệng này lại khiến cho người khác không mấy yêu thích, không ai nói gì mà một mình cô ta lại đi nói một tràng như thế.

Cũng không biết cha hẳn nghe xong thì trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào.

Khương Vệ Quân giật giật ống tay áo của Lưu Ái Đề, cau mày trầm giọng nói: "Được rồi, đừng nói nhiều lời nữa, em đừng có mà nhiều lời về chuyện này có hiểu không?"

Lưu Ái Đề quay đầu lại, liếc mắt nhìn chăm chăm vào Khương Vệ Quân một cái, nói một cách khó hiểu: "Tại sao em không thể nhúng tay vào chuyện này? Đây là chuyện của cả đại đội chúng ta, em cũng là người của đại đội chúng ta, tại sao em lại không thể mắng? Thật là."

"Em có thể bớt lời đi được không?" Khương Vệ Quân cảm thấy như bản thân sắp bị vợ chọc cho muốn tức chết. Chẳng lẽ hẳn nói chưa đủ rõ ràng hay sao?

Ai biết rằng Khương Đắc Thắng, người mà vốn dĩ hẳn cho rằng sẽ không vui khi nghe những lời của Lưu Ái Đề, ông ấy lại nói: "Vợ con nói đúng đó, chuyện này liên quan đến cả đại đội chúng ta, mọi người trong đại đội của chúng ta ai cũng có thể hắt hủi Khương Đắc Lợi, tại sao con bé lại không thể nói chứ? Cha nghĩ con mới là người nên nói ít đi vài câu đấy!"

Chương 427: Chương 427

“À, vâng, cha, con đã biết rồi ạ.” Lưu Ái Độ nhanh nhẹn lên tiếng, còn nâng nâng cằm lên với Khương Vệ Quân, vẻ mặt kiêu anh xem kìa, cha cũng đồng ý cho em chửi đấy nhé.

Chỉ còn lại Khương Vệ Quân đứng đó với vẻ mặt bất đắc dĩ, gãi gãi sau đầu, vươn tay khẽ nhếch khóe miệng.

Cố Diệp Phi

Được rồi, là do chính hắn đã nói nhiều, sau này anh ấy sẽ không nói nhiều nữa.

Về chuyện nhà họ Tống sống ở nhà họ Khương, trước đó đại đội trưởng cũng đã từng nói, nếu sau khi nhà họ Tống thu hoạch lúa mì xong mà có muốn xây lại nhà thì vẫn hoàn toàn có thể.

Nhưng đêm đó, Khương Đắc Thắng đã đến tìm ông nội Tống và nói với ông ấy rằng nhà bọn họ có rất nhiều phòng, dù sao cũng đang bỏ trống, nếu muốn thì có thể tiếp tục vào ở, tránh gây thêm phiền phức cho mình và những người xung quanh.

Bởi vì muốn xây nhà cũng không phải chuyện đơn giản, phải bỏ ra vài trăm nhân dân tệ. Nhưng trong tay bà nội Tống chỉ có hơn 200 tệ, cho dù toàn bộ số tiền trong tay đều dùng để xây nhà, bà ấy cũng chỉ có thể xây một căn nhà bình thường, không bằng phòng của nhà họ Khương được.

Ông nội Tống và bà nội Tống tính toán với nhau, hay bọn họ sẽ tiếp tục sống trong nhà họ Khương?

Nhưng bọn họ không phải là những người sống mà không biết điều, vì vậy bọn họ đã đi nói với Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi về điều đó, nhưng đưa ra điều kiện rằng bọn họ sẽ phải trả tiền thuê nhà hàng tháng, về việc trả bao nhiêu tiền thuê nhà thì tùy thuộc vào Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi.

Đúng vậy, dù sao thì ngôi nhà này cũng thuộc về gia đình bọn họ. Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi làm sao có thể sẵn sàng thu tiền thuê nhà đây? Nhưng ông nội Tổng và bà nội Tổng nhất quyết không chịu nên bọn họ chỉ có thể tùy tiện báo ra một con số tương đối thấp, thế là vấn đề này đã được quyết định như vậy đó.

.....

Sau khi lúa mì đã được thu hoạch xong, lúa mì ướt đầm nước mưa phải được phơi khô. Nếu lúa mì không được phơi khô kịp thời thì sẽ bị mốc, mùa màng năm nay của đại đội bọn họ sẽ giảm đi rất nhiều, sau khi nộp khẩu phần thuế lương thực, lúa mì được phân phát cho mỗi thành viên sẽ ít hơn nhiều so với những năm trước.

Vì vậy sấy khô lúa mì là một điều rất cần thiết.

Tất cả lúa mì đều đem đi phơi nắng, bây giờ thời tiết vô cùng tốt, mấy ngày nữa sẽ đem đi phơi khô. Sau khi phơi khô xong, lúa mì sẽ được nghiền thành bột, những loại bột mì này có thể làm ra nhiều món ăn ngon, có thể coi như là một loại ngũ cốc hảo hạng.

Khoảng thời gian sau khi lúa mì được phân phối hàng năm là thời điểm mà mọi nhà được ăn uống ngon nhất. Vì để tự thưởng cho mình sau mùa thu hoạch lúa mì mệt mỏi, bọn họ sẽ ăn mì ống mấy ngày liên tục, còn có cả bánh bao, mì sợi, cá, bánh nướng áp chảo...

Nhưng loại hưởng thụ thuần khiết này cũng không được kéo dài quá lâu, rốt cuộc thì sau đợt phân phối ngũ cốc này, muốn đến đợt phân phối ngũ cốc tiếp theo thì sẽ phải đợi đến mùa thu, mọi người vẫn phải để dành một số ngũ cốc để ăn.

Phơi lúa mì được chia thành ngày và đêm, cần có người canh giữ. Thứ nhất là ngăn cản một số gà, vịt và chim được nuôi trong đại đội đến ăn lúa mì, thứ hai là để ngăn cản một số người có tâm địa không lành mạnh đến trộm cắp lương thực.

Loại chuyện này trước đây rất thường xuyên xảy ra, cho dù là lương thực được để ở kho hàng của đại đội thì cũng sẽ có người mạo hiểm đi trộm, những năm trước, lần nào cũng bắt được một hai người trộm đồ. Vì vậy, theo thông lệ hàng năm, khi phơi lúa mì thì sẽ cần có người canh giữ.

Về cách sắp xếp như thế nào thì phải trải qua một cuộc rút thăm. Mỗi hộ cử một người ra bốc thăm, ai bốc trúng ban ngày thì canh giữ ban ngày, bốc trúng ban đêm thì canh giữ ban đêm.

Chương 428: Chương 428

Chỉ là lúa mì phơi khô không cần nhiều ngày như vậy, cho nên cũng có một số tờ phiếu bốc thăm trống không, nói cách khác là sẽ có người rút thăm trúng những tờ phiếu không cần canh giữ.

Tổng Thời Thanh không may mắn, anh bốc trúng phải đi canh và ngày đầu tiên anh đi canh là vào ban đêm.

Sau bữa tối ngày hôm đó, Tổng Thời Thanh phải đến sân phơi ngũ cốc để đổi ca với những người canh giữ lúa mì vào ban ngày. Bà nội Tổng đưa anh đến cổng sân, Khương Tuệ Tuệ chơi với Nữu Nữu trên con ngựa gỗ nhỏ trong sân, bên cạnh cô là chị hai Khương Vệ Bình đang ôm Tiểu Nguyệt.

Ánh mắt của cô đang nhìn chăm chăm vào Tổng Thời Thanh, cô nhìn thấy anh đứng ở cửa, anh đang nói chuyện với bà nội Tổng, bà nội Tổng dặn dò anh buổi tối nhớ phải cẩn thận hơn một chút.

Cố Diệp Phi

Tổng Thời Thanh khẽ mỉm cười, anh nói rằng chỉ cần giữ lúa mì ban đêm nên sẽ không có nhiều nguy hiểm, vì vậy đã bảo bà nội đi ngủ sớm hơn một chút.

Nói xong lời này, không biết có phải là thần giao cách cảm hay không, ánh mắt của anh chuyển hướng, vô tình đụng phải ánh mắt của Khương Tuệ Tuệ.

Ánh mắt của hai người họ giống như có tia lửa điện xẹt qua vậy, trong không trung phát ra những tia lửa tí tách, hai người cứ anh

nhìn em, em nhìn anh mãi như thế. Cuối cùng đã được kết thúc bằng câu nói của Nữu Nữu: "Cô nhỏ, cô nhỏ, cô cũng đến cưới ngựa gỗ với Nữu Nữu đi."

Khương Tuệ Tuệ quay lại, chạm vào cái đầu nhỏ của Nữu Nữu, kiên nhẫn nói: "Ngựa gỗ của Nữu Nữu quá nhỏ, cô nhỏ là người lớn, vì vậy cô không thể dùng đồ cho trẻ em, nếu không nó sẽ bị hỏng đấy."

Nữu Nữu gật gật đầu, chỉ vào cô em gái trong lòng cô lớn, nói với giọng trẻ con suy một ra ba: "Em gái còn nhỏ, vậy thì em gái có thể ngồi chung với Nữu Nữu rồi."

"Đúng vậy, em gái có thể ngồi chung, nhưng bây giờ em gái còn quá nhỏ nên vẫn không thể ngồi được. Phải đợi em gái lớn lên thì mới có thể ngồi chung với Nữu Nữu nhé." Khương Tuệ Tuệ lại giải thích lại một lần nữa.

Từ trước đến nay, cô luôn đối xử rất kiên nhẫn với trẻ con, cô là một người rất thích con nít.

Sau khi trả lời câu hỏi của Nữu Nữu xong, Khương Tuệ Tuệ quay lại nhìn một lần nữa, nhưng không có thấy bóng dáng của Tống Thời Thanh ở cổng sân nữa, chắc là anh đã đi rồi.

Lúc này, Lý Tú Cầm đi từ trong phòng ra, trên tay cầm một chiếc áo len đã bị sờn một nửa. Chiếc áo len có màu hồng, chính là chiếc áo len mà Khương Đắc Thắng đã mua cho Khương Tuệ Tuệ trước đây.

Khương Tuệ Tuệ không biết đan áo len, nhưng thấy chiếc áo len mà Lý Tú Cầm đan cho Nữu Nữu rất đẹp, cô cũng nhờ cô ấy đan một chiếc cho mình. Vì gieo mạ và thu hoạch lúa mì nên việc đan áo chỉ mới được một nửa, hiện tại mọi người được nghỉ mấy ngày, vừa kịp để tiếp tục đan áo cho Khương Tuệ Tuệ.

"Em gái, em lại đây thử xem dài ngắn ra sao, để xem như vậy có ưng ý hay không." Lý Tú Cầm vừa nói vừa đi ra ngoài.

Lý Tú Cầm đã đan kiểu áo len như Khương Tuệ Tuệ đã nói, một kiểu hiện đại nhưng tương đối đơn giản. Cầm chiếc áo len lên và ướm lên người Khương Tuệ Tuệ, Lý Tú Cầm ghi nhớ chiều dài rồi tiếp tục đan cho xong chiếc áo len.

"Kiểu dáng này rất mới lạ, đan xong mặc vào người sẽ rất đẹp. Nhưng bây giờ thời tiết càng ngày càng nóng, có lẽ phải đến mùa thu mới có thể mặc được." Lý Tú Cầm có chút tiếc nuối nói.

Khương Tuệ Tuệ mỉm cười: "Không sao, mùa hè đã đến rồi thì chẳng phải mùa thu sẽ nhanh đến ngay thôi sao?"

Tuy nhiên, hành vi đan áo len của Lý Tú Cầm đã nhắc nhở Khương Tuệ Tuệ rằng đã đến lúc cô nên đến thăm Tạ Phương Hoa.

Gần đây cô quá bận rộn, đã lâu không đến gặp Tạ Phương Hoa, nhưng chỗ của Tạ Phương Hoa chắc hẳn là khá bận rộn, bởi vì lần trước Lục Hân và Trần Trí Mẫn đến may, sau đó còn mặc quần áo do Tạ Phương Hoa may đi về nhà, cuối cùng đã thu hút một số lượng lớn khách hàng.

Quần áo do Khương Tuệ Tuệ thiết kế rất thời trang và kinh điển, kiểu dáng đơn giản, có thể tôn lên vẻ đẹp của người mặc và che đi những khuyết điểm nên rất được mọi người yêu thích.

Chương 429: Chương 429

Giá cả mà Tạ Phương Hoa đưa ra cũng không cao, tất nhiên là việc kinh doanh sẽ trở nên bùng nổ hết sức rồi.

Khương Tuệ Tuệ nói với Lý Tú Cầm rằng cô có việc phải làm với Tạ Phương Hoa, cô sẽ quay lại sớm sau khi đến nhà họ Tạ.

Gần đây Tạ Phương Hoa thực sự rất bận rộn, rất rất là bận rộn. Em gái của Lục Hân, Lục Vinh là học sinh cấp ba của trường trong huyện. Trường của bọn họ sẽ tổ chức một lễ kỷ niệm vào tháng tới. Các nữ sinh được chọn của bọn họ sẽ biểu diễn trên sân khấu. Đương nhiên, bọn họ phải chọn trang phục để biểu diễn. Lục Vinh đã biết về Tạ Phương Hoa từ Lục Hân là cô ấy làm quần áo rất đẹp, vì vậy đã đặt hàng chục bộ quần áo biểu diễn ở đây.

Đây chính là một cơ hội kiếm tiền rất lớn.

Vì vậy khi Khương Tuệ Tuệ bận rộn thu hoạch lúa mì trên cánh đồng, Tạ Phương Hoa cũng không nhàn rỗi, cô ấy bận kiếm tiền về cho hai người bọn họ. Các bản vẽ đã được Khương Tuệ Tuệ vẽ cách đây một thời gian, Tạ Phương Hoa chỉ cần may quần áo theo như mẫu mã của chúng là được.

Tuy nhiên, khi Khương Tuệ Tuệ vừa bước đến cửa nhà họ Tạ, cô đã nghe thấy tiếng cãi vã ồn ào từ bên trong.

"Tạ Phương Hoa, tiểu tiện nhân này, cô thật sự là không biết xấu hổ đúng không? Là một đứa con của kẻ phản loạn, tại sao cô còn muốn cướp công việc làm ăn của tôi?" Một thanh âm chói tai truyền đến.

Người vừa nói là một thợ may khác trong đại đội - bà Tử. Vài năm trước, khi chính sách được thi hành nghiêm ngặt, không ai dám tìm Tạ Phương Hoa để may quần áo vì thân phận của cô ấy là một đứa con của kẻ phản loạn, mặc dù bọn họ biết rằng kỹ năng may quần áo của bà Tử không tốt bằng của Tạ Phương Hoa.

Nhưng bà Tử lại không biết đâu là thiếu sót, thay vì nghĩ đến việc cải thiện tay nghề của bản thân, bà ta lại tăng giá, giá làm quần áo cao hơn của Tạ Phương Hoa, tay nghề của bà ta cũng không bằng, quần áo bà ta làm ra không tốt bằng của cô ấy.

Đôi khi bà ta thường ăn cắp một số vải để làm một số đồ dùng cho bản thân.

Trong lòng mọi người ai cũng biết, nhưng khó mà nói trước được điều gì. Nhưng hiện tại chính sách đã dần dần nới lỏng, không còn chặt chẽ như trước nữa, dần dần có người đến nhờ Tạ Phương Hoa may quần áo, hơn nữa gần đây Tạ Phương Hoa làm ăn càng ngày càng khấm khá, quần áo do cô ấy may đặc biệt đẹp mắt, ai có nhu cầu may quần áo thì đều chọn đến tìm Tạ Phương Hoa.

Chỉ có một số ít người là tiếp tục đến tìm bà Tử.

Cố Diệp Phi

Công việc kinh doanh của bà Tử sa sút và xuống dốc không phanh, cuộc sống của bà ta gần như không thể chống cự nổi nữa, cách đây một thời gian, bà ta thấy có người từ thành phố xuống tìm Tạ Phương Hoa để may quần áo. Bà ta tức giận đến mức đã đi đến trước cửa nhà Tạ Phương Hoa để 'tính sổ' cô ấy.

Nếu là Tạ Phương Hoa trước đây, cô ấy có thể sẽ để bà Tử mắng mọ vì cô ấy không dám phản kháng. Nhưng sau khi chơi với Khương Tuệ Tuệ được một thời gian dài, cô ấy đã bị ảnh hưởng bởi tính cách của cô, cô ấy nhớ đến những gì Khương Tuệ Tuệ đã dạy cho cô ấy.

Đừng gây rắc rối và cũng không có việc gì phải sợ hãi. Nếu chỉ dựa vào lòng bao dung, kiên nhẫn khi gặp chuyện, người khác sẽ chỉ biết lên mặt, bọn họ thậm chí sẽ càng ngày càng hành động quá quắt hơn.

Vì vậy, mặc dù Tạ Phương Hoa rất sợ hãi, nhưng cô ấy đã nắm lấy bộ quần áo còn dang dở trong tay, đứng lên khỏi ghế đầu, nhìn bà Tử đang đọc đoán trước mặt, gằn từng câu từng chữ nói: "Thím Tử, thím nói chuyện thì cũng phải biết tôn trọng người khác một chút, tôi tôn trọng vì thím lớn tuổi hơn tôi nên tôi mới gọi một tiếng thím. Chúng ta đều là thợ may, mọi người cảm thấy ai làm tốt hơn thì bọn họ tìm đến người đó, đây là quyết định của riêng mọi người. Mọi người nghĩ rằng quần áo của tôi làm đẹp nên mọi người mới tìm đến tôi, tại sao lại nói tôi cướp công việc kinh doanh của thím?"

Chương 430: Chương 430

“Thật đúng là đồ tiểu tiện nhân, cô còn dám cãi tôi ư? Để xem hôm nay tôi tính sổ với cô như thế nào!” Bà Tử không nghĩ đến một người bị đánh ba gậy cũng không dám hé răng nửa lời như Tạ Phương Hoa, bây giờ lại dám cãi bà ta, thật là đã ăn gan hùm mật gấu rồi đây, vậy mà còn dám nói với bà ta mấy lời như vậy.

Bà ta cắn chặt răng, đôi mắt xếch lên nhìn chăm chăm cô ấy, giơ hai tay lên muốn xông tới đánh nhau với Tạ Phương Hoa.

Nhưng mà ngay khi cái tát của bà ta sắp chạm vào mặt Tạ Phương Hoa, chân bà ta đột nhiên bị treo, bà ta bị đổi hướng và ngã về phía chiếc máy may.

Bà Tử cố gắng hết sức để đứng yên, nhưng bà ta vẫn ngã nhào vào chiếc máy may, sau đó là một tiếng hét lên đau thấu tim. Hóa ra khi bà Tử bị ngã thì đã đập nhằm vào bàn đạp của máy khâu, còn thò tay vào dưới kim máy....

Bà ta đã không thể kiểm soát được cơ thể của mình nên đã đập mạnh vào máy may, đôi tay của bà ta trở thành bộ quần áo đang chờ được may, từng chiếc kim giáng xuống tay bà ta, khi bà Tử dừng lại, trên mu bàn tay bà ta đã có cả chục lỗ đang chảy máu.

Mười ngón tay có đường mạch máu nối liền với trái tim, vết thương nhìn qua không đặc biệt nghiêm trọng, nhưng rất là đau!

Bên cạnh đó, bà Tử là một thợ may và kiếm tiền bằng cách may quần áo. Bây giờ tay bà ta bị thương, cũng không thể may quần áo

để kiếm tiền được nữa, chỉ sợ sau này toàn bộ xã Nguyệt Phượng Loan đều sẽ đến tìm Tạ Phương Hoa để may quần áo mất.

Bà Tử đây là đang tự mang phiền muộn và nỗi đau đớn vào mình.

Khương Tuệ Tuệ nhìn vào 300 điểm vừa được khen thưởng trong giao diện trao đổi của cô thì bản thân rất hài lòng với nó. Với tốc độ này, sẽ không bao lâu nữa là cô có thể đổi lấy một không gian rồi.

Sau khi có không gian, tất cả phần thưởng của cô có thể được đặt trong không gian, giúp tiết kiệm được rất nhiều công sức.

Tạ Phương Hoa không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, bà ta bị thương tại chỗ của cô ấy, bất luận như thế nào thì cô ấy cũng phải giúp đỡ một tay. Tuy nhiên, khi vừa đến gần bà Tử, bà Tử đã nhìn cô ấy chăm chăm bằng ánh mắt muốn ăn thịt người.

"Cút đi, cô không cần phải giả nhân giả nghĩa ở đây làm gì! Tạ Phương Hoa, cô dám đẩy tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô yên!" Bà Tử chịu đựng đau đớn mà chửi bậy.

Tạ Phương Hoa lúng túng, cô ấy chưa từng chạm vào bà Tử, là bà ấy tự mình vô tình ngã xuống.

Đúng lúc này, Khương Tuệ Tuệ tiến vào từ ngoài cửa, vừa lắc lắc đầu, vừa phát ra âm thanh 'chắc chắc' để bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với da mặt dày của bà Tử: "Thím Tử, thím bị kim đ.â.m vào tay hay là kim đ.â.m vào não mất rồi? Nghe những gì mà thím nói này, tại sao lại nói là chị Tạ Phương Hoa đẩy thím? Vừa rồi tôi đã thấy rõ ràng là thím tự ngã xuống, đúng không? Nói như thế nào thì dù sao thím cũng là người có tuổi rồi, cũng cần phải có chút mặt mũi mà sống chứ đúng không?"

Cố Diệp Phi

Bà Tử không ngờ rằng sẽ có người khác chứng kiến, vốn dĩ bà ta muốn nhân cơ hội này để tổng tiền Tạ Phương Hoa, nhưng có vẻ

như bà ta đã không đạt được ý nguyện rồi.

Mồm mép của Khương Tuệ Tuệ rất lợi hại, bà Tử không thể nói lại được cô, tay bà ta bị thương nặng nên đang rất đau đớn, đến nỗi bà ta chỉ có thể bỏ đi trong tuyệt vọng. Nhưng trước khi rời đi, bà ta đã đe dọa Tạ Phương Hoa, bảo cô ấy hãy cứ chờ đấy.

Khương Tuệ Tuệ khẽ hừ nhẹ một tiếng, khóe môi cong lên nhìn bà Tử đang khập khiễng rời đi, chỉ biết chờ đợi, chẳng lẽ chờ bà ta thất bại hay sao?

Sau khi bà Tử rời đi, Tạ Phương Hoa vuốt ngực, lẩm bẩm rằng thật tốt khi Khương Tuệ Tuệ đến rất đúng lúc.

Nếu không thì cô ấy thực sự không biết phải làm thế nào để đối phó với những người như bà Tử.

Chương 431: Chương 431

Từ nhỏ đến lớn, cô ấy đã không nhận được một sự hỗ trợ nào từ những người xung quanh, vì địa vị của cô ấy nên bị bắt nạt là chuyện bình thường, bất cứ ai trong đại đội đều có thể giẫm đạp lên cô ấy, cô ấy đã quen với việc yếu đuối, ngay cả khi cô ấy muốn học cách để trở nên cứng rắn, nhưng tính cách của cô ấy khi sinh ra đã là như vậy rồi.

Nếu Khương Tuệ Tuệ không xuất hiện ngay lúc này, cô ấy đã bị bà Tử tổng tiền ngay. Chỉ là cô ấy sẽ không cho nhiều, cùng lắm là sẽ cho một ít tiền thuốc men và chi phí chữa bệnh.

Tạ Phương Hoa rót nước vì Khương Tuệ Tuệ đã làm cô ấy cảm động.

Sau đó hai người đã nói về đơn đặt hàng mới nhất.

Khương Tuệ Tuệ lắng nghe trong khi suy nghĩ về sự phát triển trong tương lai. Nếu muốn kiếm thật nhiều tiền, chắc chắn là nếu chỉ mở một tiệm may thì sẽ không đủ, cô đã nghĩ ra rồi, khi chính sách cho phép, bọn họ có thể chung tay mở xưởng may quần áo, cô có thể thiết kế quần áo, mặc dù cô không phải là nhà thiết kế chuyên nghiệp, nhưng sau khi kỳ thi tuyển sinh đại học bắt đầu vào năm tới, cô có thể tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học, sau đó học chuyên ngành thiết kế thời trang.

Tạ Phương Hoa có tay nghề, bọn họ cùng nhau bắt kịp làn sóng khởi nghiệp của thập niên những năm 80, nhất định là có thể thành công.

Nhưng mà, Khương Tuệ Tuệ đã không nói với Tạ Phương Hoa về những suy nghĩ này vào lúc này. Rốt cuộc thì chính sách hiện tại vẫn không cho phép làm như vậy, đợi thêm hai năm nữa rồi nói sau.

Khương Tuệ Tuệ đưa cho Tạ Phương Hoa một túi bánh mì kẹp mà cô đã đổi từ hệ thống trước đó, có khoảng mười cái trong một túi.

Tạ Phương Hoa nghe Khương Tuệ Tuệ nói xong thì mở túi lấy một chiếc bánh mì kẹp từ bên trong ra, cô ấy chỉ cắn một miếng mà đã cảm nhận được hương vị mềm mại, dẻo và ngọt hết sức choáng ngợp, chiếc bánh mì kẹp được nhét trở lại vào n.g.ự.c Khương Tuệ Tuệ, cô ấy nói: "Tuệ Tuệ, bánh mì này quá ngon, nhất định là rất đắt tiền đúng không? Nhà cô cũng có nhiều người như vậy, tốt hơn là cô nên mang về nhà đi, tôi chỉ ăn một cái là được rồi."

Cô ấy có mối quan hệ tốt với Khương Tuệ Tuệ, còn biết rằng Tuệ Tuệ đối xử rất tốt với cô ấy, cô đã đặc biệt tặng nó cho cô ấy, nhưng cô ấy thực sự rất ngượng ngùng xấu hổ khi nhận nó.

Ai ngờ, Khương Tuệ Tuệ lại nhét bánh mì trở lại, nói: "Không phải học trò của cha tôi đã đến thăm ông ấy hay sao? Anh ấy đã mang bánh mì này đến đây. Chúng tôi vẫn còn rất nhiều ở nhà, chị có thể yên tâm ăn nó."

Nghe Khương Tuệ Tuệ đã nói như vậy, Tạ Phương Hoa không còn cách nào khác ngoài việc nhận lấy nó.

Ăn xong chiếc bánh mì kẹp trên tay, cô ấy đi lấy một mảnh vải màu đỏ thẫm ra, sờ vào rất mịn và thoáng khí. Cô ấy nói: "Gần đây không phải mọi người thường đến chỗ tôi để may quần áo sao, vì vậy tôi đã nhờ người chọn một ít nguyên liệu tốt cho cô, cô có thấy màu sắc của nó rất đẹp hay không?" Nói xong, Tạ Phương Hoa đặt nguyên liệu lên người Khương Tuệ Tuệ rồi khua tay múa chân.

Làn da của Khương Tuệ Tuệ trắng như sứ, nếu cô mặc quần áo làm từ chất liệu có màu đỏ thẫm này sẽ trông giống như một viên ngọc bích chói lóa vậy.

Tạ Phương Hoa rất hài lòng, nói: "Nhìn đi, tôi biết cô mặc màu này rất đẹp. Tôi đã mua nguyên liệu này ở thành phố phía nam. Tôi nghe nói rằng một số thành phố ở đó, rất nhiều người mặc quần áo làm từ vải màu sáng này."

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ mím môi rồi nắm lấy tay Tạ Phương Hoa.

Đây đúng là người chị em tốt, dù có bận rộn đến đâu thì trong lòng bọn họ vẫn luôn nhớ về nhau, cô như vậy và Tạ Phương Hoa cũng như vậy.

Sau khi ra khỏi nhà họ Tạ, Khương Tuệ Tuệ đi đường vòng đặc biệt trên đường về nhà để đi đến cánh đồng phơi ngũ cốc.

Chương 432: Chương 432

Lúc này đã hơn tám giờ tối, trời đã tối, đường quê những năm 70 không có đèn đường. Người ở đây khi đi ra ngoài vào buổi tối đều mang theo đèn pin, trong tay Khương Tuệ Tuệ cũng cầm theo đèn pin, tia sáng chiếu rọi con đường tối tăm, cô chuẩn bị đi tới bên cạnh Tống Thời Thanh.

Cánh đồng phơi lúa khá rộng, phủ đầy lúa mì ẩm ướt.

Tống Thời Thanh đang ngồi trên một khoảng trống, Khương Tuệ Tuệ đã nhìn thấy anh từ xa.

Chỉ là cô đến đây không đúng lúc, bên cạnh Tống Thời Thanh còn có một người khác, và người đó là đại đội trưởng, người đang nói chuyện với anh về điều gì đó.

Khương Tuệ Tuệ không thể đi tiếp vào lúc này, vì vậy cô chỉ có thể nhìn Tống Thời Thanh từ xa, dự định quay về trước đã rồi tính.

Cố Diệp Phi

Mà Tống Thời Thanh đã cảm nhận được sự xuất hiện của Khương Tuệ Tuệ, ánh mắt của anh rơi vào một nơi sáng sủa cách đó không xa. Nhìn Khương Tuệ Tuệ quay lại đi về phía nhà.

"Tiểu Tống? Tiểu Tống?" Đại đội trưởng gọi tên anh.

Tống Thời Thanh không rời mắt cho đến khi nhìn bóng dáng Khương Tuệ Tuệ đi xa, anh mới hoàn hồn lại: "Đại đội trưởng, chú nói đi."

--

"Ồ, tôi vừa nói với cháu về việc của ông nội cháu, lần này tôi..."

Khương Tuệ Tuệ quay về nhà, sau khi mọi người chìm vào giấc ngủ, cô lại đi ra ngoài.

Lần này cô đến sân phơi lúa mì, nhưng giờ này cũng không có ai ra ngoài đi dạo để tiêu hóa thức ăn sau khi ăn no nữa, vì đã hơn mười giờ tối rồi, thời này cũng không có hoạt động vui chơi giải trí gì nên mọi người đi ngủ sớm để sáng mai dậy sớm cho khỏe.

Đèn nhà nào cũng tắt, cả xã Nguyệt Phượng Loan chìm trong tĩnh lặng.

Khương Tuệ Tuệ nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa, cô đi bộ đến sân phơi ngủ cốc với chiếc đèn pin.

Trên sân phơi lúa mì, Tống Thời Thanh một tay cầm đèn pin, tay kia xem tập thơ. Muốn canh giữ lúa mì thì phải thức cả đêm, ngồi không thì không được mà phải coi cái gì đó cho đỡ buồn ngủ và nhàm chán.

Ngày nay có rất nhiều tiểu thuyết nước ngoài được coi là những thứ độc hại, Tống Thời Thanh chỉ có thể đọc các tuyển tập thơ.

Dù đang đọc sách nhưng anh vẫn luôn cảnh giác với tình hình xung quanh. Rốt cuộc thì Khương Tuệ Tuệ mới chỉ cầm đèn pin đi tới mà đã bị anh phát hiện ra.

Tống Thời Thanh đóng sách lại, trầm giọng quát: "Ai đó?"

Ban đêm tối tăm như vậy mà dám lén lút tới đây, có lẽ là một tên trộm muốn trộm lúa mì. Nếu để Tống Thời Thanh bắt được, anh sẽ không dễ dàng buông tha.

Chỉ là đèn pin của Tống Thời Thanh đang chiếu vào người đang đi đến gần, cô mặc một chiếc váy dài màu xanh đậm, xõa tóc hai bên

vai. Bởi vì ánh sáng quá chói mắt, cô đưa tay che mắt, hơi nghiêng đầu sang một bên, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt.

Nhưng dù chỉ lộ nửa khuôn mặt, Tống Thời Thanh liếc mắt một cái đã nhận ra Khương Tuệ Tuệ ngay lập tức.

“Tuệ Tuệ?” Lúc này Tống Thời Thanh nhìn thấy cô thì rất là kinh ngạc, giọng điệu có hơi không xác định được rõ vì sao.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy vô cùng ủy khuất, cô vẫn chưa chớp mắt cho đến tận bây giờ, chẳng phải là sợ Tống Thời Thanh một mình canh giữ ban đêm sẽ buồn chán, cho nên đợi đến khi mọi người ngủ say mới lén ra ngoài canh đêm cùng với anh hay sao?

Anh thì hay rồi, lại còn hung dữ với cô, còn cầm đèn pin chiếu vào người cô, nhất định là coi cô như kẻ trộm.

Đôi môi đỏ tươi của cô mấp máy, thanh âm cực kỳ tinh tế: “Anh làm gì vậy, mau tắt đèn pin đi, mắt em suýt nữa bị anh chiếu mù rồi, thật đúng là chán ghét mà.”

Lúc cô nói chán ghét, giọng điệu có hơi cao vút lên, bộ dạng hết sức ngây thơ, trông cô rất xinh đẹp và đáng yêu.

Trái tim của Tống Thời Thanh mềm nhũn đi khi nghe thấy như vậy.

Chỉ sau khi Khương Tuệ Tuệ nhắc nhở, anh mới nhận ra rằng bản thân vẫn đang chiếu đèn pin vào cô, vì vậy nên anh bức bối tắt đèn pin đi. Bình thường anh phản ứng rất nhanh, nhưng lần này anh thực sự không ngờ rằng Khương Tuệ Tuệ sẽ xuất hiện ở đây vào lúc này, không phải rõ ràng là anh đã thấy cô đi về nhà trước đó rồi hay sao?

Chương 433: Chương 433

Tại sao cô lại đến đây một lần nữa?

"Tại sao em lại đến đây?" Tống Thời Thanh tùy ý đút đèn pin vào túi quần, đi đến bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, đưa tay về phía cô.

Khương Tuệ Tuệ nhăn cái mũi lại, đưa tay vào lòng bàn tay của Tống Thời Thanh một cách rất tự nhiên, lại nhét chiếc túi nhỏ mà cô đang mang vào cái tay bên kia của anh.

Giọng điệu tinh tế ngây thơ: "Em nhớ anh, sợ anh canh giữ một mình vào ban đêm sẽ nhàm chán, lại sợ anh sẽ đặc biệt nhớ em, cho nên không cần anh nói, em liền tự mình đi đến đây rồi này."

Cố Diệp Phi

Giống như một đứa trẻ đang đợi người lớn khen ngợi vậy.

Hừm, Tống Thời Thanh luôn nói rằng cô không ngoan, nhưng cô rõ ràng cảm thấy rằng bản thân cô là người ngoan nhất.

Tống Thời Thanh nhìn không chớp mắt cô gái nhỏ thân yêu trước mặt, không vội vàng đáp lại lời cô nói. Thay vào đó, anh đưa tay ra và nhéo nhéo lòng bàn tay cô, như vậy thì mới nhanh chóng sưởi ấm cho bàn tay hơi lạnh của cô được.

Giọng nói của anh khàn khàn, anh bày tỏ ý cười trong ánh mắt: "Tuệ Tuệ của anh là ngoan nhất."

Khương Tuệ Tuệ hếch cằm lên, ý muốn nói với anh rằng đó là lẽ đương nhiên rồi.

Nhưng có lẽ là cô đã vui mừng quá sớm rồi, bởi vì Tống Thời Thanh đã nói: "Nhưng mà tấm lòng của em như vậy là được rồi, trời bên ngoài lạnh lắm, em vừa mới bị cảm lạnh nên không thể bị lại một lần nữa được, như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe, nghe lời anh mà mau về nhà đi, anh chỉ ở lại một đêm thôi, đợi em tỉnh ngủ là anh sẽ về nhà."

"Lần trước không phải là anh đã nói với em, chờ sau khi thu hoạch lúa mì xong anh sẽ dẫn em vào trong huyện thành chơi hay sao? Tối nay em ngủ một giấc thật ngon, ngày mai anh đưa em đến đó có được không?"

Tống Thời Thanh nhẹ giọng dỗ dành, Khương Tuệ Tuệ mặc ít quần áo nên tay cô rất lạnh.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ bắt đầu giở trò, bất kể Tống Thời Thanh nói gì, cô nhất quyết phải ở lại với Tống Thời Thanh. Tống Thời Thanh mà dỗ dành cô thì cô sẽ càng làm nũng với anh.

Cô lắc lắc ống tay áo của Tống Thời Thanh, nói: "Em đã rất khó khăn mới lén ra ngoài được. Khi em đến đây, anh không bảo em ngồi xuống mà lại đuổi em đi. Sao anh có thể như vậy? Hay là anh không hề nhớ em dù chỉ một chút có đúng không? Nói cho em biết đi, có phải là anh không nhớ em đúng không?"

Cô giở trò bắt anh phải trả lời.

Tống Thời Thanh bất đắc dĩ thở dài: "Anh nhớ em."

Cho dù bọn họ có thể gặp nhau mỗi ngày, nhưng anh vẫn nhớ cô. Anh không thể khống chế được mà luôn nghĩ đến cô, nghĩ đến việc cô cư xử như một đứa trẻ với anh, thậm chí còn nghĩ đến dáng vẻ chơi xấu của cô nữa.

“Chính là như vậy rồi.” Trên mặt Khương Tuệ Tuệ nở nụ cười, chỉ chỉ vào cái túi trong tay Tống Thời Thanh, nói: “Hơn nữa em còn mang theo một ít đồ tốt đến đây, chúng ta có thể nhóm lửa, đến lúc đó thì sẽ không lạnh nữa, nhân tiện có thể nướng chút gì đó để ăn, còn phải ở lại lâu như vậy thì phải tìm việc gì làm, nếu không thì sao mà có thể nhịn được đến sáng chứ.”

Thấy Khương Tuệ Tuệ kiên trì như vậy, Tống Thời Thanh cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người nắm tay nhau đi đến ghế đầu, Tống Thời Thanh nhắc đồ trong túi lên nhìn, mới phát hiện có một hộp diêm, thịt chân giò hun khói thái lát, những thứ anh bắt được trên núi rồi đưa cho nhà họ Khương là nửa con gà rừng.

Tất cả chúng đều do Khương Tuệ Tuệ xử lý, còn được xâu lại với nhau bằng những thanh tre.

Tống Thời Thanh đi tới khu xung quanh tìm một ít lá thông để đốt lửa, cùng với một ít củi khô, cô nhanh chóng nhóm lửa. Sau khi bắt đầu lên lửa rồi thì trời thực sự không còn lạnh như ban nãy nữa.

Ở đây chỉ có một chiếc ghế đầu, Tống Thời Thanh bảo Khương Tuệ Tuệ ngồi lên đó, nhưng Khương Tuệ Tuệ từ chối ngồi lên, cô đẩy Tống Thời Thanh ngồi xuống ghế, ghé vào tai anh nói: “Em có cách cho cả hai chúng ta cùng ngồi, anh có muốn thử không?”

Chương 434: Chương 434

Tống Thời Thanh gật gật đầu, chờ cô nói tiếp. Ai mà ngờ, ngay sau đó, Khương Tuệ Tuệ ngồi trên đùi anh, hai tay khoác lên vai anh, vẻ mặt đắc ý, cô nhướn mày nhìn anh nói: "Anh xem, không phải chúng ta đều có thể ngồi rồi hay sao?"

Như vậy cũng đúng, nhưng cô cũng quá lớn gan và chủ động rồi. Tống Thời Thanh đưa tay nhéo nhẹ má cô, muốn dạy dỗ cô sau này không được chủ động như vậy nữa, nếu là người khác... Nhưng vừa nghĩ đến từ 'người khác', một cảm giác khó tả trào dâng trong lòng khiến anh bồn chồn.

Từ nay về sau, Tuệ Tuệ chỉ có anh là người đàn ông của cô, làm sao mà có người đàn ông khác được?

Anh nuốt lời vừa tới bên miệng nhưng lại không nói ra, gật đầu nói: "Ừ."

Cố Diệp Phi

Tuy rằng hành động của Tuệ Tuệ đúng là có đôi lúc quá lộ liễu, nhìn cô trông có vẻ không phải là người quá chủ động như vậy. Nhưng điều mà Tống Thời Thanh không thể phủ nhận là anh rất thích sự trêu chọc của cô.

Vì bọn họ thích nhau và anh thích điều đó, vậy thì có làm sao đâu?

Lúc này vẫn còn sớm, bọn họ mới ăn tối cũng chưa lâu, định đợi lát nữa mới ăn thịt nướng.

Khương Tuệ Tuệ ngồi trên người của Tống Thời Thanh, tư thế của cô lúc đầu có chút không thoải mái, cô di chuyển cơ thể để tìm một tư thế thoải mái, sau đó ngồi im lặng ở trong vòng tay của Tống Thời Thanh, không di chuyển thêm xíu nào nữa. Tống Thời Thanh cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sự trêu chọc của Tuệ Tuệ vừa dễ chịu vừa tra tấn người ta, cơ thể anh đang trở nên cứng ngắc và khó chịu, may mà cuối cùng cô cũng chịu dừng lại.

Khương Tuệ Tuệ lấy tập thơ ban nãy anh đang đọc ra, lật đến trang mà Tống Thời Thanh đã xem trước đó. Tập thơ có tên là "Mãn Giang Hồng". Trong "Mãn Giang Hồng", có một câu mà Khương Tuệ Tuệ ấn tượng nhất - cô nhanh chóng tìm thấy nó trong sách, những ngón tay tròn trĩnh được cắt tỉa của cô chỉ vào câu đó, đọc với giọng ầm ập: "Bao nhiêu việc cũng đừng vội..."

Khi đang thì thầm, giọng của Tống Thời Thanh cũng tham gia vào chung với cô. Anh vòng cánh tay mảnh khảnh và mạnh mẽ của mình quanh cơ thể nhỏ nhắn của cô, ngâm cho cô nghe bài thơ lãng mạn nhất trên thế giới.

"Có bao nhiêu việc luôn vội vàng, trời đất xoay chuyển, thời gian gấp gáp, vạn năm quá dài, chỉ mong sớm chiều."

.....

Ánh trăng ôn hòa dịu dàng chiếu xuống, đắm chìm trên người bọn họ. Ánh lửa khẽ nháy múa, phản chiếu trong đôi mắt sáng ngời của bọn họ, giữa đất trời, hai người ở đây đang ôm lấy nhau, như thể lúc này thời gian đã ngừng lại.

Thứ duy nhất có thể tượng trưng cho vòng quay của thời gian là ngọn lửa tí tách trước mặt bọn họ và tiếng ếch nhái trên đồng lúa.

Thịt nướng phát ra tiếng 'xèo xèo', sau khi chuyển từ màu đỏ m.á.u sang màu vàng cháy là có thể ăn được. Tuy nhiên, Khương Tuệ Tuệ

không ăn nhiều lắm, cô không bao giờ có thói quen ăn khuya, thịt cô mang đến đây là đặc biệt cho Tống Thời Thanh ăn, lần trước khi thu hoạch lúa mì cô cảm thấy rằng Tống Thời Thanh dường như đã gầy đi.

Sau khi ăn thịt nướng xong, Tống Thời Thanh cuối cùng vẫn từ chối yêu cầu của Khương Tuệ Tuệ là đến để canh giữ ban đêm với anh.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ đến đây được hơn một giờ, anh xoa xoa đầu cô, nói: "Đi thôi, anh sẽ đưa em trở về."

Trên thực tế, Khương Tuệ Tuệ cũng đã nghĩ về vấn đề này, chắc chắn là cô không thể thực sự ở lại qua đêm với Tống Thời Thanh, đến lúc đó cô nhất định phải về sớm, nếu không sáng hôm sau người đối ca nhìn thấy cô thì không hay.

Nhưng điều mà cô nghĩ đến là cô có thể ở cùng với Tống Thời Thanh đến năm, sáu giờ sáng trước khi rời đi.

Nhưng bây giờ có vẻ như nó không khả thi lắm. Ở đây chỉ có một chiếc ghế đẩu, cô không thể ngồi mãi trên đùi Tống Thời Thanh qua một đêm đúng không?

Vì vậy, khi Tống Thời Thanh nói như thế, Khương Tuệ Tuệ đã không khẳng khái tiếp tục đòi ở lại cùng anh nữa.

Chương 435: Chương 435

Cô nhảy xuống khỏi vòng tay của Tống Thời Thanh, ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh.

Hai chân Tống Thời Thanh có phần tê tê lại, anh "A" lên một tiếng, sau đó đưa tay xoa xoa chân của mình. Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy như vậy, cô quỳ xuống rồi đưa tay ra xoa bóp chân cho anh.

"Không cần, anh tự làm được." Tống Thời Thanh nắm lấy tay cô.

Đã muộn như vậy rồi, Tống Thời Thanh không thể yên tâm để Khương Tuệ Tuệ quay về một mình, vì vậy anh đã tự mình đưa cô quay trở lại.

Hai người nắm tay nhau đi trên con đường yên tĩnh. Tống Thời Thanh cầm trong tay một chiếc đèn pin, tia sáng từ chiếc đèn pin phát ra chiếu sáng con đường phía trước.

Khương Tuệ Tuệ thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tống Thời Thanh một cái, khi ánh mắt của Tống Thời Thanh nhìn qua, cô sẽ quay đầu đi như thể đang bị tai trộm chuông, giả vờ như bản thân không hề nhìn anh.

Cố Diệp Phi

Nhưng cô vẫn bị Tống Thời Thanh phát hiện.

Tống Thời Thanh mỉm cười hỏi cô: "Em đang nhìn gì vậy?"

Khương Tuệ Tuệ mím môi nói: "Em đang nhìn anh."

Anh rất là đẹp trai, ngày nào cô cũng nhìn vậy mà vẫn không cảm thấy đủ.

“Vào đi thôi, ngủ sớm một chút đi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai anh dẫn em đi vào trong thành phố chơi.” Đến trước cửa nhà họ Khương, Tống Thời Thanh dừng lại, quay sang nói với Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, nhỏ giọng nói một câu: “Được ạ.”

Sau đó lại ngẩng mặt lên, liền thấy Tống Thời Thanh nhướng mày, giống như không hiểu ý của cô. Cô nhăn mũi, duỗi ngón tay như củ hành tây chọc chọc gò má của cô, nói: "Hôn em đi."

Hai người bọn họ đã yêu nhau hơn một tháng rồi, không phải là chưa từng hôn qua, nhưng mỗi khi bọn họ hôn nhau là khi cả hai không thể kiểm soát nó. Giống như bây giờ, đây là lần đầu tiên Khương Tuệ Tuệ nói 'hôn em đi' một cách rõ ràng như vậy.

Đồng tử của Tống Thời Thanh hơi co lại, anh nhìn xuống gò má trắng như sứ dưới ánh trăng của Khương Tuệ Tuệ. Anh hôn nhẹ lên má cô một cái. Như thể con chuồn chuồn khẽ chạm vào làn nước trong suốt, nhẹ nhàng nhưng vẫn rất nóng bỏng.

Khương Tuệ Tuệ mím môi, mỉm cười với Tống Thời Thanh, sau đấy còn vẫy vẫy tay nói: "Vậy em vào nhà đây..."

Nói xong lời này, thực sự không chần chừ gì nữa, cô xoay người lặng lẽ mở cửa sân để đi vào nhà. Sau khi đóng cửa sân, chỉ để lại một khe hở nho nhỏ, cô lộ ra nửa khuôn mặt, nói với Tống Thời Thanh: "Anh nhanh quay về đi."

Tống Thời Thanh gật gật đầu, chờ đến khi Khương Tuệ Tuệ đóng cửa lại hoàn toàn, anh nghe thấy tiếng cô lùi ra xa, cho đến khi không còn tiếng động nào nữa thì anh mới xoay người rời đi.

Không giống như khi anh đưa Khương Tuệ Tuệ trở lại, lần này anh đi bộ rất nhanh, đến sân phơi ngũ cốc trong thời gian chưa đến một phút.

Chỉ là sau khi đến sân phơi lúa, anh phát hiện có gì đó không ổn. Nhìn thoáng qua, anh phát hiện ra lúa mì đã bị thiếu, mảnh còn thiếu trên mặt đất ước tính nặng khoảng hai mươi cân. Ai đó chắc chắn đã đánh cắp lúa mì khi anh đang đưa Khương Tuệ Tuệ trở lại.

Ai là người đã ăn trộm nó?

Tổng Thời Thanh cũng không vội vàng vì lúa mì bị trộm, bởi vì anh biết lúc này mà cứ sốt ruột thì sẽ không giải quyết được vấn đề, biện pháp là anh cần phải nhanh chóng bắt được kẻ trộm lúa mì.

Trên thực tế, có thể dễ dàng đoán được rằng người dân địa phương của xã Nguyệt Phượng Loan khó có thể làm những việc như ăn trộm lúa mì. Trước đây, lúa của đại đội bị trộm, nhưng người bị bắt sau đó không phải ở đại đội của bọn họ mà là người của một xã khác.

Anh nhớ cách Đàm Thiên Vĩ nhìn anh khi anh bước xuống sân khấu trong cuộc họp tuyên dương ngày hôm qua. Trong mắt Đàm Thiên Vĩ tràn đầy hận thù, đúng vậy, anh ta nhất định là rất hận cô, vốn tưởng rằng bản thân có thể vào Đại học Công nông binh, nhưng hóa ra, anh ta sẽ phải sống ở đây cả đời.

Vì thế Đàm Thiên Vĩ cũng nghĩ đến việc trả thù Khương Tuệ Tuệ.

Chương 436: Chương 436

Chẳng qua là Tống Thời Thanh đã bắt đầu đề phòng anh ta từ sớm, còn chưa kịp thực sự trả thù Tuệ Tuệ, Tống Thời Thanh đã đi tính sổ với anh ta rồi. Rốt cuộc thì anh đã cảnh cáo anh ta rằng nếu anh ta dám làm điều gì tồi tệ với Khương Tuệ Tuệ, thì anh ta sẽ không thể sống một cuộc sống bình yên ở xã Nguyệt Phượng Loan, anh sẽ tống anh ta vào phòng giam đến hết đời.

Đàm Thiên Vĩ rất sợ anh kể từ sau vụ đó, trong một thời gian dài, anh ta thực sự không dám đánh chủ ý lên Khương Tuệ Tuệ nữa.

Về phần tại sao hôm nay lại đến trộm lúa mì, anh đại khái cho rằng vì chuyện xảy ra lần đó, Tống Thời Thanh cũng không nghĩ tới anh ta sẽ dám làm gì nữa, dù sao thì anh ta cũng đã sống thành thật lâu như vậy rồi mà.

Khi những người bình thường gặp phải tình huống như vậy, có lẽ bọn họ sẽ thực sự làm theo những gì Đàm Thiên Vĩ nghĩ, bọn họ sẽ không nghi ngờ gì đến anh ta.

Nhưng Tống Thời Thanh không phải người bình thường, anh lập tức xác định người đó là Đàm Thiên Vĩ.

Anh không vội bắt người nên lại ngồi xuống ghế đầu, đợi đến sáng ngày hôm sau sẽ đích thân đến bắt Đàm Thiên Vĩ phải ra mặt.

Sáng sớm hôm sau, ngay khi đại đội trưởng vừa mới thức dậy, Tống Thời Thanh đã một tay nắm cổ áo Đàm Thiên Vĩ, còn tay kia cầm một bao lúa mì đến đứng trước cửa.

Đàm Thiên Vĩ vừa mới bị đánh, hai mắt thâm quầng và sưng tấy hết cả lên, khắp người đều có dấu chân của Tống Thời Thanh.

Trên thực tế, khi đại đội trưởng nhìn thấy như thế này, trong lòng ông ấy cũng đã đoán được là đã xảy ra chuyện gì, nhưng ông ấy vẫn hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Tống Thời Thanh không nói, nhưng Đàm Thiên Vĩ đã chủ động trước.

Cố Diệp Phi

Trước đây anh ta đã từng chịu khổ dưới tay Tống Thời Thanh, anh ta là một thanh niên trí thức đến từ phía nam, anh ta không cao lớn bằng Tống Thời Thanh ở phía bắc, và sức ăn của anh ta cũng chỉ ở mức trung bình, cho nên hoàn toàn không phải là đối thủ của Tống Thời Thanh. Lần trước anh ta đã bị đánh nên anh ta thực sự không dám khiêu khích Tống Thời Thanh nữa.

Nhưng tại cuộc họp khen thưởng của Tống Thời Thanh ngày hôm qua, đại đội trưởng đã gọi anh ta đến cuộc họp để giáo dục anh ta như một hình mẫu giảng dạy tiêu cực.

Trong lòng anh ta thấy rất khó chịu, nhưng anh ta chỉ có thể tức giận mà thôi. Ai mà biết rằng trong bữa tối ngày hôm qua, Trương U, người vốn kiêu ngạo và không bao giờ nhìn thẳng mặt anh ta đã tìm đến anh ta để nói chuyện.

Bảo anh ta hoàn toàn có thể làm cho Tống Thời Thanh tức giận, nếu anh ta lấy trộm một ít lúa mì trong khi Tống Thời Thanh đang canh giữ lúa mì, sau đó giấu lúa mì trong nhà họ Khương, nói rằng Tống Thời Thanh đã lấy trộm, chẳng phải Tống Thời Thanh sẽ trở thành một người canh giữ rồi tự lấy cắp hay sao?

Trương U đã hứa sẽ đưa cho Đàm Thiên Vĩ mười nhân dân tệ sau khi mọi việc được hoàn thành.

Mười nhân dân tệ lận đó!

Mặc dù Đàm Thiên Vĩ sợ Tống Thời Thanh nhưng anh ta đã nghiêng
răng đồng ý vì tiền. Tối hôm qua, anh ta sợ không có cơ hội ra tay,
ai biết lúc anh ta đi ra sân phơi lúa, Tống Thời Thanh cũng không có
ở đó, cũng không biết là đi vệ sinh hay lười biếng trốn việc.

Nhưng cũng vừa hay, anh ta đã trộm lúa mì một cách rất suôn sẻ.

Nhưng sau khi cầm được lúa mì trong tay, anh ta có chút hối hận,
không nỡ ném nhiều lúa mì như vậy vào cửa nhà họ Khương. Vì vậy,
anh ta đã mang lúa mì trở lại, để không bị phát hiện, anh ta đã đặc
biệt gói tất cả lúa mì vào trong bao gối của bản thân.

Vốn tưởng rằng như vậy sẽ tránh cho người ta phát hiện ra, ai ngờ
sáng nay còn chưa tỉnh lại, Tống Thời Thanh đã dùng một chân đạp
gãy cửa, kéo anh ta lên đánh cho một trận, anh cũng không cần
phải tốn thời gian đi tìm, anh đã biết ngay trong cái vỏ gối đó là có
lúa mì ở trong.

Chương 437: Chương 437

Vì vậy mọi việc đã trở thành như thế này.

Đàm Thiên Vĩ nói với đại đội trưởng những gì đã xảy ra, còn khai ra Trương U: "Đại đội trưởng, Trương U thực sự đã xúi giục tôi làm việc này, cô ấy đã bảo tôi làm như vậy..."

Mặc dù anh ta là một người đàn ông, nhưng bây giờ khi anh ta nói chuyện, anh ta đang khóc nức nở, anh ta thực sự sợ hãi trước trận đòn của Tổng Thời Thanh.

Tổng Thời Thanh có sức lực quá lớn, một đ.ã.m giáng xuống người anh ta, khiến anh ta cảm giác bản thân sắp lên trời tới nơi, cùng diêm vương kể vai sát cánh.

Do đó, cả Đàm Thiên Vĩ và Trương U đều phải nhận hình phạt xứng đáng.

Cố Diệp Phi

Về phần Tổng Thời Thanh, đại đội trưởng nói: "Tiểu Tổng, gần đây cháu có biểu hiện rất tốt, ngày hôm qua binh đoàn tới tìm tôi nói hôm nay muốn để thanh niên trí thức ở đại đội chúng ta đi trợ giúp quân đoàn, cháu cũng đi theo đi."

Tổng Thời Thanh ngẩn người sửng sốt.

Lực lượng thanh niên trí thức trong binh đoàn không đủ, nhiều khi phải đi hỏi các xã xung quanh mượn người để giúp. Chỉ là với địa vị

của Tống Thời Thanh, những chuyện tốt đẹp như vậy thì sẽ không đến lượt anh.

Nhưng bây giờ, đại đội trưởng thực sự đã chủ động đưa ra chuyện này.

Đây là chuyện không thể ngờ được, vì quả nhiên là một chuyện tốt, nếu như Tống Thời Thanh không chịu đồng ý, anh sẽ bị cho là người ngu ngốc. Nhưng Tống Thời Thanh nhớ rằng tối qua anh đã hứa với Khương Tuệ Tuệ rằng hôm nay anh sẽ đưa cô đến thành phố chơi, vì vậy anh đã không đồng ý ngay lập tức.

Đại đội trưởng chỉ cảm thấy rằng là do anh quá vui mừng nên mới vậy, liền nói: "Được rồi, cháu trở về thu dọn một chút đi, lát nữa quân đoàn sẽ cử người tới đón mọi người."

Về phần hai người Đàm Thiên Vĩ và Trương U, bọn họ nhất định là không thể đi, không những không đi được mà còn phải báo cáo chuyện này với cấp trên, nếu những thanh niên trí thức làm như vậy, sau này có chính sách gì thì chắc chắn sẽ không được hưởng.

Khi Tống Thời Thanh trở lại nhà họ Khương, Lưu Ái Đệ vừa mới quay trở lại sau khi nhổ hai củ cải trắng lớn ở ngoài ruộng, nhìn thấy Tống Thời Thanh, cô ta mở miệng nói: "Này, thanh niên trí thức Tống đã về rồi sao? Khi tôi đi nhổ củ cải trong ruộng rau, tôi nghe thấy thanh niên trí thức Lục nói binh đoàn lại đến đây để mượn người của xã chúng ta đúng không? Thanh niên trí thức Tống, cậu không muốn vào binh đoàn hay sao? Đi binh đoàn rất tốt, nghe nói lương hàng tháng của binh lính trong binh đoàn là mấy chục nhân dân tệ, quần áo cũng được phát miễn phí....."

Đang nói chuyện, Lưu Ái Đệ như nhớ ra điều gì, vỗ trán lẩm bẩm: "Ôi, nhìn tôi kìa, tôi quên mất có thể là cậu không đi được, thực sự xin lỗi, tôi không phải cố ý nói chuyện này với cậu..."

Lưu Ái Đệ sợ cô ta nói như vậy sẽ khiến Tống Thời Thanh cảm thấy khó chịu, nhưng cô ta càng nói thì lại càng sai.

Tống Thời Thanh lắc đầu, không thềm để ý mà chỉ thờ ơ nói:
"Không sao đâu chị dâu, chỉ là vừa rồi đại đội trưởng có nói với tôi, lần này tôi có thể đi binh đoàn."

Nhưng anh không biết nên mở miệng nói chuyện với Khương Tuệ Tuệ như thế nào, cho dù anh biết Tuệ Tuệ là một cô gái rất tốt, chỉ cần anh nói ra, cô nhất định sẽ hiểu cho anh.

"Thật vậy không? Đó là một mối quan hệ tốt, là chuyện rất tốt, vậy tại sao cậu vẫn tỏ ra không vui, sao không cười lên một chút đi?"
Lưu Ái Đế nghe thấy như vậy, ngay cả khi người có thể đi binh đoàn không phải là cô ta, cô ta cũng sẽ trở nên vui vẻ, nhưng chính bản thân Tống Thời Thanh, với vẻ mặt nghiêm nghị như vậy, như thế anh đang không được vui cho lắm.

Cô ta chợt nhớ ra Tống Thời Thanh không phải là người thích cười, cho nên nghĩ như vậy cũng có lý. Cô ta vui vẻ bước vào nhà với củ cải trong tay, bắt đầu hét lên ngay khi vừa bước vào cửa: "Bà nội Tống, bà nội Tống, gia đình bà đang có chuyện tốt!"

Chương 438: Chương 438

Giọng của Lưu Ái Đệ rất lớn, khi cô ta hét lên, tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy lời cô ta nói.

Bà nội Tống đi từ trong nhà ra, hỏi: "Có chuyện gì tốt sao?"

Lưu Ái Đệ vội vàng đáp: "Vừa rồi thanh niên trí thức Tống có nói lần này cậu ấy có thể đi binh đoàn để giúp đỡ, thanh niên trí thức ở xã chúng ta đi giúp đỡ binh đoàn ít nhất cũng phải ở lại hai tháng, cháu nghe nói có thể nhận lương mấy chục nhân dân tệ một tháng, đây không phải là chuyện tốt hay sao?"

Bà nội Tống nghe đến đây thì thực sự đã nở một nụ cười, nhìn về phía người đàn ông vừa bước vào phòng là Tống Thời Thanh, tỏ vẻ mong đợi hỏi: "Thời Thanh, đây có phải là sự thật không?"

Tống Thời Thanh gật gật đầu, nói: "Đó là sự thật, bà nội."

Nói xong lời này, ánh mắt anh dừng lại ở người đang đứng cách đó không xa, Khương Tuệ Tuệ đang đứng ở trước cửa, trong ánh mắt anh tràn ngập vẻ tội lỗi.

Khương Tuệ Tuệ cũng đang nhìn anh, nhưng ánh mắt cô lại tràn đầy niềm vui. Cô cũng không phải là người vô lý, mặc dù cô rất mong chờ được đi chơi với Tống Thời Thanh, nhưng anh có thể đến binh đoàn thì cô càng vui hơn.

Cố Diệp Phi

Đi binh đoàn không đơn giản là có thể tăng thêm một chút tiền lương, quan trọng hơn là trong nguyên tác, sau khi Tống Thời Thanh đi binh đoàn đã từ từ chứng minh bản thân, dẫn đến nhà họ Tống có thể sửa lại án sai sớm hơn một chút.

Đây quả thực là một chuyện tốt.

Sau khi bà nội Tống nhận được lời khẳng định, bà ấy vội vã vào nhà và thu dọn quần áo của Tống Thời Thanh. Về phần Lưu Ái Đề, cô ta cũng đi rửa củ cải. Thừa dịp mọi người không chú ý, Tống Thời Thanh đi theo Khương Tuệ Tuệ vào phòng, đóng cửa lại, ánh mắt hai người nhìn nhau.

Tống Thời Thanh còn chưa mở miệng, Khương Tuệ Tuệ đã nói trước: "Anh có thể đi binh đoàn là chuyện tốt, sao lại không vui thế?"

Mặc dù hỏi như vậy, nhưng trong lòng cô chắc chắn là đã hiểu tại sao Tống Thời Thanh lại có vẻ không vui rồi.

Tống Thời Thanh còn chưa kịp trả lời, cô đã tiếp tục nói: "Không phải là hôm qua anh hứa với em là hôm nay sẽ dẫn em đi thành phố chơi nhưng lại không thể đi đúng không? Chuyện này thì có gì mà quan trọng, đi binh đoàn quan trọng hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể đi vào thành phố chơi mà."

"Được rồi, vui vẻ lên một chút đi, khi anh quay lại, anh hãy đưa em đến đó, hơn nữa không phải là binh đoàn cũng có ngày nghỉ hay sao, vì vậy anh có thể đến đây và đưa em đến đó trong kỳ nghỉ."

Khương Tuệ Tuệ mím môi rồi lại mỉm cười, không có chút nào là không vui vì hôm nay sẽ không được anh dẫn vào thành phố để đi chơi.

Nghe được những lời này, trong lòng Tống Thời Thanh cảm thấy ấm áp.

Anh vòng tay ôm lấy Khương Tuệ Tuệ, tựa cằm lên vai cô, nói: "Anh sẽ quay lại gặp em khi anh được nghỉ."

Đi đến binh đoàn chắc chắn là một chuyện tốt, nhưng nó cũng có nghĩa là anh sẽ vắng mặt trong một thời gian dài, không thể gặp được Khương Tuệ Tuệ. Anh sẽ nhớ cô rất nhiều.

Khương Tuệ Tuệ nhăn mũi lại, lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn anh và nói với vẻ mặt rất nghiêm túc: "Điều đó là cần thiết. Hơn nữa, sau khi anh đến binh đoàn, anh phải nghĩ đến em mỗi ngày và nhớ đến em mỗi ngày. Một lần... Không, phải là ba lần một ngày, một lần vào buổi sáng, một lần vào buổi trưa, một lần vào buổi tối, nhớ thiếu một lần cũng không được, anh có nghe không?" Đôi tay cô chống hông, khuôn mặt cô thì vô cùng thanh tú và kiêu diễm.

Chính vì như vậy, trong lòng Tống Thời Thanh đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, bị dáng vẻ của cô trêu cho không nhịn được cười. Anh gật gật đầu, phối hợp với cô: "Ừm, anh đã nghe hết rồi."

Vừa dứt lời, Khương Tuệ Tuệ đã tiến lên một bước, đặt tay lên vai anh, kiễng chân đưa nửa khuôn mặt lại gần.

Cô nói: "Hôn em đi."

Tống Thời Thanh cúi người xuống hôn lên má cô.

Khuôn mặt cô nhăn nhui và mềm mại, có chút ửng hồng, bởi vì nụ hôn của anh mà trở nên nóng bỏng. Trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Chương 439: Chương 439

Yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập cùng hơi thở của hai người, đó là sự tương phản rõ ràng nhất với tiếng nói chuyện rộn rã của người nhà họ Khương, người nhà họ Tống ở bên ngoài.

Bên ngoài, Lưu Ái Độ đang nói chuyện với bà nội Tống: "Được rồi, được rồi, bà nội, cháu nghe nói binh đoàn có tất cả mọi thứ ở đó, vì vậy bà không cần mang những thứ này cho thanh niên trí thức Tống đâu, đến đó sẽ được phân phát hết mọi thứ."

.....

"Được rồi, bà nội chắc hẳn đã sớm thu dọn hành lý, mau đi ra ngoài đi. Đi ra ngoài cẩn thận một chút, đừng để người khác nhìn thấy." Khương Tuệ Tuệ cảm nhận được sự ấm áp ở trên mặt, đưa tay lên sờ sờ sau đó thúc giục anh.

Tống Thời Thanh không lập tức rời đi mà lại ôm Khương Tuệ Tuệ nói: "Tuệ Tuệ, sau khi gia đình anh được sửa lại án sai, chúng ta hãy lập tức đi lấy giấy đăng ký kết hôn. Trước đây khi không ngủ được, anh luôn nghĩ, sau khi gia đình anh được sửa lại án sai, điều đầu tiên anh sẽ làm là gì?"

"Sẽ đi tìm những người nhân cơ hội làm nhục nhã người khác để gây rắc rối? Hay đi tìm bác cả, để cho bác ấy biết bản thân đã sai lầm như thế nào? Nhưng bây giờ anh mới hiểu được, đó không phải là những điều mà anh muốn làm nhất. Điều đầu tiên anh muốn làm là cưới em sau khi gia đình anh được sửa lại án sai, để em trở thành người vợ hợp pháp của anh và để mọi người biết rằng, anh Tống

Thời Thanh đây thích Khương Tuệ Tuệ, chúng ta ở bên nhau đã lâu rồi."

Khương Tuệ Tuệ cứ như vậy mà để Tống Thời Thanh ôm eo cô từ phía sau, n.g.ự.c anh áp vào lưng cô, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ của anh trong lồng ngực.

Anh hiếm khi nói những lời này với cô, bây giờ những lời này lại từng chữ từng chữ lọt vào tai Khương Tuệ Tuệ.

Cô quay đầu lại, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mắt Tống Thời Thanh, nói từng câu từng chữ hết sức dịu dàng: "Em sẽ đợi anh trở về."

Trong khi mọi người trong sân đang bận rộn với công việc của mình, Tống Thời Thanh đã ra khỏi phòng của Khương Tuệ Tuệ.

Vừa đi ra không bao lâu, anh đã nhìn thấy bà nội Tống ôm một cái bọc đi ra, sau khi nhìn thấy anh, bà ấy tỏ vẻ kỳ quái mà hỏi anh: "Thời Thanh? Vừa rồi cháu đi đâu vậy? Sao bà không tìm được cháu?"

Ánh mắt Tống Thời Thanh liếc nhìn chỗ khác, cuối cùng đáp xuống trên người Khương Tuệ Tuệ, người đang đứng ở chỗ khe cửa và nhìn về phía này. Anh trợn mắt nói dối: "Cháu đi vệ sinh một chút, bà ơi, bà đã thu dọn đồ xong chưa?"

Bà nội Tống cũng không nghĩ nhiều, đưa gói đồ cho Tống Thời Thanh, nói: "Đóng gói hết rồi, có một số thứ thì Ái Đệ nói đến binh đoàn sẽ được phát, vì vậy bà đã không chuẩn bị cho cháu. Đúng rồi, bà đã nhét vào túi của cháu một ít đùi gà khô. Chẳng phải con trai của chú Thẩm, Thẩm Kiều Dương, cũng ở trong binh đoàn hay sao? Lần trước nó còn đến xem nhà chúng ta, lần này cháu đi đến đó, nhất định phải mang cho nó một ít đồ mới được."

"Đi đến bên kia, mọi việc đều phải nghe theo lãnh đạo, không được gây chuyện....." Cho dù sau này nhà của bọn họ bị lục soát phải

xuống nông thôn, từ nhỏ đến lớn anh cũng chưa bao giờ rời xa bà nội Tống, bây giờ Tống Thời Thanh sẽ phải đến binh đoàn, mặc dù nơi đó cách xã Nguyệt Phượng Loan không quá xa, nhưng anh cũng chỉ có thể quay về vào ngày nghỉ.

Cố Diệp Phi

Đây cũng là lần đầu tiên ba ông bà cháu bọn họ phải cách xa nhau, bà nội Tống cảm thấy có chút bất đắc dĩ cũng là chuyện đương nhiên.

Tống Thời Thanh gật gật đầu nói: "Bà nội, cháu không phải là đứa trẻ ba tuổi nữa, những gì bà nói cháu cũng tự biết rồi mà, bà cứ yên tâm đi."

Ông nội Tống cũng ở bên cạnh nói: "Đúng vậy, bà yên tâm đi, cũng đừng nói nhiều như vậy làm gì. Thời Thanh cũng đã trưởng thành rồi, trong lòng thẳng bé biết nên làm gì. Thời Thanh, ông nội rất yên tâm về cháu, cháu đến binh đoàn phải làm việc cho tốt đấy nhé."

Chương 440: Chương 440

"Vâng ạ, ông nội. Sau khi cháu đến binh đoàn, ông và bà nội ở nhà cũng phải nghỉ ngơi thật tốt nhé." Tống Thời Thanh nói.

"Cháu không cần lo lắng cho ông bà, ông bà ở đây sống rất tốt." Bà nội Tống vội vàng nói.

Phương Quế Chi cũng nói: "Đúng vậy, Tiểu Tống, đừng lo lắng, ông bà cháu ở nhà chúng tôi sẽ không có việc gì đâu, nếu có chuyện thì chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ."

Sống trong nhà họ Khương thực sự là một điều tốt. Ít nhất là khi Tống Thời Thanh đến binh đoàn, ông bà anh vẫn được người nhà họ Khương để ý hộ, Tống Thời Thanh cũng yên tâm.

Đã gần đến lúc Tống Thời Thanh phải đi rồi.

Anh nhìn thoáng qua căn phòng của Khương Tuệ Tuệ lần cuối, thấy nửa khuôn mặt xinh đẹp của Khương Tuệ Tuệ lộ ra qua khe cửa khi cánh cửa được đẩy ra, hai người nhìn nhau. Tống Thời Thanh thấy Khương Tuệ Tuệ vẫy vẫy tay với anh, nói bằng khẩu hình miệng: "Tạm biệt, phải nhớ đến em."

Anh gật gật đầu.

Anh sẽ nhớ cô, không chỉ ba lần một ngày, anh sẽ nghĩ về cô mười lần, một trăm lần.

Ngoại trừ Đàm Thiên Vĩ và Trương U, tất cả những thanh niên trí thức ở xã Nguyệt Phượng Loan đều cùng nhau đến binh đoàn, từ xã

Nguyệt Phượng Loan đến binh đoàn mất khoảng hai hoặc ba giờ.

Sau khi đến binh đoàn, mọi người lần lượt xếp hàng theo hiệu lệnh, người hướng dẫn đứng ở hàng đầu dặn dò một số điều cần chú ý khi vào binh đoàn.

Rất nhiều thanh niên trí thức ở đây đều đã từng đến binh đoàn trợ giúp nên cũng không có nhiều điều cần giải thích, chủ yếu là nói qua với những người lần đầu tiên đến binh đoàn giúp đỡ như Tống Thời Thanh.

Bọn họ cần phải cắt lúa mì trong binh đoàn, sau khi thu hoạch lúa mì, bọn họ phải trồng lúa nước, sau khi cấy lúa xong, bọn họ có thể trở về xã của mình.

Tuy là binh đoàn nhưng những thanh niên trí thức đến đây vẫn phải làm công việc đồng áng như bao người khác. Điều tốt là lương của bọn họ cao và chế độ đãi ngộ tốt, lương của những thanh niên trí thức được xếp vào nhóm có lương tốt, được nhận mười nhân dân tệ một tháng nếu làm tốt, thanh niên trí thức nào làm không tốt thì cũng được nhận tiền nhưng chỉ được nhận hai, ba nhân dân tệ thôi, nhưng binh lính của binh đoàn có thể được nhận bốn mươi, năm mươi nhân dân tệ là chuyện thường.

Quần áo, vật dụng nhu yếu phẩm hàng ngày,... đều do binh đoàn phát cho, thỉnh thoảng còn có thể ăn một bữa thịt.

Những thanh niên trí thức đến đây giúp đỡ đều nháy vào để xếp hàng, ước gì có thể giúp đỡ lâu một chút, tốt nhất là đừng quay lại xã nữa.

.....

Sau khi người hướng dẫn sắp xếp chỗ ở cho mọi người, bảo mọi người giải tán, hôm nay bọn họ có thể đi dạo xung quanh và tìm hiểu sơ qua về môi trường, bọn họ sẽ bắt đầu làm việc vào ngày mai.

Ngay khi đội ngũ bắt đầu giải tán, Tống Thời Thanh đã bị vồ vai từ người phía sau.

Tống Thời Thanh không cần quay lại cũng đoán được ai đang vồ vai mình. Ngoại trừ Thẩm Kiều Dương thì còn có thể là ai?

Cố Diệp Phi

Quả nhiên là Thẩm Kiều Dương mặc áo sơ mi trắng, tóc chải chia ngôi ba bảy, thậm chí còn dùng keo để định hình, ăn mặc rất bảnh bao. Thẩm Kiều Dương đã thích ăn diện từ nhỏ rồi, luôn chú ý đến ngoại hình của bản thân, đương nhiên cũng rất ưa nhìn, ít nhất là trước khi Tống Thời Thanh đến, Thẩm Kiều Dương đã là một thành viên nổi tiếng của binh đoàn rồi.

Nhưng sau khi Tống Thời Thanh đến thì cũng không thể nói như vậy nữa.

Nhìn thấy Tống Thời Thanh, trên mặt anh ấy tràn đầy vui mừng, vồ vai anh còn chưa đủ, thậm chí còn ôm Tống Thời Thanh một cái, nói: "Anh Thời Thanh, sao anh lại tới đây? Anh có thể tới đây thật sự là tốt quá!"

Dưới sự nhiệt tình của Thẩm Kiều Dương, Tống Thời Thanh khẽ cau mày, gần như vô hình lùi lại một bước, giãy giụa thoát khỏi vòng tay của Thẩm Kiều Dương.

Trước đây anh không nghĩ như vậy, nhưng bây giờ kể từ khi anh ôm Khương Tuệ Tuệ, anh không muốn ôm bất cứ ai khác ngoài Khương Tuệ Tuệ nữa.

Chương 441: Chương 441

Đàn ông cũng không được.

Tổng Thời Thanh nói: "Đại đội trưởng của tôi đã sắp xếp cho tôi đi theo. Đúng rồi, Kiều Dương, bà nội nhờ tôi mang cho cậu món đùi gà khô, để tôi đưa cho cậu."

"Bà nội đối xử với tôi tốt quá, vẫn luôn nhớ đến tôi." Thẩm Kiều Dương nói, sau đó đặt tay lên vai Tổng Thời Thanh một cách rất tự nhiên: "Đi nào, anh Tổng, chúng ta hãy về ký túc xá của anh trước, thu dọn đồ đạc xong xuôi, sau đó tôi sẽ đưa anh đi dạo, nếu hôm nay anh không đi dạo, ngày mai anh sẽ không thể đi phụ giúp được đâu, đừng nhìn điều kiện trong binh đoàn tốt, bình thường làm việc rất là mệt mỏi."

Thật ra Tổng Thời Thanh không sợ mệt. Khi anh ở xã Nguyệt Phượng Loan, anh phải làm việc đồng áng và săn bắn, anh không cảm thấy mệt mỏi.

Anh đẩy bàn tay đang đặt trên vai của Thẩm Kiều Dương xuống, nhưng Thẩm Kiều Dương lại cứ cố chấp lấy tay đặt lên vai anh một lần nữa, anh chỉ có thể để anh ấy tùy tiện để tay lên.

Thẩm Kiều Dương là con trai của chú Thẩm, hai người bọn họ lớn lên cùng nhau, cũng từng nhìn thấy m.ô.n.g trần của nhau rồi, ôm vai ôm lưng là việc bọn họ đã làm từ nhỏ nên cũng không có gì to tát.

Ký túc xá có một chiếc giường lớn dùng để nằm chung, Thẩm Kiều Dương chọn cho Tổng Thời Thanh một chiếc giường tốt nhất, đặt đồ

đặc của anh xuống, hai anh em liền rời đi.

Tổng Thời Thanh hỏi: "Cậu dẫn tôi đi đâu?"

Thẩm Kiều Dương nói: "Lát nữa đến đó anh sẽ biết."

Sau khi băng qua một cánh đồng cỏ xanh mướt, bọn họ đến một con sông nhỏ. Thẩm Kiều Dương vừa đến đây đã bắt đầu cởi quần áo, thấy Tổng Thời Thanh còn đang ngây người không ra tay, vội vàng nói: "Anh Thời Thanh, anh còn ngần ngại làm gì, mau cởi quần áo ra chúng ta cùng nhau tắm rửa, nhìn anh xem, đi đường lâu như vậy, quần áo trên người anh đã ướt đẫm mồ hôi rồi."

Đây là sự thật, nhóm thanh niên trí thức đã đi bộ lâu như vậy, hôm nay trời rất nóng, bọn họ đã đổ mồ hôi đầm đìa.

Nhưng thật ra Thẩm Kiều Dương gọi Tổng Thời Thanh tới đây tắm rửa là còn có một nguyên nhân khác.

Thấy Tổng Thời Thanh không lập tức cởi quần áo ra, vẫn đang đứng nhìn bốn phía nhìn chung quanh, Thẩm Kiều Dương vội vàng thúc giục: "Anh Thời Thanh, anh đừng lo lắng, nơi này bình thường có rất ít người lui tới, anh cởi quần áo đi tắm đi, không sao đâu."

Hơn nữa, đàn ông bọn họ khi tắm rửa cũng không phải là cởi hết quần áo, vẫn mặc trên người một chiếc quần đùi nên không có gì là to tát.

Sau khi nghe những lời của Thẩm Kiều Dương, Tổng Thời Thanh không ngượng ngùng nữa, dứt khoát cởi áo sơ mi ra, để lộ bộ n.g.ự.c cường tráng, anh trực tiếp đi xuống nước.

Mà Thẩm Kiều Dương đã chú ý đến Tổng Thời Thanh khi Tổng Thời Thanh đang cởi quần áo của anh, khi nhìn thấy cơ bắp cuồn cuộn trên n.g.ự.c anh, anh ấy không nhìn được mà nuốt nước miếng, sau đó nhìn xuống cơ n.g.ự.c của chính mình. Anh ấy cũng có cơ ngực, nhưng không thể so sánh với dáng người của Tổng Thời Thanh.

Trước mặt Tống Thời Thanh, thân hình mà anh ấy luôn tự hào đột nhiên khi so sánh lại không bằng một góc của anh, Thẩm Kiều Dương liền bấu môi.

Cố Diệp Phi

Sau khi Tống Thời Thanh xuống nước, nước sông làm ướt hoàn toàn cơ thể trần trụi của anh, Thẩm Kiều Dương lại đặt ánh mắt của mình vào giữa hai chân của Tống Thời Thanh. Mặc dù Tống Thời Thanh vẫn mặc chiếc quần dài bên ngoài, nhưng khi chiếc quần dài bị ướt bên bờ sông, Thẩm Kiều Dương vẫn nhìn thấy 'cục lớn' giữa hai chân của Tống Thời Thanh...

Khụ khụ.... Nó to quá.

Rồi anh ấy nhìn xuống em trai mình...

Mẹ kiếp!

Thẩm Kiều Dương tức giận quay đầu đi, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Tống Thời Thanh vẫn đang tắm rửa, nhưng lúc này anh chú ý đến khuôn mặt của Thẩm Kiều Dương và cách anh ấy nhìn giữa hai chân anh rồi lại nhìn em trai của anh ấy, sau đó thậm chí còn thở dài một tiếng.

Tống Thời Thanh hiểu ý của anh ấy, ho khan một tiếng, không nói nên lời: "Thẩm Kiều Dương, cậu đang suy nghĩ cái gì trong đầu thế?"

Chương 442: Chương 442

Thẩm Kiêu Dương cười cười, có chút ngượng ngùng xấu hổ mà gãi gãi sau đầu, nói: "Anh Thời Thanh, anh đã quên lúc nhỏ đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Khi chúng ta còn nhỏ, có thể là anh đã quên rồi, nhưng tôi vẫn nhớ. Khu nhà chúng ta từng có hơn chục đứa trẻ. Khi đó, mọi người làm âm ỉ muốn chọn ra một người đội trưởng mới được. Sau này, có người nói ai lớn hơn sẽ là đội trưởng. Và thế là hơn chục đứa trẻ chúng ta tìm một chỗ xếp thành vòng tròn và cời quần ra...."

"Lúc đó, ngoại trừ hai người nhà họ Chu, tất cả chúng ta đều trạc tuổi nhau nên cũng không khác nhau lắm, ngoại trừ anh... So với chúng tôi thì của anh còn lớn hơn một chút!"

Cố Diệp Phi

Khi nói về việc trong quá khứ, Thẩm Kiêu Dương trông rất phấn khích.

Tống Thời Thanh thì giật giật khóe miệng, không nói nên lời: "..."

Thẩm Kiêu Dương còn tiếp tục nói: "Anh Thời Thanh, thật lòng mà nói, lúc đó tôi có chút không phục, bởi vì tôi rất muốn làm đội trưởng của nhóm người đó. Sau này tôi vẫn luôn nhớ đến chuyện này, trong lòng tự hỏi em trai của anh bây giờ lớn đến mức nào, liệu chúng ta có thể so sánh với nhau hay không."

"Ai da!" Anh ấy vỗ vỗ mặt nước, một mảng bọt nước nổi lên: "Bây giờ tôi thực sự phục anh rồi, anh Thời Thanh, anh thật là lợi hại, không biết chị dâu tương lai của tôi có chịu nổi anh hay không..."

Nói đến đây, Thẩm Kiều Dương giơ ngón tay cái lên với Tống Thời Thanh. Anh ấy thực sự bội phục Tống Thời Thanh từ tận đáy lòng, loại chuyện này là bẩm sinh, anh ấy thậm chí còn không thể không ghen tị được với anh.

Tống Thời Thanh: "..."

Biểu cảm của Tống Thời Thanh không chút thay đổi mà nhìn Thẩm Kiều Dương, nói thật, nếu không phải Thẩm Kiều Dương đã lớn lên cùng anh từ nhỏ lớn, hơn nữa tình cảm của hai người bọn họ còn như anh em ruột thịt, chỉ sợ bây giờ anh đã túm cổ Thẩm Kiều Dương, sau đó dìu đầu anh ấy xuống nước để anh ấy tỉnh táo lên rồi.

Thằng nhóc này càng lớn càng không đứng đắn, trong miệng nói nhảm cái gì vậy!?

Nhưng mà, anh đã suy nghĩ cẩn thận về câu cuối cùng của Thẩm Kiều Dương, 'Tôi không biết chị dâu tương lai của tôi có thể chịu nổi anh hay không'. Không hiểu sao, rõ ràng là anh không thích những gì Thẩm Kiều Dương nói, nhưng trong đầu anh lại nhịn không được mà nghĩ đến Khương Tuệ Tuệ.

Tuệ Tuệ cô ấy... Khụ... Khụ...

Tống Thời Thanh lắc lắc đầu, xua đi mọi suy nghĩ không lành mạnh trong đầu, anh thật sự sắp bị Thẩm Kiều Dương dạy hư rồi. Ngâm mình trong nước lạnh cảm giác thật tốt, nhưng hiện tại Tống Thời Thanh thật sự không muốn tiếp tục tắm rửa cùng với Thẩm Kiều Dương nữa, nếu không thì không biết sẽ còn bị Thẩm Kiều Dương nhìn trộm chỗ nào hay không.

Cảm giác rất là kì lạ.

Anh lên bờ rồi mặc quần áo vào. Anh vừa mặc xong quần áo, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hét của một cô gái: "A, Thẩm Kiều Dương, mấy người đang làm gì vậy?!"

Tống Thời Thanh giật mình ngẩn ra, còn tưởng rằng bản thân đã mặc quần áo rồi, mặc dù quần đã trở nên trong suốt sau khi bị nước làm ướt, nhưng lúc này anh lại mặc lộn quần của Thẩm Kiều Dương vào, hiện tại không bị lộ chỗ nào cả, điều này khiến anh thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thẩm Kiều Dương thì khổ rồi, vốn dĩ chỉ lộ nửa thân trên, nhưng khi bị nữ đồng chí này gọi đến, anh ấy vội vàng sợ hãi đứng lên, ngay cả nửa thân dưới cũng lộ ra ngoài.

Cũng may cái quần của anh ấy không trong suốt lắm, thứ không nên nhìn vẫn chưa bị người ta nhìn thấy.

Nhưng khi một đồng chí nữ đột nhiên nhìn thấy một đồng chí nam chỉ mặc mỗi quần lót, cú sốc mà cô ấy nhận được cũng rất lớn. Cô ấy vốn dĩ là tới đây để giặt quần áo, hiện tại thì không giặt quần áo nữa, liền xoay người bỏ chạy.

Tống Thời Thanh nhìn Thẩm Kiều Dương, người vẫn còn trần như nhộng đang nhìn bóng lưng của người đồng chí nữ rời đi, ho khan một tiếng, nhắc nhở nói: "Còn không nhanh mặc quần áo vào đi, đợi một đồng chí nữ khác đến đây đánh giá cơ thể của cậu hay sao?"

Chương 443: Chương 443

Một lời đánh thức người trong mộng, Thẩm Kiều Dương sức tỉnh lại, nhanh chóng đi lên bờ, mặc áo khoác xong mới phát hiện ra Tống Thời Thanh đã mặc quần áo của mình.

Anh ấy che chiếc quần lót ướt đẫm của mình lại, nhìn Tống Thời Thanh mà đầu hàng: "Anh Thời Thanh..."

Cuối cùng, Tống Thời Thanh vẫn trả lại chiếc quần cho Thẩm Kiều Dương.

Hai người nằm trên cỏ, đợi quần áo khô ráo rồi mới đi về. Cũng may quần áo mùa hè tương đối mỏng, phơi nắng một chút là sẽ khô.

Hai người gối tay nằm trên cỏ, từ khi chính sách 'lên núi xuống thôn quê' ra đời, Thẩm Kiều Dương đến binh đoàn làm chiến sĩ, còn Tống Thời Thanh thì được đưa xuống xã Nguyệt Phượng Loan.

Tuy hai người ở cách nhau không quá xa nhưng cũng không có nhiều cơ hội để gặp nhau, đã lâu lắm rồi mới được nằm thoải mái trên bãi cỏ như bây giờ.

Gió nhẹ thổi qua, mang theo một tia lành lạnh.

Thẩm Kiều Dương quay lại nhìn Tống Thời Thanh, hỏi: "Anh Thời Thanh, anh nghĩ người đồng chí nữ vừa rồi như thế nào? Cô ấy là ca sĩ chính của binh đoàn nghệ thuật. Giọng hát của cô ấy thực sự là rất tuyệt vời, cô ấy hát rất hay."

Nói thật, Tống Thời Thanh căn bản là không để ý đến cái đồng chí nữ kia, anh không nhìn xem dáng vẻ cô ấy như thế nào, cũng không để ý thanh âm có hay hay không.

Nhưng anh cảm thấy rằng không ai có giọng hát hay hơn Tuệ Tuệ.

Khi Tuệ Tuệ nói chuyện, giọng nói của cô mềm mại như sáp, tinh tế và ngây thơ, đó là giọng nói hay nhất mà anh từng nghe. Nó giống như một tiếng chuông, rõ ràng và lạnh lạnh, giống như một con chim vàng anh hót trong núi...

Tống Thời Thanh lắc đầu, nói: "Tôi nghĩ nó rất bình thường."

Thẩm Kiều Dương đột ngột ngồi dậy, hỏi: "Bình thường sao? Không lẽ anh đã từng nghe thấy giọng ai khác hay hơn rồi à?"

Tống Thời Thanh liếc mắt nhìn anh ấy một cái, nói: "Ừ."

"Là ai vậy?" Thẩm Kiều Dương bắt đầu có hứng thú, anh ấy thật sự không tin là sẽ có người có giọng hát hay hơn Diệp Mạn Đình.

Tống Thời Thanh nói: "Chị dâu tương lai của cậu."

Thẩm Kiều Dương vốn dĩ đã nghĩ kĩ rồi, nếu ai đó nói rằng có người có giọng nói hay hơn Diệp Mạn Đình, anh ấy sẽ không phục, cho dù người nói điều này là Tống Thời Thanh, người mà anh ấy tôn trọng nhất. Anh ấy cũng định đợi Tống Thời Thanh kể về người này, nhất định phải so người này với Diệp Mạn Đình xem giọng nói của ai hay nhất.

Nhưng trăm triệu lần anh ấy cũng không ngờ rằng điều mà Tống Thời Thanh thốt ra lại là "chị dâu tương lai của cậu".

Thẩm Kiều Dương tròn tròn mắt, sau đó sắc mặt thay đổi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác: "Anh Thời Thanh, anh đã tìm được bạn đời rồi sao? Là người ở đâu vậy? Người đó lớn lên đẹp hay không đẹp? Anh cũng không coi trọng người anh em này rồi, tìm

được đối tượng thì cũng nên mang đến đây giới thiệu cho người anh em này quen biết qua một chút chứ, nhưng anh vẫn luôn là người có mắt nhìn xa xăm, chị dâu tương lai của tôi nhất định là người rất ưa nhìn..."

Cố Diệp Phi

Thẩm Kiều Dương ngồi trên cỏ, vừa nhổ cỏ vừa nói.

Tống Thời Thanh phát ra tiếng "ừm" từ giọng mũi, đáp lại: "Rất đẹp."

Tống Thời Thanh càng nói lời này, Thẩm Kiều Dương càng cảm thấy khó chịu. Anh ấy ném tất cả cỏ nhổ được trên tay đi, nói: "Vậy thì tôi phải nhanh lên. Anh đã hơn tôi về mọi thứ kể từ khi anh còn là một đứa trẻ, bây giờ anh đã tìm được một người bạn đời trước tôi. Ít nhất là về vấn đề sinh con, tôi phải đi trước anh mới được..."

Tuy là nói như vậy, nhưng Thẩm Kiều Dương cũng rất vui khi biết rằng Tống Thời Thanh đã có người mình thích, những gì anh ấy nói chỉ là một trò đùa giữa những người bạn thân với nhau. Tất nhiên, nếu anh ấy thực sự có thể đánh bại Tống Thời Thanh trong việc sinh con thì càng tốt.

Tống Thời Thanh cười lạnh một tiếng, nói: "Nói như vậy là cậu đã có người mình thích đúng không?"

"Đúng vậy." Nói đến việc này, Thẩm Kiều Dương lại hào hứng nói: "Là người vừa rồi tôi vừa mới nói với anh, cô ấy tên là Diệp Mạn Đình, tôi sớm đã để ý đến cô ấy rồi, chỉ là không biết trong lòng cô ấy đang suy nghĩ như thế nào."

Chương 444: Chương 444

Vốn dĩ còn muốn chờ một chút rồi mới đi giải thích rõ ràng với cô ấy chuyện này, nhưng bây giờ phải nắm chặt thời gian nhanh lên một chút."

Tổng Thời Thanh đứng dậy khỏi bãi cỏ, anh vỗ vai Thẩm Kiều Dương: "Cố lên."

Đại đội thứ nhất xã Nguyệt Phượng Loan.

Trên thực tế, khi phụ nữ ở nông thôn sinh con, rất ít người trong số bọn họ sẽ ngồi yên trong suốt thời gian ở cữ. Lấy chồng tốt, gặp mẹ chồng tốt, còn có thể ở cữ mười ngày nửa tháng, gặp gia cảnh không tốt thì làm việc đến khi sinh, sinh xong lại tiếp tục làm việc. Đã có trường hợp có người trực tiếp sinh con ở bên bờ ruộng.

Nếu Khương Vệ Bình tiếp tục ở lại nhà họ Lưu, có lẽ cô ấy cũng sẽ có kết cục như thế này.

Nhưng vì nhà họ Lưu trọng nam khinh nữ và muốn vứt bỏ đứa trẻ, Khương Vệ Bình đã sống trong gia đình nhà mẹ đẻ của mình kể từ khi cô ấy quyết định sẽ ly hôn với Lưu Thiếu Thông, nhà họ Khương có nhiều sức lao động, Khương Vệ Bình trở về cũng chỉ là có thêm một đôi đũa, một cái chén, trong nhà lại vì vậy mà trở nên náo nhiệt, hoạt bát hơn, mọi người đều rất là vui vẻ.

Khương Vệ Bình cũng ở cữ khoảng một tháng, cô ấy chăm sóc cơ thể rất tốt.

Bây giờ cô ấy đã hết thời gian ở cũ, điều đầu tiên Khương Vệ Bình phải làm là đến gặp Lưu Thiếu Thông để đi làm giấy chứng nhận ly hôn. Nhưng Khương Tuệ Tuệ lo lắng cho chị hai của mình nên quyết định đi cùng cô ấy.

Quả nhiên, khi Lưu Thiếu Thông nhìn thấy Khương Vệ Bình thì không cho họ được sắc mặt tốt, sau khi biết được mục đích đến của Khương Vệ Bình, anh ta lại càng cười lạnh một tiếng.

Cố Diệp Phi

Anh ta ngồi trên ghế như một miếng thịt trên bếp, nhìn Khương Vệ Bình, nói gần từng câu từng chữ một: "Khương Vệ Bình, cô cho rằng tôi là ai? Cô dan díu với người đàn ông khác còn đến trường quậy phá, khiến cho danh tiếng của tôi bị mất hết, bây giờ cô muốn phui m.ô.n.g đi lấy giấy chứng minh ly hôn với tôi, cô nghĩ rằng mọi chuyện sẽ dễ dàng như vậy hay sao? Cô đã đội nón xanh cho tôi, cô cho rằng tôi có lòng tốt để cho cô và người đàn ông đó ở bên nhau như vậy à? Cô nghĩ rằng tôi ngu ngốc đúng không?"

Khương Vệ Bình tái mặt vì tức giận khi nghe những lời khó nghe của Lưu Thiếu Thông.

Cô ấy cắn môi, nhìn chằm chằm Lưu Thiếu Thông nói: "Lưu Thiếu Thông, anh đừng nói nhảm, tôi và Hứa Quý Thuận hoàn toàn không phải là mối quan hệ như anh nghĩ! Tôi không có vô liêm sỉ như anh, kết hôn rồi còn qua lại với người khác!"

"Tôi đã tận mắt thấy cô với người đàn ông kia ở cùng với nhau, người đàn ông kia còn vì cô mà đánh tôi, cô còn không thừa nhận hay sao? Như thế nào? Hôm nay cái người đàn ông kia không tới à?" Lưu Thiếu Thông bất chấp tất cả, cũng không quan tâm đến 'đạo đức' của một người làm giáo viên của mình.

Trước đây, Lưu Thiếu Thông tự xưng mình là một người đọc sách, không giống những người ở nông thôn, khi nói chuyện sẽ văn nhả hơn, và không thô tục. Đây cũng là nguyên nhân ngay từ đầu

Khương Vệ Bình đã sẵn sàng cưới Lưu Thiếu Thông, lúc đầu Khương Vệ Bình cũng rất hài lòng về anh ta.

Ai mà ngờ được...

Khương Vệ Bình run người lên vì tức giận, Khương Tuệ Tuệ không thể chịu đựng được nữa, liền nói: "Lưu Thiếu Thông, đừng nghĩ rằng chị hai tôi cũng xấu xa như anh. Hơn nữa, hôm nay chúng tôi đến đây để tìm anh đi làm giấy chứng nhận ly hôn, tốt nhất là anh nên nhanh chóng đi làm giấy chứng nhận ly hôn với chị hai tôi đi, nếu không thì anh cũng không cần ra vẻ mình là một giáo viên nữa đâu."

"Cô nói vậy là có ý gì?" Sắc mặt Lưu Thiếu Thông thay đổi: "Cô còn muốn uy h.i.ế.p tôi hay sao?"

Khương Tuệ Tuệ cười cười, nhướn mày nói: "Đúng vậy, tôi đang uy h.i.ế.p anh, không lẽ anh không nhận ra hay sao? Sao giống như tôi đã từng nghe qua đâu đó về việc anh và giáo viên Mã ở trường học..."

Chương 445: Chương 445

Dù sao thì anh cũng rất thân thiết với nữ giáo viên kia mà đúng không? Hai người có quan hệ không bình thường đúng không?Ồ, anh nói xem, nếu tôi đi nói với hiệu trưởng về việc này, anh còn có thể giữ được công việc giáo viên dạy học này nữa hay không?"

Việc này là Khương Vệ Bình đã nói với cô trước khi ra ngoài vào hôm nay.

Lại nói, chuyện này đã xảy ra mấy tháng trước, khi đó Khương Vệ Bình đến trường học đưa đồ ăn cho Lưu Thiếu Thông, nhưng vừa bước tới cửa văn phòng đã nhìn thấy Lưu Thiếu Thông đang ôm cô giáo Mã đó.

Cô giáo Mã đó nghe nói là một góa phụ, chồng của cô ta đã c.h.ế.t năm đầu tiên khi cô ta mới kết hôn.

Mặc dù Trung Quốc đã được giải phóng, nhưng nhiều vùng nông thôn vẫn còn lưu giữ một số phong tục còn sót lại từ trước. Ví dụ, sau khi một người đàn ông chết, một người phụ nữ có thể tái hôn, nhưng điều kiện tiên quyết để tái hôn là để tang người đàn ông đã c.h.ế.t trong ba năm, nghĩa là trong vòng ba năm, người phụ nữ không được hẹn hò hoặc kết hôn với người đàn ông khác.

Cô giáo Mã vẫn đang trong thời gian để tang.

Sau khi Khương Vệ Bình nhìn thấy như vậy, cô ấy đã hỏi Lưu Thiếu Thông chuyện gì đang xảy ra, giữa anh ta và cô giáo Mã có cái gì mờ ám với nhau hay không. Nhưng Lưu Thiếu Thông lại ngụy biện

rằng chỉ là cô giáo Mã bị hạ đường huyết và chóng mặt nên suýt ngã, anh ta chỉ giúp cô giáo Mã một chút mà thôi.

Những gì Lưu Thiểu Thông nói vào thời điểm đó là nói thật, cũng không quá hai ngày, Khương Vệ Bình được phát hiện là có thai. Sau khi có con, Khương Vệ Bình không còn lo lắng về điều đó nữa, cô ấy chỉ muốn sinh đứa trẻ thật tốt mà thôi.

Cố Diệp Phi

Nhưng bây giờ sau khi suy nghĩ lại, cô ấy cảm thấy vấn đề đó có thể không đơn giản như những gì mà cô ấy đã nghĩ vào lúc đó.

Cũng là bởi vì sau khi mang thai, cô ấy cảm thấy dường như Lưu Thiểu Thông càng ngày càng lạnh nhạt với cô ấy. Vì mang thai nên vợ chồng không thể sinh hoạt vợ chồng, Lưu Thiểu Thông chưa từng yêu cầu cô ấy chuyện này, lúc đó cô ấy còn nghĩ rằng Lưu Thiểu Thông rất quan tâm đến mình.

Nhưng bây giờ ngẫm lại, có lẽ Lưu Thiểu Thông cũng không phải là không muốn, mà là anh ta đã đi làm loại chuyện đó với những người phụ nữ khác.

Lúc này, sau khi Khương Tuệ Tuệ nói như vậy, Khương Vệ Bình vẫn nhìn chăm chăm vào biểu cảm của Lưu Thiểu Thông. Chỉ cần Lưu Thiểu Thông không có chút chột dạ nào, như vậy có nghĩa là Lưu Thiểu Thông với vị giáo viên họ Mã kia không có xảy ra chuyện gì cả.

Quả nhiên, sau khi nghe những lời của Khương Tuệ Tuệ, khuôn mặt của Lưu Thiểu Thông trở nên hơi mất tự nhiên. Nhưng anh ta nhanh chóng tỉnh táo lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Khương Tuệ Tuệ, cô đừng có mà ở đây ngậm m.á.u phun người nữa! Chị gái cô không biết giữ mình mà đi qua lại với người đàn ông khác, vì giúp chị gái mà cô lại đổ nước bẩn lên người tôi, cô cho rằng mọi người sẽ tin lời cô nói hay sao?"

“À, phải rồi. Vậy thì chúng ta cứ chờ đó mà xem.” Khương Tuệ Tuệ đã nhìn thấy hết khoảng khắc cư xử và biểu cảm không thích hợp của Lưu Thiếu Thông, trong lòng đã có ý định từ trước.

Đối với một tên tra nam như Lưu Thiếu Thông, cô chỉ mong anh ta c.h.ế.t đi. Nhưng hiện tại quan trọng nhất chính là yêu cầu Lưu Thiếu Thông ngoan ngoãn đi làm giấy chứng nhận ly hôn với chị hai cô, chỉ cần ly hôn xong, chị hai cô sẽ không còn liên quan gì đến nhà họ Lưu nữa, bọn họ muốn đối phó với Lưu Thiếu Thông như thế nào cũng được.

"Bây giờ anh mạnh miệng cũng không sao, nhưng anh có thực sự chắc chắn khi anh vụng trộm với cô giáo Mã đã không có ai nhìn thấy hay không? Cùng lắm thì tôi sẽ làm lớn chuyện này lên, để tôi xem anh còn có thể mạnh miệng đến khi nào!" Khương Tuệ Tuệ cong môi nở một nụ cười, vẻ mặt vô cùng chắc chắn.

Nghe như vậy xong, trong lòng Lưu Thiếu Thông có chút khó hiểu.

Chương 446: Chương 446

Thực ra, anh ta không chắc liệu khi bản thân ở cùng với cô giáo Mã thì có ai nhìn thấy hay không. Có mấy lần anh ta và giáo viên Mã thân mật với nhau, suýt chút nữa bị người khác nhìn thấy, về sau những người đó đều cư xử rất tự nhiên, làm như không thấy, nhưng thật sự là không thấy hay sao?

Lưu Thiếu Thông không chắc chắn lắm.

Nhìn Khương Tuệ Tuệ, người rất tự tin trước mặt anh ta, anh ta có chút lúng túng sợ hãi. Anh ta chỉ có thể nghiêng rằng nói: "Ý của cô là bây giờ chỉ cần tôi đi nộp giấy ly hôn với chị hai của cô, cô sẽ không tiết lộ chuyện này ra đúng không?"

"Đúng vậy." Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, sau đó nói: "Còn điều này nữa, anh phải ký vào thỏa thuận này đi."

Lưu Thiếu Thông nhìn một lượt các thỏa thuận, sau đó đập tờ giấy thỏa thuận xuống bàn: "Ý cô là gì, sau khi tôi ký cái này thì đứa trẻ sẽ không còn liên quan gì đến tôi nữa là có ý gì? Dù sao đi nữa, đứa trẻ cũng là m.á.u mủ ruột thịt của tôi, chẳng lẽ sau khi tôi ly hôn với Khương Vệ Bình thì con bé không phải là con của tôi nữa hay sao?"

Tuy nói như vậy nhưng Khương Tuệ Tuệ đã đoán ra rất rõ ràng suy nghĩ của Lưu Thiếu Thông.

Những gì mà anh ta nói không có nghĩa là anh ta muốn giữ đứa nhỏ lại, anh ta là một người đàn ông gia trưởng, trọng nam khinh nữ, sau khi ly hôn với Khương Vệ Bình, anh ta nhất định sẽ tái hôn, đến

lúc đó sẽ có cơ hội sinh đứa con khác, anh ta nói như vậy là để lấy cớ tranh thủ chút lợi ích cho mình mà thôi.

Thấy Khương Vệ Bình cau mày, Khương Tuệ Tuệ lắc đầu với cô ấy, nhìn cô ấy ý bảo cô ấy tạm thời hãy cứ bình tĩnh.

Cô nói với Lưu Thiếu Thông: "Dù sao thì gia đình anh cũng không thích con gái, vậy tại sao anh lại đi tranh giành con cái làm gì? Hơn nữa, khi chị hai tôi ly hôn với anh, anh có thể cưới cô giáo Mã. Đến lúc đó anh muốn có bao nhiêu con mà không được. Nếu anh không đồng ý với điều kiện này thì tôi cũng không biết khi nào anh có thể cưới cô giáo Mã đó, anh có chắc cô ấy sẽ chờ đợi anh không?"

Sau khi Lưu Thiếu Thông nghe cô nói xong, ánh mắt xoay chuyển: "Muốn tôi ký cũng được, nhưng cô phải đồng ý một điều kiện, sau khi tôi ký vào bản thỏa thuận này và đi xin giấy chứng nhận ly hôn với Khương Vệ Bình, mấy người phải cùng tôi đến trường và nói rõ với hiệu trưởng rằng chúng tôi không trọng nam khinh nữ, không có ném đứa nhỏ đi."

Chậc... Chậc... Có thể đưa ra một yêu cầu không biết xấu hổ như vậy, anh ta thực sự là người đầu tiên dám làm điều đó.

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ khinh thường Lưu Thiếu Thông, nhưng vẫn gật gật đầu đồng ý, nói: "Tất nhiên là được rồi, chỉ cần anh thực hiện những gì anh đã hứa, chúng tôi sẽ thực hiện những gì chúng tôi đã hứa."

"Cô sẽ không nói dối tôi đúng không? Nếu cô nói dối tôi, khi tôi ký thỏa thuận và lấy giấy chứng nhận ly hôn, nếu mấy người không đi thì phải làm sao bây giờ?" Lưu Thiếu Thông không quá yên tâm về Khương Tuệ Tuệ, Khương Tuệ Tuệ này trông thông minh hơn Khương Vệ Bình nhiều, không có gì đảm bảo rằng cô sẽ không làm ra một chuyện như vậy.

Cố Diệp Phi

"Không được, cô hãy thề ở ngay trước mặt tôi đi, nói lời mà không giữ lấy lời, vĩnh viễn cô sẽ không bao giờ kết hôn được."

Người trong tiểu thuyết và trên TV động một chút là bắt đầu thề, giống như việc thề thật sự rất hữu dụng, mỗi khi nhìn thấy có tình tiết như vậy, cô có chút không nói nên lời.

Nhưng cô vẫn đồng ý ngay: "Được, tôi thề."

Cô thậm chí đã tìm được đối tượng, tại sao lại phải lo lắng sẽ không gả được cho ai?

Sau khi Lưu Thiếu Thông nhận được sự bảo đảm của Khương Tuệ Tuệ, anh ta đã ký thỏa thuận, sau đó đi theo Khương Vệ Bình để xin giấy chứng nhận ly hôn.

Có vẻ như anh ta sợ Khương Tuệ Tuệ và Khương Vệ Bình sẽ lật lọng không làm những gì đã nói, vì vậy Lưu Thiếu Thông đã nhắc nhở bọn họ ngay khi bọn họ đi ra ngoài, đừng quên rằng vẫn còn một việc phải hoàn thành.

Chương 447: Chương 447

Khương Tuệ Tuệ cũng không có ý định lật lọng lời nói của mình, trực tiếp đi theo Lưu Thiểu Thông đến trường học để tìm hiệu trưởng.

Khi đến trường học, Khương Tuệ Tuệ thực sự làm theo lời Lưu Thiểu Thông, nói rằng mọi việc chỉ là một hiểu nhầm, không có chuyện mẹ của Lưu Thiểu Thông đem cho đứa trẻ sơ sinh. Trước đây là do bọn họ quá xúc động nên mới nói ra mấy chuyện như vậy.

Khi hiệu trưởng biết được việc này, ông ấy cho rằng bản thân đã đổ lỗi nhầm cho Lưu Thiểu Thông và bày tỏ sự quan tâm với anh ta. Hiệu trưởng rót cho ba người mỗi người một cốc nước đun sôi để nguội, bảo bọn họ ngồi xuống uống một tách trà, vốn dĩ là muốn thuyết phục Lưu Thiểu Thông và Khương Vệ Bình, vợ chồng thì đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, không gì là không cho qua được, sau này có thể chung sống tốt với nhau.

Không ngờ ông ấy còn chưa nói xong đã nghe nói Khương Vệ Bình và Lưu Thiểu Thông ly hôn rồi, ông ấy chỉ có thể nuốt xuống những lời còn lại.

Lợi dụng lúc mọi người không chú ý, Khương Tuệ Tuệ đã ném một viên thuốc nhỏ vào cốc nước của Lưu Thiểu Thông. Viên thuốc nhỏ tan ngay khi chạm vào nước, nó không màu, không mùi, không ai có thể biết được.

Tận mắt nhìn thấy Lưu Thiểu Thông uống nước, lúc này Khương Tuệ Tuệ mới nói với hiệu trưởng: "Hiệu trưởng, tôi đã nói xong chuyện của mình, giáo viên Lưu còn có lời muốn nói."

“Hà? Giáo viên Lưu còn có chuyện gì muốn nói sao?” Hiệu trưởng nhìn Lưu Thiếu Thông hỏi.

Lưu Thiếu Thông cảm thấy kỳ quái, anh ta không còn gì để nói. Nhưng vừa định nói mình không còn gì để nói, anh ta chợt phát hiện ra giống như bản thân không khống chế được miệng mình, đột nhiên mở miệng nói: “Hiệu trưởng, tôi muốn nói rằng, tôi thật sự không phải người tốt, tôi đã lợi dụng lúc Khương Vệ Bình mang thai, tôi đã ở bên cạnh cô giáo Mã của trường chúng ta...”

Nghe những lời này bằng tai của chính mình, Lưu Thiếu Thông mở to đôi mắt không thể tin được, anh ta cố gắng im lặng, nhưng anh ta có làm thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể ngậm miệng lại được.

Sau khi giải thích rõ ràng hết mọi chuyện, anh ta tê liệt đổ gục xuống ghế như thể toàn thân mất hết sức lực.

Khương Vệ Bình bối rối không hiểu tại sao, nhìn Lưu Thiếu Thông như một kẻ ngốc, tự hỏi liệu não anh ta có bị hỏng hay không. Trước đó, anh ta đặc biệt yêu cầu bọn họ không được kể chuyện mẹ anh ta đem cho đứa trẻ, để anh ta không bị sa thải. Nhưng bây giờ anh ta lại chủ động nói với hiệu trưởng chuyện giữa anh ta và cô giáo Mã, đây chẳng phải là tự lấy đá đập vào chân mình hay sao?

Tương tự như vậy, khi cô ấy nghe những lời của Lưu Thiếu Thông, cô ấy cảm thấy một trận ghê tởm ở trong lòng.

Đúng vậy, chỉ có ghê tởm, không có đau lòng. Cô ấy ghê tởm một người đàn ông như Lưu Thiếu Thông, sao lại vô liêm sỉ đến mức quan hệ với người phụ nữ khác khi cô ấy đang mang thai.

Mà sau khi Khương Tuệ Tuệ lắng nghe những lời của anh ta, cô làm ra dáng vẻ khiếp sợ, không thể tin được mà nhìn Lưu Thiếu Thông.

Cô thậm chí còn kích động đứng dậy khỏi ghế, lao đến chỗ Lưu Thiếu Thông, giơ tay tát mạnh vào mặt anh ta hai cái.

Vừa tát, cô vừa đỏ mắt nhìn Lưu Thiếu Thông, tức giận mắng: “Lưu Thiếu Thông, anh là đồ cặn bã, đồ vô liêm sỉ! Tôi thật không ngờ anh lại là loại người này! Chị tôi sinh con cho anh mà anh lại đây đưa với những người phụ nữ khác ở sau lưng chị gái tôi, anh có còn là con người hay không?!”

Trên mặt Lưu Thiếu Thông bị ăn hai cái tát, hai má anh ta trở nên nóng rát.

Cố Diệp Phi

Giờ khắc này, anh ta cảm giác không cách nào khống chế được bản thân, giống như con người trước đây của anh ta đã biến mất, thân thể của anh ta bị người nào đó mê hoặc, vào đúng lúc này thì tác dụng của thuốc đã dần hết công dụng.

Chương 448: Chương 448

Anh ta tức giận muốn học máu, muốn hỏi Khương Tuệ Tuệ chuyện gì đang xảy ra, cô đang làm cái quái gì vậy, muốn giải thích với hiệu trưởng rằng đó không phải là sự thật, nhưng trước khi anh ta có thể mở miệng, Khương Tuệ Tuệ đã đập mạnh vào giữa hai chân anh ta.

Cô mắng: “Tôi cho anh biết thế nào là xấu hổ này, để xem sau này anh còn tìm phụ nữ như thế nào nữa!”

“Ôi....” Chưa kịp nói ra lời giải thích, khắp người Lưu Thiếu Thông đã bị cơn đau bao vây. Mặt anh ta đỏ bừng lên vì đau, mồ hôi lấm tấm trên trán, anh ta che miệng và kêu lên một tiếng thảm thiết.

Nghe những gì Lưu Thiếu Thông nói, ban đầu hiệu trưởng rất tức giận, muốn gọi cô giáo Mã, người có liên quan đến việc này, để hỏi xem chuyện như vậy có thực sự xảy ra hay không, đương nhiên ông ấy đã xác định là có chuyện như vậy. Nếu không thì ai lại ngu ngốc đến mức tự đi hắt nước bẩn vào bản thân mình?

Nhưng ông ấy còn chưa kịp gọi cho cô giáo Mã, ông ấy đã thấy cô gái nhỏ trông thanh tú lịch sự nho nhã nhưng lại vô cùng kiêu diễm và xinh đẹp bỗng như biến thành một người khác, đầu tiên là tát Lưu Thiếu Thông hai cái, sau đó lại hướng về phía Lưu Thiếu Thông, đập thật mạnh vào chỗ giữa hai chân anh ta... Sức mạnh đó...

Hiệu trưởng cũng là đàn ông mà không khỏi rung mình, cho dù không có phế thì trong khoảng nửa năm cũng không thể...

Mà mặc dù Khương Vệ Bình rất ngạc nhiên bởi phản ứng của Khương Tuệ Tuệ. Bởi vì cô ấy đã nói với Khương Tuệ Tuệ về điều này

trước khi ra ngoài, nên trong lòng cô có lẽ đã chuẩn bị sẵn. Nhưng những gì Khương Tuệ Tuệ thể hiện bây giờ dường như đây là lần đầu tiên cô nghe nói về việc như vậy, hơn nữa cô còn...

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, Khương Vệ Bình đã phản ứng lại.

Điều này là do em gái cô ấy cố tình giả vờ, chỉ để thay cô ấy trút giận và dạy cho tên cặn bã Lưu Thiếu Thông này một bài học.

Tính sổ với Lưu Thiếu Thông xong, Khương Tuệ tuệ hít một hơi thật sâu, đưa tay vuốt thẳng mái tóc hơi rối của mình, mỉm cười với hiệu trưởng, người đã bị hành động của cô làm cho khiếp sợ há hốc mồm đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng vào miệng.

Cô nhẹ nhàng nói: "Hiệu trưởng, vì những bông hoa của tổ quốc chúng ta, ngài phải sa thải một người có tư cách đạo đức bại hoại như Lưu Thiếu Thông. Người như anh ta làm sao có thể làm giáo viên cho bọn trẻ? Nếu như bọn trẻ mà học theo như anh ta thì phải làm sao bây giờ?"

"Hiệu trưởng, ngài có nghĩ như vậy không?" Nói xong lời cuối cùng, Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt với hiệu trưởng với một nụ cười khéo léo trên khuôn mặt.

Cố Diệp Phi

Hiệu trưởng nuốt nước miếng, cho dù Khương Tuệ Tuệ ở trước mặt ông ấy có xinh đẹp đến đâu, ông ấy cũng không có tâm trạng để thưởng thức. Quả nhiên, mỹ nữ có độc là nói rất đúng, cô gái nhỏ này thoát nhìn thanh tú yếu ớt, nhưng thực ra lại rất lợi hại...

Ông ấy vội vàng gật đầu: "Đúng đúng, cô nói không sai, chờ một chút tôi sẽ sa thải Lưu Thiếu Thông ngay."

Khương Tuệ Tuệ gật gù đầu, cười nói: "Như vậy là tốt rồi, tôi biết hiệu trưởng có thể phân biệt đúng sai. Nhưng hiệu trưởng, ngài đừng quên, một cây không làm nên non, cô giáo Mã đó cũng không

phải là một người tốt, hiệu trưởng, ngài đừng quên mất cô ấy, hiệu trưởng ngài nói đi?"

"Đúng vậy, đúng vậy, cô yên tâm đi, cả hai người bọn họ đều sẽ bị sa thải." Hiệu trưởng nói.

Cuối cùng, Khương Tuệ Tuệ và Khương Vệ Bình được chính hiệu trưởng đưa đến tận cổng trường.

Khương Tuệ Tuệ không sợ rằng hiệu trưởng sẽ lật lọng, bởi vì ông ấy không cần phải làm vậy.

Thứ nhất là xã Nguyệt Phượng Loan cách xã Hồng Tinh cũng không xa, cô có thể đến trường bất cứ lúc nào để tìm hiểu xem Lưu Thiếu Thông và cô giáo Mã đó có bị đuổi việc hay không.

Thứ hai là nếu hiệu trưởng không đồng ý sa thải hai giáo viên có tác phong có vấn đề ra khỏi trường, nếu phụ huynh học sinh biết được chuyện này, sợ rằng sau này không có phụ huynh nào dám cho con đến trường học nữa.

Chương 449: Chương 449

Chỉ còn lại có hai người Khương Vệ Bình và Khương Tuệ Tuệ, bọn họ chưa đi được hai bước đã nghe thấy tiếng hiệu trưởng mắng mỏ từ văn phòng hiệu trưởng, có lẽ là mắng Lưu Thiếu Thông và cô giáo Mã đó.

Hai chị em nhìn nhau một cái rồi đi về phía nhà mình.

Khương Tuệ Tuệ nắm lấy cánh tay của Khương Vệ Bình, vui vẻ nói: "Chị hai, hôm nay chị đã lấy được giấy chứng nhận ly hôn với tên cặn bã đó, chị lại nhìn em đánh nhau tính sổ với anh một trận, xem như có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi đi. Quan trọng nhất là, chị hai sau này sẽ là người độc thân, vì vậy chị có thể tìm một người cha dượng cho Tiểu Nguyệt bất cứ lúc nào."

Lời trong lời ngoài của cô đều có ý tứ cả, tâm ý của Hứa Quý Thuận đối với chị hai cô đều đã viết rõ trên mặt, cũng không biết chị hai cô rốt cuộc là có hiểu hay không.

Cố Diệp Phi

"Tuệ Tuệ, em đang nói cái gì vậy? Chị vừa mới ly hôn, sau này chỉ muốn ở bên Tiểu Nguyệt, hai mẹ con ở bên nhau là được, chị không muốn suy nghĩ đến những chuyện khác." Lời nói của Khương Tuệ Tuệ khiến Khương Vệ Bình có chút ngượng ngùng và xấu hổ.

Cô ấy lại hỏi: "Vui thì vui, nhưng chị cảm thấy có hơi kỳ quái về chuyện này, tại sao Lưu Thiếu Thông lại tự mình nói ra như vậy?"

Suy nghĩ lại thì thật sự là rất kỳ lạ, trước kia anh ta còn sợ bọn họ đem chuyện này nói ra cho hiệu trưởng biết, cho nên mới đồng ý cùng bọn họ đi lấy giấy chứng nhận ly hôn, nhưng sau khi gặp hiệu trưởng, tự bản thân anh ta lại chủ động lên tiếng nói ra, nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được.

Khương Vệ Bình không biết, nhưng Khương Tuệ Tuệ lại biết rất rõ ràng.

Sở dĩ Lưu Thiếu Thông nói như vậy là vì cô đã đổi điểm thưởng lấy viên thuốc sự thật, sau đó bỏ những viên thuốc sự thật vào cốc nước của Lưu Thiếu Thông trong khi không ai để ý. Lưu Thiếu Thông đã uống nước được pha thêm viên thuốc sự thật, đương nhiên là anh ta sẽ nói ra những việc xấu xa mà bản thân đã làm rồi.

Nhưng mà, Khương Tuệ Tuệ không thể nói với Khương Vệ Bình những việc này, vì vậy cô chỉ có thể nói: "Ai mà biết được, có lẽ lương tâm của anh ta đã bị cắn rút. Nhưng những điều này không có liên quan gì đến chúng ta, chị hai, chúng ta hãy trở về nhanh đi, đã ra ngoài lâu như vậy rồi, có lẽ bây giờ Tiểu Nguyệt cũng đã tỉnh giấc rồi, đang khóc lóc đi tìm mẹ đấy."

"Ai nha, sao chị lại quên mất việc này nhỉ, vậy chúng ta về nhanh lên đi, về nhà còn phải cho con bé bú sữa nữa." Khương Vệ Bình nghĩ đến con gái thì liền đặt việc của Lưu Thiếu Thông ra sau đầu.

Hai chị em nắm tay nhau đi nhanh về nhà, nhưng khi mới đi đến xã Nguyệt Phượng Loan, bọn họ đã nhìn thấy Hứa Quý Thuận đang ở đó.

Khương Tuệ Tuệ lôi kéo ống tay áo của Khương Vệ Bình, thì thầm vào tai cô ấy: "Chị hai, chị nhìn xem, người phía trước là ai kìa?"

Trên thực tế, Khương Tuệ Tuệ không cần phải nhắc nhở, Khương Vệ Bình đã nhìn thấy Hứa Quý Thuận trong nháy mắt. Nói thế nào nhỉ, bạn cùng lớp gặp nhau trên đường cũng phải chào hỏi, chưa kể Hứa

Quý Thuận đã giúp đỡ cô ấy rất nhiều từ khi cô ấy có xích mích với Lưu Thiếu Thông.

Làm nôi cho Tiểu Nguyệt, bí mật đưa trứng cho cô ấy và còn giúp cô ấy thu dọn quần áo lúc trời mưa nữa.

"Hứa Quý Thuận? Anh sẽ đi làm việc tại xã Hồng Tinh đúng không?" Khương Vệ Bình hỏi Hứa Quý Thuận khi bọn họ đến gần. Chỉ là hôm nay Hứa Quý Thuận không mang theo một cái túi đựng đồ mộc, ngoại trừ một cái túi xách trên tay, xem ra cũng không phải là đi làm.

Khương Vệ Bình không biết nhiều về những điều này, vì vậy cô ấy cũng không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào.

Hứa Quý Thuận sững sốt một lúc, thản nhiên nói: "Ồ, đúng vậy."

Sau đó, anh ấy nhét chiếc túi trong tay vào cánh tay Khương Vệ Bình, nói: "Cái này, cái này là cho em bé của cô. Hôm nay tôi lên thành phố nên đã mua nó, tôi cũng không biết nó có phù hợp hay không..."

Hứa Quý Thuận gãi gãi đầu, trông cực kỳ chất phác và thành thật.

Ngoại trừ nước da hơi ngăm một chút, Hứa Quý Thuận lớn lên rất đẹp trai, mắt một mí to và sống mũi thẳng. Ít nhất theo ý kiến của Khương Tuệ Tuệ, Hứa Quý Thuận trông đẹp mắt hơn nhiều so với tên cặn bã Lưu Thiếu Thông kia.

Chương 450: Chương 450

"Cái này tôi không thể nhận... Hứa Quý Thuận, anh đã giúp tôi rất nhiều, thật ra lúc đầu tôi cũng không giúp anh được bao nhiêu, hơn nữa tôi cũng không hề nghĩ đến việc anh sẽ báo đáp tôi, anh thật sự không cần phải làm như vậy, anh đem bộ quần áo này về nhà cất giữ cho kỹ đi, sau này kết hôn sinh con, có thể mặc cho con của mình, hoặc là cho con của người thân mặc." Khương Vệ Bình nói.

Khương Tuệ Tuệ ở bên cạnh nghe vậy thì muốn bật cười, chị hai của cô không nhận ra rằng thầy Hứa này đang muốn làm cha dượng của Tiểu Nguyệt.

Hứa Quý Thuận lắc đầu, nói: "Mẹ tôi đã c.h.ế.t và tôi không có người thân."

Khương Vệ Bình khá ngượng ngùng xấu hổ khi không cẩn thận mà đề cập đến chuyện buồn của Hứa Quý Thuận. Cô ấy đang định an ủi Hứa Quý Thuận thêm vài câu, nhưng Hứa Quý Thuận lại lợi dụng sơ hở này bỏ đi mà không lấy quần áo, anh ấy là đang nhất quyết muốn tặng cho cô ấy rồi.

Cố Diệp Phi

Nhìn bóng lưng của Hứa Quý Thuận, Khương Tuệ Tuệ khuyên nhủ: "Được rồi chị hai, anh ấy muốn đưa cho chị thì chị cầm lấy đi. Chị xem, thầy Hứa cũng nói anh ấy không có người thân, cho nên không thể đưa bộ quần áo này cho người khác, đối với việc để lại cho con của anh ấy thì còn hơi sớm, anh ấy đã quá lớn tuổi mà vẫn chưa kết hôn kia mà."

Không còn cách nào khác, Khương Vệ Bình chỉ có thể nghe lời Khương Tuệ Tuệ rồi cất quần áo đi.

Có hai bộ quần áo, độ dài khá vừa vặn, lúc Hứa Quý Thuận mua quần áo chắc hẳn là đã hỏi thăm qua rồi. Nhìn người đàn ông này cao lớn thô kệch là vậy, nhưng làm việc gì cũng rất cẩn thận, sẽ không ngu ngốc đến mức mua quần áo của đứa trẻ một tuổi cho Tiểu Nguyệt vừa được sinh ra.

Khương Vệ Bình nhìn bóng lưng Hứa Quý Thuận rời đi, thở dài cảm thán nói một câu: "Đúng vậy, anh ấy cũng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi rồi. Năm đó, tất cả học sinh trong lớp bọn chị đều đã kết hôn, nhưng anh ấy là người duy nhất chưa kết hôn, cũng không biết anh ấy nghĩ như thế nào, chẳng lẽ là do ánh mắt của anh ấy quá cao nên không nhìn trúng ai hay sao?"

Khương Tuệ Tuệ không nhìn được mà cười khi nghe câu nói của chị hai.

Cô nhìn về phía Khương Vệ Bình với ý trêu chọc trong ánh mắt, ghé vào tai Khương Vệ Bình, nói nhỏ: "Chị hai, chị có bao giờ nghĩ rằng thầy Hứa đã đến tuổi này rồi mà vẫn chưa kết hôn, không phải vì anh ấy có tiêu chuẩn cao, mà là bởi vì anh ấy đã có người mà bản thân thích, vẫn luôn chờ đợi người đó hay không?"

Có lẽ anh ấy không nghĩ đến việc kết hôn, là bởi vì anh ấy vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ được Khương Vệ Bình, cho nên mới không muốn kết hôn với người phụ nữ khác, có lẽ sau một thời gian nữa anh ấy sẽ phải buông tay thôi.

Nhưng trời cao có mắt, cho bọn họ có cơ hội ở bên cạnh nhau, Lưu Thiếu Thông là một kẻ cặn bã, Khương Vệ Bình và Lưu Thiếu Thông đã ly hôn rồi...

Khương Vệ Bình không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Khương Tuệ Tuệ, đôi mắt cô ấy có chút mờ mịt và sưng sờ.

Sau đó lại nghe thấy Khương Tuệ Tuệ tiếp tục nói: "Chị hai, chị không cảm thấy thầy Hứa không đơn giản là đang trả ơn chị hay sao? Chị hai, hiện tại chị cũng đã ly hôn với Lưu Thiếu Thông, chị có bao giờ nghĩ đến việc tìm cho Tiểu Nguyệt một người cha khác hay không?"

Khương Vệ Bình không ngờ Khương Tuệ Tuệ sẽ nói như vậy, vì vậy cô ấy vội vàng nói: "Tuệ Tuệ, em đừng nói nhảm, nếu em mà còn nói như vậy, chị sẽ không nói chuyện với em nữa đâu."

Khương Tuệ Tuệ biết rằng chị hai của cô là một người da mặt mỏng, hơn nữa hôm nay chị hai mới làm giấy chứng nhận ly hôn với tên vạ bả Lưu Thiếu Thông, nếu bây giờ phát triển mối quan hệ với Hứa Quý Thuận nhanh quá thì cũng không tốt, e rằng đến lúc đó sẽ lại bị Lưu Thiếu Thông trả đũa.

Chương 451: Chương 451

Hơn nữa, cô đoán rằng chị hai của cô thực sự không nhìn ra tình cảm của Hứa Quý Thuận dành cho cô ấy.

Nghĩ đến đây, Khương Tuệ Tuệ lại liếc mắt nhìn thoáng qua Hứa Quý Thuận đang chậm rãi đi về phía trước. Chị hai của cô là một người thích giấu suy nghĩ trong lòng, còn Hứa Quý Thuận này thậm chí còn lợi hại hơn, anh ấy hoàn toàn như một cái hũ nút.

Đ đoán rằng hai người này còn phải cố gắng rất nhiều mới có thể kết giao với nhau. Chậm một chút cũng không sao...

Khương Tuệ Tuệ mím môi, khẽ cười thành tiếng: "Được rồi, được rồi, em không nói nhảm nữa là được mà."

Mặc dù Khương Tuệ Tuệ nói rằng cô sẽ ngậm miệng lại, nhưng Khương Vệ Bình không thể nhịn được mà quay đầu lại, liếc nhìn thoáng qua hướng mà Hứa Quý Thuận đang rời đi. Cuối cùng cô ấy vẫn thu hồi ánh mắt, nhìn bộ quần áo nhỏ trong tay, trong lòng tràn đầy suy nghĩ.

Hứa Quý Thuận thực sự rất tốt, nhưng cô ấy không có thời gian để suy nghĩ về những thứ đó, cô ấy chỉ muốn nuôi dạy con gái mình một cách đàng hoàng. Về phần tìm người đàn ông khác để kết hôn, nếu như đối phương không thể coi con gái của cô ấy như con của mình, thế thì cho dù cả đời không lấy chồng nữa, cô ấy cũng sẽ sẵn sàng chấp nhận điều đó.

Sáng sớm hôm nay, cảnh sát đã đến ngôi làng.

Những cảnh sát đó trực tiếp đến tìm gặp đại đội trưởng, sau đó chờ đại đội trưởng đến đồn cảnh sát trong thành phố. Những người xung quanh và dân làng có chút sợ hãi, bọn họ còn cho rằng đại đội trưởng đã làm chuyện phạm pháp gì.

Kết quả là sau khi nghe ngóng được, hóa ra cảnh sát đã bắt được Khương Đắc Lợi và yêu cầu đại đội trưởng đến để xác định danh tính của ông ta.

Gia đình Khương Đắc Lợi không có thư từ ủy ban thôn nên bọn họ không thể đi xa được, nhưng vì không có thư chứng minh nên cảnh sát không thể quá chắc chắn về danh tính của Khương Đắc Lợi, vì vậy đại đội trưởng cần phải đến để xác định danh tính.

Nhưng mà theo cách nói của cảnh sát, những người bị bắt không ai khác chính là Khương Đắc Lợi và gia đình của ông ta. Sau khi biết tin, mọi người đều rất vui mừng, Khương Đắc Lợi xứng đáng bị như vậy.

Lưu Ái Đệ rất vui khi biết tin này, vội vã về nhà để nói với Khương Tuệ Tuệ và những người khác. Lưu Ái Đệ đang mang thai gần bốn tháng và bụng cô ta đã phình to. Nhưng cô ta có thân hình cường tráng, cho dù bụng có lớn hơn một chút, cô ta vẫn đi đứng rất nhanh nhẹn.

Chẳng qua Khương Vệ Quân thấy cô ta liễu lĩnh như vậy thì vẫn sẽ nói với cô ta vài câu, dặn dò cô ta cần phải cẩn thận hơn một chút.

Gần đây Lưu Ái Đệ thích ăn đồ chua, vừa vặn đang đợt mặn chín, mấy ngày trước Khương Vệ Quân đã mua một túi lớn mang về. Chỉ là mặn mới chín hầu như không có vị ngọt, chua đến mức không ai có thể ăn được ngoại trừ Lưu Ái Đệ, nhưng Lưu Ái Đệ lại ăn chúng một cách rất ngon.

Người ta đều nói ăn chua bầu con trai mà ăn cay thì bầu con gái, Lưu Ái Đệ cảm thấy rằng cô ta đang mang thai con trai.

Chỉ là hôm nay sau khi ăn mặn hơn mười ngày, Lưu Ái Độ liên tục kêu rằng cô ta bị đau răng, nói rằng mặn mà Khương Vệ Quân mua không tốt, bởi vì ăn chúng nên cô ta mới bị đau răng.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ thấy một nửa khuôn mặt của cô ta hơi sưng lên, có lẽ là do viêm lợi hoặc răng bị sâu rồi.

Cô đề nghị đưa Lưu Ái Độ đến trung tâm y tế để kiểm tra răng miệng, nhưng có nói như thế nào thì Lưu Ái Độ vẫn không chịu đi, cô ta rất sợ đến trung tâm y tế.

Chính vì Khương Tuệ Tuệ đã đe dọa cô ta bằng đứa con trong bụng, như vậy thì Lưu Ái Độ mới miễn cưỡng đi theo Khương Tuệ Tuệ đến trung tâm y tế.

Vừa đến trung tâm y tế, Lưu Ái Độ đã bị tư thế nằm làm cho sợ hãi, cô ta nằm ở trên ghế, nha sĩ muốn dùng đèn pin chiếu vào răng cô ta, trông có vẻ rất dọa người.

Chương 452: Chương 452

"Em gái... Đây là bọn họ đang muốn làm gì vậy... Tôi có cảm giác như bản thân là một con lợn đang chờ bị làm thịt khi nằm trên đó vậy..." Lưu Ái Độ nắm lấy ống tay áo của Khương Tuệ Tuệ, cô ta có chút run rẩy.

Khương Tuệ Tuệ bị lời nói của Lưu Ái Độ làm cho buồn cười, an ủi cô ấy vài câu: "Chị dâu ba, đừng căng thẳng như vậy, chỉ kiểm tra răng một chút mà thôi, cái gì mà bị bắt làm thịt, nếu chị không nằm xuống như thế này thì sao bác sĩ có thể kiểm tra răng của chị được?"

Cuối cùng, dưới sự an ủi của Khương Tuệ Tuệ, Lưu Ái Độ vẫn nằm xuống.

Sau khi bác sĩ kiểm tra răng của cô ta thì lắc lắc đầu: "Lần này chỉ là viêm lợi thôi, sau này nếu không chú ý vệ sinh răng miệng thì răng sẽ bị sâu, sau này mỗi ngày sáng tối đều phải đánh răng. Còn nữa, lợi của cô đã hơi viêm rồi, là nhiễm trùng nấm, tôi kê đơn thuốc cho cô, khi về nhớ uống nhé."

Sau khi được bác sĩ kiểm tra, Lưu Ái Độ đứng dậy khỏi ghế, hỏi bác sĩ: "Nhiễm trùng nấm là gì? Tôi đang mang thai, uống thuốc này có được không?"

"Không có việc gì, thuốc này là dạng chất lỏng, cô ngậm ở trong miệng khoảng 30 giây sau đó nhổ ra là được." Bác sĩ nói.

Trên thực tế, trung tâm y tế chỉ mới mở một phòng khám nha khoa và trước đây nó không tồn tại. Từ khi mở phòng khám răng, bác sĩ

mới thấy rất nhiều người ở nông thôn không có thói quen đánh răng, nhất là một số người lớn tuổi, rằng họ đã hỏng hết rồi.

Răng của con người rất quan trọng, mọi người phải chăm sóc chúng thật tốt.

Lưu Ái Đề cũng bắt đầu đánh răng mỗi sáng và tối giống như Khương Vệ Quân kể từ khi cô ta đến khám nha sĩ. Kể từ khi bắt đầu chăm chỉ đánh răng, cô ta cũng ăn uống tốt và tăng cân rõ rệt.

Gần đây Tạ Phương Hoa vẫn rất bận rộn, Khương Tuệ Tuệ chưa bao giờ sử dụng máy may, mặc dù cô muốn giúp cô ấy, nhưng loại máy may này bây giờ không dễ học, cho nên Khương Tuệ Tuệ rất có tâm nhưng cũng không giúp gì được.

Ngược lại, sau khi Khương Vệ Bình biết chuyện này, cô ấy nói rằng cô ấy đã học một chút nghề may khi còn là một thiếu nữ, nhưng cô ấy chắc chắn không giỏi bằng Tạ Phương Hoa. Nhưng nếu Tạ Phương Hoa quá bận rộn, cô ấy có thể qua đó để giúp đỡ một chút.

Tiểu Nguyệt còn nhỏ, đứa trẻ trong tháng này cần ngủ khoảng hai mươi tiếng mỗi ngày, ngày thường Khương Vệ Bình có rất nhiều thời gian. Cô ấy muốn làm một số công việc ở nhà, nhưng có Phương Quế Chi và bà nội Tống đều ở nhà nên không để cô ấy làm việc đó, vì vậy cô ấy phải tự mình tìm công việc khác.

"Em gái, nếu không em nói với thợ may Tạ một chút được không? Chị có thể giúp em." Khương Vệ Bình nói: "Chỉ là nếu lúc đó có gì không hiểu, chị sẽ nhờ cô ấy dạy chị, em gái, em cứ nói rõ với cô ấy là chị tự nguyện giúp đỡ, không lấy tiền là được."

Em gái đã giúp đỡ cô ấy rất nhiều, Tạ Phương Hoa và em gái là đối tác làm việc của nhau, khi cô ấy làm việc cho Tạ Phương Hoa thì cũng là cô ấy đang giúp đỡ em gái của mình. Cô ấy chưa bao giờ nghĩ về chuyện tiền bạc cả.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rằng chuyện này là khả thi, vì vậy cô đã đến thảo luận với Tạ Phương Hoa. Tạ Phương Hoa thực sự quá bận rộn vào thời điểm này, cô ấy rất vui khi Khương Vệ Bình có thể đến giúp đỡ, nhưng cô ấy không đồng ý với ý kiến của Khương Tuệ Tuệ rằng tiền lương của Khương Vệ Bình sẽ bị trừ vào số tiền hoa hồng của cô.

"Tuệ Tuệ, tính toán như vậy là không được, chị hai cô đến giúp cũng không sao, nhưng tiền phải trừ từ của hai chúng ta, làm sao tôi có thể để cho cô trả một mình được?" Tạ Phương Hoa nói.

Cố Diệp Phi

"Tôi biết trong lòng cô suy nghĩ gì, cô cảm thấy khối lượng công việc của cô ít hơn của tôi, thấy tôi mỗi ngày đều bận rộn mà cô cũng không giúp được tôi, cảm thấy rất có lỗi đúng không?"

Chương 453: Chương 453

Tuệ Tuệ, cô nhất định đừng nghĩ ngợi nhiều, nghĩ kỹ lại đi, nếu không có cô tham gia thì công việc kinh doanh của tôi sẽ không tốt như vậy, một lý do khác khiến mọi người tìm đến tôi để may quần áo là do cô thiết kế rất đẹp. Hơn nữa, cô cũng biết bây giờ một tháng chúng ta có thể kiếm bao nhiêu tiền, nhiều tiền như vậy thì tôi mệt mỗi một chút cũng đáng.”

Điều này đã được phân chia ngay từ đầu, Khương Tuệ Tuệ đã vẽ các bức tranh thiết kế, cô ấy làm quần áo, tiền vẫn phải được tính như trước.

Thêm một người sẽ thêm một phần sức, bọn họ cần phải mở rộng nhóm này, nhưng bọn họ cũng cần tăng lượng đơn hàng, đồng thời mở rộng quy mô lớn hơn. Nếu không thì sau khi bận rộn một thời gian mà không có đơn hàng nào, Khương Vệ Bình sẽ không có việc gì để làm khi rảnh rỗi, điều này là không thể chấp nhận được.

Cuối cùng thì Khương Tuệ Tuệ vẫn quyết định lên thành phố để mua một chiếc máy may cho chị hai của mình.

Vào ngày chuẩn bị ra ngoài, ba người Khương Tuệ Tuệ, Khương Vệ Bình và Tạ Phương Hoa đều mặc quần áo mới do Khương Tuệ Tuệ thiết kế.

Phong cách của Tạ Phương Hoa thoát nhìn trông trang nghiêm và đoan trang, của Khương Vệ Bình là cổ điển và đơn giản, còn của Khương Tuệ Tuệ là phong cách kiểu Pháp mà cô luôn yêu thích bấy lâu nay.

Khi ba người bọn họ đi cùng nhau, nó trở thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

Từ lúc bọn họ bước ra khỏi nhà, đã có rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía bọn họ. Đây là lần đầu tiên Khương Vệ Bình ra ngoài và bị nhiều người nhìn như vậy, cô ấy có chút xấu hổ kéo tay áo của Khương Tuệ Tuệ, thì thầm vào tai cô: "Tuệ Tuệ, rất nhiều người đang nhìn chúng ta."

Khương Tuệ Tuệ quay sang cười với cô ấy, nói: "Không sao đâu, chị hai, yên tâm đi, chúng ta tới đây là để cho người khác nhìn mà."

Bọn họ bây giờ đã tương đương với việc làm người mẫu rồi, người ta nhìn thấy bọn họ mặc quần áo, càng để ý thì sẽ càng có nhiều người tìm đến bọn họ để làm quần áo.

Cố Diệp Phi

Ai mà không thích quần áo đẹp? Nếu ai đó thực sự yêu thích bộ quần áo bọn họ đang mặc, người ta chắc chắn sẽ chủ động hỏi ngay.

Quả nhiên, khi bọn họ mua máy khâu xong rồi đến nhà hàng do nhà nước điều hành để ăn tối, một số người đã hỏi bọn họ mua quần áo ở đâu. Bất cứ khi nào ai đó đến hỏi về quần áo, Khương Tuệ Tuệ đều trực tiếp đưa danh thiếp ra.

Trên danh thiếp là địa chỉ của Tạ Phương Hoa do cô viết tay, trên đó cũng đánh dấu thống nhất giá cả, để không ai sợ giá cao mà xấu hổ hỏi giá. Chỉ cần người khác nhìn thấy giá cả, thấy rằng phù hợp là liền có thể trực tiếp đến may quần áo.

Chuyến đi này, Khương Tuệ Tuệ đã viết tổng cộng 50 danh thiếp, cuối cùng đã đưa tất cả chúng ra ngoài.

Điều quan trọng nhất là những danh thiếp này không phải do tự bản thân Khương Tuệ Tuệ đưa ra, mà là sau khi có người hỏi thì Khương

Tuệ Tuệ mới đưa chúng ra.

Như vậy, trong số năm mươi người này, ít nhất sẽ có 90% đến tìm Khương Tuệ Tuệ để may quần áo, bởi vì nếu những người không muốn may quần áo sẽ không có ý tưởng này, bọn họ sẽ không chủ động yêu cầu Khương Tuệ Tuệ đưa danh thiếp cho.

Nếu 50 người này lại giới thiệu cho bạn bè và người thân của họ một chút, đến lúc đó nhiều người sẽ đến tìm bọn họ để may quần áo.

Khương Tuệ Tuệ chắc chắn sẽ mở rộng lĩnh vực kinh doanh này, khi chính sách cho phép, cô phải là người đầu tiên mở một nhà máy tư nhân ở thành phố Giang Châu này.

Sau khi ăn xong, Khương Vệ Bình đề xuất đi đến công ty cung ứng và tiếp thị, ban đầu Khương Tuệ Tuệ nghĩ rằng Khương Vệ Bình muốn mua thứ gì đó cho Tiểu Nguyệt, nhưng cô thấy rằng cô ấy đã mua một mảnh vải màu nâu, dài hai thước.

Nhà máy vận tải của Khương Đắc Thăng sẽ phát đồng phục nhà máy, ông ấy hiếm khi có thời gian để mặc quần áo bình thường, việc mua vải của Khương Vệ Bình không phải là dành cho Khương Đắc Thăng.

Chương 454: Chương 454

Khương Vệ Quốc và Khương Vệ Quân đều đã kết hôn có vợ để may quần áo riêng cho, nên Khương Vệ Bình sẽ không may quần áo cho hai người này.

Về phần tên cận bã Lưu Thiếu Thông, Khương Vệ Bình nghe thấy tên của anh ta thôi cũng thấy bản tai, như vậy cũng chỉ còn lại một mình Hứa Quý Thuận.

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ biết rõ, nhưng vẫn cố ý hỏi: "Chị hai, chị mua vải làm gì, may quần áo cho cha sao?"

Khương Vệ Bình đỏ mặt, ngượng ngùng xấu hổ nói: "Không phải... Cha nói bây giờ ông ấy không thể mặc quần áo mới, chị định may cho cha một bộ quần áo mới vào dịp Tết Nguyên đán, chị định dùng mảnh vải này để may quần áo cho Hứa Quý Thuận..."

"Ồ... thì ra là như vậy." Khương Tuệ Tuệ "Ồ", nhưng lại cố ý kéo dài âm thanh cuối cùng, giống như có ý trêu chọc: "Là vậy sao, thầy Hứa đã làm cho Tiểu Nguyệt một chiếc nôi mới lại còn mua quần áo nữa, chị hai cũng nên đáp lại. Lần trước nhìn thấy bộ quần áo anh ấy đang mặc đã sờn rách hết rồi, đã đến lúc phải thay cái mới, thế này thì sao, chị hai, sau khi trở về em sẽ thiết kế một bộ quần áo, sau đó chị có thể may cho thầy Hứa theo kiểu dáng mà em thiết kế."

Bọn họ hiện đang sản xuất nhiều quần áo nữ hơn, nhưng đàn ông cũng cần mua quần áo, cô cũng có thể thiết kế chúng.

"Như vậy thì thật là tốt quá." Khương Vệ Bình cười nói.

Sau khi trở về từ thành phố, Khương Vệ Bình sợ Tiểu Nguyệt đói bụng nên đi về trước. Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa mang chiếc máy may mới về nhà của Tạ Phương Hoa.

Tính theo ngày, Khương Tuệ Tuệ đã không gặp Tống Thời Thanh hơn một tuần.

Cô rất nhớ anh, nhưng cô thậm chí còn không có lấy một tấm ảnh. Trong thời đại liên lạc bất tiện này, không có điện thoại di động để liên lạc với nhau. Vì vậy, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi gần đây, cô dự định đến binh đoàn gặp Tống Thời Thanh.

Cô kéo Tạ Phương Hoa: "Chị Phương Hoa, ngày mai chúng ta sẽ đến binh đoàn được không? Lần này quảng cáo được rất tốt. Nghe nói thanh niên trí thức trong binh đoàn được trả lương rất cao, bọn họ chắc hẳn sẽ rất sẵn lòng may quần áo, chúng ta đi tuyên truyền một chút, có lẽ hiệu quả sẽ còn tốt hơn lần đi vào thành phố này."

Tạ Phương Hoa rót ly nước cho hai người, cô ấy khát nước nên uống hết ly nước.

Nghe Khương Tuệ Tuệ nói, cô ấy ngạc nhiên hỏi: "Ngày mai đi luôn sao? Nhưng hôm nay chúng ta vừa đưa danh thiếp cho nhiều người như vậy, chẳng phải sẽ có nhiều người đến may quần áo của chúng ta hay sao? Nếu không chúng ta..."

Lời còn chưa nói xong, dường như Tạ Phương Hoa chợt nhớ ra chuyện gì, cô ấy đột nhiên nói: "Được, sáng mai chúng ta đi."

Lúc đầu cô ấy không phản ứng gì, sau đó cô ấy nhận ra rằng Tống Thời Thanh đã ở trong binh đoàn được khoảng mười ngày. Chắc hẳn là hai người bọn họ đã rất nhớ nhau vì đã lâu không gặp nhau.

Tống Thời Thanh không thể đến đây, nhưng Khương Tuệ Tuệ thì có thể đến đó.

Cố Diệp Phi

Đương nhiên, Khương Tuệ Tuệ cũng hiểu tại sao Tạ Phương Hoa đột nhiên chuyển chủ đề, vẻ mặt đáng thương ban đầu của cô trong nháy mắt trở nên vui vẻ. Khóe miệng lộ ra nụ cười, cô vươn tay nắm lấy cánh tay Tạ Phương Hoa, cười nói: "Tôi biết chị Phương Hoa là tốt nhất."

"Cô chỉ biết nói ngọt thôi." Tạ Phương Hoa thấy Khương Tuệ Tuệ cười thì cũng cười theo, cô ấy nói: "Nhưng cũng đừng vui mừng quá sớm, danh sách mà tôi đã hứa với em gái của thanh niên trí thức Lục vẫn chưa được hoàn thành. Tôi phải làm xong bộ quần áo cuối cùng trong danh sách vào ngày hôm nay thì tôi mới có thể đi cùng cô đến binh đoàn vào ngày mai."

Lễ kỷ niệm của trường của Lục Vinh sắp bắt đầu, ngày mai cô ấy phải may xong quần áo để gửi cho Lục Hân.

Khương Tuệ Tuệ vội vàng hỏi: "Còn lại bao nhiêu, chị có cần tôi giúp đỡ hay không?"

Tạ Phương Hoa bị dáng vẻ lo lắng của cô làm cho buồn cười, nói: "Tôi không cần cô giúp đỡ, chẳng phải Vệ Bình đã đến giúp tôi hai ngày trước rồi hay sao?"

Chương 455: Chương 455

Cho nên cũng không còn lại nhiều lắm, hôm nay tôi nhất định có thể làm xong, cô chỉ cần trở về đi ngủ sớm một chút, ngày mai có tinh thần tốt nhất để đi gặp người yêu."

"Người yêu cái gì chứ, chị Phương Hoa đừng nói nhảm." Mặc dù Khương Tuệ Tuệ thường trêu chọc Tống Thời Thanh khi hai người ở riêng với nhau, nhưng cô cũng sẽ rất xấu hổ khi bị Tạ Phương Hoa trêu chọc như vậy.

Trên khuôn mặt trắng như sứ của cô có chút ửng hồng, nhưng trong đầu cô lại không nhìn được mà nghĩ đến Tống Thời Thanh. Hôm nay là ngày thứ mười một Tống Thời Thanh đến binh đoàn, nhưng mà ngoại trừ lúc Tống Thời Thanh có gọi cho cô khi anh đến binh đoàn vào ngày đầu tiên, còn lại anh không gọi cho cô thêm một lần nào nữa.

Cô không phải là đang trách anh không liên lạc với cô, thật ra lúc trước khi anh gọi điện cho cô, Tống Thời Thanh cũng nói rằng anh phải nghe lời tắt đèn đi ngủ mỗi ngày trong binh đoàn, không phải là anh không muốn liên lạc với cô, nhưng anh không có thời gian.

Hôm nào anh đi gặt lúa ngoài đồng về, những người trong ủy ban thôn đều nghỉ làm, anh gọi cũng không ai bắt máy.

Khương Tuệ Tuệ âm thầm nghĩ rằng, nếu mọi người đều có điện thoại di động thì tốt rồi.

Đêm hôm qua cô còn mơ thấy anh, bọn họ ngồi trên bãi cỏ bên sườn đồi, cùng nhau ngắm sao trên trời, đom đóm bay giữa không

trung. Ngay cả khi hai người họ không làm gì, cô cũng thấy hạnh phúc.

Cố Diệp Phi

"Vậy tôi không quấy rầy chị nữa, chị Phương Hoa, chị đã vất vả rồi, ngày mai tôi sẽ đến cửa nhà chị sớm một chút để chờ chị." Khương Tuệ Tuệ nghĩ đến ngày mai có thể gặp được Tống Thời Thanh, trong lòng cô rất là vui vẻ, thậm chí cảm ơn Phương Hoa đã hiểu cho cô.

Tạ Phương Hoa mỉm cười trả lời: "Được rồi, cô đi về trước đi."

Sáng sớm hôm sau, Khương Tuệ Tuệ dậy rất sớm.

Mấy ngày trước khi thu hoạch lúa mì, mỗi ngày cô đều dậy rất sớm, nhưng gần đây đại đội được nghỉ, cô lại trở về trạng thái ngủ nướng ban đầu. Hôm nay là lần đầu tiên cô dậy sớm như vậy.

Nhưng mà khi Khương Tuệ Tuệ trở về vào tối hôm qua, cô đã nói với mọi người trong gia đình rằng hôm nay cô sẽ đến binh đoàn, vì vậy Phương Quế Chi đang đun nước trong bếp nên cũng không ngạc nhiên, ngược lại, bà ấy còn rót cho cô một ít nước ấm và bảo cô đến đó rửa mặt.

Khương Tuệ Tuệ không cần khăn để rửa mặt, vì vi khuẩn và bọt ve rất dễ phát triển trong khăn sau một thời gian dài sử dụng, nếu dùng nó để lau mặt thì ngược lại mặt sẽ càng bẩn hơn.

Cô lấy một nắm nước bằng đôi tay mềm mại của mình, nhiệt độ nước vừa phải. Bất luận là xuân hạ thu đông, Khương Tuệ Tuệ đều luôn rửa mặt bằng nước ấm, nước ấm là nhiệt độ thích hợp nhất, nhưng bất kỳ nước quá nóng hay quá lạnh đều không tốt cho da.

Sau khi rửa mặt xong, Khương Tuệ Tuệ lại đi ăn một chén cháo. Cháo đặc biệt mềm dẻo, có vị ngọt từ gạo. Cô cảm thấy thật tuyệt vời khi bây giờ chỉ cần uống một bát cháo là có thể nếm được vị ngọt trên đời, trước kia cô từng rất coi trọng việc 'ăn ngon'.

Sau khi thu hoạch lúa mì, mỗi hộ gia đình sẽ được phát rất nhiều lúa mì và đập lúa mì thành bột, đủ cho cả nhà ăn trong một thời gian dài.

Bà nội Tổng biết Khương Tuệ Tuệ sẽ đến binh đoàn, vì vậy bà ấy đã chuẩn bị mười cân bột mì, muốn Khương Tuệ Tuệ mang đến cho Tổng Thời Thanh.

Khương Tuệ Tuệ không nhận lấy bột, mà nói: "Bà nội, cháu nghe nói binh đoàn ở bên kia ăn cơm ở căn tin, mọi người không cần tự mình nấu đồ ăn, đồ ăn trong binh đoàn rất ngon, anh Tổng ở bên kia nhất định sẽ không phải chịu ủy khuất, bột mì này để lại cho mọi người ăn đi ạ."

Bà nội Tổng nghe xong cũng đồng ý, tất cả người trong binh đoàn đều ăn cơm ở căn tin, Tổng Thời Thanh sẽ không bị đói. Chỉ là bà ấy quá lo lắng cho đứa trẻ, vì vậy bà ấy đã nghĩ đến việc nhờ Khương Tuệ Tuệ mang một ít bột mì tới, hy vọng rằng bọn họ có thể cải thiện bữa ăn của mình.

Chương 456: Chương 456

Nhưng nếu không gửi bột mì thì cũng không có gì để gửi.

Cuối cùng, bà nội Tống chỉ đưa bức thư tối qua bà ấy và ông nội Tống đã viết cho Khương Tuệ Tuệ và bảo cô mang đến chỗ Tống Thời Thanh. Trong thư cũng không viết gì lớn lao cả, tất cả chỉ là nói với anh rằng anh cứ ở đó làm việc cho tốt, bảo anh yên tâm, bọn họ ở nhà họ Khương rất tốt.

Tạ Phương Hoa đã làm xong đơn đặt hàng, bọn họ mượn chiếc xe đạp 28 Đại Giang từ nhà của đại đội trưởng và đạp xe đến binh đoàn, thời gian đi sẽ ít hơn bình thường và bọn họ không cần phải đi bộ, như vậy cũng sẽ dễ dàng hơn.

Nếu không thì phải mất hai giờ để đi đến binh đoàn, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy rằng bàn chân của cô nhất định sẽ có vết phồng rộp.

Khi đến binh đoàn, suy nghĩ của Khương Tuệ Tuệ dường như đã bay xa, mặc dù cô nói rằng mục đích đến lần này là để thu hút khách hàng, nhưng thực tế điều quan trọng nhất là để gặp Tống Thời Thanh.

Tạ Phương Hoa nhìn thấy sự nôn nóng của cô, liền nói: "Tuệ Tuệ, cô đến chỗ của thanh niên trí thức Tống đi, tôi có thể tự mình đi kiếm khách hàng."

Cô ấy đã nhiều lần nhìn thấy cảnh Khương Tuệ Tuệ thu hút khách hàng, việc đó thực sự là không khó. Khương Tuệ Tuệ rất đẹp, mặc quần áo do cô thiết kế có thể thu hút sự chú ý của người khác ngay cả khi cô không cần nói gì, thời điểm đến được đó, cô ấy chỉ cần

đưa danh thiếp mà Khương Tuệ Tuệ đã chuẩn bị từ lâu cho những người đó là được.

"Thật vậy không? Chị Phương Hoa, chị ở một mình sẽ không sao chứ?" Mặc dù Khương Tuệ Tuệ rất muốn đi tìm Tống Thời Thanh, nhưng cô vẫn có hơi lo lắng cho Tạ Phương Hoa.

Tạ Phương Hoa lắc đầu nói: "Không có việc gì, cô cứ đi đi, tôi có thể làm một mình được."

Lúc này trời đã quá giãc trưa, đúng lúc thời gian nghỉ ngơi.

Sự xuất hiện của Khương Tuệ Tuệ khiến tất cả nam thanh niên trí thức trong binh đoàn đều nhìn theo, không ai biết cô gái nhỏ đột nhiên xuất hiện này là ai, chỉ cảm thấy cô giống như một tiên nữ, mặc một bộ váy dài, tóc xõa ngang vai, đuôi tóc hơi uốn.

Nước da của cô trắng nõn như sứ, đôi mắt hẹp và đen như có những vì sao lấp lánh, nhìn rất đẹp.

Cố Diệp Phi

Những nam thanh niên trí thức đi ngang qua Khương Tuệ Tuệ đều ngẩn người, lo nhìn chăm chăm vào Khương Tuệ Tuệ mà quên quay đi chỗ khác, cũng quên rằng ánh mắt của bọn họ như vậy là có hơi bất lịch sự.

Bọn họ thấp giọng nghị luận, người này là ai vậy?

Khương Tuệ Tuệ tìm kiếm xung quanh nhưng không tìm thấy Tống Thời Thanh đâu, cô không quen thuộc với binh đoàn, nếu cô cứ tìm xung quanh như một cái đuôi không đầu như vậy, không biết đến khi nào cô mới có thể tìm thấy Tống Thời Thanh.

Cô tình cờ nhìn thấy ba hoặc năm thanh niên trí thức đang tụ tập với nhau cách đó không xa, bọn họ cũng đang nhìn cô. Cô suy nghĩ một lúc rồi đi về phía nhóm nam thanh niên trí thức đó.

Ngay khi cô vừa bước một bước, đã có một sự xôn xao khá lớn trong nhóm nam thanh niên trí thức. Tất cả bọn họ đều có thể thấy rằng Khương Tuệ Tuệ đang đi về phía bọn họ, nhưng lại không rõ tại sao Khương Tuệ Tuệ lại đi về phía bọn họ. Mặc dù bọn họ không thể hiện ra trên khuôn mặt, nhưng đều hy vọng rằng Khương Tuệ Tuệ đang đến tìm chính mình.

Ngay khi Khương Tuệ Tuệ đến gần bọn họ, cô mím môi và nở một nụ cười. Dù sao cô cũng phải hỏi người khác xem Tống Thời Thanh đang ở đâu, đương nhiên phải lễ phép và khách sáo một chút.

Khi cô cười, những nam thanh niên trí thức cảm thấy trái tim gần như nhảy ra khỏi cổ họng. A.... Chết mất, đây là người đẹp tuyệt sắc của thế gian sao, cô không cười đã cảm thấy cô xinh đẹp vô địch rồi, khi cô cười lại càng thêm tuyệt đẹp hơn nữa, không được không được!!!

"Xin chào mọi người, tôi muốn hỏi một chút, mọi người có nhìn thấy thanh niên trí thức Tống, Tống Thời Thanh không?" Khương Tuệ Tuệ hỏi rất lịch sự. Giọng nói của cô nhẹ nhàng và ngọt ngào, từng chữ từng chữ lọt vào tai mọi người.

Nhưng mà... Thanh niên trí thức Tống... Tống Thời Thanh sao?

Bọn họ ngay lập tức nhận ra người mà Khương Tuệ Tuệ nói là người mà bọn họ biết.

Chương 457: Chương 457

Theo lý mà nói, Tống Thời Thanh chỉ là một thanh niên trí thức đến binh đoàn để giúp đỡ, bọn họ không quen biết nhau cho lắm, nhưng nghe nói Thẩm Kiều Dương và thanh niên trí thức Tống này có quan hệ rất tốt, cho dù Tống Thời Thanh mới gia nhập vào binh đoàn chừng mười ngày, nhưng lại biểu hiện rất tốt, thậm chí còn được huấn luyện viên khen ngợi.

Đại đội trưởng của bọn họ dường như cũng có mối quan hệ không đơn giản với Tống Thời Thanh.

Chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi, tất cả bọn họ đều nhớ tên Tống Thời Thanh.

Cố Diệp Phi

Hiện tại dù bọn họ muốn quên cũng không thể quên, bởi vì cô gái nhỏ trước mắt khiến bọn họ mất tập trung, trông như tiên nữ nhưng lại đến đây để tìm Tống Thời Thanh.

Mối quan hệ của bọn họ là gì? Cô là đối tượng của thanh niên Tống sao?

Các nam thanh niên trí thức suy đoán qua loa trong lòng, mỗi người chỉ hận bản thân không phải người mà Khương Tuệ Tuệ đang tìm. Một trong những thanh niên trí thức trước đây tình cờ gặp được Tống Thời Thanh, vì vậy anh ấy nói với Khương Tuệ Tuệ: "Dường như tôi đã nhìn thấy anh ấy dạo gần đây. Anh ấy đang ở cánh đồng lúa mì bên kia kia, cô đến đó tìm anh ấy thử xem."

Nói xong lại sợ Khương Tuệ Tuệ không tìm thấy, vội hỏi: "Cô có thể tìm thấy được không? Có cần tôi đưa cô đến đó không?"

Khương Tuệ Tuệ nhìn theo hướng ngón tay của nam thanh niên trí thức và nhìn về phía xa xa, ở đây thấy rõ theo mọi hướng nên rất dễ tìm. Vậy nên cô lắc đầu nói: "Không cần, tôi có thể tự tìm được, cảm ơn anh."

Nói xong lời này, cô lại mỉm cười với bọn họ, rồi quay người đi theo phương hướng mà nam thanh niên trí thức chỉ.

Gió hơi hơi khẽ thổi, mái tóc đen bồng bênh của cô khẽ tung bay, làn váy tung bay như sóng, cô vui vẻ bước từng bước về phía người mình nhớ nhung.

Nhóm nam thanh niên trí thức nhìn theo bóng lưng của cô một lúc, cuối cùng cũng tản ra. Đẹp đến đâu thì cũng không phải là đối tượng của bọn họ, bọn họ chỉ có thể nhìn mà thôi.

Khương Tuệ Tuệ có trực giác nhạy bén về phương hướng, cô không hề đi sai đường và đã nhanh chóng tìm thấy cánh đồng lúa mì. Chỉ là cánh đồng lúa mì của binh đoàn lớn hơn rất nhiều so với đại đội của bọn họ, rộng ít nhất gấp mười lần cánh đồng lúa mì của đại đội, Khương Tuệ Tuệ lẩm bẩm, không có gì lạ khi những thanh niên trí thức trong binh đoàn không thể hoàn thành nhiều việc như vậy, binh đoàn phải kêu gọi những thanh niên trí thức ở nơi khác đến để phụ giúp.

Nhìn thoáng qua, cánh đồng lúa mì vàng óng này dài vô tận, như thể đang ở trong một đại dương vàng vậy. Với một cánh đồng lúa mì lớn như thế, cô nên tìm Tổng Thời Thanh ở đâu đây?

Khương Tuệ Tuệ có chút lo lắng, nhưng cô dường như có một tâm ý tương thông, đột nhiên quay đầu sang bên phải, thấy một chỗ được dựng lên bằng rơm trên cỏ, một người đang nằm dưới bóng của đồng rơm, anh đang nằm trên bãi cỏ xanh, hai tay ôm đầu, không biết là ngủ thật hay chỉ đang chìm trong suy nghĩ gì nữa.

Khương Tuệ Tuệ liếc mắt nhìn thoáng qua một cái là đã nhận ra người đàn ông đó là Tống Thời Thanh.

Trên mặt cô vui vẻ, vốn định gọi Tống Thời Thanh, nhưng lại kịp thời dừng lại. Cô nhẹ nhàng đi về phía Tống Thời Thanh, muốn đánh úp anh từ phía sau và khiến cho anh bất ngờ.

Nhưng mà, trước khi đi đến bên cạnh Tống Thời Thanh, cô đã vô tình giẫm phải một cành cây khô, có một tiếng "rắc", đó là tiếng cành cây khô bị gãy vang lên.

Hai chân cô khựng lại, vào lúc này, hai mắt Tống Thời Thanh đột nhiên mở ra, anh quay đầu nhìn sang. Sau khi nhìn thấy người trước mắt, vẻ lãnh đạm trong mắt anh liền biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là tràn đầy dịu dàng, đồng thời cũng rất khó tin.

Anh dụi dụi mắt, như thể cảm thấy mọi thứ trước mắt chỉ là ảo giác mà thôi.

Khương Tuệ Tuệ thích thú với vẻ ngoài đáng yêu và ngốc nghếch của Tống Thời Thanh, cô mím môi để nén lại nụ cười, hơi hếch cằm lên, kiêu ngạo đi đến trước mặt Tống Thời Thanh, duỗi hai tay ra như rắn nước, khoác lên vai Tống Thời Thanh, kiễng mũi chân, thì thầm bên tai anh: "Anh làm sao vậy? Không nghĩ tới em sẽ đến hay sao?"

Chương 458: Chương 458

Giọng nói của cô vẫn nũng nịu như trước, lọt vào trong tai anh khiến trái tim anh khẽ run lên.

Anh chắc chắn rằng những gì trước mặt anh không phải là ảo giác, Tuệ Tuệ đã thực sự đến gặp anh.

Anh không nhìn được mà dùng hai tay ôm chặt lấy Khương Tuệ Tuệ, như thể anh muốn hòa nhập cô vào m.á.u thịt của chính mình. Anh ôm khuôn mặt nhỏ nhắn không lớn bằng lòng bàn tay của anh, nhìn trái nhìn phải, như muốn nhìn thấu cô vậy. Thấy khuôn mặt không hề gầy đi mà ngược lại còn có phần tròn trịa hơn một chút, anh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đồng thời anh cũng cảm thấy có chút phức tạp, anh vốn sợ rằng anh đến binh đoàn thì Tuệ Tuệ nhớ anh nên sẽ gầy đi, không ngờ rằng cô không những không gầy đi mà còn béo lên.

Anh thực sự rất yên tâm, đồng thời có hơi đau lòng một chút...

"Tuệ Tuệ..." Giọng nói của Tống Thời Thanh khàn khàn, anh không hỏi tại sao Khương Tuệ Tuệ lại đến đây, bởi vì anh biết, nhất định là Tuệ Tuệ rất nhớ anh.

Trên thực tế, làm sao mà anh lại không nhớ cô cho được?

Tống Thời Thanh chưa bao giờ nghĩ về bất cứ ai như thế này trước đây, khi anh nằm trên giường, nhìn vào màn đêm đen tối, khuôn mặt của Khương Tuệ Tuệ đều xuất hiện ở trong tâm trí anh. Nụ cười của cô, sự quyến rũ của cô và cách cô dụ dỗ anh khi cô trêu chọc

anh, nó cứ quay đi quay lại trong tâm trí anh hàng nghìn lần mỗi ngày.

Hôm nay tình cờ được nghỉ buổi chiều, nghe nói rằng sẽ được xem biểu diễn.

Nếu không phải tất cả mọi người đều phải có mặt, Tổng Thời Thanh nhất định sẽ lựa chọn quay về nhà một chuyến, cho dù cả đi cả về mất hơn bốn giờ, anh cũng có thể ở bên cạnh Tuệ Tuệ một lát.

Đáng tiếc là anh không thể đi, vì vậy anh chỉ có thể gọi điện cho Tuệ Tuệ, nhưng khi anh gọi đến ủy ban thôn, kế toán Lưu trả lời rằng Tuệ Tuệ không có ở đó. Anh không biết Tuệ Tuệ đã đi đâu, nhưng anh không bao giờ nghĩ đến việc Tuệ Tuệ sẽ đến binh đoàn để gặp anh.

Người mà ngày đêm bản thân nghĩ đến đang ở ngay trước mặt, Tổng Thời Thanh cảm thấy trong lồng n.g.ự.c nóng ran. Anh cúi người xuống, muốn hôn lên đôi môi mềm mại đó của cô.

Đúng lúc này, một bóng người từ đồng rơm phía sau đi ra, người đàn ông còn chưa kịp nhìn rõ tình huống trước mắt, chỉ biết là Tổng Thời Thanh ở đây, liền mở miệng nói: "Anh Thời Thanh, anh thật là, có kị túc xá để ngủ sao lại không ngủ, lại chạy đến đây để ngủ, đợi một chút..." Nói đến đây, Thẩm Kiều Dương cũng bắt đầu chú ý đến Khương Tuệ Tuệ rồi.

Khương Tuệ Tuệ được Tổng Thời Thanh ôm vào trong ngực, ngay sau khi hai người nghe thấy giọng nói của Thẩm Kiều Dương thì rất nhanh đã tách nhau ra, Khương Tuệ Tuệ lùi lại một bước, đưa tay vuốt thẳng mái tóc dài của mình, ngược mắt lên nhìn khuôn mặt hoang mang của Thẩm Kiều Dương.

Thẩm Kiều Dương không bao giờ nghĩ đến việc bản thân sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, anh ấy không nhìn không được mà nhìn chằm chằm vào Khương Tuệ Tuệ, ngay cả khi anh ấy đang rất hoang mang, trong lòng anh ấy thầm nghĩ, tại sao anh ấy chưa bao giờ

nhìn thấy nữ thanh niên trí thức này, có gì đó không đúng lắm? Một người lớn lên xinh đẹp như vậy mà sao anh ấy lại không để ý đến...

Cố Diệp Phi

Nghĩ đến đây, Thẩm Kiều Dương đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt như hai mũi d.a.o găm đang nhìn chính mình, khiến cho sống lưng anh ấy lạnh toát. Ngẩng đầu lên, quả nhiên, phát hiện được ánh mắt lạnh như băng của Tống Thời Thanh đang nhìn anh ấy, cảm giác như thể hàng ngàn mũi d.a.o đang chĩa về phía này, trực chờ thời cơ thích hợp để đ.â.m anh ấy một nhát vậy.

Thẩm Kiều Dương rung mình run lập cập, đột nhiên nhớ rằng Tống Thời Thanh đã nói với anh ấy vào ngày đầu tiên anh đến, rằng anh đã có đối tượng. Thẩm Kiều Dương đột nhiên tỉnh táo lại, chỉ vào Khương Tuệ Tuệ, lắp bắp hỏi: "Cô... Cô chính là chị dâu sao?"

Chương 459: Chương 459

Anh ấy đoán rằng tiêu chuẩn của Tống Thời Thanh rất cao, cho nên chị dâu của anh ấy nhất định là không đến nổi tệ, nhưng có làm cách nào thì anh ấy cũng không nghĩ đến rằng cô lại đẹp như vậy.

Thẩm Kiều Dương đã thích ăn diện từ khi còn nhỏ rồi, anh ấy thích bản thân mình đẹp trai, anh ấy cũng thích những người lớn lên xinh đẹp. Nhưng đối với những người ưa nhìn, nhiều nhất anh ấy cũng chỉ thích theo kiểu thưởng thức, giống như lúc này đối với Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ là chị dâu của anh ấy và là đối tượng của anh Thời Thanh, anh ấy sẽ không dám và không có bất kỳ ý định xấu nào.

Khương Tuệ Tuệ rất hài lòng với danh hiệu 'chị dâu' này, cô hào phóng tha thứ cho ánh mắt nóng bỏng của Thẩm Kiều Dương khi anh ấy nhìn cô trước đó, mỉm cười với anh ấy, sau đó đưa tay ra, nói: "Xin chào, tôi họ Khương, tôi tên là Khương Tuệ Tuệ, tôi tin rằng anh Thời Thanh đã nói với anh về tôi."

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ cư xử rất duyên dáng, hào phóng, khí chất của cô còn tốt hơn nhiều so với những người đồng chí nữ trong đoàn nghệ thuật.

Thẩm Kiều Dương nhanh chóng đưa tay ra bắt tay Khương Tuệ Tuệ, nói: "Chào chị dâu, em tên là Thẩm Kiều Dương, bạn thời thơ ấu của anh Thời Thanh, hai anh em chúng em lớn lên cùng nhau, sau này chị có thể gọi em là Kiều Dương là được."

Thẩm Kiều Dương nhiệt tình giới thiệu bản thân, nhưng anh ấy không chú ý rằng ánh mắt của Tống Thời Thanh đang nhìn vào bàn tay mà anh ấy và Khương Tuệ Tuệ đang nắm, sắc mặt vốn đã không quá đẹp của anh đột nhiên trở nên thêm phần khó nhìn hơn, trầm lặng như mặt nước bên hồ.

“Khụ khụ.” Tống Thời Thanh ho khan một tiếng, gần như vô hình cúi người về phía trước, nắm tay Khương Tuệ Tuệ, hất tay Thẩm Kiều Dương ra.

Thẩm Kiều Dương lúc này mới hoàn hồn phản ứng lại, ngượng ngùng cười cười nói: “Anh Thời Thanh, chị dâu thật vất vả mới đến đây được một chuyến, lát nữa rủ chị dâu cùng đi xem biểu diễn đi!”

Vừa nói, anh ấy vừa nhiệt tình giới thiệu với Khương Tuệ Tuệ: “Chị dâu, chị vừa mới đến đây nên còn không biết, hôm nay vừa hay binh đoàn của bọn em có chương trình biểu diễn để xem. Ở đây có Diệp Mạn Đình của binh đoàn nghệ thuật, cô ấy hát rất hay, chị dâu, chị nhất định phải đi nghe một chút. Sau khi xem biểu diễn xong còn có thể xem phim, ai da, bảo sao hôm nay binh đoàn lại trông náo nhiệt như vậy chứ, cứ như là ăn tết vậy, thì ra là do chị dâu đến nên cố ý tổ chức để đón chào.”

Thẩm Kiều Dương có một kiểu ăn nói rất ngọt ngào, rất được lòng người đối diện, có thể nói chuyện khiến cho Khương Tuệ Tuệ bật cười.

Tống Thời Thanh cũng thực sự muốn Khương Tuệ Tuệ ở lại xem phim cùng với anh, nhưng anh vẫn phải hỏi ý kiến của cô: “Em có muốn ở lại xem phim không?”

Khương Tuệ Tuệ suy nghĩ một lúc, gật gật đầu đồng ý: “Có thể, nhưng hôm nay em đi cùng với chị Phương Hoa, em phải thương lượng với chị ấy về chuyện này một chút. Ai nha, suýt chút nữa là em quên mất một việc, hai người cùng đi với em đi.”

“Đi đâu vậy?” Tống Thời Thanh hỏi.

“Anh đi đến đó sẽ biết.” Khương Tuệ Tuệ nắm tay anh rồi kéo anh đi về phía trước.

Với ý tưởng nhờ Tống Thời Thanh và Thẩm Kiều Dương giúp cô quảng cáo, Khương Tuệ Tuệ đã gọi hai người bạn họ đi theo. Nhưng sau khi cân nhắc rất nhiều, cô quyết định giao công việc này cho một mình Thẩm Kiều Dương, thứ nhất, Thẩm Kiều Dương dẻo miệng biết nói chuyện, thứ hai là... Cô luyến tiếc không muốn để Tống Thời Thanh nói chuyện với những người đồng chí nữ khác.

Nghĩ như vậy xong, Khương Tuệ Tuệ càng siết chặt cánh tay của Tống Thời Thanh hơn.

Ở bên kia, Tạ Phương Hoa vốn đang nói chuyện về việc may quần áo với các nữ thanh niên trí thức trong ký túc xá, đột nhiên nghe thấy một giọng nói nghiêm túc của một người đàn ông từ bên ngoài.

“Đồng chí nữ này, hình như cô không phải là người của binh đoàn chúng tôi phải không?”

Chương 460: Chương 460

Những nữ thanh niên có học trong binh đoàn đều đúng như lời Khương Tuệ Tuệ nói, bọn họ có lương cao và sẵn sàng tiêu tiền, thấy bộ quần áo Tạ Phương Hoa đang mặc trông đẹp nên không cần hỏi giá mà đã muốn may quần áo luôn.

Bọn họ còn nói gần đây đang bận rộn thu hoạch lúa mì nên có thể đưa nhiều tiền hơn một chút để Tạ Phương Hoa chuẩn bị nguyên liệu.

Những người có thể đến binh đoàn nói chung đều là người có điều kiện tốt, ngoài tiền lương ra bọn họ còn có tiền và đồ vật do gia đình gửi đến để trợ cấp, cho nên cũng không để ý đến một ít tiền mua quần áo.

Lúc đầu trò chuyện rất vui vẻ, Tạ Phương Hoa nghĩ lần này nhất định sẽ có rất nhiều đơn hàng, kết quả...

Tạ Phương Hoa nhìn người đàn ông mặc quân phục ngồi cùng bàn, sợ hãi nuốt nước miếng, siết chặt hai bàn tay lại, bất lực không biết đặt chỗ nào.

Tim cô ấy đập thình thịch, cân nhắc xem vị sĩ quan này sẽ dạy bảo cô ấy như thế nào.

Người đàn ông này khoảng 30 tuổi, trông rất phong độ nhưng da hơi ngăm đen. Lúc này, anh ấy đang nhìn chăm chăm vào Tạ Phương Hoa, nhìn như vậy khiến cô ấy sờn cả tóc gáy.

Cô ấy chủ động nhận lỗi: "Sĩ quan, tôi, tôi sai rồi..."

Cô ấy không biết có thể nói với những thanh niên trí thức đó về việc tự may quần áo hay không, nhưng gặp phải tình huống như thế này thì xin lỗi trước không bao giờ là sai.

Người đàn ông thấy cô ấy có thái độ nhận lỗi rất tốt, sau khi biết hoàn cảnh của cô ấy thì cũng không làm khó mà nói: "Được rồi, cô biết lỗi rồi thì không có việc gì, sau này không được làm như vậy nữa."

Tạ Phương Hoa không ngờ người đàn ông này nhìn qua thì rất dọa người nhưng lại dễ nói chuyện như vậy, cô ấy còn đang nghĩ bản thân thật xui xẻo, không ngờ anh ấy lại để cô ấy đi dễ dàng như vậy. Cô ấy ngược mắt lên nhìn người đàn ông trước mặt, bắt gặp ánh mắt của anh ấy rồi ngượng ngùng xấu hổ quay đi.

Vội vàng nói lời cảm ơn: "Cám ơn sĩ quan!"

Người đàn ông sửa lại cho cô ấy: "Đừng gọi tôi là sĩ quan, tôi là đại đội trưởng của đại đội bảy, họ Kỳ, cô gọi tôi là đại trưởng Kỳ là được. "

"Vâng, đại trưởng Kỳ." Lúc trước Tạ Phương Hoa không biết Kỳ Huy Hoàng là trung đội trưởng hay đại đội trưởng nên cô ấy chỉ có thể gọi anh ấy một tiếng 'sĩ quan', nhưng bây giờ thì đã biết rồi, cô ấy nhanh chóng gọi anh ấy một tiếng 'đại trưởng Kỳ'. Cô ấy cúi đầu, đứng thẳng người, cả người khẽ run.

Vừa nhìn đã biết đây là một công dân tốt rồi.

Thấy cô ấy như vậy, Kỳ Huy Hoàng nhin không được mà buồn cười lắc đầu, nói: "Tiểu đồng chí này, sao cô lại sợ hãi như vậy? Không lẽ trong mắt cô tôi là hổ ăn thịt người hay sao?"

"Không không không, không phải thưa đại đội trưởng... Tôi không nghĩ anh là người như vậy..." Tạ Phương Phi sợ hãi, vội vàng lắc đầu giải thích.

Càng giải thích thì càng tệ hơn.

“Được rồi, không cần giải thích nữa, ngồi xuống uống ly nước đi.”
Nói xong, Kỳ Huy Hoàng rót cho Tạ Phương Hoa một ly nước, ra hiệu bảo cô ấy ngồi xuống.

Cố Diệp Phi

Tạ Phương Hoa có chút sững sờ, nhưng thấy vẻ mặt của Kỳ Huy Hoàng không giống như giả tạo, cô ấy sững sờ ngồi xuống đối diện với Kỳ Huy Hoàng.

Sau khi uống một ngụm nước, trái tim vốn đang đánh chông trống của cô ấy cuối cùng cũng đã ổn định hơn rất nhiều.

Cô ấy nhìn không được mà lén quan sát đội trưởng Kỳ, thật ra đây là lần đầu tiên cô ấy ngồi đối mặt với một người như đội trưởng Kỳ. Trước đây cô ấy rất sợ những người này, chỉ cần bọn họ nói một câu thôi cũng đủ để khiến gia đình cô ấy mất hết tất cả rồi.

Cha cô ấy năm đó cũng vậy, cũng vì một câu nói từ cấp trên mà trở thành một phần tử xấu, thành kẻ phản loạn...

"Cô không cần phải sợ tôi như vậy, tôi sẽ không ăn thịt cô đâu." Kỳ Huy Hoàng thấy Tạ Phương Hoa lén lút nhìn mình, không nhìn được mà nói: "Vừa rồi cô nói cô đến đây với bạn, sau khi cô gặp lại bạn, có thể nói với cô ấy một chút, hôm nay ở chỗ chúng tôi có một buổi biểu diễn văn nghệ, đến buổi tối còn chiếu phim điện ảnh, nếu mọi người cảm thấy hứng thú thì có thể xem xong văn nghệ và phim rồi hãy trở về."

Chương 461: Chương 461

Còn có biểu diễn văn nghệ và chiếu phim để xem sao?

Trong lòng Tạ Phương Hoa có chút d.a.o động.

Cô ấy cắn môi, nói: "Được, tôi biết rồi, cảm ơn đại đội trưởng."

"Vây được rồi, cô ra ngoài tìm bạn đi." Kỳ Huy Hoàng nói với Tạ Phương Hoa.

Đến khi ra khỏi văn phòng, Tạ Phương Hoa vẫn còn có hơi choáng váng, cô ấy không ngờ bản thân sẽ nói chuyện với đại đội trưởng, thậm chí còn uống nước do đại đội trưởng rót cho cô ấy.

Đại đội trưởng Kỳ này thực sự khác với các cán bộ trong ấn tượng của cô ấy, anh ấy không hung dữ cũng không ăn thịt người, lại còn rất thân thiện nữa.

Cô ấy mím môi cười cười, quay người rời đi, đi tìm Khương Tuệ Tuệ để hỏi xem cô có muốn ở lại xem văn nghệ và xem phim rồi mới quay về hay không.

Khương Tuệ Tuệ tìm thấy Tạ Phương Hoa ở cách ký túc xá nữ không xa, Tạ Phương Hoa nói với Khương Tuệ Tuệ việc cô ấy bị đội trưởng Kỳ gọi đến văn phòng để giáo dục tư tưởng, nói đội trưởng Kỳ không cho phép thì cô ấy không dám đi.

Khương Tuệ Tuệ suy nghĩ một lúc rồi mới nói: "Không sao, chúng ta đừng đi, để anh ấy đi đi." Khương Tuệ Tuệ chỉ vào Thẩm Kiều Dương.

"Em sao?" Thẩm Kiều Dương chỉ vào mũi của mình, rớt cuộc thì cũng ý thức được người chị dâu đang nói tới thật sự là anh ấy.

Cố Diệp Phi

"Đúng vậy, Kiều Dương, nói thật cho anh biết, tuy tôi mới quen biết anh, dù mới nói chuyện được vài câu nhưng tôi có thể thấy được tài năng của anh ở trong lĩnh vực này, tôi tin việc để anh đi làm việc này là quyết định đúng đắn, ngoại trừ anh thì không ai có thể làm tốt hơn được." Khương Tuệ Tuệ nhìn Thẩm Kiều Dương, nói với vẻ rất nghiêm túc.

"Đến đây đi, Kiều Dương, anh nghe tôi nói này, anh có thể làm được!"

Thẩm Kiều Dương: "..."

Mặc dù không biết chị dâu đang nói cái gì, nhưng sao anh ấy cảm giác như chị ấy đang khen ngợi mình ấy nhỉ? Được chị dâu khen thì còn gì vui bằng nữa...

Cứ như vậy, Thẩm Kiều Dương lên đường hoàn thành nhiệm vụ của Khương Tuệ Tuệ một cách vẻ vang. Có đến mười mấy nữ thanh niên trí thức nói muốn may quần áo mới, hơn nữa còn có mấy đơn hàng lúc trước do Tạ Phương Hoa lôi kéo được, lần này đến binh đoàn bọn họ đã nhận được tổng cộng hai mươi mấy đơn hàng, cũng coi như là xứng đáng với chuyến đi này.

Sau khi chuyện này được giải quyết xong, Tạ Phương Hoa nhớ lại những gì đại đội trưởng Kỳ đã nói với cô ấy, hỏi Khương Tuệ Tuệ: "Đúng rồi, Tuệ Tuệ, trước đó đội trưởng Kỳ đã nói với tôi là hôm nay ở binh đoàn có biểu diễn văn nghệ, buổi tối còn có cả chiếu phim, nếu không thì chúng ta xem một chút rồi quay về sau có được không?"

Không nghĩ đến Tạ Phương Hoa cũng muốn xem, Khương Tuệ Tuệ mỉm cười, nắm lấy tay Tạ Phương Hoa, nói: "Đây cũng là điều tôi đang định nói."

Buổi biểu diễn văn nghệ sẽ được tổ chức vào buổi chiều.

Thẩm Kiều Dương quen biết một số đồng chí nữ trong đoàn nghệ thuật, vì vậy khi bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, anh ấy đã lên vào hậu trường.

Về phần Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa, dưới sự dẫn dắt của Tổng Thời Thanh, bọn họ đã sớm ở dưới sân khấu để chiếm lấy một vị trí tốt.

Thẩm Kiều Dương vừa đi vào hậu trường thì đã tóm lấy một nữ đồng chí hỏi: "Đồng chí, Diệp Mạn Đình của nhóm mọi người đâu?"

Nữ đồng chí đã trang điểm nhưng trên mặt vẫn không giấu được vẻ lo lắng. Cô ấy ngẩng đầu liếc nhìn qua Thẩm Kiều Dương, biết Thẩm Kiều Dương quen biết Diệp Mạn Đình, cô ấy cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp nói: "Cổ họng Diệp Mạn Đình bị hỏng rồi, bây giờ chắc là đang đến phòng khám để lấy thuốc, không biết uống thuốc vào có đỡ hơn không, hôm nay cô ấy có một tiết mục hát đơn, nếu giọng không đỡ thì bây giờ cũng không biết phải làm sao."

"Diệp Mạn Đình bị bệnh ư?" Thẩm Kiều Dương nhíu nhíu mày.

Phản ứng đầu tiên của anh ấy là đến trung tâm y tế để tìm Diệp Mạn Đình, nhưng anh ấy cũng chú ý đến người đồng chí nữ nói hôm nay Diệp Mạn Đình có một tiết mục hát đơn, nếu như không có cách nào để cổ họng có thể khá lên được thì hôm nay nhất định sẽ không thể biểu diễn, đến lúc đó nên để ai hát đây?

Chương 462: Chương 462

Bây giờ chỉ có thể hy vọng Diệp Mạn Đình sẽ khỏe lại sau khi uống thuốc, mặc dù nghe nói là tình trạng đang khá tệ.

Ngay khi Thẩm Kiêu Dương chuẩn bị đến trung tâm y tế để tìm Diệp Mạn Đình, người đồng chí nữ đã đi cùng Diệp Mạn Đình đến trung tâm y tế để lấy thuốc vừa bước vào, cô ấy tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa Thẩm Kiêu Dương và người đồng chí nữ đó.

Thuận miệng nói: "Đúng vậy, chắc là tối qua Mạn Đình ngủ bị cảm lạnh, rõ ràng sáng nay cô ấy không sao, không hiểu sao đến chiều giọng cô ấy lại khàn đặc như vậy. Vừa rồi tôi đi cùng cô ấy đến trung tâm y tế, bác sĩ nói hôm nay cô ấy nhất định là không thể hát được, cô ấy lo lắng đến mức sắp khóc, không có mặt mũi nào để đi đến đây, nói là rất xin lỗi mọi người."

"Ca sĩ giỏi nhất trong đoàn nghệ thuật là Mạn Đình, giọng cô ấy khàn thì không ai có thể thay thế được. Bây giờ chỉ có thể loại bỏ phần tiết mục hát đơn của cô ấy hoặc đổi thành tiết mục khác... Nhưng trước đó cũng không tập luyện, có thể đổi thành tiết mục gì được đây..."

Nói đến đây, các đồng chí nữ lại có hơi đau đầu.

Thẩm Kiêu Dương đã nghĩ ra một biện pháp hay, trước đó Tống Thời Thanh đã nói giọng của Khương Tuệ Tuệ rất hay, mà sau khi Thẩm Kiêu Dương thực sự nghe thấy giọng của Khương Tuệ Tuệ, anh ấy cũng cảm thấy nó rất hay.

Khi bọn họ đi trên đường, Thẩm Kiều Dương đã ồn ào bảo Khương Tuệ Tuệ hát vài câu, giọng hát của cô chắc chắn là hay hơn Diệp Mạn Đình.

Bây giờ cổ họng của Diệp Mạn Đình đang không ổn nên cô ấy không thể biểu diễn, vừa hay chị dâu lại có thể hát hay như vậy, anh ấy nghĩ có lẽ Khương Tuệ Tuệ có thể thử sức một lần.

Nhưng anh ấy chưa nói qua việc này với Khương Tuệ Tuệ, bây giờ anh ấy không thể nói chắc chắn được, vì vậy anh ấy chỉ có thể nói với hai nữ đồng chí: "Có lẽ là tôi sẽ tìm người thay thế Mạn Đình, mọi người ở đây chờ tôi một chút, tôi sẽ đến ngay."

"Hả?" Hai người đồng chí nữ nhìn nhau không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Thẩm Kiều Dương có thể tìm được người có thể thay thế Diệp Mạn Đình để hát đơn sao? Bọn họ không dám quá tin tưởng, phải biết rằng Diệp Mạn Đình giống như trụ cột trong đoàn nghệ thuật của bọn họ vậy, cô ấy có một giọng hát hay và là người đầu tiên vừa hát vừa nhảy.

Hơn nữa, người mà Thẩm Kiều Dương nhắc đến có lẽ đều là người của binh đoàn, so với những người trong đoàn nghệ thuật thì đãi ngộ trong binh đoàn sẽ không tốt bằng. Nếu người đó có thể hát hay như Diệp Mạn Đình, tại sao lại không đến đoàn nghệ thuật mà lại đến binh đoàn để làm công việc vất vả như vậy?

Hai người đồng chí nữ nhìn nhau, cả hai đều không để tâm đến lời nói của Thẩm Kiều Dương. Đúng là Thẩm Kiều Dương nhiệt tình và rất dễ nói chuyện, nhưng có thể là do nhiệt tình quá nên là đã bị lừa gạt, cho nên bọn họ không tin trong binh đoàn sẽ có người hát hay hơn Diệp Mạn Đình.

Cố Diệp Phi

"Cô thấy những gì Thẩm Kiều Dương nói là thật hay giả? Trong binh đoàn thật sự có người hát hay hơn Diệp Mạn Đình sao?"

"Cô thật đúng là ngốc, nếu có người hát hay như vậy thì sao binh đoàn nghệ thuật của chúng ta không nhận người này? Không phải là nữ thanh niên trí thức này muốn thu hút sự chú ý của Thẩm Kiều Dương nên cố ý nói bản thân hát hay sao?"

"Cô cũng biết Thẩm Kiều Dương thích nghe Diệp Mạn Đình hát nhất rồi còn gì, luôn miệng khen giọng cô ấy rất hay, người đó nhất định đã nghĩ rằng chỉ cần nói mình hát hay là có thể thu hút sự chú ý của Thẩm Kiều Dương, khiến Thẩm Kiều Dương cũng thích cô ấy."

"Như vậy thì thật là không biết xấu hổ, để xem Thẩm Kiều Dương bảo cô ấy hát thì cô ấy phải làm sao. Nhưng nếu không ai có thể hát thay Diệp Mạn Đình, vậy thì tiết mục hát đơn kia cuối cùng vẫn phải huỷ bỏ sao?"

"Đây là chuyện ngoài ý muốn, chắc sẽ không sao đâu, hơn nữa không phải buổi tối còn chiếu phim sao? Có lẽ sẽ không có ai để ý đâu..."

Chương 463: Chương 463

Từ trong hậu trường đi ra, Thẩm Kiều Dương lần lượt đi qua đám người đang đi chiếm chỗ, cuối cùng cũng tìm được chỗ của mấy người Tống Thời Thanh.

Khương Tuệ Tuệ đã từng tham dự nhiều bữa tiệc ở đời sau, nhưng bây giờ cô chỉ đến để xem biểu diễn trong binh đoàn, môi trường này đối với cô cũng không đến nỗi tệ. Ngồi giữa Tạ Phương Hoa và Tống Thời Thanh, cô rất tự nhiên mà nói chuyện với Tống Thời Thanh.

Chỉ có Tạ Phương Hoa, đây là lần đầu tiên cô ấy đến nơi này, trước đây cô ấy thậm chí còn chưa bao giờ đến rạp chiếu phim. Vì vậy khi ngồi ở đây, cô ấy nhìn không được mà đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn các chiến sĩ binh đoàn mặc quân phục trò chuyện cười nói rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Cô ấy vô tình cúi đầu xuống.

Giống như cô ấy sợ bị những người này phát hiện ra cô ấy chỉ là một đứa con của kẻ phản loạn, đang trà trộn vào hàng ngũ những người lính của binh đoàn của bọn họ.

Cố Diệp Phi

Trên thực tế, trong lòng cô ấy rất tự ti, nhưng đã tiến bộ hơn rất nhiều kể từ khi tiếp xúc với Khương Tuệ Tuệ. Nếu như là trước đây, chỉ sợ cô ấy còn không dám tiến vào binh đoàn dù chỉ là nửa bước.

Bây giờ cô ấy đã đủ can đảm để vào binh đoàn, một mình đến gặp các nữ thanh niên trí thức để giới thiệu trang phục, lúc này cô ấy còn ngồi đây, cùng với toàn thể chiến sĩ của binh đoàn xem biểu diễn văn nghệ.

Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh đang nhỏ giọng nói chuyện, nhưng Tạ Phương Hoa lại nhìn thấy Thẩm Kiều Dương, vẫy vẫy tay với anh ấy, gọi một tiếng: "Thanh niên trí thức Thẩm, chúng tôi ở đây."

Nghe thấy câu gọi đó, Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh cũng nhìn sang, thấy Thẩm Kiều Dương đang đi đến chỗ bọn họ.

Tống Thời Thanh chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, nói: "Ngồi ở đây đi, chúng tôi đã chiếm chỗ này cho cậu rồi."

Thẩm Kiều Dương vội vàng xua tay, nói: "Không vội ngồi, anh Thời Thanh, em có chuyện muốn mượn chị dâu."

Vừa dứt lời, sắc mặt Tống Thời Thanh vốn ôn hòa đã trở nên tái mét. Ánh mắt anh sắc bén, không hài lòng nhìn Thẩm Kiều Dương, chờ đợi lời giải thích của anh ấy.

Nếu như là người khác nói lời 'đại nghịch bất đạo' như 'mượn chị dâu' này, nói không chừng có thể anh đã trực tiếp giáo huấn đối phương cách làm người rồi.

Tạ Phương Hoa cũng rất ngạc nhiên trước những lời nói đáng kinh ngạc của Thẩm Kiều Dương, thanh niên trí thức này có vẻ dễ gần, nhưng những lời nói ra lại có chút vấn đề, mở miệng đã nói với Tống Thời Thanh để 'mượn' Tuệ Tuệ, nói như vậy rất dễ làm người ta hiểu lầm.

Khương Tuệ Tuệ nhướn mày, chờ đợi những lời tiếp theo của Thẩm Kiều Dương, nhưng cô thực sự muốn biết Thẩm Kiều Dương muốn

'mượn' cô để làm gì.

Thẩm Kiều Dương tiếp tục nói: "Anh Thời Thanh, bất kể như thế nào thì lần này anh cũng phải đồng ý với tôi. Việc này cực kỳ gấp gáp. Hơn nữa nói không chừng lần này chị dâu tôi mà thành công thì có thể gia nhập binh đoàn nghệ thuật đấy."

Tổng Thời Thanh không biết tại sao anh ấy lại nói như vậy, nhưng dựa theo suy đoán, trong lòng anh đã đoán được đại khái Thẩm Kiều Dương muốn 'mượn' Tuệ Tuệ để làm gì rồi.

Anh hỏi: "Cho nên cậu muốn chị dâu biểu diễn trên sân khấu sao?"

"Đúng vậy." Thẩm Kiều Dương nói: "Binh đoàn nghệ thuật nói Diệp Mạn Đình bị hỏng giọng nên không thể biểu diễn tiết mục hát đơn, vừa hay không phải là chị dâu hát rất hay sao? Cho nên tôi muốn chị dâu lên sân khấu thay Mạn Đình, chị dâu thấy như vậy có được không?"

Vẻ mặt Thẩm Kiều Dương mong chờ nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ. Anh ấy đã từng nghe thấy chị dâu hát, tuy hát một bài hát mà anh ấy chưa từng nghe qua, lời bài hát có hơi kỳ quái nhưng vẫn rất là hay, nếu như chị dâu có thể lên sân khấu hát một bài thì tốt rồi.

Khương Tuệ Tuệ nhìn Thẩm Kiều Dương, có chút do dự chần chờ.

Thành thật mà nói, kỳ thi tuyển sinh đại học sẽ tiếp tục vào năm tới, Khương Tuệ Tuệ đã nghĩ về sự phát triển của bản thân trong tương lai. Thi đại học, tự kinh doanh, mở xưởng kiếm tiền, cô nhất định không có ý định trở thành lính văn nghệ trong binh đoàn nghệ thuật.

Chương 464: Chương 464

Mặc dù ở thời đại này có thể tham gia quân đội là một loại vinh dự hàng đầu, nhưng đối với Khương Tuệ Tuệ thì tiền vẫn thực tế hơn nhiều.

Nhưng nhìn vẻ mặt mong chờ của Thẩm Kiều Dương, Thẩm Kiều Dương hết lần này đến lần khác gọi cô là 'chị dâu', cô thực sự không nỡ từ chối.

Cố Diệp Phi

Nói đến cùng cũng chỉ là giúp một việc thôi mà? Trước đây cô cũng từng giúp qua nhiều người, sau khi suy nghĩ một chút, Khương Tuệ Tuệ vẫn gật gật đầu đồng ý.

"Nếu như biểu diễn thì có thể, nhưng không cần gia nhập vào binh đoàn nghệ thuật đâu, con người tôi đã quen lười biếng, không chịu được sự quản lý của quân đội. Nhưng tôi có chuyện muốn nói trước, tuy đã đồng ý với anh, chỉ là nếu như là tiết mục mà tôi không biết thì tôi sẽ không hát, dù cho có thương lượng thì cũng không giúp được gì đâu." Khương Tuệ Tuệ nói.

Thật trùng hợp, vừa lúc Khương Tuệ Tuệ có thể hát tiết mục đơn ca.

Bởi vì hậu trường là nơi chuẩn bị, lại có rất nhiều lính nữ biểu diễn văn nghệ, Thẩm Kiều Dương dẫn theo quá nhiều người đến đó thì sẽ không tốt, cho nên Thẩm Kiều Dương chỉ mang theo Khương Tuệ Tuệ vào hậu trường.

Về phần Tống Thời Thanh và Tạ Phương Hoa, bọn họ đang đợi ở phía trước, vừa hay có thể ở đó để chiếm chỗ cho mọi người.

"Tuệ Tuệ, nếu em không muốn đi cũng không sao, anh sẽ nói với Thẩm Kiều Dương." Tống Thời Thanh nhỏ giọng thì thầm vào tai Khương Tuệ Tuệ.

Anh sợ Khương Tuệ Tuệ đồng ý vì Thẩm Kiều Dương là bạn của anh nên cô ngại không dám từ chối.

Khương Tuệ Tuệ lắc đầu, nói: "Không có việc gì, em sẽ đi cùng anh ấy vào hậu trường xem trước."

Trên thực tế, cô đồng ý với Thẩm Kiều Dương để cứu hiện trường, tuy là có lý do Thẩm Kiều Dương là anh em tốt của Tống Thời Thanh, nhưng cũng có lý do khác. Cô đã học múa và thanh nhạc từ khi còn nhỏ, khi còn nhỏ cô đã tham gia rất nhiều buổi biểu diễn, giành được rất nhiều giải thưởng, xuất hiện trên sân khấu nhiều lần, nhưng cô chưa bao giờ xuất hiện trên sân khấu vào những năm thập niên 70.

Trong lòng cô dù ít dù nhiều cũng muốn đi thử một lần, sau này nói không chừng sẽ trở thành một đoạn ký ức quý giá.

"Vậy thì được, anh và thợ may Tạ sẽ ở đây đợi em." Tống Thời Thanh thấy vẻ mặt của Khương Tuệ Tuệ rất thoải mái và nhẹ nhàng nên cũng không nói thêm gì nữa.

Ngược lại, Tạ Phương Hoa thực sự rất mong chờ được nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ biểu diễn trên sân khấu, khi cô ấy biết Khương Tuệ Tuệ sẽ biểu diễn thay cho Diệp Mạn Đình, cô ấy tỏ ra phấn khích lôi kéo Khương Tuệ Tuệ, nói: "Tuệ Tuệ, đến lúc đó cô nhất định không được khản trương, tôi và thanh niên trí thức Tống ở dưới khán đài đều sẽ cổ vũ cho cô."

Mặc dù cô ấy đã quen biết Khương Tuệ Tuệ lâu như vậy nhưng chưa bao giờ nghe thấy Khương Tuệ Tuệ ca hát, cô ấy rất mong chờ.

"Ừm, tôi biết rồi." Khương Tuệ Tuệ mỉm cười với Tạ Phương Hoa, cô cũng không phải là người dễ bị luống cuống. Trước kia mỗi khi thi đấu, các thí sinh khác đều run sợ hoặc liên tục đi vệ sinh trước khi lên sân khấu, riêng cô thì luôn ngồi im chờ đợi.

Đi theo Thẩm Kiều Dương vào hậu trường, Thẩm Kiều Dương gọi hai nữ lính văn nghệ lúc này lại, chỉ vào Khương Tuệ Tuệ, nói: "Cô ấy chính là người mà tôi đã nói có thể thay thế Diệp Mạn Đình để lên sân khấu biểu diễn."

Hai nữ lính văn nghệ vốn dĩ đã chuẩn bị tốt cho việc vạch trần lời nói dối của nữ thanh niên trí thức này ở trước mặt Thẩm Kiều Dương rồi, còn dám nói là có thể hát hay hơn Diệp Mạn Đình để thu hút sự chú ý của Thẩm Kiều Dương, nhưng quá lạ thật, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, cả hai người họ đều rất kinh ngạc.

Khương Tuệ Tuệ mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, mái tóc dài buông xõa, để lộ gò má sáng như ngọc. Khuôn mặt của cô chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng, thực sự có cảm giác môi không bôi son mà vẫn đỏ, lông mày không kẻ mà vẫn đậm.

Chương 465: Chương 465

Tại sao trước đây bọn họ lại chưa từng thấy qua thanh niên trí thức này vậy?

Nhưng cho dù đối phương có xinh đẹp đến đâu thì cũng không có nghĩa là cô sẽ hát hay, có thể nói là không thể có ai hát hay như Diệp Mạn Đình. Hai nữ lính văn nghệ này vẫn quyết vạch trần bộ mặt thật của 'nữ thanh niên trí thức' này trước mặt Thẩm Kiều Dương.

"Cô thật sự có thể hát hay như những gì Thẩm Kiều Dương nói sao?" Nữ lính văn nghệ đánh giá Khương Tuệ Tuệ.

Cố Diệp Phi

Một nữ lính văn nghệ khác nói: "Thẩm Kiều Dương, không phải chúng tôi không tin anh, nhưng khi lên sân khấu thì sẽ phải biểu diễn trước mặt mấy đồng chí chiến hữu, nếu như có chuyện gì thì đó là sẽ lỗi của binh đoàn nghệ thuật chúng tôi. Vì vậy, chúng tôi muốn đích thân nghe đồng chí nữ này hát một câu xem như thế nào."

Mặc dù bọn họ không tin Khương Tuệ Tuệ có thể hát hay như Diệp Mạn Đình, cũng quyết tâm xem Khương Tuệ Tuệ bị chê cười, nhưng khi bọn họ nói chuyện thì sẽ không quá gằn giọng, tất cả đều nói với giọng điệu bình thường, không có cố ý làm khó ai cả.

Thật ra, nếu như đồng chí nữ mà Thẩm Kiều Dương tìm thấy này thật sự có thể hát hay thì tốt, đến lúc đó nói không chừng binh đoàn nghệ thuật sẽ có một luồng gió mới, nhưng nếu thật sự là nói dối thì cũng đừng trách bọn họ trào phúng giễu cợt cô.

Thẩm Kiều Dương còn chưa kịp trả lời, nhưng Khương Tuệ Tuệ đã mỉm cười với hai nữ lính văn nghệ, nói: "Đó là tất nhiên rồi, nhưng mọi người cứ yên tâm, nếu tôi không nắm chắc thì tôi sẽ không dám đi theo Kiều Dương để đến đây."

Hai nữ lính văn nghệ nghe thấy Khương Tuệ Tuệ gọi Thẩm Kiều Dương 'thân mật' như thế, bọn họ càng chắc chắn hơn về mối quan hệ của hai người họ là không bình thường.

"Nếu không thì cô hát cho chúng tôi nghe một đoạn đi." Nữ lính văn nghệ nói.

Các tiết mục biểu diễn của binh đoàn nghệ thuật hầu hết là những bài nhạc đỏ, đồng dục hùng hồn. Ngoại trừ quốc ca, Khương Tuệ Tuệ không nghe những bài hát này nhiều chứ đừng nói đến việc hát chúng.

Cũng thật trùng hợp, bài hát mà Diệp Mạn Đình sẽ biểu diễn lần này là bài hát yêu thích của ông bà ngoại Khương Tuệ Tuệ, khi cô còn nhỏ, mỗi lần đến kì nghỉ hè hay nghỉ đông mà về quê với ông bà ngoại, cô đều có thể nghe thấy bài hát này khi ông ngoại mở đài.

Giai điệu không đồng dục hùng hồn như những bài hát khác mà có phần dịu dàng hơn. Lời bài hát đại khái là nói về nỗi nhớ quê, nỗi nhớ nhà của những người lính nhưng bọn họ vẫn sẵn sàng bám trụ nơi biên cương của Tổ quốc.

Trên thực tế, Khương Tuệ Tuệ đã không nghe bài hát này trong một thời gian dài sau khi ông bà qua đời. Nhưng khi nữ lính văn nghệ yêu cầu cô hát một đoạn, cô vừa mở miệng, lời bài hát tự động hiện ra trong đầu cô.

Cô như được trở lại khi còn bé, nhìn ông ngoại ngồi trên ghế tựa, trên tay cầm chiếc quạt đuôi mèo, ngồi trên ghế dựa vừa nghe những bài hát trên máy ghi âm, vừa ngâm nga theo giai điệu.

Bà ngoại lấy quả dưa hấu lớn đang ngâm trong giếng ra, cắt thành từng lát rồi đặt vào bát trái cây, gọi cô: “Tuệ Tuệ, đến ăn dưa hấu.”

“Dạ, bà ngoại, cháu đến đây.”

.....

Bài hát này ban đầu là một bài hát để bày tỏ nỗi nhớ quê hương, Khương Tuệ Tuệ đã thay thế vào chính bản thân cô, điều này càng khiến nó trở nên phong phú và dạt dào tình cảm hơn. Ngay từ đầu cô đã hát rất hay, cộng thêm cảm xúc, khả năng cao là còn hay hơn cả Diệp Mạn Đình.

Ngay cả hai nữ lính văn nghệ vốn dĩ muốn chê cười cô, nhưng khi nghe xong cũng phải đứng ngây ngốc tại chỗ. Cũng chính từ giờ phút này, bọn họ nhận ra có lẽ những gì Thẩm Kiều Dương nói đều là sự thật, căn bản là không hề nói dối là hát hay hơn Diệp Mạn Đình chỉ để thu hút sự chú ý của Thẩm Kiều Dương.

Bởi vì những điều này đều là sự thật, giọng hát của người đồng chí nữ này thực sự hay hơn Diệp Mạn Đình.

Chương 466: Chương 466

Cho đến khi âm tiết cuối cùng rơi xuống, ánh mắt của nữ lính văn nghệ mới lộ ra vẻ tán thưởng.

Thẩm Kiều Dương hỏi: "Như thế nào? Hát cũng không tệ lắm đúng không?"

Cố Diệp Phi

Nữ lính văn nghệ nhanh chóng đưa tay về phía Khương Tuệ Tuệ, Khương Tuệ Tuệ thấy vậy cũng đưa tay ra bắt tay với nữ lính văn nghệ.

Chỉ thấy nữ lính văn nghệ có chút hưng phấn, nói: "Cô hát hay thật đó, nói thật thì khi Thẩm Kiều Dương nói với chúng tôi là có một người như cô, chúng tôi cũng không tin tưởng lắm, nhưng bây giờ nghe thấy thì mới biết tất cả đều là thật."

Dù sao đoàn trưởng bọn họ cũng là người quý trọng nhân tài, nếu đoàn trưởng biết còn có hạt giống tốt như vậy chưa gia nhập binh đoàn nghệ thuật của bọn họ, e rằng bản thân đoàn trưởng cũng sẽ không tin.

Được sự đồng ý của những người lính văn nghệ, việc Khương Tuệ Tuệ biểu diễn thay Diệp Mạn Đình cứ như vậy mà được quyết định.

Có tổng cộng năm chương trình sẽ được biểu diễn, chương trình đầu tiên là hợp xướng, hai nữ lính văn nghệ cũng nằm trong số đó, vì vậy bọn họ phải chuẩn bị sẵn sàng để lên sân khấu. Bọn họ sợ Khương Tuệ Tuệ không biết trang điểm nên đành để Khương Tuệ

Tuệ đợi ở đây trước, chờ bọn họ biểu diễn xong sẽ đến trang điểm cho cô.

Dù sao thì giữa tiết mục đầu tiên và tiết mục cuối cùng vẫn còn cách nhau tận ba tiết mục, trang điểm một chút chắc là đủ rồi.

Lúc sau khi Khương Tuệ Tuệ đợi bọn họ lên sân khấu, cô ngồi trên ghế và nhìn một số người đang trang điểm ở bên cạnh, khuôn mặt cô cứng đờ.

Trên thực tế, khi lần đầu tiên nhìn thấy hai nữ lính văn nghệ đó, trong đầu cô chỉ có hai từ "cạn lời".

Chẳng qua là có nhóm nữ lính văn nghệ ở đây nên cô không tiện nói gì, nhưng bọn họ trang điểm kiểu gì vậy không biết, ấn tượng đầu tiên của cô về họ là quá lớn.

Khuôn mặt được tô phấn loè loẹt giống như đ.í.t khi, lông mày được vẽ rậm như hộp bút chì màu của Shin-chan, miệng thì đỏ chót như thể mới nhúng vào một chậu m.á.u đỏ vậy. Mặc dù trang điểm lên sân khấu cần phải trang trọng hơn so với trang điểm thường ngày, nhưng như vậy cũng quá là cường điệu đi.

Quả thật là một lời khó mà nói hết được.

Khuôn mặt xinh đẹp ban đầu trở nên xấu xí hơn rất nhiều vì những lớp trang điểm này. Người ta nói những lính nữ của binh đoàn nghệ thuật đều là những người xinh đẹp, nhưng khi Khương Tuệ Tuệ thấy bọn họ trang điểm như vậy thì cũng chỉ biết thở dài mà thôi.

Bảo cô đợi họ trang điểm cho sau khi bọn họ rời sân khấu, chắc chắc, vẫn là thôi khỏi đi thì hơn...

Khương Tuệ Tuệ định tự mình trang điểm, trước đây khi phát sóng trực tiếp, cô luôn tự trang điểm, kỹ năng trang điểm của cô không

tôi, mặc dù dụng cụ trước mặt cô còn khá thô sơ, nhưng vẫn đủ để cô trang điểm ra một khuôn mặt hoàn hảo.

Cô có nước da trắng nên bỏ qua bước lót nền, cô vẽ lông mày trước, lông mày cô có dáng chuẩn nên không cần tỉa lông mày, chỉ cần kẻ theo dáng lông mày là được. Sau đó là phấn mắt, chì kẻ mắt...

Cô không biết thời này có mấy thứ như lông mi giả hay không, ở đây cũng không có lông mi giả, nhưng không sao, lông mi của cô vốn dĩ đã rất dài rồi. Hơn nữa gắp mi giả chủ yếu là để mắt trông to hơn thôi, mắt cô đã đủ to rồi, có gắp thêm mi giả hay không thì cũng không khác biệt lắm.

Linh hồn của trang điểm là đánh phấn mắt, tất nhiên là phải đậm, nếu không khán giả phía dưới sẽ không nhìn rõ.

Khương Tuệ Tuệ có một khuôn mặt xinh xắn rồi, chỗ cần chỉnh sửa lại không nhiều, tốc độ của cô cũng nhanh, khi nhóm nữ lính văn nghệ thứ hai lên sân khấu, nhóm nữ lính văn nghệ thứ nhất xuống thì cô đã trang điểm xong.

Vì thế nên hai nữ lính văn nghệ vừa hát xong đã vội vàng sốt ruột chạy tới, đang định ra tay trang điểm cho Khương Tuệ Tuệ thì nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ trang điểm xong hết rồi: "..."

Chương 467: Chương 467

Hai người nhìn Khương Tuệ Tuệ rồi lại nhìn nhau.

Tục ngữ có câu không có so sánh thì sẽ không có đau thương, trong đầu hai vị nữ lính văn nghệ lúc này chính là suy nghĩ đó. Cũng không biết Khương Tuệ Tuệ trang điểm như thế nào nhưng dù sao đi chăng nữa cũng đẹp hơn hai người họ nhiều.

Vì thế, hai người từ một lòng tính toán sẽ hoá trang cho Khương Tuệ Tuệ thành một nhân vật nào đó, lại chuyển sang thỉnh giáo Khương Tuệ Tuệ xem nên trang điểm như thế nào mới là tương đối đẹp.

Từ trang điểm tới kỹ xảo ca hát, rồi lại đến phương diện ăn mặc, Khương Tuệ Tuệ thậm chí còn mượn cơ hội này quảng cáo với bọn họ về tiệm may, hai vị nữ lính văn nghệ bàn tán sôi nổi, tỏ vẻ nhất định sẽ trở về ủng hộ cô.

Bọn họ không chỉ muốn quay lại ủng hộ mà còn có ý định giới thiệu với nhiều người để tới ủng hộ nữa.

Các nữ lính ăn nghệ cũng giống nữ thanh niên trí thức vậy, sự khác biệt duy nhất chính là họ thích trang điểm nữa, chỉ cần binh đoàn nghệ thuật còn tồn tại thì công việc làm ăn của cô sẽ càng tốt hơn nữa.

Khương Tuệ Tuệ phảng phất thấy được một số tiền lớn chuẩn bị chạy vào trong túi mình, cô nhoẻn miệng cười.

Vì muốn tránh trường hợp khi lên sân khấu mà mặc vệ sinh thì thật là xấu hổ, cho nên họ đều sẽ đi vệ sinh một lần trước khi lên sân

khẩu.

Thấy thời gian cũng sắp đến, nhóm nữ lính văn nghệ của binh đoàn nghệ thuật cũng không quấy rầy Khương Tuệ Tuệ nữa, để cô đi vệ sinh trước đã, sau khi quay lại sẽ thay trang phục biểu diễn, thế là cũng kịp giờ lên sân khấu luôn.

Khương Tuệ Tuệ không muốn đi vệ sinh, cô muốn nhân lúc còn chút thời gian sẽ ra ngoài một lát, hít chút không khí mới mẻ, nơi này đông người mà không gian lại nhỏ, nên cô có cảm giác hơi ngột ngạt.

Khương Tuệ Tuệ không đi xa, cô chỉ quanh quẩn trong khoảng không gian từ bên dưới sân khấu đến cổng ra vào, chỉ cần mở cửa ở đây là gió từ bên ngoài sẽ thổi vào, thoải mái hơn rất nhiều. Cô bắt giác nhón chân, ngoái nhìn về phía trước.

Cố Diệp Phi

Giữa dòng người chen chúc xô đẩy nhau, gian nan lắm cô mới nhìn thấy Tạ Phương Hoa và Thẩm Kiều Dương.

Chỉ là vị trí của Tống Thời Thanh lại trống không.

Khương Tuệ Tuệ cau mày, trong lòng không khỏi nghi hoặc, Tống Thời Thanh đang ở đâu? Tại sao lại không nhìn thấy anh? Những lúc như thế này không thể bắt đầu cảm thán không có điện thoại di động đúng là quá bất tiện, nếu có điện thoại di động ở đây, cô có thể trực tiếp nhắn tin WeChat hỏi thử xem anh đang ở đâu là được rồi.

Thấy thời gian cũng không còn sớm, Khương Tuệ Tuệ vút bỏ suy nghĩ về Tống Thời Thanh ra sau đầu, xoay người quay trở về rồi tính sau.

Nhưng cô vừa bước được một bước thì phía sau cô đột nhiên xuất hiện một cánh tay thon dài, cơ bắp cuồn cuộn, chẳng khác nào sắt thép. Cánh tay của người đó hơi dùng sức, kéo cô vào trong lòng ngực.

Phản ứng đầu tiên của Khương Tuệ Tuệ là giãy giụa một chút, không nghĩ ra là ai đã ăn gan hùm mật gấu, giữa ban ngày ban mặt, lại còn ở chỗ đông người mà dám động tay động chân với cô, bên trong có các chiến sĩ binh đoàn đang ngồi chờ sẵn, chỉ cần cô hét lên một tiếng, chỉ sợ những chiến sĩ binh đoàn đó chỉ cần mỗi người một ngụm nước bọt thôi cũng có thể khiến người này c.h.ế.t đuối rồi.

Nhưng sau khi cảm nhận được cảm giác quen thuộc, Khương Tuệ Tuệ lập tức đoán được người phía sau cô là ai.

Cô không còn giãy giụa nữa, để tùy ý người kia một tay ôm lấy eo cô, một tay dắt lấy tay cô, hai người đi tới một nơi không có ai khác. Đây là phòng thay đồ dự phòng, nếu lúc nào đó có buổi biểu diễn lớn mà phòng thay đồ không đủ dùng thì sẽ có người tới đây thay quần áo.

Nhưng lần này cũng không được xem là buổi biểu diễn lớn, phòng thay đồ vậy là đủ dùng rồi, cho nên chỗ này ngoại trừ bọn họ ra cũng không có ai khác.

“Em đang tìm anh sao?” Tống Thời Thanh nhẹ nhàng hỏi.

Đầu anh hơi cúi xuống, ghé vào tai Khương Tuệ Tuệ để nói chuyện. Lúc anh nói chuyện, hơi thở phà vào tai Khương Tuệ Tuệ, tê tê đại đại, khiến Khương Tuệ Tuệ rùng mình.

Chương 468: Chương 468

Vành tai là nơi mẫn cảm nhất của Khương Tuệ Tuệ, Tống Thời Thanh vô cùng hiểu rõ điều này, cho nên mỗi lần nói chuyện anh luôn áp sát vào vành tai cô để nói.

Mà mỗi lần như vậy cô cũng sẽ giống như bây giờ, thân mình trở nên mềm mại hơn hẳn, chỉ hận không thể đu cả người trên người anh.

Chẳng qua chút nữa Khương Tuệ Tuệ còn phải lên sân khấu biểu diễn, cho nên chỉ một lát sau Tống Thời Thanh đã ngẩng đầu lên, không tiếp tục nói chuyện vào vành tai cô nữa. Tống Thời Thanh đi từ phía sau Khương Tuệ Tuệ đến trước mặt cô, anh cúi đầu nhìn cô.

Anh canh thời gian tới tìm cô, không ngờ vừa khéo cô cũng đang tìm anh.

Khương Tuệ Tuệ khịt khịt mũi, âm thanh vô cùng nhẹ nhàng. Cô ngẩng đầu nhìn Tống Thời Thanh, đưa tay nhéo lấy hông anh một cái, cắn răng nói: "Này thì làm em giết cả mình."

Sức lực của cô rất nhẹ, nói là nhéo nhưng thật ra chẳng khác nào là sờ. Đã hơn mười ngày không gặp nhau, cảm xúc của hai người họ vẫn giống như trước kia.

Tống Thời Thanh nhẹ giọng nói: "Có anh ở đây, không cần sợ."

Lại hỏi: "Lần đầu tiên em lên sân khấu, có cảm thấy tự tin không?"

Khương Tuệ Tuệ căn bản không phải là người yếu đuối, chỉ là lúc này nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Tống Thời Thanh, cô đột nhiên muốn làm nũng với anh một chút, vì thế nên cô đã căn cứ môi, nhỏ giọng nói: “Không tự tin lắm.”

Lúc này Khương Tuệ Tuệ nói cô có thể thử xem sao, cho nên người dẫn chương trình đã giới thiệu là đơn ca, nếu bây giờ giẫm cột chút thì cũng không có vấn đề gì. Tống Thời Thanh chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi cô: “Không sao đâu em, đợi đến khi em lên sân khấu, cứ xem như những người khác đều không tồn tại, em chỉ cần nhìn anh là được rồi, anh sẽ ở dưới sân khấu chờ em, em cứ xem như là buổi tối hôm đó, chỉ có hai người chúng ta, như vậy em sẽ.....”

....Không còn sợ nữa.

Tống Thời Thanh còn chưa kịp nói hết câu, chỉ thấy trên gương mặt nhút nhát của Khương Tuệ Tuệ hiện lên một nụ cười, khóe môi đỏ thắm hơi cong lên. Cô kiễng chân, duỗi tay câu lấy cổ Tống Thời Thanh, dành tặng anh một nụ hôn.

Đã quen biết Tống Thời Thanh một thời gian lâu như vậy, hành động thân mật nhất mà hai người bọn họ từng có chính là hôn môi, lần nào Tống Thời Thanh cũng chỉ làm đến đó mà thôi, những chuyện vượt mức hơn anh sẽ không làm với Khương Tuệ Tuệ.

Cho dù anh đã nhận định Tuệ Tuệ sẽ là vợ tương lai của anh, nhưng chỉ cần hai người chưa đăng ký kết hôn, anh sẽ không thật sự chạm vào cô, chuyện kia anh sẽ không làm. Đây là điểm mấu chốt, cho nên mặc dù cũng có những lúc lửa nóng trong người anh đang hừng hực, nhưng anh vẫn có thể chịu đựng được.

Chỉ có hôn môi là điều an ủi duy nhất đối với anh.

Hai người thường xuyên thân mật, Khương Tuệ Tuệ cũng từ giai đoạn tay mơ ban đầu mà dần học được một ít kỹ năng giống như

bây giờ.

Cô nhân dịp Tống Thời Thanh còn chưa kịp phản ứng lại, đôi môi mềm mại của cô bao trọn lấy đôi môi của Tống Thời Thanh, trên người Tống Thời Thanh toát lên một mùi hương cỏ xanh, vô cùng tươi mát dễ ngửi, Khương Tuệ Tuệ cực kỳ thích.

Cô hít một hơi thật sâu, tiếp tục lướt qua rồi thâm nhập vào trong khoang miệng anh.

Cô mút lấy cánh môi anh, thuận thế đưa chiếc lưỡi nhỏ thơm tho của mình vào trong miệng anh.....

Động tác của cô vô cùng lưu loát, đến Tống Thời Thanh còn phải cảm thán trò giỏi hơn thầy. Tống Thời Thanh bị cô bé tiểu yêu tinh này trêu chọc đến mức cương cứng cả thân người, giống như một chiếc bụng nhỏ sắp phát nổ. Cổ họng anh phát ra tiếng thở dốc, khiến Khương Tuệ Tuệ cực kỳ hứng thú.

Cố Diệp Phi

Cô đu lên n.g.ự.c anh, kéo đôi tay Tống Thời Thanh đang ôm eo cô chuyển qua trước n.g.ự.c cô.....

Nhưng mà, chỉ một giây sau, cô nghịch ngợm lùi lại vài bước, nhanh chóng rời khỏi vòng tay ôm ấp của Tống Thời Thanh. Cô tươi cười xán lạn, nhìn Tống Thời Thanh nhướng nhướng mày.

Chương 469: Chương 469

Đương nhiên là Tống Thời Thanh không cam lòng.

Thấy Tuệ Tuệ rời đi như vậy, anh tiến lên một bước, lại thấy Khương Tuệ Tuệ đưa ngón trỏ lên miệng, làm động tác yêu cầu anh đừng lên tiếng, sau đó cô chỉ chỉ ra bên ngoài, ý bảo anh không được phát ra động tĩnh.

Tống Thời Thanh nhíu mày, trước khi bọn họ bước vào đây anh đã cẩn thận quan sát, gần đây không có người, chẳng lẽ là có người tới sao? Trong lúc anh còn đang nghĩ đợi chút nữa nếu có người tới thì nên làm gì bây giờ, lại thấy Khương Tuệ Tuệ bụm môi, phụt cười một tiếng, vẻ mặt có chút càn rỡ.

Cô nói: "Anh à, em nợ anh một nụ hôn nhé."

Dừng lại một chút, cô đưa ngón cái lên xoa xoa vết son môi nơi khóe miệng, thỏa mãn nói: "Nhưng mà bây giờ, có nhiều lấy nhiều."

Tống Thời Thanh: "....."

Lồng n.g.ự.c anh phạm phông, nếu không phải bây giờ đã không còn kịp nữa thì nhất định anh sẽ ôm Tuệ Tuệ vào ngực, sau đó lật cả người cô ra, rồi ở trên hung hăng hôn cô vài cái.

Cô quả đúng là một tiểu yêu tinh biết tra tấn người khác, sau khi khiến cả người anh nóng ran, lại rời bỏ anh mà đi.

"Sắp tới lượt em lên sân khấu rồi, em phải đi trước đây." Khương Tuệ Tuệ nhìn Tống Thời Thanh, nói: "Chút nữa trước khi anh đi ra ngoài

nhớ lau mặt nhé, trên mặt anh..... Có dấu son môi của em."

Nói xong câu này, Khương Tuệ Tuệ quay đầu lại lần nữa nhìn Tống Thời Thanh cười cười, rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Cố Diệp Phi

Chỉ là chưa được bao lâu cô lại chạy vào, chạy đến bên cạnh Tống Thời Thanh, 'chụt' một cái trên má anh, nhỏ giọng nói: "Được rồi, em biết bây giờ anh rất khó chịu, cùng lắm thì lần sau em sẽ không trêu đùa anh nữa."

Sắc mặt Tống Thời Thanh vẫn không có gì thay đổi.

Khương Tuệ Tuệ lại nói: "Đợi buổi tối em sẽ cho anh gần gũi được không?"

Lúc này sắc mặt của Tống Thời Thanh vẫn như thường.

Khương Tuệ Tuệ cắn cắn môi, quả thật là một tên đàn ông đáng ghét mà.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ đi tới cánh gà, trên sân khấu, người dẫn chương trình bắt đầu giới thiệu.

Các nữ lính văn nghệ đang hấp tấp vì không tìm thấy cô ở đâu, cuối cùng cũng thấy cô quay trở lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ n.g.ự.c nói: "Trời ạ, cô đi đâu thế, vừa rồi thật sự khiến tôi sợ muốn chết, tôi kêu Tiểu Mai vào nhà vệ sinh bên kia tìm cô mà cũng không tìm được, tôi còn tưởng cô không muốn hát nên đi mất rồi."

Nữ lính văn nghệ tên Tiểu Mai cũng phụ họa theo: "Thật sự là khiến chúng tôi sợ hãi một phen rồi, cô hát hay như vậy, nếu cô đi mất thì tôi thật sự không biết nên làm sao mới được nữa."

Khương Tuệ Tuệ cười cười tỏ vẻ hối lỗi, nói: “Thật ngại quá, tôi thấy ở trong này hơi buồn nên ra ngoài hít chút không khí cho thoáng.”

“Không sao không sao, chỉ cần cô trở về thì tốt rồi.” Tiểu Mai nói: “Đến lượt cô lên sân khấu rồi, cô mau chuẩn bị một chút đi.”

Nói xong, cô ấy dường như chú ý tới Khương Tuệ Tuệ đã bị trôi son môi, lộ ra vẻ nghi ngờ. Tại sao son môi lại bị trôi đi hết thế này?

Khương Tuệ Tuệ không chút hoang mang mà nói: “À, không có gì đâu, vừa rồi tôi mới uống nước nên son môi bị lem, để tôi tô lại ít son môi rồi lên sân khấu.”

Lúc này Tiểu Mai mới phản ứng lại, thì ra là do uống nước mới thành ra như vậy.

Tô lại son môi, Khương Tuệ Tuệ xuất hiện trên sân khấu giữa tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Đây cũng không phải lần đầu tiên cô lên sân khấu, cho nên cô cũng không cảm thấy khẩn trương. Vì cô hát ca khúc thể hiện nỗi nhớ quê nhà của quân nhân nên để hợp với hoàn cảnh, cô cũng mặc trang phục của quân nhân.

Như thế đây là lần đầu tiên Khương Tuệ Tuệ mặc trang phục quân nhân, cô đứng thẳng trên sân khấu. Đầu tiên cô cúi đầu chào mọi người dưới sân khấu, ánh mắt dò tìm Tống Thời Thanh.

Phía dưới là dòng người chen chúc xô đẩy, nhưng Khương Tuệ Tuệ căn bản không cần dùng quá nhiều sức lực đã nhanh chóng tìm được Tống Thời Thanh. Anh ngồi dưới sân khấu, ánh mắt sáng ngời nhìn cô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong phút chốc dường như không gian này chỉ còn lại hai người bọn họ. Mọi thứ xung quanh đều ảm đạm u ám, chỉ có hai người bọn họ là lộng lẫy rực rỡ.

Chương 470: Chương 470

Khương Tuệ Tuệ chậm rãi mở miệng, giữa không gian trống trải, cô vừa mới cất lên một câu, dưới sân khấu liền vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

Đặc biệt là Thẩm Kiêu Dương, anh ấy cổ động nhiệt tình nhất, đứng lên từ chỗ ngồi của mình: “Hay, hay, hát hay quá!”

Ngồi đằng trước là một loạt các vị lãnh đạo, có các liên đoàn trưởng, chỉ đạo viên, trung đội trưởng, còn có đoàn trưởng của binh đoàn nghệ thuật nữa.

Đội trưởng đội số ba quay đầu lại nhìn Thẩm Kiêu Dương, cười nói: “Lão Kỳ, đó là Thẩm Kiêu Dương sao?”

Kỳ Huy Hoàng trầm mặc, mặc dù nói mọi người đều vỗ tay, nhưng cổ tình như Thẩm Kiêu Dương lại là khác biệt, còn phải đứng lên, một chân đạp lên trên ghế, rồi cứ thế mà vỗ tay, thật là ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng.

Anh ấy nói: “Đúng vậy, thằng nhóc này rất cứng đầu, thật sự là rất khó quản!”

“So với lão Thẩm năm đó đúng là không hề thua kém.” Đội trưởng đội số ba cười nói.

Nói đến cha của Thẩm Kiêu Dương, Kỳ Huy Hoàng cũng mỉm cười, lắc đầu nói: “So với lão Thẩm thì thằng nhóc này khó bảo hơn nhiều.”

“Trò giỏi hơn thầy sao, hơn nữa chúng ta cũng là bậc cha chú, thật sự đừng nên so đo với mấy đứa nhóc đó.” Đội trưởng đội số ba nói.

Kỳ Huy Hoàng nhú mày, không tán thành với lời nói đó: “Sao có thể không so đo được, đâu có gì biểu thị tôi là bậc cha chú, so với lão Thẩm thì tôi nhỏ hơn khá nhiều, lúc trước còn là bộ đội, tôi còn gọi ông ấy một tiếng ‘anh’, con của ông ấy năm nay 21 tuổi, nhỏ hơn tôi có mười một tuổi, sao có thể kêu tôi là chú? Cái này thì tôi không nhận nổi.”

Đội trưởng đội số năm bật cười: “VẬY cậu kêu cha người ta là anh, không lẽ người ta lại kêu cậu là anh? Như thế không phải là hỗn láo sao?”

“Cậu nói đúng, là hỗn láo, nhưng tôi tình nguyện như thế, cũng không muốn bị thằng nhóc đó gọi là chú.” Kỳ Huy Hoàng nói.

Đội trưởng đội số ba nói: “Nếu cậu thật sự sốt ruột thì nhanh chóng tìm vợ cho mình đi, rồi sinh con, chứ đừng để đến lúc lão Thẩm lên chức ông nội, cháu nội có thể đi mua nước tương mà cậu còn chưa tìm được vợ.”

“Thôi nào, nói tới nói lui lại nói tới chuyện này, tôi không nói chuyện với các người nữa.”

Đội trưởng đội số ba và đội trưởng đội số năm đều là người đã có vợ, trong đó chỉ có Kỳ Huy Hoàng là chưa có vợ, bọn họ thường xuyên lấy việc này ra nói giỡn.

“Không nói thì không nói, đoàn trưởng Chu, người đang hát trên sân khấu là ai vậy? Lúc nãy tôi nghe người dẫn chương trình giới thiệu là Diệp Mạn Đình đúng không?”

Đội trưởng đội số năm hỏi: “Trước kia tôi cũng có nghe Diệp Mạn Đình hát, cảm giác không giống như bây giờ thì phải?”

Cố Diệp Phi

“Cậu nhìn kỹ lại xem, không chỉ hát không giống, mà lớn lên cũng rất khác.” Đoàn trưởng Chu chỉ chỉ Khương Tuệ Tuệ đang hát trên sân khấu: “Nói thật, không riêng gì cậu không biết cô ấy là ai, tôi cũng không biết cô ấy là ai.”

“Còn có thể có chuyện này sao? Cậu là đoàn trưởng của binh đoàn nghệ thuật mà cũng không biết người đang hát là ai sao?” Mấy vị đội trưởng cảm thấy khiếp sợ.

“Cô ấy không phải nữ lính văn nghệ ở binh đoàn nghệ thuật của chúng tôi, đến nỗi tại sao cô ấy lại lên sân khấu hát, tôi cũng không rõ lắm, để lát nữa tôi đi hỏi một chút mới được.” Đoàn trưởng Chu nói: “Nhưng mà.....”

Ánh mắt ông ấy dừng lại trên người Khương Tuệ Tuệ, lần này đơn ca còn có thêm vũ đạo, xem như là ca múa cùng nhau, tuy nhiên là phần vũ đạo rất ít, ngoại trừ một đoạn giữa chỉ có múa ra, những đoạn khác không có gì quá khó khăn.

Mà đúng giờ phút này, chỉ có múa riêng chứ không hát. Tiếng hát đã có nhạc đệm hỗ trợ rồi. Vũ đạo thiên về cổ điển, đúng lúc Khương Tuệ Tuệ xuất thân từ múa cổ điển, thân hình cô rất mềm mại uyển chuyển, mỗi động tác nhảy múa đều rất có hồn.

Thật sự thì trước lúc cô lên sân khấu, cô cũng chỉ nhìn Tiểu Mai múa qua một lần mà thôi. Lúc ấy Tiểu Mai còn nói nếu cô thật sự không nhớ được thì có thể bỏ đi đoạn múa riêng này, đổi thành đọc diễn cảm là được rồi.

Chương 471: Chương 471

Chỉ là bây giờ Khương Tuệ Tuệ chẳng những múa được đoạn múa riêng biệt này, thậm chí còn sửa lại thành những động tác đầy cảm xúc, còn bổ sung thêm mấy động tác có yêu cầu kỹ thuật cao.

Dáng cô múa như nước chảy mây trôi, trông vô cùng lôi cuốn.

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt như thủy triều càn quét, đợt này nối tiếp đợt kia, sóng này nối tiếp sóng kia không ngừng.

Tiểu Mai nép vào phía sau cánh gà trợn to mắt nhìn vũ đạo của Khương Tuệ Tuệ, miệng mở to ra như hình chữ o, to đến mức một quả trứng gà có thể lọt thỏm qua luôn. Cô ấy quá giật mình, giờ này khắc này quả thật khiến người xem phải há hốc mồm vì kinh ngạc.

Rốt cuộc thì Khương Tuệ Tuệ là thần tiên chốn nào, sao lại có thể lợi hại đến mức như vậy!?

Sau khi đoàn trưởng Chu xem đoạn múa cổ điển này của cô, giữa lúc các vị đội trưởng vỗ tay ầm ầm thì ông ấy hơi trầm ngâm: "Hạt mầm tốt như vậy, mình phải tranh thủ đưa cô ấy về binh đoàn nghệ thuật của mình mới được."

Sau màn múa đơn sẽ là phần kết thúc của tiết mục, thế là tiết mục đã đi đến hồi kết. Khương Tuệ Tuệ cúi đầu cảm ơn rồi chậm rãi bước vào hậu trường.

Mọi người dường như không thể nghe thấy người dẫn chương trình nói gì, họ vẫn không thể hồi phục một lúc lâu sau màn ca hát và

nhảy múa của Khương Tuệ Tuệ.

Việc đầu tiên mà đoàn trưởng Chu làm là quay trở lại hậu trường để tìm cô gái thiên tài đầy thiên phú này, nhưng sau khi đến hậu trường, ông ấy hoàn toàn không thấy bóng dáng Khương Tuệ Tuệ đâu cả.

Ông ấy kéo Tiểu Mai lại hỏi: "Tiểu Mai, chú hỏi cháu một chút, nữ đồng chí vừa rồi biểu diễn trên sân khấu không phải là thành viên binh đoàn nghệ thuật của chúng ta ư? Cô ấy ở đâu rồi?"

Cố Diệp Phi

Tiểu Mai đoán rằng đoàn trưởng sẽ biết việc này, nhưng cô ấy không nghĩ tới đoàn trưởng sẽ phản ứng dữ dội đến vậy, đến mức ông ấy còn đích thân đến hậu trường để tìm người.

Cô ấy không đoán được ý muốn của đoàn trưởng lúc này là gì, nhưng cũng không dám không nói, chỉ có thể nói: "Báo cáo đoàn trưởng, giọng của Diệp Mạn Đình đột nhiên không tốt, cô ấy không thể lên sân khấu biểu diễn, tình cờ là Thẩm Kiều Dương nói rằng anh ấy biết một nữ đồng chí hát rất hay, vì vậy chúng cháu đã đề nghị cô ấy hát thử."

"Lúc đó chúng cháu thực sự không biết phải làm gì cả, vì vậy chúng cháu muốn nghe nữ đồng chí này hát trước khi cùng nói chuyện. Kết quả là cô ấy hát rất hay nên chúng cháu mới quyết định để cô ấy lên hát thay cho Diệp Mạn Đình..."

"Thẩm Kiều Dương giới thiệu ư?" Đoàn trưởng Chu lẩm bẩm, ánh mắt nghiêm khắc nhìn Tiểu Mai: "Mấy người thật là to gan đấy, dám để một người không có chút kinh nghiệm diễn xuất nào lên sân khấu thay thế Diệp Mạn Đình, mấy người quên mất mình đã phải mất bao lâu để luyện tập trước khi lên sân khấu rồi à?"

Ban đầu Tiểu Mai vốn nghĩ đoàn trưởng Chu sẽ rất vui khi thấy màn trình diễn này thành công như vậy, và một người yêu mến người tài như ông ấy, có lẽ sẽ mời Khương Tuệ Tuệ tham gia vào binh đoàn nghệ thuật với tư cách là một người lính nghệ thuật.

Cho nên cô ấy mới dám nói ra, nhưng cô ấy không ngờ sắc mặt đoàn trưởng Chu lại đột nhiên thay đổi...

Cô ấy sợ hãi lắc đầu, đứng nghiêm chỉnh, khom mình nói rằng: "Xin lỗi đoàn trưởng, cháu biết mình sai rồi, cháu xin nhận hình phạt!"

Nhưng vừa nói xong những lời này, sắc mặt đoàn trưởng Chu đã thả lỏng, khôi phục lại vẻ bình tĩnh như trước. Ông ấy nói: "Sau này không nên như vậy, nhưng lần này, các cháu tìm rất đúng người, màn trình diễn rất thành công. Cháu vừa nói rằng nữ đồng chí đó là do Thẩm Kiều Dương giới thiệu phải không? Có phải người bên đội số bảy không?"

Tiểu Mai không rõ lắm: "Hả là vậy ạ."

"Được rồi, chú hiểu rồi, cháu đi dọn dẹp trước rồi hãy đi xem phim nhé." Đoàn trưởng Chu xua tay với Tiểu Mai.

"Vâng ạ!" Tiểu Mai thấy nhẹ nhõm khi đoàn trưởng không tiếp tục theo đuổi vấn đề này nữa.

Nghĩ đến sau đó còn được đi xem phim, cô ấy lại trở nên vui vẻ, vội vàng thay quần áo, định đến trung tâm y tế tìm Diệp Mạn Đình trước, sau đó sẽ đi xem phim với cô ấy.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ đi xuống khỏi sân khấu, cô nhanh chóng đi vào hậu trường, cởi bỏ bộ quân phục mà cô mặc khi biểu diễn. Thực ra, đây là lần đầu cô mặc quân phục nên có chút phấn khích.

Chương 472: Chương 472

Thật đáng tiếc là hiện tại không có điện thoại di động nên không thể chụp ảnh tự sướng để lưu lại khoảnh khắc, nhưng việc mặc quần phục lên sân khấu để biểu diễn cũng có thể coi là thỏa mãn mơ ước của cô.

Lớp trang điểm của cô ngoại trừ phần mắt đậm hơn thì những chỗ khác đều tương đối nhạt, cô chỉ cần tẩy phần mắt kĩ một chút là được.

Tổng Thời Thanh, Thẩm Kiều Dương, Tạ Phương Hoa, ba người họ đã đợi sẵn ở ngoài cửa. Khương Tuệ Tuệ là người đầu tiên ra ngoài và tình cờ nhìn thấy bọn họ.

Tạ Phương Hoa là người đầu tiên chạy ra, nắm lấy tay Khương Tuệ Tuệ, phấn khích nói: "Tuệ Tuệ, trời ơi, cô hát hay quá đi. Cô không biết đâu, lúc tôi ngồi dưới hàng ghế khán giả, khi nghe cô hát, tôi thậm chí còn nổi hết da gà đây này. Ngoài ra, cô còn nhảy rất tốt nữa..."

Cố Diệp Phi

Thẩm Kiều Dương cũng đi tới phụ họa: "Đó là tất nhiên, nếu không tôi đã không đề nghị chị dâu lên sân khấu biểu diễn rồi."

Chỉ có Tổng Thời Thanh là không nói gì, gần như vô hình đứng bên cạnh Khương Tuệ Tuệ. Trước khi cô kịp phản ứng, anh đã đưa tay ra, dịu dàng mà nắm lấy tay cô.

Mùa này ở trong nhà lâu còn dễ cảm thấy nóng, huống chi ở trong sảnh đông người như vậy. Xem xong màn trình diễn, ai cũng toát mồ hôi vì nóng. Vì vậy nếu muốn xem một bộ phim vào ban đêm thì nên xem nó trên bãi cỏ trống rộng rãi.

Buổi tối gió thổi chậm chậm, mọi người cùng nhau xem phim sẽ càng thêm thú vị hơn.

Trước khi xem phim, mọi người đã cùng đi ăn tối. Mọi người trong quân đoàn đều đến căn tin ăn cơm, tuy rằng không cần tiền nhưng lại cần phiếu ăn. Phiếu ăn là do huấn luyện viên phát cho mọi người, thông thường mọi người sẽ tự thu xếp lấy, nếu dư ra có thể giữ đến tháng sau.

Lần đầu tiên Tống Thời Thanh đến quân đoàn cũng nhận được một ít phiếu ăn, ý tứ của anh là cùng đi lấy phiếu ăn rồi cùng nhau đến căn tin ăn cơm. Nhưng Thẩm Kiều Dương dù thế nào cũng không muốn cho anh đi lấy phiếu ăn, anh ấy muốn đãi mọi người ăn tối.

Tống Thời Thanh không nói thêm gì nữa, chỉ để anh ấy tự đi.

Thẩm Kiều Dương về ký túc xá lấy phiếu ăn, Tống Thời Thanh nói với Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa: "Không sao đâu, đừng khách sáo với cậu ấy, khi còn trẻ chú Thẩm và mọi người đều bận rộn, cậu ấy hay đến nhà tôi ăn cơm, hôm nay chúng ta cộ cơm một bữa đi."

Tạ Phương Hoa mím môi cười, nói: "Được."

Khương Tuệ Tuệ không ngờ rằng Tống Thời Thanh bình thường thì nghiêm túc, chính trực nhưng sẽ có lúc biết đùa giỡn, cô đưa tay véo nhẹ eo anh một cái.

Sau đó tay cô bị một bàn tay to lớn khác nắm lấy, cô vùng vẫy nhưng không thoát được. Bên tai truyền đến hơi ấm: "Em làm sao vậy? Làm chuyện xấu xong muốn chạy trốn à?"

"Ai chạy trốn chứ? Em không có chạy trốn nhé." Khương Tuệ Tuệ phồng hai má lên, lăm bắm nói.

Thấy Tạ Phương Hoa đang nhìn xung quanh, cô quay đầu lại nói: "Chị Phương Hoa sắp nhìn qua đây rồi, anh mau buông em ra, nếu không chị ấy sẽ nhìn thấy."

Giọng Tống Thời Thanh có chút khàn khàn: "Giờ mới biết sợ sao?"

"Ai sợ chứ? Chỉ là em không muốn chị Phương Hoa nhìn thấy mà thôi." Khương Tuệ Tuệ đưa tay ra, trực tiếp nắm lấy cánh tay của Tống Thời Thanh trong lúc anh đang nói, hai người vô cùng thân thiết.

Tạ Phương Hoa đã chú ý tới nhất cử nhất động của hai người, khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, giả vờ như đang nhìn qua chỗ khác.

Dù năm nay cô ấy đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi nhưng chưa từng hẹn hò, ngày thường cô ấy cũng hiếm có cơ hội nói chuyện với đàn ông chứ đừng nói là hẹn hò. Vấn đề này cũng không phải là cô ấy không nghĩ tới, thú thật nhìn thấy những người cùng tuổi với mình đều đã sinh mấy đứa con, sao cô ấy có thể không vội được chứ?

Nhưng cứ lo lắng vậy thì cũng không có cách nào, cô ấy nghĩ, ai lại muốn cưới con của một kẻ xấu đây?

Chương 473: Chương 473

Không phải ai cũng dũng cảm và liều lĩnh như Tuệ Tuệ.

Trong khi đợi Thẩm Kiều Dương, Tống Thời Thanh đưa Khương Tuệ Tuệ đến ký túc xá của anh, lấy một ít nước đổ vào cái chậu rửa mặt, đổ thêm một ít nước từ bình nước sôi vào chậu, pha thành nước ấm.

"Ngồi xồm xuống đi."

Thấy Khương Tuệ Tuệ không hiểu gì mà nhìn vào mình, không có tí tí phản ứng nào. Tống Thời Thanh nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, yết hầu chuyển động, khi cô chủ động hôn anh trong phòng thay đồ, trong lòng anh đã nóng như lửa đốt.

Sau khi cô rời đi để anh một mình, anh phải mất vài phút ở trong phòng để giữ mình bình tĩnh trở lại.

Khương Tuệ Tuệ là kiểu người khi không trang điểm cũng đã đẹp và rất khí chất rồi, sau khi trang điểm xong thì trông vô cùng lộng lẫy, giống như người khác đã nói qua với cô trước đó rằng cô rất phù hợp với kiểu trang điểm đậm.

Nhưng Tống Thời Thanh phát hiện ra rằng sau khi Khương Tuệ Tuệ trang điểm sẽ càng thu hút sự chú ý của mọi người hơn, anh không biết có phải vậy hay không hay là do mọi người nhận ra cô là người vừa hát nhảy trên sân khấu ban nãy.

Nói chung là, sự chú ý của những người đó khiến anh không vui.

"Hả? Anh nói em ngồi xổm xuống làm gì?" Khương Tuệ Tuệ bối rối hỏi.

Sau đó, Tống Thời Thanh nắm lấy tay cô và kéo cô ngồi xổm xuống. Trong lúc Khương Tuệ Tuệ còn đang thắc mắc thì Tống Thời Thanh đã tự tay rửa mặt cho cô. Hai tay anh chạm vào khuôn mặt non nớt của cô, lau sạch lớp trang điểm rồi nói: "Rửa mặt đi."

Khương Tuệ Tuệ: "..."

Mặc dù Tống Thời Thanh đã nhẹ nhàng hết sức có thể, nhưng đối với Khương Tuệ Tuệ mà nói, động tác của anh vẫn quá thô bạo. Cô cắn nhẹ vào gan bàn tay anh, gạt tay anh ra, nói: "Em sẽ tự rửa."

Đối với những việc nằm trong sở trường thì Tống Thời Thanh rất giỏi, chỉ có khi đối mặt với Khương Tuệ Tuệ thì mới khá hậu đậu, lộ ra tay chân vụng về. Thấy cô không thích, anh chỉ có thể rút tay về, nhìn cô rửa mặt, thấy Khương Tuệ Tuệ rửa mặt xong thì vội vàng đi lấy khăn cho cô lau.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ lợi dụng khoảng trống này để lên giao diện trao đổi nước tẩy trang, về phần sữa rửa mặt mà cô trao đổi từ trước vẫn còn một ít, cô vẫn giữ nó trong không gian, bây giờ chỉ cần lấy ra sử dụng mà thôi.

Từ khi ngẫu nhiên biết được nếu cô thân mật với Tống Thời Thanh thì có thể thu hoạch thêm miệng quạ đen, so với trước đây thì cô thường xuyên dùng miệng quạ đen hơn, dù sao cô cũng không sợ, nếu mà có thiếu điểm thì cứ nắm tay Tống Thời Thanh một chút, hôn một cái, không phải lại có thêm miệng quạ đen hay sao?

Bởi vậy nên cô mới tích được không ít điểm, dùng nó để đổi lấy nước tẩy trang, cái này không có gì để bàn cãi nữa, cô cũng không

cảm thấy đau lòng chút nào.

Khi Tống Thời Thanh đi ra, Khương Tuệ Tuệ đã rửa mặt xong, thậm chí là còn đổ nước xong rồi.

Tống Thời Thanh vẫn đang cầm chiếc áo khoác quân đội mà quân đoàn của họ vừa phát, nhưng nghĩ đến việc Tuệ Tuệ sẽ nóng như thế nào nếu mặc chiếc áo khoác vào thời tiết này, nên thôi cứ quên nó đi.

Anh lặng lẽ lấy lại cái áo và cất nó đi.

Thực tế mà nói ngay cả bản thân anh cũng không ngờ có ngày mình lại vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà ghen tuông, còn kéo Tuệ Tuệ đi rửa mặt, muốn cô mặc áo khoác?

Anh không nói những gì mình nghĩ trong lòng cho cô biết, bởi vì anh biết rằng nếu Tuệ Tuệ mà biết nhất định sẽ cười nhạo anh.

Rửa mặt xong, bọn họ đi đến cửa nhà ăn, tiếp tục cùng Tạ Phương Hoa chờ Thẩm Kiều Dương.

Lúc này Thẩm Kiều Dương đã từ ký túc xá trở về. Ngoài phiếu ăn, anh ấy còn mang theo một cái lọ sắt nhỏ, giống hệt lọ đựng sô cô la mà Tống Thời Thanh đưa cho Khương Tuệ Tuệ lần trước, tương tự vậy, lọ này cũng đựng sô cô la.

Thẩm Kiều Dương nói: "Lần trước cha gửi cho em một hộp sô cô la, em còn hơn một nửa chưa ăn hết, lát nữa xem phim sẽ lấy ra ăn."

Chương 474: Chương 474

Mọi người đi về phía nhà ăn.

Sau khi đến nhà ăn, Tống Thời Thanh và Thẩm Kiều Dương lần lượt đi lấy thức ăn và rau. Tống Thời Thanh gọi hai phần thịt, hai phần rau, còn lấy thêm một phần canh trứng.

Ai cũng vội vã ăn cho xong sớm để còn tranh thủ ngồi xem phim nên khi đến đây ai cũng đ.â.m đầu vào ăn. Vì vậy họ đã không nhận ra vị nữ đồng chí mà họ đã nói đến trước đó là Khương Tuệ Tuệ, người cũng đang ngồi ăn cùng họ trong nhà ăn.

Sau khi ăn xong, mọi người trực tiếp đến bãi cỏ để xem phim.

Trên đường đi, một số thanh niên tri thức nhận ra Khương Tuệ Tuệ rất giống với người đã biểu diễn trên sân khấu trước đó, họ thì thầm với nhau liệu đó có phải là cô hay không, nhưng khi họ nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ ôm lấy cánh tay của Tống Thời Thanh thì không nói gì nữa.

Cũng trên đường đi, họ gặp Tiểu Mai, sau khi nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ và Thẩm Kiều Dương, cô ấy vội vàng chạy đến chào hỏi. Cô ấy nói rằng bây giờ cô ấy sẽ đi tìm Diệp Mạn Đình và hỏi Thẩm Kiều Dương liệu anh ấy có thể giúp hai người họ tìm một chỗ ngồi hay không, nếu không khi họ đến có thể sẽ không có chỗ ngồi tốt cho họ nữa.

Đương nhiên là Thẩm Kiều Dương đồng ý.

Tiểu Mai kéo Khương Tuệ Tuệ qua, hỏi: "Tuệ Tuệ, có ai đến tìm cô không?"

Nghe giọng điệu ban nãy của đoàn trưởng Chu, ông ấy dường như sẽ tìm kiếm Khương Tuệ Tuệ. Nếu vậy ông ấy sẽ nói gì đây? Vì ông ấy biết Thẩm Kiều Dương, anh ấy đến từ đội số bảy.

"Tìm tôi sao?" Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt, lắc đầu nói: "Không có ai tới tìm tôi cả. Làm sao vậy?"

Cố Diệp Phi

Ông ấy không tìm sao? Tiểu Mai không rõ lắm, chỉ nói: "Tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút, nếu như ông ấy không đến chắc là tôi đã nghĩ sai. Không có việc gì, cô ngồi xuống trước đi, tôi đi tìm Diệp Mạn Đình, lát nữa tôi đến sau."

Khương Tuệ Tuệ nhìn bóng lưng rời đi của Tiểu Mai, tự hỏi ý của cô ấy là gì, ai muốn tìm cô? Nhưng cô cũng không quá để ý đến nó, cô đi theo đám người Tống Thời Thanh để chiếm vị trí.

Vì họ đến sớm nên còn rất nhiều chỗ trống. Thẩm Kiều Dương dẫn đầu chiếm lấy bốn chiếc ghế giữa tốt nhất để xem phim, bốn người bọn họ vừa đủ, nhưng mà chỗ của Diệp Mạn Đình và Tiểu Mai thì không có cách nào chiếm trước được.

Thẩm Kiều Dương nhìn hai thanh niên trí thức ngồi bên cạnh, lấy từ trong hộp thiếc ra hai viên sô cô la. Anh ấy nghiêng người đem hai viên sô cô la đưa cho hai người kia, cũng không biết bọn họ nói cái gì, hai thanh niên trí thức sau khi cầm lấy sô cô la thì đứng dậy.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị rời đi, có liếc về phía bên này và tình cờ nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ.

Ánh mắt đồng thời cũng sáng lên: "Thẩm Kiều Dương, vị nữ đồng chí kia chính là người trước đó đã hát trên sân khấu phải không?"

Thẩm Kiều Dương quay lại nhìn Khương Tuệ Tuệ, cũng không có ý định giấu giếm họ. Kỳ thật chuyện này không có gì phải giấu giếm cả, người hát chính là chị dâu của anh ấy, hơn nữa chị dâu của anh ấy còn hát rất hay.

Vậy nên anh ấy trả lời một cách khá tự hào: "Tiểu tử thôi, các cậu xem như là có mắt nhìn, là chị ấy đó."

Thấy Thẩm Kiều Dương thừa nhận, hai thanh niên trí thức lập tức nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ, bọn họ nhận ra rằng Khương Tuệ Tuệ nhìn ở khoảng cách gần còn đẹp hơn là khi cô ở trên sân khấu.

Lúc trên sân khấu, cô mặc quân phục khiến cô trông có vẻ anh dũng hơn, còn bây giờ cô lại mặc một chiếc váy màu xanh nước biển, mái tóc đen dài bồng bênh như rong biển xõa đảg sau vai.

Trên môi nở nụ cười, cô đang trò chuyện với một nữ đồng chí khác đứng trước mặt mình.

Có vẻ như cô cảm thấy xõa tóc quá nóng nên dứt khoát tết tóc lại. Trên tay cô cầm một chiếc dây cột tóc màu đỏ thẫm, sau khi tết tóc xong, cô đưa chiếc băng đô cho người thanh niên trí thức ngồi bên cạnh.

Chương 475: Chương 475

Nam thanh niên trí thức có khuôn mặt rất đẹp trai, đường nét sườn mặt rõ ràng, tinh xảo, đây cũng là một ngoại hình đẹp hiếm có. Nam thanh niên trí thức cầm lấy dây cột tóc, tự tay buộc tóc cho nữ thanh niên trí thức. Hai người nhìn nhau, cười lên trông đẹp như một bức tranh vẽ vậy.

Hai thanh niên trí thức kia cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, trong thâm tâm chỉ nghĩ sẽ thật tuyệt nếu mình có thể là nam thanh niên trí thức kia.

Thấy bọn họ trợn mắt ngoác mồm, Thẩm Kiều Dương vội vàng vỗ vào trán từng người một cái, quát: "Nhìn cái gì đấy, nhìn cái gì, tin tôi móc mắt mấy cậu ra không."

Mọi người đều có sự kết nối với nhau, thậm chí còn ở cùng một ký túc xá. Ngày thường bọn họ cũng ở gần nhau cả ngày lẫn đêm, họ đều biết Thẩm Kiều Dương là người như thế nào, biết anh ấy đang nói đùa, nhưng cũng biết anh ấy thật sự khó chịu khi họ nhìn nữ đồng chí kia như vậy.

Hai người mơ hồ không chắc chắn mà hỏi: "Thẩm Kiều Dương, không phải cậu thích Diệp Mạn Đình ư? Tại sao cậu lại còn để ý vị nữ đồng chí kia nữa?"

Mỗi khi nhắc tới Diệp Mạn Đình, Thẩm Kiều Dương vốn dĩ không biết xấu hổ là gì, không ngờ lúc này lỗ tai lại đỏ lên, lại một lần nữa tát vào trán hai thanh niên trí thức rồi nói: "Nói bậy bạ gì vậy? Đó là chị

dâu tôi, là đối tượng của anh Thanh! Còn nữa, tôi thích Diệp Mạn Đình từ khi nào, đừng có mà nói nhảm!"

Cố Diệp Phi

"Chà, việc cậu thích Diệp Mạn Đình viết hết lên mặt cậu rồi kìa, còn có thể là giả được sao? Ai da, sao cậu cư xử giống mấy cậu bé mới lớn thế, vừa nhắc đến Diệp Mạn Đình mà tai đã đỏ lên rồi sao? Được rồi, đi nào, tìm một nơi khác đi, không đùa với cậu nữa."

Sau khi hai thanh niên trí thức rời đi, Thẩm Kiều Dương quay sang nói chuyện với Tống Thời Thanh và những người khác.

Anh ấy trực tiếp đưa hộp thiếc cho Khương Tuệ Tuệ, nói: "Chị dâu, anh Thời Thanh có nói rằng chị thích sô cô la, em để hộp thiếc ở ngay chỗ chị, chị ăn nhiều chút nhé."

Khương Tuệ Tuệ gật đầu, lấy từ trong hộp thiếc ra một ít sô cô la nhét vào tay Tạ Phương Hoa, hai người bóc lớp giấy gói kẹo ra, ăn từng miếng một.

Ngay sau đó, Tiểu Mai và Diệp Mạn Đình đến.

Trên đường đi, Tiểu Mai liên tục nói với Diệp Mạn Đình rằng Khương Tuệ Tuệ là người lợi hại như thế nào: "Mạn Đình, cô chắc là không biết, lúc đó chúng tôi đã nghĩ đến việc hủy buổi biểu diễn rồi, nhưng Thẩm Kiều Dương đã đến và nói rằng anh ấy biết một nữ đồng chí cũng hát hay như cô, nói rằng hãy để chị ấy thử đi."

"Lúc đó chúng tôi đều cho rằng không thể nào, cô hát hay như vậy, làm sao có người có thể còn hát hay như cô. Người như vậy sao đoàn trưởng Chu có thể buông tha, không chừng đã sớm gia nhập binh đoàn nghệ thuật của chúng ta rồi ấy chứ? Nhưng chúng tôi không ngờ cô ấy hát rất hay, nhảy cũng giỏi. Sau đó, đoàn trưởng Chu còn đến gặp tôi để hỏi thăm về cô ấy. Tôi không biết liệu cô ấy

có muốn gia nhập binh đoàn nghệ thuật của chúng ta hay không, sẽ thật tuyệt nếu cô ấy có thể vào..."

Tiểu Mai vẫn còn độc thoại, cô ấy không nhận ra người khác có thoải mái hay không.

Mãi cho đến khi cô ấy nói rất nhiều, còn nói một cách liên tục, ba hoa không ngừng, từ lúc Diệp Mạn Đình còn đồng ý cho tới khi im lặng như bây giờ. Sau đó, cô ấy mới nhận ra rằng mình không nên nói điều này trước mặt Diệp Mạn Đình....

"Mạn Đình, tôi không phải..." Tiểu Mai nói: "Cô sao vậy Mạn Đình?"

Vẻ mặt của Diệp Mạn Đình trở nên khó coi không phải vì những gì Tiểu Mai nói. Thật ra, dù nói thế nào, cô ấy vẫn rất xấu hổ vì đột nhiên giọng của mình có vấn đề không thể lên sân khấu, nếu có người có thể thay thế cô ấy, bất kể có cướp ánh đèn sân khấu của cô ấy hay không, cô ấy cũng rất biết ơn.

Nhưng mà lúc này, cô ấy lại ngây người nhìn Thẩm Kiều Dương cách đó không xa đang cười nói với một cô gái mặc váy trắng trước mặt.

Cô ấy không biết bọn họ nói cái gì, nhưng nụ cười trên mặt Thẩm Kiều Dương quá dịu dàng, khiến cho tim cô ấy trở nên co thắt lại.

Chương 476: Chương 476

“Tôi không sao.” Diệp Mạn Đình không muốn khiến Tiểu Mai lo lắng, cô ấy nén cơn ghen trong lòng xuống, lắc đầu nói: “Đúng rồi Tiểu Mai, vị trí của chúng ta là ở đâu?”

Hiện tại đã có rất đông người tới, hầu hết vị trí đều đã có người, nếu các cô ấy không chiếm được chỗ thì chỉ có thể đứng xem, hoặc là trực tiếp ngồi trên cỏ mà xem phim.

Tuy nhiên trước đó Tiểu Mai đã nói với cô ấy rằng họ đã có được vị trí tốt rồi, cho nên Diệp Mạn Đình cũng không quá lo lắng về vấn đề chỗ ngồi.

Ai ngờ Tiểu Mai lập tức chỉ chỉ về phía Thẩm Kiêu Dương ở bên kia, nói: “Là ở đó, tôi đã nhờ Thẩm Kiêu Dương giữ chỗ giúp chúng ta rồi, hai chỗ trống bên cạnh bọn họ chắc hẳn là để lại cho chúng ta.”

Diệp Mạn Đình: “.....”

Cô ấy cắn cắn môi, mặc dù trong lòng có chút không tình nguyện, nhưng vẫn cùng Tiểu Mai đi đến bên cạnh Thẩm Kiêu Dương. Thẩm Kiêu Dương đã phát hiện ra bọn họ, vẫy tay ra hiệu kêu hai người ngồi ở đây.

Tiểu Mai tự giác để lại chỗ trống bên cạnh Thẩm Kiêu Dương cho Diệp Mạn Đình, còn bản thân thì ngồi bên trái Diệp Mạn Đình. Diệp Mạn Đình có chút không tình nguyện mà ngồi xuống, lại không giống như thường ngày vừa nhìn thấy Thẩm Kiêu Dương là đã lộ ra vẻ vui sướng.

Cô ấy cứ ngồi như vậy, mãi cho đến khi Thẩm Kiều Dương đưa tay đến trước mặt cô ấy, làm bộ dạng như đang diễn ảo thuật mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện mấy viên socola, cô ấy cũng không đưa tay nhận lấy.

Thẩm Kiều Dương muốn tặng cho cô ấy nhưng cô ấy lại không chịu nhận lấy.

“Em bị làm sao vậy? Có phải trong người có chỗ nào không được thoải mái không? Hay là anh đưa em về nhà, hôm nay đừng xem phim nữa.” Cuối cùng thì Thẩm Kiều Dương cũng phát hiện ra cô ấy có chỗ không bình thường.

Ai ngờ Diệp Mạn Đình lại hiểu lầm ý của anh ấy, cho rằng anh ấy muốn đưa cô ấy về để được thoải mái ở riêng với Khương Tuệ Tuệ. Trong lòng cô ấy tức muốn chết, chỉ là cảm thấy bản thân mình tức giận không có lý do. Nói cho cùng, cô ấy và Thẩm Kiều Dương cũng chưa xác định mối quan hệ nam nữ, chẳng qua là ngày thường Thẩm Kiều Dương đối với cô ấy tốt như vậy, cô ấy cho rằng.....

Anh ấy thích cô ấy.

Mặc dù anh ấy không nói rõ, chỉ là anh ấy cho cô ấy cảm giác là như vậy.

Không riêng gì cô ấy, rất nhiều người đều có cảm nhận như vậy. Nếu không các chị em trong đoàn văn công của bọn họ sẽ không vừa nhìn thấy Thẩm Kiều Dương đã bắt đầu trêu chọc cô ấy.

Chỉ là hiện tại rốt cuộc Thẩm Kiều Dương đang có ý gì? Sao lại thân mật với người con gái khác trước mặt cô ấy. Trong lòng Diệp Mạn Đình có chút không rõ, cô ấy lại nhận định Thẩm Kiều Dương không phải người đàn ông tốt.

Cô ấy tức giận trong lòng, không để ý đến ý tốt của Thẩm Kiều Dương, ngược lại giọng điệu còn vô cùng chua ngoa: "Tôi có bệnh hay không thì liên quan gì đến anh? Anh hãy lo quản cho tốt chuyện của mình trước đi. Socola này tôi không cần, anh đem đi cho cô gái kia đi, không phải các người rất thân mật hay sao?"

Thẩm Kiều Dương không nghĩ ra được: "Diệp Mạn Đình, rốt cuộc hôm nay em bị làm sao vậy? Vất vả lắm chị dâu của anh mới tới đây một chuyến, không đến mức anh cho chị ấy ăn chút socola mà em cũng không vui đấy chứ?"

Chị dâu ư?

Cố Diệp Phi

Diệp Mạn Đình: "....."

Cô ấy chớp chớp mắt, ngay lập tức nắm bắt được hai chữ 'chị dâu'. Cho nên có thể nói, cô gái kia thật sự là chị dâu của Thẩm Kiều Dương sao? Đúng lúc nhìn thấy cô gái kia đang ở bên cạnh một người đàn ông, lúc hai người nói chuyện, ánh mắt họ vô cùng ấm áp, rõ ràng hai người bọn họ mới là một đôi.

Cho nên thật sự là cô ấy đã hiểu lầm rồi.

Vẻ mặt Diệp Mạn Đình trở nên nóng ran, cô ấy nhanh chóng đưa tay 'cướp' lấy socola trong tay Thẩm Kiều Dương, lắp bắp nói: "À, có ai không vui đâu chứ, em đâu có không vui....."

Chương 477: Chương 477

Cô ấy lại cho Tiểu Mai mấy viên, trên mặt vui cười rạng rỡ: “Tiểu Mai, cô mau ăn socola đi, cái này là của Thẩm Kiều Dương cho đó, ăn ngon lắm.”

Thẩm Kiều Dương lập tức thay đổi sắc mặt nhìn Diệp Mạn Đình, cũng không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt cô ấy thay đổi nhanh quá đi. Nhưng mà nói cho cùng thì cô ấy không tức giận nữa là tốt rồi.

Chuyện của Thẩm Kiều Dương ở đây, Khương Tuệ Tuệ thật sự cũng đã ít nhiều nghe được chút động tĩnh, cho dù lúc bọn họ nói chuyện đã cố tình hạ giọng. Nhưng vì Khương Tuệ Tuệ ở bên này liếc mắt một cái, cho nên đã thấy được Diệp Mạn Đình thay đổi từ khuôn mặt hậm hực trước đó sang bộ dạng vui vẻ rồi.

Cô cũng đại khái hiểu được là đã có chuyện gì xảy ra.

Lúc cô nhìn Diệp Mạn Đình, đúng lúc Diệp Mạn Đình dường như cũng cảm nhận được điều gì, cô ấy cũng nhìn lại cô.

Hai người nhìn nhau, đều không tự chủ được mà cười cười.

Bộ phim bắt đầu rồi, đó chính là bộ phim 《Lenin vào thời kỳ 1918》. Bên trong bộ phim này có rất nhiều lời thoại kinh điển.

Điều thần kỳ nhất chính là, lần trước lúc Khương Tuệ Tuệ xem ở rạp chiếu phim bộ 《Lenin Tháng Mười》 đã không đủ tỉnh táo để xem hết bộ phim, thậm chí cô còn ngủ ở rạp chiếu phim. Hiện giờ cũng

không biết có phải do cách niên đại này một thời gian lâu rồi hay không, mà tâm tính cũng đã có sự thay đổi không nhỏ.

Bộ phim lần này thì cô lại xem một cách vô cùng mê mẩn.

Lúc bộ phim chiếu được một nửa, Tạ Phương Hoa kéo kéo tay áo Khương Tuệ Tuệ, nhỏ giọng nói: “Tuệ Tuệ, tôi muốn đi vệ sinh.”

Khương Tuệ Tuệ nói: “Tôi đi cùng chị.”

“Không cần, Tuệ Tuệ, cô cứ ở đây xem đi, tôi tự đi một mình được rồi.” Tạ Phương Hoa lắc đầu nói, cô ấy thấy Khương Tuệ Tuệ đang mê mẩn xem phim, cũng ngại để cô dẫn mình đi vệ sinh. Hơn nữa mặc dù bây giờ trời đã tối, nhưng ở binh đoàn vẫn còn rất náo nhiệt, cô ấy cũng không sợ.

Đi ra từ giữa đám đông, Tạ Phương Hoa đi đến chỗ nhà vệ sinh.

Thế nhưng không ngờ chỗ xem phim lại cách nhà vệ sinh một khoảng xa, hơn nữa đây lại là lần đầu tiên cô ấy tới chỗ này, không cẩn thận nên đã đi vòng đường xa, lúc còn chưa tìm được nhà vệ sinh, cô ấy thật sự đã mắc tiểu đến mức không thể nín được nữa.

Cô ấy thấy chỗ này không có người, vì thế đã đến trốn ở phía sau một tảng đá, dự định sẽ đi tiểu ở chỗ này rồi quay về.

Vốn dĩ mọi chuyện đang rất ổn, không có ai đến đây, thế nhưng vào lúc cô ấy chuẩn bị kéo quần lên thì trước mặt đột nhiên có một luồng ánh sáng chiếu đến.

Là đèn pin, có người đi tới!

Tạ Phương Hoa thật sự không nghĩ tới bây giờ lại có người xuất hiện ở chỗ này, cô ấy cho rằng mọi người đều đang xem phim. Cô ấy sợ

tới mức tim đập loạn xạ, sợ bộ dạng hiện tại của mình sẽ bị người khác phát hiện, muốn trốn kỹ hơn một chút.

Nhưng lại chính vì như thế mà cô ấy lại vô tình tạo ra chút động tĩnh, khiến người đang đi tới phải chú ý.

Người đó cầm đèn pin, từ từ đi tới chỗ cô ấy.

Cố Diệp Phi

Ánh sáng đèn pin chiếu vào người Tạ Phương Hoa, toàn thân Tạ Phương Hoa cứng đờ. Sau đó nghe thấy một âm thanh quen thuộc: “Lại là cô sao? Mọi người đều đang ở bên kia để xem phim, tại sao cô lại ở đây một mình vậy?”

Kỳ Huy Hoàng mới vừa đi vệ sinh xong, đang định đi xem phim, không ngờ lại nghe thấy tiếng động ở phía này. Anh ấy còn tưởng rằng có kẻ trộm lùa mạch, kết quả lại nhìn thấy cô gái may vá sáng nay.

Tạ Phương Hoa cũng không ngờ người tới lại là đội trưởng Kỳ, thậm chí cô ấy còn chưa dám ngẩng đầu, thế mà vẫn bị Kỳ Huy Hoàng nhận ra. Cô ấy xấu hổ đỏ cả mặt, nếu có thể thì cô ấy chỉ muốn chui xuống đất trốn ngay bây giờ.

Chỉ là hiện giờ ngay cả một cử động nhỏ cô ấy cũng không dám, bởi vì hiện tại cô ấy đã hoàn toàn bất động, cứ ngồi xõm như vậy, có lẽ từ góc độ của Kỳ Huy Hoàng mà nhìn qua, anh ấy vẫn chưa phát hiện cô ấy thật sự đang làm gì ở đây.....

Chương 478: Chương 478

Nhưng nếu cô ấy động dậy, hoặc lập tức kéo quần thì cũng phải đứng dậy, đến lúc đó thì đều sẽ bị nhìn thấy hết.

Cô ấy lắc đầu, toàn thân phát run, giọng nghẹn ngào: “Đội trưởng Kỳ..... Tôi, tôi không có làm gì cả, chỉ là nóng quá nên tôi đến đây hóng gió, hay là anh mau đi xem phim đi? Anh..... Anh mau đi đi..... Phim đang chiếu tới cảnh hay lắm, nếu mà không đi thì sẽ không xem được.....”

Cô ấy hy vọng đội trưởng Kỳ sẽ nhanh chóng rời đi.

Nhưng Kỳ Huy Hoàng lại không đi, anh ấy nhú nhú mày, càng nhìn Tạ Phương Hoa càng cảm thấy khả nghi. Thử hỏi xem, có ai hóng gió mà lại trốn sau tảng đá? Như vậy có thể hóng gió được sao? Gió còn không thổi qua được thì làm sao mà hóng.

Lúc trước khi Tạ Phương Hoa nói rõ ngọn nguồn câu chuyện với anh ấy, anh ấy thấy cô gái này có lá gan nhỏ như vậy, biểu hiện cũng vô cùng chân thành tha thiết, lời nói cũng không giống như là nói dối, thế nên đã lập tức tin tưởng, lại còn giữ cô ấy lại xem phim. Thế nhưng bây giờ, anh ấy càng nhìn thì càng cảm thấy hành tung của cô ấy có gì đó rất khả nghi.

Kỳ Huy Hoàng trầm mặc, tiếp tục dùng đèn pin chiếu vào cô ấy, trầm giọng nói: “Nói đi, những lời sáng nay cô nói với tôi có phải đều là nói dối không? Vốn dĩ cô không phải đến may vá, cô tới binh đoàn là muốn trộm đồ có phải không?”

Vừa nói, Kỳ Huy Hoàng vừa chậm rãi đến gần Tạ Phương Hoa.

Cô ấy vẫn cứ ngồi xổm ở đó không chịu đứng lên, nhất định là vì đã trộm không ít đồ rồi cất giấu trong ngực. Chỉ cần cô ấy đứng lên sẽ bị mình phát hiện, cho nên cô ấy mới không dám đứng lên, lại còn ra sức kêu mình rời đi.

Anh ấy nhất định phải ép cô ấy hiện nguyên hình mới được, một cô gái lớn lên xinh đẹp như vậy, lại có tay có chân lành lặn, làm cái gì không làm lại đi trộm đồ, lại còn tới binh đoàn bọn họ để trộm đồ.

Đợi sau khi anh ấy bắt cô ấy lại, nhất định phải mở một đại hội phê bình, còn phải giáo dục tư tưởng cho cô ấy.

Cố Diệp Phi

Con người bây giờ làm sao vậy? Dựa vào đôi tay mình để kiếm lương thực, công điểm chẳng lẽ không tốt hay sao?

Một hai phải ham ăn biếng làm, đi trộm đồ mới chịu!

Không đời nào Tạ Phương Hoa nghĩ tới đội trưởng Kỳ chẳng những không nghe lời khuyên của cô ấy mà rời đi, ngược lại còn tiến đến gần chỗ cô ấy. Nhìn thấy đội trưởng Kỳ càng đi càng gần hơn, tim cô ấy như muốn nhảy ra ngoài. Toàn thân cô ấy phát run bần bật, cô ấy cắn chặt môi, sắc mặt ửng hồng, xấu hổ và giận dữ.

Cô ấy nên giải thích như thế nào để chứng minh cô ấy thật sự không phải ăn trộm, không có trộm đồ bây giờ?

Càng sốt ruột thì cô ấy lại càng không nghĩ ra cách, Tạ Phương Hoa chỉ có thể không ngừng nói: "Không phải đâu đội trưởng Kỳ, tôi thật sự không phải là ăn trộm..... Tôi không có trộm đồ..... Tôi không đứng lên là bởi vì tôi..... Tôi đang đi tiểu..... Tôi, tôi còn chưa kéo quần tử tế....."

Giọng điệu Tạ Phương Hoa ngập ngừng, lại còn có vẻ nức nở, lúc này dường như cô ấy có thể khóc ngay lập tức luôn.

Lúc này không nói ra nguyên nhân thật sự là vì cô ấy ngại. Cô ấy là một cô gái, lúc đi tiểu lại bị đàn ông nhìn thấy, vậy thanh danh của cô ấy làm sao mà giữ nổi đây? Vốn dĩ nghĩ rằng nếu đội trưởng Kỳ không nhận ra cô ấy đang đi tiểu, vậy cô ấy nhất định có thể không nói, đợi sau khi liên đội trưởng Kỳ đi rồi, cô ấy có thể kéo quần lên, như thế việc này cũng không phát sinh vấn đề gì.

Chỉ là bây giờ xảy ra tình huống như thế này, cô ấy không nói cũng không được.

Chỉ là hiện tại có nói cũng đã muộn rồi, Kỳ Huy Hoàng đã chạy tới bên cạnh Tạ Phương Hoa. Bàn tay to lớn rắn chắc của anh ấy đã bắt được cánh tay mảnh khảnh của Tạ Phương Hoa, anh ấy là quân nhân mười mấy năm nay, bàn tay chẳng chịt vết chai sạn, chạm vào da thịt trên cổ tay Tạ Phương Hoa, chẳng khác nào lửa nóng vậy.

Chương 479: Chương 479

Tạ Phương Hoa theo bản năng mà giãy giụa một chút. Nhưng Kỳ Huy Hoàng thật sự quá mạnh mẽ, cô ấy căn bản không thoát ra được.

Kỳ Huy Hoàng bất thành lĩnh nghe được lời nói của Tạ Phương Hoa, suýt chút nữa còn bật cười. Nhìn sơ qua một lần, đây là do cô ấy đang tìm cớ, sợ mình lục soát được đồ mà cô ấy đã trộm nên mới lấy cớ ngớ ngẩn như vậy, còn nói là đang đi tiểu, còn không phải là sợ anh ấy sẽ ép cô ấy hiện nguyên hình hay sao?

Anh ấy sẽ không..... Tin đâu!

Ánh mắt Kỳ Huy Hoàng dừng lại trên người Tạ Phương Hoa, tận mắt nhìn thấy cô ấy lộ ra nửa cái mông. Đèn pin của anh ấy không chiếu vào bên này, ánh trăng hôm nay là trăng non, không đủ tròn, ánh trăng cũng có chút ảm đạm. Chỉ là dưới ánh trăng ảm đạm đó, anh ấy đã nhìn thấy nửa cái m.ô.n.g trắng như tuyết, tròn trịa no đủ của cô ấy.

Dù thế nào thì Kỳ Huy Hoàng cũng không đoán ra được, Tạ Phương Hoa không nói dối, tất cả những gì cô ấy nói đều là sự thật, cô ấy thật sự là đang đi tiểu!

Toàn thân anh ấy như bị sét đánh, đứng yên tại chỗ. Mặc dù anh ấy đã độc thân một thời gian dài như vậy, nhưng anh ấy là một quân nhân, lại còn là một người đàn ông, anh ấy không nghĩ tới việc sẽ lợi dụng Tạ Phương Hoa, tuyệt nhiên không nghĩ tới mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Anh ấy nhanh chóng quay mặt qua một bên, không dám tiếp tục nhìn nữa.

Hốc mắt Tạ Phương Hoa đỏ hoe, nước mắt đã tuôn rơi. Trên tay cô ấy dùng sức, giãy giụa thoát khỏi Kỳ Huy Hoàng, xoa xoa cổ tay bị Kỳ Huy Hoàng nắm chặt, cô ấy cắn môi, nức nở nói: "Bây giờ tôi muốn kéo quần, anh không được nhìn....."

"Tôi..... Tôi bảo đảm không nhìn..... Cô kéo quần lên trước đi rồi nói sau....." Kỳ Huy Hoàng không còn nói chuyện chắc nịch như trước nữa, từ một đội trưởng nghiêm túc đã biến thành một tân binh mới vừa tham gia quân ngũ. Trong lòng đang vô cùng hoảng loạn.

Cố Diệp Phi

Tạ Phương Hoa đè nén sự xấu hổ và giận dữ, cô ấy vội vàng kéo quần lên. Lúc kéo quần, cô ấy còn liên tục liếc nhìn Kỳ Huy Hoàng chăm chăm, sợ rằng anh ấy sẽ quay lại nhìn lén.

Cũng may là anh ấy vẫn luôn nghiêng người chứ không có nhìn lén.

Sau khi Tạ Phương Hoa kéo quần xong, cô ấy lập tức xoay người rời đi. Không đi thì còn có thể làm gì ở đây nữa? Chẳng qua cô ấy chỉ là con cái của dân đen bình thường, làm gì dám nói đến chuyện đội trưởng này có nhìn trúng cô ấy hay không.

Lẽ nào chỉ vì anh ấy thoáng nhìn thấy m.ô.n.g của cô ấy, mà cô ấy yêu cầu anh ấy phải cưới mình, anh ấy có thể đồng ý sao?

Lỡ đâu anh ấy không chấp nhận thì sao? Đến lúc đó đều là do cô ấy tự chuốc lấy nhục nhã mà thôi.

Không bằng cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra, chuyện này chỉ có trời biết đất biết, anh ấy biết, cô ấy biết là được rồi, như vậy

còn có thể tự lừa dối bản thân rằng không có người nào khác biết đến chuyện này, như vậy sẽ không còn quan trọng nữa.

Tạ Phương Hoa mới vừa đi được vài bước thì nghe thấy tiếng Kỳ Huy Hoàng giải thích: “Này đồng chí, thật sự không phải do tôi cố ý, tôi thật sự cho rằng cô tới đây để trộm đồ, nếu không thì tôi sẽ không..... Nhưng mà cô yên tâm, chuyện này là do tôi không đúng, tôi sẽ nghĩ cách bồi thường cho cô.....”

Tạ Phương Hoa nghe mấy câu đó thì càng đi nhanh hơn, bồi thường cho cô ấy sao? Bồi thường bằng cách nào? Có thể bồi thường bằng cách nào? Bồi thường cho cô ấy nửa cái m.ô.n.g hay sao?

Mặc dù ngày thường tính tình cô ấy khi nóng giận rất hay hành động bộp chộp, nhưng từ sau khi chơi chung với Khương Tuệ Tuệ, cô ấy cũng đã học được cách trở nên kiên cường hơn. Cô ấy càng nghĩ càng giận, không thềm trả lời Kỳ Huy Hoàng một câu.

Cũng chính vì vậy, Kỳ Huy Hoàng lại nói thêm: “Cô đã có người yêu chưa? Nếu cô chưa có người yêu..... Cô thấy tôi như thế nào? Nhưng mà tôi cũng nói thật với cô, mấy năm trước, tôi cũng từng có một người vợ, nhưng mà không có con, về điểm này thì cô có thể yên tâm, nếu cô không chê thì tôi.....”

Chương 480: Chương 480

Kỳ Huy Hoàng thầm nghĩ là Tạ Phương Hoa cũng đã kéo quần xong rồi, nhưng anh ấy nói nhiều như vậy mà Tạ Phương Hoa cũng không trả lời câu nào, cho nên không nhịn được mà quay đầu lại nhìn thử.

Chỉ thấy trước mặt trống không, ngoại trừ tảng đá ra thì Tạ Phương Hoa đã sớm đi mất rồi.

Kỳ Huy Hoàng thở dài, biết Tạ Phương Hoa thật sự tức giận rồi, anh ấy cảm thấy có chút khó chịu, không biết phải làm thế nào. Thế này cũng không được mà thế kia cũng không xong, rốt cuộc nên làm sao mới tốt đây!

Cúi đầu thở dài một hơi, Kỳ Huy Hoàng cũng đi về phía trước.

Ai ngờ vì Tạ Phương Hoa có tâm sự mà cô ấy đi tương đối chậm, hai người kẻ đi trước người đi sau, thế mà Kỳ Huy Hoàng lại đuổi kịp cô ấy.

Kỳ Huy Hoàng thấy trong tay Tạ Phương Hoa không cầm đèn pin, ở đây cũng không an toàn, vì thế anh ấy đã tiến đến đưa đèn pin cho cô ấy: "Này đồng chí, đường chỗ này không dễ đi, cô cầm lấy đèn pin này đi. Ngày thường binh đoàn chúng tôi không hay có chuyện gì, nhưng dù sao cũng là nơi rừng núi hoang vắng, buổi tối rất dễ có con gì đó lui tới."

Cái mà anh ấy nói chính là thú hoang, nhưng không phải anh ấy cố ý hù dọa Tạ Phương Hoa, những lời anh ấy nói đều là thật. Thời gian anh ấy vào binh đoàn cũng không phải quá dài, cũng chỉ có ba

năm, thế nhưng ngay vào năm đầu tiên, anh ấy đã gặp phải một con gấu.

Đó là vào một ngày mùa đông, ở phương bắc tuyết rơi rất dày. Mùa đông năm đó tuyết đặc biệt dày và nhiều, trên mặt đất, tuyết phủ cao đến đầu gối, trên đường anh ấy đến đội số năm đã đụng phải một con gấu.

Cho dù anh ấy đã ở chiến trường nhiều năm, nhưng khi đó trong tay không có vũ khí, một con người làm sao có thể đánh thắng một con gấu?

Anh ấy chỉ có thể giả c.h.ế.t nằm ngã ra nền tuyết, thật đúng là! Có thể nói anh ấy đã phải lừa dối con gấu đó thì mới có thể thoát được.

Nhưng hôm nay anh ấy nói với Tạ Phương Hoa những lời này, qua tai Tạ Phương Hoa lại cảm thấy không có chuyện như vậy. Đang vào buổi tối, lại nói với cô ấy rằng sẽ có cái gì lui tới, như vậy không phải cố ý hù dọa cô ấy, để cô ấy phải đi chung với anh ấy thì là gì?

Tạ Phương Hoa cắn cắn môi, nói: “Tôi không cần, anh tự mình cầm đi.....”

Chỉ là ngay sau đó đèn pin vẫn được đặt vào tay cô ấy, khuôn mặt Kỳ Huy Hoàng thoát nhìn có vài phần nghiêm túc, nói: “Tôi kêu cô cầm thì cô cứ cầm đi, tôi cũng đâu phải là hại cô hay gì đâu, đừng có từ chối, những gì nên nói, tôi cũng đều đã nói với cô rồi, cô hãy tự mình suy xét lại đi. Nếu bây giờ cô không muốn nhìn thấy tôi thì cô đi trước đi, tôi đợi một chút rồi sẽ đi sau.”

Lúc Kỳ Huy Hoàng xin lỗi Tạ Phương Hoa, giọng điệu anh ấy vô cùng nhẹ nhàng.

Cho nên Tạ Phương Hoa mới dám bày tỏ ra như vậy.

Lúc này giọng điệu của anh ấy đột nhiên lại trở nên nghiêm túc, cho nên trong lòng Tạ Phương Hoa có tức giận nhưng cũng không dám phản bác lại anh ấy. Cô ấy cắn cắn môi, nhận lấy đèn pin rồi xoay người rời đi. Chẳng qua cô ấy không hiểu Kỳ Huy Hoàng nói cái gì nên nói thì đều đã nói với cô ấy rồi nghĩa là thế nào? Anh ấy đã nói cái gì với cô ấy chứ?

Cố Diệp Phi

Tạ Phương Hoa nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi lại.

Tuy nhiên Kỳ Huy Hoàng cũng là người nói được làm được, đợi khi Tạ Phương Hoa đi thật xa rồi anh ấy mới đi. Anh ấy đi theo cô ấy từ rất xa, nhìn cô ấy đi tới chỗ bãi cỏ kia để xem phim, đi vào giữa đám đông, ngồi xuống bên cạnh bạn bè của cô ấy.

Lúc này anh ấy mới thấy an tâm.

Bộ phim đã sắp kết thúc, phân đoạn cao trào sớm đã qua rồi. Kỳ Huy Hoàng ngồi vào chỗ của anh ấy, ánh mắt lại thường xuyên nhìn về phía Tạ Phương Hoa.

Sắc mặt cô ấy ửng hồng, nữ đồng chí ngồi bên cạnh cô ấy dường như cũng nhìn ra cô ấy không được thoải mái, đã hỏi cô ấy vài câu.

Chương 481: Chương 481

Trên mặt cô ấy lộ ra vẻ tươi cười, lắc đầu, chắc là nói không sao đâu, rồi lại tiếp tục xem phim.

Thế nhưng chờ đến khi nữ đồng chí quay đầu lại không hỏi gì nữa, hốc mắt cô ấy lại đỏ hoe, cô ấy cắn môi, vẻ tươi cười trên mặt cũng biến mất.

Không biết trong lòng Kỳ Huy Hoàng nghĩ thế nào, anh ấy còn cảm thấy rất đau lòng cho cô gái này. Thật sự khi nhìn thấy đủ loại biểu cảm từ cô ấy, anh ấy nhận ra ngày thường cô ấy là một người rất quan tâm đến người khác, tính tình cũng rất dịu dàng, nhưng cũng chính vì như thế, một người quá quan tâm đến người khác thường sẽ không biết cách quan tâm đến chính bản thân mình.

Trông dáng vẻ cô ấy dường như không biết giận, rõ ràng vì bị anh ấy nhìn thấy m.ô.n.g mà bức muốn chết, thế nhưng một câu mắng anh ấy thôi mà cô ấy cũng không dám nói, chỉ có thể cắn đầu chạy trốn, nhìn dáng vẻ đó, trong lòng Kỳ Huy Hoàng thật sự tức giận.

Cô gái này sao có thể ngu dốt như vậy, dứt khoát cho anh ấy một cái tát là được rồi, anh ấy cũng sẽ không cảm thấy khó chịu như bây giờ.

“Lão Kỳ, lần này cậu đi vệ sinh đúng lâu luôn đó, từ lúc phim mới chiếu mà bây giờ sắp hết luôn rồi.” Đội trưởng đội số ba cười nói.

Kỳ Huy Hoàng nói: “À, hôm nay bị tiêu chảy cho nên đi hơi lâu một chút. Cũng không sao, bộ phim này tôi đã xem qua trước rồi, không xem đoạn giữa thì cũng vẫn có thể xem tiếp được.”

Bên kia, Khương Tuệ Tuệ nhìn sắc mặt ửng hồng của Tạ Phương Hoa, có chút nghi ngờ: "Chị Phương Hoa, chị thật sự không sao chứ? Sao mặt chị lại đỏ như vậy, có phải là bị bệnh rồi không? Hay là ở đây nóng quá?"

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ đưa tay sờ trán Tạ Phương Hoa.

Toàn thân Tạ Phương Hoa giật mình, nhưng phát hiện người chạm vào mình là Khương Tuệ Tuệ, cô ấy lập tức bình tĩnh trở lại.

Cô ấy không có ý định đem chuyện vừa mới xảy ra kể cho Khương Tuệ Tuệ biết, kể cho cô biết thì cô sẽ lo lắng.

Hơn nữa Tuệ Tuệ luôn là người rất nghĩa khí, nếu nói cho cô biết, cô nhất định sẽ muốn ra mặt thay cho Tạ Phương Hoa, sẽ đi tìm đội trưởng Kỳ, như vậy thật là phiền phức, bây giờ nên làm sao đây?

Đối phương là một đội trưởng, còn cô ấy không là gì cả. Thanh niên trí thức còn đang hỗ trợ ở đội số bảy, cũng không thể vì chuyện của cô ấy mà vứt bỏ hết thảy được.

Cô ấy lắc đầu, thở phào rồi nói: "Tôi sợ đi lâu quá thì phim sẽ chiếu xong mất, cho nên mới chạy vội lại đây, nóng quá nên mặt tôi mới đỏ, Tuệ Tuệ, cô đừng lo lắng cho tôi."

Cô ấy sợ khi nhìn Khương Tuệ Tuệ nói chuyện, đôi mắt cô ấy sẽ tự bán đứng chính mình. Cho nên lúc nói chuyện, cô ấy vẫn không quay đầu lại, vẫn luôn nhìn chăm chăm về phía trước.

Khương Tuệ Tuệ nghe cô ấy giải thích như vậy thì cũng không nghĩ quá nhiều nữa, chỉ nghĩ là cô ấy quá thích xem bộ phim này mà thôi. Rốt cuộc thì dù thế nào đi chăng nữa, cô sẽ không nghĩ đến chuyện xấu sẽ xảy ra, Tạ Phương Hoa chỉ là đi vệ sinh mà thôi, còn có thể phát sinh chuyện gì được nữa?

.....

Cố Diệp Phi

Bộ phim kết thúc, các vị chiến sĩ trong binh đoàn vẫn chưa đã thèm, trong lòng mọi người đều có khát vọng, có lý tưởng, có nhiệt huyết. Mà bộ phim 《Lenin thời kỳ 1918》 này lại cho bọn họ rất nhiều gợi ý, bọn họ có những quan điểm tương đồng với Lenin.

Cho đến lúc tàn cuộc, Khương Tuệ Tuệ thậm chí còn có thể nghe thấy có người bàn bạc về bộ phim, về bản thảo diễn thuyết của Lenin: “Các đồng chí, muốn duy trì một chính quyền còn khó hơn nhiều điều khác. Cách mạng của chúng ta đang trong giai đoạn đi lên, đang phát triển và trưởng thành, chính chúng ta cũng đang đấu tranh cho sự phát triển và trưởng thành của thời đại sau này.....”

Chỉ mới xem xong một bộ phim điện ảnh mà lại có thể tuyên bố đồng dạ hùng hồn, khiến lòng người ta không khỏi vui mừng, phấn chấn.

Chương 482: Chương 482

Bây giờ Khương Tuệ Tuệ cũng đã tu luyện đến cảnh giới có thể xem thể loại phim này mà không ngủ gà ngủ gật, hơn nữa còn biết được nội dung bên trong bộ phim muốn nói gì. Giống như bọn họ không biết đã xem bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần xem đều giống như lần đầu tiên được xem bộ phim này vậy, bọn họ luôn tràn ngập phấn khởi, thậm chí còn có thể đọc lầ lầ lời kịch là chuyện hoàn toàn có khả năng.

Cho nên cô rất phục những người này, bọn họ là người có lý tưởng, có khát vọng cuộc sống, bọn họ nhớ và học thuộc lòng rất nhiều tư tưởng của thời đại chứ không chỉ mỗi kịch bản phim đơn giản như vậy thôi đâu.

Khương Tuệ Tuệ quay đầu nhìn Tống Thời Thanh, thì thầm vào tai anh: “Anh có thể nói về bản thảo diễn thuyết của Lenin không?”

Tống Thời Thanh nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt anh sắc như dao, nhưng ở dưới ánh trăng cũng trở nên ôn nhu hơn rất nhiều. Anh xoa đầu Tuệ Tuệ, nam đồng chí phía trước tiếp tục nói: “Tôi nhận được một tờ giấy, mọi người tới đây nghe tôi đọc đi: ‘dù sao chính quyền của các người cũng không thể tiếp tục duy trì được nữa, các người sắp sửa bị lật đổ...’, im lặng một chút đi, các đồng chí im lặng một chút, tôi nhận ra chữ này không phải của công nhân viết, chỉ sợ người viết tờ giấy này chưa chắc đã có can đảm chạy ra đứng ở chỗ này.....”

“Anh còn biết tiếng Nga.” Nói xong, Tống Thời Thanh tiến đến gần Khương Tuệ Tuệ, dùng tiếng Nga nói một đoạn kịch bản phim Lenin

vào tai cô.

Phim mà bọn họ xem đều được lồng tiếng bằng tiếng quốc ngữ, nhưng trước kia Tống Thời Thanh đã xem qua bản tiếng Nga.

Ánh mắt Khương Tuệ Tuệ trở nên sáng ngời, cô nhìn Tống Thời Thanh như thể đang tham quan bảo tàng. Đúng là con người nhìn thấy thứ mình thích thì mắt sẽ tự động sáng lên, giống như lúc trước khi cô hát trên sân khấu, lúc cô nhảy múa, Tống Thời Thanh cũng nhìn cô như vậy.

“Anh thật là lợi hại.” Khương Tuệ Tuệ khen.

Tống Thời Thanh vuốt nhẹ mũi cô: “Em cũng vậy.”

Cố Diệp Phi

Vì Tạ Phương Hoa có tâm sự, thế nên cô ấy không chú ý tới hành động của hai người này. Ngược lại Thẩm Kiều Dương lại quan sát hết từ đầu đến cuối, không nhìn được mà run lập cập, toàn thân nổi da gà.

“Anh Thời Thanh, chị dâu, hai người như vậy là đủ rồi đó, có thể thông cảm một chút cho những người không có người yêu không?” Thẩm Kiều Dương nói: “Chị dâu à, chị có biết không? Trước khi anh Thời Thanh quen biết chị, tuyệt đối không bao giờ bày ra bộ dáng như bây giờ, trước kia suốt ngày anh ấy chỉ có một khuôn mặt, thoạt nhìn đặc biệt nghiêm túc, cũng rất ít nói, có khi còn chê em lảm lời, nếu em cứ luôn nói chuyện bên tai anh ấy, nhất định anh ấy sẽ không nhìn được mà đánh em một trận.”

“Lúc ấy bọn nhỏ ở trong đại viện khi nhìn thấy mấy bạn nữ xinh đẹp đều len lén trộm nhìn, hoặc là khen vài câu. Nhưng chỉ có anh Thời Thanh là không thèm nhìn lấy một cái, chứ đừng nói đến chuyện

bàn luận khen chê. Nếu không phải em tận mắt chứng kiến, quả thật là em cũng không dám tin đây là anh Thời Thanh của em đâu.”

Nói đến những chuyện trước kia, Thẩm Kiều Dương vô cùng cảm thán. Nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ với ánh mắt tràn ngập vẻ bội phục, có thể khiến một người như Tống Thời Thanh thay đổi long trời lở đất như vậy, sao có thể không khiến anh ấy bội phục cho được?

Xem ra tình yêu thật sự rất thần kỳ.

Khương Tuệ Tuệ nghe xong những lời này của Thẩm Kiều Dương, thật sự cũng rất cảm khái. Nói thật, lúc đầu có đánh c.h.ế.t cô cũng sẽ không dám tin, một người không gần nữ sắc như Tống Thời Thanh lại có thể trở thành bạn trai của cô, hơn nữa lúc hai người ở bên nhau, Khương Tuệ Tuệ có thể cảm nhận được anh cũng không hoàn toàn chỉ cảm thấy hứng thú đối với sự nghiệp, làm việc gì cũng như sấm rền gió cuốn.

Ở phương diện tình cảm, lúc Khương Tuệ Tuệ và anh ở bên nhau, cảm giác rất là thoải mái.

Ngay từ đầu mặc dù anh không cho phép người khác tới gần, nhưng mà từ sau khi cô có vị trí trong lòng anh, thì trong lòng anh tuyệt nhiên cũng chỉ có mỗi mình cô.

Anh không giống như những gì người khác nói: m.á.u lạnh, không có tình người, mà ngược lại anh rất nồng nhiệt và nóng bỏng.

Chương 483: Chương 483

Anh sẽ đứng ở lập trường của cô để nhìn nhận vấn đề, anh sẽ ghi nhớ từng câu từng chữ mà cô tùy tiện nói ra, anh biết cô thích gì và không thích gì.

Trước khi thích cô, tất cả mọi thứ về cô anh đều kháng cự, nhưng sau khi nhìn nhận rõ lòng mình, anh mở lòng ra, dùng toàn bộ tâm tư của mình để thích cô.

Tống Thời Thanh trong mắt Khương Tuệ Tuệ lúc nào cũng ưu tú, không sợ bất cứ điều gì. Tống Thời Thanh yêu cô, cô cũng yêu Tống Thời Thanh.

Cố Diệp Phi

Tình yêu là vì nhau, bọn họ đều thay đổi vì nhau, đều trưởng thành vì nhau.

Khương Tuệ Tuệ nghĩ đến những điều đó, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên, cũng không vì những lời Thẩm Kiều Dương nói mà cảm thấy ngượng ngùng. Đúng vậy, vì sao cô phải thẹn thùng, phải ngượng ngùng chứ, Tống Thời Thanh vì cô mà đã có những thay đổi lớn như vậy, chính là vì anh yêu cô mà thôi.

Cô sẽ cảm thấy vui sướng vì Tống Thời Thanh yêu cô chứ không vì vậy mà ngượng ngùng.

Cô mím môi, không những không đỏ mặt, mà ngược lại còn làm mặt xấu trên bọn họ, một lần nữa cô bám lấy cánh tay Tống Thời Thanh, dáng vẻ càng thêm thân mật hơn.

Khương Tuệ Tuệ nhìn Thẩm Kiều Dương nhướng nhướng chân mày, nói: “Là thế này, tình yêu chính là như vậy, rất thần kỳ phải không? Anh có muốn thử một chút không? Tôi thấy anh và đồng chí Diệp rất xứng đôi đó, chỉ bằng hai người cũng nhanh chóng ở bên nhau đi.”

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ chỉ chỉ Diệp Mạn Đình ở bên cạnh.

Vốn dĩ Diệp Mạn Đình cũng có suy nghĩ như những gì Khương Tuệ Tuệ nói, nói thật, tuy cô ấy cũng đồng ý với cách nói của Khương Tuệ Tuệ, nhưng mà nhìn hành động của Khương Tuệ Tuệ, cô ấy vẫn không khỏi giật mình.

Thông thường khi con gái bị trêu chọc như vậy, e rằng đều sẽ có chút ngượng ngùng, hoặc là đỏ mặt, hoặc là chuyển sang một đề tài khác.

Chỉ có Khương Tuệ Tuệ là không như thế, cô không những không vì chuyện đó mà ngượng ngùng, thậm chí còn làm mặt xấu trêu chọc bọn họ, lại còn ôm lấy cánh tay Tống Thời Thanh.

Lại nhìn đến Tống Thời Thanh, sắc mặt anh không hề thay đổi, không có chút biểu hiện nào là không khỏe, chắc hẳn là anh đã sớm đoán được Khương Tuệ Tuệ sẽ làm như vậy, cho nên cũng không vì thế mà cảm thấy giật mình. Thậm chí khi Khương Tuệ Tuệ ôm lấy cánh tay anh, khóe miệng anh còn cong lên một cái.

Anh đang rất vui.

Diệp Mạn Đình cảm thấy Khương Tuệ Tuệ rất lớn gan, nhưng hành động lớn mật này của cô lại khiến người khác thích thú.

Kết hợp với những chuyện trước kia Tiểu Mai thuật lại với cô ấy, Khương Tuệ Tuệ có màn trình diễn xuất sắc trên sân khấu, Diệp Mạn Đình biết đây là một cô gái rất tự tin, cô ấy rất muốn được quan sát và thưởng thức, cũng rất là hâm mộ cô nữa.

Giống như Khương Tuệ Tuệ nói, nếu cô ấy có đủ dũng cảm như cô, vậy sẽ không vì chuyện đó mà ngưng ngưng, mà sẽ dần dần bộc lộ tâm ý với Thẩm Kiều Dương. Cô ấy đã dũng cảm hơn một chút, có lẽ chính là ngay lúc này, cô ấy nên nói với Thẩm Kiều Dương, cô ấy cũng thích anh ấy, nếu anh ấy có thể nói ra lòng mình thì ngay bây giờ bọn họ có thể xác định quan hệ tình cảm.

Diệp Mạn Đình bắt đầu kinh ngạc khi Khương Tuệ Tuệ đột nhiên nhắc tới chuyện giữa cô ấy và Thẩm Kiều Dương, gò má cô ấy đỏ bừng, rồi sau khi suy nghĩ cẩn thận, cô ấy mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Thẩm Kiều Dương nhìn nhìn Diệp Mạn Đình, nói thật thì anh ấy cũng thích Diệp Mạn Đình, ngày thường cũng không hiếm khi nói đùa với cô ấy về chuyện này, chỉ là trước nay chưa từng nói một cách nghiêm túc.

Anh ấy biết, là anh ấy muốn mượn danh nghĩa đùa vui để xem thử phản ứng của Diệp Mạn Đình. Chỉ là lần nào cũng thế, Diệp Mạn Đình đều không bày tỏ ý kiến, khiến anh ấy không biết rốt cuộc cô ấy nghĩ như thế nào.

Anh ấy sợ lỡ như bây giờ làm ra chuyện gì quá lỗ, ngược lại sẽ không có được kết quả tốt.

Chương 484: Chương 484

Mà lúc này chị dâu anh ấy lại đột nhiên nhắc tới Diệp Mạn Đình, anh ấy không biết tại sao chị dâu lại nhìn ra được anh ấy thích Diệp Mạn Đình, cũng không kịp tự hỏi về vấn đề này. Anh ấy theo bản năng mà nhìn về phía Diệp Mạn Đình, không biết như thế nào, trong lòng cũng có chút chờ mong.

Chỉ thấy Diệp Mạn Đình cười cười, nhìn anh ấy, hỏi: “Ui, chị dâu anh đang nói chuyện với anh kìa, sao trông anh có vẻ như bị say nắng vậy hả?”

“Cái, cái gì.....” Một Thẩm Kiều Dương ngày thường mồm năm miệng mười, vô cùng lanh lợi thế mà bây giờ lại nói lắp.

Diệp Mạn Đình căn cứ môi, đ.ă.m nhẹ vào n.g.ự.c anh ấy: “Thẩm Kiều Dương, anh đừng có giả ngu, tôi hỏi anh, có phải là anh thích tôi đúng không? Nếu anh thích tôi thì cứ nói thẳng ra, đừng có lúc nào cũng nửa đùa nửa thật, tôi cũng không biết rốt cuộc anh nghĩ như thế nào. Dù sao thì trong lòng tôi cũng có anh, nếu anh thích tôi thì chúng ta ở bên nhau đi.”

Nghe những gì Diệp Mạn Đình nói, đồng tử Thẩm Kiều Dương hơi co lại, rồi lại trở nên vui sướng, anh ấy gật đầu đồng ý: “Đương nhiên là anh thích em rồi!”

Anh ấy chỉ sợ mình mà nói chậm một chút thì Diệp Mạn Đình sẽ đổi ý, thế nên lúc nói chuyện vì tốc độ nói quá nhanh, mà suýt chút nữa thì đã cắn trúng lưỡi, khiến cho Diệp Mạn Đình phải bật cười thành tiếng.

Khương Tuệ Tuệ thấy hai người bọn họ cuối cùng cũng cho đôi phương thấy được tâm ý, cô vui vẻ cười theo. Nguyên nhân là vì sao, hai người này vừa nhìn là đã biết họ thích nhau, nếu giữa bọn họ vẫn còn thắc mắc không biết đôi phương có thích mình hay không thì cứ nói rõ ràng cho đôi phương biết tâm ý của mình, chứ úp úp mở mở để làm gì.

Lúc cô có ý thích Tống Thời Thanh, cô vẫn luôn bối rối không biết rốt cuộc Tống Thời Thanh có thích cô hay không, sau nhiều lần thử lòng anh, hai người mới xác định mối quan hệ.

Nếu cô sớm biết rằng Tống Thời Thanh sẽ thích mình như bây giờ, chắc chắn từ lúc bắt đầu cô đã nói cho anh biết rằng cô thích anh rồi.

Cứ như vậy, Thẩm Kiều Dương và Diệp Mạn Đình cũng xác định mối quan hệ của mình, Thẩm Kiều Dương vui mừng chạy một vòng trên sân cỏ.

Tạ Phương Hoa nhìn hai cặp đôi bọn họ, cũng vui mừng thay cho bọn họ nhưng đồng thời lại thở dài trong lòng. Cũng giống như Tuệ Tuệ nói, tình yêu vốn dĩ là rất tốt đẹp, đâu có ai mà không muốn có được một tình yêu ngọt ngào, cô ấy cũng muốn, nhưng đến khi nào thì mới đến lượt cô ấy đây?

Cố Diệp Phi

Không biết tại sao, trong đầu Tạ Phương Hoa đột nhiên lại xuất hiện hình ảnh của Kỳ Huy Hoàng.

Cô ấy sợ tới mức run lên một cái, vội vàng lắc lắc đầu, xóa bỏ hình ảnh Kỳ Huy Hoàng trong đầu.

Thật sự thì Kỳ Huy Hoàng lớn lên khá đẹp trai, lại là một đội trưởng, các điều kiện khác cũng đều rất tốt. Nên nếu nói thẳng ra thì nhất

định là cô ấy không xứng, nhưng Tạ Phương Hoa cũng không có ý nghĩ muốn trở thành người yêu của Kỳ Huy Hoàng.

Mặc dù cô ấy thật sự tức giận, nhưng cô ấy cũng biết Kỳ Huy Hoàng không phải cố ý nhìn trộm cô ấy, càng không thể vì chuyện này mà phải chịu trách nhiệm rồi trở thành người yêu của cô ấy.....

Cô ấy không hề nghĩ đến điều đó.

Khương Tuệ Tuệ nhìn Tạ Phương Hoa, thấy cô ấy lập tức nhú mày, rồi lại lập tức lắc đầu, cảm giác giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó vô cùng rối rắm. Cô cảm thấy hôm nay Tạ Phương Hoa có gì đó không đúng lắm, cô kéo tay Tạ Phương Hoa, hỏi: "Chị Phương Hoa, vừa rồi chị suy nghĩ chuyện gì thế? Chị có chuyện gì sao?"

Tạ Phương Hoa trấn tĩnh lại tinh thần, lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là hôm nay tôi cảm thấy hơi mệt. Đúng rồi Tuệ Tuệ, bây giờ chúng ta cũng xem phim xong rồi, có phải là nên trở về rồi không?"

Chẳng qua bây giờ trời đã tối rồi, trước đó các cô cũng không nghĩ sau khi xem xong phim thì trời sẽ tối như thế này.

Tuy các cô đi xe đạp tới đây, trở về chỉ tốn hơn một tiếng đồng hồ, nhưng chỉ có hai cô gái, bây giờ đã trễ thế này mà đi về sẽ không an toàn.

Chương 485: Chương 485

Tổng Thời Thanh không yên tâm để Khương Tuệ Tuệ về như vậy, một là để anh đưa các cô về, còn hai là giống như Thẩm Kiều Dương nói, tốt nhất là tối nay ở lại binh đoàn, đợi đến sáng mai rồi về, như vậy cũng tương đối an toàn hơn, mọi người cũng có thể yên tâm hơn.

Nếu để Tổng Thời Thanh đưa các cô trở về, giả thiết trên đường trở về, Tổng Thời Thanh đưa hai người các cô về nhà, ước chừng cũng phải tốn một tiếng rưỡi. Sau khi về lại đại đội, còn phải đem gửi xe đạp của các cô cho đại đội trưởng, bởi vì nếu để Tổng Thời Thanh chạy xe đạp về lại binh đoàn, thì đó là chuyện không thể, binh đoàn bận rộn như vậy, khi nào Tổng Thời Thanh trở về còn chưa biết được.

Vậy tính cả thời gian đi và về binh đoàn, phải tốn đến ba tiếng đồng hồ, tính cả thời gian qua lại nữa là bốn tiếng rưỡi.

Như vậy đến lúc anh trở lại binh đoàn đã là nửa đêm, ngày mai bọn họ còn phải tiếp tục đi thu hoạch lúa mì, như vậy thật sự là quá vất vả, Khương Tuệ Tuệ sẽ không thể để anh chịu vất vả như thế.

“Có thể như vậy được sao? Chỗ mọi người có thể cho người khác ở lại sao? Làm vậy đội trưởng có phê bình mọi người không?” Khương Tuệ Tuệ hỏi.

Thẩm Kiều Dương nhanh chóng xua xua tay, giải thích: “Chị dâu, chuyện này chị không cần phải lo lắng, đội trưởng và cha em với cả chú Tổng trước kia là chiến hữu của nhau, quan hệ giữa bọn họ

cũng tốt lắm. Chỉ cần bọn em đi nói một tiếng, đội trưởng nhất định sẽ đồng ý.”

Diệp Mạn Đình cũng nói: “Chị, chị dâu, chút nữa mọi người đến ký túc xá của bọn em ngủ nhé? Em với Tiểu Mai ở chung phòng, chỉ là giường ở ký túc xá không được rộng, có thể khi ngủ sẽ không được thoải mái cho lắm.”

Diệp Mạn Đình cũng bắt chước theo Thẩm Kiều Dương mà gọi Khương Tuệ Tuệ là ‘chị dâu’, ngay từ đầu còn có chút ngượng ngùng, nhưng một lát thì đã quen. Có cái gì ngượng ngùng đâu, bây giờ cô ấy đã là người yêu của Thẩm Kiều Dương, kêu Khương Tuệ Tuệ một tiếng chị dâu không phải là điều đương nhiên hay sao?

“Thật vậy ư?” Hai mắt Khương Tuệ Tuệ sáng ngời: “Có gì đâu mà không thoải mái, được vậy là tốt lắm rồi, như vậy thì tôi có thể ở chung với mọi người thêm một lát.”

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ hỏi Tạ Phương Hoa: “Chị Phương Hoa, chị thấy thế nào? Như vậy có được không?”

“Được, được chứ.....” Tạ Phương Hoa không có ý kiến đối với chuyện ngủ chung một buổi tối cùng với Diệp Mạn Đình và các cô gái khác, điều cô ấy sợ chính là như lời Thẩm Kiều Dương vừa mới nói, các cô muốn ở lại đây thì phải đi báo cáo với đội trưởng Kỳ một tiếng.

Nhớ tới Kỳ Huy Hoàng, trong lòng Tạ Phương Hoa không nhin được mà bắt đầu cảm thấy khẩn trương. Bây giờ cô ấy thật sự không muốn gặp Kỳ Huy Hoàng, nhìn thấy anh ấy, cô ấy sẽ lại một lần nữa nhớ tới chuyện xấu hổ c.h.ế.t người vừa nãy.

May mắn thay, cuối cùng Thẩm Kiều Dương chỉ để các cô chờ ở ngoài văn phòng, anh ấy và Diệp Mạn Đình đi vào nói rõ với đội trưởng Kỳ là được.

Tạ Phương Hoa thở phào nhẹ nhõm.

Khương Tuệ Tuệ kéo tay cô ấy, nói: "Chị Phương Hoa, đợi chút nữa chúng ta đến ký túc xá của Mạn Đình thì chị mau ngủ trước đi."

Cô thấy Tạ Phương Hoa mở mắt không nổi, cho rằng cô ấy đang quá mệt mỏi.

Đúng lúc này, Thẩm Kiều Dương đi từ trong văn phòng ra, vẫy tay với Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa, nói: "Chị dâu, chị Phương Hoa, đội trưởng kêu hai người cũng vào trong đi."

Cố Diệp Phi

"À, được, chúng tôi lập tức tới ngay." Khương Tuệ Tuệ lên tiếng.

Thấy Tạ Phương Hoa còn không có phản ứng, cô vội vàng kéo tay Tạ Phương Hoa, kêu lên: "Chị Phương Hoa, Kiều Dương nói đội trưởng kêu chúng ta đi vào trong, chị mau đi nhanh đi."

Đầu tiên, sắc mặt Tạ Phương Hoa trở nên trắng toát, sau đó lại đột nhiên đỏ bừng. Ngay cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi nóng hổi, cô ấy cảm thấy bây giờ chỉ cần nghe đến cái tên Kỳ Huy Hoàng, sắc mặt cô ấy đều có thể thay đổi một cách quá mức, sắc mặt lúc trắng toát lúc đỏ bừng đều là do bị anh ấy dọa.

Chương 486: Chương 486

Hít thở sâu một hơi, Tạ Phương Hoa đi theo Khương Tuệ Tuệ vào văn phòng. Chỉ là cô ấy đều cố gắng tránh né sau lưng Khương Tuệ Tuệ, cố hết sức che giấu bản thân, không muốn để cho đội trưởng Kỳ phát hiện ra cô ấy.

Nhưng làm sao có chuyện đội trưởng Kỳ không nhìn thấy cô ấy được chứ?

Ngược lại, Tạ Phương Hoa mới vừa bước vào cùng với Khương Tuệ Tuệ, ánh mắt Kỳ Huy Hoàng đã lướt qua Khương Tuệ Tuệ, trực tiếp dừng lại trên người Tạ Phương Hoa.

Tạ Phương Hoa vừa ngẩng đầu lên, đã bắt gặp ánh mắt của Kỳ Huy Hoàng, vội vàng cất giấu ánh mắt không được tự nhiên đi, cô ấy cúi đầu, không hề nhìn anh ấy đến một cái.

Kỳ Huy Hoàng há miệng thở dốc, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng anh ấy nói: "Ở lại thì cũng có thể, nhưng các người phải đưa họ tên và địa chỉ để đăng ký."

Chuyện này cũng xem như là thủ tục bình thường bắt buộc phải có, Khương Tuệ Tuệ không có bất cứ ý kiến gì. Cô nhanh chóng viết họ tên và địa chỉ của mình trước, tiếp theo là Tạ Phương Hoa cũng viết họ tên và địa chỉ của cô ấy vào.

Sau khi đăng ký, Tống Thời Thanh và Thẩm Kiều Dương tạm biệt các cô rồi về ký túc xá, Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa được Diệp Mạn Đình và Tiểu Mai đưa về ký túc xá của họ.

Lúc rời đi, Tống Thời Thanh nói nhỏ vào tai Khương Tuệ Tuệ: “Nửa tiếng sau khi tắt đèn, anh chờ em ở cửa ký túc xá, anh sẽ đưa em đến một nơi.”

Chờ cô vào buổi tối sao?

Khương Tuệ Tuệ nhướn nhướn chân mày, Tống Thời Thanh muốn làm chuyện bí mật gì đây.

Thật là kích thích người khác quá mà.

Cô chép miệng cười cười, vẫy tay tạm biệt Tống Thời Thanh và Thẩm Kiều Dương, rồi đi theo Diệp Mạn Đình.

Cố Diệp Phi

Ở trong ký túc xá hiện tại không có giường tầng như thời hiện đại, mà là từng chiếc giường đặt nằm san sát nhau, mỗi người một giường. Một cái giường ngủ chỉ rộng 1 mét 2, tuy nhiên vào những năm này thì giường ngủ đều rất hẹp, nghe nói giường kết hôn lớn nhất cũng chỉ có 1 mét 5, phần lớn vẫn chỉ là 1 mét 2.

Giường ở nhà Khương Tuệ Tuệ cũng chỉ có 1 mét đến 1 mét 2, lúc vừa mới xuyên không đến đây cô cũng không thích ứng được, lúc ngủ còn ngã xuống giường vài lần. Nhưng mà bây giờ cô đã thích ứng rồi, cũng không còn sợ phải ngủ cùng giường với người khác nữa.

Rửa mặt xong xuôi rồi lên giường ngủ, Khương Tuệ Tuệ nhìn đồng hồ của Diệp Mạn Đình đã hiện 7 giờ bốn mươi.

Ở binh đoàn sẽ tắt đèn lúc tám giờ, cho nên các cô đều đã nằm trên giường. Trong phòng ký túc xá này đều là các nữ lính văn nghệ ở binh đoàn nghệ thuật, hôm nay các cô ấy đều đã tận mắt xem

Khương Tuệ Tuệ biểu diễn, cho nên thấy Khương Tuệ Tuệ đến ngủ chung ký túc xá, các cô ấy đều rất vui mừng.

Mọi người đều phối hợp nằm xê dịch nhau một chút, nhường cho Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa một chiếc giường. Diệp Mạn Đình còn lấy ra một chiếc chăn mới của mình cho hai người các cô cùng đắp.

Khương Tuệ Tuệ giải đáp cho các cô ấy một vài vấn đề, ví dụ như về kỹ xảo ca hát, còn có cả vấn đề trang điểm nữa. Đặc biệt là kỹ thuật trang điểm, mãi cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt Khương Tuệ Tuệ được trang điểm, các cô ấy mới cảm thấy trước nay cách trang điểm của mình trông thật khó coi.....

Sự đối lập quá là rõ ràng!!!

Trước kia không biết rốt cuộc các cô ấy có thâm mỹ thế nào mà lại tự cảm thấy mình trang điểm khá là xinh đẹp!

Khương Tuệ Tuệ nói cho các cô ấy biết một vài bí quyết trang điểm, nhắc nhở các cô ấy không cần tô lông mày và má hồng quá đậm. Không được bao lâu, tiếng còi tắt đèn cũng vang lên, các cô tiếp tục trò chuyện một lát, cả đám cũng đều đã mệt lắm rồi, nhanh chóng chìm vào giấc mộng đẹp.

Khương Tuệ Tuệ chú ý đến thời gian trên chiếc đồng hồ, thấy cũng đã hơn 8 giờ rồi, cô nhẹ nhàng bước xuống giường, đẩy cửa đi ra ngoài.

Chương 487: Chương 487

Tống Thời Thanh đã chờ sẵn bên ngoài, Khương Tuệ Tuệ dần dần tiến lại gần, thản nhiên ôm lấy cánh tay anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh định đưa em đi đâu?”

Tống Thời Thanh nói cô cứ chờ đi rồi sẽ biết.

Sau khi tắt đèn thì cả binh đoàn cũng có vẻ yên tĩnh hơn nhiều, ngoại trừ tiếng ve và tiếng ếch thì không còn tiếng gì khác. Hôm nay là ngày trăng non, ánh trăng có chút ảm đạm, ánh trăng chiếu rọi hết sức ôn nhu và dịu dàng.

Cũng may Tống Thời Thanh có cầm theo đèn pin, hai người tay trong tay, cùng nhau đi đến nơi mà Tống Thời Thanh đã nói.

Ngay từ đầu, Khương Tuệ Tuệ đã đoán Tống Thời Thanh sẽ đưa cô đến một nơi như lần trước, một nơi có bãi cỏ, còn có đom đóm. Bởi vì lần trước cô tỏ vẻ rất thích đom đóm, chắc là Tống Thời Thanh đã ghi nhớ trong lòng. Hoặc là một nơi đầy hoa.....

Dù sao thì ở trong phim truyền hình cũng đều có những cảnh như vậy.

Chỉ là sau khi tới nơi cô mới phát hiện, nơi mà Tống Thời Thanh đưa cô tới còn đặc biệt hơn cả đom đóm và hoa. Nơi mà anh đưa cô đến là một suối nước nóng!!

Cũng không biết tại sao anh lại tìm được một chỗ như thế này, chắc hẳn suối nước nóng này là thiên nhiên, nó còn tự mình phun ra khí

nóng. Khung cảnh xung quanh cũng rất đẹp, bên cạnh có mấy khóm hoa, lan tỏa hương thơm thanh mát.

“A a a.... Là suối nước nóng! Thật là thích quá đi!” Trước nay Khương Tuệ Tuệ rất thích tắm suối nước nóng, thông thường một tháng cô sẽ đi cùng nhóm bạn thân khoảng hai đến ba lần, chỉ là từ lúc xuyên không qua đây cũng chưa từng dám nghĩ đến chuyện như vậy, không ngờ lần này lại được đi suối nước nóng thiên nhiên.

Khương Tuệ Tuệ theo bản năng nhanh chóng cởi váy ra lội xuống suối nước nóng, chỉ là rất nhanh sau đó động tác đã dừng lại, sao cô có thể quên mất, bây giờ cô không mặc áo tắm.

Cố Diệp Phi

Mặc dù cô và Tống Thời Thanh đã yêu đương một thời gian lâu như vậy, nếu là ở hiện đại, nam nữ yêu nhau một thời gian là đã có thể tiến đến giai đoạn cuối cùng luôn rồi, nhưng dù sao thì bọn họ cũng vẫn chưa đến mức đó.

Cuối cùng cô vẫn không cởi váy, cứ mặc váy như vậy mà lội xuống suối nước nóng.

Tống Thời Thanh thấy cô vui vẻ như thế, cũng không tự giác mà trở nên vui vẻ hơn hẳn, anh đã đoán là cô sẽ thích. Ai ngờ anh mới vừa dự định ngồi xuống bên cạnh một tảng đá thì đã bị bàn tay mềm mại của Khương Tuệ Tuệ kéo lấy.

Cô tươi cười hồn nhiên: “Anh cũng mau xuống đây ngâm mình một chút đi, thoải mái lắm!”

Thấy Tống Thời Thanh bất động, hai tay Khương Tuệ Tuệ hất một ít nước lên người anh. Rồi lại dùng hai tay kéo lấy cánh tay anh, kéo cả người anh xuống dưới: “Anh mau xuống đây.” Cô bắt đầu làm nũng với anh.

Khi cô làm nũng, giọng điệu vô cùng dịu dàng, thanh âm uyển chuyển ấy phảng phất đi vào lòng Tống Thời Thanh. Ánh mắt Tống Thời Thanh dừng lại trên người Khương Tuệ Tuệ, chiếc váy của cô đã hoàn toàn bị ướt, chiếc váy màu xanh lam bị dính nước, đặc biệt trở nên mỏng hơn, có thể nói là gần như trong suốt.

Chiếc váy ướt dính sát vào đường cong cơ thể cô, phập phồng lồ lộ trông rất quyến rũ.

Không riêng gì váy ướt, toàn thân cô cũng đều ướt hết cả rồi. Tóc dài dính vào gò má, lông mi cũng dính nước, ánh mắt ươn ướt, phảng phất như cả bầu trời mùa xuân đang hiện ra trong đôi mắt ấy.

Cô khẽ cắn môi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào anh, trông hết sức kiều diễm và động lòng người, đẹp đến mức khiến cảnh sắc xung quanh đều trở nên lu mờ, dưới ánh trăng sáng, chỉ có cô là một tuyệt sắc lay động lòng người.

Tống Thời Thanh nuốt nước bọt, trong nhất thời anh trở nên thất thần, đôi chân không tự chủ mà trượt theo lực kéo của cô, anh đã thật sự bị Khương Tuệ Tuệ kéo xuống khỏi tầng đá.

“A....” Khương Tuệ Tuệ không nghĩ Tống Thời Thanh sẽ đột nhiên bị cô kéo xuống dưới, thậm chí cô còn không kịp chuẩn bị sẵn sàng, cả người cô đã bị Tống Thời Thanh đè lên.

Cũng may vào giây phút cuối cùng, Tống Thời Thanh còn kịp gắng chút sức ở chân, mặc dù nói cả người anh đều đè trên người cô, nhưng thật ra Khương Tuệ Tuệ cũng không có cảm thấy nặng lắm. Nếu không thì.....

Chương 488: Chương 488

Cô nhìn thân hình cao lớn của Tống Thời Thanh, thầm nuốt nước bọt, muốn xoay ngược tình thế nhưng không thể.

Nhưng mặc dù như vậy, cô cũng có cảm giác không được thoải mái, tư thế hiện tại của bọn họ là nửa thân trên từ n.g.ự.c trở lên của cô dựa vào tảng đá, nửa thân dưới vẫn đang ngâm trong suối nước nóng. Nửa thân trên quần áo ướt sũng dính chặt trên người có chút không thoải mái, hơn nữa còn bị Tống Thời Thanh đè như vậy thì lại càng khó chịu hơn.

Cô giật giật khoé miệng. Nhưng mà ngay sau đó, đồng tử của cô đột nhiên hơi co lại, mở to hai mắt nhìn về phía gương mặt đẹp trai trước mặt, cô và Tống Thời Thanh bốn mắt nhìn nhau.

Cô nghĩ là cô không cảm nhận sai..... Vừa rồi đùi cô chạm vào một thứ gì đó nóng bỏng, lại còn cứng như cục đá. Chắc chắn là Tống Thời Thanh sẽ không mang theo một cục đá bên người, vậy thì cái kia..... Chắc là.....

Suy nghĩ một chút, nhận ra vừa rồi chân mình vừa mới cạ vào thứ gì, khuôn mặt Khương Tuệ Tuệ đột nhiên đỏ lên giống như con tôm luộc vậy. Cô lại không dám nhúc nhích cả người, sợ sẽ lại cạ trúng cái gì đó không nên cạ vào.

Đồng thời cô nuốt nước bọt, nhìn Tống Thời Thanh bằng ánh mắt càng thêm u ám.

Đương nhiên Tống Thời Thanh biết rõ sự thay đổi của bản thân, chỗ đó của anh trở nên nóng bỏng, thân mình càng thêm cứng đờ. Mỗi

một tấc m.á.u trong thân thể anh đều đang gào rống, thỏ trắng Tuệ Tuệ trước mặt giống như trở thành con mồi của anh, anh cố gắng dùng hết sự tự chủ của bản thân, cuối cùng mới có thể khống chế bản thân để không làm gì cô.

Thấy Tuệ Tuệ chớp chớp mắt, dáng vẻ giống như vừa rồi đã bị dọa sợ.

Khóe miệng anh cong lên, lộ ra hàm răng trắng muốt, tiếng cười lộ lên mang theo vài phần tà tính. Anh đột nhiên tiến sát vào Tuệ Tuệ, sau đó dừng lại nơi cổ cô, rướn đầu lưỡi l.i.ế.m liếm vào làn da thịt trắng sứ của cô, Tuệ Tuệ của anh, từng thớ da thớ thịt đều rất là thơm ngọt, mang theo mùi hương của hoa hồng, có vẻ như đang câu dẫn anh.

“Sợ rồi sao?” Giọng anh khàn khàn, lại có phần gợi cảm, khiến cho Khương Tuệ Tuệ giật mình, cô cảm giác bây giờ mình đang ở thế dưới của Tổng Thời Thanh, cả người mềm nhũn ra như một bãi bùn lầy. Hô hấp của cô trở nên dồn dập, cả người không còn sức lực, ánh mắt mê ly, mỗi nhịp thở đều vô cùng hấp dẫn.

Mỗi lần cô hô hấp, lồng n.g.ự.c lại phập phồng theo, mỗi lần phập phồng lại áp sát vào người Tổng Thời Thanh.

Sợ hãi sao?

Khương Tuệ Tuệ không sợ, cô vẫn luôn cảm thấy, nam nữ yêu nhau, chỉ cần đúng thời điểm thì vẫn có thể làm chuyện đó. Tình yêu là việc hai người thích nhau, vui vẻ khi ở bên nhau, làm chuyện mà hai người đều cảm thấy thích thú thì có cái gì phải sợ?

Cả người cô bắt đầu thả lỏng hơn, đôi tay chạm vào gò má Tổng Thời Thanh, đặt lên môi anh một nụ hôn thật sâu, vừa hôn vừa nỉ non nói: “Em không sợ.”

Sau khi nụ hôn nồng nhiệt chấm dứt, đôi tay cô tiếp tục sờ soạng thân trên Tống Thời Thanh. Hôm nay cô đặc biệt lớn gan, chậm rãi tiếp tục sờ soạng xuống phía dưới.

Một tay còn lại cô cởi cúc áo trước ngực, cô đang mặc một cái váy sơmi, trên cùng có hai cúc áo. Tay cô có chút run rẩy, động tác cởi bỏ cúc áo cũng vô cùng thông thả, làm lộ ra xương quai xanh của cô.

Sau một lúc lâu thì quần áo bị ướt dính vào người thật sự quá khó chịu, cô kéo quần áo xuống, làm lộ ra đôi vai trắng như tuyết, mềm mại như bông.

Cả thân hình Tống Thời Thanh cứng đờ, anh cảm giác như người mình sắp nổ tung rồi. Hô hấp của anh ngày càng trở nên dồn dập, thậm chí không có cách nào ngăn cản động tác của Khương Tuệ Tuệ, chỉ có thể mở miệng nhẹ nhàng nói: "Đừng....."

Cố Diệp Phi

Đừng như vậy, anh sợ anh thật sự sẽ không thể khống chế được nữa.

Chỉ là Khương Tuệ Tuệ căn bản không nghe lời anh nói, ngày thường anh là một người lạnh lùng, không ngờ vào lúc này lại như người bị nắm thóp. Anh bị nắc cụt...

Chương 489: Chương 489

Nhưng giọng điệu vẫn rất nhẹ nhàng, cố gắng lấy lòng Khương Tuệ Tuệ, nhưng cô không chịu dừng lại.

Ánh mắt cô phảng phất vẻ câu dẫn hờn phách người khác, cô đưa một tay câu lấy cổ Tống Thời Thanh, sau đó rướn đầu lưỡi ra liếm.... Toàn thân anh tràn đầy xúc cảm khó mà diễn tả bằng lời.

Cô tiếp tục dụ dỗ anh: “Chẳng lẽ anh không muốn sao?”

Câu nói này gần như đánh bại lý trí yếu như cọng rơm cuối cùng của Tống Thời Thanh, ngay sau đó, anh kéo Khương Tuệ Tuệ vào trong ngực, nhào tới hôn lên chiếc cổ thiên nga trắng nõn của cô.

Da thịt cô vô cùng mịn màng, còn anh thì giống như một con mãnh thú đã đói bụng lâu ngày, một khi phát tác, chỉ hận không thể đem hết tình cảm chất chứa trong lòng bộc lộ ra hết một lần.

Bàn tay anh vuốt từ eo cô hướng dần lên phía trên, dừng lại ở nơi nhấp nhô.... Sau đó nhẹ nhàng xoa xoa. Anh cực kỳ cẩn thận, giống như là đang đối đãi với món đồ vật quý giá nhất trên đời này vậy.

Mồ hôi từ trên trán anh chảy xuống hai bên gò má.... Từng giọt tí tách, tí tách, tí tách rơi....

Nếu trước kia Khương Tuệ Tuệ vô cùng thích thú với việc đùa giỡn cảm giác của Tống Thời Thanh thì giờ đây cô hoàn toàn không dám. Cô bị Tống Thời Thanh đè lên nửa thân dưới, đôi môi đỏ mọng hé mở, phát ra âm thanh thốn thức.

Cô hơi ngửa cổ, chờ đợi những hành động hoan lạc kế tiếp của bọn họ.

Nhưng vào giây phút cuối cùng, Tống Thời Thanh đột nhiên im bật. Anh hít sâu một hơi rồi đột nhiên nháy vào suối nước nóng, sau đó anh ngâm cả người trong nước, liên tục ngụp xuống rất nhiều lần.

Anh đưa tay hất nước lên mặt, vuốt ngược tóc ra phía sau, càng khiến anh thêm thu hút.

Anh đi đến bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, nhẹ nhàng ôm lấy cô, đặt một nụ hôn lên môi cô, cài lại chiếc cúc áo trước ngực cô, nói: "Tuệ Tuệ, chúng ta cần phải bình tĩnh hơn một chút. Anh rất thích em, cũng rất muốn có được em, nhưng mà trước khi có được em, anh cần phải chịu trách nhiệm với em, anh muốn chờ đến khi chúng ta nhận giấy đăng ký kết hôn, trở thành vợ chồng hợp pháp của nhau, lúc đó mới biến em thành người phụ nữ của anh một cách chính thức được."

Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt, cô khẽ nhấp môi nhưng không nói gì.

Nói như thế nào đây, kỳ thật hiện tại tâm trạng cô thấy hơi vi diệu. Nói thật, mặc kệ là chuyện gì, cũng đâu có ai muốn trong lúc đang cao hứng, nửa kia đột nhiên dừng lại, đặc biệt là loại chuyện thế này, rõ ràng cô đều đã chuẩn bị sẵn sàng hết cả rồi mà.....

Chính là do Tống Thời Thanh đột nhiên lại.....

Nhưng nếu đứng ở lập trường của Tống Thời Thanh mà nói, thật sự là cô đã rất cảm động. Cô hiểu rất rõ, ở thời đại này, rất nhiều người đặc biệt coi trọng phương diện này, có rất ít, rất ít người quan hệ trước hôn nhân.

Mà nếu Tống Thời Thanh làm như thế, bản thân anh cũng cảm thấy đây là một hành vi có trách nhiệm với cô. Nếu là người khác thì đều đã làm chuyện đó rồi, có cơ hội thì nhất định sẽ làm ngay, chỉ là anh đang cố gắng nhịn mà thôi.

Về chuyện này mà nửa đường đứt gánh, đàn ông còn khó chịu hơn phụ nữ rất nhiều, anh cố nén sự khó chịu, hết lần này đến lần khác ngụp mặt vào trong nước, anh muốn làm như thế để bản thân được tỉnh táo hơn một chút.

Khương Tuệ Tuệ cảm thấy, nếu thích anh thì phải thích hết tất cả những thứ thuộc về anh.

Cô nhấp môi cười cười, tiến lại gần đặt một nụ hôn lên môi anh, nói: “Được, tất cả đều nghe theo anh.”

Tình huống thế này khiến hai người đều hơi khát nước, đặc biệt là cả hai còn đang ở dưới suối nước nóng. Tống Thời Thanh nói Tuệ Tuệ chờ một lát, anh đi lấy chút nước mang đến đây.

Chỗ lấy nước cách suối nước nóng không xa lắm, chẳng bao lâu Tống Thời Thanh đã quay trở lại.

Cố Diệp Phi

Trong tay anh cầm theo một cây trúc đựng nước. Lúc uống nước, Khương Tuệ Tuệ còn có thể ngửi được hương thơm phát ra từ cây trúc lâu năm.

Cô cảm thấy rất kinh ngạc vì Tống Thời Thanh đã chuẩn bị khá đầy đủ, trước khi Tống Thời Thanh đưa cô đến đây, cô chỉ cho rằng Tống Thời Thanh vô tình phát hiện được suối nước nóng này, nhưng bây giờ cô cảm thấy anh đã chuẩn bị quá nhiều.

Chương 490: Chương 490

Mười mấy ngày nay thật sự không phải anh tới binh đoàn để phụ giúp cắt lúa mạch, mà là tới tìm suối nước nóng.

Nước từ trên núi mang theo vị ngọt nhẹ, mát lạnh, sau khi uống thì cảm thấy rất thoải mái. Tuệ Tuệ quệt vệt nước trên môi, hỏi: "Sao cái gì anh cũng có chuẩn bị hết vậy, là do anh đã sớm đoán được em sẽ đến binh đoàn tìm anh, cho nên đã chuẩn bị trước hết rồi đúng không?"

Nếu không cô cũng không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Ai ngờ Tống Thời Thanh lại nói: "Suối nước nóng này là do Kiều Dương phát hiện, những bông hoa đó cũng là do cậu ấy rải hạt giống vào mấy tháng trước. Nghe nói là muốn sau khi hẹn hò với Diệp Mạn Đình sẽ đưa cô ấy đến đây, nhưng tốc độ của cậu ấy quá chậm, không theo kịp chúng ta, cho nên đã bị chúng ta giành trước."

"Phụt....." Khương Tuệ Tuệ bật cười thành tiếng.

Không ngờ tới suối nước nóng này ấ vậy mà lại là do Thẩm Kiều Dương phát hiện, cô liền hiểu ra, Tống Thời Thanh mới đến binh đoàn hơn mười ngày, làm sao may mắn đến mức có thể tìm được chỗ hay ho như thế này.

Hóa ra là bọn họ hốt tay trên của Thẩm Kiều Dương.

Tuy nhiên cũng là do Thẩm Kiều Dương thật sự có lòng muốn để cho bọn họ đến đây, nếu hôm nay không có Khương Tuệ Tuệ đẩy

thuyền cho bọn họ, không biết đến khi nào anh ấy và Diệp Mạn Đình mới thể hiện tâm ý cho nhau biết.

Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh trò chuyện với nhau, từ từ chuyện Tiểu Nguyệt đã mập hơn, đến chuyện A Hoa mà bọn họ mua đã lớn như thế nào rồi.

“Bây giờ Tiểu Nguyệt đã mập lên rất nhiều, con bé rất thích em, mỗi lần em ôm con bé, con bé đều cười với em. Nhưng mà có đôi lúc Nữu Nữu thấy em ôm Tiểu Nguyệt thì sẽ có chút ghen tỵ, anh có biết con bé nói nhỏ với em điều gì không? Con bé nói cô út thích Tiểu Nguyệt, cũng phải thích Nữu Nữu nữa, sau đó còn đòi em ôm, con bé mãi mới chịu đi chơi với bọn trẻ con sát bên nhà, ha ha ha.....”

Nhớ tới chuyện này, Khương Tuệ Tuệ lại cảm thấy buồn cười, cô nâng nâng cằm, vẽ mặt đầy tự hào: “Anh xem, lớn lên xinh đẹp cũng có chỗ tốt, mọi người đều rất thích em.”

Tống Thời Thanh sớm đã quen với chuyện cô mặt dày, nhưng vẫn đồng lòng phối hợp nhịp nhàng.

Vào lúc Khương Tuệ Tuệ nói chuyện, anh để cô dựa vào tảng đá, hướng về phía suối nước nóng, anh giúp cô gội đầu. Đây là lần đầu tiên anh giúp con gái gội đầu, động tác có chút lạ lẫm, nhưng lại vô cùng ôn nhu, vì anh sợ làm đau Tuệ Tuệ.

Khi còn nhỏ, anh từng tận mắt chứng kiến cha giúp mẹ gội đầu, khi đó anh cũng không dám tin, cha mình là một đoàn trưởng nghiêm túc, thế nhưng lại còn có một mặt khác, tự tay giúp mẹ anh gội đầu.

Anh lén hỏi cha tại sao lại giúp mẹ gội đầu, cha anh nói, chuyện này có là gì đâu, đàn ông thì nên âu yếm giúp phụ nữ gội đầu.

Cố Diệp Phi

Tóc Tuệ Tuệ vừa dài vừa nhiều, nhưng mà lần trước cô đã cắt một lần rồi, tóc vẫn còn dài ngang lưng.

Tuệ Tuệ cũng không nghĩ Tống Thời Thanh sẽ gọi đầu cho mình, ngay từ đầu có hơi giật mình, nhưng mà rất nhanh sau đó cô đã kịp thích ứng. Được ngâm trong suối nước nóng, lại còn có người hầu hạ, thật là thoải mái quá đi....

Cô tiếp tục nói: “Sức khỏe của ông bà nội rất tốt, anh không cần lo lắng cho họ, anh ở đây một mình phải tự chăm sóc bản thân thật tốt. Bây giờ càng ngày càng có nhiều người tìm tới chị Phương Hoa để may quần áo, chị hai em cũng bắt đầu hỗ trợ, em thấy chị ấy học được cách may quần áo cũng khá tốt, sau này chúng ta chắc chắn sẽ ngày càng bận rộn hơn, một mình chị Phương Hoa nhất định là không lo xuể”

“Tống Thời Thanh.....” Khương Tuệ Tuệ kêu lên.

“Ừ.” Tống Thời Thanh lên tiếng.

Tuệ Tuệ quay đầu lại nhìn anh, hai người lẳng lẳng đối diện nhau, Tuệ Tuệ mỉm cười trước: “Ngày mai em về rồi, anh đừng có nhớ em nhé, em sẽ tìm cơ hội đến thăm anh.”

Chương 491: Chương 491

Tống Thời Thanh giúp Tuệ Tuệ vuốt lại tóc, sau đó cười cười:
“Được.”

Nhưng làm sao anh có thể không nhớ đến cô, mỗi ngày anh đều nhớ, mười lần, trăm lần.

.....

Tống Thời Thanh đã chuẩn bị sẵn quần áo, anh lấy theo một chiếc áo sơ mi trắng, quần áo của Khương Tuệ Tuệ đều đã ướt sũng, anh khoác áo lên người cô.

Quần áo Khương Tuệ Tuệ đã bị ướt, lúc còn ngâm ở suối nước nóng thì không sao, nhưng nếu lên bờ mà lại mặc quần áo ướt sũng như vậy, bị gió thổi qua nhất định sẽ sinh bệnh.

Cho nên Tống Thời Thanh kêu cô cởi váy ra trước, rồi thay áo sơ mi trắng của anh, anh đốt một đồng lửa ngay bên cạnh, rồi hong khô quần áo của hai người.

Chiếc áo sơ mi của Tống Thời Thanh được Tuệ Tuệ mặc trên người, dài qua khỏi m.ô.n.g cô, chiếc áo dài đến nửa đùi. Nhưng mà cô cũng không dám động đây, bây giờ quần áo và nội y của cô đều đã được cởi ra hết, nếu cô động đây thì sẽ bị lộ ra ngay.

Nhìn Tống Thời Thanh thuần thực giặt quần áo cho cô, còn giặt cả đồ nhỏ của cô.....

Khương Tuệ Tuệ: “.....”

Đột nhiên lỗ tai hơi nóng lên một chút, là có chuyện gì đã xảy ra vậy?

Sau khi giặt quần áo xong, bắt đầu hong khô trước đồng lửa. Quần áo được may từ chất liệu mỏng, không bao lâu đã được hong khô, thay váy xong, Tuệ Tuệ tùy ý nắm tay Tống Thời Thanh, hai người cùng nhau quay trở về.

Đây quả nhiên là một đêm khó quên, vì suối nước nóng, cũng vì suýt chút nữa bọn họ đã xảy ra quan hệ. Tuệ Tuệ nghĩ, cô sẽ nhớ rõ buổi tối hôm nay, những ngày kế tiếp không được gặp Tống Thời Thanh, cô sẽ nhớ vô cùng.

Ánh trăng sáng chiếu xuống mặt đất, bóng dáng hai người dần dần được kéo dài, Khương Tuệ Tuệ giẫm một chân lên chiếc bóng của Tống Thời Thanh, cười nói: "Giẫm anh này!"

Tống Thời Thanh để cô tùy ý đùa giỡn, sau đó cúi xuống đặt một nụ hôn lên má cô, cũng nói: "Hôn em này."

Khương Tuệ Tuệ đưa tay che lấy gò má, vui vẻ mà cười.

Cố Diệp Phi

Lúc bọn họ quay trở về binh đoàn là đã hơn 10 giờ rồi, Tống Thời Thanh đưa Khương Tuệ Tuệ đến cửa ký túc xá, sau khi tận mắt nhìn thấy cô đi vào, anh mới trở về ký túc xá.

Sau khi ngâm suối nước nóng, cả người đều vô cùng thoải mái, Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau lúc có hồi chuông rời giường, Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa cũng theo nhóm nữ lính văn nghệ cùng nhau rời

giường. Thu dọn một vài thứ để chuẩn bị về đại đội.

Nhóm nữ lính văn nghệ đều rất luyện tiếc các cô, mời các cô lần tới lại đến chơi.

Mới sáng sớm Tống Thời Thanh đã phải đi cắt lúa mạch, nhưng vẫn tranh thủ tới tiễn Khương Tuệ Tuệ, chẳng qua thời gian đã trễ nên không thể ở lại lâu. Điều đáng nói nhất chính là đội trưởng Kỳ cũng đi theo Tống Thời Thanh tới.

Có đội trưởng Kỳ ở đây, Tống Thời Thanh không tiện nói chuyện với Khương Tuệ Tuệ, chỉ dặn dò các cô trên đường nhớ cẩn thận một chút, sau khi đến nơi thì hãy gọi điện thoại cho anh, không cần lo anh sẽ không có thời gian nghe, chắc chắn sẽ có người nhận điện thoại, đến lúc đó anh hỏi thăm lại một chút là được.

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã biết, cũng dặn dò anh phải tự chăm sóc tốt cho bản thân.

Ngược lại là Kỳ Huy Hoàng, anh ấy không chú ý đến Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ đang nói gì với nhau, anh ấy cứ mãi nhìn Tạ Phương Hoa vẫn luôn tránh né phía sau Khương Tuệ Tuệ, nói: “Những lời tôi nói với cô, cô nhớ suy xét cẩn thận.”

cái, trong lòng cảm thấy kỳ quái, cô ấy căn bản không biết anh ấy kêu cô ấy suy xét chuyện gì, nhưng cô ấy cũng không dám hỏi lại, cô ấy không dám hỏi trước mặt Khương Tuệ Tuệ bọn họ, chỉ có thể tùy tiện gật gật đầu.

Chỉ là cuộc đối thoại mơ hồ của bọn họ càng khiến Khương Tuệ Tuệ tràn ngập nghi hoặc, cô cảm thấy có hơi kỳ quái, hai người bọn họ trông đâu có vẻ gì là quen biết nhau?

Bọn họ đã quen nhau trước rồi sao?

.....

Chương 492: Chương 492

Đợi sau khi các cô lên đường, Khương Tuệ Tuệ mới không nhịn được mà hỏi: "Chị Phương Hoa, trước kia chị có quen với đội trưởng Kỳ sao?"

Tạ Phương Hoa không nghĩ Khương Tuệ Tuệ lại hỏi câu này, tinh thần cô ấy hơi rối loạn, chiếc xe đạp trong tay cô ấy loạng choạng một chút, may mắn cô ấy đã kịp thời bình tâm trở lại.

"Sao vậy?" Thành linh xảy ra loạng choạng nên Khương Tuệ Tuệ đã ôm lấy eo Tạ Phương Hoa, vội vàng hỏi.

Tạ Phương Hoa lắc đầu nói: "Không có chuyện gì, vừa rồi có một cục đá."

Lại nói: "Trước kia tôi không quen biết liên đội trưởng Kỳ."

Nếu trước kia không quen biết, vậy thì hôm qua mới bắt đầu biết nhau sao? Tại sao đội trưởng Kỳ lại đột nhiên nói những lời đó với Tạ Phương Hoa? Cái gì mà suy xét? Suy xét cái gì chứ?

Khương Tuệ Tuệ hỏi: "Vậy tại sao anh ấy lại kêu chị suy xét, chị Phương Hoa, anh ấy kêu chị suy xét cái gì vậy?"

Tạ Phương Hoa thở dài, cô ấy biết Tuệ Tuệ hỏi những câu đó là quan tâm cô ấy, nhưng cô ấy thật sự không muốn kể ra chuyện tối qua, cô ấy rất ngượng ngùng.

Cô ấy chỉ có thể nói: "Tôi cũng không biết anh ấy kêu tôi suy xét cái gì....."

Đó cũng là lời nói thật, cô ấy thật sự không biết.

Khương Tuệ Tuệ không hoài nghi những gì Tạ Phương Hoa nói, cô yên lặng phân tích. Cuối cùng đưa ra kết luận: "Nói như vậy, dựa theo kinh nghiệm của em, chị Phương Hoa, rất có khả năng đội trưởng Kỳ thích chị, muốn hẹn hò với chị."

"Sao có thể?" Tạ Phương Hoa buột miệng thốt ra.

Cái này thì Khương Tuệ Tuệ lại không thể xác định chắc chắn, cô trầm ngâm nói: "Nói như vậy cũng đúng, Thẩm Kiều Dương nói anh ấy là chiến hữu của đội trưởng Thẩm, vậy thì đội trưởng Kỳ này chắc cũng có tuổi rồi, thoát nhìn khoảng chừng 30 tuổi, những người ở tuổi này chắc cũng đã có gia đình rồi....."

Tạ Phương Hoa nói tiếp: "Hình như anh ấy chưa có gia đình....."

Tối qua trong lòng cô ấy thật sự rất hoảng hốt nên đã nói bóng nói gió dò hỏi Tiểu Mai một vài điều về Kỳ Huy Hoàng. Chẳng qua cô ấy không dám hỏi rõ, mà chỉ nhắc tới một chút, thế nhưng dường như Tiểu Mai biết cô ấy muốn hỏi điều gì, cho nên đã kể hết mọi chuyện cho Tạ Phương Hoa biết.

Bao gồm cả chuyện đội trưởng Kỳ chưa có vợ....

Chỉ là không biết tại sao Tạ Phương Hoa vẫn không thể tin được, Kỳ Huy Hoàng sẽ vì vậy mà cưới cô ấy.

"Làm sao chị biết?" Ánh mắt Khương Tuệ Tuệ trở nên sáng ngời, lộ ra vẻ chế nhạo: "À, chị Phương Hoa, có lẽ nào chị cũng thích đội trưởng Kỳ sao? Chị còn nói không biết đội trưởng Kỳ kêu chị suy xét chuyện gì, chắc chắn giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó mà không thể cho người khác biết....."

“Không..... Tôi không có..... Tuệ Tuệ, cô đừng đoán mò..... Với lại, anh ấy là đội trưởng, sao có thể nhìn trộm một người như tôi được.....” Tạ Phương Hoa đỏ bừng mặt, cắn môi không tự tin nói.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng, nói: “VẬY CŨNG CHƯA CHẮC, CHỊ PHƯƠNG PHI, CHỊ CÁI GÌ CŨNG TỐT, CHỈ LÀ CÓ HƠI THIẾU TỰ TIN. ĐỘI TRƯỞNG THÌ LÀM SAO? KHÔNG PHẢI ANH ẤY CŨNG RẤT TỐT SAO? CHỊ PHƯƠNG HOA, CHỊ THỬ NHÌN CHỊ ĐI, CHỊ KHÔNG NHỮNG LỚN LÊN XINH ĐẸP, MÀ TÍNH CÁCH LẠI CÒN ÔN NHU HIỀN HUỆ, CÒN CÓ TAY NGHỀ MAY QUẦN ÁO, NẾU TÔI MÀ LÀ ĐÀN ÔNG, TÔI CŨNG MUỐN CƯỚI CHỊ NỮA LÀ.”

“Tuệ Tuệ, cô đừng nói như vậy, cô khen như vậy khiến tôi thấy ngại lắm.....” Tạ Phương Hoa bị Khương Tuệ Tuệ làm cho đỏ mặt.

Hai người vui cười suốt cả đoạn đường về, Khương Tuệ Tuệ khẳng định chắc nịch rằng đội trưởng Kỳ thích Tạ Phương Hoa.

Đúng lúc này, phía sau bọn họ có tiếng chuông xe đạp vang lên, tiếp theo có người kêu lên: “Đồng chí Tiểu Khương, đồng chí Tiểu Khương, chờ một chút! Chờ một chút!”

Người xuất hiện là đoàn trưởng Chu.

Hôm qua sau khi xem phim xong, ông ấy không tìm được Khương Tuệ Tuệ, sau đó lại gần đến giờ tắt đèn, ông ấy mới nghĩ hay là để hôm nay đến ký túc xá binh đoàn nghệ thuật tìm Khương Tuệ Tuệ.

Chỉ là ông ấy đâu ngờ đến, buổi sáng lúc ông ấy đến tìm thì Tiểu Mai nói rằng Khương Tuệ Tuệ đã đi rồi.

Chương 493: Chương 493

Ông ấy không muốn vụt mất cơ hội tìm gặp cô thế nên đã nhanh chóng chạy xe đạp đuổi theo.

Tạ Phương Hoa dừng xe lại, hai người nhảy xuống xe đạp, đoàn trưởng Chu cũng thở hổn hển rồi ngay lập tức bước xuống từ xe đạp, ông ấy ném xe đạp sang một bên, vội vàng nói: “Đồng chí Tiểu Khương, chào cô, tôi là đoàn trưởng binh đoàn nghệ thuật, họ Chu.”

“Xin chào đoàn trưởng Chu, đây là.....” Khương Tuệ Tuệ thấy đoàn trưởng Chu đưa tay ra, cô cũng đưa tay ra, hai người bắt tay nhau.

Chẳng qua cô có chút khó hiểu không biết đoàn trưởng Chu đuổi theo đến đây là muốn làm gì? Là tức giận chuyện ngày hôm qua cô lên sân khấu biểu diễn thay Diệp Mạn Đình sao? Đặc biệt tìm đến để gây phiền phức cho cô sao?

Nhưng mà nhìn không giống vậy cho lắm, hơn nữa thông qua quan sát phản ứng của khán giả thì buổi biểu diễn ngày hôm qua của cô cũng khá thành công mà. Hơn nữa cô lên sân khấu biểu diễn chỉ là giúp đỡ chứ không hề thu phí, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?

Khương Tuệ Tuệ đang nghĩ thầm trong bụng thì nghe thấy đoàn trưởng Chu nói ra ý đồ mà ông ấy đến đây: “Là thế này, đồng chí Tiểu Khương, chuyện hôm qua tôi đã nghe Tiểu Mai nói rồi. Cũng đã thưởng thức buổi biểu diễn ngày hôm qua của cô, tôi cảm thấy cô rất có tài năng, cho nên tôi muốn mời cô đến binh đoàn nghệ thuật của chúng tôi.”

Gì cơ? Mời cô đến binh đoàn nghệ thuật sao?

Khương Tuệ Tuệ chớp chớp mắt: “Cái này sao.....”

“Những chuyện khác cô không cần lo lắng, có tôi đảm bảo, chắc chắn là cô có thể đến đó.” Đoàn trưởng Chu trực tiếp nói ra luôn, vì ông ấy sợ Khương Tuệ Tuệ đang lo lắng về chuyện khác, dù sao thì bây giờ không phải tất cả mọi người ai cũng đều có thể vào được binh đoàn nghệ thuật, nhóm nữ lính văn nghệ cũng là những người tương đối nổi tiếng.

Nhưng mà, ngay sau đó ông ấy lại nghe Khương Tuệ Tuệ nói: “Cái đó..... Thật ngại quá đoàn trưởng Chu, thật sự cá nhân tôi không có ý muốn vào binh đoàn nghệ thuật..... Đoàn trưởng Chu đừng nghĩ nhiều, đương nhiên là tôi rất kính nể những người quân nhân, chẳng qua tôi cảm thấy đôi khi con người tôi khá lười nhác, không thích hợp chịu sự quản lý của quân đội cho lắm, sợ đến lúc đó không thích nghi được sẽ khiến đoàn trưởng Chu thất vọng.”

Những lời đó đều là lời khách sáo, thật sự chỉ là cô cảm thấy việc gây dựng sự nghiệp kiếm tiền với Tạ Phương Hoa thích hợp hơn.....

Không có cách nào khác, ai cũng có chí hướng riêng, cô cũng không ngoại lệ. Có thể tự mình làm chủ kiếm tiền, như vậy chẳng phải tốt hơn đến binh đoàn nghệ thuật sao.....

Có tiền không phải tốt hơn sao?

Mặc dù đoàn trưởng Chu nói đã thưởng thức buổi biểu diễn của Khương Tuệ Tuệ và thấy cô có tài năng, nhưng nghe cô nói như vậy, ông ấy cũng không biết phải nói gì thêm.

Chẳng qua lúc trở về, ông ấy vẫn nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, NHƯNG MÀ ĐỒNG CHÍ TIỂU KHƯƠNG, KHI NÀO CÔ CÓ Ý MUỐN ĐẾN BINH ĐOÀN NGHỆ THUẬT, CÓ THỂ TÌM TÔI BẤT KỲ LÚC NÀO, NHỮNG LỜI HÔM NAY TÔI NÓI VỚI CÔ THÌ TÔI SẼ VĨNH VIỄN GIỮ LỜI.”

Không thể không nói đoàn trưởng Chu là người rất tốt, Khương Tuệ Tuệ mím môi, còn rất ngại ngùng, bởi vì đoàn trưởng Chu có thể sẽ không đợi được cô đâu.....

Khổ thật đấy.

Sau khi nhìn theo bóng dáng đoàn trưởng Chu rời đi trong cô đơn, Khương Tuệ Tuệ và Tạ Phương Hoa tiếp tục lên đường, nhưng các cô còn chưa đi được xa, đã nhìn thấy phía trước có ba người đang đi tới, một đôi vợ chồng trung niên và một cô gái trẻ tuổi.

Cố Diệp Phi

Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cô gái trẻ lại khóc. Mà hình như lại không dám khóc lớn tiếng, cứ cố gắng nuốt uất ức vào trong, ai ngờ người phụ nữ trung niên bên cạnh không những không an ủi, mà ngược lại còn giơ tay tát cô ấy một cái, còn dùng ngón tay chọc vào trán cô ấy.

Xong rồi còn chống nạnh hùng hổ: “Mày đúng là đồ ăn hại, cũng không biết tao đẻ mày ra được ích lợi gì, nếu lúc trước biết sinh ra một đứa ăn hại như mày, thì tao đã bóp c.h.ế.t mày rồi, để cho mày sống sót chỉ mang lại tai họa cho cả nhà.

Chương 494: Chương 494

Một kẻ cầm như mày lớn lên thì được ích lợi gì? Kẻ cầm như mày thì có thể gả cho ai? Ai mà chịu cưới một kẻ cầm như mày? Dem mày cho người ta thì người ta cũng không thèm! Thế mà lại có một kẻ ngốc như vậy sao? Có lý nào lại tình nguyện đưa cho nhà chúng ta 50 nhân dân tệ tiền lễ hỏi!”

“Cả nhà chúng ta làm hơn một năm cũng không thể kiếm được 50 nhân dân tệ! Vậy mà mày thì hay rồi, chẳng qua cha của hấn chỉ mới đi qua đi lại quan sát mày một chút, thế mà mày còn dám cản người ta, tao phải đánh cho mày một trận, tao đánh c.h.ế.t mày!”

Người phụ nữ trung niên càng nói càng tức giận, xuống tay càng lúc càng nặng, tiếp theo là nhìn quanh bốn phía, hình như là muốn tìm nhánh cây để đánh con gái. Chỉ là chỗ này không có nhánh cây, cái cây gần nhất cũng cách chỗ này mười mấy hai mươi bước chân, bà ta lười đi xa như vậy, trực tiếp nhặt một cục đá trên mặt đất, định đập lên người con gái.

Trông dáng vẻ của người con gái này chắc hấn ngày thường cũng không hiếm khi bị mắng, bị đánh, lúc này cô ấy chỉ biết cúi đầu khịt khịt mũi, cả thân mình run lên bần bật, cũng không biết phản kháng như thế nào.

Đây là lần đầu tiên Khương Tuệ Tuệ nhìn thấy cảnh bạo lực gia đình như thế này.

Mặc dù cô biết rằng quan niệm trọng nam khinh nữ vẫn luôn tồn tại, đặc biệt là vào những năm này, lần trước mẹ của Lưu Thiếu Thông

muốn đem Tiểu Nguyệt mới sinh ra cho người khác, đã khiến Khương Tuệ Tuệ rất tức giận.

Cảnh tượng trước mắt hiển nhiên một lần nữa khiến Khương Tuệ Tuệ biết thêm về những người trọng nam khinh nữ.

Cục đá to như vậy mà đánh vào đầu con gái, đây không phải là muốn cô ấy c.h.ết hay sao?

Hành động như thế còn là người hay sao?

Không thể nào chấp nhận được!

Khương Tuệ Tuệ tức giận đến phát run, cô nắm chặt nắm tay. Cũng may cô còn có miệng qua đen, có thể thu phục được người phụ nữ này.

Chỉ thấy cục đá trong tay người phụ nữ trung niên đột nhiên rơi xuống đất ngay dưới chân bà ta. Sự đau đớn khiến cho người phụ nữ trung niên hét lên một tiếng, sau đó nhe răng trợn mắt cởi giày ra xem chân thế nào.

Giày vừa được cởi ra, đã thấy ngón chân bị dập đến mức m.á.u me đầy chân, da thịt hở ra ngoài, thoát nhìn cũng thấy rất đau.

Người phụ nữ trung niên hùng hổ, cảm thấy đây đều là lỗi sai của con gái, còn muốn đánh cô ấy, kết quả bị vướng chân, chân trái dẫm chân phải, lại ngã nhào trên mặt đất. Ngã một cái khiến cho bùn đất bám đầy trong miệng.

Bà ta “phụt phụt” vài tiếng, nhổ hết đất đỏ trong miệng ra.

Muốn bò dậy nhưng lại không đứng dậy được, bà ta lại mắng con gái: “Đứa ăn hại này mày bị mù à? Không thấy tao bị ngã sao? Còn

không nhanh lại đỡ tao dậy? Đẻ ra cục xương chó còn tốt hơn là đẻ ra mày!”

Lần nào cũng thế, chỉ có những lúc như thế này, Triệu Xuân Hạnh mới cảm thấy cô ấy không nghe được cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất lúc cô ấy bị mẹ mắng, cô ấy có thể thấy bớt khó chịu hơn một chút. Thậm chí cô ấy cũng không nhìn vào miệng của mẹ mình, bởi vì cô ấy không muốn biết mẹ cô ấy đang dùng những từ ngữ dơ bẩn gì để mắng chửi cô ấy.

Cố Diệp Phi

Tuy nhiên cô ấy cũng nhanh chóng đưa tay ra kéo mẹ lên.

Nhưng mà cho dù không nhìn vào miệng của mẹ, cô ấy cũng đoán được mẹ mình sẽ nói những gì. Nếu cô ấy không lập tức kéo mẹ lên, có thể cô ấy sẽ lại phải chịu một trận đòn nữa.

Quả nhiên, sau khi Triệu Xuân Hạnh kéo Trương Thiên Bình lên, Trương Thiên Bình lại còn hùng hổ hơn rất nhiều, bà ta đưa tay bấu lấy cánh tay Triệu Xuân Hạnh một cách đầy hung hăng.

Cánh tay trắng nõn của Triệu Xuân Hạnh lập tức bầm tím lên một mảng, da cô ấy trắng là do trời sinh, cho dù thường xuyên làm việc dưới trời nắng gắt cũng khó có thể phơi đen được làn da trắng này.

Chương 495: Chương 495

Làn da như vậy quả thật khiến Khương Tuệ Tuệ vô cùng ngưỡng mộ, bởi vì da cô không phải loại phơi nắng cũng không đen, phải có biện pháp bảo vệ da, còn phải sử dụng kem chống nắng thì mới có thể duy trì được độ trắng của da thịt.

Trở lại chuyện chính, điều đáng nói chính là cái tên Trương Thiên Bình này vốn dĩ là vợ chồng ông bà Trương lấy đặt cho con trai, nhưng kết quả lại sinh ra con gái.

Những người trong nhà mẹ đẻ của Trương Thiên Bình cũng trọng nam khinh nữ, ngay từ nhỏ Trương Thiên Bình đã chịu không ít bất công chỉ vì vấn đề trọng nam khinh nữ, thật sự có một số người, bản thân mình chịu khổ nhiều quá rồi lại muốn trút lên người khác, thậm chí sinh ra và lớn lên trong một gia đình như thế, tư tưởng của bà ta đã thay đổi một cách vô tri vô giác, đối với bà ta mà nói, đàn ông thật sự cao quý hơn phụ nữ.

Cho nên khi chồng bà ta uống rượu say rồi đánh bà ta, mặc dù đau nhưng bà ta lại cảm thấy đàn ông đánh phụ nữ là chuyện rất bình thường, nhà người khác cũng như vậy.

Đứa con trai Triệu Hồ Tử là do bà ta dứt ruột đẻ ra, ở trong nhà không cần làm bất cứ việc gì, chỉ cần làm tốt chuyện ăn chuyện mặc là được rồi, còn chuyện học có hay không cũng không sao.

Còn Triệu Xuân Hạnh, bà ta nuôi lớn cô ấy đã xem như là ban ơn cho cô ấy lắm rồi, bà ta chỉ trông chờ đến lúc gả Triệu Xuân Hạnh đi, lấy về một chút tiền lễ hỏi cho con trai bà ta để dành cưới vợ.

Người phụ nữ này có tư tưởng thật tệ hại, đáng sợ nhất chính là, bà ta còn cảm thấy đây đều là bình thường, mọi người đều phải có suy nghĩ giống bà ta mới đúng.

.....

Triệu Xuân Hạnh bị bấu vào tay vô cùng đau đớn, nhưng cô ấy không dám hé răng.

Cố Diệp Phi

Cô ấy căn cứ môi, cô ấy biết năm nay bản thân đã mười tám tuổi rồi, theo lý mà nói là phải gả cho người ta rồi. Cô ấy biết bản thân là một người câm, không ai nguyện ý cưới một người câm về nhà làm vợ, thế nên cô ấy phải chuẩn bị tốt một chút nếu muốn được gả đi.

Cho dù nhà người đó có nghèo đến mức không có chỗ ở, nhưng chỉ cần đối phương có thể đối xử tốt với cô ấy thôi thì cô ấy cũng nguyện ý.

Nhưng cô ấy chưa từng nghĩ tới, mẹ cô ấy lại muốn gả cô ấy cho một kẻ ngốc, tên ngốc đó còn liên tục chảy nước dãi, lại còn gọi cô ấy là chị. Những điều đó còn chưa đáng nói, điều đáng nói nhất chính là cha của tên ngốc đó, ông ta cứ nhìn cô ấy chăm chăm bằng ánh mắt thèm khát, giống như bọn họ không phải cưới vợ cho con trai, mà là cưới vợ cho ông ta.

Triệu Xuân Hạnh sợ hãi, cô ấy lập tức xoay người bỏ chạy.

Sau đó chính là cảnh tượng cô ấy bị mẹ đuổi theo đánh một trận, thế nhưng Triệu Xuân Hạnh không hề hối hận khi bị đánh, nếu bắt cô ấy gả vào gia đình kia thì cô ấy tình nguyện bị đánh cho đến chết.

Tạ Phương Hoa thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng cũng tức giận không thể chịu được. Mặc dù cha cô ấy cũng bị xem là phần tử xấu, cũng thuộc dạng tệ nạn, nhưng ít nhất cha cô ấy chưa bao giờ trọng nam khinh nữ, lúc nào cũng đối xử với cô ấy rất tốt, cô ấy chính là đứa trẻ lớn lên trong sự nuông chiều.

Thế nên sau này cô ấy có chịu khổ vì cha thì cô ấy cũng chưa bao giờ than trách ông ấy nửa lời.

Bây giờ nhìn thấy Trương Thiên Bình đối xử với con gái ruột của bà ta như vậy, vừa mắng chửi vừa đánh đập, lại còn dùng những lời lẽ khó nghe như thế. Chân mày Tạ Phương Hoa cau lại, cô ấy dừng xe, quay đầu nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ, dường như đang muốn dò hỏi ý cô.

Hai người cũng đã là bạn được mấy tháng rồi, cũng được xem như là tâm linh tương thông.

Tạ Phương Hoa vừa liếc mắt nhìn qua một cái, Khương Tuệ Tuệ đã lập tức đoán được ý nghĩ trong lòng cô ấy, cô nói: "Chị Phương Hoa, chị cũng thấy không chịu được đúng không? Chúng ta có thể như vậy..... Đến lúc đó liền có thể....."

Khương Tuệ Tuệ thì thầm vào tai Tạ Phương Hoa.

Tạ Phương Hoa càng nghe thì hai mắt càng mở to, cảm thấy đây đúng là một ý kiến hay.

Chương 496: Chương 496

Khương Tuệ Tuệ bước xuống xe đạp, Tạ Phương Hoa cũng không chạy xe nữa mà chuyển thành đẩy xe.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Khương Tuệ Tuệ nói: “Trung ương bắt đầu điều tra về vấn nạn ‘trọng nam khinh nữ’, văn bản cũng đã soạn xong cả rồi, nghe đâu là nếu bắt được người trọng nam khinh nữ đều sẽ đưa đi lao động cải tạo hết. Nếu tình tiết nghiêm trọng hơn, ví dụ như là đánh đập con cái, đến lúc đó bị công an bắt về cũng sẽ bị đánh đập y như vậy, nghe nói ở huyện chúng ta còn dự tính xung phong làm mẫu gương về vấn đề trọng nam khinh nữ này.”

“Lần trước lãnh đạo mở cuộc họp cũng đã đề cập tới rồi, đặc biệt là ở những vùng nông thôn lạc hậu, càng phải nghiêm khắc xử lý hơn nữa, những địa phương đó có rất nhiều người trọng nam khinh nữ. Đương nhiên, mỗi người đều có một lần hối cải để có cơ hội làm lại con người mới, lần đầu tiên bị bắt gặp sẽ tiến hành giáo dục tư tưởng, nếu lần thứ hai vẫn còn như vậy, bị bắt được nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.”

Sau khi nghe xong, Phương Hoa gật gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi cũng có nghe nói về chuyện này, Chủ tịch đã từng nói phụ nữ cũng có thể làm lãnh đạo, nam nữ đều giống như nhau. Nếu ai dám trọng nam khinh nữ, vậy không phải là đang đối nghịch với tư tưởng của Chủ tịch hay sao?”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến gần chỗ đám người Triệu Xuân Hạnh.

Những lời các cô nói đều lọt vào tai Trương Thiên Bình không sót một chữ nào, ngay từ đầu khi nói những điều đó, bà ta cũng không biết là thật hay giả, nhưng sau khi các cô nói đến hai chữ 'Chủ tịch', bà ta liền sợ tới mức chân bước đi cũng lảo đảo, hai chân đều trở nên mềm nhũn. Khẩu hiệu phụ nữ có thể làm lãnh đạo không phải bà ta chưa từng nghe nói qua, vậy xem ra đó chính là sự thật rồi.....

Cố Diệp Phi

Bà ta muốn nhanh chóng chạy đi, kết quả lại bị Khương Tuệ Tuệ cản đường.

Khương Tuệ Tuệ nhìn sắc mặt trắng bệch của bà ta, nói: "Đồng chí, vừa rồi hình như tôi nhìn thấy bà mới đánh chửi con gái? Những lời tôi vừa nói bà đều nghe thấy chứ? Đây là lần đầu tiên tôi bắt gặp làm như vậy, tôi sẽ không bắt bà đến Cục Công An, nhưng nếu lần sau lại để tôi nhìn thấy, nhất định sẽ bắt bà đi lao động cải tạo, nghe rõ chưa?"

Trương Thiên Bình sợ tới mức toát mồ hôi lạnh liên tục.

Nãy giờ cha của Triệu Xuân Hạnh vẫn không nói gì, đến lúc này ông ta vội vàng giải thích: "Tiểu đồng chí, tôi không có đánh con gái tôi, cô muốn bắt thì bắt một mình bà ấy đi, bà ấy thích đánh con gái lắm, còn không cho con gái ăn cơm no, thật sự quá hung dữ, quả thật là cái mụ già la sát này."

Khương Tuệ Tuệ nhìn bộ dạng hèn nhát của người đàn ông, trong lòng tức giận đến bật cười. Loại người này chính là loại vô dụng điển hình chỉ biết ức hiếp người nhà, ra ngoài rồi thì một chút bản lĩnh cũng không có, về nhà thì lại bắt đầu hung hăng với vợ con.

Tuy nhiên ngoài mặt cô vẫn giữ vẻ nghiêm túc, cô lạnh mặt nói: "Ông thấy vợ mình đánh con gái mà cũng không biết ngăn lại, cũng

không tố cáo để người khác ngăn cản, đây là tội bao che. Sau này nếu ông còn như vậy cũng sẽ bị bắt đi lao động cải tạo.”

Người đàn ông sợ hãi, ông ta đúng là kẻ ham ăn biếng làm, nhưng ông ta thực sự chưa từng đánh Triệu Xuân Hạnh.

Ông ta cảm thấy mình bị Trương Thiên Bình liên lụy, cắn chặt răng, dự định trở về sẽ dạy cho bà ta một bài học thích đáng.

Sau khi bị Khương Tuệ Tuệ giáo dục tư tưởng một trận, vợ chồng nhà họ Triệu thề sau này sẽ không bao giờ đánh con gái nữa, sẽ không trọng nam khinh nữ nữa.

Đợi sau khi bọn họ đi xa, Tạ Phương Hoa tiếp tục đèo cô trên xe đạp về đại đội, cô ấy nói: “Tuệ Tuệ, sao em lại nghĩ ra cách này thế, vừa rồi người đó sợ tới mức toát mồ hôi đầy đầu, nhìn cũng buồn cười quá đi mất.”

“Nhưng mà.....” Nói đến đây, Tạ Phương Hoa lại cảm thán một câu: “Nếu những gì chúng ta vừa nói đều là sự thật thì tốt quá rồi, nếu ai trọng nam khinh nữ, thì sẽ lập tức bị bắt đi lao động cải tạo, xem bọn họ còn ai dám làm như vậy nữa không.”

Chương 497: Chương 497

Đúng vậy, nếu là như vậy thì tốt rồi, Khương Tuệ Tuệ cũng nghĩ trong lòng như vậy.

Nam nữ vốn dĩ là nên bình đẳng, đàn ông không tôn trọng phụ nữ thì thật là đáng giận, nhưng phụ nữ không tôn trọng phụ nữ thì lại càng đáng giận hơn nữa. Vốn dĩ đều là con người với nhau, sao lại phải phân biệt cấp bậc làm gì!?

Chẳng qua Khương Tuệ Tuệ hiểu rõ, có lẽ một khoảng thời gian ngắn tiếp theo vợ chồng nhà họ Triệu sẽ vì cái gọi là 'chính sách' trên kia mà không dám trọng nam khinh nữ, nhưng cũng chỉ là vì sợ hãi chính sách mà thôi, chứ không phải thật sự muốn đối xử tốt với con gái.

Đợi đến khi bọn họ phát hiện ra bọn họ bị lừa, có lẽ sẽ lại tiếp tục đối đãi với Triệu Xuân Hạnh giống như trước kia.

Nhưng đây cũng là cách tốt nhất mà Khương Tuệ Tuệ có thể nghĩ ra vào lúc này, cũng không biết khi nào bọn họ có thể phát hiện ra bọn họ bị lừa, tốt nhất là kéo dài càng lâu càng tốt, thường thì ở nông thôn này, nguồn tin tức luôn bị tắc nghẽn và chậm trễ, chắc sẽ không quá sớm để bọn họ biết được không hề có chính sách này.

.....

Vốn dĩ hai người định cùng nhau đến nhà đại đội trưởng bằng xe đạp, nhưng mà sau khi tới nơi thì mới phát hiện trong nhà đại đội trưởng không có ai cả, Khương Tuệ Tuệ đành phải đem xe đạp về nhà.

Chiếc 28 Đại Giang rất nặng, đàn ông tương đối thích đạp xe, thân hình Khương Tuệ Tuệ lại khá nhỏ nhắn, đạp xe này sẽ không tiện lắm. Cũng may hai nhà cách nhau không quá xa, kiên trì đạp một chút thì cũng đã đến.

Tối qua Khương Tuệ Tuệ đã gọi điện thoại cho Phương Quế Chi, cho nên người nhà họ Khương đều biết sáng nay cô sẽ trở về, Nữu Nữu đã chờ cô ở cửa. Bây giờ cô bé càng ngày càng quẩn quít cô nhỏ, tối qua cô nhỏ không về nhà, cô bé cứ hỏi mãi tại sao cô nhỏ còn chưa về, luôn hỏi Lý Tú Cẩm rốt cuộc khi nào cô nhỏ mới trở về.

Sau khi biết được sáng sớm hôm sau cô nhỏ sẽ trở về, cô bé đã rời khỏi giường từ sớm, chạy ra cửa chờ Khương Tuệ Tuệ.

Cho nên khi Khương Tuệ Tuệ vừa về đến cửa nhà đã nhìn thấy Nữu Nữu.

Nữu Nữu gặp được cô nhỏ, hưng phấn nhảy dựng lên: “Cô nhỏ, cô nhỏ đã về rồi!”

Trong nhà lại ló ra một cái đầu nhỏ, nói: “Cô nhỏ đã về rồi!”

Đúng lúc Phương Quế Chi và Lưu Ái Đệ đang ở trong sân lựa đậu que, nghe thấy Nữu Nữu nói, cũng bỏ mớ rau trong tay xuống, đi tới cửa nghênh đón.

Khương Tuệ Tuệ dừng xe đạp lại, Phương Quế Chi giúp cô đem xe đạp vào, Khương Tuệ Tuệ nói: “Vốn dĩ muốn đến nhà đại đội trưởng, vậy mà không có ai ở nhà, thế nên con đã đạp xe về.”

“Nghe nói mới sáng sớm đã ra ngoài, cũng không biết là đi đâu.” Lưu Ái Đệ lên tiếng, cô ta rất thích hỏi thăm mọi người xung quanh, cho nên tin tức của cô ta là nhạy bén nhất.

“Thế nào, đến binh đoàn chơi có vui không?” Phương Quế Chi hỏi.

Câu hỏi này khiến Khương Tuệ Tuệ nhớ lại tối hôm qua cô và Tống Thời Thanh đã có tình cảm mãnh liệt dưới nước, điều đó khiến cô đỏ mặt. Vội vàng che giấu cảm xúc nóng rát và bức bối trong lòng đi, vẫy vẫy tay như cây quạt, nhấp môi nói: “Cũng vui lắm ạ.”

Đương nhiên là chơi vui rồi, được ngâm suối nước nóng, còn có.....
Khụ khụ khụ.

Nữu Nữu mở to đôi mắt đen láy, ánh mắt tràn đầy vẻ hâm mộ: “Nữu Nữu cũng muốn đi theo.....”

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ xoa đầu Nữu Nữu, nói: “Đợi Nữu Nữu lớn thêm một chút, cô nhỏ sẽ đưa cháu đi cùng.”

Mấy người bọn họ nói nói cười cười vài ba câu rồi lại đi vào trong, bữa sáng của người nhà họ Khương hầu như là cơm trắng, Phươg Quế Chi cố ý để dành lại cho Khương Tuệ Tuệ một chút, bà ấy kêu cô đi chuẩn bị bữa sáng trước. Ở nhà sẽ làm bánh bao nhân đậu, đúng lúc trong nhà có một ít đậu đỏ, Khương Tuệ Tuệ lấy hết đậu đỏ nghiền nhỏ để làm nhân bánh bao.

Cho đậu đỏ nghiền vào bánh bao sẽ tăng thêm độ ngọt, vừa thơm vừa mềm.

Tống Thời Thanh viết thư về cho ông bà nội, nhờ Khương Tuệ Tuệ mang tới.

Chương 498: Chương 498

Khương Tuệ Tuệ đem thư đến cho bọn họ, còn kể cho bọn họ nghe một ít chuyện về binh đoàn, nói cho bọn họ biết đội trưởng của Tổng Thời Thanh là bạn chiến hữu của cha anh, căn bản là rất chiều cổ anh, để cho bọn họ thấy yên tâm hơn.

Bà nội Tổng nhận lấy bức thư, lại bị ông nội Tổng cướp lấy, ông ấy vội vàng lấy kính ra mang vào, bắt đầu đọc thư, vừa đọc vừa nói cho bà Tổng biết Tổng Thời Thanh viết gì trong thư.

Bà Tổng thấy trong thư nói tất cả đều tốt, anh còn cùng Thẩm Kiều Dương hoàn thành công việc, trong lòng đã yên tâm hơn rất nhiều. Lại hỏi: "Tuệ Tuệ, thức ăn ở binh đoàn thế nào? Thời Thanh có gầy đi không?"

À.....

Khương Tuệ Tuệ cẩn thận nhớ lại cảm giác tối hôm qua lúc cô sờ vào n.g.ự.c Tổng Thời Thanh, lắc đầu nói: "Bà nội, bà cứ yên tâm đi, thức ăn ở đó rất ngon, anh ấy sẽ không gầy đi đâu ạ."

....

Bọn họ ngồi trong sân ăn bánh bao và uống trà trái cây thì cửa sân bị mở ra, có hai người đi tới, đó là đại đội trưởng và Ngưu Thúc Phân.

Chắc là bọn họ vừa trở về, ở bên ngoài trời đang rất nóng, hai người đổ mồ hôi nhễ nhại, sắc mặt cũng đỏ lên trông thấy. Trong tay bọn

họ còn cầm theo một hộp sữa mạch nha và hai bình rượu trắng, cùng với một ít điểm tâm.

Nhìn thấy bọn họ, Phương Quế Chi cho rằng bọn họ tới là muốn lấy xe đạp, vội vàng chỉ chỉ chiếc xe đạp bà ấy dựng trong góc sân: “À, là đại đội trưởng tới đây sao? Là tới lấy xe đạp đi phải không? Vừa nãy Tuệ Tuệ mang xe đạp đến nhà mọi người, nhưng mà không phải mọi người không có ở nhà sao? Vậy nên con bé đã mang xe đạp trở về đây rồi.”

Cố Diệp Phi

Nói xong thì nhìn đến mấy món đồ trong tay bọn họ, nói: “À, mọi người đi huyện mua được không ít đồ dùng nha.”

Nào ngờ đại đội trưởng lại dúm mấy món đồ trong tay vào tay bà ấy, nói: “Vừa nãy tôi bị gọi vào huyện họp, cả nhà vợ chồng anh trai của vợ tôi đều bị cắt chức điều tra, đã điều tra ra bọn họ tham ô, chắc là sẽ bị đưa đi lao động cải tạo. Chuyện lần này có liên lụy rất lớn, rất nhiều người có quan hệ với bọn họ đều bị cắt chức điều tra.”

Nói xong, đại đội trưởng nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ đang ung dung ăn bánh bao, tiếp tục nói: “May mắn nhờ có Tuệ Tuệ nói với tôi chuyện này, lúc ấy nhà tôi đã lập tức cắt đứt quan hệ với nhà họ Ngưu, nếu không..... Chỉ sợ vị trí của tôi cũng khó giữ được rồi.”

Ngưu Thúy Phân cũng tiếp lời, vô cùng ngượng ngùng mà nói: “Đúng vậy đúng vậy, quả thật ít nhiều nhờ có Tuệ Tuệ nhà chị, lúc ấy tôi còn chưa tin lời con gái chị nói đâu, bây giờ ngẫm lại đều nghĩ mà sợ.....”

Khương Tuệ Tuệ vừa ăn bánh bao vừa nghe ngóng động tĩnh bên này, nhướn nhướn chân mày. Ngày mà nhà họ Ngưu sụp đổ tới muộn hơn so với cô tưởng tượng, nhưng cũng có thể do số người liên lụy tương đối nhiều cho nên mới bị chậm trễ một chút.

Nhìn vẻ mặt lấy lòng của Ngưu Thúy Phân, cô cong cong khóe môi, không phải cô đã nói rồi sao, đến lúc đó tự Ngưu Thúy Phân sẽ hiểu rõ mọi chuyện.

Con người luôn là như vậy, khi mọi chuyện còn chưa xảy ra sẽ luôn khinh thường sự nhắc nhở của người khác, đợi đến khi chuyện xảy ra rồi mới thật sự cảm thấy đã được người khác cứu một mạng.

Lúc ấy Khương Tuệ Tuệ cũng nghĩ để xem hành động của bọn họ thế nào, nếu Ngưu Thúy Phân cứ nhất quyết không tin, vậy cô cũng không quản được, dù sao thì khuyên răn người khác cũng là chuyện rất khó.

Cũng may đại đội trưởng là người biết suy nghĩ, đây cũng xem như là phúc của bọn họ.

Phương Quế Chi còn nhớ lúc ấy khi Khương Tuệ Tuệ gặp Ngưu Thự Quang về, hình như có nói qua một chuyện như vậy, tuy nhiên bọn họ cũng không để trong lòng, chủ yếu là do tác phong cá nhân của Ngưu Thự Quang có vấn đề, thế nên sau đó cũng không chú ý đến nữa.

Chương 499: Chương 499

Không ngờ thật sự có chuyện như thế xảy ra.

Tuy nhiên bà ấy vẫn không chịu nhận lấy quà tặng, chỉ lắc đầu nói: “Đây cũng là nhờ đại đội trưởng hoàn thành tốt công việc, Tuệ Tuệ nhà chúng tôi chỉ là nhắc nhở một chút mà thôi, không có gì quan trọng cả, thế nên mấy thứ này chúng tôi không thể nhận được.”

Ngưu Thúy Phân tiếp tục nói: “Quế Chi, chị hãy nhận lấy đi, đây là những thứ nên thuộc về mọi người. Chị biết không? Bởi vì việc này, không những lão Tô nhà tôi không bị liên lụy, mà còn được thăng chức, cấp trên nói là muốn thăng ông ấy lên làm ở huyện.”

“Vậy đúng là chuyện quá tốt rồi.” Phương Quế Chi nói.

Mọi người ai cũng biết đại đội trưởng vẫn luôn muốn đến huyện làm việc, chẳng qua vẫn luôn không được điều đi. Lúc trước Ngưu Thúy Phân cho Ngưu Thự Quang biết là Khương Tuệ Tuệ giật dây, cũng là muốn mượn quan hệ này để anh họ bà ấy tiến cử chồng bà ấy vào huyện.

Nào ngờ bên trọng bên khinh, nhà họ Ngưu sụp đổ, ngược lại chồng bà ấy trong họa gặp được phúc, tất cả những chuyện này ít nhiều cũng là nhờ Khương Tuệ Tuệ.

Cuối cùng, Phương Quế Chi vẫn nhận lấy quà tặng, dù sao thì đại đội trưởng đã được thăng chức, nếu bọn họ không chịu nhận lấy thì hình như không được hay cho lắm.

“Chúc mừng đại đội trưởng.” Khương Tuệ Tuệ cũng nói.

Lưu Ái Đề hỏi: “Vây cấp trên nói khi nào thì sẽ vào huyện?”

Ngưu Thúy Phân giải thích chắc cần phải mất một khoảng thời gian ngắn nữa, bởi vì gần đây trong huyện xảy ra vài chuyện tương đối rúng động, đợi sau khi mọi chuyện đều được xử lý ổn thỏa thì mới đến nhậm chức. Tuy nhiên mọi chuyện đã được quyết định hết rồi, bọn họ cũng không nôn nóng, cứ như vậy đợi đến lúc nhậm chức là được rồi.

Cuối cùng trong khoảng thời gian này, đại đội trưởng cũng sẽ tiếp tục hoàn thành tốt công việc.

Bên kia, Khương Vệ Bình cầm dây thước đo vòng eo đến nhà họ Hứa.

Lần trước vào thành cô ấy đã mua cho Hứa Quý Thuận một thước vải, dự định may cho anh ấy một chiếc áo ngắn. Chỉ là cô ấy không biết số đo của Hứa Quý Thuận, nên muốn đến đo một chút, đúng lúc hôm nay cô ấy có thời gian rảnh thể nên đã lập tức đi ngay.

Đúng lúc Hứa Quý Thuận cũng ở nhà, nghe tiếng gõ cửa, nhưng cái bào trên tay vẫn không dừng lại, anh ấy không hề quay đầu nhìn qua.

Anh ấy đâu biết rằng người đang đứng ngoài cửa kia chính là người trong lòng anh ấy luôn nhớ mong ngày đêm. Động tác mềm mướt như nước chảy mây trôi bắt đầu cứng đờ lại, cái bào suýt chút nữa cũng va vào tay anh ấy.

Khương Vệ Bình vội vàng nhắc nhở: “Này, anh phải cẩn thận chút chứ, đừng để tay bị thương!”

Giọng nói của cô ấy rất êm tai, so với Khương Tuệ Tuệ thì còn nhẹ nhàng và mềm mỏng hơn nhiều, cũng ôn nhu hơn vài phần, âm sắc cũng rất thoải mái.

“Ấy ấy, không sao không sao.” Hứa Quý Thuận vội vàng cất cái bào đi, tay anh ấy cũng không bị thương xúu nào. Nhìn Khương Vệ Bình, trong lòng anh ấy đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương, vội vàng đi vào lấy cho Khương Vệ Bình một tách trà, đưa cho cô ấy, hỏi: “Cô khát nước rồi phải không?”

Khương Vệ Bình mở to mắt nhìn anh ấy, một người đàn ông cao lớn thô kệch nhưng khi nói chuyện dường như là đang rất ngưỡng ngùng. Hơn nữa lời nói cũng quá là kỳ lạ, với người bình thường thì khi nhìn thấy có người đến nhà, câu đầu tiên sẽ hỏi luôn là tới để làm gì, chỉ có anh ấy là hỏi cô ấy có phải khát nước rồi không?

Cố Diệp Phi

Tuy nhiên đúng thật là cô ấy cũng đang khát, cô ấy cầm tách trà lên uống vài ngụm, phát hiện bên trong có đường trắng, ngon ngọt rất dễ uống.

Cô ấy đưa lại tách trà cho Hứa Quý Thuận, nói: “Tôi..... Hai ngày trước tôi có vào thành, tôi có mua cho anh một thước vải, dự định may cho anh hai chiếc áo để mặc. Nhưng mà tôi lại không biết số đo của anh, cho nên muốn đến đây đo cho anh trước.”

“À, vậy cô cứ tới đo đi.” Hứa Quý Thuận nghe cô ấy nói như vậy, đương nhiên là cảm thấy cực kỳ vui sướng, vội vàng giơ tay ra phối hợp, đợi cô ấy lấy số đo.

Chương 500: Chương 500

Khương Vệ Bình vừa lấy số đo vừa nói: “Trước kia tôi có học may vá, nhưng kỹ năng may cũng không tới đâu, chỉ sợ may không được đẹp, nếu có chỗ nào không được thì anh cũng tạm chấp nhận nhé.”

Hứa Quý Thuận vội vàng nói: “Nếu là cô may thì chắc chắn là đẹp lắm.”

Khương Vệ Bình mở to mắt nhìn anh ấy, cô ấy đang đo chiều dài vai cho anh ấy, vai anh ấy rất rộng, lại còn rắn chắc và an toàn, còn rộng hơn vai của Lưu Thiếu Thông nhiều, ước chừng cũng cao hơn Lưu Thiếu Thông.

Cô ấy nhớ trước kia mẹ cô ấy đã từng nói, đàn ông vai rộng rất yêu thương vợ, vai của cha cô ấy cũng rất rộng, cho nên đã yêu thương mẹ cô ấy suốt nửa đời người.

Từ góc độ này, cô ấy chỉ có thể nhìn thấy cái ót của Hứa Quý Thuận, rất nhanh chóng, cô ấy lại cúi đầu tiếp tục đo.

Sau khi đo vai thì còn phải đo vòng n.g.ự.c và vòng eo.

Cô ấy lấy thước dây vòng một vòng ngang n.g.ự.c anh ấy, nhìn con số và nhớ kỹ.

Lại tiếp tục di chuyển thước dây dần dần xuống dưới, đo vòng eo của anh ấy, chỉ là cô ấy còn chưa kịp đo thì tay cô ấy đã lập tức bị một bàn tay to lớn khác bao bọc lấy.

Cố Diệp Phi

Là tay của Hứa Quý Thuận.

Bàn tay anh ấy rắn chắc, lòng bàn tay còn có một ít mồ hôi.

Khương Vệ Bình hoàn toàn khiếp sợ, ngẩng đầu lên, ánh mắt hoảng loạn nhìn về phía Hứa Quý Thuận.

Chỉ thấy Hứa Quý Thuận nhìn cô ấy bằng ánh mắt thâm tình, nói: “Vệ Bình, em cũng biết con người của anh, anh sẽ không nói những lời dễ nghe, cho nên những lời hoa hòe loè loẹt anh cũng không nói, điều anh muốn nói là nếu em nguyện ý ở bên cạnh anh, anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Nửa đời sau, chỉ cần anh có canh uống thì ít nhất sẽ cố gắng để em có thịt ăn, cũng sẽ xem con gái em như con ruột mà nuôi dưỡng.”

Khương Vệ Bình nghe những lời này, sắc mặt lập tức trở nên nóng ran.

Cô ấy giãy giụa rút tay ra khỏi tay Hứa Quý Thuận, cắn môi, nhỏ giọng nói: “Anh đừng hiểu lầm, tôi may quần áo cho anh chứ không có ý gì khác, chỉ là vì anh đã giúp tôi không ít việc, tôi lại không biết nên cảm ơn anh như thế nào, bây giờ đúng lúc tôi đến học may ở chỗ thợ may Tạ, thế nên tôi đã nghĩ đến việc may cho anh hai cái áo.....”

Cô ấy cho rằng Hứa Quý Thuận đã hiểu lầm ý của cô ấy, dù sao thì việc một người phụ nữ chủ động mua vài may quần áo cho đàn ông, nghe thôi cũng đủ khiến người khác hiểu lầm rồi.

Chỉ là Hứa Quý Thuận không phải vì việc này mà hành động như thế.

Anh ấy nghiêm túc nói: “Anh biết, anh đều biết hết, nhưng mà Vệ Bình à, em biết không, những lời này anh đã giấu kín trong lòng

mười năm rồi, hôm nay anh nói ra không phải là thừa nước đục thả câu, cũng không có ý ép buộc em phải đồng ý.”

“Trước kia là do anh quá hèn nhát, không sớm nói với em những lời này, đợi đến khi em lấy chồng rồi anh mới bắt đầu hối hận. Anh đã bỏ lỡ em một lần rồi, bây giờ anh không muốn lại bỏ lỡ em thêm một lần nữa. Em trở về hãy suy nghĩ lại thật cẩn thận, khi nào nghĩ kỹ rồi thì trả lời cho anh một câu là được, 3 năm, 5 năm, 10 năm..... Anh đều có thể chờ em.”

Thật sự trước khi Hứa Quý Thuận nói ra những lời này, Khương Vệ Bình hoàn toàn chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Chỉ là bây giờ đối mặt với vẻ chân thành tha thiết của Hứa Quý Thuận, cô ấy không biết phải làm thế nào. Cô ấy muốn nói gì đó nhưng lại không có cách nào mở miệng, môi cô ấy run rẩy, cuối cùng chỉ có thể nói một câu: “Tôi đo xong rồi.” Rồi cô ấy xoay người rời đi.

Hứa Quý Thuận nhìn bóng dáng như muốn bỏ trốn của Khương Vệ Bình, vẻ mặt anh ấy càng trở nên nghiêm túc. Những lời anh ấy nói không phải là để hù dọa Khương Vệ Bình, mỗi câu anh ấy nói ra đều xuất phát từ tận đáy lòng, anh ấy nói sẽ chờ đợi thì nhất định sẽ chờ đợi cô ấy.

Bao lâu cũng không quan trọng.

Chương 501: Chương 501

Gần đây tâm trạng Lưu Ái Độ không tốt lắm, bởi vì cô ta và nhà mẹ đẻ đã xảy ra chuyện bất hòa.

Chuyện là thế này, Lưu Ái Độ thấy bụng càng lúc càng lớn, trong nhà cô ta không cần làm việc gì cả, thế nên khi có chút thời gian, cô ta cũng tranh thủ về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Hai ngày trước cô ta về nhà mẹ đẻ, mẹ cô ta có hỏi thăm về chuyện Khương Tuệ Tuệ tìm người yêu. Lưu Ái Độ còn tưởng rằng mẹ mình biết người nào đó tốt nên định giới thiệu cho em chồng, vì thế đã nói cho mẹ cô ta nghe. Nào ngờ đến cuối cùng mẹ cô ta lại nói muốn gả em chồng cô ta cho em trai cô ta.

Lưu Ái Độ lập tức nhìn về phía cậu em trai đang ngồi móc khoé chân ở cửa nhà, móc khoé chân rồi lại còn đưa lên mũi ngửi, suýt chút nữa thì nôn ra.

Cô ta nhìn mẹ, lần đầu tiên cô ta dám trừng mắt với mẹ khi nói chuyện: “Mẹ, mẹ nói câu này mà không thấy mắc cỡ chút nào sao? Em trai con là người có đức hạnh gì trong lòng mẹ còn không rõ sao? Mẹ xem nó là bảo bối, vậy nên mẹ cho rằng trong mắt người khác nó cũng rất tốt đẹp sao? Còn muốn hẹn hò với em chồng con? Mẹ cảm thấy con trai của mẹ xứng sao? Mẹ có kêu nó soi gương lại chưa? Đúng thật là cóc ghẻ còn đòi ăn thịt thiên nga.”

Mẹ của Lưu Ái Độ liền tức giận đến mức tái mặt.

Cố Diệp Phi

Nhà họ Lưu có bốn cô con gái và một cậu con trai, bốn cô con gái lớn lên đều khá xinh đẹp, chỉ có duy nhất cậu con trai thứ tư là khá tệ. Lại còn ham ăn biếng làm, có tiếng làm biếng khắp làng trên xóm dưới.

Nhưng mẹ cô ta lại cố tình để mắt cao hơn đầu, một hai nhắm tới em chồng cô ta.

Mẹ của Lưu Ái Đệ nghe xong những lời này, nếu là trước kia nhất định phải lấy kìm sắt bẻ rằng Lưu Ái Đệ, chỉ là bây giờ bụng cô ta đã lớn, lại còn được nhà họ Khương đối xử tốt như vậy. Thầm nghĩ nếu đánh Lưu Ái Đệ thì cũng không quan trọng, nhưng nếu đụng tới đứa bé trong bụng cô ta thì hỏng rồi, khi đó người nhà họ Khương nhất định sẽ tìm bà ta để đòi lại công bằng!

Mặc dù trong lòng bà ta tức giận vì Lưu Ái Đệ nói con trai bảo bối của bà ta không đáng giá một xu, nhưng vẫn cố gắng nuốt cục tức này xuống.

Chỉ hùng hổ đuổi Lưu Ái Đệ ra ngoài.

Lưu Ái Đệ cũng kiên cường, hét lên rằng bà ta không cho tới thì cô ta cũng không thèm, nói bà ta cứ tiếp tục cưng chiều đứa con trai bảo bối kia đi, nhưng mà tuyệt đối đừng dòm ngó đến em chồng cô ta, bởi vì cậu ta không xứng!

Chính vì chuyện này mà sau khi trở về nhà, Lưu Ái Đệ vẫn còn giận vài ngày. Mãi cho đến hôm nay, cô ta vẫn còn lầm bầm: "Thật đúng là không biết xấu hổ, mấy lời như thế mà cũng dám nói ra, em chồng của tôi là ai chứ? Cho rằng loại người nào cũng xứng đôi sao?"

Khương Tuệ Tuệ ở bên cạnh nghe thấy thì muốn bật cười, cô không thở phì phì giống như Lưu Ái Đệ, ngược lại còn khuyên cô ta: "Được rồi chị dâu, chị cũng đừng tức giận như thế, tức giận sẽ ảnh hưởng sức khỏe, như thế sẽ không tốt cho đứa bé trong bụng."

“Đúng đúng đúng, cô nói đúng, tôi không nên tức giận, tôi tức giận vì bọn họ là không đáng đúng chứ? Nhưng mà tôi..... Nhưng trong lòng tôi không nuốt trôi cục tức này thì phải làm sao? Cô nói thử xem, cái này sao có thể coi là một chuyện nhỏ được hả?”

“Còn nhẫn nhịn với người khác tiện thể nói với tôi để tôi về nhà một chuyến, kết quả lại là vì muốn nói với tôi một chuyện như thế đấy. Đâu phải cô chưa thấy qua đứa em trai kia của tôi, nó lớn lên trông thật khó coi, làm gì có chỗ nào xứng với cô đâu chứ?”

“Có xứng hay không xứng gì thì tôi cũng không có ý định hẹn hò với anh ta đâu, bọn họ cũng chỉ suy nghĩ một chút rồi thôi, không sao đâu chị.” Khương Tuệ Tuệ nói xong rồi lại rót cho Lưu Ai Đề một ly trà lạnh, thời tiết này nóng nực lại còn đang tức giận, đúng là muốn phát hỏa mà.

Trà lạnh này là do cô tự pha, uống vào sẽ có vị ngọt nhẹ, lại có tác dụng giải nhiệt, hương vị cũng không khác mấy so với Vương Lão Cát pha.

Chương 502: Chương 502

Lưu Ái Đệ uống ừng ực một hơi hết nửa ly trà lạnh, lửa giận trong lòng cũng được tiết ra không ít, nhưng vẫn cố chấp nói: “Không được, nghĩ thôi cũng không được.”

Câu này hoàn toàn khiến Khương Tuệ Tuệ bật cười, người chị dâu này của cô vốn dĩ là người có tính cách ngang ngược vô lý, nhưng đó cũng coi như là phong cách riêng của cô ta.

Hơn nữa chị dâu nghĩ cho cô như thế, trong lòng cô cảm thấy rất vui.

“Được rồi, tôi không nói chuyện với chị nữa, tối qua tôi đã vẽ một ít mẫu quần áo, đợi chút nữa còn phải đi qua đưa cho chị Phương Hoa, chị ấy mới nhận được mấy đơn hàng, chị hai mới vừa học may quần áo, cũng chưa được nhanh nhẹn lắm, không thể để chậm trễ thời gian.” Khương Tuệ Tuệ nói.

Lưu Ái Đệ vội vàng nói: “Cô bận thì cứ lo việc của mình đi, không cần để ý đến tôi, để tôi nằm ở đây một lát, chút nữa tôi đi cuốc đất trồng rau rồi hái vài thứ về chúng ta nấu bữa tối. Như thế không phải tốt hơn sao? Tại sao phải ở đây tức giận như vậy, mẹ và Vệ Quân đều không cho tôi ra vườn làm việc, tôi đang thấy rất nhàm chán đây này.”

Khương Tuệ Tuệ mím môi không nói gì.

Chị dâu này của cô chính là người như vậy, đã quen chịu khổ, bây giờ để cô ta ngồi rảnh rồi, trong lòng cô ta thật sự rất khó chịu. Chỉ

là để người sắp sinh vác cái bụng to ra vườn làm việc mà được hay sao?

Đừng nói là người nhà bọn họ không yên tâm, tuy nói còn hơn một tháng nữa mới tới ngày sinh, nhưng không phải là không có người bị sinh non.

Hơn nữa lúc trước khi mang thai, chị dâu cũng đã đi thu hoạch lúa mạch, ít nhiều làm ảnh hưởng đến thai nhi rồi, tuy bây giờ công việc không còn bận rộn như vậy nữa, nhưng cũng phải chú ý một chút mới được.

Cô ta muốn làm gì thì cứ để cô ta làm, nếu không thì đừng để cho cô ta nhàn rỗi, bằng không cô ta sẽ lại lằm bằm nói tại sao khi đó chị dâu cả sinh thì không cần làm việc, cô ta muốn mau sinh để còn được ra đồng làm việc nữa.

Cố Diệp Phi

Tuy nhiên Khương Tuệ Tuệ nghĩ thế nào thì đều hiện rõ lên khuôn mặt, tóm lại cô là người không giỏi giấu chút tâm tư nào trong lòng, Lưu Ái Độ xem như cũng là người đơn thuần, cái gì cũng thể hiện ra mặt, khiến người khác liếc mắt một cái là có thể hiểu rõ. Chỉ cần người một nhà hòa thuận thì không còn gì sánh bằng nữa.

Khương Tuệ Tuệ đi ra sân, vừa lúc nhìn thấy một chiếc sọt nhỏ đựng đặc sản vùng núi được đặt trước cửa.

Bên trong có dã hương(), củ mài, còn có ít nấm và măng..... Cô ngẩng đầu, đang muốn nhìn xem là ai mang tới, cũng may người mang đồ tới vẫn chưa đi mất, cô liếc mắt nhìn qua thì thấy bóng dáng cô độc của một cô gái.

[Chú thích: (

) Dã hương hay còn gọi là cây long não,... là một loại dược liệu có vị cay, tính nhiệt, và thường được sử dụng để điều trị các bệnh lý ngoài da, đau nhức xương khớp,...]

Cô nhận ra đây chính là cô gái bị đánh lần trước.

Khương Tuệ Tuệ nhìn theo tấm lưng kia mà kêu lên vài tiếng: “Cô gái, cô gái.....”

Chỉ là tấm lưng kia không hề có biểu hiện là sẽ dừng lại, vì thế cô vội vàng đuổi theo, vỗ vào vai cô gái rồi chậm rãi đi đến trước mặt cô ấy, hỏi: “Tôi gọi cô sao cô lại không có phản ứng thế kia? Có phải đang bận suy nghĩ chuyện gì quan trọng không? Sao lại nhập tâm như thế? Hay là cô lại bị cha mẹ đánh hả?”

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ cúi đầu xuống, kéo cô gái qua để kiểm tra cánh tay cô ấy, ngoại trừ vết thương do lần trước bị mẹ cô ấy nhéo thì cũng không có thêm vết thương nào mới.

Điều đó chứng tỏ người nhà cô ấy còn chưa phát hiện ra đã bị Khương Tuệ Tuệ lừa.

Khương Tuệ Tuệ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời buông cánh tay cô gái xuống.

Cô gái ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt long lanh và trong trẻo. Ánh mắt của cô ấy rất thuần khiết, lớn lên cũng vô cùng xinh xắn, chỉ là lúc đi đường luôn luôn khom lưng, đầu cũng luôn cúi thấp, dáng vẻ hết sức sợ sệt. Bộ dạng này khiến người khác nhìn vào sẽ luôn khi dễ cô ấy.

Chương 503: Chương 503

Khương Tuệ Tuệ đợi cô gái trả lời, lại chờ cô gái dùng tay ra hiệu. Cô ấy ra hiệu cũng rất đơn giản, Khương Tuệ Tuệ vừa nhìn đã lập tức hiểu được. Mà thật ra Khương Tuệ Tuệ nhìn có hiểu hay không cũng không quan trọng, cô ấy không nói tiếng nào mà chỉ giơ tay ra hiệu, vậy thì không phải là chứng minh cô ấy không biết nói sao?

Khương Tuệ Tuệ không ngờ lại còn có chuyện như vậy, trong nháy mắt lại càng đồng cảm với cô gái trước mặt.

Cô thở dài, đoán ra chắc là cô gái này có thể nhìn khẩu hình miệng của cô mà hiểu ý. Vừa nãy cô gọi cô gái, không phải cô gái không để ý tới cô, hay là đang quá nhập tâm suy nghĩ, mà sự thật là cô ấy không nghe thấy thôi.

Cũng không biết rốt cuộc có phải là do lỗi tai cô ấy không nghe thấy nên dẫn tới không nói được hay không, nếu chỉ là lỗi tai dẫn tới không nói thì dễ rồi. Thời đại này đã tồn tại ốc nhĩ, chỉ cần có thể mang ốc nhĩ, cô ấy có thể nghe thấy thanh âm.

“Những củ mài ở trước cửa nhà tôi là do cô đưa tới sao? Cô đặc biệt tới cảm ơn tôi phải không? Đồ của cô, tôi sẽ nhận lấy. Tôi tên là Khương Tuệ Tuệ, tên cô là gì? Cô có biết viết tên của mình không?” Khương Tuệ Tuệ vì muốn cô gái hiểu mà lúc nói chuyện cô đã nói rất chậm từng chữ một.

Cô gái nghe xong thì gật gật đầu, sau đó nhặt một nhánh cây ngay bên cạnh, ngồi xổm xuống rồi viết lên mặt đất mấy chữ - Triệu Xuân Hạnh.

Cô ấy chưa từng đọc sách, mấy chữ này là khi đưa đón em trai Triệu Hồ Tử, cô ấy đứng bên ngoài nghe giảng bài, bị giáo viên nhìn thấy. Giáo viên là người tốt, biết cô ấy cũng muốn đọc sách, nên có khi sẽ cho phép cô ấy ở bên cạnh nghe giảng bài, sau đó còn dạy cô ấy viết tên của mình.

Chẳng qua chữ cô ấy viết xiêu xiêu vẹo vẹo nên không được đẹp cho lắm. Nhưng mỗi một nét cô ấy đều viết cực kỳ nghiêm túc.

Cố Diệp Phi

Viết rồi cô ấy ngẩng đầu nhìn về phía Khương Tuệ Tuệ.

“Triệu Xuân Hạnh sao?” Khương Tuệ Tuệ cảm thấy tên này nghe khá quen tai, hình như cô đã nghe qua ở đâu rồi. Cô cau mày suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới hôm đó Hàn Tiến Bộ ở lại nhà bọn họ một đêm, Hàn Tiến Bộ và cha cô đã nói về một cô gái tên Triệu Xuân Hạnh, là một người câm, lại còn luôn bị đánh, đặc biệt đáng thương.

Hóa ra lại chính là cô ấy, đúng thật là rất đáng thương.

Thân hình vừa nhỏ vừa gầy, trên người chẳng có được bao nhiêu thịt, càng làm nổi bật cặp mắt to tròn, đen láy. Sắc mặt trắng bệch, đây là biểu hiện rõ rệt nhất cho sự thiếu dinh dưỡng.

Triệu Xuân Hạnh viết tên của mình xong, tiếp tục khoả tay múa chân ra hiệu. Lúc này mức độ khó tăng lên, Khương Tuệ Tuệ cố gắng quan sát hết sức, cũng may, dựa vào sự thông minh tài trí của mình, cô cũng đại khái hiểu được ý của Triệu Xuân Hạnh, ý của cô ấy chính là nói cha mẹ đã không còn đánh cô ấy nữa, cô ấy rất biết ơn cô.

“Những gì ngày đó tôi nói đều là những điều tôi nghĩ trong lòng, nam nữ vốn dĩ bình đẳng với nhau, mẹ cô cũng là phụ nữ, bà ấy càng nên tôn trọng phụ nữ mới phải. Bà ấy nói cái gì mà lúc sinh cô

ra thì nên bóp c.h.ế.t cô đi, vậy nếu lúc bà ấy còn nhỏ cũng bị bóp c.h.ế.t như vậy thì bây giờ bà ấy có thể nói với cô câu đó không?” Khương Tuệ Tuệ nghiêm túc nói.

Triệu Xuân Hạnh chớp chớp mắt nhìn cô, khi Khương Tuệ Tuệ nói những lời này, từ trước đến giờ cô ấy không hề nghĩ ngợi quá nhiều. Chợt nghe qua thì cảm thấy rất khó tưởng tượng, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, hình như cũng có chuyện như vậy.

Không thể dùng giới tính để đánh giá về giá trị của một con người, nam thì sao mà nữ thì sao?

Khương Tuệ Tuệ thấy Triệu Xuân Hạnh nghiêm túc lắng nghe thì tiếp tục nói: “Mấy thứ kia cô tặng tôi thì tôi đều sẽ nhận lấy, nhưng mà tôi không thể nhận quà của cô mà không trả lại gì cả, cho nên tôi cũng có ít đồ cho cô.

Chương 504: Chương 504

Cô đi từ xa đến đây, chắc là đói bụng rồi phải không? Đợi tôi một chút, tôi sẽ lấy cho cô ít đồ.”

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ xoay người đi vào trong nhà, cô cũng chỉ ở cách cửa nhà vài chục bước nên rất gần. Vừa đi vừa dặn Triệu Xuân Hạnh: “Cô tuyệt đối đừng bỏ đi nhé, nhất định phải chờ tôi đó.”

Triệu Xuân Hạnh xưa nay luôn rất nghe lời, Khương Tuệ Tuệ kêu cô ấy chờ thì cô ấy tuyệt đối sẽ không đi đâu cả.

Không bao lâu, Khương Tuệ Tuệ cầm mấy cái bánh bao đi ra, trong tay còn cầm một tách trà, bên trong là trà trái cây. Cô đưa bánh bao cho Triệu Xuân Hạnh: “Đây, cho cô, mau ăn đi, bánh này toàn là nhân thịt, nhân là do tôi làm, còn vỏ bánh là mẹ tôi làm, thơm lắm.”

Triệu Xuân Hạnh nhìn nhìn mấy cái bánh bao trắng trắng trước mắt, nuốt nước miếng ừng ực, nhưng lại không dám đưa tay ra lấy.

Khương Tuệ Tuệ biết trong lòng cô ấy đang nghĩ như thế nào, Triệu Xuân Hạnh vốn sống trong khổ cực, khi có người đối xử tốt với cô ấy, ngược lại cô ấy sẽ cảm thấy không chân thật. Chỉ là có cái gì đâu mà không chân thật? Một cô gái giống như cô ấy thật sự khiến người khác cảm thấy đau lòng.

Đầu thai nhằm vào một gia đình tệ bạc, có cha mẹ lòng dạ hiểm độc, không ai thương cô ấy, bọn họ chỉ biết thương bản thân.

“Ăn đi.” Khương Tuệ Tuệ trực tiếp nhét bánh bao vào miệng Triệu Xuân Hạnh.

Triệu Xuân Hạnh chỉ có thể cắn một miếng, ánh mắt bỗng chốc sáng lên. Vừa nhai vừa nuốt với tốc độ thật nhanh, ăn xong miếng trong miệng, lại cắn tiếp một miếng, cuối cùng nhận lấy bánh bao, cắn từng miếng từng miếng rất ngon.

Vốn dĩ là do cô ấy không bao giờ được ăn thịt, chứ đừng nói là bánh bao nhân thịt. Cho dù đã từng được ăn qua bánh bao nhân thịt, nhưng cũng chưa từng ăn qua bánh bao nhân thịt ngon như vậy.

Bánh bao nhân thịt đi vào trong miệng, vừa thơm vừa ngon khiến cô ấy hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi vào trong, nhân thịt thơm, vỏ bánh bao mềm mềm dai dai, lại còn nóng hổi, thật sự rất ngon.

Khương Tuệ Tuệ mỉm cười nhìn cô ấy: “Ăn chậm một chút, không ai cướp của cô đâu, cô ăn nhanh như vậy sẽ ảnh hưởng đến dạ dày đó. Đây đây, uống miếng nước đi.”

Thấy Triệu Xuân Hạnh ăn hết mấy cái bánh bao nhân thịt, Khương Tuệ Tuệ vội vàng đưa tách trà trong tay cho cô ấy.

Triệu Xuân Hạnh cũng sắp nghẹn tới nơi rồi, nhanh chóng nhận lấy tách trà rồi uống vài hớp. Đợi đến khi nước trà trôi tới cổ họng, lúc này cô ấy mới cảm nhận được trà mà cô ấy vừa uống thơm ngon đến mức nào, trà vừa ngọt, lại còn mang theo mùi hương hoa quả, cái hương vị này cô ấy cảm thấy rất quen thuộc, chắc hẳn là cô ấy đã từng ăn qua rồi.

Chỉ là đồ ăn ngon như vậy, tại sao cô ấy lại có thể đã từng ăn qua được chứ?

Khương Tuệ Tuệ thấy ánh mắt mê hoặc của cô ấy, cô lập tức giải thích: “Trà này tôi có bỏ thêm mút trái cây, là loại được phối tám

tháng, cho nên cô cảm thấy hương vị rất quen thuộc đúng không?”

Lúc này Triệu Xuân Hạnh mới hiểu rõ tại sao cô ấy lại cảm thấy mình đã từng ăn qua món này. Hóa ra là vì trong nước có cho rất nhiều mút trái cây. Ánh mắt cô ấy tràn đầy vẻ thần kỳ, nhìn Khương Tuệ Tuệ, cảm thấy hôm nay bản thân mình thật sự đã tiếp thu thêm được rất nhiều kiến thức.

Được ăn bánh bao nhân thịt thơm ngon, lại còn được uống nước trà ngọt như vậy, dường như cả người đều trở nên thăng hoa. Triệu Xuân Hạnh cũng không phải khổ như thế nữa.

“Đi, chị đưa em đến nơi này.” Khương Tuệ Tuệ kéo tay Triệu Xuân Hạnh đi về phía trước.

Cố Diệp Phi

Triệu Xuân Hạnh đột nhiên bị một bàn tay mềm mại thon dài chạm vào, cô ấy cúi đầu nhìn nhìn. Bàn tay Khương Tuệ Tuệ trông rất tinh tế, rất trắng sáng, không giống tay cô ấy. Cô ấy làm việc quanh năm suốt tháng, vì thế bàn tay cũng to hơn người bình thường, trên tay đầy rẫy vết thương hở miệng và những vết sẹo cũ, tất cả đều là do thường ngày làm việc mà có.

Chương 505: Chương 505

Cô ấy không nhin được mà giật giật ngón tay, cẩn thận chạm chạm vào da thịt non mềm của Khương Tuệ Tuệ, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc và cảm thán.

Cứ như vậy, hai người cùng nhau đi tới nhà họ Tạ.

Cố Diệp Phi

Gần đây Tạ Phương Hoa rất bận rộn, nhưng mà càng bận càng vui, dẫu sao thì càng bận lại càng chứng tỏ các cô kiếm được càng nhiều tiền.

“Bận rộn đến vậy sao?” Khương Tuệ Tuệ vừa mới đi tới cửa, cô đã nói vọng vào bên trong.

Tạ Phương Hoa còn chưa kịp ngẩng đầu đã tiếp tục tất bật với công việc đang dang dở, dấm lên máy may, trả lời: “Không đâu, gần đây đơn đặt hàng càng ngày càng nhiều, may mắn có Vệ Bình tới giúp đỡ, nếu không một mình tôi nhất định không thể lo liệu quá nhiều việc vậy được.”

“Tôi cũng đâu có làm được gì nhiều, chẳng qua chỉ là trợ thủ cho cô mà thôi.” Khương Vệ Bình vội vàng ngẩng đầu lên nói, nhìn thấy cô gái phía sau Khương Tuệ Tuệ thì ngẩn người, cô gái theo sau nở một nụ cười tươi tắn.

Tạ Phương Hoa lúc này cũng tạm gác lại việc đang làm, máy may dừng lại, cô ấy ngẩng đầu lên.

Khương Tuệ Tuệ giới thiệu: “Để em giới thiệu với các chị một chút, đây là một người bạn mà em mới vừa quen, tên là Triệu Xuân Hạnh.”

Tạ Phương Hoa vội vàng đi tới, nhìn Triệu Xuân Hạnh cười cười, lại đi rót cho hai người mỗi người một cốc nước: “Em gái Xuân Hạnh, lại đây.”

Triệu Xuân Hạnh then thùng cười cười, đi theo Khương Tuệ Tuệ rồi cùng nhau ngồi xuống, nhìn các cô may quần áo.

Khương Tuệ Tuệ kêu Triệu Xuân Hạnh ngồi xuống trước, còn cô đi đến bên cạnh Tạ Phương Hoa, nói: “Chị Phương Hoa, cái váy lần trước chị may cho em đã xong chưa?”

Cái váy kia đã may xong từ lâu rồi, lúc trước vẫn luôn tất bật với công việc nên Khương Tuệ Tuệ cũng không hỏi đến.

Tạ Phương Hoa nói: “May xong rồi, cái váy kia của cô vốn dĩ là gần hoàn thành rồi, tôi sợ cứ để đó rồi sẽ quên mất nên đã dành ra một chút thời gian may váy cho cô trước. Đang định hôm nay khi cô đến đây đưa bản vẽ sẽ để cô mặc thử xem sao, cái váy này của cô là kiểu mới, trông rất đẹp, lần trước có một cô gái ở binh đoàn nghệ thuật tới đây tìm tôi may quần áo, nhìn thấy cái váy kia của cô thì đã lập tức nói muốn may một cái váy giống như vậy.”

Lúc Tạ Phương Hoa nói chuyện cũng không dừng việc đang làm, tay chân vô cùng nhanh nhẹn.

Còn động tác của Khương Vệ Bình thì không được nhanh nhẹn như vậy, cho nên cô ấy không nói chuyện với mọi người, nhưng cô ấy vẫn để ý lắng nghe.

“Thật vậy sao? Mọi người thích thì tốt rồi.” Khương Tuệ Tuệ nói: “Chị Phương Hoa, chị để cái váy kia ở đâu rồi?”

“Ở trên xấp vải ở bên trái, cô cẩn thận tìm xem, để ở ngay trên thôi nên sẽ dễ dàng thấy được ngay.” Tạ Phương Hoa nói.

Khương Tuệ Tuệ vội vàng đi tìm, rất nhanh đã tìm được cái váy. Đầu tiên cô ướm thử lên người. Cái váy này màu hồng phấn, thật sự đây cũng là lần đầu tiên cô mặc màu sắc như vậy, nhưng cô có làn da trắng nõn, cho nên dù mặc màu sắc nào cũng đều khá là xinh đẹp.

Cái váy màu hồng phấn này cũng rất hợp với cô, thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

Chỉ là Khương Tuệ Tuệ thậm chí còn không mặc thử lên người mình, mà cô đưa cái váy cho Triệu Xuân Hạnh ở bên cạnh, nói: “Xuân Hạnh, cô mặc thử xem.”

Triệu Xuân Hạnh mở to hai mắt, đứng lên từ trên ghế, vẻ mặt không dám tin. Cô ấy không dám mặc, cái váy đẹp như vậy, chất liệu lại còn thoải mái như thế, sao cô ấy có thể mặc được? Cô ấy vội vàng lắc đầu, xua tay từ chối.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ lại kiên trì muốn cô ấy mặc, nói: “Cô mau mặc thử cho tôi xem đi, tôi tự mặc thì sẽ không nhìn được có đẹp hay không, coi như cô giúp tôi đi.”

Cuối cùng thì Triệu Xuân Hạnh đã đồng ý thử, cô ấy cho rằng Khương Tuệ Tuệ chỉ kêu cô ấy thử một chút xem có đẹp hay không, đợi sau khi thử xong thì cái váy này vẫn là của Khương Tuệ Tuệ.

Chương 506: Chương 506

Cô ấy sợ làm dơ cái váy mới, cũng không dám cởi bộ quần áo có vài chỗ chắp vá trên người ra, cứ như vậy mà trực tiếp tròng vào.

Thân hình cô ấy mảnh khảnh, cho dù bên trong còn mặc một bộ quần áo, thì cũng không có vẻ gì là mập mạp.

Sau khi mặc xong rồi, Triệu Xuân Hạnh nhìn Khương Tuệ Tuệ với đôi mắt sáng ngời, chờ đợi cô đáp lại.

Khương Tuệ Tuệ nhú nhú mày, nói: “Cô vẫn nên cởi bộ quần áo bên trong thử đi, như vậy sẽ dễ đánh giá hơn.”

Tạ Phương Hoa cũng nói cô ấy có thể vào trong phòng thay quần áo. Vì thế Triệu Xuân Hạnh đi vào phòng thay quần áo, còn Tạ Phương Hoa và Khương Vệ Bình khi nghe Khương Tuệ Tuệ nói thì đã hiểu, chắc hẳn Khương Tuệ Tuệ có ý muốn tặng cái váy này cho Triệu Xuân Hạnh.

Dù sao thì quần áo trên người Triệu Xuân Hạnh cũng đã quá cũ rồi.

Chờ đến khi Triệu Xuân Hạnh thay quần áo xong, Khương Tuệ Tuệ không cho cô ấy cởi ra, nói là cái váy này đặc biệt hợp với cô ấy, nói cô ấy cứ mặc như vậy đi. Còn bộ quần áo đã quá cũ và quá rách nát rồi thì đừng mặc nữa.

“Nếu cha mẹ cô có hỏi tới thì cô nhớ nói là người ở tổ chức tặng cho cô, bây giờ cấp trên không cho trọng nam khinh nữ, nhìn thấy quần áo trên người cô rách nát như vậy nên đã tặng cho cô một cái váy mới.” Khương Tuệ Tuệ nói với cô ấy.

Triệu Xuân Hạnh vừa nghe vừa cúi đầu.

Đợi đến khi cô ấy ngẩng đầu lên, hai mắt đã chứa đầy nước mắt. Cô ấy nắm chặt hai tay, cuối cùng quỳ xuống trước mặt Khương Tuệ Tuệ.

Cô ấy cảm thấy Khương Tuệ Tuệ rất tốt bụng, trên thế giới này không có ai đối xử với cô ấy được tốt như vậy.

Khương Tuệ Tuệ vội vàng đỡ cô ấy dậy, cau mày, lau đi những giọt nước mắt ở khóe mắt cô ấy, nói: "Đừng khóc, cũng đừng quỳ, cô hãy nhớ kỹ những lời tôi nói với cô đây, cô không được quyền lựa chọn gia đình của mình, đây không phải là lỗi của cô, cơ thể có khiếm khuyết nho nhỏ cũng không quan trọng, chỉ cần đầu óc linh hoạt thì không cần lo là không sống nổi."

Cố Diệp Phi

Triệu Xuân Hạnh nhìn Khương Tuệ Tuệ, mạnh dạn gật đầu.

Thật ra khi Khương Tuệ Tuệ nói với cô ấy những lời này, trong lòng đã có ý muốn cô ấy cùng gia nhập với các cô. Cô nói, tương lai nhất định sẽ mở rộng công việc làm ăn này, chắc chắn sẽ mở một xưởng may quần áo, đến lúc đó điều cần nhất chính là thợ.

Còn Triệu Xuân Hạnh, mặc dù lỗ tai không nghe được, nhưng lại là một người thông minh, có thể đoán được hôm đó cô và Tạ Phương Hoa nói chuyện kia chỉ là vì muốn cứu cô ấy, còn nghe ngóng được chỗ ở của cô, cô cảm thấy có thể cho cô gái này một cơ hội.

Không ngừng đẩy nhanh tốc độ làm việc, cuối cùng thì số quần áo lần trước binh đoàn đặt may cũng đã làm xong, những đơn đặt hàng khác đã có thể làm dần dần được rồi.

Bình thường đi đưa quần áo đến binh đoàn đều là một tay Khương Tuệ Tuệ đi. Bởi vì Tạ Phương Hoa và Khương Vệ Bình đều bận may quần áo, Khương Vệ Bình còn đang phải chăm con nhỏ, hơn nữa Khương Tuệ Tuệ đến binh đoàn đưa quần áo thì còn có thể thường xuyên gặp được Tổng Thời Thanh, cũng coi như là chuyện tốt.

Vì chuyện này, trước đó vài ngày, Khương Tuệ Tuệ đã tự mình vào thành mua một chiếc xe đạp, về sau có thể chạy chiếc xe đạp mới này đến binh đoàn. Bởi vì chiếc xe đạp 28 Đại Giang của nhà đại đội trưởng thật sự quá lớn, Khương Tuệ Tuệ đạp về một chuyến mà đau hết cả chân.

Thế nhưng hôm nay Khương Tuệ Tuệ phải đi vào thành, cho nên hôm nay chỉ có một mình Tạ Phương Hoa đến binh đoàn giao quần áo.

Đi thì đi thôi, nhưng xui thay là nửa đường xe đạp lại gặp trục trặc, không thể nào chạy được nữa. Tạ Phương Hoa thầm nghĩ cái xe đạp này mới mua tại sao lại đột nhiên bị hỏng như vậy? Chẳng lẽ mua phải hàng dỏm rồi sao? Không đâu, tốt xấu gì cũng là mua ở cửa hàng bách hóa lớn mà, không có chuyện như vậy đâu.

Chương 507: Chương 507

Từ trước đến nay ngoại trừ hai lần đi chiếc xe đạp 28 Đại Giang của đại đội trưởng ra thì cô ấy không có chạy xe đạp nào khác, thế nên cô ấy cũng không hiểu biết nhiều về máy móc của xe đạp cho lắm, không biết phải sửa như thế nào.

Lúc này vừa phải mang theo một bao quần áo mới may mà xe lại còn bị hư giữa đường, thời tiết thì nóng như lửa đốt, cô ấy chỉ có thể chậm rãi đẩy xe đạp từ từ đi về phía trước, đến bên một thân cây to.

Cố Diệp Phi

Con đường này thường xuyên có người qua lại, nói không chừng chút nữa sẽ có người biết sửa xe đạp.

Tạ Phương Hoa bận nghĩ một hồi mà lại không chú ý tới, bên chân cô ấy có một con rắn màu xanh đậm đang nằm cuộn tròn, chắc là nó đang nghỉ tạm dưới bóng cây. Tạ Phương Hoa đột nhiên xuất hiện đã quấy nhiễu tới con rắn này, tính tình loài rắn vốn dĩ đã dữ tợn và độc ác, khi bị công kích nó lại càng dữ hơn nữa.

Con rắn kia đuổi cái đầu dài và há to miệng, nhắm thẳng tới mắt cá chân của Tạ Phương Hoa mà hung hăng cắn xuống.

“A.....” Cảm giác đau đớn khiến Tạ Phương Hoa thét lên chói tai, cô ấy nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống, chỉ kịp thấy một con rắn màu xanh đậm bò sột soạt qua đám lá cây, từ từ biến mất. Còn ở mắt cá chân cô ấy để lại hai dấu răng thật nhỏ.

Con rắn này nếu không có độc thì còn may, nhưng nếu có độc thì phải nhanh chóng đến sở y tế chích ngừa mới được.

Chỉ là bây giờ Tạ Phương Hoa cũng khó mà nhấc chân lên nổi dù chỉ là một bước.

Ngay lúc Tạ Phương Hoa không biết nên làm thế nào cho phải thì đằng trước đột nhiên có tiếng động: “Mọi người giữ chặt một chút, sau khi đem mấy thùng xăng này về binh đoàn chúng ta thì năng suất làm việc sẽ tăng cao, mọi người cũng sẽ được nhẹ nhàng hơn một ít.”

“Được rồi!” Tiếp theo sau đó chính là tiếng của một nhóm thanh niên trẻ tuổi.

Tạ Phương Hoa cảm thấy âm thanh này có chút quen thuộc, hình như cô ấy đã nghe qua ở đâu đó rồi. Đợi đến khi bọn họ tới gần, cô ấy mới phát hiện ra người đi đầu kia là Kỳ Huy Hoàng.

Kỳ Huy Hoàng nhìn thấy Tạ Phương Hoa thì cũng sửng sốt. Nhưng sau khi phát hiện bên cạnh cô ấy còn có chiếc xe đạp và một bao quần áo thì liền hiểu ra cô ấy đến binh đoàn để giao quần áo.

Mấy ngày nay không biết có phải Tạ Phương Hoa cố ý trốn tránh anh ấy hay không mà đã mười ngày liên tiếp rồi đều là Khương Tuệ Tuệ tới binh đoàn giao quần áo. Khó khăn lắm mới đến phiên Tạ Phương Hoa tới một lần như vậy, anh ấy nhất định phải hỏi rõ ràng mới được, rốt cuộc cô ấy có suy xét lại cẩn thận hay chưa.

“Các người đi trước đi, chút nữa tôi sẽ tới.” Kỳ Huy Hoàng ra lệnh cho mấy chiến sĩ binh đoàn.

Lúc những người đó rời đi còn lưu luyến từng bước, thì thầm bàn luận xem đội trưởng của bọn họ và nữ đồng chí kia rốt cuộc là có quan hệ gì.

Đợi đến khi những người đó đi rồi, Kỳ Huy Hoàng mới đến gần Tạ Phương Hoa, hỏi: “Đến binh đoàn giao quần áo sao?”

“Ừ.” Tạ Phương Hoa căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Kỳ Huy Hoàng, chỉ căn môi cúi đầu, nhẹ giọng trả lời.

“Ngẩng đầu lên đi, nhìn tôi mà nói chuyện.” Kỳ Huy Hoàng không thể chấp nhận bộ dạng này của Tạ Phương Hoa, giọng điệu anh ấy có chút nghiêm túc như đang ra lệnh.

Ngày thường anh ấy đã quen ra lệnh với các binh sĩ cấp dưới, thế nên lúc này nói chuyện với Tạ Phương Hoa, anh ấy cũng không tự giác được mà dùng giọng điệu đó, chỉ là sau khi nhận ra thì từ tốn nói: “Vậy tại sao cô lại không tiếp tục đi?”

Tạ Phương Hoa ngẩng đầu lên, nói: “Xe hỏng rồi, không chạy được nữa.”

Cô ấy vừa nói xong thì Kỳ Huy Hoàng nhanh chóng ngồi xổm xuống xem xét chiếc xe đạp, đối với phương diện này thì anh ấy rất lành nghề, chỉ trong chốc lát đã phát hiện ra vấn đề, nói: “Xe hư nhưng thật ra không hư, chỉ là xe mới thì thường có tật xấu, dây xích xe này còn mới quá, đợi chạy được một thời gian lâu rồi thì sẽ càng dùng càng tốt, cũng sẽ không phát sinh tình trạng như hôm nay.”

Chương 508: Chương 508

Anh ấy lại tiếp tục mân mê vài cái, dùng tay cầm chân bàn đạp xoay vài vòng, quả nhiên là có thể khởi động lại.

Anh ấy suy nghĩ rồi tiếp tục nói: "Kỳ thật con người cũng giống như vậy, không nhất định cứ mới là tốt, nói không chừng cũ lại càng tốt, cũng không dễ bị rớt dây xích nữa đâu."

Tạ Phương Hoa làm bộ nghe không hiểu ý anh ấy muốn nói gì, cô ấy nhặt túi quần áo lên đặt lên yên sau xe đạp.

Kỳ Huy Hoàng là người thẳng tính, cũng không muốn giấu diếm, dứt khoát trực tiếp hỏi cô ấy: "Chuyện lần trước tôi nói cô suy xét, cô suy xét như thế nào rồi?"

Tạ Phương Hoa cắn cắn môi.

Kỳ Huy Hoàng tiếp tục nói: "Cô đừng khẩn trương, trong lòng cô nghĩ sao thì cứ nói, cô có nói không hay tôi cũng không phê bình cô đâu."

Tạ Phương Hoa cảm thấy anh ấy không thể hiểu được, tự dừng lại hỏi đến chuyện kêu cô ấy suy xét, vấn đề là cô ấy căn bản không biết rốt cuộc anh ấy muốn cô ấy phải suy xét cái gì?

Chuyện ngày hôm đó nếu nói toạc ra thì không phải một cô gái như cô ấy mới là người chịu thiệt hay sao? Cô ấy còn chưa bám lấy anh ấy đòi hỏi phải chịu trách nhiệm, vậy thì tại sao anh ấy cứ ép buộc cô ấy phải suy xét.

Chỗ mắt cá chân cô ấy vẫn còn đau, thời tiết lại nóng bức, nếu không phải Kỳ Huy Hoàng giúp cô ấy sửa xe đạp thì chắc là cô ấy sẽ bức đến phát điên mất. Cô ấy trả lời với vẻ tức giận: “Anh cứ nói muốn tôi suy xét rồi lại suy xét, rốt cuộc anh kêu tôi suy xét cái gì? Có cái gì hay ho mà phải suy xét? Tôi không muốn suy xét.”

Dù là con thỏ thì đến lúc nóng nảy cũng sẽ cắn người, cô ấy lại không phải là cấp dưới của anh ấy, hà cớ gì cứ luôn nói chuyện với cô ấy với giọng điệu của một lãnh đạo, cô ấy mắc nợ anh ấy hay sao?

“Cô!” Kỳ Huy Hoàng bị lời nói của Tạ Phương Hoa làm cho tức giận mất rồi.

Anh ấy hít thở sâu mấy hơi, đi qua đi lại vài bước, lúc này mới căn rắng nói: “Tôi chờ một câu trả lời của cô nửa tháng trời, thế mà cô lại nói như vậy..... Đúng là muốn khiến tôi tức c.h.ế.t mà. Được rồi, cô không muốn thì tôi cũng không ép buộc cô, cô cho rằng lâu như vậy rồi mà tôi không có vợ là vì không tìm được ai hay sao? Đó là do tôi không muốn tìm mà thôi, cô đừng nghĩ không có ai muốn lấy tôi.....”

Hình như muốn giữ một chút tôn nghiêm cuối cùng nên anh ấy đã nói hai câu như thế.

“Được rồi, cô lên xe đi.” Vốn dĩ Kỳ Huy Hoàng định tự mình đạp xe chở Tạ Phương Hoa đi, thế nhưng cô ấy đã nói quá rõ ràng, không chút khách sáo, lại không hề giữ lại chút mặt mũi nào cho anh ấy, hiển nhiên là không hề có một chút ý tứ nào với anh ấy.

Nói thật, trong lòng Kỳ Huy Hoàng cũng rất buồn bức, anh ấy vẫn luôn cảm thấy bản thân có điều kiện khá tốt, không hút thuốc lá, không tiêu tiền hoang phí, cũng không thường xuyên uống rượu, tính tình có hơi nóng nảy một chút, nhưng tuyệt đối không phải loại

đàn ông ra tay đánh phụ nữ, nếu có gia đình, chắc chắn sẽ để cho vợ quản lý tiền bạc hết.

Anh ấy chủ động nói với cô ấy những lời đó, mà cô ấy lại coi thường anh ấy.

Tính đi tính lại, thấy bản thân không thể tiếp tục chịu mất mặt, Kỳ Huy Hoàng xoay người muốn rời đi.

Nhưng anh ấy vừa mới đi được hai bước đã nghe thấy tiếng rên siết của Tạ Phương Hoa. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ mắt cá chân Tạ Phương Hoa có hai vết m.á.u thật nhỏ, anh ấy liếc mắt nhìn một cái đã nhìn ra là bị rấn cắn.

Cố Diệp Phi

Lúc này anh ấy bất chấp mọi thứ, nhanh chóng xoay người lại khẩn trương hỏi Tạ Phương Hoa: "Cô bị rấn cắn sao? Là rấn gì cắn cô? Có độc hay không? Bị rấn cắn mà cô không biết nói với tôi sớm hơn một chút hay sao?"

Anh ấy hỏi liên tiếp mấy câu, có thể nhìn ra được anh ấy đang rất sốt ruột.

Kỳ thật lúc này Tạ Phương Hoa cũng rất ngốc, cô ấy nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, ngũ quan cân đối, ngoài việc mặt mũi có hơi tối sẫm lại một chút thì thật sự trông cũng khá đẹp trai.

Chương 509: Chương 509

Lại còn là một đội trưởng, là người đàn ông mà chỉ cần nghĩ thôi cô ấy cũng không dám, cho nên cô ấy vẫn luôn không nghĩ đến phương diện này.

Trước đó vài ngày, chỉ là đơn thuần cảm thấy gặp mặt Kỳ Huy Hoàng sẽ cảm thấy xấu hổ, thế nên đều để Khương Tuệ Tuệ giao quần áo đến.

Tuy Kỳ Huy Hoàng kêu cô ấy 'suy xét', nhưng cô ấy cũng không nghĩ Kỳ Huy Hoàng muốn ở bên cạnh cô ấy. Nhưng với những lời Kỳ Huy Hoàng nói ra lúc này, cô ấy lại không phải kẻ ngốc, thế nên cũng xem như hiểu được là anh ấy có ý gì, anh ấy là muốn cô ấy suy xét xem có muốn ở bên anh ấy hay không?

Trong lòng cô ấy vô cùng lộn xộn, không biết nên làm gì bây giờ.

Đúng lúc Kỳ Huy Hoàng lại hỏi cô ấy về vấn đề khác, cô ấy thất thần đáp: "Lúc ấy tôi không nhìn thấy rõ, chỉ thấy là một con rắn màu xanh lục, cũng không biết có độc hay không....."

"Rắn màu xanh lục? Chắc không phải là Trúc Diệp Thanh chứ?" Sắc mặt Kỳ Huy Hoàng thay đổi, Trúc Diệp Thanh là loài rắn có độc, nếu Tạ Phương Hoa thật sự bị Trúc Diệp Thanh cắn, vậy thì phải nhanh chóng hút độc ra mới được.

Cố Diệp Phi

Trong hoàn cảnh này, Kỳ Huy Hoàng cũng không suy nghĩ nhiều, phản ứng đầu tiên của anh ấy chính là ngồi xổm xuống, hai tay nắm

lấy chân Tạ Phương Hoa, cởi giày trên chân cô ấy ra, đưa miệng hướng tới mắt cá chân của cô ấy, hé miệng bắt đầu mút vào.

Mút vào một chút rồi lại nhổ m.á.u đen trong miệng ra, hút và nhổ vài lần liên tục, lúc này mới đưa tay lau vết m.á.u nơi khóe miệng.

“Như vậy chắc là không sao rồi.” Kỳ Huy Hoàng nói.

Biểu hiện của anh ấy đặc biệt tự nhiên trong khi Tạ Phương Hoa xấu hổ đến đỏ bừng mặt, không những như thế, lồng n.g.ự.c cô ấy còn đập thịch thịch thịch như muốn nhảy thẳng ra ngoài, cảm giác như sắp ngất đến nơi rồi.

Khi môi Kỳ Huy Hoàng đung vào mắt cá chân cô ấy, có một loại cảm giác tê tê dai dai khiến cô ấy mềm nhũn cả người, suýt chút nữa là không thể đứng vững.

Cô ấy cắn chặt môi, nhìn vào ánh mắt long lanh của Kỳ Huy Hoàng, cảm thấy có chút mờ mịt. Đôi môi cô ấy hơi hé mở, hơi thở dồn dập.

Trên môi Kỳ Huy Hoàng còn vương chút m.á.u của cô ấy, trong lòng cô ấy rất cảm động vì hành động cứu cô ấy mà không màng đến安危 bản thân của Kỳ Huy Hoàng, cô ấy cũng vô cùng lo lắng cho Kỳ Huy Hoàng.

Nếu thật sự con rắn cắn cô ấy là Trúc Diệp Thanh, vậy Kỳ Huy Hoàng hút độc cho cô ấy như thế, rất có thể cô ấy không sao, ngược lại anh ấy trúng độc thì phải làm thế nào bây giờ?

“Anh, anh mau lấy nước súc miệng đi, mau nhổ hết m.á.u trong miệng ra đi, tuyệt đối không được nuốt xuống đó.” Tạ Phương Hoa đưa bình nước cô ấy mang theo đưa cho anh ấy.

Kỳ Huy Hoàng cũng không nghĩ nhiều, rót nước rồi súc miệng vài lần sau đó đều phun ra.

Tạ Phương Hoa nắm lấy vạt áo, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào anh ấy, một lúc lâu rồi mà tâm trạng vẫn không thể khôi phục lại như cũ.

Trước kia qua lời kể của Khương Tuệ Tuệ, cô ấy chỉ biết thích một người là cảm giác rất tốt đẹp, chỉ là từ trước đến nay cô ấy chưa từng trải nghiệm, hiện giờ nhìn Kỳ Huy Hoàng trước mặt, cô ấy cảm thấy.....

Có lẽ giờ này khắc này, cô ấy đã cảm nhận được đôi chút.

Sau khi súc miệng xong, Kỳ Huy Hoàng đưa lại bình nước cho Tạ Phương Hoa, hỏi: "Chân cô còn có thể đi được không?"

"Hả? Tôi....." Trong lòng Tạ Phương Hoa đang suy nghĩ về chuyện khác, bất thành lình bị Kỳ Huy Hoàng mở miệng hỏi, trong khoảng thời gian ngắn cô ấy không kịp phản ứng lại. Nhưng ngay sau đó cô ấy lập tức hét lên: "A...."

Nguyên nhân là do Kỳ Huy Hoàng thấy cô ấy cứ ấp a ấp úng trả lời quá chậm, nghĩ là chân cô ấy đau nên cũng không tiện đi lại. Thế nên đã dứt khoát bế ngang người cô ấy lên rồi đặt lên yên sau xe đạp, tự mình ngồi lên yên trước, quay đầu lại nhìn cô ấy, nói tiếp: "Chân cô bị thương không tiện đạp xe, để tôi đạp xe đèo cô đi, đợi chút nữa tôi đưa cô đến y tế, để bác sĩ kiểm tra xem còn có vấn đề gì không."

Chương 510: Chương 510

Nói xong thì tiếng chuông 'đing linh linh' vang lên, chiếc xe đạp lướt đi như một cơn gió.

Kỳ Huy Hoàng quay đầu lại nhìn Tạ Phương Hoa một cái: "Bắt đầu đi nhé, nắm chặt một chút nếu cô không muốn bị té."

Nghe vậy, Tạ Phương Hoa vội vàng đưa tay ôm chặt lấy eo Kỳ Huy Hoàng, úp mặt vào lưng anh ấy.

Khi tới bệnh viện, quả nhiên Kỳ Huy Hoàng đưa cô ấy đến trạm y tế trước, mãi cho đến khi bác sĩ nói con rắn cắn cô ấy là loại không có độc, Kỳ Huy Hoàng mới hoàn toàn yên tâm, anh ấy lại đi mua thuốc cho cô ấy, để cô ấy vệ sinh miệng vết thương hàng ngày.

Cuối cùng, Tạ Phương Hoa có thể cầm thuốc và rời đi rồi, chỉ là Kỳ Huy Hoàng lại bị bác sĩ khám bệnh cho Tạ Phương Hoa giữ lại, nói là muốn nói với Kỳ Huy Hoàng chút chuyện.

Tạ Phương Hoa không rời đi mà ở ngoài cửa chờ.

Cửa không được đóng kín, lại còn bị kẹt cửa nữa. Cũng không phải là do cô ấy cố ý nghe lén, chỉ là trong đầu cảm thấy tò mò nên nhìn thoáng qua, kết quả nghe thấy bác sĩ dạy bảo Kỳ Huy Hoàng một trận, nói cậu ấy dùng miệng hút độc là việc làm không đúng, lần sau khi gặp loại chuyện thế này thì nhất định không được phép dùng miệng hút độc ra.

Lần này không có độc là còn may, nếu như có độc, vậy nữ đồng chí bị rắn cắn trên chân, độc tính còn không dễ dàng tản ra như vậy,

nhưng anh ấy làm như thế thì thật sự quá nguy hiểm, trực tiếp dùng miệng hút độc, nếu độc tố thông qua miệng đi vào trong thân thể, đến lúc đó người nghiêm trọng ngược lại là anh ấy mới đúng!

Lúc đầu Kỳ Huy Hoàng còn khiêm tốn lắng nghe, nhưng bác sĩ thật sự càng nói càng quá đáng, anh ấy có chút khó chịu, nói: “Được rồi, được rồi lão Trương, tôi biết rồi, tôi thật sự biết rồi, nếu lần sau còn gặp phải tình huống thế này tôi bảo đảm không dùng miệng hút, có được chưa? Ở bên kia tôi còn có việc phải làm, tôi đi trước đây.”

Nói xong, cũng không đợi bác sĩ Trương đáp lời, Kỳ Huy Hoàng vội vã mở cửa như chạy trốn, trực tiếp đi ra ngoài.

Đúng lúc Tạ Phương Hoa đang ở cửa nghe bọn họ nói chuyện, cô ấy thấy một người ngày thường nhìn rất nghiêm túc lại có khí chất như đội trưởng Kỳ, ấy thế mà khi bị bác sĩ dạy bảo, vẫn luôn miệng nói bản thân biết sai rồi, còn giơ tay vò đầu, trông bộ dạng thật sự là quá buồn cười.

Cô ấy không thể bật cười thành tiếng, sợ bị người bên trong nghe thấy, còn cố ý đưa tay bịt miệng.

Đúng lúc này, Kỳ Huy Hoàng chạy từ bên trong ra, đúng lúc đụng phải cô ấy.

“A.....” Tạ Phương Hoa ôm lấy cái mũi bị đụng trúng, trong lòng kêu rên, cái tên đội trưởng Kỳ này sao lại có thân hình cứng như tường vậy chứ, suýt chút nữa đã làm gãy cái mũi của cô ấy rồi.

Chỉ là cô ấy không dám nhiều lời, chỉ có thể xoay đầu đi, làm bộ như mình chưa nghe thấy gì.

Làm gì có chuyện Kỳ Huy Hoàng không biết cô ấy ở đây nghe lén? Trong lòng thầm mắng một tiếng lão Trương cũng thật là, để lúc khác lại nhai nói anh ấy không tốt không được hay sao, một hai cứ

phải là lúc này, giờ thì hay rồi, bị Tạ Phương Hoa nhìn thấy hết rồi, nói không chừng bây giờ cô ấy đang cười chê trong lòng.

“Cô còn chưa đi sao?” Kỳ Huy Hoàng lách sang đề tài khác mà hỏi.

“Vừa rồi tôi mới bơi thuốc, cảm giác đã khá hơn nhiều.” Tạ Phương Hoa cũng hiểu ý, không nói gì về việc Kỳ Huy Hoàng bị bác sĩ Trương ‘giáo huấn’ nữa.

“Vẫn nên nghỉ ngơi nhiều một chút, như vậy đi, số quần áo đó cô giao cho ai, cô nói tên đi rồi tôi đưa đi cho.” Kỳ Huy Hoàng nói.

Cố Diệp Phi

Tạ Phương Hoa ngẩng đầu nhìn anh ấy, lại có chút ngượng ngùng: “Như vậy có phải làm phiền anh quá rồi không? Tôi có thể.....”

Cô ấy còn chưa nói xong thì bao quần áo trong tay đã bị Kỳ Huy Hoàng lấy mất, anh ấy nhìn nhìn vào tờ giấy bên trong có viết tên và kiểu dáng, nói: “Tờ giấy này là viết người cần giao đúng không? Tôi biết rồi.”

Anh ấy làm việc nhanh gọn, không đợi Tạ Phương Hoa phản ứng lại, người đã đi xa rồi. Đi đến chỗ cua queo, quay đầu lại nhìn Tạ Phương Hoa nói: “Bệnh viện người đến người đi đều là người bệnh, đừng để bản thân bị lây bệnh, đi thôi, tôi đưa cô đến văn phòng tôi trước, cô cứ ở trong văn phòng chờ tôi.”

Chương 511: Chương 511

Cứ như vậy, Tạ Phương Hoa đi theo Kỳ Huy Hoàng đến văn phòng.

Trong văn phòng không có người khác, Kỳ Huy Hoàng kêu cô ấy ngồi ở bàn làm việc của mình, còn mở quạt cho cô ấy. Mở ngăn kéo ra, lấy món kẹo ngày thường anh ấy không nỡ ăn: “Ăn chút kẹo đi, đây là kẹo mừng lần trước chỉ đạo viên của binh đoàn chúng tôi kết hôn phát cho đấy, tôi vẫn còn thừa lại một ít, cô ăn trong lúc đợi tôi nhé.”

Kẹo có viên cứng, cũng có viên mềm, kẹo mềm được gói bằng giấy màu đỏ, bên trên còn có chữ 璽 to tướng.

Kẹo thì cũng không có nhiều, đâu đó được khoảng bảy tám viên. Nhưng ở thời đại này một viên kẹo có thể ăn trong một hai ngày, như vậy đã xem như là không tệ rồi. Bảy tám viên kẹo có thể ăn được trong khá lâu đó.

“Không ăn thì bỏ túi mang về.” Kỳ Huy Hoàng cầm bao quần áo, vừa đi ra ngoài vừa quay đầu lại nhìn Tạ Phương Hoa mà nói.

Tạ Phương Hoa ngơ ngác nhìn anh ấy, chờ cho đến khi chắc chắn không có người nào khác nhìn thấy, mới cúi đầu nhìn vào trong ngăn kéo. Không biết nên nói như thế nào, tóm lại giờ này phút này, không cần biết cô ấy có ăn kẹo hay không, nhưng mà trong lòng cô ấy đã bắt đầu cảm thấy ngọt ngào rồi.

Từ sau khi cha cô ấy mất, ngoại trừ người chị em tốt là Khương Tuệ Tuệ ra, Kỳ Huy Hoàng là người thứ hai đối xử tốt với cô ấy như vậy.

Cố Diệp Phi

Kỳ thật có đôi khi, tình cảm chính vì như vậy mà nảy sinh trong nháy mắt. Cho tới thời điểm hiện tại, điều mà Tạ Phương Hoa mong muốn cũng rất đơn giản, cô ấy chỉ cần một người đối xử tốt với cô ấy, một người đàn ông thật sự yêu thương cô ấy, như vậy là đủ rồi.

Khi chân cô ấy bị rấn cắn, Kỳ Huy Hoàng đã không màng đến an nguy của tính mạng, không hề nghĩ ngợi mà lập tức hút độc cho cô ấy. Mặc dù thoát nhìn anh ấy là một người rất què mùa, nhưng lại cực kỳ thận trọng, biết ở bệnh viện lâu dễ bị lây bệnh nên đã đưa cô ấy tới văn phòng chờ anh ấy, còn mở quạt cho cô ấy, còn lấy kẹo cho cô ấy ăn.

Chuyện xảy ra vào buổi tối ngày hôm đó, cũng không phải do Kỳ Huy Hoàng cố ý, thật sự chỉ là hiểu lầm mà thôi. Sau đó anh ấy cũng đã xin lỗi, hơn nữa còn nói sẽ chịu trách nhiệm, còn kêu cô ấy suy xét.....

Cô ấy cảm thấy người đàn ông này khá tốt.

Nghĩ như vậy xong, Tạ Phương Hoa tùy tiện cầm một viên kẹo lên, lột giấy gói ra, bỏ viên kẹo vào trong miệng, quả nhiên là rất ngọt.

Sau khi ăn một viên kẹo, Tạ Phương Hoa còn muốn lấy viên kẹo thứ hai, đột nhiên nhớ tới khi còn nhỏ, cô ấy có hỏi cha, cô ấy có thể ăn một lần hai viên kẹo không? Cha cô ấy nói là có thể, mặc kệ Phương Phi muốn ăn bao nhiêu kẹo cũng đều có thể.

Cha cô ấy là một người cha rất tốt, đáng tiếc ông ấy chỉ là một phần tử xấu. Còn cô ấy là con của phần tử xấu.

Đúng vậy, làm sao mà cô ấy quên được. Cô ấy là con của kẻ xấu, còn Kỳ Huy Hoàng là đội trưởng binh đoàn, thân phận của hai người

bọn họ chính là một trời một vực, cho dù Kỳ Huy Hoàng có nguyên ý thì lãnh đạo của anh ấy cũng sẽ không phê chuẩn.....

Ý nghĩ này giống như một con rắn độc, dần dần cuốn lấy cả người Tạ Phương Hoa, bóp chặt lấy yết hầu của cô ấy, khiến cô ấy không có cách nào hô hấp nổi. Hương vị ngọt ngào trong cơ thể cô ấy dần dần bị bốc hơi, chỉ còn lại nỗi chua xót vô tận.

Chưa bao giờ cô ấy cảm thấy hận thân phận 'con của kẻ xấu' như bây giờ.

"Đang nghĩ gì thế? Sao mà nhập tâm đến vậy?" Vào lúc Tạ Phương Hoa đang trầm tư, Kỳ Huy Hoàng đã quay trở lại. Chạy một chuyến khiến mồ hôi chảy đầy trán anh ấy, đưa tay lau mồ hôi, anh ấy nói: "Quần áo của phụ nữ các cô cũng phiền thật đấy, tôi thấy hình thức đều không khác biệt nhau lắm, tại sao lại có thể phân ra nhiều loại như vậy?"

Chương 512: Chương 512

Tạ Phương Hoa khôi phục lại tinh thần, nghe anh ấy nói mà bật cười.

Kỳ Huy Hoàng nhìn cô ấy cười, có chút ngây ngẫn cả người, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm. Đây là lần đầu tiên Kỳ Huy Hoàng nhìn thấy Tạ Phương Hoa cười, ngày thường cô ấy như một con thỏ con bị dọa cho hoảng sợ, dường như chỉ cần nói chuyện lớn giọng một chút thôi cũng có thể dọa cô ấy rồi.

Lúc này cô ấy mỉm cười trông đẹp đến mức mê hoặc lòng người.

Kỳ Huy Hoàng nói: “Cô cười lên rất là đẹp, cô phải cười nhiều nhiều mới được, đừng suốt ngày cứ cúi đầu căn môi làm gì, tôi cũng sẽ không ăn thịt cô mà, đúng không?”

Giọng điệu của anh ấy nửa đùa nửa thật chọc cười Tạ Phương Hoa, cô ấy lại càng cười tươi hơn nữa. Đôi mắt chứa đựng đầy vẻ ôn nhu, đẹp cực kỳ.

Chỉ là cô ấy cũng không thể cười nổi nữa, khóe mắt ngân ngấn nước, có hơi đỏ lên như thể sắp khóc...

“Sao cô lại không cười nữa?” Kỳ Huy Hoàng ngồi xuống trước bàn làm việc nhìn Tạ Phương Hoa.

Tạ Phương Hoa căn môi, cô ấy không nói gì nữa.

Cố Diệp Phi

Từ góc độ này của Kỳ Huy Hoàng nhìn qua, chỉ thấy chiếc cằm nhòn nhọn của cô ấy lộ ra, khuôn mặt cô ấy rất nhỏ, màu da rất trắng, lông mi vừa mảnh vừa dài, đôi môi hồng hồng, thoát nhìn vô cùng mê hoặc.

Anh ấy nhớ lại hơn nửa tháng nay đã không gặp Tạ Phương Hoa, anh ấy cứ mơ đi mơ lại cái giấc mơ kia.

Trong mơ, Tạ Phương Hoa để lộ ra đường cong mê hoặc đến cực độ, nằm ở trên giường. Còn anh ấy giống như một con sói đói mà nhào lên, hôn môi cô ấy rồi hôn lên từng thớ da thịt, anh ấy gọi tên cô ấy từng chữ từng chữ một... Phương Hoa, Phương Hoa....

Cái tên này thật là dễ nghe, cho dù học vấn của anh ấy không cao lắm, nhưng cũng cảm nhận được sâu sắc ý thơ ẩn chứa trong cái tên này.

Anh ấy là một thanh niên trai tráng, đang ở trong độ tuổi tràn đầy tinh lực nhất. Kể từ đêm hôm đó, anh ấy không thể nào quên được Tạ Phương Hoa. Anh ấy nghĩ nếu hai người thuận lợi ở bên nhau thì sẽ sớm đăng ký kết hôn, về sau sẽ chung sống cùng nhau.

Mặc dù Tạ Phương Hoa đã nói cô ấy không suy xét, nhưng Kỳ Huy Hoàng vẫn muốn tranh thủ một lần nữa, anh ấy nhìn thẳng vào mắt Phương Hoa, vô cùng nghiêm túc mà nói: "Đồng chí Tạ, hay là cô hãy cẩn thận suy xét một chút đi. Mặc dù trước kia tôi từng ly hôn, nhưng mà chuyện đó cũng không thể trách tôi được, cô đừng nghĩ tôi là người vứt bỏ vợ mình như vậy."

Người vợ trước của Kỳ Huy Hoàng là người mà anh ấy cưới ở nông thôn. Một ngày sau khi kết hôn, anh ấy đã phải lập tức quay về đội, lúc ấy vì muốn tiện cho vợ, anh ấy đã để vợ ở lại nông thôn, ai ngờ sau đó khi về nhà thăm người thân, anh ấy đã tận mắt nhìn thấy vợ mình và người đàn ông khác quấn lấy nhau, công khai cầm sừng anh ấy.

Kỳ Huy Hoàng tự nhận bản thân không có lỗi gì với vợ trước, lúc anh ấy đi bộ đội, mỗi tháng đều gửi tiền trợ cấp về nhà. Người phụ nữ kia đúng là không có lương tâm, lấy tiền trợ cấp của anh ấy để nuôi người đàn ông khác, lại còn đối đãi với mẹ anh ấy không tốt.

Kỳ Huy Hoàng đánh người đàn ông kia một trận, nhưng không hề ra tay với phụ nữ, chẳng qua anh ấy chỉ không quan tâm cô ta khóc lóc suốt mướt, ngày hôm sau quay về đội làm báo cáo xin ly hôn, và thế là anh ấy đã ly hôn với vợ trước.

Nhưng dù sao thì chuyện bị vợ trước cắm sừng cũng không phải là chuyện tốt lành gì, thế nên Kỳ Huy Hoàng cũng không nói nhiều với Tạ Phương Hoa, anh ấy chỉ nói cho cô ấy biết rằng bản thân anh ấy không phải loại người đối xử không tốt với vợ.

“Nếu cô theo tôi, sau khi hai chúng ta kết hôn, mỗi tháng tôi đều sẽ đưa tiền trợ cấp của tôi cho cô, tôi không cần cô phải làm gì cả, chỉ cần cô có thể đối xử tốt với mẹ tôi là được.” Kỳ Huy Hoàng nói.

Mẹ anh ấy là người trung thực, chỉ cần Tạ Phương Hoa đối xử tốt với mẹ anh ấy thì mẹ anh ấy cũng sẽ đối xử tốt với Tạ Phương Hoa, đây cũng không phải việc gì khó.

Chương 513: Chương 513

Đối mặt với ánh mắt khẩn thiết của anh ấy, Tạ Phương Hoa cắn môi lặng nghe anh ấy bộc bạch một cách chân thành.

Trong lòng cô ấy vô cùng loạn, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn dự tính nói rõ ràng với anh ấy. Cô ấy nói: “Không phải là tôi không muốn, chỉ là, tôi cũng muốn nói cho anh nghe một chút chuyện. Đội trưởng Kỳ, cha tôi là phần tử xấu..... Tôi là con gái của phần tử xấu, anh cảm thấy chúng ta hợp nhau hay sao?”

Đây mới là vấn đề mà cô ấy vẫn luôn lo lắng.

Ở thời đại này, gia đình có những thành phần như thế nào cực kỳ quan trọng, cô ấy bị gắn cái mác là con của kẻ xấu, nhất định phải đối mặt với hết thảy chuyện này.

Kỳ Huy Hoàng ngậm ngẩn cả người.

Cố Diệp Phi

Anh ấy không hề nghĩ tới vấn đề này.

Anh ấy chỉ nghĩ, chỉ cần Tạ Phương Hoa đồng ý ở bên cạnh anh ấy, như vậy là hai người bọn họ có thể kết hôn.

Nhưng anh ấy lại không hỏi về vấn đề các thành viên trong gia đình cô ấy, căn bản là anh ấy không nghĩ đến Tạ Phương Hoa lại là con của kẻ xấu. Nếu như là vấn đề này vậy thì mọi chuyện thật sự đã trở nên phiền phức rồi.

Nếu anh ấy chỉ là một người bình thường, vậy có lẽ cưới một người con của kẻ xấu làm vợ cũng không sao. Nhưng mà anh ấy lại là một quân nhân, lại còn là đội trưởng, nếu anh ấy muốn kết hôn thì theo yêu cầu là phải làm báo cáo với cơ quan. Chỉ cần anh ấy nộp báo cáo lên, cấp trên sẽ biết vấn đề xuất thân của vợ tương lai anh ấy, sau khi thẩm tra về chính trị thì điều này sẽ không được thông qua.

Chuyện này có chút khó khăn.

Kỳ Huy Hoàng cũng không biết phải làm gì cho đúng, tâm trạng anh ấy lập tức trở nên trầm trọng, trong phút chốc nói không nên lời.

Còn Tạ Phương Hoa nhìn thấy bộ dạng này của anh ấy, cô ấy thầm nghĩ bản thân đại khái cũng đã hiểu được ý của Kỳ Huy Hoàng. Cô ấy hít sâu một hơi, ép buộc bản thân không được bật khóc. Thật ra như vậy không phải cũng khá tốt sao, ít nhất đoạn tình cảm này còn chưa bắt đầu, nếu chờ đến khi hai người thật sự yêu đương thắm thiết, lại vì chuyện này mà phải rời xa nhau, như vậy mới thật sự là đau khổ.

Cô ấy mím môi, cố gắng trưng ra vẻ mặt tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Đội trưởng Kỳ, tôi về trước đây.”

Nói xong, cô ấy đứng lên đi ra khỏi văn phòng.

Chỉ là khi cô ấy mới vừa đi ra tới cửa, nước mắt đã không kìm được mà chảy xuống gò má. Cô ấy đưa tay lau nước mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng còn chưa đi được hai bước thì đã bị một cánh tay từ phía sau kéo lại.

“Không phải tôi đã nói cô mang hết kẹo về nhà ăn rồi sao? Tại sao lại không lấy?” Chỉ thấy Kỳ Huy Hoàng đuổi theo, lấy hết kẹo trong tay nhét vào túi Tạ Phương Hoa.

Anh ấy đi đến trước mặt cô ấy, chặn đường cô ấy lại.

Nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe và ngân ngấn nước của cô ấy, anh ấy trầm mặt. Anh ấy giơ cánh tay rắn chắc lên vuốt mặt cô ấy, nói: "Có gì mà cô phải khóc, cô cứ chờ đi, tôi sẽ nhanh chóng xin cấp trên được cưới cô. Nếu cấp trên không đồng ý cho tôi cưới cô, vậy thì tôi sẽ tiếp tục xin, cho đến khi nào được đồng ý mới thôi."

Anh ấy nói năng rất có khí phách, lúc anh ấy nói chuyện, biểu cảm vô cùng nghiêm túc, khiến người nghe không thể nghi ngờ tính chân thật trong lời nói.

Hiển nhiên Tạ Phương Hoa chỉ đoán trúng mở đầu mà không đoán trúng kết quả, vốn dĩ cô ấy cho rằng chỉ cần nói ra bản thân là con kẻ xấu, Kỳ Huy Hoàng nhất định sẽ không muốn kết hôn với cô ấy nữa.

Cô ấy không thể nào ngờ được, anh ấy lại nói nhất định sẽ cưới mình.....

Cô ấy ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn anh ấy, biểu cảm có chút ngây ngốc.

Ngay sau đó, khuôn mặt Kỳ Huy Hoàng đột nhiên trở nên phóng đại, anh ấy nghiêng người tới, hai tay ôm lấy eo Tạ Phương Hoa, kéo cô ấy vào trong lòng ngực, Tạ Phương Hoa bị anh ấy ôm mà hai chân muốn nhấc lên khỏi mặt đất.

Chương 514: Chương 514

Kỳ Huy Hoàng rất khỏe mạnh, nhấc bổng cả người Tạ Phương Hoa lên, sau đó hung hăng hôn lên môi cô ấy.

Da mặt anh ấy ngày thường thô ráp, râu mọc dài còn chưa kịp cạo. Lúc hôn Tạ Phương Hoa, Tạ Phương Hoa cảm nhận được râu anh ấy cọ vào mặt, có hơi châm chích nhẹ, nhưng cũng không đau.

Anh ấy giống như một con sói đói, còn cô ấy là con mồi trong miệng anh ấy.

Cô ấy cứ chấp nhận như vậy, môi bị mút vào, đầu lưỡi hai người chạm vào nhau..... Hương vị của anh ấy tràn ngập nơi chớp mũi cô ấy. Tạ Phương Hoa cong nửa thân mình, thở hổn hển, cô ấy cảm thấy như mình sắp không thở nổi nữa..... Cuối cùng thì Kỳ Huy Hoàng cũng buông lỏng cô ấy ra.

Trên môi cô ấy còn vương vấn lại vệt nước, ánh mắt mê ly, hơi thở dồn dập, sắc mặt đỏ bừng.

Kỳ Huy Hoàng nhìn bộ dạng cô ấy lúc này thì lập tức bật cười sang sảng. Chút nữa anh ấy mà đến xin phép đoàn trưởng, chắc chắn sẽ bị ăn mắng, bây giờ đã nếm thử vị ngon ngọt của cô gái trước mặt rồi, đến lúc đó có bị ai mắng thì cũng không sao.

“Được rồi, cô đi về trước đi, trở về chờ tin tức của tôi.” Kỳ Huy Hoàng nói, nhớ tới chân cô ấy, lại hỏi: “Có thể tự đạp xe về được không? Có muốn tôi đưa cô về không?”

“Không, không cần.....” Tạ Phương Hoa sắp bị Kỳ Huy Hoàng làm ngất đi rồi, lúc này vất vả lắm mới dừng lại được, chỉ muốn nhanh chóng trở về, nếu không lại đối mặt Kỳ Huy Hoàng, chỉ sợ cô ấy sẽ phải xấu hổ đến mức chui xuống đất mà trốn mất.

Ai ngờ cô ấy vừa dứt lời, Kỳ Huy Hoàng lại đi qua đẩy xe đạp lại đây, tự mình leo lên xe đạp trước, sau đó vẫy tay với cô ấy, nói: “Đến đây đi, vẫn nên để tôi đưa cô về.”

Tạ Phương Hoa chần chờ: “Nhưng mà như vậy thì anh quay về bằng cách nào?”

Trở về binh đoàn phải mất đến hai ba tiếng đồng hồ, lúc này mặt trời đang đứng bóng, cô ấy có chút luyến tiếc sợ anh ấy đi như vậy sẽ bị mệt.

“Không sao, tôi có quen biết người ở đại đội khác, đại đội bọn họ sẽ đem máy kéo đến chỗ đại đội cách binh đoàn chúng tôi không xa, đến lúc đó tôi ngồi nhờ máy kéo của bọn họ trở về là được.” Kỳ Huy Hoàng nói, lại vỗ vỗ vào ghế sau, nhìn Tạ Phương Hoa, nâng nâng cằm: “Đến đây nào, mau lên xe đi.”

Tạ Phương Hoa cúi đầu, nhoẻn miệng cười cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như thể vừa được ăn kẹo vậy.

Đi đến bên cạnh xe đạp, nhảy lên yên sau, cô ấy vịn tay vào cái đệm bên cạnh, nói: “Xong rồi.”

“Cái gì mà xong, tay còn chưa đặt lên eo tôi mà gọi là xong sao? Nhanh vòng tay qua ôm lấy eo tôi đi, như vậy mới được xem là xong.” Kỳ Huy Hoàng nói, giơ một tay ra giữ chặt lấy tay Tạ Phương Hoa, đặt lên eo mình.

Sau khi làm xong một loạt động tác này, anh ấy mới đặt chân lên bàn đạp: “Xuất phát.”

Dường như nhớ ra điều gì đó, Kỳ Huy Hoàng hỏi Tạ Phương Hoa là ông bà nội của Tống Thời Thanh có phải ở đại đội bọn họ hay không, Tạ Phương Hoa nói đúng vậy, đang ở trong nhà cô gái lần trước đến binh đoàn cùng cô ấy. Kỳ Huy Hoàng muốn đến gặp cha mẹ của lão chiến hữu, cho nên đã ghé Cung Tiêu Xã ở binh đoàn mua hai bình sữa mạch nha và một ít điểm tâm. Tạ Phương Hoa cho rằng mấy thứ này đều là để tặng cho nhà họ Tống cho nên cũng không nói gì thêm.

Mãi cho đến khi về tới nhà, cô ấy mới phát hiện hai bình sữa mạch nha kia có một bình là Kỳ Huy Hoàng cho cô ấy.

Cô ấy sợ nếu từ chối ý tốt của Kỳ Huy Hoàng sẽ khiến Kỳ Huy Hoàng hiểu lầm là cô ấy không muốn tiếp nhận anh ấy, dù sao thì vào thời buổi này, con trai mà thích con gái nhà người ta, nếu mang lễ vật đến mà bị cô gái đó từ chối, vậy thì tám chín phần là cô gái đó không vừa mắt chàng trai ấy rồi.

Cố Diệp Phi

Vì thế cô ấy đã nhận sữa mạch nha, còn nói phải may cho anh ấy một bộ quần áo, như vậy coi như có qua có lại, trong lòng cô ấy cũng thoải mái hơn chút.

Chương 515: Chương 515

Kỳ Huy Hoàng sớm biết rằng Tạ Phương Hoa sẽ may quần áo, còn chưa thử qua tay nghề của cô ấy, cũng không nói thêm gì, đứng im để cho Tạ Phương Hoa lấy số đo cho anh ấy.

Sau khi nghỉ ngơi ở nhà họ Tạ một chút, Kỳ Huy Hoàng nhờ Tạ Phương Hoa dẫn tới nhà họ Khương, đến gặp ông nội Tống và bà nội Tống.

Trước kia Kỳ Huy Hoàng đã từng đến nhà họ Tống rồi, đã gặp qua ông Tống và bà Tống, thế nên lần này tới nhà họ Khương, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy bà Tống đang phơi đậu que trong sân.

Nhìn thấy chiến hữu của con trai, trong lòng bỗng nhớ lại chuyện năm xưa, bà Tống nhanh chóng đón Kỳ Huy Hoàng vào.

Ngay từ đầu khi thấy Tạ Phương Hoa đi bên cạnh, bà Tống đã biết Kỳ Huy Hoàng và Tạ Phương Hoa đang cặp với nhau, trong lòng cũng rất vui, nói thẳng ra là hai người bọn họ rất xứng đôi.

Bên ngoài có động tĩnh, Tạ Phương Hoa nói nhất định là Tuệ Tuệ đã trở về, cô ấy đi ra ngoài xem thử.

Đi đến trong sân, quả nhiên nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ và người nhà đã trở về. Khương Tuệ Tuệ không nghĩ tới Tạ Phương Hoa sẽ đến nhà mình, chỉ cho rằng cô ấy là tới tìm mình, vội cười hỏi: "Chị Phương Hoa, sao chị lại tới đây? Là có chuyện gì sao?"

Tạ Phương Hoa nghiêng người, chỉ chỉ vào căn nhà của bà Tống, nói: "Đội trưởng Kỳ tới thăm bà Tống, nghe anh ấy nói trước kia anh

ấy và con trai bà Tống là chiến hữu. Hôm nay lúc tôi đến binh đoàn giao quần áo, trên đường gặp chuyện không may, xe đạp không có cách nào để đi tiếp được, tôi ngồi nghỉ dưới bóng cây từ từ đợi, nhìn xem có ai đi ngang qua hay không, có thể giúp tôi sửa xe một lát. Lại không cẩn thận bị rấn cắn một phát.....”

“Hả, chị Phương Hoa, chị bị rấn cắn sao? Có nặng lắm không, có đến y tế chưa?” Khương Tuệ Tuệ nghe đến đây, mày nhăn lại, vội quan tâm hỏi.

Tạ Phương Hoa vội vàng trấn an cô: “Không sao, không sao, đội trưởng Kỳ đã đưa tôi đến y tế rồi, bác sĩ nói con rấn cắn tôi không có độc, không cần lo.”

Sau khi nghe xong, Khương Tuệ Tuệ nhẹ nhàng thở ra.

Tuy nhiên cô đột nhiên lại phát giác một ít chuyện không thích hợp.

Bởi vì ngày thường khi Tạ Phương Hoa nhắc tới Kỳ Huy Hoàng, trên mặt sẽ hiện lên một chút biểu cảm sợ hãi, nhưng lần này cô ấy nhắc tới Kỳ Huy Hoàng rất nhiều lần, biểu cảm sợ hãi này lại biến mất, thay thế vào đó là vẻ tươi cười, cô ấy nhắc tới ba chữ ‘đội trưởng Kỳ’ một cách ôn nhu khác thường.

Khương Tuệ Tuệ là một người có khả năng quan sát rất tốt, trực giác nói cho cô biết rằng, nhất định là có bí mật gì đó không thể cho ai biết. Tạ Phương Hoa và Kỳ Huy Hoàng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Cô cười chế nhạo mà nói: “Chị Phương Hoa, sao tôi lại cảm thấy chị hôm nay và ngày thường rất khác nhau nhỉ? Tôi nhớ trước kia hình như chị hơi sợ đội trưởng Kỳ, sao hôm nay.....”

Vốn dĩ Tạ Phương Hoa không có ý định gạt Khương Tuệ Tuệ, lúc này thấy Khương Tuệ Tuệ đúng lúc nhắc tới, vì thế cô ấy dứt khoát nói

hết cho Khương Tuệ Tuệ nghe.

“Tôi cũng nói với anh ấy về vấn đề xuất thân của tôi rồi, ngay từ đầu tôi cảm thấy sau khi anh ấy biết nhất định sẽ không muốn ở bên cạnh tôi nữa, nào ngờ anh ấy lại nói anh ấy sẽ viết báo cáo xin phép cấp trên. Về chuyện anh ấy từng ly hôn, anh ấy cũng nói với tôi rồi, trong chuyện đó anh ấy không then với lương tâm, tôi nghĩ, có lẽ vấn đề xuất phát từ vợ trước của anh ấy.....” Tạ Phương Hoa nói.

Thật sự đến lúc này, Tạ Phương Hoa đã rất tin tưởng những gì Kỳ Huy Hoàng nói.

Cố Diệp Phi

Bởi vì cô ấy là một người không có chút kinh nghiệm tình trường nào, từ nhỏ đến lớn, có lẽ Kỳ Huy Hoàng là người đầu tiên nói với cô ấy những lời này. Đối với người khác, có lẽ cô ấy sẽ cần thời gian quan sát lâu hơn, nhưng đối với Kỳ Huy Hoàng, cô ấy chỉ cần tin, như vậy sẽ không có quá nhiều hoài nghi.

Chương 516: Chương 516

Nhưng Khương Tuệ Tuệ là một người cần thời gian quan sát mọi thứ, cô cần thận phân tích vấn đề này.

Nhưng nghĩ lại Kỳ Huy Hoàng đã là chiến hữu của cha Tổng Thời Thanh, lại còn là đội trưởng của binh đoàn, cho dù là vì tiền đồ của anh ấy thì cũng không cần thiết nói dối Tạ Phương Hoa. Nếu những gì anh ấy nói với Tạ Phương Hoa đều là nói dối, vậy đến lúc đó Tạ Phương Hoa tố cáo anh ấy, nhất định anh ấy sẽ không có đường chối cãi.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ vẫn nói với Tạ Phương Hoa, không thể có tâm hại người, nhưng cũng không thể không có tâm phòng người. Trước khi Kỳ Huy Hoàng xin phép được thì đừng tiếp xúc thân mật nhiều với anh ấy, ôm ấp hôn hít gì đó thì có thể, nhưng tuyệt đối không được đi quá giới hạn.

Bởi vì Tạ Phương Hoa không phải là cô, cô là người ở tương lai, tư tưởng của cô mở mang hơn. Không sợ sau này vì bất hòa tình cảm mà chia tay, nam nữ lại đi quá giới hạn, cô cũng sẽ không vì chuyện mình đem trao lần đầu tiên đi mà cảm thấy có vấn đề gì.

Chỉ là Tạ Phương Hoa nhất định sẽ không tiếp thu được.

Những lời cô nói lúc này, thật giống với lúc cô nói cho Tạ Phương Hoa biết cô và Tổng Thời Thanh hẹn hò, Tạ Phương Hoa cũng đã nói những lời này với cô.

Hai người đều muốn tốt cho đối phương, Tạ Phương Hoa gật đầu đồng ý, nói với cô rằng cô ấy nhất định sẽ đợi đến khi bọn họ kết

hôn mới làm chuyện đó.

Bên kia, Kỳ Huy Hoàng đang ở trong phòng trò chuyện với bà Tổng thì đột nhiên hắt xì hai cái, sau khi hắt xì xong, anh ấy xoa xoa cái mũi, tiếp tục nói: “Thời Thanh ở tuổi này còn chưa hẹn hò, chi bằng để cháu giới thiệu em họ cho cậu ấy được không? Em họ cháu cũng là thanh niên trí thức ở đại đội này, lúc này đang làm việc ở đội năm.”

“Chi bằng như vậy đi, để mấy ngày nữa cháu đưa em họ đến gặp mặt chú thím.”

Vốn dĩ bà Tổng định nói gì đó, nhưng Kỳ Huy Hoàng lại không nhận ra, mới vội vàng nói ra lời này. Bà Tổng và ông Tổng nhìn nhau.

Một lúc sau, Kỳ Huy Hoàng phải trở về binh đoàn.

Bà Tổng nhờ anh ấy mang ít đồ cho Tổng Thời Thanh, cũng cho anh ấy hai cân đùi gà khô.

Tạ Phương Hoa đưa anh ấy đến cổng đại đội, Kỳ Huy Hoàng kêu cô ấy hãy trở về đi. Mặc dù mùa thu đã đến nhưng thời tiết vẫn nóng vô cùng, bên ngoài mặt trời đang chiếu gắt, Kỳ Huy Hoàng cũng rất xót cô ấy.

“Trở về đi, mấy ngày nữa anh đưa em họ đến gặp thím Tổng, đến lúc đó cũng sẽ tới thăm em.” Kỳ Huy Hoàng nói.

Tốt nhất lúc ấy, anh ấy còn có thể đem tin đã xin phép được đến đây.

Tạ Phương Hoa không biết Kỳ Huy Hoàng muốn dẫn em họ tới để làm gì, cô ấy cũng không hỏi nhiều, gật gật đầu sau đó đi về.

Ba ngày sau, quả nhiên Kỳ Huy Hoàng đã đưa em họ tới.

Cố Diệp Phi

Em họ của anh ấy họ Đan, tên là Hà, cô ấy là Đan Hà. Cô ấy có khuôn mặt tròn, gò má cao ửng hồng, trông cũng rất thuần khiết và đáng yêu, lại rất biết nói chuyện, vừa nhìn thấy bà Tống đã nhanh chóng chào hỏi theo Kỳ Huy Hoàng.

Từ khi Kỳ Huy Hoàng là chiến hữu của cha Tống Thời Thanh đã gọi bà Tống một tiếng 'thím Tống', nhưng mà cứ như vậy thì lại có hơi loạn trong việc xưng hô, vì thế dứt khoát gọi là bà Tống, Đan Hà cũng gọi theo là bà Tống.

Đan Hà là một người cần mẫn, vừa đến đã giúp đỡ làm không ít việc, còn đòi giặt quần áo thay cho bà Tống. Bà Tống khuyên can mãi mới giành lại được quần áo từ tay cô ấy, kêu cô ấy đi nghỉ ngơi.

Người nhà họ Khương đã ra ruộng làm việc, trong nhà chỉ có Lưu Ái Đệ sắp đến ngày sinh và Nữu Nữu, Nữu Nữu có thói quen ngủ trưa, đến giờ lại buồn ngủ.

Nữu Nữu ngủ cũng không cần ai phải dỗ, đều là trẻ con ở nông thôn, làm gì có chuyện tỏ ra kiêu quý như vậy, tự mình leo lên giường nằm, không bao lâu là có thể ngủ rồi.

Một mình Lưu Ái Đệ ngồi ở mái hiên, cố ý nghe ngóng động tĩnh bên nhà bà Tống. Cô ta là một người tương đối kỳ quái, chỗ nào có tin tức quan trọng là cô ta sẽ xuất hiện.

Chương 517: Chương 517

Đan Hà ở trong phòng trò chuyện với bà Tống, Kỳ Huy Hoàng ra ngoài hít thở không khí, đúng lúc đụng phải Lưu Ái Đệ.

Lưu Ái Đệ bắt chuyện với anh ấy: “Đội trưởng Kỳ, cô gái đến đây cùng anh là ai vậy?”

Lần trước Kỳ Huy Hoàng đã đến nhà họ Khương, cho nên Lưu Ái Đệ đã biết Kỳ Huy Hoàng là đội trưởng của binh đoàn.

Kỳ Huy Hoàng cũng không giấu diếm, nói thẳng: “À, đó là em họ tôi, tên là Đan Hà, Tống Thời Thanh còn chưa hẹn hò với ai mà phải không? Tôi thấy cậu ấy và em họ tôi rất thích hợp, thế nên mới đưa tới đây giới thiệu, đang trò chuyện với bà Tống.”

Lưu Ái Đệ mở to hai mắt nhìn, nghe thấy chuyện này thật là kỳ quái.

Cô ta không biết em chồng mình và Tống Thời Thanh đã hẹn hò với nhau, cũng không nghĩ nhiều, khi nói chuyện với Kỳ Huy Hoàng còn khen Tống Thời Thanh là đứa trẻ tốt, giỏi giang và hiếu thuận, còn được đại đội trưởng của bọn họ bầu chọn là quân nhân danh dự.

Hai người trò chuyện ở trong sân, còn Đan Hà nói chuyện với bà Tống trong phòng, cũng không biết bọn họ hàn huyên cái gì, mà lúc nào cũng thấy Đan Hà tươi cười, hình như rất vui vẻ.

Trong mắt Lưu Ái Đệ thì cảm thấy chuyện này chắc chắn đã thành công rồi, nghĩ thầm Tống Thời Thanh đã phải hẹn hò, đây chính là một chuyện hệ trọng, đợi đến khi em chồng tan làm trở về, cô ta nhất định phải kể cho cô nghe.

Gần đây đại đội cũng không quá bận, xem ra là an bình trước bão táp, đợi đến lúc thu hoạch bắp, chắc chắn công việc sẽ trở nên bận rộn.

Khương Tuệ Tuệ vươn vai, đi theo sau Phương Quế Chi, cả gia đình cùng nhau trở về nhà.

Khương Vệ Quân ở phía sau, nghĩ xem tối hôm nay nên ăn gì, nói với theo Khương Tuệ Tuệ đang đi đằng trước: “Em gái, cái mì sợi hôm qua em làm gọi là gì nhỉ, chị dâu em nói ăn khá là ngon, hay là hôm nay em lại làm món đó đi, được không?”

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ xoay người lại, nói: “Cái đó gọi là mì lạnh, được thôi, vậy tối hôm nay chúng ta lại ăn mì lạnh. Anh ba, chút nữa đi ngang qua phần đất nhà chúng ta, anh đi hái một ít dưa chuột nhé, phải có thêm ít dưa chuột cắt nhỏ thì ăn mới ngon.”

“Được, đợi chút nữa anh sẽ đi hái.” Khương Vệ Quân vội vàng lên tiếng.

Mì lạnh làm khá là đơn giản, không phải việc gì khó, nhưng mà trước tiên phải làm mì. Hôm nay thời gian không còn sớm, có thể không kịp làm mì lạnh.

Gần đây Lưu Ái Đề ăn uống không được nhiều, bởi vì bụng đã lớn, nên dạ dày cô ta bị chèn ép, ăn cũng ít hơn so với trước kia. Nhưng tối hôm qua khi Khương Tuệ Tuệ làm mì lạnh, cô ta ăn rất hợp khẩu vị nên ăn được rất nhiều.

Khương Vệ Quân lo lắng cho vợ, đã chú ý tới điểm này, lúc này mới kêu hôm nay Khương Tuệ Tuệ lại làm mì lạnh.

Cả gia đình họ về tới nhà, chuyện đầu tiên phải làm chính là dùng nước lạnh rửa mặt, cả một ngày làm việc mệt mỏi đã nóng quá rồi. Khương Tuệ Tuệ cũng không ngoại lệ, chỉ là cô rất ít khi trực tiếp dùng nước lạnh rửa mặt, cô dùng nước nóng pha với nước lạnh thành nước ấm rồi rửa sạch mặt, cảm giác đã thoải mái hơn rất nhiều.

Vì sắp tới phải thu hoạch bắp, có một việc quan trọng là đã thay đổi từ giá trị cho tới máy móc, mấy ngày nay Khương Tuệ Tuệ đều không dựa vào hệ thống nữa, mà cô đã trực tiếp ra ruộng làm việc.

Mệt thì thật sự có mệt, nhưng được rèn luyện như vậy thì cơ thể cô cũng trở nên khá hơn trước kia rất nhiều, thịt trên người đã trở nên rắn chắc hơn.

Mới vừa rửa mặt xong, Nữu Nữu đã chạy tới ôm lấy cô: “Cô nhỏ, cô nhỏ đã về rồi, hôm nay Nữu Nữu nằm mơ thấy cô nhỏ!”

“Oa, Nữu Nữu mơ thấy cô nhỏ làm gì thế?” Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng ngồi xổm xuống ôm lấy Nữu Nữu.

Nữu Nữu chớp chớp đôi mắt đen lúng liếng, nghiêm trang mà nói: “Mơ thấy cô nhỏ đưa Nữu Nữu đi ăn món ngon!”

Phụt.... Đứa nhỏ này quả nhiên là nghĩ tới cô thì chỉ nghĩ đến ăn.

Chương 518: Chương 518

Khương Tuệ Tuệ đưa tay nhẹ nhàng véo mũi Nữu Nữu: “Vây được rồi, đợi chút nữa cô nhỏ sẽ đưa Nữu Nữu đi ăn món ngon.”

Lúc này Khương Tuệ Tuệ đang làm mì lạnh, Phương Quế Chi ở bên cạnh nhìn. Đúng thật là vô cùng dễ dàng, nhìn cô làm mấy lần là đều có thể học theo được hết, Khương Tuệ Tuệ còn để Phương Quế Chi làm thử, kết quả cũng làm rất tốt, chỉ là hơi dày hơn một chút so với Khương Tuệ Tuệ làm.

Khương Vệ Quân đã hái dưa chuột về, đang hí hoáy rửa dưa chuột.

Khương Tuệ Tuệ đi từ nhà bếp ra, lấy dưa chuột từ trong tay hăn, dự định mang vào trong cắt nhỏ.

Lưu Ái Đệ đi tới, chia sẻ với cô em chồng yêu quý về tin tức quan trọng mà hôm nay cô ta nghe được: “Em gái, tôi có chuyện này muốn nói với cô.”

“Chuyện gì vậy?” Khương Tuệ Tuệ có chút thất thần mà nói. Cô đã quen rồi, kể từ khi Lưu Ái Đệ và cô hóa giải hiềm khích lúc trước, từ mối quan hệ chị dâu em chồng nhìn nhau không thuận mắt đến mối quan hệ thân thiết như chị em ruột hiện giờ, Lưu Ái Đệ sẽ luôn kể cho cô nghe một vài tin tức nhỏ nhặt. Ví dụ như con cái nhà nào đó như thế nào, chồng người ta đánh đập vợ ra sao, con dâu nhà nào đó cãi nhau với mẹ chồng mỗi ngày.

Khương Tuệ Tuệ đều đã quen rồi.

Nhưng cô tuyệt đối không thể nghĩ tới, chuyện hôm nay Lưu Ái Đề muốn nói rất khác lạ, chuyện này liên quan tới Tống Thời Thanh, tin tức này khiến cô trở tay không kịp.

Chỉ nghe thấy Lưu Ái Đề hạ thấp giọng nói: “Em gái, để tôi nói cho mà nghe, hôm nay tôi đã nhìn thấy đội trưởng Kỳ đưa một cô gái tới gặp bà Tống. Tôi có hỏi anh ấy cô gái đó là ai, anh ấy nói đó là em họ của anh ấy, tên là cái gì Hà..... Nói là nghe nói Tống Thời Thanh đến tuổi này mà còn chưa hẹn hò với ai, nên đã đưa em họ anh ấy đến giới thiệu cho Tống Thời Thanh hẹn hò.”

“Tôi thấy bọn họ vừa nói chuyện vừa cười vui vẻ, việc này chắc là đã thành công rồi. Vậy cũng tốt, tôi cũng rất vui vì Tống Thời Thanh có thể tìm được một người để hẹn hò, nhưng mà tôi cảm thấy cô gái kia cũng không phải quá xinh đẹp, khuôn mặt hơi tròn trịa một chút, lại còn hồng hồng, trông như quả táo vậy đó. Thật sự cũng không phải là tệ, nhưng mà Tống Thời Thanh lại quá đẹp trai, nhìn qua sẽ cảm thấy cô gái kia không xứng với Tống Thời Thanh. Trước kia tôi luôn muốn biết Tống Thời Thanh sẽ tìm được một cô bạn gái như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, tôi lại cảm thấy cô và Tống Thời Thanh xứng.....”

Mãi mê kể chuyện, cuối cùng Lưu Ái Đề cũng phát hiện em chồng mình có biểu hiện gì đó không đúng lắm.

Ngày thường em chồng mình luôn thích nhếch môi cười, vậy mà lúc này sắc mặt lại cứng đờ, có chút khó coi. Cô ta vội vàng dừng câu chuyện đang kể lại, thầm nghĩ xem rốt cuộc mình có nói câu nào chọc giận em chồng hay không.

Vội vàng giải thích: “Cái kia..... Tôi chỉ là nói hươu nói vượn, chỉ là trong lòng tôi cảm thấy hai người xứng đôi mà thôi.....”

Cô ta tưởng những lời này đã chọc giận khiến em chồng không vui, nhưng mà sau khi nói như vậy, sắc mặt của em chồng vẫn không tốt

hơn.

Cô ta vội vàng ngậm miệng lại, không dám nói thêm nữa.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ nắm chặt quả dưa chuột trong tay, hơi thở trở nên dồn dập hơn. Cô cảm giác mọi thứ trong đầu cô hiện tại đang rất lộn xộn, giống như một mớ bùn nhão, căn bản không biết nên nghĩ gì.

Theo lý mà nói, cô rất tin tưởng Tống Thời Thanh, cũng vẫn luôn tự nói với lòng, cô rất tin tưởng cách sống của Tống Thời Thanh. Tống Thời Thanh nói không công khai quan hệ của bọn họ là vì muốn tốt cho cô, cô liền không yêu cầu công khai.

Nhưng cô làm sao có thể nghĩ tới, vì nguyên nhân này mà lại xảy ra chuyện như vậy.

Tống Thời Thanh và cô bí mật hẹn hò, bây giờ lại muốn hẹn hò cùng người khác. Chuyện này Tống Thời Thanh có biết không?

Chương 519: Chương 519

Cô nghĩ Tổng Thời Thanh chắc hẳn là phải biết, chứ Kỳ Huy Hoàng không thể tự tiện giới thiệu đối tượng cho Tổng Thời Thanh mà không thông báo với chính chủ một tiếng.

Nếu Tổng Thời Thanh biết, vậy mà anh làm như thế, anh đặt cô ở chỗ nào rồi vậy?

Khương Tuệ Tuệ hít sâu một hơi, đưa dưa chuột trong tay nhét vào tay Lưu Ái Độ, nhìn vào mắt cô ta mà nói: "Chị dâu, đột nhiên tôi nhớ ra tôi có chút việc phải đi ra ngoài một chuyến, chút nữa mọi người cứ ăn cơm trước đi, không cần chờ tôi đâu."

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ cũng không đợi Lưu Ái Độ phản ứng lại, xoay người đẩy xe đạp ra, leo lên xe rồi đi mất.

Chỉ để lại Lưu Ái Độ với vẻ mặt không hiểu gì nhìn bóng dáng em chồng dần dần biến mất, còn không rõ rốt cuộc mình đã nói sai câu nào.....

Cô ta nhìn trái dưa chuột trong tay, thất thần đi vào nhà bếp đưa dưa chuột cho Phương Quế Chi, rồi lại thất thần đi ra. Nhìn thấy Lý Tú Cầm đang giúp đỡ Khương Vệ Bình xử lý cha của Tiểu Nguyệt, vội vàng đi qua, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi em út sốt ruột hoảng hốt nên đã lập tức đi ra ngoài, nói là ra ngoài có việc, đến cơm chiều cũng chưa kịp ăn....."

Cô ta cảm thấy chị dâu cả thông minh hơn mình, nói cho chị dâu cả biết có lẽ còn có thể biết được vì sao em chồng lại như vậy.

Cố Diệp Phi

Lý Tú Cẩm vừa bận rộn vừa hỏi: “Có chuyện gì à? Cứ như vậy mà đi sao?”

“Em cũng đang buồn bực quá đây, có chuyện gì mà phải gấp gáp như vậy, cả cơm cũng không ăn mà đã đi rồi. Hơn nữa em đã cân nhắc, hình như là vì những gì em nói với em ấy, nhưng mà em lại không biết rốt cuộc là do câu nào của em nữa.” Lưu Ái Đệ nói.

“Vậy cô đã nói gì với em ấy?” Lý Tú Cẩm hỏi.

Lưu Ái Đệ nhớ lại những gì mình đã nói: “Thật ra cũng không có gì, không phải do hôm nay, đội trưởng Kỳ gì đó lần trước có tới nhà chúng ta dẫn theo một cô gái trẻ tuổi tới gặp bà Tống hay sao? Bị em nhìn thấy, em có hỏi thăm một chút, đội trưởng Kỳ nói cô gái kia là em họ của anh ta, là anh ta đưa đến giới thiệu cho Tống Thời Thanh làm đối tượng hẹn hò.”

“Em thấy bà Tống và cô gái kia vừa nói chuyện vừa cười, thế nên mới cảm thấy chuyện này chắc đã thành công rồi. Em mới nói chuyện này với em ấy, còn những chuyện khác cũng chưa hề nói gì, chỉ nói cô gái kia có khuôn mặt tròn tròn, trông giống như quả táo, còn mặt em ấy thì không tròn, mà em cũng chưa nói gì em ấy cả, không lẽ em ấy lại giận em sao?”

Lưu Ái Đệ không định hỏi, nhưng cô ta cũng thật sự sợ bản thân sẽ chọc giận em chồng.

Lý Tú Cẩm nghe xong, nghĩ lại Khương Vệ Bình mới về nhà mẹ đẻ cách đây không lâu, có lẽ không rõ mối quan hệ giữa Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh, nhưng còn cô ấy thì hiểu rất rõ.

Cô ấy đã sớm nhìn ra quan hệ giữa hai người bọn họ không bình thường, mỗi lần ánh mắt hai người chạm nhau thì đều thân thiết

một cách khác thường, người khác có lẽ sẽ không nhìn thấy, nhưng cô ấy thì biết.

Cô em chồng này của cô ấy và thanh niên trí thức họ Tống kia đang hẹn hò.

Ngay từ đầu cô ấy đã không quá tán thành, nhưng mà sau này thanh niên trí thức họ Tống đó đã cứu Nữu Nữu, có ơn cứu mạng đối với nhà bọn họ. Hơn nữa em chồng cô ấy cũng thích, người làm chị dâu cả này cũng không thể tiếp tục phản đối, cũng không thể gây chuyện phá vỡ mối quan hệ giữa hai người, vì thế liền mắt nhắm mắt mở cho qua.

Chứ đâu có giống như Lưu Ái Đề, đều là người cùng một nhà, vậy mà cái gì cũng không biết.

Khương Tuệ Tuệ đột nhiên thay đổi sắc mặt nói có việc đi ra ngoài, chắc chắn là vì biết đội trưởng Kỳ giới thiệu đối tượng hẹn hò cho Tống Thời Thanh, nên mới tức giận, lúc này có thể là cô đang đến binh đoàn tìm Tống Thời Thanh hỏi cho rõ ràng.

Rốt cuộc thì nếu có chuyện gì đang xảy ra thì cô ấy cũng sẽ không thể hiểu hết được, nhưng đối với nhân phẩm của Tống Thời Thanh, cô ấy vẫn rất tin tưởng. Hy vọng khi em chồng tới binh đoàn, hai người có thể nói chuyện rõ ràng.

Chương 520: Chương 520

“Không có chuyện gì đâu, chuyện này không liên quan đến cô đâu, cô đừng lo lắng, em út thật sự có chuyện phải đi ra ngoài.” Lý Tú Cầm thấy vẻ mặt vô cùng lo lắng của Lưu Ái Đệ, cho nên đã nói thế để an ủi cô ta.

Lưu Ái Đệ hỏi: “Chị dâu cả, chị nói như vậy có phải là đã biết lý do vì sao em út đột nhiên phải đi ra ngoài rồi không? Rốt cuộc em ấy đi ra ngoài có chuyện gì vậy? Chị có thể nói cho em biết được không, chị cũng biết con người của em mà, nếu chị không nói thì em không thể không lo lắng được.”

Nhìn vẻ mặt lo lắng tột độ của Lưu Ái Đệ, Lý Tú Cầm ngẫm nghĩ, dự định nói ra. Trước đây cô ấy không nói, là vì Khương Tuệ Tuệ bọn họ hình như không có ý công khai, vì thế cô ấy cũng làm bộ như không biết.

Chỉ là hiện giờ đột nhiên Tổng Thời Thanh lại được đội trưởng Kỳ giới thiệu đối tượng hẹn hò, dáng vẻ của bà Tổng hình như là đã đồng ý rồi, nếu Tổng Thời Thanh còn không giải thích rõ ràng với bà Tổng, vậy Khương Tuệ Tuệ sẽ phải từ bỏ anh.

Cho nên chuyện đã đến nước này, e là mối quan hệ giữa Tổng Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ phải công khai rồi.

Nếu là như thế, vậy cô ấy nói trước với Lưu Ái Đệ một tiếng thì cũng không có vấn đề gì.

Nhưng mà trước hết, cô ấy vẫn hy vọng Lưu Ái Đệ đừng nói với ai khác: “Nếu cô thật sự muốn biết, tôi cũng có thể nói cho cô nghe,

nhưng mà cô nhất định phải đồng ý với tôi, chuyện này không thể nói bậy ra ngoài, nếu không đến lúc đó cô thật sự sẽ khiến em út tức giận.”

Lưu Ái Đệ không sợ ai khác, hiện tại lại rất sợ Khương Tuệ Tuệ, vì không muốn chọc giận Khương Tuệ Tuệ nên chắc hẳn là có thể giữ được bí mật.

“Được được được, chị hãy nói cho em nghe rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đi.” Lưu Ái Đệ lập tức đồng ý.

Khương Vệ Bình cũng ở bên cạnh nghe, nhưng mà cô ấy cũng không phải người sẽ đi nhiều chuyện khắp nơi, thế nên là không sao cả.

Chỉ nghe thấy Lý Tú Cẩm nói: “Đúng là em út nghe cô nói như vậy mới tức giận đi ra ngoài, nhưng mà em ấy tức giận không phải là vì cô, mà là vì Tống Thời Thanh.”

“Hả? Chuyện này thì liên quan gì đến cậu ấy chứ?” Lưu Ái Đệ tiếp tục thất thần.

“Nghe tôi nói cho xong đã.” Lý Tú Cẩm nói: “Em út đang bí mật hẹn hò với Tống Thời Thanh, hai người đã hẹn hò được một thời gian rồi, thế mà bây giờ đội trưởng Kỳ lại giới thiệu đối tượng cho Tống Thời Thanh, theo như lời cô nói thì hình như bà Tống lại còn rất thích cô gái kia, vậy em út của chúng ta phải làm sao bây giờ? Vậy nên em út mới tức giận, muốn đi tìm Tống Thời Thanh hỏi cho rõ ràng không phải sao? Tôi đoán là bây giờ em ấy đang trên đường đến binh đoàn.”

Lưu Ái Đệ hoàn toàn thất thần, người nhà họ Tống đã sống cùng với cô ta mấy tháng, vậy mà cô ta lại không nhận ra em chồng mình và Tống Thời Thanh đang yêu đương.

Cố Diệp Phi

Càng thất thần hơn chính là dáng vẻ lúc nói ra chuyện này của chị dâu cả Lý Tú Cẩm thì hình như đã sớm biết việc này.

Sau khi thất thần xong, chuyện đầu tiên cô ta làm chính là mắng Tống Thời Thanh, còn muốn đi tìm bà Tống hỏi cho rõ ràng: “Vậy ý của Tống Thời Thanh là gì? Là muốn học theo Đế Thuấn() sao, muốn chiếm đoạt cùng lúc chị em Nga Hoàng và Nữ Anh() hay sao?”

[Chú thích: (*) Đế Thuấn và Nga Hoàng, Nữ Anh: Vua Nghiêu sau khi nghe lời tiến cử của Tứ Nhạc ở trong triều thì đã trao Vương vị và kho lương thực cho Diêu Trọng Hoa (tức Đế Thuấn), rồi gả một lúc 2 cô con gái là Nga Hoàng và Nữ Anh cho ông ta. Nga Hoàng lên ngôi Hoàng Hậu, Nữ Anh trở thành thứ Phi. Mọi người đều khen ngợi về đức khiêm tốn, cung kính, cẩn trọng, kiệm ước, đức hạnh vẹn toàn của hai nàng ấy.]

Chương 521: Chương 521

Có thể nói ra chuyện Đế Thuấn ngày xưa không phải do Lưu Ái Đệ có học vấn, mà là cô ta thật sự rất thích nghe chuyện dân gian: “Quả thật rất quá đáng, lại dám làm ra chuyện coi thường em út như vậy, em phải đi cho cậu ta một trận mới được! Còn bà Tống kia cũng thật là, bọn họ không có nhà mà ở, nhà chúng ta không nói tiếng nào đã để bọn họ dọn vào, ấy vậy mà bây giờ lại làm ra chuyện như vậy, em phải đi tìm bà ấy hỏi cho rõ ràng!”

Nói xong lập tức đi ra ngoài, nhưng đã bị Lý Tú Cầm giữ chặt lại.

“Cô đừng xúc động như vậy, việc này là do cô không biết, tôi nghĩ là bà Tống cũng không biết việc này đâu, bà ấy làm sao biết được Tống Thời Thanh và em út đang hẹn hò với nhau? Cô cứ coi như không biết việc này đi, đợi em út và Tống Thời Thanh bàn bạc xong đi rồi nói.” Lý Tú Cầm nói.

Mặc dù Lưu Ái Đệ không nuốt trôi cơn tức này, nhưng cảm thấy Lý Tú Cầm nói cũng có lý, dù sao thì cô ta cũng không biết việc này, nói không chừng bà Tống cũng không biết việc này. Nếu cô ta cứ như vậy mà qua đó nói chuyện thì chỉ sợ bà Tống cũng sẽ bị làm cho hoang mang.

Bên kia, Khương Tuệ Tuệ đạp xe đến binh đoàn.

Cũng may bây giờ trời vẫn còn tương đối sáng, nếu không đã trễ thế này còn chạy đến binh đoàn, trời tối xuống không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì nữa. Cũng vì quá tức giận, cô mới có thể không quan tâm nhiều thứ như vậy mà lập tức tới tìm Tống Thời Thanh.

Nhưng khi đến binh đoàn thì bầu trời cũng đã tối thui rồi.

Cố Diệp Phi

Cô muốn đi vào nhưng lại bị người gác cổng chặn lại. Mấy lần trước cô đến đây đều là vào ban ngày, hôm nay lại tới vào buổi tối, thế nên không được phép cho vào.

Cũng may là gặp được Thẩm Kiều Dương, Thẩm Kiều Dương nhìn thấy cô, vội vàng chạy tới nói với người kia mấy câu, sau đó thì cô được cho vào.

Tự giác dắt xe đạp cho Khương Tuệ Tuệ, Thẩm Kiều Dương vừa đẩy xe vừa hỏi: "Chị dâu, sao hôm nay trễ như vậy rồi mà chị còn đến đây? Có phải là quá nhớ anh Thời Thanh rồi không? Thật đúng là, anh Thời Thanh đã tu mấy kiếp rồi mà tốt số đến vậy, có thể gặp được một cô gái tốt như chị dâu đây."

Khương Tuệ Tuệ đang tức giận trong lòng nên không tươi cười được như ngày thường, tuy nhiên bây giờ trời đã tối, Thẩm Kiều Dương cũng không nhận ra.

Khương Tuệ Tuệ 'ừ' một tiếng.

Cô nhớ Tống Thời Thanh, cô muốn cắn c.h.ế.t anh, lúc trước còn nói cái gì mà không muốn cô theo anh để chịu ủy khuất, cho nên chuyện hai người ở bên nhau nhất định phải giấu mọi người. Bây giờ thì hay rồi, anh lại muốn tìm một người để hẹn hò, không muốn công khai chính là vì đợi ngày hôm nay rồi còn gì nữa.

Nga Hoàng, Nữ Anh sao?

Cũng phải nhìn lại xem anh có phải đế Thuần hay không đã chứ!

Thẩm Kiều Dương vô cùng biết điều đưa Khương Tuệ Tuệ tới trước cửa ký túc xá của Tổng Thời Thanh, gõ cửa rồi đi vào trong nói với Tổng Thời Thanh việc này, không bao lâu sau, Tổng Thời Thanh và Thẩm Kiều Dương cùng nhau đi ra.

Ngay từ đầu khi Thẩm Kiều Dương nói với anh rằng Khương Tuệ Tuệ tới tìm anh, anh còn không tin, cho rằng thằng nhóc này đang hù anh. Nhưng mà khi vừa đi ra, quả nhiên nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đứng dưới ánh trăng, trong lòng anh vui sướng đến cùng cực, nếu không phải Thẩm Kiều Dương còn ở đây, nhất định anh sẽ tiến đến bế Tuệ Tuệ lên xoay mấy vòng.

Mặc dù hai người mới gặp nhau cách đây ít ngày, nhưng trong lòng anh thật sự rất nhớ cô.

Bị Tổng Thời Thanh trừng mắt liếc một cái, Thẩm Kiều Dương dứt khoát từ bỏ ý nghĩ tiếp tục ở lại. Sờ sờ mũi, nói: "Tôi đi về trước đây, anh Thời Thanh với chị dâu cứ từ từ tâm sự."

Đợi Thẩm Kiều Dương đi rồi, Tổng Thời Thanh lập tức ôm chặt lấy Khương Tuệ Tuệ, vùi mặt vào trong cổ cô, hít lấy mùi thơm như hoa hồng trên người cô, nói: "Tuệ Tuệ, anh rất nhớ em....."

Chương 522: Chương 522

Nhưng ngay sau đó, Khương Tuệ Tuệ lập tức đẩy anh ra. Sức lực của cô không lớn, đẩy mấy cũng không được, cuối cùng chỉ có thể vừa đẩy anh vừa tự mình lùi về sau, kéo giãn khoảng cách với anh.

Cô ngẩng đầu, nhìn anh bằng vẻ mặt vô cảm, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Thật ra trên đường tới đây, cô đã tưởng tượng ra cảnh tượng khi mình nhìn thấy Tống Thời Thanh, cô muốn dạy cho anh một bài học như thế nào. Cô phải vừa mắng vừa đánh anh, còn muốn cắn anh, cô phải cho anh biết sự lợi hại của cô, đừng nghĩ muốn làm gì cô cũng được.

Đã có Khương Tuệ Tuệ cô rồi, lại còn dám tư tưởng đến người khác? Quả thật là đang tìm đường chết!

“Tuệ Tuệ? Em làm sao vậy?” Tống Thời Thanh nhận ra Khương Tuệ Tuệ có điều bất thường, anh nhíu nhíu mày, bước đến gần Khương Tuệ Tuệ vài bước, đưa tay muốn ôm lấy eo cô.

Nhưng anh vừa mới đưa tay ra đã bị Khương Tuệ Tuệ bắt lấy.

Cố Diệp Phi

Cô lạnh lùng cắn vào cánh tay anh. Cô vốn dĩ muốn cắn một cái thật nhằn tâm, nhưng cô lại không đành lòng dùng sức, không tự giác được mà chỉ cắn nhẹ một cái.

Tống Thời Thanh để cho cô tùy ý cắn, cổ họng không hề phát ra một thanh âm nào. Đợi đến khi cô trút xong cơn giận, anh mới đau lòng đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, hỏi: "Làm sao vậy? Có phải em đã gặp chuyện gì không vui rồi không? Tuệ Tuệ, em mau nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lẽ ra anh nên sớm nghĩ đến, nếu không phải gặp chuyện gì đó, Tuệ Tuệ cũng sẽ không tới tìm anh trễ thế này.

Lúc này Tuệ Tuệ không nói gì cả, lại còn đối xử với anh như vậy, trong lòng thật sự rất sốt ruột.

Khương Tuệ Tuệ vốn dĩ không phải người dễ tính gì, cô lại càng không phải người đặc biệt ôn nhu, ngày thường Tống Thời Thanh đối xử tốt với cô, cô thích Tống Thời Thanh vậy là tốt rồi, nếu Tống Thời Thanh dám phản bội cô, cô tuyệt đối là người nếu bản thân bị tổn hại 8 phần mà có thể đả thương địch thủ 10 phần thì cô cũng làm.

Nhưng giọng điệu của Tống Thời Thanh ôn nhu như vậy, rõ ràng đã bị cô cắn một cái, nhưng lại không hề tức giận chút nào, chỉ khẩn trương hỏi cô rốt cuộc bị làm sao, điều này khiến cô chần chờ.

Cô nghĩ thầm, có lẽ Tống Thời Thanh thật sự không biết chuyện? Có thể Kỳ Huy Hoàng ở binh đoàn, giới thiệu đối tượng cho Tống Thời Thanh mà không đề cập trước với Tống Thời Thanh một tiếng cũng nên.

Vì anh là Tống Thời Thanh cho nên Khương Tuệ Tuệ lại có chút tin tưởng có lẽ anh thật sự không biết.

Cô cắn cắn môi, phồng má, thở phì phì mà nói: "Anh còn hỏi em bị làm sao hả? Đều là do có người giới thiệu đối tượng cho anh đó! Anh còn hỏi em làm sao vậy! Em hỏi anh, nếu là em lén đi tìm đối tượng ở sau lưng anh, trong lòng anh có tức hay không! Tống Thời

Thanh, em nói cho anh biết, vừa rồi là do em khẩu hạ lưu tình, anh có tin là em thật sự muốn cắn c.h.ế.t anh hay không?”

“Giới thiệu đối tượng sao?” Tống Thời Thanh cau mày, tại sao anh lại không biết việc này?

Trong khi anh còn đang không rõ nguyên do thì Khương Tuệ Tuệ tiếp tục nói: “Liên đội trưởng Kỳ đã đưa người tới chỗ bà nội rồi, em nghe chị dâu thứ ba của em nói, bà nội còn đặc biệt hài lòng về cô gái đó nữa, có vẻ như đã chấp nhận để cô ấy làm vợ tương lai của anh rồi.”

“Thật là khiến em tức c.h.ế.t mà, Tống Thời Thanh, cho dù anh có muốn tìm thì cũng phải tìm người nào đó đẹp hơn em đi chứ, tại sao lại tìm một người mặt tròn như quả táo vậy hả?”

Tống Thời Thanh thấy Khương Tuệ Tuệ chịu uất ức, đáng vẻ tức giận thờ phì phì, không biết phải làm như thế nào, cảm thấy bộ dạng này của cô đặc biệt đáng yêu. Trong lúc cái miệng nhỏ của cô còn đang lải nhải mà nói, anh không nhin được mà cúi xuống hôn lấy một cái.

“A, Tống..... Thời Thanh..... Anh đúng là kẻ ngang ngược, anh mau tránh ra..... A, em, em sẽ không để yên cho anh!” Khương Tuệ Tuệ tuyệt nhiên không nghĩ tới, Tống Thời Thanh lại không biết xấu hổ như vậy, trong khi cô đang lên án hành vi vô sỉ của anh thì anh lại thản nhiên ôm hôn cô!

Thật là quá đáng!

Chương 523: Chương 523

Nhưng mà cảm giác được anh ôm hôn lại quá thích, cô đang phản kháng thì lại có chút hưởng thụ, sau đó lại dứt khoát lười phản kháng.

Hai người ôm hôn xong rồi, Khương Tuệ Tuệ lại thở hồng hộc.

Tống Thời Thanh vẫn còn lưu luyến đôi môi mềm mại của cô nên lại mút vào. Anh lại một lần nữa kéo Tuệ Tuệ vào trong lòng ngực, nói vào tai cô với giọng ôn nhu: “Đừng nóng giận, tức giận sẽ không xinh đẹp. Anh thề, anh thật sự không biết việc này, đội trưởng Kỳ cũng không nói với anh về việc này. Nếu như anh biết thì làm gì có chuyện sẽ đồng ý để anh ấy đưa cô gái đó đến gặp bà nội.”

“Làm gì có chuyện anh thích cô gái có khuôn mặt tròn như quả táo, cô gái anh thích rõ ràng tên là Khương Tuệ Tuệ. Mặt em tròn sao? Mặt em giống quả táo sao?” Dưới ánh trăng, dáng vẻ của Tống Thời Thanh càng thêm ôn nhu.

Từng câu từng chữ của anh đều ôn nhu như bài hát ru ngủ.

Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng, giẫm nhẹ trên chân anh một cái, thở phì phì mà nói: “Mặt anh mới tròn đó!”

Tống Thời Thanh giải thích rõ ràng xong thì cô cũng hết giận.

Cố Diệp Phi

Mặc dù trước đó đúng là cô đang tức điên, nhưng cô rất tin tưởng Tống Thời Thanh. Nhưng có vài thời điểm, mặc dù hai người đang

hẹn hò và phải tin tưởng nhau, một khi gặp phải tình huống thế này, đúng là không dễ gì để giữ được cái đầu lạnh mọi lúc mọi nơi.

Bởi vì quá yêu nên mới để ý quá nhiều.

“Đi thôi, anh sẽ đưa em trở về, tiện thể giải thích rõ ràng với bà nội, nói cho bà biết không cần tìm đối tượng cho anh, anh đã sớm tìm được cháu dâu cho bà rồi.” Tống Thời Thanh nói.

Lúc trước không nói cho bà nội biết, là muốn đợi đến khi án xử sai trong nhà được sửa lại thì mới nói, nhưng nếu bây giờ không nói, anh sợ về sau lại có người mặt dài, mặt chữ điền đến, vậy cuộc sống này của anh không phải coi như xong rồi sao? Không bằng cứ nhân cơ hội này nói chuyện này cho rõ ràng.

“Vậy ngày mai anh không cần trở về binh đoàn sao?” Khương Tuệ Tuệ có chút lo lắng hỏi.

“Không sao, tối nay anh ở lại nhà, sáng sớm ngày mai dậy sớm chút để tới binh đoàn là được rồi. Vấn đề chính là phải mượn xe đạp của em, nếu không đúng là không có cách nào về kịp.” Tống Thời Thanh nói.

Khương Tuệ Tuệ vội vàng nói: “Không sao, anh cứ lấy xe về đây.”

Lần sau cô có thể đi cùng Tạ Phương Hoa tới binh đoàn, mượn xe đạp 28 Đại Giang của đại đội trưởng để tới đây rồi lúc trở về mỗi người chạy một chiếc xe đạp là được.

Cứ như vậy, Tống Thời Thanh trở về ký túc xá nói với thanh niên trí thức ở ký túc xá một tiếng, sau đó mặc một chiếc áo sơ mi tay dài rồi đi ra.

Còn cầm theo một chiếc áo, khoác lên người Khương Tuệ Tuệ, chỉnh sửa lại cho cô, nói: “Buổi tối không giống như ban ngày, có lạnh hơn

một chút, mặc vào đừng để bị cảm lạnh.”

Cô đành phải nhận lấy ngay, lúc tới đây Khương Tuệ Tuệ rất vội vàng nên chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay.

Khương Tuệ Tuệ được Tống Thời Thanh chăm sóc chu đáo, sau khi Tống Thời Thanh đẩy xe đạp tới thì leo lên xe, chờ Khương Tuệ Tuệ ngồi vào ghế sau, để cô ôm eo anh rồi mới xuất phát.

Hai người đắm chìm trong hạnh phúc dưới ánh trăng sáng. Hơi gió se lạnh phả vào khuôn mặt hai người.

Tuy thời tiết sắp vào thu, nhưng tiết trời và thanh âm của mùa hè vẫn còn lưu lại, đường xá trở nên dài hơn, nhưng bọn họ lại không nóng vội. Chỉ cần ở bên nhau, đường có dài hơn cũng không thành vấn đề.

Khương Tuệ Tuệ nói: “Vậy lát nữa gặp bà nội, anh định nói thế nào?”

Tống Thời Thanh: “Hà?”

Khương Tuệ Tuệ cắn môi: “Chuyện là, nếu bà nội hỏi anh, là ai thích ai trước, vậy anh sẽ nói thế nào?”

Tống Thời Thanh cười khẽ: “Anh sẽ nói là anh thích em trước, là anh nhìn thấy nhan sắc của em nên động lòng, vào ngày đầu tiên làm việc cùng em là anh đã thích em rồi. Là anh cố ý tiếp cận em, từng bước một khiến con thỏ trắng như em rơi vào bẫy của anh, và rồi anh đã bắt trói em đến bây giờ.”

Khương Tuệ Tuệ hừ một tiếng.

Chương 524: Chương 524

Anh nói vậy, rõ ràng là cô từng bước dụ dỗ anh.

Nhưng trâu đi tìm cọc chứ đời nào cọc lại đi tìm trâu, vậy nên cứ để Tống Thời Thanh nói như vậy đi.

Ở nhà họ Tạ, lúc này đèn vẫn còn sáng, chẳng qua Tạ Phương Hoa không phải là đang bận may quần áo, mà là bởi vì có người tới nhà cô ấy. Người tới là Kỳ Huy Hoàng.

Tạ Phương Hoa làm mấy món nhắm rượu, rồi mang rượu của cha cô ấy ra để mời Kỳ Huy Hoàng. Tửu lượng của cô ấy không tốt, nhưng cũng có thể uống được mấy chén.

Cố Diệp Phi

Chuyện này đúng là Kỳ Huy Hoàng không thể tưởng tượng được, ngày thường nhìn Tạ Phương Hoa chẳng khác nào một chú thỏ trắng, anh ấy luôn cho rằng cô ấy là hình mẫu người vợ dịu hiền ôn nhu, không ngờ cô ấy lại còn rất hào khí, còn có thể uống rượu, điều này khiến anh ấy rất vui.

Cô ấy biết uống rượu, sau này khi vui hai người bọn họ có thể cùng nhau uống vài ly.

Một chén đậu phộng, một đĩa đậu phụ khô, còn có rau trộn lẫn tai heo, đều là đồ nhắm rượu cực ngon. Kỳ Huy Hoàng ăn một miếng, lại cùng Tạ Phương Hoa uống một ly, thấy cô ấy uống một ngụm rượu mà trên mặt cũng không hồng lên chút nào, cười nói: "Thật không ngờ em lại còn biết uống rượu."

“Chuyện anh không biết còn nhiều lắm.” Tạ Phương Hoa nhấp môi nói: “Đúng rồi, lần trước em có may cho anh một bộ quần áo, đợi chút nữa anh mặc thử xem sao.”

“Vây hay quá, sao em không lấy lại đây liền cho anh? Anh không chờ được nữa rồi, muốn thử ngay quần áo của vợ anh may. Quần áo ở binh đoàn cũng tốt đó, nhưng cũng không bằng quần áo do chính tay vợ anh may.” Kỳ Huy Hoàng nói.

Khi uống rượu mặt Tạ Phương Hoa không đỏ, nhưng lại bị Kỳ Huy Hoàng gọi vài tiếng ‘vợ anh’ mà đỏ hết cả lên, cô ấy có chút e lệ mà nói: “Anh còn chưa say mà đã bắt đầu nói hươu nói vượn rồi đó, chúng ta còn chưa đăng ký kết hôn, sao em lại là vợ của anh được chứ.”

Kỳ Huy Hoàng cười sang sảng vài tiếng, nói: “Mặc dù chưa đăng ký kết hôn, nhưng trong lòng anh đã xem em là vợ của anh rồi. Lần trước anh có viết thư về nhà, anh đã nói hết mọi chuyện với mẹ, bà ấy nói rất thích em, kêu anh chọn lúc nào đó đưa em về nhà gặp bà ấy.”

Tạ Phương Hoa nghe những lời này thì trong lòng cũng vui rạo rức, cũng biết những gì anh ấy nói không phải là giả, lá thư kia anh ấy cũng có mang đến, đưa cho cô ấy xem luôn rồi.

Nghe nói mẹ của Kỳ Huy Hoàng không biết viết chữ, lá thư này là mẹ anh ấy nhờ người trong thôn viết giùm. Trong thư viết Kỳ Huy Hoàng phải đối xử tốt với cô ấy, không được bắt nạt cô ấy.

Mang quần áo lại đó, cô ấy đưa cho Kỳ Huy Hoàng một cái áo ngắn, chất liệu thoáng mát, mặc lên người rất thoải mái.

Tay nghề của cô ấy rất giỏi, quần áo vừa in người anh ấy, mặc dù có hơi rộng một tí nhưng như vậy sẽ tương đối mát mẻ.

Lúc này mặc dù sắp bước vào mùa thu, nhưng nắng gắt cuối thu cũng không phải dễ chịu. Ban ngày vẫn nắng nóng chói chang như mùa hè, áo ngắn tay vẫn còn có thể mặc gần cả tháng nữa.

“Đẹp, đẹp, anh thích, vợ anh thật khéo tay.” Kỳ Huy Hoàng nói thẳng là mình rất thích, mặc vào rồi cũng không chịu cởi ra.

Hai người họ sau khi uống rượu thì cũng có vẻ thân mật hơn so với ngày thường, Kỳ Huy Hoàng ôm lấy Tạ Phương Hoa. Ban đầu Tạ Phương Hoa có giãy giụa vài cái, nhưng sau đó thì để mặc anh ấy muốn làm gì thì làm. Chỉ là ôm thôi nên cũng không có gì quan trọng, chỉ cần không làm chuyện khác là được, cô ấy đã nghe theo lời Tuệ Tuệ nói, nhưng cô và Tống Thời Thanh còn hôn môi.....

Nghĩ vậy xong, mặt Tạ Phương Hoa lại đỏ, nghĩ thầm không biết nếu Kỳ Huy Hoàng thân mật với cô ấy thì cô ấy nên làm sao. Đẩy anh ấy ra thì có được không? Hay là.....

Hai người tiếp tục trò chuyện, Kỳ Huy Hoàng nói với Tạ Phương Hoa chuyện hôm nay anh ấy đưa em họ đến gặp bà Tống: “Năm nay Thời Thanh cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi, không ngờ cậu ấy lại chưa tìm được đối tượng hẹn hò. Lúc trước ông nội cậu ấy là thủ trưởng, cha cậu ấy là đoàn trưởng, vốn dĩ cậu ấy sẽ có tiền đồ vô lượng.....”

Chương 525: Chương 525

Tạ Phương Hoa thật sự định nói Tống Thời Thanh đã có đối tượng, chính là Khương Tuệ Tuệ.

Nhưng cô ấy còn chưa kịp nói ra thì đã nghe Kỳ Huy Hoàng tiếp tục nói: “Đúng lúc anh có đứa em họ cũng chưa tìm được đối tượng, anh thấy tuổi cũng thích hợp, thế nên đã đưa cô ấy tới gặp bà Tống trước, giới thiệu cô ấy làm vợ Tống Thời Thanh. Đứa em họ này của anh cũng học cao trung, tính cách cũng.....”

Anh ấy còn chưa nói xong, cả người đã bị Tạ Phương Hoa đẩy ra.

Tạ Phương Hoa trừng mắt nhìn anh ấy, thở phì phì, trông có vẻ rất gấp gáp: “Anh làm gì vậy!? Sao anh có thể làm như vậy?!”

Cố Diệp Phi

Cô ấy không muốn biết em họ của Kỳ Huy Hoàng trông như thế nào, cô ấy chỉ muốn biết nếu Kỳ Huy Hoàng giới thiệu đối tượng cho Tống Thời Thanh thì người chị em tốt Tuệ Tuệ của cô ấy phải làm gì bây giờ!

Kỳ Huy Hoàng bị cô ấy hỏi như thế, không biết rốt cuộc mình sai ở đâu, phản ứng lại được liền ôm lấy Tạ Phương Hoa, cho rằng cô ấy ngại vì mình hành động không đứng đắn, vội vàng nói: “Sao? Có phải vừa rồi anh ôm em đã dọa em sợ rồi không? Em đừng nóng giận..... Anh, sau này anh sẽ không bao giờ như vậy nữa được không? Đợi anh báo cáo như vậy.....”

Tạ Phương Hoa không ngờ là anh ấy hiểu lầm, mặt đỏ ửng lên, nói: “Anh nói bậy gì đó, em đâu có nói chuyện này, em muốn hỏi anh tại sao lại muốn xen vào chuyện của người khác? Tổng Thời Thanh đã có người yêu rồi, chính là cô gái lần trước đến binh đoàn cùng với em, anh cũng đã gặp qua rồi đó.”

Kỳ Huy Hoàng cau mày suy nghĩ, anh ấy đã lập tức nhớ ra.

Khương Tuệ Tuệ trông thật xinh đẹp, là người con gái xinh đẹp duy nhất đến binh đoàn bọn họ, cho nên người nào đã gặp qua cô thì đều không thể nào quên được. Hơn nữa hình như còn nghe nói lúc ấy giọng của Diệp Mạn Đình có vấn đề, chính là cô đã ra tay giải vây, vì thế nên đoàn trưởng Chu muốn có được nhân tài này, còn tự mình đuổi theo, muốn cô vào binh đoàn nghệ thuật, chỉ tiếc là đã bị cô cự tuyệt.

Nhưng anh ấy không nghĩ tới, cô gái kia thế mà lại là người yêu của Tổng Thời Thanh! Anh ấy vẫn luôn tưởng rằng Thẩm Kiều Dương thích cô gái kia, thấy Thẩm Kiều Dương đối với cô cũng rất nhiệt tình.

“Hai người bọn họ đã hẹn hò được vài tháng rồi, là Tổng Thời Thanh nói không muốn để thân phận của anh ấy liên lụy đến Tuệ Tuệ, nên mới không nói cho mọi người biết quan hệ của hai người bọn họ. Em hỏi anh, chuyện này anh có nói với Tổng Thời Thanh chưa? Nếu anh đã nói với cậu ấy, mà cậu ấy còn để anh làm như vậy, vậy thì thật quá đáng!” Tạ Phương Hoa tức giận đến mức cắn chặt răng.

Nếu là như vậy, cho dù có nói như thế nào thì cô ấy cũng đều phải khuyên Tuệ Tuệ rời xa Tổng Thời Thanh mới được.

Kỳ Huy Hoàng vỗ trán, thẳng thắn: “Tệ thật! Anh đúng là có lòng tốt nhưng làm sai chuyện rồi. Cậu ấy không biết! Anh không có hỏi cậu ấy, anh dự định đưa người tới gặp bà Tổng trước rồi mới nói!”

Kỳ Huy Hoàng không ngờ mình có lòng tốt nhưng lại làm ra chuyện động trời, lại trở thành người phá rối cặp đôi uyên ương.

Anh ấy nhìn thấy khuôn mặt Tạ Phương Hoa chuyển từ đỏ bừng sang biểu cảm như bây giờ, khẽ nhấp nhấp môi, nghiêng đầu không thèm nhìn anh ấy thì đủ biết là cô ấy thật sự tức giận rồi.

Đúng thật là nên tức giận mà, Khương Tuệ Tuệ là chị em tốt của cô ấy, đang hẹn hò hạnh phúc vui vẻ với Tống Thời Thanh, anh ấy không biết rõ ngọn ngành lại đi giới thiệu em họ cho Tống Thời Thanh, để cho chị em tốt của cô ấy có một 'tình địch', vậy thì đừng trách cô ấy không vui.

Kỳ Huy Hoàng thở dài, kéo cô ấy ngồi gần lại hơn một tí, đưa tay ôm lấy eo cô ấy, nhẹ nhàng nói: "Em đừng nóng giận, chuyện này là do anh làm không tốt, anh không chịu hỏi rõ ràng đã tự tiện quyết định, cho nên mới làm ra chuyện không hay thế này, anh nhất định sẽ kiểm điểm lại bản thân, sau này tuyệt đối không bao giờ phạm phải sai lầm tương tự như vậy nữa."

Chương 526: Chương 526

Ngày thường Tạ Phương Hoa nhẹ nhàng hiền dịu như một con thỏ trắng, hôm nay lại khiến anh ấy phải cất lực nài nỉ.

Anh ấy nhận sai thôi vẫn chưa đủ, cô ấy khế hừ một tiếng, mở vòng tay anh ấy ra, ngồi dịch sang bên cạnh cách xa một chút.

Kỳ Huy Hoàng nhìn dáng vẻ này của cô ấy, vừa tức giận vừa buồn cười. Hóa ra không phải cô ấy không tức giận, mà là khi có người trêu chọc đến chị em tốt của cô ấy thì cô ấy mới trở nên tức giận.

Kỳ Huy Hoàng cảm thấy nhìn Tạ Phương Hoa lúc tức giận cũng rất đáng yêu, nhưng đáng yêu thì đáng yêu, vợ giận thì vẫn phải dỗ dành mới được.

Anh ấy lại một lần nữa ngồi sát vào Tạ Phương Hoa, nói: “Hôm nay cũng muộn rồi, đợi sáng mai anh sẽ đến gặp bà Tống giải thích rõ ràng, sau đó sẽ nói rõ với em họ anh, có được không? Phương Hoa, em cũng đừng giận anh, em xem này, khó khăn lắm anh mới được nghỉ một ngày đấy.....”

Còn chưa nói xong, lúc này Tạ Phương Hoa cũng đã có động tĩnh. Cô ấy quay đầu lại nhìn anh ấy, thấy biểu cảm của anh ấy chân thành tha thiết, giọng điệu cũng rất chân thành, cô ấy không nổi giận nữa.

Hơn nữa đại đội chỗ Đan Hà ở có hơi xa, hôm nay cũng đã muộn quá rồi, đi cũng không tiện, cô ấy đành cho phép Kỳ Huy Hoàng ngày mai tìm Đan Hà giải thích.

Hừ, cô ấy không cảm thấy mình làm như vậy có gì là không đúng, đây là sự trừng phạt đối với sai lầm của Kỳ Huy Hoàng, ai biểu anh ấy không biết gì mà đã làm chuyện chia rẽ đôi uyên ương, nếu vì chuyện này mà Tuệ Tuệ đau lòng thì phải làm sao bây giờ!?

“Bây giờ cũng đã hơn 8 giờ rồi, có phải là quá muộn rồi hay không?” Kỳ Huy Hoàng vừa nhìn đồng hồ, vừa hỏi.

Dù sao thì ở binh đoàn 8 giờ là đã tắt đèn, lúc này mọi người đều đã ngủ rồi.

“Không muộn, mới 8 giờ mà thôi, nhà bà Tống vẫn còn chưa ngủ, nhà bọn họ mỗi lần ăn cơm tối xong đều sẽ ra ngoài sân. Nếu hôm nay anh không đi nói, vậy cái rượu này.....” Tạ Phương Hoa vừa nói vừa đem rượu giấu đi: “Anh cũng không được phép uống. Sau này cũng đừng tới tìm em, đợi khi nào Tuệ Tuệ hết giận, anh mới được tới đây.”

Ngày thường Tạ Phương Hoa nào dám nói chuyện với Kỳ Huy Hoàng bằng dáng vẻ này, chẳng qua hôm nay vì Tuệ Tuệ nên cô ấy mới có can đảm như thế này.

Nhưng nhờ vậy cũng có thể nhìn ra được Kỳ Huy Hoàng có thật sự thích cô ấy hay không, có phải thật sự giống như anh ấy nói bản thân là một người đàn ông đối xử tốt với vợ hay không.

Cố Diệp Phi

Nếu Kỳ Huy Hoàng ngoan ngoãn nghe lời cô ấy, vậy chứng tỏ những gì anh ấy nói đều là thật, nhưng nếu anh ấy không chịu đi, còn vì những lời Tạ Phương Hoa nói mà tức giận, vậy Tạ Phương Hoa sẽ cảm thấy những lời này đều là giả, cô ấy cũng không muốn ở bên cạnh Kỳ Huy Hoàng nữa.

Mặc dù cô ấy nói vì nguyên nhân thành phần gia đình cho nên tới nay cũng không tìm người yêu. Nhưng cô ấy cũng không phải loại người có thể tùy tiện gả cho bất kỳ ai, kết hôn là chuyện quan trọng của đời người, nửa đời sau của cô ấy phải giao cho một người đàn ông có trách nhiệm và biết yêu thương vợ.

Cô ấy đã khổ đủ rồi, không muốn lại phải chịu khổ nữa đâu.

Nếu không được nữa, vậy cứ như Tuệ Tuệ nói, chuyên tâm lo cho sự nghiệp, hiện tại tiệm may của cô ấy đang làm ăn càng ngày càng tốt, nếu không tìm được người đàn ông tốt, vậy cùng lắm cô ấy không gả cho ai là được rồi.

Nghĩ như vậy xong, Tạ Phương Hoa yên lặng nhìn Kỳ Huy Hoàng, chờ đợi câu trả lời của anh ấy.

“Được được được, bây giờ anh đi ngay.” Giọng điệu của Kỳ Huy Hoàng có chút bất đắc dĩ, nhưng không hề có nửa phần không vui.

Anh ấy cũng thật sự không có cách nào để đối phó với Tạ Phương Hoa, ngày thường cô ấy mềm mỏng như bông, không ngờ trên thực tế lại rất có nguyên tắc. Nhưng như vậy cũng tốt, anh ấy ước gì cô ấy như vậy, cho dù có mềm như bông hay nhìn dễ bắt nạt, thì khi không có anh ấy ở bên cạnh, cô ấy cũng không được để cho kẻ khác ức hiếp.

Chương 527: Chương 527

Nói xong, Kỳ Huy Hoàng vội vàng thu dọn một chút đồ đạc, lập tức đi đến nhà họ Khương.

Tạ Phương Hoa đi theo, nói: "Em cùng đi với anh."

Cô ấy sợ Tuệ Tuệ sẽ tức giận Kỳ Huy Hoàng, nói đến cùng thì chuyện này là do Kỳ Huy Hoàng không đúng, nhưng nếu cô ấy đã hẹn hò với anh ấy thì cũng nên nói giúp anh ấy mấy câu trước mặt Tuệ Tuệ mới được.

Trên đường đi, Tạ Phương Hoa nói: "Tuệ Tuệ là người bạn tốt nhất của em, dù sao đi chăng nữa thì em cũng sẽ không cho phép người khác làm cô ấy khổ sở, kể cả anh cũng không được, đã biết chưa? Nếu sau này anh còn như vậy, em thật sự sẽ không để ý tới anh nữa."

Kỳ Huy Hoàng nhìn dưới ánh trăng, thấy biểu cảm của Tạ Phương Hoa vô cùng nghiêm túc, anh ấy nghiêm, nghĩ rồi kính lễ với cô ấy một cái, sau đó nói: "Báo cáo trưởng quan, tôi đã rõ, bạn của trưởng quan cũng chính là bạn của tôi, tôi bảo đảm sau này tuyệt đối không tái phạm!"

Lời này đã chọc cười Tạ Phương Hoa, lúc này cô ấy mới cho phép Kỳ Huy Hoàng nắm tay cô ấy mà đi.

Đồng thời trong lòng cô ấy cũng cảm thấy ngọt ngào, từ chuyện này cũng có thể nhìn ra, Kỳ Huy Hoàng đối xử với cô ấy khá tốt. Rất là nghe lời cô ấy, cô ấy muốn anh ấy lập tức đi giải thích với bà Tống là anh ấy lập tức đi ngay.

Cô ấy biết, anh ấy là người mà cô ấy có thể phó thác cả đời.

Đợi đến khi xin được phép, bọn họ sẽ lập tức kết hôn.

Bên kia, Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh đã về đến nhà.

Bọn họ dừng xe đạp ở cửa nhà. Cửa sân không khóa, là người nhà họ Khương cố ý để cửa cho Khương Tuệ Tuệ.

Sau khi xe đạp dừng hẳn, Khương Tuệ Tuệ mới nhảy xuống từ trên xe đạp.

Tống Thời Thanh sợ cô không cẩn thận bị trật chân, vội vàng nói: “Em cẩn thận một chút, đừng để bị ngã.”

Khương Tuệ Tuệ nói: “Không đâu, em đâu có mỏng manh như vậy.”

Tống Thời Thanh mỉm cười sau khi nghe xong. Không biết tại sao, lời này khi được phát ra từ miệng Tuệ Tuệ luôn khiến anh không nhìn được mà muốn cười, người từng cầm cái cốc không nổi mà bây giờ lại nói với anh là cô không mỏng manh như vậy.

Rõ ràng là cô mỏng manh mà.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt cô trở nên nhu hòa hơn, đã không còn điểm lệ như ban ngày. Đôi mắt long lanh như sao trên trời, trông rất lộng lẫy và rực rỡ.

Tống Thời Thanh đưa tay nhẹ nhàng véo chóp mũi cô. Khương Tuệ Tuệ ngẩn người, trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng lại mà mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Thật sự khó trách cô phản ứng không kịp, bởi vì cô và Tống Thời Thanh vẫn chỉ luôn thân mật với nhau ở nơi kín đáo, chưa bao giờ làm như vậy ở trong nhà.

Cố Diệp Phi

Mãi cho đến khi Tống Thời Thanh chủ động đặt tay cô vào lòng bàn tay anh, đẩy cửa đi vào trong sân, cô mới bắt đầu nhận thức được. À, xem ra lúc này Tống Thời Thanh không chỉ muốn thẳng thắn xác nhận quan hệ giữa hai người bọn họ với bà nội mà còn muốn nói cho mọi người trong nhà cô biết.

Khương Tuệ Tuệ đi theo Tống Thời Thanh, để anh tùy ý nắm tay cô.

Bọn họ đi vào trong.

Bây giờ đã là 8 giờ hơn, mọi người đều đã trở về phòng riêng. Đèn ở phòng anh ba đã tắt, chỉ có phòng anh cả và phòng của Khương Vệ Bình là còn sáng đèn, đột nhiên có tiếng khóc của Tiểu Nguyệt truyền đến, âm thanh cũng không lớn, sau đó nhanh chóng ngừng lại, chắc là đói bụng đòi bú, được bú rồi thì không khóc nữa.

Trẻ con đều là như vậy, đặc biệt là Tiểu Nguyệt mới được hơn ba tháng tuổi.

Trong phòng Phương Quế Chi và Khương Đắc Thắng đã tắt đèn, nhưng Khương Tuệ Tuệ biết mẹ cô chắc chắn vẫn chưa ngủ. Phương Quế Chi luôn như vậy, có khi Khương Tuệ Tuệ đến nhà Tạ Phương Hoa, Phương Quế Chi cũng chờ đến khi cô trở về mới chịu ngủ.

Lần này nhất định cũng không ngoại lệ.

Khi cửa sân bị mở ra cũng phát ra âm thanh kéo kẹt nho nhỏ, chắc hẳn Lý Tú Cầm vẫn luôn chú ý đến động tĩnh bên ngoài, cho nên khi bọn họ mới vừa đi vào, Lý Tú Cầm đã nhanh chóng chạy ra mở cửa, còn chưa nhìn thấy người, đã vội nói: "Là Tuệ Tuệ về phải không?"

Chương 528: Chương 528

“Chuyện hôm nay chị đã nghe chị dâu thứ ba của em nói rồi, chị dâu biết em vừa tức giận vừa uất ức, nhưng mà em hãy bình tĩnh nghĩ lại xem, Tiểu Tống chắc hẳn không phải là người như vậy mà đúng không? Lúc này em đến binh đoàn tìm cậu ấy có hỏi rõ cậu ấy hay chưa? Quan hệ của hai người dù sao cũng phải công khai thì mới được, bằng không có cãi nhau cũng vô dụng, Tiểu Tống nói như thế nào, cậu ấy.....”

Lý Tú Cẩm nói những điều này chủ yếu là sợ Khương Tuệ Tuệ vì quá tức giận, chạy tới binh đoàn không chịu hỏi rõ đã cãi nhau om sòm với anh, như vậy thì hai người không những không cởi bỏ được hiểu lầm mà còn khiến chuyện này càng thêm nghiêm trọng.

Vốn dĩ Lý Tú Cẩm cảm thấy Khương Tuệ Tuệ muốn tìm Tống Thời Thanh hỏi cho rõ ràng, nhưng mà sau khi nghe Lưu Ái Đề miêu tả sắc mặt khó coi lúc ấy của Khương Tuệ Tuệ, trong lòng lại bắt đầu lo lắng. Lúc này mới nói như vậy.

Nhưng đến lúc cô ấy nói những lời này, cũng đã thấy rõ có hai người đứng ở trong sân. Chỉ thấy Tống Thời Thanh đứng bên cạnh Khương Tuệ Tuệ, hai người tay trong tay, nghe thấy cô ấy nói chuyện, đồng thời nhìn lại đây.

Ánh mắt ba người chạm nhau, Lý Tú Cẩm ngẩn người.

Khương Tuệ Tuệ nhìn cô ấy cười cười, nói: “Chị dâu cả, chị cứ yên tâm, em không phải loại người không nói đạo lý, hôm nay nghe chị

dâu thứ ba nói những lời đó, em thật sự đã rất tức giận, nhưng em không có chưa hỏi rõ ràng đã cãi nhau om sòm với anh ấy.”

“Chuyện này thì em biết, Tống Thời Thanh căn bản không biết đội trưởng Kỳ sẽ giới thiệu đối tượng cho anh ấy, lúc em đến anh ấy còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nói cho cùng thì chính là đội trưởng Kỳ có ý tốt nhưng lại làm ra chuyện không nên.” Khương Tuệ Tuệ nói với vẻ thành thật.

Cố Diệp Phi

Ấy thế mà Tống Thời Thanh đứng bên cạnh lại cố tình đưa tay ra, giả bộ xoa xoa nơi cánh tay có dấu răng của Khương Tuệ Tuệ. Đây là đang nhắc nhở cô, lúc ấy cô không bình tĩnh như mình đang nói, cô xông đến vừa đá vừa mắng anh, còn cắn vào cánh tay anh.

Khương Tuệ Tuệ hiểu được ý anh, sắc mặt liền đỏ ửng lên. Nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như thường, cô ho khan một tiếng, nâng nâng cằm. Vẻ mặt kiêu ‘em cắn anh đó, anh có thể làm gì em’.

Mặc dù cô cắn anh, nhưng bản thân cô cũng rất đau lòng! Hơn nữa, căn bản là cô không dám dùng nhiều sức lực!

Lý Tú Cẩm nghe xong, lúc này mới thật sự yên tâm, cô ấy nhìn Khương Tuệ Tuệ, rồi lại nhìn Tống Thời Thanh, nói: “Vậy là tốt rồi, chị còn sợ hai đứa sẽ vì chuyện này mà cãi nhau.”

Lại nói: “Tiểu Tống à, nói thật, trước kia chị dâu đây không thật sự mong muốn Tuệ Tuệ và cậu ở bên nhau, nguyên nhân là vì cái gì, cậu thông minh như vậy, chị tin là cậu cũng đoán ra. Nhưng sau khi biết rõ quan hệ giữa cậu và Tuệ Tuệ, chị cũng không tiết lộ với ai, là vì chị tin tưởng nhân phẩm của cậu, tin tưởng cậu sẽ đối xử tốt với Tuệ Tuệ, sẽ không để con bé chịu uất ức. Người làm chị dâu này tự nhận có mắt nhìn người, hy vọng cậu đừng làm chị thất vọng.”

Lý Tú Cầm nói từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng và rành mạch.

Tống Thời Thanh nhìn Lý Tú Cầm, nghe những lời cô ấy nói, lại nghiêng đầu ôn nhu nhìn Tuệ Tuệ đứng bên cạnh, trịnh trọng đáp: “Chị dâu cả, mắt nhìn người của chị rất chuẩn, chị sẽ không nhìn lầm em đâu, cả đời này em đều sẽ đối xử tốt với Tuệ Tuệ, không để cô ấy phải chịu bất cứ sự uất ức nào.”

Tống Thời Thanh vẫn luôn là một người nói ít làm nhiều, anh cảm thấy nói một trăm câu cũng không bằng làm một chuyện. Nhưng những lời từ trong miệng anh nói ra, trước nay đều có thể làm được, anh cũng không nói láo.

Hiện giờ anh có thể đứng trước mặt Lý Tú Cầm nói ra những lời như vậy, đúng là Tuệ Tuệ cũng không dự đoán trước được.

Chương 529: Chương 529

Cảm nhận được bàn tay anh đang nắm lấy tay cô thật chặt, trong lòng Khương Tuệ Tuệ cảm thấy vô cùng ấm áp, cô ghé mắt nhìn Tống Thời Thanh, khóe miệng khẽ cong lên.

Đúng lúc này, Khương Vệ Quốc vốn đã ngủ rồi đột nhiên phát ra động tĩnh: “Tú Cẩm, em đang nói chuyện với ai vậy? Là em út về sao?”

Phản ứng đầu tiên của Lý Tú Cẩm là muốn giấu hai người Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh đi, nhưng cô ấy chợt quên mất, lần này bọn họ đến đây, rất có khả năng chính là muốn công khai mối quan hệ của hai người bọn họ.

Cô ấy vội nói: “Đúng vậy, là em út đã trở về, em nói với em ấy là mẹ có chùa cơm cho em ấy ở nhà bếp, anh không cần lên đây đâu, cứ tiếp tục ngủ đi.”

Nói xong, Lý Tú Cẩm đưa mắt ra hiệu với Khương Tuệ Tuệ.

Khương Tuệ Tuệ thè lưỡi, vội kéo Tống Thời Thanh đến phòng bà Tống.

Đèn trong phòng bà Tống đã tắt, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ đã ngủ, hai người già thì ngủ ít hơn trước kia, lúc này chắc cả hai vẫn còn chưa ngủ đâu.

Hơn nữa hôm nay Tuệ Tuệ không ăn cơm tối mà đã đi ra ngoài, mặc dù Lý Tú Cẩm nói Tuệ Tuệ đến chỗ thợ may Tạ có việc, nhưng ngày thường cho dù Tuệ Tuệ muốn đến chỗ thợ may Tạ thì cũng đều ăn

cơm tối rồi mới đi, hôm nay lại đi gấp như vậy, đến cơm tối cũng không kịp ăn, bà Tống có chút lo lắng, có phải cửa hàng của bọn họ gặp phải chuyện gì rồi không.

Một khi người già lo lắng thì lại càng khó đi vào giấc ngủ hơn.

Hai người đang lẩm bẩm nói về Tuệ Tuệ thì nghe thấy tiếng đập cửa 'thùm thụp', sau đó nghe giọng của Tuệ Tuệ hỏi: "Bà nội, ông nội, hai người ngủ chưa ạ?"

Hai người sẽ không nghe nhầm tiếng của Tuệ Tuệ, bà Tống cầm đèn pin bước xuống giường, vừa lên tiếng trả lời: "À, là Tuệ Tuệ đã về rồi sao? Bà nội còn chưa ngủ đâu, bà mở cửa cho cháu ngay đây." Đang nói thì cửa đã mở ra.

Đèn pin chiếu lại đây, bà Tống nhìn thấy Tuệ Tuệ đang đứng trước cửa, bên cạnh còn có Tống Thời Thanh. Ánh sáng đèn pin dừng lại trên tay hai người, mười ngón tay đan vào nhau, đầu tiên là bà Tống sửng sốt, sau đó trên mặt lại lộ ra vài phần vui sướng.

Tống Thời Thanh cũng không vì bà Tống nhìn thấy mà buông tay đang nắm tay Tuệ Tuệ ra, anh càng nắm chặt hơn, nói với bà Tống: "Bà nội."

Bà Tống cũng không hỏi nhiều, trước tiên kêu bọn họ vào trong, nói: "Thời Thanh cũng về sao? Mau vào trong, mau vào trong đi."

Hai người đi theo bà Tống vào phòng, đèn cũng được bật lên.

Cố Diệp Phi

Ông Tống mặc xong quần áo thì bước xuống giường, nhìn thấy Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh cùng xuất hiện thì biểu cảm còn khoa trương hơn bà Tống nhiều, đặc biệt là khi nhìn thấy Tống Thời Thanh vẫn còn nắm tay Tuệ Tuệ, trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Với Tuệ Tuệ mà nói, phản ứng của ông Tống vẫn đúng như cô dự kiến, nhưng phản ứng của bà Tống quá trấn tĩnh, khiến cô có chút khó hiểu, trong lòng nghĩ, bà Tống đột nhiên nhìn thấy cô và Tống Thời Thanh tay nắm tay cùng xuất hiện, lẽ nào không giật mình sao?

Nhưng biểu cảm của bà Tống thoát nhìn giống như có hơi bình thường..... Không những bình thường mà còn có chút vui mừng hơn hở nữa.....

Trong khi Tuệ Tuệ vẫn còn đang khó hiểu, thì bà Tống đã mở miệng nói chuyện, bà ấy cười hiền từ, nói: "Tuệ Tuệ, nhất định là cháu không hiểu, tại sao bà nội nhìn thấy cháu và Thời Thanh ở bên nhau, nhưng lại không giật mình một chút nào có đúng không?"

Khương Tuệ Tuệ có chút ngượng ngùng mà gật đầu.

Bà Tống nhìn Tống Thời Thanh, rồi lại nhìn Tuệ Tuệ, nói: "Làm sao bà nội có thể không biết rõ tâm tư của cháu trai mình chứ, chuyện Thời Thanh thích cháu, bà đã sớm nhìn ra rồi. Nhưng mà đứa nhỏ Thời Thanh này, từ trước đến nay luôn hướng nội, lại vì chuyện trong nhà mà nó vẫn luôn canh cánh trong lòng, sợ ở bên cháu sẽ liên lụy đến cháu, cho nên bà nội và Thời Thanh cũng suy nghĩ giống nhau, cho tới nay, bà đặc biệt hy vọng Thời Thanh có thể ở bên cạnh cháu, nhưng lại sợ cả nhà chúng ta sẽ liên lụy đến cháu."

Chương 530: Chương 530

“Trước kia bà còn thúc giục nó, nói nó nếu thích cháu thì phải nói rõ ràng với cháu, nhưng nó lại không chịu thừa nhận. Bà còn tưởng rằng nó sẽ luôn chôn kín tâm tư này trong lòng, không ngờ tên tiểu tử thú vị này thật sự nói với cháu, cũng coi như là đã hiểu rõ tâm sự của bà.”

Nói xong, bà Tống kéo tay Tuệ Tuệ, nói: “Tuệ Tuệ, Thời Thanh là người như thế nào, cháu là người hiểu rõ nhất, nó lớn như vậy rồi, trước nay chưa từng để tâm đến người con gái nào, bà nội có thể đảm bảo, cháu là cô gái đầu tiên mà nó thích, cũng sẽ là cô gái cuối cùng.”

Cố Diệp Phi

“Ông bà nội là người như thế nào, cháu cũng biết rồi. Ông bà vẫn luôn rất thích cháu, đối xử với cháu như cháu gái ruột. Xác suất ông Tống được sửa lại án xử sai là rất lớn, Thời Thanh vẫn luôn bận rộn lo chuyện này, mặc dù bà nội không có cách nào để bảo đảm tương lai nhà chúng ta nhất định sẽ được sửa lại án xử sai, nhưng bà nội có thể bảo đảm, bất luận bây giờ hay tương lai nhà họ Tống có như thế nào, chỉ cần Tuệ Tuệ cháu nguyện ý, cháu chính là cháu dâu duy nhất của nhà họ Tống chúng ta.”

Bà Tống nói những lời này là có ý cho Tuệ Tuệ yên tâm, bà ấy muốn nói cho cô biết, không cần sợ tương lai nhà họ Tống không được sửa lại án xử sai, ông Tống lại trở thành thủ trưởng, hoặc là chức quan gì đó cao hơn.

Tuệ Tuệ cũng không cần lo lắng bọn họ sẽ không nhận chuyện hôn sự này.

Cô sẽ vĩnh viễn là cháu dâu của nhà họ Tống.

Nhưng mà đối với chuyện này, Khương Tuệ Tuệ cũng chưa bao giờ nghi ngờ. Cô tin ông Tống và bà Tống, càng tin người mà cô yêu.

“Bà nội, cháu nguyện ý.” Khương Tuệ Tuệ cũng không e ngại mà thản nhiên nói câu đồng ý, nhớ lại chuyện hôm nay, cô nói: “Chỉ là hôm nay cháu nghe chị dâu thứ ba của cháu nói đội trưởng Kỳ đưa em họ của anh ấy tới đây để giới thiệu cho Tống Thời Thanh? Bà nội.....”

Còn chưa nói xong, bà Tống đã bật cười, bà ấy lắc đầu nói: “Đúng là có chuyện như vậy, bà cũng đã gặp cô gái kia, đúng là rất biết cách làm cho người ta thích. Nhưng mà Tuệ Tuệ à, cháu đừng nghĩ nhiều, hôm nay bà và cô gái kia đã nói rõ ràng rồi, bà nói cháu nội Tống Thời Thanh của bà có yêu thích cô gái nào thì ông bà đây cũng đều thích cô gái đó. Cô ấy cũng là một cô gái tốt, lại đến vùng nông thôn này, nếu cô ấy không chê, sau này cứ coi như là cháu gái của bà, tương lai cứ thường xuyên lui tới đây, dù sao thì một cô gái rời xa gia đình như vậy, có thể có thêm những người thân thích để đi lại cũng tốt.”

Giờ này khắc này, chân tướng đã được lộ ra rõ ràng rồi.

Hóa ra những gì Lưu Ái Đệ nói quả là không sai, đội trưởng Kỳ đích thực có lòng muốn giới thiệu em họ mình cho Tống Thời Thanh. Nhưng bà Tống đã sớm biết tâm tư của Tống Thời Thanh, cho nên đã từ chối chuyện này.

Làm hại cô cho rằng bà Tống đồng ý đối tượng được giới thiệu cho Tống Thời Thanh, khiến cô đau lòng không nguôi.

“Vì chuyện này mà cháu đi tìm Thời Thanh sao? Thời Thanh không biết gì về chuyện này cả, nhưng cháu cũng đừng giận Tiểu Kỳ, nó cũng chỉ có lòng tốt mà thôi.” Bà Tổng nói.

Khương Tuệ Tuệ đỏ mặt, nhỏ giọng ‘dạ’ một tiếng.

Bà Tổng tiếp tục nói: “Lúc trước bà không biết hai đứa cháu hẹn hò, nhưng bây giờ bà đã biết rồi, bà cũng không hỏi các cháu đã ở bên nhau bao lâu, nhưng bà muốn nói, nếu các cháu đã ở bên nhau, mà lại giấu giếm người lớn là không tốt.”

“Thời Thanh, cháu là đàn ông, đây là trách nhiệm của cháu, bất luận cha mẹ Tuệ Tuệ có nghĩ như thế nào, cháu cũng nên thoải mái nói cho họ biết tâm ý của cháu đối với Tuệ Tuệ mới được.”

Lời này là nói với Tổng Thời Thanh.

Tổng Thời Thanh gật gật đầu: “Cháu biết rồi thưa bà nội.”

Từ trước đến giờ anh sợ cha mẹ Tuệ Tuệ biết chuyện này sẽ không đồng ý mối quan hệ của hai người bọn họ.

Chương 531: Chương 531

Anh lo lắng Tuệ Tuệ sẽ vì anh mà giận đối người nhà, đến lúc đó ngược lại càng không tốt. Cho nên anh vẫn luôn nghĩ, chỉ cần đợi đến khi nhà bọn họ được sửa lại án xử sai thì tốt rồi.

Người nhà họ Khương sẽ không phản đối, hết thảy đều trở nên thuận tình hợp lý.

Nhưng bà nội nói cũng rất đúng, cứ giấu giếm cũng không phải là cách, ngược lại sẽ khiến Tuệ Tuệ chịu rất nhiều uất ức. Khi ở bên cạnh anh mà luôn sợ bị người nhà nhìn thấy, luôn phải lén lút.....

Nghĩ đến đây, trong lòng Tống Thời Thanh quyết tâm, nhìn về phía Tuệ Tuệ bằng ánh mắt càng thêm ôn nhu, Tuệ Tuệ của anh thật sự đã chịu rất nhiều uất ức rồi.

Bất luận kết quả có như thế nào, anh đều sẽ gánh hết trách nhiệm, cho dù cha mẹ Tuệ Tuệ không đồng ý cho hai người bọn họ ở bên nhau, anh cũng phải cố gắng nỗ lực để được bọn họ tán thành mà không phải giấu giếm gì thêm nữa.

Sau khi nói chuyện với bà Tống, Tống Thời Thanh lập tức chuẩn bị cùng Khương Tuệ Tuệ đến gặp Phương Quế Chi và Khương Đặc Thăng để nói rõ ràng chuyện này.

Bà Tống và ông Tống là người lớn trong gia đình, hai người cũng đi theo bọn họ, như vậy sẽ càng thể hiện được thành ý của nhà họ Tống. Tuệ Tuệ không chỉ là cô gái mà Tống Thời Thanh thích, cô còn là cháu dâu tương lai của nhà họ Tống.

Phía bên kia, ở trong phòng, Phương Quế Chi tận mắt nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh tay nắm tay cùng nhau trở về, lúc này bà ấy vô cùng giật mình.

Bà ấy vì lo lắng cho Tuệ Tuệ nên đã để cửa chờ Tuệ Tuệ về, mặc dù đèn trong phòng đã tắt, nhưng bà ấy vẫn luôn để ý nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Nghe thấy tiếng cửa mở, đoán là Tuệ Tuệ đã về, đang định xuống giường xem thử, nào ngờ vừa mới đến bên cửa sổ đã nhìn thấy Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh tay nắm tay đi vào trong sân.

Bà ấy còn nghe được cuộc đối thoại của con dâu cả Lý Tú Cầm với Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh.

Bà ấy biết được, Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh không phải mới quen nhau gần đây, hai người đã ở bên nhau lâu rồi. Nhưng bà ấy là một người mẹ, tại sao cái gì cũng không biết!?

Cố Diệp Phi

Lúc này, trong lòng Phương Quế Chi hơi hoang mang, không biết nên làm gì mới phải, cứ luôn miệng thăm thò với Khương Đắc Thắng: “Đắc Thắng, con bé Tuệ Tuệ và thanh niên trí thức họ Tống tay nắm tay, Tú Cầm còn nói vậy, bọn chúng nhất định đã quen nhau rất lâu rồi..... Chuyện này rốt cuộc đã diễn ra từ khi nào, tại sao em lại không biết?”

Khương Đắc Thắng suy nghĩ khác Quế Chi, nói thẳng: “Thay vì thắc mắc thì em quan tâm xem hai đứa nhỏ sẽ bên nhau đến khi nào sẽ tốt hơn, chưa kể Tiểu Tống là đứa nhỏ có chừng mực, và lại con gái chúng ta cũng là đứa hiểu chuyện, sẽ không làm ra chuyện gì bậy bạ đâu, em lo lắng làm cái gì?”

“Hơn nữa, không phải trước giờ em vẫn luôn lo lắng con gái chúng ta tuổi càng lúc càng lớn, tương lai không tìm được đối tượng tốt,

còn vì chuyện này mà buồn sầu hay sao? Bây giờ biết được con gái đã tìm được đối tượng, lại còn là Tiểu Tống ở cùng nhà chúng ta, ông nội và bà nội của Tiểu Tống em cũng đã biết rõ, em thường nói bọn họ là người tốt, Tiểu Tống lại từng cứu mạng Nữu Nữu nhà chúng ta, còn học đến cao trung, là người có văn hóa.”

“Người như vậy làm con rể nhà chúng ta thì có gì mà không hài lòng? Không sai, nhà bọn họ đang chịu bị án phạt, nhưng nếu không bị án phạt, chúng ta là dân bình thường, Tuệ Tuệ làm gì không có cơ hội được hẹn hò với Tiểu Tống.”

“Người khác đều nói cái gì mà kẻ xấu hay không phải là kẻ xấu, dù sao anh cũng không quá để ý. Mấy năm trước có biết bao nhiêu người tốt bị những kẻ tạo phản hãm hại? Ông Tống tốt như vậy mà có thể là người xấu sao? Có thể cũng là bị phe phái tạo phản hãm hại đấy thôi.”

Chương 532: Chương 532

“Dù sao thì anh vẫn cảm thấy Tuệ Tuệ nhà chúng ta quen với Tiểu Tổng cũng không lỗi, hơn nữa, chuyện này còn phải xuất phát từ việc bọn trẻ thích nhau mới được. Bọn chúng thích nhau, em còn có thể không đồng ý được hay sao?”

Thật ra cũng không phải Phương Quế Chi không đồng ý, nhưng đột nhiên nhìn thấy đứa con gái mà trước giờ mình luôn cho rằng không có người yêu, đột nhiên xuất hiện cùng một người đàn ông, lại còn tay trong tay, phản ứng đầu tiên của người làm mẹ như bà ấy đương nhiên sẽ phải hơi hoảng sợ một chút rồi.

Bây giờ sau khi nghe Khương Đắc Thắng phân tích, Phương Quế Chi cũng dần dần trấn tĩnh trở lại.

Nghĩ lại lời Khương Đắc Thắng nói chính là, đứa nhỏ Tiểu Tổng này là đứa trẻ tốt, Tuệ Tuệ của bọn họ và Tiểu Tổng ở bên nhau, đúng là không tồi. Anh là người tốt, lại còn khá cần mẫn, còn có học vấn, chỗ nào cũng đều rất hoàn hảo.

Nghĩ như vậy xong, trong lòng Phương Quế Chi cũng không còn hoảng hốt nữa.

Nhưng bây giờ bà ấy không biết nên làm cái gì mới đúng, bèn hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì bây giờ? Nên làm bộ như không biết chuyện này, hay là tìm Tuệ Tuệ hỏi cho rõ ràng?”

Khương Đắc Thắng trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng mới nói: “Nếu Tuệ Tuệ không nói cho chúng ta biết, vậy có nghĩa là bọn nhỏ có suy nghĩ riêng của nó. Vậy chúng ta là cha mẹ, phải phối hợp một chút

với bọn nhỏ rồi, cứ làm bộ như không biết, đợi đến khi nào bọn nhỏ muốn nói, tự động bọn nhỏ sẽ nói thôi. Đến lúc đó chuyện vui cũng gần kề, chuyện hôn nhân đại sự của con gái chúng ta không phải cũng thành rồi sao?”

Cục đá đề ở n.g.ự.c bọn họ coi như đã được trút bỏ phần nào rồi.

Phương Quế Chi gật gật đầu, nói: “Được, vậy tất cả đều nghe theo anh, cứ như vậy đi, chúng ta giả vờ như không biết chuyện này.”

Mới vừa thương lượng xong bây giờ nên làm gì thì ngoài cửa vang lên một tràng tiếng đập cửa.

Chỉ nghe thấy giọng của Khương Tuệ Tuệ truyền tới: “Cha, mẹ, hai người đã ngủ chưa? Là con, Tuệ Tuệ đây.”

Phương Quế Chi không ngờ Tuệ Tuệ lại tới nhanh như vậy, hơn nữa nhìn từ trong phòng ra, ngoài cửa có hai cái bóng đen, xem ra không chỉ có một mình Tuệ Tuệ tới, mà còn có cả Tống Thời Thanh.

Xem ra là muốn thẳng thắn nói chuyện này với bọn họ, Phương Quế Chi và Khương Đắc Thắng nhìn nhau, lên tiếng: “Cha mẹ chưa ngủ, vẫn đang chờ con, mẹ lập tức mở cửa cho con đây.”

Cố Diệp Phi

Nói xong, Phương Quế Chi lại hạ thấp giọng nói với Khương Đắc Thắng: “Anh còn không mau nhanh lên, con gái anh đã đưa con rể tương lai tới gặp chúng ta rồi kìa.”

Khương Đắc Thắng trở mình: “Biết rồi, anh tới liền đây.”

Nói xong, ông ấy vội vàng khoác thêm áo: “Nào, lần trước Tuệ Tuệ có may cho anh một bộ quần áo mới, em cất ở đâu rồi, mau tìm cho anh đi.....”

Phương Quế Chi nhìn ở đầu giường, trước giờ khi nào tắm rửa sạch sẽ xong thì Khương Đắc Thắng mới thay quần áo, bất lực không nói nên lời mà đi tìm bộ quần áo mới kia cho ông ấy.

Vậy mà còn nói bà ấy, cũng không biết là ai vì muốn gặp con rể tương lai mà phải thay một bộ quần áo mới rồi mới chịu đi gặp người ta.

Mặc quần áo mới vào xong rồi Phương Quế Chi mới ra mở cửa.

Quả nhiên, người đứng ngoài cửa chính là Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh, nhưng ngoại trừ hai người bọn họ ra, còn có cả bà Tống và ông Tống cũng tới. Bọn họ rất thích Tuệ Tuệ, Tống Thời Thanh có thể hẹn hò với Tuệ Tuệ, bọn họ thật sự rất vui, đương nhiên cũng muốn để cho cha mẹ Tuệ Tuệ biết bọn họ coi trọng Tuệ Tuệ đến mức nào.

Phương Quế Chi vội mời bọn họ vào trong, sau đó rót trà tiếp đón.

Khương Tuệ Tuệ nhìn Phương Quế Chi, lại nhìn Khương Đắc Thắng, chủ động nói: "Cha, mẹ, có một chuyện con sợ cha mẹ không đồng ý, cho nên vẫn luôn giấu cha mẹ, hai người đừng buồn, con thích Tống Thời Thanh. Không, phải nói là bọn con thích nhau, đã lên hẹn hò vài tháng nay rồi."

Chương 533: Chương 533

Khương Tuệ Tuệ vừa mới nói xong, Tống Thời Thanh đã tiếp lời: “Là do cháu không tốt, là cháu đề nghị với Tuệ Tuệ giấu mọi người, mọi người đừng trách cô ấy. Chú Khương, thím Khương, hôm nay cháu có thể bảo đảm ở trước mặt hai người, cháu thật lòng thích Tuệ Tuệ, cả đời này cháu sẽ đối xử tốt với cô ấy, yêu thương cô ấy, không để cô ấy phải chịu bất kỳ uất ức nào.”

Khương Tuệ Tuệ đưa tay nắm lấy tay Tống Thời Thanh, đưa mắt nhìn anh, ánh mắt vô cùng nhu tình.

“Cha, mẹ, con tin anh ấy, anh ấy sẽ không lừa gạt con.”

Phương Quế Chi và Khương Đắc Thắng bốn mắt nhìn nhau, nhưng thật sự không biết nên nói gì. Đúng vậy, những điều nên nói bọn họ đều đã nói rồi, bọn họ còn có thể nói gì nữa đâu.

Huống hồ, bọn họ cũng không tính toán chuyện con cái giấu bọn họ việc này. Chỉ cần là Tuệ Tuệ thích thì bọn họ cũng thích. Hơn nữa bọn họ cũng biết Tống Thời Thanh, anh là một đứa trẻ tốt, Tuệ Tuệ yêu anh là không sai.

Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi im lặng lại khiến mọi người hiểu lầm, bà Tống vội vàng bày tỏ thái độ, nói: “Đứa nhỏ Thời Thanh này từ bé đã là người coi trọng tình cảm, cũng không có tâm địa gian xảo, nếu nó nói cả đời sẽ đối xử tốt với Tuệ Tuệ, vậy nhất định là có thể làm được. Nếu không, còn có chúng tôi ở đây mà không phải sao? Chúng tôi cũng rất thích Tuệ Tuệ, trước kia lúc hai

đứa nhỏ không ở bên nhau, tôi đã thường xuyên nghĩ, nếu Tuệ Tuệ có thể làm cháu dâu nhà họ Tống chúng tôi thì quá là tốt rồi.”

Cố Diệp Phi

“Nếu hai người e ngại thân phận của ông nội Thời Thanh.....”

Còn chưa kịp nói xong, Khương Đắc Thắng biết bà Tống đã hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Thím à, thím xem thím nói kìa, chúng cháu làm gì có ý đó, nếu chúng cháu thật sự lo sợ về chuyện đó thì lúc trước đã không nói hai người cứ ở lại nhà chúng cháu rồi. Những lời Tiểu Tống nói cháu đều tin tưởng, hai người thích Tuệ Tuệ, chúng cháu cũng thích Tiểu Tống.”

“Nếu hai đứa nhỏ này có thể thích nhau, thật sự là chuyện đáng vui mừng, trong lòng cháu và mẹ Tuệ Tuệ đều rất vui!”

Khi những lời này được thốt ra, Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh đều lộ rõ vẻ vui mừng trên gương mặt.

Lần này bọn họ đến đây, vốn tưởng rằng trước mặt còn có năm sáu cửa ải cần phải vượt qua, nào ngờ tất cả đều được tiến hành thuận lợi như vậy, mới nói mấy câu mà người lớn trong nhà đều đã đồng ý.

Cuối cùng, bà Tống còn tặng Tuệ Tuệ một cái vòng tay bằng ngọc.

Cái vòng tay này sáng bóng, vừa nhìn đã biết là có giá cả xa xỉ. Cái này cũng có thể coi là món đồ đáng giá nhất mà bà Tống còn giữ lại.

Đây là món đồ lúc bà ấy lấy chồng, mẹ bà ấy cho để làm của hồi môn, tổng cộng có một cặp, một cái cho con dâu cả, nhưng cả nhà con trai cả lại không phải dạng tốt đẹp gì, ông Tống xảy ra chuyện như vậy, hấn sợ bị liên lụy nên không tới thăm dù chỉ một lần, thậm

chỉ chuyện xảy ra không bao lâu thì hẳn lập tức đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông Tống.

Cái vòng tay kia đã một đi không trở lại.

Một cái khác là cho mẹ của Tống Thời Thanh, sau này cũng xảy ra chuyện và qua đời, vòng tay này trở thành di vật.

Lúc trước nhà họ Tống bị xét nhà, dường như bà Tống cảm nhận được có chuyện sắp xảy đến, cho nên đã đem vòng tay này theo bên người, cố gắng giữ gìn cho tới tận bây giờ. Hôm nay trao lại cho Khương Tuệ Tuệ, đó là đang nhận định cô là cháu dâu của nhà họ Tống.

Khương Tuệ Tuệ có làn da trắng sáng, đeo vòng ngọc vào càng thêm tôn lên nét đẹp rạng ngời của cô.

Bà Tống nhìn trái nhìn phải, hết sức vừa lòng: "Tuệ Tuệ đeo vòng ngọc này rất là đẹp, ngọc này có thể điều hòa cơ thể, sau này cháu nhớ phải luôn mang theo bên người nhé."

Nói xong lại đặt tay Tuệ Tuệ vào tay Tống Thời Thanh, căn dặn Tống Thời Thanh: "Thời Thanh, hôm nay cháu đã nói ở trước mặt cha mẹ Tuệ Tuệ rằng cả đời này sẽ đối xử tốt với Tuệ Tuệ, cháu đã nói được thì phải làm được, không được phụ lòng Tuệ Tuệ."

Chương 534: Chương 534

Tống Thời Thanh gật đầu thật mạnh, giọng điệu khẩn thiết: “Cháu nói được thì sẽ làm được, cháu tuyệt đối sẽ không phụ lòng Tuệ Tuệ.”

“Tốt lắm, đợi lần tới khi nào có thời gian, cháu đưa Tuệ Tuệ đi tảo mộ cha mẹ cháu đi, nói với bọn họ một tiếng là nhà họ Tống chúng ta đã tìm được cháu dâu rồi.” Nói xong, bà Tống rưng rưng nước mắt, nhưng vẻ mặt lại tươi cười rạng rỡ.

Nãy giờ ông Tống vẫn luôn không lên tiếng, nhưng trong lòng cũng vui không khác gì bà Tống.

Cố Diệp Phi

Vậy là tốt rồi, chuyện hôn nhân đại sự của Tống Thời Thanh đã được định xong, với người mà anh thích nhất là Tuệ Tuệ, kết quả thật là quá tuyệt vời.

Hôm nay vui nhiều đó là đủ rồi, Tống Thời Thanh vẫn nên trở về binh đoàn, dù sao thì bây giờ chuyện quan trọng nhất đối với anh chính là biểu hiện sao cho thật tốt, có như vậy thì xác suất nhà anh được sửa lại án xử sai lại càng lớn.

Ngay từ đầu Khương Đắc Thắng và Phương Quế Chi còn định giữ Tống Thời Thanh ở lại nhà đêm nay, nhưng Tống Thời Thanh kiên trì như vậy, cũng chỉ đành tiễn Tống Thời Thanh ra đến cửa sân cùng với ông Tống và bà Tống.

Tổng Thời Thanh chạy xe đạp của Tuệ Tuệ về binh đoàn, người lớn dặn dò anh nhớ cẩn thận một chút, hôm nay đã muộn rồi, ngày mai có rảnh thì gọi điện thoại về nhà báo cáo là được.

Lý Tú Cẩm và Khương Vệ Quốc đều còn thức, nghe thấy bên ngoài có động tĩnh thì lập tức nhìn xem thử. Khương Vệ Quốc cũng biết chuyện em út và Tổng Thời Thanh hẹn hò, vỗ vai Tổng Thời Thanh vài cái: “Cậu được lắm, mắt nhìn của em út quả nhiên không tệ, đã tìm được cho anh một đứa em rể tốt.”

Cuối cùng Khương Vệ Bình cũng ra tới, thật ra cô ấy cũng đã nghe thấy động tĩnh trước đó rồi, nhưng vì lúc ấy Tiểu Nguyệt còn quấy khóc, cô ấy phải dỗ Tiểu Nguyệt ngủ rồi mới ra được.

Chỉ có phòng của anh ba là không mở cửa, Lưu Ái Độ và Khương Vệ Quân đã cất tiếng ngáy, chắc hẳn là ngủ say rồi.

“Cháu đi trước đây, đợi khi nào còn được nghỉ sẽ đến thăm mọi người.” Tổng Thời Thanh nói.

“Được, em cũng sẽ thường xuyên đến thăm anh.” Khương Tuệ Tuệ gật đầu.

Tổng Thời Thanh lại vẫy tay chào tạm biệt mọi người, sau đó mới chạy xe đạp rời đi.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Tổng Thời Thanh nữa, mọi người mới nói nói cười cười đi vào trong sân, sau đó đóng cửa lại. Khương Vệ Bình mới biết được chuyện này, vội kéo tay Khương Tuệ Tuệ lại hỏi cô rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, Khương Tuệ Tuệ kiên nhẫn mà trả lời.

Khi Tạ Phương Hoa và Kỳ Huy Hoàng đi vào đây, đúng lúc nhìn thấy hết tất cả.

Kỳ Huy Hoàng vội đi ra phía trước, lại bị Tạ Phương Hoa kéo tay lại, cô ấy lắc đầu hạ giọng nói: “Nhìn dáng vẻ của Tuệ Tuệ thì chắc là đã nói rõ ràng với mọi người rồi, hơn nữa lúc này Tuệ Tuệ còn nhìn thanh niên trí thức họ Tống kia trù mến như thế, chắc là không còn cái kình nữa, mà cho dù có cái kình đi chăng nữa thì hiểu lầm cũng đều được giải quyết ổn thỏa hết rồi.”

“Vậy là tốt rồi, nếu không thì anh sẽ cảm thấy thật có lỗi.” Kỳ Huy Hoàng nói.

“Thế thì cũng không hẳn.” Tạ Phương Hoa bĩu môi. Cô ấy quen biết Tuệ Tuệ lâu rồi, cũng không tự giác được mà học theo thói quen bĩu môi của Tuệ Tuệ, cô ấy giữ chặt Kỳ Huy Hoàng, nói: “Nếu bọn họ đều đã cởi bỏ hiểu lầm, hôm nay lại trể thế này rồi, chúng ta không nên quấy rầy thêm nữa.”

Cô ấy sốt ruột vì đã trể thế này mà còn kéo Kỳ Huy Hoàng tới nhà họ Khương, chủ yếu là sợ Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh vì chuyện này mà xảy ra mâu thuẫn, nhưng bây giờ thấy bọn họ không có ầm ĩ thì cũng yên tâm rồi, hai người họ đã có thể trở về nhà.

“Không đi xin lỗi sao?” Kỳ Huy Hoàng hỏi.

Tạ Phương Hoa lắc đầu, nói: “Đương nhiên là có rồi, xin lỗi thì vẫn phải xin lỗi, nhưng mà hôm nay trể quá rồi, đợi ngày mai rồi nói sau, ngày mai em lại đưa anh đi tìm Tuệ Tuệ nói cho rõ ràng.”

Chương 535: Chương 535

Kỳ Huy Hoàng nghe giọng điệu nghiêm túc của Tạ Phương Hoa, còn cả biểu hiện nhu hòa của cô ấy dưới ánh trăng nữa.

Hai người họ cùng sánh đôi bước đi, cái bóng dần cách xa nhà họ Khương, dần dần sáp vào gần nhau, có vẻ rất ái muội. Kỳ Huy Hoàng kề sát vào Tạ Phương Hoa, nhỏ giọng hỏi: "Ý của em là cho phép anh ở lại chỗ em tối hôm nay sao?"

Lúc anh ấy nói chuyện, hơi thở ấm áp phả vào tai Tạ Phương Hoa khiến cô ấy cảm thấy tê tê dại dại.

Trong hơi thở còn mang theo hương vị mát lạnh của rượu, càng làm say đắm lòng người.

Tạ Phương Hoa hơi lảo đảo, suýt chút nữa đã té ngã. Cũng may Kỳ Huy Hoàng nhanh tay lẹ chân, đỡ được Tạ Phương Hoa, nhờ vậy cô ấy mới không té ngã. Thế nhưng chính vì anh ấy đỡ mà thuận thế ôm Tạ Phương Hoa vào trong lòng, hai người dính sát vào nhau.....

Tạ Phương Hoa chỉ cảm thấy mặt mình nóng như lửa đốt, trái tim sắp nhảy ra ngoài đến nơi.

Trước giờ khi nghe Khương Tuệ Tuệ kể chuyện hẹn hò với Tống Thời Thanh, rất nhiều lúc cô ấy đều không rõ những phản ứng mà Khương Tuệ Tuệ nói. Nhưng vào thời khắc này, cô ấy thật sự cảm nhận được rất rõ ràng, lồng n.g.ợ.c cô ấy như bị lửa thiêu đốt.... Phải nói là cực kỳ nóng bỏng.

Tạ Phương Hoa muốn giãy giụa, lại phát hiện toàn thân vô cùng yếu ớt, căn bản là muốn tránh cũng không được.

Cũng may Kỳ Huy Hoàng không làm gì nhiều, toàn thân anh ấy đã căng cứng lại, thân dưới rạo rức không ngừng.

Nếu như nói Tống Thời Thanh vào độ tuổi 20 là huyết khí phương cương(), ấy vậy thì Kỳ Huy Hoàng 30 tuổi càng mạnh mẽ như hổ dữ.

[Chú thích: (

) Huyết khí phương cương: tuổi mà tinh lực tràn đầy, tính tình nhiệt huyết, dễ nóng nảy, dễ làm sai.]

Tạ Phương Hoa nhỏ giọng kháng cự: “Anh đừng nghĩ nhiều..... Trước khi kết hôn..... Em, em sẽ không đồng ý cùng anh..... Cùng anh làm chuyện đó.....”

“Chuyện đó là chuyện gì?” Kỳ Huy Hoàng thấy Tạ Phương Hoa đỏ mặt, không những không dừng trêu chọc, mà còn cố ý dùng lời nói đùa cợt cô ấy.

Tạ Phương Hoa cắn cắn môi, cũng không biết phải trả lời như thế nào, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh nhạy cảm. Hai người bọn họ đều không mảnh vải che thân, lúc làm chuyện đó, còn không phải đang ở trên giường, mà ngược lại là ở trên một bãi cỏ xanh, Kỳ Huy Hoàng ôm cả thân người cô ấy rồi lật qua.....

A.....

Cô ấy không dám nghĩ tiếp nữa.

Cô ấy cắn môi dưới, sắc mặt ửng hồng như sắp bị sốt xuất huyết vậy.

Cố Diệp Phi

Giọng nói như thể đang bị hen suyễn vậy: “Chính là cái kia..... Kỳ Huy Hoàng, anh phải đồng ý với em, không thể cưỡng ép em..... Anh phải tôn trọng em..... Phải chờ đến khi chúng ta đăng ký kết hôn mới được ngủ cùng nhau.....”

Kỳ Huy Hoàng nghe giọng nói suyễn nhẹ của Tạ Phương Hoa thì đôi tay càng ôm cô ấy chặt hơn.

Nhưng anh ấy cứ ôm chặt Tạ Phương Hoa tới mức toàn thân nóng bừng lên như vậy thì thật đúng là một hành động ngu xuẩn, anh ấy càng ôm chặt thì cơ thể lại càng phản ứng mãnh liệt hơn.

Toàn thân anh ấy nóng ran, cách một lớp quần áo mỏng, người cọ vào người Tạ Phương Hoa, anh ấy muốn khiến bản thân bình tĩnh lại, nhưng cứ hễ cọ sát vào người Tạ Phương Hoa thì cả người anh ấy lại không thể kiểm soát được.

Anh ấy ngửi thấy mùi hương trên người Tạ Phương Hoa, nhìn cô ấy giống như một con thỏ trắng bị làm cho hoảng sợ, cuối cùng vẫn không bỏ được, cúi đầu hôn vào môi cô ấy.

Anh ấy có để râu, lúc hôn môi, bộ râu chạm vào môi, vào mặt Tạ Phương Hoa. Như vậy có hơi đau một chút, nhưng kỳ lạ là, Tạ Phương Hoa hình như không cảm nhận được loại cảm giác đau đớn này.

Ngược lại..... Cô ấy còn cảm thấy kích thích..... Loại cảm giác kích thích này khiến cho cô ấy vừa kích động vừa có chút khó chịu.

Nhưng cô ấy vẫn nhớ rõ những lời Tuệ Tuệ nói, tất cả những điều này đều là phản ứng sinh lý bình thường, không có vấn đề gì cả. Nam nữ gần gũi vốn dĩ là bản năng của con người, cho dù là nam hay nữ thì đều muốn được hưởng thụ như nhau, chứ không phải bị sỉ nhục hay bị trói buộc.

Nhưng bây giờ thì chưa được, cô ấy cảm thấy bản thân phải chờ đến buổi tối hôm kết hôn mới có thể hưởng thụ cảm giác hoan lạc mà

Tuệ Tuệ nói.

Chương 536: Chương 536

Kỳ Huy Hoàng vẫn ở lại nhà họ Tạ, đã trể thế này rồi cũng không có cách nào trở về binh đoàn.

Nhưng anh ấy tôn trọng Tạ Phương Hoa, Tạ Phương Hoa nói không thể thì ngoại trừ việc tiếp xúc thân mật bên ngoài, anh ấy cũng không làm gì vượt quá giới hạn. Sau khi trở về hai người lại uống chút rượu, đến khoảng 9 giờ tối thì đi ngủ.

Tạ Phương Hoa thu dọn cho Kỳ Huy Hoàng một gian phòng nhỏ để anh ấy ngủ ở đó.

Cổ Diệp Phi

Nhà họ Tạ cũng không lớn, ngoài căn phòng may quần áo thường ngày của Tạ Phương Hoa ra thì cũng chỉ còn lại phòng ngủ của Tạ Phương Hoa, còn một gian phòng khác dùng để cất giữ vải. Tạ Phương Hoa thu dọn cho Kỳ Huy Hoàng ngủ tại căn phòng chứa vải đó.

Hai gian phòng chỉ cách nhau một bức tường.

Lúc này tường đều không có dạng cách âm, cho nên ở cách vách có chút động tĩnh gì thì bọn họ cũng đều nghe thấy.

Ngày thường lúc này Tạ Phương Hoa đã ngủ rồi, nhưng hôm nay vì có Kỳ Huy Hoàng ở đây, cô ấy lại không ngủ được. Lúc nằm trên giường lại không hề buồn ngủ chút nào, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào những cây xà ngang trên trần nhà giữa đêm tối.

Không bao lâu sau, Tạ Phương Hoa đột nhiên nghe thấy tiếng thở thô nặng của người đàn ông ở cách vách truyền đến, ban đầu là nhẹ giọng, dần dần dường như không khống chế được, âm thanh của Kỳ Huy Hoàng đột nhiên trở nên lớn hơn, anh ấy còn gọi tên cô ấy.

“Phương Hoa, Phương Hoa, Phương Hoa.....”

Tiếp theo sau đó lại không có âm thanh nào nữa.

Tạ Phương Hoa nghe thấy thì đỏ mặt, nhưng cũng không biết Kỳ Huy Hoàng đang làm gì, chỉ nghĩ là Kỳ Huy Hoàng đang nằm mơ nên gọi tên cô ấy.

Cô ấy kéo chiếc chăn mỏng lên che hết mặt. Trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, nhưng không biết tại sao trong đầu lại xuất hiện hình ảnh bãi cỏ kia, cô ấy và Kỳ Huy Hoàng cũng không..... Cô ấy vội vàng lắc đầu, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Lúc này, Kỳ Huy Hoàng ở bên kia lại phát ra tiếng động, hình như là anh ấy xuống giường, tiếp theo lại mở cửa, không biết là đi làm gì.

Tạ Phương Hoa áp sát vào tường lắng nghe trong chốc lát, nhưng sau đó lại không nghe thấy động tĩnh gì nữa. Cô ấy có chút lo lắng cho Kỳ Huy Hoàng, trước kia cô ấy từng nghe nói có vài người khi ngủ sẽ bị mộng du, người bị mộng du cũng không biết rốt cuộc bản thân đã làm gì, ở trong sân nhà bọn họ lại còn có một cái giếng.

Nếu chẳng may lúc Kỳ Huy Hoàng bị mộng du không cẩn thận đi tới bên cái giếng đó, rồi lại ngã xuống.... Vậy thì phải làm sao bây giờ!?

Nghĩ vậy xong, trong lòng Tạ Phương Hoa đột nhiên cảm thấy bất an. Cô ấy mặc kệ hết tất cả, còn chưa kịp mặc thêm áo khoác đã vội vã bước xuống giường, xỏ giày vào rồi nhanh chóng đẩy cửa đi ra ngoài, cô ấy muốn đi ra sân tìm Kỳ Huy Hoàng, sợ anh ấy không cẩn thận lại xảy ra chuyện.

Lúc này toàn bộ người trong đại đội đều đã ngủ rồi, nhà nào nhà nấy cũng đều đã tắt hết đèn.

Xung quanh đều bị bao phủ bởi một màu đen, may mắn còn có ánh trăng chiếu xuống, lúc này mới có thể đủ để Tạ Phương Hoa nhìn rõ mọi vật xung quanh mình dù không cầm theo đèn pin.

Buổi tối gió có hơi lạnh một chút, trên người cô ấy lại chỉ mặc có mỗi chiếc váy ngủ mà Khương Tuệ Tuệ thiết kế cho cô ấy, chiếc váy ngủ này là dạng cổ chữ V có đai eo, lúc mặc trên người lộ ra phần da thịt trước ngực, khi ngủ thì sẽ tương đối mát mẻ, dù sao trước giờ cô ấy cũng không mặc áo ngủ ra ngoài, cho nên vẫn cảm thấy chiếc váy ngủ này rất thoải mái.

Chiếc váy không quá dài mà chỉ ngang tới đùi.

Tạ Phương Hoa mới vừa đi đến trong sân đã nghe thấy bên cạnh giếng có tiếng nước.

Tạ Phương Hoa sợ tới mức khuôn mặt trở nên trắng bệch, thầm nghĩ liệu có phải Kỳ Huy Hoàng thật sự đã rơi xuống giếng rồi không? Cô ấy sợ tới mức vội vã chạy tới bên cạnh giếng, vốn dĩ là chỉ cách có vài bước chân, nhưng vì ánh trăng tương đối mờ cho nên cô ấy không nhìn rõ cảnh tượng bên cạnh giếng.

Chương 537: Chương 537

Nhưng hiện giờ đi tới gần rồi thì đều sẽ nhìn thấy được rõ ràng.

Sự thật là Kỳ Huy Hoàng không có ngã xuống giếng mà ngược lại, anh ấy đang tắm rửa ở bên cạnh giếng. Bên cạnh anh ấy để một thùng nước, bên trong là nước vừa mới múc từ giếng lên, nước rất lạnh, nhưng vì muốn áp chế cơn nóng rạo rức trong lòng anh ấy nên không thể không dùng cách này.

Tắm bằng nước lạnh xong, người cũng bình tĩnh hơn nhiều, cũng sẽ không vì muốn gần Tạ Phương Hoa mà ngủ không yên.....

Cố Diệp Phi

Nhưng hai người bọn họ đều không ngờ đến rằng sẽ có trường hợp như thế này xảy ra.

Kỳ Huy Hoàng thật sự đang ở cạnh giếng, nhưng cũng không phải anh ấy vì mộng du mà xuất hiện ở đây. Trong giờ phút này thậm chí anh ấy còn tỉnh táo hơn bao giờ hết, thậm chí lại còn đang trấn trụ cả người. Trong tay anh ấy cầm theo một gáo nước, trên người ướt đẫm, xem ra là vừa rồi vẫn luôn tắm bằng nước lạnh, vừa rồi Tạ Phương Hoa nghe thấy tiếng nước, chắc hẳn cũng là vì như vậy.

Tạ Phương Hoa sững sờ đứng yên tại chỗ, thậm chí còn không biết nên phản ứng như thế nào.

Lúc Tạ Phương Hoa đang nhìn Kỳ Huy Hoàng, Kỳ Huy Hoàng cũng đang nhìn cô ấy. Quần áo của cô ấy thì lộn xộn, lại còn lộ da thịt

cũng không quá trắng trẻo, nhưng dưới ánh trăng, làn da ấy dường như đang phát sáng.

Nhìn xuống chút nữa, đôi chân cô ấy vừa thon vừa dài lại vừa trắng.....

Gáo nước trong tay Kỳ Huy Hoàng rơi xuống đất, bọt nước văng khắp nơi, b.ắ.n vào hai người bọn họ.

Hình như Tạ Phương Hoa hơi choáng váng, cứ như vậy mà ngơ ngác đứng nhìn Kỳ Huy Hoàng, đã quên mất mình phải phản ứng như thế nào. Mãi cho đến khi bị nước b.ắ.n lên người, cô ấy mới cảm nhận được sự lạnh lẽo, lúc này mới co rúm người lại một chút.

Một đêm trôi qua.

Sáng hôm sau khi mặt trời chiếu những tia nắng đầu tiên qua cửa sổ, Tạ Phương Hoa mới tỉnh giấc.

Cô ấy cảm giác như thân thể mình tan ra từng mảnh, toàn thân vô cùng đau nhức, chỉ cần cử động nhẹ một chút thôi đã thấy đau. Cô ấy mở nửa mắt, nhìn chiếc giường lộn xộn, cuối cùng cũng nhớ ra tối qua đã có chuyện gì xảy ra. Hình như là cô ấy sợ Kỳ Huy Hoàng mộng du rồi xảy ra chuyện, cho nên nhanh chóng đi ra ngoài xem thử, kết quả lại.....

Cơ thể đau nhức khiến cô ấy hiểu rõ, đây không phải là mơ, tất cả đều là sự thật.

Khuôn mặt cô ấy trở nên nóng rực, cô ấy giở chiếc chăn lên rồi nhìn cơ thể của mình, quả nhiên không mảnh vải che thân. Sức lực của Kỳ Huy Hoàng đúng là quá dọa người rồi, cô ấy thật sự chịu không nổi, chỉ có thể cắn môi, khóc nức nở xin tha.

Lúc này Kỳ Huy Hoàng mới không tiếp tục làm nữa. Hiện tại trong phòng chỉ còn lại một mình cô ấy, vậy Kỳ Huy Hoàng đi đâu rồi?

Cô ấy xốc chăn lên, định mặc xong quần áo sẽ đi tìm Kỳ Huy Hoàng. Nhưng ngay lúc này, một tiếng kéo kẹt phát ra, cánh cửa được mở ra, chỉ thấy Kỳ Huy Hoàng đi tới, anh ấy không mặc áo mà để lộ ra phần n.g.ự.c cường tráng.

Tạ Phương Hoa xấu hổ quay mặt đi, cô ấy không dám nhìn thẳng.

Cô ấy cũng không biết có phải cơ thể Kỳ Huy Hoàng làm bằng sắt hay không, đêm qua mới làm vài lần đã muốn cướp nửa cái mạng của cô ấy, vốn dĩ cô ấy còn cho rằng anh ấy cũng sẽ như mình, không ngờ lại còn có tinh thần như thế, còn dậy sớm như vậy nữa....

Cũng còn may, Kỳ Huy Hoàng vẫn xót cô ấy, biết tối hôm qua bản thân đã khiến cô ấy mệt muốn c.h.ế.t rồi, cho nên không có dự tính tiếp tục làm nữa, chỉ nói: "Phương Hoa, em dậy rồi sao? Có đói bụng không? Lúc thức dậy anh có suy nghĩ sẽ làm bữa sáng cho em, thế nên đã nấu chút cháo trắng, anh thấy trong sân của nhà em có dưa muối, cho nên đã xào một ít, đợi lát nữa là có cháo ăn rồi."

Tạ Phương Hoa vốn dĩ còn đang đoán xem sau khi anh ấy thức dậy thì đi làm gì, không ngờ anh ấy còn rất thận trọng, đã chuẩn bị bữa sáng cho cô ấy.

Chương 538: Chương 538

Từ sau khi cha cô ấy qua đời, cô ấy vẫn luôn sống một mình, không ai quan tâm tới, ăn cơm một mình, làm gì cũng đều một mình.

Không ngờ lại có một ngày, có người chuẩn bị bữa sáng cho cô ấy ăn.

Cô ấy gật gật đầu, nhẹ giọng 'ạ' một tiếng, có chút ngượng ngùng mà nói: "Vậy trước tiên anh hãy xoay người sang chỗ khác đi, em, em phải mặc quần áo vào trước đã."

Vốn dĩ Kỳ Huy Hoàng còn định nói cái gì cần nhìn thì anh ấy đều đã nhìn thấy hết rồi, có gì mà phải ngượng ngùng, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Tạ Phương Hoa đúng là đang rất ngượng ngùng, cô ấy không phải là người không biết xấu hổ, thế nên anh ấy không nói gì mà xoay người sang chỗ khác, đợi đến khi cô ấy mặc xong quần áo rồi mới xoay người lại.

Nấu cháo trắng thì không đòi hỏi kỹ thuật, nhưng thời gian hoàn hảo nhất là ba tiếng, như vậy gạo sẽ chín nhừ từ từ, cháo trắng mới tốt cho dạ dày.

Như vậy để nấu được chén cháo trắng này Kỳ Huy Hoàng đã phải nấu ít nhất ba tiếng đồng hồ. Gạo được nấu nhừ, độ sền sệt cũng vừa phải, lúc này vẫn còn đang bốc khói nghi ngút, tỏa ra mùi hương thật thơm ngon.

Hiện tại đã hơn 9 giờ sáng, ngày thường ở binh đoàn anh ấy có thói quen thức dậy vào lúc 6 giờ sáng. Sau khi thức dậy thì chuẩn bị gạo

nấu cháo, nấu đến bây giờ thì gạo cũng đã nhừ, ăn kèm với dưa muối Tạ Phương Hoa tự làm thì cực kỳ ngon.

Tạ Phương Hoa ăn rất thỏa mãn, tối qua thật sự đã khiến cô ấy quá mệt mỏi, cảm giác rất đói bụng, cô ấy ăn hết một chén cháo đầy.

Còn Kỳ Huy Hoàng ngồi đối diện Tạ Phương Hoa, thấy cô ấy ăn chậm chậm, lại hỏi: “No rồi sao? Có muốn ăn thêm một chén nữa không? Trong nồi vẫn còn.”

Tạ Phương Hoa đỏ mặt, thật sự ngày thường cô ấy không ăn nhiều như vậy. Chẳng qua là vì tối hôm qua vận động quá sức, hôm nay cô ấy mới đói bụng như thế, vậy nên mới dẫn tới việc ăn hết một chén cháo rồi mà cô ấy vẫn chưa no, cô ấy ‘dạ’ một tiếng, sau đó đưa chén cho anh ấy.

Kỳ Huy Hoàng nhận lấy cái chén, rồi múc thêm cho Tạ Phương Hoa một chén.

Cảm thấy rất hài lòng khi nhìn cô ấy ăn cháo, hỏi: “Em còn đau không?”

Cố Diệp Phi

Vốn dĩ là lời nói quan tâm tới cô ấy, nhưng lại khiến Tạ Phương Hoa đỏ mặt, chuyện tối qua không nên nhắc tới thì hay hơn, nhắc tới lại khiến cô ấy ngượng ngùng. Cô ấy cắn môi, không lên tiếng nữa thì lại nghe Kỳ Huy Hoàng tiếp tục nói: “Thật sự trong lòng anh rất tôn trọng em, anh cũng có suy nghĩ phải đợi đến khi đăng ký kết hôn với em rồi mới ở bên cạnh em, nhưng chuyện đêm qua thật sự là do bản thân anh không khống chế được.....”

“Em đừng giận anh được không? Em cứ yên tâm, anh không phải loại người không có trách nhiệm, thật lòng anh muốn chung sống cùng em cả đời. Anh muốn làm cho em yên tâm, thế nên anh cũng

suy nghĩ kỹ rồi, việc anh xin phép cưới em không biết khi nào mới có được sự đồng ý, nhưng chúng ta có thể tổ chức tiệc mừng trước, em thấy như vậy có được không?”

Đây là cách tốt nhất mà anh ấy có thể nghĩ ra được để Tạ Phương Hoa yên tâm.

Anh ấy có thể thề là anh ấy thiệt tình, nhưng cũng có thể hiểu cho Tạ Phương Hoa, dù sao người ta cũng là một cô gái, chưa hỏi cưới đã trao thân cho anh ấy, dù sao đi chăng nữa anh ấy cũng phải làm chút chuyện để cô ấy yên tâm thì mới được.

Tạ Phương Hoa dừng việc ăn cháo lại một chút, sau đó gật gật đầu.

Tiếp theo lại thấy Kỳ Huy Hoàng cười ngây ngô vài tiếng, thật sự lúc đầu khi Tạ Phương Hoa biết anh ấy là đội trưởng, trong lòng còn rất sợ anh ấy, lúc anh ấy nghiêm khắc quản giáo những chiến sĩ trong binh đoàn, thật sự trông anh ấy cực kỳ nghiêm khắc, nhưng khi ở bên cạnh cô ấy, trông anh ấy lại rất dễ gần.

Lúc này mới khiến cô ấy trở nên to gan hơn.

Chương 539: Chương 539

Kỳ Huy Hoàng tiếp tục nói: “VẬY thì tốt rồi, cứ quyết định như vậy đi, quê anh cũng sát bên thị trấn, ngồi xe một ngày một đêm là có thể đến nơi, đến lúc đó em cùng anh trở về, mẹ anh nhìn thấy nhất định sẽ rất vui. Nếu chúng ta cần kết hôn thì chờ thêm hai ngày nữa anh sẽ mang sổ tiết kiệm đến đây, để cho em quản lý, mấy năm nay tiền lương của anh đều để hết trong đó, trong đó cũng có một ít của mẹ anh, đến lúc đó đều để cho em quản lý hết.”

Đợi khi Kỳ Huy Hoàng rời đi, Tạ Phương Hoa lập tức kể chuyện tối hôm qua cho Khương Tuệ Tuệ nghe.

Khương Tuệ Tuệ nghe xong chuyện này, ngược lại không nói gì, mặc dù lần trước cô đã nói với Tạ Phương Hoa, dặn cô ấy phải chú ý một chút, đợi sau khi kết hôn với Kỳ Huy Hoàng rồi hãy phát sinh quan hệ, chủ yếu cũng là sợ Kỳ Huy Hoàng có được cô ấy rồi sẽ trở mặt, nhưng nếu anh ấy không phải người như vậy thì cũng không có vấn đề gì.

Coi như là sống thử trước hôn nhân.

Nếu trước khi kết hôn không ngủ cùng nhau, không biết đối phương sống thế nào, sau khi kết hôn mới phát hiện đối phương rất tệ về phương diện này, không có cách nào thỏa mãn chính mình, lúc này mới mệt mỏi.

Đặc biệt là khi Khương Tuệ Tuệ truy hỏi Tạ Phương Hoa tình hình tối hôm qua như thế nào, nghe Tạ Phương Hoa nói Kỳ Huy Hoàng ít nhất phải ba bốn lần, cô hài lòng gật gật đầu.

Cô gật đầu nói: “Vậy thì được, xem ra đội trưởng Kỳ này có thể lực không tồi, chị Phương Hoa, sau này chắc chắn hai người sẽ sinh hoạt rất hài hòa.”

Tạ Phương Hoa thấy cô hỏi chuyện đêm qua, nguyên nhân là gì cũng không còn quan trọng, không ngờ cô lại nói ra những lời như thế. Tạ Phương Hoa lập tức đỏ mặt, cô ấy oán trách nói: “Tuệ Tuệ, cô nói cái gì.....”

“Có gì mà ngượng ngùng, vốn dĩ chính là như vậy mà. Chị Phương Hoa, chị đừng ngại mà lảng tránh không nói tới vấn đề này, có vài người phụ nữ vì ngượng ngùng, dẫn tới sinh hoạt không hài hòa rồi cũng tự mình gánh chịu.....”

Khương Tuệ Tuệ lại nói một vài điều gì đó nhưng Tạ Phương Hoa thật sự không dám nghe.

Nhưng cô ấy cảm thấy những gì Khương Tuệ Tuệ nói đều rất có lý.

“Tuệ Tuệ, tôi và Huy Hoàng đã thương lượng với nhau, đến lúc đó tôi sẽ về quê một chuyến với anh ấy, rồi tổ chức tiệc mừng, đợi khi nào anh ấy xin phép được thì sẽ đi đăng ký kết hôn.” Tạ Phương Hoa nói.

Khương Tuệ Tuệ không có ý kiến gì về cách làm này, thậm chí cô cảm thấy bây giờ cũng không cần thiết phải nóng vội, tháng chín sắp đến rồi, đến lúc đó chính sách sẽ có sự thay đổi lớn, đến lúc đó, nói không chừng Tạ Phương Hoa cũng thoát khỏi thân phận là con tội phạm thì sao.

Việc Kỳ Huy Hoàng kết hôn với Tạ Phương Hoa sẽ không còn bị phản đối nữa.

Thời gian nghỉ của Hàn Tiến Bộ lại tới nữa rồi.

Thật ra thảng trước vết thương của Khương Đắc Thắng cũng đã được điều dưỡng tốt rồi, cũng đã chạy một chuyến đường dài, đúng lúc bây giờ ở nhà nghỉ ngơi. Vừa thấy Hàn Tiến Bộ tới, Khương Đắc Thắng cho rằng anh ấy lại tới thăm Tuệ Tuệ, thế nên đã cân nhắc nên giải thích với Hàn Tiến Bộ như thế nào mới phải.

Nghĩ tới nghĩ lui xong thì dứt khoát nói thẳng: “Tiến Bộ à, thầy muốn nói với con một chuyện, con nghe xong rồi chắc sẽ hơi khó chịu một chút. Tuệ Tuệ và anh Tống của con đang hẹn hò.....”

Nào ngờ trên mặt Hàn Tiến Bộ không hề có một chút biểu cảm thương tâm nào, chỉ là rất giật mình: “Sao thầy lại biết chuyện này? Thầy ơi, anh Tống là người rất tốt, thầy tuyệt đối đừng vì nhà anh ấy bị tịch thu tài sản mà không đồng ý chuyện của anh Tống và chị Tuệ Tuệ.”

Cố Diệp Phi

Khương Đắc Thắng: “.....???”

Nghe Hàn Tiến Bộ nói như vậy xong, dường như anh ấy đã sớm biết chuyện Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh hẹn hò với nhau thì phải? Hơn nữa lại còn gọi ‘chị Tuệ Tuệ’?

Chương 540: Chương 540

Cho nên chuyện Khương Đắc Thắng lo lắng đều là dư thừa, tuy nhiên như vậy thì Khương Đắc Thắng cũng yên tâm rồi, ông ấy còn sợ Hàn Tiến Bộ sẽ thấy khó chịu.

Thật ra mấy tháng trước, lúc Hàn Tiến Bộ mới biết chuyện này, trong lòng vẫn rất khó chịu. Nhưng anh ấy thích Khương Tuệ Tuệ phần nhiều là vì Tuệ Tuệ lớn lên xinh đẹp. Hơn nữa anh ấy còn thật sự rất kính trọng Tống Thời Thanh, cho nên khi biết được Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh hẹn hò, trong lòng vẫn rất vui mừng, cũng có phần tâm phục khẩu phục.

Qua mấy tháng sau, trong lòng anh ấy đã không còn khó chịu nữa rồi.

Lần này đến đây, thật ra anh ấy muốn gặp cô gái đáng thương lần trước. Cũng không biết vì sao, sau ngày hôm đó trở đi, anh ấy bỗng nhiên hay nhớ tới Triệu Xuân Hạnh, nhớ tới cảnh cô ấy đứng trong mưa, toàn thân ướt sũng, đáng vẻ vô cùng đáng thương, thật khiến cho người ta đau lòng.

Đôi bàn tay trắng nõn sạch sẽ kia đã chai sạn vì làm nhiều việc vất vả.

Lúc này anh ấy còn mua một hộp bông tuyết sương, chuẩn bị đưa cho cô ấy.

Đúng lúc Khương Tuệ Tuệ và Lý Tú Cầm ra sông giặt quần áo trở về, thấy Khương Đắc Thắng đang ở trong sân nói chuyện với Hàn Tiến Bộ, nói: "Tiến Bộ mới tới sao?"

Hàn Tiến Bộ vội kêu một tiếng: “Chị Tuệ Tuệ.”

Định mời anh ấy ở lại nhà ăn cơm trưa, Hàn Tiến Bộ nói anh ấy muốn ra ngoài một chuyến để gặp một người: “Chính là cô gái lần trước tôi đưa về nhà, tên là Triệu Xuân Hạnh, lần trước tôi đưa cô ấy về nhà, cả cha mẹ và em trai cô ấy đều đối xử không tốt với cô ấy, cũng không biết bây giờ như thế nào rồi.”

Khương Tuệ Tuệ nghe Hàn Tiến Bộ nhắc tới Triệu Xuân Hạnh, cũng có chút nhớ thương cô gái ấy, vì thế cô nói muốn đi cùng Hàn Tiến Bộ.

Hai người nói về hoàn cảnh lúc mới gặp Triệu Xuân Hạnh, không khỏi cảm thán, mỗi lần gặp đều nhìn thấy cảnh Triệu Xuân Hạnh bị ức hiếp. Hàn Tiến Bộ tức giận nói: “Không biết đây là loại cha mẹ gì nữa, lòng dạ quá độc ác rồi.”

Khương Tuệ Tuệ nhấp môi không nói gì nữa, đánh c.h.ế.t người là phải ngồi tù, nhưng bọn họ có thể dùng cách khác để giải cứu Triệu Xuân Hạnh. Trên đường đi, Khương Tuệ Tuệ bắt đầu suy nghĩ ra chủ ý.

Khi tới nhà họ Triệu, còn chưa kịp bước vào thì đã nghe thấy tiếng chửi rủa cùng với tiếng khóc, từ cửa sân nhìn vào, chỉ thấy Triệu Hồ Tử kéo tóc Triệu Xuân Hạnh: “Lần trước bạn học của tao nhìn thấy mày đến nhà họ Khương ở công xã Hồng Tinh, bộ quần áo trên người mày căn bản không phải do lãnh đạo cho, mà là của con gái nhà họ Khương kia cho mày! Người khác cũng nói, căn bản chưa từng nghe cấp trên nói sẽ điều chỉnh luật xử phạt người trọng nam khinh nữ gì cả!”

“Mày dám lừa cha mẹ, đợi lát nữa tao đi nói cho cha mẹ biết, để xem xem bọn họ có lột da mày ra không! Mày nói đi, mày còn nhận thứ tốt gì từ cô gái họ Khương kia nữa, mau lấy ra cho tao, nếu không tao sẽ nói cha mẹ cho mày một trận!” Triệu Hồ Tử cao lớn

vạm vỡ, tuy nhỏ hơn Triệu Xuân Hạnh vài tuổi, nhưng Triệu Xuân Hạnh cũng không phải đối thủ của hắn.

Thật ra cho dù Triệu Xuân Hạnh có đánh lại Triệu Hồ Tử thì cô ấy cũng không dám đánh trả.

Cứ chịu đựng như vậy, để mặc cho Triệu Hồ Tử nắm tóc, bị hắn dùng ngón tay chọc vào trán.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ còn đang suy nghĩ cách đối phó thì Hàn Tiến Bộ ở bên cạnh đã không kiềm được cơn nóng giận. Anh ấy thở phì phì đập văng cánh cửa xông vào, nhéo lỗ tai Triệu Hồ Tử, mắng: “Thằng nhãi ranh này, lần trước tao đã nói với mày thế nào? Tại sao lại để tao thấy mày bắt nạt chị gái, tao đập c.h.ế.t mày!”

Triệu Hồ Tử bị Hàn Tiến Bộ nhéo lỗ tai, phản ứng đầu tiên chính là giãy giụa. Chỉ là hắn càng giãy giụa thì càng đau, chỉ có thể gào lên: “Cha, mẹ, cứu mạng, có người đánh con!”

Nghe Triệu Hồ Tử kêu cứu, Trương Thiên Bình và Triệu Tới Căn nhanh chóng chạy ra, nhìn thấy Triệu Hồ Tử đang bị Hàn Tiến Bộ nhéo lỗ tai, Trương Thiên Bình cầm lấy cái chổi quét vào người Hàn Tiến Bộ.

Chương 541: Chương 541

Hàn Tiến Bộ bắt lấy cái chổi của Trương Thiên Bình, túm chặt lại. Anh ấy rất khỏe mạnh, chỉ cần dùng một chút lực đã khiến cái chổi trong tay Trương Thiên Bình đứng yên, bà ta hùng hổ nói: “Mày từ đâu tới, dám vào nhà đánh con trai tao! Hiếp người quá đáng!”

Hàn Tiến Bộ phì nhố.

Triệu Hồ Tử tru tréo lên: “Mẹ, hănh tới giúp Triệu Xuân Hạnh đó, là con tiện nhân Triệu Xuân Hạnh này trêu ghẹo đàn ông bên ngoài đó! Không cho phép trọng nam khinh nữ cũng là giả, con đã hỏi qua bạn học của con rồi, bọn họ đều nói trước nay chưa từng nghe qua chuyện này, quần áo nó mặc trên người cũng không phải của lãnh đạo đưa cho đâu, đều là Triệu Xuân Hạnh lừa gạt mẹ hết đó! Mẹ, mẹ mau cho Triệu Xuân Hạnh một trận đi!”

Câu nói này đã đánh thức Trương Thiên Bình, Trương Thiên Bình nhanh chóng ra tay đánh Triệu Xuân Hạnh, trong miệng là những lời mắng mỏ: “Đúng là con tiện nhân không biết xấu hổ, dám qua mặt tao đi tìm đàn ông! Mày còn dám lừa tao!”

Hàn Tiến Bộ sợ Triệu Xuân Hạnh bị đánh, lúc này mới buông lỏng lỏng tai Triệu Hồ Tử ra, chạy nhanh đến bảo vệ cho Triệu Xuân Hạnh. Đứng chắn phía trước cô ấy, chính vì như thế mà bị Trương Thiên Bình tát một cái.

Đừng nhìn Trương Thiên Bình có vóc dáng nhỏ gầy, sức lực của bà ta rất lớn, tát Hàn Tiến Bộ một cái đau điếng.

Triệu Xuân Hạnh khẩn trương nhìn Hàn Tiến Bộ, Hàn Tiến Bộ cũng đang nhìn cô ấy, hỏi: “Cô không sao chứ?”

Hốc mắt Triệu Xuân Hạnh càng thêm đỏ, rõ ràng cái tát của mẹ cô ấy đã được anh ấy nhận lấy, cô ấy đâu có bị gì, người đau là anh ấy mà.

Đúng lúc này, cuối cùng Khương Tuệ Tuệ cũng đi vào, cô nhìn xung quanh bốn phía, nói: “Ài chà, náo nhiệt vậy sao.”

Cô vừa nói thì ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cô.

Trương Thiên Bình nhận ra cô, dù sao thì Khương Tuệ Tuệ cũng xinh đẹp, ai có thể gặp qua cô một lần đều sẽ không quên được.

Cố Diệp Phi

Nhưng bà ta không ưa Khương Tuệ Tuệ, lần trước sợ Khương Tuệ Tuệ là vì bà ta thật sự cho rằng Khương Tuệ Tuệ là cán bộ ở đâu đó, bây giờ nghe Triệu Hồ Tử nói những điều kia đều là giả, vậy chuyện Khương Tuệ Tuệ là ‘cán bộ’ cũng là giả.

Nếu là giả, vậy tại sao bà ta còn phải sợ Khương Tuệ Tuệ!

“Hay lắm, cô còn dám tới nhà chúng tôi! Lần trước chính là cô nói với tôi cả nước đang điều chỉnh chính sách ‘trọng nam khinh nữ’, không cho phép trọng nam khinh nữ, nếu không sẽ phải đi lao động cải tạo! Có phải chính là cô không?” Trương Thiên Bình đánh không lại Hàn Tiến Bộ nên muôn trút giận lên người Khương Tuệ Tuệ.

Dù sao thì Khương Tuệ Tuệ cũng nhỏ người, vừa nhìn đã thấy là dễ đối phó rồi.

Nhưng bà ta còn chưa lại gần Khương Tuệ Tuệ được thì đã đột nhiên bị trượt chân, dẫm vào một bãi phân gà, cả người ngã xuống ngay

bãi phân gà. Phân gà thúì hoặc b.ắ.n khắp người bà ta.

Khương Tuệ Tuệ vội lùi về sau vài bước, đưa tay bịt kín mũi, cười khẽ nói: “Thím đừng vội như vậy, hãy nghe tôi nói trước đã.”

Trương Thiên Bình bò dậy từ trên mặt đất, hừ một tiếng: “Còn cái gì để nói nữa, cô chính là kẻ lừa đảo!”

“Thím, thím xem thím nói kìa, cái gì mà lừa hay không lừa, nếu tôi nói tôi làm như vậy đều là vì muốn tốt cho thím, thím có tin không?” Trong lòng Khương Tuệ Tuệ đã có chủ ý, lúc nói chuyện không có chút hoang mang nào.

“Tốt cho tôi sao?” Trương Thiên Bình đã có chút ngờ nghệch, không biết Khương Tuệ Tuệ rốt cuộc là đang muốn làm gì.

Chỉ nghe thấy Khương Tuệ Tuệ hạ thấp giọng, nói: “Thím, nói tiếp cũng không sợ thím không tin, trước đó vài ngày tôi luôn mơ thấy một giấc mơ kì lạ, trong mơ có người nói cho tôi biết ngày sinh bát tự của con gái thím là Triệu Xuân Hạnh đây khắc với mọi người trong nhà, nếu tiếp tục để Triệu Xuân Hạnh trong nhà, vận mệnh của mọi người sẽ càng ngày càng kém, cuối cùng sẽ tan nhà nát cửa.”

Chương 542: Chương 542

“Cái gì?” Sắc mặt Trương Thiên Bình trở nên trắng bệch.

Mặc dù xã hội bây giờ không cho phép mê tín. Nhưng dù sao đi nữa thì Trương Thiên Bình cũng là người thế hệ trước, bọn họ vẫn rất tin tưởng mấy thứ này.

Bị Khương Tuệ Tuệ hù dọa, hơn nữa bà ta vốn dĩ cũng không thích Triệu Xuân Hạnh, Triệu Xuân Hạnh là một người câm, thế hệ trước có câu, trên người có tàn tật nào đó, ví dụ như người mù, người câm đều có tà khí trên người, phụ nữ lại là âm, bà ta thật sự bị làm cho hoảng sợ rồi.

Tâm tư muốn đuổi Khương Tuệ Tuệ đi cũng dần dần tiêu tan, chỉ chờ đợi cô nói tiếp.

“Muốn không bị cô ấy khắc thì có hai cách, một là đối đãi tốt với cô ấy, hai là không nhận cô ấy là con gái. Lần trước tôi nói với thím như vậy, chính là muốn thím đối đãi tốt với cô ấy, thuận tiện sửa lại vận mệnh của nhà các người, vậy mà các người lại bắt đầu đánh cô ấy.” Khương Tuệ Tuệ nghiêm nghị nói hươu nói vượn.

Nhưng dáng vẻ của cô khi nói những lời này không những khiến Trương Thiên Bình tin, mà ngay cả Hàn Tiến Bộ và Triệu Xuân Hạnh cũng sững sờ.

Triệu Hồ Tử nói: “Mày nói bậy! Bây giờ là thời đại mới ở Trung Quốc, phải đả đảo đầu trâu mặt ngựa, mày bày trò mê tín, tao sẽ đi tố cáo mày!”

“Cậu không tin có phải không? Vậy đợi chút nữa cậu mà bị đau bụng thì cũng đừng trách tôi.” Khương Tuệ Tuệ nói.

Cô vừa dứt lời, quả nhiên bụng Triệu Hồ Tử lập tức đau quằn quại. Đau đến mức mặt hắc ta trở nên trắng bệch, ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, miệng kêu gào: “Mẹ, bụng con đau, bụng con đau quá, cứu con, mau cứu con....”

Trương Thiên Bình sợ hãi, muốn xin Khương Tuệ Tuệ giúp đỡ. Nào ngờ bà ta còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Khương Tuệ Tuệ tiếp tục nói: “Ngày thường cậu thích nhất là ức h.i.ếp Triệu Xuân Hạnh, chỉ có đau bụng thôi còn chưa đủ, đợi chút nữa còn gặp họa đổ máu.”

Trương Thiên Bình ôm chặt đùi Khương Tuệ Tuệ, van xin nài nỉ: “Cô hãy cứu con trai tôi, hãy cứu con trai tôi!”

Khương Tuệ Tuệ nhú mày, lùi về sau mấy bước, tay Trương Thiên Bình hơi dơ, đừng làm bẩn bộ quần áo mới của cô. Cô nói: “Cách thì tôi đã nói với thím rồi, hoặc là từ nay về sau đối đãi thật tốt với Triệu Xuân Hạnh, hoặc là cắt đứt quan hệ với cô ấy, như vậy các người sẽ không bị cô ấy khắc nữa.”

Cố Diệp Phi

Trương Thiên Bình nhanh chóng nói: “Tôi không cần đứa con gái này, tôi không cần đứa con gái này!”

Chuyện hôm nay xảy ra, từ nay về sau Trương Thiên Bình cũng không dám chọc đến Triệu Xuân Hạnh nữa, cứ như vậy, giữ Triệu Xuân Hạnh lại trong nhà chẳng khác nào phải thờ cô ấy như Bồ Tát, còn phải lo cho cô ấy ăn mặc.

Cho nên phản ứng đầu tiên của Trương Thiên Bình chính là muốn đuổi Triệu Xuân Hạnh đi, đi càng xa càng tốt, sợ cô ấy sẽ khắc cả

nhà bọn họ. Cuộc sống của nhà bọn họ càng ngày càng túng quẫn, nguyên nhân đều là vì bị con tiện nhân này khắc!

Khương Tuệ Tuệ đã sớm đoán được sẽ có kết quả như vậy, cô nói: “Chuyện này cũng không thể chỉ nói miệng được, còn phải ký tên lấn dấu vân tay mới được, Triệu Xuân Hạnh cũng phải cắt tên khỏi hộ khẩu, nếu không cô ấy vẫn là người nhà các người, vẫn còn khắc các người.”

Lúc này mặc kệ cô nói gì, Trương Thiên Bình đương nhiên là sẽ đồng ý hết.

Cuối cùng cũng chịu ký tên, còn đến thôn ủy xác nhận. Cứ như vậy, Triệu Xuân Hạnh không còn là người nhà họ Triệu nữa, đây cũng là kết quả mà Khương Tuệ Tuệ mong muốn, chỉ có như vậy, tương lai Triệu Xuân Hạnh mới có thể đi theo cô kiếm tiền, mới không xảy ra cảnh tượng có người thân thích cực phẩm tới tổng tiền cô ấy.

Cách nói chuyện quỷ thần này cô chỉ nói đại mà thôi, vậy mà Trương Thiên Bình lại tin.

Cô mới dùng một lần mà Trương Thiên Bình đã bị dọa thành như vậy.

Cầm được giấy xác nhận Triệu Xuân Hạnh và nhà họ Triệu cắt đứt quan hệ, Hàn Tiến Bộ và Khương Tuệ Tuệ mang theo Triệu Xuân Hạnh trở về đại đội.

Chương 543: Chương 543

“Sau này cô và nhà họ Triệu không có quan hệ gì nữa, bọn họ không bao giờ có thể đánh cô nữa. Cô cũng đừng sợ sau này cô không có chỗ nào để đi, tôi có một người chị em tốt làm thợ may, sau này cô hãy đi theo chị ấy để học may đi.” Khương Tuệ Tuệ vừa đi vừa nói với Triệu Xuân Hạnh.

Triệu Xuân Hạnh nghe những lời này thì trong lòng lại bất ổn, hựt hẫng. Bởi vì những gì vừa nãy Khương Tuệ Tuệ nói thật sự cũng đã dọa cô ấy một trận, cô ấy nghĩ thầm, nếu cô ấy thật sự khắc người, vậy Khương Tuệ Tuệ đem cô ấy về nhà, ngộ nhỡ cô ấy khắc Khương Tuệ Tuệ thì phải làm sao bây giờ?

Cô ấy sợ bản thân sẽ liên lụy đến người tốt như Khương Tuệ Tuệ.

Không chỉ là cô ấy mà trong lòng Hàn Tiến Bộ cũng có nghi vấn như vậy.

Anh ấy hỏi: “Chị Tuệ Tuệ, vừa rồi những điều chị nói đều là thật sao?”

“Cái gì là thật?” Trong khoảng thời gian ngắn Khương Tuệ Tuệ còn chưa kịp phản ứng, sau khi hỏi xong thì đột nhiên nghĩ ra điều mà Hàn Tiến Bộ hỏi là gì, lúc này mới cười cười nói: “Đương nhiên là giả rồi, anh cho rằng tôi thật sự sẽ tin vào chuyện đoán mệnh sao? Hơn nữa Chủ tịch cũng đã nói rồi, mê tín là chuyện không thể nào có thể chấp nhận được.”

“Vậy vừa nãy Triệu Hồ Tử đột nhiên bị đau bụng là chuyện như thế nào?” Hàn Tiến Bộ lại hỏi.

Khương Tuệ Tuệ mím môi, nói: “Tôi thấy sắc mặt của hã không tốt lắm, thế nên mới đoán là đêm qua hã ngủ bị cảm lạnh, bị đau bụng cũng là chuyện đương nhiên, mà cũng hay thật, tôi mới vừa nói xong thì bụng của hã đã đau ngay lập tức. Còn chuyện này, có thể mọi người không biết, tôi có một biệt danh là miệng quạ đen, tôi suy đoán rất là linh nghiệm.”

Hàn Tiến Bộ và Triệu Xuân Hạnh đều kiên nhẫn nghe cô nói, cả hai người đều sững sốt.

Chân tướng cụ thể thế nào thì Khương Tuệ Tuệ không thể nói với bọn họ, chỉ có thể chuyển sang đề tài khác, ra sức trêu ghẹo: “Hai người cần phải để tâm một chút, chớ chọc giận tôi, nếu không.....”

Cô cười xấu xa một tiếng, Hàn Tiến Bộ và Triệu Xuân Hạnh liên tục lắc đầu, tỏ vẻ không dám đụng chạm tới cô.

Triệu Xuân Hạnh rất khéo tay, lại là người chịu học hỏi, học việc rất nhanh chóng. Không bao lâu, cô ấy đã có thể tự may một số kiểu quần áo đơn giản.

Hết thày đều đã đi vào quỹ đạo, cuộc sống càng ngày càng tốt.

Ngày 9 tháng 9, Chủ tịch qua đời.

Hôm nay bầu trời âm u, gió thổi rất mạnh, người dân cả nước đều rất thương tâm, điều này Khương Tuệ Tuệ không thể nào biết được. Nhưng ở công xã Hồng Tinh của Khương Tuệ Tuệ, tất cả mọi người đều ủ rũ, hôm nay đại đội có chỉ thị tạm ngưng công việc, mọi người đều ở trong nhà chứ không ra ngoài làm việc nữa.

Có vài người thậm chí còn tỏ vẻ như trong nhà có người chết, đóng cửa lại gào khóc.

Mỗi lần đi ra ngoài, hai mắt đều sưng đỏ lên trông như bánh hạc đào vậy.

Trong lòng Khương Tuệ Tuệ cũng rất khó chịu, nhưng cô không biểu hiện ra như mọi người trong nhà. Sau khi biết được tin tức Chủ tịch qua đời, mọi người đều vô cùng thương tâm, đặc biệt là Lưu Ái Đề, vừa khóc vừa gào: "Chủ tịch là người tốt như vậy, tại sao lại không....."

Khương Tuệ Tuệ chỉ có thể an ủi cô ta, người tốt thì cũng có ngày phải qua đời mà....

Trong bụng còn có thai, cũng không thể thương tâm quá mức mà làm hại đến thân mình được.

Ngày 20 tháng 9.

Lúc trước nhà họ Khương và nhà họ Tống đã quyết định cho Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh cử hành hôn lễ vào tháng sau, cho nên hôm nay bà Tống và ông Tống cùng nhau ngồi xe vào trong thành, dự định chọn mua một vài đồ dùng cần cho việc chuẩn bị kết hôn.

Cố Diệp Phi

Thế nhưng đến khi người nhà họ Khương tan làm rồi mà ông Tống và bà Tống vẫn còn chưa trở về. Ban đầu mọi người chỉ cho rằng lần này ông bà đi dạo lâu quá nên sẽ trở về tương đối trễ, còn cố ý để lại cơm cho ông bà, nhưng sau giờ cơm chiều rồi mà vẫn không thấy bọn họ trở về.

Chương 544: Chương 544

Lúc này người nhà họ Khương mới sốt ruột, mọi người đều ra ngoài đi tìm.

Nhưng khi tìm tới hỏi thăm chú Trương tài xế thì mới biết được hôm nay sau khi vào thành, ông Tống và bà Tống không trở về.

Khương Tuệ Tuệ vội vàng gọi điện thoại đến binh đoàn, muốn nói với Tống Thời Thanh một tiếng, nhưng lại nhận được câu trả lời là hôm nay Tống Thời Thanh cũng bị người khác đón đi rồi, người đó đón anh bằng xe hơi, chắc là người của tỉnh.

Khương Tuệ Tuệ nghe xong thì ngược lại đã yên tâm hơn rất nhiều, cô đoán được có lẽ nhà họ Tống đã được sửa lại án xử sai.

Đại đội trưởng cũng cố ý vào trong thành hỏi thăm việc này, cuối cùng tới nói với nhà họ Khương, quả nhiên là nhà họ Tống đã được sửa lại án xử sai, tỉnh phái người đón hai vợ chồng ông bà Tống và Tống Thời Thanh trở về tỉnh.

Người nhà họ Khương rất vui mừng, nhưng cảm xúc lại bắt đầu chìm xuống.

Tống Thời Thanh bọn họ đã đi suốt một ngày rồi, nhưng Tống Thời Thanh lại không chủ động liên lạc với bọn họ, bọn họ lại không liên lạc được với Tống Thời Thanh.

Lúc trước đã bàn chuyện êm đẹp xong xuôi, tháng sau sẽ kết hôn, bây giờ giữa chừng đột nhiên nhà họ Tống được sửa lại án xử sai,

vậy hai nhà bọn họ có cách biệt quá lớn, không môn đăng hộ đối nữa rồi.

Người trong thôn bắt đầu dị nghị, có người nói Khương Tuệ Tuệ đúng là có mắt nhìn, tìm được đối tượng tốt. Nhà họ Tống được sửa lại án xử sai, vậy ông Tống chính là thủ trưởng, nhà họ Khương một bước lên tiên.

Lại có người lén lút chê cười: “Tốt cái gì mà tốt, sửa lại án xử sai thì sửa lại án xử sai, nhưng nhìn xem người nhà họ Tống sau khi đi thì một cuộc điện thoại cũng không gọi về đây, một chút tin tức cũng không có, đây là muốn tiếp tục kết thông gia với nhà họ Khương hay sao? Nói không chừng bọn họ đã thấy nhà họ Khương chướng mắt rồi cũng nên.”

“Lúc trước Tống Thời Thanh là con của tội phạm, vẫn có thể miễn cưỡng cưới Khương Tuệ Tuệ, nhưng bây giờ nhà người ta đã sửa lại án xử sai, còn có thể cưới Khương Tuệ Tuệ sao? Người ta cũng đâu có ngốc!”

“Ừ, như vậy xem ra Khương Tuệ Tuệ kia chẳng phải là giỏ tre múc nước công dã tràng rồi sao?”

“Vậy cũng phải! Mau nhìn đi, hai ngày nay, mặt mày những người trong nhà họ Khương ai ai cũng nhăn nhó, ủ rũ, nhất định là vì chuyện này rồi!”

.....

Nếu Lưu Ái Đệ nghe thấy những lời này, chắc chắn cô ta sẽ làm ầm ĩ một trận với mấy người đang nói xấu kia, chẳng qua bây giờ cô ta đang mang thai, bụng cũng đã lớn, nếu không thật sự sẽ động tay động chân với họ mất.

Cô ta nói các người thì biết cái rắc gì, Tống Thời Thanh rất thích em chồng cô ta, thích đến độ có thể hái cả ngôi sao trên trời xuống cho cô, chồng của các người có thích các người đến mức độ đó không? Các người không có bản lĩnh khiến cho chồng mình thích mình như vậy đâu!

Em chồng cô ấy lớn lên xinh đẹp, lại còn thông minh, nấu ăn rất ngon, điểm nào cũng tốt, có thể so sánh được với mấy người đó sao!

Nếu Tống Thời Thanh không thích em chồng cô ta, thì đó là do anh bị mù! Nhưng mà anh có thể bị mù hay sao?

Thế nhưng cô ta lại ôm Khương Tuệ Tuệ mà khóc, lo lắng hỏi: “Em gái, em nói Tống Thời Thanh có thật sự quay trở lại không?”

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ không tin, cô cảm thấy có lẽ Tống Thời Thanh đang ở trên đường nên không tiện gọi điện thoại đến đây, hơn nữa hiện tại tin tức cũng nhạy bén, khi anh gọi về đây có khả năng là không ai nhận được điện thoại.

Chỉ là nghe những người đó nói nhiều khiến cô quá đau đầu, cô không muốn nghe những lời đó nữa.

Cô biết, cô tin tưởng Tống Thời Thanh, Tống Thời Thanh thích cô, anh sẽ không vì trong nhà được sửa lại án xử sai rồi mà không cần cô nữa.

Buổi tối, Khương Tuệ Tuệ đột nhiên thấy khá phấn khởi, cô lấy bộ sườn xám ra mặc, đi đi lại lại trong sân, cảm giác vẫn giống hệt như lúc trước khi nhà họ Tống về ở, quần áo trên người cô bị ướt, cô đã mặc cái sườn xám này.

Chương 545: Chương 545

Cô còn đeo vòng tay, đây là vòng tay mà bà Tống đích thân cho cô, nói là con dâu nhà họ Tống mới có thể đeo.

Đúng lúc này, đột nhiên ngoài cửa có tiếng động, Khương Tuệ Tuệ quay đầu nhìn, còn tưởng rằng là Tống Thời Thanh đã trở lại. Nhưng sau khi cô chạy đến thì lại không phát hiện bóng người nào.

Cô thở dài, thấp giọng lầm bầm một câu: "Tống Thời Thanh, chừng nào thì anh mới tới cưới em."

Không phải cô không tin anh, chỉ là thời gian chờ đợi anh thật sự quá dài vò cô. Cô cũng không sợ người khác nói gì, cô biết tới khi Tống Thời Thanh đến, những lời đồn đó sẽ tự động sụp đổ.

Chỉ là cô cân nhắc, nếu sớm biết như vậy, mấy ngày trước cô đã đến binh đoàn gặp Tống Thời Thanh rồi. Gần đây nhất bọn họ lại không có đơn hàng nào ở binh đoàn, cũng đã mười ngày rồi cô không đến binh đoàn, hơn nữa cũng đã nửa tháng rồi cô và Tống Thời Thanh không gặp nhau.

Cô nhớ anh.

Ngày thứ hai.

Trong thôn đột nhiên xuất hiện một chiếc ô tô nhỏ, rất nhiều người tò mò lại gần xem náo nhiệt, nghĩ thầm liệu có phải Tống Thời Thanh đã trở lại hay không. Nhưng khi người trên xe bước xuống rồi thì họ mới phát hiện không phải là Tống Thời Thanh.

Sau khi nghe ngóng mới biết được hóa ra là lãnh đạo ở huyện thành tới điều tra, đại đội trưởng vội vã đón tiếp.

Nào ngờ lại có một người xông tới chỗ lãnh đạo, hét lớn: "Tôi có chuyện muốn báo, tôi có chuyện muốn báo!"

Cố Diệp Phi

Mọi người nhìn nhau rồi nhìn người vừa đột nhiên xông ra, đó là Đàm Thiên Vĩ vừa đen vừa gầy, anh ta chỉ vào nhà họ Khương, nói: "Tôi muốn báo là Khương Tuệ Tuệ đang cất giấu sườn xám phong kiến ở trong nhà!"

Sắc mặt đại đội trưởng dần biến đổi, nhanh chóng đưa mắt ra hiệu với kế toán Lý bên cạnh: "Tiểu Lý, mau chóng kéo cậu ta xuống đi, đừng để cậu ta ở đây nói hươu nói vượn."

Lại nói với lãnh đạo: "Bí thư Trương, ngài đừng nghe lời cậu ta. Đầu óc cậu ta không được tỉnh táo, tên cậu ta là Đàm Thiên Vĩ, vốn dĩ là thanh niên trí thức đến chỗ chúng tôi, nhưng phẩm hạnh bất chính, tôi đã từng báo cáo qua với cấp trên rồi."

Nhưng bí thư Trương lại không dễ lừa như vậy, ông ấy thân là trưởng bí thư huyện, lần này cũng là được huyện trưởng phái xuống điều tra, vì thế liền nói: "Các người cứ để cậu ta tiếp tục nói đi."

"Cậu là Đàm Thiên Vĩ sao? Khương Tuệ Tuệ mà cậu nói là ai? Hiện đang ở đâu? Có cái gì mà phong kiến, cậu dẫn tôi qua đó xem thử." Bí thư Trương hỏi.

Đàm Thiên Vĩ giẫy giụa thoát khỏi sự trói buộc của kế toán Lý, đưa bí thư Trương đến nhà họ Khương.

Đúng lúc Khương Tuệ Tuệ đang chơi trong nhà cùng với Nữu Nữu và Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt đã hơn sáu tháng tuổi rồi, cũng đã nhận

biết một vài người, thích nhất là được Khương Tuệ Tuệ ôm, mỗi lần Khương Tuệ Tuệ ôm cô bé luôn cười 'khanh khách', trông vô cùng đáng yêu.

Hai ngày nay vì không có tin tức của Tống Thời Thanh, Lý Tú Cẩm sợ tâm trạng của Khương Tuệ Tuệ không tốt, cho nên đã để Nữu Nữu chơi với Khương Tuệ Tuệ.

Lúc này bên ngoài có động tĩnh, động tĩnh lại không nhỏ, hóa ra là Đàm Thiên Vĩ đưa bí thư Trương tới, đám người kia cũng chạy theo xem náo nhiệt.

Cửa bị mở ra, Đàm Thiên Vĩ liền chỉ vào Khương Tuệ Tuệ đang ngồi trong sân ôm trẻ con mà nói: "Lãnh đạo, chính là cô ta! Trong nhà cô ta có cất giấu sườn xám!"

Mặc dù Chủ tịch đã qua đời, nhưng sườn xám vẫn bị coi là tàn dư của phong kiến.

Bí thư Trương nhanh chóng kêu người đi lục soát, ban đầu đại đội trưởng còn nói giúp Khương Tuệ Tuệ, kết quả Khương Tuệ Tuệ lại thoải mái để cho bọn họ lục soát, nhìn đại đội trưởng và nói cô làm chuyện ngay thẳng, không có gì phải sợ, lúc này đại đội trưởng mới không nói gì.

Quả nhiên, sau khi những người đó đi vào lục soát thì không lục soát được bất cứ thứ gì cả.

Bí thư Trương đang rất tức giận, Đàm Thiên Vĩ không thể tin được mà nói: "Không thể nào, rõ ràng đêm qua tôi nhìn thấy cô ta mặc nó trên người, không thể nào, rõ ràng là có, sao có thể không tìm thấy được!"

Chương 546: Chương 546

Chỉ là đã không có ai để ý tới anh ta nữa rồi.

Khương Tuệ Tuệ cười lạnh nhìn Đàm Thiên Vĩ, xem ra Đàm Thiên Vĩ là vì ngày đó cô đã vạch trần anh ta ở đại hội khen thưởng, khiến anh ta không có cách nào được theo học ở đại học Công Nông Binh, còn cả chuyện khiến anh ta phải vĩnh viễn ở lại đại đội Hồng Tinh, thế nên anh ta vẫn luôn ghi hận cô.

Trước đây không có động tĩnh gì không có nghĩa là không hận cô, chỉ là không tìm được cơ hội, bây giờ chớp được cơ hội rồi thì lập tức muốn kéo cô xuống nước.

Nhưng anh ta đâu thể biết được, bản thân cô có không gian bí mật, cô đem đồ đạc cất giữ ở trong không gian đó, bọn họ sẽ không thể nào tìm ra được.

Vốn dĩ là theo chính sách, sang năm tất cả mọi người đều có thể đi thi đại học, nhưng Đàm Thiên Vĩ lại làm một chuyện ngu xuẩn, chỉ sợ về sau cũng không thể thi đại học được nữa.

Đúng lúc này, giữa đám người kia lại bắt đầu xôn xao, tiếp theo có người kêu lên một tiếng: "Tổng Thời Thanh? Người này không phải là Tổng Thời Thanh sao? Tổng Thời Thanh đã trở lại rồi ư?"

"Tổng Thời Thanh đã trở lại! Là đang ngồi xe hơi nhỏ nữa đấy!"

Khương Tuệ Tuệ ngơ ngác nhìn về phía đám người kia, chỉ thấy cả đám người đang vây kín mít đột nhiên tránh ra, còn Tổng Thời Thanh cứ như vậy mà đi tới.

Anh đưa tay về phía cô: “Tuệ Tuệ, anh trở về đây để hỏi cưới em.”

Sau khi hỏi rõ ràng mới biết được, hóa ra hôm đó mọi chuyện xảy ra đột ngột, Tống Thời Thanh được người ta đón đi, không kịp nói cho Khương Tuệ Tuệ biết chuyện này, vì thế phải làm phiền Thẩm Kiều Dương báo tin với Khương Tuệ Tuệ.

Nào ngờ Thẩm Kiều Dương lại không đáng tin cậy, vì muốn đi xem Diệp Mạn Đình biểu diễn mà quên mất chuyện này, sau khi xem biểu diễn trở về thì đã không còn kịp nữa rồi.

Nhà họ Tống được sửa lại án xử sai, theo lý mà nói thì ông Tống phải được phục chức, nhưng vì ông ấy đã đến tuổi nghỉ hưu, cho nên vừa được cái danh là trực tiếp về hưu, nhưng về hưu thì cũng có phúc lợi của thủ trưởng về hưu.

Căn nhà bị tịch thu cũng được trả lại, người nhà họ Tống lần nữa dọn về đó ở.

Theo ý của ông Tống và bà Tống là muốn cả nhà họ Khương cũng chuyển đến ở cùng, dù sao thì nhà họ Tống cũng rất rộng, ở được rất đông người. Nhưng người nhà họ Khương quen sống ở nông thôn rồi, nếu thật sự lập tức để bọn họ vào sống trong thành, bọn họ sẽ không quen.

Hơn nữa, cho dù sau này có vào trong thành ở, bọn họ cũng không nghĩ tất cả các thành viên trong nhà họ Khương đều sẽ tới.

Lúc trước nhà họ Tống đến sống ở nhà bọn họ, tổng cộng cũng chỉ có ba người, nhưng bọn họ thì khác, bọn họ là một gia đình rất đông thành viên, nếu tất cả đều đến ở thì thật sự là quá quấy rầy.

Sau khi Tuệ Tuệ gả đến đây, thỉnh thoảng bọn họ có thể đến thăm cô và ở lại mấy ngày, nhưng sẽ không ở luôn tại đây.

Hôn lễ của Khương Tuệ Tuệ và Tống Thời Thanh được cử hành sau đó một tháng khi nhà họ Tống được sửa lại án xử sai.

Hai người bọn họ đều là kiểu người hiện đại, trong hôn lễ Khương Tuệ Tuệ mặc quần áo do chính cô thiết kế, Tạ Phương Hoa tự tay may váy cưới cho cô, còn Tống Thời Thanh mặc đồ do cô ấy thiết kế.

Cố Diệp Phi

Chẳng qua vì vấn đề niên đại nên bọn họ không thể đến giáo đường để kết hôn.

Khương Tuệ Tuệ mặc váy cưới đính hạt trên châu ngời trên giường, cửa sổ mở ra, hôm nay là một ngày trời rất đẹp, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu vào chiếc ga giường đỏ thẫm, ánh nắng hắt vào chiếc váy cưới, tạo nên một khung cảnh đẹp cực kỳ.

Khương Tuệ Tuệ tự mình trang điểm, dù sao thì cô cũng không có cách nào chấp nhận được trình độ thẩm mỹ của chuyên viên trang điểm của thời này. Cô cũng không trang điểm cầu kỳ, vẫn theo phong cách thường ngày, vừa thanh thoát vừa đáng yêu.

Chương 547: Chương 547

Cô ngồi trên giường, nhìn đám người Thẩm Kiều Dương, Hàn Tiến Bộ vì tìm không thấy một chiếc giày mà lục tìm túi bụi, cô nhếch miệng cười cười.

Ở đây khi kết hôn có một tập tục, đó là lúc kết hôn, cô dâu phải giấu giày đi, chú rể phải tìm được đôi giày đó thì mới có thể rước cô dâu về nhà.

Nhưng bọn họ đã tìm khá lâu rồi mà chỉ mới tìm được một chiếc giày, còn một chiếc khác tìm mãi không ra. Thẩm Kiều Dương và Hàn Tiến Bộ lúc đầu tin tưởng tuyệt đối mười phần bây giờ đã có chút ngán ngẩm rồi.

Trong gian phòng này, bọn họ đã lục tìm hết rồi, chỉ tiếc là chưa thể đào ba tấc đất lên mà lần tìm nữa thôi, lẽ nào chiếc giày còn lại biết tàn hình sao?

Thẩm Kiều Dương nảy ra chủ ý với bạn gái Diệp Mạn Đình, tiến đến bên cạnh cô ấy, nhỏ giọng hỏi: “Mạn Đình, em nói cho anh biết đi, chị dâu giấu chiếc giày còn lại ở đâu vậy?”

Diệp Mạn Đình cũng là phụ dâu của Khương Tuệ Tuệ, đương nhiên cô ấy biết Khương Tuệ Tuệ giấu giày ở đâu, nhưng lại không chịu nói cho Thẩm Kiều Dương biết. Cô ấy ho khan một tiếng, nâng nâng cằm, nói: “Kiều Dương, anh đừng quên, hôm nay em chính là phụ dâu của Tuệ Tuệ, em là người ở phe Tuệ Tuệ, các anh không thể chơi xấu, nhất định phải tự mình tìm được mới tính.”

Hàn Tiến Bộ cũng nhỏ giọng hỏi Triệu Xuân Hạnh, mặc dù Triệu Xuân Hạnh không thể nói, nhưng chỉ cần chỉ tay cho anh ấy là được, thế nhưng lúc này cô ấy cũng giống như Diệp Mạn Đình, quay mặt đi chứ không chịu nói cho Hàn Tiến Bộ biết.

Thẩm Kiều Dương và Hàn Tiến Bộ không thể lấy được thông tin từ bạn gái, chỉ có thể ủ rũ nhìn Tống Thời Thanh, nói: "Anh Thời Thanh, chúng ta thật sự không thể tìm thấy chiếc giày còn lại nữa rồi."

Trang phục thời bấy giờ đều tương đối rộng thùng thình, mọi người thích kiểu dáng rộng thùng thình, mặc trên người trông khá lướt thướt, không khác gì trẻ con mặc trộm quần áo của người lớn cả.

Còn trang phục mà Khương Tuệ Tuệ thiết kế cho Tống Thời Thanh lại rất khác, trang phục này hoàn toàn dựa theo kích cỡ của Tống Thời Thanh để làm, mặc trên người Tống Thời Thanh thì đường cong hiện rõ, khí chất nổi bật.

Ánh mắt anh hoàn toàn dừng hẳn trên người Khương Tuệ Tuệ, cô nhếch miệng cười khi đã mất rất nhiều thời gian rồi mà bọn họ vẫn không thể tìm được chiếc giày còn lại.

Anh cũng cười, khoe miệng hơi hơi cong lên.

Anh tiến lên hai bước, đi tới trước mặt Khương Tuệ Tuệ, đột nhiên đưa tay giở khăn che đầu của Tuệ Tuệ, sau đó hôn lên môi Tuệ Tuệ. Môi cô vẫn như vậy, mềm mại, ngon ngọt, anh mút vào, một bàn tay bắt đầu đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

Khăn che đầu chậm rãi rơi xuống.

Anh bắt đầu hôn thì người xem náo nhiệt trong phòng bắt đầu cười vang thành tiếng, thậm chí có người còn bắt đầu vỗ tay.

Khương Tuệ Tuệ nghe thấy giọng điệu thánh thót của Nữu Nữu vang lên: “Cô út và dưỡng út hôn môi! Trước kia cháu cũng đã nhìn thấy cô út và dưỡng út hôn môi! Cháu thích nhất là xem bọn họ hôn môi! Cô út ơi cô út, Nữu Nữu cũng muốn ôm cô!”

Cố Diệp Phi

Nhưng rất nhanh đã bị Lý Tú Cầm quát bảo ngưng lại: “Con nít con nôi, nói hươu nói vượn cái gì đó, mau đi ra chỗ khác chơi, đừng ở đây nói bừa nữa...”

Khương Tuệ Tuệ cũng không ngờ Tống Thời Thanh lại hôn cô ở trước mặt nhiều người như vậy, ban đầu cô không kịp phản ứng lại, nhưng rất nhanh sau đó cô đã chìm vào nụ hôn của anh và bắt đầu đáp lại.

Trong ngày đại hỉ của bọn họ, cô và anh hôn môi nhau thì có vấn đề gì đâu.

Những người này đều chỉ đang chứng kiến tình yêu của bọn họ mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, cô đột nhiên cảm giác được phía dưới váy của mình, đột nhiên có một bàn tay chui vào. Động tác của cái tay kia rất nhanh nhẹn, giống như một con cá nhỏ đang chui vào. Đó là tay của Tống Thời Thanh, bởi vì anh không nhìn được phía dưới váy, hơn nữa lại đang phân tâm đi tìm giày, cho nên từ đầu đã sờ nhầm chỗ.

Khương Tuệ Tuệ hơi co rúm thân người lại, có trời mới biết Tống Thời Thanh đã sờ vào chỗ nào của cô, cái tên lưu manh này!

Chương 548: Chương 548

Cũng may, Tống Thời Thanh đã nhanh chóng tìm được giày, anh lấy giày từ dưới váy ra, lại hôn Khương Tuệ Tuệ một cái thật sâu, sau đó đứng dậy lùi về phía sau hai bước.

Anh giơ giày trong tay lên, tay còn lại lau khô vết nước trên khóe môi, nhìn Khương Tuệ Tuệ, trong mắt phảng phất có ngân hà, nói: "Tìm được rồi, anh có thể rước em về nhà rồi."

Khương Tuệ Tuệ nhướng nhướng chân mày, thay đổi dáng ngồi, làm lộ ra đôi chân trần, lắc lư một chút, nâng cằm nói: "Anh còn chưa mang giày cho em."

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh không nói gì, lập tức quỳ một chân xuống, đưa tay phải phủi chân Khương Tuệ Tuệ hết như phủi châu ngọc. Cô có làn da sáng bóng, đôi chân vô cùng xinh đẹp, anh cúi người xuống đặt lên mũi chân cô một nụ hôn.

"A...."

Mọi người thét lên chói tai, khung cảnh này thật sự quá lãng mạn rồi, Tống Thời Thanh cũng thật là quá đáng mà!

Tống Thời Thanh mỉm cười, ôn nhu chậm rãi mang giày vào cho cô.

Khương Tuệ Tuệ ngồi trên giường, cứ như vậy mà lẳng lặng quan sát, đột nhiên nhớ tới lúc cô vừa xuyên không tới đây một ngày, cô kêu Tống Thời Thanh mang giày cho cô, nhưng Tống Thời Thanh lại

không thềm để ý tới cô, hiện giờ, chẳng những anh mang giày cho cô mà còn hôn vào chân cô ở trước mặt nhiều người như vậy.

Cô được Tổng Thời Thanh bế lên từ trên giường, rồi bế lên ô tô trong tiếng chúc phúc của mọi người.

Ô tô chậm rãi rời khỏi đại đội Hồng Tinh, phía sau là người của đại đội, cô nhìn cha mẹ mình đi theo sau ô tô, họ nhìn cô đi càng lúc càng xa, khoé mắt cô hơi cay cay...

“Không sao đâu, sau này em có thể thường xuyên trở về thăm cha mẹ mà.” Tổng Thời Thanh ôm nhẹ vai cô, nhẹ giọng an ủi.

Đêm động phòng hoa chúc, vốn dĩ Thẩm Kiều Dương muốn đại náo phòng tân hôn, nhưng bị ánh mắt của Tổng Thời Thanh dọa cho hoảng sợ bèn phải trở về, mấy anh em bọn họ ở bên ngoài uống rượu, để thỏa mãn ý của Tổng Thời Thanh nên đã kêu anh sớm vào phòng tân hôn đi.

Phòng tân hôn được bố trí dựa theo sở thích của Khương Tuệ Tuệ, giờ phút này cô được mở khăn che đầu, trong phòng đều được thắp đèn sáng trưng. Còn Khương Tuệ Tuệ ngồi trên giường, sau khi nhìn thấy anh, câu đầu tiên chính là: “Sao còn sớm như vậy mà anh đã lên đây? Đúng lúc, em đang định tính thử một chút xem chúng ta được bao nhiêu tiền mừng, anh lại đây giúp em thống kê đi.”

Tổng Thời Thanh nhìn dáng vẻ này của cô thì vừa tức giận vừa buồn cười. Anh đã đợi lâu như vậy, nhìn lâu như vậy, chính là để chờ đến ngày hôm nay, thế mà cô lại kêu anh đếm tiền sao?

Cũng không phải là Khương Tuệ Tuệ yêu tiền, chẳng qua cô cũng không còn cách nào khác, bà Tổng đã nói với cô, số tiền mừng này đều phải được ghi chép lại vào một quyển sổ nhỏ, người ta mừng bọn họ bao nhiêu tiền, tương lai nhà người ta tổ chức hỉ sự, bọn họ

đều phải mừng thêm một chút, đó là quan hệ xã giao cơ bản nhất, nếu không nhớ kỹ thì đến lúc đó bị nhầm sẽ không hay.

Khương Tuệ Tuệ nghĩ thầm dù sao bên ngoài cũng còn khách khứa đang dùng tiệc, cho dù đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ thì Tống Thời Thanh cũng không đến mức chờ không kịp, còn sớm như vậy mà đã lo làm cái kia với cô, vì thế cô dứt khoát nhân dịp này sẽ thống kê tiền mừng cưới cùng với Tống Thời Thanh.

Nhưng mà, cô còn chưa kịp lấy hết mấy cái bao lì xì ra khỏi hộp thì Tống Thời Thanh đã giống như một con sói đói, anh nhào tới bên cạnh cô.

Tống Thời Thanh vươn bàn tay ra, tay của anh phải nói là khá dài và rắn chắc, trước giờ anh làm nông thường hay phơi nắng nên có hơi đen một chút, nhưng thật ra thoát nhìn thì cũng có một vài chỗ còn trắng.

Anh đã mặc tây trang và đeo cà vạt cả một ngày dài rồi. Bộ trang phục này khi mặc trên người thì còn đỡ, nhưng cà vạt thì lại khiến anh hơi khó thở.

Chương 549: Chương 549

Lúc này hôn lễ đã kết thúc, cuối cùng anh đã có thể buông lỏng cà vạt ra. Anh duỗi tay để tháo cà vạt ra, sau đó một tay cởi cúc áo của bộ trang phục, động tác của anh rất mau chóng.

Khương Tuệ Tuệ bị anh đè trên người, nhìn thấy động tác này của anh là cô cũng biết anh muốn làm gì rồi.

Cô đã sớm thèm muốn thân thể anh, trước kia cô cũng muốn quan hệ với anh, nhưng anh luôn nói phải chờ sau khi kết hôn, bây giờ cũng đã kết hôn rồi, cô nhất định phải 'xơi' cho thỏa thích.

Cô bật người ngồi dậy, nắm lấy chiếc cà vạt lỏng lẻo của Tống Thời Thanh, ánh mắt dịu như tơ, thanh âm câu hồn: "Khách khứa vẫn còn ở đây, như vậy có phải quá gấp gáp rồi không?"

Tống Thời Thanh chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của cô, vốn dĩ anh cảm thấy hôm nay cô cực kỳ xinh đẹp, cô vừa nói như vậy, anh lại càng thêm kích động.

Một tay Khương Tuệ Tuệ kéo cà vạt Tống Thời Thanh, một tay vuốt ve gò má anh, cố gắng phác họa hình dáng của anh, sau đó chậm rãi đi xuống, men theo cằm đi tới yết hầu hơi nhô lên của anh, cảm nhận được khi anh nuốt nước miếng, yết hầu cũng lăn lộn theo.

Cô đột nhiên cảm thấy miệng mình có hơi khô, dùng đầu lưỡi l.i.ếm liếm môi, sau đó tiến lại gần hôn vào yết hầu Tống Thời Thanh, sau đó lại l.i.ếm liếm.

Cô dần chuyển từ trạng thái bị động sang chủ động, đè trên người Tống Thời Thanh. Tống Thời Thanh cũng phối hợp với cô, để cô tùy ý cởi quần áo trên người anh ra, sau đó là quần tây, nhưng đến khi cởi chiếc quần lót cuối cùng, tay Khương Tuệ Tuệ vừa mới đụng tới lưng quần thì đã bị Tống Thời Thanh bắt lại.

Một tiếng thở dốc rất nhỏ phát ra từ trong miệng của anh.

Điều này khiến ánh mắt Khương Tuệ Tuệ lập tức trở nên sáng ngời, một tiếng thở dốc này đã lấy lòng được Khương Tuệ Tuệ. Một người cao lớn dũng mãnh như Tống Thời Thanh, hiện giờ lại bị cô đè trên người, cho dù bây giờ chưa làm gì nhưng cô cũng cảm thấy khoái cảm vô cùng.

Cô cúi xuống hôn lên n.g.ự.c Tống Thời Thanh, đưa tay vẽ vòng tròn trên n.g.ự.c anh, rồi sau đó nói: "Ngoan, em sẽ yêu thương anh."

Có lẽ những lời này đã khiến Tống Thời Thanh bất mãn, anh đột nhiên không còn phối hợp như trước nữa, anh đứng bật dậy, xoay người nằm trên, một lần nữa đè lên người Khương Tuệ Tuệ.

Anh hôn môi cô, nụ hôn có hơi mang tính xâm lược một chút, nhưng vẫn có phần sợ làm đau cô.

Sau khi hôn môi cô, anh tiếp tục hôn lên trán cô, mặt mày, gò má, cả mũi của cô nữa, sau đó lại là đôi môi non nớt của cô..... rồi vành tai cô.....

Giống như đối đãi với bảo bối trân quý nhất trên toàn thế giới này vậy.

Anh nói: "Ai yêu thương ai thì còn chưa chắc đâu."

Anh đưa tay ra bắt đầu cởi chiếc váy cưới rườm rà trên người Khương Tuệ Tuệ. Cũng may chiếc váy cưới này tuy nhìn rườm rà,

nhưng thật sự rất dễ cởi, chỉ cần kéo khóa xuống, sau đó..... chiếc khóa kéo đã bị kéo xuống, váy cưới của cô đã thuận lợi bị cởi xuống hoàn toàn.

Cơ thể nhẹ nhàng của Khương Tuệ Tuệ cũng bởi vậy mà tiện hoạt động hơn rất nhiều, cô thừa dịp Tổng Thời Thanh không chú ý, lại lần nữa bò tới rồi ngồi trên người anh, cười thích thú: “Đúng thế, ai yêu thương ai còn chưa biết được đâu.....” Nhưng còn chưa kịp nói xong thì đã kinh hãi phát ra tiếng.

Vốn dĩ cô vẫn còn dùng đồ che chắn, cũng bởi vậy lại cho Tổng Thời Thanh thêm cơ hội, cô bị Tổng Thời Thanh đè lên người, anh bắt lấy đôi tay cô, hôn lên xương quai xanh của cô.

Mỗi động tác của anh đều tràn ngập dự vọng, lộ ra vẻ khó lòng kiềm chế nổi. Có lẽ Tổng Thời Thanh có khả năng nhẫn nại cực kỳ tốt, nhưng hôm nay, ở trước mặt Khương Tuệ Tuệ, anh vẫn không thể nhẫn nhịn như thường ngày thường được nữa.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ dứt khoát không giãy giụa nữa, ai yêu thương ai đều như nhau cả thôi, chung quy lại là cả hai người bọn họ đều vui sướng.

Chương 550: Chương 550

Lúc Tống Thời Thanh hôn mê cô, cô toàn tâm toàn ý mà đáp lại, cả thân người cô hơi cong lên, hai chân cuộn tròn lại. Tay cô di chuyển khắp người Tống Thời Thanh, cô vô cùng hài lòng về thân hình của anh, chỗ nào cũng hoàn hảo, chỉ còn mỗi chỗ kia ở cách quần là cô chưa từng được thấy, nhưng xem ra là vẫn khả quan.

Cô đã sớm biết anh rất lợi hại.

Bất luận là ở phương diện nào.

Nhưng Khương Tuệ Tuệ tuyệt đối không nghĩ tới, vào đêm đầu tiên bọn họ kết hôn, Tống Thời Thanh lại lật ngược tình thế!!!

Từ trước đến nay, Khương Tuệ Tuệ vẫn luôn ấn tượng với nam chính ở điểm một đêm bảy lần, ít nhất thì cũng đến ba lần, nếu nhiều thì mười mấy lần cũng không phải là không thể.

Hơn nữa sau khi biết được Tạ Phương Hoa và Kỳ Huy Hoàng đã xảy ra quan hệ trước đó, cô đã thăm dò Tạ Phương Hoa xem buổi tối hôm đó Kỳ Huy Hoàng muốn cô ấy mấy lần, ban đầu Tạ Phương Hoa còn ấp úng, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được khi cô năn nỉ ỉ ôi, ngượng ngùng nói cho cô một con số, ba lần.

Ba lần!

Từ lúc ấy Khương Tuệ Tuệ đã thầm nghĩ, vậy thế nào thì Tống Thời Thanh cũng phải đến bảy lần, như vậy thì mới xứng làm nam chính. Thậm chí cô đã có ý nghĩ muốn cùng anh đại chiến 300 hiệp, quyết chiến đến hừng đông, vì để bảo toàn thể lực, cô còn chuẩn bị riêng

một ít đồ ăn trong phòng, đến lúc đó nếu đói bụng, còn có thể ăn một chút gì đó rồi tiếp tục quyết chiến.

Nào ngờ đâu cô đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa như vậy, nhưng Tống Thời Thanh còn chưa thật sự bắt đầu thì đã tước vũ khí đầu hàng.

Sự tình phải bắt đầu nói từ lúc này.

Hai người bọn họ âu yếm nhau, Khương Tuệ Tuệ đã sớm nhớ thương Tống Thời Thanh, thấy áo trong của mình bị Tống Thời Thanh cởi ra, nghĩ thầm bản thân cũng không thể yếu thế, vì thế cũng cởi quần Tống Thời Thanh ra, sau đó.....

Cố Diệp Phi

Cô rất lớn gan, lại là lần đầu tiên nhìn thấy, vừa tò mò vừa cảm thấy thú vị, vì thế đã giở trò chơi vô cùng hăng say. Tống Thời Thanh cảm giác thân thể của mình như sắp nổ tung, trong đầu chỉ có một ý niệm, chính là muốn cô.

Nhưng còn chưa kịp nhắm nháp thì đã phun trào ở trong tay cô rồi.....

“Phụt..... Ha ha ha ha..... Anh, đây là có chuyện gì thế? Không phải trong sách có nói, đàn ông đều sẽ làm bảy lần một đêm hay sao? Anh..... Tại sao đến một lần anh còn không có.....” Khương Tuệ Tuệ nhây nhây cái chất nhây trắng như sữa bò trong tay, lại không cảm thấy dơ, chỉ lo chê cười anh, cười đến mức chảy cả nước mắt.

Sắc mặt Tống Thời Thanh trở nên xanh mét, đặc biệt là khi Khương Tuệ Tuệ nói ra những lời này, khiến anh giận đến nghiến răng.

Sách gì chứ? Rốt cuộc là cô đã xem qua loại sách gì thế này?

Đồng thời trong lòng anh cũng rất buồn bực, từ trước đến giờ anh cũng chưa từng gần gũi với phụ nữ, hiện giờ cũng là lần đầu tiên. Lúc trước khi hẹn hò với Tuệ Tuệ, ban đêm trong đầu anh cũng thường xuyên nhớ tới cô, điều này sẽ khiến một vài đàn ông đều sẽ tự làm chuyện đó, mỗi lần như vậy đều rất bình thường, cũng không có phát sinh loại tình huống như hôm nay.

Khương Tuệ Tuệ càng cười, anh càng muốn giáo huấn cho cô thêm một chút.

Anh mau chóng lấy lại dũng khí, lúc này anh không để Khương Tuệ Tuệ tùy ý thưởng thức nữa, anh trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Toàn thân Khương Tuệ Tuệ cứng ngắc, cô cũng không cười nổi nữa, trong giọng nói mang theo chút tiếng khóc nức nở.

Tống Thời Thanh lập tức không dám dùng lực nữa, anh sợ làm cô đau. Nhưng chính vì như vậy mà ngày hôm sau, Khương Tuệ Tuệ không thể bước xuống giường được nữa.

Mãi cho đến khi Tạ Phương Hoa hết lời hỏi han về chuyện buổi tối hôm đó, cô mới gỡ ngón tay, hơi hơi uốn lượn, sau đó khóc thút thít mà nói: "Bảy lần, tận bảy lần! Làm ầm ĩ cả một buổi tối! Ô, Tống Thời Thanh này chính là tên quỷ đáng ghét! Anh ấy chính là một con sói đói!

Chương 551: Chương 551

Chị xem, chỗ này, còn có chỗ này, đều là vì anh ấy làm ra thế đấy!”

Nói xong, Khương Tuệ Tuệ lập tức kéo cổ áo xuống, chỉ thấy trên vai cô có vài vết đỏ.

Đây không phải là do Tống Thời Thanh thô bạo với cô, mà là do da cô thật sự quá non, chỉ cần dùng một chút lực thôi cũng đủ biến thành như vậy rồi.

Tạ Phương Hoa nhìn mà đỏ mặt, có chút ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đây là vì cậu ấy yêu cô đấy thôi.”

Nhưng Khương Tuệ Tuệ lại bĩu môi, đây là xót cô chỗ nào chứ, rõ ràng là sợ làm cô không đủ đau mà. Ngay từ đầu cô còn cảm thấy rất thoải mái, cái loại cảm giác này giống như đưa người ta tới tiên cảnh. Nhưng cảm giác này cũng chỉ có ở vài lần đầu, những lần về sau cô chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, chỉ muốn anh nhanh chóng tha cho cô.

Cô mệt mỏi đến rã rời rồi.

Nhưng Tống Thời Thanh chính là một con sói đói, nhớ rõ trước đó cô còn chê cười anh, cho dù thế nào thì anh cũng không chịu tha cho cô một cách đơn giản được.

Cũng nhờ trải qua buổi tối hôm đó, cô mới hiểu được, hóa ra tất cả đều là gạt người, nhiều lần cũng không có nghĩa là tốt, sẽ chỉ khiến cô khóc lóc thút thít xin tha suốt cả buổi tối, ngày hôm sau còn không xuống giường được nữa kìa....

Thông thường cốt truyện trong tiểu thuyết và thực tế sẽ có một vài sự chênh lệch dù lớn dù nhỏ, trong tiểu thuyết là Tống Thời Thanh đi tòng quân sau đó trở thành cự giả Giang Châu, không biết có phải do sự xuất hiện của Khương Tuệ Tuệ dẫn tới cốt truyện bị thay đổi hay không, sau khi kết hôn không bao lâu, Tống Thời Thanh thương lượng với cô, anh muốn đi tòng quân.

Thật sự từ sau khi Khương Tuệ Tuệ xuyên vào sách, có rất nhiều tình tiết trong cốt truyện đã khác đi so với nguyên tác, Khương Tuệ Tuệ cũng đã quen rồi.

Cố Diệp Phi

Hiện tại nhà họ Tống đã được sửa lại án xử sai, bản thân cô cũng có thể tự kiếm ra tiền, tuy Tống Thời Thanh chưa có chức vụ cao nhưng cô cũng không để ý lắm. Nhưng nếu Tống Thời Thanh nói phải đi bộ đội, vậy có nghĩa là hai người bọn họ sẽ phải chia cách hai nơi, không thể thường xuyên gặp mặt.

Nói thật lòng thì Khương Tuệ Tuệ cũng không nguyện ý chia xa với Tống Thời Thanh như vậy.

Làm gì có ai nguyện ý chia cách với người mình yêu thương đâu chứ, hơn nữa chủ ý của cô là quyết định buôn bán, cũng không có khả năng cô sẽ đi tùy quân như những người vợ của quân nhân khác.

Nhưng cô nhớ lại, trong nguyên tác, tác giả viết nhiều về tâm lý của Tống Thời Thanh. Lúc trước nếu không phải anh một lòng muốn để ông nội và bà nội có được cuộc sống tốt hơn một chút thì cũng sẽ không đến chợ đen bắt đầu buôn bán, như vậy so với việc làm buôn bán, anh nguyện ý đi tòng quân thì hơn.

Từ nhỏ ước muốn của anh chính là được giống như cha và ông nội anh, làm một người quân nhân quang vinh, bảo vệ quốc gia.

Nếu Khương Tuệ Tuệ không biết những điều này, có lẽ cô còn có thể làm nũng, để Tống Thời Thanh không cần đi. Nhưng cô đã vô tình biết được điều này, cho nên cô vẫn ủng hộ Tống Thời Thanh đi tòng quân, cô không muốn để vài chục năm sau, Tống Thời Thanh lại giống như trong nguyên tác, hối hận vì năm đó anh không đi tòng quân.

Cô yêu anh nên sẽ ủng hộ anh vô điều kiện.

Cũng may chỗ Tống Thời Thanh đi bộ đội cũng không quá xa, nhưng vì kỷ cương quân đội nên anh không thể thường xuyên về nhà, nhưng thật ra Khương Tuệ Tuệ có thể đến thăm anh.

Thương cho Tống Thời Thanh trước đây vì cả nhà bị oan mà chậm trễ, hơn nữa Tống Thời Thanh thật sự rất xuất chúng, thế nên sau nửa năm đi bộ đội, anh đã được thăng chức làm đội trưởng, trở thành người được thăng chức đội trưởng sớm nhất trong quân khu.

Khương Tuệ Tuệ biết tin này thì rất vui mừng, dự tính đến thăm Tống Thời Thanh.

Đêm trước hôm xuất phát, ông Tống và bà Tống dặn dò Khương Tuệ Tuệ rất nhiều điều, dặn cô trên đường đi nhất định phải cẩn thận một chút, vừa đến quân khu là phải lập tức gọi điện thoại báo bình an cho ông bà.

Chương 552: Chương 552

Khương Tuệ Tuệ vừa thu dọn đồ đạc, vừa làm nũng nói: “Ông nội, bà nội, cháu biết rồi, ông bà cứ yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Hơn nữa không phải có người trước kia làm trợ lý của ông đi cùng với cháu rồi sao?”

Để Khương Tuệ Tuệ đi một mình, ông Tống nhất định sẽ không yên tâm, vì thế đã để trợ lý đi cùng với cô.

Bây giờ Khương Tuệ Tuệ có trong tay không dưới mấy ngàn nhân dân tệ, trong số đó có phần do cô tự mình kiếm được, cũng có phần do Tống Thời Thanh trợ cấp. Mỗi tháng Tống Thời Thanh đều sẽ gửi tiền trợ cấp về nhà, toàn bộ đều giao cho cô giữ, hơn nữa tiền lương hưu của ông Tống cũng không ít, chi tiêu bất cứ thứ gì trong nhà cũng không cần Khương Tuệ Tuệ phải đưa tiền ra, tuy nhiên Khương Tuệ Tuệ vẫn thường xuyên mua một vài món đồ về nhà.

Dù sao cũng là lần đầu tiên đến quân khu của Tống Thời Thanh, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy mình cần chuẩn bị một ít quà gặp mặt mới được. Nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy dê nướng nguyên con không tồi, vì thế liền quyết định mang cái này đến quân khu.

Bây giờ Tống Thời Thanh đã là đội trưởng rồi, một mình anh quản lý một đồng người, cấp dưới cũng có khoảng 70 đến 90 người, vậy lấy trung bình là 80 người đi.

Cô mua khoảng 30 đến 40 cân dê nướng nguyên con, cô cảm thấy món dê nướng nguyên con này là ăn ngon nhất.

Cô mua tổng cộng ba con, thời buổi này mặc dù nói giá cả không mấy đắt đỏ, nhưng một con dê nướng dù thế nào đi chăng nữa cũng phải có giá một hai trăm tệ, nhưng Khương Tuệ Tuệ cũng không phải loại người keo kiệt bủn xỉn gì, cô trực tiếp vung tiền mua luôn mấy con dê nướng này....

Sau khi mua dê nướng nguyên con xong, cô còn mua một bao cam, hiện giờ đang vào đúng mùa cam, quả vừa ngon ngọt lại còn nhiều nước.

Dựa theo tính tình xưa giờ của Khương Tuệ Tuệ, cô nhất định là không nói trước chuyện này cho Tống Thời Thanh biết, cứ như vậy mà đột nhiên xuất hiện khiến cho Tống Thời Thanh trở tay không kịp.

Nhưng bây giờ Tống Thời Thanh ở quân khu, thỉnh thoảng có nhiệm vụ thì sẽ không có mặt ở đó, Khương Tuệ Tuệ không muốn mình bị anh làm cho trở tay không kịp, cho nên đã gọi điện thoại cho anh trước.

Cố Diệp Phi

Tống Thời Thanh đã sớm ra cửa chờ, sau khi nhìn thấy xe của trợ lý, anh lập tức tiến lên, đợi xe dừng lại, Tống Thời Thanh mở cửa xe, đón lấy tay Khương Tuệ Tuệ đỡ cô xuống xe.

Hiện tại đã là tháng chạp, bên này lại là phương bắc, tuyết đã bắt đầu rơi rồi. Từ trên xe bước xuống, vừa mở miệng nói chuyện đã phả ra khói. Tống Thời Thanh sợ Khương Tuệ Tuệ sẽ bị lạnh, anh nhanh chóng gỡ khăn choàng cổ của mình xuống rồi quấn lên cổ cô.

Đây là một chiếc khăn choàng cổ màu xám, hơn nữa lại còn là do Khương Tuệ Tuệ tự tay đan. Cô vốn không biết đan khăn choàng cổ, nhưng Lý Tú Cẩm đã cầm tay chỉ dạy cho cô, không bao lâu sau cô đã học được cách đan chúng. Học được rồi thì cái đầu tiên cô đan

chính là khăn choàng cổ cho Tống Thời Thanh, sau đó cô đã gửi đến đây.

Tống Thời Thanh mặc quân phục, dáng người anh vốn dĩ cao lớn, mặc dù nói quân phục mùa đông rất dày, nhưng thoát nhìn lại không có vẻ gì là mập mạp, anh đứng đó như một cái cây sừng sững.

Khương Tuệ Tuệ đã sớm biết Tống Thời Thanh mặc quân phục rất đẹp, lúc ở binh đoàn cô cũng đã từng thấy Tống Thời Thanh mặc quân phục rồi, nhưng mà quân phục của chiến sĩ ở binh đoàn và quân phục của quân nhân chân chính vẫn có sự khác biệt rõ rệt.

Trong lòng cô tràn đầy vui sướng khi gặp lại người thương xa cách bao ngày, mới vừa bước xuống xe, cô đã lập tức nhào tới đưa tay ôm lấy cổ Tống Thời Thanh, nhón chân đặt một nụ hôn nồng cháy lên mặt anh.

Cô làm nũng nói: “Em nhớ anh muốn chết!”

Tống Thời Thanh sớm biết vợ mình rất giỏi làm nũng, nhưng anh cũng không thể đoán được cô sẽ đột nhiên ôm lấy mình, lại còn hôn anh.

Chương 553: Chương 553

Anh cũng rất nhớ cô, nhưng giờ phút này bọn họ đang đứng ở cửa quân khu, phía sau anh còn có một đám người biết vợ đội trưởng đến nên đi theo để xem náo nhiệt.....

Bọn lính này đều còn khá nhỏ tuổi, phần lớn đều độc thân, ngày thường cũng ít khi nói chuyện được mấy câu với các cô gái, chứ đừng nói gì đến nắm tay.

Lúc này bất thành玲 để bọn họ nhìn thấy đội trưởng ngày thường nghiêm túc đang được vợ ôm, lại còn hôn một cái nữa chứ.

Cả đám đều sợ đến ngây người.

Lại nhìn vợ của đội trưởng, lúc trước bọn họ hỏi đội trưởng là vợ anh trông như thế nào, anh sẽ trả lời có lẽ là cô lớn lên rất đẹp.

Nhưng rất đẹp là đẹp như thế nào? Bọn họ căn bản không nghĩ ra được, có người còn nghĩ, chẳng lẽ đẹp như tiên nữ hay sao?

Hiện giờ đã được nhìn thấy, họ hoàn toàn trợn tròn mắt, còn không phải sao, quả thật là đẹp như một tiên nữ!

Làn da trắng sáng, đôi mắt to tròn, lông mi thật dài, cái mũi cũng rất cao và thẳng..... Còn..... Còn bất chợt làm nũng, đã vậy còn nhiệt tình nữa chứ.....

Trên người mặc một chiếc áo khoác nỉ, thoát nhìn đặc biệt thời thượng, không giống như áo khoác mùa đông của bọn họ ở bên này.

Khuôn mặt của bọn họ đỏ ửng, hai tai cũng đỏ lên vì lạnh, lại còn hơi ngượng ngùng, nhìn không được mà bắt đầu nhìn lên Khương Tuệ Tuệ.

Tống Thời Thanh kéo tay Khương Tuệ Tuệ từ trên cổ mình xuống, ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở bên tai cô: "Chú ý một chút, ở đây còn có rất nhiều người."

Khương Tuệ Tuệ bĩu môi, uất ức mà nói: "Nhưng em thật sự rất nhớ anh mà."

"Đợi đến khi chỉ có hai chúng ta, lúc đó em muốn làm cái gì cũng được, còn bây giờ thì phải kiềm chế một chút." Tống Thời Thanh chỉ có thể khuyên nhủ.

"Thật sao?" Ánh mắt Khương Tuệ Tuệ trở nên sáng ngời, có thể tưởng tượng ra hình ảnh trong tay cô đang múa may chiếc roi da nhỏ, ngồi trên eo Tống Thời Thanh, kêu anh nhanh nhanh lên một chút. Cô nhếch miệng cười cười: "Vậy được rồi, cứ quyết định như vậy nhé."

Sau khi thỏa thuận với nhau, Khương Tuệ Tuệ xoay người nhìn về phía đám lính sau lưng Tống Thời Thanh.

Chỉ thấy đám lính đó bị anh nhìn mà ngượng ngùng, điên cuồng vò đầu cười ngây ngô. Khương Tuệ Tuệ cảm thấy ý tứ của bọn họ khá thú vị và ngộ nghĩnh, không nhìn được mà cười theo.

Tống Thời Thanh nói: "Ở đó cười ngây ngô cái gì, ngày thường không phải nói muốn gặp vợ tôi sao, hôm nay gặp được rồi sao tất cả đều biến thành người câm thế này, sao không nói gì đi? Còn không mau chào à?"

Nghe anh nói vậy, bắt đầu có vài người lên tiếng chào cô.

“Vợ....”

Sắc mặt Tống Thời Thanh trở nên xanh mét, ánh mắt như phi đao:
“Kêu là chị dâu!”

Nhóm lính sợ tới mức run lập cập, nhất thời kích động nên gọi theo
đội trưởng mà kêu chị dâu là vợ, cả đám nhanh chóng sửa lại cho
đúng: “Chào, chào chị dâu!”

Khương Tuệ Tuệ chào hỏi lại bọn họ, sau đó chỉ chỉ vào trong xe,
nói: “Lần đầu tiên tôi đến đây, cũng không biết mọi người thích cái
gì, thế nên có mua mấy cân dê nướng nguyên con, buổi tối mọi
người cùng nhau ăn một ít nhé.”

Cố Diệp Phi

Nghe thấy có dê nướng nguyên con, ánh mắt mọi người trở nên
sáng rực, thầm nghĩ chị dâu không những lớn lên xinh đẹp như tiên
nữ, mà tâm địa cũng giống tiên nữ, thật tốt bụng quá đi, không ngại
cực khổ đến thăm đội trưởng, còn không quên mang đồ ăn ngon
cho bọn họ.

Khương Tuệ Tuệ ra lệnh một tiếng, bọn họ nhanh chóng tắt bật đi
lấy dê nướng nguyên con mang vào trong.

Dê nướng nguyên con đã được làm chín sẵn trong tiệm, được nêm
nêm gia vị đầy đủ, chỉ đợi đến bữa tối hâm nóng lại một chút là có
thể ăn được rồi.

Chuyện vợ của đội trưởng Tống tới thăm chồng mình, lại còn mang
theo mấy cân dê nướng nguyên con rất nhanh đã được lan truyền
khắp quân khu. Rất đông người không phải lính của Tống Thời
Thanh cũng đến đây xem náo nhiệt, đều nói bọn họ thật đúng là
quá hạnh phúc mới có được một người chị dâu tốt như vậy.

Chương 554: Chương 554

Nhóm binh lính vô cùng đặc ý trong lòng: Đương nhiên là vậy rồi!

Ngồi xe hai ngày hai đêm, Khương Tuệ Tuệ mệt sắp c.h.ế.t rồi. Tống Thời Thanh đưa cô đến ký túc xá của anh, ký túc xá của nhóm lính sẽ gồm vài người ở chung một phòng, nhưng vì Tống Thời Thanh là đội trưởng, cho nên được quyền hưởng thụ riêng một phòng ký túc xá.

Mới vừa vào ký túc xá, Khương Tuệ Tuệ đã dậm dậm chân, đưa tay nhéo nhéo cái lỗ tai tê cứng vì lạnh, run run nói: "Lạnh c.h.ế.t mất thôi....."

Tống Thời Thanh nhanh chóng lấy áo khoác anh treo trên giá quần áo, khoác lên người cô, nói: "Mặc ít quần áo như vậy chả trách sao lại bị lạnh. Mặc áo này vào đi, chút nữa sẽ không còn thấy lạnh nữa."

Nếu sớm biết cô chỉ mặc ít như vậy, chắc chắn anh đã đem áo khoác theo rồi.

Khương Tuệ Tuệ để mặc cho Tống Thời Thanh khoác áo lên người cô, sau đó chú ý tới lỗ tai Tống Thời Thanh cũng hơi ửng hồng, còn tưởng rằng anh cũng bị lạnh, vì thế nhón chân đưa tay sờ sờ vào lỗ tai anh, nhưng mà lỗ tai anh không hề lạnh, ngược lại còn hơi ấm.

Bởi vì lỗ tai anh ửng hồng không phải do lạnh, mà là vì được gặp cô, anh vui nên nó mới như thế.

Ở góc độ này, Tống Thời Thanh quay lưng về phía cửa sổ, còn Khương Tuệ Tuệ nhìn được ra ngoài cửa sổ, cô chú ý tới hai cái đầu đen thập thò bên ngoài, có mấy người mặc áo khoác nữ binh đi qua trước cửa sổ, rõ ràng là đang muốn nhìn vào bên trong, nhưng lại sợ bị phát hiện, cho nên khi đi qua đều cố gắng làm bộ, chỉ là không cẩn thận đã liếc mắt nhìn một cái.

Nhưng lại bị Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng nhìn thấu tâm tư của các cô gái đó.

Sau khi các cô gái đó đi qua thì lập tức ríu rít thảo luận: “Các cô có nhìn thấy rõ cô gái kia trông như thế nào không? Có đúng như lời đội năm nói, xinh đẹp như tiên nữ không?”

“Nghe nói cô gái kia mặc áo khoác nhung, mùa đông mà mặc loại áo đó thì vừa có thể giữ ấm mà lại còn đẹp nữa, không cứng nhắc như áo khoác chúng ta mặc, mặc vào nhìn cứ như chim cánh cụt vậy.”

“Vừa rồi tôi có liếc mắt nhìn một cái, làn da trắng sáng, đôi mắt to tròn, đôi môi hồng hào.....”

“Giọng nói của cô gái kia cũng rất là dễ nghe, lại còn làm nũng với đội trưởng Tống ở trước mặt nhiều người như vậy....”

“Chẳng trách sao đội trưởng Tống lại thích cô ấy đến như thế, tôi nghe một một người bạn trực điện thoại kể lại cứ cách hai ngày bọn họ sẽ gọi điện thoại cho nhau một lần. Thường ngày đội trưởng Tống nhìn rất nghiêm túc, thế mà lại nói nhớ cô ấy, cô ấy ăn cái gì cũng đều hỏi thăm....”

Những người đó dần dần đi xa, âm thanh trò chuyện cũng không còn nghe thấy rõ nữa, nhưng rất nhanh lại có vài người khác thay thế, bọn họ đều đến đây vì muốn nhìn thấy vợ của đội trưởng Tống trong truyền thuyết, một Khương Tuệ Tuệ xinh đẹp như tiên nữ.

Khương Tuệ Tuệ cũng không tức giận, những nữ binh đó cũng chưa nói gì bậy bạ về cô, bọn họ chỉ là tò mò cô trông như thế nào mà thôi. Nhưng cô cũng không muốn mình bị xem như là khỉ như thế, vì thế cô đã đi đến trước cửa sổ, kéo màn lại, trong phòng tối sầm đi rất nhiều.

Ký túc xá cũng không lớn, ngoại trừ một chiếc giường thì chỉ còn lại một bộ bàn ghế, lúc này Tống Thời Thanh đang ngồi trên giường, còn chưa kịp nói chuyện, chỉ thấy Khương Tuệ Tuệ đá văng giày trên chân ra, xoay người trèo lên giường.

Cố Diệp Phi

Anh còn chưa kịp chuẩn bị thì cô đã lập tức ngồi trên người anh: “Có phải lúc trước anh nói em muốn làm như thế nào thì cứ làm như thế ấy đúng không?”

Tống Thời Thanh nhanh chóng nói: “Bây giờ là ban ngày mà....”

Ban ngày ban mặt mà làm những việc này ở quân khu thì không nên, mặc dù Tống Thời Thanh và Khương Tuệ Tuệ đang ở bên nhau thì cũng không thể làm ra loại chuyện này được...

Chương 555: Chương 555

Khương Tuệ Tuệ ngáp một cái, lại trèo xuống khỏi người Tống Thời Thanh, ôm lấy người anh, híp mắt tỏ vẻ sắp ngủ, lẩm bẩm nói: “Anh nghĩ là em không biết mệt sao, ngồi xe lâu như vậy mệt lắm, em phải ngủ một giấc trước đã, khi nào tới bữa tối anh nhớ kêu em.....”

Cô thật sự mệt cực kỳ, vừa nằm xuống gối là bắt đầu ngủ.

Thật ra cô cũng là người tương đối kén giường ngủ, nhưng vì có Tống Thời Thanh ở bên cạnh cho nên cô cũng yên tâm ngủ hơn.

Đến lúc cô thức dậy, phát hiện màn đã sớm bị Tống Thời Thanh kéo ra, hóa ra là Tống Thời Thanh sợ kéo màn sẽ bị người khác hiểu lầm, nhưng lại sợ cô ngủ không ngon, cho nên anh treo áo khoác trên giường, như vậy có thể chắn được ánh sáng, để cô ngủ ngon hơn một chút.

Cố Diệp Phi

“Dậy rồi sao?” Tống Thời Thanh ngồi ở mép giường hỏi.

“Ừm.....” Khương Tuệ Tuệ ừ một tiếng, duỗi thẳng người, dang hai tay hướng về phía Tống Thời Thanh: “Muốn ôm.”

Tống Thời Thanh bất đắc dĩ chỉ có thể nhìn nhìn xem ngoài cửa sổ có ai đang đi qua không, xác định không có người mới ôm lấy Khương Tuệ Tuệ, kéo cô từ trong chăn ra, còn giúp cô mặc quần áo, xoa xoa khuôn mặt cô, nói: “Mau tỉnh dậy thôi, anh đã nói với mọi người chúng ta sẽ nhóm lửa bên ngoài để ăn dê nướng nguyên con rồi.”

Nghe đến dê nướng nguyên con, Khương Tuệ Tuệ lúc này cũng có chút đói bụng.

Tổng Thời Thanh giúp cô mang giày vào, hai người họ ra khỏi ký túc xá.

Tinh thần chuẩn bị của nhóm quân nhân đúng là không thể xem thường, lúc bọn họ ra tới nơi, hết thảy đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, lửa trại đã được nhóm lên, dê nướng nguyên con cũng được treo lên luôn rồi.

Bọn họ nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ, cả đám đều nhiệt tình mời Khương Tuệ Tuệ ngồi bên cạnh lửa trại.

Tổng Thời Thanh ngồi cùng Khương Tuệ Tuệ cạnh lửa trại, chờ ăn thịt dê nướng, không biết là ai đề nghị muốn ca hát nên lại có người bắt đầu ca hát.

Khương Tuệ Tuệ gõ nhịp, cô tươi cười xán lạn, ánh lửa hắt lên khuôn mặt cô, ngọn lửa rực rỡ lấp lánh trong mắt cô.

Giống như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời vậy.

Tổng Thời Thanh đưa tay nắm lấy tay cô, hai bàn tay đan vào nhau.

.....

Động tĩnh ở đội năm khiến các binh lính khác cũng đến đây xem náo nhiệt, đương nhiên, khả năng của Khương Tuệ Tuệ cũng chỉ có hạn, trước mắt cô không có cách nào mời toàn bộ người trong quân khu ăn dê nướng nguyên con, nhưng vừa hay số cam cô mua đến đây đã có đất dụng võ, nếu ai tới xem náo nhiệt thì cô liền phát cho người đó hai quả.

Có người nhìn Khương Tuệ Tuệ, đột nhiên cảm thấy hơi quen mắt, bèn kéo người chiến hữu ngồi bên cạnh, hỏi: "Cậu nhìn vợ của đội trưởng Tống đi, sao tôi lại cảm thấy cô ấy rất giống người yêu của trung đội trưởng chúng ta vậy nhỉ?"

Bị hỏi như vậy xong, người kia cũng hơi hoang mang, họ đều đã nhìn thấy ảnh chụp chung của trung đội trưởng Lâm và người yêu, người trong ảnh và vợ của đội trưởng Tống thật sự giống nhau như đúc, bọn họ tuyệt đối là không nhìn nhầm.

Hai người nhìn nhau, dự tính hỏi chính chủ xem rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Hơn nữa, cách đây nửa năm Lâm Hồng Bình nói phải về kết hôn với người yêu, nhưng sau đó hắn ta quay trở về nói tạm thời không kết hôn nữa, kể từ lúc đó hình như hắn ta đã thay đổi hoàn toàn, không bao giờ thường xuyên nhắc tới người yêu trước mặt bọn họ như trước kia, hắn ta cũng trở nên ít nói hơn hẳn.

Đúng lúc Lâm Hồng Bình vừa từ nhà ăn trở về, hai người chạy tới giữ chặt lấy Lâm Hồng Bình, chỉ vào Khương Tuệ Tuệ ở cách đó không xa, hỏi: "Trung đội trưởng, trung đội trưởng, anh mau nhìn vợ của đội trưởng Tống đi, sao chúng tôi đều cảm thấy cô ấy và người yêu ở quê của anh trông rất giống nhau vậy?"

Lâm Hồng Bình nhìn theo hướng người nọ chỉ, quả nhiên nhìn thấy Khương Tuệ Tuệ đang ngồi bên lửa trại, người ngồi bên cạnh chính là Tống Thời Thanh. Dường như cô đang muốn nói gì đó, sau đó Tống Thời Thanh liền lấy tay đặt lên miệng cô, kêu cô giữ im lặng.

Chương 556: Chương 556

Cô nhếch miệng cười xán lạn, trên mặt tràn ngập vẻ hạnh phúc.

Lâm Hồng Bình nhanh chóng thu hồi ánh mắt, hắn ta không dám nhìn tiếp. Thật ra lúc sáng hắn ta đã có nghe vài người nói về chuyện này, đoán được có lẽ người tới chính là Khương Tuệ Tuệ, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy cô, cảm giác trong lòng không thể diễn tả bằng lời nữa.

Hắn ta nghiêng mặt đi, nói: “Không phải, chỉ là trông giống nhau mà thôi. Tôi còn phải trở về giặt quần áo, các người cứ ở đây chơi vui đi, tôi đi về trước.”

Nói xong, hắn ta xoay người rời đi.

Sau khi hắn ta xoay người rời khỏi, Khương Tuệ Tuệ lơ đãng quay đầu nhìn thoáng qua bên này, bỗng nhiên giống như thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nhưng không để ý, cô nói nhỏ vào tai Tống Thời Thanh: “Em không ngờ ở gần khu lại đông người như vậy, không biết cam em chuẩn bị có thiếu không nữa?”

“Không sao đâu, thật ra bọn họ cũng chỉ ăn cho vui thôi, mỗi người một quả ăn là vui rồi.” Tống Thời Thanh nói.

“Để em lột cho anh một quả, cam này ngọt lắm.” Khương Tuệ Tuệ lột một quả, đút vào miệng Tống Thời Thanh một múi.

Tống Thời Thanh há mồm ăn, đầu lưỡi không cần thận mà chạm phải ngón tay Khương Tuệ Tuệ, nhẹ nhàng l.i.ếm láp.

Khi bị người khác nhìn thấy, lại làm bộ tỏ vẻ đứng đắn, làm bộ không có chuyện gì xảy ra...

Từ sau khi kết hôn, Khương Tuệ Tuệ đến sống ở thành phố, nhưng cô vẫn thường xuyên lui tới hai đại đội.

Lần trước cô và Tạ Phương Hoa đã cùng mua một căn nhà ở thành phố, dự tính sửa sang nơi này thành chỗ làm việc của bọn họ, Tạ Phương Hoa cũng đã dọn vào trong thành phố rồi, vì vậy cô ấy cũng ít khi trở về đại đội.

Cố Diệp Phi

Hôm nay, Khương Tuệ Tuệ mới vừa rời khỏi giường, đang chuẩn bị đến chỗ làm việc thì nhận được điện thoại từ đại đội, là mẹ cô Phương Quế Chi gọi tới.

....

Bên đầu dây bên kia, giọng Phương Quế Chi khá gấp gáp và hoảng loạn, thậm chí còn không kịp xác nhận xem người nghe điện thoại có phải là Khương Tuệ Tuệ hay không, bà ấy đã vội nói thẳng: “Con gái à, hôm nay con có bận việc gì không? Bây giờ con có thể tới sở y tế đại đội một chuyến được không?”

....

Khương Tuệ Tuệ nghe không hiểu, nhưng cô biết với giọng điệu này của mẹ thì có nghĩa là trong nhà nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rồi. Cô kìm nén sự hoảng loạn và suy đoán trong lòng lại, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Mẹ, mẹ đừng gấp gáp, mẹ cứ từ từ mà nói, trong nhà đã xảy ra chuyện rồi phải không?”

“Là chị dâu thứ ba của con, 5 giờ sáng nay chị dâu con đột nhiên đau bụng, bây giờ đã được đưa đến sở y tế đại đội, nhưng chị dâu

con nói cái gì mà phải chờ con đến, nói cái gì mà đứa con sinh ra được nhìn thấy ai đầu tiên thì sẽ giống người đó, chị dâu con cảm thấy trong nhà chúng ta con là người xinh đẹp nhất, nói phải chờ con tới thì mới chịu sinh!” Phương Quế Chi nói liên tục không ngừng, giọng điệu vô cùng gấp gáp.

Cô con dâu này cũng thật biết cách khiến người khác lo lắng, lúc trước không tin rằng đứa nhỏ sinh ra nhìn thấy ai đầu tiên thì sẽ giống người đó, bây giờ lại tin và còn đòi đợi cô đến mới chịu sinh, lẽ nào muốn sinh con lúc nào là sinh lúc ấy hay sao?

Nhịn sinh lâu như vậy, lỡ như không chịu sinh rồi đứa bé bị làm sao thì sao? Thật đúng là khiến bà ấy sầu c.h.ế.t mất thôi.

“Tuệ Tuệ, nếu con không có việc gì bận thì con hãy nhanh chóng trở về một chuyến đi, tính chị dâu con rất bướng bỉnh, một khi chị dâu con đã quyết như vậy thì không dễ dàng gì mà khuyên ngăn được!” Phương Quế Chi nói.

Khương Tuệ Tuệ cũng hiểu tính cách của Lưu Ái Đề, hơn nữa nếu chị dâu cô sinh con, cô cũng nên trở về một chuyến mới phải. Vì thế cô nhanh chóng nói: “Được, con biết rồi mẹ, con lập tức tới ngay.”

Phương Quế Chi nghe cô nói vậy thì cũng yên tâm hơn nhiều, cúp điện thoại đi để chuẩn bị trứng gà với nước đường đỏ cho Lưu Ái Đề. Sinh con rất tốn sức, lỡ như đến lúc sinh mới đột nhiên phát hiện sức lực không đủ vậy thì sẽ rất là nguy hiểm.

Chương 557: Chương 557

Còn Khương Tuệ Tuệ thì lập tức chuẩn bị ra ngoài, trước lúc đi ra ngoài còn xem xét qua mấy món quà được tặng lúc trước, chọn mấy thứ để mang đi. Một bình sữa mạch nha, một cân đường đỏ, còn có mấy cân mì sợi, cô nói với bà Tống ở dưới lầu: "Bà nội, vừa rồi mẹ cháu có gọi điện thoại tới nói là chị dâu thứ ba của cháu sắp sinh, kêu cháu mau trở về nhà một chuyến."

Bà Tống nghe thấy vậy thì nhanh chóng lên tiếng, vừa đi lên lầu vừa nói: "Vậy cháu hãy mang theo một ít đồ mà trở về, bây giờ đi mua vé có vẻ không còn kịp nữa rồi, bằng không cháu hãy nói phó quan Lý đưa cháu đi một chút, như vậy sẽ nhanh hơn."

Khương Tuệ Tuệ nghĩ như vậy cũng hợp lý, dù sao thì sinh con cũng là chuyện do trời quyết định, cô cũng biết Lưu Ái Đề nói như vậy thì chỉ đơn giản là nói ngoài miệng mà thôi, nhưng lỡ xảy ra chuyện gì không hay thì sao, vì thế cô đồng ý với kiến nghị của bà Tống.

Bởi vì có phó quan Lý lái xe đưa đi, cho nên cô chỉ tốn hơn ba giờ là đã đến được sở y tế đại đội rồi.

Mới vừa lên lầu hai, cô đã nhìn thấy vài người đứng ở hành lang, đó là Phương Quế Chi, Khương Vệ Bình và Khương Vệ Quân. Khương Vệ Quân vừa thấy Khương Tuệ Tuệ đến, nhanh chóng chạy đến đón cô, nói: "Em gái, em tới rồi, vừa rồi chị dâu em lại đau bụng, y tá nói với anh là sắp sinh rồi, em nhanh vào trong trước đi."

Đây là đang muốn kêu Khương Tuệ Tuệ vào phòng sinh, theo lý mà nói thì bác sĩ sẽ không cho phép nhiều người vào phòng sinh, nhưng

Lưu Ái Đệ một hai phải đòi Khương Tuệ Tuệ vào, bọn họ cũng không có cách nào khác.

Cố Diệp Phi

Khương Tuệ Tuệ nhanh chóng đưa mấy món đồ trong tay cho Khương Vệ Quân cầm, sau đó liền đi vào phòng sinh.

Trong phòng sinh, y tá kêu Lưu Ái Đệ phải tập trung hết sức mình, nói: “Mau dùng sức đi, dùng sức nữa đi, sắp thấy đầu đứa trẻ rồi....”

Lưu Ái Đệ vừa dùng sức vừa nói: “Cái gì? Đầu đứa trẻ đã ra rồi sao? Vậy phải làm sao? Cô nó còn chưa tới! Đứa nhỏ này sao lại nôn nóng như vậy, không thể chờ một chút sao, ai cũng nói trẻ con nhìn thấy ai đầu tiên thì lớn lên sẽ giống người đó, tại sao cô nó còn chưa tới mà nó có thể ra ngoài rồi chứ.....”

Y tá nghe thấy vậy thì trợn trắng mắt, cũng may sức khỏe của Lưu Ái Đệ tốt, lúc sinh con còn có thể nói chuyện, khi nói chuyện cũng vẫn có thể dùng sức, không làm cho đứa trẻ bị nghẹt thở, nếu không thì sẽ khiến y tá tức c.h.ế.t mất.

Đúng lúc này, giọng nói của Khương Tuệ Tuệ vang lên, cô nói: “Chị dâu, chị đừng nói chuyện nữa, mau chóng sinh con đi, đừng để đứa nhỏ bị nghẹt thở, em đã tới rồi đây.”

Cô vừa dứt lời thì Lưu Ái Đệ rặn một hơi, đứa nhỏ lập tức được sinh ra.

“Mau đưa đứa nhỏ cho em chồng của tôi, đưa đứa nhỏ cho em chồng tôi ôm đi!” Cảm giác đầu tiên của Lưu Ái Đệ sau khi sinh con chính là, rớt cuốc cũng lòi ra rồi, nhưng vẫn không quên kêu y tá đưa đứa nhỏ cho Khương Tuệ Tuệ ôm.

Trước kia Khương Tuệ Tuệ đã từng bế Tiểu Nguyệt rồi nên cũng coi như là có chút kinh nghiệm.

Nhưng lần đầu tiên cô nhìn thấy Tiểu Nguyệt cũng là sau khi Tiểu Nguyệt sinh ra được mấy ngày rồi, không giống đứa nhỏ này, mới từ trong bụng mẹ chui ra, trên người còn dính đầy máu, trên mặt hơi ửng đỏ, cả người lại nhăn nhúm, giống như một con khỉ nhỏ.

Lúc đầu không khóc, sau đó bị y tá đánh vào m.ô.n.g hai cái, lúc này mới khóc 'oa oa' lên.

Là một bé trai, đẹp hay không thì lúc này Khương Tuệ Tuệ cũng không nhìn ra được, đối với cô mà nói trẻ con mới sinh đều không khác nhau lắm, cô thậm chí còn cảm thấy cậu bé này và Tiểu Nguyệt lớn lên sẽ rất giống nhau.

Sau khi Khương Tuệ Tuệ bế đứa bé, cô mới giao đứa bé cho Lưu Ái Đề, nói cho cô ta biết cô ta đã sinh được một bé trai, cô cũng không cần nhìn cũng biết là Lưu Ái Đề có vui mừng hay không, cô ta sinh được một bé trai, cha mẹ cô ta đều là những người trọng nam khinh nữ, cô ta rất chán ghét những người trọng nam khinh nữ, cho nên Khương Tuệ Tuệ biết rõ cô ta không phải là loại người đó.

Chương 558: Chương 558

Có một số người vẫn ở nhà sinh con, nhưng đại đội Hồng Tinh được xem như là một đại đội tương đối phát triển, tình hình kinh tế tốt hơn rất nhiều so với những nơi đặc biệt nghèo khó, nếu gặp được một người mẹ chồng tốt một chút thì khi sinh con đều sẽ được tới bệnh viện để sinh.

Nhà họ Khương có Khương Đắc Thắng là công nhân vận chuyển của xưởng, lại có Khương Tuệ Tuệ biết kiếm tiền nên Lưu Ái Đề được đãi ngộ tốt hơn trước, sinh con xong, Phương Quế Chi còn kêu cô ta ở lại bệnh viện thêm hai ngày để theo dõi rồi mới về nhà.

Về tới phòng hồi sức, Khương Vệ Quân tự mình cho Lưu Ái Đề uống nước đường đỏ và ăn trứng gà, còn Phương Quế Chi thì vừa bế đứa bé vừa nói chuyện với Lý Tú Cẩm, Khương Tuệ Tuệ thở phào một hơi, cô đi tìm một cái ghế dựa để ngồi xuống.

Cô vừa xuống xe đã trực tiếp vào phòng sinh, đây vẫn là lần đầu cô vào phòng sinh, lại còn không phải là cô sinh con, mà là xem người khác sinh con, theo lý mà nói lúc ấy cô sẽ sợ hãi, nhưng cô lại quên mất đi sự sợ hãi, chỉ nghĩ đến việc Lưu Ái Đề sớm sinh một chút thì sẽ tốt hơn, cho tới bây giờ, cô mới cảm thấy chân tay có chút bủn rủn....

Cô ngồi xuống, đang chuẩn bị uống miếng nước thì lúc này, trong đầu cô đột nhiên truyền đến âm thanh của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ đã vượt qua thử thách hóa nguy thành an, đạt được 500 điểm khen thưởng.”

Khương Tuệ Tuệ cau mày, trong khoảng thời gian ngắn cô không thể nào hiểu được, tại sao đột nhiên hệ thống lại cho cô điểm thưởng. Bởi vì từ khi cô gả cho Tống Thời Thanh, rồi sau đó dọn vào trong thành sinh sống, những người cô gặp gỡ đều sống rất hoà thuận và tốt bụng, đã rất lâu rồi cô chưa dùng đến khả năng hóa nguy thành an của hệ thống.

Cô dò hỏi hệ thống, nhưng hệ thống không có cách nào giải đáp cho cô, đáp án được đưa ra cũng chỉ là vì cô đáng được khen thưởng, hệ thống cũng không có bị lỗi.

Sau khi suy nghĩ một chút thì Khương Tuệ Tuệ không để những rối rắm đó ở trong lòng nữa, dù sao thì lí do là gì cũng được, cô được khen thưởng là tốt rồi.

Lần này trở về, Khương Tuệ Tuệ chỉ ở lại nhà hai ngày, sang ngày thứ ba cô lập tức trở về thành, gần đây ở tiệm may có khá nhiều việc cần xử lý, một mình Tạ Phương Hoa lo liệu không xuể, cô phải sớm trở về để hỗ trợ.

Về tới nhà, Khương Tuệ Tuệ đi tắm, mỗi lần đi tắm ở thành phố thì tiện hơn so với ở nông thôn nhiều, trước khi kết hôn Tống Thời Thanh đã mua cho cô một cái bồn tắm, lúc tắm rửa cô có thể ngâm mình trong đó, cảm giác rất là thoải mái.

Ngâm mình xong rồi tắm rửa sạch sẽ thay quần áo, Khương Tuệ Tuệ đang chuẩn bị đi tìm Tạ Phương Hoa, nhưng vừa mới đi đến phòng khách đã nghe thấy tiếng ông Tống đọc báo thì thầm: “Núi đá sạt lở, đã có vài bộ đội chết.....”

Khương Tuệ Tuệ nhăn mày, tin tức viết trong tờ báo này là bộ đội ở quân khu Tống Thời Thanh, quân khu bọn họ đã có vài bộ đội chết, Tống Thời Thanh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Cố Diệp Phi

Thậm chí cô còn không kịp hỏi ông Tống, vội vã đi đến bên cạnh chiếc điện thoại, lập tức gọi đến quân khu của Tống Thời Thanh.

Cũng may, Tống Thời Thanh đã nhanh chóng bắt máy, anh vẫn bình an không xảy ra chuyện gì cả, sau khi biết được anh vẫn bình an thì Khương Tuệ Tuệ mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ông Tống nghe cô gọi điện thoại, biết cô sợ người trên báo là Tống Thời Thanh, vội vàng nói: "Tuệ Tuệ, có phải cháu mới nghe ông đọc đúng không? Không có chuyện gì đâu, trên này có chụp ảnh của quân nhân đã hy sinh, không có Thời Thanh."

Khương Tuệ Tuệ gật gật đầu: "Dạ, cháu cũng vừa mới gọi điện thoại cho anh Thời Thanh để hỏi rõ ràng, anh ấy không sao, là một người khác vì đi cứu người, kết quả gặp đất đá sạt lở lần thứ hai nên mới xảy ra chuyện, ài da...."

Chương 559: Chương 559

Ông Tống cũng cảm thán vài tiếng, nhưng đời người quân nhân chính là như vậy, mỗi một quốc gia, lúc nhân dân cần sự trợ giúp thì phải xả thân mình mà làm, thậm chí phải hy sinh cả tính mạng, đây là chức trách của người làm quân nhân.

Lúc trước ông Tống cũng đi lên từ tân binh, thậm chí ông ấy đã trải qua mấy năm kháng chiến, cố gắng vất vả hoàn thành nhiệm vụ mới có ngày hôm nay.

Lúc này đồng hồ báo thức trên bàn vang lên, hóa ra là tới giờ ông Tống uống thuốc, ông Tống đi vào nhà uống thuốc trước.

Không biết tại sao Khương Tuệ Tuệ lại đột nhiên muốn nhìn thử ảnh của người quân nhân đã hy sinh kia, vì thế cô cầm lấy tờ báo mà ông Tống đặt trên bàn trà, phía dưới tin tức kia có mấy bức ảnh chụp.

Tổng cộng có vài tấm ảnh, lúc nhìn đến tấm ảnh thứ ba, Khương Tuệ Tuệ cảm thấy có chút quen mắt, cô lại cẩn thận quan sát thêm lần nữa.

Đúng rồi, cô nhận ra rồi.

Là Lâm Hồng Bình.

Lúc này cô cũng hiểu được tại sao lần trước ở bệnh viện hệ thống lại khen thưởng cô. Lúc trước cô từng nói muốn Lâm Hồng Bình cả đời không tìm được tình yêu đích thực, hệ thống vẫn luôn không khen thưởng cho cô, bởi vì Lâm Hồng Bình vẫn chưa trải qua cả đời.

Bây giờ Lâm Hồng Bình hy sinh, coi như cả đời đã xong rồi.

Cô buông tờ báo trong tay xuống, trong lòng Khương Tuệ Tuệ có chút kỳ lạ, không biết nên diễn tả như thế nào.

Muốn nói là thương tâm thì không có khả năng cô vì Lâm Hồng Bình mà thương tâm, nhiều nhất cũng chỉ coi hắn ta như mấy người quân nhân hy sinh kia mà đối đãi thôi, cô đã nói rồi, ngoại trừ chuyện tình cảm bên ngoài thì những phẩm chất khác Lâm Hồng Bình đều không có vấn đề, cũng là một người có đủ tư cách của người quân nhân.

Thậm chí còn hy sinh cả tính mạng.

Sau khi bàng hoàng thẫn thức một lúc thì cô đi ra cửa....

Thời gian trôi qua nhanh như một cơn gió, nháy mắt đã 6 năm trôi qua rồi.

Trong lúc này, Khương Tuệ Tuệ đã phải trải qua bảy năm để đến với kỳ thi đại học, cô vẫn luôn cố gắng chuẩn bị cho kỳ thi đại học, hơn nữa việc khôi phục thi đại học vừa mới được triển khai lại, bài thi của năm đầu tiên cũng tương đối đơn giản, Khương Tuệ Tuệ dễ dàng đậu vào trường mà cô yêu thích.

Cô không học về thiết kế trang phục mà lựa chọn tài chính. Bởi vì trong lòng cô hiểu rõ bản thân mình muốn cái gì, trong tương lai cô phải mở xí nghiệp, mở nhà máy, đến lúc đó cô không chỉ phải phụ trách việc thiết kế quần áo, mà còn phải làm chủ, cô phải có hiểu biết về phương diện tài chính thì mới gánh vác được.

Còn về nhà thiết kế gì đó, chỉ cần có tiền thì không cần phải lo không tìm được người chuyên nghiệp.

Nếu cô lại đi học thiết kế trang phục, vậy thì sẽ không phát huy được nhiều tác dụng.

Cố Diệp Phi

Khi có thời gian cô sẽ đọc thêm sách, trong giai đoạn cải cách năm 78, cô đã bắt đầu chuẩn bị mở nhà máy.

Làm người đi tiên phong, mặc dù cô chỉ là một sinh viên còn học đại học năm nhất, nhưng cô lại rất can đảm và cẩn trọng, sau lưng lại có nhà họ Tống chống lưng, xưởng quần áo của cô trở thành xưởng thực nghiệm ở Giang Châu.

Thế nào là xưởng thực nghiệm? Chính là không đi theo tiền lệ trước đó, nhà máy của Khương Tuệ Tuệ là xí nghiệp tư nhân đầu tiên, hơn nữa theo chính sách cải cách, nhà nước bắt đầu phát động mọi người gây dựng sự nghiệp, nhưng vì ngân ấy năm bị áp chế, rất ít người dám đi tiên phong, thế nhưng Khương Tuệ Tuệ lại dám đứng ra làm điều đó.

Cô là người đi tiên phong đầu tiên, được hưởng những ích lợi nhất định, có chính phủ ủng hộ nên cũng dễ làm việc.

Khương Tuệ Tuệ quyết định lấy cái tên 'Hong Tinh', sáng lập xưởng quần áo Hồng Tinh. Công nhân phần lớn đều là xã viên ở công xã Hồng Tinh, ban đầu bọn họ vì tin tưởng Khương Tuệ Tuệ mà vào nhà máy làm thử, sau khi thử làm thì nhận được rất nhiều phúc lợi, khẳng khẳng một mực đi theo làm cho Khương Tuệ Tuệ.

Chương 560: Chương 560: Hoàn

Về tổ chức nhà máy, Tạ Phương Hoa trước sau vẫn luôn là đối tác của Khương Tuệ Tuệ. Chặng qua về vấn đề cổ phần, tự bản thân cô ấy biết rằng mình không nên lấy nhiều bằng Khương Tuệ Tuệ, hồi trước là do cô ấy lo vấn đề kỹ thuật, cho nên đồng ý chia đều với Khương Tuệ Tuệ mỗi người một nửa, nhưng bây giờ nhà máy làm ăn đi lên, cũng nhận vào rất nhiều nữ công nhân may vá.

Cho nên cô ấy đề nghị chỉ lấy 30% cổ phần.

Kết quả thương lượng cuối cùng là: Tạ Phương Hoa lấy 30%, Khương Vệ Bình và Triệu Xuân Hạnh mỗi người lấy 5%, riêng Khương Tuệ Tuệ lấy 50%, cũng có quyền quyết định tuyệt đối trong nhà máy, còn lại 10%, mỗi năm sau khi chia hoa hồng sẽ dùng làm công ích xây dựng công xã Hồng Tinh.

Mùa thu năm 1983.

Khương Tuệ Tuệ mặc một bộ sườn xám cách tân, sườn xám cô mặc không phải dáng suông toàn bộ như bình thường, mà là tới phần bụng thì làm rộng thùng thình dạng xòe ô.

Đây là mẫu mới ở xưởng quần áo Hồng Tinh, được cô diện trên người, nhưng cái bụng nhỏ của cô đã hơi hơi phồng lên. Cô khoác một chiếc khăn choàng nhung trên vai, tóc uốn kiểu gợn sóng, khuôn mặt cũng không trang điểm.

Cố Diệp Phi

Nếu đổi lại là người khác, nhất định phải trang điểm thì mới đẹp, nhưng Khương Tuệ Tuệ thì khác, cô có khuôn mặt khả ái, mi dài và dày, mày đậm, môi không cần tô son cũng đỏ.

Ngay lúc này, Khương Tuệ Tuệ nhìn mình trong gương, lại giơ tay sờ soạng đôi gò má hơi đầy đà, môi hơi dầy lên.

Cô chau mày, mũi cũng nhăn lại.

Cô bắt đầu lẩm bẩm: “Lại béo lên rồi, thật là xấu xí quá đi.”

Cô đã mang thai được năm tháng, so với lúc chưa mang thai thì đã tăng khoảng mười cân, đây đã là kết quả mà cô cố gắng hết sức hạn chế việc ăn uống rồi. Từ lúc bắt đầu có tin vui cô đã phải ăn để bồi bổ cho hai người, cho tới bây giờ thì lại có chút hối hận, cân nặng đã tăng quá mức luôn rồi.

Cửa phòng tắm bị mở ra, từ bên trong có một người đàn ông dáng người cao lớn, khuôn n.g.ự.c rắn chắc đi ra.

Tổng Thời Thanh mới vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt sũng được hất ngược ra phía sau, để lộ ra vầng trán cao. Trán của Tổng Thời Thanh rất đẹp, kiểu tóc vuốt ngược này đặc biệt phù hợp với anh, nếu anh mặc đồng phục quân nhân, lại choàng thêm một chiếc áo khoác thì cực kỳ giống quân phiệt thời kỳ dân quốc.

Anh chỉ quấn chiếc khăn tắm màu trắng ngang eo, nửa thân trên cởi trần, trước n.g.ự.c còn vài giọt nước chưa được lau khô đang chảy xuống, trông rất mê người.

Anh đi đến sau lưng Khương Tuệ Tuệ, đưa tay ôm lấy cô từ sau lưng. Anh cực kỳ cẩn thận, sợ sẽ đụng trúng đứa con trong bụng cô, cho nên anh đặt tay trước n.g.ự.c cô, thậm chí là chỉ nhẹ nhàng đụng chạm một chút.

Từ phía sau gáy cô có một cái đầu cứ luôn ghé sát vào, sau đó chạm nhẹ vào gò má cô, có lẽ vì mới vừa tắm xong nên miệng và lưỡi có hơi khô một chút, lúc nói chuyện âm thanh còn khàn khàn, trầm thấp: “Đừng nói bừa nữa, rõ ràng là em vẫn rất đẹp.”

Khương Tuệ Tuệ cắn môi, khẽ hừ nhẹ một tiếng, nói: “Còn không mau mặc quần áo vào, ở trần trụi trụi còn đi tới đi lui thì ra thể thống gì. Còn nói mà không biết xấu hổ, nếu không phải do anh mê người quá mức thì em có thể không giữ mình được sao?”

Nếu không phải cô không giữ mình được thì cô có thể mang thai được hay sao?

Trước kia khi làm việc này, bọn họ đều rất cẩn thận, sợ không cẩn thận sẽ mang thai, chỉ duy nhất ngày hôm đó, vì để chúc mừng cô tốt nghiệp thuận lợi, Tống Thời Thanh đã chuẩn bị bữa tối bên ánh nến, còn chuẩn bị một chai rượu vang đỏ.

Khương Tuệ Tuệ cũng biết được tử lượng của bản thân như thế nào, cô không tài nào uống nhiều hơn một ly. Từ khi Tống Thời Thanh biết cô uống rượu sẽ say ngay lập tức, anh đã không để cô đụng đến rượu, nhưng chỉ có lần đó, anh chủ động để cô uống rượu.

KẾT THÚC-----

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 560: Chương 560: Hoàn**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh